

ΤΡΙΑΔΙΟΝ

ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

Κυριακή

ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Κυριακή

ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Σάββατο Κυριακή

ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο Κυριακή

Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο Κυριακή

Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο Κυριακή

Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο Κυριακή

Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο Κυριακή

Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο Κυριακή

ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο Κυριακή

ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΥΜΝΟΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΙ - ΦΩΤΑΓΩΓΙΚΑ

ΣΤΙΧΗΡΑ ΚΑΙ ΚΑΘΙΣΜΑΤΑ

Ήχος α' Ήχος β' Ήχος γ' Ήχος δ' Ήχος πλ. α' Ήχος πλ. β' Ήχος βαρύς Ήχος πλ. δ'

ΠΕΝΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΠΑΣΧΑ

Κυριακή

ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΜΟΥ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Κυριακή Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Κυριακή Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Κυριακή Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Κυριακή Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Κυριακή Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Κυριακή Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Κυριακή Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Κυριακή

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, στιχολογούμεν τό α' Κάθισμα τού Ψαλτηρίου Μακάριος ανήρ, εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχ. ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου ζ', καί τά παρόντα Ιδιόμελα τού Τριφδίου β' δευτερούντες τό α'.

Ήχος α'

Μή προσευξώμεθα φαρισαϊκώς, αδελφοί, ο γάρ υψών εαυτόν ταπεινωθήσεται, ταπεινωθώμεν εναντίον τού Θεού, τελωνικώς διά νηστείας κράζοντες. Ιλάσθητι ημίν ο Θεός, τοίς αμαρτωλοίς. (Δίς)

Φαρισαίος κενοδοξία νικώμενος, καί Τελώνης τή μετανοία κλινόμενος, προσήλθόν σοι τώ μόνω Δεσπότη, αλλ' ο μέν καυχησάμενος, εστερήθη τών αγαθών, ο δέ μη φθελγιάμενος, ηξιώθη τών σωρευών, Εν τούτοις τοίς στεναγμοίς, στήριξόν με Χριστέ ο Θεός ως φιλόανθρωπος.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Παντοκράτορ Κύριε, οίδα, πόσα δύνανται τά δάκρυα, Εζεκίαν γάρ εκ τών πυλών τού θανάτου ανήγαγον, τήν αμαρτωλόν εκ τών χρονίων παισμάτων ερρύσαντο, τόν δέ Τελώνην, υπέρ τόν Φαρισαίον εδικαίωσαν, καί δέομαι, σύν αυτοίς αριθμήσας, ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκ. τό α' τού ενδιατάκτου Ήχου, Είσοδος, καί τό Προκείμενον τής ημέρας.

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο.

Εις τήν Λιτήν Στιχηρά τού αγίου τής Μονής. Απόστιχα τής Οκτωήχου τά κατ' Αλφάβητον.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Βεβαρημένων τών οφθαλμών μου εκ τών ανομιών μου, ου δύναμαι ατενίσαι, καί ιδείν τόν αιθέρα τού ουρανού, αλλά δέξαι με ως τόν Τελώνην, μετανοούντα Σωτήρ, καί ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος ο αυτός

Ναός καί πύλη υπάρχεις, παλάτιον καί θρόνος τού Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ής ο λυτρωτής μου Χριστός ο Κύριος τοίς εν σκότει καθεύδουσιν επέφανεν, Ήλιος υπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων ούς έπλασε, κατ' εικόνα ιδίαν, χειρ' τή εαυτού, Διό Πανύμνητε, ως μητρικήν παρρησίαν, πρός αυτόν κεκτημένη, αδιαλείπτως πρέσβευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον τό, Θεοτόκε Παρθένε, εκ γ'.

Μετά δέ τήν ευλόγησιν τών Άρτων καί τήν διάδοσιν, γίνεται Ανάγνωσις μεγάλη.

Ιστέον ότι τήν Ακολουθίαν τού εν τή παρούση Κυριακή επιλαχόντος Αγίου ψάλλομεν τή παρελθούση Παρασκευή εις τό Απόδειπνον, ει μήπου τύχη μεγάλου Αγίου μνήμη.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, τό, Θεός Κύριος, η συνήθης στιχολογία, τά Καθίσματα καί οι Αναβαθμοί τής Οκτωήχου, τό Προκείμενον τό, Πάσα πνοή, καί τό ενδιάτακτον Εωθινόν Ευαγγέλιον.

Είτα τό, Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι καί τόν Ν' Ψαλμόν. Καί μετά ταύτα, ψάλλομεν τά παρόντα Ιδιόμελα.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τής μετανοίας άνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ορθρίζει γάρ τό πνεύμά μου, πρός ναόν τόν άγιόν σου, ναόν φέρον τού σώματος, όλον εσπιλωμένον, αλλ' ως οικτίρμων κάθαρν, ευσπλάγγνω σου ελέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος ο αυτός

Τής σωτηρίας εύθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε, αισχραίς γάρ κατερρύψωσα, τήν ψυχήν αμαρτίαις, ως ραθύμως τόν βίον μου, όλον εκδαπανήσας, ταίς σαίς πρεσβείαις ρύσαι με, πάσης ακαθαρσίας.

Είτα, Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά τό μέγα ελεός σου καί κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου, εξάλειψον τό ανόμημα μου.

Ήχος πλ. β'

Τά πλήθη τών πεπραγμένων μοι δεινών, εννοών ο τάλας, τρέμω τήν φοβεράν ημέραν τής κρίσεως, αλλά θαρρών εις τό έλεος τής ευσπλαγγνίας σου, ως ο Δαυίδ βοώ σοι. Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα σου έλεος.

Οι Κανόνες, ο Αναστάσιμος εις δ' ο Σταυροαναστάσιμος εις β' τής Θεοτόκου εις β', καί τού Τριωδίου εις στ'. Ποίημα Γεωργίου.

Κανών Τριωδίου

Ου η ακροστιχ, εν τοίς Θεοτοκίοις. Γεωργίου.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ως εν ηπειρω πεζεύσας

Παραβολαίς εμβιβάζων πάντας Χριστός, πρός βίου διόρθωσιν, τόν Τελώνην ανυψοί, εκ τής ταπεινώσεως δεικνύς, Φαρισαίον τή επάρσει ταπεινούμενον.

Εκ ταπεινώσεως γέρας υψοποιόν, εκ δέ τής επάρσεως, πτώμα βλέπων χαλεπόν, τού Τελώνου ζήλου τά καλά, καί τήν φαρισαϊκήν, κακίαν μίσησον.

Εξ απονοίας κενούται πάν αγαθόν, εκ δέ ταπεινώσεως, καθαιρείται πάν κακόν, ήν περ ασπασώμεθα πιστοί, βδελυττόμενοι σαφώς, τρόπον κενόδοξον.

Τό ταπεινόφρονας είναι τούς εαυτού Μαθητάς βουλόμενος, ο τών πάντων Βασιλεύς,

παραινών εδίδασκε ζηλούν, τόν Τελώνου στεναγμόν, καί τήν ταπεινώσιν.

Ως Τελώνης στενάζω, καί οδυρμούς ασιγήτοις Κύριε, νύν προσέρχομαι τή σή
ευσπλαγχνία, οίκτειρον καμέ, ταπεινώσει τήν ζωήν, νύν διεξάγοντα.

Θεοτοκίον

Γνώμην, βουλήν, προσδοκίαν, σώμα, ψυχήν, καί τό πνεύμα Δέσποινα, ανατίθημι πρός
σέ, δυσχερών εχθρών καί πειρασμών, καί μελλούσης απειλής, ρύσαι καί σώσόν με.

Καταβασία

Ωδή γ'

Ουκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ

Από κοπρίας καί παθών, ταπεινός ανυψούται, αρετών από ύψους, καταπίπτει δέ
δεινώς, υψηλοκάρδιος πάς, ού τόν τρόπον, τής κακίας φύγωμεν.

Κενοδοξία εκκενοί πλούτον δικαιοσύνης, τών παθών δέ σκορπίζει, η ταπεινώσις
πληθύν, ἦν μιμουμένους ημάς, τής μερίδος, δείξον τού Τελώνου Σωτήρ.

Ως ο Τελώνης καί ημείς, τύπτοντες εις τό στήθος, κατανύξει βοώμεν, Ιλάσθητι ο
Θεός, ἡμίν τοίς αμαρτωλοίς, ὅπως τούτου λάβωμεν τήν ἄφεσιν.

Πρός ζήλον ἔλθωμεν πιστοί, κατορθούντες τό πρά ον, ταπεινώσει συζώντες, εκ
καρδίας στεναγμῷ, κλαυθμῷ τε καί προσευχή, ὅπως σχώμεν εκ Θεού συγχώρησιν.

Αποβαλλόμεθα πιστοί, τόν υπέρογκον κόμπον, ἀπόνοιαν δεινήν τε, καί τύφον τόν
βδελυκτόν, καί τήν κακίστην Θεῷ Φαρισαίου, απρεπή ωμότητα.

Θεοτοκίον

Εν σοί τή μόνη προσφυγή, πεπειθώς μή εκπέσω, τής καλής προσδοκίας, ἀλλά τύχοιμι
τήσ σής, επικουρίας Αγνή, πάσης βλάβης δυσχερών ρυόμενος.

Καταβασία

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ταπεινώσις ὑψωσε, κατησχυμένον κακοίς, Τελώνην στυγνάσαντα, καί τό, Ιλάσθητι,
τώ Κτίστη βοήσαντα, ἔπαρσις δέ καθείλεν, από δικαιοσύνης, δείλαιον Φαρισαίου,
μεγαλορρημονούντα, ζηλώσωμεν διό τά καλά, κακῶν ἀπεχόμενοι.

Δόξα... Ὁμοιον

Ταπεινώσις ὑψωσε, πάλαι Τελώνην κλαυθμῷ βοήσαντα, Ιλάσθητι, καί εδικαίωσεν,
Αυτόν μιμησώμεθα, ἅπαντες οι εις βάθος, τών κακῶν ἐμπεσόντες, κράξωμεν τώ
Σωτήρι, από βάθους καρδίας, Ημάρτομεν, Ιλάσθητι, μόνε φιλόανθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Ὁμοιον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα τάς ικεσίας ημών, καί ταύτας προσάγαγε, τώ σώ Υιώ καί Θεῷ,
Κυρία Πανάμωμε, λύσον τάς περιστάσεις, τών εις σέ προστρεχόντων, σύντριψον
μηχανίας, καί κατάβαλε θράσος, τών οπλιζομένων ἀθέων, κατά τών δούλων σου,

Ωδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Αρίστην ἔδειξεν, οδόν υψώσεως τήν ταπεινώσιν Λόγος, ταπεινωθείς, μέχρι καί μορφής
δουλικής, ἦν εκμιμούμενος ἅπας, ανυψούται ταπεινούμενος.

Υψώθη δίκαιος, καί καταπέπτωκε, Φαρισαίος, εν πλήθει δέ τών κακῶν, βρίθων
τεταπεινῶται, ἀλλ' ανυψώθη Τελώνης, παρ' ἐλπίδα δικαιούμενος.

Πενίας πρόξενος, εκ πλούτου τών αρετών, η απόνοια ώφθη, καί πορισμός, αύθις η ταπεινώσις, δικαιοσύνης εξ άκρας απορίας ήν κτησώμεθα.

Προέφης Δέσποτα, τοίς μεγαλόφροσιν, αντιτάσσεσθαι πάντως, καί ταπεινοίς, χάριν σήν παρέχων Σωτήρ, ταπεινωθείσι νύν ημίν, τήν σήν χάριν εξαπόστειλον.

Πρός θείαν ύψωσιν, αεί ανάγων ημάς, ο Σωτήρ καί Δεσπότης υψοποιόν, έδειξε ταπεινώσιν, τούς πόδας γάρ τών Μαθητών αυτοχειρώς εναπένιψεν.

Θεοτοκίον

Ως φώς απρόσιτον, Παρθένε τέξασα, τής ψυχής μου τό σκότος φωτιστική, αίγλη διασκέδασον, καί σωτηρίας πρόσ τρίβους, τήν ζωήν μου χειραγωγήσον.

Καταβασία

Ωδή ε'

Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ

Τού Φαρισαίου τάς αρετάς, σπεύσωμεν μιμείσθαι καί ζηλούν, τήν τού Τελώνου ταπεινώσιν τό εν εκατέροις μισούντες άτοπον, απόνοιαν καί λύμην τών παραπτώσεων.

Δικαιοσύνης δρόμος κενός ήλεγκται συζεύξας εν αυτώ, ο Φαρισαίος τήν οίησιν, αύθις δέ Τελώνης, υψοποιώ αρετή, κτησάμενος συνέμπορον τήν ταπεινώσιν.

Αρματηλάτης εν αρεταίς, ώετο δραμείν Φαρισαίος, αλλά πεζός παρακλύδιον, άρμα διαθέων, καλώς προέλαβε, συζεύξας ο Τελώνης οίκτω ταπεινώσιν.

Τήν του Τελώνου παραβολήν, πάντες αναπτύξαντες τώ νώ, δεύτε ζηλώσωμεν δάκρυσιν, πνεύμα συντετριμμένον Θεώ προσάγοντες τήν τών αμαρτημάτων ζητούντες άφεςιν.

Τόν υψαυχή τε καί μοχθηρόν, αλαζονικόν τε καί θρασύν, πόρρω απώσωμεν έμφρονα, Φαρισαίου τρόπον, δεινόν μεγάλαυχον, όπως μή γυμνωθώμεν, τής θείας χάριτος.

Θεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως, Αγαθή, πάσιν εξαπόστειλον ημίν, τοίς επί σοί καταφεύγουσιν, κατακυριεύειν εν μέσω πάντων εχθρών, παρέχουσα, καί εκ πάσης βλάβης εξαίρουσα.

Καταβασία

Ωδή στ'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Τού βίου τό στάδιον, ο Τελώνης εν ταυτώ, καί Φαρισαίος έδραμον, αλλ' ο μεν απονοία κατενεχθείς, αισχρώς εναυάγησεν, ο δέ τη ταπεινώσει διεσώζετο.

Τού βίου τό δίκαιον, διαμείβοντες ημείς, δρόμον εκμμησώμεθα, τού Τελώνου μέν φρόνημα ζηλωτόν, φύγωμεν δέ φύσημα βδελυκτόν Φαρισαίου καί ζησώμεθα.

Τούς τρόπους ζηλώσωμεν, τού Σωτήρος' Ιησού καί τήν αύτού ταπεινώσιν, οι ποθούντες τήν άληκτον τής χαράς, τυχείν κατασκήνωσιν, εν τή χώρα τών ζώντων αυλιζόμενοι.

Υπέδειξας Δέσποτα, τοίς οικείοις Μαθηταίς υψοποιόν ταπεινώσιν, τώ λεντίω ζωννύμενος τήν οσφύν, τούς πόδας απέπλυνας, καί τόν τρόπον μιμείσθαι παρεσκεύασας.

Τόν βίον διείλοντο, Φαρισαίος αρεταίς, καί ο Τελώνης πταίσμασιν, αλλ' ο μέν τήν εξ όγκου φρενοβλαβή, υπέστη ταπεινώσιν, ο δέ ανυψούται ταπεινόφρων φανείς.

Θεοτοκίον

Φυμνόν τή απλότητι, τή ατέχνω τε ζωή, πλασθέντα παραβάσεως διπλόη περιέβαλέ με εχθρός, σαρκός τε παχύτητι, νύν δέ σή μεσιτεία, Κόρη, σώζομαι.

Καταβασία

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Φαρισαίου φύγωμεν υψηγορίαν, καί Τελώνου μάθωμεν, τό ταπεινόν εν στεναγμοίς, πρός τόν Σωτήρα κραυγάζοντες, ἴλαθι μόνη ημίν ευδιάλλακτε.

Ἔτερον Ἦχος γ'

Η Παρθένος σήμερον

Στεναγμούς προσοίσωμεν, τελωνικούς τώ Κυρίω, καί αυτώ προσπέσωμεν, αμαρτωλοί ως Δεσπότη, θέλει γάρ τήν σωτηρίαν πάντων ανθρώπων, άφεισιν παρέχει πάσι μετανοούσι, δι' ημάς γάρ εσαρκώθη Θεός υπάρχων Πατρί συνάναρχος.

Ο Οίκος

Εαυτούς αδελφοί άπαντες ταπεινώσωμεν, στεναγμοίς καί οδυρμοίς τύψωμεν τήν συνείδησιν, ίνα εν τή κρίσει τότε τή αιωνία, εκεί οφθώμεν πιστοί ανεύθυνοι, τυχόντες αφέσεως, εκεί γάρ εστιν όντως η άνεσις, ήν ιδείν ημάς νύν ικετεύσωμεν, εκεί οδύνη απέδρα λύπη καί οι εκ βάθους στεναγμοί, εν τή Εδέμ τή θαυμαστή, ής ο Χριστός δημιουργός, Θεός υπάρχων Πατρί συνάναρχος.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα τής τού Τελώνου καί τού Φαρισαίου εκ τού Ιερού Ευαγγελίου τού Ευαγγελιστού Λουκά ιη' 10 - 14 παραβολης μνειαν ποιούμεθα.

Στίχοι

- Φαρισαίζων, Ιερού μακράν γίνου,
- Χριστός γάρ ένδον, Ω ταπεινούς δεκτέον.

Ἔτεροι εις τό τριώδιον

- Ο δημιουργός τών άνω καί τών κάτω,
- Τρισάγιον μέν ύμνον εκ τών Αγγελων,
- Τριώδιον δέ καί παρ' ανθρώπων δέχου.

Ταίς τών Αγίων πάντων, μεγαλουργών σου πρεσβείαις, Χριστέ, ο Θεός ημών ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Δικαιώσεως τοίς έργοις επαϊρόμενος, βρόχοις κενοδοξίας δεινώς, περιεπάρη Φαρισαίος άμετρα αυχών, Τελώνης δέ κούφω τώ πτερώ, τής ταπεινώσεως αρθείς, Θεώ προσήγγισε.

Ταπεινώσεως ως κλίμακι χρησάμενος, τρόπω Τελώνης πρός ουρανών, ύψος επήρθη, τής αλαζονείας δέ αρθείς, κουψότητι δείλαιος σαθρά, ο Φαρισαίος καταντά, πρός Άδου πέταυρον.

Τούς δικαίους ενεδρεύων μέν ο δόλιος, τρόποις κενοδοξίας συλά, αμαρτωλούς δέ, βρόχοις απογνώσεως δεσμεί, Αλλ' ούν εκατέρων τών κακών, οι τού Τελώνου ζηλωταί, ρυσθήναι σπεύσωμεν.

Εν προσευχή ημών Θεώ προσπέσωμεν, δάκρυσι καί θερμοίς στεναγμοίς, εκμμούμενοι, τού Τελώνου τήν υποποιόν ταπείνωσιν, μέλποντες πιστοί Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εισηγούμενος τοίς Μαθηταίς προέλεγες, Δέσποτα, μή φρονείν υψηλά, συναπάγεσθαι ταπεινοίς διδάσκων δέ Σωτήρ, διό σοι κραυγάζομεν πιστοί. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ιακώβ σε καλλονήν καί θείαν κλίμακα, κάτωθεν, ήν εώρακε πρίν, εκτεταμένην, πρός ύφος γινώσκομεν, Σεμνή, κατάγουσαν άνωθεν Θεόν σεσαρκωμένον, καί βροτούς, αύθις ανάγουσαν.

Καταβασία

Ωδή η' Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Ταπεινόφρονη γνώμη, ίλεων Κύριον, ο Τελώνης στενάξας, εύρε καί σέσωσται, τρόπω δέ δεινώ γλώσσης μεγαλορρήμονος, της δικαιοσυνης εκπίπτει Φαρισαίος.

Φαρισαίου τόν τύφον, τής προαιρέσεως, καί τήν προσηγορίαν, τής καθαρότητος, φύγωμεν πιστοί, ζηλούντες τού Τελώνου καλώς, τήν ηλημένην, ταπείνωσιν καί γνώμην.

Τάς φωνάς τού Τελώνου, πιστοί φθελξώμεθα, Ιερών εν αγίω, Ο Θεός ίλαθι, ίνα σύν αυτώ, τύχωμεν συγχωρήσεως, λύμης μεγα ρυσθέντες Φαρισαίου, λαυχου.

Στεναγμόν τού Τελώνου πάντες ζηλώσωμεν, καί Θεώ ομιλούντες θερμοίς τοίς δάκρυσι, κράξωμεν αυτώ. Φιλάνθρωπε ημάρτομεν, εύσπλαγχνε οικτίρμον, Ιλάσθητι καί σώσον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν καί Άγιον Πνεύμα.

Στεναγμώ τού Τελώνου, Θεός επένευσε, δικαιοώσας τε τούτον, πάσιν υπέδειξε, κάμπτεσθαι αεί, στεναγμοίς τε καί δάκρυσι, τών πλημμελημάτων, αιτούμενοι τήν λύσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ουκ επίσταμαι πλήν σου, άλλην αντίληψιν, Σέ προβάλλομαι πρέσβιν, Αγήν πανάμωμε, σέ πρός τόν εκ σου, Τεχθέντα μεσίτριαν, πάντων τών λυπούντων, ελεύθερόν με δείξον.

Καταβασία

Ωδή θ' Θεόν ανθρώποις ιδείν

Οδόν υπώσεως τήν ταπείνωσιν, παρά Χριστού λαβόντες, σωτηρίας υπόδειγμα, τού Τελώνου τόν τρόπον ζηλώσωμεν, τύφον υπεροψίας, πόρρω βαλλόμενοι, γνώμη ταπεινόφρονη Θεόν εξιλεούμενοι.

Ψυχής απόνοιαν απωσώμεθα, γνώμην ευθή εν ταπεινοφροσύνη κτησώμεθα, εαυτούς δικαιούν μη σπουδάζωμεν, τόν τής κενοδοξίας, τύφον μισήσωμεν, καί σύν τώ Τελώνη, τόν Θεόν ιλεωσώμεθα.

Λιτάς τώ Κτίστη οίκτου προσφέρωμεν, τελωνικάς, τας φαρισαϊκάς εκτρεπόμενοι, αχαρίστους ευχάς, μεγαλαύχους φωνάς, αι κατά τού πλησίον, κρίσιν επάγουσιν, ίνα

Θεόν ίλεων, καί φώς επισπασώμεθα,

Πολλῶ πταισμάτων εαμῶ βαρουμενος, υπερβολή κακίας τόν Τελωνην παρήλασα, καί τού Φαρισαίου τόν μέγλαυχον, τύφον προσεπισπώμαι, πάντοθεν έρημος, πάντων καθιστάμενος καλών. Κύριε φείσαι μου.

Τής σής αξίωσον μακαριότητος, τούς διά σέ τῷ πνεύματι πτωχούς ενυπάρξαντας, εισηγήσει γάρ τής σής προστάξεως, πνεύμα συντετριμμένον, σοί προσκομίζομεν. Σώτερ προσδεξάμενος σώζε, τούς σοί λατρεύοντας,

Θεῷ Τελώνης ποτέ ευξάμενος, τῷ ιερῷ πιστως προσανιών, δεδικαίωται, στεναγμοίς γάρ προσελθων καί δάκρυσι, συντριμμῷ τε καρδίας, πάντα απέθετο, τῶν αμαρτημάτων τόν φόρτον εξιλεώσεσι.

Θεοτοκίον

Υμνεῖν, δοξάζειν καί μακαρίζειν σε, δίδου ημῖν αξίως τοίς τιμώσί σε, Πάναγνε, καί τόν τόκον τόν σόν μεγαλύνουσι, μόνη ευλογημένη, σύ γάρ τό καύχημα, τῶν Χριστιανῶν καί πρός Θεόν, πρέσβις ευπρόσδεκτος.

Καταβασία

Εξαποστειλάριον, τό Εωθινόν Αναστάσιμον. Εἶτα τά παρόντα τού Τριωδίου.

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Υψηγορίαν φύγωμεν, Φαρισαίου κακίστην, ταπεινώσιν δέ μάθωμεν, τού Τελώνου αρίστην, ἰν' υψωθώμεν βιώντες, τῷ Θεῷ σὺν εκείνῳ Ἰλάσθητι τοίς δούλοις σου, ο τεχθείς εκ Παρθένου, Χριστέ Σωτήρ, εκουσίως, καί Σταυρόν υπομείνας, συνήγειρας τόν κόσμον σου θεϊκή δυναστεία,

Θεοτοκίον, ὅμοιον

Ο ποιητής τής κτίσεως, καί Θεός τῶν απάντων, σάρκα βροτείαν έλαβεν, έξ ακράντου γαστρός σου, πανύμνητε Θεοτόκε, καί φθαρείσάν μου φύσιν, ὄλην ανεκαινούργησε, πάλιν ως πρό τού τόκου, καταλιπων μετά τόκον, ὅθεν πίστει σέ πάντες, άνευφημούντες κράζομεν, Χαίρε, κόαμου η δόξα.

Εἰς τούς Αἶνους, Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου δ' καί τά παρόντα τού Τριωδίου δ'.

Ήχος α'

Μή προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς, αδελφοί, ο γάρ υψῶν εαυτόν ταπεινωθήσεται, ταπεινωθώμεν εναντίον τού Θεού, τελωνικῶς διά νηστείας κράζοντες, Ἰλάσθητι ημῖν ο Θεός, τοίς αμαρτωλοίς.

Ο αυτός

Φαρισαίος κενοδοξία νικώμενος, καί Τελώνης τή μετανοία κλινόμενος, προσήλθόν σοι τῷ μόνῳ Δεσπότῃ, αλλ' ο μέν καυχησάμενος, εστερήθη τῶν αγαθῶν, ο δέ μή φθειγξάμενος, ηξιώθη τῶν δωρεῶν. Εν τούτοις τοίς στεναγμοίς, στήριξόν με Χριστέ ο Θεός, ως φιλόανθρωπος.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε εν ὄλη καρδία μου, διηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

Ήχος γ'

Τού Τελώνου καί τού Φαρισαίου τό διάφορον, επιγνούσα, ψυχή μου' τού μέν, μίμησον τήν υπερήφανον φωνήν, τού δέ, ζήλωσον τήν ευκατάνυκτον ευχήν, καί βόησον, ο Θεός ολάσθητί μοι τῷ αμαρτωλῷ, καί ελεήσόν με.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου, μή επιλάβη τών πενήτων σου εις τέλος.

Ήχος ο αυτός

Τού Φαρισαίου τήν μεχάλαυχον φωνήν, πιστοί μισήσαντες, τού δέ Τελώνου τήν ευκατάνυκτον ευχήν ζηλώσαντες, μή τά υψηλά φρονώμεν, αλλ' εαυτούς ταπεινούντες, εν κατανύξει κράζωμεν, ο Θεός ιλάσθητι, ταίς αμαρτίαις ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Ταίς εξ έργων καυχήσεσι, Φαρισαίον δικαιούντα εαυτόν κατέκρινας Κύριε, καί Τελώνην μετριοπαθήσαντα, καί στεναγμούς ιλασμόν αίτούμενον, εδικαίωσας, ου γάρ προσίεσαι, τούς μεγαλόφρονας λογισμούς, καί τάς συντετριμμένας καρδιάς, ουκ εξουθενείς, διό καί ημείς σοί προσπίπτομεν, εν ταπεινώσει, τώ παθόντι δι' ημάς, Παράσχου τήν άφεσιν καί τό μέγα έλεος,

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχουν, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχηλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα νενέκρωται, η Εύα ηλευθέρωται, ο θάνατος τεθανάτωται, καί ημείς εξωποιοήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν, Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου καί εκ τού Κανόνος τού Τριωδίου η έκτη Οδη, Ο Απόστολος. Προκειμένον. Ήχος πλ. δ'.

Εύξασθε καί απόδοτε Κυρίω τώ Θεώ ημών.

Στίχ. Γνωστός εν τή Ιουδαία ο Θεός,

Πρός Τιμόθεον β' Επιστολής Παύλου, **Κεφ. Γ', 10-15**

Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τή διδασκαλία τή αγωγή, τή προθέσει, τή πίστει, τή μακροθυμία, τή αγάπη, τή υπομονή, τοίς διωγμοίς, τοίς παθήμασιν, οία μοι εγένετο εν Αντιοχεία, εν Ικονίω, εν λύστροις, οίους διωγμούς υπήνεγκα! καί εκ πάντων με ερρύσατο ο Κύριος, Καί πάντες δέ οι θέλοντες ευσεβώς ζήν εν Χριστώ Ιησού, διωχθήσονται, Πονηροί δέ άνθρωποι καί γόητες προκόψουσιν επί τό χείρον, πλανώντες, καί πλανώμενοι, Σύ δέ, μένε, εν οίς έμαθες καί επιστώθης, είδως παρά τίνος έμαθες, καί ότι από βρέφους τά Οερά γράμματα οίδας, τά δυνάμενά σε σοφίσαι εις σωτηρίαν, διά πίστεως τής εν Χριστώ Ιησού, τώ Κυρίω ημών.

Αλληλούϊα Ήχος πλ. δ'

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω,

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Λουκάν. ιη' 10-14

Είπεν ο Κύριος τήν παραβολήν ταύτην. Άνθρωποι δύο ανέβησαν εις τό Ιερόν...

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

t11 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμακόν καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, εις τό Κύριε εκέκραξα
ιστώμεν Στίχ. ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου στ', καί τά παρόντα
Ιδιόμελα τού Τριωδίου β' δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α'

Εἰς αναμάρτητον χώραν, καί ζωηράν, ἐπιστεύθην, γεωσπορήσας τήν αμαρτίαν, τή
δρεπάνη εθέρισα, τούς στάχους τῆς ἀμελείας, καί δραγμάτων εστοίβασα, πράξεών
μου τάς θημωνίας, ἄς καί κατέστρωσα οὐχ ἄλῳνι τῆς μετανοίας. Ἀλλ' αἰτώ σε, τόν
προαιώνιον γεωργόν ἡμῶν Θεόν, τῷ ἀνέμῳ τῆς σῆς φιλευσπλαγχνίας ἀπολίκμισον τό
ἄχυρον τῶν ἔργων μου καί σιτάρχησον τή ψυχῇ μου τήν ἄφεισιν, εἰς τήν οὐράνιον σου
συγκλείων με ἀποθήκην καί σώσον με. (Δίς)

Ὁμοιον

Επιγνώμεν ἀδελφοί τού μυστηρίου τήν δύναμιν, τόν γάρ ἐκ τῆς αμαρτίας, πρὸς τήν
πατρικὴν ἐστίαν, ἀναδραμόντα, Ἄσωτον Υἱόν ο πανάγαθος Πατήρ, προὔπαντήσας
ἀσπάζεται, καί πάλιν τῆς οικείας δόξης, χαρίζεται τά γνωρίσματα, καί μυστικὴν τοῖς
ἄνω ἐπιτελείευφροσύνην, θύων τόν μόσχον τόν σιτευτόν, ἵνα ἡμεῖς ἀξίως
πολιτευσώμεθα, τῷ τε θύσαντι φιλανθρώπῳ Πατρί, καί τῷ ἐνδόξῳ θύματι, τῷ Σωτήρι
των ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Δόξα... Ἦχος β'

Ὡ πόσων ἀγαθῶν, ὁ ἄθλιος ἐμαυτὸν ἐστέρησα! ὦ ποίας βασιλείας ἐξέπεσα ὁ
ταλαίπωρος ἐγώ! τόν πλούτον ἠνάλωσα, ὄν περ ἔλαβον. τήν ἐντολήν παρέβην, Οἴμοι
τάλαινα ψυχῇ! τῷ πυρὶ τῷ αἰωνίῳ λοιπὸν καταδικάζεσαι, διό πρό τέλους βόησον
Χριστῷ τῷ Θεῷ. Ὡς τόν Ἄσωτον δέξαι με υἱόν, ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

Καί νῦν... Θεοτοκίον τού ἐνδιατάκτου Ἦχου. Εἴσοδος, τό Φῶς ἱλαρόν,
Προκείμενον, Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν κ. λπ. Εἰς τήν Λιτήν, τό Στιχηρόν τού Ἁγίου τῆς
Μονῆς. Ἀπόστιχα τῆς Οκτωήχου τά κατ' Ἀλφάβητον.

Δόξα... Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Τῆς πατρικῆς δωρεάς διασκορπίσας τόν πλούτον, ἀλόγοις συνεβοσκόμην ὁ τάλας
κτῆνεσι, καί τῆς αὐτῶν ορεγόμενος τροφῆς ἐλίμωττον μή χορταζόμενος, ἀλλ'
υποστρέψας πρὸς τόν εὐσπλαγχνον Πατέρα, κραυγάζω σύν δάκρυσι. Δέξαι με ὡς
μίσθιον, προσπίπτοντα τῇ φιλανθρωπία σου, καί σώσον με.

Καί νῦν... Θεοτοκίον Ἦχος ο αὐτός

Οποιοτῆς καί λυτρωτῆς μου Πάναγνε, Χριστός ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθῶν,
ἐμέ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας, τόν Ἀδάμ ἠλευθέρωσε, διό σοι Πάναγνε, ὡς τού
Θεοῦ Μητρί τε, καί Παρθένω ἀληθῶς, βώμεν ἀσιγήτως, τό Χαίρε του Ἀγγέλου, χαίρε
Δέσποινα, προστασία, καί σκέπη, καί σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Θεοτόκε Παρθένε ἐκ γ'

Καί ἡ λοιπή, Ἀκολουθία τῆς Ἀγρυπνίας

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον τό, Θεός Κύριος τό Ἀπολυτίκιον Αναστάσιμον δίς, καί τό
Θεοτοκίον. Εἶτα ἡ συνήθης Στιχολογία, τά Αναστάσιμα Ευλογητάρια τά Καθίσματα,
καί οἱ Ἀναβαθμοί τῆς Οκτωήχου τό, Πάσα πνοή, καί τό Ἐωθινόν ἐνδιάτακτον
Ευαγγέλιον. Εἰθ' οὕτω τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι καί μετὰ τόν Ν' ψάλλομεν τά

Ιδιόμελα ταύτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ὀρθρίζει γάρ τό πνεύμά μου, πρὸς ναόν τόν ἅγιόν σου, ναόν φέρον τού σώματος, ὅλον εσπιλωμένον, ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον, εὐσπλαγγνω σου ελέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ἦχος ο αὐτός

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε, αἰσχροαίς γάρ κατερρύπωσα, τήν ψυχήν αμαρτίαις, ὡς ραθύμως τόν βίον μου, ὅλον εκδαπανήσας, ταίς σαίς πρεσβεΐαις ρύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ὁ Θεός κατὰ τό μέγα ἐλεός σου καί κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημα μου.

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τήν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ἀλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τῆς εὐσπλαγγνίας σου, ὡς ὁ Δαυίδ βοῶ σοι. Ελέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, ὁ Σταυροαναστάσιμος τῆς Θεοτόκου καί τοῦ Τριωδίου. Τήν δέ Ἀκολουθίαν τοῦ Μηναίου ψάλλομεν τή παρελθούσῃ Παρασκευῇ ἐσπέρας ἐν τοίς, Ἀποδείπνοις.

Ὁ Κανὼν τοῦ Τριωδίου εἰς στ'. Ποίημα τοῦ κυρίου Ἰωσήφ.

Ὡδή α' Ἦχος β'
Τήν Μωσείως ὠδήν

Ἰησοῦ ὁ Θεός, μετανοοῦντα δέξαι νύν καμέ, ὡς τόν Ἄσωτον Υἱόν, πάντα τόν βίον ἐν ἀμελείᾳ ζήσαντα καί σέ παροργίσαντα.

Ὀν μοι δέδωκας πρὶν, κακῶς ἐσκόρπισα θεῖον πλοῦτον, ἐμακρύνθην ἀπό σοῦ, ἀσώτως ζήσας, εὐσπλαγγνε Πάτερ. Δέξαι οὖν καμέ ἐπιστρέφοντα.

Τάς ἀγκάλας νυνί, τάς πατρικάς προσεφαπλώσας δέξαι, Κύριε, καμέ, ὡσπερ τόν Ἄσωτον, πανοικτίρμον, ὅπως εὐχαρίστως δοξάζω σε.

Θεοτοκίον

Ἐν ἐμοί ὁ Θεός, πάσαν δεικνύς ἀγαθωσύνην, πάριδέ μοι τήν πληθύν, τῶν ἐγκλημάτων ὡς εὐεργέτης, θείαις τῆς Μητρός σου δεήσεσι.

Καταβασίας δε λέγομεν τοὺς Εἰρμούς τοῦ Κανόνος.

«Τήν Μωσείως ὠδήν, ἀναλαβούσα βόησον ψυχή, Βοηθός καί σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μοι Θεός καί δοξάσω αὐτόν».

Ὡδή γ'
Στερωθέντα μου τόν νοῦν

Ἐξω ὅλος ἐμαυτοῦ, γεγονώς φρενοβλαβῶς προσεκολλήθην, τοίς παθῶν ἐφευρέταις, ἀλλά δέξαι με Χριστέ, ὡσπερ τόν Ἄσωτον.

Τού Ἀσώτου τήν φωνήν, ἐκμιμούμενος βοῶ Ἠμαρτον Πάτερ, ὡς ἐκεῖνον οὖν καμέ, ἐναγκάλισαι νυνί, καί μή ἀπώση με.

Τάς αγκάλας σου Χριστέ, υφαπλώσας συμπαθώς υπόδειξαί με, από χώρας μακράς, αμαρτίας καί παθών επαναστρέφοντα.

Θεοτοκίον

Η καλή εν γυναιξί, καταπλούτισον καμέ, καλών ιδέαις, αμαρτίαις πολλαίς, τόν πτωχεύσαντα, Αγνή, όπως δοξάζω σε.

Ο Ειρμός

«Στειρωθέντα μου τόν νούν, καρποφόρον ο Θεός ανάδειξόν με, γεωργέ τών καλών, φυτουργέ τών αγαθών, τή ευσπλαγχνία σου».

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αγκάλας πατρικάς, διανοίξαί μοι σπεύσον, ασώτως τόν εμόν, κατηνάλωσα βίον, εις πλούτον αδαπάνητον, αφορών τού ελέους Σου. Νύν πτωχεύουσαν, μή υπερίδης καρδίαν, σοί γάρ Κύριε, εν κατανύξει κραυγάζω. Ἡμαρτον, σώσον με.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον, Ὁμοιον

Ανύμφευτε αγνή, Θεοτόκε Παρθένε, η μόνη τών πιστών, προστασία καί σκέπη, κινδύνων καί θλίψεων, καί δεινών περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι, τούς επί σοί τάς ελπίδας, Κόρη, έχοντας, καί τάς ψυχάς ημών σώσον ταίς θείαις πρεσβείαις σου.

Ωδή δ'

Τήν εκ Παρθένου σου γέννησιν

Πλούτον καλών όν μοι δέδωκας, επουράνιε Πάτερ, διεσκόρπισα κακώς, ξένοις πολίταις δουλούμενος, διό βοώ σοι. Ημαρτόν σοι δέξαι με, ως τόν Ασωτον πάλαι, υφαπλώσας, τάς αγκάλας μοι τάς σάς.

Πάση κακία δεδούλωμαι, υποκύψας αθλίως τοίς παθών δημιουργοίς καί εμαυτού έξω γέγονα, απροσεξία, οικτειρόν με Σώτερ, επουράνιε Πάτερ, προσφυγόντα, τοίς πολλοίς σου οικτιρμοίς.

Πάσης αισχύνης πεπλήρωμαι, μη τολμών ατενίσαι εις τό ύψος τού ουρανού, καί γάρ αλόγως υπέκυψα τή αμαρτία, νύν δέ επιστρέφων, εκβοώ κατανύξει. Ἡμαρτόν σοι, δέξαι με, Παμβασιλεύ.

Θεοτοκίον

Η τών ανθρώπων βοήθεια, η ελπίς η βεβαία, πάντων τών Χριστιανών, τό καταφύγιον, άχραντε, τών σωζομένων, σώσον με, Παρθένε, μητρικαίς σου πρεσβείαις, καί μελλούσης, καταξίωσον ζωής.

Ο Ειρμός

«Τήν εκ Παρθένου σου γέννησιν, ο Προφήτης προβλέπων, ανεκήρυττε βοών. Τήν ακοήν σου ακήκοα καί εφοβήθην, ότι από θαιμάν, καί εξ όρους αγίου κατασκίου, επεδήμησας, Χριστέ».

Ωδή ε'

Τής νυκτός διελθούσης

Εδουλώθην πολίταις, ξένοις καί εις χώραν φθοροποιόν απεδήμησα, καί επλήσθην αισχύνης, νύν δέ επιστρέφων, κράζω σοι, Οικτίρμον τό, Ἡμαρτον.

Τά πατρώά σου σπλάγχνα, νύν υπάνοιξόν μοι, από τών κακών επιστρέφοντα, επουράνιε Πάτερ, καί μή με απώση, έχων υπερβάλλον τό έλεος.

Ου τολμώ ατενίσαι, άνω εις τό ύψος, άμετρα Χριστέ παροργίσας σε' αλλ' ειδώς σου Οικτίρμον τό εύσπλαγχνον κράζω Ήμαρτον, ιλάσθητι, σώσόν με.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, κεχαριτωμένη, η τόν ιλασμόν πάντων τέξασα, τών εμών εγκλημάτων, τό βαρύ φορτίον, σου ταίς ικεσίαις ελάφρυνον.

Ο Ειρμός

«Τής νυκτός διελθούσης, ήγγικεν η ημέρα, και τό φώς τώ κόσμω επέλαμψε, διά τούτο υμνεί σε τάγματα Αγγέλων και δοξολογεί σε Χριστέ ο Θεός».

Ωδή στ'

Βυθώ αμαρτημάτων

Βυθός αμαρτημάτων, συνέχει με αεί, και τρικυμία πταισμάτων, βυθίζει με κυβέρνησον, πρός λιμένα με ζωής Χριστέ ο Θεός, και σώσόν με Βασιλεύ τής δόξης.

Τόν πλούτον τόν πατρώον, εσκόρπισα δεινώς, και πενητεύσας, αισχύνης πεπλήρωμαι, δουλούμενος τοίς ακάρποις λογισμοίς, διό σοι βοώ φιλόανθρωπε Οικτειρόν με σώσον.

Λιμώ καταφθαρέντα, παντοίων αγαθών και ξενωθέντα εκ σου Υπεράγαθε, οικτείρησον, επιστρέφοντά με νύν, και σώσον Χριστέ, υμνούντά σου τήν φιλανθρωπίαν.

Θεοτοκίον

Σωτήρα και Δεσπότην κυήσασα Χριστόν, τής σωτηρίας με Κόρη αξίωσον, πτωχεύσαντα, εκ παντοίων αγαθών, Παρθένε αγνή, ίνα υμνώ τά σά μεγαλεία.

Ο Ειρμός

«Βυθώ αμαρτημάτων, συνέχομαι Σωτήρ, και εν πελάγει τού βίου βυθίζομαι αλλ' ώσπερ τόν Ιωάνν εκ τού θηρός, καμέ τών παθών ανάγαγε, και διάσωσόν με».

Κοντάκιον Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμεραν

Τής πατρώας, δόξης σου, αποσκιρτήσας αφρόνως, εν κακοίς εσκόρπισα, όν μοι παρέδωκας πλούτον, όθεν σοι τήν τού Ασώτου, φωνήν κραυγάζω. Ήμαρτον ενώπιόν σου Πάτερ οικτίρμον, δέξαι με μετανοούντα, και ποιήσόν με, ως ένα τών μισθίων σου.

Ο Οίκος

Τού Σωτήρος ημών καθ' εκάστην διδάσκοντος δι' οικείας φωνής, τών Γραφών ακουσώμεθα, περί τού Ασώτου και σώφρονος πάλιν, και τούτου πίστει εκμιμησώμεθα τήν καλήν μετάνοιαν, τώ κατιδόντι πάντα τά κρύφια μετά ταπεινης καρδιάς κράξωμεν. Ημάρτομέν σοι Πάτερ οικτίρμον, και ουκ εσμέν άξιοι ποτέ, κληθίηναι τέκνα ως πρίν, Αλλ' ως φύσει υπάρχων φιλόανθρωπος, σύ προσδέχου, και ποιήσόν με, ως ένα τών μισθίων σου.

Συναξάριον τού Μηναιού, είτα τό παρόν.

Τή αυτή ημέρα τής τού Ασώτου Υιού παραβολής εκ τού ιερού Ευαγγελίου μνεϊαν ποιούμεθα, ήν οι θειότατοι Πατέρες ημών δευτέραν εν τώ Τριωδίω ενέταξαν.

Στίχοι

- Άσωτος εί τις, ως εγώ, θαρρών ίθι.
- Θείου γάρ οίκτου πάσα ήνοικται θύρα.

Τή αφάτω φιλανθρωπία σου, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Τά Χερουβίμ μιμούμενοι

Ταίς ηδοναίς τού σώματος, υπέκυπα παναθλίως, καί εδουλώθην όλως, τοίς τών παθών εφευρεταίς, καί ξένος εγενόμην, από σου φιλόανθρωπε, νύν δέ κράζω, τήν τού, Ασώτου φωνήν Ημάρτηκα Χριστέ, μή με υπερίδης, ως μόνος ελεήμων.

Αναβοώ τό Ήμαρτον, μηδόλως ενατενίσαι, αποτολμών εις ύψος τού ουρανού Παμβασιλεύ, ότι εν αφροσύνη, μόνος σε παρώργισα, αθετήσας τά σά προστάγματα, διό ως μόνος αγαθός, μή με απορρίψης από τού σου προσώπου.

Τών Αποστόλων Κύριε, καί Προφητών καί Οσίων, καί τών σεπτών Μαρτύρων καί τών Δικαίων προσευχαίς συγχώρησόν μοι πάντα, άπερ επλημμέλησα, παροργίσας Χριστέ, τήν αγαθότητά σου, όπως υμνολογώ σε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ φανείσα, καί Σεραφίμ Θεοτόκε, καί πάσης λαμπροτέρα, επουρανού στρατιάς, σύν τούτοις εκδυσώπει, όν περ εσωμάτωσας Θεόν Λόγον πανάμωμε, ανάρχου Πατρός, όπως τών αγαθών τών αιωνιζόντων, πάντες αξιωθώμεν.

Ο Ειρμός

«Τά Χερουβίμ μιμούμενοι, Παίδες, εν τή καμίνω εχόρευον βοώντες. Ευλογητός εί ο Θεός, ότι εν αληθεία καί κρίσει, επήγαγες ταύτα πάντα διά τάς αμαρτίας ημών, ο υπερύμνητος καί δεδοξασμένος εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή η' Τόν εν τή βάτω

Ο καταβάς επί γής εις τό σώσαι τόν κόσμον, εκουσίω πτωχεία διά έλεος πολύ, πτωχεύσαντά με πάσης νύν αγαθοεργίας, ως ελεήμων σώσον.

Από τών σών εντολών μακρυνθείς εδουλώθην, παναθλίως τώ πλάνω, επιστρέφοντα δέ νύν, τόν Άσωτον ως πάλαι, προσπίπτοντά σοι δέξαι, επουράνιε Πάτερ.

Φθοροποιούς λογισμούς, υπαχθείς ημαυρώθην, καί εκ σου εμακρύνθην, όλως έξω εμαυτού, γενόμενος Οικτίρμον, διό εν μετανοία, προσπίπτοντά σοι σώσον.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Αγνή η τών κατερραγμένων, επανόρθωσις μόνη, επανόρθωσον καμέ, παντοίαις αμαρτίαις, συντετριμμένον όλον, καί τεταπεινωμένον.

Ο Ειρμός

«Τόν εν τή βάτω Μωσή, τής Παρθένου τό θαύμα, έν Σιναίω τώ όρει προτυπώσαντά ποτέ, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' ής η ακροστιχίς, Ιωσήφ. Τών γηγενών τίς ήκουσε

Ίδε Χριστέ, τήν θλίψιν τής καρδιάς, ίδε μου τήν επιστροφήν, ίδε τά δάκρυα Σώτερ, καί μή παρίδης με, αλλ' εναγκάλισαι πάλιν δι' ευσπλαγχνίαν, πληθύϊ σωζομένων συναριθμών όπως υμνώ ευχαρίστως τά ελέη σου.

Ως ο ληστής βοώ τό Μνήσθητί μου. ως ο Τελώνης κατηφής τύπτω τό στήθος καί κράζω, νύν τό, ιλάσθητι όπως τόν Άσωτον ρύσαι με πανοικτίρμον, εκ πάντων τών κακών μου Παμβασιλεύ, όπως υμνώ σου τήν άκραν συγκατάβασιν.

Στέναξον νύν, ψυχή μου, παναθλια, καί αναβόησον Χριστώ. Ο δι' εμέ εκουσίως πτωχεύσας Κύριε, πτωχεύσαντά με εκ πάσης αγαθοεργίας, καλών περιουσία, ως αγαθός καί πολυέλεος, μόνος καταπλούτισον.

Ήν περ ποτέ, ειργάσω ευφροσύνην, τή τού, Άσώτου αγαθέ, επιστροφή εκουσίω ταύτην

νύν ποιήσον καί επ' εμοί τώ αθλίω προσεφαπλών μοι, τάς σάς σεπτας αγκάλας ίνα σωθείς υμνολογώ σου τήν άκραν συγκατάβασιν.

Θεοτοκίον

Φωτιστικάς, πρεσβείαις σου Παρθένε, τούς νοερούς μου οφθαλμούς, εσκοτισμένους κακία, φώτισον δέομαι, καί πρόσ οδούς μετανοίας εισάγαγέ με, όπως χρεωστικώς σε υμνολογώ, τήν υπέρ λόγον τόν λόγον σωματώσασαν.

Ο Ειρμός

«Τών γηγενών τίς ήκουσε τοιούτον, ή τίς εώρακε ποτέ; ότι παρθένος ευρέθη εν γαστρί έχουσα, καί ανωδίνως τό βρέφος αποτεκούσα τοιούτόν σου τό θαύμα καί σέ αγνή Θεοκυήτορ Μαρία μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τό Εωθινόν Αναστάσιμον.

Είτα τά παρόντα τού Τριωδίου.

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τόν πλούτον, όν μοι δέδωκας τής χάριτος ο άθλιος, αποδημήσας αχρείως, κακώς ηνάλωσα Σώτερ, ασώτως ζήσας δαίμοσι, δολίως διεσκόρπισα, διό με επιστρέφοντα, ως περ τόν Άσωτον δέξαι, Πάτερ οικτίρμον, καί σώσον.

Έτερον, Όμοιον

Εσκόρπισα τόν πλούτόν σου, εκδαπανήσας Κύριε, καί πονηροίς δαιμονίοις, καθυπετάγην ο τάλας, αλλά Σωτήρ πανεύσπλαγχνε τόν Άσωτον οικτείρησον, καί ρυπωθέντα κάθαρον, τήν πρώτην αποδιδούς μοι, στολήν τής σής βασιλείας.

Θεοτοκίον, Όμοιον

Αγία Μητροπάρθενε, τό μέγα περιήχημα τών Άποστόλων Μαρτύρων, καί Προφητών καί Οσίων, τόν σόν Υιόν καί Κύριον, ιλέωσαι τοίς δούλοις σου, ημίν Θεογεννήτρια, όταν καθίση τού κρίναι, τά κατ' αξίαν εκάστου.

Εις τούς Αίνους Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου δ' καί Ανατολικόν έν, καί τού Τριωδίου γ' τά παρόντα Στιχ. Ιδιόμελα.

Ήχος β'

Τήν τού Ασώτου φωνήν προσφέρω σοι κυριε, Ήμαρτον ενώπιον τών οφθαλμών σου αγαθέ, εσκόρπισα τόν πλούτον τών χαρισμάτων σου, αλλά δέξαι με μετανοούντα, Σωτήρ καί σώσόν με.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι Κύριε.

Ήχος δ'

Ως ο Άσωτος Υιός ήλθον καγώ οικτίρμον, ο τόν βιον όλον δαπανήσας εν τή αποδημία, εσκόρπισα τόν πλούτον, όν δέδωκάς μοι Πάτερ, δέξαι με μετανοούντα ο Θεός, καί ελέησόν με.

Στίχ. Ανάστηθι Κύριε ο Θεός μου.

Ήχος πλ. δ'

Δαπανήσας ασώτως, τής πατρικής ουσίας τόν πλούτον, καί καταναλωσας, έρημος γέγονα, εν τή χώρα οικήσας, τών πονηρών πολιτών, καί μηκέτι φέρων τό μετά τούτων συνοικέσιον, επιστρέψας βοώ σοι τώ οικτίρμονι Πατρί, Ήμαρτον εις τόν ουρανόν, καί ενώπιόν σου, καί Ουκ ειμί άξιος κληθήναι υιός σου, ποιήσόν με ως ένα τών μισθίων σου, ο Θεός, καί ελέησόν με.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Πάτερ αγαθέ, εμακρύνθην από σου μή εγκαταλίπης με, μηδέ αχρείον δείξης τής βασιλείας σου, ο εχθρός ο παμπόνηρος εγύμνωσέ με, καί ήρέ μου τόν πλούτον, τής ψυχής τά χαρίσματα ασώτως διεσκόρπισα, αναστάς ούν, επιστρέψας πρόσ σέ εκβοώ. Ποιήσόν με ως ένα τών μισθίων σου, ο δι' εμέ εν Σταυρώ τάς αχράντους σου χείρας

απλώσας, ίνα τού δεινού θηρός αφαρπάσης με, καί τήν πρώτην καταστολήν επενδύσης με, ως μόνος πολυέλεος.

Καί νύν... Υπερευλογημένη υπάρχεις

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις. Καί η συνήθης Λιτή εν η ψάλλομεν τό Εωθινόν Ιδιόμελον, καί αναγινώσκονται αι Κατηχήσεις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά τυπικά, καί οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου, καί από τού Κανόνος η στ' Ωδή. Απόστολος.

Προκείμενον Ἦχος α'

Γένοιτο, Κύριε, τό έλέός σου εφ' ημάς.

Στίχ. Αγαλλιάσθε δίκαιοι εν Κυρίω,

Πρός Κορινθίους α' Επιστολής Παύλου

Κεφ. στ' 12 - 20

Αδελφοί, πάντα μοι έξεστιν, αλλ' ου πάντα συμφέρει, πάντα μοι έξεστιν αλλ' ουκ εγώ εξουσιασθήσομαι υπό τινος, Τά βρώματα τή κοιλία, καί η κοιλία τοίς βρώμασιν, ο δέ Θεός καί ταύτην, καί ταύτα καταργήσει, τό δέ σώμα ου τή πορνεία αλλά τώ Κυρίω, καί ο Κύριος τώ σώματι. Ο δέ Θεός και τόν Κύριον ήγειρε, καί ημάς εξεγερεί διά τής δυνάμεως αυτού, Ουκ οίδατε, ότι τά σώματα υμών, μέλη Χριστού εστιν; Αρας ούν τά μέλη τού Χριστού, ποιήσω πόρνης μέλη; Μή γένοιτο. Ἡ ουκ οίδατε, ότι ο κολλώμενος τή πόρνη έν σώμά εστιν. Έσονται, γάρ, φησίν, οι δύο εις σάρκα μίαν, ο δέ κολλώμενος τώ Κυρίω, έν πνεύμά εστι, Φεύγετε την πορνείαν, παν αμάρτημα, ό εάν ποιήση άνθρωπος, εκτός τού σώματός εστιν, ο δέ πορνεύων, εις τό ίδιον σώμα αμαρτάνει, Ἡ ουκ οίδατε, ότι τά σώματα υμών ναός τού εν υμίν αγίου Πνεύματός εστιν, ού έχετε από Θεού, καί ουκ εστέ εαυτών, Ἡγοράσθητε γάρ τιμής, δοξάσατε δη τόν Θεόν εν τώ σώματι υμών καί εν τώ πνεύματι υμών, άτινά εστι τού Θεού.

Αλληλούϊα Ἦχος α'

Ο Θεός ο διδούς εκδικήσεις εμοί.

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Λουκάν, Είπεν ο Κύριος τήν παραβολήν ταύτην. Ανθρωπός τις είχε δύο υιούς. (Λουκ. ιε' 11-33)

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

t17[top](#)

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά

Ἦχος πλ. δ'

Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Τών απ' αιώνος σήμερον νεκρών, απάντων κατ' όνομα, μετά πίστεως ζησάντων ευσεβώς, μνήμην τελούντες οι πιστοί, τόν Σωτήρα καί Κύριον, ανυμνήσωμεν, αιτούντες εκτενώς, τούτους εν ώρα τής κρίσεως, απολογίαν αγαθήν, δούναι αυτώ τώ

Θεώ ημών, τώ πάσαν κρίνουντι τήν γήν, τής δεξιᾶς αὐτοῦ παραστάσεως τυχόντας ἐν χαρά, ἐν μερίδι Δικαίων, καί ἐν Ἀγίων κλήρῳ φωτεινῷ, καί ἀξίους γενέσθαι, τής ουρανοῦ βασιλείας αὐτοῦ.

Ὁ τώ οικεῖω αἵματι Σωτήρ, βροτούς ἐκπριάμενος, καί θανάτῳ σου, θανάτου τοῦ πικροῦ, ἐκλυτρωσάμενος ἡμᾶς, καί ζώην τήν αἰώνιον, παρασχών τή ἀναστάσει σου ἡμῖν, πάντας ἀνάπαυσον Κύριε, τοὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν θαλάσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν παντί τόπῳ, βασιλεῖς τε, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, μοναστάς καί μιγάδας, ἐν ἡλικία πάσῃ παγγενεῖ, καί ἀξίωσον αὐτούς, τής ουρανοῦ βασιλείας σου.

Τή ἐκ νεκρῶν ἐγέρσει σου Χριστέ, οὐκέτι ὁ θάνατος, κυριεύει τῶν θανόντων εὐσεβῶς, διό αἰτούμεν ἐκτενώς, τοὺς σοὺς δούλους ἀνάπαυσον, ἐν αὐλαῖς σου, καί ἐν κόλποις Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ, Ἀδάμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρῶς, πατέρας καί ἀδελφούς ἡμῶν, φίλους ομοῦ καί συγγενεῖς, ἅπαντα ἄνθρωπον, τὰ τοῦ βίου λειτουργήσαντα πιστῶς, καί πρὸς σέ μεταστάντα, πολυειδῶς, καί πολυτρόπως ὁ Θεός, καί ἀξίωσον τούτους, τής ουρανοῦ βασιλείας σου.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Θρηνώ καί οδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τόν θάνατον, καί ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τήν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ωραιότητα, ἀμορφον, ἀδοξον, μή ἔχουσαν εἶδος, ὦ τοῦ θαύματος! τί τό περί ἡμᾶς, τούτο γέγονε μυστήπως παρεδόθημεν τή φθορά; πῶς συνεζεύριον, χθήμεν τώ θανάτῳ; Ὄντως Θεοῦ προστάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστάσι τήν ἀνάπαυσιν.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
τό τοῦ Ἦχου**

Ἦχον πλ δ'

Ἀλληλούϊα γ'

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Ἀλληλούϊα γ'

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν.

Ἀλληλούϊα γ'

Τά Απόστιχα

Τά δ' Μαρτυρικά τά τοῦ Ἦχου, καί τά β' Νεκρώσιμα, Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἀρχή μοι καί ὑπόστασις, τό πλαστοουργόν σου γέγονε πρόσταγμα, βουληθεῖς γάρ ἐξ ἀοράτου τε καί ὀρατῆς με ζῶον συμπήξαι φύσεως, γήθέν μου τό σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχῆν, τή θεία σου καί ζωοποιῶ ἐμπνεύσει, διό Σωτήρ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πρεσβεΐαις τής Τεκούσης σε, Χριστέ καί τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων, καί Δικαίων, καί πάντων τῶν Ἀγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ'

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομῶν, καί τό συμφέρον πάσιν απονέμων
μόνε Δημιουργέ, ανάπαυσον Κύριε τάς ψυχάς τῶν δούλων σου, εν σοί γάρ τήν ελπίδα
ανέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστῃ καί Θεῷ ημῶν.

Δόξα...

Εν σοί γάρ τήν ελπίδα ανέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστῃ καί Θεῷ ημῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ καί τείχος, καί λιμένα έχομεν, καί πρέσβιν ευπρόσδεκτον, πρός ὄν έτεκες Θεόν,
Θεοτόκε ανύμφευτε, τῶν πιστῶν η σωτηρία.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἦχον πλ. δ'

Αλληλούϊα γ'

Στίχ. Μακάριοι ούς εξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Αλληλούϊα γ'

Στίχ. Αι ψυχαι αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Αλληλούϊα γ'

Απολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ'

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομῶν, καί τό συμφέρον πάσιν απονέμων
μόνε Δημιουργέ, ανάπαυσον Κύριε τάς ψυχάς τῶν δούλων σου, εν σοί γάρ τήν ελπίδα
ανέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστῃ καί Θεῷ ημῶν.

Δόξα...

Εν σοί γάρ τήν ελπίδα ανέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστῃ καί Θεῷ ημῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ καί τείχος, καί λιμένα έχομεν, καί πρέσβιν ευπρόσδεκτον, πρός ὄν έτεκες Θεόν,
Θεοτόκε ανύμφευτε, τῶν πιστῶν η σωτηρία.

Κάθισμα

Ἦχος πλ. α'

Ανάπαυσον Σωτήρ ημῶν, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, καί τούτους κατασκήνωσον
εν ταίς αυλαίς σου, καθώς γέγραπται, παρορών ως αγαθός, τά πλημμελήματα αυτών,
τά εκούσια, καί τά ακούσια, καί πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου ανατείλας τῷ κόσμῳ, Χριστέ ο Θεός, υιός φωτός δι' αυτής αναδείξας,
ελέησον ημάς.

Τού αναξίου Θεοδώρου

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

Άσμα αναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστώ Θεῷ τῷ ημῶν, απαλλάξαντι τόν Ισραήλ έκ
δουλείας, ωδήν επινίκιον άδοντες καί βοώντες, Ασωμέν σοι, τῷ μόνῳ Δεσπότῃ.

Πάντες δυσωπήσωμεν Χριστόν, τελούντες μνήμην σήμεραν, τῶν απ' αιώνας νεκρῶν,
ίνα τού αιωνίου πυρός αυτούς ρύσηται, πίστει κεκοιμημένους, καί ελπίδι ζωής
αιωνίου.

Βάθει τών κριμάτων σου Χριστέ, πανσόφως σύ προώρισας, εκάστου τέλος ζωής, τόν όρον καί τόν τρόπον, διό ούς εκάλυψε τάφος, εν πάση χώρα, εν τή κρίσει, σώσον Πανοικτίρμον.

Όρους τής ζωής ημών ο δούς, διό τούς αφυπνώσαντας εκ τής τού βίου νυκτός, ημέρας ανεσπέρου, υιούς δείξον, Κύριε, Ιερείς ορθοδόξους, Βασιλείς τε, καί πάντα λαόν σου.

Ούς περ κατεκάλυψεν υγρά, καί πόλεμος εθέρισε, σεισμος δέ ούς συνέσχε, καί έκτειναν φονώντες, καί πύρ ούς ετέφρωσε, τών πιστών Ελεήμον, εν μερίδι, τάξον τών Δικαίων.

Πάντα παρορών τά τής σαρκός, οφλήματα Σωτήρ ημών εν πάση ηλικία, παντός γένους ανθρώπων, πρό τού κριτηρίου σου, στήσον ακατακρίτους, σοί τώ Κτίστη, απολογουμένους.

Δόξα...

Τρία μιάς φύσεως υμνώ, πρόσωπα αυθυπόστατα, αγέννητον Πατέρα, Υιόν τόν γεννηθέντα, καί Πνεύμα τό άγιον, άναρχον βασιλείαν, εξουσίαν, θεότητα μίαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όντως σύ εφάνης ουρανός, επί τής γής μειζότερος, τού ανωτάτου πόλου, ανύμφευτε, τώ Παρθένε, εκ σου γαρ άνέτειλεν, Ήλιος εν κόσμω, ο δεσπόζων, τής δικαιοσύνης.

Καταβασία

Άσμα αναπέμψωμεν λαοί, τώ θαυμαστώ Θεώ τώ ημών, απαλλάξαντι τόν Ισραήλ έκ δουλείας, ωδήν επινίκιον άδοντες καί βοώντες, Ασωμέν σοι, τώ μόνω Δεσπότη.

Ωδή β' Ο Ειρμός

Ίδετε, ίδετε, ότι εγώ ειμι ο Θεός υμών, ο πρό τών αιώνων γεννηθείς εκ τού Πατρός, καί εκ τής Παρθένου επ' εσχάτων, πλήν ανδρός κυηθείς, καί λύσας τήν αμαρτίαν, τού προπάτορος Αδάμ, ως φιλόανθρωπος. (Δίς)

Ίδετε, ίδετε, ότι εγώ ειμι ο Θεός υμών, ο δικαία κρίσει, πήξας όρους τής ζωής, ο εις αφθαρσίαν, εκ φθοράς προσλαβόμενος, πάντας τούς κοιμηθέντας, επ' ελπίδι αιωνίου αναστάσεως.

Ο εκ τών τεσσάρων, περάτων Κύριε, προσλαβόμενος, τούς πιστώς θανέντας, εν θαλάσση, ή εν γή, ή εν ποταμοίς, πηγαίς, ή λίμναις, ή φρέασι, βορά, θηρσί γενομένους, πετεινοίς καί ερπετοίς, πάντας ανάπαυσον.

Σού εν τή παλάμη, τά πάντα Κύριε προδιέκρινας, τούς διαλυθέντας, εις στοιχείων τετρακτύν, εν τή παρουσία σου, συμπήξας ανάστησον, πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει, συγχωρών αυτοίς οφλήματα.

Ω τής φοβεράς σου, δευτέρας Κύριε επελεύσεως! ότι ως εν είδει αστραπής, επί τής γής ήκων αναστήσεις, πάν τό πλάσμα σου κρίνεσθαι, τούς πίστει σοι, τότε βιώσαντας, υπαντώντάς σοι, συνείναι καταξίωσον.

Δόξα...

Υπερτελεστάτη μονάς, υπέρθεε, Τρισυπόστατε, αγέννητε Πάτερ, καί Υιέ μονογενές, Πατρος εκπορευθέν, δι' Υιού δέ φανέν, Πνεύμα εκ ουσία μία καί φύσις, κυριότης βασιλεία, σώσον πάντας ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Άρρητον τό θαύμα, τής σης κήσεως Μητροπάρθενε, πώς γάρ καί λοχεύεις, καί

αγνεύεις εν ταυτώ; πώς παιδοτοκείς, καί αγνοείς πείραν όλως ανδρός; ως οίδεν ο υπέρ φύσιν εκ σου και νοπρεπώς, Λόγος Θεού γεννηθείς.

Καταβασία

Ίδετε, ίδετε, ότι εγώ ειμι ο Θεός υμών, ο πρό τών αιώνων γεννηθείς εκ τού Πατρός, καί εκ τής Παρθένου επ' εσχάτων, πλήν ανδρός κυηθείς, καί λύσας τήν αμαρτίαν, τού προπάτορος Αδάμ, ως φιλάνθρωπος.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Ο στερεώσας εν τή χειρί σου, Λόγε Θεού τους ουρανούς εν τω φωτισμώ, τής σής αληθούς επιγνώσεως, στερέωσον καί ημών, τών επί σοί πεποιθότων τās καρδίας.

Τούς διανύσαντας τόν τού βίου, δρόμον εν δόξη ευσεβεί, τής δικαιοσύνης αναδύσασθαι στέφανον, αξίωσον ο Θεός, τών αιωνίων αγαθών απολαύσαι.

Τούς αιφνιδίως αναρπασθέντας, καταφλεχθέντας αστραπαίς, καί εναποψύξαντας εκ κρύους, καί πάσης πληγής, ανάπαυσον ο Θεός, ότε τά πάντα εν πυρί δοκιμάσης.

Τήν αιετάραχον τούς τού βίου, θάλασσαν πλεύσαντας Χριστέ, εν τώ τής αφθάρτου σου, ζωής καταξίωσον, λιμένι καταδραμείν, τούς ορθοδόξω ζωή κυβερνηθέντας.

Ούς πάσα φύσις τών εναλίων, καί πετεινών τού ουρανού, έλαβε κατάβρωμα Χριστέ, τοίς σοίς κρίμασιν, ανάστησον ο Θεός, εν τή εσχάτη ημέρα μετά δόξης.

Δόξα...

Νοητικώς τήν θείαν Μονάδα, ως τρία Πρόσωπα απλώς, άμα τώ τεμείν επισυνάπτω τά άτομα, ως τάχος γάρ αστραπής τρισσολαμπούσα, οράται εις Ενάδα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ακατανόητόν σου τό θαύμα, πλήν γάρ ανδρός κυοφορείς, καί τήν παρθενίαν σου Αγνή φρουρείς τίκτους, διό Αγγέλων πληθύς, καί βροτών γένος, υμνεί σε εις αιώνας.

Καταβασία

Ο στερεώσας εν τή χειρί σου, Λόγε Θεού τους ουρανούς εν τω φωτισμώ, τής σής αληθούς επιγνώσεως, στερέωσον καί ημών, τών επί σοί πεποιθότων τās καρδίας.

Κάθισμα Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ο δι' ημάς υπομείνας Σταυρόν καί θάνατον, καί νεκρώσας τόν Άδην, καί συνεγείρας νεκρούς, τούς μεταστάντας έξ ημών, Σώτερ ανάπαυσον, ως φιλάνθρωπος Θεός, καί τή φρικτή καί φοβερά, ελεύσει σου Ζωοδότα, ως έχων πλήθος ελέους, τής βασιλείας σου αξίωσον. (Δίς)

Θεοτοκίον

Τήν ταχείαν σου σκέπην, καί τήν βοήθειαν, καί τό έλεος δείξον, επί τούς δούλους σου, καί τά κύματα αγνή καταπράϋνον, τών ματαίων λογισμών, καί τήν πεσούσαν μου ψυχήν, ανάστησον Θεοτόκε, οίδα γάρ οίδα Παρθένε, ότι ισχύεις όσα καί βούλεσαι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Εξ όρους κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόει, καί τώ φόβω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν. (Δίς)

Πατέρων προπατόρων, πάππων καί προπάππων, εκ τών απ' αρχής, καί μέχρι τών εσχάτων, εν ευνομία θανέντων, καί ευπιστία, πάντων μνημόνευσον Σωτήρ ημών.

Εν όρει, έν οδώ, έν τάφοις, έν ερήμοις, τόν βίον καταλύσαι, φθάσαντας εν πίστει, μοναδικούς τε, μιγάδας, νέους, πρεσβύτας, μετά αγίων Χριστέ σκήνωσον.

Εκ λύπης καί χαράς, ελθούσης παρ' ελπίδα, τούς πίστει παρευθύς, αλλάξαντας τόν βίον, ευημερία παθόντας, ή δυσπραγία, πάντας ανάπαυσον Σωτήρ ημών.

Ούς ανείλε ψύξ, καί ίππος συναρπάσας, χάλαζα, χιών, καί όμβρος πλεονάσας, ούς δέ απέπνιξε πλίνθος, ή χούς συνέσχε, Χριστέ Σωτήρ ημών ανάπαυσον.

Δόξα...

Ξένον ότι έν καί τρία η θεότης, όλη καθ' ενός, προσώπου αμερίστως, Πατήρ γάρ Υιός, καί άγιον Πνεύμα εστί, τά προσκυνούμενα, ως εις δέ Θεός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ίθυον ημάς, ευχαίς σου κυβερνώσα, κλυδωνιζομένους, σάλω αμαρτίας, εις σωτηρίους λιμένας Κυριοτόκε, εκλυτρουμένη εκ παντοίων δεινών.

Καταβασία

Εξ όρουσ κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόει, καί τώ φόβω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Ορθρίζει τό πνεύμά μου, πρός σέ ό Θεός, διότι φώς τά προστάγματα, τής παρουσίας σου, εν αυτοίς ούν καταύγασον, τόν νούν ημών Δέσποτα, καί οδήγησον, έν τρίβω ζωής. (Δίς)

Εκάστου μνημόσυνα, τών θανόντων ευσεβώς, εκ τού αιώνος Κύριε, ποιούμενοι σήμερον, εκτενώς σοι βοώμεν, Πάντας ανάπαυσον, μετά τών αγίων σου.

Εκ πάσης ούς έλαβες, γενεάς καί γενεάς, έν βασιλεύσιν, εν άρχουσιν, ή έν μονάζουσιν, ορθοδόξως Οικτίρμον, τής αιωνίου λύτρωσαι κολάσεως.

Απάντων ών έπλασας, τά συμφέροντα ειδώς, ούς παρεχώρησας Κύριε, αθρόοις συμπτώμασι, παρ' ελπίδα τεθνάσαι, ρύσαι κολάσεως πάσης ο Θεός ημών.

Πυρός αεί φλέγοντος, καί εκ σκότους αφεγγούς, βρυγμού οδόντων, καί σκώληκος, αλήκτως κολάζοντος, καί πάσης τιμωρίας, ρύσαι Σωτήρ ημών, πάντας τούς θανέντας πιστώς.

Δόξα...

Ομόθρονε, άναρχε, τρισυπόστατε μονάς, η διαιρέσει τήν ένωσιν, καί έμπαλιν έχουσα, τοίς προσώποις τήν φύσιν, εις έν ημάς σύναψον, θέλημα τών σών εντολών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπέρ τά πυρίμορφα, Σεραφίμ ώφθης, Αγνή τιμιωτέρα κυήσασα, τόν τούτοις απρόσιτον, Ιησούν τόν Σωτήρα, σαρκώσει Θεώσαντα, τών γηγενών τό φύραμα.

Καταβασία

Ορθρίζει τό πνεύμά μου, πρός σέ ό Θεός, διότι φώς τά προστάγματα, τής παρουσίας σου, εν αυτοίς ούν καταύγασον, τόν νούν ημών Δέσποτα, καί οδήγησον, έν τρίβω ζωής.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Συνεχόμενον δέξαι με φιλόανθρωπε, εκ πταισμάτων πολλών, προσπίπτοντα τοίς οικτιρμοίς σου, ως τόν Προφήτην Κύριε, καί σώσόν με.

Τού θανάτου ο λύσας, τάς οδύνας παθών, αρχηγέ τής ζωής, ο Θεός ημών, τούς εξ αιώνος κεκοιμημένους, δούλους σου ανάπαυσον.

Τοίς αρρήτοις κρίμασιν, ούς έκτειναν, φαρμακοποσίαι, δηλητήρια, οστώδεις πνίξεις,

μετά Αγίων, Κύριε ανάπαυσον.

Όταν κρίνης τά σύμπαντα, εστώτα γυμνά, τετραηλισμένα πρό προσώπου σου, τότε Οικτίρμον, φείσαι τών λατρευσάντων σοι πιστώσ ο Θεός.

Τή εσχάτη ούν σάλπιγγι, σαλπίζοντος, τού σου Αρχαγγέλου, εις ανάστασιν ζωής απάντων, τότε Χριστε τούς δούλους σου ανάπαυσον.

Εξ αιώνος ούς έλαβες, πιστούς ο Θεός, γένος άπαν, βροτών καταξίωσον, εις τούς αιώνας, μετά τών θεραπόντων σου δοξάζειν σε.

Δόξα...

Θεαρχία τρισάγιε, ομόθρονε, ο Πατήρ ο Υιός, σύν τώ πνεύματι, σύ εί Θεός μου, ο παντοκρατορία σου συνέχων τό πάν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ τής ρίζης ανέτειλε, σου άνθος ζωής Ιεσσαί προπάτορ, ανασκίρτησον, ο σώζων κόσμον εκ τής αγνης Νεάνιδος, Χριστός ο Θεός.

Καταβασία

Συνεχόμενον δέξαι με φιλάνθρωπε, εκ πταισμάτων πολλών, προσπίπτοντα τοίς οικτιρμοίς σου, ως τόν Προφήτην Κύριε, και σώσόν με.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ'

Μετά τών Αγίων ανάπαυσον Χριστε, τάς ψυχάς τών δούλων σου, ένθα ουκ έστι πόνος, ου λύπη, ου στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος.

Ο Οίκος

Αυτός μόνος υπάρχεις αθάνατος, ο ποιήσας και πλάσας τόν άνθρωπον, οι βροτοί ούν εκ γής διεπλάσθημεν, και εις γήν τήν αυτήν πορευσόμεθα, καθώς εκέλευσας ο πλάσας με, και ειπών μοι, Ότι γή εί, και εις γήν απελεύση, όπου πάντες βροτοί πορευσόμεθα, επιτάφιον θρήνον ποιούντες ωδήν τό, Αλληλούϊα.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, μνειαν πάντων τών απ' αιώνος κοιμηθέντων ευσεβώς, επ' ελπίδι αναστάσεως ζωής αιωνίου, οι θειότατοι Πατέρες εθέσπισαν.

Στίχοι

- Αμνημόνησον πταισμάτων νεκροίς, Λόγε,
- Τά χρηστά νεκρά σπλάγχνα σου μή δεικνύων.

Τάς τών προαναπαυσάμενων ψυχάς καταταξον, Δέσποτα Χριστε, εν ταίς τών Δικαίων σου σκηναίς, και ελέησον ημάς, ως μόνος αθάνατος, Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Ο εν αρχή, τήν γήν θεμελιώσας, και ουρανούς τώ λόγω, στερεώσας, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Τών ευσεβώς, εξ αιώνος θανέντων, μνημόσυνα εκτελούντες βοώμεν, Ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Τών ευσεβώς, εξαπίνης θανέντων, και εκβολής παντοδαπής ριφείσης, σιδήρου, ξύλου, παντοίου λίθου, ανάπαυσον ο Θεός, κεκοιμημένους πιστούς.

Εν τή φρικτή, ελεύσει σου Οικτίρμον, εκ δεξιών τών προβάτων σου στήσον, τούς ορθοδόξως σοι εν βίω λει τουργήσαντας Χριστε, και μεταστάντας πρός σέ.

Εν τῷ χορῷ, Χριστέ τῶν ἐκλεκτῶν σου, κατάταξον τοὺς σοὺς δούλους βοᾶν σοι, Εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἀπὸ γῆς, τὸν χοὺν δημιουργήσας, τὸ τῆς σαρκὸς, καὶ Πνεύματι ζωώσας, Σωτὴρ οἰκτίρμων, οὐς προσελάβου ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ἐν τῇ ἀγήρῳ ζωῇ.

Δόξα...

Ὀία τρισίν, ἡλίους ἡ θεότης, μὴ φωτὸς συγκράσει ἀνυμνεῖσθω, Πατὴρ Υἱὸς τε, καὶ Θεῖον Πνεῦμα, ἐν τῇ φύσει, ἀλλὰ τρία υποστάσει.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Δαυϊτικόν, μελωδούμεν σοι ἄσμα, ὄρος Θεοῦ, σέ καλούντες Παρθένε, ἐν ᾧ οἰκήσας σαρκί ὁ Λόγος, εθεούργησεν ἡμᾶς, πνευματικῶς ἐν αὐτῷ.

Καταβασία

Ὁ ἐν ἀρχῇ, τὴν γῆν θεμελιώσας, καὶ οὐρανοὺς τῷ λόγῳ, στερεώσας, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ ἦ' Ὁ Εἰρμός

Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ, πυρὶ τὸ τῆς Αἰεπαρθένου, τῷ Μωϋσῇ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **(Δίς)**

Ὁ ἐκτρίψας, πρώην σκιάν θανάτου, ἀνα τεύλας, ὡς Ἥλιος ἐκ τάφου, υἱὸς τῆς ἀναστάσεώς σου ποίησον, Κύριε τῆς δόξης, πάντας τοὺς θανέντας, ἐν πίστει εἰς αἰῶνας.

Τῶν ἀδήλων, καὶ κρυφίων ὁ γνώστης, ὅταν μέλλῃς, ἐκκαλύπτειν τοῦ σκοτοῦς, τὰ ἔργα, καὶ βουλάς τῶν καρδιῶν ἡμῶν, τότε μὴ συνάρῃς, λόγον μετὰ πάντων, τῶν πίστει κοιμηθέντων.

Ὅταν μέλλῃς, καθῆσαι ἐπὶ θρόνου, καὶ κελεύσης, εἰς κρίσιν παραστήναι, τοὺς ἐξ ἐσχάτων γῆς διὰ τῆς σάλπιγγος, συναθροιστομένους, τότε φείσαι πάντων, Χριστέ ὡς ἐλεήμων.

Τοὺς θανέντας, ἀφῶν ἐκ συμπτωμάτων, ἐκ βοῆς τε σφοδρᾶς καὶ τάχους δρόμου, ραπίσματος, πυγμῆς τε καὶ λακτίσεως, Κύριε τῆς δόξης, πίστει κοιμηθέντας, ἄνες εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ὡς Μονάδα, τῆ οὐσίας υμῶν σε, ὡς Τριάδα, τοῖς προσώποις σε, σέβω, Πάτερ Υἱέ καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἀναρχον τὸ κράτος, τῆς σῆς βασιλείας, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ρεῖθρου ζώντος, πηγῆ ἐσφραγισμένη, ἀνεδείχθης, Θεοτόκε Παρθένε, ἀνάνδρως, γὰρ τὸν Κύριον γεννήσασα, τῆς ἀθανασίας, τοὺς πιστοὺς ποτίζεις, τὸ νᾶμα εἰς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνούμεν...

Καταβασία

Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ, πυρὶ τὸ τῆς Αἰεπαρθένου, τῷ Μωϋσῇ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμός

Τὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ, τόκον τὸν τῆς

Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Ένθα ευφραινομένων εστίν η κατοικία, τών Αγίων σου Κύριε, πάντας τούς απ' αιώνος, κεκοιμημένους εν πίστει τε καί ελπίδι, αγαλλιασθήναι καταξίωσον.

Τούς θεομηνία, θανατικών εκτριβέντας, κεραυνών παντοίων, εξ ουρανού ενεχθέντων, γής σχισθείσης, επικλυσάσης θαλάσσης πάντας τούς πιστούς, Χριστέ ανάπαυσον.

Πάσαν ηλικίαν, πρεσβύτας καί νεανίσκους, νέους καί εφήβους, παίδα, καί τά άωρα βρέφη, αρρενικήν φύσιν τε καί θηλείαν, ανάπαυσον ο Θεός, ούς προσελάβου πιστούς.

Τούς εξ ιοβόλων δηγμάτων κεκοιμημένους, καταπόσεως όφειν, συμπατήσεως ίππων καί εκ πνιγμού, καί αγχόνης τού πέλας, πίστει σοι λατρεύσαντας ανάπαυσον.

Έκαστον κατ' όνομα, τών εν πίστει θανέντων, από τού αιώνος, καί γενεών καί γενεάς, ακατακρί τως παρασταθήναι σοι τότε, εν τή παρουσία σου αξίωσον.

Δόξα...

Ο εις εν Τριάδι Θεός, δόξα σοι απαύστως, ει γάρ καί Θεός έκαστον, αλλ' εις τή φύσει πέλει, ο Πατήρ ο Υιός και τό Πνεύμα, τοίς τρισοφαέσιν ιδιώμασι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπέρ νούν ο τόκος σου, γεννάς γάρ τόν προόντα, καί γαλουχείς αφράστως, τόν τροφοδότην τού κόσμου, ανακλίνεις τόν τού παντός συνοχέα, Χριστόν μόνον λυτρωτήν ημών Πανάμωμε.

Καταβασία

Τόν προδηλωθέντα εν όρει τώ Νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Ο καί νεκρών καί ζώντων, εξουσιάζων ως Θεός, ανάπαυσον τούς σούς δούλους, εν ταίς σκηναίς τών εκλεκτών, ει γάρ καί ήμαρτον Σώτερ, αλλ' ουκ απέστησαν εκ σου.

Έτερον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ανάπαυσον τούς δούλους σου, εν χώρα ζώντων Κύριε, ένθα απέδρα οδύνη, λύπη ομού καί στεναγμός, ίλαθι ως φιλόανθρωπος, άπερ εν βίω ήμαρτον, μόνος γάρ αναμάρτητος, υπάρχουν καί ελεήμων, νεκρών καί ζώντων Δεσπότης.

Θεοτοκίον Όμοιον

Μαρία θεονύμφευτε, Χριστόν απαύστως πρέσβευε, υπερ ημών τών σών δούλων, σύν θεηγόροις Προφήταις, καί τών Μαρτύρων δήμοις τε, Ιεραρχών Οσίων τε, καί πάντων τε τών Δικαίων, συγκληρονόμους γενέσθαι, τής ουρανών βασιλείας.

Εις τούς Αίνους Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. δ'

Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Δεύτε πρό τέλους πάντες Αδελφοί, τόν χούν ημών βλέποντες, καί τής φύσεως ημών τό ασθενές, καί τήν ευτέλειαν ημών, καί τό τέλος οψώμεθα, καί τά όργανα τού σκεύους τής σαρκός, καί ότι κόνις ο άνθρωπος, βρώμα σκωλήκων καί φθορά, ότι ξηρά τά οστά ημών, όλως μή έχοντα πνοήν, τούς τάφους κατίδωμεν, πού η δόξα; πού τό κάλλος τής μορφής; πού η εύλαλος γλώσσα; πού η οφρύς; ή πού ο οφθαλμός; πάντα κόνις καί σκιά, διό φείσαι Σωτήρ πάντων ημών.

Τί απατάται άνθρωπος αυχών, τί μάτην ταράττεται, ο πηλός, καί μετ' ολίγον ο αυτός; τί ου λογίζεται ο χούς, ότι κόνις τό φύραμα, καί σαπρίας καί φθοράς αποβολή; Ει ούν πηλός εσμέν άνθρωποι, τί προστεθήκαμεν τή γή; καί ει Χριστού εσμέν σύμφυτοι, τί ου προστρέχομεν αυτώ, καί όλην αφέμενοι τήν επίκληρον καί ρέουσιν ζωήν, τή ζωή τή αφθάρτω, ακολουθούντες; ήτις εστίν ο Χριστός, ο φωτισμός τών ψυχών ημών.

Ο τή χειρί σου πλάσας τόν Αδάμ, καί στήσας μεθόριον, αφθαρσίας, καί θνητότητος Σωτήρ, καί τής εν χάριτι ζωής, τής φθοράς απαλλάξας τε, πρός τήν πρώτην μεταθέμενος ζωήν, αυτός τούς δούλους σου Δέσποτα, ούς προσελάβου εξ ημών, μετά Δικαίων ανάπαυσον, καί εν χορώ τών εκλεκτών, καί τούτων τά ονόματα, μεταγράψας εν βίβλω τής ζωής, εν φωνή Αρχαγγέλου, εξαναστήσας σάλπιγγος ηχοί, καταξίωσον αυτούς, τής ουρανού βασιλείας σου.

Χριστός ανέστη λύσας τών δεσμών, Αδάμ τόν πρωτόπλαστον, καί τού Άδου καταλύσας τήν ισχύν, θαρσείτε πάντες οι νεκροί, ενεκρώθη ο θάνατος, εσκυλεύθη καί ο Άδης σύν αυτώ, καί ο Χριστός εβασίλευσεν, ο σταυρωθείς καί αναστάς, αυτός ημίν εχαρίσατο, τήν αφθαρσίαν τής σαρκός, αυτός ανιστά ημάς, καί δωρείται τήν ανάστασιν ημίν, καί τής δόξης εκείνης, μετ' ευφροσύνης πάντας αξιοί, τούς εν πίστει ακλινεί, πεπιστευκότας θερμώς επ' αυτώ.

Δόξα... Νεκρώσιμον Ήχος β'

Ως άνθος μαραίνεται, καί ως όναρ παρέρχεται, καί διαλύεται πάς άνθρωπος, πάλιν δέ ηχούσης τής σάλπιγγος, νεκροί ως εν συσεισμώ πάντες αναστήσονται, πρός τήν σήν υπάντησιν Χριστέ ο Θεός, Τότε Δέσποτα, ούς μετέστησας εξ ημών, έν ταίς τών Αγίων σου κατάταξον σκηναίς, τά πνεύματα Δέσποτα τών σών δούλων αιί.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε Μαρία Θεοτόκε, ο ναός ο ακατάλυτος, μάλλον δέ ο άγιος, καθώς βοά ο Προφήτης, Άγιος ο ναός σου, θαυμαστός εν δικαιοσύνη.

Απόστιχα

Τά κατά τόν τυχόντα Ήχον Στιχηρά Προσόμοια τού Θεοφάνους

Δόξα... Νεκρώσιμον

Τού Δαμασκηνού Ήχος πλ. β'

Άλγος τώ Αδάμ εχρημάτισεν, η τού ξύλου απόγευσις, πάλαι εν Εδέμ, ότε όφιος ίόν εξηρεύξατο, δι' αυτού γάρ εισήλθεν ο θάνατος, παγγενή κατεσθίων τόν άνθρωπον, αλλ' ελθών ο Δεσπότης, καθείλε τόν δράκοντα, καί ανάπαυσιν ημίν εδωρήσατο, Πρός αυτόν ούν βοήσωμεν, Φείσαι Σωτήρ, καί ούς προσελάβου, μετά τών εκλεκτών σου ανάπαυσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ εί ο Θεός ημών, ο εν σοφία τά πάντα δημιουργών, καί πληρών, Προφήτας εξαπέστειλας Χριστέ, προφητεύσαι σου τήν παρουσίαν, καί Αποστόλους, κηρύξαί σου τά μεγαλεία, καί οι μέν προεφήτευσαν τήν έλευσίαν σου, οι δέ τώ Βαπτίσματι εφώτισαν τά έθνη, Μάρτυρες δέ παθόντες, έτυχον ών περ επόθουν, καί πρεσβεύει σοι ο χορός τών αμφοτέρων, σύν τή Τεκούση σε, Ανάπαυσον ο Θεός, ψυχάς άς προσελάβου, καί ημάς καταξίωσον τής βασιλείας σου, ο Σταυρόν υπομείνας, δι' εμέ τόν κατάκριτον, ο λυτρωτής μου, καί Θεός.

Απολυτίκιον

Ήχος πλ. δ'

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομών, καί τό συμφέρον πάσιν απονέμων

μόνε Δημιουργέ, ανάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα...

Ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σέ καὶ τείχος, καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου, Ὡδή γ' καὶ δ'.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Αἱ ψυχὰι αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σε Κύριε κεκράξομαι, ὁ Θεός μου.

Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ Ι' 23-28)

Ἀδελφοί, πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει, Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα οικοδομῶ, Μηδεὶς τὸ ἐαυτοῦ ζητείτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἐτέρου ἕκαστος, Πάν τὸ ἐν μακέλλῳ πωλούμενον ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν, τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, Εἰ δέ τις καλεῖ υμᾶς τῶν ἀπίστων, καὶ θέλετε πορεύεσθαι, πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν, Ἐάν δέ τις ὑμῖν εἴπη, Τοῦτο εἰδωλόθυτόν ἐστι, μὴ ἐσθίετε, δι' ἐκεῖνον τὸν μνηύσαντα, καὶ τὴν συνείδησιν αὐτοῦ, τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ, γῆ, καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

Ἔτερος εἰς Κοιμηθέντας

Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ Δ' 13-17)

Ἀδελφοί, οὐ θέλω υμᾶς ἀγνοεῖν περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπήσθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα, Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἀξει σὺν αὐτῷ, Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας, ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου, καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ, καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον, ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις, εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. β'

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Εὐαγγέλιον Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκάν

Εἶπεν ὁ Κύριος, Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε...

Ἔτερον εἰς Κοιμηθέντας

Κατὰ Ἰωάννην

Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἐληλυθότας πρὸς αὐτὸν Ἰουδαίους, Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν...

Κοινωνικόν

Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου Κύριε, καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν, Ἀλληλούϊα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, η Συνήθης Στιχολογία, εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχ. ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου στ' καί τά εφεξής Προσόμοια τού Τριωδίου δ'.

Ἦχος πλ. β' Ὅλην αποθέμενοι

Όταν μέλλης έρχεσθαι, κρίσιν δικαίαν ποιήσαι, Κριτά δικαιοτάτε, επί θρόνου δόξης σου καθεζόμενος ποταμός πύρινος, πρό τού σου Βήματος καταπλήττων έλκει άπαντας, παρισταμένων σοι, τών επουρανίων Δυνάμεων, ανθρώπων κρινομένων τε, φόβω καθ' ά έκαστος έπραξε, τότε ημών φείσαι, καί μοίρας καταξίωσον Χριστέ, τών σωζομένων ως εύσπλαγχνος, πίστει δυσωπούμέν σε.

Βίβλοι ανοιγήσονται, φανερωθήσονται πράξεις, ανθρώπων επίπροσθεν, τού αστέκτου Βήματος, διηγήσει δέ, η κοιλάς άπασα, φοβερών βρύγματι, τού κλαυθμώνος, πάντας βλέπουσα τούς αμαρτήσαντας, ταίς αιωνιζούσαις κολάσεσι, τή κρίσει τή δικαία σου, παραπεμπομένους, καί άπρακτα, κλαίοντας Οικτίρμον, διό σε δυσωπούμεν αγαθέ, Φείσαι ημών τών υμνούντων σε, μόνε Πολυέλεε.

Ηχήσουσι σάλπιγγες, καί κενωθήσονται τάφοι, καί εξαναστήσεται, τών ανθρώπων τρέμουσα, φύσις άπασα, οι καλά πράξαντες εν χαρά χαίρουσι, προσδοκώντες μισθόν λήψεσθαι, οι αμαρτήσαντες, τρέμουσι δεινώς ολολύζοντες, εις κόλασιν πεμπόμενοι, καί τών εκλεκτών χωριζόμενοι, Κύριε τής δόξης, οικτείρησον ημάς ως αγαθός, καί τής μερίδος αξίωσον, τών ηγαπηκότων σε.

Κλαίω καί οδυρόμαι, όταν εις αίσθησιν έλθω, τό πύρ τό αιώνιον, σκότος τό εξώτερον, καί τόν τάρταρον, τόν δεινόν σκώληκα, τόν βρυγμόν αύθις τε, τών οδόντων, καί τήν άπαυστον, οδύνην μέλλουσαν, έσεσθαι τοίς άμετρα πταίσασι, καί σέ τόν Υπεράγαθον, γνώμη πονηρά παροργίσασιν ών εις τε καί πρώτος, υπάρχω ο ταλαίπωρος εγώ, αλλά Κριτά τώ ελέει σου, σώσόν με ως εύσπλαγχνος.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Όταν τίθωνται θρόνοι, καί ανοίγωνται βίβλοι, καί Θεός εις κρίσιν καθέζηται, ώ ποίος φόβος τότε! Αγγέλων παρισταμένων εν φόβω, καί ποταμού πυρός έλκοντος, τί ποιήσομεν τότε οί εν πολλαίς αμαρτίαις υπεύθυνοι άνθρωποι; Όταν δέ ακούσωμεν καλούντος αυτού, τούς ευλογημένους τού Πατρός εις βασιλείαν, αμαρτωλούς δέ αποπέμποντος εις κόλασιν, τίς υποστήσεται τήν φοβεράν εκείνην απόφασιν, Αλλά μόνε φιάνθρωπε Σωτήρ, ο Βασιλεύς τών αιώνων, πριν τό τέλος φθάση, διά τής μετανοίας επιστρέψας ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον, τό τής Οκτωήχου

Είσοδος, Φώς Ιλαρόν, καί τό Προκείμε. Ο Κύριος εβασίλευσεν· καί τά λοιπά.

Εις τήν Λιτήν

Δόξα... Ιδιόμελον Ἦχος βαρύς

Τάς τού Κυρίου γνόντες εντολάς ούτω πολιτευθώμεν. πεινώντας διαθρέψωμεν,

διψώντας ποτίσωμεν, γυμνούς περιβαλώμεθα ξένους, συνεισαγάγωμεν, ασθενούντας, καί τούς εν φυλακή, επισκεψώμεθα, ίνα είπη καί πρός ημάς, ο μέλλων κρίναι πάσαν τήν γήν, Δεύτε οί ευλογημένοι τού πατρός μου, κληρονομήσατε, τήν ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπό τήν σήν Δέσποινα σκέπην, πάντες οι γηγενείς, προσπεφευγότες βοώμέν σοι, Θεοτόκε η ελπίς ημών, ρύσαι ημάς, εξ αμέτρων πταισμάτων, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

Απόστιχα τής Οκτωήχου τά κατ' Αλφάβητον

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Οίμοι μέλαινα ψυχή! έως πότε τών κακών ουκ εκκόπτεις; έως πότε τή ραθυμία κατάκεισαι; τί ουκ ενθυμή τήν φοβεραν ώραν τού θανάτου; τί ου τρέμεις όλη τό φρικτόν Βήμα τού Σωτήρος; άρα τί απολογήση, ή τί αποκριθήση; τά έργα σου παρίστανται πρός έλεγχόν σου, αι πράξεις σου ελέγχουσι κατηγορούσαι, λοιπόν ώ ψυχή, ο χρόνος εφέστηκε, δράμε, πρόφθασον, πίστει βόησον. Ήμαρτον Κύριε, ήμαρτόν σοι, αλλ' οίδα φιλόανθρωπε τό εύσπλαγχνόν σου, ο ποιμήν ο καλός, μή χωρίσης με, τής εκ δεξιών σου παραστάσεως, διά τό μέγα σου έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Παρθένε, η τόν Θεόν αφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεού τού Υψίστου, σών οικετών παρακλήσεις, δέχου Πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα, καθαρισμόν τών πταισμάτων, νύν τάς ημών ικεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθήναι πάντας ημάς.

Απολυτίκιον Θεοτόκε Παρθένε, καί η λοιπή Ακολουθία τής Αγρυπνίας. Γίνεται δέ καί Ανάγνωσις εις τόν Πραξαπόστολον.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον εις τό, Θεός Κύριος, τό Απολυτίκιον Αναστάσιμον καί τής Θεοτόκου. Είτα η συνήθης Στιχολογία καί μετ αυτήν αναγινώσκομεν τόν Περί Φιλοπτωχείας λόγον τού θεολόγου εις δόσεις γ', ου η αρχή.

Άνδρες αδελφοί καί συμπένητες

Αναβαθμοί τού Ήχου, καί τό Εωθινόν ενδιάτακτον Ευαγγέλιον.

Μετά δέ τόν Ν'

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τής μετανοίας άνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ορθρίζει γάρ τό πνεύμά μου, πρός ναόν τόν άγιόν σου, ναόν φέρον τού σώματος, όλον εσπιλωμένον, αλλ' ως οικτίρμων κάθαρον, ευσπλάγχνω σου ελέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος ο αυτός

Τής σωτηρίας εύθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε, αισχραίς γάρ κατερρύπωσα, τήν ψυχήν αμαρτίαις, ως ραθύμως τόν βίον μου, όλον εκδαπανήσας, ταίς σαίς πρεσβείαις ρύσαι με, πάσης ακαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά τό μέγα ελεός σου καί κατά τό πλήθος τών οικτιρμών

σου, εξάλειψον τό ανόμημα μου.

Ήχος πλ. β'

Τά πλήθη τών πεπραγμένων μοι δεινών, εννοών ο τάλας, τρέμω τήν φοβεράν ημέραν τής κρίσεως, αλλά θαρρών εις τό έλεος τής ευσπλαχνίας σου, ως ο Δαυίδ βοώ σοι. Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα σου έλεος.

Οι Κανόνες ο Αναστάσιμος, ο Σταυροαναστάσιμος, τής Θεοτόκου και του Τριωδίου. Ο Κανών του Τριωδίου εις η'. Ποίημα Θεοδώρου του Στουδίτου.

Ωδή α' Ήχος πλ. β' Βοηθός και σκεπαστής

Τήν ημέραν τήν φρικτήν, τής παναρρήτου σου παρουσίας φρίττω εννοών, δεδοικως προορώ, εν ή προκαθίσεις κρίναι ζώντας και νεκρούς, Θεέ μου Παντοδύναμε.

Ότε ήξεις ο Θεός εν μυριάσι και χιλιάσι, τών Αγγελικών, ουρανίων αρχών, κα μέ εν νεφέλαις, υπαντήσai σοι Χριστέ, τόν άθλιον αξίωσον.

Δεύρο λάβε μοι ψυχή, αυτήν τήν ώραν και τήν ημέραν, όταν ο Θεός εμφανώς επιστή και θρήνησον, κλαύσον, ευρεθήναι καθαρά, εν ώρα τής ετάσεως.

Εξιστά με και φοβεί, τό πυρ τό άσβεστον της γεέννης, σκώληξ ο πικρός, τών οδόντων βρυγγός, αλλ' άνες μοι άφες, και τή στάσει με Χριστέ, τών εκλεκτών σου σύνταξον.

Της ευκατίας σου φωνής, τής τούς Αγίους σου προσκαλούσης, επί τήν χαράν, ής ακούσω καγώ, ο τάλας και εύρω, βασιλείας ουρανών, τήν άρρητον απόλαυσιν.

Μή εισέλθης μετ' εμού, εν κρίσει φέρων μου τά πρακτέα, λόγους εκζητών, και ευθύνων Ορμάς, αλλ' εν οικτιρμοίς σου, παρορών μου τά δεινά, σώσόν με Παντοδύναμε.

Δόξα...

Τρισυπόστατε Μονάς, αρχικωτάτη Κυρία παντων, τελεταρχική υπεράρχιε, αυτή ημάς σώσον, ο Πατήρ και ο Υιός, και Πνεύμα τό πανάγιον.

Και νύν... Θεοτοκίον

Τίς εγέννησεν υιόν, τόν μή σπαρέντα πατρώ νόμω; τούτον ούν γεννά, ο Πατήρ πλήν Μητρός, παράδοξον τέρας! σή γάρ έτεκες Αγνή, Θεόν Ομού και άνθρωπον,

Καταβασία

«Βοηθός και σκεπαστής εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, και δοξάσω αυτόν, Θεός του Πατρός μου και υψώσω αυτόν. ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Ωδή γ' Στερέωσον Κύριε

Ο Κύριος έρχεται, και τίς υποίσει αυτού τόν φόβον· τώ προσώπω τίς οφθή αυτού· αλλ' ετοιμη γενού, ώ ψυχή πρός υπάντησιν.

Προφθάσωμεν, κλαύσωμεν, καταλαγώμεν Θεώ πρό τέλους, φοβερόν γάρ τό κριτήριο, εν ώ πάντες, τετραχηλισμένοι στησόμεθα.

Ελέησον Κύριε ελέησόν με αναβώ σοι, ότε ήξεις μετ' Αγγέλων σου, αποδούναι, πάσι κατ' αξίαν τών πράξεων.

Τήν άστεκτον Κύριε, οργήν πώς οίσω τής κρίσεώς σου, παρακούσας σου τό πρόσταγμα; αλλά φείσαι, φείσαι μου, εν ώρα τής κρίσεως.

Επίστρεψον, στέναξον, ψυχή αθλία, πριν ή του βίου, πέρας λάβη η πανήγυρις, πριν τήν

θύραν κλείση, τού νυμφώνος ο Κύριος.

Ημάρτηκα Κύριε, καθάπερ άλλος ουδείς ανθρώπων, πλημμελήσας υπέρ άνθρωπον, πρό τής δίκης, ίλεως γενού μοι φιλόνηρωπε.

Δόξα...

Τριάς απλή, άκτιστε, άναρχε φύσις, η εν Τριάδι, υμνουμένη υποστάσεων, ημάς σώσον, πίστει, προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εβλάστησας Άχραντε, ασπόρω τόκω τόν ζώντα λόγον, σαρκωθέντα εν τή μήτρα σου, ου τραπέντα· Δόξα Θεομήτορ τώ τόκω σου.

Καταβασία

«Στερέωσον, Κύριε, επί τήν πέτραν τών εντολών σου, σαλευθείσαν τήν καρδίαν μου, ότι μόνος Άγιος υπάρχεις καί Κύριος».

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν Τάφον σου, Σωτήρ

Τό Βήμά σου φρικτόν, καί η κρίσις δικαία, τά έργα μου δεινά, αλλ' αυτός, Ελεήμον, προφθάσας με διάσωσον, καί κολάσεως λύτρωσαι, ρύσαι, Δέσποτα, τής τών ερίφων μερίδος, καί αξίωσον, εκ δεξιών σου μέ στήναι, Κριτά δικαιοτάτε.

Θεοτοκίον, Όμοιον

Τόν πάντων ποιητήν, καί Θεόν σου καί κτίστην, πανάμωμε Άγνή, διά Πνεύματος θείου, εν μήτρα σου εχώρησας, καί φθοράς δίχα τέτοκας, όν δοξάζοντες, σέ ανύμνούμεν Παρθένε, τό παλάτιον τού Βασιλέως τής δόξης, καί κόσμου αντίλυτρον.

έτερον, Κάθισμα Ἦχος πλ. β'

Εννοώ τήν ημέραν τήν φοβεράν, καί θρηνώ μου τάς πράξεις τάς πονηράς, πώς απολογήσομαι τώ αθανάτω Βασιλεί; ποία δέ παρρησία ατενίσω τω Κριτή, ο άσωτος εγώ; Εύσπλαγχνε Πάτερ, Υιέ μονογενές, τό Πνεύμα τό Άγιον ελέησόν με.

Δόξα... Ἦχος ο αυτός

Εις τήν κοιλάδα τού κλαυθμώνος, εις τόν τόπον όν διέθου, όταν καθίσης Ελεήμον ποιήσαι δικαίαν κρίσιν, μή δημοσιεύσης μου τά κεκρυμμένα, μηδέ καταισχύνης με ενώπιον τών Αγγέλων' αλλά φείσαι μου ο Θεός, καί ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Όμοιον

Ελπίς τού κόσμου αγαθή, Θεοτόκε Παρθένε. τήν σήν καί μόνην φοβεράν, προστασίαν αιτούμαι, σπλαγχνίσθητι εις ευπερίστατον λαόν, δυσώπησον τόν ελεήμονα Θεόν, ρυσθήναι τάς ψυχάς ημών, εκ πάσης απειλής, μόνη ευλογημένη.

Ωδή δ' Ακήκοεν ο Προφήτης

Εφέστηκεν η ημέρα, ήδη πρό θύραις η κρίσις, ψυχή γρηγόρει, όπου βασιλείς ομού καί άρχοντες, πλούσιοι καί πένητες αθροίζονται, καί λήψεται τά κατ αξίαν, τών πεπραγμένων, ο τών αωθρώπων έκαστος.

Εν τάγματι τώ οικείω, μονάζων καί Ιεράρχης, πρέσβυς καί νέος, δούλος καί δεσπότης ετασθήσονται, χήρα καί παρθένος ευθυνθήσεται, καί άπασιν δεινά τά τότε, τοίς μή τόν βίον, έχουσιν ανεύθυνον γέγραπται.

Αδέκαστός σου η κρίσις, αλάθητόν σου τό Βήμα τεχνολογίας, ου ρητόρων πιθανότης κλέπτουσα, ου μαρτύρων σκήψις παρακρούουσα τό δίκαιον, εν σοι γάρ πάντων τά κεκρυμμένα, τώ Θεώ παρίστανται.

Μή έλθω εις γήν κλαυθμώνος, μή ίδω τόπον τού σκότους, Χριστέ μου λόγε. μή δεθώ χείρας καί πόδας μου, έξω τού νυμφώνος σου ριπτόμενος, τό ένδυμα τής αφθαρσίας ρερυπωμένον, έχων ο πανάθλιος.

Η νίκα αποχωρίσης αμαρτωλούς, εκ δικαίων, κρίνων τόν κόσμον, ένα τών προβάτων σου με σύνταξον, από τών ερίφων διακρίνων με Φιλάνθρωπε, εις τό ακούσαι φωνής εκείνης, τής ευλογημένης σου.

Ετάσεως γινομένης, καί βιβλίων ανεωγμένων, τών πεπραγμένων, τί ποιήσεις, ώ ψυχή ταλαίπωρε; τί απολογία επί Βήματος, μή έχουσα δικαιοσύνης καρπούς προσάξαι, τώ Χριστώ καί πλάστη σου;

Ακούων τής τού πλουσίου, εν τή φλογί τής βασάνου θρηολογίας, κλαίω καί οδύρομαι ο άθλιος, τής αυτής υπάρχων κατακρίσεως, καί δέομαι, Ελέησόν με, Σωτήρ τού κόσμου, εν καιρώ τής κρίσεως.

Δόξα...

Υιόν εκ Πατρός καί Πνεύμα, δοξάζω ως εξ ηλίου φώς καί ακτίνα τό μέν γεννητώς, ότι καί Γέννημα, τό δέ προβλητώς, ότι καί Πρόβλημα, συνάναρχον θείαν Τριάδα προσκυνουμένην, υπό πάσης κτίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος βρέφος τεκούσα, καί τήν αγνείαν τηρούσα, σεμνή, σύ ώφθης, τόν Θεόν γεννήσασα καί άνθρωπον, ένα τόν αυτόν εν ε κατέρα μορφή· τό θαύμά σου Παρθενομήτορ, εκπλήττει πάσαν, ακοήν καί έννοιαν.

Καταβασία

«Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ότι μέλλεις εκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ανθρώποις δείκνυσθαι, καί έλεγεν· Ακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθη. δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ωδή ε' Εκ νυκτός Ορθρίζοντα

Τρόμος αδιήγητος καί φόβος εκεί, ήξει γάρ Κύριος, καί τό έργον μετ' αυτού, εκάστου τών ανθρώπων, καί τίς εντεύθεν λοιπόν εαυτόν μή πενήθει;

Ποταμός ο πύρινος ταράττει με, τήκει με, ξέει με, τών οδόντων ο βρυγμός, τό σκότος τής αβύσσου. καί πώς; ή τί πεπραχώς, Θεόν εξιλεώσω;

Φείσαι, φείσαι Κύριε, τού δούλου σου· μήποτε δώης με, τοίς πικροίς βασανισταίς, Αγγέλων αποτόμων, εν οίς ουκ έστιν εκεί, ανάπαυσιν ευρέσθαι.

Άρχων καί ηγούμενος, εκεί εν ταυτώ, πλούσιος άδοξος, μέγας άμα καί μικρός ευθύνεται επίσης. ουαί εκάστω λοιπόν τό μη ητοιμασμένω!

Άνες άφες Κύριε, καί σύγγνωθι, όσοι ήμαρτον, καί μή δείξης με εκεί, ενώπιον, Αγγέλων, εν κατακρίσει πυρός αισχύνης απεράντου.

Φείσαι, φείσαι Κύριε, τού πλάσματός σου· ήμαρτον άνες μοι, ότι φύσει καθαρός, αυτός υπάρχεις μόνος, καί άλλος πλήν σου ουδείς, υπάρχει έξω ρύπου.

Δόξα...

Μονάδα τή φύσει σε, Τριάς ανυμνώ, άναρχον άληπτον, αρχικήν, βασιλικήν, υπερτελή Ενάδα, Θεόν καί φώς καί ζωήν, δημιουργόν τού κόσμου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή υπέρ φύσιν σου, κηύσει, Σεμνή, νόμοι σοι φύσεως, καταλύονται σαφώς, καί γάρ ασπόρως τίκτεις, τόν πρό αιώνων Θεόν, Πατρός γεννηθέντα.

Καταβασία

«Εκ νυκτός Ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί Οδηγήσον καμέ, εν τοίς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με ποιείν, αεί τό θέλημά σου».

Ωδή ς' Εβόησα εν όλη καρδιά μου

Εν τή φρικτή, Χριστέ, παρουσία σου, όταν φανής εξ ουρανού, καί τεθώσι θρόνοι, καί βίβλοι ανοιγώσι, φείσαι, φείσαι τότε, Σωτήρ τού πλάσματος σου.

Εκεί ουδέν βοηθήσαι δύναται, Θεού υπάρχοντος κριτού, ου σπουδή, ου τέχνη, ου δόξα, ου φιλία, εί μή η εξ έργων, ισχύς σου ώ ψυχή μου.

Εκεί ομού άρχων καί ηγούμενος, πένης καί πλούσιος ψυχή, ου πατήρ ισχύει, ου μήτηρ βοηθούσα, ου λυτρούμενος αδελφός τής καταδίκης.

Τό φοβερόν ψυχή λογοθέσιον, εννοουμένη τού Κριτού, φρίξον απ' εντεύθεν, ετοίμασον τόν λόγον, μή κατακριθήση, δεσμοίς τοίς αιωνίοις.

Άρον τό σόν, μή ακούσω Κύριε, αποπεμπόμενος εκ σου, μηδέ τό, Πορεύου, εις πύρ κατηραμένον, αλλά τής ευκταίας φωνής τής τών Δικαίων.

Άδου πυλών λύτρωσαί με, Κύριε, χάους καί ζόφου αφεγγούς, εκ καταχθονίων, καί πυρός τού ασβέστου, εξ απάσης άλλης, ποινης τής αιωνίου.

Δόξα...

Τριαδικής μονάδος θεότητα, υμνώ Πατέρα καί Υιόν, καί τό θείον Πνεύμα, Μιάς Αρχής τό κράτος, συνδηρημένης, Τρισί τοίς Χαρακτήρσι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πύλη σύ, ήν μόνος διώδευσεν, ο εισελθών καί εξελθών, καί τάς κλείς μή λύσας, Αγνή, τής παρθενίας, Ιησούς ο πλάσας, Αδάμ, καί ο Υιός σου.

Καταβασία

«Εβόησα, εν όλη καρδιά μου, πρός τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου, εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν, εκ φθορας τήν ζωήν μου».

Κοντάκιον Ήχος α'

Όταν έλθης ο Θεός, επί γής μετά δόξης, καί τρέμωσι τά σύμπαντα, ποταμός δέ τού πυρός πρό τού Βήματος έλκη, καί βίβλοι ανοιγώνται, καί τά κρυπτά δημοσιεύονται· τότε ρύσαί με, εκ τού πυρός τού ασβέστου, καί αξίωσον, εκ δεξιών σου με στήναι, Κριτά δικαιοτάτε.

Ο Οίκος

Τό φοβερόν σου κριτήριο ενθυμούμενος, υπεράγαθε Κύριε, καί τήν ημέραν τής κρίσεως, φρίττω καί πτοούμαι υπό τής συνειδήσεως τής εμής ελεγχόμενος, όταν μέλλης καθέζεσθαι επί τού θρόνου σου, καί ποιείν τήν εξέτασιν, τότε αρνείσθαι τάς αμαρτίας ουδείς εξισχύσει, αληθείας ελεγχούσης, καί δειλίας κατεχούσης, μέγα μέν ηχήσει τότε, πύρ τό τής γεέννης, αμαρτωλοί δέ βρύξουσι· Διό με ελέησον πρό τέλους, καί φείσαι μου, Κριτά δικαιοτάτε.

Συναξάριον τού Μηναιού, είτα τό παρόν

Τή αυτή ημέρα, τής δευτέρας καί δεκάστου Παρουσίας τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μνειάν ποιούμεθα.

Στίχοι

- Ότε κρίνων γήν, ο Κριτής πάντων κάθη.
- Τής, Δεύτε, φωνής άξιον κα μέ κρίνεις.

Τή αφάτω φιλανθρωπία σου, Χριστέ ο Θεός, τής ευκταίας σου φωνής η μάς καταξίσον, καί τοίς εκ δεξιών σου συναρίθμησον, καί ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν

Προσπέσωμεν καί προκλαύσωμεν πρό τής κρίσεως πιστοί εκείνης, ότε οι ουρανοί απολούνται, άστρα πίπτουσι, καί πάσα κλονείται η γή, ίνα ίλεων εύρωμεν εις τέλος, τόν τών Πατέρων Θεόν.

Αδέ καστος η εξέτασις, φοβερά εστιν εκεί η κρίσις, όπου Κριτής αλάθητός εστιν, όπου πρόσωπον, ουκ έστιν εν δώροις λαβείν, αλλά φείσαί μου Δέσποτα καί λύτρωσαι, πάσης οργής σου φρικτής.

Ο Κύριος κρίναι έρχεται, τίς ενέγκει οπτασίαν αυτού· φρίξον, ψυχή αθλία μου, φρίξον, καί ετοιμάσον εξόδου τά έργα σου, ίνα ίλεων καί εύσπλαγχνον ευρήσης αυτόν, τόν τών Πατέρων Θεόν.

Τό άσβεστον πύρ ταραττει με, ο πικρότατος βρυγμός σκωλήκων, Άδης ο ψυχοφθόρος φοβεί με, ευκατάνυκτος ουδόλως δέ γίνομαι. αλλά, Κύριε Κύριε πρό τέλους με, στήριξον φόβω τώ σώ.

Προσπίπτω σοι, καί προσάγω σοι, ώσπερ δάκρυα τά ρήματά μου, Ήμαρτον, ως ουχ ήμαρτε Πόρνη, καί ηνόμησα, ως άλλος ουδείς επί γής, αλλ' οικτείρησον, Δέσποτα, τό ποιήμά σου, καί ανακάλεσαί με.

Επίστρεψον μετανόησον, ανακάλυψον τά κεκρυμμένα, λέγε Θεώ τώ τά πάντα ειδοίτι, Σύ γινώσκεις μου τα κρύφια, μόνε Σωτήρ, αλλ' αυτός με ελέησον, ως ψάλλει Δαυίδ, κατά τό έλεός σου.

Δόξα...

Τα Τρία. Έν, Ουσιότητα, καί τό Έν, Προσώποις τρία υμνώ, ταύτα Πατήρ, Υιός, καί άγιον Πνεύμα, μία δύναμις βουλή καί ενέργεια εις Θεός ο τρισάγιος, βασίλειον έν μοναρχικώτατον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Προέρχεται ωραιότατος, εκ θαλάμου τής γαστρός σου Θεός, ώσπερ ανάκτωρ ημφιεσμένος, θεούφαντον αλουργίδα βαφής μυοτικής, τών πανάγων αιμάτων σου, Ανύμφευτε, καί βασιλεύει τής γής.

Καταβασία

«Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν ενώπιόν σου, ουδέ συνετηρήσαμεν, ουδέ εποιήσαμεν, καθώς ενετείλω ημίν, αλλά μή παραδώ ης ημάς εις τέλος, ο τών Πατέρων Θεός».

Ωδή η' Όν στρατιαί ουρανών

Της φοβεράς δευτέρας σου, Κύριε, Παρουσίας εννοών τήν υπαπαντήν, τρέμω τήν απειλήν σου φοβούμαι τήν οργήν σου. Ταύτης με, τής ώρας, κραυγάζω, σώσον εις αιώνας.

Σού τού Θεού κρίνοντος τά σύμπαντα τίς ενέγκη γηγενών, ών περιπαθής; άσβεστον πύρ γάρ τότε, καί σκώληξ βρύχων μέγα, τούς κατακριθέντας, συλλήψεται εις τούς αιώνας.

Πάσαν πνοήν ηνίκα προσκέκλησαι, τού διακρίναι Χριστέ, επί τό αυτό, μέγας ο φόβος τότε, μεγάλη η ανάγκη, μόνων βοηθούντων, τών έργων εις αιώνας.

Πάντων Κριτά Θεέ μου καί Κύριε, ακούσομαί σου φωνής, τότε ευκτικής, ίδω σου φώς τό μέγα, αθρήσω τās σκηνάς σου, βλέψω σου τών δόξαν, γηθόμενος εις τούς αιώνας.

Δικαιοκρίτα Σωτήρ, ελέησον, καί ρύσαι με τού πυρός, καί τής απειλής, ἤς μέλλω ἐν τῇ κρίσει, δικαίως υποστήναι, ἀνες μοι πρό τέλους, δι' ἀρετῆς καί μετανοίας.

Ὅταν καθίσης Κριτής, ὡς εὐσπλαγχνος, καί δείξης τῶν φοβερῶν δόξαν σου Χριστέ, ὡ ποῖος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τό ἀστεκτον τού Βήματός σου.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν καί ἅγιον Πνεῦμα

Ἐνα Θεόν κατ' οὐσίαν σέβομαι, Τρεῖς Ὑποστάσεις ὑμῶν, διοριστικῶς ἄλλας, ἀλλ' οὐκ ἀλλοίας, ἐπεὶ θεότης μία, ἐν Τρισί Προσώποις, Πατήρ Υἱός καί θεῖον Πνεῦμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ φωτεινῆς προελθῶν νηδύος σου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, ἔλαμψε Χριστός, φῶς τοῖς ἐν σκότει μέγα, καί γάρ δικαιοσύνης, Ἥλιος ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἀγνή τόν κόσμον, Αἰνούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν.

Καταβασία

«Ὁ Στρατιαί Οὐρανῶν δοξάζουσι καί φρίττει τὰ Χερουβίμ καί τὰ Σεραφίμ, πάσα πνοῦ καί κτίσις ὑμνεῖτε, ευλογεῖτε, καί. ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας».

Ὡδή θ' Ἀσπόρου συλλήψεως

Ὡς Κύριος ἐρχεται ἀμαρτωλούς κολάσασθαι, δικαίους σώσαι, φρίξωμεν θρηνήσωμεν, καί λάβωμεν αἰσθησιν, ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἐν ἣ τὰ ἀδηλα καί κρυπτά, ἐκκαλύψας τῶν ἀνθρώπων, ἀποδίδωσιν ἐπάξια.

Ἐμφοβος καί ἐντρομος, Μωσῆς ἰδῶν σε γέγονεν, ἐκ τῶν ὀπίσω, πῶς δέ υποστήσομαι, σού βλέπων τό πρόσωπον, τότε ἐγώ ὁ τάλας, ἠνίκα ἔλθης ἐξ οὐρανοῦ; ἀλλά φείσαι μου Οἰκτίρμον, ἐν ἰλέω σου προσβλέμματι.

Δανιήλ πεφόβηται, τῶν ὥραν τῆς ἐτάσεως, ἐγώ τί πάθω, ἐπ' αὐτῆς ἐρχόμενος, ὁ δύστηνος, Κύριε, τῆς φοβεράς ἡμέρας; ἀλλά μοι δίδου πρό τελευτῆς, εὐαρέστως σοι λατρεύσαι καί τυχεῖν τῆς βασιλείας σου.

Τό πῦρ ἐτοιμάζεται, ὁ σκῶληξ εὐτρεπίζεται, τῆς ευφροσύνης ἡ δόξα, ἡ ἀνεσις, τό φῶς τό ἀνέσπερον, ἡ χαρά τῶν δικαίων, καί τίς μακάριος ἐκφυγεῖν, τιμωρίας τῶν προτέρων, κληρωσάμενος τὰ δευτέρα;

Μή με τού προσώπου σου, ἀποστρεψάτω, Κύριε, θυμός ὀργῆς σου, μηδέ εἰσακούσομαι, φωνῆς ἀραμένης σου, εἰς πῦρ ἀποπεμπούσης, ἀλλ' εἰσελεύσομαι εἰς χαράν, τού ἀφθάρτου σου νυμφώνος, καγῶ τότε σὺν Ἀγίοις σου.

Ὁ νοῦς τετραυμάτισται, τό σῶμα μεμαλάκισται, νοσεῖ τό πνεῦμα, ὁ λόγος ἠσθένησεν, ὁ βίος νενέκρωται, τό τέλος ἐπὶ θύραις, διό μοι, τάλαινα ψυχῆ, τί ποιήσεις, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κριτής ἀνερευνησαι τὰ σά;

Δόξα...

Μόνε μονογεννήτορ, μονογενοῦς Υἱού, Πατήρ, καί Μόνου Λόγε, Φῶς, τού Νοῦ Ἀπαύγασμα, καί μόνον μόνως μόνου, Πατρός Πρόβλημα, Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν. Ὡ Τριάς μονάς ἀγία, σώσόν με θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Το θαῦμα τού τόκου σου, ἐκπλήττει με, Πανάμωμε, πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τόν ἀληπτον, εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς Μητήρ, τό ὑπέρ φύσιν πίστει λαβων τό τικτόμενον προσκύνει, ὅσα θέλει γάρ καί δύναται.

Καταβασία

«Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρός ἀνάνδρου, ἀσπορος ἡ κῆσις. Θεοῦ γάρ ἡ γέννησις καινοποιεῖ τὰς φύσεις, διό σε πάσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον

Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον, τό Εωθινόν, Αναστάσιμον, Είτα τά παρόντα τού Τριωδίου.

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Τήν φοβεράν τής κρίσεως, καί αρρήτου σου δόξης, ημέραν ενθυμουμενος, φρίττω, Κύριε όλως, καί τρέμων φόβω κραυγάζω, επί γής όταν έλθης, κρίναι, Χριστέ, τά σύμπαντα, ο Θεός μετά δόξης, τότε οικτρόν, από πάσης ρύσαι με τιμωρίας, εκ δεξιών σου, Δέσποτα, αξιώσας με στήναι.

Έτερον Γυναίκες ακουτίσθητε

Ιδού ημέρα έρχεται, Κυρίου παντοκράτορος, καί τίς υποίσει τόν φόβον, τής Παρουσίας εκείνου, ημέρα γάρ θυμού εστι, καί κλίβανος καιόμενος, εν ή Κριτής καθέζεται, καί κατ' αξίαν εκάστω τών πράξεων απονέμων.

Θεοτοκίον, Όμοιον

Τήν ώραν τής ετάσεως, καί τής φρικτής ελεύσεως, τού φιλανθρώπου Δεσπότου, κατανοών όλως τρέμω, καί σκυθρωπάζων κράζω σοι. Κριτά μου δικαιοτάτε, καί μόνε πολυέλεε, μετανοούντά με δέξαι, τής Θεοτόκου πρεσβείαις.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν, Στίχους η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου ε' καί τού Τριωδίου τά παρόντα Ιδιόμελα γ'.

Ήχος πλ. β'

Εννοώ τήν ημέραν εκείνην καί τήν ώραν, όταν μέλλωμεν πάντες, γυμνοί καί ως κατάκριτοι, τώ αδεκάστω Κριτή παρίστασθαι, τότε σάλπιγξ ηχήσει μέγα, καί τά θεμέλια τής γής σεισθήσονται, καί οι νεκροί εκ τών μνημάτων εξαναστήσονται, καί ηλικία μία πάντες γενήσονται, καί πάντων τά κρυπτά φανερά παρίστανται ενώπιόν σου, καί κόψονται, καί κλαύσονται, καί εις τό πύρ τό εξώτερον απελεύσονται, οι μηδέποτε μετανοήσαντες, καί εν χαρά καί αγαλλιάσει, ο τών Δικαίων κλήρος, εισελεύσεται εις παστάδα ουράνιον.

Ο αυτός

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, διηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

Ω ποία ώρα τότε, καί ημέρα φοβερά, όταν καθίση ο Κριτής επί θρόνου φοβερού! βίβλοι ανοίγονται, καί πράξεις ελέγχονται, καί τά κρυπτά τού σκότους δημοσιεύονται, Άγγελοι περιτρέχουσιν, επισυνάγοντες πάντα τά έθνη, Δεύτε ακούσατε βασιλείς καί άρχοντες, δούλοι καί ελεύθεροι, αμαρτωλοί καί δίκαιοι, πλούσιοι καί πένητες, ότι έρχεται Κριτής, ο μέλλων κρίναι πάσαν τήν οικουμένην, καί τίς υποστήσεται από προσώπου αυτού, όταν Άγγελοι παρίστανται, ελέγχοντες τάς πράξεις, τάς διανοίας, τάς ενθυμήσεις, τά εν νυκτί καί εν ημέρα; ώ ποία ώρα τότε! Αλλά πρό τού φθάσαι τό τέλος, σπούδασον κράζουσα, ψυχή, ο Θεός, επίστρεψον, σώσόν με, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Ήχος πλ. δ'

Στίχ. Ανάστηθι, Κύριε, ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου, μή επιλάθη τών πενήτων σου εις τέλος.

Δανιήλ ο Προφήτης, ανήρ επιθυμιών γενόμενος, τό εξουσιαστικόν Θεού θεωρήσας, ούτως εβόα, Κριτήριον εκάθισε, καί βίβλοι ηνεώ χθησαν. Βλέπε, ψυχή μου, νηστεύεις; τόν πλησίον σου μή αθέτει. βρωμάτων απέχη; τόν αδελφόν σου μη κατακρίνης, μήτώ πυρί παραπεμπομένη, κατακαής ώσει κηρός, αλλ' ανεμποδίστως εισάξη σε Χριστός, εις τήν βασιλείαν αυτού.

Δόξα... Ήχος α'

Προκαθάρωμεν εαυτούς, αδελφοί, τή βασιλίδι τών αρετών, ιδού γάρ παραγέγονε, πλούτον ημίν αγαθών κομίζουσα, τών παθών κατευνάζει τά οιδήματα, καί τώ Δεσπότη καταλλάττει τούς παίσαντας, διό μετ' ευφροσύνης ταύτην υποδεξώμεθα, βοώντες Χριστώ τώ Θεώ, ο αναστάς εκ τών νεκρών, ακατακρίτους ημάς διαφύλαξον, δοξολογούντάς σε τόν μόνον αναμάρτητον.

Καί νύν... Υπερευλογημένη υπάρχουνεις...

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις. Είτα η συνήθης Λιτή εν τώ Νάρθηκι φαλλομένου τού Εωθινού Ιδιομέλου, Συνάπτομεν δέ καί τήν α' Ωραν, εν ή αναγινώσκεται η Κατήχησις τού οσίου Θεοδώρου τού Στουδίτου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά τυπικά, οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου καί εκ τού Κανόνος τού Τριωδίου η στ' Ωδή.

Ο Απόστολος Προκείμενον Ήχος γ'

Μέγας ο Κύριος ημών, καί μεγάλη η ισχύς.
Στίχ. Αινείτε τόν Κύριον ότι αγαθός.

Πρός Κορινθίους α' Επιστολής Παύλου
(Κεφ. η', 8-13 καί θ', 1-2)

Αδελφοί, βρώμα ημάς ου παρίστησι τώ Θεώ ούτε γάρ εάν φάγωμεν περισσεύομεν, ούτε εάν μή φάγωμεν, υστερούμεθα, Βλέπετε δέ μήπως η εξουσία ημών αύτη πρόσκομμα γένηται τοίς ασθενούσιν, Εάν γάρ τις ίδη σε, τόν έχοντα γνώσιν, εν ειδωλείω κατακείμενον, ουχί η συνείδησις αυτού, ασθενούς όντος, οικοδομηθήσεται, εις τό τά ειδωλόθυτα εσθίειν, καί απολείται ο ασθενών αδελφός επί τή σή γνώσει, δι' όν Χριστός απέθανεν. Ούτω δέ αμαρτάνοντες εις τούς αδελφούς, καί τύπτοντες αυτών τήν συνείδησιν ασθενούσαν, εις Χριστόν αμαρτάνετε, Διό περ, εί βρώμα σκανδαλίζει τόν αδελφόν μου, ου μή φάγω κρέα εις τόν αιώνα, ίνα μή τόν αδελφόν μου σκανδαλίσω. Ουκ ειμί απόστολος; ουκ ειμί ελεύθερος; Ουχί Ιησούν Χριστόν τόν Κύριον ημών εώρακα; Ου τό έργον μου υμείς εστέ εν Κυρίω; Εί άλλοις ουκ ειμί Απόστολος, αλλά γε υμίν ειμί η γάρ σφραγίς τής εμής αποστολής, υμείς εστε εν Κυρίω.

Αλληλούϊα Ήχος πλ. δ'

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω,

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Ματθαίον
ΚΑ' 31-46

Είπεν ο Κύριος, Όταν έλθη ο Υιός...

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

[t22top](#)

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Απόστιχα

Ήχος πλ. δ'

Λιχνευσάμενοι, τήν πρώτην υπέστημεν γύμνωσιν, ηττηθέντες τής πικράς γεύσεως, καί τού Θεού εξόριστοι γεγονάμεν, αλλ' επανάγωμεν πρός μετάνοιαν, καί τάς αισθήσεις

εκκαθάρωμεν πρός ἄς ὁ πόλεμος, ἐπεισόδιον τὴν νηστείαν ποιούμενοι, ἐλπίδι χάριτος, τὰς καρδίας βεβαιούμενοι, οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες, καὶ βρωθήσεται ἡμῖν ὁ Ἀμνός τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ἱερά καὶ φωτοφόρῳ νυκτί τῆς ἐγέρσεως, τό υπέρ ἡμῶν ἀχθέν σφάγιον, τό τοῖς Μαθηταῖς κοινωνήσαν, ἐν ἐσπέρα τοῦ μυστηρίου, καὶ σκότος λύον τῆς ἀγνωσίας, ἐν τῷ φωτί τῆς αὐτοῦ Ἀναστάσεως. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καὶ πάσαν νόσον θεραπεύετε, καὶ νῦν πρεσβεύσατε, ρυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τά ουράνια ὑμνεῖ σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογούμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΠΡΩΪ ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡῼ

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ἡνέγκται τῆς θείας, μετανοίας τὰ πρόθυρα, προσέλθωμεν προθύμως, ἀγνισθέντες τὰ σώματα, βρωμάτων, καὶ παθῶν τὴν ἀποχὴν, ποιούντες ὡς υπήκοοι Χριστοῦ, τοῦ καλέσαντος τὸν κόσμον, εἰς βασιλείαν τὴν ἐπουράνιον, δεκάτας τοῦ παντός ἐνιαυτοῦ, προσφέροντες τῷ πάντων Βασιλεῖ, ὅπως καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, πόθῳ κατίδωμεν. (Δίς)

Θεοτοκίον Ὅμοιον

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἰς τὸν κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία σαρκωθέντα θεότητα, προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων, τοὺς ευφημοῦντάς σε πόθῳ, καὶ βοῶντάς σοι, Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Ὡδή α' Ἦχος α' Ὡδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν

Φαιδρά προεόρτια, τῆς ἐγκρατείας, λαμπρά τα προοίμια τῆς νηστείας σήμερον, διό συνδράμωμεν, ἐν πεποιθήσει ἀδελφοί, καὶ προθυμία πολλή.

Ἀδάμ τὸν προπάτορα, τὴ παραβάσει, ζηλώσας ἐκβέβλημαι, τῆς τρυφῆς ὁ ἄθλιος, διό προσπίπτω σοι, ἐν μετανοία καὶ κλαυθμῷ, Κύριε σώσόν με.

Ἀρχὴ κατανύξεως, καὶ μετανοίας, κακῶν ἀλλοτρίωσις, καὶ παθῶν ἐγκράτεια, διό σπουδάσωμεν, ἀποκοπὴν τῶν πονηρῶν, ἔργων ποιήσασθαι.

Θεοτοκίον

Νυκτί παραπτώσεων, ἡμαυρωμένος, πρός σέ τὴν κῆσασαν, τοῖς ἐν σκότει Ἥλιον, δικαιοσύνης Χριστόν, νῦν καταφεύγω ἐκτενῶς, Δέσποινα σώσόν με.

Ἐτερον Τριώδιον Εἰρμός ὁ αὐτός

Ἰδοὺ προηνέω κται, τῆς μετανοίας, ἡ θύρα φιλόθεοι, δεῦτε οὖν σπουδάσωμεν, τοῦ ἐισελεθῆναι δι' αὐτῆς, πρὶν κλείσῃ ταύτην ὁ Χριστός, ὡς ἀναξίους ἡμῖν.

Τό ἔαρ μηνύουσα, ἡγγικεν αὐτῇ, ἡ νῦν προκαθάριστος, Ἐβδομάς ἡ πάνσεπτος, τῶν ἱερῶν Νηστειῶν, τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς, πάντων φωτίζουσα.

Δόξα...

Ἀσύγχυτε, ἀκτιστε, Τριάς ἁγία, μονὰς υπεράγαθε, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τό

συγγενές, τούς προσκυνούντάς σε πιστώς, αεί περίσωζε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Νενίκηνται πάναγνε, εν σοί οι όροι, Παρθένε τής φύσεως, μένεις γάρ τέξασα, άνευ ανδρός τόν Θεόν, ως πρό τού τόκου σεμνή, πάλιν απήμαντος.

Ο Ειρμός

Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τώ ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, καί σωσαντι τόν Ισραήλ, ότι δεδόξασται.

Ωδή η'

Ον φρίττουςιν Άγγελοι

Τόν βίον μου άπαντα, ασώτως δαπανών, πολίταις εδούλευσα, πικροίς καί πονηροίς, αλλά με ποθούντα, πρός τούς σούς οικτιρμούς, νύν επαναστρέψαι, Χριστέ μή υπερίδης.

Ο τρόπος τού βίου μου, αισχρός καί χαλεπός, τό έλεος άμετρον, φιλόανθρωπε Σωτήρ, τής σής ευσπλαγχνίας, μετανοίας καιρόν, δίδου μοι αιτούντι, καί πόθω σε υμνούντι.

Τού Κάϊν τήν δύστηνον, επόθησα ζωήν, τού νού τό αξίωμα, νεκρώσας αληθώς, καί τρέμω τήν κρίσιν, ευεργέτα τήν σήν, μή με κατακρίνης, σύν τούτω εις αιώνας.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε, η μόνη, πρός Θεόν, πιστών ενυπάρχουσα, βοήθεια στερρά, τού σκότους με ρύσαι, καί κολάσεως, τής αποκειμένης, τοίς πονηρώς βιούσιν.

Ειρμός άλλος

Ύμνον σοι προσφέρομεν

Ούτος ο καιρός εστι, τής μετανοίας, διό ευφρόνως εναρξώμεθα, αδελφοί εκβοώντες, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σήμερον τοίς βρώμασιν, αποταχθέντες, σπευσωμεν έργω, καί τών πταισμάτων, τοίς επαξίως μετανοούσιν.

Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον, Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Δόξα σοι άόρατε Τριάς αγία, η εν Μονάδι προσκυνουμένη, ήν πιστώς δοξάζομεν, σώζε τούς δούλους σου, εκ πάσης βλάβης.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις παμμακάριστε, αγνή Παρθένε, χαιρε Κυρίου δούλη, καί Μήτηρ, χαιρε σκέπη τού κόσμου, Θεοτόκε ευλογημένη, Μαρία ολόφωτε.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Ύμνον σοι προσφέρομεν τών Ασωμάτων, ώσπερ οι Παίδες εν τή καμίνω, καί υμνούντες λέγομεν, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ'

Τήν φωτοφόρον νεφέλην

Ειρηνική καταστάσει, ειλικρινεί διαθέσει, τόν ιερώτατον καιρόν, τής αγίας Νηστείας, υποδεξώμεθα πιστοί, αιτούντες τήν άφεσιν, ών έκαστος επλημμέλησεν, όπως τής εκείθεν, επι τύχωμεν χαράς.

Ιδού καιρός μετανοίας, η προεόρτιος αύτη, τών Νηστειών εισαγωγή, Διανάστα ψυχή μου, τώ ευεργέτη καί Θεώ, θερμώς διαλλάγηθι, τής κρίσεως, όπως φύγης εκείνης τής

δικαίας, καί φρικτής ως αληθώς.

Τών Νηστειών τάς εισόδους, καί τά προπύλαια πάντες, μή καθαρίσωμεν κακώς, ακρασία, και μέθη, αλλ' εν αγνεία λογισμών, προθύμως εισέλθωμεν, ληψόμενοι αφθαρσίας στεφάνους, καί τών πόνων, επαξίως τούς καρπούς.

Θεοτοκίον

Υπέρ ημών δυσωπούσα, τόν αγαθόν μή ελλείπης, τόν τήν ασθένειαν ημών, επιστάμενον μόνον, λοιμού λιμού τε, καί σεισμού, καί πάσης κακώσεως, λυτρώσασθαι, τήν τιμώσάν σε πόλιν Θεοτόκε, η ελπίς τών γηγενών.

Ειρμός άλλος Σέ τήν οραθείσαν

Εισήκται καιρός ψυχή μου, ο τής μετανοίας, μή αμέλει, πεινώσι δίδου άρτον, προσεύχου τώ Κυρίω, καθ' ημέραν καί νύκτα, καί ώραν ίνα σώση σε.

Κρεών καί λοιπών βρωμάτων, ώσπερ αποχήν εποησάμεθα, ούτω καί πάσαν έχθραν, πρós τούς πλησίον άμα, πορνείαν τε καί ψεύδος, καί πάν κακόν εκφύγωμεν.

Δόξα...

Μίαν προσκυνώ τή φύσει, άναρχον θεότητα, τρισί δέ προσώποις, δοξάζω τόν Πατέρα, τόν Υιόν καί τό Πνεύμα, εν Τριάδι μονάδα, αμέριστον καί σύνθρονον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ εί τών πιστών Παρθένε, καύχημα ελπίς καί προστασία, σέ ωδαίς ασμάτων, δοξάζομεν απαύστως, Θεοτόκε Μαρία, διάσωσον τούς δούλους σου.

Ο Ειρμός

Σέ τήν Οραθείσαν πύλην, υπό Ιεζεκιήλ τού Προφήτου, εν ή ουδείς διήλθεν, ειμή ο Θεός μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Εις τά Α π ό σ τ ι χ α τών Αίνων.

Ιδιόμελον Ήχος γ'

Πάντα τόν χρόνον, η νηστεία ωφέλιμος εστι, τοίς αιρουμένοις καί ποιούσιν αυτήν, ούτε γάρ επήρεια δαιμόνων, κατατολμά τού νηστεύοντος, αλλά καί οι φύλακες τής ζωής ημών Άγγελοι, φιλοπονώτερον παραμένουσι, τοίς διά νηστείας ημίν κεκαθαρμένοις.

Μαρτυρικόν

Τών Αγίων Αθλοφόρων τήν μνήμην, δεύτε λαοί άπαντες τιμήσωμεν, ότι θέατρον γενομενοι, Αγγέλοις καί ανθρώποις, τόν τής νίκης στέφανον, παρά Χριστού εκομίσαντο, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ασπόρως συνέλαβες, εκ Πνεύματος αγίου, καί δοξολογούντες ανυμνούμέν σε, Χαίρε Παναγία Παρθένε.

[t23top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Απόστικα

Ήχος πλ. δ'

Διά νηστείας καθαρθηναι σπεύσωμεν, τού ρύπου τών πταισμάτων ημών, καί δι' ελέους καί φιλανθρωπίας, τής πρós τούς πένητας, εισελθείν εις τόν νυμφώνα τού νυμφίου Χριστού, τού παρέχοντος ημίν τό μέγα έλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, ικετεύσατε τόν Θεόν ημών, καί αιτήσατε ταίς ψυχαίς ημών, πλήθος οικτιρμών, καί τόν ιλασμόν, τών πολλών παραπτωμάτων δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ένδοξον καί άχραντον Θεοτόκον αληθή, ως Μητέρα τού Θεού, ανυμνήσωμεν ευσεβώς, χαιρετίζοντες αυτήν ως ο Άγγελος, Χαίρε Μητηρ αγία, τού σαρκωθέντος Υιού τού Θεού, χαιρε ενδιαίτημα τού αγίου Πνεύματος, η πρεσβεύουσα αεί υπέρ ημών, εις τό σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Υπεράγαθε Λόγε σύν τώ Πατρί, καί τώ Πνεύματι κτίσας τά ορατά, ομού καί άόρατα, εν αρρήτω, σοφία σου, τής φαιδράς Νηστείας, καιρόν διανύσασθαι, εν ειρήνη βαθεία, ευδόκησον εϋσπλαγχνε, λύων τήν απάτην, τής πικράς αμαρτίας, παρέχων κατάνυξιν, καί ίάσεων δάκρυα, καί πταισμάτων συγχώρησιν, ίνα αδιστάκτω ψυχή, εν προθύμω τώ πνεύματι νηστεύοντες, σύν αγγέλοις υμνούμεν τό κράτος σου. (Δίς)

Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφράστως Μητηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον κατέχοντα, καί εν αγκάλαις, έσχες τόν πάντα συνέχοντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί πλάστην καί Κύριον, όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, καί πίστει δοξάζω σε, τού ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι, όσα θέλεις Πανάμωμε.

Ωδή β' Ἦχος γ' Ως όμβρος επ' άγρωστιν

Ως όρθρος εξέλαμψεν, ημίν τής μετανοίας, ακτίνας τά προπύλαια, λαμπρώς τής εγκρατείας.

Τού σκότους με λύτρωσαι, Χριστέ τού εξωτέρου τώ πλήθει τού ελέους σου, ως μόνος ελεήμων.

Πυρός με εξάρπασσον, καί σκώληκος Σωτήρ, τού ακοιμήτου, μετανοίας εμμελεία καθαρθέντα.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε, οδός ημίν γενού, τής μετανοίας, σωτηρίας, οδηγούσα πρός τάς πύλας.

Ειρμός άλλος Ἦχος β' Προσέχετε λαός μου τώ νόμω μου

Καιρός μετανοίας εφέστηκε, σπεύσωμεν φιλόχριστοι, καθαρθήναι πάντων τών πταισμάτων, καί οφθήναι τώ Δεσπότη μακάριοι.

Νηστείαν καθάραν αναμάρτητον, σπεύσωμεν τελέσωμεν, νύν αδιαλείπτως, ίνα εύρωμεν πταισμάτων άφεςιν.

Υπάρχεις γάρ Χριστέ πολυέλεος, πάντας αγαθέ, αεί προσδεχόμενος, εν μετανοία, διό πάντες σε αεί δοξάζομεν.

Δόξα...

Τριάδα εν μονάδι δοξάσωμεν, άτμητον ασύγχυτον, αδιαίρετον, τή υποστάσει, διαιρετήν δέ τοίς προσώποις Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγνή Παρθενομήτορ δυσώπησον, όν περ εσωμάτωσας, ως βροτόν Παρθένε καί Λόγον, ίνα σώση κινδύνων τούς δούλους σου.

Ο Ειρμός

Προσέχετε λαός μου τώ νόμω μου, κλίνατε τό ούς υμών, εις τά ρήματα τού στόματός μου, ότι τό όνομά σου Κύριε εκάλεσα.

Ωδή η'

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός

Μεταμελείας ο καιρός, μετανοίας επιδειξασθαι, καρπούς αξίους, τώ Θεώ ψυχή μου, σπεύσον διανάστηθι, καί βόησον εκτενώς, εν νηστείαις καί ευχαίς, Υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Προκαθαρθώμεν αδελφοί, τής ψυχής τά αισθητήρια, καί τώ Κυρίω νύν προσκολληθώμεν, τρόποις κατανύξεως, βοώντες ειλικρινώς, μετανοία καθαρά, Υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν ενεδρεύοντα εχθρόν, λιχνοτέραις ενθυμήσεσι, καί ακρασία ηδονής βραχείας, θέλγοντα τήν αίσθησιν, νεκρώσαι σπουδάσωμεν επιμόνω προσευχή, υμνούντες ευλογούντες, καί υπερυψούντες, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ηουρανώσασα ημών, τό γεώδες Κόρη φύραμα, τήν γεωθείσαν καί καταφθαρείσαν, τής ψυχής μου αύλακα, τώ όμβρω σών οικτιρμών, καρποφόρον αρεταίς, ανάδειξον βώσαν, καί υπερυψούσαν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

Τόν εν τή βάτω Μωσει

Προκαθαρθώμεν νυνί, μή τοίς βρώμασι μόνον, αλλά καί ταίς πράξεσι, καί αρξώμεθα πιστοί θερμή τή διανοία, ίνα τώ κτίστη φαιδροί, οφθώμεν εις αιώνας.

Ούτως ημάς νηστεύειν δεί, μή εν έχθρα καί μάχη, μή εν φθόνω καί έριδι, μή εν κενοδοξία, καί δόλω κεκρυμμένω, αλλά καθώς ο Χριστός, εν ταπεινοφροσύνη.

Οι ελεούντες φησί, τούς πτωχούς τώ Σωτήρι, δανειούσιν εμφρόνως, ώ χαράς ανεικάστου! παρέχει γάρ πλουσίως, τάς αμοιβάς τών καλών, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν καί άγιον Πνεύμα.

Δόξα Πατρί, καί Υιώ, καί τώ αγίω Πνεύματι, εις Θεός γάρ τά τρία, σύν Αγγέλοις απαύστως, βροτοί ανευφημούμεν, σέ παναγία Τριάς, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε Παρθένε αγνή, Θεοτόκε Μαρία, ιλαστήριον κόσμου, ορθοδόξων τό κέρας, ικέτευε ρυσθήναι, εκ τού ασβέστου πυρός, τούς σέ δοξολογούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν εν τή βάτω Μωσει, τής Παρθένου τό θαύμα, εν Σιναίω τώ όρει, προτυπώσαντα ποτέ, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Σέ τήν ακατάφλεκτον βάτον

Άνοιξον ημίν τού ελέους σου, τά άχραντα σπλάγχνα, ο μετάνοιαν βροτοίς εις

σωτηρίαν, δωρησάμενος, μόνη Σωτήρ πολυέλεε.

Οίμοι! τί φρικώδες εκείνο, τό αδέκαστον Βήμα, εν ώ μέλλομεν γυμνοί, ποιείσθαι λόγον, ών εν τώ βίω κακών διεπράξαμεν!

Όμβρησον ημίν ευσπλαγχνίας, Ευεργέτα ρανίδα, κατακλύζουσαν ημών, τόν ρύπον πάντα, αφορμάς μετανοίας ημίν παρεχόμενος.

Πάντες εν προθύμω καρδία, τής αγίας Νηστείας, τά προύλαια λαμπρώς συνεισελθόντες, ευχαρίστους δέ ωδάς, τώ Χριστώ προσενέγκωμεν, Θεοτοκίον, έ τήν κραταιάν προστασίαν, καί βεβαίαν ελπίδα, ανυμνούντες ευσεβώς, εκδυσωπούμεν, Τόν Υιόν σου δυσώπει, Παρθένε τού σωθήναι ημάς.

Ειρμός άλλος
Τήν παρθενίαν σου Θεοτόκε

Νύν προκαθαιρώμεθα, εν νηστεία, καί δάκρυσι, καί μεγίστοις κατορθώμασιν, ίνα εύρωμεν μέγα έλεος,

Νύν μιμησώμεθα, τάς φρονίμους Παρθένους φιλόχριστοι, καί σπεύσωμεν Χριστώ υπαντήσαι, μετά λαμπάδων φαιδρών.

Νύν μιμησώμεθα, τόν Ηλίαν νηστεύοντα, καί φεύγοντα τήν Ιεζάβελ, τήν πονηράν, ίνα ούτως αναληφθώμεν εκ γής.

Δόξα...

Άγιος, Άγιος, Άγιος, τρισάγιε, Πάτερ παντοκράτορ, καί Υιέ ομοούσιε, σύν τώ Πνεύματι, μία θεότης.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εις σέ καυχώμεθα, καί εις σέ καταφεύγομεν, αγνή Αειπάρθενε, σεμνή, τής κολάσεως, ρύσαι πάντας ημάς.

Ο Ειρμός

Τήν παρθενίαν σου, Θεοτόκε αμίαντε, ήν ου κατέφλεξε, τό πύρ τής θεότητος, ταύτην αεί μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιομελον Ήχος γ'

Ασμένως λαοί, τήν Νηστείαν ασπασώμεθα, έφθασε γάρ τών πνευματικών αγώνων η αρχή, αφήσωμεν τής σαρκός τήν ευπάθειαν, αυξήσωμεν τής ψυχής τά χαρίσματα, συγκακοπαθήσωμεν ως δούλοι Χριστού, ίνα καί συνοδοξασθώμεν ως τέκνα Θεού, καί τό Πνεύμα τό άγιον εν ημίν οικήσαν, φωτίση τάς ψυχάς ημών. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Βασιλέων καί τυράννων, τόν φόβον απώσαντο οι Χριστού Στρατιώται, καί ευθαρσώς καί ανδρείως αυτόν αμολόγησαν, τόν απάντων Κύριον, Θεόν καί Βασιλέα ημών, καί πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, η προστασία πάντων τών δεομένων, εις σέ θαρρούμεν, εις σέ καυχώμεθα, εν σοί πάσα η ελπίς ημών εστι, πρέσβευε τώ εκ σου τεχθέντι, υπέρ αχρείων δούλων σου.

i24top

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος α'

Περιχαρώς δεξώμεθα πιστοί, τό θεόπνευστον διάγγελμα τής Νηστείας, ως πρώην οι Νινευίται, καί άύθις πόρνοι καί τελώναι, τό τής μετανοίας κήρυγμα, παρά τού Ιωάννου, δι' εγκρατείας ετοιμασθώμεν πρός μετουσίαν, τής εν τή Σιών δεσποτικής ιερουργίας, διά δακρύων προκαθαρθώμεν τού εν αυτή θείου Νιπτήρος, προσευξώμεθα ιδείν τήν τού τυπικού ενταύθα, Πάσχα τελείωσιν, καί τού αληθινού ανάδειξιν, παρασκευασθώμεν εις προσκύνησιν τού Σταυρού, καί τής Εγέρσεως Χριστού τού Θεού, βοώντες πρός αυτόν, Μή κατασχύνης ημάς, από τής προσδοκίας ημών φιλάνθρωπε! (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ω τής καλής υμών πραγματείας Αγιοι! ότι αίματα εδώκατε, καί ουρανούς εκκληρονομήσατε, καί προσκαίρωσ πειρασθέντες, αιωνίως αγάλλεσθε, όντως καλόν υμών τό εμπόρευμα! φθαρτά γάρ καταλιπόντες, τά άφθαρτα απελάβετε, καί σύν Αγγέλοις χορεύοντες, υμνείτε απαύστως Τριάδα ομοούσιον.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Παρθένος η άσπιλος ποτέ, επί ξύλου βλέπουσα, όν εξ ασπόρου γάρ έτεκε, γαστρός μή φέρουσα, τήν τών σπλάγχων τρώσιν, τρυχομένη έλεγεν, ο νεύματι κρατών κτίσιν άπασαν, πώς ως κατάκριτος, εν Σταυρώ εναπηώρησαι; πάντως θέλων, σώσαι τό ανθρωπινον.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος β'

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα

Μετ' ειρήνης διελθείν ημάς τούς ταπεινούς, τήν προκαθήρισμον ευδόκησον τών Νηστείων, τή αφάτω φιλάνθρωπία σου Χριστέ ο Θεός, κατάβαλε τού εχθρού τά πανουργεύματα, καί τώ Σταυρώ σου πάντας διάσωσον, ο μόνος γινώσκων τά εγκάρδια.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον, Όμοιον

Παρεστώσα τώ Σταυρώ σου, η ασπόρως τεκούσά σε, καί μή φέρουσα οράν αδίκως πάσχοντα, ωλοφύρετο κλαυθμώ καί ανεβόα σοι, Πώς πάσχεις ο τή φύσει απαθής, γλυκύτατε Υιέ; Υμνώ σου τήν άκραν αγαθότητα.

Ωδή α' Ήχος δ'

Ο Ειρμός

Ασομαί σοι Κύριε ο Θεός μου, ότι εξήγαγες λαόν δουλείας Αιγύπτου, εκάλυψας δέ άρματα, Φαραώ καί τήν δύναμιν.

Νηστεύων ο Κύριος ανθρωπίνως, πρός υποτύπωσιν ημών, νικά τόν πειράζοντα, δεικνύς τό ημέτερον, καί όρους υπογράφων ημίν.

Μωσής ο θειότατος εν Σιναίω, δι' εγκρατείας τώ Θεώ, πρόσωπον πρός πρόσωπον, λαλείν κατηξίωται, Αυτόν πιστοί ζηλώσωμεν.

Ιλάσθητι Κύριε τώ λαώ σου, καί επιβλέψας ως Θεός, ιλέω σου όμματι, επίσκεψαι

άπαντας, τώ πλήθει τού ελέους σου.

Θεοτοκίον

Σοί πάντες προστρέχομεν Θεοτόκε, ως υπερμάχω ασφαλεί, εις πρεσβείαν κινούντές σε, λυτρώσασθαι τήν ποιμήνην σου εκ πάσης περιστάσεως.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Εν Κυρίω Θεώ μου, εστερεώθη η καρδιά μου, διό οι ασθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν.

Ο θαυμάσιος Ενώχ, δι' εγκρατείας μετετέθη εκ γής, αυτόν ζηλοτυπούντες, μετατεθώμεν εκ φθοράς πρὸς ζωήν.

Προσευχαίς καί νηστείαις, τόν Λυτρωτήν ιλεωσώμεθα, συγχαίρει γάρ ο Κτίστης, τή μετανοία τών κτισμάτων αυτού.

Ετοιμάζου ώ ψυχή, καί προκαθαίρου, πρό τού πάθους Χριστού, ίνα τή αναστάσει, πνευματικώς συνεορτάσης αυτώ.

Θεοτοκίον

Ως τεκούσα Θεόν, υπέρ ημών απαύστως πρέσβευε, πρὸς σέ γάρ Θεοτόκε, αμαρτωλοί καταφεύγομεν.

Ωδή γ' Ἦχος β'

Εν πέτρα με τής πίστεως

Εξέτει νας παλάμας εν τώ Σταυρῷ σου, ενέκρωσας νεκρώσει σου τήν κατάραν, εζώωσας τώ πάθει σου τούς ανθρώπους, διό υμνούμέν σου, τήν θείαν Σταύρωσιν, Ιησού φιλόανθρωπε ο Θεός ημών.

Τή βρώσει τή τού ξύλου θανατωθέντες, τώ ξύλω εζώωθημεν τού Σταυρού σου, Αυτόν ούν σοι προσάγομεν εις πρεσβείαν, χάριν καί έλεος, ημίν κατάπεμψον, ευεργέτα Δέσποτα πολυέλεε.

Τά πρόθυρα ηνέωκται τής νηστείας, τό στάδιον εγγίζει τής εγκρατείας, ζεούσή προθυμία διανιστώμεν, υποδεξόμενοι, δώρον θεόσδοτον, αναστέλλον καύσωνα παραπτώσεων.

Ο χρόνος ο μακάριος τής νηστείας, ακτίνας αποστίλβων τής μετανοίας, ανέτειλε, προσέλθωμεν φιλοτίμως, εκτιναξάμενοι, σκότος βαθύτατον, ραθυμίας άπαντες αγαλλόμενοι.

Νηστείαν αγιάσωμεν φιλοφρόνως, κηρύξωμεν εγκράτειαν παθημάτων, βοήσωμεν εν δάκρυσιν, τώ Δεσπότη, Δός ημίν Κύριε, χάριν συμπράττουσαν, εις τά σά θελήματα πολυέλεε.

Δεξάμενοι τό δώρημα τής νηστείας, δοξάσωμεν τόν δόντα εις σωτηρίαν, καί τούτο εργασώμεθα επιπόνως, ίνα τήν άφεισιν, τών επται σμένων ημίν, εκ χειρός δεξώμεθα τού ποιησαντος

Θεοτοκίον

Κατεύνασον τόν τάραχον τών παθών μου, θεραπευσον τά τραύματα τής ψυχής μου, εξέγειρον εξ ύπνου με ραθυμίας, τή μεσιτεία σου, τή προστασία σου, Παναγία Δέσποινα Μητροπάρθενε.

Ειρμός άλλος

Στειρωθέντα μου τόν νούν

Υψωθέντος σου Σωτήρ, εκουσίως εν Σταυρώ, η κτίσις πάσα, εδονήθη τής γής, και
ερράγη τού Ναού τό καταπέτασμα.

Εμαστίχθης εν Σταυρώ ώ, Ιησού μου δι' εμέ, και εκεντήθης, τήν πλευράν αγαθέ, όθεν
πίστει προσκυνώ, τό θείον κράτος σου.

Δόξα...

Κλίνας γόνυ εν τή γή, τόν Πατέρα προσκυνώ, Υιόν δοξάζω, και τό πνεύμα ανυμνώ, τήν
μονόθελον αρχήν, και τρισυπόστατον.

Και νύν... Θεοτοκίον

Ακατάληπτόν εστι τό μυστήριον σεμνή, τής σής λοχείας, τίκτεις γάρ Μαριάμ,
απειράνδρωσ τόν Θεόν, και μένεις άφθορος.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Τής νηστείας τόν καιρόν, τή δυνάμει σου Χριστέ, καθαγιάσας, σώσον πάντας ημάς,
τών παγίδων τού εχθρού, τούς προσκυνούντάς σε.

Ο Ειρμός

Στερωθέντα μου τόν νούν, καρποφόρον αρετών, ανάδειξόν με, γεωργέ των καλών,
φυτουργέ των αγαθών, τή ευσπλαγχνία σου.

Ωδή δ'

Εισακήκοα τήν ακοήν σου

Ο Αβραάμ δι' αρετής και φιλοξενίας, τήν Τριάδα υπεδέξατο, αγγελικώς ενδημήσασαν.

Πλούτος άσυλος τής εγκρατείας εστί, τό δώρον, και ο τούτω πλουτιζόμενος,
καταπλουτήσει θεότητα.

Δεύτε κλαύσωμεν άμα τώ λόγω, πίστει βοώντες, ο Θεός ημίν Ιλάσθητι, τοίς πολλά
πλημμελήσασι.

Θεοτοκίον

Μήτηρ άχραντε ευλογημένη, αγνή Παρθένε, τόν Υιόν σου και Θεόν ημών, υπέρ τού
κόσμου ικέτευε.

Ωδή ε'

Ο ανατείλας τό φώς

Νηστεύσας πάλαι Μωσής, εν Σιναίω τώ όρει, θεόπτης ανεδείχθη, και Ηλίας έμπυρος,
αρματηλάτης ανεφέρετο.

Διά νηστείας ποτέ, ο σοφός Ησαΐας τού άνθρακος εκείνου, τή λαβίδι γεύεται, ότε
χειλέων αυτού καθήψατο.

Νηστεύσας πριν ο Δανιήλ, και οι τρεις Παΐδες άμα, τάς μύλας των λεόντων
θλάσαντες, καιομένης φλογός κατεπάτησαν.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Αγνή, Θεόν εν γαστρί σου, βαστάσασα αφθόρωσ, φύλαττε τήν ποιμνην
σου, και διατήρησον άτρωτον.

Ωδή ς'

Ως Ιωνάν τόν Προφήτην

Τόν Ιωνάν εν τώ κήτει, η σεμνή διασώζει νηστεία ποτέ, Νηστεύσωμεν ούν εκ καρδιάς,
και φύγωμεν εκείνην, τήν εν γεέννη φθοράν.

Οι Νινευίται δέ πάλιν, τήν οργήν τού Θεού μετεποίησαν, θερμή μετανοία καί πόθω, αυτούς νύν εκ πόθου, πάντες ζηλώσωμεν.

Η ενεστῶσα νηστεία, συγκαλείται ημάς εις μετάνοιαν, προσδράμωμεν, ούν εκ πόθου, καί γνώμεν, τί τό δῶρον τῆς εγκρατείας ἐστίν.

Θεοτοκίον

Η αφράστως τεκούσα, τόν Σωτήρα τού κόσμου, Χριστόν τόν Θεόν ημών, αυτόν δυσωπούσα μή παύση, τό γένος άπαν σώσαι τών ανυμνούντων σε.

Ο Ειρμός

Ως Ιωάνν τόν Προφήτην, ελυτρώσω τού κήτους, Χριστέ ο Θεός, καμέ τού βυθού τών πταισμάτων ανάγαγε, καί σώσόν με, μόνε φιλάνθρωπε.

Ωδή ζ'

Ο τών Πατέρων Θεός

Γενώμεθα καί ημείς, ως ο Δανιήλ εκείνος, ο τούς λέοντας ποτέ, διά νηστείας εν λάκκω, εξημερώσας βρύχοντας.

Τούς νεανίας τούς τρεις, ζηλώσωμεν εν φόβω, ίνα φύγωμεν, καί τό πύρ τῆς γεέννης, ως ούτοι τήν Βαβυλώνος κάμινον.

Νηστεύσωμεν καί ημείς, εν καθαρά τή καρδιά, καί αγνίσωμεν σώμα, καί όλον όλως τό πνεύμα, Θεώ καθιερώσωμεν.

Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ Αγνή, τόν εκ σου σαρκωθέντα, προαιώνιον Λόγον, εκδυσωπούσα μή παύση, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Τόν Βασιλέα Χριστόν, ωμολόγησαν οι αιχμάλωτοι Παίδες, εν τή καμίνω, λέγοντες μεγάλη τή φωνή, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Νηστεύσας πρίν Ιωσήφ, μίξιν έφυγε παρανόμου γυναιίου, καί βασιλείας έτυχε, διό καί ημείς σβέσωμεν, διά νηστείας τά πεπυρωμένα βέλη, τού εχθρού Βελίαρ.

Διά νηστείας Δαυΐδ, νίκην εστήσατο κατά τού αλλοφύλου, καί βασιλείαν εύρατο, διό καί ημείς λάβωμεν, δι' εγκρατείας νίκην κατ' εχθρών καί εν Κυρίω στεφανωθώμεν.

Φυλάξωμεν καί ημείς, τάς αρετάς αυτών, τού ιώβ τήν ανδρείαν, τού Ιακώβ τό άπλαστον, τήν πίστιν Αβραάμ, τήν σωφροσύνην τήν τού Ιωσήφ, καί τού Δαυΐδ τάς αριστείας.

Θεοτοκίον

Τόν Βασιλέα Χριστόν, όν ημίν έτεκεν η Παρθένος Μαρία καί μετά τόκον έμει νε παρθένος αγνή, πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Σταυροφανώς ο Μωϋσής, τάς παλάμας ανυψών επί τού όρους, τούς εχθρούς ετροπούτο, σύ δέ Σωτήρ εν Σταυρώ, τάς χείρας εκτείνας ενέκρωσας, τήν ολεθροτόκον, τού Άδου τυραννίδα.

Ήλοις παγείς επί Σταυρού, καί πλευράν διανυγείς, Χριστέ Σωτήρ μου, τῆς κατάρας ερρύσω τούς γηγενείς, καί χαράς αλήκτου, μετόχους ανέδειξας, όθεν ευλογούμεν, τήν σήν φιλάνθρωπίαν.

Τῆς εγκρατείας ο καιρός, ανατείλας νοητῶς καταφωτίζει, τῆς ψυχῆς τὰς αισθήσεις, καί παθῶν τὴν ἀχλὺν ἐλαύνει, διὸ ἀσπασώμεθα, τούτον ἐκ καρδίας, Χριστόν ὑπερυψούντες.

Πάθη ολέθρια ψυχῆς, ἡδονὰς θανατηφόρους νηστεία θανατοί, καί τῶ ὄντι ἐν καταστάσει ποιεί, καρδίας ορμάς καί κινήματα, ταύτην οὖν ἐν πίστει, δεξώμεθα προθύμως.

Ουχί νηστείας ἀπαρχὴν, τὴν παρούσαν ἱεράν πιστοί ἡμέραν, ἐπιστάμενοι, ταύτην εἰλικρινεῖ λογισμῶ, τιμῶμεν, ἀλλ' εἰσοδὸν λέγοντες, καί τῶν τῆς νηστείας, παρεῖσβασιν προθύρων.

Προδεξιούται δεξιῶς, τὴν φιλόθεον ψυχὴν τοῖς προοιμίοις, ἡ καλλίστη νηστεία, προκαθαρῶν γερῶν, οἷα βαθμίσι καί κλίμακι, ταύτη προστεθείσα τὴν σήμερον ἡμέραν.

Θεοτοκίον

Ἄνοιξον κρούουσιν ἡμῖν, καί τό ἔλεος, τό σὸν προσκαλουμένοις, ταχινὴ τῶν ἀνθρώπων καταφυγὴ καί στερρά, ἐν πάσι Παρθένε βοήθεια, καί τῶν ἐν ἀνάγκαις βεβαία προστασία.

Ἄλλος

Τὸν ἐν τῇ βάρῳ Μωσεῖ

Ἀναρτηθεῖς ἐν Σταυρῶ, ο τῶν ὅλων Δεσπότης, τὸν Ἀδάμ σὺν τῇ Εὐά, πάλιν ἀνεκαλέσω, καί ἐν τῷ Παραδείσῳ Χριστέ Σωτῆρ εἰσήξας, σέ ἀνυμνολογοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοὺ ὑψωθέντος Χριστέ, ἐν Σταυρῶ ἐκουσίως, αἱ αὐγαὶ τοῦ ἡλίου, συνεστάλησαν φόβῳ, καί ἔδυσ ἡ ἡμέρα, ὅθεν ὁ Ληστής σέ Θεόν καθωμολόγει, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα.

Ἴσον Πατρί τὸν Υἱόν, καί τό ἅγιον Πνεῦμα, πεπιστεύκαμεν εἶναι, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν θεότητι μιά, ἢ ἐν πίστει προσκυνούμεν, τό τοῦ Ἀρείου δόγμα, αεὶ καταπατοῦντες.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Πῶς σε ὑμνήσω ὡς δεῖ, Θεοτόκε Παρθένε, δυσωδῶν ἀμαρτιῶν ἐγὼ νῦν ὁ σκοτεινός; ἀλλ' οὖν Ὑπεραγία, σύγγνωθί μοι τὴν τόλμη, τοῦ πενιχροῦ μου ἔπους.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Σταυρέ πιστῶν ἡ ἐλπίς, Βασιλέων τό ὄπλον, ἱερέων ἡ δόξα, Μοναζόντων τό σθένος, τὴ σὴ δυνάμει πάντας, τοὺς σέ δοξολογούντας, σῶζε εἰς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν καί προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Τὸν ἐν τῇ βάρῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τό θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καί ὑπερυψούτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

Μεγαλύνομεν πάντες, τὴν φιλανθρωπίαν σου Χριστέ Σωτῆρ ἡμῶν, ἡ δόξα τῶν δούλων σου, καί στέφανος τῶν πιστῶν, ὁ μεγαλύνας τὴν μνήμην τῆς τεκούσης σε.

Μωϋσῆς ἐν Αἰγύπτῳ, θάλασσαν διέρρηξε, καί λαόν διήγαγε, καί τούτον ἔθρεψεν, ἐν

ερήμω αβάτω, διά νηστείας εκτελών τεράστια.

Ιησούς ο τού Ναυή, διά τής εγκρατείας λαόν καθηγίασε, καί εκκληροδότησεν, εις γήν επαγγελίας, τόν Ιορδάνην διαβιβάσας τό πρότερον.

Ο Γεδεών εκείνος, μόνοις τριακοσίοις, ανδράσι τοίς λάμψασι, νικά τόν αλλόφυλον, εγκρατεία καί ευχή, αυτόν ζηλούντες, καί ημείς μιμησώμεθα.

Θεοτοκίον

Χαίρε πάνσεμνε Αγνή, παρθενίας τό καύχημα, Αγγέλων τό στήριγμα, ανθρώπων βοήθεια, κόσμου η χαρά, Μαρία, καί Μήτηρ, καί δούλη τού Θεού ημών.

Είτα τό τριώδιον

Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Σταυρώ τάς θείας παλάμας εξαπλώσας, συνήψας, τά πρώην διεστώτα Λυτρωτά, καί τώ Πατρί τήν κατάκριτον, μεσιτεύσας ως δώρον, προσήγαγες ουσίαν τών βροτών, διά τούτο υμνούμεν, τήν άχραντόν σου Σταύρωσιν.

Η τής αγίας Νηστείας, επιλάμψασα χάρις, ακτίνας επαφήσιν ημίν, προκαθαιρούσας παλίρροιαν λογισμών, καί τού κόρου, τό σκότος ελαυνούσας, οι πιστοί, διά τούτο προθύμως, ταύτην υποδεξώμεθα.

Η φωτοφόρος Νηστεία, χαρισμάτων ενθέων, κρατήρα συγκεράσασα ημίν, σήμερον πάσι προδεικνυσιν, ως βουλόμενοι τούτων μεθέξειν, εις ωφέλιαν ψυχής, τώ Δεσπότη τών όλων, συμπράξαι δυσωπήσωμεν.

Ήλοις τών θείων χειρών σου, προσηλώσας Οικτίρμον, ημών τάς αμαρτίας εν Σταυρώ, Λόγχη πλευράς σου διέρρηξας, πονηρά γραμματεία, σφαλμάτων καί πταισμάτων χαλεπών, διά τούτο υμνούμεν, τήν άχραντόν σου Σταύρωσιν.

Τών αρετών ή καλλίστη, εξανοίγεται τρίβος, τό στάδιον τών θείων Νηστειών, πάσιν ιδού ευτρεπίζεται, οι αθλήσαι νομίμως, βουλόμενοι αιτήσατε Χριστόν, ειρηνάιον εξ ύψους, καιρόν ημίν δωρήσασθαι.

Θεοτοκίον

Τή οξυτάτη πρεσβεία, τή αγρύπνω σου σκέπη, τή κραταιά σου Δέσποι να άγνη, νύν βοήθεια συντήρησον, τούς πιστούς σου οικέτας, εκ πάσης εναντίας προσβολής, καί παθών καί πταισμάτων, καί πειρασμών διάσωσον.

Άλλος

Τήν υπερφυώς σαρκί

Εν τώ ξύλω τού Σταυρού, εκουσίως προσπαγείς, πάντας ημάς ερρύσω, τής κατάρας τού νόμου, διό σε κατά χρέος μεγαλύνομεν Χριστέ.

Πάντες προσκυνούμέν σου, τά παθήματα Σωτήρ, άπερ εκών εδέξω, ίνα ελευθερώσης, τό γένος τών ανθρώπων, τής δουλείας τού εχθρού.

Δόξα...

Αϊδίως ο Πατήρ, καί αρρεύστως τόν Υιόν, εγέννησε, καί Πνεύμα εκπεπόρευκεν, όθεν, αμέριστος πέλει, καί ομότιμος Τριάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Νέμειν τήν συγχώρησιν, τών πταισμάτων Μαρία, υπερευλογημένη, τόν εκ σου σαρκωθέντα, ικέτευε Σωτήρα, ημίν τοίς αμαρτωλοίς.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Τούς ασπαζομένους σε, τή δυνάμει σου Σταυρέ, τόν τής νηστείας χρόνον, διελθείν εν

ειρήνη, αξίωσον καί ρύσαι, τῆς δουλείας τού εχθρού.

Ο Ειρμός

Τὴν υπερφυῶς σαρκί, συλλαβούσαν ἐν γαστρί, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως,
προεκλάμπαντα Λόγον, τὴν μόνον Θεοτόκον, μεγαλύνομεν πιστοί.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον

Ἦχος α'

Βρωμάτων νηστεύουσα ψυχὴ μου, καὶ παθῶν μὴ καθαρεύουσα, μάτην ἐπαγάλλῃ τὴν ἀτροφία, εἰ μὴ γὰρ ἀφορμὴ σοὶ γένηται πρὸς διόρθωσιν, ὡς ψευδῆς μισείσαι παρὰ Θεοῦ, καὶ τοῖς κακίστοις δαίμοσιν ὁμοιούσαι, τοῖς μηδέποτε σιτουμένοις, μὴ οὖν ἀμαρτάνουσα, τὴν νηστείαν ἀχρειώσης, ἀλλ' ἀκίνητος, πρὸς ὁρμὰς ἀτόπους μένε, δοκούσα παρεστάναι ἐσταυρωμένῳ τῷ Σωτήρι, μᾶλλον δὲ συσταυρούσθαι, τῷ διὰ σέ σταυρωθέντι, ἐκβώσα πρὸς αὐτόν, Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Υμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, οὐ θλίψις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐ διωγμός, οὐδέ κίνδυνος, οὐ θυμός θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐδέ πύρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηται, πόθῳ δὲ μᾶλλον τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες, ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῶν πόνων ὑμῶν μισθὸν ἐκομίσασθε, οὐρανόων βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Τῶν οὐρανόων ταγμάτων

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἀμνόν, ἡ ἄμωμος Παρθένοσ, θρηνωδούσα ἐβόα, Γλυκύτατόν μου Τέκνον, τί τό καινόν, καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ δρακί, ἐπὶ ξύλου προσηλώθησ σαρκί; Εἶτα, Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε, Τοῦ ἀναγγέλλειν τό πρῶϊ τό ἐλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειαν σου καθ' ἐκάστην.

ΕΙΣ ΔΕ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος γ'

Βασιεὺ ἅγιε παντοδύναμε, ὄν φρίσσει καὶ τρέμει τὰ σύμπαντα, σώσον ἡμᾶς, δύνασαι γὰρ συγχωρεῖν ἀμαρτίας, ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Καὶ νῦν... τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β

Σώσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Στίχ. Πρὸς σέ Κύριε, κεκράξομαι ὁ Θεός μου.

Προφητείας Ἰωὴλ τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ Β' 1-26)

Τάδε λέγει Κύριος, Ἐπιστράφητε πρὸς με ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν, ἐν νηστεία, καὶ ἐν κλαυθμῷ, καὶ ἐν κοπετῷ, καὶ διαρρηξάτε τὰς καρδίας ὑμῶν, καὶ μὴ τὰ ἴματα ὑμῶν, καὶ ἐπιστράφητε πρὸς Κύριον τὸν Θεόν ὑμῶν, ὅτι ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ἐστί, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος, καὶ μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις, Τίς οἶδεν, εἰ ἐπιστρέψει καὶ μετανοήσῃ, καὶ υπολείψεται ὀπίσω αὐτοῦ εὐλογίαν, καὶ θυσίαν καὶ σπονδὴν Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, Σαλπύσατε σάλπιγγι ἐν Σιών, ἀγιάσατε νηστείαν, κηρύξατε θεραπείαν, συναγάγετε

λαόν, αγιάσατε εκκλησίαν, εκλέξασθε πρεσβυτέρους, συναγάγετε νήπια θηλάζοντα μαστούς, εξελθέτω νυμφίος εκ τού κοιτώνος αυτού, καί νύμφη εκ τού παστού αυτής, Ανά μέσον τής κρηπίδος τού θυσιαστηρίου κλαύσονται οι Ιερείς, οι λειτουργούντες τώ Κυρίω, καί ερούσι, Φείσαι, Κύριε, τού λαού σου, καί μή δώς τήν κληρονομίαν σου εις όνειδος, τού κατάρξαι αυτών έθνη, όπως μή είπωσιν εν τοίς έθνεσι, Πού εστιν ο Θεός αυτών; Καί εξήλωσε Κύριος τήν γήν αυτού, καί εφείσατο τού λαού αυτού, Καί απεκριθη Κύριος, καί είπε τώ λαώ αυτού, Ιδού, εγώ εξαποστελώ υμίν τόν σίτον, καί τόν οίνον, καί τό έλαιον, καί εμπλησθήσεσθε αυτών, καί ου δώσω υμάς ουκέτι εις ονειδισμόν εν τοίς έθνεσι, Καί τόν από Βορρά εκδιώξω αφ' υμών, καί εξώσω αυτόν εις γήν άνυδρον, καί αφανιώ τό πρόσωπον αυτού εις τήν θάλασσαν τήν πρώτην, καί τά οπίσω αυτού εις τήν θάλασσαν τήν εσχάτην, καί αναβήσεται η σαπρία αυτού, καί αναβήσεται ο βρώμος αυτού, ότι εμεγάλυνε Κύριος τά έργα αυτού, θάρσει η γή, χαίρε καί ευφραίνου, ότι εμεγάλυνε Κύριος τού ποιήσαι, θαρσείτε, κτήνη τού πεδίου, ότι βεβλάστηκε τά πεδία τής ερήμου, ότι ξύλον ήνεγκε τόν καρπόν αυτού, συκή καί άμπελος έδωκαν τήν ισχύν αυτών. Καί τά τέκνα Σιών χαίρετε, καί ευφραίνεσθε επί Κυρίω τώ Θεώ υμών, ότι έδωκεν υμίν βρώματα εις δικαιοσύνην, καί βρέξει υμίν υετόν πρώϊμον καί όψιμον, καθώς έμπροσθεν, καί πλησθήσονται αι άλωνες σίτου, καί υπερεκχυθήσονται οι ληνοί οίνου καί ελαίου. Καί ανταποδώσω υμίν αντί τών ετών, ών κατέφαγεν η ακρίς, καί ο βρούχος, καί η ερυσίβη, καί η κάμπη, η δύναμίς μου η μεγάλη, ήν εξαπέστειλα εις υμάς. Καί φάγεσθε εσθίοντες, καί εμπλησθήσεσθε, καί αιnéσετε τό όνομα Κυρίου τού Θεού υμών, ός εποίησε μεθ' υμών θαυμάσια, καί ου μή καταισχυνηθή ο λαός μου εις τούς αιώνας.

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Κύριος ισχύν τώ λαώ αυτού δώσει.

Στίχ. Ενέγκατε τώ Κυρίω υιοί Θεού.

t25top

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Προκείμενον Ήχος πλ. α'

Ο Θεός, εν τώ ονόματί σου σώσόν με, καί εν τή δυνάμει σου κρινείς με.

Στίχ. Ο Θεός, εισάκουσον τής προσευχής μου.

Προφητείας Ιωήλ τό Ανάγνωσμα (Κεφ Δ' 12-21)

Τάδε λέγει Κύριος, Εξεγειρέσθω, καί αναβαινέτω πάντα τά έθνη εις τήν κοιλάδα τού Ιωσαφάτ, ότι εκεί καθιώ τού διακρίναι πάντα τά έθνη κυκλόθεν, Εξαποστείλατε δρέπανα, ότι παρέστηκεν ο τρυγητός, εισπορεύεσθε, πατείτε, διότι πλήρης ο ληνός, υπερεκχείται τά υπολήνια, ότι επληθύνη τά κακά αυτών, Ήχοι εξήχησαν εν τή κοιλάδι τής δίκης, ότι εγγύς ημέρα Κυρίου εν τή κοιλάδι τής δίκης, ο ήλιος, καί η σελήνη συσκοτάσουσι, καί οι αστέρες δύσουσι τό φέγγος αυτών, ο δέ Κύριος εκ Σιών ανακράξεται, καί εξ Ιερουσαλήμ δώσει φωνήν αυτού, καί σεισθήσεται ο ουρανός καί η γή, ο δέ Κύριος φείσεται τού λαού αυτού, καί ενισχύσει τούς υιούς Ισραήλ. Καί επιγνώσεσθε, ότι εγώ Κύριος ο Θεός υμών, ο κατασκηνών εν Σιών όρει αγίω μου. Καί έσται Ιερουσαλήμ αγία, καί αλλογενείς ου διελεύσονται δι' αυτής ουκέτι. Καί έσται εν τή ημέρα εκείνη, αποσταλάξει τά όρη γλυκασμόν, καί οι βουνοί ρυήσονται γάλα, καί πάσαι αί αφέσεις Ιούδα ρυήσονται ύδατα, καί πηγή εξ οίκου Κυρίου εξελεύσεται, καί ποτιεί τόν χειμάρρουν τών σχοίνων, Αίγυπτος εις αφανισμόν έσται, καί η Ιδουμαία εις πεδίον αφανισμού έσται, εξ αδικιών υιών Ιούδα, ανθ' ών εξέχεον αίμα δίκαιον εν τή γή αυτών. Η δέ Ιουδαία εις τόν αιώνα κατοικηθήσεται, καί Ιερουσαλήμ εις γενεάς γενεών. Καί εκζητήσω τό αίμα αυτών, καί ου μή αθώσω, καί Κύριος κατασκηνώσει εν

Σιών.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Ελπισάτω Ἰσραήλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Στίχ. Κύριε οὐχ υψώθη ἡ καρδία μου.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος γ'

Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ τῆς νηστείας, καὶ τὸ ἄνθος τῆς μετανοίας, ἀγνίσωμεν οὖν εαυτοὺς ἀδελφοί, ἀπὸ παντός μολυσμοῦ, τῷ φωτοδότῃ ψάλλοντες, εἰπώμεν, Δόξα σοι, μόνε φιλόανθρωπε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τῇ ἀγάπῃ τοῦ Σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἔλυσαν, καὶ τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ἀγιόπρωτε σεμνή, ἐγκώμιον οὐσα τῶν ουρανίων Ταγμάτων, Ἀποστόλων ὑμνωδία, Προφητῶν περιοχή, Δέσποινα πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τὰς δεήσεις.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΠΡΩΪ ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α'

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τὴν τεσσαρακονθήμερον, καὶ προκαθάρισμον, οἱ Απόστολοι πάντες, σήμερον στέφουσι, καὶ τῆς νηστείας τὸν καιρὸν ἀγιάζουσι, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Λυτρωτοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ προκαταγγέλλουσι πάσι, καὶ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Τό αὐτό

Καὶ νύν... Θεοτοκίον Ὅμοιον

Τῶν ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας, Παρθένε ἀχραντε, ἀενδότως ἐχόντων σκέπη ὑπάρχουσα, ἐκ ποικίλων πειρασμῶν, καὶ περιστάσεων, καὶ κινδύνων χαλεπῶν, ἐλευθέρωσον αὐτούς, πρεσβεύουσα τῷ Υἱῷ σου, σὺν τοῖς αὐτοῦ Ἀποστόλοις, καὶ σώσον πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὦδή δ' Ἦχος δ'

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης

Ἐξέλαμψαν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀκτίνα θεογνωσίας, οἱ Μαθηταὶ σου, καὶ τὴν πλάνην ἀπημαύρωσαν, τῆς ἀπάτης λύσαντες τὴν ζόφωσιν, αὐτῶν προσευχαίς, σώσον τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τὰ πρόθυρα τῆς νηστείας, ἀγώνων στεφανωθέντα, ταῖς ευκαρπίαις, δεξιούνται τοὺς προσωδαῖς μυστικαῖς, τρέχοντας, νηφαλέως ὕμνοις καὶ σπουδαίως πιστοί, ἅπαντες συνδράμωμεν.

Νεκρώσεως τοὺς χιτώνας, δεξάμενος προπετεία τῆς ἀκρασίας, ἐνεδύθην ὁ ταλαίπωρος, ἀλλὰ σύ με ἔνδυσον Υἱέ τοῦ Θεοῦ, στολὴν φωτεινὴν, τῆς ἀναγεννήσεως.

Ο βίος μου πονηρία, καί πάση ακαθαρσία συνετελέσθη, αλλά σοί τώ πανοικτίρμονι, καταφεύγω, πρόφθασον ούν σώσόν με, Χριστέ ο Θεός, τή σή αγαθότητι.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες υπέρ λόγον, καί έτεκες υπέρ φύσιν, Θεογεννήτορ, τόν δεσπόζοντα τής κτίσεως, όν απαύστως πρέσβευε, ρυσθήναι ημάς, εκ πάσης οργής, τούς σέ μακαρίζοντας.

Ο Ειρμός

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν ελευσίν σου Κύριε καί εφοβήθη, κατενόησε τά έργα σου, καί εξέστη, Δόξα τή δυνάμει σου, δόξα Χριστέ, τή συγκαταβάσει σου.

Άλλος Ήχος β'

Ελήλυθας εκ Παρθένου

Σκεδάσαντες, ακρασίας τόν ζόφον Απόστολοι, ταίς τών διδαχών υμών μαρμαρυγαίς εκλαμπρύνατε, εγκρατεία άπαντας, αμαρτωλούς καί δικαίους ως πανεύφημοι.

Ως διαυγείς, μαργαρίται τού Λόγου Απόστολοι, πάντα εκοσμήσατε, δι' εγκρατείας τά πέρατα, καί καλλιεργήσαντες, τήν τών ψυχών ημών, όντως νύν ευγένειαν.

Τήν κάμινον, διά δροσου νηστείας Απόστολοι, τών παθών μαράναντες, πάσι βροτοίς επιδάξατε, πόλιν ταύτην άσυλον, καί οικητήριον, έχειν αγίασματος.

Ημάρτηκα, υπέρ πάντας ανθρώπους ο άθλιος, καί αμετανόητα, ως Μανασσής επιημέλησα, τρόπους μετανοίας μοι, ποιήσον Κύριε, πρίν με λύση θάνατος.

Θεοτοκίον

Σέ λιμένα, σωτηρίας καί τείχος ακραδάντον, Θεοτόκε Δέσποινα, πάντες πιστοί επιστάμεθα, Σύ γάρ ταίς πρεσβείαις σου, εκ τών κινδύνων λυτρούσαι, τάς ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

Ελήλυθας εκ Παρθένου, ου πρέσβυς ουκ Άγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος σεσαρκωμένος, καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή η'

Τά σύμπαντα Δέσποτα

Γή σύμπασα Κύριε, τής σής αιnéσεως επλήσθη, πάσαν γάρ διέδραμε, τών θείων Μαθητών σου, ο φθόγγος ο ένθεος, εκ βυθού αγνωσίας μεταστρέφων προς γνώσιν, αναμέλπουσαν, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Η χάρις η ένθεος, τής μετανοίας επεφάνη, σωτηριάν φέρουσα, τοίς ταύτης εντρυφώσι, τά άθλα καί σκάμματα, τών ιδρώτων καί κόπων, διό τρέχε ψυχή μου τώ Δεσπότη σου, τών πολλών σου πταισμάτων ζητούσα, λαβείν τήν συγχώρησιν.

Τό στάδιον ήνοικται, τής θεοσδότου εγκρατείας, φαιδρώς υπαντήσωμεν, οι χρήζοντες ελέους, διψά γάρ ο εύσπλαγχνος, τήν ημών σωτηριάν, καί τού δούναι συγγνώμην, επεκτείνεται, τοίς αυτόν εκζητούσι προθύμως, καί πόθω δουλεύουσι.

Νηστεία στομώθητι, ειρηνευούση διανοία, θρέψον δή τόν Κύριον, ψυχή τή ευπραξία, αρετής εδέσματα, ως ευώδεις θυσίας, προσκομίζουσα τούτω, καί κραυγάζουσα, Ευλογείτε τά έργα, απαύστως τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Η πάντων δεσπόζουσα, τάς ικεσίας δεχομένη, Δέσποινα τών δούλων σου, αγία Θεοτόκε, τού σκότους με λύτρωσαι, καί πυρός τού ασβέστου, τών κακών μου τά πλήθη εξαλείψασα, εν τή σή μεσιτεία, καί μόνη τή θεία σου πρεσβεία.

**Άλλος
Έφριξε Παίδων ευαγών**

Υμάς φώς ώσπερ ο Χριστός, εις τά πέρατα τής οικουμένης πάσης, Απόστολοι διδούς, απελθόντες έφη διδάξατε, εν τοίς έθνεσιν, ίν' εν σαρκί με όντα, ειδήτε εγκρατεία διαιτώμενον, καί τού εχθρού όλον τό σθένος πατούντα, καί οδόν ανθρωποις, δεικνύοντα ευθείαν.

Έδειξας βαίνουσαν Χριστέ, τήν εγκρατειαν εις ιλασμόν τών βροτών, παθών τε χωρισμόν, δι' αυτής γάρ σου οι Απόστολοι ευηρέστησαν, καί φαινοί φωστήρες, επί τής γής εδείχθησαν, κηρύττοντες τόν Κύριον τρισί προσώποις, μιά δέ εν ουσία πάσι τοίς αυτόν ανυμνούσι.

Τών εθνών κήρυκες υμείς, απεστάλητε υπό τού Διδασκάλου Χριστού, ώ Μαθηταί, διδαχαίς ευθέοις, φωτίζειν αυτών τά νοήματα, παθών τε καί βρωμάτων απέχεσθαι, παθών δέ τήν εγκρατειαν, καί Κύριον γινώσκειν τούτον καί κτίστην, καί δημιουργόν τού παντός καί ευεργέτην.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν καί Άγιον Πνεύμα.

Ός ποτέ Κάϊν ο φονεύς, ου προσήγαγον τό τής ψυχής μου θύμα, αμώμητον Χριστέ, ακαθάρτω γνώμη κρατούμενος, μή βδελύξη με, προσερχόμενον ούν σοι, διά νηστείας Σώτερ υπεράγαθε, αλλ' έπίδε επί τοίς δώροις, οίς πόθω άγω σοι Θεέ μου, εν καιρώ τής νηστείας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όλβιος γέγονε γαστήρ, Θεομήτορος ως δεξαμένη Λόγον, παχύτητι σαρκός, εξ αυτής μιγέντα βροτεία μορφή καθ' υπόστασιν, καί ώώφη πόλις Θεού, εν ή οικείν ο Ύψιστος ευδόκησε, καί Κύριος Θεός, βοώμεν τό Χαίρε κεχαριτωμένη, άγνή σοι Θεοτόκε.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Έφριξε Παίδων ευαγών, τό ομόστολον ψυχής άσπιλον σώμα, καί είξε τό τραφέν, εν απείρω ύλη, ακάματον πύρ, αιζώου δέ εκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ύμνοις ανεμέλπετο, Τόν Κύριον πάντα τά έργα υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Ότι εποίησέ μοι μεγαλεία ο Δυνατός, καί άγιον τό Όνομα αυτού, καί τό έλεος αυτού εις γενεάν καί γενεάν, τοίς φοβουμένοις αυτόν.

Ότι πυρσοί τώ κόσμω, απεστάλητε, απλανείς, λυτρούμενοι βυθού αμαρτιών, ανυμνούμεν εν χαρά, τόν ενισχύσαντα υμάς, ως Αποστόλους αυτού.

Ότι υμάς τώ κόσμω, μωρανθέντι πάλαι Χριστός, ως άλας εξαπέστειλε σοφοί, συνετίζοντασ αυτόν, πρός τήν επίγνωσιν αυτού, ανευφημούμεν πιστώσ.

Ότι πληθύς παισμάτων, περιέχει με χαλεπών, εν δάκρυσιν προσπίπτω σοι Χριστέ, συγχωρήσεως αιτών, τάς αφορμάς μοι παρασχείν, εν τώ τής νηστείας καιρώ.

Ότι σειραίς αλύτοις, πεπεδημένος μου τών παθών, στενάζω καί κραυγάζω σοι Σωτήρ, Ελευθέρωσον καμέ, όπως υμνώ περιχαρώσ τήν ευσπλαγχνίαν σου.

Θεοτοκίον

Ότι ανέδειξέ σε ο Θεός, Παρθένε αγνή, βοήθειαν τού γένους τών βροτών, μή ελλίπης

εκτενώς, καθικετεύουσα αυτόν, υπέρ ημών τών πιστών.

Άλλος

Η τόν αχώρητον Θεόν

Τών, Αποστολων τόν χορόν, η νηστεία έδειξεν, οικουμένη πάση εκλάμποντα, αίγλη
θεία, καί φωτίζοντα κόσμον.

Τών Μαθητών σου ο χορός, Ιησού φιλόνηρωπε, τών εθνών τά γένη εδίδαξεν,
εγκρατείας, θησαυρίζειν τόν πλούτον.

Η δωδεκάχορδος φθογγή, Μαθητών σου σύστημα, εγκρατείας πλούτον χαρίζεται, τοίς
ανθρώποις, καί πηγήν σωτηρίας.

Τήν τού Ασώτου σοι φωνήν, ανακράζω Κύριε, Πάτερ ήμαρτον, σώσον οίκτηιρον, μή με
δόξης, τής σής αποχωρίσης.

Θεοτοκίον

Η εν γαστρί σου τόν Θεόν, ως βροτόν βαστάσασα, καί ζωήν τώ κόσμω πηγάσασα, σέ
μνούμεν, Παναγία Παρθένε.

Ο Ειρμός

Η τόν αχώρητον Θεόν, εν γαστρί χωρήσασα, καί χαράν τώ Κόσμω κυήσασα, σέ
μνούμεν, Παναγία Παρθένε.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος γ'

Έλαμψε τής εγκρατείας η ευπρέπεια, τών δαιμόνων τήν αχλύν φυγαδεύουσα,
επεδήμησε τής νηστείας η σεμνότης, τών ψυχικών παθών, τήν ιατρείαν φέρουσα,
ταύτη ποτέ Δανιήλ, καί οι εν Βαβυλώνι Παίδες φραξάμενοι, ο μέν, στόμα λεόντων
εχαλίνωσεν, οι δέ, τήν φλόγα τής καμίνου έσβεσαν, μεθ' ών καί ημάς δι' αυτής σώσον,
Χριστέ ο Θεός, ως φιλόνηρωπος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ως φωστήρες εν κόσμω λάμπετε, καί μετά θάνατον άγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν
καλόν αγωνισάμενοι, έχοντες παρρησίαν, Χριστόν ικετεύσατε, ελεηθήναι τάς ψυχάς
ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν γυναιξίν αγία Θεοτόκε, Μήτηρ ανύμφευτε, πρέσβευε όν έτεκες, Βασιλέα καί Θεόν,
ίνα σώση ημάς ως φιλόνηρωπος.

[t26top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος β'

Ο τού Κυρίου Σταυρός, τοίς ακλινώς αυτόν προσκυνούσι, πάσης ηδονής χαλινός εστι,
καί νόμος εγκρατείας, οι γάρ απαύστως αφορώντες, εις τόν εν αυτώ παγέντα,
σταυρούσι τήν σάρκα, σύν τοίς παθήμασι, καί ταίς επιθυμίαις, εξ ών καί ημείς,
γενέσθαι σπεύδοντες διά νηστείας καθαράς, οικειωθώμεν, τώ φιλονηρώπως ημάς
οικειωσαμένω τώ πάθει, καί τής οικείας απαθείας τήν φύσιν μεταδόντι, τώ έχοντι τό
μέγα έλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οι τήν επίγειον απόλαυσιν μή ποθήσαντες Αθλοφόροι, ουρανίων αγαθών ηξιώθησαν,
καί Αγγέλων συμπολίται γεγόνασι, Κύριε πρεσβείαις αυτών, ελέησον καί σώσον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ότε εκ τού ξύλου σε

Βότρυν, τόν παμπέπειρον Αγνή, όν αγεωργήτως εν μήτρα, εκυοφόρησας, ξύλω ως εώρακας, τούτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ηλάλαζες, καί έκραζες, Τέκνον, γλεύκος εναπόσταξον, δι' ού η μέθη αρθή, πάσα τών παθών Ευεργέτα, δι' εμού τής σέ τετοκυίας, θείαις παρακλήσεσιν, ως εύσπλαγχνος.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος βαρύς Ὡς έχουσα τό συμπαθές

Ανύψωσον Εκκλησιών, τό κέρας τίμιε Σταυρέ, κατάβαλε αιρετικών, τή σή δυνάμει τήν οφρύν, καί εύφρανον τών Ορθοδόξων τάς χορείας, αξίωσον προφθάσαι σου πάντας ημάς τήν προπομπήν, καί καταπροσκυνησαί σε τό υποπόδιον Χριστού, εν σοί γάρ εγκαυχώμεθα, Ξύλον ευλογημένον.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ὡς έχουσα τό συμπαθές, εις τήν ταπεινώσιν ημών, καί βλέπουσα τούς επί γής, εις ευπερίστατον λαόν, σπλαγχνίσθητι, ευλογημένη Θεοτόκε, επίμεινον πρεσβεύουσα, μή απολλώμεθα δεινώς, ικέτευε ως άχραντος, τόν ευδιάλλακτον Θεόν, σωθήναι τάς ψυχάς ημών, Παναγία Παρθένε.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Υγράν διοδεύσας

Ο τής εγκρατείας θείος καιρός, επέλαμψε πάσι, μετανοίας τόν φωτισμόν, τό σκότος εξαίρων τών πταισμάτων, τούτον προθύμω καρδία δεξώμεθα.

Ιδού μετανοίας η καλλονή, ψυχάς μεταπλάττει, τής νηστείας προσαγωγή, ταύτη νηφαλέως εισελθόντες, καί τών πταισμάτων πιστοί λύσιν λάβωμεν.

Αρχαί Εξουσίαι καί Χερουβίμ, καί πάσαι δυνάμεις, δυσωπήσατε τόν καιρόν, ημάς τής νηστείας εκτελέσαι, εν μετανοία καί πάση σεμνότητι.

Θεοτοκίον

Αγία Παρθένε η τών πιστών, αντίληψις μόνη τήν πρεσβείαν σου συνεργόν, καιρώ τής νηστείας πάσι δίδου, τοίς Θεοτόκον αγνήν σε γινώσκουσι.

Ὡδή γ' Ουρανίας ασίδος

Τά ολέθρια πάθη, τά τής ψυχής φύγωμεν, τή υποδοχή τής νηστείας καί κατανύξεως, επιδειξώμεθα, καρπούς οι πρίν αμαρτίας, τόν Θεόν τόν εύσπλαγχνον παραπικράναντες.

Τάς λαμπάδας ελαίω, τών αγαθών πράξεων, πάντες νύν εφάψαι σπουδαίως προθυμηθείημεν, όπως εισέλθωμεν, σύν ταίς φρονίμοις Παρθένοις, εις τόν φωτεινότατον νυμφώνα χαίροντες.

Θεηγόροι Προφήται, θεοειδείς Μάρτυρες, θείοι Μαθηταί τού Σωτήρος, τούτον αιτήσασθε, καλώς απάρξασθαι, και ευαρέστως τελέσαι, τό νηστείας στάδιον πάντας

δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Ως αιτίαν σε πάντων, τών αγαθών Δέσποινα, πάντες εκτενώς δυσωπούμεν, συνεισελθεῖν ἡμᾶς, τῆ μεσιτεία σου, τῷ τῆς νηστείας ἀγῶνι, καί πέρας δωρήσασθαι, τούτου σωτήριον.

Ο Ειρμός

Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῆ σῆ, τών ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τών πιστῶν τό στήριγμα, μόνη φιλόνηρωπε.

Ὡδή δ' Ο Ειρμός

Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά ἔργα σου, καί ἐδόξασά σου τήν θεότητα.

Ὡσπερ ὀρθρος προκύψασα, νύν ἡ τῆς νηστείας χάρις προβάλλεται, μετανοίας τόν καιρόν ἡμῖν, ὀφλημάτων σκότος διαλύοντα.

Διαθρέψωμεν πένητας, ἔλεον ἐλέω ἀντιλαμβάνοντες, καί νηστείας θείω ὕδατι, ψυχικάς κηλίδας ἀποπλύνωμεν.

Ἐπουράνιοι Ἄγγελοι, τόν ἀγαθοδότην ἐκδυσωπήσατε, τήν οἰκτρᾶν ἡμῶν μετάνοιαν, οἰκτιρμοῖς ἀμέτροις υποδέξασθαι.

Θεοτοκίον

Καθαρόν ἱλαστήριον, τών ἀμαρτανόντων ἀγία Δέσποινα, μεσιτεία σου διάρρηξον, τών ἀμαρτιῶν μου τό χειρόγραφον.

Ὡδή ε' Ο Ειρμός

Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπό τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καί ἐκάλυψέ με, τό ἀλλότριον σκότος τόν δειλαῖον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καί πρὸς τό φῶς τών ἐντολῶν σου, τᾶς ὁδοῦς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τήν παρούσαν ἡμέραν, ἀπαρχήν ποιούμενοι βίου σεμνότητος εαυτοῦς προθύμως, πρὸς ἀγῶνας πιστοί ευτρεπίσωμεν, τῆς σαρκός τούς πόνους, καί τῆς ψυχῆς τήν ευκαρπίαν, τῷ τών ὅλων Δεσπότη προσάγοντες.

Μωϋσῆν ἡ νηστεία, θείας θεοπτίας ἀνέδειξε μέτοχον, τούτον οὖν ψυχῆ μου, μιμουμένη νηστεία ἀνάλαβε, θείας ἀναβάσεις, ἐν σεαυτῇ διαθεμένη, ὅπως ἴδης Θεοῦ τήν λαμπρότητα.

Ἰερῶν Ἀποστόλων, καί ἱερωνύμων Μαρτύρων δεήσεσι, τῆς νηστείας χρόνον, διανύσαι ἡμᾶς καταξίωσον, Ἰησοῦ οἰκτίρμον, ἐν μετάνοια καί παντοία, ἀποχή ἀμαρτίας δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Τῆς νηστείας τήν πύλην, μέλλοντες εἰσερχεσθαι ἐκδυσωπούμεν σε, τοῦ Θεοῦ τήν πύλην, συνελθεῖν τοῖς οἰκέταις σου Δέσποινα, καί πλατύναι πάντως, τούς λογισμούς καί διανοίας, τά σωτήρια πράττειν θελήματα.

Ὡδή ε' Ἦχος πλ. β' Τῷ θείῳ φέγγει σου

Σταυρῷ τᾶς χεῖρας προσηλωθεῖς, λόγη τήν πλευράν διανυγεῖς, τό γραμματεῖον φιλόνηρωπε, τοῦ παραπεσόντος Ἀδάμ διέρρηξας, διό σε Ζωοδότα ὕμνοις δοξάζομεν.

Δολίως ὀφίς ὁ πονηρός, πάθη ἐπιθείς μοι ψυχικά, τοῦ Παραδείσου ἐξώρισε, σύ δε τᾶς παλάμας, ἐν τῷ Σταυρῷ προσπαγεῖς, πρὸς ὕψος ἀφθαρσίας Σῶτερ ἀνεῖλκυσας.

Ο τής νηστείας θεῖος καιρός, πάθη εκκαθαίρων ψυχικά, καί ψυχικούς πλύνων μώλωπας, ἤλθε νύν επέστη, πιστοί συνδράμωμεν, καί τούτον φιλοφρόνως υποδεξώμεθα.

Καιρός επέφανεν αγαθός, θεῖαν ευφροσύνην τής ψυχῆς, ἅπαν ενδύων τό πρόσωπον, δεύτε γηθοσύνης τούτον δεξώμεθα, νηστεία καί δεήσει προκαθαιρόμενοι.

Νηστείαν, δάκρυα, προσευχήν, ἤθος ταπεινόν τώ δι' ἡμάς, ταπεινωθέντι προσάξωμεν, ὅπως εν ημέρα τής εγκρατείας, συγχώρησιν βραβεύση τών επταισμένων ἡμῖν.

Θεοτοκίον

Ταίς φωτοβόλοις σου αστραπαίς, Δέσποινα τού κόσμου αγαθή, τό τής ψυχῆς μου ἀπέλασον σκότος, καί τήν νύκτα τής αμαρτίας μου, προθύμως ἵνα ψάλλω, καί μακαρίζω σε,.

Ἐτερον Ἦχος πλ. δ'

Ἴνα τί με ἀπώσω

Τόν Σταυρόν προσκυνώ σου, Κύριε φιλόνηρωπε, δι' οὐ με ἔσωσας, καί υμνώ τά πάθη, τά σωτήρια καί θεῖα Δέσποτα, δι' ὧν τών παθῶν μου, τών αλγεινῶν ἐρρυσθήν Λόγε, εἰς ζωήν μετελθῶν τήν ἀπήμονα.

Τώ Σταυρώ πεποιθότες, τήν τών ἐναντίων ἀπάτην τρεπόμεθα, εν αὐτῷ παγέντες, οἱ πιστοί γνωρισθέντες ἐγνωσθημεν, τώ Θεῷ ως ἄρνες, νεογενεῖς ἐκλελεγμένοι, καί τό ἄδολον γάλα πεπόκαμεν.

Δόξα...

Τόν Πατέρα καί Λόγον, πάντες καί τό ἅγιον Πνεῦμα δοξάζομεν, εν μιᾷ τῇ φύσει, γνωρισμόν, τηλαυγή ἐκτιθέμενοι, προσκυνούντες ἄμφω, καί διαιρούντες τοῖς προσώποις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως λατρεύοντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ ἐλπίς τών περάτων, ἡ χαρά τών δούλων σου, σύ εἰ Παρθένε ἀγνή, τοῦς τιμώντας πόθω, τήν Εἰκόνα σου φύλαττε Πάναγνε, καί ταίς σαῖς πρεσβείαις, πάντας ἡμάς τού ἀλλοτρίου, ἐλευθέρωσον ως συμπαθέστατος.

Δόξα σοι, ο Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Τήν ευθειάν οδόν σου, Κύριε κατεύθυνον, πάσι τοῖς δούλοις σου, τοῖς τιμῶσι πόθω, τής νηστείας τό στάδιον στήριξον, καί ταίς εἰς τό κρείττον, επαγωγαίς τής σῆς αγίας, Βασιλείας ἡμάς καταξίωσον.

Ο Ειρμός

Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπό τού προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καί ἐκάλυψέ με, τό ἀλλότριον σκότος τόν δεῖλαιον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καί πρός τό φῶς τών ἐντολῶν σου, τάς οδοῦς μου κατεύθυνον δέομαι.

Ὡδή ς'

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Νηστεύσας ο Λυτρωτής, τόν ἐνεστώτα καιρόν ἡμῖν, ὠρίσατο ψυχικῶν, κηλίδων καθάρσιον, ζεούση προσέλθωμεν, οἱ πιστοί καρδία, ὅπως λάβωμεν συγχώρησιν.

Ο τού Τελώνου Χριστέ, τόν στεναγμόν προσδεξάμενος, καί Πόρνης τόν ἐκ ψυχῆς, κλαυθμόν προσαγόμενος, δέξαι ως φιλόνηρωπος, τάς ἡμῶν δεήσεις, ἰλασμόν ἡμῖν δωρούμενος.

Κηρύκων καί Προφητῶν, Μαρτύρων καί Αποστόλων σου, Οσίων Ἱεραρχῶν, καί Χριστέ

παρακλήσεσιν, πάντων Δικαίων σου, ιλασμόν πταισμάτων, ταίς ψυχαίς ημών κατάπεμψον.

Θεοτοκίον

Η μόνη τό ασθενές, τής ανθρωπίνης υπάρξεως, τώ θείω σου τοκετώ, Αγνή επιρρώσασα, συνεργός μοι φάνηθι, πρός τό τής νηστείας, εισιόντι θείον στάδιον.

Ο Ειρμός

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομιαί μου, καί εκ βυθού τών κακών ανάγαγε δέομαι, πρό σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου.

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων εν καμίνω

Πάλαι εν άρματι πυρίνω, ανεφέρετο Ηλίας τή νηστεία, λαμπρυνθείς, ώ ψυχή, τούτον εκμμουμένη, τάς τής σαρκός θανάτωσον, ακρασίας εγκρατεία.

Ίδε καιρός τής εγκρατείας, υπεμφαίνων σοι τό φώς τής σωτηρίας, μή αμέλει ψυχή, Θεού μακροθυμούντος, αλλά προθύμως βόησον, Αγαθέ οικτείρησόν με.

Παίδας στομώσασα νηστεία, διετήρησε τό πύρ ακαταφλέκτους, Ιησού ταίς αυτών δεήσεσι πυρός με, τού αιωνίου λύτρωσαι, τή πολλή σου ευσπλαγχνία.

Θεοτοκίον

Μόνη βοήθεια ανθρώπων, βοηθός ημίν καιρώ τής εγκρατείας, τοίς σοίς δούλοις γενού, όπως εν μετανοία, ευαρεστούντες λάβωμεν, ουρανών τήν βασιλείαν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο Τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής μετανοίας κάμινον, προθυμία εκκαύσωμεν, καί τάς ηδονάς, εν αυτή καταφλέξωμεν, απάσας τού σώματος, καί τού πυρός τού μέλλοντος, πείραν μή λαβείν, τόν πλούσιον εν ελέει, αιτήσωμεν βοώντες, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο εισιών καιρός ημίν, τής νηστείας γενήσεται, πάσης αμαρτίας, αποχής παραίτιος, μή ούν κάτω κλίνωμεν, μηδέ ραθύμως δράμωμεν, όπως εν βραχείαις, καί ολίγαις ημέραις, ετών πολλών κηλίδας, καταλύξει καρδιάς, εκπλύνωμεν τόν μόνον, Θεόν ημών υμνούντες.

Τά τών Αγγέλων τάγματα, τών Μαρτύρων ο σύλλογος, θείων Αποστόλων ο χορός ο άγιος, Οσίων ομήγουρις, Ιεραρχών τε καί Προφητών, σέ εκδυσωπούσιν, Αγαθέ πανοικτίρμον, μετάνοιαν γνησίαν, τοίς σοίς δούλοις παράσχου, καιρώ τής εγκρατείας, τής νύν εισαγομένης.

Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ πάναγνε, επί σέ καταφεύγομεν, οίκτηριον ημάς, τή αγαθή πρεσβεία σου, καί δίδου ευίλατον, τόν σόν Υιόν καί Κύριον, άπασιν ημίν εν τώ καιρώ τής νηστείας, τής νύν, εισαγομένης, εις πιστών σωτηρίαν, τών σέ υμνολογούντων, εις πάντας τούς αιώνας.

Τό Τριώδιον

Ωδή η'

Νόμων πατρών

Κλήρον πατρώ ον μή φυλάξαντες, τής αμαρτίας νόμω κατεδουλώθημεν, αλλ' εκτείνας

τάς παλάμας σου, εν τώ Σταυρώ τώ θείω, ελευθερίαν πάσιν, εδωρήσω δι' αυτού, όν σοι πίστει προσάγομεν, εν ημέραις αγίαις, Ελέησον ημάς Ελεήμον, σέ υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο τώ Σταυρώ σου τήν διάστασιν, καί τού φραγμού εξάρας τε τό μεσότοιχον, ειρήνην εν τοίς πέρασιν, εγκαινίσας πλουσίαν, ειρηνευούση δίδου, διελθείν ημάς Χριστέ, καταστάσει τήν μέλλουσαν νηστείαν, σέ Κύριον υμνούντας απαύστως, καί υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Η τής νηστείας χάρις σήμερον, ηλιακάς ακτίνας, πάσι προβάλλεται, προκαθαίρουσα τήν ζόφωσιν, τήν εκ τής αμαρτίας, οι συσχεθέντες πάθεισι, ποικίλοις εν χαρά, προσελθόντες δεξώμεθα τό δώρον φιλοφρόνως, Τόν Κύριον υμνείτε βοώντες, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πικρώς τρυγήσας ο Πρωτόπλαστος, εν Παραδείσω πάλαι, βρώσιν παράλογον, απερρίφη καί κατάκριτος, τής τρυφής εξεβλήθη, αλλ' επί ξύλου, ήλοις προσπαγείς, τό πονηρόν γραμματείων, προσήλωσας τής αυτού αμαρτίας, διό σου τήν πολλήν ευσπλαγχνίαν, ανυμνολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας,

Νόμον νηστείας απωσάμενοι, τής αμαρτίας, βόθρω, κατωλισθήσαμεν, καί νηστείας εδεήθημεν, τής νύν εισαγομένης, ήν περ Οικτίρμον, χάριν διανύουσιν ημίν, ουρανόθεν κατάπεμψον, καί ειρήνην πλουσίαν, Τόν Κύριον υμνείτε βοώσι, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Καταπιπτόντων επανόρθωσις, αμαρτωλών μεσίτις, ξένων ανάψυξις, λυπουμένων η παράκλησις, Παναγία Παρθένε, τήν τής ψυχής μου λύπην διασκέδασον αγνή, καί παράκλησιν άνωθεν, εκ Θεού μοι δοθήναι, δυσώπει μελωδούντι προθύμως, σέ υπερυψούντι, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος

Άγγελοι καί ουρανοί

Καθηλούμενον σαρκί, εν τώ Σταυρώ Οικτίρμον, κατιδούσά σε, η τών κτισμάτων φύσις, διεστρέφετο, φώς ημέρας εις σκότος, εσαλεύετο η γή, καί πάντα εκκλονείτο.

Εν τώ ύψει τού Σταυρού, τήν τών ανθρώπων φύσιν, συνανύψωσας, καί εκ πλευράς σου θείας, πλούτον έβλυσας σωτηρίας, τοίς πίστει προσκυνούσι Σωτήρ, τό άχραντόν σου Πάθος.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Είς Θεός ούν η Τριάς, ου τού Πατρός εκστάντος εις υιότητα, ουδέ Υιού τραπέντος εις εκπόρευσιν, αλλ' ίδια καί άμφω, φώς Θεόν τά τρία, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς εγέννησας, ειπέ, τόν εκ Πατρός αχρόνως προεκλάψαντα, καί σύν αγίω Πνεύματι ανυμνούμενον, ή ως οίδεν ο μόνος, ευδοκήσας τεχθήναι, εκ σου εις τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Τήν μετάνοιαν ημών, ως αγαθός τή φύσει προσδεξάμενος, τών τού εχθρού παγίδων ρύσαι Κύριε, ίνα πίστει καί πόθω, σήν νύν ανυμνώμεν, αγίαν δεσποτείαν.

Αινούμεν, ευλογούμεν καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Άγγελοι καί ουρανοί, τόν επί θρόνου δόξης εποχούμενον, καί ως Θεόν απαύστως δοξαζόμενον, ευλογείτε, υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Είρμός

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωρότερα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχία μεγαλύνουσιν.

Ιδού ο φωτοφόρος ήλθε καιρός, η αγία ημέρα, επέλαμψε, τά σκοτει νά, πάθη σου απόφευγε, ώ ψυχή, καί τας αυγάς υπόδεξαι, τας καθοδηγούσας σε πρός τό φώς, κατάνυξιν ως οίνον, πίνουσα επευφραίνου, καί ηδονών τήν μέθην μίσησον.

Ως όντως αγαθώτατος ο καιρός, τής νηστείας Χριστέ, όν περ δέδωκας, πάσι πιστοίς, εις αμαρτημάτων αποτροπάς, καί ιλασμόν σωτήριον, καί τών χαρισμάτων υποδοχήν, εν ώ σε δυσωπούμεν, μετόχους Σωτήρ πάντας, τών αγαθών σου ημάς ποιήσον.

Συνήθως τά ελέη σου εφ' ημάς, επιρραίνων Οικτίρμον τά πλούσια, δίδου ημίν, δάκρυα καθαίροντα μολυσμούς, καί λογισμούς ποθούντάς σε, πίστιν καί αγάπην ειλικρινή, μετάνοιαν πλουσίαν, οικειώσιν τελείαν, πρός σέ τόν μόνον Πολυέλεον.

Η πάντων τών Αγγέλων θεία πληθύς, καί Αγίων χοροί αξιάγαστοι, τόν αγαθόν, νύν εκδυσωπήσατε εκτενώς, όπως τό θείον στάδιον, τούτο τής νηστείας τό ενεστώς, δραμείν ανεμποδίστως, ημάς ενδυναμόση, καί νικηφόρους απεργάσηται.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε τόν αγαθόν, η τεκούσα Σωτήρα αγαθονον, πάντας ημάς, πάθεισιν αμέτροις καί λογισμοίς, κεκακωμένους Δέσποινα, καί βεβαρημένους αμαρτιών, φορτίοις δυσβαστάκτοις, ίνα σε κατά χρέος, ως Θεοτόκον μεγαλύνωμεν.

Άλλος

Απορεί πάσα γλώσσα

Ατονεί πάσα φύσις, καί βροτών καί Αγγέλων, τήν ευσπλαγχνίαν σου, ευχαριστείν Ευεργέτα, ότι σάρκα θέλων, δι' ημάς επτώχευσας, καί επί ξύλου υπέρ ημών ετάθης, κατάρα γεγονώς, ίνα τήν πρίν κατάραν ανέλης, τής ανθρωπότητος.

Φαιδρά ημέρα, η τής εγκρατείας επέστη, φαιδρώ τώ προσώπω, δεύτε υπαντήσωμεν, ψυχή μου τώ Δεσπότη, χάριν εκπεμφθήναι άνωθεν, ημίν αιτούντες, καί τών πολλών σφαλμάτων διόρθωσιν ευρείν, όπως φρικωδεστάτης γεέννης, μή πειραθώμεν εκεί.

Τοίς εν τώ σκότει, τών αμαρτιών συσχεθείσι, τής μετανοίας νύν τά ίερά εισόδια επέστη, πάντων τας ψυχάς φωτίζοντα, διό ψυχή μου, τόν σκοτασμόν έκκλινον, τού κόρου τών παθών, σπεύσον ίνα τρυφής αιωνίου, επαπολαύσης εκεί.

Επί τού ξύλου χείρας, εκουσίως απλώσας, τά διεστώτα πάντα συνηγάγω Ζωοδότα, τή δέ λόγγη, σήν διανυγείς μακρόθυμε πλευράν, τήν ήτταν τήν εκ πλευράς φυείσαν, ηνώρθωσας ημών, όθεν ευχαριστούντες, υμνούμεν τήν ευσπλαγχνίαν σου.

Η φωτοφόρος, νύν επιδημούσα νηστεία, προσδεξιούται τράπεζαν αγώνων, προτιθείσα, διά τούτο, ταύτης νηφαλέως άπαντες, σεπτόν κρατήρα καθαρτικών δακρύων ληψώμεθα πιστοί, ίνα τών ανηκέστων δακρύων, μή πειραθώμεν εκεί.

Θεοτοκίον

Η προστασία, πάντων τών εις σέ πεποιθότων, η εν ανάγκαις, άγρυπνος υπάρχουσα προστάτις Θεοτόκε, τής αιωνιζούσης λύτρωσαι, υμάς γεέννης, καί τών αποκειμένων, κολάσεων πικρών, όπως χρεωστικώς υμνώμεν, τά μεγαλεία σου.

Ο Ειρμός

Απορεί πάσα γλώσσα, ευφημείν πρός αξίαν, ιλιγγιά, δέ νούς καί υπερκόσμιος, υμνείν σε Θεοτόκε, όμως αγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οίδας τόν ένθεον ημών, σύ γάρ Χριστιανών εί προστάτις, σέ μεγαλύνομεν.

Απόστικα

Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Πρό τού σωτηρίου Σταυρού, τής αμαρτίας βασιλευούσης, τής ασεβείας επικρατούσης, τών ανθρώπων εμακαρίζετο, τρυφή σωματική καί σαρκικών ορέξεων, ολίγοι κατεφρόνουν, αφ' ού δέ, τό τού Σταυρού μυστήριον πέπρακται, καί δαιμόνων εσβέσθη τυραννίς τή θεογνωσία, η τών ουρανών επί γής αρετή πολιτεύεται, διό νηστεία τιμάται, εγκράτεια λάμπει, προσευχή κατορθούται, καί μάρτυς καιρός, ο παρών δεδομένος ημίν, υπό τού σταυρωθέντος Χριστού τού Θεού, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Κύριε, εν τή μνήμη τών Αγίων σου, πάσα η κτίσις εορτάζει, ουρανοί αγάλλονται σύν τοίς Αγγέλοις, καί η γή ευφραίνεται σύν τοίς ανθρώποις, αυτών ταίς παρακλήσεσιν, ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Η πάναγνος ως είδέ σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον,

ΕΝ ΔΕ ΤΑΙΣ ΩΡΑΙΣ

Μετά τήν Τριθέκτην, ψάλλομεν τό παρόν Τροπάριον τής Προφητείας.

Ήχος πλ. β'

Δός ημίν βοήθειαν εκ θλίψεως Κύριε, καί σώσον ημάς, ο τεχθείς εκ Παρθένου, φιλόανθρωπε. (Δίς)

Προκείμενον Ήχος α'

Γένοιτο Κύριε τό έλεός σου εφ' ημάς.
Στίχ. Αγαλλιάσθε δίκαιοι εν Κυρίω.

Προφητείας Ζαχαρίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ Η' 7-17)

Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Ιδού, εγώ σώζω τόν λαόν μου από γής ανατολών, καί από γής δυσμών, καί εισάξω αυτόν εις τήν γήν αυτού, καί κατασκηνώσω εν μέσω Ιερουσαλήμ, καί έσονταί μοι εις λαόν, καί εγώ έσομαι αυτοίς εις Θεόν, εν αληθεία, καί εν δικαιοσύνη, Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Κατισχυέτωσαν αι χείρες υμών τών ακουόντων εν ταίς ημέραις ταύταις τούς λόγους τούτους, εκ στόματος τών Προφητών, αφ' ής ημέρας τεθεμελίωται ο οίκος Κυρίου Παντοκράτορος, καί ο Ναός, αφ' ού ωκοδόμηται, Διότι πρό τών ημερών εκείνων, ο μισθός τών ανθρώπων ουκ έσται εις όνησιν, καί ο μισθός τών κτηνών ουχ υπάρξει, καί τώ εκπορευομένω, καί τώ εισπορευομένω, ουκ έσται ειρήνη από τής θλίψεως, καί εξαποστελώ πάντας τούς ανθρώπους, έκαστον επί τόν πλησίον αυτού. Καί νύν, ου κατά τάς ημέρας τάς έμπροσθεν εγώ ποιώ τοίς καταλοίποις τού λαού τούτου, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, αλλ' ή δειξω ειρηνην, η άμπελος δώσει τόν καρπόν αυτής, καί ή γή δώσει τά γεννήματα αυτής, καί ο ουρανός δώσει τήν δρόσον αυτού, καί κατακληρονομήσω τοίς καταλοίποις τού λαού μου ταύτα πάντα. Καί έσται, όν τρόπον ήτε εν κατάρα εν τοίς έθνεσιν ο οίκος Ιουδα, καί ο οίκος Ισραήλ, ούτω διασώσω υμάς, καί έσεσθε εν ευλογία,

θαρσεείτε, καί κατισχύετε εν ταίς χερσίν υμών, διότι τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Ὁν τρόπον διενοήθην τού κακώσαι υμάς, εν τώ παροργίσει με τούς πατέρας υμών, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, καί ου μετενόησα, ούτω παρατέταγμαί καί διανενόημαί, εν ταίς ημέραις ταύταις, τού καλώς ποιήσαι τή Ιερουσαλήμ, καί τώ οίκω Ιούδα, θαρσεείτε. Ούτοι οι λόγοι, ούς ποιήσετε, λαλείτε αλήθειαν έκαστος πρός τόν πλησίον αυτού, αλήθειαν καί κρίμα ειρηνικόν κρίνετε εν ταίς πύλαις υμών, καί έκαστος τήν κακίαν τού πλησίον αυτού μή λογίζεσθε εν ταίς καρδίαις υμών, καί όρκον ψευδή μή αγαπάτε, διότι ταύτα πάντα εμίσησα, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμενον Ἦχος γ'

Ψάλατε τώ Θεώ ημών, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

t27[top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά

Ἦχος πλ. δ'

Δεύτε άπαντες πιστοί

Δεύτε άπαντες πιστοί, τάς τών οσίων Πατέρων, χορείας υμνήσωμεν, Αντώνιον τόν Κορυφαίον, τόν φαεινόν Ευθύμιον, καί έκαστον, καί πάντας ομού, καί τούτων ώσπερ Παράδεισον, άλλον τρυφής, τάς πολιτείας νοητώς διεξερχόμενοι, τερπνώς ανακράξωμεν. Ταύτα τά ξύλα, ά εφύτευσεν ο Θεός ημών, τά αυτά, τούς αφθάρτους καρπούς τής ζωής εξανθήσαντα, προσήγαγον τώ Χριστώ, εκτρέφοντα ημών τάς ψυχάς, πρός ούς βοήσωμεν, θεοφόροι μακάριοι, πρεσβεύσατε, τού σωθήναι ημάς. (Δίς)

Χαίρε Αίγυπτε πιστή, χαίρε Λιβύη οσία, χαίρε θηβαΐς εκλεκτή, χαίρε πάς τόπος, καί πόλις καί χώρα, η τούς πολίτας θρέψασα, τής Βασιλείας τών ουρανών, καί τούτους εν εγκρατεία, καί πόνοις αυξήσασα, καί τών επιθυμιών, τελείους άνδρας τώ Θεώ, αναδείξασα, ούτοι, φωστήρες τών ψυχών ημών ανεφάνησαν, οι αυτοί τών θαυμάτων τή αίγλη, καί τών έργων τοίς τέρασιν, εξέλαμψαν νοητώς, εις τά πέρατα άπαντα, Αυτοίς βοήσωμεν, Πατέρες παμμακάριστοι, πρεσβεύσατε, τού σωθήναι ημάς. (Δίς)

Τίς εξείποι γηγενών, τούς θαυμαστούς υμών βίους, Πατέρες παγκόσμιοι; ποία δέ γλώσσα λαλήσει, τούς ιερούς εν Πνεύματι αγώνας, καί ιδρώτας υμών, τά άθλα τών αρετών, τήν τήξιν τού σώματος, τάς παλαιστρας τών παθών, εν άγρυπνίαις καί ευχαίς, καί τοίς δάκρυσιν, υμείς εν κόσμω, ώσπερ Άγγελοι όντως ώφθητε, οι αυτοί, τάς δαιμόνων δυνάμεις, τελείως καθείλετε, τελέσαντες θαυμαστά, καί εξαΐσια τέρατα, Διό πρεσβεύσατε, σύ ημίν παμμακάριστοι, τυχείν ημάς τής αλήκτου χαράς. (Δίς)

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τό κατ' εικόνα, τηρήσαντες αλώβητον, νούν ηγεμόνα, κατά παθών ολεθρίων, ασκητικώς ενστησάμενοι, εις τό καθ' ομοίωσιν ως δυνατόν ανεληλύθατε, ανδρικώς γάρ τήν φύσιν εκβιασάμενοι, εσπεύσατε τό χείρον καθυποτάξαι τώ κρείττονι, καί τήν σάρκα δουλώσαι τώ Πνεύματι, όθεν μοναζόντων, ανεδείχθητε ακρότης, πολισταί τής ερήμου, ευδρομούντων αλείπται, κανόνες αρετής ακριβέστατοι. Καί νύν εν ουρανοίς, τών εσόπτρων λυθέντων Πανόσιοι, καθαρώς εποπτεύετε, τήν αγίαν Τριάδα, εντυγχάνοντες αμέσως, υπέρ τών πίστει καί πόθω τιμώντων υμάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό α τό κατά τόν τυχόντα Ἦχον

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ο Θεός αντιλήπτωρ μου εί, τό έλεός σου προφθάσει με.
Στίχ. Εξελού με, εκ τών εχθρών μου ο Θεός.

Προφητείας Ζαχαρίου τό Ανάγνωσμα (Κεφ Η' 19-23)

Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Νηστεία η τετάρτη, καί νηστεία η πέμπτη, καί νηστεία η εβδόμη, καί νηστεία η δεκάτη, έσονται τώ οίκω Ιούδα καί τω οίκω Ισραήλ, εις χαράν καί ευφροσύνην, καί εις εορτάς αγαθάς, καί ευφρανθήσεσθε, καί τήν αλήθειαν, καί τήν ειρήνην αγαπήσατε. Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Έτι ήξουσι λαοί πολλοί, καί κατοικούντες πόλεις πολλές, καί συνελεύσονται κατοικούντες πέντε πόλεις εις μίαν πόλιν, λέγοντες, Πορευθώμεν δεηθήναι τού προσώπου Κυρίου, καί εκζητήσαι τό πρόσωπον Κυρίου Παντοκράτορος εν Ιερουσαλήμ. Καί ήξουσι λαοί πολλοί, καί έθνη πολλά, εκζητήσαι τό πρόσωπον Κυρίου Παντοκράτορος εν Ιερουσαλήμ, καί εξιλάσασθαι τό πρόσωπον Κυρίου. Τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Εν ταίς ημέραις εκείναις, επιλήψονται δέκα άνδρες εκ πασών τών γλωσσών τών εθνών, καί επιλήψονται τού κρασπέδου ανδρός Ιουδαίου, λέγοντες, Πορευσώμεθα μετά σου, διότι ακηκόαμεν, ότι ο Θεός μεθ' υμών εστιν.

Προκείμενον Ήχος πλ. β'

Ελπισάτω Ισραήλ επί τόν Κύριον, από τού νύν, καί έως τού αιώνος.
Στίχ. Κύριε ουχ υψώθη η καρδιά μου.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος β'

Καθαρίσωμεν εαυτούς αδελφοί, από παντός μολυσμού, σαρκός καί πνεύματος, τάς λαμπάδας τών ψυχών ημών φαιδρύνωμεν, διά φιλοπτωχείας, μή κατεσθίοντες αλλήλους τή συκοφαντία, έφθασε γάρ ο καιρός, όταν ο Νυμφίος ελεύσεται, πάσιν αποδούναι κατά τά έργα αυτού, Συνεισέλθωμεν Χριστώ μετά τών φρονίμων Παρθένων, τήν φωνήν εκείνην τού Ληστού, πρός αυτόν ανακράζοντες, Μνήσθητι ημών Κύριε, όταν έλθης εν τή Βασιλεία σου. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τών αγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων υπέρ ημών, καί τόν Χριστόν υμνούντων, πάσα πλάνη πέπαυται, καί τών ανθρωπων τό γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τών Μοναστών τά πλήθη, τούς καθηγητάς νύν τιμώνμεν, Πατέρες όσοι, δι' υμών γάρ τρίβον, τήν όντως ευθείαν πορεύεσθαι έγνωμεν, μακάριοι εστέ τώ Χριστώ δουλεύσαντες, καί εχθρού θριαμβεύσαντες τήν δύναμιν, Αγγέλων συνόμιλοι, Δικαίων ομόσκηνοι, καί Αγίων, μεθ' ών πρεσβεύσατε τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος

Χαίρε αγνείας κειμήλιον, χαίρε αύλου φωτός, καθαρόν ενδιαίτημα, χαίρε τό κεφάλαιον, τής ημών σωτηρίας τε, τών Αποστόλων, χαίρε τό κήρυγμα, καί τών Μαρτύρων, χαίρε τό καύχημα, χαίρε τό πλήρωμα, Προφητών Πανάμωμε, καί Ασκητών, Μοναστών αγλάϊσμα, καί σωτηρία πιστών.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ο Θεός τών Πατέρων ημών, ο ποιών αεί μεθ' ημών κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεός σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίαις, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί Αγγέλοις άγνωστον Μυστήριον, διά σου Θεοτόκε τοίς

επί γῆς πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτῳ ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημῶν καταδεξάμενος, δι' οὐ ἀναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημῶν.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ
ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικῶς**

Ταίς τῶν πατέρων αστραπαίς καταυγασθέντες, ως εις Παράδεισον τερπνόν νύν εισιόντες, τῆς τρυφῆς τοῦ χειμάρρου καταπολεύσωμεν, καί τούτων τάς ἀριστείας θαμβητικῶς, σκοποῦντες ἀμιλληθώμεν ταίς ἀρεταίς, τῷ Σωτήρι κραυγάζοντες, Εὐχαίς αὐτῶν ὁ Θεός, μετοχούς ἡμᾶς ποίησον, οὐρανῶν Βασιλείας σου.

Δόξα... Ὁμοιον

Τόν ἀρχηγόν τῶν Μοναστῶν Παύλον συμφώνως, σὺν Ἀντωνίῳ τῷ σοφῷ καί Εὐθυμίῳ, ἀνυμνήσωμεν πάντες, σὺν τοῖς λοιποῖς Πατράσι, καί τούτους καθικετεύσωμεν, ὅπως Χριστόν, ἀπαύστως ἐκδυσωπώσιν υπέρ ημῶν, τῶν τήν θείαν καί πάμφωτον, ἐπιτελούντων μνήμην αὐτῶν, ἐν ἄσμασι δοξάζοντες, τόν Σωτήρα καί Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ὁμοιον

Εὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, καί μεγαλύνομεν ἀγνή, καί προσκυνούμεν, ἀνυμνοῦντες τόν τόκον σου κεχαριτωμένη, βόωντες ἀκαταπαύστως, Σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντελήμον ως ἀγαθή, καί δαιμόνων ἐξάρπασον, λογοθεσίῳ φοβεροῦ, καί ὥρα τῆς ἐτάσεως, μή αἰσχυρθώμεν οἱ δούλοί σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'
Ἀνέστης εκ νεκρῶν**

Ἀντώνιον ομοῦ, καί Εὐθύμιον πάντες, σὺν πάσι τοῖς λοιποῖς, θεοφόροις Πατράσιν, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, αὐτῶν τήν μνήμην πανηγυρίζοντες, οὔτοι γάρ τῷ Κυρίῳ, υπέρ τοῦ κόσμου παντός πρεσβεύουσιν, ἵνα ρυσθῶμεν τῆς ἀρχαίας ἀράς, λυτρωθέντες κολάσεως.

Δόξα...

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Ὡς εις λειμῶνα ἀρετῶν ἀνθηφορούντα, τῶν θεοφόρων Ἀσκητῶν περιπατοῦντες, τῆς οσμῆς πληρούμεθα τῆς ἡδυπνόου, τοῖς ἀθλοῖς γάρ στομωθέντες τῶν πειρασμῶν, τό σῶμα τῆ ἐγκρατεία δουλοπρεπῶς, καθυπέταξαν πνεύματι, ἀγγελικῆν ἐπί γῆς, πολιτείαν βίωσαντες, δόξης οὖν ἠξιώθησαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ὁμοιον

Τῶν Ἀσωμάτων σου Χριστέ, καί τοῦ Προδρόμου, τῶν Μαθητῶν, τῶν Προφητῶν, καί τῶν Μαρτύρων, τῶν Ἁγίων ἀπάντων τε, καί τῶν Οσίων, πρεσβείαις τῆς ἀπειράνδρου καί ἀγαθῆς, Μητρὸς σου, ἐκδυσωπούμενος, δός ἡμῖν, τῷ φωτί σου πορεύεσθαι, καί καταξίωσον ἡμᾶς, τυχεῖν τῆς Βασιλείας σου, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου.

**Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσμα ἀναπέμψωμεν**

Πάντες ἐν ὠδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς ἐν ἀσκήσει λάμψαντας, θεῖους Πατέρας ημῶν, υμνήσωμεν συμφώνως, οὓς ἠνεγκεν Αἴγυπτος, Θηβαῖς καί Λιβύη, ἀπας τόπος, καί πόλις, καί χώρα.

Χαίροις Μοναστών ο αρχηγός, Αντώνιε πανένδοξε, Αμμούν ο θεοφόρος, τό τής νηστείας κλέος, Αρσένιε Αγγελε, κράτος τής ησυχίας, καί Αμμωνάς ο πνευματοφόρος.

Τέρπου σκεύος όντως τού Θεού, Αγάθων ιερόψυχε, Αχιλλά καί Αμώη, τά άνθη τής ερήμου, Ανούβ, καί Αλώνιε, Αμοναθά, καί Άνθιμε, τών αρετών φαιδροί μαργαρίται.

Λύχνοι διακρίσεως ημίν, υμνείσθω Άρης σήμερον, καί Απολλώς ο μέγας, υπακοής δέ φώτα, Αθρέ καί Ακάκιος, τούτοις καί Αββακύρης, συνεκλάμπει, ως τις εωσφόρος.

Όρος πολιτείας υψηλής, ανέφανεν Αυξέντιος, αθλητής δέ αγνείας, Αβράμιος, ο μέγας, μεθ' ών Αφροδίσιος, στύλος τής εγκρατείας ανεδείχθη, σύν Αθηνοδώρω.

Λάμπει ως αστήρ εν ουρανώ, εν ασκηταίς Αμμώνιος καί ο θείος Ανίνας, αυγάζει δέ σύν τούτοις, καί ο μέγας Αντίοχος, Αγαπητός ο πάνυ, είς τις άλλος, σύν τούτοις αυγάζει.

Ύμνοις ευφημούμεν ιεροίς, τόν μέγαν Αθανάσιον, τόν εν τώ όρει λαμπρώς, ασκήσαντα τού 'Αθω, φωστήρα τόν μέγιστον πάσης τής οικουμένης, ού πρεσβείαις σωζόμεθα πάντες.

Βίοις θεοπνεύστοις αληθώς, Παράδεισος εδείχθητε, τής Εκκλησίας σοφοί μακάριοι Πατέρες, οί πάντες κατ' όνομα, υπέρ ημών πρεσβείαν, τώ Κυρίω ποιείτε απαύστως.

Μαρτυρικόν

Δεύτε φιλομάρτυρες πιστοί, τιμήσωμεν τούς Μάρτυρας, εν ετησίοις ωδαίς, καί άσμασιν εν πίστει, Χριστώ τώ Θεώ ημών, άδοντες καί βοώντες, Άσωμέν σοι τώ μόνω Δεσπότη.

Δόξα...

Τρία μιάς φύσεως υμνώ, πρόσωπα αυθυπόστατα, αγέννητον Πατέρα, Υιόν τόν γεννηθέντα, καί Πνεύμα τό άγιον, άναρχον βασιλείαν, εξουσίαν, θεότητα μίαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις, ο πανάγιος Ναός, ο πόκος ο θεόδροσος, εσφραγισμένη πηγή, τού αθανάτου ρείθρου, τήν πόλιν σου Δέσποινα, φύλαττε εκ παντοίων, πολεμίων απολιορκήτως.

Ο Ειρμός

Άσμα αναπέμψωμεν λαοί, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών, τώ απαλλάξαντι τόν Ισραήλ εκ δουλείας, ωδήν επινίκιον άδοντα καί βοώντα, Άσωμέν σοι τώ μόνω Δεσπότη.

Ωδή β'

Ο Ειρμός

Ίδετε, ίδετε, ότι εγώ ειμι ο Θεός υμών, ο πρό τών αιώνων γεννηθείς εκ τού Πατρός, καί εκ τής Παρθένου επ' εσχάτων, πλήν ανδρός κυηθείς, καί λύσας τήν αμαρτίαν, τού προπάτορος Αδάμ, ως φιλόανθρωπος.

Οσμήs νύν πληρούμεθα, ως εις Παράδεισον άλλον θέοντες, τών θεοφυτεύτων αρετών τών Ασκητών, άς εν εγκρατεία, καί δάκρυσιν ήνησαν, ποικίλως καρποφορούντες, πολιτείας τώ Θεώ οι οσιώτατοι.

Μέγας Βησσαρίων, πτηνών τόν βίον ζών, άλλος Άγγελος, νέος Ιώβ páλιν, ο στερρός Βενιαμίν, αλλά καί Βιτάλιος λαμπτήρ, πόρνας σώζων Θεώ, Βυτίμιος δέ ο θείος, καί ο κλεινός Βαβύλας, σύν τούτοις υμνείσθωσαν.

Ύψει πολιτείας, ουράνιος γέγονας ώ Βενέδικτε, οίκος δέ σοφίας, ο ποιμήν Βασιανός, αλλά καί Βασιλείός τις, ήρε στέφανον υπακοής, τώ τάφω γάρ ζών οικήσας, διαδείκνυσιν ημίν υπακοής τό λαμπρόν.

Ύμνος Γελασίω, ούτος αοίδιμος βασιλεύς παθών, αίνος Γερασίμω, ώ δεδούλευκεν ο θήρ, εΐκε γάρ αυτώ, δι' αρετής τελειότητα, δόξα καί Γερμανώ, τώ πατρί, σύν Γαΐω τώ σοφώ θεραπευτή τού Χριστού.

Δαυΐδ Θεσσαλονίκης, γέρας καί καύχημα, ο θεόληπτος Δανιήλ, αινείσθω ο εν θαύμασι πολύς, έργω δέ καί λόγω Δανιήλ ο τής Σκήτεως Διός τε καί Δάλματος, αρχηγοί τών μοναστών, έρεισμα πίστεως.

Αστέρων διαυγείας, υποταγή πολλώ κρείττους έδειξεν, ως δύο φωστήρας καταλάμποντας ημάς, Δομετιανόν τε καί Δομέτιον τούς θεόφρονας, σύν τούτοις καί οι ανώνυμοι, ενδόξως ανυμνείσθωσαν.

Μαρτυρικόν

Ολβος ακένωτος, πιστών τήν λάρνακα προκατέλαβε, τών υπέρ Κυρίου αθλησάντων ευσεβώς, δεύτε οι πιστοί μαρτυρικώς τούτοις άσωμεν, καρπούμενοι τάς ιάσεις τών ψυχών, καί σωμάτων διά πίστεως.

Δόξα...

Υπερτελεστάτη, Μονάς, υπέρθεε τρισυπόστατε, αγέννητε Πάτερ, καί Υιέ μονογενές, Πνεύμα εκ Πατρός εκπορευθέν, δι' Υιού δέ φανέν, ουσία μία καί φύσις, κυριότης βασιλεία, σώσον πάντας ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη εισήγαγες, τή ανθρωπότητι ξένην γέννησιν, μόνη ουχ υπέστης, τήν εκ φύσεως φθοράν, άσπορον αφθόρως, τοκετόν υπομείνασα, διό σε ως Θεοτόκον, κατά χρέος οι πιστοί, Αγνή δοξάζομεν.

Καταβασία

Ίδετε, ίδετε, ότι εγώ ειμι ο Θεός υμών, ο πρό τών αιώνων γεννηθείς εκ τού Πατρός, καί εκ τής Παρθένου επ' εσχάτων, πλήν ανδρός κυηθείς, καί λύσας τήν αμαρτίαν, τού προπάτορος Αδάμ, ως φιλόανθρωπος.

Ωδή γ'

Ουκ έστιν άγιος, ως ο Κύριος

Εις άλλον Παράδεισον, εισιόντες αρετών, τών θεσπεσίων Πατέρων, τοίς τούτου γευσώμεθα, αιζωοπαρόχου, εμπύχου τρυφήσεως, πιστώσ ανευφημούντες αυτούς.

Τιμάσθω Ευθύμιος, ο φανώτατος αστήρ, ο εωσφόρος Ελλάδιος, Εφραΐμ ο θεόπνευστος, συν Ευλογίω τώ πάνυ, οι έργοις καί θαύμασιν, αστράψαντες τοίς πέρασιν.

Υμνείσθω εν άσμασι, Ζωσιμάς ο θαυμαστός, καί Ζαχαρίας ο πάντιμος, καί Ζήνων, καί Ζώϊλος, Ησαΐας ο μέγας, Ηλίας ο ένδοξος, σύν τούτοις γεραιρέσθωσαν.

Τής Θέρμης Θεόδωρον, τόν πανάγαστον υμνώ, καί τού Εννάτου τόν πάνυμνον, μεθ' ών καί Θεόδουλον, σύν Θεωνά αναμέλπω, τιμώ τόν θεσπέσιον, καί μέγαν Θεοδόσιον.

Αινείσθω Θεόκτιστος, ο πανάριστος ποιμήν, καί ο υψίνους Θαλάσσιος, ο μέγας Θεόδωρος, ο κληθείς Συκεώτης, σημείοις καί τέρασι, φανείς επί τής γής υψηλός.

Αστέρες ανίσχουσιν, άλλοι πάλοι παμφαείς, ο κολοβός Ιωάννης, σύν τοίς εν τή κλίμακι, τρισί φαεσφόροις, σύν πλείοσιν άλλοις τε, ενδόξως καταλάμποντες.

Μαρτυρικόν

Τιμήσωμεν άσμασι, καί ωδαίς πνευματικάις, οι συνελθόντες φιλέορτοι, Μαρτύρων τήν πάνσεπτον, καί ετήσιον μνήμην, αεί γάρ πρεσβεύουσι Χριστώ, υπέρ τού γένους ημών.

Δόξα...

Τριάς ομοούσιε, καί υπέρθεε Μονάς, η διαιρέσει τήν ένωσιν καί έμπαλιν έχουσα, τοίς προσώποις τήν φύσιν, εις έν ημάς σύναψον θέλημα τών σών εντολών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σκηνήν σε θεότευκτον, προδιέγραψε Μωσής, τοίς Σεραφίμ συγκαλύπτουσαν, Αγίων τά Άγια, προτυπών σου Παρθένε, τόν τόκον τόν άχραντον, Χριστόν σαρκί τραφήσσεσθαι.

Ο Ειρμός

Ουκ έστιν άγιος, ως ο Κύριος, καί ουκ έστι δίκαιος, ως ο Θεός ημών, όν υμνεί πάσα κτίσις, καί ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε φιλόανθρωπε.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν σοφίαν καί Λόγον

Αντωνίου τό πράον καί καθαρόν, Ευθυμίου τό μέγα καί θαυμαστόν, Παύλου Αρσενίου τε, τό αμιγές καί ησύχιον, Θεοκτίστου τό κλέος, καί τών λοιπών Οσίων, απάντων τά τάγματα, οι πιστοί δοξάσωμεν, καί συνευφημήσωμεν, εν ωδαίς σύν τούτοις, Ευπραξίαν τήν παρθένον, σύν πάσαις υμνήσωμεν, γυναικών ταίς θεόφροσι, καί συμφώνως βοήσωμεν, Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Όμοιον

Τούς δεσμούς διαρρήξαντες τών παθών, εκολλήθητε πόθω τών αγαθών, δόξαν υπερκόσμιον, εν Χριστώ ενεδύσασθε, εξ οικείων κόπων, ευρόντες ανάπαυσιν, εγκρατείας πόνοις, τυχόντες τής άνω ζωής, όθεν επαξίως συνευφραίνεσθε άμα, ταίς άνω Δυνάμεσι, γηθοσύνως εν άσμασι, τώ Θεώ παριστάμενοι, Θεοφόροι Πατέρες ημών, τών πταισμάτων άφεσιν αιτήσασθε, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Καί νύν... Θεοτοκίον Όμοιον

Εις ιλύν ενεπάγην αμαρτιών, καί ουκ έστιν υπόστασις εν εμοί, δεινώς κατεπόντισε, καταιγίς τών πταισμάτων μου, αλλ' ως τεκούσα Λόγον, τόν μόνον φιλόανθρωπον, επ' εμέ τόν δούλόν σου, επίβλεπον δέομαι, ρύσαι αμαρτίας, καί παθών ψυχοφθόρων, καί πάσης κακώσεως, τού αλάστορος Δέσποινα, ίνα ψάλλω γηθόμενος, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα ο δούλός σου.

Ωδή δ'

Εξ όρους κατασκίου

Λαμπτήρ κοσμοφανής, ο θείος Ιλαρίων, όρος γνωστικόν, ο μέγας Ιουστίνος, μεθ' ών Ιέραξ τιμάσθω, καί Ιβηστίων, οι αριστόκλειοι, σύν τώ Ιωσήφ.

Καί Ιερεμίας, ήστραψε τώ βίω, ώφθη δέ καί σθένος μέγα ισχυρίων, μεθ' ών πυρσεύει Καρίων, Κόπρης καί Κάστρω, Κασσιανός δέ δι' αμφοίν παγκαλλής.

Άγαμαι Καλλίστου, τάς χρηστολογίας, αινώ τάς Λαυρεντίου αγαθοεργίας, τήν ευπραξίαν Λογγίνου διαφημίζω, καταγεραίρω τάς τού Λώτ αρετάς.

Λεόντιον υμνώ, βυθόν θεολογίας, Μάξιμον δέ μέλπω, πέλαγος δογμάτων, Μαρκιανόν εγκαλλώπισμά τε, καί Μάρκον, τόν ευπειθή καί, τόν θεάκουστον.

Γέρας αρετών, Μακάριος ο μέγας, ο Πολιτικός δέ χρήμα ευσεβείας, ανακηρύττεται τούτοις Μάρκος ο πάνυ, σύν Δαλματώη, ο αιθίοψ Μωσής.

Μαρτινιανού, καί Μάλχου μεγαλύνω τούς υπέρ αγνείας δρόμους τε καί άθλους, τό ευπραγές δέ Μαρκέλλου τού ποιμενάρχου, τιμώ καί Μίλλην τόν νεκρέγερτον.

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Χριστού, απαύστους ικεσίας, τώ Δημιουργώ, προσάγετε καί κτίστου, υπέρ ειρήνης τού κόσμου, καί τών τιμώντων, υμών τήν μνήμην εν τοίς άσμασι.

Δόξα...

Ξένον ότι έν, καί τρία η θεότης, όλη εν τρισί, προσώποις αμερίστως, Πατήρ, Υιός γάρ καί Πνεύμα άγιόν εστι, τά προσκυνούμενα εν φύσει μία.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε τού Θεού, ευρύχωρον χωρίον, χαίρε κιβωτέ, τής νέας Διαθήκης, χαίρε η στάμνος, το μάννα εξ ής εδόθη, πάσι βροτοίς τό επουράνιον.

Ο Ειρμός

Εξ όρους κατασκίου Λόγε, ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόησε, καί εν τρόμω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν.

Ωδή ε'

Τής τών παθών με αχλύος

Τού εν Εδέμ Παραδείσου, δεύτε ίδωμεν άνθη αείζωα, τά θεοβλαστούργητα, Πατέρων σπουδάσματα, ών υπάρχει μόνος γεωργός ο Κύριος.

Νείλου τοίς ρείθροις τών λόγων, καταρδεύεται πάσα, νοερά ψυχή, Ναυκρατίου Νίκωνος, τοίς βίοις λαμπρύνεται, σύν Ναθαναήλ δέ, καί Νισθένωρ τέρπει αυτήν.

Ο Ξενοφών σύν υιέσιν, αρεταίς απαστράπτων, φωτίζει ημάς, μέγας δέ Ορσήσιος, υπέρ δέ Ονούφριος, τόν Ποιμένα δέ, τίς αξιολογήσει βροτών.

Παμβώ καί πράξει καί λόγω, μακαριζέσθω αξίως, ως υψηλός, είργων δέ τούς δαίμονας Πούπλιος ο ένδοξος, δοξαζέσθω ίσα, ο λαμπρός Πιννούφριος.

Αξιοχρέως τιμάσθω, ο περίδοξος όντως Παφνούτιος, Πίωρ, Πατερμούθιος Παύλος ο απλούστατος, Πιτυρούν ο μέγας καί Πατέρων έξοχος.

Λαμπρώς εγκωμιαζέσθω, ο φωστήρων φωστήρ, ο Παχώμιος, Παλάμων ο σύναθλος, ο θείος Πετρώνιος, Πασσαρίων σύν τούτοις, θείαις εξυμνείσθω ωδαίς.

Μαρτυρικόν

Αθλητικώς εν σταδίω, τόν Χριστόν Θεόν ανακηρύξαντες, αήττητοι Μάρτυρες, στεφάνους ελάβετε, καί χορεύετε σύν τοίς Ασωμάτοις χοροίς.

Δόξα...

Ταίς υποστάσεσι τρία, ει καί φύσει τό έν, θεότης εστίν, εις ά βεβαπίσμεθα, καί οίς περ πιστεύομεν, ο Πατήρ, ο Λόγος, καί τό Πνεύμα τό συμφυές,

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η διά λόγου τόν Λόγον, υπέρ λόγον τεκούσα Πανάχραντε, αυτήν ικετεύουσα, μή παύση δεόμεθα, εκ κινδύνων αεί ρύσασθαι τήν ποιμνην σου.

Ο Ειρμός

Τής τών παθών με αχλύος, ως εκ νυκτός βαθυτάτης λυτρούμενος, ορθρίζειν αξίωσον, τό πνεύμά μου δέομαι, εν φωτί ημέρας, τών σών προσταγμάτων Χριστέ.

Ωδή ς'

Συνεχόμενον δέξαι με

Θαυμαστοί οι πανσέβαστοι, Πατέρες ημών, ών οι θείοι άθλοι, ών τά παλαίσματα, ών αι ιάσεις, τίς γάρ πλήν τούτων, έδειξε τεράτων ισχύν.

Ραβουλάς ο θαυμάσιος, καί Ρούφος ομού, καί Σισώης άμα ο ισάγγελος ανευφημείσθω, μεθ' ών ο θεός Σέριδος, καί Σιλουανός.

Ουρανός τετραφώστηρος, εφάνη εν γή, η δίς δύο αύτη, Συμεώνιος ομωνυμία, οί εν τοίς στύλοις τρεις εισι, καί εις ο Σαλός.

Μέσον άστρων ως ήλιος, ών ήν αρχηγός, ο ηγιασμένος Σάββας ήστραψε, μεθ' όν αυγάζει καί Σεραπίων, πράξεσι, σύν τώ Σιλβανώ.

Σαρματάς καί Τιμόθεος, Τιθήης ομού, σύν Υπερεχίω, καί Φαρμούθιος, Φωκάς, Χαρίτων, Χαιρήμων, Ψόης υμνείσθω, καί Ωρ ο σοφός.

Η αγία καί ένδοξος, Πατέρων πληθύς, η μνημονευθείσα, καί ανώνυμος, ρύσαι κινδύνων, τούς πόθω τά μνημόσυνα τελούντας υμών.

Μαρτυρικόν

Θαυμαστός εί φιλόανθρωπε, εν σοίς Αθληταίς, ών οι θείοι άθλοι, ών τά θαύματα, ών αί ιάσεις, ών ταίς πρεσβείαις, σώσον ημάς Κύριε.

Δόξα...

Σέ τριάς υπεράρχιε, καί θεία μονάς, φώς καί φώτα μέλπω, ζωήν καί ζωάς, Νούν Λόγον, Πνεύμα άγιόν τε, καί άγια, τόν ένα Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ τής ρίζης άνέτειλε, σου άνθος ζωής, Ιεσσαί προπάτορ, ανασκίρτησον, ο σώζων κόσμον, εκ τής αγνής Νεάνιδος, Χριστός ο Θεός.

Ο Ειρμός

Συνεχόμενον δέξαι με, φιλόανθρωπε, εκ πταισμάτων πολλών, καί προσπίπτοντα, τοίς οικτιρημοίς σου, ως τόν Προφήτην, Κύριε, σώσον με.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Ως απαρχάς

Ως ευσεβείας κήρυκας, καί ασεβείας φίμωτρα, τών θεοφόρων τόν δήμον εφαίδρυνας, Κύριε, τήν υφήλιον λάμποντα, Εν ειρήνη τελεία, ταίς αυτών ικεσίαις, τούς σέ δοξάζοντας καί μεγαλύνοντας, διαφύλαξον, ψάλλειν καί άδειν σοι, Αλληλούϊα.

Ο Οίκος

Τοίς τού βίου τερπνοίς ενητένισα, λογισμοίς θεωρών τά γινόμενα, καί μετρήσας αυτών τά επώδυνα, τήν ζωήν τών βροτών εταλάνισα, υμάς δέ μόνους εμακάρισα, τούς μερίδα καλήν επιλεξαμένους, τό παθείν τώ Χριστώ, καί μένειν σύν αυτώ, καί συμπάλλειν αεί τώ Προφήτη Δαυϊδ, Αλληλούϊα.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, μνείαν επιτελούμεν πάντων τών εν ασκήσει λαμπάντων αγίων Ανδρών τε καί Γυναικών.

Στιχοι

- Ψυχαίς Δικαίων, ών αεί μνήμη μένει,
- Χοάς μενούσας, προσκομίζω τούς λόγους.

Ταίς τών Οσίων σου πάντων πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς.

Ωδή ζ'

Ο τούς Παίδιας δροσίσας

Δεύτε προσοίσωμεν ύμνους κατά χρέος, γυναιξί ταίς οσίως βιωσάσαις, καί ισαγγέλως, Ων ικεσίαις, κράζομεν, Ο Θεός σώσον πάντας ημάς.

Η χρηστοφόρος Βρυαίνη, σύν τή θεία Φεβρωνία τιμάσθω, καί Θωμαϊδι, καί Ιερεία, καί Πλατωνίς δέ άδεταί, σύν αυταίς καί Μελανθία πιστώς.

Ταίς αγγελόφροσιν αίνος Ευπραξίαις, σύν δυσί θεοδώραις, Αναστασίαις ταίς πανολβίαις, ύμνος καί δόξα άπαυστος, θαυμαστώς λατρευσάσαις Θεώ.

Η Αιγυπτία Μαρία, φώς εν κόσμω, καί η Μαρίνος κληθείσα, άστρον ώφθη τή οικουμένη, η Ευφροσύνη ήλιος, αρεταίς απαστράπτουσα.

Πυρσοφαής Θεοδούλη καί εν ασκήσει, σύν ταύτη αυγάζει, Θεοδότη καί Ιουλίττα, καί συνεκλάμπει πράξεσιν, Ισιδώρα η πανόλβιος.

Η ουρανόφρων Μαρίνη νύν τιμάσθω, σύν τή μεγάλη Ματρώνη, Συγκλητική δέ καί η Σάρρα, σύν τή Ιούστη άσμασιν, ως σοφαί ανυμνείσθωσαν.

Πελαγία ο Αγγελος Κυρίου, Ταϊσία, ο λύχνος τής μετανοίας, συναδέσθω, καί είτις άλλη, έλαμψε Γυναικών εν ασκήσει.

Μαρτυρικόν

Τών Αθλοφόρων τήν μνήμην εκτελούντες, δυσωπούμεν τόν μόνον Ζωοδότην, τού καταπέμψαι τοίς ανυμνούσιν έλεος, καί πταισμάτων συγχώρησιν.

Δόξα...

Σύν τώ Υιώ τόν Πατέρα προσκυνούμεν, καί τό άγιον Πνεύμα ομοφρόνως, δοξολογούντες πιστώσ βώμεν, Δόξα σοι Τριάς μονάς, ο Θεός ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε η τεκούσα, τόν τού κόσμου Σωτήρα καί Δεσπότην, ευλογημένη, αυτόν δυσώπει πάντοτε, οικτειρήσαι τάς ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

Ο τούς Παίδαξ δροσίσας εν καμίνω, καί παρθένον φυλάξας τήν Τεκούσάν σε μετά τόκον, ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Τόν εν Όρει, άγίω δοξασθέντα

Τούς ποιμένας, καί σοφούς Διδασκάλους, Ιεράρχας, Χριστού τής Εκκλησίας, σύν τοίς Οσίοις, πάντες ανυμνήσωμεν, Κύριον υμνούντες, καί υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Κατά χρέος, Βασίλειος ο μέγας, καί σύν τούτω, ο πολύαθλος όντως, υμνείσθω Αθανάσιος εν άσμασι, μετά Γρηγορίου, τού θεολογίας, εξάρχοντος απάντων.

Ιωάννην, τό χρυσορρήμον στόμα, σύν Κυρίλλοις, τοίς θεοσόφοις στύλοις, δοξάσωμεν ωσαύτως καί Ησύχιον, άλλον θεολόγον, σύν τώ θεηγόρω, καί θείω Μελετίω.

Γρηγορίω, δόξα τών Νυσσαέων, σύν τοίς δύο, θαυματουργοίς Πατράσι, καί ο σοφός τά θεία Επιφάνιος, σύν Αμφιλοχίω, τώ λαμπρώ φωστήρι, υμνείσθω εις αιώνας.

Μητροφάνην, τών Ιερέων κλέος, σύν Νεκταρίω Αττικώ Γενναδίω, μεθ' ών καί Ανατόλιον υμνήσωμεν, τούς ζωολαμπτήρας, άμα Ευσεβείω καί Πρόκλω τοίς πανσόφοις.

Νικολάω, τώ ιεροκηρύκω, Σωφρονίω, τώ όντως μελιγλώττω, σύν Ευλαλίω άδω καί Διάδοχον, άμα Ευσταθίω, Ιουβενάλιω, τοίς πατροκορυφαίοις.

Μαρτυρικόν

Τάς ιάσεις, ψυχών τε καί σωμάτων, ως εκ κρήνης, τής λάρνακος βρυούσης, τών Αθλοφόρων πίστει αρυσώμεθα, Κύριον υμνούντες, καί υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Ως Μονάδα, τή ουσία υμνώ σε, ως Τριάδα, τοίς προσώποις σε σέβω, πάτερ, Υιέ, και Πνεύμα τό πανάγιον, άναρχον τό κράτος, τής σής Βασιλείας, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ τό Όρος, τού Θεού ανεδείχθης, Θεοτόκε, εν ώ Χριστός οικήσας, θείους ναούς ειργάσατο τούς ψάλλοντας, Κύριον υμνείτε, και υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, και προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν εν Όρει, αγίω δοξασθέντα, και εν βάτω, πυρί τό τής Αειπαρθένου, τώ Μωϋσή μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνείτε, και υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Τόν προδηλωθέντα εν Όρει

Τίς τήν παρρησίαν, ερεύξεται Αμβροσίου; τού Ιεροθέου δέ, πώς τήν σοφίαν εξείποι; και Αλεξάνδρων τών θεοσόφων Πατέρων, τήν υπέρ τής πίστεως στερρότητα;

Φαίδιμος ο θείος, Σπυρίδων ο θεοφόρος, σύν τώ Αντιπάτρω, Παμβώ, Παλλαδίω, και Νόννω, Ιερωνύμω, και Γερμανώ τώ παντίμω, ως θεοφωστήρες ανυμνείσθωσαν.

Ο πολός τά θεία, Διονύσιος τιμάσθω, ως τών ουρανίων μύστης, ο πολυάθλος Κλήμης, Φλαβιανός τε, και Παύλος ο μέγας, τής ομολογίας οι προκήρυκες.

Μιχαήλ Συνάδων, υμνείσθω συν Ταρασίω, Νικηφόρος αύθις, σύν Θεοδώρω τώ πάνυ, και Θεοφάνης, ο Ιερώνυμος όντως, οι υπασπισταί τών χαρακτηρών Χριστού.

Πέτρος και Ιγνάτιος, οι όντως θεοφόροι, ως Χριστού απόστολοι, και ιερόαθλοι όντες, ανυμνείσθωσαν άμα σύν Πολυκάρπω, και Κυπριανώ τώ χριστομάρτυρι.

Όσιοι Πατέρες, και Ιεράρχαι Κυρίου, σύν Ιερομάρτυσι, και Γυναίξιν αγίαις, ονομαστοί και ανώνυμοι πάντες, εύξασθε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Μαρτυρικόν

Εν ταίς ουρανίαις, μοναίς τής δόξης Κυρίου, σύν χοροίς τών Μαρτύρων, και Αποστόλων τρυφώντες, υπέρ ημών τών εν γή τάς αιτήσεις, Μάρτυρες τώ κτίστη προσαγάγετε.

Δόξα...

Ο εις εν Τριάδι Θεός, δόξα σοι απαύστως, ει γάρ και Θεός έκαστον, αλλ' εις τή φύσει πέλεις, ο Πατήρ, ο Υιός και τό πνεύμα, τοίς Τρισσοφάεσιν ιδιώμασι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Βάτον καιομένην πυρί, και μή φλεγομένην, προεώρα πάλαι Μωσής, εν Σιναίω τώ, ορει, σήν θεόδεκτόν σου γαστέρα Παρθένε, υποδεχομένην τό ακήρατον πύρ.

Ο Ειρμός

Τόν προδηλωθέντα, έν Όρει τώ Νομοθέτη, εν πυρί και βάτω, τόκον τόν τής, Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Οι κόσμον αρνησάμενοι, και τόν Σταυρόν αράμενοι, πληθύς οσίων Πατέρων, σύν τοίς χοροίς τών Μαρτύρων, Ιεραρχών ομήγυρις, και Γυναικών τό σύνταγμα, ημάς καταφαιδρύνατε, τού ανυμνήσαι αξίως, υμών τήν πάμφωτον μνήμην.

Έτερον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Τούς εν ασκήσει λάμπαντας, Θεοφόρους Πατέρας, καί Ιεράρχας άμα τε, Γυναικών τάς οσίας, καί τών Ιερομαρτύρων, τάς χορείας εν ύμνοις, φαιδρώς ανευφημήσωμεν, όπως αγιασθώμεν, καί ταίς ευχαίς τούτων, καί πρεσβείαις τής Θεοτόκου, τόν δρόμον διανύσωμεν, ευμαρώς τής νηστείας.

**Εις τούς Αίνους
Ιστώμεν Στιχηρά**

**Ήχος πλ. δ'
Ο εν Εδέμ Παράδεισος**

Τήν τών Πατέρων άπαντες πληθύν, οσίως ασκήσασαν, εν ωδαίς εγκωμιάσωμεν πιστοί, τούς Ιεράρχας δέ Χριστού, ευφημήσωμεν άσμασι, θεοφρόνως ομοψύχως αδελφοί, εν εγκρατεία γάρ έζησαν, καί εν νηστεία καθαρά, καί τού Χριστού κατετράνωσαν, τό Ευαγγέλιον ημίν, μεθ' ών ανυμνήσωμεν, Γυναικών τάς θεοφόρους καί λαμπράς, τήν αυτών πολιτείαν, θεοπρεπώς ζηλούντες εν ψυχή, ίνα εύρωμεν εκεί, πλημμελημάτων τήν συγχώρησιν.

Τούς εν ασκήσει λάμπαντας φαιδρώς, οσίως τε ζήσαντας, ευφημήσωμεν ενδόξως αδελφοί, ως βιοτεύσαντας καλώς, πρός ζωήν τήν αιώνιον, ευσεβώς μετοικισθέντας εν χαρά, πρός λήξιν τε τήν ανώλεθρον, καί μακαρίαν τήν εκεί, δι' αρετής καί σεμνότητος, ευθυδρομήσαντας ιδού, αξίως τιμήσωμεν, όπως τύχωμεν ελέους εκ Θεού, τή αυτών παρακλήσει, καί αιωνίου δόξης καί χαράς, καί ρυσθώμεν τών εκεί, απαραίτητων κολάσεων.

Ιεραρχών απάντων ο χορός, Δικαίων ομήγουρις, Ασκητών τε καί οσίων Γυναικών, τών βιωσάντων ευσεβώς, δυσωπηθέντες χάριτι, Ικετεύσατε τόν μόνον αγαθόν, καί πανοικτίρμονα Κύριον, τού οικτειρήσαι καί ημάς, καί τής εκεί κατακρίσεως, ρυσθειήμεν διαπαντός, ταίς προσευχαίς υμών σοφοί, καί μελλούσης απολαύσεως, τρυφάν διηνεκώς, εις αιώνας αιώνων, αγαλλιώμενοι τε καί ημείς, αίνον ύμνοις απαύστως, τώ Ζωοδότῃ ανακράζοντες.

Θεοπρεπή πανήγουριν πιστοί, κροτήσωμεν σήμεραν, έν τή μνήμη τών Αγίων δασιλώς Ιεραρχών, καί Ασκητών, καί Ιερομαρτύρων, καί οσίων Γυναικών, καί ευσεβών, τών γαρ φθαρτών κατεφρόνησαν, καί τών προσκαίρων αληθώς, καί ως αράχνην ηγήσαντο, καί ώσπερ σκύβαλα αυτά, ίνα κερδήσωσι, τόν Χριστόν καί τά βασιλεία αυ, τού, καί τά θεία εκείνα, ά οφθαλμός ουκ είδεν, ούς ουδέ ήκουσε ποτέ, ών πρεσβείαις ο Θεός, ρύσαι φθοράς τάς ψυχάς ημών.

Δόξα...

Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Όσοι Πατέρες, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος, τών κατορθωμάτων υμών, δι' ών έν τοίς ουρανοίς, εύρετε μισθόν τών καμάτων υμών, τών δαιμόνων ωλέσατε τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων εφθάσατε τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εξηλώσατε, παρρησίαν έχοντες πρός Κύριον, ειρήνην αιτήσασθε ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής, Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετά τών σών Οσίων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά καί από τού Κανόνος, Ωδή γ' καί ς'.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Καυχῆσονται Ὅσοι ἐν δόξῃ.

Στίχ. Αἱ υψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν.

Πρός Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ ΙΔ' 19-26)

Ἀδελφοί, τά τῆς εἰρήνης διώκωμεν, καί τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους, Μή ἔνεκεν βρώματος, κατάλυε τό ἔργον τοῦ Θεοῦ, πάντα μέν καθαρὰ, ἀλλά κακόν τῷ ἀνθρώπῳ, τῷ διά προσκόμματος ἐσθίοντι, Καλόν τό μή φαγεῖν κρέα, μηδέ πιεῖν οἶνον, μηδέ ἐν ὧ οὐ ἀδελφός σου προσκόπτει, ἢ σκανδαλίζεται, ἢ ἀσθενεῖ, Σύ πίστιν ἔχεις; κατά σεαυτόν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, Μακάριος ὁ μή κρίνων εαυτόν, ἐν ᾧ δοκιμάζει. Ὁ δέ διακρινόμενος, εἴαν φάγη, κατακέκριται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως, πάν δέ ὁ οὐκ ἐκ πίστεως, ἀμαρτία ἐστί. Τῷ δέ δυναμένῳ ὑμᾶς στηρίζαι κατά τό εὐαγγέλιόν μου καί τό κήρυγμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατά ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου, φανερωθέντος δέ νῦν διά τε γραφῶν προφητικῶν, κατ' ἐπιταγήν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, εἰς ὑπακοήν πίστεως, εἰς πάντα τά ἔθνη γνωρισθέντος, μόνῃ σοφῷ Θεῷ, διά Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἔτερος τῶν Ὁσίων

Πρός Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ Ε' 22 - ΣΤ' 2)

Ὁ δέ καρπός τοῦ Πνεύματος, Ἀδελφοί, ἐστίν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια, κατά τῶν τοιούτων οὐκ ἐστὶ νόμος. Οἱ δέ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν, σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχώμεν, Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες, Ἀδελφοί, εἴαν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἐν τινὶ παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζητε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, σκοπῶν σεαυτόν, μὴ καὶ σύ πειρασθῆς. Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλληλούϊα Ἦχος β'

Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Στίχ. Ἀγαλλιάσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίου

Εἶπεν ὁ Κύριος, Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν...

Καὶ τῶν Ὁσίων

Εἶπεν ὁ Κύριος, Πάντα μοι παρεδόθη...

Κοινωνικόν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

t31[top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετά τὸν προοιμακόν, στιχολογούμεν τό Μακάριος ἀνὴρ, τό Κάθισμα ὅλον.

Εἰς δέ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι' καὶ ψάλλομεν Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ς' καὶ τοῦ Τριωδίου δ'.

Στιχηρά προσόμοια τοῦ Τριωδίου

Ἦχος πλ. β' Ὅλην αποθέμενοι

Οπλάστης μου Κύριος, χούν εκ τῆς γῆς προσλαβών με, ζωηρώ φυσήματι, ψυχώσας εζώωσε καί ετίμησεν, επί γῆς ἄρχοντα, ορατών απάντων, καί Αγγέλοις ομοδίαιτον. Σατάν δ ο δόλιος, οργάνω τώ ὄφει χρησάμενος, εν βρώσει εδελέασε, καί Θεού τῆς δόξης εχώρισε, καί τώ κατωτάτω, θανάτω παραδέδωκεν εις γῆν. Αλλ' ως Δεσπότης καί εύσπλαγχνος, πάλιν ανακάλεσαι.

Στολήν θεοῦφαντον, απεξεδύθην ο τάλας, σοῦ τό θείον πρόσταγμα, παρακούσας Κύριε, συμβουλία εχθρού, καί συκῆς φύλλα δέ, καί τους δερματίνους, νύν χιτώνας περιβέβλημαι. ἰδρώτι κέκριμαι, ἄρτον μοχθηρόν κατεσθίειν γάρ, ακάνθας καί τριβόλους δέ, φέρειν μοι η γῆ κεκατήραται. Αλλ' ο εν υστέροις, τοίς χρόνοις εκ Παρθένου σαρκωθείς, ανακαλέσας εισάγαγε, πάλιν εις Παράδεισον.

Παράδεισε πάντιμε, τό ωραιότατον κάλλος, θεόκτιστον σκῆνωμα, ευφροσύνη ἄληκτε, καί απόλαυσις, δόξα τῶν Δικαίων, Προφητῶν τερπνότης, καί Αγίων οικητήριον, ἦχων τῶν φύλλων σου, Πλάστην τόν τῶν ὄλων ικέτευε, τάς πύλας υπανοίξαί μοι, ἄς τῆ παραβάσει απέκλεισα. καί αξιωθῆναι, τού ξύλου τῆς ζωῆς μεταλαβεῖν, καί τῆς χαράς, ἦς τό πρότερον, εν σοί κατετρύφησα.

Αδάμ εξωστράκισται, παρακοή Παραδείσου, καί τρυφῆς εκβέβληται, γυναικός τοίς ρήμασιν απατώμενος, καί γυμνός κάθηται, τού χωρίου οἶμοι! εναντίον οδυρόμενος. Διό σπουδάσωμεν, πάντες τον καιρόν υποδέξασθαι, νηστειας υπακούοντες, ευαγγελικῶν παραδόσεων, ἵνα διά τούτων, ευάρεστοι γενόμενοι Χριστώ, τού Παραδείσου τήν οίκησιν, πάλιν απολάβωμεν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Εκάθισεν Αδάμ, ἀπέναντι τού Παραδείσου, καί τήν ἰδίαν γύμνωσιν θρηνῶν ωδύρετο. Οἶμοι, τόν ἀπάτη πονηρά πεισθέντα καί κλαπέντα, καί δόξης μακρυνθέντα! οἶμοι, τόν ἀπλότητι γυμνόν, νύν δέ ηπορημένον! Αλλ' ὦ Παράδεισε, τρυφῆς απολαύσω, ουκέτι ὄψομαι ουκέτι σου της τόν Κύριον καί Θεόν μου και Πλάστην, εις γῆν γάρ απελεύσομαι, εξ ἦς καί προσελήφθην. Ελεήμον Οικτίρμον βοώ σοι. Ελέησόν με τόν παραπεσόντα.

Καί νύν... Θεοτοκίον,
τό τῆς Οκτωήχου

Εις τήν Λιτήν

Τό Ἰδιόμελον τού Αγίου τῆς Μονῆς

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἦλιος ακτίνας ἐκρυσεν, η σελήνη σύν τοίς ἀστροις εις αίμα μετετρέπη, ὄρη ἐφριξαν, βουνοί ετρόμαξαν, ὅτε Παράδεισος εκλείσθη. Εκβαίνων ο Αδάμ, χερσί τύπτων τάς ὄψεις, ἔλεγεν. Ελεήμον, ελέησόν με τόν παραπεσόντα.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Ὁμοιον

Μυστικῶς ανυμνούμέν σε, Θεοτόκε Μαρία, ανεδείχθης γάρ θρόνος τού μεγάλου Βασιλέως, σκηνή παναγία, τῶν ουρανῶν πλατυτέρα, Χερουβίμ ἄρμα, ανωτέρα δέ τῶν Σεραφίμ, νυμφῶν δόξης, εκ σοῦ γάρ προήλθε, σαρκωθείς ο πάντων Θεός. Αυτόν ικέτευε, σωθῆναι τάς ψυχάς ημῶν.

Απόστιχα τῆς Οκτωήχου τά κατ' Αλφάβητον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Εξεβλήθη Αδάμ τού Παραδείσου, διά τής βρώσεως, διό καί καθεζόμενος απέναντι τούτου, ωδύρετο, ολολύζων, ελεεινή τή φωνή, καί έλεγεν. Οίμοι, τί πέπονθα ο τάλας εγώ! μίαν εντολήν παρέβην τήν τού Δεσπότου, καί τών αγαθών παντοίων εστέρημαι. Παράδεισε αγιώτατε, ο δι' εμέ πεφυτευμένος, καί διά τήν Εύαν κεκλεισμένος, ικέτευε τώ σέ ποιήσαντι, καμέ πλάσαντι, όπως τών σών ανθέων πλησθήσωμαι. Διο καί πρόσ αυτόν ο Σωτήρ. Τό εμόν πλάσμα ου θέλω απολέσθαι, αλλά βούλομαι τούτο σώζεσθαι, καί εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν, ότι τόν ερχόμενον πρόσ με, ου μή εκβάλλω έξω.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος ο αυτός

Οποιοτής καί λυτρωτής μου Πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώ ην κατάρας τόν Αδάμ ηλευθέρωσε. Διό σοι Πάναγνε, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν ασιγήτως, τό Χαίρε τού Αγγέλου. Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Τό, Νύν απολύεις. Τό Τρισάγιον

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ο Κύριος μετά σου, ευλοημένη σύ εν γυναιξί, καί ευλοημένος ο καρπός τής κοιλίας σου, ότι Σωτήρα έτεκες τών ψυχών ημών. **ΕΚ γ'**

καί η λοιπή Ακολουθία τής Αγρυπνίας

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, εις τό, Θεός Κύριος, τό Απολυτίκιον Αναστάσιμον, δίς, καί τό Θεοτοκίον. Είτα η συνήθης Στιχολογία. Αρχόμεθα δέ αναγινώσκειν τό βιβλίον τής Εξαήμερου τού Χρυσοστόμου.

Μετά δέ τήν Στιχολογίαν, τά Ευλογητάρια, οι Αναβαθμοί τού Ἦχου, τό, Πάσα πνοή, τό ενδιατάκτον Εωθινόν Ευαγγέλιον, καί τό Ανάστασιν Χριστού, καί μετά τόν Ν'.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τής μετανοίας άνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ορθρίζει γάρ τό πνεύμά μου πρόσ ναόν τόν άγιόν σου, ναόν φέρον τού σώματος όλον εσπιλωμένον, αλλ' ως Οικτίρμων κάθαρων, ευσπλάγχνω σου ελέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Ὅμοιον

Τής σωτηρίας εύθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αισχραίς γάρ κατερρύπωσα, τήν ψυχήν αμαρτίαις, ως ραθύμως τόν βίον μου, όλον εκδαπανήσας, ταίς σαίς πρεσβεΐαις ρύσαι με, πάσης ακαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου, καί κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου, εξάλειψον τό ανόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τών πεπραγμένων μοι δεινών, εννοών τάλας, τρέμω τήν φοβεράν ημέραν ο τής κρίσεως, αλλά θαρρών εις τό έλεος τής ευσπλαγχνίας σου, ως ο Δαυΐδ βοώ σοι. Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα σου έλεος.

Οι Κανόνες. Τής Οκτωήχου, ο Αναστάσιμος, ο Σταυροαναστάσιμος, καί τής Θεοτόκου, εις η' καί τού Τριωδίου, εις ς'.

Κανών τού Τριωδίου

Ποίημα Χριστοφόρου τού Πρωτασηκρίτου

Ωδή α' Ἦχος πλ. β' Ὡς ἐν ἠπεύρω πεζεύσας

Δεῦρο ψυχὴ μου αθλία, κλαύσον τὰ σοί, πεπραγμένα σήμερον, μνημονεύουσα τῆς πρίν, ἐν Εδέμ γυμνώσεως, δι ἧς, ἐξεβλήθης τῆς τρυφῆς, καί τῆς ἀλήκτου χαράς.

Υπὸ πολλῆς ευσπλαγχνίας, καί οἰκτιρμῶν, Πλαστουργέ τῆς κτίσεως, καί τῶν ὅλων Ποιητά, ἐκ χοός ζωώσας με τό πρίν, ἐνετείλω σε ὑμνεῖν, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις σου.

Διά χρηστότητος πλούτον, σύ φυτουργεῖς, Πλαστουργέ καί Κύριε, Παραδείσου τῆν τρυφήν, ἐν Εδέμ κελεύων με τρυφάν, τῶν ωραίων καί τερπνῶν, καί μὴ ρεόντων καρπῶν.

Οἶμοι ψυχὴ μου αθλία! τῶν ἐν Εδέμ, ἀπολαύειν εἰληφας, ἐξουσίαν ἐκ Θεοῦ, μὴ φαγεῖν δέ γνώσεως καρπὸν, προσετάγης, ἵνα τί, παρέβης νόμον Θεοῦ;

Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Παρθένε, ὡς τοῦ Ἀδάμ, κατὰ γένος θύγατερ, κατὰ χάριν δέ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ γεννήτρια ἐμέ, τὸν ἐξόριστον Εδέμ, νῦν ἀνακάλεσαι.

Καταβασία

«Ὡς ἐν ἠπεύρω πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ὠδὴν, ἐβόα, ἄσωμεν».

Ωδή γ' Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ

Ὁφίς ὁ δόλιος ποτέ, τῆν τιμὴν μου φθονήσας, ἐπιθύρισε δόλον, τῆς Εύας ἐν τοῖς ὠσίν, ἐξ ἧς ἐγώ, πλανηθεὶς ἐξωρίσθην, οἶμοι! τοῦ χοροῦ τῆς ζωῆς.

Τῆν χεῖρα τείνας προπετώς, ἐγευσάμην τοῦ ξύλου, τοῦ τῆς γνώσεως, οὔπερ, προσέταξέ μοι Θεός, μηδὲ ὡς μεταλαβεῖν, καί τῆς θείας, δόξης ἀπερρίφθην πικρώς.

Οἶμοι αθλία μου ψυχὴ! πῶς οὐκ ἔγνωσ τὸν δόλον; πῶς οὐκ ἤσθου τῆς πλάνης, καί τοῦ φθόνου τοῦ ἐχθροῦ; ἀλλ' ἐσκοτίσθης, τὸν νοῦν, καί παρέβης, ἐντολὴν τοῦ Κτίστου σου;

Θεοτοκίον

Ἐλπίς καί σκέπη μου σεμνή, ἡ τῆν γύμνωσιν πάλαι, περιστείλασα μόνη, τῆν τοῦ πεσόντος Ἀδάμ, τῷ τοκετώ σου Ἀγνή, ἀφθαρσίαν ἀύθις με ἀμφίασον.

Καταβασία

«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ υψώσας τό κέρας, τῶν πιστῶν σου Ἀγαθέ, καί στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου».

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἐξεβλήθη ὁ Ἀδάμ, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, διὰ βρώσεως πικράς, ἐν ἀκрасία ἐντολὴν, μὴ φυλάξας τῆν τοῦ Δεσπότη, καί κατεκρίθη, ἐργάζεσθαι τῆν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη αὐτός, ἰδρώτι δέ πολλῷ, ἐσθίειν ἄρτον αὐτοῦ. Διὸ ἡμεῖς ποθήσωμεν ἐγκράτειαν, ἵνα μὴ ἔξω θρηνησωμεν, τοῦ Παραδείσου, ὡσπερ ἐκεῖνος, ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἐλευσώμεθα.

Ἐτερον Ἦχος δ' Ὁ υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Νῦν ὁ καιρὸς τῶν ἀρετῶν ἐπεφάνη, καί ἐπὶ θύραις ὁ Κριτής, μὴ στυγνάσωμεν, ἀλλὰ δεῦτε νηστεύοντες προσάξωμεν, δάκρυα κατάνυξιν καί ἐλεημοσύνην, κρίζοντες.

Ημάρτομεν, υπέρ ψάμμον θαλάσσης. Αλλ' άνες πάσι πάντων Λυτρωτά, ίνα καί σχώμεν τόν άφθαρτον στέφανον.

Θεοτοκίον, Όμοιον

Ου σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι, εί μή γάρ σύ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο εκ τοσούτων κινδύνων, τίς δέ διεφύλαξεν, έως νύν ελευθέρους; ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σου, σούς γάρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Είτα ανάγνωσις τού Λόγου, εις τήν πληγήν τής χαλάζης, ού η αρχή. Τί λύτετε τάξιν επαινουμενή; Ποιούμεν δέ αυτόν εις δόσεις δύο.

Ωδή δ' Χριστός μου δύναμις

Τιμής ηξίωμα, εγώ ο άθλιος, παρά σου τού Δεσπότου εν τή Εδέμ, οίμοι πώς πεπλάνημαι, καί διαβόλω, φθονηθείς, απερρίφην τού προσώπου σου!

Εμέ θρηνήσατε, Αγγέλων τάγματα, Παραδείσου τά κάλλη καί τών φυτών, τών εκεί ευπρέπεια, τόν πλανηθέντα δυστυχώς καί Θεού αποσκιρτήσαντα.

Λειμών μακάριε, φυτα θεόφυτα, Παραδείσου τερπνότης νύν επ' εμέ, δάκρυα σταλάξατε, εκ φύλλων ώσπερ όφθαλμών, τόν γυμνόν, καί ξένον δόξης Θεού.

Ουκέτι βλέπω σε, ουκ απολαύω σου, τής ηδίστης καί θείας μαρμαρυγής, πάντιμε Παράδεισε. γυμνός γάρ έρριμαι εις γήν, παροργίσας τόν Ποιήσαντα.

Θεοτοκίον

Αγία Δέσποινα, η διανοίξασα, Παραδείσου τάς πύλας πάσι πιστοίς, άς Αδάμ απέκλεισε διά παράβασιν ποτέ, πύλας ελέους μοι διάνοιξον.

Καταβασία

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ωδή ε' Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ

Φθονήσας πάλαι μοι ο εχθρός, τής εν Παραδείσω ευτυχούς, αναστροφής ο μισάνθρωπος, όφεως εν είδει με υπεσκέλισε, καί δόξης αϊδίου ξένον με έδειξε.

Θρηνώ καί κόπτομαι τήν ψυχήν, καί τοίς οφθαλμοίς επιζητώ, πλήθη δακρύων προστίθεσθαι, όταν αποβλέψω, καί καταμάθω μου, τήν γύμνωσιν ήν έσχον, εκ παραβάσεως.

Εκ γής επλάσθην χειρί Θεού, αύθις δ' επιστρέφειν πρός τήν γήν, εγώ ο άθλιος ήκουσα. Τίς εμέ μή κλαύση, τόν απωσθέντα Θεού, καί τής Εδέμ τόν Άδην ανταλλαζάμενον.

Θεοτοκίον

Νυμφώνα δόξης σε μυστικόν, πάντες καταγγέλλομεν πιστοί, Θεοκυήτορ, πανάμωμε, όθεν δυσωπώ σε Αγνή πεσόντα με, νυμφώνος Παραδείσου, οικείον ποιήσον.

Καταβασία

«Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγαυσον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Ωδή ς' Τού βίου τήν θάλασσαν

Στολήν με ενέδυσας, θεοϋφαντον Σωτήρ, εν τή Εδέμ ώς εύσπλαγχνος, εγώ δέ σου παρείδον τήν εντολήν, πεισθείς τώ αλάστορι, καί γυμνός καθωράθην ο ταλαίπωρος.

Ψυχή παναθλία μου, εμακρύνθης εκ Θεού, διά απροσεξίας σου, Παραδείσου εστέρησαι τής τρυφής, Αγγέλων κεχώρισαι, εις φθοράν κατηνέχθης, ώ τού πτώματος!

Ελέησον οίκτειρον, Παντοκράτορ ο Θεός, τών σών χειρών τό ποίημα, μή παρίδης με δέομαι Αγαθέ, τόν αποχωρίσαντα, εμαυτόν τής χορείας τών Αγγέλων σου.

Θεοτοκίον

Μαρία Θεόκλητε, η Κυρία τού παντός, ώς τετοκυία Κύριον, Βασιλέα τών όλων και Λυτρωτήν, αιχμάλωτον όντα με, Παραδείσου τής δόξης ανακάλεσαι.

Καταβασία

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, εν ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ἦχος πλ. β'

Τής σοφίας οδηγέ, φρονήσεως χορηγέ, τών αφρόνων παιδευτά, και πτωχών υπερασπι, στήριξον, συνέτισον τήν καρδίαν μου Δέσποτα. Σύ δίδου μοι λόγον, ο τού Πατρός Λόγος, ιδού γάρ τά χείλη μου, ου μή κωλύσω εν τώ κράζειν σοι. Ελεήμον, ελέησόν με τόν παραπεσόντα.

Ο Οίκος

Εκάθισεν Αδάμ τότε, και έκλαυσεν απέναντι τής τρυφής τού Παραδείσου, χερσί τύπτων τās όψεις, και έλεγεν. Ελεήμον, ελέησόν με τόν παραπεσόντα.

- Ιδών Αδάμ τόν Άγγελον, ωθήσαντα, και κλείσαντα τήν τού θείου κήπου θύραν, ανεστέναξε μέγα, και έλεγεν. Ελεήμον, ελέησόν με τόν παραπεσόντα.
- Συνάλγησον Παράδεισε, τώ κτήτορι πτωχεύσαντι, και τώ ήχω σου τών φύλλων, ικέτευσον τόν Πλάστην, μή κλείση σε. Ελεήμον, ελέησόν με τόν παραπεσόντα.
- Παράδεισε πανάρετε, πανάγιε, πανόλβιε, ο Εύαν κεκλειδι Αδάμ πεφυτευμένος, και διά την σμένος, ικέτευσον Θεόν διά τόν παραπεσόντα. Ελεήμον, ελέησόν με τόν παραπεσόντα.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, ανάμνησιν ποιούμεθα τής από τού Παραδείσου τής τρυφής εξορίας τού Πρωτοπλάστου Αδάμ.

Στίχοι

- Κόσμος γενάρχαις πικρά συνθρηνησάτω.
- Βρώσει γλυκεία, συμπεσών πεπτωκόσι.

Τή αφάτω σου ευσπλαγχνία, Χριστέ ο Θεός ημών, τής τρυφής τού Παραδείσου ημάς καταξίωσον, και ελέησον, ώς μόνος φιλόανθρωπος. Αμήν.

Ωδή ζ' Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Ο δεσπόζων τών αιώνων πάντων Κύριος, ο πλάσας με βουλήματι σώ, φθονηθέντα με, τώ δολίω δράκοντι ποτέ, και σέ παροργίσαντα Σωτήρ, μή υπερίδης ο Θεός, αλλ' ανακάλεσαί με.

Τά τού αίσχους περικείμενος ενδύματα, οίμοι! αντί στολής φωταυγούς, αποκλαίωμα τήν εμήν απώλειαν Σωτήρ, και πίστει βοώ σοι Αγαθέ. Μή υπερίδης, ο Θεός, αλλ' ανακάλεσαί με.

Ετραυμάτισεν ο όφιος ο παμπόνηρος, όλην μου τήν ψυχήν φθονερώς, Παραδείσου δέ τής τρυφής, εξόριστον ποιεί, αλλ' ώ ευσυμπάθητε Σωτήρ, μή υπερίδης ώς Θεός, αλλ'

ανακάλεσαί με.

Θεοτοκίον

Τήν ικέσιόν μου δέησιν Πανάμωμε πρόσδεξαι συμπαθεία τή σή, καί συγχώρησιν τών πταισμάτων, δίδου μοι Αγνή, εν θρήνοις βοώντι εκτενώς. Μή υπερίδης Αγαθή, αλλ' ανακάλεσαί με.

Καταβασία

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν Τύραννον έπεισε βοάν. Ευλογητός εί ο Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Ωδή η' Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Δωρεαίς πολυτρόποις πάλαι τετίμηκας, τών χειρών σου τό έργον, μόνε φιλόανθρωπε. δράκων δέ δεινός συριγμώ εδελέασεν, οίμοι! τών προσόντων, καλών απογυμνώσας.

Ίνα τί συμβουλίας πικράς ακήκοας, καί τής θείας εγένου ψήφου παρήκοος; οίμοι ταπεινή ψυχή, Θεόν λυπήσασα, όν αεί δοξάζειν, ετάχθης συν Αγγέλοις.

Ερπετών καί θηρίων δεσπότης γέγονας, ερπετώ ψυχοφθόρω, πώς προσωμίλησας, σύμβουλον λαβών, ώς ευθή τόν αλάστορα; ώ τής σής απάτης, ψυχή μου παναθλία!

Θεοτοκίον

Φωτοφόρον σκηνήν σε Θεού σαρκώσεως, ανυμνούμεν Μαρία Θεοχαρίτωτε, όθεν με δεινώς σκοτισθέντα τοίς πάθεσι, λάμπων φώς ελέους, ελπίς απηλπισμένων.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Καταβασία

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις, δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν, ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Θεόν ανθρώποις ιδείν

Γλυκύς εις γεύσιν καρπός τής γνώσεως, εν τή Εδέμ εφάνη μοι, πλησθέντι τής βρώσεως, εις χολήν δέ γέγονε τό τέλος αυτής, οίμοι ψυχή αθλία! πώς ακρασία σε, τής τού Παραδείσου εστίας, ξένην πεποίηκε;

Θεέ τών όλων, ελέους Κύριε, εις τήν εμήν ταπεινώσιν, ευσπλάγχχνως επίβλεψον, καί μή πόρρω πέμψης με τής θείας Εδέμ, όπως βλέπων τά κάλλη, όθεν εκπέπτωκα, σπεύσω πάλιν θρήνοις, προσλαβείν άπερ απώλεσα.

Θρηνώ, στενάζω, καί αποδύρομαι, τά Χερουβίμ φλογίνη τή ρομφαία θεώμενος, τής είσοδον φυλάττειν ταχθέν, πάσι τοίς Εδέμ την παραβάταις, οίμοι! απρόσιτον, ειμή σύ ακώλυτον Σωτήρ, ταύτην ποιήσεις μοι.

Θαρρώ τώ πλήθει, τώ τού ελέους σου, Χριστέ Σωτήρ, καί θείας εκ πλευράς σου τώ Αίματι. δι' ού καθηγίασας τήν φύσιν βροτών, ήνοιξας δέ τάς πύλας, τοίς σοί λατρεύουσι, τάς τού Παραδείσου Αγαθέ, τάς πρίν κλεισθείσας Αδάμ.

Θεοτοκίον

Ζωής η πύλη η αδιόδευτος, η νοητή Παρθένε Θεοτόκε ανύμφευτε, Παραδείσου πύλας μοι κλεισθείσας τό πρίν, άνοιξον σαίς πρεσβείαις, όπως δοξάζω σε, τήν μετά Θεόν μου βοηθόν, καί κραταιάν προσφυγήν.

Καταβασία

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις Στρατιαίς, σε μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον Αναστάσιμον

Είτα τό παρόν

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τῆς εντολής σου Κύριε, παρήκουσα ο άθλιος, καί γυμνωθείς τῆς σῆς δόξης, αισχύνης πέπλησμαι, οίμοι! καί τῆς τρυφῆς εκβέβλημαι, τού Παραδείσου εύσπλαγγνε. Ελεήμον ελέησον, τόν στερηθέντα δικαίως, τῆς αγαθότητος τῆς σῆς.

Ἐτερον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Αποικισθέντες Κύριε, Παραδείσου τό πρώτον, διά τῆς ξύλου βρώσεως, αντεισηγάγες πάλιν, διά Σταυρού καί τού Πάθους, σου Σωτήρ καί Θεέ μου, δι' ού ημάς οχύρωσον, τήν Νηστείαν πληρώσαι, αγνοπε πώς, καί τήν θείαν Ἐγερσιν προσκυνήσαι, τό Πάσχα τό σωτήριον, σέ Τεκούσης πρεσβείαις.

Εἰς τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα δ', καί Ανατολικόν έν, καί τού Τριωδίου γ'.

Στιχηρά Ιδιόμελα τού Τριωδίου

Ἦχος πλ. α'

Οίμοι! ο Αδάμ, εν θρήνω κέκραγεν, ότι όφισ καί γυνή, θεϊκής παρρησίας με έξωσαν, καί Παραδείσου τῆς τρυφῆς ξύλου βρώσις ηλλοτρίωσεν. Οίμοι! ου φέρω λοιπόν τό όνειδος, ο ποτέ βασιλεύς τών επι γείων πάντων κτισμάτων Θεού, νύν αιχμάλωτος ώφθην, υπό μιάς αθέσμου συμβουλῆς, καί ο ποτέ δόξαν αθανασίας ημφιεσμένος, τῆς νεκρώσεως τήν δοράν, ως θνητός ελειπίνως περιφέρω. Οίμοι! τίνα τών θρήνων συνεργάτην ποιήσομαι; Αλλά σύ Φιλάνθρωπε, ο εκ γῆς δημιουργήσας με, ευσπλαγγνίαν φορέσας, τῆς δουλείας τού εχθρού, ανακάλεσαι καί σώσον με.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, διηγῆσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

Ο αυτός

Τό στάδιον τών αρετών ηνέωκται, οι βουλόμενοι αθλήσαι εισέλθετε, αναζωσάμενοι τόν καλόν τῆς Νηστείας αγώνα, οι γάρ νομίμως αθλούντες, δικαίως στεφανούνται, καί αναλαβόντες τήν πανοπλίαν τού Σταυρού, τώ εχθρώ αντιμαχησώμεθα, ως τείχος άρρηκτον κατέχοντες τήν Πίστιν, καί ως θώρακα τήν προσευχήν, καί περικεφαλαίαν τήν ελεημοσύνην, αντί μαχαίρας τήν νηστείαν, ήτις εκτέμνει από καρδίας πάσαν κακίαν. Ο ποιών ταύτα, τόν αληθινόν κομίζεται στέφανον, παρά τού Παμβασιλέως Χριστού, εν τή ημέρα τῆς Κρίσεως.

Στίχ. Ανάστηθι, Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου. μή επιλάθη τών πενήτων σου εις τέλος.

Ἦχος πλ. β'

Αδάμ τού Παραδείσου διώκεται, τροφῆς μεταλαβών ως παρήκοος, Μωσῆς θεόπτῆς εχρημάτισε, νηστεία τά όμματα, τῆς ψυχῆς καθηράμενος, Διό τού Παραδείσου οικήτορες γενέσθαι επιποθούντες, απαλλαγώμεν τῆς αλυσιτελούς τροφῆς, καί Θεόν καθοράν εφιέμενοι, Μωσαϊκώς τήν τετράδα, τῆς δεκάδος νηστεύσωμεν, προσευχή καί τή δεήσει, ειλικρινώς προσκαρτερούντες, κατευνάσωμεν τῆς ψυχῆς τά παθήματα, αποσοβήσωμεν τῆς σαρκός τά οιδήματα, κούφοι πρός τήν άνω πορείαν μετίωμεν, όπου αι τών Αγγέλων χορείαι, ασιγήτοις φωναίς, τήν αδιαίρετον ανυμνούσι Τριάδα, καθοράν τό αμήχανον κάλλος, καί δεσποτικόν. Εκεί αξίωσον ημάς, Υιέ Θεού ζωοδότα, τούς επί σοί πεποιθότας, συγχορεύσαι ταίς τών Αγγέλων στρατιαίς, ταίς τῆς τε Αποκούσης σε Μητρός Χριστέ πρεσβείαις, και στόλων, καί τών Μαρτύρων, καί πάντων τών Αγίων.

Δόξα... Ἦχος ο αυτός

Ἐφθασε καιρός, ἡ τῶν πνευματικῶν αγῶνων ἀρχή, ἡ κατὰ τῶν δαιμόνων νίκη, ἡ πάνοπλος ἐγκράτεια, ἡ τῶν Ἀγγέλων εὐπρέπεια, ἡ πρὸς Θεὸν παρρησία, δι' αὐτῆς γὰρ Μωϋσῆς, γέγονε τῷ Κτίστῃ συνόμιλος, καὶ φωνὴν ἀοράτως, ἐν ταῖς ἀκοαῖς ὑπεδέξατο, Κύριε, δι' αὐτῆς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς, προσκυνῆσαί σου τὰ Πάθη καὶ τὴν ἀγίαν Ἀνάστασιν, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠγματοῦται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα ἐζωποιοῦμεν, διὸ ἀνυμνοῦντες βωόμεν. Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἡ συνήθης Λιτή ἐν τῷ Νάρθηκι, ἐν ἡ ψάλλομεν καὶ τὸ Ἐωθινὸν Ἰδιόμελον. Συνάπτομεν δὲ καὶ τὴν πρώτην Ὡραν, καὶ ἀναγινώσκονται αἱ Κατηχήσεις τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τῆς Ὀκτωῆχου καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Τριωδίου ἡ ς' Ὠδή. Ὁ Απόστολος.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Εὐξασθε, καὶ ἀπόδοτε, Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου Τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ΙΓ', 11 - ΙΔ', 4)

Ἀδελφοί, νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία, ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Αποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἐριδι καὶ ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιήσθε εἰς ἐπιθυμίας. Τὸν δὲ ἀσθενούντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν. Ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα. Ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει. Ὁ ἐσθίων, τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενείτω, καὶ ὁ μὴ ἐσθίων, τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω, ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο. Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην. Τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει, ἢ πίπτει, σταθήσεται δέ, δυνατὸς γὰρ ἐστὶν ὁ Θεός, στήσαι αὐτόν.

Ἀλληλουΐα Ἦχος δ'

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος, Ἐάν ἀφήτε τοὺς ἀνθρώπους...

Κοινωνικόν

Ἀινεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Ἀινεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς υψίστοις. Ἀλληλουΐα.

[t32top](#)

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετά τὸν Προοιμακὸν Ψαλμόν, ἀνεὺ ἄλλης Στιχολογίας, ψάλλομεν τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Καιστῶμεν Στίχους ι' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τανυκτικά, τὰ κατὰ τὸν

τυχόντα Ἦχον, δ' καί του Τριωδίου, τά παρόντα προσόμοια, γ'.

Ποίημα τού κυρίου Ιωσήφ

Ἦχος β'. Ἀγγελος μέν τό Χαίρε

Εγκρατεία τήν σάρκα, ταπεινώσαι πάντες σπουδάσωμεν, τό θείον υπερχόμενοι στάδιον, τής αμώμου Νηστείας, καί ευχαίς καί δάκρυσι, Κύριον τόν σώζοντα ημάς εκζητήσωμεν, καί λήθην τής κακίας παντελή ποιήσωμεν βοώντες. Ημάρτομέν σοι, σώσον, ως πάλαι Νινευίτας, Χριστέ Βασιλεύ, καί κοινωνούς ημάς, ουρανίου Βασιλείας ποιήσον εύσπλαγγχε.

Εμαυτόν απελπίζω, εννοών τά έργα μου Κύριε, τά πάσης τιμωρίας επάξια, ιδού γάρ παραβλέψας, τά σεπτά σου Σώτερ εντάλματα, ασώτως μου τόν βίον ηνάλωσα, διό καθικετεύω, μετανοίας όμβροις με καθάρας, νηστεία καί δεήσει, ως μόνος Ελεήμων εκλάμπρυνον, καί μή βδελύξη, με Ευεργέτα τών απάντων, καί Υπεράγαθε.

Ἔτερον Τού κυρίου Θεοδώρου

Ἦχος β' Τών υπέρ νούν δωρεών

Τόν τής Νηστείας καιρόν, φαιδρώς απαρξώμεθα, πρός αγώνας πνευματικούς εαυτούς υποβάλλοντες, αγνίσωμεν τήν ψυχήν, τήν σάρκα καθάρωμεν, νηστεύσωμεν ώσπερ εν τοίς βρώμασιν εκ παντός πάθους, τάς αρετάς τρυφώντες τού Πνεύματος, εν αίς διατελούντες πόθω, αξιωθειήμεν πάντες, κατιδείν τό πάνσεπτον Πάθος Χριστού τού Θεού, καί τό άγιον Πάσχα, πνευματικώς εναγαλλιώμενοι.

Καί τού Μηναίου, προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Είσοδος μετά τού θυμιατού, ήτις γίνεται εν πάσαις ταίς Κυριακαίς τής αγίας Τεσσαρακοστής εις τό Λυχνικόν, διά τά μεγάλα Προκείμενα. Μετά τό, Φώς ιλαρόν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου από τού παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ επάκουσόν μου, πρόσχεσ τή ψυχή μου, καί λύτρωσαι αυτήν.

Στίχ. Η σωτηρία σου ο Θεός αντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ιδέτwsαν πτωχοί, καί ευφρανθήτwsαν.

Καί πάλιν γεγονωτέρα φωνή

Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου από τού παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ επάκουσόν μου. πρόσχεσ τή ψυχή μου, καί λύτρωσαι αυτήν.

Η εκτενης, τό, Καταξίωσον Κύριε, Μεάνοιαι γ', καί αι Αιτήσεις παρά τού Ιερέως.

Εις δέ τά Απόστιχα, τό παρόν Ιδιόμελον.

Ἦχος δ'

Έλαμψεν η χάρις σου Κύριε, έλαμψεν ο φωτισμός τών ψυχών ημών, ιδού καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού καιρός μετανοίας, αποθώμεθα τά έργα τού σκότους, καί ενδυσώμεθα τά όπλα τού φωτός, όπως διαπλεύσαντες τό τής Νηστείας μέγα πέλαγος, εις τήν τριήμερον Ανάστασιν καταντήσωμεν, τού Κυρίου καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, τού σώζοντος τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Πρός σέ ήρα τούς οφθαλμούς μου, τόν κατοικούντα εν τώ ουρανώ. Ιδού, ως οφθαλμοί δούλων εις χείρας τών κυρίων αυτών, ως οφθαλμοί παιδίσκης εις χείρας τής κυρίας αυτής, ούτως οι οφθαλμοί ημών πρός Κύριον τόν Θεόν ημών, έως ού οικτειρήσαι ημάς.

Καί πάλιν τό αυτό Ιδιόμελον

Στίχ. Ελέησον ημάς, Κύριε, ελέησον ημάς, ότι επί πολύ επλήσθημεν εξουδενώσεως, επί πλείον επλήσθη η ψυχή ημών, τό όνειδος τοίς ευθηνούσι, καί η εξουδένωσις τοίς υπερηφάνοις.

Μαρτυρικόν

Ο ενδοξαζόμενος, εν ταίς μνείαις τών Αγίων σου Χριστέ ο Θεός, υπ' αυτών δυσωπούμενος, κατάπεμψον ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος ο αυτός

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τών Αγγέλων αι τάξεις σε, Θεομήτορ δοξάζουσι, τόν Θεόν γάρ Πάναγνε απεκύησας, τόν σύν Πατρί καί τώ Πνεύματι, αεί συνυπάρχοντα, καί Αγγέλων στρατιάς, εκ μή όντος βουλήματι, υποστήσαντα, όν ικέτευε σώσαι καί φωτίσαι, τάς ψυχάς τών ορθοδόξως, σέ ανυμνούντων Πανάχαραντε.

Νύν απολύεις. Καί μετά τό Τρισάγιον, ψάλλομεν τά Τροπάρια ταύτα, ποιούντες καί ανά μίαν μετάνοιαν εις έκαστον αυτών, πλήν τού τελευταίου, όπερ λέγεται άνευ μέλους.

Ήχος πλ. α'

Θεοτόκε Παρθένε, Χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ο Κύριος μετά σού, ευλογημένη, συ εν γυναιξί, καί ευλογημένος ο καρπός τής κοιλίας σου, ότι Σωτήρα έτεκες τών ψυχών ημών.

Βαπτιστά τού Χριστού, πάντων ημών μνήσθητι, ίνα ρυσθώμεν τών ανομιών ημών, σοί γάρ εδόθη χάρις πρεσβεύειν υπέρ ημών.

Δόξα...

Ικετεύσατε υπέρ ημών, άγιοι Απόστολοι, καί Άγιοι πάντες, ίνα ρυσθώμεν κινδύνων καί θλίψεων, υμάς γάρ θερμούς προστάτας, πρός τόν Σωτήρα κεκτήμεθα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπό τήν σήν ευσπλαγχνίαν, καταφεύγομεν, Θεοτόκε, τάς ημών ικεσίας, μή παρίδης εν περιστάσει, αλλ' εκ κινδύνων λύτρωσαι ημάς, μόνη Αγνή, μόνη ευλογημένη.

Τό, Κύριε ελέησον, μ' πραεία φωνή

Ο Ιερεύς. Ο ών ευλογητός Χριστός Ο Θεός ημών...

Καί ημείς στερεούμεν τούς Βασιλείς, λέγοντες

Επουράνιε Βασιλεύ, τούς πιστούς Βασιλείς ημών στερέωσον, τήν Πίστιν στήριξον, τά έθνη πράϋνον, τόν κόσμον ειρήνευσον, τήν αγίαν Μονήν ταύτην Καλώς διαφύλαξον, τούς προαπελθόντας πατέρας καί αδελφούς ημών εν σκηναίς Δικαίων τάξον, καί ημάς εν μετανοία καί εξομολογήσει παράλαβε, ως αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Καί ποιούμεν τάς τρεις μεγάλας μετανοίας, λέγοντες μυστικώς εν εκάστη μετανοία ανά ένα Στίχον τής επομένης Ευχής τού αγίου Εφραίμ.

Κύριε καί Δέσποτα τής ζωής μου, πνεύμα αργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καί αργολογίας, μή μοι δώς.

- Πνεύμα δέ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, υπομονής, καί αγάπης χάρισάι μοι τώ σῷ δούλω.
- Ναί Κύριε Βασιλεύ, δώρησαί μοι τού οράν τά εμά πταίσματα, καί μή κατακρίνειν τόν αδελφόν μου, ὅτι ευλογητός εἶ εἰς τούς αἰώνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα ἀσπαζόμεθα τάς αγίας Εἰκόνας ἐν τοῖς στασιδίοις ἡμῶν, ὡς συνήθως, καί λέγει ὁ Προεστῶς, τό, Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι... Ἡ Ευχή ὑπό τού Ιερέως, καί Απόλυσις.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος β' Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα

Τῆς Νηστείας τή θεία ἀπαρχή, κατάνυξιν κτησώμεθα ψυχῆς, ἐκβοῶντες, Δέσποτα Χριστέ, τήν προσευχήν ἡμῶν δέξαι, ἐκλεκτόν ὡσπερ θυμίαμα, καί ρύσαι δεόμεθα δυσώδους φθοράς ἡμᾶς, καί κολάσεως φρικτῆς, ὁ μόνος ὑπάρχων εὐδιάλλακτος.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα πηγῆ, συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς, Θεοτόκε, βλέψον εἰς λαόν τόν ἀμαρτήσαντα, δείξον ὡς αεὶ τήν δυναστείαν σου, εἰς σέ γάρ ἐλπίζοντες, τό Χαίρει βοώμέν σοι, ὡς ποτέ ὁ Γαβριήλ, ὁ τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγος.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος β' Τήν ἀχραντον Εἰκόνα σου

Τήν πάνσεπτον ἐγκράτειαν, ἐναρξώμεθα φαιδρῶς, ἀκτίνας ἀπολάμποντες, τῶν αγίων ἐντολῶν, Χριστοῦ τού Θεοῦ ἡμῶν, αγάπης τήν λαμπρότητα, προσευχῆς τήν ἀστραπήν, ἀγνείας καθαρότητα, εὐανδρείας τήν ἰσχύν, ὅπως λαμπροφόροι προφθάσωμεν, εἰς τήν αγίαν καί τριήμερον Ἀνάστασιν, τήν καταλάμπουσαν ἀφθαρσίαν τώ κόσμῳ.

Δόξα... τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ἀμαχον πρεσβείαν σου, κεκτημένος ἐν δεινοῖς, λυτρούμαι τῶν θλιβόντων με, παρ' ἐλπίδα θαυμαστώς, ὦ Μήτηρ Θεοῦ ἡμῶν, προφθάνεις γάρ σύ πάντοτε, τοῖς αἰτούσί σε πιστώς, τόν ζόφον ἐκδιώκουσα, τῶν πολλῶν ἀμαρτιῶν. Ὅθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι. Δέξαι Δέσποινα, βραχέα χαριστήρια, ἀνθ' ὧν ὑπάρχεις μοι ἐν πάσι βοήθεια.

Ὡδή α' Ἦχος β' Δεύτε λαοί

Πῶς τήν ἐμήν, νύν ἀποκλαύσομαι ἐκπτώσιν, ποίαν ἀρχήν ποιήσομαι, τῆς σωτηρίας μου, ὁ ἀσώτως βιώσας; Οἰκτίρμον οἷς περ οἶδας, κρίμασι, σώσόν με.

Ἴδε καιρός, ἴδε ἡμέρα σωτήριος, ἡ τῆς Νηστείας εἴσοδος, ψυχῆ γρηγόρησον, καί

παθών τās εισόδους, απόκλεισον Κυρίω, ενατενίζουσα.

Αμαρτιών, η τρικυμία χειμάζουσα, επί βυθόν καθέλκει με τής απογνώσεως, αλλά σου τώ πελάγει, προστρέχω τού ελέους. Σώσον με Κύριε.

Μόνος εγώ, τή αμαρτία δεδούλωμαι, μόνος εγώ τοίς πάθεσι, θύραν ηνέωξα, ευδιάλλακτε Λόγε, επίστρεψόν με, σώσον, τή ευσπλαγχνία σου.

Θεοτοκίον

Η τήν πηγγήν, τής απαθείας κυήσασα, τραυματισθέντα πάθεσι, Κόρη θεράπευσον, καί πυρός αιωνίου, εξάρπασόν με μόνη, θεοχαρίτωτε.

Έτερος

Ειρμός ο αυτός

Δεύτε λαοί, σήμερον υποδεξώμεθα, τών Νηστειών τό χάρισμα, ως θεοδώρητον, καιρόν τής μετανοίας, εν ταύτη τόν Σωτήρα, ιλεωσόμεθα.

Έφθασε νύν, εισήκται ο τών αγώνων καιρός, τό τής Νηστείας στάδιον, προθύμως άπαντες, απαρξώμεθα ταύτης, τās αρετάς Κυρίω, ως δώρα φέροντες.

Δόξα...

Μονάς απλή, τρίφωτε αρχικωτάτη Ενάς, πανσθενεστάτη πάνζωε, Θεέ καί Κύριε, Πατήρ ο παντοκράτωρ, ο Υιός καί τό Πνεύμα, σώζε τούς σέβοντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό τού Θεού, άγιον όρος υμνήσωμεν, Μαρίαν τήν αμίαντον, εξ ής ανέτειλεν, ο τής δικαιοσύνης, Ηλιος τοίς εν σκότει, Χριστός η πάντων ζωή.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Άρμα πυρός, έλαβεν Ηλίαν τόν θαυμαστόν νηστεία οπλισάμενον. Μωσήν ανέδειξε θεατήν τών αρρήτων, καί ημείς ταύτην ελόντες, οψόμεθα τόν Χριστόν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Βρώσιν Αδάμ, έφαγε, καί Παραδείσου αυτόν, η ακρασία έξωσεν, ημάς δέ Κύριε, η Νηστεία λαβούσα, αξίους μετανοίας, δείξει φιλόνηρωπε.

Ο Ειρμός

Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Πυρποληθέντα ηδοναίς, καί ψυχής τό οπτικόν αμαυρωθέντα, τώ πυρί τού σου φόβου, ανακαινίσας Χριστέ, φωτί με σωτηρίας αύγασσον, ίνα σε δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Κόρον μισήσασα παθών, εστιάθητι καλών τή καρυκεία, καί ηδύνθητι μάλλον, τή εκ νηστείας τρυφή, πικρίας ηδονών εκκλίνουσα, ταπεινή ψυχή μου, καί ζήθι εις αιώνας.

Πεπωρωμένος τήν ψυχήν, καί τή μέθη τών παθών εσκοτισμένος, ουδαμώς ατενίζω, πρός σέ τόν μόνον Θεόν, διό με οίκτειρον καί φώτισον, καί τής μετανοίας υπάνοιξόν μοι πύλας.

Θεοτοκίον

Η ουρανώσασα ημών, τήν γεώδη καί φθαρτήν Αγνή ουσίαν, τή θερμή σου πρεσβεία, κατευθυνθήναι ημών, εντεύξεις καί δεήσεις ποιήσον, πρός τόν σόν καί πάντων, Θεόν καί Βασιλέα.

Ειρμός άλλος

Τόν πάλαι δροσίσαντα

Φαιδρώς εισδεξώμεθα, τής Νηστείας τήν εισοδον πιστοί, καί μή σκυθρωπάσωμεν,

αλλά νίψωμεν τά πρόσωπα ημών, απαθείας τώ ύδατι, ευλογούντες, καί υπερυψούντες, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ελαίω αλείψαντες, συμπαθείας ψυχής τήν κεφαλήν, μή βαττολογήσωμεν, τώ Πατρί ημών τώ εν τοίς ουρανοίς, προσευχάς αναπέμποντες, ευλογούντες, καί υπερυψούντες, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Αϊδιον άναρχον, τόν Πατέρα υμνήσωμεν πιστοί, Υιόν δέ συνάναρχον, καί Πνεύμα συνεκλάμψαν εκ Πατρός, Ομοούσια Πρόσωπα, μιάς όντα, τής παντοδυναμού, αρχής καί εξουσίας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία θεόκλητε, ιλαστήριον όντως τών πιστών, εκ σου γάρ η άφεις, παροχεύεται τοίς πάσι δαυιλώς, τόν Υιόν σου καί Κύριον, μή ελλίπης, ευμενιζομένη, υπέρ τών σέ υμνούντων.

Δόξα σοι ο Θεός ημών, δόξα σοι

Νηστεύσας ο Κύριος, τεσσαράκοντα μέτρον ημερών, τάς νύν αφιέρωσε, καί ηγίασεν ημέρας αδελφοί, εν αίς φθάσαντες κρίζομεν. Ευλογείτε, καί υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν πάλαι δροσίσαντα, τών Εβραίων τούς Παίδας εν φλογί, καί φλέξαντα Κύριον, τούς Χαλδαίους παραδόξως εν αυτή, ανυμνήσωμεν λέγοντες. Ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Η τής Νηστείας ημέρα, αποχή αμαρτίας, γενέσθω σοι ψυχή, καί πρός Θεόν νεύσις ομού καί οικείωσις, όπως φύγης κακίας τά βάραθρα, καί μόνας τάς οδούς, τάς φερούσας ποθήσης, πρός τήν εκεί κατάπαυσιν.

Καί λογισμοίς ολισθήσας, καί σαρκί πλημμελήσας, οδύρομαι καί στένω καί βοώ. Σώσόν με Κύριε, σώσόν με, ανεξίκακε μόνη, καί μή καταδικάσης με εις πύρ, τής γεέννης εκείνης, τόν καταδίκης άξιον.

Τόν φωτεινόν τής Νηστείας, ενδυθέντες χιτώνα, κραιπάλης σκοτεινόν καί δυσαχθές, αποδυσώμεθα ένδυμα, καί φαιδροί γεγονότες, ταίς θείαις αρεταίς τά φωταυγή, τού Σωτήρος εν πίστει, οψόμεθα παθήματα.

Θεοτοκίον

Εξασθενήσασαν πάσαις, προσβολαίς τών κακίστων, δαιμόνων τήν αθλίαν μου ψυχήν, ίασαι άχραντε Δέσποινα, ιατρόν τετοκυία, Χριστόν τήν απολύτρωσιν ημών, τών ειδότων σε Κόρην, Παρθένον αδιάφθορον.

Ειρμός άλλος

Τήν υπερφυώς σαρκί

Νύν επέστη ο καιρός, τών αγίων Νηστειών, εναρξώμεθα ταύτης, εν καλαίς αναστροφαις, εις κρίσεις γάρ καί μάχας, μή νηστεύετε φησίν.

Εν τώ όρει τώ Χωρήβ, τή νηστεία καθαρθείς, είδε Θεόν Ηλίας, καθαρθώμεν καί ημείς, νηστεία τήν καρδίαν, καί οψόμεθα Χριστόν.

Δόξα...

Μίαν φύσιν προσκυνώ, τρία Πρόσωπα υμνώ, ένα Θεόν τών όλων, τόν Πατέρα καί Υιόν καί τό άγιον Πνεύμα, τήν αιδιον αρχήν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Αγνή παιδοποιεῖς, ἡ Παρθένος γαλουχεῖς, πῶς ἐν ταυτῷ τά δύο, παρθενεῦεις τίκτουσα; Θεός ἐστὶν ὁ δράσας, μὴ ἐκζήτει μοι τό πῶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ἡμέρα μία μὲν φησί, βίος ὅλος γηγενῶν, τοῖς κάμνουσιν ἐκ πόθου, τεσσαράκοντα εἰσὶν, ἡμέραι τῆς Νηστείας, ἄς τελέσωμεν φαιδρῶς.

Ὁ Εἰρμός

Τὴν υπερφυῶς σαρκί, συλλαβούσαν ἐν γαστρὶ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμπαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις αἰγιήτοις, μεγαλύνομεν πιστοί.

Ἀπόστικα

Ἦχος πλ. α'

Ελήλυθεν ἡ Νηστεία, ἡ μήτηρ τῆς σωφροσύνης, ἡ κατήγορος τῆς αμαρτίας, καὶ συνήγορος τῆς μετανοίας, ἡ πολιτεία τῶν Ἀγγέλων, καὶ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, οἱ πιστοὶ ἀνακράξωμεν, ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ευλογημένος ὁ στρατός, τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν, εἰ γὰρ καὶ γηγενεῖς υπήρχον οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλὰ ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων, τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιωθέντες τιμῆς. Ευχαίς αὐτῶν Κύριε, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σέ τὴν τοῦ Θεοῦ Μητέρα καὶ Παρθένον ἀγνήν, καὶ τῶν Χερουβὶμ ἀγιωτέραν, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι ψυχὴ καὶ σῶματι, Θεοτόκον ὁμολογούμεν, ὡς κυρίως γεννήσασαν, Θεὸν σεσαρκωμένον, πρέσβευε Πάναγνε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. α'

Κύριε, Κύριε, ὄν πάντα φρίσσει καὶ τρέμει, ἀπὸ προσώπου τῆς δυνάμεώς σου, σοὶ προσπίπτομεν Ἀθάνατε, σοῦ δεόμεθα Ἁγίε. Σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, πρεσβεῖαις τῶν Ἀγίων σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Πάλιν τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός α'

Γινώσκει Κύριος ὁδὸν δικαίων, καὶ ὁδὸς ἀσεβῶν ἀπολείται.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ὅς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλή ἀσεβῶν.

Προφητείας Ησαΐου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Α', 1-20)

Ὅρασις, ἢν εἶδεν Ησαΐας, υἱὸς Ἀμώς, ἢν εἶδε κατὰ τῆς Ἰουδαίας, καὶ κατὰ Ἱερουσαλήμ, ἐν βασιλείᾳ Οζίου, καὶ Ἰωάθαμ, καὶ Ἀχαζ, καὶ Εζεκίου, οἱ ἐβασίλευσαν τῆς Ἰουδαίας. Ἄκουε οὐρανέ, καὶ ἐνωτίζου γῆ, ὅτι Κύριος ἐλάλησεν, Υἱὸς ἐγέννησα καὶ ὕψωσα, αὐτοὶ δέ με ἠθέτησαν. Ἐγὼ βούς τὸν κτησάμενον, καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνω, καὶ ὁ λαὸς μου οὐ συνήκεν, οὐαί, ἔθνος αμαρτωλόν, λαὸς πλήρης αμαρτιῶν, σπέρμα πονηρόν, υἱοὶ ἀνομοί! ἐγκατελίπατε τὸν Κύριον, καὶ παρωργίσατε τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ. Τί ἔτι πληγεῖτε, προστιθέντες ἀνομίαν, πάσα κεφαλὴ εἰς πόνον, καὶ πάσα καρδία εἰς λύπην, ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς, οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ ὀλοκληρία, οὔτε τραῦμα, οὔτε μῶλωψ, οὔτε πληγὴ φλεγμαίνουσα, οὐκ ἔστι μάλαγμα ἐπιθεῖναι, οὔτε ἔλαιον, οὔτε καταδέσμους. Ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος, αἱ πόλεις ὑμῶν πυρὶ καυστοὶ, τὴν χώραν ὑμῶν, ἐνώπιον ὑμῶν ἀλλότριον κατεσθίουσιν αὐτήν, καὶ ἠρήμωται, κατεστραμμένη ὑπὸ λαῶν ἀλλοτρίων. Ἐγκαταλειφθήσεται ἡ θυγάτηρ Σιών, ὡς σκηνὴ ἐν ἀμπελώνι, καὶ ὡς ὀπωροφυλάκιον ἐν σικυηράτῳ, ὡς πόλις πολιορκουμένη. Καὶ εἰ μὴ Κύριος Σαβαώθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγεννήθημεν, καὶ ὡς Γόμορρα ἂν ὠμοιώθημεν. Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, ἄρχοντες

Σοδόμων, προσέχετε νόμον Θεού, λαός Γομόρρας. Τί μοι πλήθος τών θυσιών υμών, λέγει Κύριος, πλήρης ειμί ολοκαυτωμάτων κριών, καί στέαρ αρνών, καί αίμα ταύρων, καί τράγων ου βούλομαι, ουδ' άν έρχησθε οφθίναί μοι, τίς γάρ εξεζήτησε ταύτα εκ τών χειρών υμών, πατείν τήν αυλήν μου, ου προσθήσεσθε, εάν φέρητέ μοι σεμίδαλιν, μάταιον, θυμίαμα, βδέλυγμά μοι εστί. Τάς νουμηνίας υμών, καί τά σάββατα, καί ημέραν μεγάλην, ουκ ανέχομαι, νηστείαν καί αργίαν, καί τάς εορτάς υμών μισεί η ψυχή μου, εγεννήθητέ μοι εις πλησμονήν, ουκέτι ανοίσω τάς αμαρτίας υμών. Όταν εκτείνητε τάς χείρας υμών πρός με, αποστρέψω τούς οφθαλμούς μου αφ' υμών, καί εάν πληθύνητε τήν δέησιν, ουκ εισακούσομαι υμών, αι γάρ χείρες υμών, αίματος πλήρεις. Λούσασθε, καί καθαροί γίνεσθε, αφέλετε τάς πονηρίας από τών ψυχών υμών, απέναντι τών οφθαλμών μου, παύσασθε από τών πονηριών υμών, μάθετε καλόν ποιείν, εκζητήσατε κρίσιν, ρύσασθε αδικούμενον, κρίνατε ορφανώ, καί δικαιώσατε χήραν. Καί δεύτε, καί διαλεχθώμεν, λέγει Κύριος, εάν ώσιν αι αμαρτίαι ημών ως φοινικούν, ως χιόνα λευκανώ, εάν δέ ώσιν ως κόκκινον, ως έριον λευκανώ. Καί εάν θέλητε, καί εισακούσητέ μου, τά αγαθά τής γής φάγεσθε, εάν δέ μή θέλητε, μηδέ εισακούσητέ μου, μάχαιρα υμάς κατέδεταί, τό γάρ στόμα Κυρίου ελάλησε ταύτα.

Προκείμενον Ήχος βαρύς Ψαλμός β'

Δουλεύσατε τώ Κυρίω εν φόβω, καί αγαλλιιάσθε αυτώ εν τρόμω.

Στίχ. Ίνα τί εφρούραξαν έθνη, καί λαοί εμελέτησαν κενά;

[t33top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος β' Πάντας υπερέβην

Πάσαν αμαρτίαν διεπραξάμην, πάντας υπερέβην τή ασωτία, εάν θελήσω μετανοήσαι, ουκ έχω δακρύων οχετούς, εάν ραθύμως καί νύν βιώσω, κολάσει υπόδικός ειμι. Αλλά δός μοι διόρθωσιν μόνη αγαθέ, ο Θεός, καί ελέησόν με.

Όμβρους μοι παράσχου Χριστέ δακρύων, εν τή τής Νηστείας τερπνή ημέρα, όπως πενήθσω καί αποπλύνω, τόν ρύπον τόν εκ τών ηδονών, καί εποφθώ σοι κεκαθαρμένος, ηνίκα Κριτής εξ ουρανού, μέλλης έρχεσθαι Κύριε, κρίναι τούς βροτούς, ως κριτής, καί δίκαιος μόνος.

Έτερον τού κυρίου Θεοδώρου

Ήχος πλ. α' Όσιε Πάτερ

Δεύτε προθύμως, τό στερρόν όπλον τής Νηστείας, έχοντες ως θυρεόν, πάσαν μεθοδείαν πλάνης τού εχθρού, αποστρέψωμεν πιστοί, μή θελχθώμεν ταίς ηδοναίς τών παθών, μή τό πύρ τών πειρασμών δειλιάσωμεν, δι' ών Χριστός ο φιλόανθρωπος, βραβείοις τής υπομονής στεφανώσει ημάς, όθεν παρρησία προσευχόμενοι, προσπίπτομεν κραυγάζοντες, αιτούμενοι ειρήνην, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός γ'

Τού Κυρίου η σωτηρία, καί επί τόν λαόν σου η ευλογία σου.

Στίχ. Κύριε τί επληθύνθησαν οι θλίβοντές με;

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 1-13)

Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τόν ουρανόν καί τήν γήν. Η δέ γή ήν άόρατος, καί ακατασκεύαστος, καί σκότος επάνω τής αβύσσου, καί πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω τού ύδατος. Καί ειπεν ο Θεός. Γενηθήτω φώς, καί εγένετο φώς. Καί ειδεν ο Θεός τό φώς, ότι καλόν, καί διεχώρισεν ο Θεός ανά μέσον τού φωτός, καί ανά μέσον τού

σκότους. Καί εκάλεσεν ο Θεός τό φώς, Ημέραν, καί τό σκότος εκάλεσε, Νύκτα, καί εγένετο εσπέρα, καί εγένετο πρωϊ, ημέρα μία. Καί είπεν ο Θεός. Γενηθήτω στερέωμα εν μέσω τού ύδατος, καί έστω διαχωρίζον ανά μέσον ύδατος, καί ύδατος, καί εγένετο ούτω. Καί εποίησεν ο Θεός, τό στερέωμα, καί διεχώρισεν ο Θεός ανά μέσον τού ύδατος τού επάνω τού στερεώματος, καί ανά μέσον τού ύδατος τού υποκάτω τού στερεώματος. Καί εκάλεσεν ο Θεός τό στερέωμα, ουρανόν, καί είδεν ο Θεός, ότι καλόν, καί εγένετο εσπέρα, καί εγένετο πρωϊ, ημέρα δευτέρα. Καί είπεν ο Θεός. Συναχθήτω τό ύδωρ τό υποκάτω τού ουρανού εις συναγωγήν μίαν, καί οφθήτω η ξηρά, καί εγένετο ούτω. Καί συνήχθη τό ύδωρ τό υποκάτω τού ουρανού εις τάς συναγωγάς αυτών, καί ώφθη η ξηρά. Καί εκάλεσεν ο Θεός τήν ξηράν, Γήν, καί τά συστήματα τών υδάτων εκάλεσε, θαλάσσας. Καί είδεν ο Θεός, ότι καλόν. Καί είπεν ο Θεός. Βλαστησάτω η γή βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατά γένος καί καθ' ομοιότητα, καί ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ού τό σπέρμα αυτού εν αυτώ, κατά γένος επί τής γής, καί εγένετο ούτω. Καί εξήνεγκεν η γή βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατά γένος καί καθ' ομοιότητα, καί ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ού τό σπέρμα αυτού εν αυτώ κατά γένος επί τής γής, καί είδεν ο Θεός, ότι καλόν. Καί εγένετο εσπέρα, καί εγένετο πρωϊ ημέρα τρίτη.

Προκείμενον Ἦχος πλ. α' Ψαλμός δ'

Κύριος εισακούσεται μου, εν τώ κεκραγένοι με πρός αυτόν.

Στίχ. Εν τώ επικαλείσθαι με, εισήκουσάς μου, ο Θεός τής δικαιοσύνης μου.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 1-20)

Παροιμία Σολομώντος υιού Δαυΐδ, ός εβασίλευσεν εν Ισραήλ, γνώναι σοφίαν καί παιδείαν, καί νοήσαι λόγον φρονήσεως, δέξασθαι τε στροφάς λόγων, νοήσαι τε δικαιοσύνην αληθή, καί κρίμα κατευθύνειν, ίνα δώ ακάκοις πανουργίαν, Παιδί δέ νέω, αίσθησίν τε καί έννοιαν. Τών τε γάρ ακούσας σοφός, σοφώτερος έσται, ο δέ νοήμων κυβέρνησιν κτήσεται, νοήσει τε παραβολήν, καί σκοτεινόν λόγον, ρήσεις τε σοφών καί αινίγματα. Αρχή σοφίας, φόβος Κυρίου, σύνεσις δέ αγαθή πάσι τοίς ποιούσιν αυτήν, ευσέβεια εις Θεόν, αρχή αισθήσεως, σοφίαν δέ καί παιδείαν, ασεβείς εξουθενήσουσιν. Άκουε, Υιέ, νόμους πατρός σου, καί μή απώση θεσμούς μητρός σου. Στέφανον γάρ χαρίτων δέξη σή κορυφή, καί κλοιόν χρύσειον περι σώ τραχήλω. Υιέ, μή σε πλανήσωσιν ασεβείς άνδρες, μηδέ βουληθής, εάν παρακαλέσωσί σε, λέγοντες, ελθέ μεθ' ημών, κοινωνήσον αίματος, κρύψωμεν δέ εις γήν άνδρα δίκαιον αδίκως, καταπίωμεν δέ αυτόν, ώσπερ Άδης ζώντα, καί άρωμεν τό μνημόσυνον αυτού από τής γής, τήν κτήσιν αυτού τήν πολυτελή καταλαβώμεθα, πλήσωμεν δέ οίκους ημετέρους σκύλων, τόν δέ κλήρόν σου βάλε εν μέσω ημών, κοινόν δέ βαλλάντιον κτησώμεθα πάντες, καί μαρσίπιον έν γενηθήτω ημίν, Υιέ μου, μή πορευθής εν οδώ μετ' αυτών, έκκλινον δέ τόν πόδα σου εκ τών τρίβων αυτών, οι γάρ πόδες αυτών εις κακίαν τρέχουσι, καί ταχινοί εισι τού εκχέαι αίμα. Ου γάρ αδίκως εκτείνεται δίκτυα πτερωτοίς. Αυτοί γάρ οι φόνου μετέχοντες, θησαυρίζουσιν εαυτοίς κακά, η δέ καταστροφή ανδρών παρανόμων, κακή, Αύται αι οδοί εισι πάντων τών συντελούντων τά άνομα, τή γάρ ασεβεία τήν εαυτών ψυχήν αφαιρούνται. Σοφία εν εξόδοις υμνείται, εν δέ πλατεΐαις παρρησίαν έχει.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ἦχος γ'

Νηστεύσωμεν νηστεΐαν δεκτήν, ευάρεστον τώ Κυρίω, αληθής νηστεΐα, η τών κακών αλλοτριώσις, εγκράτεια γλώσσης, θυμού αποχή, επιθυμιών χωρισμός, καταλαλιάς, ψεύδους, καί επιορκίας, η τούτων ένδεια, νηστεΐα εστίν, αληθής καί ευπρόσδεκτος.

(Δίς)

Μαρτυρικόν

Μεγάλη τών Μαρτύρων σου Χριστέ η δύναμις! εν μνήμασι γάρ κείνται, καί πνεύματα

διώκουσι, καί κατήγησαν εχθρού τήν εξουσίαν, τή πίστει τής Τριάδος, αγωνισάμενοι υπέρ τής ευσεβείας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η προστασία πάντων τών δεομένων, εις σέ θαρρούμεν, εις σέ καυχώμεθα, εν σοί πάσα η ελπίς ημών εστι, πρέσβευε τώ εκ σου τεχθέντι, υπέρ αχρειών δούλων σου.

**ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ**

Ελέησόν με ο Θεός, ελέησόν με

Ο Κανών, Ποίημα Ανδρέου Κρήτης

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'

Ο Ειρμός

Βοηθός καί σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, καί δοξάσω αυτόν, Θεός του Πατρός μου, καί υψώσω αυτόν, ενδόξως γάρ δεδόξασται. **(Δίς)**

Πόθεν άρξομαι θρηνείν, τάς τού αθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν απαρχήν, επιθήσω Χριστέ, τή νύν θρηνωδία; αλλ' ως εύσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων άφεσιν.

Δεύρο τάλαινα ψυχή, σύν τή σαρκί σου τώ πάντων Κτίστη, εξομολογού καί απόσχου λοιπόν, τής πρίν αλογίας, καί προσάγαγε Θεόν, εν μετανοία δάκρυα.

Τόν πρωτόπλαστον Αδάμ, τή παραβάσει παραζηλώσας, έγνων εμαυτόν, γυμνωθέντα Θεού, καί τής αϊδίου, βασιλείας καί τρυφής, διά τάς αμαρτίας μου.

Οίμοι τάλαινα ψυχή! τί ωμοιώθης τή πρώτη Εύα; είδες γάρ κακώς, καί ετρώθης πικρώς, καί ήψω τού ξύλου, καί εγεύσω προπετώς, τής παραλόγου βρώσεως.

Αντί Εύας αισθητής, η νοητή μοι κατέστη Εύα, ο εν τή σαρκί, εμπαθής λογισμός, δεικνύς τά ηδέα, καί γευόμενος αεί, τής πικράς καταπόσεως.

Επαξίως τής Εδέμ, προξερρίφη ως μή φυλάξας, μίαν σου Σωτήρ, εντολήν ο Αδάμ, εγώ δέ τί πάθω, αθετών διαπαντός τά ζωηρά σου λόγια;

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, η εν Μονάδι προσκυνουμένη, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η ελπίς, καί προστασία τών σε υμνούντων, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως Δέσποινα αγνή, μετανοούντα δέξαι με.

Ωδή β'

Ο Ειρμός

Πρόσεχε, ουρανέ καί λαλήσω, καί ανυμνήσω Χριστόν, τόν εκ Παρθένου σαρκί, επιδημησαντα. **(Δίς)**

Πρόσεχε, ουρανέ, καί λαλήσω, γή ενωτίζου φωνής, μετανοούσης Θεώ, καί ανυμνούσης αυτόν.

Πρόσχε μοι, ο Θεός ο Σωτήρ μου, ιλέω όμματί σου, καί δέξαι μου, τήν θερμήν εξομολόγησιν.

Ημάρτηκα, υπέρ πάντας ανθρώπους, μόνος ημάρτηκά σοι, αλλ' οίκτειρον ως Θεός, Σώτερ τό ποίημά σου.

Μορφώσας μου, τήν τών παθών αμορφίαν, ταίς φιληδόνοις ορμαίς, ελυμηνάμην τού νού τήν ωραιότητα.

Ζάλη με, τών κακών περιέχει, εύσπλαγχνε Κύριε, αλλ' ως τώ Πέτρω καμοί, τήν χείρα έκτεινον.

Εσπίλωσα, τόν τής σαρκός μου χιτώνα, καί κατερρύπωσα, τό κατ' εικόνα Σωτήρ, καί καθ' ομοίωσιν.

Ημαύρωσα, τής ψυχής τό ωραίον, ταίς τών παθών ηδοναίς, καί όλως όλον τόν νούν, χούν απετέλεσα.

Διέρρηξα, νύν τήν στολήν μου τήν πρώτην, ήν εξυφάνατό μοι, ο Πλαστουργός εξ αρχής, καί ένθεν κείμαι γυμνός.

Ενδέδυμαι, διερρηγμένον χιτώνα, όν εξυφάνατό μοι, ο όφισ τή συμβουλή, καί καταισχύνομαι.

Τά δάκρυα, τά τής πόρνης οικτίρμον, καγώ προβάλλομαι. Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, τή ευσπλαγχνία σου.

Προσέβλεψα, τού φυτού τό ωραίον, καί ηπατήθην τόν νούν, καί άρτι κείμαι γυμνός, καί καταισχύνομαι.

Ετέκταινον, επί τόν νώτόν μου πάντες, οι αρχηγοί τών κακών, μακρύνοντες κατ' εμού τήν ανομίαν αυτών.

Δόξα...

Ένα σε εν τρισί τοίς προσώποις, Θεόν απάντων υμνώ, τόν Πατέρα, καί τόν Υιόν, καί Πνεύμα τό άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Άχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, ικέτευε εκτενώς, εις τό σωθήναι ημάς.

Ωδή γ'
Ο Ειρμός

Επί τήν ασάλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, την Εκκλησίαν σου στερέωσον.

Πύρ παρά Κυρίου ποτέ, Κύριος επιβρέξας, τήν γήν Σοδόμων πρίν κατέφλεξεν.

Εις τό όρος σώζου ψυχή, ώσπερ ο Λώτ εκείνος, καί εις Σηγώρ προανασώθητι.

Φεύγε εμπρησμόν ώ ψυχή, φεύγε Σοδόμων καύσιν, φεύγε φθοράν θείας φλογώσεως.

Ημαρτόν σοι μόνος εγώ, ήμαρτον υπέρ πάντας, Χριστέ Σωτήρ μή υπερίδης με.

Σύ εί ο Ποιμήν ο καλός, ζήτησόν με τόν άρνα, καί πλανηθέντα μή παρίδης με.

Σύ εί ο γλυκύς Ιησούς, σύ εί ο Πλαστουργός μου, εν σοί Σωτήρ δικαιωθήσομαι.

Εξομολογούμαί σοι Σωτήρ. Ημαρτόν σοι αμέτρως, αλλ' άνες άφες μοι, ως

εύσπλαγχνος.

Δόξα...

Ω Τριάς Μονάς ο Θεός, σώσον ημάς εκ πλάνης, καί πειρασμών καί περιστάσεων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε θεοδόχε Γαστήρ, χαίρε θρόνε Κυρίου, χαίρε η Μήτηρ τής ζωής ημών.

Ωδή δ'

Ο Ειρμός

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ότι μέλλεις εκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ανθρώποις δείκνυσθαι καί έλεγεν. Ακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε. (Δίς)

Τά έργα σου μή παρίδης, τό πλάσμα σου μή παρόψη Δικαιοκρίτα, ει καί μόνος ήμαρτον ως άνθρωπος, υπέρ πάντα άνθρωπον Φιλάνθρωπε, αλλ' έχεις ως Κύριος πάντων τήν εξουσίαν, αφιέναι αμαρτήματα.

Εγγίζει ψυχή τό τέλος, εγγίζει καί ου φροντίζεις, ουχ ετοιμάζη. Ο καιρός συντέμνει, διανάστηθι, εγγύς επί θύραις ο Κριτής εστιν, ως όναρ, ως άνθος ο χρόνος τού βίου τρέχει, τί μάτην ταραττόμεθα;

Ανάνηψον ώ ψυχή μου, τάς πράξεις σου άς ειργάσω αναλογίζου, καί ταύταις επ' όψει προσάγαγε, καί σταγόνας στάλαξον δακρύων σου, ειπέ παρρησία τάς πράξεις, τάς ενθυμήσεις, Χριστώ, καί δικαιώθητι.

Ου γέγονεν εν τώ βίω, αμάρτημα ουδέ πράξις, ουδέ κακία, ήν εγώ Σωτήρ ουκ επλημέλησα, κατά νούν καί λόγον, καί προαίρεσιν, καί θέσει, καί γνώμη, καί πράξει εξαμαρτήσας, ως άλλος ουδείς πώποτε.

Εντεύθεν καί κατεκρίθην, εντεύθεν κατεδικάσθην εγώ ο τάλας, υπό τής οικείας συνειδήσεως, ής ουδέν εν κόσμω βιαιότερον. Κριτά λυτρωτά μου καί γνώστα, φείσαι καί ρύσαι, καί σώσον με τόν δείλαιον.

Η κλίμαξ ήν είδε πάλαι, ο μέγας εν Πατριάρχαις, δείγμα ψυχή μου, πρακτικής υπάρχει επιβάσεως, γνωστικής τυγχάνει αναβάσεως, ει θέλεις ούν πράξει, καί γνώσει καί θεωρία, βιούν ανακαι νίσθητι.

Τόν καύσωνα τής ημέρας, υπέμεινε δι' ένδειαν ο Πατριάρχης καί τόν παγετόν τής νυκτός ήνεγκε, καθ' ημέραν κλέμματα ποιούμενος, ποιμαίνων, πυκτεύων, δουλεύων, ίνα τάς δύο, γυναίκας εισαγάγηται.

Γυναίκάς μοι δύο νόει, τήν πράξίν τε καί τήν γνώσιν εν θεωρία, τήν μέν Λείαν, πράξιν ως πολύτεκνον, τήν Ραχήλ δέ, γνώσιν ως πολύπονον, καί γάρ άνευ πόνων, ου πράξις, ου θεωρία, ψυχή κατορθωθήσεται.

Δόξα...

Αμέριστον τή ουσία, ασύγχυτον τοίς προσώποις θεολογώ σε, τήν Τριαδικήν μίαν θεότητα, ως ομοβασίλειον, καί σύνθρονον, βώ σοι τό Άσμα, τό μέγα, τό εν υψίστοις, τρισσώς υμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί τίκτεις καί παρθενεύεις, καί μένεις δι' αμφοτέρων φύσει Παρθένος. ο τεχθείς καινίζει νόμους φύσεως, η νηδύς δέ κύει μή λοχεύουσα, Θεός όπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις, ποιεί γάρ όσα βούλεται.

Ωδή ε'
Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί οδήγησον καμέ, εν τοίς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτήρ, ποιείν τό θέλημά σου. (Δίς)

Εν νυκτί τόν βίον μου διήλθον αεί, σκότος γάρ γέγονε, καί βαθείά μοι αχλός, η νύξ τής αμαρτίας, αλλ' ως ημέρας υιόν, Σωτήρ ανάδειξόν με.

Τόν Ρουβίμ μιμούμενος ο τάλας εγώ, έπραξα άθεσμον, καί παράνομον βουλήν, κατά Θεού Υψίστου, μιάνας κοίτην εμήν, ως τού πατρός εκείνος.

Εξομολογούμαί σοι Χριστέ Βασιλεύ. Ήμαρτον ήμαρτον, ως οι πριν τώ Ιωσήφ, αδελφοί πεπρακότες, τόν τής αγνείας καρπόν, καί τόν τής σωφροσύνης.

Υπό τών συγγόνων η δικαία ψυχή, δέδοτο πέπρατο, εις δουλείαν ο γλυκύς, εις τύπον τού Κυρίου, αυτή δέ όλη ψυχή, επράθης τοίς κακοίς σου.

Ιωσήφ τόν δίκαιον, καί σώφρονα νούν, μίμησαι τάλαινα, καί αδόκιμε ψυχή, καί μή ακολασταί νου, ταίς παραλόγοις ορμαίς, αεί παρανομούσα.

Ει καί λάκκω ώ κησε ποτέ Ιωσήφ, Δέσποτα Κύριε, αλλ' εις τύπον τής Ταφής, καί τής Εγέρσεώς σου, εγώ δέ τί σοι ποτέ, τοιούτο προσενέγκω;

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τόν ένα Θεόν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Πατήρ, ο Υιός καί τό Πνεύμα, απλή ουσία Μονάς, αεί προσκυνουμένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ σου ημφιάσατο τό φύραμά μου, άφθορε, άνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ο κτίσας τούς αιώνας, καί ήνωσεν εαυτώ, τήν τών ανθρώπων φύσιν.

Ωδή ς'
Ο Ειρμός

Εβόησα εν όλη καρδιά μου, προς τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν εκ φθοράς τήν ζωήν μου. (Δίς)

Τά δάκρυα Σωτήρ τών ομμάτων μου, καί τούς εκ βάθους στεναγμούς, καθαρώς προσφέρω, βοώσης τής καρδιάς, ο Θεός ημάρτηκά σοι, ιλάσθητί μοι.

Εξένευσας ψυχή τού Κυρίου σου, ώσπερ Δαθάν καί Αβειρών, αλλά φείσαι κράξον, εξ Άδου κατωτάτου, ίνα μή τό χάσμα, τής γής σε συγκαλύψη.

Ως δάμαλις ψυχή παροιστήσασα, εξωμοιώθης τώ Εφραίμ, ως δορκάς εκ βρόχων, ανάσωσον τόν βίον, πτερωθείσα πράξει, καί νώ καί θεωρία.

Η χείρ ημάς Μωσέως πιστώσεται, ψυχή πώς δύναται Θεός, λεπρωθέντα βίον, λευκάναι καί καθάραι, καί μή απογνώς σεαυτήν, καν ελεπρώθης.

Δόξα...

Τριάς ειμι απλή αδιαίρετος, διαιρετή προσωπικώς, καί Μονάς υπάρχω, τή φύσει ηνωμένη, ο Πατήρ φησι καί Υιός, καί θείον Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η μήτρα σου Θεόν ημίν έτεκε, μεμορφωμένον καθ' ημάς, αλλ' ως Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ίνα ταίς πρεσβείαις ταίς σαίς δικαιωθώμεν.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. β'

Ψυχή μου, ψυχή μου, ανάστα, τί καθεύδεις; Τό τέλος εγγίζει, καί μέλλεις θορυβεῖσθαι. Ανάνηψον οὖν, ἵνα φείσηταί σου Χριστός ο Θεός, ο πανταχοῦ παρών, καί τα πάντα πληρών.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

Ἠμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν σου, οὐδέ συνετηρήσαμεν, οὐδέ ἐποιήσαμεν, καθῶς ἐνετείλω ἡμῖν. Ἀλλά μή παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος, ο τῶν Πατέρων Θεός. (Δίς)

Ἠμάρτηκα, ἐπλημμέλησα, καί ἠθέτησα τήν ἐντολήν σου, ὅτι ἐν ἀμαρτίαις προήχθην, καί προσέθηκα τοῖς μώλωπι τραῦμα ἐμοί, ἀλλ' αὐτός με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος, ο τῶν Πατέρων Θεός.

Τά κρύφια τῆς καρδίας μου, ἐξηγόρευσά σοι τῷ Κριτῇ μου, ἴδε μου τήν ταπείνωσιν, ἴδε καί τήν θλίψιν μου, καί πρόσχευς τῇ κρίσει μου νῦν, καί αὐτός με ἐλέησον ὡς εὐσπλαγχνος ο τῶν Πατέρων Θεός.

Σαοὺλ ποτέ, ὡς ἀπώλεσε, τοῦ πατρός αὐτοῦ ψυχή τὰς ὄνους, πάρεργον τό βασιλείον εὔρε, πρὸς ἀνάρρησιν. Ἀλλ' ὅρα μή λάθης σαυτήν, τὰς κτηνώδεις ορέξεις σου, προκρίνουσα τῆς βασιλείας Χριστοῦ.

Δαυῖδ ποτέ, ο πατρόθεος, εἰ καί ἤμαρτε διττῶς ψυχή μου, βέλει μέν τοξευθεῖς τῆς μοιχείας, τῷ δέ δόρατι αλοῦς τῆς τοῦ φόνου ποινῆς. ἀλλ' αὐτή τά βαρύτερα τῶν ἔργων νοσεῖς, ταῖς κατὰ γνώμην ορμαῖς.

Συνήψε μέν, ο Δαυῖδ ποτέ, ἀνομήματι τήν ἀνομίαν, φόνω γάρ τήν μοιχείαν ἐκίρνα, τήν μετάνοιαν εὐθύς παραδείξας διπλήν. ἀλλ' αὐτή πονηρότερα εἰργάσω, ψυχή, μή μεταγνούσα Θεῷ.

Δαυῖδ ποτέ ἀνεστήλωσε, συγγραψάμενος ὡς ἐν εἰκόνι, ὕμνον, δι' οὐ τήν πράξιν ἐλέγχει, ἤν εἰργάσατο κραυγάζων. Ἐλέησόν με, σοί γάρ μόνω ἐξήμαρτον, τῷ πάντων Θεῷ, αὐτός καθάρισόν με.

Δόξα...

Τριάς ἀπλή ἀδιαίρετε, Ὁμοούσιε Μονάς ἀγία, φῶτα καί φῶς, καί ἀγία τρία, καί ἓν ἅγιον ὑμνεῖται Θεός ἡ Τριάς. ἀλλ' ἀνύμνησον, δόξασον, ζωήν καί ζωάς, ψυχή τόν πάντων Θεόν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε εὐλογούμεν σε, προσκυνούμεν σε Θεογεννήτορ, ὅτι τῆς ἀχωρίστου Τριάδος, ἀπεκύησας τόν ἓνα Υἱόν καί Θεόν, καί αὐτή προηνώξας ἡμῖν, τοῖς ἐν γῆ τά ἐπουράνια.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

Ὀν Στρατιαί, οὐρανῶν δοξάζουσι, καί φρίττει τά Χερουβίμ, καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτίσις ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας. (Δίς)

Ἠμαρτηκότα, Σωτήρ ἐλέησον, διεγείρον μου τόν νούν, πρὸς ἐπιστροφήν, δέξαι μετανοοῦντα, οἰκτεῖρησον βοῶντα. Ἠμαρτόν σοι, σώσον, ἠνόμησα, ἐλέησόν με.

Ὁ διφρηλάτης, Ἡλίας, ἄρματι, ταῖς ἀρεταῖς ἐπιβάς, ὡς εἰς οὐρανόν, ἤγετο υπεράνω, ποτέ τῶν ἐπιγείων, τούτου οὖν ψυχή μου, τήν ἀνοδον ἀναλογίζου.

Ο Ελισσαίος, ποτέ δεξάμενος, τήν μηλωτήν Ηλιού, έλαβε διπλήν, χάριν παρά Κυρίου, αυτή δε ώ ψυχή μου, ταύτης ου μετέσχεσ, τής χάριτος δι' ακρασίαν.

Τού Ιορδάνου, τό ρείθρον πρότερον, τή μηλωτή Ηλιού, δι' Ελισσαιέ, έστη ένθα και ένθα, αυτή δε ώ ψυχή μου, ταύτης ου μετέσχεσ, τής χάριτος δι' ακρασίαν.

Η Σωμανίτις, ποτέ τόν δίκαιον, εξένισεν ώ ψυχή, γνώμη αγαθή, σύ δε ουκ εισωκίσω, ου ξένον, ουχ οδίτην, όθεν τού νυμφώνος, ριφήση έξω θρηνωδούσα.

Τού Γιεζή, εμιμήσω τάλαινα, τήν γνώμην τήν ρυπαράν, πάντοτε ψυχή, ού τήν φιλαργυρίαν, απώθου κάν εν γήρει, φεύγε τής γεέννης, τό πύρ εκστάσα τών κακών σου.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, και άγιον Πνεύμα

Άναρχε Πάτερ, Υιέ συνάναρχε, Παράκλητε αγαθέ, Πνεύμα τό ευθές, Λόγου Θεού Γεννήτορ, Πατρός ανάρχου Λόγε, Πνεύμα ζών και κτίζον. Τριάς Μονάς ελέησόν με.

Και νύν... Θεοτοκίον

Ως εκ βαφής, αλουργίδος Άχραντε, η νοητή πορφυρίς, τού Εμμανουήλ, ένδον εν τή γαστρί σου, η σάρξ συνεξυφάνθη, όθεν Θεοτόκον, εν αληθεία σέ τιμώνμεν.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις. Διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν. (Δίς)

Ο νούς τετραυμάτισται, τό σώμα μεμαλάκισται, νοσεί τό πνεύμα, ο λόγος ησθένησεν, ο βίος νενέκρωται, τό τέλος επί θύραις, διό μοι τάλαινα ψυχή, τί ποιήσεις όταν έλθη, ο Κριτής ανερευνησαι τά σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχή τήν κοσμογένεσιν, και εξ εκεί νου, πάσαν ενδιάθετον, γραφήν ιστορούσάν σοι, δικαίους και αδίκους, ών τούς δευτέρους ώ ψυχή, εμιμήσω, ου τούς πρώτους, εις Θεόν εξαμαρτήσασα.

Ο Νόμος ησθένησεν, αργεί το Ευαγγέλιον, Γραφή δε πάσα, εν σοί παρημέληται, Προφήται ητόνησαν, και πάς δικαίου λόγος, αι τραυματία σου ώ ψυχή, επληθύνθησαν, ουκ όντος, ιατρού τού υγιούντός σε.

Τής νέας παράγω σοι, Γραφής τά υποδείγματα, ενάγοντά σε, ψυχή πρός κατάνυξιν, δικαίους ούν ζήλωσον, αμαρτωλούς εκτρέπου, και εξιλέωσαι Χριστόν, προσευχαίς τε και νηστείαις, και αγνεία και σεμνότητι.

Χριστός εννηθρώπησε, καλέσας εις μετάνοιαν, ληστάς και πόρνας, ψυχή μετανόησον, η θύρα ηνέγκται, τής Βασιλείας ήδη, και προαρπάζουσιν αυτήν, Φαρισαίοι και Τελώναι, και μοιχοί μεταποιούμενοι.

Χριστός εννηθρώπησε, σαρκί προσομιλήσας μοι, και πάντα όσα, υπάρχει τής φύσεως, βουλήσει επλήρωσε, τής αμαρτίας δίχα, υπογραμμόν σοι ώ ψυχή, και εικόνα προδεικνύων, τής αυτού συγκαταβάσεως.

Χριστός Μάγους έσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δήμους, απέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτην εδόξασε, και γηραλέαν Χήραν, ών ουκ εξήλωσας ψυχή, ου τάς πράξεις, ου

τόν βίον, αλλ' ουαί σοι εν τώ κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ο Κύριος, ημέρας τεσσαράκοντα, εν τή ερήμω, ύστερον επείνασε, δεικνύς τό ανθρώπινον. Ψυχή μή αθυμήσης, άν σοι προσβάλλη ο εχθρός, προσευχή τε καί νηστεία, εκ ποδών αποκρουσθήτω σοι.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν υπερυψώσωμεν, τό θείον Πνεύμα, πιστώς προσκυνήσωμεν Τριάδα αχώριστον, Μονάδα κατ' ουσίαν, ως φώς καί φώτα καί ζωήν, καί ζωάς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσαν τά πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ Πάναγνε, εν σοί γάρ αύτη, πιστώς βασιλεύουσα, εν σοί καί κρατύνεται, καί διά σου νικώσα, τροπούται πάντα πειρασμόν, καί σκυλεύει πολεμίους, καί διέπει τό υπήκοον.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ήμών

Ανδρέα σεβάσμιε, καί Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμήν τής Κρήτης, μή παύση δεόμενος, υπέρ τών σε μνούντων, ίνα ρυσθώμεν πάσης οργής, καί θλίψεως, καί φθοράς, καί πταισμάτων λυτρωθώμεν, οι τιμώντές σου τήν μνήμην αεί.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εις τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος β'

Υπερευλογημένη η χάρις, τής πανσέπτου Νηστείας, Μωϋσής γάρ δι' αυτής εδοξάσθη, καί Νόμον τόν εν γράμματι, εν πλαξίν υπεδέξατο, τού πυρός δυνατώτεροι, Παίδες νέοι ανεδείχθησαν. Εν αυτή ούν κατασβέσωμεν, τής σαρκός πάθη φλογίζοντα, Χριστώ τώ Σωτήρι βοώντες. Επιστροφήν ημίν πάσι δώρησαι, καί ρύσαι τής γεέννης.

Δόξα...

Έτερον Ευσπλαγχνίας

Μετανοίας εφέστηκε καιρός, εγκρατείας επίδειξαι καρπούς ώ ψυχή μου, βλέπον πρός τούς πρίν μετανοήσαντας, κράξον τώ Χριστώ. Ήμαρτον σώσόν με, ως έσωσας Δέσποτα, Τελώνην στενάξαντα, εκ καρδιάς Αγαθέ, ο μόνος υπάρχων πολυέλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Προστασία θερμή Χριστιανών, τόν Υιόν σου ικέτευε αεί Θεοτόκε, πάσης κακουργίας καί δεινότητος, ρύσασθαι ημάς τού πολεμήτορος, καί δούναι συγχώρησιν ημίν, ών ημάρτομεν, διά σπλάγχνα οικτιρμών, ταίς σαίς ικεσίαις Μητροπάρθενε.

Εις τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. α'

Κύριε, τήν σωτήριον εγκράτειαν δισημερεύοντες, βοώμέν σοι. Κατάнуξον ημών τάς καρδιάς τών δούλων σου, καί πρόσδεξαι τάς εν φόβω ευχάς ημών, παρέχων ημίν εύδρομον τό τής Νηστείας στάδιον, ιλασμόν καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν συνάναρχον Λόγον

Η τό Άνθος τό θείον, ρίζα βλαστήσασα, κιβωτέ καί λυχνία, καί στάμνε πάγχρυσε, αγία τράπεζα ζωής, τόν άρτον φέρουσα, ως Υιόν σου καί Θεόν εκδυσώπησον αυτόν, σύν τώ αγίω Προδρόμω, τού οικτειρήσαι καί σώσαι, τούς Θεοτόκον ομολογούντάς σε.

**Ωδή β' Ἦχος β'
Ο Ειρμός**

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι, ὁ ἐν θαλάσῃ σώσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ κορέσας, Ἰσραηλίτην λαόν, καὶ τὸ ὕδωρ ἐκ πέτρας πηγάσας τοῖς βροτοῖς, ἵνα τὸν πάλαι τῆ φθορά, πεπτωκότα φορέσας, ἐλκύσω πρὸς ἐμαυτόν, δι' ἀφατον ἔλεος.

Νήψον γρηγόρησον, στέναξον δάκρυσον, διὰ νηστείας, ὅλον τῆς αμαρτίας τὸν φόρτον ψυχῆ ἀπόρριψον, τῆ θερμῆ μετανοία, ἀπόφυγε τὸ πῦρ, καὶ διὰ πένθους τῶν παθῶν, τὸν πενήτην χιτῶνα διάρρηξον, τὴν στολὴν τὴν θεῖαν λαμβάνουσα.

Ὅρει προσέλθωμεν, ἀρίστων πράξεων, διὰ νηστείας πάντες, τὰς χαμαιζήλους λιπόντες, τῶν ἡδονῶν προσβολὰς, καὶ εἰς γνόφον εἰσδύντες, σεπτῶν θεωριῶν, μόνον ὁψώμεθα Χριστοῦ, τὸ ἐράσιμον κάλλος, Θεοῦμενοι μυστικῶς, θείας ἀναβάσεις.

Οἶμοι! τί γένωμαι; τί διαπράξωμαι; τὴν αμαρτίαν πράττων, καὶ τὸν Δεσπότην οὐ φρίττων, ὁ ἀσυνείδητος; διὰ τούτο πρὸ δίκης κατὰδικός εἰμι. Δικαιοκρίτα Ἀγαθέ, ἐπιστρέψας με σώσον, τὸν ὑπὲρ πάντας βροτούς, σέ παραπικράναντα.

Θεοτοκίον

Ἡγαώρητος, γῆ ἡ βλαστήσασα, τὸν τοῦ παντός τροφέα, τὸν υπανοίγοντα χεῖρα, καὶ εὐδοκία τῆ αὐτοῦ, ἐμπιπλῶντα πᾶν ζῶον, ἰσχυρὴ θεϊκῆ, στήριξον ἄρτω ζωτικῶ, παρειμένας καρδίας, τῷ κόρῳ τῶν δυσχερῶν, ἡμῶν παραπτώσεων.

Ειρμός ἄλλος

Ἦχος πλ. α' Ἴδετε, ἴδετε...

Δεῦτε συνέλθωμεν, ἐν τῷ ταμείῳ τῆς ψυχῆς, Κυρίῳ τὰς εὐχὰς ἀποδιδόντες, καὶ βῶντες, Πάτερ ὁ ἐν οὐρανοῖς, τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ἄνες καὶ ἄφες, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Τὸ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἐν τῇ νηστεία ἱλαρόν, δεικνύντες μὴ στυγνάσωμεν, τὴν τῶν πεποθημένων ἡμερῶν ἐναλλαγὴν, ὡς ἐκλάμπουσιν ἡμῖν, τῆς εὐσεβείας τὰ κατορθώματα.

Δόξα...

Ἀναρχε ἄκτιστε, ἡ τρισυπόστατος Μονάς, Κυρία Βασιλεία τῶν αἰώνων, σέ δοξάζει τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, πληθὺς Ἀγγέλων, καὶ πάσα φύσις βροτῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σέ τὸ πανάρετον κλέος, τοῦ γένους ἡμῶν ὑμνοῦμεν, διὰ σοῦ γὰρ ἐθεώθημεν Παρθένε, καὶ γὰρ ἔτεκες ἡμῖν τὸν Σωτῆρα καὶ Θεόν, Χριστόν τὸν λύσαντα, τῆς κατάρας ἡμᾶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Τίς πῦρ ἀπέσβεσε; τίς φράττει στόματα θηρῶν. Νηστεία ἡ τοῦς Παῖδας, ἐκ καμίνου ρυσαμένη, καὶ Προφήτην Δανιήλ, ἐκ λεόντων τῆς βοράς, ἦν ἀσπασώμεθα, καὶ ἡμεῖς ἀδελφοί.

Ο Ειρμός

Ἴδετε, ἴδετε ὅτι ἐγώ εἰμι Θεός, ὁ σάρκα ἐνδυσάμενος, βουλήσει ἐκουσία, ἵνα σώσω τὸν Ἀδάμ, τὸν ἐκ πλάνης πεσόντα, τῆ παραβάσει διὰ τοῦ ὄφους.

**Ωδή η'
Τὸν ἐν τῇ βᾶτῳ Μωσεῖ**

Ἦπνον ἀπώθου ψυχῆ, τῆς δεινῆς ραθυμίας, καὶ προθύμως γρηγόρει, πρὸς τὰς θείας ἐντολάς, ἐγγίζει ὁ Νυμφίος, λαμπαδηφόρος σπεύσον, αὐτῷ προσυπαντήσαι.

Τραυματισθέντα δεινῶς, ἡδονῶν τῆ ρομφαία, τῆ μ' ὀτῶσει οἰκτίρμον, τῆς εὐσπλαγχνου σου ροπῆς, ἰάτρευσόν με Λόγε, ὅπως σε εὐχαρίστως, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Από παθών βλαβερών, από φθόνου καί μίσους, από πάσης κακίας, εγκρατεύθητι ψυχή, σιτίοις τρεφομένη, τοίς τήν τρυφήν τήν άνω, αύλως προξενούσι.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Αγνή, τής ψυχής μου τά έλκη, καί καρδίας τά πάθη, καί νοός τάς εκτροπάς, θεράπευσον ως μόνη, αμαρτωλών βοηθός, καί πορθουμένων τείχος.

Ειρμός άλλος

Τόν Ποιητήν τής Κτίσεως

Εν εγκρατεία άπαντες, τάς ψυχάς πτερώσαντες, εν τοίς ουρανοίς, ευχάς ευπροσδέκτους, προσάξωμεν Κυρίω.

Πνεύμα τής κατανύξεως, λαβόντες δακρύσωμεν, πρός λύτρον ψυχών ανυμνολογούντες, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Τριάς η ομοούσιος, καί Μονάς η άκτιστος, καί πάντων Θεός, σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ικετηρίαν ποιήσον, υπέρ τών υμνούντων σε Πανάχραντε, ρυσθήναι παντοίων, πειρασμών καί κινδύνων.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τρυφήν πλουσίου πτύσαντες, δεύτε τώ Λαζάρω συννηστεύσωμεν, ίνα ημάς θάλψη, τού Αβραάμ ο κόλπος.

Αινούμεν, ευλογούμεν καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν Ποιητήν τής Κτίσεως, όν φρίττουσιν Άγγελοι, υμνείτε λαοί, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Τών γηγενών, τίς ήκουσε

Τών γηγενών, τίς ούτως ολισθήσας, Θεόν παρώργισε ποτέ; τίς ταίς ορμαίς τής κακίας εξηκολούθησε, καί καταγώγιον ώφθη τής αμαρτίας, ώσπερ εγώ ο τάλας; Αλλ' ο Θεός, ο θελητής τού ελέους, σύ με οίκτειρον.

Θεοειδών, Αγγέλων αι Δυνάμεις, τόν ευδιάλλακτον Θεόν, εκδυσωπήσατε, σώσαι ψυχήν, εις πέλαγος, βιωτικών τε ηδονών, καί τρικυμιαίς παθών χειμαζομένην, καί προσβολαίς τών εναντίων, πνευμάτων κινδυνεύουσαν.

Δεύρο ψυχή πτεροίς κουφιζομένη, διά νηστείας αρετών, τής χαμαιζήλου κακίας υπεξανάστηθι, καί θεωρίαις εντρύφα, ταίς φανωτάταις τρυφήν ταίς προξενούσαις τών αρετών, θεοειδής γενομένη, διά πίστεως.

Θεοτοκίον

Τίς ακουστάς ποιήσει τάς αιnéσεις, σου τής τεκούσης υπέρ νούν, τόν αινετόν καί Δεσπότην Αγνή καί Κύριον, όν υπεραϊνούσιν, Αγγέλων Ταξιαρχίαι. Αυτόν ούν εκδυσώπει, υπέρ λαού ημαρτηκότος, Παρθένε απειρόγαμε.

Ειρμός άλλος

Ησαΐα χόρευε

Ο καιρός ευπρόσδεκτος, η ημέρα, τών σωτηριών, προσάξωμεν τώ Θεώ, δώρα αρετών, εν ώ αποθέμενοι, τά τού σκότους, έργα αδελφοί, επενδυσώμεθα, όπλα φωτός, καθώς Παύλος βοά.

Δεύτε ως ο Κύριος, εν νηστεία, είλε τόν εχθρόν, εν τούτω καί ημείς, θραύσωμεν αυτού, τά βέλη καί ένεδρα. Οπίσω μου ύπαγε Σατάν, έκαστος λέγοντες, εν τώ μέλλειν

εκπειράζειν ημάς.

Δόξα...

Ομοουσιότητα, ανυμνώ σε, άναρχε Τριάς, σεπτή ζωαρχική, άτμητε Μονάς. Πατήρ ο αγέννητος, καί γεννητέ, Λόγε καί Υιέ, Πνεύμα τό άγιον, ημάς σώσον τούς υμνούντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπέρ νούν ο Τόκος σου, Θεομήτορ, άνευ γάρ ανδρός, η σύλληψις εν σοί, καί παρθενικώς, η κύησις γέγονε, καί γάρ Θεός εστιν ο τεχθείς, ον μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Νηστεία προβάλλοντες, τώ τών ευχών, όρει καί ημείς, καρδιά καθαρά, ίδωμεν Θεόν, τάς πλάκας δεχόμενοι, τών εντολών, ένδον ως Μωσής, δόξη αστράπτοντες, τώ προσώπω τής αγάπης αυτού.

Ο Ειρμός

Ησαΐα χόρευε, η Παρθένος, έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν Υιόν, τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον. Ανατολή, όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος γ'

Αρξώμεθα λαοί, τής αμώμου Νηστείας, ήτις εστί τών ψυχών σωτηρία, δουλεύσωμεν τώ Κυρίω εν φόβω, ελαίω ευποιΐας, τάς κεφαλάς αλείψωμεν, καί ύδατι αγνείας τά πρόσωπα νιψώμεθα, μή βαττολογήσωμεν, εν ταίς προσευχαίς, αλλ' ως εδιδάχθημεν, ούτω βοήσωμεν, Πάτερ ημών ο εν τοίς ουρανοίς, άφες ημίν τά παραπτώματα ημών, ως φιλόανθρωπος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Βασιλέων καί τυράννων, τόν φόβον απώσαντο οι Χριστού Στρατιώται, καί ευθαρσώς καί ανδρείως, αυτόν ωμολόγησαν, τόν απάντων Κύριον, Θεόν καί Βασιλέα, καί πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η προστασία πάντων τών δεομένων, εις σέ θαρρούμεν, εις σέ καυχώμεθα, εν σοί πάσα η ελπίς ημών εστί. Πρέσβευε τώ εκ σου τεχθέντι, υπέρ αχρείων δούλων σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας Ήχος α'

Ότι πάροικοι εσμέν εν τή γή, καθώς πάντες οι πατέρες ημών, τό βραχύ τής ζωής ημών, αναμάρτητον φύλαξον Σωτήρ ημών καί ελέησον ημάς ως φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ε'

Πρόσχεσ τή φωνή τής δεήσεώς μου.

Στίχ. Τά ρήματά μου ενώτισαι Κύριε.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 19-31 Β', 13)

Τάδε λέγει Κύριος. Εάν θέλητε καί εισακούσητέ μου, τά αγαθά τής γής φάγεσθε, εάν δέ μή θέλητε, μηδέ εισακούσητέ μου, μάχαιρα υμάς κατέδεται, τό γάρ στόμα Κυρίου ελάλησε ταύτα. Πώς εγένετο πόρνη πόλις πιστή Σιών, πλήρης κρίσεως; εν ή δικαιοσύνη εκοιμήθη εν αυτή, νύν δέ φονευταί. Τό αργύριον υμών αδόκιμον, οι κάπηλοί σου σμίγουσι τόν οίνον ύδατι, οι άρχοντές σου απειθούσι, κοινωνοί κλεπτών, αγαπώντες δώρα, διώκοντες ανταπόδομα, ορφανούς ου κρίνοντες, καί κρίσει χηρών ου προσέχοντες. Διά τούτο, τάδε λέγει Κύριος, ο Δεσπότης Σαβαώθ, ο Δυνάστης τού

Ισραήλ, ουαί τοίς ισχύουσιν εν Ιερουσαλήμ! ου παύσεται γάρ μου ο θυμός εν τοίς υπεναντίοις, καί κρίσιν εκ τών εχθρών μου ποιήσω, καί επάξω τήν χειρά μου επί σε, καί πυρώσω σε εις καθαρόν, τούς δέ απειθούντας απολέσω, καί αφελώ πάντας ανόμους από σου, καί πάντας υπερηφάνους ταπεινώσω. Καί επιστήσω τούς κριτάς σου, ως τό πρότερον, καί συμβούλους σου, ως τό απ' αρχής, καί μετά τούς ταύτα κληθήση πόλις δικαιοσύνης, μητρόπολις πιστή Σιών, μετά γάρ κρίματος σωθήσεται η αιχμαλωσία αυτής, καί μετά ελεημοσύνης. Καί συντριβήσονται οι άνομοι καί οι αμαρτωλοί άμα, καί οι εγκαταλιπόντες τόν Κύριον συντελεσθήσονται. Διότι νύν αισχυνθήσονται εν τοίς ειδώλοις αυτών, ά αυτοί ηβούλοντο, καί αίσχυνθήσονται εν τοίς γλυπτοίς αυτών, εφ' οίς αυτοί επεποίθησαν, καί αισχυνθήσονται εν τοίς έργοις τών χειρών αυτών, εφ' οίς αυτοί εβουλεύσαντο. Έσται γάρ, ως τερέβινθος, αποβεβληκυία τά φύλλα αυτής, καί ως παράδεισος, ύδωρ μή έχων. Καί έσται η ισχύς αυτών, ως καλάμη στυπείου, καί η εργασία αυτών, σπινθήρες πυρός, καί κατακαυθήσονται οι άνομοι καί οι αμαρτωλοί άμα, καί ουκ έσται ο σβέσων, ο λόγος ο γενόμενος προς Ησαϊαν υιον Αμώς, περί Ιουδαίας, καί περί Ιερουσαλήμ. Ότι έσται εν ταίς εσχάταις ημέραις εμφανές τό όρος Κυρίου, καί ο οίκος τού Θεού επ' άκρων τών ορέων, καί υψωθήσεται υπεράνω τών βουνών, καί ήξουσιν επ' αυτώ πάντα τά έθνη. Καί πορεύσονται λαοί πολλοί, καί ερουσί. Δεύτε, αναβώμεν εις τό όρος Κυρίου, καί εις τόν οίκον τού Θεού Ιακώβ, καί αναγγελεί ημίν τήν οδόν αυτού, καί πορευώμεθα εν αυτή.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ς'

Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με.

Στίχ. Ελέησον με Κύριε, ότι ασθενής ειμι.

[t34top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος β' Ως ωράθης Χριστέ

Βρώσει πάλαι πικρά, εξοικισθέντες Παραδείσου, εγκρατεία τών παθών, επισπεύσωμεν εισοικισθῆναι, ανακράζοντες, τώ Θεώ ημών, ο Σταυρώ τανύσας παλάμας σου, όξος πίων, χολής τε γευσάμενος, καί οδύνας καρτερήσας, τάς εκ τών ήλων, τάς πικροτάτας ηδονάς, πάσας εκ τών ψυχών ημών εξηλώσας, διά σπλάγγνα οικτιρμών, σώσον τούς δούλους σου.

Ξύλου βρώσει ποτέ, αποικισθέντες Παραδείσου, τώ Σταυρώ σου προς αυτόν εισωκίσθημεν, όν εις πρεσβείαν σοι προσάγομεν, Πολυέλεε, καί πιστώς σου πάντες δεόμεθα. Πηγάς δακρύων, υμίν νύν κατάπεμψον, εν καιρώ τής εγκρατείας, τόν ρύπον πάντα, εκκαθαιρούσας τών παθών, καί τών πταισμάτων ημών, ίνα πάντες σοι βοώμεν εκτενώς. Κύριε δόξα σοι.

Τών πεπραγμένων μοι

Τής εγκρατείας τήν τρυφήν, καμοί Λόγε χαρισαι, ως τώ Αδάμ, τόν Παράδεισον ποτέ, εκ πάσης σου γεύεσθαι, εντολής ο Θεός ημών, καί απέχεσθαι αεί καρπού, ής απέφηνας αμαρτίας, ίνα τό ζωηφόρον Πάθος σου τού Σταυρού, εν χαρά προφθάσω.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος πλ. α' Ψαλμός ζ'

Κύριε ο Θεός μου, επί σοί ήλπισα.

Στίχ. Σώσόν με εκ πάντων τών διωκόντων με.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α', 14-23)

Είπεν ο Θεός, Γενηθήτωσαν φωστήρες εν τώ στερεώματι τού ουρανού, εις φαύσιν επί τής γής, τού διαχωρίζειν ανά μέσον τής ημέρας, και ανά μέσον τής νυκτός, και έστωσαν εις σημεία, και εις καιρούς, και εις ημέρας, και εις ενιαυτούς, και έστωσαν εις φαύσιν εν τώ στερεώματι τού ουρανού, ώστε φαίνειν επί τής γής, και εγένετο ούτω. Καί εποίησεν ο Θεός τούς δύο φωστήρας τούς μεγάλους, τόν φωστήρα τόν μέγαν, εις αρχάς τής ημέρας, και τόν φωστήρα τόν ελάσσω, εις αρχάς τής νυκτός, και τούς αστέρας. Καί έθετο αυτούς ο Θεός εν τώ στερεώματι τού ουρανού, ώστε φαίνειν επί τής γής, και άρχειν τής ημέρας και τής νυκτός, και διαχωρίζειν ανά μέσον τού φωτός, και ανά μέσον τού σκότους, και είδεν ο Θεός, ότι καλόν. Καί εγένετο εσπέρα, και εγένετο πρωϊ, ημέρα τετάρτη. Καί είπεν ο Θεός. Εξαγαγέτω τά ύδατα, ερπετά ψυχών ζωσών, και πετεινά πετώμενα επί τής γής, κατά τό στερέωμα τού ουρανού, και εγένετο ούτω. Καί εποίησεν ο Θεός τά κήτη τά μεγάλα, και πάσαν ψυχήν ζώνων ερπετών, ά εξήγαγε τά ύδατα κατά γένος αυτών, και πάν πετεινόν πτερωτόν κατά γένος. Καί είδεν ο Θεός, ότι καλά, και ευλόγησεν αυτά ο Θεός λέγων. Αυξάνεσθε, και πληθύνεσθε, και πληρώσατε τά ύδατα εν ταίς θαλάσσαις, και τά πετεινά πληθυνέσθωσαν επί τής γής. Καί εγένετο εσπέρα, και εγένετο πρωϊ ημέρα πέμπτη.

Προκείμενον Ήχος πλ. α' Ψαλμός η'

Κύριε ο Κύριος ημών, ως θαυμαστόν τό ονομά σου!

Στίχ. Ότι επήρθη ή μεγαλοπρέπειά σου υπεράνω τών ουρανών.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ Α', 20-33)

Σοφία εν εξόδοις υμνείται, εν δέ πλατείαις παρρησίαν άγει. Επ' άκρων τειχέων κηρύσσεται, επί δέ πύλαις δυναστών παρεδρεύει, επί δέ πύλαις πόλεως θαρρούσι λέγει. Όσον άν χρόνον άκακοι έχωνται τής δικαιοσύνης ου καταισχυνθήσονται, οι δέ άφρονες, τής ύβρεως όντες επιθυμηταί, ασεβείς γενόμενοι, εμίσησαν αίσθησιν, και υπεύθυνοι εγένοντο ελέγχους. Ιδού, προήσομαι υμίν εμής βουλής ρήσιν, διδάξω δέ τόν εμόν λόγον υμάς. Επειδή εκάλουν, και ουχ υπηκούσατε, και εξέτει να λόγους, και ου προσείχετε, αλλά ακύρους ποιοείτε εμάς βουλάς, τοίς δέ εμοίς ελέγχους ου προσείχετε, τοιγαρούν καγώ τή ημετέρα απωλεία επι γελάσομαι, επί χαρούμαι δέ, ηνίκα άν έρχηται υμίν όλεθρος. Καί ως άν αφίκηται υμίν θόρυβος άφνω, η δέ καταστροφή ομοίως καταιγίδι παρή, ή όταν έρχηται ημίν θλίψις και πολιορκία, έσται γάρ, όταν επικαλέσησθέ με, εγώ δέ ουκ εισακούσομαι υμών, ζητήσουσί με κακοί, και ουχ ευρήσουσι. Εμίσησαν γάρ σοφίαν, τόν δέ φόβον Κυρίου ου προείλοντο, ουδέ ήθελον προσέχειν βουλαίς, εμυκτήριζον δέ εμούς ελέγχους. Τοιγαρούν έδονται τής εαυτών οδού τούς καρπούς, και τής αυτών ατιμίας πλησθήσονται, και τής επιθυμίας. Ανθ' ών γάρ ηδίκουν νηπίους, φονευθήσονται, και εξετασμός ολέσει ασεβείς. Ο δέ εμού ακούων, κατασκηνώσει επ' ελπίδι, και ησυχάσει αφόβως από παντός κακού.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'

Νηστεϊάν, ουκ αποχήν βρωμάτων μόνον τελέσωμεν, αλλά παντός υλικού πάθους αλλοτρίωσιν, ίνα τήν καθ' ημών τυραννούσαν, σάρκα δουλώσαντες, άξιοι γενώμεθα τής τού Αμνού μεταλήψεως, τού υπέρ τού κόσμου σφαγέντος εκουσίως Υιού τού Θεού, και πνευματικώς εορτάσωμεν, τήν εκ νεκρών τού Σωτήρος Ανάστασιν, εις ύψος αρθέντες, αρετών εν φαιδρότητι, και τή τρυφή τών άρίστων έργων, ευφραίνοντες τόν Φιλάνθρωπον. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, επιλαθόμενοι τών εν τώ βίω, καταφρονήσαντες και τών βασάνων, διά τήν μέλλουσαν ζωήν, ταύτης κληρονόμοι ανεδείχθησαν, όθεν και Αγγέλοις συναγάλλονται. Αυτών ταίς ικεσίαις, δώρησαι τώ λαώ σου τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου καινού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν Σταυρώ σε ως έβλεπεν, εν μέσω δύο ληστών κρεμάμενον, όν ανωδύνως, φρικτώς εκύησεν, έκλαιε λέγουσα. Οίμοι τέκνον φίλτατον! πώς ο δεινός, δήμος και άχάριστος, Σταυρώ προσήλωσε;

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ**

Ελέησόν με, ο Θεός, ελέησόν με

**Ωδή α' Ήχος πλ. β'
Ο Ειρμός**

Βοηθός και σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, και δοξάσω αυτόν, Θεός τού Πατρός μου, και υψώσω αυτόν, ενδόξως γάρ δεδόξασται. (Δίς)

Τήν τού Κάϊν υπελθών, μαιφονίαν τή προαιρέσει, γέγονα φονεύς, συνειδότι ψυχής, ζώσας τήν σάρκα, και στρατεύσας κατ' αυτής, ταις πονηραίς μου πράξειςι.

Τή τού Άβελ Ιησού, ουχ ωμοιώθην δικαιοσύνη, δώρά σοι δεκτά, ου προσήξα ποτέ, ου πράξεις ενθέους, ου θυσίαν καθάραν, ου βίον ανεπίληπτον.

Ως ο Κάϊν και ημείς, ψυχή αθλία τώ πάντων Κτίστη, πράξεις ρυπαράς, και θυσίαν πεκτήν, και άχρηστον βίον, προσηγάγομεν ομού, διό και κατεκρίθημεν.

Τόν πηλόν ο κεραμεύς, ζωοπλαστήσας ενέθηκάς μοι, σάρκα και οστά, και πνοήν και ζωήν. Αλλ' ώ Ποιητά μου, Λυτρωτά μου και Κριτά μετανοούντα δέξαι με.

Εξαγγέλλω σοι Σωτήρ, τάς αμαρτίας άς ειργασάμην, και τάς τής ψυχής, και τού σώματός μου πληγάς, άς μοι ένδον, μαιφόνιοι λογισμοί, ληστρικώς εναπέθηκαν.

Ει και ήμαρτον Σωτήρ, αλλ' οίδα ότι φιλόανθρωπος εί, πλήττεις συμπαθώς, και σπλαγχνίζη θερμώς, δακρύ οντα βλέπεις, και προστρέχεις ως Πατηρ, ανακαλών τόν Άσωτον.

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, η εν Μονάδι προσκυνουμένη, άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, και ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανούξεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η ελπίς, και προστασία τών σέ υμνούντων, άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, και ως Δέσποινα αγνή, μετανοούντα δέξαι με.

**Ωδή β'
Ο Ειρμός**

Πρόσεχε, ουρανέ και λαλήσω, και ανυμνήσω Χριστόν, τόν εκ Παρθένου σαρκί, επιδημήσαντα. (Δίς)

Κατέρραψε, τούς δερματίνουσ χιτώνας, η αμαρτία καμοί, γυμνώσασά με τής πρίν, θεοϋφάντου στολής.

Περίκειμαι, τόν στολισμόν τής αισχύνης, καθάπερ φύλλα συκής, εις έλεγχον τών εμών, αυτεξουσίων παθών.

Εστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτώνα, καί ημαγμένον αισχρώς, τή ρύσει τῆς εμπαθοῦς, καί φιληδόνου ζωῆς.

Υπέπεσα, τή τῶν παθῶν αλγηδόνι, καί τή ενύλω φθορά, καί ένθεν νύν ο εχθρός, καταπιέζει με.

Φιλοῦλον, καί φιλοκτήμονα βίον, τῆς ακτησίας Σωτήρ, προκρίνας νύν τόν βαρύν, κλοιόν περίκειμαι.

Εκόσμησα, τόν τῆς σαρκός ανδριάντα, τή τῶν αισχρῶν λογισμῶν, ποικίλη περιβολή, καί κατακρίνομαι.

Τῆς έξωθεν, επιμελῶς ευκοσμίας, μόνης εφρόντισα, τῆς ένδον υπεριδῶν, Θεοτυπώτου σκηνῆς.

Κατέχρωσα, τῆς πρίν εικόνας τό κάλλος, Σώτερ τοίς πάθεσιν, αλλ' ως ποτέ τήν δραχμήν, αναζητήσας ευρέ.

Ημάρτηκα, ὡσπερ η Πόρνη βοῶ σοι, μόνος ημάρτηκά σοι, ως μύρον δέχου Σωτήρ καμού τά δάκρυα.

Ιλάσθητι, ως ο Τελώνης βοῶ σοι, Σώτερ ιλάσθητί μοι, ουδείς γάρ τῶν εξ Αδάμ, ως εγώ ήμαρτέ σοι.

Δόξα...

Ένα σε, εν τρισί τοίς προσώποις, Θεόν απάντων υμνώ, τόν Πατέρα καί τόν Υιόν, καί Πνεύμα άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Άχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητε, ικέτευε εκτενώς, εις τό σωθῆναι ημάς.

Ωδή γ'
Ο Ειρμός

Στερέωσον Κύριε, επί τήν πέτραν τῶν έντολῶν σου, σαλευθείσαν τήν καρδίαν μου, ότι μόνος άγιος υπάρχεις καί Κύριος. (Δίς)

Πηγῆν ζωῆς κέκτημαι, σέ τού θανάτου τόν καθαιρέτην, καί βοῶ σοι εκ καρδιάς μου, πρό τού τέλους. Ημαρτον ιλάσθητι σώσόν με.

Ημάρτηκα Κύριε, ημάρτηκά σοι ιλάσθητί μοι, ου γάρ εστιν ός τις ήμαρτεν, εν ανθρώποις, όν ουχ υπερέβην τοίς πταίσμασι.

Τούς επί Νῶε Σωτήρ, ησελγηκότας εμμησάμην, τήν εκείνων κληρωσάμενος, καταδίκην, εν κατακλυσμῷ καταδύσεως.

Τόν Χάμ εκείνον ψυχή, τόν πατραλοίαν μιμησαμένη, τήν αισχύνην ουκ εκάλυψας, τού πλησίον, οπισθοφανῶς ανακάμψασα.

Τόν εμπρησμόν, ὡσπερ Λῶτ, φεύγε ψυχή μου τῆς αμαρτίας, φεύγε Σδόδομα καί Γόμορρα. φεύγε φλόγα, πάσης παραλόγου ορέξεως.

Ελέησον Κύριε, ελέησόν με αναβοῶ σοι, ότε ήξεις μετ' Αγγέλων σου, αποδούναι, πάσι κατ' αξίαν τῶν πράξεων.

Δόξα...

Μονάς απλή άκτιστε, άναρχε φύσις ή εν Τριάδι, υμνουμένη υποστάσεων, ημάς σώσον, πίστει προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν εκ Πατρός άχρονον, Υιόν εν χρόνω Θεογεννήτορ, απειράνδρως απεκύησας, ξένον θαύμα! μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

**Ωδή δ'
Ο Ειρμός**

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, και εφοβήθη, ότι μέλλεις εκ Παρθένου τίκτεσθαι, και ανθρώποις δείκνυσθαι, και έλεγεν. Ακήκοα τήν ακοήν σου, και εφοβήθην, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε. (Δίς)

Γρηγόρησον ώ ψυχή μου, αρίστευσον ως ο μέγας εν Πατριάρχαις, ίνα κτήση πράξιν μετά γνώσεως, ίνα χρηματίσης νούς ορών τόν Θεόν, και φθάσης τόν άδυτον γνώφον εν θεωρία, και γένη μεγαλέμπορος.

Τούς δώδεκα Πατριάρχας, ο μέγας εν Πατριάρχαις παιδοποιήσας, μυστικώς εστήριξέ σοι κλίμακα, πρακτικής ψυχη μου αναβάσεως, τούς παιδιάς, ως βάθρα, τάς βάσεις, ως αναβάσεις, πανσόφως υποθέμενος.

Ησαύ τόν μεμισημενον, ζηλούσα ψυχή, απέδου τώ πτερνιστή σου, τά του πρώτου κάλλους πρωτοτόκια, και τής πατρικής ευχής εξέπεσας, και δίς επτερνίσθης αθλία, πράξει και, γνώσει, διό νύν μετανόησον.

Εδώμ ο Ησαύ εκλήθη, δι' άκραν θηλυμανίας επιμιξίαν, ακρασία γάρ αεί πυρούμενος, και ταίς ηδοναίς κατασπιλούμενος. Εδώμ ωνομάσθη, ό λέγεται θερμασία, ψυχής φιλαμαρτήμονος.

Ιώβ τόν επί κοπρίας, ακούσασα ώ ψυχή μου δικαιωθέντα, τήν αυτού ανδρείαν ουκ εζήλωσας, τό στερρόν ουκ έσχες τής προθέσεως, εν πάσιν οίς έγνως, οίς οίδας, οίς επειράσθης, αλλ' ώφθης ακαρτέρητος.

Ο πρότερον επί θρόνου, γυμνός νύν επί κοπρίας καθηλκωμένος, ο πολός εν τέκνοις και περιβλεπτος, άπαις αφαιρέοικος αφνίδιον, παλάτιον γάρ τήν κοπρίαν, και μαργαρίτας, τά έλκη ελογίζετο.

Δόξα...

Αμέριστον τή ουσία, ασύγχυτον τοίς προσώποις θεολογώ σε, τήν Τριαδικήν μίαν θεότητα, ως ομοβασίλειον και σύνθρονον, βοώ μέγα, τό εν υψίστοις, τρισσώς σοι τό Άσμα, το υμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Και τίκτεις και παρθενεύεις, και μένεις δι' αμφοτέρων φύσει Παρθένος. ο τεχθεις καινίζει νόμους φύσεως, η νηδύς δε κύει μη λοχεύουσα. Θεός όπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις, ποιεί γάρ όσα βούλεται.

**Ωδή ε'
Ο Ειρμός**

Εκ νυκτός ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι και οδηγήσον καμέ, εν τοίς προστάγμασί σου, και δίδαξόν με Σωτήρ, ποιείν τό θέλημά σου. (Δίς)

Τού Μωσέως ήκουσας τήν θήβην ψυχή, ύδασι, κύμασι φερομένην ποταμού, ως εν θαλάμω πάλαι, φυγούσαν δράμα πικρόν, βουλής Φαραωνίτου.

Ει τάς μαίας ήκουσας κτει νούσας ποτέ, άνη βον τάλαινα, τήν αρρενωπόν ψυχή, τής σωφροσύνης πράξιν, νύν ως ο μέγας Μωσής, τιθηνού τήν σοφίαν.

Ως Μωσής ο μέγας τόν Αιγύπτιον νούν, πλήξασα τάλαινα, ουκ απέκτεινας ψυχή, καί πώς οικήσεις λέγε, τήν έρημον τών παθών, διά τής μετανοίας;

Τάς ερήμους ώκησεν ο μέγας Μωσής, δεύρο ίνα καί τής δέ μίμησαι, τήν αυτού διαγωγήν, εν βάτω, θεοφανείας ψυχή, εν θεωρία γένη.

Τήν Μωσέως ράβδον εικονίζου ψυχή, πλήττουσαν θάλασσαν, καί πηγνύουσαν βυθόν, τύπω Σταυρού τού Θείου, δι' ού δυνήση καί σύ, μεγάλα εκτελέσαι.

Ααρών προσέφερε τό πύρ τώ Θεώ, άμωμον άδολον, αλλ' οφνει, καί Φινεές, ως σύ ψυχή προσήγον, αλλότριον τώ Θεώ, ρερυπωμένον βίον.

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τόν ένα Θεόν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Πατήρ, ο Υιός καί τό Πνεύμα, απλή ουσία Μονάς, αεί προσκυνομένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ σου ημφιάσατο τό φύραμά μου, άφθορε άνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ο κτίσας τούς αιώνας, καί ήνωσεν εαυτώ, τήν τών ανθρωπων φύσιν.

**Ωδή ς'
Ο Ειρμός**

Εβόησα, εν όλη καρδιά μου, προς τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου, εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν, εκ φθοράς τήν ζωήν μου. (Δίς)

Τά κύματα, Σωτήρ τών πταισμάτων μου, ως εν θαλάσση Ερυθρά, επαναστραφέντα, εκάλυπέ με άφνω, ως τούς Αιγυπτίους, ποτέ καί τούς τριστάτας.

Αγνώμονα, ψυχή τήν προαίρεσιν, έσχες ως πρίν ο Ισραήλ, τού γάρ Θείου μάνα, προέκρινας αλόγως, τήν φιλήδονον, τών παθών αδηφαγίαν.

Τά φρέατα, ψυχή προετίμησας, τών Χαναναίων εννοιών, τής φλεβός τήν πέτραν, εξ ής ο τής σοφίας, ως κρατήρ προχέει, κρουνοός θεολογίας.

Τά ύεια, κρέα καί τούς λέβητας, καί τήν Αιγύπτιον τροφήν, τής επουρανίου, προέκρινας ψυχή μου ως ο πρίν αγνώμων, λαός εν τή ερήμω.

Ως έπληξε, Μωσής ο θεράπων σου, ράβδω τήν πέτραν τυπικώς, τήν ζωοποιόν σου, Πλευράν προδιετύπου, εξ ής πάντες πόμα, ζωής Σωτήρ αντλούμεν.

Ερεύνησον, ψυχή κατασκόπευσον, ως Ιησούς ο τού Ναυή, τής κληροδοσίας, τήν γήν οποία εστί, καί κατοίκησον, εν αυτή δι' ευνομίας.

Δόξα...

Τριάς ειμι, απλή αδιαίρετος, διαιρετή προσωπικώς καί Μονάς υπάρχω, τή φύσει ηνωμένη, ο Πατήρ φησι, καί Υιός καί Θειον Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η μήτρα σου, Θεόν ημίν έτεκε, μεμορφωμένον καθ' ημάς, αλλ' ως κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ίνα ταίς πρεσβείαις, ταίς σαίς δικαιοθώμεν.

**Κοντάκιον
Ήχος πλ. β'**

Ψυχή μου ψυχή μου, ανάστα, τί καθεύδεις; τό τέλος εγγίζει, καί μέλλεις θορυβείσθαι, ανάνηψον ούν, ίνα φείσηταί σου Χριστός ο Θεός, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν ενώπιόν σου, ουδέ συνετηρήσαμεν, ουδέ εποιήσαμεν, καθώς ενετείλω ημίν, Αλλά μή παραδώ ης ημάς εις τέλος, ο τών Πατέρων Θεός. (Δίς)

Η Κιβωτός, ως εφέρετο, επιδίφριος ο Ζάν εκείνος, ότε ανατραπέντος τού μόσχου, μόνον ήψατο, Θεού επειράθη οργής, αλλ' αυτού τήν αυθάδειαν, φυγούσα ψυχή, σέβου τά θεία καλώς.

Ακήκοας, τού Αβεσσαλώμ, πώς τής φύσεως αντεξανέστη, έγνως τάς εναγείς αυτού πράξεις, αίς εξύβρισε, τήν κοίτην Δαυΐδ τού πατρός, αλλ' αυτή εμμήσω, τάς αυτού εμπαθείς, καί φιληδόνους ορμάς.

Υπέταξας, τό αδούλωτον, σου αξίωμα τώ σώματί σου, άλλον γάρ, Αχιτόφελ ευρούσα τόν εχθρόν σύ ψυχή, συνήλθες ταίς τούτου βουλαίς. Αλλ' αυτές διεσκέδασεν, αυτός ο Χριστός, ίνα σύ πάντων σωθής.

Ο Σολομών, ο θαυμάσιος, ο καί χάριτος σοφίας πλήρης, ούτος τό πονηρόν εναντίον, τού Θεού ποτέ, ποιήσας απέστη αυτού, ώ αυτή τόν επάρατόν σου βίον, ψυχή προσαφωμοίωσας.

Ταίς ηδοναίς, εξελκόμενος, τών παθών αυτού κατερρυπούτο, οίμοι! ο εραστής τής σοφίας, εραστής πορνών γυναικών, καί ξένος Θεού, όν αυτή εμμήσω, κατά νούν ώ ψυχή, ηδυπαθείαις αισχραίς.

Τόν Ροβοάμ, παρεζήλωσας, αλογήσαντα βουλήν πατρώαν, άμα δέ καί τόν κάκιστον δούλον, Ιεροβοάμ, τόν πρίν αποστάτην ψυχή. Αλλά φεύγε τήν μίμησιν, καί κράζε Θεώ. Ημαρτον οίκτειρόν με.

Δόξα...

Τριάς απλή, αδιαίρετε, ομοούσιε Μονάς αγία, φώτα καί φώς, καί άγια τρία, καί έν άγιον, υμνείται Θεός η Τριάς. Αλλ' ανύμνησον δόξασον, ζωήν καί ζωάς, ψυχή τόν πάντων Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε, ευλογούμέν σε, προσκυνούμέν σε Θεογεννήτορ, ότι τής αχωρίστου Τριάδος, απεκύησας τόν ένα Υιόν καί Θεόν, καί αυτή προηνώξας ημίν, τοίς εν γή τά επουράνια.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Ον Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίττει τά Χερουβίμ, καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτίσις, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας. (Δίς)

Σύ τόν Οζίαν, ψυχή ζηλώσασα, τήν τούτου λέπραν εν σοί, έσχες εν διπλώ, άτοπα γάρ λογίζη, παράνομα δέ πράττεις, άφες ά κατέχεις, καί πρόσδραμε τή μετανοία.

Τούς Νινευϊτας, ψυχή ακήκοας, μετανοούντας Θεώ, σάκκω καί σποδώ, τούτους ουκ εμμήσω, αλλ' ώφθης σκαιοτέρα, πάντων τών πρό νόμου, καί μετά νόμον επταικότων.

Τόν εν τώ λάκκω, βορβόρου ήκουσας, Ιερεμίαν ψυχή, πόλιν τήν Σιών, θρήνοις καταβώντα, καί δάκρυα ζητούντα, μίμησαι τόν τούτου, θρηνώδη βίον καί σωθήση.

Ο Ιωνάς, εις θαρσείς απέδραμε, προγνούς τήν επιστροφήν, τών Νινευϊτών, έγνω γάρ ως προφήτης, Θεού τήν ευσπλαγχνίαν, όθεν παρεζήλου, τήν προφητείαν μή ψευσθήναι.

Τόν Δανιήλ, εν τώ λάκκω ήκουσας, πώς έφραξεν ώ ψυχή, στόματα θηρών, έγνωκας πώς οι Παίδες, οι περι Αζαρίαν, έσβεσαν τή πίστει, καμίνου φλόγα καιομένην.

Τής παλαιάς, Διαθήκης άπαντας, παρήγαγόν σοι ψυχή, προς υπογραμμόν, μίμησαι τών δικαίων, τάς φιλοθέους πράξεις, έκφυγε δέ πάλιν, τών πονηρών τάς αμαρτίας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Άναρχε Πάτερ, Υιε συνάναρχε, Παράκλητε αγαθέ, Πνεύμά τό ευθές, Λόγου Θεού Γεννήτορ, Πατρός ανάρχου Λόγε, Πνεύμα ζών καί κτίζον. Τριάς Μονάς ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως εκ βαφής, αλουργίδος Άχραντε, η νοητή πορφυρίς, τού Εμμανουήλ, ένδον εν τή γαστρί σου, η σάρξ συνεξυφάνθη, όθεν Θεοτόκον, εν αληθεία σε τιμώνμεν.

**Ωδή θ'
Ο Ειρμός**

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν. (Δίς)

Χριστός επειράζετο, Διάβολος επείραζε, δεικνύς τούς λίθους, ίνα άρτοι γένωνται, εις όρος ανήγαγεν, ιδείν τάς βασιλείας, τού Κόσμου πάσας εν ριπή, Φοβού ώ ψυχή τό δράμα, νήφε, εύχου, πάσαν ώραν Θεώ.

Τρυγών η φιλέρημος, φωνή βοώντος ήχησε, Χριστού ο λύχνος, κηρύττων μετάνοιαν, Ηρώδης ηνόμησε, σύν τή Ηρωδιάδι. Βλέπε ψυχή μου μή παγής, τών ανόμων ταίς παγίσιν, αλλ' ασπάζου τήν μετάνοιαν.

Τήν έρημον ώκησε, τής χάριτος ο Πρόδρομος, καί Ιουδαία, πάσα καί Σαμάρεια, ακούοντες έτρεχον, καί εξωμολογούντο, τάς αμαρτίας εαυτών, βαπτιζόμενοι προθύμως, ούς αυτή ουκ εμμήσω ψυχή.

Ο γάμος μέν τίμιος, η κοίτη δέ αμίαντος, αμφότερα γάρ, Χριστός προευλόγησε, σαρκί εσθιόμενος, καί εν Κανά δέ γάμω, τό ύδωρ οίνον εκτελών, καί δεικνύων πρώτον θαύμα, ίνα σύ μετατεθής ώ ψυχή.

Παράλυτον έσφιγξε, Χριστός τήν κλίνην άραντα, καί νεανίσκον, θανέντα εξήγειρε, τής χήρας τό κύημα, καί τού Εκατοντάρχου, καί Σαμαρείτιδι φανείς, τήν εν πνεύματι λατρείαν, σοί ψυχή προεζωγράφησεν.

Αιμόρρουν ίάσατο, αφή κρασπέδου Κύριος, λεπρούς καθήρε, τυφλούς καί χωλεύοντας, φωτίσας ηνώρθωσε, κωφούς τε καί αλάλους, καί τήν συγκύπτουσαν χαμαί, εθεράπευσε τώ λόγω, ίνα σύ σωθής αθλία ψυχή.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν υπερυψώσωμεν, τό θείον Πνεύμα, πιστώς προσκυνήσωμεν, Τριάδα αχώριστον, Μονάδα κατ' ουσίαν, ως φώς καί φώτα, καί ζωήν, καί ζωάς

ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσαν τά πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνε, εν σοί γάρ αύτη, πιστώσ βασιλεύουσα, εν σοί καί κρατύνεται καί διά σου νικώσα, τροπούται πάντα πειρασμόν, καί σκυλεύει πολεμίους, καί διέπει τό υπήκοον.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ανδρέα σεβάσμιε, καί Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμήν τής Κρήτης, μή παύση δεόμενος, υπέρ τών σέ υμνούντων, ίνα ρυσθώμεν πάσης, οργής καί θλίψεως καί φθοράς, καί πταισμάτων λυτρωθώμεν, οι τιμώντές σου τήν μνήμην αεί.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β'

Ο ευσχήμων Ιωσήφ

Ο τοίς πάθεσι τοίς σοίς, πάσιν απάθειαν διδούς, Φιλάνθρωπε τά πάθη, τής σαρκός μου νεκρώσας τώ σώ Σταυρώ, τό θείον καταξίωσον Πάθος ιδείν, διά νηστείας ευαρεστούντα τή δόξη σου, ίνα λάβω πλουσίως τό μέγα έλεος.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα

Η Παρθένος καί Μήτηρ σου Χριστέ, επί ξύλου ορώσά σε, νεκρόν ηπλωμένον, κλαίουσα πικρώς, Υιέ μου έλεγε, τί τό φοβερόν τούτο, ο πάσι δωρούμενος ζωήν τήν αιώνιον μυστήριον, εκουσίως εν Σταυρώ πώς θνήσκεις, θάνατον επονείδιστον.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β'

Τόν ζωοποιόν Σταυρόν

Τόν φωτοποιόν καιρόν, όν νύν αφιέρωσας, καί εδωρήσω ημίν, τής εγκρατείας Κύριε, σύ αξίωσον ημάς, εν καταλύξει πάντας, ειλικρινώς περαιώσασθαι, ειρηνεύοντας τού Σταυρού τή Ισχύϊ, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα

Τώ τιμίω Σταυρώ τού Υιού σου, φυλαττόμενοι Δέσποι να αγνή Θεοτόκε, πάσαν προσβολήν τού πολεμήτορος, άπαντες ραδίως εκτρεπόμεθα, διό σε κατά χρέος μακαρίζομεν, ως Μητέρα τού φωτός, καί μόνην ελπίδα τών ψυχών ημών.

Ωδή γ' Ἦχος β'

Εξήνηθησεν η έρημος

Σταυρώσωμεν τά μέλη δι' εγκρατείας, νήψωμεν εις προσευχάς ως γέγραπται, καί κατ' ίχνος πολιτευώμεθα, τού παθόντος, καί πάθη εκθανατώσαντος.

Εμέσαντες τήν έμπικρον, αμαρτίαν σπεύσωμεν, τώ τήν χολήν θελήματι, γευσαμένω ευαρεστήσαι Χριστώ, τώ Σταυρώ καθελόντι τόν αρχέκακον.

Συνήθειαν λαβούσα, η αμαρτία έλκει με, εις παντελή απώλειαν, αλλά σύ με εκ ταύτης λύτρωσαι, τώ Σταυρώ σου οικτίρμον πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Δεσπόζουσα απάντων, τών ποι ημάτων Δέσποινα, ως τόν Δεσπότην τέξασα, τής δουλείας με ελευθέρωσον, τού δολίου καί μόνου πολεμήτορος.

Ειρμός άλλος

Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε

Τό ξύλον τού Σταυρού την εγκράτειαν, τώ Κόσμω εξήνθησεν, ήν εκ πόθου, ασπασάμενοι τρυφήσωμεν, παγκαρπίαν τών θείων εντολών τού Χριστού.

Εγκράτειαν παθών καί νύν φέροντες, τήν σάρκα στα υρώσωμεν τώ Κυρίω, καί νεκρόν, αυτής τό φρονημα, αποδείξωμεν πάντες τή ενθέω ζωή.

Δόξα...

Τά τρία τής μιάς μορφής πρόσωπα, δοξάζω Πατέρα Υιόν καί Πνεύμα, εν τό κράτος τής θεότητος, βασιλείαν απάντων, καί λαμπρότητα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο Τόκος σου Αγνή φρικτός πέφυκε, Θεός γάρ υπάρχει ενανθρωπήσας, ο ανάρχως εκ Πατρός γεννηθείς, καί εκ σου επ εσχάτων πλήν ανδρός κηθείς.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τήν Σταύρωσιν υμνώ καί τήν λόγχευσιν, τής θείας Πλευράς σου, εξ ής τό πόμα, τό αθάνατον αρούομαι, καθ εκάστην Χριστέ, καί αγιάζομαι.

Ο Ειρμός

Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδιάς ημών τών υμνούντων σε.

Ωδή η'

Κάμινος ποτέ, πυρός

Κάμινος παθών, φλογίζει τήν ψυχήν μου, αλλά τή δρόσω τού ελέους σου, ταύτην καταμάρανον, ο πηγάσας απαθείας κρουνοός, Πλευράς εξ ακηράτου σου, σταυρούμενος Ευεργέτα, διά πολλήν συγκατάβασιν.

Υψωσας ημάς, πεσόντας εις κακίαν, τή εν Σταυρώ σου ανυψώσει Χριστέ, όθεν ολισθήσαντα, αμαρτίας εις τά βάραθρα, ανάγαγε καί στήριξον, πέτρα με σωτηρίας, όπως δοξάζω τό κράτος σου.

Λόγχη σου Χριστέ, παθών τήν σηπεδόνα, αποκαθάρας τής καρδιάς μου, όλον με υγείωσον, όν ο όφις ετραυμάτισεν, οδούσιν ιοβόλοις τε, καί δίδου μοι ακλονήτως, θείας πρός τρίβους πορεύεσθαι.

Θεοτοκίον

Σέ τήν φαινήν, λαμπάδα καί λυχνίαν, εν ή τό πύρ τής θεότητος, οικήσαν εφώτισε, τούς νυκτώδει συσχεθέντας φθορά, Αμίαντε γεραίρομεν, άπαντες, ευλογούντες, Ευλογημένη τόν Τόκον σου.

Ειρμός άλλος

Τόν εν τή βάτω Μωσει

Τόν μεταξύ τών ληστών, σταυρωθέντα εν ξύλω, καί τή λόγχη νυγέντα, τήν ζώηρρυτον πλευράν, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο κρίνων πάσαν τήν γήν, κριτηρίω παρέστης, ερραπίσθης επαίχθης, εν Σταυρώ ανηρητήης, φθοράς με απαλλάττων, τής πάλαι αμαρτίας, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Θεότης μία Τριάς, η αμέριστος φύσις, μεριστή δέ προσώποις, τό ανώλεθρον κράτος,

Πάτερ Υιέ καί Πνεύμα, σέ ανυμνολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Αγνή, η ουράνιος πύλη, η σωτήριος θύρα, πάντων τών Χριστιανών, τήν δέησιν προσδέχου, τών σέ μακαριζόντων, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σταυρέ Χριστού ο Ληστήν, οδηγήσας πρός πίστιν, καί εμέ πρός τόν δρόμον, ευτόνως τών Νηστειών, αξιώσον προφθάσαι, εις τήν προσκύνησίν σου, καί ζωοποιηθήναι.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν εν τή βάτω Μωσει, τής Παρθένου τό θαύμα, εν Σιναίω τώ όρει προτυπώσαντα ποτέ, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Ανάρχου Γεννήτορος

Ηλίου φαιδρότερον, Νηστεία αναλάμπασα, η πολύφωτος χάρις ευαγγελίζεται, πάσι τού Σταυρού τās ακτίνας, καί τās αυγάς, τού τιμίου Πάθους, καί τής Αναστάσεως, τήν ημέραν τήν σωτήριον.

Αγνεΐαν ποθήσωμεν; πορνείαν αποφύγωμεν, τήν οσφύν σωφροσύνη περιζωσώμεθα, όπως καθαροί εποφθώμεν, τώ καθαρώ, καί μόνω εκ πάντων, ζητούντι τήν κάθαρσιν, τώ Σωτήρι τών ψυχών ημών.

Χριστέ εκ τού φόβου σου, καθήλωσον τās σάρκας μου. ο Σταυρώ προσηλώσας, τήν αμαρτίαν Αδάμ, λύσον τών κακών μου τήν δέησιν, τού πονηρού σύντριψον τά βέλη, τή λόγχη σου Δέσποτα, καί τής τούτου βλάβης ρύσαι με.

Θεοτοκίον

Κριτήν δικαιοτάτον, καί μόνον ευδιάλλακτον, η τεκούσα Παρθένε, Χριστόν τόν Κύριον, ρύσαι με τής κρίσεως Κόρη, καί τού πυρός, καί τής τιμωρίας, ήν μοι προεξένησεν, αμαρτίας η απόλαυσις.

Άλλος

Τήν αγνήν καί άχραντον

Ω τής ευσπλαγχνίας σου! ότι Σταυρόν ηνέσχου, ήλους καί λόγχην Κύριε, δι' εμέ τόν κατάκριτον φθορά, διό ύμνώ σε Χριστέ.

Τόν Σταυρόν, τόν κάλαμον, τούς ήλους καί τήν λόγχην, τά ζωηρά σου Πάθη, πās ο λαός προσκυνούντες, εν ωδαίς Χριστέ υμνούμέν σε.

Δόξα...

Μονάς τρισυποστατε, Τριάς ενικωτάτη, Κυριαρχία φύσις, ισοκλεής, Πάτερ Υιέ, καί θείον Πνεύμα, σώσον πάντας ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαιροις ιλαστήριον, τού Κόσμου Θεοτόκε, εν ώ προσφεύγοντες πάντες αμαρτωλοί, πρός Θεόν καταλλαγάς αεί ευρίσκομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τώ Σταυρώ σου Κύριε, καμέ ενδυναμώνσας, τών Νηστειών μοι δώρησαι Αγαθέ, ευσθενώς αποπληρώσαι τήν περίοδον.

Ο Ειρμός

Τήν αγνήν καί άχραντον, Μητέρα καί Παρθένον, ωδαίς ασμάτων άπαντες οι πιστοί, ευσεβώς ως Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ήχος πλ. δ'

Νηστεία, τών λογισμών τά πάθη, δεύτε δουλώσωμεν, πνευματικαίς εαυτούς πτέρυξι

περιστείλαντες, ίνα τήν τού εχθρού, κινουμένην ζάλην, κούφοι περάσαντες, άξιοι γενώμεθα, τής τού Σταυρού προσκυνήσεως, τού υπέρ τού Κόσμου σφαγέντος εκουσίως, Υιού τού Θεού, καί πνευματικώς εορτάσωμεν, τήν εκ νεκρών τού Σωτήρος Ανάστασιν, επ' όρους αρθέντες, Μαθηταίς συνδοξάσωμεν, τόν εξουσίαν λαβόντα πάσαν, Υιόν εκ Πατρός τόν φιλόνηθρον. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Χριστού οι αήττητοι, οι νικήσαντες τήν πλάνην, τή δυνάμει τού Σταυρού, απελάβετε τήν χάριν τής αιωνίου ζωής, τυράννων απειλάς ουκ επτοήητε, βασάνοις αικιζόμενοι ευφραίνεσθε, καί νύν τά αίματα υμών γέγονεν ιάματα ταίς ψυχαίς ημών, πρεσβεύσατε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος!

Τί τό ορώμενον θέαμα, ο τοίς εμοίς οφθαλμοίς, καθοράται, ώ Δέσποτα; ο συνέχων άπασαν, Κτίσιν ξύλω ανήρτησαι, καί θανατούσαι, ο πάσιν νέμων ζωήν, η Θεοτόκος κλαίουσα έλεγεν, ότε εώρακεν, εν Σταυρώ η πάναγνος, τόν εξ αυτής, αρρήτως εκλάμψαντα, Θεόν καί άνθρωπον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος δ'

Οίδας τό πλάσμα ημών, οίδας τήν ασθένειαν ημών Φιλάνθρωπε, ημάρτομεν, αλλ' ουκ απέστημέν σου ο Θεός, ουδέ διεπετάσαμεν χείρας ημών, πρός Θεόν αλλότριον. Φείσαι ημών τή σή αγαθότητα, Εύσπλαγχνε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός θ'

Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου.

Στίχ. Εθφρανήσομαι, καί αγαλλιιάσομαι εν σοί.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ Β', 3-11)

Τάδε λέγει Κύριος. Εκ Σιών εξελεύσεται νόμος, καί λόγος Κυρίου εξ Ιερουσαλήμ. Καί κρινεί ανά μέσον τών εθνών, καί ελέγξει λαόν πολύν, καί συγκόψουσι τάς μαχαίρας αυτών εις άροτρα, καί τάς ζιβήνας αυτών εις δρέπανα, καί ου λήψεται έθνος επί έθνος μάχαιραν, καί ου μάθωσιν έτι πολεμείν. Καί νύν σύ, οίκος τού Ιακώβ, δεύτε, καί πορευθώμεν εν τώ φωτί Κυρίου, ανήκε γάρ τόν λαόν αυτού, τόν οίκον τού Ιακώβ, ότι ενεπλήσθη η χώρα αυτών, ως τό απαρχής, κλυδωνισμών, ως η τών αλλοφύλων, καί τέκνα πολλά αλλόφυλα εγεννήθη αυτοίς. Ενεπλήσθη γάρ η χώρα αυτών αργυρίου καί χρυσίου, καί ουκ ήν αριθμός τών θησαυρών αυτών, καί ενεπλήσθη η γή ίππων, καί ουκ ήν αριθμός τών αρμάτων αυτών, καί ενεπλήσθη η γή βδελυγμάτων τών έργων τών χειρών αυτών, καί προσεκύνησαν, οίς εποίησαν οι δάκτυλοι αυτών. Καί έκυψεν άνθρωπος, καί εταπεινώθη ανήρ, καί ου μή ανοίσω αυτούς. Καί νύν εισέλθετε εις τάς πέτρας, καί κρύπτεσθε εις τήν γήν, από προσώπου τού φόβου Κυρίου, καί από τής δόξης τής ισχύος αυτού, όταν αναστή θραύσαι τήν γήν. Οι γάρ οφθαλμοί Κυρίου, υψηλοί, ο δε άνθρωπος ταπεινός, καί ταπεινωθήσεται τό ύψος τών ανθρωπων, καί υψωθήσεται Κύριος μόνος εν τή ημέρα εκείνη.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός ι'

Δίκαιος Κύριος, καί δικαιοσύνας ηγάπησεν.

Στίχ. Επί τώ Κυρίω πέποιθα, πώς ερείτε τή ψυχή μου;

[t35top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ἦχος πλ. δ'

Νηστεύοντες ἀδελφοί σωματικῶς, νηστεύσωμεν καί πνευματικῶς, λύσωμεν πάντα σύνδεσμον ἀδικίας, διαρρήξωμεν στραγγαλιάς, βιαίων συναλλαγμάτων, πάσαν συγγραφὴν ἀδικῶν διασπάσωμεν, δώσωμεν πεινώσιν ἄρτον, καί πτωχοῦς ἀστέγους εἰσαγάγωμεν εἰς οἴκους, ἵνα λάβωμεν παρά Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Εἰ τις ἀρετή, καί εἰ τις ἐπαινος, πρέπει τοῖς Ἁγίοις, ξίφεσι γάρ ἐκκλιναν τοὺς αυχένας, διὰ σέ τόν κλίναντα ουρανοῦς, καί καταβάντα, ἐξέχεαν τό αἷμα αὐτῶν, διὰ σέ τόν κενώσαντα σαυτόν, καί μορφήν δούλου λαβόντα, ἐταπεινώθησαν ἕως θανάτου, τήν πτωχεῖαν σου μμούμενοι ὦν ταῖς εὐχαῖς, κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα, προσόμοια τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ Ἦχος β' Ὡς ὠράθη Χριστέ

Φεγγοβόλους ὑμᾶς, ὡς ἀστράπας εἰς πάντα Κόσμον, Ἰησοῦς ὁ νοητός ὄντως ἥλιος ἐξαποστείλας, ἀπεμείωσε ταῖς λαμπρότησι, τοῦ ὑμῶν ἐνθέου κη ρύγματος, πλάνης τό σκότος, θεόπται Ἀπόστολοι, καί ἐφώτισε τοὺς ἐν ζόφῳ, τῆς ἀγνωσίας κεκρατημένους πονηρῶς, ὄνπερ ἐκδυσωπήσατε, καταπέμψαι καί ἡμῖν τόν φωτισμόν, καί τό μέγα ἔλεος.

Ἀρετῶν Ἡλιοῦ, προσεπιβάς ἄρματι θείῳ, τῆ νηστεία λαμπρυνθεῖς ἀνεφέρετο, ἐπὶ τό ὕψος τό ουράνιον, Τούτον ζήλωσον, ταπεινή ψυχὴ μου καί νήστευσον, πάσης κακίας, καί φθόνου καί ἐριδος, καί τρυφῆς ἀπορροῦσης, καί ἐνηδόνου, ὅπως οδύνην χαλεπὴν ἐκφύγῃς, διαιωνίζουσαν, τῆς γεέννης ἐκβώσα τῷ Χριστῷ. Κύριε δόξα σοι.

Ἔτερον τοῦ Κυρίου Θεοδώρου Ἦχος πλ. α' Ὅσιε Πάτερ

Ἀπόστολοι θεῖοι, τοῦ Κόσμου θερμότατοι πρεσβευταί, καί τῶν ὀρθοδόξων προασπισταί, ἔχοντες παρρησίας τό κράτος, πρὸς Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰτήσασθε, δεόμεθα πανσεβάσμιοι, ἵνα τῶν Νηστειῶν, τόν ἀγαθόν καιρόν, εὐμαρῶς ποιησώμεθα, καί τῆς ὁμοουσίῳ Τριάδος, τήν χάριν δεξώμεθα. Μεγαλοκήρυκες ἔνδοξοι, εὐχεσθε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια δ' Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος πλ. α' Ψαλμός ια'

Σύ, Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς, καί διατηρήσαις ἡμᾶς.

Στίχ. Σώσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλέλοιπεν ὄσιος.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Α', 24 - Β', 3)

Εἶπεν ὁ Θεός. Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζώσαν κατὰ γένος, τετράποδα, καί ἐρπετά, καί θηρία τῆς γῆς, κατὰ γένος, καί ἐγένετο οὕτω. Καί ἐποίησεν ὁ Θεός τὰ θηρία τῆς γῆς, κατὰ γένος αὐτῶν, καί τὰ κτήνη, κατὰ γένος αὐτῶν, καί πάντα τὰ ἐρπετά τῆς γῆς, κατὰ γένος αὐτῶν. Καί εἶδεν ὁ Θεός ὅτι καλὰ. Καί εἶπεν ὁ Θεός. Ποιήσωμεν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καί καθ' ὁμοίωσιν, καί ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καί τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καί τῶν κτηνῶν, καί πάσης τῆς γῆς, καί πάντων τῶν ἐρπετῶν, τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καί ἐποίησεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καί θήλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καί εὐλόγησεν αὐτούς ὁ Θεός, λέγων. Αὐξάνεσθε, καί πληθύνεσθε, καί πληρώσατε τήν γῆν, καί κατακυριεύσατε αὐτῆς, καί ἀρχετέ τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καί τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καί πάντων τῶν κτηνῶν, καί πάσης τῆς γῆς, καί πάντων τῶν ἐρπετῶν, τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Καί εἶπεν ὁ Θεός, ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν πάντα χόρτον σπόριμον σπεῖρον σπέρμα, ὃ

εστιν επάνω πάσης τής γής, και πάν ξύλον, ο έχει εν εαυτώ καρπόν σπέρματος σπορίμου, υμίν έσται εις βρώσιν, και πάσι τοίς θηρίοις τής γής, και πάσι τοίς πετεινοίς τού ουρανού, και παντί ερπετώ έρποντι επί τής γής, ο έχει εν εαυτώ πνοήν ζωής, και πάντα χόρτον χλωρόν εις βρώσιν. Και εγένετο ούτω. Και είδεν ο Θεός τά πάντα, όσα εποίησε. και ιδού, καλά λίαν. Και εγένετο εσπέρα, και εγένετο πρωϊ, ημέρα έκτη. Και συνετελέσθησαν ο ουρανός και η γή, και πάς ο κόσμος αυτών. Και συνετέλεσεν ο Θεός εν τή ημέρα τή έκτη τά έργα αυτου, ά εποίησε, και κατέπαυσεν ο Θεός εν τή ημέρα τή εβδόμη από πάντων τών έργων αυτου, ών εποίησε. Και ευλόγησεν ο Θεός τήν ημέραν τήν εβδόμην, και ηγίασεν αυτήν, ότι εν αυτή κατέπαυσεν από πάντων τών έργων αυτου, ών ήρξατο ο Θεός ποιήσαι.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός ιβ'

Επίβλεψον, εισάκουσόν μου, Κύριε ο Θεός μου.

Στίχ. Έως πότε, Κύριε, επιλήση μου εις τέλος;

**Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Β', 1-22)**

Υιέ, εάν δεξάμενος ρήσιν εμής εντολής, κρύψης παρά σεαυτώ, επακούσεται σοφίας τό σύνεσιν, ούς σου, και παραβαλείς καρδίαν σου εις παραβαλείς δέ αυτήν εις νουθέτησιν τώ υιώ σου. Εάν γάρ τήν σοφίαν επικαλέση, και τή συνέσει δώσ φωνήν σου, και εάν ζητήσης αυτήν ως αργύριον, και ως θησαυρόν εξερευνήσης αυτήν, τότε συνήσεις φόβον Κυρίου, και επίγνωσιν Θεού ευρήσεις, ότι Κύριος δίδωσι σοφίαν, και από προσώπου αυτου γνώσις και σύνεσις. Και θησαυρίζει τοίς κατορθούσι σωτηρίαν, υπερασπεί δέ τήν πορείαν αυτών, τού φυλάξασθαι οδούς δικαιομάτων. και οδόν ευλαβουμένων αυτών διαφυλάξει. Τότε συνήσεις δικαιοσύνην και κρίμα, και κατορθώσεις πάντας άξονας αγαθούς. Εάν γάρ έλθη η σοφία εις σήν διάνοιαν, η δέ αίσθησις τή σή ψυχή καλή είναι δόξη, βουλή καλή φυλάξει σε, έννοια δέ Οσία τηρήσει σε, ίνα ρύσηταί σε από οδού κακής, και από ανδρός λαλούντος μηδέν πιστόν. Ω οι εγκαταλείποντες οδούς ευθείας, τού πορευθήναι εν οδοίς σκότους! Ω οι ευφραϊνόμενοι επί κακοίς, και χαίροντες επί διαστροφή κακή! ών αι τρίβοι σκολιαί, και καμπύλαι αι τροχιαί αυτών, τού μακράν σε ποιήσαι από οδού ευθείας, και αλλότριον τής δικαίας γνώμης. Υιέ, μή σε καταλάβη βουλή κακή, η απολείπουσα διδασκαλίαν νεότητος, και διαθήκην θείαν επιλελησμένη, έθετο γάρ παρά τώ θανάτω τόν οίκον αυτής, και παρά τώ Άδη μετά τών γηγενών τούς άξονας, ανααυτής. Πάντες οι πορευόμενοι εν αυτή ουκ στρέψουσιν, ουδέ μή καταλάβωσι τρίβους ευθείας, ου γάρ καταλαμβάνονται υπό ενιαυτών ζωής. Ει γάρ επορεύοντο τρίβους αγαθάς, εύροσαν άν τρίβους τάς τών δικαίων, λείας. Χρηστοί έσονται οικήτορες γής, άκακοι δέ υπολειφθήσονται εν αυτή, ότι ευθείς κατασκηνώσουσι γήν, και όσοι υπολειφθήσονται εν αυτή. Οδοί ασεβών εκ γής ολούνται, οι δέ παράνομοι εξολοθρευθήσονται απ' αυτής.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ**

Ελέησον με ο Θεός, ελέησόν με

**Ωδή α' Ήχος πλ. β'
Ο Ειρμός**

Βοηθός και σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, και δοξάσω αυτόν, Θεός τού Πατρός μου, και υψώσω αυτόν, ενδόξως γάρ δεδόξασται. **(Δίς)**

Εκ νεότητος Σωτήρ, τάς εντολάς σου επαρωσάμην, όλον εμπαθώς, αμελών, ραθυμών, παρήλθον τόν βίον, διό κράζω σοι Σωτήρ, κάν εν τώ τέλει. Σώσόν με.

Ερριμμένον με Σωτήρ, πρό τών θυρών σου κάν εν τώ γήρει, μή με απορρίψης εις Άδου κενόν, αλλά πρό τού τέλους, ως φιλόανθρωπος μοι δός, παραπτωμάτων άφεςιν.

Τήν ουσίαν μου Σωτήρ, καταναλώσας εν ασωτία, έρημός ειμι, αρετών ευ σεβών, λιμώττων δέ κράζω. Ο Πατήρ τών οικτιρισμών, προφθάσας σύ με οίκτειρον.

Ο λησταίς περιπεσών, εγώ υπάρχων τοίς λογισμοίς μου, όλως υπ' αυτών τετραυμάτισμαι νύν, επλήσθην μωλώπων, αλλ' αυτός μοι επιστάς, Χριστέ Σωτήρ ιάτρευσον.

Ιερεύς με προϊδών, αντιπαρήλθε, και ο Λευϊτης, βλέπων εν δεινοίς, υπερείδε γυμνόν, αλλ' ο εκ Μαρίας, ανατείλας Ιησούς, σύ επιστάς με οίκτειρον.

Οσία τού Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Σύ μοι δίδου φωταυγή, εκ θείας άνωθεν προμηθείας, χάριν εκφυγείν, τών παθών σκοτασμόν, και άσαι προθύμως, τού σου βίου τά τερπνά, Μαρία διηγήματα.

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, η εν Μονάδι προσκυνουμένη, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, και ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανούξεως.

Και νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η ελπίς, και προστασία τών σε υμνούντων, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, ως Δέσποινα αγνή, μετανοτόν τής αμαρτίας, και ούντα δέξαι με.

**Ωδή β'
Ο Ειρμός**

Πρόσεχε, Ουρανε και λαλήσω, και ανυμνήσω Χριστόν τόν εκ Παρθένου σαρκί, επιδημήσαντα.

Ολίσθησα, ως ο Δαυϊδ ακολάστως, και βεβορβόρωμαι, αλλ' αποπλύναις καμέ, Σωτήρ τοίς δάκρυσί μου.

Ου δάκρυα, ουδέ μετάνοιαν έχω, ουδέ κατάνυξιν, αυτός μοι ταύτα Σωτήρ, ως Θεός δώρησαι.

Απώλεσα, τό πρωτόκτιστον κάλλος, και τήν ευπρέπειάν μου, και άρτι κείμαι γυμνός, και καταισχύνομαι.

Τήν θύραν σου, μή αποκλείσης μοι τότε, Κύριε, Κύριε, αλλ' άνοιξόν μοι αυτήν μετανοούντί σοι.

Ενώτισαι, τούς στεναγμούς τής ψυχής μου, και τών εμών οφθαλμών, προσδέχου τούς σταλαγμούς. Κύριε σώσόν με.

Φιλόανθρωπε, ο θέλων πάντας σωθήναι, σύ ανακαλέσαι με, και δέξαι ως αγαθός, μετανοούντά με.

Θεοτοκίον

Άχραντε, Θεοτόκε Παρθένε μόνη πανύμνητε, ικέτευε εκτενώς, εις τό σωθήναι ημάς.

Ειρμός άλλος

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο μάμμα επομβρήσας, και τό ύδωρ εκ πέτρας, πηγάσας πάλαι εν ερήμω τώ λαώ μου, τή μόνη δεξιά, και τή ισχύϊ τή εμή.

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ενωτίζου ψυχή μου, τού Κυρίου βοώντος, και αποσπάσθητι τής πρώην αμαρτίας, και φοβού ως δικαστήν, και ως κριτήν και Θεόν.

Τίνοι ωμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχή; οίμοι τώ πρώτω Κάϊν, καί τώ Λάμεχ εκείνω, λιθοκτονήσασα τό σώμα κακουργίαις, καί κτείνασα τόν νούν, ταίς παραλόγοις ορμαίς.

Πάντας τούς πρό νόμου, παραδραμούσα ώ ψυχή, τώ Σήθ ουχ ωμοιώθης, ου τόν Ενώς εμιμήσω, ου τόν Ενώχ τή μεταθέσει, ου τόν Νώε, αλλ' ώφθης πενιχρά, τής τών δικαίων ζωής.

Μόνη εξήνοιξας, τούς καταρράκτας τής οργής, τού Θεού σου ψυχή μου, καί κατέκλυσας πάσαν, ως γήν τήν σάρκα, καί τας πράξεις, καί τόν βίον, καί έμεινας εκτός, τής σωστικής Κιβωτού.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Όλη προθυμία, πόθω προσέδραμες Χριστώ, τήν πρίν τής αμαρτίας, οδόν αποστραφείσα, καί εν αβάτοις ταίς ερήμοις τρεφομένη, καί τούτου καθαρώς, τελούσα θείας εντολάς.

Δόξα...

Άναρχε άκτιστε, Τριάς αμέριστε Μονάς, μετανουόντά με δέξαι, ημαρτηκότα σώσον. σόν ειμι πλάσμα, μή παρίδης, αλλά φείσαι, καί ρύσαι, τού πυρός τής καταδίκης με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Άχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ η ελπίς, τών εις σέ προστρεχόντων, καί λιμήν τών εν ζάλη, τόν ελεήμονα, καί Κτίστην καί Υιόν σου, ιλέωσαι καμοί, ταίς ικεσίαις ταίς σαίς.

Ωδή γ'

Ο Ειρμός

Στερέωσον Κύριε, επί τήν πέτραν τών εντολών σου, σαλευθείσαν τήν καρδίαν μου, ότι μόνος, Άγιος υπάρχεις καί Κύριος. (Δίς)

Τήν ευλογίαν τού Σήμ, ουκ εκληρώσω ψυχή αθλία, ου πλατείαν τήν κατάσχεσιν, ως Ιάφεθ, έσχες εν τή γή τής αφέσεως.

Εκ γής Χαρράν έξελθε, τής αμαρτίας ψυχή μου, δεύρο εις γήν ρέουσαν αείζων, αφθαρσίαν, ήν ο Αβραάμ εκληρώσατο.

Τόν Αβραάμ ήκουσας, πάλαι ψυχή μου καταλιπόντα, γήν πατρώαν, καί γενόμενον, μετανάστην, τούτου τήν προαίρεσιν μίμησαι.

Εν τή δρυϊ τή Μαμβρή, φιλοξενήσας ο Πατριάρχης, τούς Αγγέλους εκληρώσατο, μετά γήρας, τής επαγγελίας τό θήραμα.

Τόν Ισαάκ τάλαινα, γνούσα ψυχή μου καινήν θυσίαν, μυστικώς ολοκαρπούμενον, τώ Κυρίω, μίμησαι αυτού τήν προαίρεσιν.

Τόν Ισραήλ ήκουσας, νήφε ψυχή μου εκδιωχθέντα, ως παιδίσκης αποκύημα, βλέπε μήπως, όμοίόν τι πάθης λαγνεύουσα.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Συνέχομαι κλύδωνι, καί τρικυμία Μήτερ πταισμάτων, αλλ' αυτή με νύν διάσωσον, καί πρός όρμον, θείας μετανοίας εισάγαγε.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ικέσιον δέησιν, καί νύν Οσία προσαγαγούσα, πρός τήν εύσπλαγγνον πρεσβείαις σου, Θεοτόκον, άνοιξον τας θείας εισόδους μου.

Δόξα...

Μονάς απλή άκτιστε, άναρχε φύσις η εν Τριάδι, υμνουμένη υποστάσεων, ημάς σώσον,

πίστει προσκυνώντας τό κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν εκ Πατρός άχρονον, Υιόν εν χρόνω Θεογεννήτορ, απειράνδρωσ απεκύησας, ξένον θαύμα! μείνασα παρθένοσ θηλάζουσα.

**Ωδή δ'
Ο Ειρμός**

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ότι μέλλεις εκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ανθρώποισ δείκνυσθαι καί έλεγεν. Ακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τό σώμα κατερρυπώθην, τό πνεύμα κατεσπιλώθην, όλωσ ηλκώθην, αλλ' ως ιατρόσ Χριστέ αμφότερα, διά μετανοίας μοι θεράπευσον, απόλουσον, κάθαρον, πλύνον, δείξον Σωτήρ μου, χιόνος καθαρώτερον.

Τό Σώμά σου καί τό Αίμα, σταυρούμενοσ υπέρ παντων, έθηκασ Λόγε, τό μεν Σώμα, ίνα αναπλάσης με, τό δε Αίμα, ίνα αποπλύνησ με, τό πνεύμα παρέδωκασ, ίνα εμέ προσάξης, Χριστέ τώ σώ Γεννήτορι.

Ειργάσω τήν σωτηρίαν, εν μέσωσ τήσ γήσ οικτίρμον, ίνα σωθώμεν, εκουσίωσ ξύλω ανεσταύρωσαι, η Εδέμ κλεισθείσα ανεώγνυτο, τά άνω, τά κάτω, η κτίσισ, τά έθνη πάντα, σωθέντα προσκυνούσί σε.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τό Αίμα τό εκ πλευράσ σου, άμα καί πόμα, τό πηγάσαν ύδωρ τήσ αφέσεωσ, ίνα εκατέρωθεν καθαίρωμαι, χριόμενοσ, πίνων, ως χρίσμα καί πόμα Λόγε, τά ζωηρά σου λόγια.

Κρατήρα η Εκκλησία, εκτήσατο τήν Πλευράν σου, τήν ζωηφόρον, εξ ήσ ο διπλόσ ημίν ανέβλυσε, κρουνόσ τήσ αφέσεωσ καί γνώσεωσ, εισ τύπον τήσ πάλαι, τήσ νέασ, τών δύω άμα, Διαθηκών Σωτήρ ημών.

Γυμνόσ ειμι τού Νυμφώνοσ, γυμνόσ ειμι καί τού γάμου, άμα καί δείπνου, η λαμπάσ εσβέσθη ως ανέλαιοσ, η παστάσ εκλείσθη μοι καθεύδοντι, τό δείπνον εβρώθη, εγώ δε χείρασ καί πόδασ, δεθείσ έξω εκβέβλημαι.

Δόξα...

Αμέριστον τή ουσία, ασύγχυτον τοίσ προσώποισ θεολογώ σε, τήν Τριαδικήν μίαν θεότητα, ως ομοβασίλειον καί σύνθρονον, βοώ σοι τό Ασμα, τό μέγα, τό εν υψίστοισ τρισσώσ υμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί τίκτεισ καί παρθενεύεισ, καί μένεισ δι' αμφοτέρων, φύσει Παρθένοσ, ο τεχθείσ καινίζει νόμουσ φύσεωσ, η νηδύσ δε κύει μή λοχεύουσα, Θεόσ όπου θέλει, νικάται φύσεωσ τάξισ, ποιεί γάρ όσα βούλεται.

**Ωδή ε'
Ο Ειρμός**

Εκ νυκτόσ ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί οδήγησον καμέ, εν τοίσ προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτήρ, ποιείν τό θέλημά σου. (Δίς)

Ωσ βαρύσ τήν γνώμην Φαραώ τώ πικρώ, γέγονα Κύριε, Ιαννης καί Ιαμβρής τήν ψυχήν καί τό σώμα, καί υποβρύχιοσ νούσ, αλλά βοήθησόν μοι.

Τώ πηλώ συμπέφυρμαι ο τάλασ τόν νούν, πλύνόν με Δέσποτα, τώ λουτήρι τών εμών,

δακρύων δέομαί σου, τήν τής σαρκός μου στολήν, λευκάνας ως χιόνα.

Εάν ερευνήσω μου τά έργα Σωτήρ, άπαντα άνθρωπον, υπερβάντα εμαυτόν, ορώ ταίς αμαρτίαις, ότι εν γνώσει φρενών, ήμαρτον, ουκ αγνοία.

Φείσαι φείσαι Κύριε, τού πλάσματός σου. Ήμαρτον άνες μοι, ο τή φύσει καθαρός, αυτός υπάρχων μόνος, καί άλλος πλήν σου ουδείς, υπάρχει έξω ρύπου.

Δί' εμέ Θεός ών εμορφώθης εμέ, έδειξας θαύματα, ιασάμενος λεπρούς, καί παραλύτους σφίγγας, Αιμόρρου στήσας Σωτήρ, αφή κρασπέδου ρύσιν.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ρείθρον Ιορδάνειον περάσασα, εύρες ανάπαυσιν, τήν ανώδυνον σαρκός, ηδονήν εκφυγούσα, ής καί ημάς εξελού, σαίς προσευχαίς Οσία.

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τόν ένα Θεόν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Πατήρ, ο Υιός καί τό Πνεύμα, απλή ουσία Μονάς, αεί προσκυνομένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ σου ημφιάσατο τό φύραμά μου, άφθορε άνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ο κτίσας τούς αιώνας, καί ήνωσεν εαυτώ, τήν τών ανθρώπων φύσιν.

Ωδή ς'

Ο Ειρμός

Εβόησα, εν όλη καρδιά μου, προς τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου, εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν εκ φθοράς τήν ζωήν μου. **(Δίς)**

Ανάστηθι, καί καταπολέμησον, ως Ιησούς τόν Αμαλήκ, τής σαρκός τά πάθη, καί τούς Γαβωνίτας, τούς απατηλούς λογισμούς, αεί νικώσα.

Διάβηθι, τού χρόνου τήν ρέουσαν, φύσιν ως πρίν η Κιβωτός, καί τής γής εκείνης, γενού εν κατασχέσει, τής επαγγελίας ψυχή, Θεός κελεύει.

Ως έσωσας, τόν Πέτρον βοήσαντα, σώσον προφθάσας με Σωτήρ, τού θηρός με ρύσαι, εκτείνας σου τήν χείρα, καί ανάγαγε τού βυθού τής αμαρτίας.

Λιμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ, αλλ' εκ τών αδύτων, βυθών τής αμαρτίας, καί τής απογνώσεώς με, προφθάσας ρύσαι.

Δόξα...

Τριάς ειμι, απλή αδιαίρετος, διαιρετή προσωπικώς, καί Μονάς υπάρχω, τή φύσει ηνωμένη, ο Πατήρ φησι, καί Υιός, καί θεϊόν Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η μήτρα σου, Θεόν ημίν έτεκε, μεμορφωμένον καθ' ημάς, αλλ' ως Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ταίς πρεσβείαις, ταίς σαίς ίνα δικαιωθώμεν.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. β'

Ψυχή μου ψυχή μου, ανάστα, τί καθεύδεις; τό τέλος εγγίζει, καί μέλλεις θορυβείσθαι, ανάνηψον ούν, ίνα φείσηταί σου Χριστός ο Θεός, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών.

Ωδή ζ'

Ο Ειρμός

Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν ενώπιόν σου, ουδέ συνετηρήσαμεν, ουδέ

εποιήσαμεν, καθώς ενετείλω ημίν. Αλλά μή παραδώης ημάς εις τέλος, ο τών Πατέρων Θεός. (Δίς)

Τού Μανασσή, επεσώρευσας, τά εγκλήματα τή προαιρέσει, στήσασα ως βδελύγματα πάθη, καί πληθύνουσα ψυχή, προσωχθίσματα. Αλλ' αυτού τήν μετάνοιαν, ζηλούσα θερμώς, κτήσαι κατάνυξιν.

Τόν Αχαάβ παρεζήλωσας, τοίς μιάσμασι ψυχή μου, οίμοι! γέγονας σαρκικών μολυσμάτων, καταγώγιον καί σκεύος αισχρόν τών παθών. Αλλ' εκ βάθους σου στέναξον, καί λέγε Θεώ, τάς αμαρτίας σου.

Εκλείσθη σοι, ουρανός ψυχή, καί λιμός Θεού κατέλαβέ σε, ότε τοίς Ηλιού τού Θεοσβίστου, ως ο Αχαάβ, ηπειθήσας λόγοις ποτέ., Αλλά τή Σαραφθία ομοιώθητι, θρέψον Προφήτου ψυχήν.

Ενέπρησεν, Ηλιού ποτέ, δίς πεντήκοντα τής Ιεζάβελ, ότε τούς τής αισχύνης πρεσβύτας, κατηνάλωσεν, εις έλεγχον τού Αχαάβ. Αλλά φεύγε τήν μίμησιν τών δύω, ψυχή, καί κραταιώθητι.

Δόξα...

Τριάς απλή, αδιαίρετε, Ομοούσιε Μονάς αγία φώς, καί άγια τρία, καί εν άγιον, φώτα και υμνείται Θεός η Τριάς. αλλ' ανύμνησον, δόξασον, ζωήν καί ζωάς, ψυχή τόν πάντων Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε, ευλογούμέν σε, προσκυνούμέν σε Θεογεννήτορ, ότι τής αχωρίστου Τριάδος, απεκύησας τόν ένα Υιόν καί Θεόν, καί αυτή προηνώξας ημίν, τοίς εν γή τά επουράνια.

**Ωδή η'
Ο Ειρμός**

Ον Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίττει τά Χερουβίμ, καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτίσις, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Δικαιοκρίτα, Σωτήρ ελέησον, καί ρύσαί με τού πυρός, καί τής απειλής, ής μέλλω εν τή κρίσει, δικαίως υποστήναι, άνες μοι πρό τέλους, δι' αρετής καί μετανοίας.

Ως ο Ληστής εκβοώ σοι Μνήσθητι, ως Πέτρος κλαίω πικρώς. Άνες μοι Σωτήρ, κράζω ως ο Τελώνης, δακρύω ως η Πόρνη, δέξαι μου τόν θρήνον, καθώς ποτέ τής Χαναναίας.

Τήν σηπεδόνα, Σωτήρ θεράπευσον, τής ταπεινής μου ψυχής, μόνε ιατρέ, μάλαγμά μοι επίθεσ, καί έλαιον καί οίνον, έργα μετανοίας, κατάνυξιν μετά δακρύων.

Τήν Χαναναίαν, καγώ μιμούμενος, Ελέησόν με βοώ, τώ Υιώ Δαυϊδ, άπτομαι τού κρασπέδου, ως η Αιμορροούσα, κλαίω ως η Μάρθα, καί Μαρία επί Λαζάρου.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Άναρχε Πάτερ, Υιέ συνάναρχε, Παράκλητε αγαθέ, Πνεύμα τό ευθές, Λόγου Θεού Γεννήτορ, Πατρός ανάρχου Λόγε, Πνεύμα ζών καί κτίζον, Τριάς Μονάς ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως εκ βαφής, αλουργίδος Άχραντε, η νοητή πορφυρίς, τού Εμμανουήλ, ένδον εν τή γαστρί σου, η σάρξ συνεξυφάνθη, όθεν Θεοτόκον εν αληθεία σε τιμώμεν.

Ωδή θ'

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

Τάς νόσους ιώμενος, πτωχοίς ευηγγελίζετο, Χριστός ο Λόγος, κυλλούς εθεράπευσε, τελώναις συνήσθιεν, αμαρτωλοίς ωμίλει, τής Ιαείρου θυγατρός, τήν ψυχήν προμεταστάσαν, επανήγαγεν αφή τής χειρός.

Τελώνης εσώζετο, καί Πόρνη εσωφρόνιζε, καί Φαρισαίος, αυχών κατεκρίνετο, ο μέν γάρ, Ιλάσθητι, η δέ, Ελέησόν με, ο δέ εκόμπαζε, βοών, ο Θεός ευχαριστώ σοι, καί εξής τά τής ανοίας ρητά.

Ζακχαίος Τελώνης ήν, αλλ' όμως διεσώζετο, καί Φαρισαίος, ο Σίμων εσφάλλετο, καί Πόρνη ελάμβανε, τάς αφεσίμους λύσεις, παρά τού έχοντος ισχύν, αφιέναι αμαρτίας, ήν ψυχή σπεύσον μιμήσασθαι.

Τήν Πόρνην ώ τάλαινα, ψυχή μου ουκ εξήλωσας, ήτις λαβούσα, μύρου τό αλάβαστρον, σύν δάκρυσιν ήλειψε, τούς πόδας τού Κυρίου, εξέμαξε δέ ταίς θριξί, τών αρχαίων εγκλημάτων, τό χειρόγραφον ρηγνύντος αυτή.

Τάς πόλεις αίς έδωκε, Χριστός τό Ευαγγέλιον, ψυχή μου έγνωσ, όπως κατηράθησαν, φοβού τό υπόδειγμα, μή γένη ως εκείναι, ταίς εν Σοδόμοις γάρ αυτάς, ο Δεσπότης παρεικάσας, έως Άδου κατεδίκασε.

Μή χειρών ώ ψυχή μου, φανής δι' απογνώσεως, τής Χαναναίας, τήν πίστιν ακούσασα, δι' ής τό θυγάτριον, λόγω Θεού ιάθη. Υιέ Δαυιδ σώσον καμέ, αναβόησον εκ βάθους, τής καρδιάς ως εκείνη Χριστώ.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ανδρέα σεβάσμιε, καί Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμήν τής Κρήτης, μή παύση δεόμενος, υπέρ τών σέ υμνούντων, ίνα ρυσθώμεν πάσης, οργής καί θλίψεως καί φθοράς, καί πταισμάτων λυτρωθώμεν, οι τιμώντές σου τήν μνήμην αεί.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν υπερυψώσωμεν τό θεϊον Πνεύμα, πιστώσ προσκυνήσωμεν, Τριάδα αχώριστον, Μονάδα κατ' ουσίαν, ως φώς καί φώτα καί ζωήν, καί ζωάς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσαν τά πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνε, εν σοί γάρ αύτη, πιστώσ βασιλεύουσα, εν σοί καί κρατύνεται, καί διά σου νικώσα, τροπούται πάντα πειρασμόν, καί σκυλεύει πολεμίους, καί διέπει το υπήκοον.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εις τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος β'

Ο σοφίας υπερ ρήτορας

Φωστήρας εν τοίς πέρασι τούς Μαθητάς αναδείξας, τώ κηρύγματι Λόγε Θεού, τάς καρδιάς ημών φώτισον, φωτί αρετών καί νηστεία κάθαρων, διδούς μετάνοιαν επιστροφής τοίς δούλοις σου, εις τό δοξάζειν σε Σωτήρ, ο μόνος υπάρχων υπεράγαθος.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε μή παρίδης με, δεόμενον αντιλήψεως τῆς υπό σου, επί σοί γάρ πέποιθεν ἡ ψυχὴ μου. Ελέησόν με.

Εἰς τὴν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α'

Αγιωτέρα τῶν Χερουβίμ

Τὴν φαιδροτέραν τῶν αρετῶν, τὴν συμπολίτιν τῶν ουρανῶν, εγκράτειαν, δυσωπούμεν, σέ τῶν Αποστόλων τὴν δωδεκάδα, πρέσβευε εἰρηνικῶς διανύσαι, καί κομίσασθαι τοὺς καρπούς τῆς σωτηρίας, ὑμεῖς γάρ ὄντως τῶν γηγενῶν ὑπάρχετε, κραταίωμα, καί καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγιωτέρα τῶν Χερουβίμ, υψηλότερα τῶν ουρανῶν, πανύμνητε Θεοτόκε, σέ ἐν ἀληθείᾳ ομολογούντες, ἔχομεν αμαρτωλοὶ σωτηρίαν, καί εὐρίσκομεν ἐν πειρασμοῖς προστασίαν, διό μή παύση ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, κραταίωμα, καί καταφυγὴ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡδὴ δ' Ἦχος β'

Ελήλυθας

Εγκρατείας, τὰς αὐγὰς δεχομένη ἀστράφθητι, ψυχὴ καί ἀπόφυγε, τῆς αμαρτίας τὴν ζόφωσιν, ὅπως ἀνατείλῃ σοι, ἡ τῆς ἀφέσεως αἴγλη θεῶ Πνεύματι.

Αγκίστρω με, ἠδονῆς δελεάσας ὁ δόλιος, αἰχμάλωτον ἤρπασεν, ἀλλ' οἱ τὸν κόσμον Ἀπόστολοι, λόγῳ σαγηνεύσαντες, ἐκ τῆς αὐτοῦ με κακίας ἐκλυτρώσατε.

Εδείχθητε, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης αὐγάσματα Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, πλάνης αὐχμὸν ἀπελαύνοντες, καμὲ οὖν φωτίσατε τὸν ὑπὸ πάσης κακίας σκοτιζόμενον.

Θεοτοκίον

Κεκράξομαι, ἐν νυκτί καί ἡμέρα θλιβόμενος, πρὸς σέ καί σωθήσομαι, καί ἠδονῶν ὑπερβήσομαι, τείχος καί βοήθεια, τῆ σὴ Παρθένε δυνάμει τειχιζόμενος.

Εἰρμός ἄλλος Ἦχος πλ. α'

Τὰ ἔργα, τῆς οικονομίας

Τοῦ Ἡλίου, τῆς δικαιοσύνης ὑπάρχοντες, Ἀπόστολοι, λαμπηδόνες παμφαεῖς, φωτίζετε τὸν περίγειον κόσμον, τὸν ζόφον τῆς ἀπάτης διώκοντες.

Λύρα ὄντες, τοῦ Σωτήρος πνευματοκίνητος, Ἀπόστολοι, γνωρισθέντες ἐπὶ γῆς, τό εὐήχον μελουργεῖτε ὑμῶν ἔπος, καί Κόσμον πρὸς Θεὸν ἐπιστρέφετε.

Δόξα...

Τὴν Τριάδα, ἐν μοναδικῇ οὐσιότητι, δοξάζοντες ἓνα Κύριον Θεόν, ὑμνήσωμεν τὸν ἀγέννητον Πατέρα, Υἱὸν τὸν γεννητὸν, καί τό Πνεῦμα τό ζῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος, ἐν γαστρὶ συνέλαβε Κύριε, καί ἔτεκε, σέ τὸν Ἐμμανουήλ, ἐξήλθες γάρ εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σώσαι τοὺς χριστοὺς σου Φιλάνθρωπε.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Αποστόλων, δωδεκάς ἡ θεῖα καί πάνσεπτος, ἱκέτευε, τὸν Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν, δεόμεθα

διελθείν ημάς ευτόνως, τό τεσσαρακονθήμερον στάδιον.

Ο Ειρμός

Τά έργα, τής οικονομίας σου Κύριε, εξέστησαν, τόν Προφήτην Αββακούμ, εξήλθες γάρ εις σωτηρίαν λαού σου, τού σώσαι τούς χριστούς σου ελήλυθας.

Ωδή η'

Τώ δόγματι, τώ τυραννικώ

Νηστεύσωμεν, πάσαν ηδονήν, παίνοντες τάς αισθήσεις νηστεία, καί κατανούξεως πόμα θερμώς, πιώμεθα ψάλλοντες. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Τής στάσεως, τής εκ δεξιών, γενέσθαι με κοινωνόν δυσωπείτε, όταν καθίσητε κρίναι βροτούς, σύν Χριστώ Απόστολοι, τόν πολλαίς αμαρτίαις, καί κρίσει υπεύθυνον.

Εν άρματι, θείων αρετών, νηστεία καθαρθέντες επιβώμεν, καί πρός αιθέριον ύψος τόν νούν, πετερώσωμεν ψάλλοντες. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Διέμεινας, άφλεκτος τό πύρ, τεκούσα τής θεότητος Παρθένε, αλλά κατάφλεξον πάθη ψυχών, τών πίσει βοώντων σοι, τήν φωνήν τού Αγγέλου, χαράς μόνη πρόξενε.

Ειρμός άλλος

Οι όσοί σου

Τού Πνεύματος τάς σάλπιγγας, τού Χριστού τούς Μαθητάς, ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ως πρεσβευτάς τού Κόσμου, καί πλάνης φυγαδευτάς, τούς Μαθητάς υμνούμεν Χριστού. Ευλογείτε βοώντες, τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Τριάδα παναγίαν, τήν εν Πατρί καί Υιώ, καί Πνεύματι, υμνούντες ψάλλομεν. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν άρρητόν σου Τόκον, πάντες υμνούμεν βροτοί, ευσεβώς εκβοώντες Αγνή. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Απόστολοι πρεσβεύσατε, εν ειρήνη ημάς, τάς ιλαστηρίους ημέρας τελείν. Ευλογείτε βοώντας, τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

Οι όσοί σου Παίδες, εν τή καμίνω Χριστέ, ανυμνούντες έλεγον. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ'

Η τόν αχώρητον Θεόν

Απερριμμένος ηδονών, αχανες εις πέλαγος, τήν τής σής ευσπλαχνίας άβυσσον, προσκαλούμαι. Κυβερνήτά με σώσον.

Τής ευσπλαχνίας η πηγή, δός μοι νύν κατάνυξιν, στεναγμόν, όπως αποκλαύσωμαι, τών κακών μου, τάς απείρους θαλάσσας.

Τών Μαθητών σου Ιησού, ταίς σεπταίς δεήσεσι, τήν σεπτήν δίδου μοι Ανάστασιν, προσκυνήσαι, καί τά θειά σου Πάθη.

Θεοτοκίον

Ηουρανώσασα ημών, τό γεώδες φύραμα, τή εν σοί, τού Θεού Πανάμωμε, ενοικήσει, ρύσαι πάντας κινδύνων.

**Ειρμός άλλος
Μεγαλύνομεν Χριστέ**

Εκ τών πηγών προφητικώς, τών τού Σωτήρος εξαντλήσαντες, οι Απόστολοι, ύδωρ αθανασίας, τοίς διψώσι δόγματα ζωής, ποτίζουνσι πάντοτε.

Τού Βασιλέως ουρανών, φανέντες άρχοντες Απόστολοι, υπετάξατε, πάσαν τήν οικουμένην, τούτον μόνον σέβειν, προσκυνείν, καί δοξολογείν ως Θεόν.

Δόξα...

Τριάς αμέριστε Μονάς, η παντουργός καί παντοδύναμος, ο Πατήρ ο Υιός, καί τό άγιον Πνεύμα, σύ Θεός μου Κύριος καί φώς, καί σέ ανυμνών προσκυνώ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ Μητροπάρθενε αγνή, μακαριούμεν γενεαί γενεών, ότι γέγονας, ιλαστήριον Κόσμου, τόν Σωτήρα καί Δημιουργόν, αρρήτως κυήσασα.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τών Αποστόλων ο χορός, τούς ανυμνούντάς σε περίσω ζε, καί αξίωσον, εν κατανύξει καρδιάς, τάς ημέρας πάσας διελθείν, τών φωτοποιών Νηστειών.

Ο Ειρμός

Μεγαλύνομεν Χριστέ, τήν σήν πανάμωμον Μητέρα αγνήν, ότι έτεκέ σε, υπερφυώς κατά σάρκα, πάσης πλάνης καί καταφθοράς, ημάς λυτρωσάμενον.

**Απόστιχα τών Αίνων
Ήχος γ'**

Κύριε, εμοί τώ αμαρτωλώ έθου μετάνοιαν, εμέ τόν ανάξιον, σώσαι βουλόμενος, αμετρήτω ελέει σου, σοί προσπίπτω δεόμενος. Εν νηστείαις, τήν ψυχήν μου σύγκαμψον, ότι πρός σέ κατέφυγον, τόν μόνον Πολυέλεον. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ως φωστήρες εν Κόσμω λάμπετε, καί μετά θάνατον άγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν καλόν αγωνισάμενοι, έχοντες παρρησίαν, Χριστόν ικετεύσατε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η προστασία πάντων τών δεομένων, εις σέ θαρρούμεν, εις σέ καυχώμεθα, εν σοί πάσα ελπίς ημών εστι. Πρέσβευε τώ εκ σου Τεχθέντι, υπέρ αχρείων δούλων σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

**Τροπάριον τής Προφητείας
Ήχος α'**

Ορατών καί αοράτων εχθρών, ρύσαι ημάς Κύριε, μή ποτε είπωσι τά έθνη. Πού εστιν ο Θεός αυτών, γνώτωσαν Δέσποτα, ότι παροράς αμαρτίας, λαού σου μετανοούντος.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ιγ'

Εν τώ επιστρέψαι Κύριον τήν αιχμαλωσίαν τού λαού αυτού.

Στίχ. Είπεν άφρων εν καρδιά αυτού, ουκ έστι Θεός.

**Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Β', 11-21)**

Υψωθήσεται Κύριος μόνος εν τή ημέρα εκείνη, ημέρα γάρ Κυρίου Σαβαώθ επί πάντα υβριστήν καί υπερήφανον, καί επί πάντα υψηλόν καί μετέωρον, καί ταπεινωθήσονται. Καί επί πάσαν κέδρον τού Λιβάνου, τήν υψηλήν καί μετέωρον, καί επί πάν δένδρον βαλάνου Βασάν, καί επί πάν όρος υψηλόν, καί επί πάντα πύργον υψηλόν, καί επί πάν τείχος υψηλόν, καί επί πάν, πλοίον θαλάσσης, καί επί πάσαν θεάν κάλλους πλοίων. Καί

ταπεινωθήσεται πᾶς ἄνθρωπος, καὶ πεσεῖται τὸ ὕψος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὑψωθήσεται Κύριος μόνος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Καὶ τὰ χειροποίητα πάντα κατακρύψουσιν, εἰσενέγκαντες εἰς τὰ σπήλαια, καὶ εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν, καὶ εἰς τὰς τρώγλας τῆς γῆς, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστή θραύσαι τὴν γῆν. Τῇ γὰρ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐκβαλεῖ ἄνθρωπος τὰ βδελύγματα αὐτοῦ, τὰ ἀργυρά καὶ τὰ χρυσά, ἃ ἐποίησαν εαυτοῖς, εἰς τὸ προσκυνεῖν τοῖς ματαίοις, καὶ ταῖς νυκτερίσι, τοῦ ελθεῖν εἰς τὰς τρώγλας τῆς στερεᾶς πέτρας, καὶ εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν, ἀπὸ προσώπου τοῦ φόβου Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἀναστή θραύσαι τὴν γῆν.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ιδ'

Κύριε, τίς παροικήσει ἐν τῷ σκηνώματί σου;

Στίχ. Πορευόμενος ἄμωμος, καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην.

[t36top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος β' Τὸν φωτισμόν ἡμῶν

Τὸν σκοτισθέντα με, ταῖς ἀπάταις τοῦ πολεμήτορος, Χριστέ μου φώτισον, ὁ σκοτίσας Σταυρῷ κρεμάμενος, Ἥλιον ποτέ, καὶ λάμπας τοῖς πιστοῖς φῶς ἀληθινόν, ἀφέσεως σαφῶς, ὅπως πορευόμενος ἐν τῷ φωτὶ τῶν προσταγμάτων σου, φθάσω καθαρῶς, τῆς Ἀναστάσεως τῆς σῆς, τὴν αὐγὴν τὴν σωτήριον.

Καθάπερ ἄμπελος, ἐπὶ ξύλου Σωτήρ κρεμάμενος, οἶνον ἐπότισας ἀφθαρσίας, Χριστέ τὰ πέρατα, ὅθεν ἐκβώ. Τῇ μέθῃ με δεινῶς τῶν ἀμαρτιῶν, σκοτούμενον αεὶ, γλεύκος κατανύξεως, ἀληθινῆς ποτίσας, νηστεύειν με ἐξ ἡδονῶν, νῦν ἐνδυνάμωσον Σωτήρ, ὡς ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος.

**Ἔτερον προσόμιον Τοῦ κυρίου Θεοδώρου
Ὡ τοῦ μεγίστου μυστηρίου!**

Ὡ τοῦ Σταυροῦ σου τῇ δυνάμει! οὗτος ἐξήνησε τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἐγκράτειαν, τὴν ἐν Ἐδέμ ποτέ Ἀδάμ ἀκρασίαν, πρόρριζον ἐκτίλασαν, θάνατον μὲν ἐκείνη, ἐπεισήγαγε τοῖς βροτοῖς, ἀλλ' οὗτος ἀφθάρτως ἐκβλύζει, τὴν ἀθανασίαν τῷ Κόσμῳ, ὡς ἐκ πηγῆς ἄλλης τῆς τοῦ Παραδείσου, τὴν κατακενῶσει, τοῦ σοῦ ζωηρῶτος Αἵματος, ὁμοῦ τε καὶ ὕδατος, ὅθεν τὰ πάντα ἐζωοποιήθη. Δι' οὐ ἡμῖν νηστείας τὴν τρυφήν, γλύκανον ὁ Θεός Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ιε'

Εὐλογῆσω τὸν Κύριον, τὸν συνετίσαντά με.

Στίχ. Φυλαξὸν με Κύριε, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

**Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. Β', 4-19)**

Αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως οὐρανοῦ τε καὶ γῆς, ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, ἢ ἐποίησεν ὁ Θεός τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ πᾶν χλωρόν ἀγροῦ, πρὸ τοῦ γενέσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντα χόρτον ἀγροῦ, πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι, οὐ γὰρ ἔβρεξεν ὁ Θεός ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἦν ἐργάζεσθαι αὐτήν. Πηγὴ δὲ ἀνέβαινεν ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἐπότιζε πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Καὶ ἐπλασεν ὁ Θεός τὸν ἄνθρωπον, χοῦν λαβῶν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Καὶ ἐφύτευσεν ὁ Θεός Παράδεισον ἐν Ἐδέμ, κατὰ ἀνατολάς, καὶ ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον ὃν ἐπλασε. Καὶ ἐξανέτειλεν ὁ Θεός ἔτι ἐκ τῆς γῆς πᾶν ξύλον ὠραῖον εἰς ὄρασιν, καὶ καλὸν εἰς βρώσιν, καὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου, καὶ τὸ εἰδέναι γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ, ξύλον τοῦ Ποταμὸς δὲ

εξεπορεύετο εξ Εδέμ, ποτίζειν τόν Παράδεισον, εκείθεν αφορίζεται εις τέσσαρας αρχάς, όνομα τώ ενί, Φισών, ούτος ο κυκλών πάσαν τήν γήν Ευϊλάτ, εκεί ούν εστι τό χρυσίον. Τό δέ χρυσίον τής γής εκείνης, καλόν, καί εκεί εστιν ο άνθραξ, καί ο λίθος ο πράσινος. Καί όνομα τώ ποταμώ τώ δευτέρω, Γεών, ούτος ο κυκλών πάσαν τήν γήν Αιθιοπίας. Καί ο ποταμός ο τρίτος, Τίγρις, ούτος ο πορευόμενος κατέναντι Ασσυρίων, ο δέ ποταμός ο τέταρτος, Ευφράτης. Καί έλαβε Κύριος ο Θεός τόν άνθρωπον, όν έπλασε, καί έθετο αυτόν εν τώ Παραδείσω τής τρυφής, εργάζεσθαι αυτόν καί φυλάσσειν. Καί ενετείλατο Κύριος ο Θεός τώ Αδάμ, λέγων. Από παντός ξύλου, τού εν τώ Παραδείσω, βρώσει φαγή, από δέ τού ξύλου τού γινώσκειν καλόν καί πονηρόν, ου φάγεσθε απ' αυτού, ή δ' άν ημέρα φάγητε απ' αυτού, θανάτω αποθανείσθε. Καί είπε Κύριος ο Θεός, ου καλόν είναι τόν άνθρωπον μόνον, ποιήσωμεν αυτόν βοηθόν κατ' αυτόν. Καί έπλασεν ο Θεός έτι εκ τής γής πάντα τά πετεινά τού ουρανού, καί τά θηρία τού αγρού, καί ήγαγεν αυτά προς τόν Αδάμ, ιδείν τί καλέσει αυτά. Καί πάν, ό εάν εκάλεσεν αυτό Αδάμ ψυχήν ζώσαν, τούτο όνομα αυτών.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ις'

Φύλαξόν με Κύριε, ως κόρην οφθαλμού.

Στίχ. Εισάκουσον, Κύριε, δικαιοσύνης μου.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Γ', 1-19)

Υιέ, εμών νόμων μή επιλανθάνου, τά δέ ρήματά μου τηρείτω σή καρδιά, μήκος γάρ βίου, καί έτη ζωής, καί ειρήνην προσθήσουσί σοι. Ελεημοσύναι καί πίστεις μή εκλείπτωσάν, σοι, άφαψαι δέ αυτάς επί σώ τραχήλω, γράψον αυτάς επι' πλακόσ καρδιάς σου, καί ευρήσεις χάριν. Προνοού καλά ενώπιον Θεού, καί ανθρώπων. Ίσθι πεπειθώς επί Κύριον εν όλη καρδιά, επί δέ σή σοφία μή επαίρου. Εν πάσαις ταίς οδοίς σου γνώριζε αυτήν, ίνα ορθοτομή τάς οδούς σου, ο δέ πούς σου μή προσκόψη. Μή ίσθι φρόνιμος παρά σεαυτώ, φοβού δέ τόν Κύριον, καί έκκλινον, από παντός κακού, τότε ίσσις έσται τώ σώματί σου, καί επιμέλεια τοίς οστέοις σου. Τίμα τόν Κύριον από σών δικαίων πόνων, καί απάρχου αυτό από σών καρπών δικαιοσύνης, ίνα πιμπλώνται τά ταμείά σου πλησμονής σίτου, οίνω δέ οι ληνοί σου εκβλύζωσιν. Υιέ, μή ολιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδέ εκλύου υπ' αυτού ελεγχόμενος. Όν γάρ αγαπά Κύριος, παιδεύει, μαστιγοί δέ πάντα υιόν, όν παραδέχεται. Μακάριος άνθρωπος, ός εύρε σοφίαν, καί θνητός ός είδε φρόνησιν. Κρείσσον γάρ αυτήν εμπορεύεσθαι, ή χρυσίου καί αργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ εστι λίθων πολυτελών, ουκ αντιτασσεται αυτή ουδέν πονηρόν, εύγνωστός εστι πάσι τοίς αγαπώσιν αυτήν, πάν δέ τίμιον ουκ άξιον αυτής εστι. Μήκος γάρ βίου, καί έτη ζωής εν τή δεξιά αυτής, εν δέ τή αριστερά αυτής πλούτος καί δόξα, εκ τού στόματος αυτής εκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καί έλαιον επί γλώσσης φορεί. Αι οδοί αυτής, οδοί καλαί, καί πάσαι αι τρίβοι αυτής εν ειρήνη. Ξύλον ζωής εστι πάσι τοίς αντεχομένοις αυτής, καί τοίς επεπειδομένοις επ αυτήν, ως επί Κύριον ασφαλής.

Απόστιχα

Ήχος δ'

Οι ποθούντες τού θείου Πάσχα μετασχείν, ουκ απ' Αιγύπτου, αλλ' εκ Σιών αρχομένου, τήν τής αμαρτίας ζύμην, εξάρωμεν τή μετανοία, περιζώσωμεν τάς οσφύας ημών, τή νεκρώσει τών ηδονών, καλλωπίσωμεν τούς πόδας, υποδήμασι κωλυτικοίς, εκ πάσης οδού πονηράς, και στηριχθώμεν, τή βακτηρία τής πίστεως, μή ζηλώσωμεν τούς εχθρούς, τού δεσποτικού Σταυρού, θεοποιούντες τήν γαστέρα, αλλ' ακολουθήσωμεν, τώ διά νηστείας ημίν, τήν κατά τού διαβόλου νίκην υποδείξαντι, Σωτήρι τών ψυχών ημών. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ο ενδοξαζόμενος, εν ταίς μνεΐαις τών Μαρτύρων σου, Χριστέ ο Θεός, υπ' αυτών δυσωπούμενος, κατάπεμψον ημίν, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Εν Σταυρώ ως εώρακε, καθηλούμενον Κύριε, η Αμνάς καί Μήτηρ σου, εξεπλήττετο.
Καί τί τό όραμα έλεγεν, Υιέ ποθεινότατε; ταύτά σοι ο απειθής, δήμος ανταποδίδωσιν,
ο παράνομος, ο πολλών σου θαυμάτων απολαύσας! Αλλά δόξα τή αρρήτω,
συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ελέησόν με ο Θεός, ελέησόν με

Ωδή α' Ήχος πλ. β'
Ο Ειρμός

Βοηθός καί σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, καί δοξάσω αυτόν,
Θεός του Πατρός μου, καί υψώσω αυτόν, ενδόξως γάρ δεδόξασται. (Δίς)

Ο Αμνός ο του Θεού, ο αίρων πάντων τάς αμαρτίας, άρον τον κλοιόν απ' εμού τον βαρύν,
τον τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανούξεως.

Σοί προσπίπτω Ιησού. Ημάρτηκά σοι ιλάσθητί μοι, άρον τον κλοιόν απ' εμού τον βαρύν,
τον τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνος Θεός, μετανοούντα δέξαι με.

Μή εισέλθης μετ' εμού, εν κρίσει φέρων μου τά πρακτέα, λόγους εκζητών, καί ευθύνων
ορμάς, άλλ εν οικτιρμοίς σου, παρορών μου τά δεινά, σώσόν με Παντοδύναμε.

Μετανοίας ο καιρός, προσέρχομαί σοι τώ Πλαστουργώ μου, Άρον τον κλοιόν απ' εμού
τον βαρύν, τον τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανούξεως.

Τήν ουσίαν τής ψυχής, καταναλώσας τή αμαρτία, έρημός ειμι αρετών ευσεβών,
λιπτώτων δέ κράζω. ο ελέους χορηγός, προφθάσας σύ με οίκτειρον.

Οσία του Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Αποκύψασα Χριστού, τοίς θείοις νόμοις, τούτω προσήλθες, τάς τών ηδονών
ακαθέκτους ορμάς, λιπούσα καί πάσαν, αρετήν πανευλαβώς, ως μίαν εκατέρωθωσας.

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, η εν Μονάδι προσκυνουμένη, άρον τον κλοιόν, απ' εμού τον βαρύν,
τον τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανούξεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η ελπίς, καί προστασία τών σέ υμνούντων, άρον τον κλοιόν, απ' εμού τον
βαρύν, τον τής αμαρτίας, καί ως Δέσποινα αγνή, μετανοούντα δέξαι με.

Ωδή β'
Ο Ειρμός

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο μάμμα επομβρήσας, καί τό ύδωρ εκ πέτρας, πηγάσας
πάλαι εν ερήμω τώ λαώ μου, τή μόνη δεξιά, καί τή Ισχύϊ τή εμή. (Δίς)

Άνδρα απέκτεινα, φησίν, εις μώλωπα εμοί, καί νεανίσκον εις τραύμα, Λάμεχ θρηνών
εβόα, σύ δέ ου τρέμεις ώ ψυχή μου, ρυπωθείσα, τήν σάρκα καί τον νούν,
κατασπιλώσασα.

Πύργον εσοφίσω, οικοδομήσαι, ώ ψυχή, καί οχύρωμα πήξαι, ταίς σαίς επιθυμίαις, ειμή
συνέχεεν ο κτίστης τάς βουλάς σου, καί κατέαξεν εις γήν, τά μηχανήματά σου.

Ω πώς εζήλωσα, Λάμεχ τόν πρώην φονευτήν, τήν ψυχὴν ὡσπερ ἄνδρα, τόν νούν ὡς νεανίσκον, ὡς ἀδελφόν δέ μου τό σῶμα ἀποκτείνας, ὡς Κάϊν ὁ φονεύς, ταίς φιληδόνοις ὀρμαίς!

Ἐβρεξε Κύριος, παρά Κυρίου πύρ ποτέ, ἀνομίαν ὀργώσαν, πυρπολήσας Σοδόμων, σύ δέ τό πύρ ἐξέκαυσας τό τῆς γεέννης, ἐν ᾧ μέλλεις ψυχὴ, συγκατακαίεσθαι πικρώς.

Τέτρωμαι, πέπληγμαι, ἰδοὺ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ, τὰ καταστίζαντά μου, τήν ψυχὴν καί τό σῶμα, ἰδοὺ τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη, αἱ πηρώσεις, βώσι τὰς πληγὰς, τῶν αὐθαιρέτων μου παθῶν.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ημῶν

Ἦπλωσας χεῖράς σου, πρὸς τόν οἰκτίρμονα Θεόν, Μαρία ἐν ἀβύσσῳ, κακῶν βυθιζομένη, καί ὡς τῷ Πέτρῳ φιλανθρώπως χεῖρα βοηθείας, ἐξέτεινε τήν σῆν, ἐπιστροφὴν πάντως ζητῶν.

Δόξα...

Ἄναρχε ἄκτιστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἡμαρτηκότα σώσον, σόν εἰμι πλάσμα, μή παρίδης, ἀλλά φείσαι καί ρύσαι, τοῦ πυρός τῆς καταδίκης με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἄχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σε προστρεχόντων, καί λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, τόν ἐλεήμονα καί Κτίστην καί Υἱόν σου, ἰλέωσαι καμοί, ταίς ἰκεσίαις ταίς σαίς.

Ὡδή γ'

Ὁ Εἰρμός

Στερέωσον Κύριε, ἐπὶ τήν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθείσαν τήν καρδίαν μου ὅτι μόνος Ἅγιος, ὑπάρχεις καί Κύριος. (Δίς)

Τῆ Ἄγαρ πάλαι ψυχὴ, τῆ Αἰγυπτία παρωμοιώθης, δουλωθείσα τήν προαίρεσιν, καί τεκούσα, νέον Ἰσμαήλ, τήν αὐθάδειαν.

Τήν Ἰακώβ κλίμακα, ἔγνωσ ψυχὴ μου δεικνυομένην, ἀπό γῆς πρὸς τὰ οὐράνια, τί μή ἔσχες, βάσιν ἀσφαλή, τήν εὐσέβειαν;

Τόν Ἱερέα Θεοῦ, καί βασιλέα μεμονωμένον, τοῦ Χριστοῦ τό ἀφομοίωμα, τοῦ ἐν κόσμῳ, βίου ἐν ἀνθρώποις μιμήθητι.

Ἐπίστρεψον στέναξον, ψυχὴ ἀθλία πρὶν ἢ τοῦ βίου, πέρας λάβῃ ἡ πανήγυρις, πρὶν τήν θύραν κλείσῃ, τοῦ νυμφώνος ὁ Κύριος.

Μὴ γένη στήλη ἀλός, ψυχὴ στραφείσα εἰς τὰ ὀπίσω, τό ὑπόδειγμα φοβείτω σε, τῶν Σοδόμων, ἄνω εἰς Σηγῶρ διασώθητι.

Τήν δέησιν Δέσποτα, τῶν σέ ὑμνούντων μὴ ἀπορρίψης, ἀλλ' οἰκτείρησον φιλόνητορ, καί παράσχου, πίστει αἰτουμένοις τήν ἄφεσιν.

Δόξα...

Μονάς ἀπλή ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σώσον, πίστει προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱόν ἐν χρόνῳ Θεογεννήτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον θαύμα! μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

Ὡδή δ'

Ο Ειρμός

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ότι μέλλεις εκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ανθρώποις δείκνυσθαι, καί έλεγεν. Ακήκοα τήν ακοήν σου, καί εφοβήθη, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε. (Δίς)

Ο χρόνος ο τής ζωής μου, ολίγος καί πλήρης πόνων καί πονηρίας, αλλ' εν μετανοία με παράλαβε, καί εν επιγνώσει ανακάλεσαι μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα του αλλοτρίου. Σωτήρ αυτός με οίκτειρον.

Βασίλειον τήν αξίαν, διάδημα καί πορφύραν ημφιεσμένος, πολυκτήμων άνθρωπος καί δίκαιος, πλούτω επιβρίθων καί βοσκήμασιν, εξαίφνης τόν πλούτον, τήν δόξαν, τήν βασιλείαν, πτωχεύσας απεκείρατο.

Ει δίκαιος ήν εκείνος, καί άμεμπτος παρά πάντας, καί ουκ απέδρα, τά τού πλάνου ένεδρα καί σκάμματα, σύ φιλαμαρτήμων ούσα τάλαινα, ψυχή τί ποιήσεις, εάν τι τών αδοκήτων, συμβή επενεχθήνάι σοι;

Υψηγορος νύν υπάρχω, θρασύς δέ καί τήν καρδίαν, εική καί μάτην, μή τώ Φαρισαίω συγκαταδικάσης με, μάλλον τού Τελώνου τήν ταπείνωσιν, παράσχου μοι μόνη οικτίρμον, δικαιοκρίτα, καί τούτω συναρίθμησον.

Εξήμαρτον ενυβρίσας, τό σκεύος τό τής σαρκός μου, οίδα οικτίρμον, αλλ' εν μετανοία με παράλαβε, καί εν επιγνώσει ανακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τού αλλοτρίου. Σωτήρ αυτός με οίκτειρον.

Αυτείδωλον εγενόμην, τοίς πάθεσι τήν ψυχήν μου καταμολύνας, αλλ' εν μετανοία με παράλαβε, καί εν επιγνώσει ανακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τού αλλοτρίου. Σωτήρ αυτός με οίκτειρον.

Ουκ ήκουσα τής φωνής σου, παρήκουσα τής γραφής σου τού Νομοθέτου, αλλ' εν μετανοία με παράλαβε, καί εν επιγνώσει ανακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τού αλλοτρίου, Σωτήρ αυτός με οίκτειρον.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Μεγάλων ατοπημάτων, εις βάθος κατενεχθείσα, ου κατεσχέθης, αλλ' ανέδραμες λογισμώ κρείττονι, πρός τήν ακροτάτην διαπράξεως, σαφώς αρετήν παραδόξως, Αγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα.

Δόξα...

Αμέριστον τή ουσία, ασύγχυτον τοίς προσώποις θεολογώ σε, τήν Τριαδικήν μίαν θεότητα, ως Ομοβασίλειον καί σύνθρονον, βώ σοι τό Άσμα, τό μέγα, τό εν υψίστοις, τρισσώς υμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί τίκτεις καί παρθενεύεις, καί μένεις δι' αμφοτέρων, φύσει Παρθένος, ο τεχθείς καινίζει νόμους φύσεως, η νηδύς δέ κύει μή λοχεύουσα, Θεός όπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις.
ποιεί γάρ όσα βούλεται.

Ωδή ε'

Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί οδήγησον καμέ, εν τοίς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτήρ, ποιείν τό θέλημά σου. (Δίς)

Τήν χαμαί συγκύπτουσαν μιμού ώ ψυχή, πρόσελθε, πρόσπεσον, τοίς ποσί τού Ιησού, ίνα

σε ανορθώση, καί βηματίσεις ορθώς, τάς τρίβους τού Κυρίου.

Ει καί φρέαρ Δέσποτα υπάρχουν βαθύ, βλύσον μοι νάματα, εξ αχράντων σου φλεβών, ίν' ως η Σαμαρείτις, μηκέτι πίνων διψώ, ζωής γάρ ρείθρα βρύεις.

Σιλωάμ γενέσθω μοι τά δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ίνα νίψωμαι καγώ, τάς κόρας τής καρδιάς, καί ίδω σε νοερώς, τό φώς τό πρό αιώνων.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ασυγκρίτω έρωτι πανόλβιε, ξύλον ποθήσασα, προσκυνήσαι τού Σταυρού, ηξίωσαι τού πόθου, αξίωσον ούν καμέ, τυχείν τής άνω δόξης.

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τόν ενα Θεόν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Πατήρ, ο Υιός, καί τό Πνεύμα, απλή ουσία Μονάς, αεί προσκυνουμένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ σου ημφιάσατο τό φύραμά μου, άφθορε άνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ο κτίσας τούς αιώνας, καί ήνωσεν εαυτώ, τήν τών ανθρώπων φύσιν.

Ωδή ς'

Ο Ειρμός

Εβόησα, εν όλη καρδιά μου, πρός τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου, εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν εκ φθοράς τήν ζωήν μου. **(Δίς)**

Εγώ ειμι, Σωτήρ ήν απώλεσας, πάλαι βασίλειον δραχμήν, αλλ' ανάψας λύχνον, τόν Πρόδρομόν σου Λόγε, αναζήτησον, καί ευρέ τήν σήν εικόνα.

Αντίστηθι, καί καταπολέμησον, ως Ιησούς τόν Αμαλήκ, τής σαρκός τά πάθη, καί τούς Γαβωνίτας, τούς απατηλούς λογισμούς αεί νικώσα.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ίνα παθών, φλογμόν κατασβέσης, δακρύων έβλυζες αεί, οχετούς Μαρία, ψυχήν πυρπολουμένην, ών τήν χάριν νέμοις, καμοί τώ σώ οικέτη.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Απάθειαν, εκτήσω ουράνιον, δι' ακροτάτης επί γής, πολιτείας, Μήτηρ, διό τούς σέ υμνούντας, εκ παθών ρυσθήναι, πρεσβείαις σου δυσώπει.

Δόξα...

Τριάς ειμί, απλή αδιαίρετος, διαιρετή προσωπικώς, καί Μονάς υπάρχω, τή φύσει ηνωμένη. Ο Πατήρ φησι, καί Υιός καί θείον Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η μήτρα σου, Θεόν ημίν έτεκε, μεμορφωμένον καθ' ημάς, αλλ' ως Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ίνα ταίς πρεσβείαις, ταίς σαίς δικαιωθώμεν.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ήχος πλ. β'

Ψυχή μου ψυχή μου, ανάστα, τί καθεύδεις; τό τέλος εγγίζει, καί μέλλεις θορυβείσθαι. ανάνηψον ούν, ίνα φείσηταί σου Χριστός ο Θεός, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών.

Ωδή ζ'

Ο Ειρμός

Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν ενώπιόν σου, ουδέ συνετηρήσαμεν, ουδέ εποιήσαμεν, καθώς ενετείλω ημίν. Αλλά μή παραδώης ημάς εις τέλος, ο τών Πατέρων Θεός. **(Δίς)**

Εξέλιπον, αι ημέραι μου, ως ενύπνιον εγειρομένου, όθεν ως Εζεκίας δακρύω, επί κλίνης μου προσθήναί μοι χρόνους ζωής. Αλλά τίς Ησαΐας, παραστήσεται μοι ψυχή, ει μή ο πάντων Θεός;

Προσπίπτω σοι, καί προσάγω σοι, ώσπερ δάκρυα τά ρήματά μου, ήμαρτον, ως ουχ ήμαρτε Πόρνη, καί ηνόμησα, ως άλλος ουδείς επί γής. Αλλ' οικτείρησον Δέσποτα τό ποιήμά σου, καί ανακάλεσαί με.

Κατέχρωσα, τήν εικόνα σου, καί παρέφθειρα τήν εντολήν σου, όλον απημαυρώθη τό κάλλος, καί τοίς πάθεσιν εσβέσθη Σωτήρ η λαμπάς. αλλ' οικτείρας απόδος μοι, ως ψάλλει Δαυϊδ τήν αγαλλίασιν.

Επίστρεψον, μετανόησον, ανακάλυψον τά κεκρυμμένα, λέγε Θεώ τώ τά πάντα ειδοίτι. Σύ γινώσκεις μου τά κρύφια μόνη Σωτήρ, καί αυτός με ελέησον, ως ψάλλει Δαυϊδ, κατά τό έλεός σου.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Βοήσασα, πρός τήν άχραντον, Θεομήτορα πριν απεκρούσω, λύσσαν παθών βιαίων οχλούντων, καί κατήσχυνας, εχθρόν τόν πτερνίσαντα. Αλλά δός νύν βοήθειαν εκ θλίψεως, καμοί τώ δούλω σου.

Οσία τού Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Όν έστερξας, όν επόθησας, δι' όν έτηξας σάρκας Οσία, αίτησαι νύν Χριστόν υπέρ δούλων, όπως ίλεως γενόμενος πάσιν ημίν, ειρηναίαν κατάστασιν βραβεύσειε, τοίς σεβομένοις αυτόν.

Δόξα...

Τριάς απλή, αδιαίρετε, Ομοούσιε Μονάς αγία, φώτα καί φώς καί άγια τρία, καί εν άγιον υμνείται Θεός η Τριάς, αλλ' ανύμνησον, δόξασον ζωήν καί ζωάς, ψυχή τόν πάντων Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε, ευλογούμέν σε, προσκυνούμέν σε Θεογεννήτορ, ότι τής αχωρίστου Τριάδος, απεκύησας τόν ένα Υιόν καί Θεόν, καί αυτή προηνώξας ημίν, τοίς εν γή τά επουράνια.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Όν Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίττει τά Χερουβίμ, καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτισις, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας. (Δίς)

Τό τών δακρύων, Σωτήρ αλάβαστρον, ως μύρον κατακενών, επί κεφαλής, κράζω σοι ως η Πόρνη, τόν έλεον ζητούσα, δέησιν προσάγω, καί άφειςιν αιτώ λαβείν με.

Ει καί μηδείς, ως εγώ σοι ήμαρτεν, αλλ, όμως δέξαι καμέ, εύσπλαγχνε Σωτήρ, φόβω μετανοούντα, καί πόθω κεκραγότα. Ήμαρτον σοι μόνω, ηνόμησα, ελέησόν με.

Φείσαι Σωτήρ, τού ιδίου πλάσματος, καί ζήτησον ως ποιμήν, τό απολωλός, πρόβατον πλανηθέντα, εξάρπασον τού λύκου, ποιήσόν με θρέμμα, εν τή νομή τών σών προβάτων.

Όταν Κριτής, καθίσης ως εύσπλαγχνος, καί δείξης τήν φοβεράν, δόξαν σου Χριστέ, ώ ποίος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τό άστεκτον τού βήματός σου.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Η τού Φωτός, τού αδύτου Μήτέρ σε, φωτίσασα σκοτασμού, έλυσε παθών, όθεν εισδεδεγμένη, τού Πνεύματος τήν χάριν, φώτισον Μαρία, τούς σέ πιστώ

ανευφημούντας.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Θαύμα καινόν, κατιδών εξίστατο, ο θείος όντως εν σοί, Μήτηρ Ζωσιμάς, Άγγελον γάρ εώρα, εν σώματι καί θάμβους, όλος επληρούτο, Χριστόν υμνών εις τούς αιώνας.

Δόξα...

Άναρχε Πάτερ, Υιέ συνάναρχε, Παράκλητε αγαθέ, Πνεύμα τό ευθές, Λόγου Θεού Γεννήτορ, Πατρός ανάρχου Λόγε, Πνεύμα ζών καί κτίζον, Τριάς Μονάς ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ός εκ βαφής, αλουργίδος Άχραντε, η νοητή πορφυρίς, τού Εμμανουήλ, ένδον εν τή γαστρί σου, η σάρξ συνεξυφάνθη, όθεν Θεοτόκον, εν αληθεία σέ τιμώνμεν.

Ωδή θ'

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν. (Δίς)

Σπλαγχνίσθητι σώσόν με, Υιέ Δαυΐδ ελεησον, ο δαιμονώντας, λόγω Ιασάμενος, φωνήν δέ τήν εύσπλαγχνον, ως τώ Ληστή μοι φράσον. Αμήν σοι λέγω μετ' εμού, έση εν τώ Παραδείσω, όταν έλθω εν τή δόξη μου.

Ληστής κατηγορεί σοι, Ληστής εθεολόγει σοι, αμφοτεροι γάρ, σταυρώ συνεκρέμαντο, αλλ' ω Πολυεύσπλαγχνε, ως τώ πιστώ Ληστή σου, τώ επιγνόντι σε Θεόν, καμοί άνοιξον τήν θύραν, τής ενδόξου βασιλείας σου.

Η κτίσις συνείχετο, σταυρούμενόν σε βλέπουσα, όρη καί πέτραι, φόβω διερρήγγυντο, καί γή συνεσειέτο, καί Άδης εγυμνούτο, καί συνεσκότασε τό φώς, εν ημέρα καθορών σε, Ιησού, προσηλωμένον σαρκί.

Αξιους μετανοίας, καρπούς μή απαιτήσης με, η γάρ Ισχύς μου, εν εμοί εξέλιπε, καρδιάν μοι δώρησαι, αεί συντετριμμένην, πτωχείαν δέ πνευματικήν, ίνα ταύτά σοι προσοίσω, ως δεκτήν θυσίαν μόνη Σωτήρ.

Κριτά μου καί γνώστά μου, ο μέλλων páλιν έρχεσθαι, σύν τοίς Αγγέλοις, κρίναι Κόσμον άπαντα, ιλέω σου όμματι, τότε ιδών με φείσαι, καί οίκτηιρόν με Ιησού, τόν υπέρ τήν πάσαν φύσιν, τών ανθρώπων αμαρτήσαντα.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Απάσας εξέστησας, τή ξένη πολιτεία σου, Αγγέλων τάξεις, βροτών τά συστήματα, αύλως βιώσασα, καί φύσιν υπερβάσα, ανθ' ών ως άύλος τοίς ποσίν, επιβαίνουσα Μαρία, Ιορδάνην διεπέρασας.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Τόν Κτίστην ιλέωσαι, υπέρ τών ευφημούντων σε, οσία Μήτηρ, ρυσθήναι κακώσεων, καί θλίψεων τών κύκλω, συνεπιτιθεμένων, ίνα ρυσθέντες τών πειρασμών, μεγαλύνωμεν απαύστως, τόν δοξάσαντά σε Κύριον.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπερ ημών

Ανδρέα σεβάσμιε, καί Πάτερ τρισμακάριστε, Ποιμήν τής Κρήτης, μή παύση δεόμενος, υπέρ τών σέ μνούντων, ίνα ρυσθώμεν πάσης, οργής καί θλίψεως καί φθοράς, καί πταισμάτων λυτρωθώμεν, οι τιμώντές σου τήν μνήμην αεί.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υιόν υπερυψώσωμεν, τό θείον Πνεύμα, πιστώσ προσκυνήσωμεν, Τριάδα αχώριστον, Μονάδα κατ' ουσίαν, ως φώς καί φώτα καί ζωήν, καί ζωάς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσαν τά πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνε, εν σοί γάρ αύτη, πιστώσ βασιλεύουσα, εν σοί καί κρατύνεται, καί διά σου νικώσα, τροπούται πάντα πειρασμόν, καί σκυλεύει πολεμίους καί διέπει τό υπήκοον.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος β' Ο ευσχήμων Ιωσήφ

Ο τοίς Πάθεισι τοίς σοίς, πάσιν απάθειαν διδούς, τά πάθη τής σαρκός μου, νεκρώσας τώ Σταυρώ, τώ θείω, καταξίωσον, ιδείν καί τήν σεπτήν, Ανάστασίν σου Κύριε, ίνα λάβωμεν πλουσίως τό μέγα έλεος.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τώ τιμίω Σταυρώ του Υιού σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα, αγνή Θεοτόκε, πάσαν προσβολήν του πολεμήτορος, άπαντες ραδίως εκτρεπόμεθα, διό κατά χρέος σέ αεί μακαρίζομεν, ως Μητέρα του Θεού, καί μόνην ελπίδα τών ψυχών ημών.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος β' Ευσπλαγγνίας υπάρχουσα

Τής αγνείας υπάρχων η πηγή, τή νηστεία συντήρησον ημάς Ελεήμον, βλέψον εις ημάς τούς σοί προσπίπτοντας, πρόσχες τή επάρσει τών χειρών ημών, ο τείνας τάς παλάμας σου, εν ξύλω σταυρούμενος, υπέρ πάντων γηγενών ο τών Ασωμάτων μόνος Κύριος.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Η Παρθένος καί Μητήρ σου Χριστέ, επί ξύλου ορώσά σε νεκρόν ηπλωμένον, κλαίουσα πικρώς, Υιέ μου έλεγε, τί τό φοβερόν τούτο μυστήριον, ο πάσι δωρούμενος, ζωήν τήν αιώνιον, εκουσίως εν Σταυρώ, πώς θνήσκεις θάνατον, επονείδιστον;

Ωδή ε' Ἦχος β' Ο φωτισμός τών εν σκότει

Τήν εν εμοί, καθορών αμαρτίαν, ο δολιόφρων, σπεύδει καί συμπράττει τή αμαρτία, χαίρει γάρ όντως τή εμή απωλεία. Αλλά σύ μοι δίδου διόρθωσιν, Σώτερ εις εκείνου αναίρεσιν δέομαι.

Ο τάς αρχάς, θριαμβεύσας του σκότους εν τώ Σταυρώ σου, τούτων εξελού με τής κακουργίας, τόν εμπесόντα εις βυθόν αμαρτίας, καί εις βόθρον ατόπων πράξεων, σου δέ τώ ελέει, σωθήναι ελπίζοντα.

Ο νεκρωθείς, εν Σταυρώ ηπλωμένος, τήν νεκρωθείσαν, ζώωσον ψυχήν μου τή αμαρτία, καί τήν σεπτήν σου Εξανάστασιν φθάσαι, εν ειρήνη Χριστέ αξίωσον, πράττοντα τά σά, εμμελώς δικαίώματα.

Θεοτοκίον

Ο φωτισμός, τής εμής ασθενείας, η σωτηρία, τής αμαυρωθείσης, Αγνή ψυχής μου, σώσον με σώσον, απολλύμενον Κόρη, καί χιτώνα τής αφθαρσίας με, ένδυσον φθαρέντα, δεινοίς πλημμελήμασι.

Ειρμός άλλος
Τής νυκτός διελθούσης

Σύ εν τόπω Κρανίου, σαρκί σταυρωθήναι, κατεδέξω μόνη Αθάνατε, τό ανθρώπινον γένος, απαθανατίζων, καί αναμορφούμενος Κύριε.

Τήν τού Πάθους σου ύβριν, η Κτίσις Ορώσα, όλη μετεβάλλετο, Κύριε, Ιουδαίων θρηνούσα, τήν μαιφονίαν, αλλ' ηνέσχου σώσαι τά σύμπαντα.

Δόξα...

Ω Τριάς παναγία, σύ ημών λατρεία, σύ καί προσφυγή καί κραταίωμα, τοίς εν φύσει μία σε, ανυμνολογούσιν, ιλασμόν πταισμάτων κατάπεμψον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πολυώνυμε Κόρη, χαίροις Θεοτόκε, κιβωτέ καί στάμνε καί τράπεζα, φωτοφόρε λυχνία, πυρίμορφε βάτε, όρος τού Θεού τό κατάσκιον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Κόσμη καί τοίς εν κόσμω, χαίρειν προσειπόντες, νύν ως τώ Χριστώ, συσταυρούμενοι, υπομείνωμεν ύβριν, χλεύην καί τά άλλα, ίνα σύν αυτώ δοξασθώμεν.

Ο Ειρμός

Τής νυκτός διελθούσης, ήγγικεν η ημέρα, καί τό φώς τώ κόσμω επέλαμψε, διά τούτο ύμνεί σε, τάγματα Αγγέλων, καί δοξολογούσί σε, Κύριε.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Ο ταπεινώσας σεαυτόν, ανυψώθης εν Σταυρώ δι' ευσπλαγχνίαν, ανυψών τόν πεσόντα, βρώσει τού ξύλου ποτέ, διό σε μόνη υπεράγαθε, τόν δεδοξασμένον, υμνούμεν εις αιώνας.

Απροσεξίας νυσταγμώ, αμαρτίας τόν βαρύν υπέστην ύπνον, αλλά σύ ο υπνώσας, επί Σταυρού δι' εμέ, Χριστέ μου, έγειρον πτωθέντα με, μή με καταλάβη, η νύξ η τού θανάτου.

Εκτυφλωθείς ταίς ηδοναίς, περιφέρω τήν ψυχήν εσκοτισμένην, καί γελά καθορών με, ο δολιόφρων εχθρός, διό με φωτίσον καί λύτρωσαι, τούτου τής κακίας, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Εν αμελεία τήν ζωήν, δαπανήσας νυσταγμώ τής αμαρτίας, τήν ψυχήν εβαρύνθην, τή ακοιμητώ δέ σου πρεσβεία, προστρέχω. Μή δώσης με, εις θάνατον Κόρη, πανάχραντε υπνώσαι.

Άλλος

Τόν εν τή βάτω Μωσεί

Ακάνθαις στεφανωθείς, καί στολήν εκ πορφύρας, ενδυσάμενος ώφθης, ωραιότατος Χριστέ, τώ κάλλει υπέρ πάντας, τούς υιούς τών ανθρώπων, τή δόξη απαστράπτων.

Χολήν καί όξος πιών, δύω ρείθρα προχέεις, ζωης καί αφθαρσίας, εκ τής θείας Πλευράς σου, τοίς πίστει σε υμνούσι, καί δοξολογούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Θεότης μία Τριάς, η αμέριστος φύσις, μεριστή δέ προσώποις, τό ανώλεθρον κράτος, Πάτερ Υιέ καί Πνεύμα, σέ ανυμνολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Αγνή, η ουράνιος πύλη, η σωτηριος θύρα, πάντων τών Χριστιανών, τήν

δέησιν προσδέχου, τών σέ μακαριζόντων, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σταυρέ τό σκήπτρον Χριστού, Εκκλησίας τό κέρας, Βασιλέων τό νίκος, φύλαξ τών Χριστιανών, αυτός εί φωτισμός μου, αυτός καί καυχημά μου, εις πάντας τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί Προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν εν τή βάτω Μωσει, τής Παρθένου τό θαύμα, εν Σιναίω τώ όρει, προτυπώσαντα ποτέ, υμνείτε ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Η τόν πρό ηλίου

Τήν λελεπρωμένην, ψυχήν μου ταίς ατόποις ενθυμήσεσι, τώ ραντισμώ τού Αίματός σου κάθαρον, θείε Λόγε, καί κοινωνόν, τής δόξης σου μέ ποιήσον, ο δι' εμέ τήν άδοξον, καθυπομείνας Χριστέ Σταύρωσιν.

Όλος κατεκάμφθην, τώ βάρει τών ατόπων Χριστέ πράξεων, καί σκυθρωπάζων κράζω σοι Φιλάνθρωπε. Τής ψυχής μου τούς ανιάτους, μώλωπας θεράπευσον, τώ σώ τιμίω Αίματι, ίνα υμνώ σου τήν θεότητα.

Βρώμα τήν κακίαν, καί πόμα τήν αμέλειαν ποιούμενος, ο κατά πάντα μένων αδιόρθωτος, τών βρωμάτων τή αποχή, ακαίρως επαγάλλομαι, ου γάρ τοιαύτην έφησε, νηστείαν έσεσθαι ο Κύριος.

Θεοτοκίον

Τήν τής αποτόμου, αρχαίας αναιρέτιν αποφάσεως, καί τής Προμήτορος τήν επανόρθωσιν, τήν τού γένους τής πρόσ Θεόν, αιτίαν οικειώσεως, τήν πρόσ τόν Κτίστην γέφυραν, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ειρμός άλλος

Τήν αγνήν καί άχραντον

Ξυλω σταυρωθέντος σου, η Κτίσις εδονείτο, Θεός υπάρχων, πέπονθας σαρκικώς, διά σπλάγχνα οικτιρμών, ίνα σώσης ημάς.

Τού Σταυρού σου Κύριε, η δύναμις μεγάλη, καί γάρ τυπούντες τούτον εν αυτοίς ευθύς δαιμόνων τήν ισχύν, αποκρουόμεθα.

Δόξα...

Μονάς τρισυπόστατε, τριάς ενικωτάτη, κυριαρχία, φύσις ισοκλεής, Πάτερ Υιέ καί θείον Πνεύμα, σώσον πάντας ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ιλαστήριον, τού κόσμου Θεοτόκε, εν ώ προστρέχοντες, πάντες αμαρτωλοί, πρόσ Θεόν καταλλαγάς, αεί ευρίσκομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τού Σταυρού σου Κύριε, τή θεία δυναστεία ενίσχυσόν με, άμωμον καί αγνόν, τόν καιρόν σοι τής νηστείας, προσενέγκασθαι.

Ο Ειρμός

Τήν αγνήν καί άχραντον, Μητέρα καί Παρθένον, ωδαίς ασμάτων, άπαντες οι πιστοί, ως Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ήχος πλ. δ'

Τό τής Νηστείας διάγγελμα, περιχαρώς υποδεξώμεθα, ει γάρ ταύτην ο Προπάτωρ διεφυλάξατο, τήν τής Εδέμ έκπτωσιν ουκ άν υπέστημεν, ωραίος ήν εις όρασιν, καί καλός εις βρώσιν, ο εμέ θανατώσας καρπός, μή συναρπασθώμεν τοίς βλεφάροις, μηδέ γλυκανθήτω ημών ο φάρυγξ, τοίς τιμωμένοις βρώμασι, μετά δέ τήν μετάληψιν

ατιμαζομένοις, φύγωμεν τήν ακρασίαν, καί τοίς μετά κόρον πάθεισιν, ουχ υποβληθώμεν, ενσημανθώμεν τώ αίματι, τού υπέρ ημών αχθέντος εις θάνατον εκουσίως, καί ου μή θήγη ημών ο ολοθρευτής, καί φάγοιμεν Πάσχα, Χριστού τό Ιερώτατον, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τί υμάς καλέσωμεν Άγιοι; Χερουβίμ; ότι υμίν επανεπαύσατο Χριστός. Σεραφίμ; ότι απαύστως εδοξάσατε αυτόν. Αγγέλους; τό γάρ σώμα απεστράφητε. Δυνάμεις; ενεργείτε εν τοίς θαύμασι. Πολλά υμών τά ονόματα, καί μείζονα τά χαρίσματα, πρεσβεύσατε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος!

Ως έβλεπέ σε σταυρούμενον, εν τώ Κρανίω Σωτήρ, ηλλοιούτο η σύμπασα, Κτίσις καί συνείχετο, δονουμένη μή φέρουσα, η δέ Παρθένος, αγνή καί Μήτηρ σου, οδυρομένη, σοί ανεβόησεν. Οίμοι ώ τέκνον μου, Σωτέρ μου γλυκύτατε! τί τό καινόν, τούτο καί παράδοξον, καί ξένον θέαμα;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τό τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος πλ. δ'

Τόν πολυαμάρτητον ημών βίον, καί τόν αμετανόητον τρόπον, οικτιρμοίς προκατάλαβε Κύριε, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν, ζωής καί θανάτου δεσπόζοντα, σώσον ως φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ιζ'

Αγαπήσω σε, Κύριε, η ισχύς μου.

Στίχ. Ο Θεός μου, βοηθός μου, καί ελπώ επαυτόν.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Γ', 1-14)

Ίδού, ο Δεσπότης Κύριος Σαβαώθ αφελεί από τής Ιουδαίας καί Ιερουσαλήμ, ισχύοντα καί ισχύουσαν, ισχύν άρτου καί ισχύν ύδατος, γίγαντα, καί ισχύοντα, καί άνθρωπον πολεμιστήν, καί δικαστήν, καί προφήτην, καί στοχαστήν, καί πρεσβύτερον, καί πεντηκόνταρχον, καί θαυμαστόν σύμβουλον, καί σοφόν αρχιτέκτονα, καί συνετόν ακροατήν. Καί επιστήσω νεανίσκους άρχοντας αυτών, καί εμπάικται κυριεύσουσιν αυτών. Καί συμπεσείται ο λαός, άνθρωπος πρός άνθρωπον, καί άνθρωπος πρός τόν πλησίον αυτού, προσκόψει τό παιδάριον πρός τόν πρεσβύτερον, καί ο άτιμος πρός τόν έντιμον. Ότι επιλήψεται άνθρωπος τού αδελφού αυτού, ή τού οικείου τού πατρός αυτού, λέγων. Ιμάτιον έχεις, αρχηγός ημών γενού, καί τό βρώμα τό εμόν υπό σέ έστω. Καί αποκριθείς εν τή ημέρα εκείνη, ερεί, ουκ έσομαί σου αρχηγός, ου γάρ εστιν εν τώ οίκω μου άρτος, ουδε ιμάτιον, ουκ έσομαι αρχηγός τού λαού τούτου, ότι ανεΐται Ιερουσαλήμ, καί Ιουδαία συμπέπτωκε, καί αι γλώσσαι αυτών, μετά ανομίας, τά πρός Κύριον απειθούσι, διότι εταπεινώθη η δόξα αυτών, καί η αισχύνη τού προσώπου αυτών αντέστη αυτοίς, τήν δέ αμαρτίαν αυτών, ως Σοδόμων ανήγγειλαν, καί ενεφάνισαν, ουαί τή ψυχή αυτών! διότι βεβούλευνται βουλήν πονηράν καθ' εαυτών, ειπόντες. Δήσωμεν τόν δίκαιον, ότι δύσχηρητος ημίν εστι, τοίνυν, τά γεννήματα τών έργων αυτών φάγωνται, ουαί τώ ανόμω! πονηρά κατά τά έργα τών χειρών αυτού συμβήσεται αυτώ. Λαός μου, οι πράκτορες υμών καλαμώνται υμάς, καί οι απαιτούντες κυριεύουσιν υμών. Λαός μου, οι μακαρίζοντες υμάς, πλανώσιν υμάς, καί τήν τρίβον τών ποδών υμών ταράσσουσιν. Αλλά νύν καταστήσεται εις κρίσιν Κύριος, καί στήσει εις κρίσιν τόν λαόν αυτού, αυτός γάρ Κύριος εις κρίσιν ήξει μετά τών πρεσβυτέρων

τού λαού, καί μετά τών αρχόντων αυτού.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ιη'

Κύριε, βοηθέ μου καί λυτρωτά μου.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού.

137top

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά
Ἦχος πλ. α'

Δεύτε πιστοί επεργασωμεθα, εν φωτί τά έργα τού Θεού, ως εν ημέρα ευσημόνως περιπατήσωμεν, πάσαν άδικον συγγραφήν άφ εαυτών, τού πλησίον αφελώμεθα, μή τιθέντες πρόσκομμα τούτω εις σκάνδαλον, αφήσωμεν τής σαρκός τήν ευπάθειαν, αυξησωμεν τής ψυχής τά χαρίσματα, δώσωμεν ενδεέσιν άρτον, καί προσέλθωμεν Χριστώ, εν μετανοία βοώντες, ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. (Δίς)

δ' Μαρτυρικά, τά τού Ηχου τής Εβδομάδος

δ' Ιδιόμελα, τού αγίου Θεοδώρου

Ἦχος β'

Δεύτε φιλομάρτυρες πάντες, πνευματικώς ευφρανθώμεν, καί πανηγυρίσωμεν, σήμερα γάρ προτίθεται τράπεζαν μυστικήν, ο μάρτυς Θεόδωρος, ευφραίνουσας τούς φιλεόρτους ημάς, τού βοησαι πρός αυτόν. Χαίροις Αθλοφόρε αήττητε, ο τάς απειλάς τών τυράννων, επί γής καταστρεψάμενος, χαίροις, ο τό πήλινόν σου σώμα, διά Χριστόν τόν Θεόν, εκδεδωκώς ταίς βασάνοις, χαίροις, ο εν ποικίλοις κινδύνοις, δόκιμος στρατιώτης αναδειχθείς, τής ουρανού στρατιάς. Διό δυσωπούμέν σε, Μαρτύρων εγκαλλώπισμα, πρέσβευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Τήν Θεοδώρητον χάριν, τών θαυμάτων σου Μάρτυς Θεόδωρε, πάσιν εφαπλοίς, τοίς πίστει σοι προστρέχουσι, δι' ής ευφημούμεν σε λέγοντες. Αιχμαλώτους λυτρούσαι, θεραπεύεις νοσούντας, πενομένους πλουτίζεις, καί διασώζεις πλέοντας, μάταιον δρασμόν επέχεις οικετών, καί ζημίας φανέρωσιν ποιείς, τοίς συληθείσιν Αθλητά, καί στρατιώτας παιδεύεις τής αρπαγής απέχεσθαι, νηπίοις χαρίζεις, συμπαθώς τά αιτήματα, θερμός ευρίσκη προστάτης, τοίς επιτελούσί σου τό ιερόν μνημόσυνον, μεθ' ών καί ημίν Αθλητά ιερώτατε, τοίς ανυμνούσί σου τό μαρτύριον, αίτησαι παρά Χριστού τό μέγα έλεος.

Δώρον Θεού υπέρτατον, ανεδείχθης Μάρτυς Θεόδωρε, ότι καί μετά τέλος, ως ζών, τοίς προστρέχουσι παρέχεις τάς αιτήσεις. Όθεν υιόν αρπαγέντα γυναίου ποτέ, δορυάλωτον εν αλλοπίστω στρατώ, επιστάσα η χήρα, τοίς δάκρυσι τόν Ναόν σου κατέβρεχεν, αυτός δέ ως συμπαθής, εφ' ίππω λευκώ επιβάς, ταύτης τόν παιδα, αοράτως παρέστησας, καί μετά τούτο σύν τούτω ενεργών, τοίς θαύμασιν ουκ έλιπες. Αλλ' αίτησαι Χριστόν τόν Θεόν, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Φείων δωρεών, επώνυμόν σε γεραίρω, τρισμάκαρ Θεόδωρε, τού φωτός γάρ τού θείου, άδυτος φωστήρ αναδειχθείς, κατέλαμψας άθλοισ σου, τήν σύμπασαν Κτίσιν, καί πυρός ακμαιότερος φανείς, τήν φλόγα κατέσβεσας, καί τού δολίου δράκοντος, τήν κάραν συνέτριψας, διό εν τοίς άθλοισ σου, Χριστός επικαμφθείς εστεφάνωσε τήν θείαν κάραν σου. Μεγαλομάρτυς Αθλητά, ως έχων παρρησίαν πρός Θεόν εκτενώς ικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Οργάνω χρησάμενος ο δυσμενής, τώ συναποστάτη Τυράννω, δι' επινοίας χαλεπής, τόν νηστεία καθαγνιζόμενον λαόν ευσεβή, τοίς εκ μιαρών θυσιών κεκραμένοις βρώμασιν, επειράτο καταμαίειν, αλλ' αυτός τό εκείνου μηχάνημα, σοφωτέρα διέλυσας επινοία,

όναρ επιστάς, τώ τότε Αρχιερεί, καί τό βαθύ τής γνώμης ανακαλύπτων, καί τό άτοπον τού εγχειρήματος υποδηλών, καί δή σοι χαριστήρια θύοντες, σωτήρα επιγραφόμεθα, ετήσιον ανάμνησιν τού γενομένου ποιούμενοι, καί τό λοιπόν εξαιτούμενοι, τών επινοιών τού πονηρού, αβλαβείς περισώζεσθαι, ταίς πρός Θεόν σου πρεσβείαις, μάρτυς Θεόδωρε.

Καί νυν... Θεοτοκίον τό τού Ἰησου

Προκείμενον Ἰηχος πλ. α' Ψαλμός ιθ'

Επακούσαι σου Κύριος εν ημέρα θλίψεως.

Στίχ. Υπερασπίσαι σου τό όνομα τού Θεού Ιακώβ.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β', 20 - Γ', 20)

Εκάλεσεν Αδάμ ονόματα πάσι τοίς κτήνεσι, καί πάσι τοίς πετεινοίς τού ουρανού, καί πάσι τοίς θηρίοις τής γής, τώ δέ Αδάμ ουχ ευρέθη βοηθός, όμοιος αυτώ. Καί επέβαλεν ο Θεός έκστασιν επί τόν Αδάμ, καί ύπνωσε, καί έλαβε μίαν τών πλευρών αυτου, καί ανεπλήρωσε σάρκα αντ' αυτης. Καί ωκοδόμησε Κύριος ο Θεός τήν πλευράν, ήν έλαβεν από τού Αδάμ, εις γυναίκα, καί ήγαγεν αυτην πρός τόν Αδάμ. Καί είπεν Αδάμ. Τούτο νύν οστούν εκ τών οστών μου, καί σάρξ εκ τής σαρκός μου, αύτη κληθήσεται Γυνή, ότι εκ τού ανδρός αυτης ελήφθη αύτη. Ένεκεν τούτου, καταλείπει άνθρωπος τόν πατέρα αυτου καί τήν μητέρα, καί προσκολληθήσεται πρός τήν γυναίκα αυτου, καί έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν. Καί ήσαν οι δύο γυμνοί, ό τε Αδάμ καί η γυνή αυτου, καί ουκ ησχύνοντο, ο δέ όφιος ήν φρονιμώτατος πάντων τών θηρίων τών επί τής γής, ών εποίησε Κύριος ο Θεός. Καί είπεν ο όφιος τή γυναικί. Τί ότι είπεν ο Θεός, ου μή φάγητε από παντός ξύλου τού εν τώ Παραδείσω; Καί είπεν η γυνή τώ όφει. Από παντός ξύλου τού εν τώ Παραδείσω φαγώμεθα, από δέ τού καρπού τού ξύλου, ό εστιν εν μέσω τού Παραδείσου, είπεν ο Θεός, ου φάγεσθε απ' αυτου, ουδέ μή άψησθε αυτου, ίνα μή θανάτω αποθανείσθε. Καί είπεν ο όφιος τή γυναικί, ου θανάτω, αποθανείσθε, ήδει γάρ ο Θεός, ότι ή δ' άν ημέρα φάγητε απ' αυτου, διανοιχθήσονται υμών οι οφθαλμοί, καί έσεσθε ως θεοί, γινώσκοντες καλόν καί πονηρόν. Καί είδεν η γυνή, ότι καλόν τό ξύλον εις βρώσιν, καί ότι αρεστόν τοίς οφθαλμοίς ιδείν, καί ωραίόν εστι τού κατανοήσαι, καί λαβούσα η γυνή από τού καρπού αυτου, έφαγε, καί έδωκε καί τώ ανδρί αυτης μετ' αυτης, καί έφαγον. Καί διηνοιχθησαν οι οφθαλμοί τών δύο, καί έγνωσαν ότι γυμνοί ήσαν, καί έρραψαν φύλλα συκής, καί εποίησαν εαυτοίς περιζώματα. Καί ήκουσαν τής φωνής Κυριου τού Θεού, περιπατούντος εν τώ Παραδείσω το δειλινόν, καί εκρύβησαν, ό τε Αδάμ καί η γυνή αυτου, από προσώπου Κυριου τού Θεού εν μέσω τού Παραδείσου. Καί εκάλεσε Κύριος ο Θεός τόν Αδάμ, καί είπεν αυτώ. Αδάμ, πού εί; Καί είπεν αυτώ. Τής φωνής σου ήκουσα, περιπατούντος εν τώ Παραδείσω, καί εφοβήθην, ότι γυμνός ειμι, καί εκρύβην. Καί είπεν αυτώ ο Θεός. Τίς ανήγγειλέ σοι ότι γυμνός εί; ειμή από τού ξύλου, ου ενετειλάμην σοι τούτου μόνον μή φαγείν, απ' αυτου έφαγες; Καί είπεν ο Αδάμ. Η γυνή, ήν έδωκας μετ' εμού, αύτη μοι έδωκεν από τού ξύλου, καί έφαγον. Καί είπε Κύριος ο Θεός τή γυναικί. Τί τούτο εποίησας; καί είπεν η γυνή, ο όφιος ηπάτησέ με, καί έφαγον. Καί είπε Κύριος ο Θεός τώ όφει. Ότι εποίησας τούτο, επικατάρατος εί από πάντων τών κτηνών, καί από πάντων τών θηρίων τής γής, επί τώ στήθει σου καί τή κοιλία πορεύση, καί γήν φαγή πάσας τάς ημέρας τής ζωής σου, καί έχθραν θήσω ανά μέσον σου, καί ανά μέσον τής γυναικός, καί ανά μέσον τού σπέρματός σου, καί ανά μέσον τού σπέρματος αυτης, αυτός σου τηρήσει κεφαλήν, καί σύ τηρήσεις αυτου πτέρναν. Καί τή γυναικί είπε. Πληθύνων πληθυνώ τάς λύπας σου, καί τόν στεναγμόν σου, εν λύπαις τέξη τέκνα, καί πρός τόν άνδρα σου η αποστροφή σου, καί αυτός σου κυριεύσει. Τώ δέ Αδάμ είπεν. Ότι ήκουσας τής φωνής τής γυναικός σου, καί έφαγες από τού ξύλου, ου ενετειλάμην σοι τούτου μόνου μή φαγείν, απ' αυτου έφαγες, επικατάρατος η γή εν τοίς έργοις σου, εν λύπαις φαγή αυτην πάσας τάς ημέρας τής ζωής σου, ακάνθας καί τριβόλους ανατελεί σοι, καί φαγή τόν χόρτον τού αγρού, εν

ιδρώτι τού προσώπου σου φαγή τόν άρτον σου, έως τού αποστρέψαι σε εις τήν γήν, εξ ής ελήφθης, ότι γή εί, καί εις γήν απελεύση. Καί εκάλεσεν Αδάμ τό όνομα τής γυναικός αυτού, Ζωή, ότι αύτη μήτηρ πάντων τών ζώντων.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός κ'

Υψώθητι, Κύριε, εν τή δυνάμει σου.

Στίχ. Κύριε, εν τή δυνάμει σου ευφρανθήσεται ο βασιλεύς.

**Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Γ', 19-24)**

Ο Θεός τή σοφία εθεμελίωσε τήν γήν ήτοίμασε δέ ουρανούς εν φρονήσει. Εν αισθήσει αυτού άβυσσοι ερράγησαν, νέφη δέ ερρύησαν δρόσον. Υιέ, μή παραρρυής, τήρησον δέ εμήν βουλήν καί έννοιαν, ίνα ζή σή ψυχή, καί χάρις ή επί σώ τραχήλω, έσται δέ ίασις ταις σαρξί σου, καί επιμέλεια τοίς οστέοις σου, ίνα πορεύη πεποιθώς εν ειρήνη πάσας τάς οδούς σου, ο δέ πούς σου ου μή προσκόψη, εάν γάρ κάθη, άφοβος έση, εάν δέ καθεύδης, ηδέως υπνώσεις, καί ου φοβηθήση πτόησιν επελθούσαν, ουδέ ορμάς ασεβών επερχομένας. Ο γάρ Κύριος έσται επί πασών οδών σου, καί ερείσει σόν πόδα, ίνα μή αγρευθής. Μή απόσχου ευποιείν ενδεή, ηνίκα άν έχη η χείρ σου βοηθείν. Μή είπης. Επανελθών επάνηκε, καί αύριον δώσω, δυνατού σου όντος ευποιείν, ου γάρ οίδας τί τέξεται η επιούσα. Μή τέκταινε επί σόν φίλον κακά, παροικούντα καί πεποιθότα επί σοί. Μή φιλεχθρήσης πρός άνθρωπον μάτην, ίνα μή τι εις σέ εργάσηται κακόν. Μή κτήση κακών ανδρών ονειδή, μηδέ ζηλώσης τάς οδούς αυτών. Ακάθαρτος γάρ έναντι Κυρίου πάς παράνομος, εν δέ δικαίοις ου συνεδρεύει. Κατάρα Κυρίου εν οίκοις ασεβών, επαύλεις δέ δικαίων ευλογούνται. Κύριος υπερηφάνοις αντιτάσσεται, ταπεινοίς δέ δίδωσι χάριν.

Απολυτίκιον Ήχος β'

Μεγάλα τά τής πίστεως κατορθώματα! εν τή πηγή τής φλογός, ως επί ύδατος αναπαύσεως, ο Άγιος Μάρτυς Θεόδωρος ηγάλλετο, πυρί γάρ ολοκαυτωθείς, ως άρτος ηδύς, τή Τριάδι προσήνεκται. Ταις αυτού ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα τά σά Θεοτόκε Μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν. Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Κανών τού Αγίου Θεοδώρου

Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Υγράν διοδεύσας

Θεού σε Θεόδωρε εραστήν, ειδώς καί τώ πόθω, τώ αφίκτω σου πεδηθείς, ψυχήν τε καί σώμα καί τούς λόγους, τών εγκωμίων ανατίθημι.

Εγράφετο δόγμα θεοστυγές, θυσίαν ειδώλοισ, καί ου ζώντι φέρειν Θεώ, αλλ' ήχθης ου θήσων Αθλοφόρε, τώ δέ Θεώ προσαχθησόμενος.

Ο έρωτι θείω καθηλωθείς, Θεού τού Υψίστου, τώ Υιώ τώ Μονογενεί, Θεόδωρε Μάρτυς εστρατεύθης, καί τών βραβείων ου διήμαρτες.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε Αγγέλων καί τών βροτών, ανύμφευτε Μήτερ, ευφημούσιν ανελλιπώς, τόν

Κτίστην γάρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Ὡδή γ'
Σύ εἰ τό στερέωμα

Ἕμνον ἐκ χειλέων μου, καί ἐξ οδυνηράς δέησιν, φέρω ψυχῆς, ἦν κατοικτειρήσας, ἀθλοφόρε Θεόδωρε.

Σάρκα καθυπέταξας, τῷ αυτοκράτορι ἔνδοξε, Μάρτυς νοῖ, καί δι' ἀμφοτέρων, θεραπεύεις τόν Κτίσαντα.

Ἔστης ἐπί βήματος, τυραννικοῦ Χριστόν ἀνακτα, θεολογών, θύειν γάρ κιβδήλοισ, ἀπηρνήσω Θεόδωρε.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγὴν καί τείχος αεί, Χριστιανοί, σέ δοξολογούμεν, ἀσιγήτως Ἀνύμφευτε.

Ὡδή δ'
Εἰσακήκοα Κύριε

Μυστηρίων γευσάμενος, θείων ἐν συνέσει Μάρτυς Θεόδωρε, ἀνεπαίσχυντον ἀνάρρυσιν, τῆς Θεοῦ γεννήσεως ὠμολόγησας.

Ἐμπαθή τήν θεότητα, ὠόντο τοῖς πάθεσιν οἱ λατρεύοντες, οὓς ἐν Πνεύματι διήλεγξας, ἀθλητά Θεόδωρε φωτιζόμενος.

Λυτρωτήν δι' ἐντεύξεως, τῶν σέ ἀνυμνούντων μάκαρ Θεόδωρε, ἐκ ποικίλων περιστάσεων, καί παθῶν γενέσθαι ἱκετεύομεν.

Θεοτοκίον

Ἡ τόν στάχυν βλαστήσασα, τόν ζωοποιόν ἀνήρωτος ἄρουρα, τόν παρέχοντα τῷ Κόσμῳ ζωῆν, Θεοτόκε σῶζε τοὺς υμνοῦντάς σε.

Ὡδή ε'
Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι

Ποθεῖτε τόν ποθήσαντα Κύριον, ἐπεφώνεις, ἀθλητά Θεόδωρε, τοῖς συναθλοῦσί σοι Μάρτυσιν.

Ὡς ζήλω Ἀθλοφόρε πυρούμενος, τήν καρδίαν, θεάν τήν ψευδώνυμον, σὺν τῷ τεμένει κατέφλεξας.

Δυνάμει ἀηττήτῳ Θεόδωρε, ἀθλοφόρε, βαρβάρων θρασύτητα, καμοῦ τά πάθη ἀνάλωσον.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετὰ τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σὺ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τῷ Κόσμῳ ἐκύησας.

Ὡδή ς'
Ἰλάσθη τί μοι Σωτήρ

Ὡς χάνον ὡς ἀσθενές, Θεῶν ματαίων τό φρύαγμα, πρὸς ἀμυναν ἐαυτῶν, ἀνθρώπων ἐδέετο, ἐνστάσει νικώμενον, ἀψευδῶν Μαρτύρων, κηρυττόντων τήν ἀλήθειαν. (Δίς)

Ρωσθεῖς δυνάμει Θεοῦ, Μαρτύρων κλέος Θεόδωρε, τάς στρέβλας τῶν ἀσεβῶν, νηπίων τοξεύματα, ἐώρας μακάριε, τό διαιωνίζον, τῶν μελλόντων προορώμενος.

Θεοτοκίον

Ρυσθείμεν τών δεινών, πταισμάτων ταίς ικεσίαις σου, Θεογεννήτορ αγνή, καί τύχοιμεν Πάναγνε, τής θείας ελλάμψεως, τού εκ σου αφράστως, σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Πίστιν Χριστοῦ ωσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβών εν καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας Πολύαθλε, καὶ στέφει ουρανίῳ, ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Ὠδὴ ζ'

Οἱ εκ τῆς Ἰουδαίας

Εμαστίχθης τό σῶμα, υπέρ τού μαστιχθέντος, Λόγου σαρκί δι' ἡμᾶς, καὶ τούτω ευχαρίστως, γηθόμενος ἐβόας, ἀθλοφόρε, Θεόδωρε, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἶ.

Ὡς εν τάφῳ ἐτέθη, καὶ ἐκῶν ἐσφραγίσθη ο Λυτρωτής τού παντός, εἰρκτή ἐσφραγισμένη, παρώκησας κραυγάζων, ἀθλοφόρε Θεόδωρε, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἶ.

Νεκρωθεὶς καὶ τὰ πάθη, τῆς σαρκός προαιρέσει, ἐκτιναζάμενος, ου βρώσει Ἀθλοφόρε, τῷ πόθῳ δέ τῷ θείῳ, ἐμελώδεις τρεφόμενος, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἶ.

Εν φρουρά Ἀθλοφόρε, ὡσπερ εν τῇ καμίνῳ, τούς νεανίας ποτέ, ο εἰς τῆς ἀκηράτου, Τριάδος σέ θαρρύνει, οραθεὶς ἀναμέλποντα, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Τήν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σῶτερ οικονομῆσασθαι, εν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, κατώκησας τῷ Κόσμῳ, ἦν προστάτιν ἀνέδειξας, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεός ευλογητός εἶ.

Ὠδὴ η'

Ἐπταπλασίως κάμινον

Πεπρωμένος ἔννοϊαν, τῶν ἀνόμων ο ἔξαρχος τῷ θεοσεβεί σοι ἀσεβῶς ἐπέπληττε. Τί μάτην εἰς ἄνθρωπον, βιοθανή ἀνόητε, ἔθου τὰς ἐλπίδας; ἀλλά σύ ἀνεβόας, οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τόν αἰῶνα.

Ὡς νουνεχῆς καὶ φρόνιμος, οἰκονόμος τῆς χάριτος, τῇ δεδωρημένη εκ Θεοῦ σοι χάριτι, ἐβόας Θεόδωρε, τῷ ἀσεβῶς προστάσσοντι. Αὐτῇ μοι αἰσχύνῃ, καὶ τοῖς μέλπουσιν ἦτω, οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Νεανικῶς ἠγώνισαι, ἀποτόμως διήλεγξας. Τί ἀνοηταίνεις, τῷ Τυράννῳ ἐκραζες, προστάττων τοῖς κτίσμασι, ψευδολατρεῖν τόν Κτίσαντα, ἐγκαταλιπόντες; ἀλλ' ἐγὼ ἀναμέλπω. Οἱ Παῖδες ευλογοῦσιν, ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ υπερυψοῦσι, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σωματικαῖς μορφώσεσι, καὶ ποικίλοις αἰνίγμασι, καὶ συμβολικαῖς, καὶ τυπικαῖς ἐμφάσεσι, τήν σὴν προεμήνυον, οἱ θεηγόροι Γέννησιν, τήν υπερφυὰ καὶ θαυμαστήν σου Παρθένε, διό σε γεγηθότες, ευσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστόν υπερυψούντες, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'

Σέ τήν ἀπειρόγαμον

Ἵγλη μαρτυρίου σου, Θεοῦ Θεόδωρε ο πόθος, ὅθεν σοι καὶ γέγονε, τῷ ἐνύλῳ τό σῶμα

πυρί, δι' ού πρός τό θείον χαίρων, πύρ εξεδήμησας, αθλοφόρε θεραπευτά Θεού Θεόδωρε.

Μάρτυς παναοίδιμε, κατέφλεξας, ου κατεφλέχθης, σύ γάρ τήν απάτην έφλεξας, τώ Θεώ δέ παρίστασαι, ζών καί εν αυτώ μαρτυρικώς ευφραινόμενος, αθλοφόρε θεραπευτά Θεού Θεόδωρε.

Δόξα...

Ένα σε γινώσκομεν, Χριστόν τόν ένα τής Τριάδος, εν δυσί τελείαις φύσεσι, τόν λαόν σου διάσωσον, τούτον όν εκτήσω τώ τιμίω σου Αίματι, Θεοδώρου τού αθλοφόρου ταίς εντεύξεσι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν τόν άόρατον, Θεόν βαστάσασαν αγκάλαις, τόν εν ουρανοίς υμνούμενον, υπό πάσης, Δυνάμεως, καί διά σου ημίν δωρούμενον, πάντοτε σωτηριάν, οι εν περιστάσει μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

Σέ τήν απειρόγαμον Θεού Μητέρα καί Παρθένον, σέ τήν υπέρ νούν κυήσασαν, διά λόγου τόν όντως Θεόν, τήν υψηλότεραν, τών αχράντων Δυνάμεων, ασιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν.

Απολυτίκιον

Απολυτίκιον Ήχος β'

Μεγάλα τά τής πίστεως κατορθώματα! εν τή πηγή τής φλογός, ως επί ύδατος αναπαύσεως, ο Άγιος Μάρτυς Θεόδωρος ηγάλλετο, πυρί γάρ ολοκαυτωθείς, ως άρτος ηδύς, τή Τριάδι προσήνεκται. Ταίς αυτού ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Τό Κοντάκιον

Πίστιν Χριστού ωσει θώρακα, ένδον λαβών εν καρδιά σου, τάς εναντίας δυνάμεις κατεπάτησας Πολύαθλε, καί στέφει ουρανώ, εστέφθης αιωνίως, ως αήττητος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος πλ. δ'

Ως προστασίαν άπαντες, καί κραταιάν αντίληψιν, οι επταικότες κεκτήμεθα Πάναγνε, σου τήν θερμήν βοήθειαν, Παρθενομήτορ Μαρία, Χριστιανών σωτηρία, διό μή παύση υπέρ ήμών δυσωπούσα τόν Σωτήρα, δωρήσασθαι τήν συγχώρησιν.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα τού αγίου Θεοδώρου

Ήχος γ' Θείας πίστεως

Ζέων πίστεως ορθοδοξία, πλάνην έσβεσας κακοδοξίας, καταργήσας τών ειδώλων τό άθεον, καί ολοκαύτωμα θείον γενόμενος, θαυματουργίαις δροσίζεις τά πέρατα. Μάρτυς ένδοξε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Όμοιον

Θείον δώρόν σε πρός σωτηριάν, πάση δέδωκε τή οικουμένη, ο εν τοίς άθλοις δυναμώσας σε Κύριος, τάς ψυχικάς ημών νόσους ιώμενος, καί τών σωμάτων τά πάθη τροπούμενος. Μάρτυς Θεόδωρε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Η τόν αχώρητον, Θεόν εν μήτρα σου, Παρθένε άχραντε, κυοφορήσασα, τόν πρό αιώνων εκ Πατρός αρρεύστως ανατείλαντα, Λόγον ενυπόστατον, καί Υιόν ομοούσιον,

τούτον εκδυσώπησον, σύν Προφήταις καί Μάρτυσιν. Οσίοις, Ασκηταίς, καί Δικαίοις, δούναι ἡμῖν λύσιν πλημμελημάτων.

Ο Κανών

Ὡδή α' Ἦχος δ' Ἀνοιξω τό στόμα μου

Ο πάντων επέκεινα, σέ τήν ἀρρήτως γεννήσασαν, ἀπάντων προέθηκε, τών εαυτοῦ εκλεκτών, ὅθεν σήμερον, τόν τούτου στεφανίτην, υμνούντες Πανύμνητε, σοί προεξάρχομεν.

Τόν μέγαν ἐν Μάρτυσι, τόν ἀθλητήν τόν υπέρλαμπρον, τόν ονομαστότατον, καί περιβόητον, τόν ἐν θαύμασιν, ἀπ' ἀκρων γῆς εἰς ἄκρα, ἐπίσημον ἄσματος, μέλψω Θεόδωρον.

Ἡμέρα ευφρόσυνος, ἐν ταῖς πενθίμοις ἀνέτειλε, καί τήν σκυθρωπότητα, τούτων ἐφαίδρυνε, προεόρτια, προοίμια μακρόθεν, ἐκλάμψασα χάριτι, τοῦ θεοῦ Μάρτυρος.

Ραντίζει καθάρσια, τήν Ἐκκλησίαν τοῖς αἵμασι, τό ἅγιον σφάγιον, ὁ προσελάβετο, ὁ τεθυμένος, καί θύμα δεδεγμένος, τόν υπεραθλήσαντα, τῆς θείας δόξης αὐτοῦ.

Θεοτοκίον

Ὡραῖον κἀν ἄωρον, τό εορτάζειν νενόμισται, ἡ γάρ ωραῖσασα, τά πάντα Δέσποινα, καί νῦν ἔδειξε, τῆς μνήμης κοινωνούσα, τῷ προκινδυνεύοντι ταύτης δι' αἵματος.

Ἄτερος Κανών

Ὡδή α' Ἦχος β'

Ὡς ἐν ἠπεύρω

Ὁ θαυμαστός ἐν Ἁγίοις ὄντως Θεός, ἐν ἐμοί θαυμάστωσαν, τά ἐλέη σου Χριστέ, λόγον μοι δωρούμενος, ὡς ἄν, τά θαυμάσια τοῦ σοῦ, αἰνέσω Μάρτυρος.

Τό σταθερόν ἐν τοῖς ἄθλοις καί καρτερόν, ἐν τοῖς πόνοις ἔδειξας, Ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, τό ταχύ δέ πάλιν ἐφ' ἡμᾶς, βοηθείας φανερών, τῆς σῆς Θεόδωρε.

Τήν ευσεβή τών Πατέρων πίστιν ψυχῆς, τῆς αὐτοῦ ὁ τύραννος, ἀπωσάμενος κακῶς, ἀσεβῆ ἠθέλησε βουλήν, τῷ Θεῷ προσκεκρουκῶς, αἰεὶ πορεύεσθαι.

Θεοτοκίον

Θεορρημόνων προρρήσεις πάλαι ἀνδρών, ἐπὶ σοί πεπλήρωνται, Μητροπάρθενε σαφῶς, ὡς Θεόν τεκούσαν ἀληθῆ, καί Θεόν ἀληθινόν, υπερφυῶς καί φρικτῶς.

Καταβασία

Ἀνοιξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ἐρεύξομαι, τῆ Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καί ἄσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ὡδή γ'

Τοὺς σοὺς υμνολόγους

Ἰδεῖν τήν ἡμέραν τοῦ Υἱοῦ σου, ποθῶν ὁ χριστώνυμος λαός, εἰς τύπον ταύτης Δέσποινα, τανῦν προεορτάζουσι, σέ φέρουσαν ὑπόθεσιν, καί τόν κλεινόν Ἀθλοφόρον σου.

Νικά πάσι τρόποις τά βελτίω, ὁ μέγιστος γάρ ἐν ἀθληταῖς, εἰς ευφροσύνην ἤμειψε, τήν τοῦ καιροῦ κατήφειαν, τῆς ευαγούς τό σύντονον, νηστείας τρέψας εἰς ἀνεσιν.

Οικεῖον καί πρέπον σοί τό δῶρον, καί γάρ ἐξ οικείων Ἀθλητά, οὓς γάρ αὐτός

κατώκισας, εν ταύτη τή μερίδι σου, περιχαρώς τά δώρα σοι, τά τών επαίνων προσάγομεν.

Καλλίστην κρηπίδα κατεβάλου, ταίς σαίς αριστείαις Αριστεύ, τόν θήρα τόν ολέθριον, τόν πύρ καί φόνον πνέοντα, καταβαλών ως πάρεργον, υπερφυούς γενναιότητος.

Λυττήσας ο νέος αποστάτης, κατ' ίσον δεινώς τώ παλαιώ, καθάρματα τοίς βρώμασιν, ώσπερ ιώ συνέφυρεν, αλλά ψευσθείς ο δείλαιος, κατεσοφίσθη τώ Μάρτυρι.

Θεοτοκίον

Επλήσθην μέν σύμπασα Παρθένε, τού γνώναι τόν Κύριον η γή, εκ σου τώ Κόσμω φάναντα, αλλά τοίς θείοις Μάρτυσι, χάρις πολλή κρατύνασι, δι' εαυτών τήν αλήθειαν.

Ειρμός άλλος

Ουκ έστιν Άγιος

Ο πριν τής Εύας τοίς ωσί, ψιθυρίσας δολίως, τόν Αδάμ δι' αυτής δέ, απατήσας δολερώς, αυτός καί νύν τόν ίόν, τής κακίας πρόσ απάτην κέχυκε.

Τόν δόλον είχε κατ' αυτού, έτρεφε τήν μανίαν, κατά τών ευθηνούντων, καιρόν εξήτει ευθή, καθ' όν τό μίσος τελείν, εμελέτα, ο παρανομώτατος.

Τών ημερών η απαρχή, τών αγίων επέστη Νηστειών, εν αίς άπας, Χριστιανός εαυτόν, δι' εγκρατείας πολλής, εκκαθαίρει, πάντων απεχόμενος.

Θεοτοκίον

Ελπίς τού Κόσμου κραταιά, σκέπη καί προστασία, Παναγία Παρθένε, μή παρίδης αγαθή τήν δέησιν οικετών, τών εκ πόθου, σέ μακαριζόντων αεί.

Καταβασία

Τούς σους υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν σοφίαν καί Λόγον

Θεικήν παντευχίαν αναλαβών, καί ειδώλων τήν πλάνην καταβαλών, Αγγέλου διήγειρας, ευφημείν τούς αγώνάς σου, τώ γάρ θείω πόθω, τόν νούν πυρπολούμενος, τού έν πυρί θανάτου, στερρώς κατεφρόνησας, όθεν φερωνύμως, τοίς αιτούσί σε νέμεις, τά θεία δωρήματα, ιαμάτων χαρίσματα. Αθλοφόρε Θεόδωρε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα...

Μαξιμίνου θωπείαις μή εκλυθείς, τού Χριστού δέ τοίς λόγοις ανδρειωθείς, ειδώλων τά τεμένη, εν πυρί απετέφρωσας, αθλητικώς νικήσας, καλώς τόν αντίπαλον, προφητικώς διήλθες, τό πύρ ως εν ύδατι, όθεν επαξίως, αμοιβήν τών αγώνων, πηγάζεις ίάματα, τοίς αιτούσιν εκ πίστεως. Αθλοφόρε Θεόδωρε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεςιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως πανάμμωμος Νύμφη τού Ποιητού, ως απείρανδρος Μήτηρ τού Λυτρωτού, δοχείον ως υπάρχουσα, τού Υψίστου Πανύμνητε ανομιών με όντα, αισχρόν καταγώγιον καί εν γνώσει γενόμενον, τοίς δαίμοσι παίγνιον, σπεύσον καί τής τούτων, κακουργίας με ρύσαι, λαμπρόν οικητήριον, δι' αρετής απαρτίσασα, φωτοδόχε ακήρατε, δίωξον τό νέφος τών παθών, καί τής άνω λαμπρότητος αξίωσον, καί ακιβδήλου αίγλης, φωτός ανεσπέρου σου.

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Ω καινής καί παραδόξου, μίξεώς τε, καί κράσεως! παρθενία τόκον, ήνωσε τεχθείς ο θεάνθρωπος, ταίς σκυθρωπαίς δέ ημέραις, τήν ευφρόσυνον, τόν οικείον τιμών, Αθλητήν εγκατέμιξεν.

Ίδε πώς Χριστόν εφίλει, ο Χριστώ στρατευόμενος, τούς εχθρούς γάρ τούτου, ζήλω καί πυρί κατηνάλωσε, καί εαυτόν τελευταίον καλλιέργημα, καί δεκτόν αυτώ θύμα, προθύμως απέδωκε.

Νικηφόρος εκ τών άθλων, ο Γεννάδας ανέλυσε, παρρησία λόγων, καί υπεροψία κολάσεων, τούς θεατάς καταπλήξας, καί γενόμενος, πάση κτίσει καινόν, καί παράδοξον θέατρον.

Οστούν μέν ου συνετρίβη, τού Θεού καί Δεσπότου μου, ώ μακροθυμίας! καί μετά τήν νέκρωσιν πάσχοντος, τόν δέ αυτού Στρατιώτην πύρ δεξάμενον, καί τροχός ηυλαβήθη, θανόντος προσάψασθαι.

Θεοτοκίον

Συνθανόντες τώ Δεσπότη, τής ζωής οι θεράποντες, καί συναναστάντες, ζώσι παρ' αυτώ νύν αιώνια, καί τώ Υιώ τήν Μητέρα συνδοξάζουσιν, ευλογούντες Πατέρα, Υιόν, Πνεύμα άγιον.

Άλλος Χριστός μου δύναμις

Βουλήν βουλεύεται, ο ασεβέστατος, καί σκοπέται, ως όντως εστί φρικτή, έγνω γάρ ο δείλαιος, διά βρωμάτων μιαρών, τόν λαόν καταμολύνειν Χριστού.

Εις έργον ήνεγκε, βουλήν τήν άθεσμον, συσταλήναι προστάξας τών καθαρών, εδεσμάτων ένθεσιν, καί προτεθήναι ά αυτός, κατεμόλυνε τοίς αίμασι.

Γέγονεν έκπυστον, καί διαβόητον, τό ανόμημα πάσι Χριστιανοίς, όθεν ως επέγνωσε, καί συνδρομή πάντων ομού, εις Ναόν Κυρίου άγιον.

Θεοτοκίον

Τήν σέ Κυήσασαν, τόν προαιώνιον, εκ Πατρός γεννηθέντα νύν οι πιστοί, πρέσβιν προβαλλόμεθα, ταύτης δεήσεσι καμφθείς, ευμενής γενού τοίς δούλοις σου.

Καταβασία

Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, έν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη, καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Ωδή ε' Εξέστη τά σύμπαντα

Ανοίγεται σήμερον, τά πρόθυρα τής χάριτος, καί η καταπαύσιμος νύν αύτη, προεικονίζει τήν αναστάσιμον, ούτω λαμπροφόρος τήν λαμπράν, Δέσποιναν γεραίρουσα, καί τόν ένδοξον Μάρτυρα.

Δωρείται φερώνυμον, δώρον Θεός Θεόδωρον τοίς ηγαπηκόσι τού φανέντος, ηγαπημένου τήν επιφάνειαν, παραδόξων έργων ποιητήν θείων τε δυνάμεων, αυτουργόν εργασάμενον.

Ουδέν πρός τόν Μάρτυρα, τά τόξα καί τά βέλη σου, εχθρέ τής ανθρωπων σωτηρίας, καί τεθνηκώς γάρ, ζή καί εγρήγορε, καί τοίς κακουργήμασι τοίς σοίς, αντικαθιστάμενος, σώζει πάντα ορθόδοξον.

Θεοτοκίον

Ξενίζον ήν πρότερον, τό θαύμα τής θεόπαιδος, ταίς τών Αθλητών δέ μαρτυρίαις,

είληφε πίστιν, τήν αναμφίβολον, καί τό πιστευόμενον αεί, μένει θαυμιαζόμενον, καί πιστώως προσκυνούμενον.

Άλλος
Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ

Ο τότε τοίνυν Αρχιερεύς όλος θαμβηθείς τού ασεβούς, ως έγνω τό διαβούλιον, ύμνοις εν παννύχοις Θεόν ικέτευε, μή παριδείν εις τέλος, λαόν τόν κλήρον αυτού.

Αλλ' ο ταχύς όντως βοηθός, τών εν αληθεία καί θερμή, προσκαλουμένων δεήσει αυτόν, ου παρείδεν όλως, αλλά ταχίστην αυτοίς εργάζεται τήν λύσιν τού εγχειρήματος.

Εκ τών υψίστων ο βοηθός, πέμπεται ως τάχιστα πρός γήν, ο αθλοφόρος Θεόδωρος, καί τώ Αρχιποίμενι εποπτάνεται, τήν λύσιν εκδιδάσκων, τής παρανόμου βουλής.

Θεοτοκίον

Ουδείς προστρέχων επί τήν σήν, Δέσποινα αντίληψιν θερμώς, καταισχυθησεται πώποτε, αλλ' αιτείται χάριν, καί δώρον δέχεται, πρός τό συμφέρον θάττον, τής εξαιτήσεως.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνουσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ωδή ς'
Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον

Νηστεύειν Σώτερ ου δύνανται, οι φίλοι καί υιοί τού νυμφώνός σου, σέ τόν Νυμφίον γάρ, σύν τή Μητρί καί τώ φίλω σου, ξενίζουσι παρόντα, καί θεραπεύουσιν.

Απέστη Θεού τού σώζοντος, απέστη καί φρενών ο δυσώνυμος, καί πρός απόνοιαν, κατεξανέστη τής πίστεως, αλλ' αντί ταύτης εύρε, τόν μεγαλώνυμον.

Παθών κατέστη σοφώτερος, καί δράσας ο γενναίος θερμότερος, τήν πρός τυράννουσ γάρ, πάλην καί νίκην καλώς ασκηθείς, ουδέ θανών απέστη, τού κατορθώματος.

Θεοτοκίον

Ρυσθέντες σήμερον Δέσποινα, κινδύνου ψυχοφθόρου τώ θαύματι, τού Αθλοφόρου σου, κατά τήν σήν θείαν πρόνοιαν, τήν χάριν αμφοτέροις, αντιτιθέαμεν.

Άλλος
Τού βίου τήν θάλασσαν

Τόν ξένον θαμβούμενος, τής οράσεως τής σής, Αρχιερεύς αντέφησε. Σύ τίς εί Κύριε, ο λαλών εμοί; γνώρισον καί δίδαξον, πώς ευρήσωμεν θάττον τήν βοήθειαν.

Θεόδωρος έφησεν. Εγώ πέφυκα σαφώς, ο αθλητής καί άκουσον. Σίτον εψησας, μέρισον τοίς λαοίς, καί ούτω σωθήσεσθε, κεκραμένων βρωμάτων τού αλάστορος.

Ως μέγα τό θαύμά σου, καί παράδοξος η σή, αντίληψις Θεόδωρε! διό θαρρούντες πάντες ειλικρινώς, πρός σέ καταφεύγομεν, καί δεόμεθα. Σώσον τούς οικέτας σου.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον, καί δοχείον καθαρόν, τού Λόγου εχρημάτισας, Πατρός τή ευδοκία, καί τή εν σοί, επισκέψει Πνεύματος, τού αγίου, διό με φωταγώγησον.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα, Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ἦχος πλ. δ'

Πίστιν Χριστοῦ ωσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβῶν ἐν καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας Πολύαθλε, καὶ στέφει ουρανίῳ ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος

Τόν ἐν θρόνῳ φωτὸς ἐποχοῦμενον, εὐχαρίστως ἐν πίστει ὑμνούμεν σε, ὅτι δῶρημα θεῖον δεδώρησαι, τόν γενναῖον τοῖς ἀθλοῖς Θεόδωρον, τόν ἐν τῷ βίῳ τρισμακάριστον, ὡς υπέρμαχον ὄντα τῆς ἀληθείας, εὐσεβεὶ λογισμῷ κεκτημένος Χριστόν, ἀνεδείχθη κραταιὸς νικητὴς κατὰ τοῦ δολεροῦ, ὡς ἀήττητος.

Συναξάριον

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Σαββάτῳ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, τό διά τῶν Κολλύβων παράδοξον θαῦμα τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος εορτάζομεν.

Στίχοι

- Τροφή κολλύβων, ἐστιὰ Τήρων πόλιν,
- Τροφήν τιθεῖς ἀπρακτον, ἠλιγισμένην.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Νόμον ἔφησας μὴ κείσθαι τοῖς δικαίοις σου, δίκαιε Δέσποτα, ὅθεν ἡ Μήτηρ ἡ σὴ, καὶ ὁ πολυθαύμαστος οὗτος θεράπων σου, τῆς φαιδρότητι, τῆς μνήμης τούτων σήμερον, νόμους λύουσι νηστείας.

Ὡς ἠδίστη καὶ μεγάλη καὶ χαρμόσυνος, ἡ νῦν πανήγυρις, ἦν ὁ Μαρτύρων ἡμῖν, κάλλιστος καὶ μέγιστος, νῦν ἐσχεδίασεν, ἐνὶ θαύματι, ἐξ ἀκαθάρτων ἀχραντον, τοῦ Χριστοῦ λαόν τελέσας.

Τόν πρὸς δράκοντας δεινούς ἀντιταξάμμεινον, καὶ κατισχύσαντα, τόν ψυχοφθόρον τε νῦν, καὶ τόν λυμαινόμενον, ἐμψυχα σώματα, ἀναδήσωμεν, ἐπινικίους ἄσμασι, καὶ στεφάνων ἐγκωμίοις.

Θεοτοκίον

Ὁ Γενάρχης μὲν προγνοὺς τὴν ψυχολέτειραν, βρώσιν οὐκ ἔφυγεν, ὁ σὸς δὲ πιστὸς λαός, παρά τοῦ σοῦ μάρτυρος, προδιδαχθεὶς καὶ φυγῶν, τὴν ολέθριον, τροφήν σὺν τούτῳ Δέσποινα, τὰ σωτήριά σοι θύει.

Ἄλλος

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον

Δροσοβόλος ἀθυμίας καὶ φλογώσεως, νεφέλῃ ὠφθης Ἐνδοξε, καὶ διέσωσας, ἐκ καμίνου τῆς τυραννικῆς, κραυγάζοντας πάντας τοὺς πιστοὺς. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Βασιεὺ παρανομώτατε ἀισχύνητι, καὶ ἐμφραγεῖ στόμα τό σόν, τό μελετήσαν, καθ' ἡμῶν παράνομον βουλήν, κατέλυσε γάρ σου τὴν ἰσχύν, ὁ βασιλεύων Βασιλεύς, καὶ πάντων Κύριος.

Ιουλιανέ ἀνόητε, καρδίᾳ σου ὅλη κακίας πέπλησαι, φαρμακούται δέ, παρά τοῦ σοφοῦ ἡμῶν Θεοῦ, σχεθεῖσα δολίως καθ' ἡμῶν, τῶν ἐκβωόντων πρὸς αὐτόν, τὴν χάριν νέμει σαφῶς.

Θεοτοκίον

Υπὲρ λόγον σου ἡ σύλληψις γεγένηται, καὶ ὑπὲρ νόον ὁ τόκος σου, Παναμώμητε. Θεόν

γάρ εγέννησας σαρκί, τόν σώσαντα πάντας εκ φθοράς, ευλογημένη διό νύν, Θεοτόκε σέ δοξάζομεν.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, έχαιρον ψάλλοντες. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός, ευλογητός εί.

Ωδή η' Λυτρωτά τού παντός

Η χαράς τή γεννήσει πληρώσασα, τά ουράνια καί τά επίγεια, τή τού καιρού στυγνότητι, χάριν εύκαιρον νέμει, τώ στεφανίτη, συγκροτούσα λαμπρώς τά εόρτια.

Σαββατίσωμεν άνθρωποι σήμερον, εκ τών κόπων τών χθές καταπαύοντες, διά τόν ευλογήσαντα, τήν παρούσαν ημέραν, τή καταπαύσει, καί τή νύν πανηγύρει τού Μάρτυρος.

Αληθώς τούτο πρώτον εν Σάββασι, καί Σαββάτων άν λέγοιτο Σάββατον, μαρτυρικής τε χάριτος, καί δυνάμεως θείας εμπειλησμένον, σωτηρίας μεγίστης ανάκλησις.

Βασιλέως Θεού αγνοίς βρώμασι, βασιλείας αθέσμου μιάσματα, ο καθαρός κατήγησε, παραδόξω τε τρόπω, θαυματουργίας, τήν αγίαν εβδόμην ηγίασε.

Θεοτοκίον

Βεβαιοί τό σόν Κόρη μυστήριον, τών Μαρτύρων ο πρόθυμος θάνατος, ως γάρ Θεώ πιστεύσαντες, τώ τεχθέντι, κάν πάθος, εκών υπέστη, εαυτούς οι γενναίοι κατέθυσαν.

Άλλος Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Εκ φλογός ως ερρύσθησ Μάρτυς Θεόδωρε, θείκή δυναστεία, ούτω καί νύν ημάς έσωσας αυτός, επιστασία θεία σου, τής τού Παρανόμου, βουλής κακομηχάνου.

Τό εσπέρας ηυλίσθη κλαυθμός τοίς δούλοις σου, πονηράς εξ ενέδρας τού αποστάτου ημών, άλλ εις τό πρωϊ αγαλλίασις έλαμψε, Μάρτυς καρτερόφρον, θερμή σου βοηθεία.

Λυτρωτήν σε ευρόντες οι εν κινδύνοις ημείς, εμπεισόντες, καί ρύστην τής τού εχθρού μηχανής, Μάρτυς τού Χριστού, αθλοφόρε Θεόδωρε, σέ δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Απορεί νούς ανθρώπων τής σής λοχείας Αγνή, τό μυστήριον φράσαι, καί διά τούτό σε, πίστει ευσεβώς, ως Θεοτόκον σέβομεν, καί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη

Συντρέχει τά πλήθη πανταχόθεν, επί τήν σκηνήν τού μαρτυρίου, καί τήν ένοικον χάριν, τού προλάμποντος, εν δόξη πάντων Μαρτύρων, σύν τή Δεσποίνη τών απάντων μεγαλύνομεν.

Ανδρίζου Χριστού η Εκκλησία, καί κράτει τών μάτην πολεμούντων, τού Χριστού γάρ οι φίλοι, καί παρόντες σου προκήδονται, καί απόντες, ως ο Γενναίος, ώ τελείς τά χαριστήρια.

Τόν δόξαντα πάλαι τεθηκέναι, τά πράγματα ζήν καί μετά τέλος, καί τής πίστεως
πάλιν, προστατείν μετά τού ίσου, δείκνυσι ζήλου, όν οι πλουτούντες, ευεργέτην
μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Ως θείαν σφραγίδα σε τοίς ύμνοις, τήν εσφραγισμένην Θεού βίβλον, επιτίθημι φέρων,
καί συνάγω τούς επαίνους εις σέ Παρθένε, ούτω δοξάζων, επί πλέον τόν σόν
Μάρτυρα.

Άλλος

Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον

Καλώς εδείχθης πρόμαχος Ένδοξε, καί κραταιά αντίληψις ημίν τοίς τιμώσί σου, τήν
σεπτήν καί αοίδιμον μνήμην νύν, καί τών σών αθλημάτων τά κατορθώματα, καί τήν
γενομένην εις ημάς, θείαν αντίληψιν.

Τό σόν παμμάκαρ θαύμα Θεόδωρε, τό τελεσθέν αγίαις επομβρίαις εξάδεταί, εις τόν
σύμπαντα Κόσμον μακάριε, όθεν καί ετησίως συναθροιζόμενοι, δόξαν αναπέμπομεν
Χριστώ, τώ σέ δοξάσαντι.

Ορών τόν πόθον τών ευφημούντων σε, Μάρτυς Χριστού, τήν χάριν αντιδώρησαι
μείζονα, καί τήν πίστιν ειδώς όση πέφυκεν, ένδοξε μή ελλίπης, πρέσβυς θερμότητας,
μάρτυς καί μεσίτης, πρός Θεόν ημών δεικνύμενος.

Θεοτοκίον

Υμνείν Παρθένε σέ ου παυόμεθα, τήν βοηθόν, τήν σκέπην, τήν ταχείαν αντίληψιν, τήν
προστάτιν ημών, ακαταίσχυντον, τήρησον σούς ικέτας, πάσης κακώσεως, πάσης
μηχανής τού πονηρού, εκλυτρουμένη αεί.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων
Νών φύσις γεραίρουσα, τήν Ιεράν πανήγυριν, τής Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις
παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αιειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Στεφανηφόρος Αγιε, παρεστώς σόν Αγγέλοις, τώ τού Χριστού νύν Βήματι, καί φωτός
τού εκείθεν, πληρούμενος Αθλοφόρε, τήν ειρήνην τώ Κόσμω, αδιαλείπτως πρέσβευε,
καί ημίν σωτηρίαν τοίς ευσεβώς, τήν φωσφόρον μνήμην σου εκτελούσι, Θεόδωρε
πανόλβιε, Μάρτυς ηγλαϊσμένε.

Θεοτοκίον

Εν τή γαστρί σου Κύριος, απολλύμενον Κόσμον, φθοράς ανακαλέσασθαι, βουληθείς
ώσπερ οίδεν, εσκήνωσε Θεοτόκε. Σωτηρίαν ούν πάντες, ευρόντες εκβωώμέν σοι.
Χαίρε τό τού Αγγέλου, πανευκλεές, γυναιξίν εν πάσαις ευλογημένη, καί γάρ χαράν
εκύησας, πάση τή οικουμένη.

Εις τούς Αίνο υς

Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Τόν αριστέα τής άνω, στρατολογίας πιστοί, ως καρτερόν οπλίτην, τής ημών
ευσεβείας, συμφώνως συνελθόντες, ωδαίς μυστικάις, ευφημήσωμεν λέγοντες.
Αξιθαύμαστε Μάρτυς τού Ιησού, εύχου υπέρ τών τιμώντων σε.

Τή φερωνύμω σου κλήσει, δώρον Θεού αληθώς, τοίς θλιβομένοις πάσι, θυμηδία
εδόθης, Θεόδωρε τρισμάκαρ, πάς γάρ τώ σώ, προσπελάζων Ναώ αληθώς, μετ'
ευφροσύνης λαμβάνων τās αμοιβάς, τών θαυμάτων σου γεραίρει Χριστόν.

Τῆς ευσεβείας τόν πλούτον, καί τήν λαμπρότητα, ἀθλητικούς καμάτοις, σεαυτῷ
θησαυρίσας, πάσαν τήν ἰσχύν σου, δῶρον δεκτόν, τῷ Θεῷ προσενήνοχας, ἀναπληρών
ἐν τοῖς ἀθλοῖς μετὰ σπουδῆς, Θεοδώρητόν σου πρόσκλησιν.

Τῆ παμφαεῖ πανηγύρει, τοῦ θείου Μάρτυρος, εὐωχηθώμεν πάντες, καί πιστῶς
εὐφρανθώμεν, φιλέορτοι τιμώντες, φαιδράν εορτήν, τῆς αὐτοῦ τελειώσεως,
ασματικῶς ἀνυμνοῦντες τόν Ἰησοῦν, τόν δοξάσαντα τήν μνήμην αὐτοῦ.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ἀγιωσύνης δωρεά, καί πλούτος θείας ζωῆς, πεφανέρωσαι τῷ Κόσμῳ Θεόδωρε.
Χριστός γάρ σου σοφέ, τήν μνήμην ἐδόξασεν, ἐν ἡ συμφώνως οἱ πιστοί, γεγηθότες
υμνοῦμεν, τούς ἀγῶνας τῶν πόνων σου.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε σύ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τόν καρπόν τῆς ζωῆς, σέ
ἰκετεύομεν, Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ἀθλοφόρου, καί πάντων τῶν Ἀγίων,
ἐλεηθῆναι, τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα

Ἦχος γ'

Χορεύουσι στίφη Μαρτύρων χαρμονικῶς, νῦν ἐν τῷ τεμένει σου, ἀθλοφόρε Θεόδωρε,
καί Ἀγγέλων τά τάγματα, τούς ἀθλοῦς κροτοῦσι τῆς καρτερίας σου. καί αὐτός ὁ
στεφοδότης Χριστός πάρεστι, πλουτοποιά χαρίσματα, τοῖς υμνωδοῖς δεξιᾷ
παρεχόμενος. ὄν ποθήσας ἐζήτεις, καί ευρῶν ὠμίλησας, ὄνπερ ἐπόθησας, Ὅν ἰκέτευε
σῶσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ἡ καθάρᾳ καί πανάμωμος Νηστεία, ἐπιδημήσασα νῦν πρός ἡμᾶς, μαρτυρικῶν
θαυμάτων, τελετήν συνεισήγαγε, διὰ γάρ νηστείας, τῶν ψυχικῶν μολυσμῶν, καί
ρύπων ἐκκαθαίρομεθα, καί διὰ τῶν μαρτυρικῶν σημείων καί ἀθλῶν, γενναίως κατὰ
τῶν παθῶν ἀνδριζόμεθα. Ὅθεν καί τῆς ἱεράς ἐγκρατείας τῆ χάριτι φωτιζόμενοι, καί
ταῖς θαυματουργίαις, Θεοδώρου τοῦ Μάρτυρος, τῆ πρός Χριστόν στηριζόμεθα πίστει,
αιτούμενοι αὐτόν, σωτηρίαν βραβεύσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τῆ μαρτυρική σου πρός Θεόν παρρησία Θεόδωρε, τό τού ἀποστάτου, κατὰ τῆς
Χριστοῦ πίστεως μηχανήμα, μάταιον ἀπετέλεσας, υπέρμαχος, τῷ εὐσεβοῦντι
χρηματίσας λαῷ, δι' ἐπιστασίας φρικτῆς, τῶν μεμολυσμένων βρωμάτων, θυσίαις
ειδωλικάις, αὐτούς λυτρωσάμενος, ὅθεν σε καί ὡς εἰδώλων καθαιρέτην, καί ὡς τῆς
ποιμμένης Χριστοῦ σωτήρα καί φύλακα, καί προστάτην ἡμῶν εὐεπήκοον, τιμώντες,
δεόμεθα ἐν ἄσμασιν, ἰλασμόν καί φωτισμόν, διὰ σοῦ δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ἀθλητικῆν ἀνδρείαν, εὐσεβῶς καθοπλισθεῖς Ἀθλοφόρε Χριστοῦ, καί λογικήν λατρείαν,
μυστικῶς υπερμαχῶν τῆ δυνάμει αὐτοῦ, τῶν εἰδώλων τό ἀσεβές, καί τῶν τυράννων τό
ἀπηνές, ἀσθενές ἀπέδειξας, καταφρονῶν τῶν βασάνων, καί τοῦ προσκαίρου πυρός,
ἀλλ' ὡ θείων δωρεῶν, καί πράγμα καί ὄνομα, τῆ πρεσβείᾳ σου σῶζε, τούς ἐκτελοῦντας
τήν μνήμην σου.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Δέσποινα νᾶ πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τῶν δούλων σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπό πάσης
ἀνάγκης καί θλίψεως.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, καί ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, Ὡδη γ' καί ς' ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ευφρανθήσεται δίκαιος εν Κυρίω.

Στίχ. Εισάκουσον, ο Θεός, τής φωνής μου.

**Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α', 1-12)**

Πολυμερώς καί πολυτρόπως πάλοι ο Θεός λαλήσας τοίς, πατράσιν εν τοίς Προφήταις, επ εσχάτων τών ημερών τούτων ελάλησεν ημίν εν Υιώ, όν έθηκε κληρονόμον πάντων, δι' ού καί τούς αιώνας εποίησεν, ος, ών απαύγασμα τής δόξης, καί χαρακτήρ τής υποστάσεως αυτού, φέρων τε τά πάντα τώ ρήματι τής δυνάμεως αυτού, δι' εαυτού καθαρισμόν ποιησάμενος τών αμαρτιών ημών, εκάθισεν εν δεξιά τής μεγαλωσύνης εν υψηλοίς, τοσοούτω κρείττων γενόμενος τών Αγγέλων, όσω διαφορώτερον παρ' αυτούς κεκληρονόμηκεν όνομα, Τίνι γάρ είπέ ποτε τών Αγγέλων, Υιός μου εί σύ, εγώ σήμερα γεγέννηκά σε; Καί πάλιν. Εγώ έσομαι αυτώ εις Πατέρα, καί αυτός έσται μοι εις Υιόν; Όταν δέ πάλιν εισαγάγη τόν Πρωτότοκον εις τήν οικουμένην, λέγει. Καί προσκυνησάτωσαν αυτώ πάντες Άγγελοι Θεού. Καί προς μέν τούς Αγγέλους λέγει, ο ποιών τούς Αγγέλους αυτού πνεύματα, καί τούς λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα. Πρός δέ τόν Υιόν. Ο θρόνος σου, ο Θεός, εις τόν αιώνα του αιώνος, ράβδος ευθύτητος η ράβδος τής Βασιλείας σου. Ηγάπησας δικαιοσύνην, καί εμίσησας ανομίαν, διά τούτο έχρισέ σε ο Θεός, ο Θεός σου έλαιον αγαλλιάσεως παρά τούς μετόχους σου. Καί, Σύ καταρχάς, Κύριε, τήν γήν εθεμελίωσας, καί έργα τών χειρών σου εισίν οι ουρανοί, αυτοί απολούνται, σύ δέ διαμένεις, καί πάντες, ως ιμάτιον, παλαιωθήσονται, καί ωσει περιβόλαιον ελίξεις αυτούς, καί αλλαγήσονται, σύ δέ ο αυτός εί, καί τά έτη σου ουκ εκλείψουσιν.

**Έτερος του Αγίου
Πρός Τιμόθεον Β' Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Β', 1-10)**

Τέκνον Τιμόθεε, ενδυναμού εν τή χάριτι τή εν Χριστώ Ιησού, καί ά ήκουσας παρ' εμού διά πολλών μαρτύρων, ταύτα παράθου πιστοίς ανθρώποις, οίτινες ικανοί έσονται καί ετέρους διδάξαι. Σύ ούν κακοπάθησον, ως καλός στρατιώτης Ιησού Χριστού. Ουδείς στρατευόμενος εμπλέκεται ταίς τού βίου πραγματείαις, ίνα τώ στρατολογήσαντι αρέση. Εάν δέ καί αθλή τις, ου στεφανούται, εάν μή νομίμως αθλήση. Τόν κοπιώντα γεωργόν δει πρώτον τών καρπών μεταλαμβάνειν. Νόει ά λέγω, δώ η γάρ σοι ο Κύριος σύνεσιν εν πάσι. Μνημόνευε Ιησούν Χριστόν εγηγερμένον εκ νεκρών, εκ σπέρματος Δαυϊδ, κατά τό ευαγγέλιόν μου, εν ώ κακοπαθώ μέχρι δεσμών, ως κακούργος, αλλ' ο λόγος τού Θεού ου δέδεταί. Διά τούτο πάντα υπομένω διά τούς εκλεκτούς, ίνα καί αυτοί σωτηρίας τύχωσι, τής εν Χριστώ, Ιησού, μετά δόξης αιωνίου.

Αλληλούϊα Ήχος δ'

Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει καί ωσει κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται.

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούϊα.

t41[top](#)

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, τά παρόντα Στιχηρά προσόμοια, εις δ'.

Ποίημα Νικολάου

Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Νύν ευσεβείας τό σέλας, πάσιν εφήπλωται, διασκεδάζον πλάνην, ασεβείας ώς νέφος,

φωτίζον δέ καρδίας, τών ευσεβών. Δεύτε πάντες προσπέσωμεν, ευσεβοφρόνως Εικόνας Χριστού σεπτάς, προσκυνούντες οι Ορθόδοξοι.

Ιεροτύποις Εικόσι, νύν ωραιΐζεται, ως νύμφη κοσμηθείσα, η Χριστού Εκκλησία, καί πάντας συγκαλείται πνευματικώς, εορτάσαι συνέλθωμεν, εν ομονοία καί πίστει χαρμονικώς, μεγαλύνοντες τόν Κύριον.

Κόσμος ο σύμπας ευφραίνου, ιδού γάρ Κύριος, καθείλεν από ύψους, ασεβείας τό κράτος, αρρήτω προμηθεία, καί ταπεινοί, ανυψώθημεν σήμερον, Ορθοδοξίας πρός πίστιν δι' ευσεβούς, Βασιλίδος οδηγούμενοι.

Πρός τό πρωτότυπον φέρει, φησί Βασίλειος, τιμή η τής εικόνας, διά τούτο εν σχέσει, τιμώντες τάς Εικόνας, Σωτήρος Χριστού, τών Αγίων απάντων τε, ίνα αυτών δεδραγμένοι, μήποτε νύν, δυσσεβεία υπαχθείημεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον, Όμοιον

Ο τή ανάρχω, καί θεία, φύσει άόρατος, βροτός ωράθη Κόρη, εξ αγνών σου αιμάτων, δι' άκραν ευσπλαγχνίαν, ού τής σαρκός, γεγραφότες τήν μίμησιν, τιμητικώς προσκυνούμεν πάντες πιστοί, ευσεβώς καί μεγαλύνομεν.

Απόστιχα Προσόμοια

Ήχος β' Οίκος τού Ευφραθά

Λύμης φθοροποιού, φυγόντες κακοδόξων, ορθοδοξίας φέγγει, καρδίας ελλαμφθώμεν, πιστοί Θεόν δοξάζοντες.

Στίχ. Ενέγκατε τώ Κυρίω υιοί Θεού.

Αρείου θολερά, κατήργηται απάτη, Μακεδονίου Πέτρου, Σεβήρου τε καί Πύρρου, καί λάμπει Φώς τρισήλιον.

Στίχ. Προσκυνήσατε τώ Κυρίω εν αυλή αγία αυτού.

Ουκέτι δυσσεβών, αυχεί τό νόθον δόγμα, Θεός γάρ Ορθοδόξοις, τή νεύσει Θεοδώρας, ράβδον ισχύος δίδωσι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον, Όμοιον

Ύψωσας ταπεινών, τό κέρας Θεοτόκε, τεκούσα Θεόν Λόγον, όθεν πιστώς σε πάντες, τιμώντες μεγαλύνομεν.

Απολυτίκιον Ήχος β'

Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ, αιτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών, Χριστέ ο Θεός, βουλήσει γάρ ηύ δόκησας σαρκί ανελθείν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, Χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν Κόσμον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τα σά Θεοτόκε μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ εγνώσθης απευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, αυτόν ικέτευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμακόν, καί τό α' Κάθισμα Ψαλτηρίου, τό, Μακάριος ανήρ, εις τό Κύριε του εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου ς' καί τού Τριωδίου δ'.

Στιχηρά Προσόμοια τού Τριωδίου

Ήχος πλ. β' Όλην αποθέμενοι

Σέ τόν ακατάληπτον, πρό εωσφόρου ανάρχως, εξ αΰλου λάμπαντα, ασωμάτου τε γαστρός τού Γεννήτορος, οι Προφήται Κύριε, οι τώ σΰ Πνεύματι, εμπνευσθέντες προηγόρευσαν, Παιδίον έσεσθαι, εξ Απειρογάμου σαρκούμενον, ανθρωποις συναπτόμενον, καί τοίς επί γής καθορώμενον, δι' ών ώς Οικτίρμων, ελλάμψεως αξίωσον τής σής, τούς ανυμνούντας τήν άφραστον, σου σεπτήν Ανάστασιν.

Λόγω σε κηρύξαντες, οι θεηγόροι Προφήται, καί έργοις τιμήσαντες, ατελεύτητον ζωήν εκαρπώσαντο, τή γάρ κτίσει Δέσποτα, παρά σέ τόν Κτίσαντα μή λατρεύειν καρτερήσαντες, τόν Κόσμον άπαντα, ευαγγελικώς απεστράφησαν, καί σύμμορφοι γεγόνασιν, οΰπερ προηγόρευσαν Πάθους σου, ών ταίς ικεσίαις, αξίωσον αμέμπτως διελθειν, τής εγκρατείας τό στάδιον, μόνε Πολυέλεε.

Φύσει απεριγράφτος, τή θεϊκή σου υπάρχων, επ' εσχάτων Δέσποτα, σαρκωθείς ηξιώσας περιγράφεσθαι, τής σαρκός προσλήψει γάρ, καί τά ιδιώματα, ανελάβου ταύτης άπαντα, διό τό είδος σου, τό τής εμφερείας, εγγράφοντες, σχετικώς ασπαζόμεθα, πρός τήν σήν αγάπην υψούμενοι, καί τών ιαμάτων, τήν χάριν απαντλούμεν εξ αυτού, τών Αποστόλων επόμενοι, θείαις παραδόσεσιν.

Υπέρτιμον κόσμησιν, η τού Χριστού Εκκλησία, τών σεπτών απείληφε, καί αγίων Εικόνων, τού Σωτήρος Χριστού, καί τής Θεομήτορος καί Αγίων πάντων, φαιδροτάτην αναστήλωσιν, δι' ής φαιδρύνεται, καί καταγαίιζεται χάριτι, καί στίφος αποβάλλεται, τών αιρετικών εκδιώκουσα, καί αγαλλομένη, δοξάζει τόν φιλόανθρωπον Θεόν τόν δι' αυτήν υπομείναντα, πάθη τά εκούσια.

Δόξα... Ήχος β'

Η χάρις επέλαμψε τής αληθείας, τά προτυπούμενα πάλαι σκιωδώς νύν αναφανδόν εκτετέλεσται, ιδού γάρ η Εκκλησία, τήν ένσωμον Εικόνα Χριστού, ώς υπερκόσμιον κόσμον επαμφιέννυται, τής σκηνης τού μαρτυρίου τόν τύπον προΰπογράφουσα, καί τήν Ορθόδοξον Πίστιν κατέχουσα, ίνα όν σεβόμεθα, τούτου καί τήν Εικόνα διακρατούντες μή πλανώμεθα, Ενδυσάσθωσαν αισχύνην, οι ούτω μή πιστεύοντες, ημίν γάρ δόξα τού Σαρκωθέντος η μορφή, ευσεβώς προσκυνουμένη, ου θεοποιουμένη, Ταύτην κατασπαζόμενοι, πιστοί βοήσωμεν. Ο Θεός σώσον τόν λαόν σου, καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό α' τού ενδιατάκτου Ήχου

Εις τήν Λιτήν δέ, ώς συνήθως, τό Ιδιόμελον τού Αγίου τής Μονής, καί μετά τούτο, τό παρόν.

Δόξα... Ιδιόμελον Ήχος β'

Χαίρετε Προφήται τίμοι, οι τόν νόμον Κυρίου καλώς διαταξάμενοι, καί τή πίστει φανέντες, απόρθητοι στύλοι ακλινείς, υμείς γάρ καί μεσίται ώφθητε τής νέας Διαθήκης Χριστού, καί μεταστάντες πρός Ουρανόν, αυτόν ικετεύσατε, ειρηνεύσαι τόν Κόσμον, καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος ο αυτός

Τήν πάσαν ελπίδα μου, εις σέ ανατίθημι, Μήτηρ τού Θεού, φύλαξόν με υπό τήν σκέπη σου.

Απόστιχα
Τά κατ' Αλφάβητον τής Οκτωήχου

Δόξα... Ιδιόμελον Ἦχος β'

Οι εξ ασεβείας, εις ευσέβειαν προβάντες, καί τώ φωτί τής γνώσεως ελλαμφθέντες, ψαλμικώς τās χείρας κροτήσωμεν, ευχαριστήριον αίνον Θεώ προσάγοντες, καί τας εν τοίχοις καί πίναξι, καί ιεροίς σκεύεσιν εγχαραχθείσας ιεράς Χριστού Εικόνας, τής Πανάγνου, καί πάντων τών Αγίων, τιμητικώς προσκυνήσωμεν, αποβαλλόμενοι τήν δυσσεβή τών κακοδόξων θρησκείαν, η γάρ τιμή τής Εικόνας, ως φησι Βασίλειος, επί τό πρωτότυπον διαβαίνει, αιτούμενοι ταίς πρεσβείαις τής αχράντου σου Μητρός, Χριστέ ο Θεός ημών, καί πάντων τών Αγίων, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος ο αυτός

Ω θαύματος καινού, πάντων τών πάλαι θαυμάτων! τίς γάρ έγνω Μητέρα άνευ ανδρός τετοκυίαν, καί εν αγκάλαις φέρουσαν, τόν άπασαν τήν Κτίσιν περιέχοντα; Θεού εστι βουλή τό κυθέν, όν ως βρέφος Πάναγνε, σαίς ωλέναις βαστάσασα, καί μητρικήν παρρησίαν πρός αυτόν κεκτημένη, μή παύση δυσωπούσα υπέρ τών σέ τιμώντων, τού οικτειρήσαι, καί σώσαι τās ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ο Κύριος μετά σου, ευλουημένη σύ εν γυναιξί, καί ευλοημένος ο καρπός τής κοιλίας σου, ότι Σωτήρα έτεκες τών ψυχών ημών. (εκ γ')

Καί η λοιπή Ακολουθία τής Αγρυπνίας.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, τό, Θεός Κύριος, τό Απολυτίκιον Αναστάσιμον.

Δόξα... Ἦχος β'

Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ, αιτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών, Χριστέ ο Θεός, βουλήσει γάρ ηύ δόκησας σαρκί ανελθείν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, Χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν Κόσμον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τα σά Θεοτόκε μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ εγνωσθης απευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, αυτόν ικέτευε σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Είτα η συνήθης Στιχολογία, οι Αναβαθμοί τού Ἦχου, τό, πάσα πνοή, καί τό ενδιάτακτον Εωθινόν Ευαγγέλιον.

Καί μετά τό, Ανάστασιν Χριστού, καί τόν Ν' ψάλλομεν τά παρόντα Ιδιόμελα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τής μετανοιας άνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ορθρίζει γάρ τό πνεύμά μου, πρός Ναόν τόν άγιόν σου, ναόν φέρον τού σώματος, όλον εσπιλωμένον, Αλλ' ως Οικτίρμων

κάθαρον, ευσπλάγχνω σου ελέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Ο αυτός

Τῆς σωτηρίας ευθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αισχραῖς γάρ κατερρύπωσα, τήν ψυχὴν αμαρτίαις, ὡς ραθύμως τόν βίον μου, ὅλον εκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρύσαι με, πάσης ακαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με, ο Θεός...

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, εννοῶν ο τάλας, τρέμω τήν φοβεράν ημέραν τῆς Κρίσεως, ἀλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τῆς ευσπλαγχνίας σου, ὡς Δαυῖδ βοῶ σοι Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα σου ἔλεος.

Οι Κανόνες. Ο Αναστάσιμος, ο Σταυροαναστάσιμος, και τῆς Θεοτόκου, εἰς η' και τού Τριωδίου, εἰς ς'.

Ο Κανὼν τού Τριωδίου, οὐ η ακροστιχίς.

Σήμερον ευσεβίης θεοφεγγέος ἤλυθεν αἴγλη.

Ποίημα τού κυρίου Θεοφάνους,

Ωδή α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης τό ερυθραῖον

Σκιρτώντες μετ' ευφροσύνης σήμερον, πιστοί βοήσωμεν, Ὡς θαυμαστά τά ἔργα σου Χριστέ, καί μεγάλη η δύναμις, ο τήν ημῶν ομόνοιαν, καί συμφωνίαν εργασάμενος!

Ἡμέραν χαρμονικὴν θεόφρονες, δεύτε τελέσωμεν, νύν ουρανός ευφραίνεται καί γῆ, καί Ἀγγέλων τά τάγματα, καί τῶν βροτῶν συστήματα, διαφερόντως εορτάζοντα.

Μεγίστην ευεργεσίαν βλέποντες, χεῖρας κροτήσωμεν, τά διεστώτα μέλη τού Χριστού, συνηγμένα πρός ἔνωσιν, καί τόν Θεόν αινέσωμεν, τόν τήν ειρήνην πρυτανεύσαντα.

Εδόθη τῇ Εκκλησίᾳ σήμερον, τά νικητήρια θεοκινήτω νεύσει και βουλή, Μιχαήλ Θεοδώρας τε, τῶν ευσεβῶς τῆς Πίστεως, αντεχομένων Βασιλέων ημῶν.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι τῶν δυσσεβῶν ἐξέλιπον, σαφῶς αἰρέσεων, τόν γάρ Ναόν σου Πάναγνε σεμνή, ἐν Εἰκόσι κοσμούμενον, πανευσεβῶς θεώμενοι, νύν πανιέρως αγαλλόμεθα.

Καταβασία

Θαλάσσης τό ερυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Ἀμαλήκ τήν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ετροπώσατο.

Ωδή γ' Ευφραίνεται ἐπί σοί

Ουκέτι τῶν ασεβῶν, αιρετικῶν νύν η οφρὺς αἰρεται, η γάρ Θεοῦ δύναμις, τήν Ὀρθοδοξίαν εκράτυνε.

Νεφέλαι προφητικῶς, ζωοποιόν ἐξ ουρανοῦ σήμερον, δρόσον ἡμῖν ρανάτωσαν, ἐπὶ τῇ ἐγέρσει τῆς Πίστεως.

Ευήχως αἱ μυστικαί, τῶν Ἀποστόλων τού Χριστοῦ σάλπιγγες, υπερφυῶς βοάτωσαν, τῶν σεπτῶν Εἰκόνων ἀνόρθωσιν.

Υμνήσωμεν τόν Χριστόν, τόν ἀναδειξαντα ἡμῖν Ἀνασσαν, θεοσεβή φιλόχριστον, σὺν τῷ

θεοστέπτω βλαστήματι.

Θεοτοκίον

Σκηνήν σου τήν ιεράν, καταλαβόντες οι πιστοί Πάναγνε, φωτοειδεί χάριτι, νύν καταυγασθήναι δεόμεθα.

Καταβασία

Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα.

Κάθισμα Ἦχος α' Χορός Αγγελικός

Τήν θείαν σου μορφήν, εν Εικόνη τυπούντες, τήν Γέννησιν Χριστέ, αριδήλως βοώμεν, τά θαύματα τά άρρητα, τήν εκούσιον Σταύρωσιν, όθεν Δαίμονες, αποδιώκονται φόβω, καί κακόδοξοι, εν κατηφεία θρηνούσιν, ώς τούτων συμμετοχοι.

Δόξα... Όμοιον

Μορφάς τών Προφητών, Αποστόλων τά είδη, Μαρτύρων ιερών, καί Αγίων απάντων, Εικόνας καί μορφώματα, ιερώς ωραΐζεται, τού Νυμφίου δέ, τού νοητού καί τής Νύμφης, αγλαΐζεται, ταίς νοεραίς αγλαΐταις, η μήτηρ η άνω Σιών.

Καί νύν... Θεοτοκίον, Όμοιον

Τοίς πόθω σου Σεμνή, τήν αγίαν Εικόνα, τιμώνσι καί Θεού, αληθή σε Μητέρα, συμφώνως καταγγέλλουσι, καί πιστώσ προσκυνούσί σε, φύλαξ φάνηθι, καί κραταία προστασία, αποτρέπουσα, πάν δυσχερές πόρρω τούτων, ώς πάντα ισχύουσα.

Ωδή δ' Επαρθέντα σε ιδούσα

Επιφοιτήσει τή θεία τού Παρακλήτου, τόν σόν Ναόν αγίασον, καί τή παρουσία, τούτου τής αιρέσεως, τήν πλάνην απέλασον, Λόγε τού Θεού πολυέλεε.

Βιαιοτάτης ρυσάμενος δυσσεβείας, τόν σόν λαόν ανάδειξον τώ τής ευσεβείας, ζήλω πυρπολούμενον, καί πίστει κραυγάζοντα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε,

Ιεροτύποις μορφώσεσι τών Εικόνων, τών τού Χριστού θεώμενοι, καί τής Θεοτόκου, τύποις καταλάμποντα, τά θεία σκηνώματα, ιεροπρεπώς αγαλλόμεθα.

Η Βασίλισσα στεφάνω κεκοσμημένη, τήν αληθή ποθήσασα, Χριστού βασιλείαν, τούτου ανιστόρησεν Εικόνα τήν άχραντον, καί τά τών Αγίων μορφώματα,

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τεκούσα τόν Θεόν Λόγον, θεοπρεπές αγίασμα, Κεχαριτωμένη, τούτου αναδέδειξαι, διό σου τό τέμενος, τό φωτοειδές εγκαινίζομεν.

Καταβασία

Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί τόν Ἥλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε' Σύ Κύριέ μου φώς

Θού Κύριε τή σή, Εκκλησία, κραταίωμα, ακλόνητον διαμένειν, εις αιώνα αιώνος, τώ σάλω τών αιρέσεων.

Εις άπασαν τήν γήν, η φαιδρότης εξέλαμψε, τής άνωθεν δεδομένης, τοίς πιστοίς ευφροσύνης, καί θείας αντιλήψεως.

Ο μόνος αγαθός, καί πηγή αγαθότητος, σύ ύψωσον ορθοδόξων, Βασιλέων τό κέρασ, τιμώντων τήν Εικόνα σου.

Φώς άδυτον ημίν, ευσεβείας άνέτειλε, θεσπίσματι θεοπνεύστω, τών πιστών Βασιλέων, καί νεύματι θεόφρονι.

Θεοτοκίον

Εγκαίνισον ημίν, τήν αρχαίαν ευπρέπειαν, πανάχραντε Θεομήτορ, καί τόν Οίκόν σου τούτον, αγίασον σή χάριτι,

Καταβασία

Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως

Γράφεται, καί τιμάται πιστώσ προσκυνούμενος, ο χαρακτήρ τού Δεσπότου, καί λαμβάνει πάλιν η Εκκλησία, παρρησίαν. ευσεβώς τόν Σωτήρα δοξάζουσα.

Γυμνούται, κατηφείας καί σκότους αιρέσεως, η τού Χριστού Εκκλησία, καί φορεί χιτώνα τής ευφροσύνης, καί τή θεία, καί φωσφόρω πυκάζεται χάριτι.

Ευκλείας, τής αρχαίας ελλάμψεως έτυχε, τών Ορθοδόξων ο δήμος, Θεοδώρας νεύσει τής Βασιλίδος, καί τού ταύτης, ευσεβούς Μιχαήλ Αυτοκράτορος,

Θεοτοκίον

Ο πάλαι, μαρτυρίου προστάξας γενέσθαι σκηνήν, ως εν σκηνή λογική σοι, κατοικείομονος δεδοξασμένος, ο δοξάζων, τόν Ναόν σου Παρθένε τοίς θαύμασι.

Καταβασία

Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής Πλευράς σου ρεύσαντι αίματι.

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ήχος πλ. δ'

Ο απερίγραπτος Λόγος τού Πατρός, εκ σου Θεοτόκε περιεγράφη σαρκούμενος, καί τήν ρυπωθείσαν εικόνα εις τό αρχαίον αναμορφώσας, τώ θείω κάλλει συγκατέμιξεν. Αλλ' Ομολογούντες τήν σωτηρίαν, έργω καί λόγω ταύτην ανιστορούμεν.

Ο Οίκος

Τούτο τό τής Οικονομίας μυστήριον, πάλαι Προφήται θειωδώς εμπνευσθέντες, δι' ημάς, τούς εις τά τέλη τών αιώνων καταντήσαντας, προκατήγγειλαν, τής τούτου τυχόντες ελλάμψεως. Γνώσιν ούν θείαν δι' αυτού λαβόντες, ένα Κύριον τόν Θεόν γινώσκομεν, εν τρισίν υποστάσεσι δοξαζόμενον, καί αυτώ μόνω λατρεύοντες, μίαν Πίστιν, έν Βάπτισμα έχοντες, Χριστόν ενδεδύμεθα, Αλλ' Ομολογούντες τήν σωτηρίαν, έργω καί λόγω, ταύτην ανιστορούμεν.

Συναξάριον τού Μηναιού

είτα τό παρόν

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή πρώτη τών Νηστειών, ανάμνησιν ποιούμεθα τής αναστηλώσεως τών αγίων καί σεπτών Εικόνων, γενομένης παρά τών αιμνήστων Αυτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως, Μιχαήλ καί τής μητρος αυτού Θεοδώρας, επί τής Πατριαρχείας τού αγίου καί Ομολογητού Μεθοδίου.

Στίχοι

- Τάς ου πρεπόντως εξορίστους Εικόνας,
- Χαίρω, πρεπόντως προσκυνουμένας βλέπων.

Η απαράλλακτος Εικών τού Πατρός, πρεσβείαις τών αγίων σου Ομολογητών, ελέησον ημάς, Αμήν.

Ωδή ζ' Εν τή καμίνω

Συγχορευέτω, τής Εκκλησίας τή φαιδρότητι, πόθω θείκώ Αγγέλων η στρατιά,

θεοφρόνως αναμέλπουσα, Ευλογημένος εί, εν τώ Ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Η Εκκλησία, τών πρωτοτόκων καί πανήγυρις, χαίρει θεωμένη νύν τόν θείον λαόν, ομοφρόνως αναμέλποντα, Ευλογημένος εί, εν τώ Ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Λελυτρωμένοι, τής πρίν αχλύος τής αιρέσεως, νεύσει Θεοδώρας τής αξιοπρεπούς, Βασιλίδος αναμέλομεν, Ευλογημένος εί, εν τώ Ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Υπέρ τάς άνω, χοροστασίας ήρθης Πάναγνε, μόνη γενομένη Μήτηρ τού Παντουργού, γεγηθότες ούν κραυγάζομεν, Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν, υπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Καταβασία

Εν τή καμίνω, Αβραμαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ Ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Ωδή η' Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Εκκλησίας πατρικούς, διαφυλάττοντες, εικόνας γράφομεν, καί ασπαζόμεθα στόμασι, καί καρδία καί θελήματι, τών τού Χριστού καί τών αυτού Αγίων κρίζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Επί τό πρωτότυπον σαφώς, τήν τής Εικόνας τιμήν, καί τήν προσκύνησιν, αναβιβάζοντες σέβομεν, θεηγόρων τοίς διδάγμασιν ακολουθούντες, τώ Χριστώ πίστει κραυγάζομεν, Ευλογείτε, πάντα τα έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Νούν καταυγασθείσα φωτισμό, τού θείου Πνεύματος, σεπτή Βασίλισσα, καρπούς θεόφρονας έχουσα, τήν ευπρέπειαν ηγάπησε, τής Εκκλησίας τού Χριστού, καί ωραιότητα, ευλογούσα, άμα πιστοίς Ιησούν τόν θεάνθρωπον.

Θεοτοκίον

Ακτίσι φωτός τού νοητού, καταλαμπόμενος θείος Οίκός σου, κατασκιάζει νύν άπαντας, τή νεφέλη τή τού Πνεύματος, καί αγιάζει τούς πιστούς, συμφώνως ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Καταβασία

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε. πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ' Λίθος αχειρότμητος

Ιερογραφίαις Εικόνων, κεκοσμημένην καθορώντες, πάλιν τήν σεπτήν Εκκλησίαν, μετ' ευλαβείας πάντες προσδράμωμεν, καί τώ Χριστώ βοήσωμεν. Σέ μεγαλύνομεν Τρισάγιε.

Γέρας καί τιμήν κεκτημένη, η Εκκλησία τόν Σταυρόν σου, καί τάς σεβασμίους Εικόνας, καί τών Αγίων τά εκτυπώματα, μετ' ευφροσύνης Δέσποτα, καί θυμηδίας μεγαλύνει σε.

Λάμπρυνον τή θεία σου δόξη, τούς Βασιλείς ημών Οικτίρμον, καί παρεμβολαίς αγγελικαίς, καί πανοπλίαις τούτους περίφραξ ον, τήν τών εθνών θρασύτητα. καθυποτάσσω αυτοίς Δέσποτα,

Θεοτοκίον

Ήρθη τής προμήτορος Εύας, η καταδίκη Θεοτόκε, ότι σύ τόν πάντων Δεσπότην, ανερμηνεύτως Αγνή γεγέννηκας, ού νύν τήν εμφέρειαν, εν ταίς Εικόσιν ασπαζόμεθα.

Καταβασία

Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξέτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετημήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώτας φύσεις, Διό επαγαλλόμενοι σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

**Εξαποστειλάριον
Τό Εωθινόν Αναστάσιμον (άπαξ)
Είτα τά παρόντα
Γυναίκες ακουτίσθητε**

Σκιρτήσατε κροτήσατε, μετ' ευφροσύνης άσατε, Ως θαυμαστά σου καί ξένα, Χριστέ βοώντες τά έργα! καί τίς ισχύσει εξειπείν, Σώτερ τάς δυναστείας σου, τού τήν ημών ομόνοιαν, καί συμφωνίαν εις μίαν, ενώσαντος Εκκλησίαν.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι νύν εξέλιπον, τής δυσμενούς αιρέσεως, καί τό μνημόσυνον ταύτης, εξηφανίσθη μετ' ήχου, τόν γάρ Ναόν σου Πάναγνε, πανευπρεπώς θεώμενοι, κεκοσμημένον χάρισι, τών σεβασμίων Εικόνων, χαράς πληρούμεθα πάντες.

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Αναστάσιμα, δ' καί έν Ανατολικόν, καί τού Τριωδίου τά παρόντα Προσόμια γ'.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Εν σοί νύν αγάλλεται η Εκκλησία φιλόανθρωπε, τώ Νυμφίω καί Κτίστη αυτής, τώ ταύτην θελήματι, θεοπρεπεστάτω, εξ ειδώλων πλάνης, λυτρωσαμένω καί σαυτώ, αρμοσαμένω τιμίω Αίματι, φαιδρώς απολαμβάνουσα, τήν ιεράν αναστήλωσιν, τών Εικόνων, καί χαίρουσα, σέ υμνεί καί δοξάζει πιστώς.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, εν όλη καρδιά μου, δι' ηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

Σαρκός τό εκτύπωμα, αναστηλούντές σου Κύριε, σχετικώς ασπαζόμεθα, τό μέγα μυστήριον, τής Οικονομίας, τής σής εκδηλούντες, ου γάρ δοκήσει, ως φασίν, οι θεομάχοι παίδες τού Μάνεντος, ημίν ώφθης φιλόανθρωπε, αλλ' αληθεία καί φύσει σαρκός, δι' αυτού αναγόμε νοι, προς σόν πόθον καί έρωτα.

Στίχ. Ανάστηθι, Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτω η χείρ σου, μή επιλάθου τών πενήτων σου εις τέλος.

Ημέρα χαρμόσυνος, καί ευφροσύνης ανάπλεως, πεφανέρωται σήμερα, φαιδρότης δογμάτων γάρ, τών αληθεστάτων, αστράπτει καί λάμπει, η Εκκλησία τού Χριστού, κεκοσμημένη αναστηλώσεσιν, Εικόνων τών αγίων νύν, εκτυπωμάτων καί λάμψεσι, καί ομόνοια γίνεται, τών Πιστών θεοβράβευτος.

Δόξα... Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Μωσής τώ καιρώ τής εγκρατείας, Νόμον εδέξατο, καί λαόν επεσπάσατο, Ηλίας νηστεύσας, ουρανούς απέκλεισε, τρεις δέ Παίδες Αβραμιαίοι, τύραννον παρανομούντα, διά νηστείας ενίκησαν. Δι' αυτής καί ημάς Σωτήρ αξίωσον, τής Αναστάσεως τυχείν, ούτω βοώντας Άγιος ο Θεός, Άγιος ισχυρός, Άγιος αθάνατος, ελέησον ημάς.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχηλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα εξωποιοήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις δέ τήν Λιτήν, εν τώ Νάρθηκι, ψάλλομεν τό Δοξαστικόν Εωθινόν Ιδιόμελον.

Η ΑΙΤΑΝΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Προπορευομένων τών Ιεροπαίδων μετά εικόνων καί θυμιατού, ο Ιερεύς εξέρχεται τού Ιερού μετά τού Τιμίου Σταυρού καί γίνεται λιτανεία περίξ τού εσωτερικού τού Ναού εις τέσσαρες στάσεις. Εις εκάστην γίνεται δέησις καί ψάλλεται τό Απολυτίκιον τής Εορτής εις στάσεις τέσσαρες.

Λαός: Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ αιτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών Χριστέ ο Θεός βουλήσει γάρ ηυδόκησας σαρκί ανελθείν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν κόσμον.

α' Εν τή βορεία πλευρά τελείται δέησις υπέρ τών ζώντων.

Ιερεύς: Ελέησον ημάς, ο Θεός κατά τό μέγα έλεός σου δεόμεθά σου επάκουσον καί ελέησον.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Έτι δεόμεθα υπέρ τών ευσεβών καί ορθοδόξων Χριστιανών.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Έτι δεόμεθα υπέρ τού Αρχιεπισκόπου ημών (Όνομα) καί πάσης τής εν Χριστώ ημών αδελφότητος.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Ότι ελεήμων καί φιλόανθρωπος Θεός υπάρχεις καί Σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν τώ Πατρί καί τώ Υιώ καί τώ Αγίω Πνεύματι, νύν καί αεί καί εις τούς αιωνας τών αιώνων.

Λαός: Αμήν.

Λαός: Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ αιτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών Χριστέ ο Θεός βουλήσει γάρ ηυδόκησας σαρκί ανελθείν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν κόσμον.

β' Εν τή δυτική πλευρά, τελείται δέησις υπέρ τών κεκοιμημένων, ευσεβών Βασιλέων Ορθοδόξων πατριαρχών, Αρχιερέων κ.τ.λ.

Ιερεύς: Ελέησον ημάς ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου, δεόμεθά σου, επάκουσον καί ελέησον.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Έτι δεόμεθα υπέρ μακαρίας μνήμης καί αιωνίου αναπαύσεως τών ψυχών τών κεκοιμημένων δούλων σου βασιλέων, πατριαρχών, αρχιερέων, ιερέων ιερομονάχων

ιεροδιακόνων μοναχών καί πάντων τών από περάτων έως περάτων τής οικουμένης κεκοιμημένων ευσεβών καί ορθοδόξων χριστιανών πατέρων προπατόρων πάππων προπάππων γονέων αδελφών καί συγγενών ημών.

Λαός: Αιωνία η μνήμη αυτών (3).

Ιερεύς: Ότι σύ εί η ανάστασις η ζωή καί η ανάπαυσις τών κεκοιμημένων δούλων σου Χριστέ ο Θεός ημών καί σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν σύν τώ ανάρχω σου Πατρί καί τώ παναγίω καί αγαθώ καί ζωοποιώ σου Πνεύματι νύν καί αεί καί εις τούς αιώνας τών αιώνων.

Λαός: Αμήν.

Λαός: Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ αιτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών Χριστέ ο Θεός βουλήσει γάρ ηυδόκησας σαρκί ανελθείν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν κόσμον.

γ' Εν τή νοτίω πλευρά τελείται δέησις υπέρ τών ζώντων.

Ιερεύς: Ελέησον ημάς, ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου, δεόμεθά σου, επάκουσον καί ελέησον.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Ετι δεόμεθα υπέρ τών ευσεβών καί ορθοδόξων Χριστιανών.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Έτι δεόμεθα υπέρ τού Αρχιεπισκόπου ημών (Όνομα) καί πάσης τής εν Χριστώ ημών αδελφότητος.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Ότι ελεήμων καί φιλόανθρωπος Θεός υπάρχεις, καί σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν, τώ Πατρί καί τώ Υιώ καί τώ Αγίω Πνεύματι, νύν και άει και εις τούς αιώνας τών αιώνων.

Λαός: Αμήν.

Λαός: Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ αιτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών Χριστέ ο Θεός βουλήσει γάρ ηυδόκησας σαρκί ανελθείν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις τό σώσαι τόν κόσμον.

δ' Εν δέ τή ανατολική πλευρά τελείται δέησις υπέρ τών ζώντων.

Ιερεύς: Ελέησον ημάς, ο Θεός κατά τό μέγα έλεός σου, δεόμεθά σου επάκουσον καί ελέησον.

Λαός: Κύριε, ελέησον (3).

Ιερεύς: Ἐτι δεόμεθα καί υπέρ τοῦ διαφυλαχθῆναι τήν αγίαν Εκκλησίαν καί τήν πόλιν ταύτην, καί πάσαν πόλιν καί χώραν, ἀπό οργῆς, λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, επιδρομῆς αλλοφύλων, ἐμφυλίου πολέμου καί ἀιφνιδίου θανάτου. υπέρ τοῦ ἰλεων ευμενῆ καί ευδιάλλακτον γενέσθαι τόν ἀγαθόν καί Φιλάνθρωπον Θεόν ἡμῶν, τοῦ ἀποστρέψαι καί διασκεδάσαι πάσαν οργήν καί νόσον τήν καθ' ἡμῶν κινουμένην, καί ρύσασθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς επικειμένης δικαίας αὐτοῦ ἀπειλῆς, καί ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3).

Ιερεύς: Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Θεός, ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καί τῶν ἐν θαλάσῃ μακράν, καί ἰλεως, ἰλεως γενοῦ ἡμῖν, Δέσποτα, ἐπί ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, καί ἐλέησον ἡμᾶς.

Λαός: Κύριε, ἐλέησον (3),

Ιερεύς: Ὅτι ἐλεῆμων καί Φιλάνθρωπος Θεός ὑπάρχεις, καί σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Λαός: Ἀμήν.

(Ἐνταῦθα ἀναγινώσκει ὁ Ἱερεύς τὰς ἐξῆς περικοπὰς ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.)

Ιερεύς: Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Εκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογμάτισαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφώνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τό ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστός ὡς ἐβράβευσεν, οὕτω φρονούμεν, οὕτω λαλούμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστόν τόν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν, καί τοὺς Αὐτοῦ Ἁγίους ἐν λόγοις τιμώντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν Ναοῖς, ἐν Εἰκονίσμασι, τόν μὲν ὡς Θεόν καί Δεσπότην προσκυνούμεντες καί σέβοντες, τοὺς δέ διό τόν κοινόν Δεσπότην ὡς Αὐτοῦ γνησίους θεράποντας τιμώντες καί τήν κατὰ σχέσιν προσκύνησιν ἀπονέμονες. Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τήν Οἰκουμένην ἐστήριξεν. Ἐπὶ τούτοις τοὺς τῆς εὐσεβείας Κήρυκας ἀδελφικῶς τε καί πατροποθητῶς εἰς δόξαν καί τιμὴν τῆς εὐσεβείας, υπέρ ἧς ἀγωνίσαντο, ἀνευφημούμεν καί λέγομεν. Τῶν τῆς Ὀρθοδοξίας προμάχων εὐσεβῶν Βασιλέων, ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων, Διδασκάλων, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν, Αἰωνία ἡ μνήμη.

Λαός: Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν (3).

Ιερεύς: Τούτων τοῖς υπέρ εὐσεβείας μέχρι θανάτου ἀθλοῖς τε καί ἀγωνίσμασι καὶ διδασκαλίαις παιδαγωγείσθαι τε καί κρατύνεσθαι Θεόν ἐκλιπαροῦντες, καί μιμητὸς τῆς ἐνθέου αὐτῶν πολιτείας μέχρι τέλους ἀναδεικνύσθαι ἐκδυσωπούντες, ἀξιοθεῖημεν τῶν ἐξαιτουμένων, οἰκτιρμοῖς καί χάριτι τοῦ Μεγάλου καί Πρώτου Ἀρχιερέως Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν θεοειδῶν Ἀγγέλων καί πάντων τῶν Ἁγίων.

Λαός: Ἀμήν.

Λαός: Τίς Θεός μέγας ὡς ὁ Θεός ἡμῶν. Σὺ εἶ ὁ Θεός ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος (3).

Λαός: Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω γέγονεν, άσωμεν τώ αναστάντι εκ τάφου καί αρχηγώ τής ζωής ημών. καθελών γάρ τώ θανάτω τόν θάνατον, τό νίκος έδωκεν ημίν καί μέγα έλεος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τα Τυπικά, οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου, καί εκ τού Κανόνος τού Τριωδίου, η ς' Ωδή.

Ο Απόστολος

Προκείμενον Ήχος δ'
Ωδή τών Πατέρων

Ευλογητός εί, Κύριε ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Στίχ. Ότι δίκαιος εί επί πάσιν, οίς εποίησας ημίν.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΙΑ', 24-26 32-40)

Αδελφοί, πίστει Μωσής μέγας γενόμενος, ηρηήσατο λέγεσθαι υιός θυγατρός Φαραώ. μάλλον ελόμενος συγκακουχείσθαι τώ λαώ τού Θεού ή πρόσκαιρον έχειν αμαρτίας απόλαυσιν, μείζονα πλούτον ηγησάμενος τών εν Αιγύπτω θησαυρών, τόν ονειδισμόν τού Χριστού, απέβλεπε γάρ εις τήν μισθαποδοσίαν, Καί τί έτι λέγω; επιλείπει γάρ με διηγούμενον ο χρόνος, περί Γεδεών, Βαράκ τε, καί Σαμψών, καί Ιεφθάε, Δαυϊδ τε καί Σαμουήλ, καί τών Προφητών, Οί διά πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, ειργάσαντο δικαιοσύνην, επέτυχον επαγγελιών, έφραξαν στόματα λεόντων, έσβεσαν δύναμιν πυρός, έφυγον στόματα μαχαίρας, ενεδυναμώθησαν από ασθενείας, εγενήθησαν ισχυροί εν πολέμω, παρεμβολάς έκκλιναν αλλοτρίων, Έλαβον γυναίκες εξ αναστάσεως τούς νεκρούς αυτών, άλλοι δέ ετυμπανίσθησαν, ου προσδεξάμενοι τήν απολύτρωσιν, ίνα κρείττονος αναστάσεως τύχωσιν, έτεροι δέ εμπαιγμών καί μαστίγων πείραν έλαβον, έτι δέ δεσμών καί φυλακής, ελιθάσθησαν, επιρίσθησαν, επειράσθησαν, εν φόνω μαχαίρας απέθανον, περιήλθον εν μηλωταίς, εν αιγείοις δέρμασιν, υστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, (ών ουκ ήν άξιος ο κόσμος) εν ερημίαις πλανώμενοι, καί όρεσι, καί σπηλαίοις, καί ταίς οπαίς τής γής. Καί ούτοι πάντες, μαρτυρηθέντες διά τής πίστεως, ουκ εκομίσαντο τήν επαγγελίαν, τού Θεού περί ημών κρείττον τι προβλεψαμένου, ίνα μή χωρίς ημών τελειωθώσιν.

Αλληλούϊα Ήχος πλ. δ'

Μωϋσής καί Ααρών εν τοίς ιερεύσιν αυτού.

Ευαγγέλιον
Εκ τού κατά Ιωάννην.

Τώ καιρώ εκείνω, ηθέλησεν ο Ιησούς εξελθείν...

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

t42top

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ Α' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Δίδου μοι κατάνυξιν, καί τών κακῶν αλλοτρίωσιν, καί τελείαν διόρθωσιν, εἰς πάθη τοῦ σώματος, νύν βεβυθισμένω, καί μεμακρυσμένω, ἐκ σοῦ Θεῆ Παμβασιλεύ, καί μηδαμόθεν ἐλπίδα ἔχοντι, καί σώσόν με τόν ἄσωτον, διά πολλήν ἀγαθότητα, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τών ψυχῶν ἡμῶν.

Μωσῆς ὁ θεσπέσιος, διά νηστείας τεθέαται, καθαρθεῖς τόν ποθούμενον. Τοῦτον οὖν ζηλώσασα, ταπεινή ψυχή μου, σπεύσον ἐν ἡμέρα, τῆς ἐγκρατείας τών κακῶν, ἐκκαθαρθῆναι, ὅπως τόν Κύριον, διδόντα σοι τήν ἀφῆσιν, νύν θεωρήσης υπάρχοντα, ἀγαθόν καί φιλόανθρωπον, παντοδύναμον Κύριον.

Ἔτερον Ποίημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου

Ἦχος πλ. β'

Ἀρχαγγελικῶς ἀνυμνήσωμεν

Τά τών Νηστειῶν νύν δισέβδομα φαιδρώς, ἐναρξώμεθα τελούντες, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ἀδελφοί, ἄρμα πυρός ἐργασάμενοι ἡμῖν, ὡς Ἡλίας ὁ Θεσβίτης, τάς τέσσαρας μεγάλας ἀρετάς, τόν νοῦν ἀνυψώσωμεν ἀπαθεία, τήν σάρκα ὀπλίσωμεν τῆ ἀγνεία, τρέποντες, καί νικῶντες τόν ἐχθρόν.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τό Ὄνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπό τών περάτων τῆς γῆς πρός σέ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπη τών πτερύγων σου.

Καί ἄλλιν γεγωνωτέρα φωνή

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τό Ὄνομά σου, Κύριε.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Δεῦτε ἐκκαθάρωμεν εαυτούς, ἐν ἐλεημοσύναις καί οἰκτιρμοῖς πενήτων, μή σαλπίζοντες, μή δημοσιεύοντες ἡμῶν τήν εὐποιῶν, μή ἐπιγνώτω ἡ ἀριστερά, τῆς δεξιᾶς τό ἔργον, μή σκορπίση ἡ κενοδοξία, τόν καρπόν τῆς ἐλεημοσύνης, ἀλλ' ἐν κρυπτῷ, τῷ τά κρυπτά εἰδοῦτι κράξωμεν, Πάτερ, ἄφες τά παραπτώματα ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καί πάσαν νόσον θεραπεύετε, καί νύν πρεσβεύσατε, ρυσθῆναι τών παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τάς ψυχάς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά οὐράνια ὑμνεῖ σε κεχαριτωμένη, Μήτηρ ἀνύμφευτε, καί ἡμεῖς δοξολογούμεν, τήν ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Παραβάσεως καρπῷ, θανατωθέντα τήν ψυχήν, ζωοποίησον Χριστέ, διά νηστείας ἀληθοῦς, καί μετανοίας μοι δέομαι ὡς Οἰκτίρμων, καί δίδου ἐν ὁδοῖς, αἰεὶ πορεύεσθαι,

ευθείαις καί καλαίς, τών σών σεπτών εντολών, όπως τής θείας δόξης σου, σύν πάσιν επιτυχών τοίς ποθοῦσί σε, δοξολογῶ σου, τήν περί πάντας Ἰησοῦ αγαθότητα.

Θεοτοκίον

Τρικυμίας τών παθών, ο ασυνείδητος ἐγώ, χειμαζόμενος Ἀγνή, επικαλούμαι σε θερμῶς, Μή με παρίδης τόν δαίλιον ἀπολέσθαι, ἀβυσσον ἐλέους, ἡ τέξασα, πλήν σου γάρ ἐλπίδα, οὐ κέκτημαι, μή οὖν ἐχθροίς ἐπίχαρμα, καί γέλωσ ο πεποιθῶς σοι οφθῆσομαι, καί γάρ ἰσχύεις, ὅσα καί βούλει, ὡς Μήτηρ οὔσα τοῦ πάντων Θεοῦ.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. β'

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς

Κύριε κατεύθυνον ἡμᾶς, τήν νηστείαν δισσεύοντας, ἀγιασμόν ἡμῖν λάμψον, καί φωτισμόν τών δικαιωμάτων σου, καί ἀξίωσον ἡμᾶς προσφέρειν σοι, εὐπρόσδεκτον εὐχήν, τό γόνυ κλίνοντας, σύ γάρ εἶ Πατήρ ἡμῶν, καί ἡμεῖς υἱοί σου, καί σέ φόβῳ ὑμνούμεν καί τό ὄνομά σου, ἐπικεκλήμεθα.

Θεοτοκίον

Ἀρχή σωτηρίας, ἡ τοῦ Γαβριήλ προσηγορία, πρός τήν Παρθένον ἐγένετο, ἤκουσε γάρ τό Χαίρε, καί οὐκ ἀπέφυγε τόν ἀσπασμόν, οὐκ ἐδίστασεν, ὡς ἡ Σάρρα ἐν τῇ σκηνῇ, ἀλλ' οὕτως ἔλεγεν, Ἰδοῦ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρήμά σου.

Ο Κανών

Ὦδή α' Ἦχος δ'

Τριστάτας κραταιοῦς

Ο ἄριστος ἀγαθός, ἡ πηγὴ τοῦ ἐλέους, ὁ Ἀμνός ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ αἰρων ὡς Θεός, τά τοῦ Κόσμου ἐγκλήματα, σώσον με ἀμαρτημάτων, τρικυμία ποντούμενον, μετανοίας πρός ὄρμον ἰθύνων με.

Νηστεία καθάρᾳ, μακρυσμός ἀμαρτίας, ἀλλοτριώσεις παθῶν, ἀγάπη πρός Θεόν, προσευχῆς ἐπιμέλεια, δάκρυα σὺν κατανούξει, καί πενήτων προμήθεια, ὡς ὁ Χριστός ἐν Γραφαῖς ἐπηγγείλατο.

Πληγέντα τήν ψυχὴν, ἀμαρτίας ρομφαία, καί κατάστικτον πολλοίς, ὑπάρχοντα κακοίς, Ἰατρέ τών ψυχῶν ἡμῶν, ἴασαι ὡς εὐεργέτης, ἐπιθείς μοι τά φάρμακα, τών σοφῶν ἐντολῶν σου φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον

Ἀμόλυντε σκηνή, Παναγία Παρθένε, μόλυνθέντα με δεινῶν, παθῶν ἐπαγωγαίς, τῇ πηγῇ τοῦ ἐλέους σου, κάθαρον, καί δός μοι ὄμβρους, κατανούξεως Δέσποινα, ἀμαρτίας βυθόν ἀφανίζουσα.

Ἐτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. β'

Βοηθός καί σκεπαστής

Ὡς μεθέορτον χαράν, καί δευτερεύουσαν ἑβδομάδα, τών φωτοποιῶν, Νηστείων ἀδελφοί, δεξάμενοι πόθῳ, ἀνυμνήσωμεν Χριστόν, ἐνθέως εὐφραϊνόμενοι.

Κατανούξεως καιρόν, τόν τῆς νηστείας νῦν εὐρηκότες, κλαύσωμεν σφοδρῶς, καί στενάξωμεν, πετάσωμεν χεῖρας, πρός τόν μόνον Λυτρωτὴν, τοῦ σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα...

Τρισυπόστατε Μονάς, ἀρχικωτάτη Κυρία πάντων, τελεταρχική, υπεράρχιε, αὐτὴ ἡμᾶς σώσον, ὁ Πατήρ, καί ὁ Υἱός, καί Πνεῦμα τό πανάγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς εγέννησεν υιόν, τόν μή σπαρέντα πατρώω νόμω; τούτον ούν γεννά, ο Πατήρ πλήν μητρός, παράδοξον τέρας! σύ γάρ έτεκες Αγνή, Θεόν ομού καί άνθρωπον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Πώς σου οίσω τήν οργήν, Χριστέ μου όταν εις κρίσιν έλθης; ποίον δέ ευρών, λόγον δώσω εκεί, μή πράξας μή δράσας, τό σόν θέλημα Χριστέ; διό πρό τέλους άνες μοι.

Ο Ειρμός

Βοηθός καί σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, καί δοξάσω αυτόν, Θεός τού Πατρός μου, καί υψώσω αυτόν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Παροδεύων τού βίου τό άστατον, ληστρικούς λογισμούς περιέπεσα, καί πληγωθείς προσώξεσα, ιατρέ τών νοσοούντων, δίδου μοι χείρα, τών Αγίων σου πάντων δεήσεσι.

Χαλεπής αμαρτίας κλυδώνιον, τήν εμήν συνταράσσει διάνοιαν, ώσπερ τόν Πέτρον σώσόν με, Ιησού μελωδούντα, Πάντα τά έργα, ευλογείτε, υμνείτε τόν Κύριον.

Εγκρατεία τά πάθη νεκρώσωμεν, τή νηστεία τό πνεύμα πτερώσωμεν, πρός ουρανόν καί κράξωμεν, κατανύξει καρδιάς, Ημάρτομέν σοι, ο Θεός, ως οικτίρμων συγχώρησον.

Θεοτοκίον

Εν γαστρί σου σκηνώσας ο Ύψιστος, ουρανών πλατυτέραν σε έδειξε, καί προστασίαν άμαχον, τών βοώντων Παρθένε, Πάντα τά έργα, ευλογείτε, υμνείτε τόν Κύριον.

Άλλος

Όν Στρατιαί, ουρανών

Τής τών παθών τυραννίδος Κύριε, αδούλωτον τήν ψυχήν, δείξον τήν εμήν, ίνα ελευθερίως, ποιών τό θέλημά σου, χαίρω καί δοξάζω, τό κράτος σου εις τούς αιώνας.

Τήν τού Ησαύ, ακρασίαν μίσησον, ψυχή μου, καί Ιακώβ, ζήλου τά καλά, πτέρνισον τόν Βελίαρ, διά τής εγκρατείας, πλούτισον τά θεία, καί ύμνησον εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί Άγιον Πνεύμα

Ένα Θεόν, κατ' ουσίαν σέβομαι, τρεις υποστάσεις υμνώ, διοριστικώς, άλλας αλλ' ουκ αλλοίας, επει θεότης μία, εν τρισί τό κράτος, καί γάρ Πατήρ, Υιός καί Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ φωτεινής, προελθών νηδύος σου, ως νυμφίος εκ παστού, έλαμψε Χριστός, φώς τοίς εν σκότει μέγα, καί γάρ δικαιοσύνης, Ήλιος αστράψας, εφώτισεν Αγνή τόν Κόσμον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Υδροποτών, ουδείς ηφρονεύσατο, ώφθη δέ Νύε γυμνός, οίνου πειραθείς, σπέρματα δέ κακίας, ο Λώτ εντεύθεν τίκτει, φεύγε ώ ψυχή μου, τήν μίμησιν, Χριστόν υμνούσα.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Όν Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίττει τά Χερουβίμ, καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτίσις, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Νηστεύσωμεν μήνιδος παθών, τρυφήσωμεν τήν αγάπην τήν ανόθευτον, θρέψωμεν πένητας τώ άρτω, τή θεία σιτιζόμενοι χάριτι, καί δάκρυσιν τά δάκρυα σβέσωμεν, τά τής μελλούσης αποφάσεως.

Ταλαίπωρε στέναξον ψυχή, σκυθρώπασον, μετανοίας τρόπους ένδειξον, νύν επί θύραις η ημέρα, ο κρίνων αποτόμως καθέζεται, εκάστω απονέμων τά άξια, τών πεπραγμένων

καθώς γέγραπται.

Ου κέκτημαι πράξεις αγαθάς, επίλωσα τόν χιτώνα, όνπερ είληφα θείου Βαπτίσματος ενδύσει, εν σκότει αγνωσίας πορεύομαι, φωτί με τού προσώπου σου Κύριε, απεγνωσμένον νύν ανόρθωσον.

Θεοτοκίον

Μαρία Κυρία τού παντός, παντοίοις με δουλωθέντα αμαρτήμασι, σύ ελευθέρωσον Παρθένε, τόν ελευθερωτήν τών ψυχών ημών, αυτή γάρ υπέρ λόγον εκύησας, τήν ουσιώδη αγαθότητα.

Άλλος

Ασπόρου συλλήψεως

Νύν κακοπαθήσωμεν, ως στρατιώται τού Χριστού, όσον γάρ όσον, ο καιρός παρέρχεται, οι στέφανοι πλέκονται, τών αγωνιζομένων, ούς αποδίδωσιν ο Χριστός, όταν ήξη μετά δόξης, επί γής τού κρίναι πάσαν τήν γήν.

Όλος τετραυμάτισμαι, όλος Χριστέ μου ήλκωμαι, ιάτρευσόν μου, τά έλκη τά τραύματα, τά πάθη τά δήγματα, τά εκ τής αμαρτίας, ίνα ακούσω ως ο Λεπρός, τής φωνής σου τής αγίας, ότι θέλω καθαρίσθητι.

Δόξα...

Μόνου μονογεννήτωρ, μονογενούς Υιού Πατήρ, καί μόνος μόνου, φώς φωτός απαύγασμα, καί μόνον μόνως μόνου, Θεού άγιον Πνεύμα, Κυρίου Κύριον όντως όν, Ω Τριάς Μονάς αγία, σώσόν με θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό θαύμα τού τόκου σου, εκπλήττει με Πανάμωμε, πώς συλλαμβάνεις, ασπόρως τόν άληπτον, ειπέ πώς παρθενεύεις, γεννήσασα ως μήτηρ; τό υπέρ φύσιν πίστει λαβών, τό τικτόμενον προσκύνει, όσα θέλει γάρ καί δύναται.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Νηστεία τόν Μωσέα, θεόπτην απειργάσατο, Ηλίαν πάλαι, φλογερόν ηνίοχον, τόν Παύλον δέ ψυχή μου, φρικτόν ουρανοδόμον, διό νηστεύσωμεν εκ κακών, καί εις ύψος απαθείας, καί ημείς αρπαγησόμεθα.

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, και νοποιεί τας φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος πλ. α

Θαυμαστόν όπλον, η προσευχή καί νηστεία, αύτη τόν Μωσέα, νομογράφον έδειξε, καί Ηλίαν εν θυσίαις ζηλωτήν, ταύτη προσκαρτερήσαντες πιστοί, τώ Σωτήρι βοήσωμεν, Σοί μόνω ημάρτομεν, ελέησον ημάς. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ευλογημένος ο στρατός, τού Βασιλέως τών ουρανών, ει γάρ καί γηγενείς υπήρχον οι Αθλοφόροι, αλλά Αγγελικήν αξίαν έσπευδον φθάσαι, τών σωμάτων καταφρονήσαντες, καί διά τών παθημάτων, τής τών Ασωμάτων αξιωθέντες τιμής, Ευχαίς αυτών Κύριε, σώσον τας ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ δυσωπούμεν ως Θεού Μητέρα ευλογημένη, Πρέσβευε, τού σωθήναι τας ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος πλ. α'

Ο πλάσας κατά μόνας τάς καρδίας ημών, μνήσθητι ότι χούς εσμεν, μή καταδικάσης ημάς, εν τοίς κατωτάτοις τής γής Αναμάρτητε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός κα'

Οι φοβούμενοι τόν Κύριον, αινέσατε αυτόν.

Στίχ. Ο Θεός ο Θεός μου, πρόσχες μοι.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ Δ', 2-6 Ε', 1-7)

Τάδε λέγει Κύριος, Επιλάμψει ο Θεός τή ημέρα εκείνη, εν βουλή μετά δόξης επί τής γής, τού υψώσαι καί δοξάσαι τό καταλειφθέν τού Ισραήλ. Καί έσται τό υπολειφθέν εν Σιών, καί τό καταλειφθέν εν Ιερουσαλήμ, Άγιοι κληθήσονται πάντες, οι γραφέντες εις ζωήν εν Ιερουσαλήμ. Ότι εκπλυνεί Κύριος τόν ρύπον τών υιών, καί τών θυγατέρων Σιών, καί τό αίμα Ιερουσαλήμ εκκαθαριεί εκ μέσου αυτών, εν πνεύματι κρίσεως, καί πνεύματι καύσεως. Καί ήξει Κύριος, καί έσται πάς τόπος τού όρους Σιών, καί πάντα τά περικύκλω αυτής σκιάσει νεφέλη ημέρας, καί ως καπνού και ως φωτός πυρός καιομένου νυκτός, καί πάση τή δόξη σκεπασθήσεται. Καί έσται εις σκιάν από καύματος, καί εν σκέπη καί εν αποκρύφω από σκληρότητος καί υετού Άσω δή τώ ηγαπημένω άσμα τού αγαπητού μου, τώ αμπελώνι μου, αμπελών εγενήθη τών ηγαπημένων εν κέρατι, εν τόπω πίνι, καί φραγμόν περιέθηκα, καί εχαράκωσα, καί εφύτευσα άμπελον Σωρήχ, καί ωκοδόμησα πύργον εν μέσω αυτου, καί προλήνιον ώρυξα εν αυτώ, καί έμεινα τού ποιήσαι σταφυλήν, καί εποίησεν ακάνθας. Καί νύν οι ενοικούντες εν Ιερουσαλήμ, καί άνθρωπος τού Ιούδα, κρίνατε εν εμοί, καί ανά μέσον τού αμπελώνός μου. Τί ποιήσω έτι τώ αμπελώνι μου, καί ουκ εποίησα αυτώ; διότι ενέμεινα τού ποιήσαι σταφυλήν, εποίησε δέ ακάνθας, Νύν ούν αναγγελώ υμίν, τί ποιήσω τώ αμπελώνι μου, αφελώ τόν φραγμόν αυτου, και έσται εις καταπάτημα. Καί ανήσω τόν αμπελώνά μου, καί ου μή τμηθή, ουδ' ου μή σκαφή, καί αναβήσονται εις αυτόν, ως εις χέρσον, άκανθαι, καί ταίς νεφέλαις εντελούμαι, τού μή βρέξαι εις αυτόν υετόν, ο γάρ αμπελών Κυρίου Σαβαώθ, οίκος τού Ισραήλ εστι, καί ο άνθρωπος τού Ιούδα νεόφυτον ηγαπημένον.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός κβ'

Η ράβδος σου καί η βακτηρία σου, αύται με παρεκάλεσαν.

Στίχ. Κύριος ποιμαίνει με καί ουδέν με υστερήσει.

[t43top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος πλ. δ'

Τί υμάς καλέσωμεν

Τίνι ωμοιώθης ταλαίπωρε, ραθυμούσα, ώ ψυχή, καί μή ποιούσα τά καλά, αλλά στέργουσα αεί, τή τών κακών επιμονή; η κρίσις επί θύραις, μετανόησον, νηστεία, καί δεήσει καθαγνίσθητι, καί τώ Δεσπότη σου βόησον, Ημάρτηκά σοι, συγχώρησον, ως εύσπλαγχνος, καί τήν άφεςίν μοι δώρησαι.

Έχων αγαθότητος πέλαγος, τά πελάγη τών εμών, αμαρτιών τά πονηρά, αποξήρανον Χριστέ, ως αναμάρτητος Θεός, καί δίδου, τή καρδία μου κατάνυξιν, χεμάρρους, ανομίας αναστέλλουσαν, ίνα υμνώ καί δοξάζω σου, τήν ευσπλαγχνίαν τήν άφατον, μακρόθυμε, ευεργέτα τών ψυχών ημών.

Έτερον τού κυρίου Θεοδώρου

Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Ο αγαγών καί νύν ημάς Θεός, τού χρόνου περίοδον, τών πανσέπτων Νηστειών διατελείν, καί χαρισάμενος ημίν, εις τό άγιον στάδιον, τής δευτέρας Εβδομάδος εισελθειν, αυτός αξίωσον Κύριε, καί πρός τό μέλλον ευδρομείν, τό σώμα καί τήν ψυχήν ημών, καί χαριτών καί δυναμών, όπως προφθάσωμεν, εκτελέσαντες τόν δρόμον ανδρικός, τήν κυρίαν ημέραν, τής Αναστάσεώς σου πάντες εν χαρά καί στεφανηφορούντες, ακαταπαύστως αιnéσωμεν.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος α' Ψαλμός κγ'

Κύριος κραταιός καί δυνατός.

Στίχ. Τού Κυρίου η γή, καί τό πλήρωμα αυτής.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Γ', 21 - Δ', 7)

Εποίησε Κύριος ο Θεός τώ Αδάμ καί τή γυναικί αυτού χιτώνας δερματίνους, καί ενέδυσεν αυτούς. Καί είπεν ο Θεός. Ιδού, Αδάμ γέγονεν ως είς εξ ημών, τού γινώσκειν καλόν καί πονηρόν, καί νύν μή ποτε εκτείνη τήν χείρα αυτού, καί λάβη από τού ξύλου τής ζωής, καί φάγη, καί ζήσεται εις τόν αιώνα. Καί εξαπέστειλεν αυτόν Κύριος ο Θεός εκ τού Παραδείσου τής τρυφής, εργάζεσθαι τήν γήν, εξ ής ελήφθη. Καί εξέβαλε τόν Αδάμ, καί κατώκισεν αυτόν απέναντι τού Παραδείσου τής τρυφής, καί έταξε τά Χερουβίμ, καί τήν φλογίνην ρομφαίαν τήν στρεφομένην, φυλάσσειν τήν οδόν του ξύλου τής ζωής, Αδάμ δέ έγνω Εύαν τήν γυναίκα αυτού, καί συλλαβούσα έτεκε τόν Κάϊν, καί είπεν, Εκτησάμην άνθρωπον διά τού Θεού, Καί προσέθετο τεκείν τόν αδελφόν αυτού Άβελ, καί εγένετο Άβελ ποιμήν προβάτων, Κάϊν δέ ήν εργαζόμενος τήν γήν. Καί εγένετο μεθ' ημέρας, ήνεγκε Κάϊν από τών καρπών τής γής θυσίαν τώ Κυρίω. Καί Άβελ ήνεγκε καί αυτός από τών πρωτοτόκων τών προβάτων αυτού, καί από τών στεάτων αυτών. Καί επείδεν ο Θεός επί Άβελ, καί επί τοίς δώροις αυτού, επί δέ Κάϊν, καί επί ταίς θυσίαις αυτού ου προσέσχε. Καί ελύπησε τόν Κάϊν λίαν, καί συνέπεσε τό πρόσωπον αυτού. Καί είπε Κύριος ο Θεός τώ Κάϊν. Ίνα τί περίλυπος εγένου; καί ίνα τί συνέπεσε τό πρόσωπόν σου; ουκ εάν ορθώς προσενέγκης, ορθώς δέ μή διέληξ, ήμαρτες; ησύχασον, πρός σέ η αποστροφή αυτού, καί σύ άρξεις αυτού.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός κδ'

Επίβλεψον επ' εμέ, καί ελέησόν με.

Στίχ. Πρός σέ, Κύριε, ήρα τήν ψυχήν μου.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Γ', 34 - Δ', 22)

Κύριος υπερηφάνοις αντιτάσσεται, ταπεινοίς δέ δίδωσι χάριν. Δόξαν σοφοί κληρονομήσουσιν, οι δέ ασεβείς ύψωσαν ατιμίαν. Ακούσατε παίδες παιδείαν πατρός, καί προσέχετε γνώναι έννοιαν. Δώρον γάρ αγαθόν δωρούμαι υμίν, τόν εμόν λόγον μή εγκαταλίπητε, Υιός γάρ εγενόμην καγώ, πατρί υπήκοος, καί αγαπώμενος εν προσώπω μητρός. Οί εδίδασκόν με, καί έλεγον, Ερειδέτω ο ημέτερος λόγος εις σήν καρδίαν, φύλασσε εντολάς, μή επιλάθη. Κτήσαι σοφίαν, κτήσαι σύνεσιν, μή επιλάθη, μηδέ παρίδης ρήσιν εμού στόματος, μηδέ εκκλίνης από ρημάτων στόματός μου. Μη εγκαταλίπησ αυτήν, καί ανθέξεταί σου, εράσθητι αυτής, καί τηρήσει σε, Αρχή σοφίας, κτήσαι σοφίαν, καί εν πάση κτήσει σου κτήσαι σύνεσιν, Περιχαράκωσον αυτήν, καί υψώσει σε, τίμησον αυτήν, ίνα σε περιλάβη, καί ίνα δώ τή σή κεφαλή στέφανον χαριτών, στεφάνω δέ τρυφής υπερασπίση σου. Άκουε υιέ, καί δέξαι εμούς λόγους, καί πληθυνθήσεται σοι έτη ζωής σου, ίνα σοι γένωνται πολλαί οδοί βίου. Οδούς γάρ σοφίας διδάσκων σε, εμβιβάζω δέ σε τροχιαίς ορθαίς. Εάν γάρ πορεύη, ου συγκλεισθήσεται σοι τά διαβήματα, εάν δέ τρέχης, ου κοπιάσεις, Επιλαβού εμής

παιδείας, μή αφής, αλλά φύλαξον αυτήν σεαυτώ εις ζωήν σου. Οδούς ασεβών μή επέλθης, μηδέ ζηλώσης οδούς παρανόμων. Εν ώ άν τόπω στρατοπεδεύσωσι, μή επέλθης εκεί, έκκλινον δέ απ' αυτών, καί παράλλαξον. Ου γάρ μή υπνώσωσιν, εάν μή κακοποιήσωσιν, αφήρηται ο ύπνος απ' αυτών, καί ου κοιμώνται. Οί δέ γάρ σιτούνται σίτα ασεβείας, οίνω δέ παρανόμω μεθύσκονται. Αι δέ οδοί τών δικαίων ομοίως φωτί λάμπουσι, προπορεύονται καί φωτίζουσι, έως άν κατορθώση ημέρα. Αι δέ οδοί τών ασεβών σκοτειναί, ουκ οίδασι πώς προσκόπτουσι. Υιέ, εμή ρήσει πρόσεχε, τοίς δέ εμοίς λόγοις παράβαλλε σόν ούς. Όπως μή εκλίπωσί σε αι πηγαί σου, φύλασσε αυτάς εν σή καρδιά. Ζωή γάρ εστι πάσι τοίς ευρίσκουσιν αυτάς, καί πάση τή σαρκί αυτών ίασις.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος γ'

Τήν πνευματικήν Νηστείαν νηστεύσωμεν, διάρρηξωμεν πάσαν στραγγαλιάν, εκφευξώμεθα δέ καί τών σκανδάλων τής αμαρτίας, αφήσωμεν αδελφοίς τά οφειλήματα, ίνα καί ημίν αφεθή τά παραπτώματα ημών, ούτω γάρ βοήσαι δυνησόμεθα, Κατευθυνθήτω η προσευχή ημών, ως θυμίαμα, ενώπιόν σου Κύριε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Προφήται καί Απόστολοι Χριστού, καί Μάρτυρες εδίδαξαν υμνείσθαι, Τριάδα ομοούσιον καί εφώτισαν τά έθνη τά πεπλανημένα, καί κοινωνούς Αγγέλων εποίησαν, τούς υιούς τών ανθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εις τέλος τών πενήτων σου, μή επιλάθη Δέσποινα, αλλά ταίς σαίς πρεσβείαις, μελλούσης ημάς λύτρωσαι απειλής, καί ενεστώσης βλάβης, καί τής οργής Κυρίου εξάρπασον, Θεοτόκε σούς δούλους.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Εις τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Ανέστης εκ νεκρών

Τά πάθη χαλινώ, τής αμώμου Νηστείας, επέχοντες τόν νούν, πρός σεπτάς θεωρίας, πίστει τελειοτάτη, αναπτερώσαι πάντες σπουδάσωμεν, όπως τής χαμαιζήλου, τού βίου τρυφής καταφρονήσωμεν, καί ουρανού τύχωμεν ζωής, καί θείας ελλάμπσεως.

Θεοτοκίον

Εις πέλαγος δεινόν, εμπεσών αθυμίας, εκ πλήθους πονηρών, καί αθέσμων μου έργων, ήλθον εις απορίαν, καί απογνώσει νυνί συνέχομαι, Δέσποινα Θεοτόκε, αυτή με σώσον, αυτή βοήθησον, αμαρτωλών γάρ σύ ο ιλασμός, καί κάθαρσις σωτήριος.

Εις τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Ανέστης εκ νεκρών

Προθείσα μυστικήν, η νηστεία τράπεζαν, προτρέπεται ημάς, δαψιλώς εμφορηθήναι, φάγωμεν ωςπερ βρώσιν, τά αείζωα δώρα τού Πνεύματος, πίνωμεν ωςπερ πόμα, τά τών δακρύων ρείθρα θεόρρυτα, καί ευφρανθέντες αίνον τώ Θεώ απαύστως προσοίσωμεν.

Θεοτοκίον

Εκ πάσης απειλής, καί κακίας ανθρώπων, διάσωσον ημάς, Παναγία Παρθένε, σέ γάρ έχομεν σκέπην, καί προστασίαν οι καταφεύγοντες, επί σοί Θεομήτορ, καί τόν τεχθέντα εκ σου Θεόν ημών, όν εκδυσώπει ρύσασθαι ημάς, κινδύνων καί θλίψεων.

Ο Κανών

Ωδή β' Ἦχος πλ. δ' Ο Ειρμός

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός υμῶν, ὁ πρό τῶν αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐκ τῆς Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, δίχα ἀνδρὸς κηθεὶς, καὶ λύσας τὴν ἀμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ ὡς φιλάνθρωπος.

Στέναξον δάκρυσον, ψυχὴ ἐπίστρεψον μετανόησον, ἤγγικεν ἡ ἡμέρα, ἐπὶ θύραις ὁ Κριτὴς, πρὸς ἀπολογία ἐτοιμάζου, καὶ βόησον, Ἠμάρτηκά σοι Οικτίρμον, ἐλεήμον ἀγαθέ, σὺ με οἰκτεῖρον.

Κόρον ἀμαρτίας, ψυχὴ μου μίσησον τὸν ὀλέθριον, τρύφησον τῷ κόρῳ τῆς νηστείας ἐμμελῶς, τὰς σωτηριῶδεις ἐντολάς, βρώμα ποιήσον, ἀπόλαυσιν προξενούσας, αἰωνίων ἀγαθῶν διὰ πίστεως.

Ἄγγελοι, Δυνάμεις, Ἀρχαί, Ἀρχάγγελοι, Κυριότητες, Θρόνοι, Ἐξουσίαι, Χερουβὶμ, καὶ Σεραφὶμ, τὸν ἀγαθοδότην, καὶ Θεὸν ἱκετεύσατε, συγχώρησιν ὀφλημάτων, καὶ παθῶν ἀπαλλαγὴν, δωρηθῆναι ἡμῖν.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη κηύσασα, τὸν ἀναρχὸν Λόγον Πανάμωμε, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, καὶ μὴ τραπέντα, ὅπερ ἦν, μείνασα παρθένος, μετὰ τόκον ἀνύμφευτε, ἱκέτευε ὑπὲρ πάντων λυτρωθῆναι, ἐκ φθορὰς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου Εἰρμός

Ἴδομεν, ἐγνώμεν, ὡς ἀγαθὸς ἡμῖν εἰς μετάνοιαν, ὃν καιρὸν ὠρίσω, ἀλλ' ἐν τούτῳ ὁ Θεὸς πρόσδεξι ἡμῶν τὰς προσευχάς, καὶ κατεύθυνον ἐνώπιόν σου Οικτίρμον, ὡς θυμίαμα καλόν, ὡσπερ θυσίαν δεκτὴν.

Φρίττω καὶ πτοοῦμαι, κατανοούμενος ὅσα ἤμαρτον, Πῶς σοι υπαντήσω; πῶς οφθῶ σοι φοβερῆ; πῶς δὲ παραστῶ τῷ ἀδεκάστῳ σου Βήματι; διὸ φείσαι μου Οικτίρμον ἐν τῇ ὥρᾳ, ὅταν μέλλης κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν.

Δόξα...

Ἐπερτελεστάτη Μονάς, ὑπέρθεε, τρισυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, καὶ Υἱέ μονογενε, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, δι' Υἱοῦ δὲ φανέν, οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης βασιλεία, σώσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἄρρητον τό θαῦμα, τῆς σῆς κηύσεως Μητροπάρθενε, πῶς γάρ καὶ λοχεύεις, καὶ ἀγνεύεις ἐνταυτῷ; πῶς παιδοτοκεῖς καὶ ἀγνοεῖς, πείραν ὅλως ἀνδρός; Ὡς οἶδεν ὁ ὑπὲρ φύσιν, ἐξ ἐμοῦ καινοπρεπῶς, Λόγος Θεοῦ γεννηθεὶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Σὺ τοὺς Νινευῖτας, μετανοήσαντας καὶ νηστεύσαντας, τῆς ἀπειλουμένης, ἐπανήγαγες ὀργῆς, τοὺς δὲ Σοδομίτας, ἐν πυρὶ ἀπετέφρωσας, ἐν πλησμονῇ ἀσελοῦντας, Ἀλλὰ ρύσαι με Χριστέ, τῆς ἀπειλῆς αὐτῶν.

Ο Εἰρμός

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ καθιερώσας ἀπαρχὴν ὑμῖν δεκτὴν, τὴν ἐξ ἡμερῶν ὅλου τοῦ ἔτους ἀποδεκάτωσιν, καὶ ταύτην δούς τῷ λαῷ μου, εἰς ἐκλύτρωσιν παθῶν, εἰς σωτηρίας ἀρχὴν.

Ωδή η' Οι θεορρήμονες Παῖδες

Ο δικαίωσας στενάξαντα τόν Τελώνην, ο οικτειρήσας τήν Πόρνην, από καρδίας δακρύσασαν, σώσον οίκτειρον Σώτερ, ψυχάς τών υμνούντων σε.

Καρποφορήσωμεν πράξεις εναρέτους, διά νηστείας Κυρίω, καί βλαβερών αποσχώμεθα, λογισμών, ίνα όλως, τρυφής επιτύχωμεν.

Οι τών Αγγέλων χοροί σε δυσωπούσι, τών Αποστόλων οι δήμοι, καί τών Μαρτύρων τά τάγματα, Ιησού τώ λαώ σου, συγχώρησιν δώρησαι.

Θεοτοκίον

Τό αλατόμητον όρος τήν Παρθένον, τήν φωτοφόρον λυχνίαν, τήν ευδιάβατον κλίμακα, καί Θεού τό χωρίον, πιστοί μακαρίσωμεν.

Ειρμός άλλος
Τόν εν όρει, αγίω

Εν ευσήμω, ημέρα εγκρατείας, δεύτε πάντες, σαλπίσωμεν τοίς ύμνοις, καί ως τρυφήν τοίς θείοις ευωχούμενοι, Κύριον υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τίς βιβρώσκει, Θεού άνθρωπον πάλαι; θήρ ο λέων, εκ πλάνης τού Προφήτου, παρακοής τά βρώματα δεξάμενον, Βλέπε ούν ψυχή μου, μή σε απατήση, γαστριμαργίας όφης.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Ως Μονάδα, τή ουσία υμνώ σε, ως Τριάδα, τοίς προσώποις σέ σέβω, Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα τό πανάγιον, άναρχον τό κράτος, τής σής βασιλείας, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ τό όρος, τού Θεού ανεδείχθης, Θεοτόκε, εν ώ Χριστός οικήσας, θείους ναούς ειργάσατο τούς ψάλλοντας, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τήν Νηστείαν, ως φύλακα αγνείας, καί μητέρα, απαθείας τιμώντες, δεύτε λαοί εκ πόθου ασπασώμεθα, Κύριον υμνούντες, καί υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν εν Όρει, αγίω δοξασθέντα, καί εν βάτω, πυρί τό τής Αειπαρθένου, τώ Μωϋσή μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Τόν προδηλωθέντα

Η καλή νηστεία, παιίνουσα τήν καρδίαν, στάχυν αρετών ώριμον, ενθέως εκβλαστώνει, ήν ποθήσωμεν, εν αγίαις ημέραις, τόν αγιασμόν υποδεχόμενοι.

Τόν εν αμαρτίαις, πολλαίς κατεσπιλωμένον, τετραυματισμένον Ορών καί κατακεκριμένον, τώ σώ ελέει οικτειράς, σώσον ικεσίαις Ελεήμον, τών Αγίων σου.

Οίμοι παναθλία, ψυχή πώς απολογήση; ποία φρίκη σε λήψεται, Κριτού καθεζομένου, μυριάδων παρισταμένων Αγγέλων, Σπεύσον ούν; πρό τέλους μετανόησον.

Θεοτοκίον

Τό βασιλικόν όχημα, τήν φαιδράν νεφέλην, όρος τό πιώτατον, όρος τετυρωμένον, απειρόγαμε δυσωπούμεν Παρθένε, ίσασαι τά πάθη τών ψυχών ημών.

Ειρμός ο αυτός

Αληθή νηστείαν, νηστεύσωμεν τώ Κυρίω, ως βρωμάτων εγκράτειαν, γλώσσης θυμού καί ψεύδους, καί παντός άλλου αλλοτριώσιν πάθους, ίνα καθαρώς τό Πάσχα ίδωμεν.

Σύ τόν Σαμουήλ ήνησας, καρπόν η νηστεία, σύ ετιθηνήσω Σαμψών τόν μέγαν αριστέα, σύ τελειοίς Ιερείς καί Προφήτας, σύ ημάς αγίασον, νηστεία σεμνή.

Δόξα...

Τό τρισσοφαές Κύριε, τής σής μοναρχίας, εκφαντορικάς λάμψειςιν, εις νούν ημών αστράπτων, από πλάνης πολυσχιδούς επιστρέφει, πρός ενωτικήν ημάς ενθέωσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ εί Θεοτόκε, τά όπλα ημών καί τείχος, σύ εί η αντίληψις, τών εις σέ προστρεχόντων, σέ καί νύν εις πρεσβείαν κινούμεν, ίνα λυτρωθώμεν τών εχθρών ημών.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Έχοντες το Πνεύμα, τό άγιον τής νηστείας, εστιάτορα πλούσιον, τών αυτοό χαρισμάτων, εμφορηθώμεν καί δασιλώς εντρυφώμεν, τούτο ανυμνούντες ως Θεόν ημών.

Ο Ειρμός

Τόν προδηλωθέντα, εν όρει τώ Νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον, τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος πλ. α'

Ίνα τί ραθυμούσα ψυχή μου, τή αμαρτία δουλεύεις; καί ίνα τί ασθενούσα, τώ ιατρώ ου προστρέχεις; Ιδού καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού σωτηρίας νύν ημέρα αληθής, διεγέρθητι, νίψον σου τό πρόσωπον τοίς τής μετανοίας δάκρυσιν, καί ελαίω ευποιίας, τήν λαμπάδα φαίδρυνον, όπως εύρης ιλασμόν, παρά Χριστού τού Θεού, καί τό μέγα έλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οι Αθλοφόροι σου Κύριε, τάς τάξεις τών Αγγέλων μιμησάμενοι, ως ασώματοι, ταίς βασάνοις ενεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ελπίδα έχοντες, τών επηγγελμένων αγαθών τήν απόλαυσιν. Ταίς αυτών πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε, Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγήν τών ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος πλ. β'

Αξίως ανυμνείν σε ουκ έχομεν, αλλ' αιτούμεν δεόμενοι, Μή συναπολέσης ημάς, ταίς ανομίαις ημών, ευδιάλλακτε Κύριε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός κε'

Κύριε, ηγάπησα ευπρέπειαν Οίκου σου.

Στίχ. Κρίνόν με, Κύριε, ότι εγώ εν ακακία μου επορεύθην.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ε' 7-16)

Τάδε λέγει Κύριος, ο αμπελών Κυρίου Σαβαώθ, οίκος τού Ισραήλ εστι, καί ο άνθρωπος τού Ιούδα, νεόφυτον ηγαπημένον. Έμεινα, ίνα ποιήση κρίσιν, εποίησε δέ ανομίαν, καί ου δικαιοσύνην, αλλά κραυγήν, ουαί οι συνάπτοντες οικίαν πρός οικίαν, καί αγρόν πρός αγρόν προσεγγίζοντες, ίνα τού πλησίον αφέλωνται τι! Μή οικήσετε μόνοι επί τής γής; ηκούσθη γάρ εις τά ώτα Κυρίου Σαβαώθ ταύτα, Εάν γάρ γένωνται οικίαι πολλαί, εις ερήμωσιν έσονται μεγάλαι καί καλαί, καί ουκ έσονται οι ενοικούντες εν αυταίς, Ού γάρ εργώνται δέκα ζεύγη βοών, ποιήσει κεράμιον έν, καί ο σπείρων αρτάβας έξ,

ποιήσει μέτρα τρία, ουαί, οι εγειρόμενοι τό πρωϊ, καί τά σίκερα διώκοντες, οι μένοντες τό οψέ! ο γάρ οίνος αυτού συγκαύσει αυτούς, μετά γάρ κιθάρας καί ψαλτηρίου καί τυμπάνων καί αυλών, τόν οίνον πίνουσι, τά δέ έργα Κυρίου ουκ εμβλέπουσι, καί τά έργα τών χειρών αυτού ου κατανοούσι. Τοίνυν αιχμάλωτος ο λαός μου εγενήθη, διά τό μή ειδέναι αυτούς τόν Κύριον, καί πλήθος εγενήθη νεκρών, διά λιμόν καί δίψος ύδατος. Καί επλάτυνεν ο Άδης τήν ψυχήν αυτού καί διήνοιξε τό στόμα αυτού τού μή διαλιπείν, καί καταβήσονται οι ένδοξοι, καί οι μεγάλοι, καί οι πλούσιοι, καί οι λοιμοί αυτής, καί ο αγαλλιώμενος εν αυτή. Καί ταπεινωθήσεται άνθρωπος, καί ατιμασθήσεται ανήρ, καί οι οφθαλμοί οι μετέωροι ταπεινωθήσονται. Καί υψωθήσεται Κύριος Σαβαώθ εν κρίματι, καί ο Θεός ο άγιος δοξασθήσεται εν δικαιοσύνη.

Προκείμενον Ήχος γ' Ψαλμός κς'

Κύριος φωτισμός μου, καί σωτήρ μου.

Στίχ. Κύριος υπερασπιστής τής ζωής μου.

[t44top](#)

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ**

Στιχηρά

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Σταυρώ εξεπέτασας Χριστέ, τάς αχράντους χείράς σου, επισυνάγων τά πέρατα, διό κραυγάζω σοι, Τόν εσκορπισμένον, νούν μου επισύναξον, αιχμάλωτον ελκόμενον πάθεσι, καί παθημάτων με, κοινωνόν τών σών ανάδειξον, εγκρατεία όλον καθαιρόμενον.

Τούς Παίδας στομώσασα ποτέ, η νηστεία έδειξε, δυνατωτέρους ως γέγραπται, πυρός φλογίζοντος, Ταπεινή ψυχή μου, νήστευσον ανάπτουσα, εν σοί τήν τού Δεσπότη αγάπησιν, δι' ής τήν μέλλουσαν, εκφυγείν δυνήση γέενναν, καί τά πάθη φλέξει τά ολέθρια.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος γ' Γενναίοι Μάρτυρες

Καιρός ευφρόσυνος τής Νηστείας, διά αγνείας φωτοειδούς, καί αγάπης ειλικρινούς, προσευχής φωταυγούς, καί πάσης άλλης αρετής, εμφορηθέντες πλουσίως, φαιδρώς εκβοήσωμεν, Σταυρέ τού Χριστού πανάγιε, ο βλαστήσας τήν τρυφήν τής ζωής, πάντας καθαρά σε προσκυνήσαι καρδία, αξίωσον ημάς, ιλασμόν ημίν διδούς, καί τό μέγα έλεος.

**Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον**

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός κζ'

Σώσον, Κύριε, τόν λαόν σου, καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου.

Στίχ. Πρός σέ, Κύριε, κεκράξομαι, ο Θεός μου.

**Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Δ', 8-15)**

Είπε Κάϊν πρός Άβελ τόν αδελφόν αυτού, Διέλθωμεν δή εις τό πεδίον, Καί εγένετο, εν τώ είναι αυτούς εν τώ πεδίω, ανέστη Κάϊν επί Άβελ τόν αδελφόν αυτού, καί απέκτεινεν αυτόν. Καί είπεν ο Θεός πρός Κάϊν, Πού έστιν Άβελ ο αδελφός σου; καί είπεν, Ου γινώσκω, μή φύλαξ τού αδελφού μου ειμί εγώ; Καί είπεν ο Θεός, Τί εποίησας τούτο; φωνή αίματος τού αδελφού σου βοά πρός με εκ τής γής, Καί νύν επικατάρατος σύ επί τής γής, ή έχανε τό στόμα αυτής δέξασθαι τό αίμα τού αδελφού σου εκ τής χειρός σου, ότε εργά τήν γήν, καί ου προσθήσει τήν ισχύν αυτής δούναί σοι, στένων καί τρέμων έση επί τής γής, Καί είπε Κάϊν πρός Κύριον, Μείζων η αιτία μου τού αφεθίναί με, καί ει εκβάλης με σήμεραν από προσώπου τής γής, από τού προσώπου

σου κρυβήσομαι, καί έσομαι στένων καί τρέμων επί τής γής, καί έσται, πάς ο ευρίσκων με, αποκτενεί με. Καί είπεν αυτώ Κύριος ο Θεός, ουχ ούτω, πάς ο αποκτείνας Κάϊν, επτά εκδικούμενα παραλύσει. Καί έθετο Κύριος ο Θεός σημείον τώ Κάϊν, τού μή ανελείν αυτόν, πάντα τόν ευρίσκοντα αυτόν.

Προκείμενον Ήχος βαρύς Ψαλμός κη'

Κύριος ισχύν τώ λαώ αυτού δώσει.

Στίχ. Ενέγκατε τώ Κυρίω υιοί Θεού.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Ε', 1-15)

Υιέ, εμή σοφία πρόσεχε, τή δέ φρονήσει μου κλίνον τό ούς σου, ίνα φυλάξης έννοιαν αγαθήν, αίσθησιν δέ εμών χειλέων εντέλλομαί σοι, Μή πρόσεχε φαύλη γυναικί, μέλι γάρ αποστάζει από χειλέων γυναικός πόρνης, ή πρόσ; καιρόν λιπαίνει σόν φάρυγγα, υστερον μέντοι πικρότερον χολής ευρήσεις, καί ηκονημένον μάλλον μαχαίρας διστόμου, τής γάρ αφροσύνης πόδες κατάγουσι τούς χρωμένους αυτή μετά οι θανάτου εις τόν Άδην, τά δέ ίχνη αυτής ουκ ερείδεται. Οδούς γάρ ζωής ουκ επέρχεται, σφαλεραί δέ αι τροχιαί αυτής, καί ουκ εύγνωστοι. Νύν ούν, υιέ, άκουέ μου, καί μή ακύρους ποιήσης εμούς λόγους, Μακράν ποίησον απ' αυτής σήν οδόν, μή εγγίσης πρόσ θύραις οίκων αυτής, ίνα μή πρόη άλλοις ζωήν σου, καί σόν βίον ανελεήμοσιν, ίνα μή πλησθώσιν αλλότριοι σής Ισχύος, οι δέ σοί πόνοι εις οίκους αλλοτρίους εισέλθωσι, καί μεταμεληθήση επ' εσχάτων σου, ηνίκα άν κατατριβώσι σάρκες σώματός σου, καί ερείς, Πώς εμίσησα παιδείαν, καί ελέγχους δικαίων εξέκλινεν η καρδιά μου. Ουκ ήκουον φωνής παιδεύοντός με καί διδά, σκοντός με, ουδέ παρέβαλον τό ούς μου, παρ' ολίγον εγενόμην εν παντί κακώ, εν μέσω εκκλησίας καί συναγωγής. Υιέ, πίνε ύδατα από σών αγγείων, καί από σών φρεάτων πηγής.

Απόστιχα Ιδιόμελον Ήχος γ'

Ο σαρκί σταυρωθείς Κύριε, καί σαυτώ συσταυρώσας, τόν παλαιόν ημών άνθρωπον, τή δέ λόγχη νυγείς τήν πλευράν, καί τόν ανθρωπόλεθρον συνεκκεντήσας όφιν, καθήλωσον τώ φόβω σου τάς σάρκας μου, καί τώ πόθω σου τρώσόν μου τήν ψυχήν, ίνα τό σόν κατοπτριζόμενος πάθος, εγκρατώς διανύσω τήν τής νηστείας προθεσίαν, μή μόνον γαστρός, αλλά καί τών άλλων εισόδων τής αμαρτίας κρατών, συντριβήν δέ καρδιάς, καί πνεύματος ταπεινώσιν θύσω σοι, περί τών προγεγονότων μοι πταισμάτων απ' ών με ρύσαι φιλόανθρωπε. (Δίς)

Μαρτυρικών

Προφήται, καί Απόστολοι Χριστού, καί Μάρτυρες, εδίδαξαν υμνείσθαι, Τριάδα Ομοούσιον, καί εφώτισαν τά έθνη τά πεπλανημένα, καί κοινωνούς Αγγέλων εποίησαν, τούς υιούς τών ανθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον Μεγάλη τού Σταυρού σου

Ορώσα τόν εκ σου τεχθέντα Παναμώμητε, κρεμάμενον εν ξύλω, ηλάλαζες βοώσα, Ποθεινότατόν μου Τέκνον, πού σου έδυ τό κάλλος τό φωσφόρον, ό εκαλλώπισε, τών ανθρώπων τήν, φύσιν.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εις τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Χριστέ επί Σταυρού, απλωθείς ενεκρώθης, νεκρώσας τόν εχθρόν, καί αρχέκακον όφιν,

ζώσας δέ τούς δήγματι, τώ εκείνου τεθνήξαντας, όθεν δέομαι, τήν νεκρωθείσαν ψυχήν μου, Σώτερ ζώωσον, εν προσευχή και νηστεία, πρός σέ ατενίζουσιν.

Σταυροθεοτοκίον

Ως είδεν εν Σταυρώ, η, Αμνάς σε τόν Άρνα, κρεμάμενον Χριστέ, τών κακούργων εν μέσω εβόα δακρύουσα, και πικρώς ολολύζουσα, τέκνον φίλτατον, τί τό ορώμενον θαύμα; Μήτερ άχραντε, ζωή παγκόσμιος τούτο, αντέφης γνωσθήσεται.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος γ' Τήν ωραιότητα

Ασμάτων σάλπιγγι, κατασαλπίσωμεν, ημέραν εύσημον, διεξερχόμενοι, τής εγκρατείας τόν καιρόν, και κράξωμεν εκβοώντες, Αύτη τήν ζωήν ημών εν τώ Κόσμω εξήνθησεν, εναπομαράνασα, ακρασίας τόν θάνατον, δυνάμει τού Σταυρού σου Χριστέ Λόγε, εν ταύτη τούς δούλους σου φύλαττε.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν επονείδιστον, Οικτίρμον θάνατον, διά σταυρώσεως, εκών υπέμεινας, όν η Τεκούσά σε Χριστέ, ορώσα επιτρώσκετο, σπλάγχνα κοπτομένη γάρ, μητρικώς επωδύρετο, ής ταίς παρακλήσεσι, διά σπλάγχνα ελέους σου, οικτείρησον, και σώσον τόν Κόσμον, ο αίρων τήν τούτου αμαρτίαν.

Ο Κανών

Ωδή γ' Ήχος α' Στερεωθήτω η καρδιά μου

Σταυρώ παλάμας εξεπέτασας, τής ταθείσης πάλαι χειρός τού Αδάμ, πρός τό τής γνώσεως φυτόν, αναιρών τό αμάρτημα, διά σπλάγχνα οικτιρισμών, Λόγε Θεού υπεράγαθε.

Στερέωσόν μου τήν διάνοιαν, κλονουμένην φθόνω τού όφειως, τάς τών παθών επαγωγάς, τώ σώ πάθει ανάστειλον, ο παθών και τήν απάθειαν, πιστοίς χαρισάμενος.

Η τής Νηστείας χάρις έλαμψεν, ακρασίας σκότος διώκουσα. Ιδού ευπρόσδεκτος καιρός, και ημέρα σωτήριος, μετανοίας ενδειξώμεθα, καρπούς και ζησώμεθα.

Θεοτοκίον

Καταπιπτόντων επανόρθωσις, ηδονών κρημνώ συμπτωθέντα με, και αμαρτίαις χαλεπαίς, εμπεισόντα εις βάραθρα, εξανάστησον Αγνή, και πρός ζωήν καθοδήγησον.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος γ'

Στερέωσον Κύριε, τάς καρδιάς

Στερέωσον Κύριε, τάς καρδιάς ημών, τώ σώ Σταυρώ, μή εκκλίνειν από σου, επί λόγους πονηρούς, ή εις πράξεις βδελυράς.

Τού πάθους σου Δέσποτα, ο ουρανός και η γή, αισθόμενοι ηλλοιούντο εμφανώς, Βασιλέα τού παντός, σέ δεικνύντες αληθώς.

Δόξα...

Ισότημε άναρχε, παναγία Τριάς, ζωοποιέ, και αρχίφωτε Μονάς, ο Πατήρ και ο Υιός, και τό Πνεύμά με σώσον.

Και νύν... Θεοτοκίον

Μητρόθεε άνανδρε, τίκτεις μόνη Θεόν, μή φθαρείσα παρθενίας τό αγνόν, αλλά μείνασα σεμνή, ώσπερ ής πρό τού τόκου.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τὴν κόκκινον χλαϊνάν σου, ἤλους καὶ τόν Σταυρόν, τόν σπόγγον τε, καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, προσκυνῶ καὶ ανυμνῶ, τὰ ζώσαντα τό πάν.

Ο Ειρμός

Στερέωσον Κύριε, τὰς καρδίας ἡμῶν, καὶ φώτισον εἰς τὴν σὴν υμνωδίαν, τοῦ δοξάζειν σε Σωτῆρ, εἰς τοὺς αἰῶνας ἀπαντας.

Ὡδή η'

Τόν τοὺς υμνολόγους

Ὁ μετὰ ανομων λογισθῆναι, διὰ πλήθους ελέους καταδεξάμενος, τὰς ἐμὰς αμαρτίας, ἐξάλειψον ἐν πίστει, ὅπως σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν αμαρτιῶν μου τό χειρόγραφον, τὴ σὴ διάρρηξον λόγχη, καὶ τῆς καρδίας μου τὰς οδύνας, θεράπευσον Κύριε, πληγείσης βέλει τῆς κακίας, τῶν πονηρῶν δαιμόνων.

Μεμελανωμένην τὴν καρδίαν μου, τῆς αμαρτίας τῷ λύθρῳ, τῷ σώσῳ ἀπόπλυνον ἐκ πλευράς ἀποστάζοντι, Αἷματι Χριστέ μου, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἡ ἀγεωργήτως βλαστήσασα, τόν ἐπουράνιον Στάχυν, τόν διατρέφοντα θεϊκὴ δυναστεία τὰ σύμπαντα, Παρθένε, ἐμπλησον πεινώσαν, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.

Ειρμός ἄλλος

Τόν ἐν φλογί, τοῖς Παισί

Χαίροις Σταυρέ, δι' οὐ ἀνεγνωρίσθη, μὰ ροπή Ληστής θεολόγος κραυγάζων, Μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ σὴ Βασιλείᾳ, οὐπὲρ τῆς μερίδος, κοινωνοὺς ἡμᾶς δείξον.

Σὺ λογχευθεὶς, τὴ φλογίνη ρομφαία, ἀνθυποστρέφεις Χριστέ, καὶ βροτοῖς ἐξανοίγεις, πάλιν τόν Παράδεισον, ἐν ᾧ καὶ εἰσιόντες, σοῦ τῆς ἀθανάτου, ζωῆς αἰὲ τρυφῶμεν.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Σύν τῷ Πατρί, τόν Υἱόν προσκυνούμεν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἐν μίᾳ τῇ οὐσίᾳ, ἀσιγήτως κράζοντες, τοῖς πηλίνοις στόμασι, Δόξα ἐν υψίστοις, Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παιδοτοκεὶς παρθενεύουσα μόνη Θεοχαρίτωτε, τό Μυστήριον μέγα, φρικτόν τό τεράστιον! Θεόν γάρ ἐγέννησας, σεσωματωμένον τόν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Σταυρέ Χριστοῦ, ἡ ἐλπίς τῶν περάτων, διαπεράσαι ἡμᾶς ἐν τῇ σὴ κυβερνήσει, γαληνῶς τό πέλαγος, τῆς καλλίστης Νηστείας ἀξίωσον σώσας, ἐκ τρικυμίας πταισμάτων.

Αἰνούμεν, ευλογούμεν, καὶ προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν ἐν φλογί, τοῖς Παισί τῶν Εβραίων, συγκαταβάντα θεϊκὴ τῇ δυνάμει, καὶ οφθέντα Κύριον, ἱερεῖς ευλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Τὴν ζωοδόχον πηγὴν

Νενηστευκῶς Ἐλισσαίος ἀνέστησε, νενεκρωμένον τόν παῖδα, ὡς γέγραπται, καὶ ἡμεῖς νηστεύοντες, σαρκικὰ φρονήματα ἀπονεκρῶσαι πιστοὶ κατεπειχθῶμεν, ἵνα ζωῆς τῆς ἐκεῖ ἐπιτύχωμεν.

Οἶμοι ψυχὴ! φοβερὸν τό κριτήριον, καὶ τοῦ Κριτοῦ ἡ φρικτῶδες ἀπόφασις, σπεύσον μετανόησον, Χριστῷ διαλλάγηθι, τῷ διὰ σε ἐν Σταυρῷ αναρτηθέντι, καὶ ρυσαμένῳ πιστοῦς κατακρίσεως.

Τῆς μετανοίας μοι πύλας διάνοιξον, τὰς τῶν παθῶν μου εἰσόδους ἀπόκλεισον, ὁ Ληστή

τήν είσοδον δείξας ευεπίβατον, τού Παραδείσου Χριστέ, τή σή Σταυρώσει, ίνα δοξάζω τήν σήν αγαθότητα.

Θεοτοκίον

Ότι εις βάθη κακίας απέρριμμαι, καί λογισμοίς εναντίοις χειμάζομαι, δαίμοσι πειθόμενος, ηδοναίς δουλούμενος, βοήθησόν μοι αγνή Παρθενομήτορ, πρός σωτηρίας οδόν οδηγούσά με.

Ειρμός άλλος Εν Σιναίω τώ όρει

Παρεδόθης εκών καί υπήγαγες, εαυτόν τοίς φονευταίς, κριτηρίω παρέστης τυπτόμενος, εξ ών έπλασας χειρών, εσταυρώθης επαίχθης, ελογχεύθης Κύριε, έπαθες σώματι πάντα ενεγκών συμπαθώς, ίνα σώσης ημάς.

Τών Αγγέλων οι δήμοι ετρόμαξαν, βλέποντές σε εν Σταυρώ, οι φωστήρες τό φέγγος απέλιπον, καί εσείετο η γή, εδονείτο τά πάντα τή ύβρει σου Κύριε, θείοις σου Πάθεσιν, ειργάσω ημίν, ο Θεός τό σωτήριον.

Δόξα...

Τή ουσία Μονάς εστιν άτμητος, η υπέρθεος Τριάς, ενουμένη τή φύσει μερίζεται, τοίς προσώποις ιδικώς, μή τμωμένη γάρ τμάται, έν ούσα τρισσεύεται, αύτη Πατήρ εστιν, ο Υίός καί Πνεύμα τό ζών, η φρουρούσα τό πάν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτόκον παρθένον τίς ήκουσε, καί μητέρα πλήν ανδρός; Μαριάμ εκτελείς τό τεράστιον, αλλά φράζε μου τό Πώς; Μή ερεύνα τά βάθη, τής παιδοτοκίας μου, τούτο παναληθές, υπέρ δέ ανθρωπινον νούν η κατάληψις.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τώ σώ μώλωπι πάντες ίάθημεν, εκ παθών αμαρτιών, εν Σταυρώ γάρ αρθείς ετραυμάτισας, τόν αρχέκακον εχθρόν, Αλλά ακατακρίτως ημάς καταξίωσον, καί τήν Ανάστασιν φθάσαι διανύσαντας, τόν τής Νηστείας καιρόν.

Ο Ειρμός

Εν Σιναίω τώ όρει κατείδέ σε, εν τή βάτω Μωϋσής, τήν αφλέκτως τό πύρ τής θεότητος, συλλαβούσαν εν γαστρί, Δανιήλ δέ σε είδεν, όρος αλατόμητον, ράβδον βλαστήσασαν Ησαΐας, κέκραγε, τήν εκ ρίζης Δαυίδ.

Απόστιχα τών Αίνων Ιδιόμελον Ήχος βαρύς

Ο διά σταυρού σου Κύριε, λύσας θάνατον, επεισαχθέντα τώ Κόσμω, διά ξύλου βρώσιν, ήν απηγόρευσας εν Παραδείσω, αυτός, διά τής ενεστώσης Νηστείας ημάς, ρύσαι πάσης ηδονής ψυχοφθόρου, καί αξίωσον εργαζεσθαι τήν μένουσαν βρώσιν, εις ζωήν αιώνιον, ίνα τύχωμεν τών στεφάνων τής αφθάρτου τρυφής, ών ητοίμασας, τοίς αληθέσιν ηστευταίς δεόμεθα. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Φωστήρες ανεδείχθησαν Οικουμένης, οι πανεύφημοι Αθλοφόροι, Χριστώ βοώντες, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον Ουκέτι κωλύόμεθα

Εν ξύλω προσπαγέντα σε εκουσίως, ως εώρακεν η Πανάμωμος, θρηνωδούσα ύμνει τό κράτος σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας Ήχος πλ. β'

Ύψιστε ο εν ουρανοίς κατοικών, ο κτίσας πάσαν πνοήν, σώσον ημάς ο Θεός, επί σοί

γάρ ηλπίσαμεν Σωτήρ ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. α' Ψαλμός κθ'

Πρός σέ, Κύριε, κεκράξομαι ο Θεός μου.

Στίχ. Υψώσω σε, Κύριε, ότι υπέλαβές με.

**Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ε', 16-25)**

Υψωθήσεται Κύριος Σαβαώθ εν κρίματι, καί ο Θεός ο άγιος δοξασθήσεται εν δικαιοσύνη. Καί βοσκηθήσονται οι διηρπασμένοι ως ταύροι, καί τάς ερήμους τών απειλημένων άρνες φάγονται, ουαί, οι επισπώμενοι τάς αμαρτίας αυτών, ως σχοινίω μακρώ, καί ως ζυγού ιμάντι δαμάλεως τάς ανομίας αυτών! ουαί οι λέγοντες, Τό τάχος εγγισάτω ά ποιήσει, ίνα ίδωμεν, καί ελθέτω η βουλή του Αγίου Ισραήλ, ίνα γνώμεν, ουαί, οι λέγοντες τό πονηρόν, καλόν, καί τό καλόν, πονηρόν, οι τιθέντες τό σκότος φώς, καί τό φώς σκότος, οι τιθέντες τό πικρόν γλυκύ, καί τό γλυκύ πικρόν! ουαί, οι συνετοί εν εαυτοίς, καί ενώπιον αυτών επιστήμονες! ουαί, οι ισχύοντες υμών, οι πίνοντες τόν οίνον, καί οι δυνάσται, καί οι κεραυνύντες τά σίκερα, οι δικαιούντες τόν ασεβή ένεκεν δώρων, καί τό δίκαιον του δικαίου αίροντες. Διά τούτο, όν τρόπον καυθήσεται καλάμη υπό άνθρακος πυρός, καί συγκαυθήσεται υπό φλογός ανημμένης, η ρίζα αυτών ως χούς έσται, καί τό άνθος αυτών ως κονιορτός αναβήσεται, ου γάρ ηθέλησαν τόν νόμον Κυρίου Σαβαώθ, αλλά τό λόγιον του Αγίου Ισραήλ παρώξυναν. Καί εθυμώθη οργή Κυρίου Σαβαώθ επί τόν λαόν αυτού, καί επέβαλε τήν χείρα αυτού επ' αυτούς, καί επάταξεν αυτούς, καί παρωξύνθη τά όρη, καί εγενήθη τά θνησιμαία αυτών, ως κοπρία εν μέσω οδού, καί εν πάσι τούτοις ουκ απεστράφη ο θυμός αυτού, αλλ' έτι η χείρ αυτού υψηλή.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός λ'

Επί σοί, Κύριε, ήλπισα, μή καταισχυνηθήν εις τόν αιώνα.

Στίχ. Εν τή δικαιοσύνη σου ρύσαι με, καί εξελού με.

t45top

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ**

**Στιχηρά
Ιδιόμελον Ἦχος α'**

Τήν πνευματικήν αδελφοί, αναλαβόντες Νηστείαν, τή γλώσση μή λαλείτε τά δόλια, μηδέ τίθεσθε πρόσκομμα, τώ αδελφώ εις σκάνδαλον, αλλά τή μετανοία φαιδρύναντες, τήν τής ψυχής λαμπάδα τοίς δάκρυσι, βοήσωμεν τώ Χριστώ, Αφες ημίν τά παραπτώματα ημών, ως φιλόανθρωπος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμάς, ουχ η γή κατέκρυσεν, αλλ' ουρανός υπεδέξατο, ηνοιγήσαν υμίν, Παραδείσου πύλαι, καί εντός γενόμενοι, του ξύλου τής ζωής απολαύετε, Χριστώ πρεσβεύσατε, δωρηθήναι, ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

**Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ
Ἦχος γ'**

Μεγάλη τών Μαρτύρων σου

Τών θείων Αποστόλων, Κύριε δεήσσει, τόν τής Νηστείας χρόνον, καλώς ημάς τελέσαι, κατανύξει διανοίας καταξίωσον, ως αγαθός εύσπλαγγνε, ίνα σωζόμενοι, σέ δεξάζωμεν πάντες.

Μεγάλη καί φρικτή σου Κύριε η έλευσις, εν ή καθίσας κρίσιν, δικαίαν εκτελέσης! Μή

ούν κρίνης με, τόν κατακεκριμένον, αλλ' ως Θεός φείσαι μου, τών Αποστόλων σου, ευπροσδέκτοις πρεσβείαις.

**Ἐτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἦχος πλ. β' Ὄλην αποθέμενοι**

Χριστοῦ οἱ Απόστολοι, τών γηγενών οἱ φωστήρες, θησαυροὶ κοσμοπλουτοὶ, τῆς πανσόφου γνώσεως, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοὺς υμᾶς μέλποντας, πειρασμῶν ρύσατε, ταῖς ἀγίαις προσευχαῖς υμῶν, καὶ τόν καιρόν ἡμῖν, τόν τών Νησטיῶν διεξάγετε, νεανικῶς βραβεύοντες, ἐν εἰρήνῃ νῦν τήν ζωὴν ἡμῶν, ἵνα ευαρέστως, προφθάσαντες τό Πάθος τοῦ Χριστοῦ, ἐν παρρησίᾳ προσφέρωμεν, ὕμνοις τῷ Θεῷ ἡμῶν.

**Καὶ τοῦ Μηναίου Προσόμοια δ'
Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον**

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός λα'

Ευφράνθητε ἐπὶ Κύριον, καὶ ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι.

Στίχ. Μακάριοι, ὧν ἀφέθησαν αἰ ανομίαι.

**Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Δ', 16-26)**

Εξήλθε Κάϊν ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ ὠκῆσεν ἐν γῇ Ναϊδ, κατέναντι Εδέμ. Καὶ ἔγνω Κάϊν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβούσα ἔτεκε τόν Ενώχ. Καὶ ἦν οἰκοδομῶν πόλιν, καὶ ἐπωνόμασε τὴν πόλιν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Ενώχ. Εγεννήθη δὲ τῷ Ενώχ Γαϊδάδ, καὶ Γαϊδάδ ἐγέννησε τόν Μαλελεήλ, καὶ Μαλελεήλ ἐγέννησε τόν Μαθουσάλα, καὶ Μαθουσάλα ἐγέννησε τόν Λάμεχ. Καὶ ἔλαβεν εαυτῷ Λάμεχ δύο γυναῖκας, ὄνομα τῇ μιᾷ, Αδά, καὶ ὄνομα τῇ δευτέρᾳ Σελλά. Καὶ ἔτεκεν Αδά τόν Ιωβήλ, οὗτος ἦν πατὴρ οἰκούντων ἐν σκηναῖς κτηνοτρόφων, καὶ ὄνομα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Ιουβάλ, οὗτος ἦν ὁ καταδείξας ψαλτήριον καὶ κιθάραν, Σελλά δὲ καὶ αὐτὴ ἔτεκε τόν θόβελ, καὶ ἦν σφυροκόπος χαλκεύς χαλκοῦ, καὶ σιδήρου, ἀδελφὴ δὲ θόβελ, Νοεμά. Εἶπε δὲ Λάμεχ ταῖς εαυτοῦ γυναῖξιν, Αδά καὶ Σελλά. Ακούσατέ μου τῆς φωνῆς, γυναῖκες Λάμεχ, ἐνωτίσασθέ μου τοὺς λόγους, ὅτι ἄνδρα ἀπέκτεινα εἰς τραῦμα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς μῶλωπα ἐμοί. Ὅτι ἐπτάκις ἐκδεδίκηται ἐκ Κάϊν, ἐκ δὲ Λάμεχ ἐβδομηκοντάκις ἐπτά. Ἐγνω δὲ Αδάμ Εὐάν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβούσα ἔτεκεν υἱόν, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Σήθ, λέγουσα, Εξανέστησε γάρ μοι ὁ Θεός σπέρμα ἕτερον ἀντὶ Ἀβελ, ὃν ἀπέκτεινε Κάϊν. Καὶ τῷ Σήθ ἐγένετο υἱός, ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ενώς, οὗτος ἤλπισεν επικαλεῖσθαι τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμενον Ἦχος α' Ψαλμός λβ'

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἐλέός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στίχ. Αγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

**Παροιμιῶν τό Α ανάγνωσμα
(Κεφ. Ε', 15 - ΣΤ', 3)**

Υιέ, πίνε ὕδατα ἀπὸ σῶν ἀγγείων, καὶ ἀπὸ σῶν φρεάτων πηγῆς, ὑπερεκχεῖσθω σοὶ τὰ σὰ ὕδατα ἐκ τῆς σῆς πηγῆς, εἰς δὲ σὰς πλατείας διαπορευέσθω τὰ σὰ ὕδατα. Ἐστω σοὶ μόνω ὑπάρχοντα, καὶ μηδεὶς ἀλλότριος μετασχέτω σοὶ. Ἡ πηγὴ σου τοῦ ὕδατος ἔστω σοὶ ἰδίᾳ, καὶ συνευφραίνου μετὰ γυναικὸς τῆς ἐκ νεότητός σου. Ἐλαφος φιλίας, καὶ πῶλος σῶν χαρίτων ὁμιλείτω σοὶ, ἡ δὲ ἰδίᾳ ηγεῖσθω σου, καὶ συνέστω σοὶ ἐν παντί καιρῷ, ἐν γάρ τῇ ταύτης φιλίᾳ συμπεριφερόμενος, πολλοστός ἔση. Μὴ πολὺς ἴσθι πρὸς ἀλλοτρίαν, μηδὲ συνέχου ἀγκάλαις ταῖς μὴ ἰδίαις, ἐνώπιον γάρ εἰσι τῶν τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμῶν ὁδοὶ ἀνδρός, εἰς δὲ πάσας τροχιὰς αὐτοῦ σκοπεύει. Παρανομίαι ἄνδρα ἀγρεύουσι, σειραῖς δὲ τῶν εαυτοῦ ἀμαρτιῶν ἕκαστος σφίγγεται. Οὗτος τελευτᾷ μετὰ ἀπαιδευτῶν, ἐκ δὲ πλήθους τῆς εαυτοῦ βιότητος ἐξερρίφη, καὶ ἀπώλετο δι' ἀφροσύνην. Υιέ, εἴαν ἐγγυήσῃ σὸν φίλον, παραδώσεις σὴν χεῖρα ἐχθρῷ, παγίς γάρ ἰσχυρὰ ἀνδρὶ τὰ ἴδια χεῖλη, καὶ ἀλίσκεται χεῖλεσιν ἰδίου στόματος. Ποίει υιέ, ἄ ἐγὼ σοὶ ἐντέλλομαι καὶ σώζου. Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εἰς τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'
Τὴν ωραιότητα

Χριστὸς ἡ ἀμπελος, ωραίους βότρυας, υμᾶς ἠνέγκατο, γλεύκος σωτήριον, εναποστάζοντας τὴ γῆ, Απόστολοι θεοφόροι, ὅθεν με λυτρώσατε, ἠδονῶν μέθης δέομαι, ρεῖθρα κατανύξεως, τὴ ψυχὴ μου δωρούμενοι, τὴ θεία τῆς Νηστείας ἡμέρα, ὅπως σωθεῖς, ζωῆς ἐπιτύχω.

Θεοτοκίον

Τῆς συμπαθείας σου, πλούτον ἀμέτρητον, καὶ δυναστείας σου, κράτος τό ἄμαχον, ἀναλαβόμενος εἰς νοῦν, προσέδραμον τὴ σκέπη σου, θλίψει συνεχόμενος, καὶ δεινῶς ἀπορούμενος, κράζω ἐκ βαθέων μου, τῆς καρδίας σὺν δάκρυσι, Παρθένε Θεοτόκε βοήθει μοι, ἡ μόνη τοῦ κόσμου προστασία.

Μετά τὴν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'
Κύριε, παρίστατο

Κύριε, εὐϊλατος γενοῦ ἡμῖν, ἐν τούτῳ τῷ θείῳ καιρῷ, καὶ δάκρυα πηγάζειν σοι, ἐκ καρδίας ἀξίωσον πάντοτε, πρὸς ἐκπλυσιν μολυσμάτων ψυχικῶν, καὶ βλάστησιν τῶν αγίων ἐντολῶν, ὡς ἂν οὕτω νηστεύοντες, ἐπαξίως εὐαρεστῶμέν σοι, καὶ τό πάνσεπτόν σου ἀπαντας Πάθος ἰδεῖν εὐδόκησον, εὐχαίς τῶν σῶν κοσμοσώστων Ἀποστόλων.
δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Τῆς εὐσπλαγχνίας

Τῆς συμπαθείας τὴν πηγὴν, ἀχραντε σεμνή, Παρθενομήτορ Θεοτόκε, πλουσίως ἐν ἡμῖν ἀγνή ἐπίχεε, καὶ δώρησαι ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, σὺ γάρ εἶ προστασία ἡμῶν, καὶ θεία σκέπη.

Ὁ Κανὼν

Ὡδή δ' Ἦχος γ'
Μὴ ἐν ποταμοῖς

Μέθην ἠδονῶν, ψυχοφθόρων σβέσαντες, τό τῆς κατανύξεως πόμα, διὰ νηστείας ἐμφορηθώμεν.

Νήστευσον, ψυχὴ, ἀκρασίαν βρώσεως, τρῦφησον καλῶν θεωρίαις, ἵνα τῆς ἄνω τραπέζης τύχης.

Ἀνθρακες πυρός, τοῦ αἵλου πέλοντες, φλέξατε παθῶν μου τὴν ὕλην, θεῖοι Απόστολοι τοῦ Σωτήρος.

Θεοτοκίον

Σάρκα τῷ Χριστῷ, ἐκ τῆς σῆς δανείσασα, νέκρωσον σαρκός μου τὰ πάθη, Θεοκυήτορ ἀγνή Παρθένε.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἦχος πλ. β' Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης

Ἡ δωδεκάς Ἀποστόλων, Πέτρε, Παύλε, Ἰάκωβε, καὶ Ἰωάννη, Ἀνδρέα, Βαρθολομαίε, Φίλιππε, Θωμά, καὶ Ματθαίε, καὶ Ἰάκωβε, σὺν Σίμωνι, καὶ τῷ Ἰούδα, λιτάς ποιεῖτε, τῷ

Χριστώ σωθῆναι ημάς.

Τά δίκτυα τῶν δογμάτων, χαλάσαντες ἐν θαλάσῃ τοῦ βίου ξένως, πρὸς τρισὶν ἑκατὸν καὶ πενήκοντα, μυστικῶς τὰ ἔθνη, ὡς ἰχθύας τό πρὶν, ἠγρεύσατε, ταῦτα Κυρίῳ προσαγαγόντες, ἅγιοι Απόστολοι.

Δόξα...

Υἱὸν ἐκ Πατρὸς καὶ Πνεῦμα, δοξάζω ὡς ἐξ ἡλίου φῶς καὶ ἀκτῖνα, τό μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ γέννημα, τό δέ προβλητῶς, ὅτι καὶ πρόβλημα, συνάναρχον θεῖαν Τριάδα προσκυνουμένην, ὑπὸ πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παρθένος βρέφος τεκούσα, καὶ τὴν ἀγνεῖαν τηρούσα, Σεμνή σύ ὠφθης, τό Θεόν γεννήσασα καὶ ἄνθρωπον, ἓνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ, τό θαῦμα σου Παρθενομήτορ ἐκπλήττει πάσαν, ἀκοὴν καὶ ἔννοιαν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Ὑμεῖς ἐστε φῶς τοῦ Κόσμου, καθὼς ὑμῖν Χριστὸς ἔφη, λάμπει τοῦ λόγου, ἀλλ' ἱκετεύσατε Απόστολοι, τοῦ μεγαλοψύχως διανύσαι ημάς, τό στάδιον τῆς ἐγκρατείας, καὶ προσκυνῆσαι, τὴν αὐτοῦ Ἀνάστασιν.

Ὁ Εἰρμός

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν, Ἀκήκοα τὴν ἀκοὴν σου, καὶ ἐφοβήθην, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή η'

Τὸν ἐν φλογί, τοῖς Παισὶ

Θανατωθεῖς, ταῖς πολλαῖς ἀμαρτίαις, νεκράν προσφέρω τὴν ψυχὴν ἐν τῷ βίῳ, διό με οἰκτεῖρατε, ζωφόροις πρεσβείαις ταῖς ὑμῶν, θεόπται, Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος.

Περισχεθεῖς, ἀμαρτίας ομίχλη, Ἄδη προσήγγισα, ἀπογνώσεως ὄντως, διό με φωτίσατε, τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, μυστικαὶ ἀκτίνες, ὑπάρχοντες θεόπται.

Ἀπὸ παθῶν ἐγκράτεου καὶ σώζου, ψυχὴ ταλαίπωρε, ἀποχὴ γάρ βρωμάτων νηστεία ἀπρόσδεκτος, τοῖς ὀρθῶς ἐκζητούσιν, εἰ μὴ καὶ σφαλμάτων, διόρθωσις ὑπάρξη.

Θεοτοκίον

Βάτον πυρὶ, καιομένην Μωσῆς σε, προεθεώρει Θεομήτορ Παρθένε, διό μου κατὰσβεσον τῶν παθῶν τὰς καμίνους, καὶ πυρὸς γεέννης, ἐξάρπασον καὶ σώσον.

Εἰρμός ἄλλος

Ὁν Στρατιαί, ουρανῶν

Ἐξ Ἰακώβ, ὡς τό δωδεκάφυλον, τῶν Ἀποστόλων ἐκ σοῦ, ἄλλ' ἡ δωδεκάς, ὠφθη Χριστέ ἐν Κόσμῳ, δι' ἧς ἀπεγεννήθη, πᾶς πιστὸς ἐν λόγῳ, σε ἀνυμνῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ νοητοῦ, Φαραῷ τὰ ἄρματα, βυθίσαντες μυστικῶς, ὡς ἐν ἐρυθρᾷ, τὸν λαόν τοῦ Κυρίου, πρὸς γῆν θεογνωσίας, ἤξατε ὑμνοῦντα, Απόστολοι εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Ἐνα Θεόν, κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς ὑποστάσεις ὑμῶν, διοριστικῶς, ἄλλας, ἀλλ' οὐκ ἀλλοίας, ἐπεὶ θεότης μία, ἐν τρισὶ τό κράτος, καὶ γάρ Πατήρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐκ φωτεινῆς, προελθῶν νηδύος σου, Νυμφίος ὡς ἐκ παστοῦ, ἔλαμψε Χριστὸς, φῶς τοῖς ἐν σκότει μέγα, καὶ γάρ δικαιοσύνης, Ἥλιος ἀστράψας, ἐφώτισεν Ἀγνή, τὸν Κόσμον.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Οἱ τοῦ Χριστοῦ, μύσται καὶ συγκάθεδροι, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἀμαρτωλῶν, πάντοτε δυσωποῦντες, καὶ νῦν παρακαλεῖτε, τὴν Νηστεῖαν πάσαν, εἰλικρινῶς ἀποπεράσαι.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Ὀν Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίττει τά Χερουβίμ, καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτίσις, υμνεῖτε, ευλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Ὡδή θ'

Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει

Ποταμοί γεγονότες Ἀπόστολοι, τῆς πηγῆς τῆς νοητῆς, καί τό ὕδωρ τό ζῶν ευπορήσαντες, ἐν καρδίᾳ καθαρὰ, τῆς ἐμῆς αμαρτίας τά ρεῖθρα, ξηράνατε ταῖς προσευχαῖς υμῶν, καί πρός σωτηρίας οδοῦς οδηγήσατε.

Ἀμαρτίας χειμάζει κλυδώνιον, τήν ἀθλίαν μου ψυχὴν, δεξιάν ὡς τῷ Πέτρῳ μοι ἔκτεινον, Κυβερνήτα ἀγαθέ, μή βυθός με καλύψῃ ὁ τῆς ἀπογνώσεως, βρώμα μή γένωμαι, κήτους ψυχοφθόρου, Χριστέ πολυέλεε.

Ἀποστόλων χορός ἰκετεύει σε, Ἰησοῦ Παμβασιλεύ, δυσωπεῖ σε Ἀγγέλων τά τάγματα, τῷ λαῷ σου παράσχου, διὰ πλήθος οἰκτιρῶν, κακῶν ἀπολύτρωσιν, βίου διόρθωσιν, καί τῆς Βασιλείας τῆς σῆς τήν οικείωσιν.

Θεοτοκίον

Παρθενία καί τόκος συνέδραμον, ὑπέρ φύσιν ἐπί σέ, κιβωτέ τού σεπτοῦ αγιάσματος, Μητροπάρθενε ἀγνή, διό πίστει βοῶ σοι, ὅλον με αγίασον, ὅλον ἐκλύτρωσαι, πάσης ἐνεργείας παθῶν τῶν θλιβόντων με.

Εἰρμός ἄλλος

Ἀσπόρου συλλήψεως

Ἐν Κόσμῳ ὡς ἄσαρκοι, καί ἐν σαρκί ὡς Ἄγγελοι, τόν Λόγον μόνον, ἐν καρδίᾳ φέροντες εἰλκύσατε τά ἔθνη, εἰς Χριστοῦ μίαν πίστιν, σοφούς καί ρήτορας ὡς μωρούς, ἀπελέγξαντες τῇ γνώσει, παμμακάριστοι Ἀπόστολοι.

Ὁ Πέτρος τῆς πίστεως, ἡ πέτρα καί θεμέλιος, Παῦλος ὁ κήρυξ, καί ἐθνῶν διδάσκαλος, Υἱοί τού Ζεβεδαίου, σὺν τῇ λοιπῇ οκτάδι, Χριστῷ πρεσβεύσατε ἐκτενῶς, ευσθενῶς ἡμᾶς περάσαι, τῆς Νηστείας τό διάστημα.

Δόξα...

Μόνε μονογεννήτῳ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατῆρ, καί μόνε μόνου, φῶς φωτός ἀπαύγασμα, καί μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν, ὦ Τριάς Μονάς αγία, σώσόν με θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό θαῦμα τού τόκου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε, πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τόν ἀληπτον, εἰπέ πῶς παρθενεῦεις, γεννήσασα ὡς Μητέρα; Τό ὑπέρ φύσιν πίστει λαβῶν, τό τικτόμενον προσκύνει, ὅσα θέλει γάρ καί δύναται.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Δυνάμει τού Πνεύματος, πρός βασιλεῖς καί ἄρχοντας, ἐκβεβηκότες, μηδὲ ὅλως πτοούμενοι, οὐ πύρ οὐδέ μάχαιραν, τροποῦτε πάσαν πλάνην, καί διασώζετε τούς βροτούς, στρατηγοί Κυρίου ὄντες, παμμακάριστοι Ἀπόστολοι.

Ο Εἰρμός

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρός ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κύησις, Θεοῦ γάρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις, διό σε πάσαι αἰ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Μετανοίας ὁ καιρός, καί ζωῆς αἰωνίου πρόξενος ἡμῖν ὁ τῆς Νηστείας ἀγών, εἴαν ἐκτείνωμεν χεῖρας εἰς ευποιῖαν, οὐδέν γάρ οὕτω σώζει ψυχὴν, ὡς ἡ μετάδοσις τῶν

επιδομένων, η ελεημοσύνη συγκεκριμένη τή νηστεία, εκ θανάτου ρύεται τόν άνθρωπον, Αυτήν ασπασώμεθα, ής ουδέν ίσον, ικανή γάρ υπάρχει, σώσαι τάς ψυχάς ημών. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τόν θώρακα τής Πίστεως, ενδυσάμενοι καλώς, καί τώ τύπω τού Σταυρού, καθοπλίσαντες εαυτούς, στρατιώται ευσθενείς ανεδείχθητε, τοίς τυράννοις ανδρείως αντικατέστητε, καί διαβόλου τήν πλάνην κατηδαφίσατε, νικηταί γενόμενοι, τών στεφάνων ηξιώθητε, πρεσβεύσατε Χριστώ υπέρ ημών, εις τό σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εγώ Παρθένε αγία Θεοτόκε, τή σκέπη σου προστρέχω, οίδα ότι τεύξομαι τής σωτηρίας.
δύνασαι γάρ, Αγνή, βοηθήσαί μοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας Ήχος α'

Πεπτωκότας ανάστησον ημάς, αποστραφέντας επίστρεψον πρός σέ ο Θεός ως φιλόανθρωπος, ο τής γής συνέχων τά πέρατα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός λγ'

Εξεζήτησα τόν Κύριον, καί επήκουσέ μου.

Στίχ. Ευλογήσω τόν Κύριον εν παντί καιρώ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ζ', 1-12)

Εγένετο τού ενιαυτού, ού απέθανεν Οζίας ο βασιλεύς, είδον τόν Κύριον καθήμενον επί θρόνου υψηλού, καί επηρμένον, καί πλήρης ο οίκος τής δόξης αυτού. Καί Σεραφίμ ειστήκεισαν κύκλω αυτού, έξ πτέρυγες τώ ενί, καί έξ πτέρυγες τώ ενί, καί ταίς μέν δυσί, κατεκάλυπτον τό πρόσωπον, ταίς δε δυσί, κατεκάλυπτον τούς πόδας, καί ταίς δυσίν επέταντο. Καί εκέκραγεν έτερος πρός τόν έτερον, καί έλεγον, Άγιος, Άγιος, Άγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πάσα η γή τής δόξης αυτού. Καί επήρθη τό υπέρθυρον από τής φωνής, ής εκέκραγον, καί ο οίκος επλήσθη καπνού. Καί είπον, Ω τάλας εγώ, ότι κατανένυγμαί, οτι άνθρωπος ών, καί ακάθαρτα χείλη έχων, εν μέσω λαού ακάθαρτα χείλη έχοντος εγώ οικώ, καί τόν Βασιλέα Κύριον Σαβαώθ είδον τοίς οφθαλμοίς μου, Καί απεστάλη πρός με έν τών Σεραφίμ, καί εν τή χειρί είχεν άνθρακα, όν τή λαβίδι έλαβεν από τού θυσιαστηρίου, καί ήψατο τού στόματός μου, καί είπεν. Ιδού, ήψατο τούτο τών χειλέων σου, καί αφελεί τάς ανομίας σου καί τάς αμαρτίας σου περικαθαριεί. Καί ήκουσα τής φωνής Κυρίου λέγοντος. Τίνα αποστείλω; καί τίς πορεύσεται πρός τόν λαόν τούτον, καί είπα. Ιδού, εγώ, ειμι, απόστειλόν με. Καί είπε, Πορεύθητι, καί ειπέ τώ λαώ τούτω. Ακοή ακούσετε, καί ου μή συνήτε, καί βλέποντες βλέψετε, καί ου μή ίδητε, επαχύνθη γάρ η καρδιά τού λαού τούτου, καί τοίς ωσίν αυτών βαρέως ήκουσαν, καί τούς οφθαλμούς αυτών εκάμμυσαν, μήποτε ίδωσι τοίς οφθαλμοίς, καί τοίς ωσίν ακούσωσι, καί τή καρδιά συνώσι, καί επιστρέψωσι, καί ιάσωμαι αυτούς. Καί είπα, Έως πότε Κύριε; καί είπεν, Έως άν ερημωθώσι πόλεις, παρά τό μή κατοικείσθαι, καί οίκοι, παρά τό μή είναι ανθρώπους, καί η γή καταλειφθήσεται έρημος. Καί μετά ταύτα μακρυνεί ο Θεός τούς ανθρώπους, καί πληθυνθήσονται οι εγκαταλειφθέντες επί τής γής.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός λδ'

Εξεγέρθητι, Κύριε, καί πρόσχες τή κρίσει μου.

Στίχ. Δίκασον Κύριε, τούς αδικούντάς με, πολέμησον τούς πολεμούντάς με.

t46top

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ**

Στιχηρά

**Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν**

Πλευράν εκκεντούμενος, καί επί ξύλου κρεμάμενος, τήν ζωήν μοι επήγασας, κακία τού όφεως, τή τού ξύλου βρώσει, τεθανατωμένω, όθεν δοξάζω σε Χριστέ, καί ικετεύω τήν ευσπλαγχνίαν σου, Παθών καί τής Εγέρσεως, προσκυνητήν με ανάδειξον, κατανύξει τελέσαντα, τής Νηστείας τό στάδιον.

Οδύνην τρυγήσαντα, εκ τού φυτού τόν Πρωτόπλαστον, Παραδείσου εξώρισας, παγείς δέ ως άνθρωπος, εν τώ ξύλω Σώτερ, τούτον εισοικίζεις, διό σοι κράζω, Λυτρωτά. Τών οδυνών μου νύν με εξάρπασον, νηστεία καθάρισας με, καί μετανοία καί δάκρυσιν, Ιησού υπεράγαθε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

**Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἦχος πλ. α' Κύριε επί Μωϋσέως**

Κύριε, τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν ανυμνούμεν, ούτος ζωήν γάρ εν τώ Κόσμω εξήνησε, τόν θάνατον νεκρώσας, όν σοι καί νύν εις πρεσβείαν προσάγομεν, εν ημέραις αγίαις, κράτυνον ημάς νηστεύοντας, καί δώρησαι κατά παθών τήν ισχύν, καί τής ειρήνης τό τρόπαιον, διά πλήθος ελέους φιλόνηρωπε.

**Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον**

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός λε'

Κύριε, εν τώ ουρανώ τό ελεός σου.

Στίχ. Η δικαιοσύνη σου ως όρη Θεού.

**Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ε' 1-24)**

Αυτή η βίβλος γενέσεως ανθρώπων, ή ημέρα εποίησεν ο Θεός τόν Αδάμ, κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν καί θήλυ εποίησεν αυτούς, καί ευλόγησεν αυτούς, καί επωνόμασε τό όνομα αυτού, Αδάμ ή ημέρα εποίησεν αυτούς, Έζησε δέ Αδάμ διακόσια τριάκοντα έτη, καί εγέννησεν υιόν κατά τήν ιδέαν αυτού, καί κατά τήν εικόνα αυτού, καί επωνόμασε τό όνομα αυτού, Σήθ, Εγένοντο δέ αι ημέραι Αδάμ, άς έζησε μετά τό γεννήσαι αυτόν τόν Σήθ, έτη, επτακόσια, καί εγέννησεν υιούς καί θυγατέρας. Καί εγένοντο πάσαι αι ημέραι Αδάμ, άς έζησεν, εννακόσια τριάκοντα έτη, καί απέθανεν. Έζησε δέ Σήθ, πέντε καί διακόσια έτη, καί εγέννησε τόν Ενώς. Καί έζησε Σήθ, μετά τό γεννήσαι αυτόν τόν Ενώς, επτά έτη καί επτακόσια, καί εγέννησεν υιούς καί θυγατέρας. Καί εγένοντο πάσαι αι ημέραι Σήθ, δώδεκα καί εννακόσια έτη, καί απέθανε. Καί έζησεν Ενώς έτη εκατόν ενενήκοντα, καί εγέννησε τόν Καϊνάν. Καί έζησεν Ενώς, μετά τό γεννήσαι αυτόν τόν Καϊνάν, πεντεκαίδεκα έτη καί επτακόσια, καί εγέννησεν υιούς καί θυγατέρας. Καί εγένοντο πάσαι αι ημέραι Ενώς, πέντε έτη καί εννακόσια, καί απέθανε. Καί έζησε Καϊνάν εβδομήκοντα καί εκατόν έτη, καί εγέννησε τόν Μαλελεήλ. Καί έζησε Καϊνάν, μετά τό γεννήσαι αυτόν τόν Μαλελεήλ, τεσσαράκοντα καί επτακόσια έτη, καί εγέννησεν υιούς καί θυγατέρας. Καί εγένοντο πάσαι αι ημέραι Καϊνάν, δέκα έτη καί εννακόσια, καί απέθανε. Καί έζησε Μαλελεήλ πέντε καί εξήκοντα καί εκατόν έτη, καί εγέννησε τόν Ιάρεδ. Καί έζησε Μαλελεήλ, μετά τό γεννήσαι αυτόν τόν Ιάρεδ, έτη επτακόσια τριάκοντα, καί εγέννησεν υιούς καί θυγατέρας. Καί εγένοντο πάσαι αι ημέραι Μαλαλεήλ, έτη πέντε καί ενενήκοντα, καί

οκτακόσια, καί απέθανε. Καί έζησεν Ιάρεδ δύο καί εξήκοντα έτη καί εκατόν, καί εγέννησε τόν Ενώχ. Καί έζησεν Ιάρεδ, μετά τό γεννήσαι αυτόν τόν Ενώχ, οκτακόσια έτη, καί εγέννησεν υιούς καί θυγατέρας. Καί εγένοντο πάσαι αι ημέραι Ιάρεδ, δύο καί εξήκοντα καί εννακόσια έτη, καί απέθανε. Καί έζησεν Ενώχ πέντε καί εξήκοντα καί εκατόν έτη, καί εγέννησε τόν Μαθουσάλα, Ευηρέστησε δέ Ενώχ τώ Θεώ, μετά τό γεννήσαι αυτόν τόν Μαθουσάλα, διακόσια έτη, καί εγέννησεν υιούς καί θυγατέρας. Καί εγένοντο πάσαι αι ημέραι Ενώχ, πέντε καί εξήκοντα, καί τριακόσια έτη. Καί ευηρέστησεν Ενώχ τώ Θεώ, καί ουχ ευρίσκετο, διότι μετέθηκεν αυτόν ο Θεός.

Προκείμενον 'Ηχος πλ. β' Ψαλμός λς'

Υπόμεινον τόν Κύριον, καί φύλαξον τήν Οδόν αυτού.

Στίχ. Μή παραζήλου εν πονηρευομένοις.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ς', 3-20)

Ποίει, υιέ, ά εγώ σοι εντέλλομαι, καί σώζου, ήκεις γάρ εις χείρας κακών διά σόν φίλον, ίσθι μή εκλυόμενος, παρόξυνε δέ καί τόν φίλον σου, όν εγγυήσω, Μή δώς ύπνον σοίς όμμασι, μηδέ επινυστάξης σοίς βλεφάροις, ίνα σώζη ώσπερ δορκάς εκ βρόχων, καί ώσπερ όρνεον εκ παγίδος, ίθι πρός τόν μύρμηκα, ώ σκνηρέ, καί ζήλωσον, ιδών τάς οδούς αυτού καί γενού εκείνου σοφώτερος, Εκείνω γάρ, γεωργίου μή υπάρχοντος, μηδέ τόν αναγκάζοντα έχων, μηδέ υπό δεσπότην ών, ετοιμάζεται θέρους τήν τροφήν, πολλήν τε εν τώ αμητώ ποιείται τήν παράθεσιν. Η πορεύθητι πρός τήν μέλισσαν, καί μάθε ως εργάτις εστί, τήν τε εργασίαν ως σεμνήν ποιείται, ής τούς πόνους βασιλείς τε καί ιδιώται πρός υγείαν προσφέρονται, ποθεινή δέ εστι πάσι, καί περίδοξος, καί περ ούσα τή ρώμη ασθενής, τήν σοφίαν τιμήσασα προήχθη. Έως τίνος, ώ σκνηρέ, κατάκεισαι; πότε δέ εξ ύπνου εγερθήση; Ολίγον μέν υπνοίς ολίγον δέ κάθησαι, μικρόν δέ νυστάξεις, ολίγον δέ εναγκαλίζη χερσί στήθη, είτ' εμπαραγίνεται σοι, ώσπερ κακός οδοιπόρος, η πενία, καί η ένδεια, ώσπερ αγαθός δρομεύς. Εάν δέ άοκνος ής, ήξει ώσπερ πηγή ο αμητός σου, η δέ ένδεια, ώσπερ κακός δρομεύς απαυτομολήσει, Ανήρ άφρων καί παράνομος πορεύεται οδούς ουκ αγαθάς, ο δ' αυτός εννεύει οφθαλμώ, σημαίνει δέ ποδί, διδάσκει δέ νεύμασι δακτύλων. Διστραμμένη καρδιά τεκταίνεται κακά, εν παντί καιρώ ο τοιούτος ταραχάς συνίστησι πόλει. Διά τούτο εξαπίνης έρχεται η απώλεια αυτού, διακοπή καί συντριβή ανίατος, ότι χαίρει επί πάσιν, οίς μισεί ο Κύριος, συντρίβεται δέ δι' ακαθαρσίαν ψυχής. Οφθαλμός υβριστού, γλώσσα άδικος, χείρες εκχέουσαι αίμα δικαίου, καί καρδιά τεκταινομένη λογισμούς κακούς, καί πόδες επισπεύδοντες κακοποιείν, εξολοθρευθήσονται. Εκκαίει ψευδή μάρτυς άδικος, καί επιπέμπει κρίσεις ανά μέσον αδελφών. Υιέ, φύλασσε νόμους πατρός σου, καί μή απώση θεσμούς μητρός σου.

Απόστιχα

Ιδιόμελον 'Ηχος πλ. α'

Μή νηστεύσαντες κατ' εντολήν τού Κτίσαντος, από τού φυτού τής γνώσεως οι Πρωτόπλαστοι, τόν εκ τής παρακοής θάνατον εκαρπώσαντο, τού δέ ξύλου τής ζωής, καί τού Παραδείσου τής τρυφής απεξενώθησαν. Διό νηστεύσωμεν πιστοί, από τροφών φθειρομένων, καί παθών ολεθρίων, ίνα τήν εκ τού θείου Σταυρού ζωήν τρυγήσωμεν, καί σύν τώ ευγνώμονι Ληστή, πρός τήν αρχαίαν επανέλθωμεν πατρίδα, κομιζόμενοι παρά Χριστού τού Θεού τό μέγα έλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τών επιγείων απάντων καταφρονήσαντες, καί τών βασάνων ανδρείως κατατολήσαντες, τών μακαρίων ελπίδων ουκ ηστοχήσατε, αλλ' ουρανόων Βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε, πανεύφημοι Μάρτυρες, έχοντες παρρησίαν, πρός τόν φιλόανθρωπον Θεόν, τώ Κόσμω τήν ειρήνην αιτήσατε, καί ταίς ψυχαίς ημών, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Χαίροις ασκητικών

Άρνα τόν εαυτής η Αμνάς, ποτέ Ορώσα, πρός σφαγήν επισπεύδοντα, προθύμως κατηκολούθει, ταύτα βώσα αυτώ, Πού πορεύη Τέκνον μου γλυκύτατον, Χριστέ, τίνος χάριν, τόν ταχύν δρόμον τούτον μακρόθυμε, τρέχεις αόκνως, Ιησού ποθεινότατε, αναμάρτητε, πολυέλεε Κύριε, δός μοι λόγον τή δούλη σου, Υιέ μου παμφίλτατε, μή με παρίδης, Οικτίρμον, σιγών εμέ τήν τεκούσάν σε, Θεέ πανοικτίρμον, ο δωρούμενος τώ Κόσμω τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εις τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Νηστεία υψούμενοι, τών χαμαιζήλων παθών, υψώσωμεν Κύριον, τόν υψωθέντα σταυρώ, καί Κόσμον υψώσαντα, πίνωμεν εν αισθήσει, κατανύξεως πόμα, λάβωμεν τήν ημέραν, κατά νούν καί τήν ώραν, εν ή τώ αιωνίω Κριτή παραστησόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον

Η άνυμφος Μήτηρ σου, ως εθεάσατο, σταυρώ σε υψούμενον, οδυρομένη θρηνούσα, τοιαύτα εφθέγγετο. Τί τό καινόν καί ξένον τούτο Υιέ μου θαύμα; πώς σε άνομος δήμος, τώ σταυρώ προσπηγνύει, τήν τών απάντων ζωήν, φώς μου γλυκύτατον.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α' Λάμπει σήμερον

Λάμπει Κύριε, η χάρις η τού Σταυρού σου, άπασαν τήν οικουμένην αστράπτουσα, τήν ισχύν τών δαιμόνων εξαφανίζει, καί νηστείας δρόμον νύν ευμαρίζει, εν αυτή δυναμών, Ελέησον ημάς.

Σταυροθεοτοκίον Τόν συνάναρχον Λόγον

Υψωθέντα εν ξύλω ως εθεάσατο, η τεκούσά σε Μήτηρ ωδίνων άνευθεν, ωλοφύρετο κλαυθμώ, καί ανεκραύγαζεν. Οίμοι γλυκύτατε Υιέ! τιτρώσκομαι νύν την ψυχήν, εν τώ σταυρώ καθορώσά σε, εν μέσω δύο κακούργων, δίκην κακούργου προσηλούμενον.

Ο Κανών

Ωδή ε' Ἦχος δ' Ασεβείς ουκ όπονται

Εκουσίως Δέσποτα, υψώθης εν σταυρώ, καί κατέρραξας τόν εχθρόν, εκουσίως όθεν κατερραγμένον με, ηδονών εις βάραθρα, ευσπλαγχνία σου ανόρθωσον.

Σκοτισθέντα πάθειςιν, ατόποις τήν ψυχήν, φωταγωγήσον Ιησού, ο σκοτίσας ήλιον, σταυρώ τεινόμενος, καί φωτίσας άπαντα, Οικουμένης τά πληρώματα.

Τό Νηστείας πέλαγος, εκπλεύσαι γαληνώς, καταξίωσόν με Χριστέ, κατευνάζων κύματα τής διανοίας μου, καί τής Αναστάσεως, εις λιμένας εγκαθόρμισον.

Θεοτοκίον

Τήν Αγνήν αγνεύοντι, τιμήσωμεν νοϊ, καλλονήν τήν τού Ιακώβ, ταίς ενθέοις πράξεσι καλλυνόμενοι, ευσεβώς υμνήσωμεν, ως Μητέρα τού Θεού ημών.

Έτερον Τριώδιον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. α'

Τούς εκ νυκτός, προσκυνούντάς σε

Σύ σταυρωθείς, φθοράς απαλλάττεις με, καί λογχευθείς, απαθανατίζεις με, δοξάζω σου τό άφραστον έλεος, ότι ήλθες Χριστέ; ίνα σώσης με.

Εν τώ σταυρώ, τείνας τάς παλάμας σου, τόν νοητόν Αμαλήκ απέκτεινας, τόν λαόν σου ανασώζων Κύριε, διά τούτο υμνούμεν τό κράτος σου.

Δόξα...

Τήν εν τρισί, προσώποις θεότητα, μίαν αρχήν, τήν πανυπερούσιον υμνήσωμεν, τόν Πατέρα άναρχον, καί τόν Υιόν, καί Πνεύμα άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όν ουρανόσ, χωρείν ουκ ηδύνατο, σύ εν γαστρί συλλαβούσα τέτοκας, ώ τού φρικτού καί αρρήτου θαύματος! Διό πάντες, υμνουμέν σε Άχραντε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ο δι' εμέ, υπομείνας σταύρωσιν, όξος πιών, καί ειπών, Τετέλεσται, τέλεσόν μου τό Νηστείας στάδιον, αξιών με ιδείν σου τήν Έγερσιν.

Ο Ειρμός

Τούς εκ νυκτός, προσκυνούντάς σε Χριστέ ελέησον, καί ειρήνην δώρησαι, διότι φώς καί τά σά προστάγματα, εγένοντο ιάματα τοίς δούλοις σου φιλάνθρωπε.

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω

Σταυρώ προσπαγείς δι' ευσπλαγχνίαν, Ληστή τόν Παράδεισον ηνέωξας, νύν δέ ληστευθέντα με, δαίμονος δεινότητι, καί τή ψυχή ολόσωμον, πληγήν δεξάμενον, ιάτρευσον ανοίξας μοι πύλας, τάς τής μετανοίας, τή σή φιλανθρωπία.

Νηστεία λαμπρύναντες τήν σάρκα, ψυχήν αρεταίς καταπιάνωμεν, πένητας εκθρέψωμεν, πλούτον μή κενούμενον, εν ουρανοίς ωνούμενοι, καί ανακράξωμεν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τώ Πάθει σου Κτίσις εκλονήθη, σταυρώ σε θεασαμένη καθηλούμενον, Σώτερ υπεράγαθε, όθεν ικετεύω σε, ταίς προσβολαίς κλονούμενον, αεί τού όφews, στερέωσον τόν νούν μου, Οικτίρμον, σου τών θελημάτων, εν αρραγεί τή πέτρα.

Θεοτοκίον

Η πύλη Θεού η κεκλεισμένη, ήν μόνος διώδευσεν ο Κύριος, ίθυνον πρός τρίβους με, θείας καί διάνοιξον, τής σωτηρίας πύλας μοι θεοχαρίτωτε! πρός σέ γάρ καταφεύγω Παρθένε, μόνη προστασία, τού γένους τών ανθρώπων, Ειρμός άλλος. Τόν Ποιητήν τής Κτίσεως.

Τό Ξύλον τό πανάγιον, εν ώ σύ Χριστέ μου εσταυρώθης υμνών, υπερευλογώ σε, εις πάντας τούς αιώνας.

Εν Γολγοθά οι άνομοι, σέ Χριστέ σταυρώσαντες απέκτειναν, αλλά ζής καί σώζεις, ημάς εις τούς αιώνας. Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Ξενοπρεπώς μερίζεται, η Τριάς, καί μένει αμερήs ως Θεός, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ικετηρίαν ποίησον, υπέρ τών υμνούντων σε Πανάχραντε, ρυσθήναι παντοίων, πειρασμών καί κινδύνων.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τή τού Σταυρού σου Κύριε, δυνάμει νευρώσας με αξίωσον, ευψύχως ανύσαι, τόν τής

Νηστείας δρόμον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

Τόν Ποιητήν τής Κτίσεως, όν φρίττουσιν Άγγελοι, υμνείτε λαοί, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Λίθον σε τμηθέντα προείδεν, όρους Προφήτης τής Παρθένου, Σώτερ διαρρήξαντα πέτρας, τή σή σταυρώσει, διό βαρούμενον, αναισθησίας λίθω με, ως πανοικτίρμων ελευθέρωσον.

Νήστευσον κακίας ψυχή μου, θείαν αγάπην εντρυφώσα, θύραν αναπέτασον πάσαις, καλών ιδέαις, εναποφράττουσα, τής πονηρίας είσοδον, δι' εγκρατείας καί δεήσεως.

Εμέ τον κατάκριτον σώσον, ο κατακρίνας τώ Σταυρώ σου, Δέσποτα Σωτήρ μου τήν έχθραν, καί μή γεέννης δείξη υπεύθυνον, τόν σπιλωθέντα πάθεσι, καί αμαρτίαις αμαυρούμενον.

Θεοτοκίον

Φείσαι μου Χριστέ όταν έλθης, κρίναι τόν Κόσμον μετά δόξης, λύσον τήν αχλύν τών κακών μου, ταίς ικεσίαις τής Κυησάσης σε, καί κληρονόμον ποιήσον, τής ουρανού Βασιλείας σου.

Ειρμός άλλος

Ησαΐα χόρευε

Πάλιν τόν Παράδεισον, υπανοίγεις άπαξ σταυρωθείς, εν ώ μεταλαβών, χαίρω τής ζωής, θανάτου λυτρούμενος αιωνίου, τής παρακοής, όθεν Φιλάνθρωπε, ως Θεόν μου μεγαλύνω σε.

Τό κατάρας όργανον, ευλογίας δέδεικται σφραγίς, ο σός ζωοποιός, Κύριε Σταυρός, εν ώ καθορωντές σε, ζωούμεθα θνήξαντες τό πριν, καί ανυμνούντές σε, ως Δεσπότην μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Ομοουσιότητα, ανυμνώ σε άναρχε Τριάς, σεπτή ζωαρχική, άτμητε Μονάς, Πατήρ ο αγέννητος, καί γεννητέ, Λόγε καί Υιέ, Πνεύμα τό άγιον, σώσον πάντας τούς υμνούντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπέρ νούν ο τόκος σου, Θεομήτορ, άνευ γάρ ανδρός, η σύλληψις εν σοί, καί παρθενικώς, η κύησις γέγονε, καί γάρ Θεός, εστίη ο τεχθείς. Όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ο Σταυρός ο τίμιος, η ισχύς μου καί καταφυγή, γενού μοι φωτισμός, νύν εγκρατευτώς, ευφραίνων καθαίρων με, ρυόμενος από πειρασμών, ίνα δοξάζων σε, τόν Δεσπότην μεγαλύνω Χριστόν.

Ο Ειρμός

Ησαΐα χόρευε, η Παρθένος έσχεη εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον, Ανατολή, όνομα αυτώ. Όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'

Η παθοκτόνος Νηστεία παρούσα, τούς κακωθέντας υπό τής αμαρτίας, ιατρεύειν επαγγέλλεται, ήν ως θεόσδοτον βοηθόν τιμήσωμεν, τάς θεογράφους πλάκας, διά Μωσέως δεξάμενοι, μή προκρίνωμεν τήν συντριψασαν αυτάς ακρασίαν, μή γενώμεθα

μέτοχοι, ὧν τὰ κώλα ἔπεσον ἐν τῇ ἐρήμῳ, μὴ σκυθρωπάσωμεν Ἰουδαϊκῶς, ἀλλὰ Ἐκκλησιαστικῶς φαιδρυνθώμεν, μὴ φαρισαϊκῶς υποκριθώμεν, ἀλλ' Ἐυαγγελικῶς καλλωπισθώμεν, ἐγκαυχώμενοι τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ, τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.
(Δίς)

Μαρτυρικόν

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβὶμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός, Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν, Ἀγγέλους; τό γάρ σῶμα ἀπεστράφητε, Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι, πολλά ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καί μείζονα τὰ χαρίσματα, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Τί τό θαυμαστόν, καί ἐξαισίον, ἡ Παρθένος τῷ Κυρίῳ, ἀνεβόα μητρικῶς, Αἰ ὠδίνες, ἄς οὐκ ἔγνω ἐν τῷ τίκτειν σε, Υἱέ, δριμεῖαι, καθικνούνται τῆς καρδίας μου, οὐ φέρω, ἐν σταυρῷ φῶς τῶν ὀμμάτων προσηλωμένον σε, ὁράν το μου, σπεύσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως δοξάσω σὺν τῷ Κόσμῳ, τὴν φρικτὴν Οἰκονομίαν σου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος α'

Ἐν νυκτὶ καί ἡμέρα, προσπίπτομέν σοι Κύριε, τοῦ δούναι ἄφεσιν ἀμαρτιῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἵνα ἐν εἰρήνῃ σε προσκυνώμεν, καί δοξολογώμεν φιλόνηθρῳπε.

Δόξα... Καί νῦν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός λς'

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Στίχ. Ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι, καί ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμέ τὴν χεῖρά σου.

Προφητείας Ησαΐου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Ζ', 1-14)

Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἀχαζ τοῦ Ἰωάθαμ, τοῦ υἱοῦ Οἰζίου βασιλέως Ἰούδα, ἀνέβη Ρασαίμ, βασιλεὺς Ἀράμ, καί Φακκεέ, υἱὸς Ρωμελίου, βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, πολεμήσαι αὐτήν, καί οὐκ ἠδυνήθησαν πολιορκῆσαι αὐτήν. Καί ἀνηγγέλη εἰς τὸν οἶκον Δαυῖδ, λέγων, Συνεφώνησεν Ἀράμ πρὸς τὸν Ἐφραΐμ, καί ἐξέστη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καί ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ὃν τρόπον ἐν δρυμῷ ξύλον ὑπὸ πνεύματος σαλευθῆ, καί εἶπε Κύριος πρὸς Ησαΐαν. Ἐξελθε εἰς συνάντησιν τῷ Ἀχαζ σύ, καί ὁ καταλειφθεὶς Ἰασούβ ὁ υἱὸς σου, πρὸς τὴν κολυμβήθραν τῆς ἄνω οδοῦ τοῦ ἀγροῦ τοῦ κναφέως, καί ἐρεῖς αὐτῷ. Φύλαξαι τοῦ ἠσυχάσαι, καί μὴ φοβοῦ, μηδέ ἡ ψυχὴ σου ἀσθενεῖτω ἀπὸ τῶν δύο ξύλων, τῶν δαλῶν τῶν καπνιζομένων τούτων, ὅταν γάρ ὀργὴ τοῦ θυμοῦ μου γένηται, πάλιν ἰάσομαι. Καί ὁ υἱὸς τοῦ Ἀράμ, καί ὁ υἱὸς τοῦ Ρωμελίου, ὅτι ἐβουλεύσαντο βουλήν πονηράν, Ἐφραΐμ περὶ σοῦ, λέγοντες. Ἀναβησόμεθα εἰς τὴν Ἰουδαίαν, καί συλλαλήσαντες αὐτοῖς, ἀποστρέψομεν αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς, καί βασιλεύσομεν αὐτοῖς τὸν υἱὸν Ταβεήλ, τὰδε λέγει κύριος Σαβαώθ, Οὐ μὴ μείνη ἡ βουλή αὕτη, οὐδέ ἔσται, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ Ἀράμ, Δαμασκός, καί ἡ κεφαλὴ Δαμασκοῦ, Ρασαίμ, ἀλλ' ἐφ' ἐξήκοντα καί πέντε ἐτῶν ἐκλείψει ἡ βασιλεία Ἐφραΐμ ἀπὸ λαοῦ, καί ἡ κεφαλὴ Ἐφραΐμ Σομόρων, καί ἡ κεφαλὴ Σομόρων, υἱὸς τοῦ Ρωμελίου, καί ἐάν μὴ πιστεύσητε, οὐδέ μὴ συνήτε. Καί προσέθετο Κύριος λαλήσαι τῷ Ἀχαζ, λέγων. Αἴτησον σεαυτῷ σημεῖον παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εἰς βάθος, ἢ εἰς ὕψος. Καί εἶπεν Ἀχαζ. Οὐ μὴ αιτήσω, οὐδέ μὴ πειράσω Κύριον, καί εἶπεν, Ἀκούσατε δὴ οἶκος Δαυῖδ, μὴ μικρόν ὑμῖν ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις, καί πῶς Κυρίῳ παρέχετε ἀγῶνα; Διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν σημεῖον.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός λη'

Εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, Κύριε.

Στίχ. Είπα, φυλάξω τὰς οδοὺς μου.

t47top

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά
Ἰδιόμελον Ἦχος δ'

Νύν καιρός ευπρόσδεκτος, νύν ημέρα σωτηρίας, εν τῷ πλήθει τού ελέους σου, επίσκεψαί μου την ψυχὴν, καί τό φορτίον τῶν ανομιῶν μου, άνες μόνε Φιλάνθρωπε.
(Δίς)

Εἶτα τὰ δ' Μαρτυρικά τὰ κατά τόν τυχόντα Ἦχον, καί δ' τού Μηναίου

Δόξα... Τό Νεκρώσιμον
Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός λθ'

Τό ἔλεός σου, Κύριε, καί ἡ ἀλήθειά σου.

Στίχ. Υπομένων υπέμεινα τόν Κύριον.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ε', 32 - ΣΤ', 8)

Νῶε ἦν ἐτῶν πεντακοσίων, καί ἐγέννησε Νῶε τρεῖς υἱούς, τόν Σὴμ, τόν Χάμ, καί τόν Ἰάφεθ. Καί ἐγένετο, ἠνίκα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοί γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καί θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς. Ἰδόντες δέ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλαί εἰσιν, ἔλαβον εαυτοῖς γυναῖκας ἀπό πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο. Καί εἶπε Κύριος ὁ Θεός, οὐ μὴ καταμείνη τό πνεύμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τόν αἰῶνα, διὰ τό εἶναι αὐτούς σάρκας, ἔσονται δέ αἱ ἡμέραι αὐτῶν, ἑκατόν εἴκοσιν ἔτη, οἱ δέ γίγαντες ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, καί μετ' ἐκεῖνο, ὡς ἂν εἰσεπορεύοντο οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, καί ἐγεννώσαν εαυτοῖς, ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ γίγαντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὀνομαστοί. Ἰδὼν δέ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, καί πᾶς τις διανοεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρά πάσας τὰς ἡμέρας, καί ἐνεθυμήθη ὁ Θεός, ὅτι ἐποίησε τόν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς, καί διενοήθη, καί εἶπεν, Ἀπαλείψω τόν ἄνθρωπον, ὃν ἐποίησα, ἀπό προσώπου τῆς γῆς, ἀπό ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καί ἀπό ἐρπετῶν ἕως τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι μετεμελήθη, ὅτι ἐποίησα αὐτούς, Νῶε δέ εὔρε χάριν ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός μ'

Εγὼ εἶπα, Κύριε, ἐλέησόν με.

Στίχ. Μακάριος ὁ συνιών ἐπὶ πτωχόν.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ ΣΤ', 20 - Ζ', 1)

Υιέ, φύλασσε νόμους πατρός σου, καί μὴ ἀπόση θεσμούς μητρός σου, ἀφ᾿ αἱ δέ αὐτούς ἐπὶ σὴ ψυχὴ διαπαντός, καί ἐγκλοῖσσαι περὶ σὴ τραχήλῳ. Ἡνίκα ἂν Περιπατῆς, ἐπάγου αὐτήν, καί μετὰ σοῦ ἔστω, ὡς δ' ἂν καθεύδῃς, φυλασσέτω σε, ἵνα ἐγειρομένῳ συλλαλή σοι, ὅτι λύχνος ἐντολῆ νόμου καί φῶς, καί ὁδός ζωῆς, καί ἐλεγχος, καί παιδεία, τοῦ διαφυλάσσειν σε ἀπό γυναικός ὑπάνδρου, καί ἀπό διαβολῆς γλώσσης αλλοτρίας. Υιέ, μὴ σε νικήσῃ κάλλους ἐπιθυμία, μηδέ ἀγρευθῆς σοῖς ὀφθαλμοῖς, μηδέ συναρπασθῆς ἀπό τῶν αὐτῆς βλεφάρων, τιμὴ γάρ πόρνης, ὅση καί ἐνός ἄρτου, γυνὴ δέ ἀνδρῶν τιμίας ψυχᾶς ἀγρεύει, Ἀποδήσει τις πύρ ἐν κόλπῳ, τὰ δέ ἰμάτια οὐ κατακαύσει; Ἡ περιπατήσει τις ἐπ' ἀνθρώπων πυρός, τοὺς δέ πόδας οὐ κατακαύσει; Οὕτως ὁ εἰσελθὼν πρὸς γυναῖκα ὑπάνδρον, οὐκ ἀθωωθήσεται, οὐδέ πᾶς ὁ ἀπτόμενος αὐτῆς, οὐ θαυμαστόν, ἐὰν ἀλῶ τις κλέπτων, κλέπτει γάρ, ἵνα ἐμπλήσῃ ψυχὴν

πεινώσαν, εάν δέ αλώ, αποτίσει επταπλάσια, καί πάντα τά υπάρχοντα αυτού δούς, ρύσεται εαυτόν, ο δέ μοιχός δι' ένδειαν φρενών, απώλειαν τή ψυχή αυτού περιποιείται, οδύνας τε καί ατιμίας υποφέρει, τό τε όνειδος αυτού ουκ εξαλειφθήσεται εις τόν αιώνα, Μεστός γάρ ζήλου θυμός ανδρός αυτής, ου φείσεται εν ημέρα κρίσεως, ουκ ανταλλάξεται ουδενός λύτρου τήν έχθραν, ουδέ μή διαλυθή πολλών δώρων. Υιέ, φύλασσε εμούς λόγους, τάς δέ εμάς εντολάς κρύψον παρά σεαυτώ. Υιέ, τίμα τόν Κύριον, καί Ισχύσεις, πλήν δε αυτού, μή φοβού άλλον.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Τροπάρια Ήχος β'

Απόστολοι, Μάρτυρες, καί Προφήται, Ιεράρχαι, Όσοι καί Δίκαιοι, οι καλώς τόν αγώνα τελέσαντες, καί τήν Πίστιν τηρήσαντες, παρηρσίαν έχοντες πρός τόν Σωτήρα, υπέρ ημών αυτόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Μνήσθητι Κύριε, ως αγαθός τών δούλων σου, καί όσα εν βίω ήμαρτον συγχώρησον, ουδείς γάρ αναμάρτητος, ει μή σύ ο δυνάμενος, καί τοίς μεταστάσι δούναι τήν ανάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ αγία η τού αφράστου φωτός, Αγγελικοίς σε ύμνοις τιμώντες μεγαλύνομεν.

Τροπάριον Ήχος πλ. α'

Ανάπαυσον Σωτήρ ημών, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, καί τούτους κατασκήνωσον, εν ταίς αυλαίς σου, καθώς γέγραπται, παρορών ως αγαθός τά πλημμελήματα αυτών, τά εκούσια, καί τά ακούσια, καί πάντα τά εν αγνοία, καί γνώσει φιλόανθρωπε.

Δόξα...

Καί πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει φιλόανθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου ανατείλας τώ Κόσμω, Χριστέ ο Θεός, υιός φωτός δι' αυτής αναδείξας, ελέησον ημάς.

Ο Κανών

Ωδή ς' Ήχος πλ. δ' Τήν δέησιν εκχεώ

Οι Άγιοι διά πλείστων βασάνων, τάς πολλάς τών δυσμενών μυριάδας, καταβαλείν, ηξιώθησαν Σώτερ, καί τών πολλών αγαθών σου επέτυχον, ευχαίς αυτών ως αγαθός, τά πολλά μου εξάλειψον πταίσματα.

Υμνήσωμεν τούς Χριστού Αθλοφόρους, καί βοήσωμεν αυτοίς όμο φρόνως, Δεσποτικών, μιμηταί παθημάτων, τά τών ψυχών ημών πάθη ιάσατε, νηστεύειν τε από κακής, συνηθείας ημάς ενισχύσατε.

Μετέβαλες τού θανάτου εις ύπνον, τό επίπονον εν τάφω υπνώσας, καί τοίς νεκροίς, τήν ζωήν εδωρήσω, τούς μεταστάντας ούν Σώτερ αξίωσον, τής στάσεως τών εκλεκτών, Αθλοφόρων αγίων δεήσεσι.

Θεοτοκίον

Νηστεύειν με καί απέχεσθαι πάσης, αμαρτίας ενδυνάμωσον Κόρη, τόν δυνατόν, αναμάρτητον Λόγον, σωματωθέντα αρρήτως κηύσασα, καί δίδου μοι καθαριστικόν,

μολυσμάτων Πανάμωμε δάκρυον.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ειρμός ἄλλος

Ἦχος γ'

Βυθός μοι τῶν παθῶν επανέστη

Μαρτύρων μνήμην επιτελούμεν ενθέως, φιλομάρτυρες δεύτε, αγαλλιασώμεθα, ὕμνοις αὐτοῦς καταστέφοντες, τὸν ἀθλοθέτην Χριστὸν εὐλογούντες.

Μαστίγων πρῶτον πείραν λαβόντες, εἶθ οὕτω λιθασθέντες πρισθέντες, θηροσί βορά δίδοσθε, σφαγιάζεσθε ὡς ἄρνες Χριστοῦ, ἀλλὰ ζήτε εἰς αἰὶ Ἀθλοφόροι.

Δόξα...

Τὰ τρία μιά φύσει συνάπτων, τό ἐν δέ, τρισί τέμνων προσώποις, ἡ θεότης ἐστί, Σαβέλλιον τε καί τὸν Ἄρειον, τοὺς ἰσομέτρους κρημνοὺς διαφεύγω.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος ὠφθης, καί μετὰ τόκον ἀγνεύεις, ἀμφω γάρ καί λοχεύεις, ξενοπρεπές θέαμα, λεγόμενον, καί νοούμενον, ἐν σοί Θεομήτορ.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Μαρτυρικόν

Τό αἷμα τῆς ὑμῶν καρτερίας, Κυρίῳ ἰκετεύει ἀπαύστως, ὑπέρ ὑμῶν Μάρτυρες, διό καί νύν, ὑπερεύξασθε νηστεύειν ἡμᾶς, ἐκ παθῶν ατιμίας.

Στίχ. Αἱ ψυχαί αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Νεκρώσιμον

Ὅ πάντα μέλλων κρίναι τὸν Κόσμον, παρόντων μυριάδων Ἀγγέλων, ἀκαταγνώστως τότε παραστήναί σοι καταξίωσον, τοὺς κοιμηθέντας, πιστῶς Πανοικτίρμον.

Ὁ Εἰρμός

Βυθός μοι τῶν παθῶν επανέστη, καί ζάλη ἐναντίων ἀνέμων, ἀλλὰ προφθάσας με σύ, σώσον Σωτήρ, καί ρύσαι φθοράς ὡς ἔσωσας, τοῦ θηρός τὸν Προφήτην.

Ὡδή ζ'

Παῖδες Εβραίων ἐν καμίνῳ

Ὁμβροὶς ἐσβέσατε αἱμάτων, παναοίδιμοι τὴν φλόγα τῆς ἀπάτης, τοῦ πυρός οὖν ἡμᾶς, τοῦ μέλλοντος πρεσβείαις, ταῖς πρὸς Χριστὸν λυτρώσατε, τοῦ Κυρίου Ἀθλοφόροι.

Στόματα φράξαντες λεόντων, τῶν βασάνων τὴν πυρὰν ὑπενεγκόντες; Ἀθλοφόροι τρυφήν, τὴν κρείττονα κληρούσθε, ἢς περ τυχεῖν δεήθητε, καί ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλω φωτί περιλαμφθέντες, τῷ τοῦ πνεύματος γενναῖοι Ἀθλοφόροι, μεταστάσι πιστοῖς, τὴν ἀνεσιν αιτείτε, καί Παραδείσου εἰσοδὸν, καί ζωῆς τὴν μετουσίαν.

Θεοτοκίον

Ἦμνον προσάγω σοι Παρθένε, μή παρίδης με κακοῖς κεκρατημένον, ἀλλὰ δίδου Ἀγνή, διόρθωσιν τελείαν, διὰ νηστείας πάσης τε, ἀγωγῆς ἀγαθοτρόπου.

Εἰρμός ἄλλος

Ὁ τὴν φλόγα δροσίσας

Πύρ καί ξίφος καί θήρας Ἀθλοφόροι, ὡς τρυφήν λογισθέντες κατεπλήξατε, τοὺς φονεῖς ὑμῶν, ἀνυμνούντες Θεόν, τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεληδὸν συγκοπέντες καί καέντες, τῷ Χριστῷ, ἀνηνέχθητε θυσία, εὐωδестаτή Χριστοῦ Μάρτυρες, ἀλλ' αὐτὸν ὑπέρ ἡμῶν, αἰὶ πρεσβεύσατε.

Δόξα...

Ἐν Τριάδι ἓνα Θεὸν δοξάζω, τὸν Πατέρα, Υἱὸν τε καί τὸ Πνεῦμα, Μονάδα ἀπλήν,

Τριάδα σεπτήν, αρχήν προάναρχον, καί ομοούσιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, τάς ευχάς τών δούλων σου δεχομένη, προσένεγκε τώ πάντων Θεώ, ίνα σώση ημάς, από παντός πειρασμού.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Μαρτυρικόν

Τών Μαρτύρων οι δήμοι ουρανόθεν, τούς υμάς ανυμνούντας επιστάντες, ευλογήσατε, αγιάσατε προθύμως, τών Νηστειών, διατελείν τόν καιρόν.

Στίχ. Μακάριοι ούς εξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Νεκρώσιμον

Τών εν πίστει πρός σέ μετατεθέντων, Ο συνιών τά έργα τών ανθρώπων, τά εκούσια, καί ακούσια πταίσματα συγχωρών, ανάπαυσον ως Θεός.

Ο Ειρμός

Ο τήν φλόγα δροσίσας τής καμίνου, καί τούς Παίδας αφλέκτους διασώσας, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Νικηταί τυράννου

Τών βασάνων είδη, ασθενεία σώματος υπενεγκόντες, ιατροί νοσούντων, Αθλοφόροι ώφθητε, όθεν κραυγάζω. Τήν emήν νοσούσαν ψυχήν ιατρεύσατε, χρόνω τής Νηστείας, διά τής μετανοίας.

Οίμοι! πώς παρήλθον, πάσαι αι ημέραι μου εν αμελεία, καί ιδού τό τέλος, φθάνει ατελείωτον, καλών λαβείν με. Οι καλώς τόν δρόμον, τελέσαντες Μάρτυρες, τέλος αγαθόν μοι, γενέσθαι δυσωπείτε.

Σταλαγμοίς αιμάτων, τήν πυράν εσβέσατε τής αθειάς, θείοι Αθλοφόροι, καί τοίς εκδημήσασι τούδε τού βίου, εξαιτείτε όντως, τήν θείαν ανάπαυσιν, καί τών πεπραγμένων, τήν λύσιν εις αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιεζεκιήλ σε, πύλην αδιόδευτον Αγνή προείδε, μετανοίας πύλας, πάσιν υπανοίγουσαν απεγνωσμένοις, όθεν δυσωπώ σε, τρίβους μοι υπάνοιξον, τάς πρός τάς εκείθεν, φερούσας καταπαύσεις.

Ειρμός άλλος

Τόν εξ ανάρχου

Τούς πολυάθλους αικισμούς, διαφόρως υπομείναντες, οι μέν καέντες, έτεροι πρισθέντες, άλλοι δέ τεμνόμενοι, ευφραίνεσθε Αθληταί, αναμέλποντες Χριστώ, Υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Εν τοίς αίμασιν υμών, αγιάζετε τά πέρατα, μικραίς ρανίσι, ρείθρα Ιαμάτων πάσιν αναβλύζοντες, πανεύφημοι Μάρτυρες, διό βοάτε αεί, Υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Η τρισυπόστατος Μονάς, ο Πατήρ ο Υιός, καί Πνεύμα τό ζών, μία θεότης, μία Βασιλεία, σέ αινει τό άδυτον φώς, Αγγέλων αι στρατιαί, καί ημείς οι επί γής, υμνούμεν, ευλογούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ιδού πάσαι γενεαί, μακαρίζομέν σε Άχραντε, τά μεγαλεία τά σά καθορώντες, σύ γάρ τίκτεις υπερφυώς, τόν τού παντός Ποιητήν, Θεόν όντα καί βροτόν, διό σε ευλογούμεν, και υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Μαρτυρικόν

Τών Αθλοφόρων ο χορός, δυσωπήθητι τού σώσαι ημάς, πρός τόν Σωτήρα, τάς ικετηρίας, καί τανύν ποιούμενοι, λατρεύειν ειλικρινώς, δι' εγκρατείας αυτώ, Υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Νεκρώσιμον

Τούς Κοιμηθέντας ευσεβώς, ελπίδι αναστάσεως, πρός αιωνίαν ζωήν εγερθήναι, Κύριε, αξίωσον αινείν σε ειλικρινώς, καί δοξάζειν ψαλμικώς, Υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός, γεννηθέντα πρό αιώνων Θεόν, καί επ' εσχάτων εκ τής Θεοτόκου, σάρκα ενδυσάμενον, ως τέλειον άνθρωπον, καί Θεόν εκ τού Θεού, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Όρους παρήλθες τής φύσεως

Όφθητε θείοι ως άνθρακες, ύλην πονηράν αθείας συμφλέξαντες, καί στίφη τών δαιμόνων ξίφει συγκόψαντες, γενναίοι Αθλοφόροι, φωταγωγοί τών καρδιών ημών.

Σκότος βασάνων διήλθετε, καί πρός φωτισμόν νοητόν μετοικίσθητε, γενναίοι Αθλοφόροι, διό φωτίσατε τήν ταπεινήν ψυχήν μου, εσκοτισμένην πλημμελήμασιν.

Ήλγησαν πόνους προσφέροντες, οι πανευκλειείς Αθλοφόροι τού σώματος, καί νύν τοίς μεταστάσι πιστοίς τήν άπονον, ανάπαυσιν αιτούνται, καί παραδείσου τήν απόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Φάνηθι άχραντε Δέσποινα, θείος συνεργός τοίς αχρείοις οικέταις σου, καιρώ τής εγκρατείας, τάς προσευχάς ημών προσάγουσα Κυρίω, τώ τών αιώνων βασιλεύοντι.

Ειρμός άλλος

Σέ τήν αθάνατον

Ως πύρ εμβληθέντες εκ Θεού, εις τήν γήν καταφλέξατε, πάσαν πλάνην ειδώλων, ανάψαντες πυρσόν, εις τά πέρατα ευσεβείας, Αθλοφόροι Χριστού.

Υμάς ούτε φλόγες ου σφαγαί, ου τροχοί ουκ αρθρέμβολα, καταπέλται, πριστήρες, ουκ άλλη βάσανος πικρά διεχώρισε, τής αγάπης Χριστού Αθληταί.

Δόξα...

Εν καί τρία ανυμνώ, ευσεβώς τήν θεότητα, τή μορφή τοίς προσώποις, συνάπτων καί διαιρών, ο Πατήρ, ο Υιός, καί τό άγιον Πνεύμα, ταύτα Έν εισι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν εκ ρίζης Ιεσσαί, καί Δαυίδ τού προπάτορος, εκβλαστήσασαν ράβδον, πανάχραντε Αγνή μεγαλύνομεν, ότι σώζεις τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού, εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Μαρτυρικόν

Πληθύς Μαρτύρων η σεπτή, τόν Χριστόν εκδυσώπησον, εν ειρήνη πληρούντας τόν δρόμον τών Νηστειών, κατιδείν ημάς, καί προσκυνήσαι καί τά Πάθη αυτού.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Νεκρώσιμον

Νεκρών καί ζώντων ως Θεός, ο νεκρώσας τόν θάνατον, καί ζών τή Εγέρσει σου πάσι παρασχών, Χριστέ ανάπαυσον, καί τούς δούλους σου, ούς μετέστησας.

Ο Ειρμός

Σέ τήν αθάνατον πηγὴν, τήν δι' Αγίων ιάματα, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων παρέχουσαν, Ἀγνή μεγαλύνομεν, ὅτι σώζεις τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Ευφράνθητε ἐπὶ Κύριον, καί ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι.

Στίχ. Μακάριοι, ὧν ἀφέθησαν αἰ ἀνομίαι.

**Πρὸς Εβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. Γ' 12-16)**

Ἀδελφοί, βλέπετε, μήποτε ἔσται ἐν τινι ὑμῶν καρδία πονηρὰ ἀπιστίας, ἐν τῷ ἀποστήναι ἀπὸ Θεοῦ ζώντος, ἀλλὰ παρακαλεῖτε εαυτοὺς καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ἄχρῃς οὐ τὸ σήμερον καλεῖται, ἵνα μὴ σκληρυνθῆ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτη τῆς ἀμαρτίας, Μέτοχοι γάρ γεγόναμεν τοῦ Χριστοῦ, ἐάν περ τὴν ἀρχὴν τῆς υποστάσεως μέχρι τέλους βεβαίαν κατὰσχωμεν ἐν τῷ λέγεσθαι, Σήμερον, ἐάν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ. Τινὲς γάρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν, ἀλλ' οὐ πάντες οἱ ἐξεληθόντες ἐξ Αἰγύπτου διὰ Μωσέως.

Κοινωνικόν

Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει ἀίνεσις, Ἀλληλοῦϊα,

&

Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καί προσλάβω Κύριε, Ἀλληλοῦϊα,

t51[top](#)

**ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ**

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆ Ὀκτωήχου ς' καί τὰ ἐπόμενα Προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ', δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος β' Ποίσις ευφημιῶν ἄσμασιν

Ποίσις ευφημιῶν ἄσμασιν, ἀνυμνήσωμεν τόν Ἱεράρχην, τῆς θεολογίας τήν σάλπιγγα τό πυρίπνου στόμα τῆς χάριτος, τό σεπτόν τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, τόν στύλον τῆς Ἐκκλησίας τόν ἀκράδαντον τό μέγα, τῆς Οἰκουμένης ἀγαλλίαμα, τόν ποταμόν τῆς σοφίας τοῦ φωτός τόν λύχνον, τόν ἀστέρα τόν φαεινόν τόν τήν Κτίσιν καταλαμπρύνοντα. **(Δίς)**

Ποίσις ὑμνωδιῶν ἄνεσιν, στεφανώσωμεν τόν Ἱεράρχην, τόν τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον καί τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον, τόν θερμόν τῆς Πίστεως προστάτην τόν μέγαν καθηγεμόνα καί διδάσκαλον, τήν λύραν τήν παναρμόνιον τοῦ Πνεύματος τήν χρυσαυγίζουσαν γλώσσαν, τήν πηγὴν τήν βρύουσαν, ἰαμάτων νάματα πιστοῖς τόν μέγαν καί ἀξιόγαστον Γρηγόριον.

Ποίσις οἱ γηγενεῖς χεῖλεισι ευφημήσωμεν τόν Ἱεράρχην, τόν τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλον τοῦ φωτός τοῦ θείου τόν κήρυκα, τόν οὐρανομόστην τῆς Τριάδος, τό

μέγα τών μοναζόντων εγκαλλώπισμα τόν πράξει, καί θεωρία διαλάμπων τα Θεσσαλονίκης τό κλέος συμπολίτην έχοντα μυροβλύτην εν ουρανοίς, τόν θείον καί υπερθαύμαστον Δημήτριον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ὅσιν τρισμάκαρ, αγιώτατε Πάτερ, ο ποιμήν ο καλός καί τού Αρχιεπίσκοπος Χριστού Μαθητής ο τιθείς τήν ψυχήν υπέρ τών προβάτων, αὐτός καί νύν Πατήρ ημών θεοφόρε Γρηγόριε, αίτησαι πρεσβείαις σου δωρηθῆναι ημίν τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν...

Θεοτοκίον τό τῆς Οκτωήχου

Απόστιχα Αναστάσιμα

Τά κατά Αλφάβητον

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Γρηγόριος γλώσσά σου πρὸς διδασκαλίαν, εν τοίς ωσί τών καρδιών ενηκούσα τάς τών ραθύμων ψυχάς διανίστησι, καί θεοφθόγγοις λόγοις σου κλίμαξ ευρίσκεται, τούς εκ γῆς πρὸς Θεόν αναφέρουσα, διό Γρηγόριε, θετταλίας τό θαύμα, μή παύση πρεσβεύων Χριστώ φωτισθῆναι τώ θείω φωτί τούς τιμώντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος ο αὐτός

Ανύμφευτε Παρθένε η τόν Θεόν αφράστως συλλαβούσα σαρκί Μήτηρ Θεού τού Υψίστου, σών οικετών παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα καθαρισμόν τών πταισμάτων νύν τάς ημών ικεσίας προσδεχομένη δυσώπει σωθῆναι πάντας ημάς.

Απολυτίκιον τό Αναστάσιμον

Ἦχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας ο φωστήρ Εκκλησίας τό στήριγμα καί διδάσκαλε τών μοναστών η καλλονή τών θεολόγων υπέρμαχος απροσμάχητος Γρηγόριε θαυματουργέ Θεσσαλονίκης τό καύχημα κήρυξ τῆς χάριτος ικέτευε διά παντός, σωθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Τό Θεοτόκε Παρθένε... εκ τρίτου

καί η λοιπή Ακολουθία τῆς Αγρυπνίας

**ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τόν Εξάψαλμον, τό, Θεός Κύριος, τό Απολυτίκιον Αναστάσιμον τού Αγίου, καί Θεοτοκίον. Είτα η συνήθης Στιχολογία καί Ανάγνωσις εις τήν Εξαήμερον, τά Ευλογητάρια οι Αναβαθμοί τού Ἦχου, τό, Πάσα πνοή, καί τό Εωθινόν Ευαγγέλιον, καί μετά τό, Ανάστασιν Χριστού, καί τόν Ν' ψάλλομεν τά Ιδιόμελα ταῦτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ορθρίζει γάρ τό πνεύμά μου πρὸς Ναόν τόν ἅγιόν σου, ναόν φέρον τού σώματος, όλον εσπιλωμένον, Αλλ' ως οικτίρμων κάθαρον ευσπλάγχνω σου ελέει.

Καί νύν... Θεοτοκίον ο αὐτός

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αισχραίς γάρ κατερρύπωσα τήν ψυχήν αμαρτίαις, ως ραθύμως τόν βίον μου όλον εκδαπανήσας, ταίς σαίς πρεσβείαις ρύσαι με πάσης ακαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με Ο Θεός...

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, ἐννοῶν οὐ τάλαν τρέμων τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαχνίας σου ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ σοι, Ελέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος ὁ Σταυροαναστάσιμος, καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ἦ' καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς ς'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

Ῥητόρων οἱ ἐνθεοὶ καὶ θεολόγων οἱ πρόκριτοι καὶ γλώσσαι θεόφθογγοι, δεῦτε συνέλθετε εἰς ἐνότητα ὑμνήσαι κατ' ἀξίαν τὸν πνευματορρήτορα θεῖον Γρηγόριον.

Ὁ σῦλος τῆς Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας ὁ πρόμαχος, ὁ μέγας Γρηγόριος, ἀνευφημείσθω μοι, ὁ πανάριστος ποιμὴν Θεσσαλονίκης ὁ κόσμος τοῦ τάγματος Ἱεραρχῶν ἀληθῶς.

Ἐκ βρέφους ἐπόθησας, κρείττονα βίον καὶ τέλειον Πάτερ ἐκ νεότητος, ἔστερξας φρόνημα καὶ ὁμότροπος καὶ σύμφρων ἀνεδείχθης, τοῦ συνωνυμούντός σοι, θεῖε Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Γενού μοι Πανάμωμε, ζωῆς οδὸς ὁδηγούσά με, πρὸς θεῖα σκηνώματα, ἀπεπλανήθην γάρ καὶ πρὸς βάραθρα κακίας ὀλισθαίνω, ἐξ ὧν με ἀνάγαγε τὴ μεσιτεία σου.

Καταβασία

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῆ Βασιλίδι Μητρὶ, καὶ οφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Ὡδή γ'

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε

Τά ρείθρα τῶν θείων διδασκῶν σου φυλάττοντες πάσαν μηχανὴν τῶν κακοδόξων φεύγομεν, καὶ πάσας ἐκκρουόμεθα, σοῖς ἱεροῖς συγγράμμασι, φάλαγγας τούτων Γρηγόριε.

Σοφίας μωρὰς τῶν κακοδόξων, διέλυσας Μάκαρ τοῦ Θεοῦ, σοφίαν ἐνυπόστατον, ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ σου δι' ἧς μετ' ἡχοῦ ἔθραυσας, τὰ σαθρὰ τούτων φρυάγματα.

Νεκρῶσας σαρκὸς τῆς φθειρομένης πάσαν ἠδυπάθειαν σοφῆ ἀσκητικῶς ἐζώωσας ψυχῆς σου τὰ κινήματα καὶ ταύτην θεῖον ὄργανον, θεολογίας ἀνέδειξας.

Θεοτοκίον

Ἐν γνῶσει φρενῶν καὶ προαιρέσει αἰσχροῦν τε καὶ ἄσωτον ζωὴν, ἐπιμελῶς ἠγάπησα, ἀλλὰ στοργὴ τῆ θεῖα με Παρθένε Θεονύμφευτε, δέσμευσον θεῖα πρεσβεία σου.

Καταβασία

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θεῖα δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Τὴν πλάνην κατέφλεξας, τῶν κακοδόξων Σοφέ τὴν πίστιν ἐτράνωσας, τῶν ὀρθοδόξων καλῶς, καὶ κόσμον ἐφώτισας, ὅθεν τροπαιοφόρος νικητὴς ἀνεδείχθης, στύλος τῆς Ἐκκλησίας, ἀληθὴς ἱεράρχης, πρεσβεύων μὴ ἐλλίπης Χριστῷ, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δόξα... Τό αὐτό

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα, τάς ἱκεσίας ἡμῶν καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ Κυρία Πανάμωμε, σβέσον τάς περιστάσεις, τῶν δυσφήμων γλωσσάλγων πράϋνον μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων, Ἄχραντε κατὰ τῶν δούλων σου.

Ὠδὴ δ'

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν

Ἀνοίξας τὸ στόμα σου Πάτερ σοφέ τοῦ Θεοῦ σοφίαν ἐκήρυξας, ἦν ἐμελέτας ἐν καρδίᾳ σου αἰεὶ, καὶ Βαρλαάμ τὸν μάταιον ἀφρονα καὶ ἄνου ἀπέδειξας.

Ἔδυσ ὁ γλυκύτατος ἐπὶ τὴν γῆν Ἥλιος τῷ νόμῳ τῆς φύσεως, ἀνατελεῖς δέ, τῷ πρωΐ σὺν τῷ Χριστῷ, Ἥλιος ὁ ἀνέσπερος πάντας ἐποπτεύων πρεσβεῖαις σου.

Ἐδειξεν ἡ χάρις σε Μάκαρ Θεοῦ καύχημα καὶ στήριγμα μέγιστον, τῶν Ὀρθοδόξων καὶ Ποιμένα ἀγαθόν, Καὶ θεολόγον δεύτερον, καὶ τῆς ποιμνῆς ἀγρυπνον φύλακα.

Θεοτοκίον

Ὅτά μοι διάνοιξον τὰ τῆς ψυχῆς, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡ γεννήσασα τὸν πρὶν τὰ ὦτα, διανοίξαντα κωφοῦ, καὶ θεῖους ἐνωτίζεσθαι λόγους, καὶ πληροῦν καταξίωσον.

Καταβασία

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Προφήτου, Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὠδὴ ε'

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Δρεπάνη τῶν λόγων σου, καὶ ἱεροὶς συγγράμμασιν ἔτεμες αἰρέσεις ἀκανθώδεις, καὶ ζιζανίων νόθα βλαστήματα, τῆς Ὀρθοδοξίας δευσεβῆ κατεβάλου σπέρματα ἱεράρχα Γρηγόριε.

Οἱ λόγοι σου Πάνσοφε καὶ τὰ σεπτὰ συγγράμματα, δρόσος οὐρανία μέλι πέτρας ἄρτος Ἀγγέλων τοῖς ἐντυγχάνουσι, νέκταρ ἀμβροσία γλυκασμός, ἡδυσμα Γρηγόριε καὶ πηγὴ ζώντος ὕδατος.

Κοινόν σε Διδάσκαλον, γνωρίζει γῆ καὶ θάλασσα στήλην ἱεράν Ὀρθοδοξίας καὶ ὀπλοθήκην θείων δογμάτων σεπτῆν σοφόν θεολόγον ἱερόν, σύσκηνον συμμετόχον Ἀποστόλων ὁμότροπον.

Θεοτοκίον

Ρεῖθροις κατανύξεως, τοὺς ρύπους τῆς καρδίας μου, ἄχραντε ἀπόπλυνον Παρθένε καὶ μετανοίας τρόπους μοι δώρησαι, σαῖς πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν ἱεραῖς δεήσεσιν, ὄν ἀρρήτως ἐγέννησας.

Καταβασία

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, σὺ γάρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς υμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὠδὴ ς'

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον

Ερράγη μάταιον φρύαγμα καὶ γλώσσα Βαρλαάμ τού παράφρονος, λόγοις καὶ δόγμασι, καὶ διανοίας οξύτητι τού σοφοῦ Βασιλέως καὶ σοῦ Γρηγόριε.

Τὴν θείαν λύραν τού Πνεύματος τὴν σάλπιγγα τρανώς τὴν κηρύξασαν, Θεοῦ μυστήρια Θεσσαλονίκης τόν Πρόεδρον, τὴν θεολόγον γλώσσαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Λαοῦ ποτέ προηγούμενος ὡς στύλος τού πυρός τούς τῆς Πίστεως εχθρούς κατέφλεξας, τῶν δέ πιστῶν τὰ συστήματα, εφώτισας θεόφρον Πάτερ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Γενού μοι πάναγνε Δέσποινα γαλήνη καὶ λιμὴν παρακλήσεως, διαβιβάζουσα πρὸς θεῖον ὄρμον ἀκύμαντον τὴν ζάλην τῶν παθῶν μου, καταπραΰνουσα.

Καταβασία

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες εορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον

Τῆ υπερμάχῳ στρατηγῷ

Τό τῆς σοφίας ἱερόν καὶ θεῖον ὄργανον, θεολογίας τὴν λαμπρὰν συμφώνως σάλπιγγα ἀνυμνούμεν σε Γρηγόριε θεορρήμον, Ἀλλ' ὡς νοῦς Νοῖ τῷ πρώτῳ παριστάμενος, πρὸς αὐτόν τόν νοῦν ἡμῶν Πάτερ οδήγησον, ἵνα κράζωμεν, Χαίρε Κήρυξ τῆς χάριτος.

Ο Οἶκος

Πρὸς τὸ « Ἀγγελος πρωτοστάτης »

Ἄγγελος ἀνεφάνης ἐπὶ γῆς τῶν ἀρρήτων, τὰ θεῖα τοῖς βροτοῖς ἐξαγγέλλων, ταῖς γὰρ τῶν Ἀσωμάτων φωναῖς ἀνθρωπίνῳ νοῖ τε καὶ σαρκὶ χρώμενος, ἐξέστησας ἡμᾶς, καὶ βοᾷ σοι θεορρήμον, ἐπεισας ταῦτα.

- Χαίρε δι' οὐ τό σκότος ἠλάθη, χαίρε, δι' οὐ τό φῶς ἀντεισῆλθε.
- Χαίρε τῆς ἀκτίστου θεότητος Ἄγγελε, χαίρε τῆς κτιστῆς καὶ μωρᾶς ὄντως ἔλεγγε.
- Χαίρε, ὕψος ἀνεπίβατον, τὴν Θεοῦ φύσιν εἰπών, χαίρε, βάθος δυσθεώρητον, τὴν ἐνέργειαν εἰπών.
- Χαίρε ὅτι τὴν δόξαν τού Θεοῦ καλῶς εἶπας, χαίρε, ὅτι τὰς δόξας τῶν κακούργων ἐξείπας.
- Χαίρε, φωστήρ ο δεῖξας τόν Ἥλιον, χαίρε κρατῆρ τού νέκταρος πάροχε.
- Χαίρε, δι' οὐ ἡ ἀλήθεια λάμπει, χαίρε, δι' οὐ ἐσκοτίσθη τό ψεῦδος.
- Χαίρε Κήρυξ τῆς χάριτος.

Συναξάριον

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Κυριακῆ δευτέρᾳ τῶν Νηστειῶν, μνήμην ἐπιτελούμεν τού ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τού Παλαμά.

Στίχοι

- Φωτὸς λαμπρόν κήρυκα νῦν ὄντως μέγαν,
- Πηγὴ φάους ἄδυτον ἀγει πρὸς φέγγος.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'

Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴ Κτίσει

Οἱ τοῖς λόγοις ὁμιλοῦντες καὶ συγγράμμασι, τοῖς σοῖς Γρηγόριε, γνῶσιν μούονται Θεοῦ καὶ ἐμπλοεὶ δείκνυνται σοφίας πνευματικῆς, καὶ τὴν ἀκτίστον χάριν καὶ τὴν ἐνέργειαν, τού Θεοῦ θεολογοῦσι.

Τὴν ρομφαίαν καὶ τὰ τόξα κακοδόξων τε, ὅλως συνέτριψας καὶ τὴν οφρὺν Βαρλαάμ, καὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν αιρετικῶν ὡς ἰστόν, διεσκόρπισας, οἷά περ λίθος μέγιστος τῆς ἀράχνης ἱεράρχα.

Εσφραγίσθη σου τοῖς λόγοις καὶ τοῖς δόγμασι, καὶ τοῖς συγγράμμασιν, ἡ Πίστις τῶν εὐσεβῶν καὶ θράσος αἰρέσεως ἔστη Γρηγόριε καὶ ἀναίρεσις Ὁρθοδοξίας πέπαυται, καὶ ἰσχύς τῶν κακοδόξων.

Θεοτοκίον

Ἰαμάτων σε πηγὴν οἱ ξηραινόμενοι, παθῶν νοσήμασι γινώσκοντες ἀληθῶς ἀντλούμεν σωτήρια, καὶ θεῖα νάματα, καὶ κραυγάζομεν, Εὐλογημένος, Πάναγνε ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία

Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν; ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

Παρίστασαι νῦν τοῖς θεολόγοις τῷ θρόνῳ τοῦ Πανοικτίρμονος ὡς ὅμοιος τούτοις καὶ ὁμότροπος πάνσοφε Γρηγόριε Θεσσαλονίκης πρόεδρε, Ἱεραρχῶν καλλονή, λαμπρῶς ἠγλαϊσμένος τῇ δόξῃ, τῆς Ἱεραρχίας Θεῷ καὶ νῦν λατρεύων.

Εἰδῶς σου τό καθαρὸν τῆς διανοίας Θεὸς καὶ πρό τῆς γαστρὸς καὶ πρό συλλήψεως τῷ πιστῷ λελάληκε θεῖῳ Βασιλεῖ τρανῶς, τῆς Ἐκκλησίας ἀμαχον, εἰναί σε πρόμαχον, διὸ κανονικὴ ἀσφαλεία, μύρω εσφραγίσθης, τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Ἡττάται τρανῶς καὶ κινδυνεύει, τό ἄθροισμα τοῦ Πολυκινδύνου τῇ παλάμῃ σου καὶ σοφοῖς σου ρήμασιν ἔνδοξε Γρηγόριε, Θεσσαλονίκης Πρόεδρε καὶ ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐξέλιπε σαθρὰ συμμορία σοῦ τῇ βροντοφώνῳ, καὶ θεολόγῳ γλώσση.

Θεοτοκίον

Λόγος Θεοῦ ἐν σοὶ Παρθένε, βροτῶν τὴν συγκεχωσμένην τοῖς παθήμασι, φύσιν ἀνεμόρφωσεν ἄκρα ἀγαθότητι καὶ ὅλην ἀνεκαίνισε καὶ καθηγίασε, διὸ οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, σέ δοξολογούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δέ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'

Ἄπας γηγενῆς

Ἐσοπτρον Θεοῦ, ἐγένου Γρηγόριε, τό κατ εἰκόνα γάρ ἄσπιλον ἐτήρησας νοῦν δηγεμόνα, κατὰ παθῶν σαρκικῶν ἀνδρικῶς ἐνστησάμενος, τό καθομοίωσιν, ἀνελάβου, ὅθεν οἶκος γέγονας τῆς ἀγίας Τριάδος λαμπρότατος.

Ἄναξ εὐσεβῆς, ὑπόπτερον δείκνυσιν ἀεροβάτην σε, τούτῳ συμμαχήσαντα, ὡς ὅλον ἔμπλεων, θεοῦ Πνεύματος, κατὰ τοῦ ματαιόφρονος καὶ μανικοῦ Βαρλαάμ τοῦ λαλοῦντος εἰς τό ὕψος ἀδίκῃ, τοῦ Θεοῦ ὄν ἐνδίκῃς ἐνίκησας.

Ὅλος γεγονῶς σοφίας τῆς κρείττονος ἔμπλεως ἔνδοξε φῶς τῷ κόσμῳ ἔλαμψας, Ὁρθοδοξίας πηγᾶσας δόγματα, φιλία γὰρ ἀμείνωνος, φιλοσοφίας σοφῆ θεῖον φόβον, ἐν γαστρὶ συνέλαβες καὶ τοῦ Πνεύματος λόγους γεγέννηκας.

Θεοτοκίον

Ύμνον σοι πιστοί συμφώνως προσφέρομεν ευχαριστίας, σύ γάρ, τήν αρχαίαν έλυσας, ημών κατάραν Θεογεννήτρια, καί ευλογίαν άπαντες, θείαν καρπούμεθα σωτηρίαν φωτισμόν καί έλεος, διά σου καί χαράν τήν αιώνιον.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν, τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Χαίρε Πατέρων καύχημα θεολόγων τό στόμα, τής ησυχίας σκήνωμα, τής σοφίας ο οίκος, τών Διδασκάλων ακρότης πέλαγος τό του λόγου, πράξεως χαίρε όργανον θεωρίας ακρότης θεραπευτά, καί τών νόσων τών ανθρωπίνων, Πνεύματος χαίρε τέμενος καί θανών καί ζών Πάτερ.

Θεοτοκίον, Όμοιον

Δέσποινα πάντων Άνασσα, πρόφθασον εν κινδύνοις πρόφθασον εν ταίς θλίψεσι πάρεσο εν ανάγκαις τής τελευταίας ημέρας μή Σατάν ημάς λάβη, μή Άδης μή απώλεια, Βήματι του Υιού σου τώ φοβερώ, ανευθύνους άπαντας παραστήναι, ώ Θεομήτορ Δέσποινα ποιήσον σαίς πρεσβείαις.

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχους η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ε' καί τά επόμενα του Αγίου γ'.

Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Τήν μακαρίαν έν Κόσμω ζωήν δι ήνυσας, καί νύν τών μακαρίων συνευφράινη τοίς δήμοις, καί γήν τήν τών πραέων, ως πράος οικείς Ιεράρχα Γρηγόριε, χάριν θαυμάτων πλουτείς δέ παρά Θεού ήν παρέχεις τοίς τιμώσί σε.

Στίχ. Στόμα Δικαίου μελετήσει σοφίαν καί η γλώσσα αυτού λαλήσει κρίσιν.

Ορθοδοξίας τά δόγματα κατεφύτευσας, κακοδοξίας Μάκαρ εκτεμών τάς ακάνθας, καί Πίστεως τόν σπόρον πληθύνας καλώς, τή επομβρία τών λόγων σου, εκατοστεύοντα στάχυν ως πρακτικός γεωργός Θεώ προσήνεγκας.

Στίχ. Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιάσονται.

Τήν του αμέμπτου σου βίου Μάκαρ λαμπρότητα, εθαύμασαν, Αγγέλων, καί ανθρώπων οι δήμοι, καί γάρ τή προαιρέσει, στερρός αθλητής, καί ασκητής αναδέδειξαι, καί Ιεράρχης καί άξιός λειτουργός, του Θεού καί φίλος γνήσιος.

Δόξα...

Ιδιόμελον του Τριωδίου Ήχος πλ. β'

Τοίς εν σκότει αμαρτημάτων πορευομένοις φώς ανέτειλας Χριστέ, τώ καιρώ τής εγκρατείας, καί τήν εύσημον ημέραν του Πάθους σου δείξον ημίν, ίνα βοώμεν σοι, Ανάστα ο Θεός ελέησον ημάς.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη υπάρχουν...

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, οὐ Μακαρισμοὶ τῆς Οκτωήχου, καί ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου, ἡ ς' Ὁδῆ.

Ὁ Ἀπόστολος Προκείμενον Ἦχος πλ. α'

Σὺ Κύριε, φυλάξαις ἡμᾶς καί διατηρήσαις ἡμᾶς.

Στίχ. Σώσόν με Κύριε, ὅτι ἐκλέλοπεν ὄσιος.

Πρὸς Εβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ Α', 10-Β', 1-3)

Κατ' ἀρχὰς σὺ, Κύριε τὴν γῆν ἐθεμελίωσας καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί, αὐτοὶ ἀπολούνται σὺ δὲ διαμένεις, καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς καὶ ἀλλαγῆσονται, σὺ δὲ ὁ αὐτός εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι. Πρὸς τίνα δὲ τῶν Ἀγγέλων εἰρηκὲ ποτε. Κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου, οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν. Διὰ τοῦτο δεῖ, περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μήποτε παραρρῦωμεν. Εἰ γάρ ὁ δι' Ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος καὶ πάσα παράβασις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα, τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἡτις ἀρχὴν λαβούσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Ἀλληλουῖα Ἦχος πλ. α'

Τά ἐλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἄσομαι.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ...

Κοινωνικόν.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς υψίστοις. Ἀλληλουῖα.

καὶ

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται Δίκαιος. Ἀλληλουῖα.

[t52top](#)

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ἰωσήφ Ἦχος πλ. δ' Ἀμέτρητος ὑπάρχει

Ἀμέτρητά σοι πταίσας, ἀμετρήτους κολάσεις ἐκδέχομαι, βρυγμὸν ὀδόντων, καὶ κλαυθμὸν ἀπαράκλητον, γέενναν πυρός, καὶ σκότος καὶ τάρταρον. Κριτὰ δικαιοσύνη, δάκρυα οὖν μοι δώρησαι, δι' ὧν εὐρὼ τὴν ἀφῆσιν, καὶ κακῶν μού τὴν λύσιν, νηστεύω καὶ κράζω σοι. Δέσποτα Χριστέ, οἰκτείρησόν με, διὰ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἐμὲ τὸν πλανηθέντα, ἐπὶ ὄρη δεινῶν παραβάσεων, ζήτησον Λόγε, καὶ πρὸς σέ ἀνακάλεσαι, ἦθη πονηρὰ ἐκ τῆς διανοίας μου, μακρὰν ἀπωθούμενος, θνήξαντα πάλιν ζώωσον, καὶ νηστεία καθάρισον, ἐν κλαυθμῷ δι' ἠνεκεῖ, βοῶντα καὶ λέγοντα. Δέσποτα

Χριστέ, οικτείρησόν με, διά μέγα καί πλούσιον έλεος.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου
Τήν ένδοξον

Νηστείας εναρξάμενοι, Εβδομάδος τής τρίτης, τήν Τριάδα τήν σεπτήν, ευφημήσωμεν
οι πιστοί, τό εξής περιχαρώς διανύοντες, τής σαρκός δέ τά πάθη απομαράναντες, εκ
ψυχής ημών, άνθη θεία δρεψώμεθα, στεφάνους πλεξάμενοι τής κυρίας τών ημερών,
ίνα πάντες τόν Χριστόν, ως νικητήν, στεφανηφορούντες ανυμνήσωμεν.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον
Ήχος πλ. δ'

Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου, από τού παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ επάκουσόν
μου, πρόσχες τή ψυχή μου, καί λύτρωσαι αυτήν.

Στίχ. Η σωτηρία σου, ο Θεός, αντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ιδέτwsαν πτωχοί, καί ευφρανθήτwsαν.

Απόστιχα
Ήχος πλ. δ'

Χαλινούς αποπτύσας τούς πατρικούς, αστάτω φρενί, τοίς κτηνώδεσι τής αμαρτίας,
λογισμοίς συνέζησα, όλον μου τόν βίον δαπανήσας ασώτως, ο τάλας εγώ, τροφής δέ
λειπόμενος, βεβαιούσης καρδίαν, πρόσ καιρόν λιπαίνουσαν, ηδονήν εσιτούμην. Αλλά
Πάτερ αγαθέ, μή κλείσης μοι τά φιλόνηρωπα σπλάγχνα, αλλ' ανοίξας δέξαι με, ως τόν
Άσωτον Υιόν, καί σώσόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, καί πάσαν νόσον θεραπεύετε, καί νύν
πρεσβεύσατε, ρυσθήναι τών παγίδων τού εχθρού, τάς ψυχάς ημών δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά ουράνια ύμνεί σε, κεχαριτωμένη Μήτηρ ανύμφευτε, καί ημείς δοξολογούμεν, τήν
ανεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικώς

Τής εγκρατείας τώ πυρί φλέξωμεν πάντες, τάς φρυγανώδεις τών παθών
επανάστασεις, καί τήν φλόγα εκείνην τήν μή σβεννυμένην, δακρύων νύν
κατασβέσωμεν οχετοίς, βιώντες τώ κρίναι μέλλοντι πάσαν τήν γήν. Σώτερ
εύσπλαγχνε Κύριε, ακατακρίτους ημάς, συντήρησον, διδούς ημίν, τών πταισμάτων τήν
συγχώρησιν.

Θεοτοκίον

Θεοχαρίτwsτε Αγνή ευλογημένη, τόν διά σπλάγχνα οι κτιρμών εκ σου τεχθέντα, σύν
ταίς άνω Δυνάμεσι, καί τοίς Αρχαγγέλοις, καί πάσι τοίς Ασωμάτοις υπέρ ημών,
δυσώπει ακαταπαύστως δούναι ημίν, πρό τού τέλους συγχώρησιν, καί ιλασμόν
αμαρτιών, καί βίου επανόρθωσιν, όπως εύρωμεν έλεος.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν

Τριάς αγία καί σεπτή τούς τήν Νηστείαν, εν εβδομάδεσι τρισί διανύοντας, διαφύλαξον σώους καί ακατακρίτους, αξίως διευδρομήσαι πρός τό εξής, καί πάσας τάς εντολάς σου διατελείν, ίνα ούτω προφθάσωμεν, ακατακρίτως ιδείν, τήν ένδοξον Ανάστασιν, ύμνον αίνον προσάγοντες.

Θεοτοκίον

Η προστασία τών πιστών Θεοκυήτορ, τών θλιβομένων η χαρά καί τών πενθούντων, η μεγίστη παράκλησις, τόν εκ τής γαστρός σου, Παρθένε τής παναγίας υπερφυώς, τεχθέντα αδιαλείπτως υπέρ ημών, σύν Αγγέλοις καί άρχουσι, δυσώπει ρύσασθαι ημάς, εν ώρα τής ετάσεως, τής δεινής κατακρίσεως.

Ο Κανών

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Άσμα αναπέμφωμεν

Έχων ως Θεός τό συμπαθές, μετανοούντα δέξαι με, τόν δαπανήσαντα, τόν βίον μου ασώτως, βοώ σοι τό, Ήμαρτον, κατηγόρων ου χρήζω, τήν αισχύνην τών έργων προσφέρων.

Βρώσιν λειοπώς Αγγελικήν, παρωμοιώθην κτήνεσιν, εν τώ σιτίζεσθαι τήν μοχθηράν κακίαν, αλλ' ούν επιστρέφοντα, δέξαι με ώσπερ ένα τών μισθίων, ουράνιε Πάτερ.

Νύκτα ηδονών τήν εκ τρυφής, προσγινομένην άπαντες, πιστοί αφήμενοι, φωτί τής αληθείας, σπουδαίως προσέλθωμεν, ίνα τής φωτοφόρου ευωχίας, καταξιωθώμεν.

Θεοτοκίον

Χαίροις ο πανάγιος ναός, ο πόκος ο θεόδροσος, εσφραγισμένη πηγή τού αθανάτου ρείθρου, τήν ποιμνην σου, Δέσποινα, φύλαττε εκ παντοίων πολεμίων, απολιορκήτως.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος πλ. δ'

Άσωμεν ωδήν τώ Θεώ

Νύν εν εβδομάσι τρισίν, ως πάλαι τριήμερος ο Ισραήλ, αγνισθέντες αδελφοί, όρει ευχών φθάσωμεν, καί εκείθεν θείων φωνών ακούσαντες, Χριστόν υμνήσωμεν.

Όσπερ Σαμψών νηστεία, δυναμωθέντες δεύτε, ως άλλον θήρα πατάξωμεν λαοί, τόν τής γαστρός δαίμονα, καί ου μή γελάση η Δαλιδά τών παθών, εξαπατώσα ημάς.

Δόξα...

Τρία μέλπω χερουβικώς, αγία σε θεότης, φώτα καί φώς, καί ζωήν τε καί ζωάς, Θεόν τόν γεννήσαντα, Θεόν τόν γεννηθέντα, Θεόν καί τό εκ Πατρός εκπορευθέν, Πνεύμα τό ζών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε η τής Εύας χαρά, η γάρ εκείνης λύπη, διά τού τόκου σου, πέπαυται Αγνή, χαίρε αδύτου φωτός, φωτεινή νεφέλη, έξ ής ανέτειλε Χριστός ο Θεός.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Πίστει ως Δαυϊδ καί ημείς, τή ταπεινοφροσύνη, καθοπλισθέντες, ως άλλον Γολιάθ, τόν υπερήφανον νούν, καταβεβληκότες, συνδιακόψωμεν καί μυριάδας παθών.

Ο Ειρμός

Άσωμεν ωδήν τώ Θεώ, τώ εκ πικράς δουλείας, τού Φαραώ ρυσαμένω Ισραήλ, καί εν πυρίνω στύλω, καί φωτός νεφέλη καθοδηγήσαντι, ότι δεδόξασται.

Ωδή η'

Οι θεορρήμονες

Εκδαπανήσας ουσίαν τήν πατρών, μετά πορνών εξεβλήθην, τών προαυλίων τής χάριτος, αλλά δέξαι με Πάτερ, δι' άμετρον έλεος.

Εν φαιδροτάτη νηστείας φωταυγεία, τών προσευχών λαμπρυνθέντες χρηματίσωμεν, ὅπως τῆς αμαρτίας, το σκότος εκφύγωμεν.

Εκδυσωπεί σε χορός τών Ασωμάτων, τά Χερουβίμ ικετεύει, καί τών Αγίων τά τάγματα, τās ψυχάς ημών σώσον, Χριστέ πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Τόν αγεώργητον βότρυν συλλαβούσα, εσκοτισμένον με μέθη, τῆς αμαρτίας σωφρόνισον, Θεοτόκε Παρθένε, ελπίς τών ψυχών ημών.

Ειρμός ἄλλος

Ο στεγάζων εν ὕδασι

Τό πατρών κειμήλιον, τό χρήμα τό θαυμαστόν, τήν μητέρα πάντων τών λατρευσάντων τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ, δεύτε τρυφήσωμεν, ἀδελφοί τήν Νηστείαν, καί γάρ αὕτη ρώννυσι τό σῶμα, καί καταφωτίζει τόν νούν, καί τήν καρδίαν.

Γεδεών τόν θαυμάσιον, εκμιμουμένη ψυχή, ἀρετάς φέρουσα, πίστιν ἐλπίδα, καί ἀγάπην Χριστοῦ, ἐξελθε κτείνουσα, τά ἀλλόφυλα πάθη, ὡς ἐκεῖνος, σύν τριακοσίοις, τό Μαδινιαῖον ἔθνος ἀποκαθαίρων.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Καί Τριάδα δοξάζω σε, καί ὡς Μονάδα ὑμνώ, σέ θεότης μία, Πάτερ παντοκράτορ, καί μονάρχα Υἱέ, Πνεῦμα τό ἅγιον, καί πανδέσποτον κράτος, μία φύσις, μία βασιλεία, ἐν δέ χαρακτηρισί, τρισί προσκυνουμένη.

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ἄς ἐν τόκῳ διέφυγεν, ὠδίνας υπερφυώς ἐν τῷ σῶ τιμίῳ Πάθει, ἐπέγνω ἡ τεκούσά σε, ἤλγει γάρ βλέπουσα, ἐν σταυρῷ σε παγέντα ἐκουσίως, ὑπό Ἰουδαίων, τόν ἐπί υδάτων, τήν γήν θεμελιούντα.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ημών, δόξα σοι

Ὅταν ἐλθῆς ἐν τῇ δόξῃ σου, τοῦ κρίναι πάσαν τήν γήν, σύν ταῖς χιλιάσι, καί μυριάσι τών Δυνάμεων, τότε μου Κύριε φείσαι ἄνες, καί ρύσαι καταδίκης, μή με κατασχύνης, μή με κατακρίνης, πυρί τῷ αἰωνίῳ.

Αἰνούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Ο στεγάζων ἐν ὕδασι τά ὑπερῶα αὐτοῦ, ὁ τιθεῖς θαλάσση, ὄριον ψάμμον, καί συνέχων τό πάν, σέ ὑμνεῖ ἥλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί προσφέρει ὕμνον πάσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ καί Κτίστη, εἰς τούς αἰώνας.

Ὡδή θ'

Τόν προδηλωθέντα ἐν ὄρει

Τόν ἀπό τῆς σῆς μακρυνθέντα, Πάτερ ἀγάπης, καί ἐθελουσίῳις Ὁρμαῖς, ἠδονῶν δουλωθέντα, ἐπιστρέφοντα ὡς τόν Ἄσωτον δέξαι, ἄλλος γάρ ὑπάρχεις πολυέλεος.

Ἄκαρπος ἐδείχθη συκῆ, μόνη τήν κακίαν γεωργῶν ὁ ἄθλιος, τό πύρ μοι προξενούσαν. Σύ οὖν Κύριε καρποφόρον με δείξον, πράξεις ἀγαθῆς καρποφορούντά σοι.

Νήστευσον ψυχή μου, κακίας καί πονηρίας, κράτησον ὀργῆς, καί θυμοῦ καί πάσης αμαρτίας. Ἰησοῦς γάρ τοιαύτην θέλει νηστείαν, ὁ φιλανθρωπότατος Θεός ημών.

Θεοτοκίον

Σύ εἰ Θεοτόκε, τά ὄπλα ημών καί τείχος, σύ εἰ ἡ ἀντίληψις, τών εἰς σέ προστρέχόντων, σέ καί νύν εἰς πρεσβείαν κινούμεν, ἵνα λυτρωθῶμεν τών ἐχθρῶν ημών.

Ειρμός ἄλλος

Μεγαλύνομέν σε

Καθαράν νηστείαν, τών κακῶν τήν ἀποχήν, προσενέγκωμεν, ὡς δῶρα εὐπρόσδεκτα,

Χριστώ τώ Θεώ ημών.

Ελισσαίος πάλαι, πώς διέτρεφε Προφήτας, μαθούσα ψυχή, σχεδίως εκτράφηθι, απευχαριστούσα Χριστώ.

Δόξα...

Τρισσομένην μίαν, σέ θεότης ανυμνώ, τοίς προσώποις μορφήν, Πατέρα τόν άναρχον, Υίόν, καί Πνεύμα τό ζών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεομήτορ Κόρη, η παστάς τού ουρανού, Βασιλέως Χριστού, σώζε τή πρεσβεία σου, τούς πόθω υμνούντάς σε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Δανιήλ τούς θήρας, εν τώ λάκκω ημεροί, εγκρατείας κημώ, καί ημείς δαμάσωμεν, τά πάθη νηστεύοντες.

Ο Ειρμός

Μεγαλύνομέν σε, τήν πανάμωμον Μητέρα, Χριστού τού Θεού, εν ή επεσκίασε τό Πνεύμα τό πανάγιον.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος δ'

Τόν χαλεπόν τών πταισμάτων μου, ρύπον ενδέδυμαι, καί τής χαράς τού νυμφώνος εκβέβλημαι οίκτειρόν με τή αφάτω σου ευσπλαγχνία, ως τόν Άσωτον παίδα ο Θεός, καί ελέησόν με. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Τίς ουκ εξίσταται Ορών, άγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν καλόν, όν ηγωνίσασθε; πώς εν σώματι όντες, τόν ασώματον εχθρόν ενικήσατε, Χριστόν Ομολογήσαντες, καί Σταυρώ Οπλισάμενοι; όθεν επαξίως ανεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καί βαρβάρων πολέμοι, απαύστως πρεσβεύσατε, σωθήναι τάς ψυχας ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η λαμπάς η άσβεστος, ο θρόνος τής δικαιοσύνης, άχραντε Δέσποινα πρέσβευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος δ'

Ότι ασθενείς ημείς, καί παρειμένοι ταίς αμαρτίαις, ίασαι τά συντριμματα ημών, ο ιατρός τών ψυχών ημών, ο επιστάμενος τόν νούν τών ανθρώπων, Φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός μα'

Έλπισον επί τόν Θεόν, ότι εξομολογήσομαι αυτώ.

Στίχ. Όν τρόπον επιποθεί η έλαφος επί τάς πηγάς τών υδάτων.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Η', 13 - Θ', 7)

Κύριον τόν Θεόν αυτόν αγιάσατε, καί αυτός έσται σοι φόβος, καί εάν επ' αυτώ πεποιθώς ής, έσται σοι εις αγιασμόν. Καί ουχ ως λίθου προσκόμματι συναντήσεσθε, ουδέ ως πέτρας πτώματι, οι δέ οίκοι Ιακώβ εν παγίδι, καί εν κυλάσματι εγκαθήμενοι εν Ιερουσαλήμ. Διά τούτο αδυνατήσουσιν εν αυτοίς πολλοί, καί πεσούνται καί συντριβήσονται καί εγγιούσι, καί αλώσονται άνθρωποι εν ασφαλεία όντες. Τότε φανεροί έσονται οι σφραγιζόμενοι τόν νόμον, τού μή μαθείν. Καί ερεί, Μενώ τόν Θεόν τόν αποστρέψαντα τό πρόσωπον αυτου από τού οίκου Ιακώβ, καί πεποιθώς έσομαι επ' αυτώ. Ιδού, εγώ καί τά παιδία, ά μοι έδωκεν ο Θεός, καί έσται σημεία καί τέρατα εν τώ

οίκω Ισραήλ, παρά Κυρίου Σαβαώθ, ός κατοικεί εν τώ όρει Σιών. Καί εάν είπωσι πρός υμάς. Ζητήσατε τούς εγγαστριμύθους, καί τούς από τής γής φωνούντας, τούς κενολογούντας, οι εκ τής κοιλίας φωνούσιν, ουχί έθνος πρός Θεόν αυτού εκζητήσουσι; Τί εκζητούσι περί τών ζώντων τούς νεκρούς; νόμον γάρ εις βοήθειαν έδωκεν, ίνα είπωσιν ουχ ως τό ρήμα τούτο, περί ού ουκ έστι δώρα δούναι περί αυτού. Καί ήξει εφ' ημάς σκληρός λιμός, καί έσται ως άν πεινάσητε, λυπηθήσεσθε, καί κακώς ερείτε τόν άρχοντα, καί τά πάτρια, καί αναβλέψονται εις τόν ουρανόν άνω, καί εις τήν γήν κάτω εμβλέψονται, καί ιδού, απορία στενή, θλίψις, καί στενοχωρία, καί σκότος, ώστε μή βλέπειν. Καί ουκ αποκριθήσεται ο εν τή στενοχωρία ών, έως καιρού, τούτο πρώτον πίε, ταχύ ποίει, χώρα Ζαβουλών, γή Νεφθαλείμ, καί οι τήν παραλίαν κατοικούντες καί πέραν τού Ιορδάνου, Γαλιλαία τών εθνών. Ο λαός ο πορευόμενος εν σκότει, ίδετε φώς μέγα, οι κατοικούντες εν χώρα, καί σκιά θανάτου, φώς λάμπει εφ' υμάς. Τό πλείστον τού λαού, ο κατήγαγες εν ευφροσύνη σου, καί ευφρανθήσονται ενώπιόν σου, ως οι ευφραϊνόμενοι εν αμήτω, καί όν τρόπον οι διαιρούμενοι σκύλα. Διότι αφήρηται ο ζυγός, ο επ' αυτών κείμενος, καί η ράβδος, η επί τού τραχήλου αυτών, τήν γάρ ράβδον τών απαιτούντων διεσκέδασεν, ως τή ημέρα τή επί Μαδιάμ. Ότι πάσαν στολήν επισυνηγμένην δόλω, καί ιμάτιον μετά καταλλαγής αποτίσουσι, καί θελήσουσιν, ει εγένοντο πυρίκαυστοι. Ότι παιδίον εγεννήθη ημίν, υιός καί εδόθη ημίν, ού η αρχή εγενήθη επί τού ώμου αυτού, καί καλείται τό όνομα αυτού, Μεγάλης βουλής άγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ισχυρός, εξουσιαστής, άρχων ειρήνης, Πατήρ τού μέλλοντος αιώνος, άξω γάρ ειρήνην επί τούς άρχοντας, καί υγείαν αυτώ. Μεγάλη η αρχή αυτού, καί τής ειρήνης αυτού ουκ έστιν όριον, επί τόν θρόνον Δαυίδ, καί επί τήν βασιλείαν αυτού, κατορθώσει αυτήν, καί αντιλαβέσθαι εν κρίματι καί δικαιοσύνη, από τού νύν, καί εις τόν αιώνα. Ο ζήλος Κυρίου Σαβαώθ ποιήσει ταύτα.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός μβ'

Σωτήριον τού προσώπου μου, καί ο Θεός μου.

Στίχ. Κρίνόν μοι, ο Θεός, καί δίκασον τήν δίκην μου.

t53top

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Νηστείαν ποθήσωμεν ψυχής, πάθη χαλεπώτατα τή συνεργεία τού Πνεύματος, καταμαραίνουσαν, καί ενθέους πράξεις, πράττειν ενισχύουσαν, καί νούν πρός ουρανόν αναπέμπουσαν, καί τήν συγχώρησιν, προξενούσαν ών ημάρτομεν, δωρουμένην εκ Θεού οικτίρμονος.

Άπαντα τόν βίον μου αισχρώς, δαπανήσας Κύριε, μετά πορνών ο ταλαίπωρος, ώσπερ ο Άσωτος, κατανύξει κράζω. Πάτερ επουράνιε, ημάρτηκα ιλάσθητι σώσόν με, καί μή απώση με, εμαυτόν εκ σου μακρύναντα, καί ενθέοις, έργοις νύν πτωχεύσαντα.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος γ' Δεύτε Άπαντα τά πέρατα

Δεύτε άπαντες κυμβάλις ψαλμικοίς, τήν σεπτήν εγκράτειαν κατασπαζόμενοι διηγήσωμεν, εν αυτή γάρ νοητώς, όφιν τόν αρχέκακον καταράσσομεν, όθεν παρρησία βώμεν Χριστώ. Παράσχου Σώτερ ακατακρίτως, τόν πανάγιόν σου Σταυρόν κατιδέσθαι, καί καταπροσκυνήσαι, εν ψαλμοίς καί ύμνοις, εορτάζειν φαιδρώς.

Καί τού Μηνάιου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός μγ'

Εν τώ Θεώ επαινεθησόμεθα όλην τήν ημέραν.

Στίχ. Ο Θεός, εν τοίς ωσίν ημών ηκούσαμεν.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ς', 9-22)

Νώε άνθρωπος δίκαιος, τέλειος ών εν τή γενεά αυτού, τώ Θεώ ευηρέστησε Νώε. Εγέννησε δέ Νώε τρείς υιούς, τόν Σήμ, τόν Χάμ, τόν Ιάφεθ. Εφθάρη δέ η γή εναντίον τού Θεού, καί επλήσθη η γή αδικίας. Καί είδε Κύριος ο Θεός τήν γήν, καί ήν κατεφθαρμένη, ότι κατέφθειρε πάσα σάρξ τήν οδόν αυτού επί τής γής. Καί είπε Κύριος ο Θεός τώ Νώε. Καιρός παντός ανθρώπου ήκει εναντίον μου, ότι επλήσθη η γή αδικίας απ' αυτών, καί ιδού, εγώ καταφθείρω αυτούς, καί τήν γήν. Ποίησον ούν σεαυτώ κιβωτόν εκ ξύλων ασήπτων, τετραγώνων, νοσσιάς ποιήσεις κατά τήν κιβωτόν, καί ασφαλώσεις αυτήν έσωθεν καί έξωθεν τή ασφάλτω. Καί ούτω ποιήσεις τήν κιβωτόν, τριακοσίων πήχεων τό μήκος τής κιβωτού, καί πεντήκοντα πήχεων τό πλάτος, καί τριάκοντα πήχεων τό ύψος αυτής. Επισυνάγων ποιήσεις τήν κιβωτόν, καί εις πήχυν συντελέσεις αυτήν άνωθεν, τήν δέ θύραν τής κιβωτού ποιήσεις εκ πλαγίων, κατάγια διώροφα καί τριώροφα ποιήσεις αυτήν. Εγώ δέ ιδού επάγω τόν κατακλυσμόν, ύδωρ επί τήν γήν, καταφθείραι πάσαν σάρκα, εν ή εστι πνεύμα ζωής υποκάτω τού ουρανού, καί όσα άν ή επί τής γής, τελευτήσει. Καί στήσω τήν διαθήκην μου μετά σου, εισελεύση δέ εις τήν κιβωτόν, σύ, καί οι υιοί σου, καί η γυνή σου, καί αί γυναίκες τών υιών σου μετά σου. Καί από πάντων τών κτηνών, καί από πάντων τών ερπετών καί από πάντων τών θηρίων, καί από πάσης σαρκός, δύο δύο από πάντων εισάξεις εις τήν κιβωτόν, ίνα τρέφης μετά σεαυτού, άρσεν καί θήλυ έσονται. Από πάντων τών ορνέων τών πετεινών κατά γένος, καί από πάντων τών κτηνών κατά γένος, καί από πάντων τών ερπετών τών ερπόντων επί τής γής κατά γένος αυτών, δύο δύο από πάντων εισελεύσονται πρός σέ, τρέφεσθαι μετά σου, άρσεν καί θήλυ. Σύ δέ λήψη σεαυτώ από πάντων τών βρωμάτων, ά έδεσθε, καί συνάξεις πρός σεαυτόν, καί έσται σοί, καί εκείνοις φαγείν. Καί εποίησε Νώε πάντα, όσα ενετείλατο αυτώ Κύριος ο Θεός, ούτως εποίησε.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός μδ'

Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Στίχ. Εξηρεύξατο η καρδιά μου λόγον αγαθόν.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Η', 1-21)

Υιέ, σύ τήν σοφίαν κήρυξον, ίνα φρόνησίς σοι υπακούση, επί γάρ τών υψηλών άκρων εστίν, ανά μέσον δέ τών τρίβων έστηκε, παρά γάρ πύλαις δυναστών παρεδρεύει, εν δέ εισόδοις υμνείται. Υμάς, ώ άνθρωποι, παρακαλώ, καί προΐεμαι εμήν φωνήν υιοίς ανθρώπων. Νοήσατε άκακοι πανουργίαν, οι δέ απαίδευτοι ένθεσθε καρδίαν. Εισακούσατέ μου, σεμνά γάρ ερώ, καί ανοίσω από χειλέων ορθά. Ότι αλήθειαν μελετήσει ο λάρυγξ μου, εβδελυγμένα δε εναντίον εμού χείλη ψευδή. Μετά δικαιοσύνης πάντα τά ρήματα τού στόματός μου, ουδέν εν αυτοίς σκολιόν, ουδέ στραγγαλιώδες. Πάντα ευθέα εστί τοίς συνιούσι, καί ορθά τοίς ευρίσκουσι γνώσιν. Λάβετε παιδείαν, καί μή αργύριον, καί γνώσιν υπέρ χρυσίον δεδοκιμασμένον, κρείσσον γάρ σοφία λίθων πολυτελών, πάν δέ τίμιον ουκ άξιον αυτής εστιν. Εγώ η σοφία κατεσκήνωσα βουλήν καί γνώσιν, καί έννοιαν εγώ επεκαλεσάμην. Φόβος Κυρίου μισεί αδικίαν, ύβριν τε, καί υπερηφανίαν, καί οδούς πονηρών, μεμίσηκα δέ εγώ διεστραμμένας οδούς κακών. Εμή βουλή καί ασφάλεια, εμή φρόνησις, εμή δέ ισχύς. δι' εμού βασιλείς βασιλεύουσι, καί οι δυνάσται γράφουσι δικαιοσύνην. δι' εμού μεγιστάνες μεγαλύνονται, καί τύραννοι δι' εμού κρατούσι γής. Εγώ τούς εμέ φιλούντας αγαπώ, οι δέ εμέ ζητούντες ευρήσουσι χάριν. Πλούτος καί δόξα εμοί υπάρχει, καί κτήσις πολλών, καί δικαιοσύνη. Βέλτιον εμέ καρπίζεσθαι υπέρ χρυσίον καί λίθον τίμιον, τά δέ εμά γεννήματα κρείσσον αργυρίου εκλεκτού. Εν οδοίς δικαιοσύνης περιπατώ, καί ανά μέσον τρίβων αληθείας αναστρέφομαι, ίνα μερίσω τοίς εμέ αγαπώσιν ύπαρξιν, καί τούς θησαυρούς αυτών εμπλήσω αγαθών.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ἦχος β'

Πάτερ αγαθέ, πάντων ὧν μοι δέδωκας, ἐγύμνωσέ με ἡ ἀφροσύνη, ἐμακρύνθην ἀπό σοῦ, καί ἐδούλευσα ξένω πολίτη, ζῶα μοχθηρά ἐβόσκησα, καί τῆς αὐτῶν τροφῆς οὐκ ἐνεπλησκόμην, διό ἐδραμον πρός σέ, γινώσκων σου τήν εὐσπλαγχνίαν. Σκέπασόν μου τήν γύμνωσιν, τή φιλανθρωπία σου καί σώσόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων, πρεσβευόντων υπέρ ἡμῶν, καί τόν Χριστόν υμνούντων, πάσα πλάνη πέπαιται, καί τῶν ἀνθρώπων, τό γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐκ λαγόνων σου παρθενικῶν, φῶς τῷ Κόσμῳ ἔλαμψε, διά λόγου ὁ Λόγος. Αὐτόν ἰκέτευε σεμνή Παναγία Παρθένη, ρυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α'

Του λίθου σφραγισθέντος

Νηστεία καί δεήσει, εαυτούς καθαρίσωμεν, καί πενήτων προμηθεία τόν Θεόν θεραπεύσωμεν, στενάξωμεν, πενήθισωμεν θερμῶς, ὡς ἔχωμεν καιρόν ἐπιστροφῆς, ἵνα πένθους αἰωνίου, τοῦ ἐν φλογί γεέννης λυτρωθῆμεν, δόξαν ἀναπέμποντες Χριστῷ, μετάνοιαν Ὀρίσαντι βροτοίς, πάσι τοῖς ἐπιστρέφουσι, γνώμης εὐθύτητι.

Θεοτοκίον

Τάς χεῖράς σου τὰς θείας, αἰς τόν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένη Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καί παθῶν καί κινδύνων τούς πόθω, ἀνευφημούντάς σε καί βοώντάς σοι. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διά τοῦ τόκου σου.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'

Ευφραινέσθω τά οὐράνια

Τή νηστεία ευφραινόμενοι, ταῖς ὑμνωδίαις ἀγαλλόμενοι, καί ταῖς ἐντεύξεσι κράτος, κατὰ πάντων τῶν παθῶν, φερόμενοι πατήσωμεν, τοῦ Βελίαρ τὰ ἐνεδρα, βοήσωμεν τῷ Χριστῷ συνεπόμενοι. Τόν Σταυρόν σου βλέψαι ἀξίωσον ἡμᾶς, ὡς οἰκτίρμων παρέχων τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Τήν ωραιότητα

Θεομακάριστε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, τήν ἀσθενούσάν μου, ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι δεινῶς, τοῖς πταίσμασι Θεοτόκε, ὅθεν καί κραυγάζω σοι, στεναγμῷ τῆς καρδίας μου. Δέξαι με πανάμωμε, τόν πολλὰ πλημμελήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ βῶ σοι. Χαίρε Θεοῦ οἰκητήριον.

Ὡδή β' Ἦχος α'

Ὁ Εἰρμός

Ἴδετε ἴδετε, ὅτι Θεός ἐγώ εἰμι, ὁ δουλωθέντα τόν λαόν τοῦ Ἰσραήλ, τῷ Μωϋσῆ δημαγωγεῖν, ἐν ἐρήμῳ προστάξας, καί σώσας ὡς δυνατός τή ἐξουσία μου.

Υιοθετήσας με, διά λουτροῦ βαπτίσματος, ὁ υπεράγαθος Πατήρ, πλούτῳ παντοίων

εκόσμησας καλών, αλλ' εδούλευσα θέλων, τοίς ακάρποις λογισμοίς, όθεν επτώχευσα.

ίλεως ίλεως, ίλεως έσο Κύριε, κρίνον τήν κρίσιν μου εμοί, Δικαιοκρίτα τόν μικρόν μου στεναγμόν, διά έλεος μέγα, προσδεχόμενος Χριστέ, καί μή παρίδης με.

Αποδυσάμενοι τό δυσαχθές χιτώνιον, τής ακρασίας, τήν φαιδράν τής εγκρατείας, ενδυσώμεθα στολήν, καί λαμπροί γεγονότες τήν λαμπράν τού Λυτρωτού, φθάσωμεν Έγερσιν.

Θεοτοκίον

Σώσον με σώσον με, η τόν Σωτήρα τέξασα, ίδε τήν θλίψιν μου Αγνή, ήν η πληθύς τών αμετρήτων μου κακών, εμποιεί καθ' ημέραν, τή αθλία μου ψυχή, εξ απογνώσεως.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος γ'

Ίδετε, ίδετε, ότι εγώ ειμι

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι, ο τήν σωτηρίαν υμίν πηγάσας ως Θεός, ήν διά τής εγκρατείας, πάντες βροτοί αρύσασθε.

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι, Ο καιρόν Ορίσας, ιερόν άγιον υμίν, εις ευωχίαν ψυχικήν, τό τής Νηστείας στάδιον.

Δόξα...

Τριάδα δοξάσωμεν, Μονάδα προσκυνήσωμεν, άναρχον άναρχου, Πατρός Υιόν μονογενή, Πνεύμα τό σύνθρονον Υιώ, καί Πατρί συναϊδιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δυσώπησον απαύστως, τόν Σωτήρα Πανάμωμε, τους σέ Θεοτόκον, σώματί τε καί ψυχή, ομολογούντας εκ πάσης, ρυσθήναι περιστάσεως.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Μέγας εί Κύριε, καί θαυμαστά τά έργα σου, ότι εν τώ λάκκω άβρωτον έδειξας ποτέ, τόν Δανιήλ εκ λεόντων, νηστεία συμφραξάμενον.

Ο Ειρμός

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι, Ο Σωτήρ τού Κόσμου, τό φώς τό αληθινόν, η πηγή τής ζωής, ο Υιός τού Θεού.

Ωδή η'

Όν φρίττουσιν Άγγελοι

Θρηνώ καί οδύρομαι, τήν ώραν εννοών, καθ' ήν παραστήσομαι, τώ θρόνω τώ φρικτώ, ευθύνας υφέξων, τών πολλών μου κακών, ών περ εν αγνοία, ετέλεσα καί γνώσει.

Μωσής καθαρτήριον, νηστείαν ευρηκώς, Θεόν κατενόησε, τόν μόνον καθαρόν. Ψυχή μου νηστεία καθάρισθητι, ίνα πλησιάσης, Θεώ τώ φιλανθρώπω.

Νηστείαν ποθήσωμεν, μητέρα αρετών, τρυφήν βδελυξώμεθα, γεννήτριαν παθών, καί κράξωμεν. Πάτερ ο εν τοίς ουρανοίς, σώσον ημάς σώσον, ευχαίς τών σών Αγίων.

Θεοτοκίον

Κριτήν όν εγέννησας, Παρθένε Μαριάμ δυσώπει εν ώρα με, τής κρίσεως Αγνή, οικτείραι καί σώσαι, τόν κατάκριτον, μόνη προστασία τού γένους τών ανθρώπων.

Ειρμός άλλος

Τόν εν φλογί τοίς Παισί

Τών νηστειών τήν υπέρλαμπρον, χάριν μεμυημένοι, αρεταίς αστραφθώμεν, γαληνά τά πρόσωπα, γαληνά καί τά ήθη εναποδεικνύντες, τής ψυχής καταστάσει.

Νενηστευκώς Ελισσαίος τόν παίδα, τή Σωμανίτιδι, αποδίδωσι ζώντα. Εν τούτω γνωρίσωμεν, αδελφοί τήν νηστείαν, ως καλόν μέγα, ως θεοδώρητον χάριν.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν και άγιον Πνεύμα

Σύν τώ Πατρί τόν Υιόν προσκυνούμεν, και Πνεύμα άγιον, έν Τριάδι Μονάδα, σύν Αγγελίοις κράζοντες, τοίς πηλίνοις στόμασι. Δόξα εν υψίστοις, Θεώ τώ εν Τριάδι.

Και νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτοκείς παρθενεύουσα μόνη, θεοχαρίτωτε, τό μυστήριον μέγα, φρικτόν τό τεράστιον! Θεόν γάρ εγέννησας σεσωματωμένον, τόν Σωτήρα τού Κόσμου.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Μηδείς ημών ρα θυμία και όκνω, βαλλέσθω ώ αδελφοί. Ο καιρός εργασίας, ώρα πανηγύρεως, τίς ο φρόνιμος άρα, έν μιά ημέρα, κερδήσαι όλους αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, και προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν εν φλογί τοίς Παισι τών Εβραίων, συγκαταβάντα θεϊκή τή δυνάμει, και οφθέντα Κύριον, Ιερείς ευλογείτε, και υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Τήν φωτοφόρον νεφέλην

Εις αμαρτίας πελάγη, εις απογνώσεως βάθη, εις τρικυμίας λογισμών και παθών καταιγίδας, περιπεσών αναβοώ. Ελέους η άβυσσος, βοήθει μοι, και τή σή ευσπλαγχνία, όμβρησόν μοι ιλασμόν αμαρτιών.

Διά νηστείας τό σώμα, δι' εγκρατείας τό πνεύμα, διά δακρύων τήν ψυχήν, εκκαθάρωμεν πιστοί, και καθαροί τώ καθαρώ, λαμπρώς υπαντήσωμεν, οψόμενοι τά σωτήρια Πάθη, ά υπέστη δι' ημάς ο Λυτρωτής.

Ως ο Τελώνης στενάζω, ώσπερ η Πόρνη δακρύω, ως ο Ληστής αναβοώ. Μνήσθητί μου Οικτίρμον, ως ο Τυφλός, Υιέ Θεού, κραυγάζω σοι. Άνοιξον, τής ψυχής μου οφθαλμούς, πυρωθέντας τή κακία, τού δολίου περνιστού.

Θεοτοκίον

Τό αλατόμητον όρος, τήν αδιόδευτον πύλην, τήν ανωτέραν ουρανού, και τής Κτίσεως πάσης, τήν καλλονήν τού Ιακώβ, τήν στάμνον τήν πάγχρυσον, και γέφυραν, και Μητέρα τού Κτίστου, τήν Παρθένον, μακαρίσωμεν πιστοί.

Άλλος

Εν Σιναίω τώ όρει

Τάς παρούσας ημέρας γνωρίσαντες, υπέρ πάσας Ιεράς, προσευχάς τώ Θεώ αναπέμψωμεν, συνειδήσει καθαρά, συχνότερως τό γόνυ κλίνοντες, και λέγοντες. Κύριε πρόσδεξαι, τάς δεήσεις και προσευχάς, τών σών δούλων αεί.

Ο λαός ο καθίσας ως γέγραπται, τού φαγείν τε και πιείν, εξανέστησαν παίζειν λατρεύοντες, τώ γλυπτώ Βεελφεγώρ. Βλέπε γαστριμαργίας τά δεινά κυήματα, ημείς δέ νηστεύσωμεν, και δοξασθησόμεθα, ως ο μέγας Μωσής.

Δόξα...

Τή ουσία Μονάς εστιν άτμητος, η υπέρθεος Τριάς, ενουμένη τή φύσει μερίζεται, τοίς προσώποις ιδικώς, μή τμωμένη γάρ τμάται, έν ούσα τρισσεύεται, αύτη Πατήρ εστιν, ο Υιός, και Πνεύμα τό ζών, η φρουρούσα τό πάν.

Και νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτόκον παρθένον τίς ήκουσε, και μητέρα πλήν ανδρός; Μαριάμ εκτελείς τό τεράστιον, αλλά φράζε μοι τό Πώς; Μή ερεύνα τά βάθη τής Θεοτοκίας μου, τούτο πανάληθες, υπέρ δέ ανθρώπινον νούν η κατάληψις.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ότι σου η οργή ανυπόστατος επί τούς αμαρτωλούς, τίς λοιπόν υποστήσεται Κύριε, τήν εκ ταύτης απειλήν; Ο αμέτρητον έχων τό έλεος σώσόν με, τή ευσπλαγχνία σου, ου κατά τά έργα μου, τά πολλά και δεινά.

Ο Ειρμός

Εν Σιναίω τώ όρει κατείδέ σε, εν τή βάτω Μωϋσής, τήν αφλέκτως τό πύρ τής θεότητας, συλλαβούσα εν γαστρί. Δανιήλ δέ σε είδεν, όρος αλατόμητον, ράβδον τήν βλαστήσασαν, Ησαΐας κέκραγε, τήν εκ ρίζης Δαυΐδ.

Απόστιχα τών Αίνων Ιδιόμελον Ήχος βαρύς

Ήμαρτον ομολογώ σοι Κύριε, ο άσωτος εγώ, ου τολμώ ατενίσαι εις ουρανόν τό όμμα, εκείθεν γάρ εκπεσών, εγενόμην άθλιος. Ήμαρτον εις τόν ουρανόν καί ενώπιόν σου, καί ουκ ειμί άξιος κληθήναι υιός σου, εμαυτόν αποκηρύττω, ου χρήζω κατηγορών, ουδέ πάλιν μαρτύρων, έχω θριαμβεύουσάν μου τήν ασωτίαν, έχω στηλιτεύουσαν τήν φαύλην πολιτείαν, έχω καταισχύνουσαν τήν παρούσάν μου γύμνωσιν, πρός εντροπήν δέ τά ράκη, ά περιβέβλημαι. Εύσπλαγγχε Πάτερ, Υιέ μονογενές, τό Πνεύμα τό άγιον, μετανοούντά με δέξαι, καί ελέησόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Εν μέσω τού σταδίου τών παρανόμων, αγαλλόμενοι, ανεβών οι Αθλοφόροι. Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ετέχθης εκ Παρθένου ανερμηνεύτως, καί εφώτισας τούς εν σκότει, Χριστέ, βοώντας. Κύριε δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ Τροπάριον τής Προφητείας Ήχος βαρύς

Σωτηρία ημών υπάρχουν Κύριε, καί υπερασπιστής εν ημέρα θλίψεως, ελέησον ημάς κατά τό μέγα σου έλεος, φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός με'

Κύριος τών δυνάμεων μεθ' ημών.

Στίχ. Ο Θεός ημών καταφυγή, καί δύναμις.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Θ', 9 - Ι', 4)

Τάδε λέγει Κύριος. Γνώσονται πάς ο λαός τού Εφραΐμ, καί οι καθήμενοι εν Σαμαρεία, εφ ύβρει καί υψηλή καρδιά, λέγοντες. Πλίνθοι πεπτώκασιν, αλλά δεύτε λαξεύσωμεν λίθους, καί κόψωμεν συκαμίνους, καί κέδρους, καί οικοδομήσωμεν εαυτοίς πύργον, καί ράξει ο Θεός τούς επανισταμένους επ' όρους Σιών επ' αυτόν, καί τούς εχθρούς αυτού διασκεδάσει. Συρίαν αφ' ηλίου ανατολών, καί τούς Ελληνας αφ' ηλίου δυσμών, τούς κατεσθίοντας τόν Ισραήλ όλω τώ στόματι. Επί πάσι τούτοις ουκ απεστράφη ο θυμός, αλλ' έτι η χείρ υψηλή. Καί ο λαός ουκ απεστράφη, έως επλήγη, καί τόν Κύριον ουκ εξεζήτησαν. Καί αφείλε Κύριος από Ισραήλ, κεφαλήν καί ουράν, μέγαν καί μικρόν, εν μιá ημέρα, πρεσβύτην, καί τούς τά πρόσωπα θαυμάζοντας, αύτη η αρχή, καί προφήτην διδάσκοντα άνομα ούτος η ουρά. Καί έσονται, οι μακαρίζοντες τόν λαόν τούτον, πλανώντες, καί πλανώσιν, όπως καταπίωσιν αυτούς. Διά τούτο επί τούς νεανίσκους αυτών ουκ ευφρανθήσεται ο Κύριος, καί τούς ορφανούς αυτών, καί τás χήρας αυτών ουκ ελεήσει, ότι πάντες άνομοι καί πονηροί, καί πάν στόμα λαλεί άδικα. Επί πάσι τούτοις ουκ απεστράφη ο θυμός, αλλ' έτι η χείρ υψηλή. Καί καυθήσεται ως πύρ η ανομία, καί ως άγρωστις ξηρά βρωθήσεται υπό πυρός, καί καυθήσεται εν τοίς δάσει τού δρυμού, καί συγκαταφάγεται τά κύκλω τών βουνών πάντα. Διά θυμόν οργής Κυρίου συγκέκαυται η γή όλη, καί έσται ο λαός ως κατακεκαυμένος υπό πυρός, άνθρωπος τόν αδελφόν αυτού ουκ ελεήσει, αλλά εκκλινεί εις τά δεξιά, ότι πεινάσει, καί φάγεται εκ τών αριστερών, καί ου μή εμπλησθή άνθρωπος, εσθίων τás σάρκας τού βραχίονος αυτού. Φάγεται γάρ Μανασσή τού Εφραΐμ, καί Εφραΐμ τού Μανασσή, ότι

άμα πολιορκήσουσι τόν Ιούδαν. Επί τούτοις πάσιν ουκ απεστράφη ο θυμός, αλλ' έτι η χείρ υψηλή, ουαί τοίς γράφουσι πονηρίαν! γράφοντες γάρ, πονηρίαν γράφουσιν, εκκλίνοντες κρίσιν πτωχών, αρπάζοντες κρίμα πενήτων τού λαού μου, ώστε είναι αυτοίς χήραν εις διαρπαγήν, και ορφανόν εις προνομήν. Καί τί ποιήσουσιν εν τή ημέρα τής επισκοπής; η γάρ θλίψις υμίν πόρρωθεν ήξει, και πρός τίνα καταφεύξεσθε τού βοηθηθήναι; και πού καταλείπετε τήν δόξαν υμών, τού μή εμπεισείν εις απαγωγήν. Επί πάσι τούτοις ουκ απεστράφη, η οργή αυτού, αλλ' έτι η χείρ αυτού υψηλή.

Προκείμενον Ήχος γ' Ψαλμός μς'

Ψάλατε τώ Θεώ ημών, ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

t54[top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ήχος γ' Έστησαν τά τριάκοντα

Κύριε ο Σταυρώ κτείνας τόν δόλιον, τής αυτού ρύσαί με απάτης, τόν αμαρτάνοντα και εξαπατώμενον, και Νηστεία εκκαθάρας με, δίδου μοι τά σά θελήματα τελείν, όπως βλέψω Δέσποτα, γεγηθώς τά σεπτά Παθήματά σου.

Τέτρωμαι, ηδονής ρομφαία Κύριε, και δεινώς όλως ενεκρώθην, ίασαι, ζώωσον τήν ταπεινήν μου ψυχήν, ο τή λόγγη τρωθείς Δέσποτα, και τούς τετρωμένους βέλει τού εχθρού, ως Σωτήρ ιασάμενος, και σεπτών σου Παθών κοινωνόν ανάδειξόν με.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος β' Σταυρωθήτω έκραζον

Τή Νηστεία Κύριε, τάς ψυχάς φωτισθέντες, καταξιωθώμεν, τόν Σταυρόν σου ακατακρίτως ιδείν εν χαρά, και προσκυνήσαι φοβερώς, διαλάμπει γάρ αυτός, Πάθη τά σά τά εκούσια, ά ευδόκησον φθάσαι, ημάς ως φιλάνθρωπος.

**Και τού Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Και νύν... Σταυροθεοτοκίον**

Προκείμενον Ήχος γ' Ψαλμός μζ'

Μέγας Κύριος, και αινετός σφόδρα.

Στίχ. Εν πόλει τού Θεού ημών εν όρει αγίω αυτού.

**Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ζ', 1-5)**

Είπε Κύριος ο Θεός πρός Νώε. Είσελθε σύ και πάς ο οίκός σου εις τήν κιβωτόν, ότι σέ είδον δίκαιον εναντίον μου, εν τή γενεά ταύτη. Από δέ τών κτηνών τών καθαρών, εισάγαγε πρός σέ επτά επτά, άρσεν και θήλυ, και από τών κτηνών τών μή καθαρών, δύο δύο, άρσεν και θήλυ. Και από τών πετεινών τού ουρανού τών καθαρών, επτά επτά, άρσεν και θήλυ, και από πάντων τών πετεινών τών μή καθαρών, δύο δύο, άρσεν και θήλυ, διαθρέψαι σπέρμα επί πάσαν τήν γήν. Έτι γάρ ημερών επτά, εγώ επάγω υετόν επί τήν γήν, τεσσαράκοντα ημέρας. Και τεσσαράκοντα νύκτας, και εξαλείψω πάν τό ανάστημα, ό εποίησα, από προσώπου πάσης τής γής. Και εποίησε Νώε πάντα, όσα ενετείλατο αυτώ Κύριος ο Θεός.

Προκείμενον Ήχος β' Ψαλμός μη'

Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Στίχ. Ακούσατε ταύτα πάντα τά έθνη.

**Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Η', 32 - Θ', 18)**

Υιέ, άκουέ μου, και μακάριοι, οί οδούς μου φυλάξουσιν. Ακούσατε σοφίαν, και σοφίσθητε, και μή αποφραγήτε. Μακάριος ανήρ, ός εισακούσεται μου, και άνθρωπος,

ός τās εμάς οδοὺς φυλάξει, αγρυπνῶν ἐπ' ἐμαίς θύραις καθ' ἡμέραν, τηρῶν σταθμοὺς ἐμῶν εισόδων, αἱ γάρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καί ἐτοιμάζεται θέλησις παρά Κυρίου. Οἱ δέ αμαρτάνοντες εἰς ἐμέ, ἀσεβούσιν εἰς τās εαυτῶν ψυχάς, καί οἱ μισούντές με, ἀγαπῶσι θάνατον. Ἡ σοφία ἠκοδόμησεν εαυτὴ οἶκον, καί ὑπήρξε στύλους ἐπτά. Ἐσφαξε τὰ εαυτῆς θύματα, ἐκέρασεν εἰς κρατήρα τὸν εαυτῆς οἶνον, καί ἠτοιμάσατο τὴν εαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς εαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος, ἐπὶ κρατήρα, λέγουσα. Ὁς ἐστὶν ἀφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με, καί τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν, εἶπεν. Ἐλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καί πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Απολείπετε ἀφροσύνην, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε, καί ζητήσατε φρόνησιν, καί κατορθώσατε ἐν γνώσει σύνεσιν. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται εαυτῷ ἀτιμίαν, ἐλέγχων δέ τὸν ἀσεβῆ, μωμῆσεται εαυτὸν, οἱ γάρ ἐλεγχοὶ τῷ ἀσεβεῖ, μῶλωπες αὐτῷ. Μὴ ἐλέγχε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἐλέγχε σοφόν, καί ἀγαπήσει σε, δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καί σοφώτερος ἔσται, γνώριζε δικαίω, καί προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου, καί βουλή Ἁγίων, σύνεσις, τὸ δέ γνῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τοῦτω γάρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καί προστεθήσεται σοι ἔτη ζωῆς.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος β'

Πατέρα σε τὸν Κτίστην, ἐπιγράφεσθαι τολμῶ Κύριε, ζῶ ὃν ὑπάρχων γηγενές, τῆς σῆς μετέχων εἰκόνας, κὰν τῆς υἱοθεσίας διήμαρτον, ἀσώτως βιώσας, καί τῆ λήθη τῶν σῶν δωρεῶν, ἐκδαπανήσας τὴν περιουσίαν. Μὴ οὖν ἀποκηρύξης με, ὁ τὸν σὸν εὐδοκήσας Υἱὸν μονογενῆ, Σταυρόν ὑπὲρ ἐμοῦ σαρκί, καί θάνατον ὑπομείναι, ἀλλὰ βελτιώσας, οἰκείωσον σαυτῷ Φιλάνθρωπε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς Τυράννοις λέγοντες. Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων, εἰ καὶ πυρί, καί βασάνοις παραδώσετε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε

Ὅτε σε ὁ ἄνομος λαός, Σῶτερ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ξύλῳ ἀνήρτησε, τότε καὶ ἡ πάναγνος, ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, παρεστῶσα ὠδύρετο, ὀλοφυρομένη. Τέκνον μου γλυκύτατον, φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν, οἴμοι! πῶς κακούργων ἐν μέσῳ ξύλου προσπαγῆναι ἠνέσχου, ὁ τὴν γῆν κρεμάσας ἐν τοῖς ὕδασι;

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'

Τὴν ωραιότητα

Ξύλῳ ἐμάρανας, τὴν φλόγα Δέσποτα, τῆς παραβάσεως, Σταυρῷ ὑψούμενος καὶ ἀπενέκρωσας ἐχθρόν, νεκρούμενος θελήματι, ὅθεν ἰκετεύω σε, τῆς σαρκός μου θελήματα, νέκρωσον καὶ ζώωσον, τὴν ἀθλίαν καρδίαν μου, νηστεία παθοκτόνω καθάρας με πάσης κηλίδος ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐπονείδιστον, οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας, ὃν ἡ τεκούσά σε Χριστέ, ὀρώσα ἐτιπρώσκετο, σπλάγχνα κοπτομένη γάρ, μητρικῶς ἐπωδύρετο, ἥς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, οἰκτείρησον καὶ σώσον τὸν Κόσμον, ὁ αἴρων τὴν τούτου αμαρτίαν.

Μετά τὴν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος β'
Αναστάς εκ τού μνήματος

Τήν φαιδράν διανύοντες, τών Νηστειών ευωχίαν βοώμεν. Ἀπαντας διατήρησον ἐν ειρήνῃ Κύριε, πάσης τῆς μηχανίας τοῦ εχθροῦ ρυσάμενος, καί αξίωσον ἡμᾶς ὡς υπεράγαθος, τόν Σταυρόν σου τόν σεπτόν, φόβῳ ασπάσασθαι, ὁ δι' αὐτοῦ τά ἐλέη σου, παρέχων τῇ Οἰκουμένῃ, μόνη Πολυέλεε.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον
Ευσπλαγχνίας

Ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλῳ Ὁρώσά σε νεκρόν, ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, βοώσα ἔλεγε. Τί τό φοβερόν τούτο μυστήριον; ὁ πάσι δωρούμενος ζωήν τήν αἰώνιον, εκουσίως ἐν σταυρῷ πῶς θνήσκεις, θάνατον ἐπονείδιστον.

Ὠδή γ' Ἦχος γ'
Τό στερέωμα

Συσταυρούμενοι, τῷ δι' ἡμᾶς σταυρωθέντι, νεκρώσωμεν ἅπαντα, σαρκός τά μέλη ἐν νηστείαις καί ευχαίς καί δεήσεσιν.

Ὁ τήν ἀκανθάν, τῆς ἀμαρτίας εκτείλας, σταυρώσει σου Κύριε, τούς ἀκανθῶδεις, λογισμούς τῆς διανοίας μου ἐκτίλον.

Καθοπλίσαντες, τὰς διανοίας νηστεία τρεψώμεθα ἐκφυλα Δαιμόνων στίφη, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ τειχιζόμενοι.

Θεοτοκίον

Σωματούμενος ἐκ σοῦ προήλθεν ὁ Λόγος, τήν ἐκπτώσιν Ἄχραντε, τών Προπατόρων, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν διορθούμενος.

Ἔτερον Ποίημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου
Ἦχος β'

Στερέωσον ἡμᾶς

Ὁσός ζωοποιός Σταυρός Κύριε, σφραγίς μοι υπάρχεις εἰς σωτηρίαν, ἐν αὐτῷ γάρ τόν ἀντίπαλον καταργῶν ἀνυμνῶ σε ὡς Θεόν δυνατόν.

Τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ καρπὸν ἤνεγκε, τῷ Κόσμῳ ζωώσεως αἰδίου, οὐ ἡμεῖς ἀπογευόμενοι, ἐκ θανάτου Χριστέ ἀπολυτρούμεθα.

Δόξα...

Τά τρία τῆς μίας μορφῆς πρόσωπα δοξάζω Πατέρα, Υἱόν, καί Πνεῦμα, Ἐν τό κράτος τῆς θεότητος, βασιλεύει γάρ, καί μοναρχεῖ ὡς Θεός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὁ τόκος σου σεμνή φρικτός πέφυκε, Θεός γάρ υπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρός γεννηθεῖς, καί ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλήν ἀνδρός κηθεῖς.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ προεκλάμπουσα, τῷ Κόσμῳ πρός τά θειά σου Οἰκτίρμον, συγκαλεῖται Πάθη ἅπαντας ἡμᾶς, ἅ πιστῶς προσκυνῆσαι καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμός

Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοί Κύριε ὁ ξύλῳ νεκρώσας τήν ἀμαρτίαν, καί τόν φόβον σου ἐμφύτευσον εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν υμνοῦντων σε.

Ὠδή η'
Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες

Σταυρῶ τας ἀρχὰς θριαμβεύσας, καί τὰς ἐξουσίας τοῦ σκότους Φωτοδότα, ὅταν ἔλθῃς μετ' ἐξουσίας, κρίναι Κόσμον ἅπαντα, μή τά ἐμὰ, Λόγε θριαμβεύσης κρύφια, ἵνα

τήν πολλήν σου, δοξάζω ευσπλαγχνίαν.

Κριτός ο κριτής πρό βημάτων, έστης κατακρίνων τήν έχθραν τώ Σταυρώ σου, μακρόθυμε Δικαιοκρίτα, διό κατακρίσεως αιωνίου ρύσαι, τούς φόβω κραυγάζοντας, καί υπερυψούντας τήν σήν φιλανθρωπίαν.

Νηστείας πυρί στομωθέντες, Παίδες ευσεβείς, τήν επηρμένην πάλαι φλόγα, θεία δρόσω έσβεσαν όντως, καί ημείς νηστεύοντες τάς καμίνοους πάντων, παθών κατασβέσωμεν, όπως τής γεέννης εκφύγωμεν τήν φλόγα.

Θεοτοκίον

Εκ σου τού Θεού η σοφία, οίκον εαυτή δομησαμένη εσαρκώθη απορρήτω συγκαταβάσει, Κόρη απειρόγαμε, σύ γάρ μόνη, πασών γενεών εκλέλεξαι, άφθορος αφθάρτου εις κατοικίαν Λόγου.

Ειρμός άλλος

Τόν εν τή βάτω Μωσει

Ο φέρων λόγω τό πάν, δι' εμέ πάντα φέρεις, ραπισμούς εμπυσμούς τε, καί τήν σταύρωσιν Χριστέ, αινώ τά μεγαλεία, τής σής φιλανθρωπίας, εις πάντας τούς αιώνας.

Θύη Χριστέ ως αμνός, λογχευθείς τήν πλευράν σου, ίνα με τό πρόβατον σώσης, τό απολωλός, εκ θήρας διαβόλου, καί τή καλή σου μάνδρα, συντάξης εις αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Θεότης μία Τριάς, η αμέριστος φύσις μεριστή δέ προσώποις, τό αιδιον κράτος, Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα, σε ανυμνολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοκυήτορ Αγνή, η ουράνιος πύλη, η σωτήριος θύρα, πάντων τών Χριστιανών, τήν δέησιν προσδέχου, τών σέ μακαριζόντων, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Εν τώ Σταυρώ σου Χριστέ, Ιερείς εγκαυχώνται, Βασιλείς κραταιούνται, πάς φωτίζεται πιστός, αξιώσόν με τούτον, ιδείν καί προσκυνήσαι καί άσαι εις αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν εν τή βάτω Μωσει, τής Παρθένου τό θαύμα, εν Σιναίω τώ όρει, προτυπώσαντά ποτε, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Εν νόμω σκιά καί γράμματι

Τόν όφιν Μωσής εν ξύλω ανυψών, σέ προετύπου Χριστέ, Σταυρώ εθελουσίως υψωθέντα,, καί τού πονηρού τήν ιοβόλον κακίαν, απορραπίσαντα, πρός σεαυτόν δέ τούς βροτούς, ανεγκύσαντα φιλάνθρωπε.

Πυρί με τού σου καθάρισον φόβου, ανάπτων μου τή ψυχή, τήν θείαν σου αγάπην, καί Σταυρώ τειχίζων με τώ σώ, ήν εξηπάτησε δόλω, ο παλαιός πτερνιστής, ταίς ηδοναίς αμαυρώσας, τήν εμήν Χριστέ διάνοιαν.

Αισχρών λογισμών, καί πράξεων φαύλων, νηστεύσωμεν αδελφοί, αγνίσωμεν καρδίας, πτερωθώμεν θείαις αρεταίς, καί χαμαιζήλου κακίας, ορμάς εκκλίνωμεν, ίνα τό Πάσχα τό μέγα, λαμπροφόροι θεασώμεθα.

Θεοτοκίον

Εκ σου τήν ημών, πτωχείαν Παρθένε, θέλων εφόρεσεν ο πλούσιος τή φύσει, ορατός δέ γέγονεν ημίν, ο αοράτως τοίς άνω χοροίς υμνούμενος, τήν συντριβείσαν εικόνα, αναπλάττων αγαθότητι.

Ειρμός άλλος

Σέ τήν νοητήν

Σέ τόν εν Σταυρώ, τάς χείρας τανύσαντα, καί τά τετραπέρατα οικειούμενον, δι' ού τήν πρός τόν Πατέρα, εύρομεν είσοδον, Υιέ Θεού πάντες μεγαλύνομεν.

Σέ εξ ακανθών, Χριστέ στεφανώσαντες, οι άνομοι έτυπτον, καί εσταύρωσαν, εν οίς η υπ' ουρανόν εκλονείτο άπασα, ημείς δέ σωθέντες, σέ μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Σέ τήν τριφεγγή, αγίαν θεότητα, τήν τό πάν συνέχουσαν, καί φυλάττουσαν αεί, τόν Πατέρα, Υιόν τε, καί Πνεύμα τό ζών, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν φωτεινήν, νεφέλην τού Πνεύματος, εξ ής ημίν έλαμψε φώς τό απρόσιτον, Χριστός τής δικαιοσύνης ο μέγας Ήλιος, ύμνοις Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σύ ημών τό φώς, τό άγιον σύνθημα, τό τής νίκης τρόπαιον, ο Σταυρός τού Χριστού, αυτός τήν εγκράτειαν ημίν καταγλύκανον, καί σέ προσκυνήσαι καταξίωσον.

Ο Ειρμός

Σέ τήν νοητήν, καί έμψυχον κλίμακα, εν ή ο Θεός ημών επεστήρικτο, δι' ού τήν πρός ουρανόν εύρομεν άνοδον, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος β'

Εν τιμή ών υιότητος, Πατρός αγαθού, ο άνουσ εγώ ου συνήκα, αλλ' εμαυτόν τής δόξης εστέρησα, τόν πλούτον κακώς δαπανήσας τής χάριτος, λειπόμενος δέ θείας τροφής, παράσιτος γέγονα μαρώ πολίτη, υπ' αυτού δέ πεμφθείς εις τόν αυτού ψυχοφθόρον αγρόν, ζών ασώτως συνεβοσκόμην ταίς κτήνεσι, καί ταίς ηδοναίς δουλεύων, ουκ ενεπλησκόμην. Αλλ' υποστρέψας, βοήσω τώ ευσπλάγχνω, καί οικτίρμονι Πατρί. Εις τόν ουρανόν, καί ενώπιόν σου, ήμαρτον, ελέησόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τών Μαρτύρων σου τα πλήθη, δυσωπούσί σε Χριστέ. Ελέησον ημάς ως φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ότε εκ τού ξύλου

Πόνους υπομείνασα πολλούς, εν τή τού Υιού καί Θεού σου, σταυρώσει Άχραντε, έστενες δακρύουσα, καί ανεβόας πικρώς. Οίμοι Τέκνον γλυκύτατον! αδίκως πώς πάσχεις, θέλων εκλυτρώσασθαι, τούς εξ Αδάμ γηγενείς; Όθεν Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν εν πίστει, ίλεων ημίν τούτον απέργασαι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος πλ. δ'

Υπόστασις έργων, εν ημίν ουκ έστι Κύριε, ελεήμων υπάρχεις φιλόανθρωπε, τά έργα τών χειρών σου, μή παρίδης αναμάρτητε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός μθ'

Θύσον τώ Θεώ θυσίαν αινέσεως.

Στίχ. Θεός θεών Κύριος ελάλησε, καί εκάλεσε τήν γήν.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ι', 12-20)

Έσται, όταν συντελέση Κύριος πάντα ποιών έν τώ όρει Σιών, καί εν Ιερουσαλήμ, επισκέψομαι επι' τόν νούν τόν μέγαν, επί τόν άρχοντα τών Ασσυρίων, καί επί τό ύψος τής δόξης τών οφθαλμών αυτού. Είπε γάρ. Εν τή ισχυϊ ποιήσω, καί εν τή σοφία τής

συνέσεως αφελώ όρια εθνών, καί τήν ισχύν αυτών προνομεύσω, καί σείσω πόλεις κατοικουμένας, καί τήν Οικουμένην όλην καταλήψομαι τή χειρί ως νοσσιάν, καί ως καταλελειμμένα ώά αρώ, καί ουκ έστιν, ός διαφεύξεταί με, ή αντείπη μοι. Μή δοξασθήσεται αξίνη άνευ τού κόπτοντος εν αυτή; ή υψωθήσεται πρίων άνευ τού έλκοντος αυτόν, ως άν τις άρη ράβδον ή ξύλον, καί ουχ ούτως, αλλά αποστελεί Κύριος Σαβαώθ εις τήν σήν τιμήν, ατιμίαν, καί εις τήν σήν δόξαν, πύρ καιόμενον καυθήσεται. Καί έσται τό φώς τού Ισραήλ εις πύρ, και αγιάσει αυτόν εν πυρί καιομένω, καί φάγεται ωσει χόρτον τήν ύλην. Τή ημέρα εκεί, νη αποσβεσθήσονται τά όρη, καί οι βουνοί, καί οι δρυμοί, καί καταφάγεται από ψυχής έως σαρκών, καί έσται ο φεύγων, ως ο φεύγων από φλογός καιομένης, καί οι καταλειφθέντες απ' αυτών, αριθμός έσονται, καί παιδίον γράψει αυτούς. Καί έσται εν τή ημέρα εκείνη, ουκέτι προστεθήσεται τό καταλειφθέν Ισραήλ, καί οι σωθέντες τού Ιακώβ ουκέτι μή πεποιθότες ώσιν επί τούς αδικήσαντας αυτούς, αλλ' έσονται πεποιθότες επί τόν Θεόν, τόν Άγιον τού Ισραήλ τή αληθεία.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός ν'

Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί, ο Θεός.

[i55top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Ιδιόμελον

Ήχος δ'

Ασώτως διασπείρας, τόν πατρικόν μου πλούτον, έρημος γέγονα, εν τή χώρα οικήσας, τών πονηρών πολιτών, καί τή αλογία ωμοιώθην ανοήτοις κτήνεσι καί πάσης γεγύμνωμαι θείας χάριτος, διό επιστρέψας βοώ σοι, τώ ευσπλάγγνω καί οικτιρμονι Πατρί. Ήμαρτον, δέξαι με μετανοούντα ο Θεός, καί ελέησόν με. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Ιερεία έμψυχα, ολοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεού, Θεόν γινώσκοντα, καί Θεώ γινωσκόμενα, πρόβατα, ών η μάνδρα λύκοις ανεπίβατος, πρεσβεύσατε, καί ημάς συμποιμανθήναι υμίν, επί ύδατος αναπαύσεως.

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ήχος πλ. β' Όλην αποθέμενοι

Ηλίου αυγάσματα, τού νοητού δεδειγμένοι, θεόπται Απόστολοι, φωτισμόν αιτήσατε, ταίς ψυχαίς ημών, καί παθών ρύσατε, αχλυώδους σκότους, καί ημέραν τήν σωτήριον, ιδείν πρεσβεύσατε, διά πρεσβειών καί δεήσεων, καρδίας εκκαθάραντες, άς ο πονηρός ετραυμάτισεν, όπως ημάς πίστει, σωζόμενοι γεραίρωμεν αεί, τούς τώ πανσόφω κη ρύγματι, Κόσμον διασώσαντας.

Εις χώραν ο Άσωτος, αποδημήσας κακίας, κακώς εδαπάνησα, όν περ Πάτερ εύσπλαγγνε, πλούτον δέδωκας, καί λιμώ τήκομαι, αγαθών πράξεων, και αισχύνην παραβάσεως, ιδού ενδέδυμαι, χάριτος ενθέου γυμνούμενος, καί κράζω σοι τό. Ήμαρτον, οίδα γάρ τήν σήν αγαθότητα, δέξαι με ως ένα, οικτιρμον τών μισθίων σου Χριστέ, τών Αποστόλων δεήσεσι, τών ηγαπηκότων σε.

Έτερον, Προσόμοιον Ποίημα Θεοδώρου

Εκ δεξιών τού Σωτήρος

Απόστολοι τού Σωτήρος, φωστήρες Οικουμένης, καί ευεργέται καί σώσται, οι Θεού τής δόξης, ως ουρανοί διηγήτορες, καί πεποικιλμένοι τοίς άστροις τών θαυμάτων, καί τοίς τέρασι τών ίάσεων, εκτενώς υπέρ ημών, τάς Ικετηρίας Κυρίω προσάγετε, εις οσμήν άχραντον, τάς ευχάς δεχθήναι ημών, καί αξιωθήναι τόν ζωηφόρον Σταυρόν καί προσπτύξασθαι, καί βλέψαι φόβω άπαντας, αυτού τή προσκυνήσει, κατάπεμψον ημίν τά ελέησου, Σωτήρ ως φιλόνηρωπος.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια δ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός να'

Ἠλπισα ἐπί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἰς τόν αἰώνα.

Στίχ. Τί ἐγκαυχά ἐν κακία ο δυνατός;

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ζ', 6-9)

Νῶε ἦν ἐτῶν ἐξακοσίων, καί ο κατακλυσμός τοῦ ὕδατος ἐγένετο ἐπί τῆς γῆς. Εἰσήλθε δέ Νῶε, καί οἱ υἱοί αὐτοῦ, καί ἡ γυνή αὐτοῦ, καί αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ εἰς τήν κιβωτόν, διά τό ὕδωρ τοῦ κατακλυσμοῦ. Καί ἀπό τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καί ἀπό τῶν πετεινῶν τῶν μή καθαρῶν, καί ἀπό τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καί ἀπό τῶν κτηνῶν τῶν μή καθαρῶν, καί ἀπό τῶν θηρίων, καί ἀπό πάντων τῶν ἐρπόντων ἐπί τῆς γῆς, δύο δύο εἰσήλθον πρὸς Νῶε εἰς τήν κιβωτόν, ἄρσεν καί θήλυ, καθά ἐνετείλατο ὁ Θεός τῷ Νῶε.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός νβ'

Ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τήν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐκ ἔστι Θεός.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Θ', 12-18)

Υἱέ, εἴαν σοφός γένη σεαυτῷ, σοφός ἔση καί τοῖς πλησίον σου, εἴαν δέ κακός ἀποβῆς, ὁ μόνος ἂν ἀντλήσῃς τά κακά. Υἱός πεπαιδευμένος σοφός ἔσται, τῷ δέ ἄφρονι διακόνω χρήσεται, ὅς ἐρείδεται ἐπί ψεύδεσιν, οὗτος ποιμανεῖ ἀνέμους, ὁ δ' αὐτός διώξεται ὄρνεα πετώμενα, ἀπέλιπε γάρ ὁδοῦς τοῦ εαυτοῦ ἀμπελώνος, τοὺς δέ ἄξονας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται. Διαπορεύεται δέ δι' ἀνύδρου ἐρήμου, καί γῆν διατεταγμένην ἐν διψώδεσι, συνάγει δέ χερσίν ἀκαρπίαν. Γυνή ἄφρων καί θρασεῖα ἐνδεής ψωμοῦ γίνεται, ἢ οὐκ ἐπίσταται αἰσχύνῃν, ἐκάθισεν ἐπί θύραις τοῦ εαυτῆς οἴκου, ἐπί δίφρου ἐμφανῶς ἐν πλατεΐαις, προσκαλουμένη τοὺς παριόντας καί κατευθύνοντας ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. Ὅς ἐστὶν υμῶν ἀφρονέστατος, ἐκκλινάτω πρὸς με, καί τοῖς ἐνδεέσι φρονήσεως παρακελεύομαι λέγουσα. Ἄρτον κρυφίων ἠδέως ἄψασθε, καί ὕδατος κλοπῆς γλυκεροῦ πίετε. Ὁ δέ οὐκ οἶδεν, ὅτι γηγενεῖς παρ' αὐτῆ ὄλλυνται, καί ἐπί, πέταυρον Ἄδου συναντά. Ἀλλά ἀποπήδησον, μή χρονίσῃς ἐν τῷ τόπῳ αὐτῆς, μηδέ ἐπιστήσῃς τό σὸν ὄμμα πρὸς αὐτήν, οὕτω γάρ διαβήσῃ ὕδωρ ἀλλότριον, ἀπὸ δε ὕδατος ἀλλοτρίου ἀπόσχου, καί ἀπὸ πηγῆς ἀλλοτρίας μή πίῃς, ἵνα πολὺν ζήσης χρόνον, προστεθήσεται δέ σοι ἔτη ζωῆς.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εἰς τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. β'

Ἐλπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή

Φωστήρες κόσμου ἀπλανεῖς, Μαθηταί τοῦ Σωτήρος, φωτίσατέ μου τὴν ψυχὴν, ἀμαρτία τυφλώττουσαν, καί δείξατε θείας ἡμέρας κοινωνόν, φυλάττοντα τὰς σωτηρίου ἐντολάς, καί σκότους με λυτρώσατε ἐκεῖ τοῦ ἀφεγγούς, ὅπως ἡμᾶς δοξάζω.

Θεοτοκίον

Ἁγία Δέσποινα Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, ὡς τῶν ἀπάντων ποιητὴν ἀπορρήτως τεκούσα, ἰκέτευε σὺν Ἀποστόλοις Ἱεροῖς, ἐκάστοτε τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καί ἀφῆσιν ἡμῖν, δοῦναι ἀμαρτημάτων.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ἦχος πλ. β'
Αγγελικαί δυνάμεις**

Κοσμολαμπεῖς φωστήρες, θεῖοι Απόστολοι, καταφωτίσατε τοὺς υμνωδοὺς υμῶν, αμείβοντες τὸν χρόνον τῆς Νηστείας, ἀξίως αἰτούμενοι, πάντας θεάσασθαι, τὸ ξύλον τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, καὶ ἀσπάσασθαι ἀρρῦποις χεῖλεσι, καὶ ὀφθαλμοῖς, ἐκβοῶντας ψαλμικῶς. Κύριε δόξα σοί.

Θεοτοκίον

Ἐλπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν καὶ μόνην φοβερὰν, προστασίαν αἰτούμεν. Σπλαγχνίσθητι εἰς ἀπερίστατον λαόν, δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ρυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνῃ εὐλογημένῃ.

**Ὠδὴ δ' Ἦχος πλ. β'
Χριστὸς μου δύναμις**

Νηστεῖαν δάκρυα, εὐχὰς συμπάθειαν, εὐκατάνυκτον ἦθος, γνώμην ὀρθὴν, βίου καθαρότητα, ἐπιδειξώμεθα πιστοί, ὅπως δόξης ἀπολαύσωμεν.

Φωστήρες φαίνοντες, τῷ στερεώματι, τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας περιφανῶς, ὠφθητε Απόστολοι, διό φωτίσατε ἡμῶν, τὰς καρδίας θεῖω Πνεύματι.

Ὡς θεῖοι ἄνθρακες, προσαναπτόμενοι, τῷ πυρὶ τῷ αὐτῷ τὰς ἐμπαθείς, ὕλας καταφλέξατε, τῶν καρδιῶν ἡμῶν σοφοί, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Απόστολοι.

Θεοτοκίον

Λυχνία ἀσβεστος, νυμφῶν ὀλόφωτε, Σεραφίμ υπερτέρα καὶ Χερουβίμ, ὄχημα Πανάμωμε, ἀμαρτιῶν με χαλεπῶν, καὶ κινδύνων ἐλευθέρωσον.

**Ἐτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἀκήκοεν ὁ προφήτης**

Λαμπτήρες θεοφανείας, Απόστολοι τοῦ Σωτήρος ἀναδειχθέντες, τῆς ἀγνοίας τὴν νύκτα ἐλύσατε, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αἰθριάσαντες φωτίζετε τὴν Οἰκουμένην ταῖς πυριφθόγοις, θεῖαις διδαχαῖς υμῶν.

Τὸν Κόσμον διαδραμόντες, ἄλλος οὖν κατ' ἄλλο μέρος, εἰς μίαν πίστιν, πάντας συνηθοῖσατε Απόστολοι, καὶ μεταλαχόντες τὰ οὐράνια, χορεύετε, Χριστόν ἀπαύστως ἐκδυσωποῦντες, τοῦ σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Δόξα...

Υἱὸν ἐκ Πατρὸς καὶ Πνεύμα, δοξάζω ὡς ἐξ ἡλίου φῶς καὶ ἀκτῖνα τὸ μὲν γεννητῶς, ὅτι καὶ γέννημα, τὸ δὲ προβλητῶς, ὅτι καὶ πρόβλημα συνάναρχον, μίαν οὐσίαν, προσκυνουμένην, ὑπὸ πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παρθένος βρέφος τεκούσα, καὶ τὴν ἀγνεῖαν φρουρούσα, σεμνὴ σύ ὠφθης, τὸν Θεόν γεννήσασα καὶ ἄνθρωπον, ἓνα τὸν αὐτὸν ἐν ἑκατέρᾳ μορφῇ, τὸ θαῦμα σου Παρθενομήτητορ, ἐκπλήττει πάσαν, ἀκοὴν καὶ ἔννοιαν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Πρεσβείαις υμῶν ἀγίαις, Απόστολοι τοῦ Κυρίου ἀξιωθώμεν, τὸν ζωοποιὸν Σταυρόν προσπτύξασθαι, ἀγνοίς καὶ τοῖς χεῖλεσι καὶ ὄμμασι, προκείμενον τοῖς ἐν τῷ Κόσμῳ, καὶ ὑπὸ πάντων καταπροσκυνούμενον.

Ὁ Εἰρμός

Ἀκήκοεν ὁ Προφήτης, τὴν ἔλευσίν σου Κύριε, καὶ ἐφοβήθη, ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι, καὶ ἀνθρώποις δείκνυσθαι, καὶ ἔλεγεν. Ἀκήκοα τὴν ἀκοὴν σου, καὶ ἐφοβήθην. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὠδὴ η'

Εκ φλογός τοίς οσίοις

Μωϋσὴν ἡ νηστεία, θεόπτην ἔδειξε, καὶ Ἥλιον πυρίνω ἄρματι ἔλαβε, σπεύσον λογισμῶν βλαβερῶν εγκρατεύθητι, ὅπως χαμαιζήλου, ψυχὴ ρυσθῆς ἀπάτης.

Ολισθαίνων τοίς χεῖρω, προσεπεκτείνομαι, καὶ τῷ μῶλωπι τραύμα, προσεπιτίθημι, ἴασαι Χριστέ τὴν λιθῶδη μου πώρωσιν, ταίς τῶν Αποστόλων, Οικτίρμον ἱκεσίαις.

Οι τοῦ Κόσμου φωστήρες, οι θεαυγέστατοι, τῶν παθῶν ἡμῶν νέφη, διασκεδάσατε, καὶ προσκυνητάς, τῆς λαμπρᾶς Αναστάσεως, δείξατε υμνούντας, τὸν Ἥλιον τῆς Δόξης.

Θεοτοκίον

Γενεαὶ γενεῶν σου Θεομακάριστε μακαρίζουσι πάλαι, ὡς προεφήτευσας, μόνη γὰρ βροτοίς τὸν μακάριον τέτοκας, Λόγον ἀπορρήτως, ἐκ σοῦ σωματωθέντα.

Ειρμός ἄλλος

Οι ὀσιοί σου Παῖδες

Ἐν τῷ βυθῷ τῆς πλάνης τοὺς νηχομένους, ἀγρεύσαντες καλάμῳ τῆς πίστεως, Ἀπόστολοι Κυρίου φέρετε τούτους, εὐλογούντας, υμνούντας, καὶ ὑπερυψούντας τὸν Κύριον, ἐγάλη ἡ ἰσχύς σου ἐν Αποστόλοις, ὅτι σκιαὶ καὶ σουδάρια αὐτῶν, ἰώνται τοὺς ἀσθενούντας, εὐλογούντας, υμνούντας, καὶ ὑπερυψούντας τὸν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Ἀνάρχῳ καὶ γεννήσει τε καὶ προόδῳ, Πατέρα προσκυνῶ τὸν γεννήσαντα, Υἱόν δοξάζω τὸν γεννηθέντα, ὑμνῶ τὸ συνεκλάμπον, Πατρί τε καὶ Υἱῷ Πνεῦμα ἅγιον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὅν ἔτεκες Παρθένε ἀνερμηνεύτως, διαπαντός ὡς φιλόνητον, μὴ διαλίπης δυσωπούσα, ἵνα κινδύνων σῶση, τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν δόξα σοι

Ἡ δωδεκάς ἀγία τῶν Αποστόλων, τὸν τίμιον Σταυρόν καταξίωσον, ἀκατακρίτως με προσκυνῆσαι εὐλογούντα, υμνούντα, καὶ ὑπερυψούντα τὸν Κύριον.

Αἰνούμεν, εὐλογούμεν, καὶ προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Οι ὀσιοί σου Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, τὰ Χερουβὶμ ἐμιμήσαντο, τὸν Τρισάγιον ὕμνον ἀναβιώντες. Εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν

Θεὲ καὶ Κύριε, πολυέλεε, τὰ τῆς ἐμῆς καρδίας, ἀποκάθαρτον τραύματα, μετανοίας προσπλάττων μοι φάρμακα, ἡμάρτον, ἡμάρτόν σοι, οἴκτειρον σῶσόν με, ταίς τῶν Αποστόλων σου εὐχαίς, ὡς πολυέλεος.

Ὁρμαῖς ἀτόποις ἐξηκολούθησα, φρενοβλαβῶς καὶ ἔξω, ἐμαυτοῦ ὅλως γέγονα, ἠδονῶν τὸ τραχὺ σιτιζόμενος, καὶ τῆς σωτηριώδους καθυστερούμενος, βρώσεως ὁ ἄσωτος Χριστέ, οἴκτειρον σῶσόν με.

Ψυχὴ κακίας μὴ καθαρεύουσα, καὶ ἠδονῶν σαυτὴν, φθοροποιῶν μὴ μακρύνουσα, τί ἀκαίρως ἀγάλλη νηστεύουσα; ταύτην γὰρ τὴν νηστείαν οὐκ ἐξελέξατο, Κύριος ὁ μόνος, τὴν ἡμῶν θέλων διόρθωσιν.

Θεοτοκίον

Φωτὶ τῷ θεῷ με φωταγωγήσον, ἡ τοῦ φωτός Παρθένε, Θεοτόκε λοχεύτρια, καὶ ψυχῆς μου τὸν ζόφον ἀπέλασον, ὅπως σε μακαρίζω, ἦν μακαρίζουσι, πάσαι τῶν ἀνθρώπων γενεαί, ὡς προεφήτευσας.

Εἰρμός ἄλλος

Ἀσπόρου συλλήψεως

Οι λόγῳ ἰδιῶται, σοφοὶ τῇ γνώσει ὠφθητε, πλοκάς τῶν λόγων, φιλοσόφων λύσαντες,

ρητόρων τὰς διπλόας, καὶ ψήφους ἀστρονόμων, διὸ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, μόνοι πάσης οἰκουμένης, ἀνεδείχθητε Διδάσκαλοι.

Ὁ Πέτρος ρητορεύει, καὶ Πλάτων κατεσίγησε, διδάσκει Παῦλος, Πυθαγόρας ἔδουσε, λοιπὸν τῶν Ἀποστόλων, θεολογῶν ὁ δῆμος, τὴν τῶν Ἑλλήνων νεκρὰν φθογγήν, καταθάπτει, καὶ τὸν Κόσμον, συνεγείρει πρὸς λατρείαν Χριστοῦ.

Δόξα...

Ὡς μόνου μονογεννήτωρ, μονογενοῦς Υἱοῦ Πατῆρ, καὶ μόνη μόνου, φῶς φωτὸς ἀπαύγασμα, καὶ μόνον μονῶς μόνου, Θεοῦ ἅγιον Πνεῦμα. Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν, ὦ Τριάς μονὰς ἀγία, σῶσόν με θεολογοῦντά σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε, πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τὸν ἀληπτον; εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς μήτηρ; Τὸ ὑπὲρ φύσιν πίστει λαβῶν, τὸ τικτόμενον προσκύνει, ὅσα θέλει γὰρ καὶ δύναται.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον, τὸ ξύλον τὸ πανάγιον, ὃ τὴν τοῦ Κόσμου, σωτηρίαν ἤνθησεν, ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι, πάντες ἀξιωθῶμεν, ἀγνοίς καὶ χεῖλεσι καὶ ψυχῇ ἰκεσίαις ὑμῶν πάντων, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Χριστοῦ.

Ὁ Εἰρμός

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρός ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κύησις, Θεοῦ γὰρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις, διὸ σε πάσαι αἰ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Τῆς υἰοθεσίας ἐκπεσῶν ὁ ἄσωτος ἐγώ, δουλοπρεπῶς χοίροις συνδιαιτώμενος, καὶ μηδέ τῆς αὐτῶν τροφῆς χορταζόμενος, ἐπανέρχομαι πρὸς σέ, τὸν Πατέρα τὸν εὐσπλαγχνον, ὅθεν ἐξήλθον κακῶς, υποστρέφω καλῶς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων. Ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου Πάτερ, Παράσχου μοι ἐν ἐπιστροφῇ τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τοὺς ἐκλεκτοὺς εθαυμάστωσε, καὶ Ἁγίους ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ἀγαλλιάσθε, καὶ ευφραίνεσθε πάντες οἱ δούλοι αὐτοῦ, ὑμῖν γὰρ ἠτοιμάσε τὸν στέφανον, καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. Ἄλλ' αἰτούμεν, καὶ ἡμῶν μὴ ἐπιλάθοισθε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σέ ἰκετεύομεν. Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος βαρὺς

Εάν ἀνομίας παρατηρήσης Φιλάνθρωπε, ποῖα σωτηρίας ἐλπίς ἡμῖν, ἀλλὰ τὴν σὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν, ὡς οἰκτίρμων τῷ λαῷ σου, κατὰπεμψον Κύριε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτὸ

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός νγ'

Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με.

Στίχ. Ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Προφητείας Ησαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΑ', 10 - ΙΒ', 2)

Τάδε λέγει Κύριος. Ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί, καί ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν, ἐπ' αὐτῶ ἐθνη ἐλπιούσι, καί ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ, τιμὴ. Καί ἔσται τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, προσθήσει ὁ Κύριος τοῦ δείξαι τὴν χεῖρα αὐτοῦ, τοῦ ζηλώσαι τὸ καταλειφθέν υπόλοιπον τοῦ λαοῦ, ὃ ἂν καταλειφθῇ ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων, καί ἀπὸ Αἰγύπτου, καί ἀπὸ Βαβυλώνας, καί ἀπὸ Αἰθιοπίας καί ἀπὸ Ελαμιτῶν, καί ἀπὸ ἡλίου ἀνατολῶν, καί ἐξ Ἀραβίας. Καί ἀρεῖ σημεῖον εἰς τὰ ἔθνη, καί συνάξει τοὺς ἀπολομένους Ἰσραὴλ, καί τοὺς διεσπαρμένους Ἰούδα συνάξει ἐκ τῶν τεσσάρων πτερύγων τῆς γῆς. Καί ἀφαιρεθήσεται ὁ ζήλος Ἐφραΐμ, καί οἱ ἐχθροὶ Ἰούδα ἀπολούνται. Καί ἔσται τῷ Ἰσραὴλ, ὡς τῇ ἡμέρᾳ, ὅτε ἐξήλθεν ἐκ γῆς Αἰγύπτου. Καί ἐρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Εὐλογῶ σε, Κύριε, διότι ὠργίσθης μοι, καί ἀπέστρεψας τὸν θυμόν σου, καί ἠλέησάς με. Ἰδοῦ, ὁ Θεός μου σωτὴρ μου πεποιθώς ἔσομαι ἐπ' αὐτῶ, καί σωθήσομαι ἐν αὐτῶ, καί οὐ φοβηθήσομαι, διότι ἡ δόξα μου, καί ἡ αἰνεσίς μου Κύριος, καὶ ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός νδ'

Ενώπισαι, ὁ Θεός, τὴν προσευχὴν μου.

Στίχ. Πρόσχεσ μοι, καί εἰσάκουσόν μου.

[i56top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Σώτερ ὁ ἀληθὴς γλυκασμός, ὁ τὰ πικρότατα Μερράς πάλαι ὕδατα, γλυκάννας, τυποῦντι τότε, ξύλω τοῦ θείου Σταυροῦ, ἀπλωθεῖς ἐν τούτῳ, ὡς εὐδόκησας, χολῆς ἀπεγεύσω δέ, τὴν πλευράν ἐκκεντούμενος, ἐξ ἧς τῷ Κόσμῳ, ὕδωρ βρῦεις ἀφέσεως, εἰς ἀνάπλασιν, τοῦ βροτείου φυράματος. ὅθεν δοξολογούμεν σου, τὴν ἀφατον δύναμιν, καί δυσωπούμεν. Παράσχου, ἡμῖν τὸν φόβον σου Κύριε, καιρῷ τῆς Νηστείας, καί συγχώρησιν πταισμάτων, καί μέγα ἔλεος.

Λόγε ὁ ἀπλωθεῖς ἐν σταυρῷ, ἐπισυνάγων τὰ μακρὰν διεστῶτά σου, ὑψώσας τὸν λογισμόν μου, ἀπὸ κοπρίας παθῶν, ἀρεταῖς παντοίαις, καταπλούτισον, διδούς τῇ καρδίᾳ μου, τὸν ἀγνότατον φόβον σου, καί τῇ ψυχῇ μου, τὴν τελείαν ἀγάπην σου, τῆς πρὸς σάρκα με, ἀγαπήσεως τέμνουσαν, ὅπως δι' ἐγκρατείας σοι, εὐχῆς καί δεήσεως, ἐν ταῖς παρούσαις ἡμέραις, εὐαρεστήσω καί βλέπω σου, φαιδρῶς τὴν ἡμέραν, τῆς Εγέρσεως λαμβάνων, τό μέγα ἔλεος.

Ἔτερον Προσόμιον

Ποίημα Θεοδώρου Ἦχος α'

Νεφέλην σε φωτός

Τὴν τρίτην τῶν σεπτῶν, Νηστείων Εβδομάδα, Χριστέ Λόγε περάσαντες, τό ξύλον τοῦ ζωφόρου Σταυροῦ σου, κατιδεῖν ἀξίωσον ἡμᾶς καί σεπτῶς προσκυνήσαι, καί ἄσαι ἐπαξίως, δοξάσαι τό κράτος σου, ὑμνήσαι τὰ Πάθη σου, προφθάσαι τὴν ἔνδοξον καθαρῶς, καί ἁγίαν Ἀνάστασιν, τό Πάσχα τό μυστικόν, δι' οὗ Ἀδάμ ἐπανήλθεν, εἰς τὸν Παράδεισον.

**Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καί νῦν... Σταυροθεοτοκίον**

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός νε'

Ελέησόν με, ὁ Θεός, ὅτι κατεπάτησέ με ἄνθρωπος.

Στίχ. Κατεπάτησάν με οἱ ἐχθροὶ μου ὅλην τὴν ἡμέραν.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Ζ', 11 - Η', 3)

Ἐγένετο ἐν τῷ ἑξακοσιοστῷ ἔτει, ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε, τοῦ δευτέρου μηνός, ἑβδόμη καί

εικάδι τού μηνός, τή ημέρα ταύτη ερράγησαν πάσαι αι πηγαί τής αβύσσου, καί οι καταρράκται τού ουρανού ηνεώχθησαν. Καί εγένετο ο υετός επί τής γής τεσσαράκοντα ημέρας, καί τεσσαράκοντα νύκτας, Εν τή ημέρα ταύτη εισήλθε Νώε, Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ, οι υιοί Νώε, καί η γυνή Νώε, καί αι τρεις γυναίκες τών υιών αυτού μετ' αυτού εις τήν κιβωτόν, καί πάντα τά θηρία κατά γένος, καί πάντα τά κτήνη κατά γένος, καί πάν ερπετόν κινούμενον επί γής κατά γένος, καί πάν όρνεον πετεινόν κατά γένος αυτού, εισήλθον πρός Νώε εις τήν κιβωτόν, δύο δύο, άρσεν καί θήλυ, από πάσης σαρκός, εν ώ εστι πνεύμα ζωής. Καί τά εισπορευόμενα, άρσεν καί θήλυ, από πάσης σαρκός, εισήλθε, καθά ενετείλατο Κύριος ο Θεός τώ Νώε, καί έκλεισε Κύριος ο Θεός τήν κιβωτόν έξωθεν αυτού. Καί εγένετο ο κατακλυσμός τεσσαράκοντα ημέρας, καί τεσσαράκοντα νύκτας επί τής γής, καί επληθύνη τό ύδωρ, καί επήρε τήν κιβωτόν, καί υψώθη από τής γής, καί επεκράτει τό ύδωρ, καί επληθύνετο σφόδρα επί τής γής, καί επεφέρετο η κιβωτός επάνω τού ύδατος, τό δέ ύδωρ επεκράτει σφόδρα επί τής γής, καί εκάλυψε πάντα τά όρη τά υψηλά, ά ήν υποκάτω τού ουρανού. Πεντεκαίδεκα πήχεις υπεράνω υψώθη τό ύδωρ, καί επεκάλυψε πάντα τά όρη τά υψηλά. Καί απέθανε πάσα σάρξ κινουμένη επί τής γής τών πετεινών, καί τών κτηνών, καί τών θηρίων, καί πάν ερπετόν κινούμενον επί τής γής, καί πάς άνθρωπος, καί πάντα όσα έχει πνοήν ζωής, καί πάν ό ήν επί τής ξηράς απέθανε. Καί εξήλειψε πάν τό ανάστημα, ό ήν επί προσώπου πάσης τής γής, από ανθρώπου έως κτήνους, καί ερπετών, καί τών πετεινών τού ουρανού, καί εξηλείφθησαν από τής γής, καί κατελείφθη Νώε μόνος, καί οι μετ' αυτού, εν τή κιβωτώ. Καί υψώθη τό ύδωρ επί τής γής, ημέρας εκατόν πενήκοντα. Καί εμνήσθη ο Θεός τού Νώε, καί πάντων τών θηρίων, καί πάντων τών κτηνών, καί πάντων τών πετεινών, καί πάντων τών ερπετών, όσα ήν μετ' αυτού εν τή κιβωτώ, καί επήγαγεν ο Θεός πνεύμα επί τήν γήν, καί εκόπασε τό ύδωρ. Καί επεκαλύφθησαν αι πηγαί τής αβύσσου, καί οι καταρράκται τού ουρανού, καί συνεσχέθη ο υετός από τού ουρανού, καί ενεδίδου τό ύδωρ, πορευόμενον από τής γής, καί ηλαττονούτο τό ύδωρ, μετά εκατόν πενήκοντα ημέρας.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς Ψαλμός υς'

Ελέησόν με, ο Θεός, ελέησόν με, ότι επί σοί πέποιθεν η ψυχή μου.

Στίχ. Καί εν τή σκιά τών πτερυγών σου ελπιώ, έως ού παρέλθη η ανομία.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ι', 1-22)

Υίός σοφός ευφραίνει πατέρα, υιός δέ άφρων λύπη τή μητρί, ουκ ωφελήσουσι θησαυροί ανόμους, δικαιοσύνη δέ ρύσεται εκ θανάτου, ου λιμοκτονήσει Κύριος ψυχήν δικαίαν, ζωήν δέ ασεβών ανατρέψει. Πενία άνδρα ταπεινοί, χείρες δέ ανδρείων πλουτίζουσι. Διεσώθη από καύματος υιός νοήμων, ανεμόφθορος δε γίνεται εν αμητώ υιός παράνομος. Ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν δικαίου, στόμα δέ ασεβών καλύψει πένθος άωρον. Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, όνομα δέ ασεβούς σβέννυται. Σοφός εν καρδία δέξεται εντολάς. Ο δέ άστεγος χείλεσι σκολιάζων υποσκελισθήσεται, ος πορεύεται απλώς, πορεύεται πεποιοώς. Ο δέ διαστρέφων τάς οδούς αυτού γνωσθήσεται, ο εννεύων οφθαλμοίς μετά δόλου, συνάγει ανδράσι λύπας. Ο δέ ελέγχων μετά παρρησίας ειρηνοποιεί. Πηγή ζωής εν χειρί δικαίου, στόμα δέ ασεβούς καλύψει απώλεια. Μίσος εγείρει νείκος, πάντας δε τούς μή φιλονεικούντας καλύψει φιλία. Ος εκ χειλέων προσφέρει σοφίαν, ράβδω τύπτει άνδρα ακάρδιον. Σοφοί κρύψουσιν αίσθησιν, στόμα δέ προπετούς εγγίζει συντριβή. Κτήσις πλουσίων, πόλις οχυρά, συντριβή δέ ασεβών, πενία. Έργα δικαίων ζωήν ποιεί, καρποί δέ ασεβών, αμαρτίας. Οδούς δικαίας ζωής φυλάσσει παιδεία, παιδεία δέ ανεξέλεγκτος πλανάται. Καλύπτουσιν έχθραν χείλη δίκαια, οι δε εκφέροντες λοιδορίας, αφρονέστατοί εισιν. Εκ πολυλογίας ουκ εκφεύξη αμαρτίαν, φειδόμενος δέ χειλέων, νοήμων έση. Άργυρος πεπυρωμένος γλώσσα δικαίου, καρδία δε ασεβούς εκλείπει. Χείλη δικαίων επιστανται υψηλά, οι δέ άφρονες εν ενδεία τελευτώσιν. Ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν δικαίου, αύτη πλουτίζει, καί ου μή προστεθή αυτή λύπη εν καρδία.

Απόστιχα
Ιδιόμελον Ἦχος πλ. β'

Ἡ ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, κρεμασθεῖσα ζωὴ τῶν ἀπάντων, Χριστέ ο Θεός, ζωοποιήσον μου τὴν ψυχὴν, τεθανατωμένην τοῖς παραπτώμασι, καὶ μὴ παντελῶς ἀπολέσθαι, τὸ σὸν συγχωρήσιμον πρόβατον, ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ἀπεσκίρτησα γάρ τῶν σῶν ἐντολῶν, καὶ τὸν τῆς ἀναμαρτησίας πλοῦτον, ὃν ἐδωρήσω μοι, διεσκόρπισα φιλαμαρτήμονι προαιρέσει, διεφθάρην τε, καὶ ἐβδελύχθην, ἐν τοῖς τῆς ἀσωτείας ἐπιτηδεύμασιν. Ἀλλ' ἀνακαίνισόν με, πρὸς μετάνοιαν ἐλκύσας, ὁ μόνος πολυέλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπο τῶν ἐντολῶν σου, ταῖς αὐτῶν πρεσβεΐαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Ὁρώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ, ἡ σέ κηύσασα, ἀνεβόα. Τί τό ξένον, ὁ ὀρώ, μυστήριον Ἰεῖ μου, πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωῆς χορηγέ;

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α'
Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τῷ τῆς βρώσεως ξύλῳ, πάλαι θανέντες βροτῷ Σταυρῷ σου οἰκτίρμον, ἀνεζωώθητοι, μὲν, οὐ τῆ δυνάμει Ἀγαθέ, ἡμᾶς ἐνίσχυσον, τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρὸν, ἐν καταλύξει διελθεῖν, ποιούντας τὸ θέλημά σου, καὶ κατιδεῖν τὴν ἡμέραν, τῆς λαμπροφύρου Ἀναστάσεως.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ σε ὀρώσα, Χριστέ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ, ληστῶν κρεμάμενον, καὶ κοπτομένη μητρικῶς, τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν. Ἀναμάρτητε Ἰεῖ, πῶς ἀδίκως ἐν σταυρῷ ὡσπερ κακούργος ἐπάγης, τὸ τῶν ἀνθρώπων ὁ θέλων, ζωῶσαι γένος ὡς εὐσπλαγχνος;

Μετά τὴν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Τὴν σάρκα καθαρθέντας, ὑπὸ τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐν προσευχαίᾳ ἐλλαμφθέντας, τὰς ψυχὰς ἡμῶν Κύριε, τὸν τίμιον Σταυρὸν σου καὶ σεπτὸν, ἀξίωσον θεάσασθαι ἡμᾶς, καὶ ἐν φόβῳ προσκυνήσαι, ἐν ὑμνωδίαις ἄδοντας καὶ λέγοντας. Δόξα τῷ ζωηφόρῳ σου Σταυρῷ, δόξα τῇ θεῖα Λόγῃ σου, ὅθεν ἀνεζωώθημεν, μόνε φιλόφρονε.

Δόξα... Τὸ αὐτό

Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἄρνα ἐπὶ ξύλου, ἡ Ἀμνάς θεωρούσα, μετὰ ληστῶν μακρόθυμε, σταυρούμενόν σε Λόγε, καὶ λόγῃ ἐκκεντούμενον πλευράν, ἠγάλαζε βώσα μητρικῶς. Τί τό ξένον καὶ φρικώδες, Ἰησοῦ μου μυστήριον, πῶς καλύπτῃ τάφῳ, ὁ ἀπερίγραπτος Θεός; ἀφραστον τὸ τελούμενον! μὴ με τὴν τεκούσαν μόνην εἴσης, Ἰεῖ μου γλυκύτατε.

Ὡδή ε' Ἦχος πλ. α'
Ὁ ἀναβαλλόμενος

Ιασάί με Κύριε, καί ιαθήσομαι, τώ μώλωπί σου, τούς τής ψυχής μου, εκκαθάρας μώλωπας, ο σαρκί τά πάθη, Χριστέ καταδεξάμενος.

Σέ ως εθεάσατο, σαρκί κρεμάμενον, Χριστέ εν ξύλω, τό φώς εις σκότος, μετέβαλεν ήλιος.
καί γή εσαλεύθη, καί πέτραι διερράγησαν.

Ακανθοφορήσασαν, καί χερσωθείσάν μου, ψυχήν παντοίων, παθών ιδέαις, Κύριε καθάρισον, ο στεφθείς ακάνθας δι' άκραν αγαθότητα.

Θεοτοκίον

Νέον απεκήσας ως βρέφος Πάναγνε, τόν Πλαστουργόν μου, όν δυσωπούσα, πεπαλαιωμένον με εν πολλή κακία, ανακαινίσαι δέομαι.

Έτερον Ποίημα τού κυρίου Θεοδώρου

Ήχος α' Εκ νυκτός ορθρίζοντες

Εν τώ τόπω τού Κρανίου, Ιουδαίοί σε σταυρώσαντες Χριστέ, εκίνουν κεφαλάς αυτών, γελώντες μυκτηρίζοντες. Σύ δέ ηνέσχου, εις τό σώσαι ημάς.

Εν τώ τίτλω τού Σταυρού σου, επιγράψας ο Πιλάτος, τρισσώς τόν ένα τής Τριάδος σε, εκών παθόντα εδήλου, υπέρ τής πάντων σωτηρίας Χριστέ.

Δόξα...

Τής υπερφώτου Τριάδος, τό τρισήλιον υμνήσωμεν πιστοί, φώς τόν Πατέρα σέβοντες, φώς τόν Υιόν δοξάζοντες, φώς καί τό Πνεύμα καταγγέλλοντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών Αγγέλων ανωτέραν, ο εκ σου τεχθείς σέ έδειξε Σεμνή, όν γάρ εκείνοι τρέμουσιν, ως Θεώ ατενίσαι, σύ αγκαλίζη ως Υιόν σου Αγνή.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών δόξα σοι

Ο Σταυρός ο Πάνσεπτος, ο σωτήριος τού Κόσμου φυλακτήρ, φρούρησόν με νηστεύοντα, καί άξιον ανάδειξον, τής σής αχράντου προσκυνήσεως.

Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντες, ανυμνούμέν σε Χριστέ ο Θεός, τόν δι' ημάς πτωχεύσαντα, καί σταυρόν καί θάνατον, εν τή σαρκί σου υπομείναντα.

Ωδή η'

Σοί τώ παντουργώ

Ήπλωσας σταυρώ, τάς σάς Χριστέ παλάμας, χειρός τού Προπάτορος, τό ακρατές αναιρών, ξύλφ δέ ξύλου ιάσω τήν κατάραν, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Σοί τώ θελητή, τής σωτηρίας Λόγε, προσπίπτω, θελήματα τά πονηρότατα, παύσον εν τάχει, εκ τής εμής καρδιάς, ο σταυρόν καί πάθη, θελήσει υπομείνας.

Άσωτον ζωήν, ρερυπωμένον βίον, ποθήσας ημαύρωμαι, εγώ ο άσωτος, λάμψον ακτίνα, επιστροφής μοι Λόγε, ο ηλίου φέγγος, τώ πάσχειν αμαυρώσας.

Θεοτοκίον

Παύσον τής εμής, πολυωδύνου πάσαν, καρδιάς τήν κάκωσιν, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, θραύσον δαιμόνων, τά βέλη καί τά τόξα, τών εκπολεμούντων, τήν ταπεινήν ψυχήν μου.

Ειρμός άλλος

Τόν τούς υμνολόγους

Τί σοι παθόντι προσενέγκωμεν, τώ τών απάντων Δεσπότη, ημείς οι τάλανες; δι' ημάς γάρ σταυρόν κατεδέξω Χριστέ, υμνούμεν τού υπερμετρήτου, ελέους σου τήν χάριν.

Επί ξύλου επαράτου Χριστέ, Ιουδαίοι σε κτείναντες φθόνω, ουκ ελυμήναντο, τό τής δόξης σου κράτος παράνομοι, υπάρχουν γάρ πάντων Δεσπότης, παθών εθελουσίως.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Τής υπερουσίου θεότητος, τρία πρόσωπα σέβω, Πατέρα τόν προάναρχον, τόν Υιόν, καί τό Πνεύμα τό άγιον τή φύσει, άτμητον ουσίαν, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν τών ουρανών υψηλοτέραν, καί Χερουβίμ υπερτέραν, τήν αγιόπρωτον, καί αμίαντον Κόρην, τού πάντων Θεού υμνούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τρισμακάριστε Σταυρε τού Χριστού, τό ουρανόγραφον νίκος, ο εκ τής γής ημίν εκβλαστήσας, τής σής προσκυνήσεως, αξίους δείξον ημάς πάντας, νηστεία καθαρθέντας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν τούς υμνολόγους εν καμίνω, διαφυλάξαντα Παίδας, καί τήν βροντώσαν κάμινον, μεταβαλόντα εις δρόσον, Χριστόν τόν Θεόν υμνούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Ησαΐα χόρευε

Τήν λιθώδη πύρωσιν, τής ψυχής μου, εύσπλαγγνε Σωτήρ, απόπλυνον καί πηγήν, δός μοι αγαθέ, θείας κατανύξεως, ο εκ πλευράς, βλύσας μοι ζωήν, καί τό ανθρώπινον, ανελκύσας πρός σέ Κύριε.

Εμαυτόν απέρριψα, εις τά βάθη, τών αμαρτιών, τά ύψη καταλιπών, τά τών αρετών, αλλ' έλκυσον, σώσόν με, ο ανελθών, επί τού Σταυρού, καί τό ανθρώπινον, ανελκύσας πρός σέ Κύριε.

Γλυκασμός ών Κύριε, καί ηδύτης, ως Δημιουργός, χολής εγεύσω Χριστέ, τήν εξ ηδονής, υπάρξασαν έκπτωσιν, τοίς εξ Αδάμ, σύ επανορθών, όθεν υμνούμέν σε, οι σωθέντες σου τοίς πάθεσι.

Θεοτοκίον

Παναγία Δέσποινα, η ελπίς μου καί καταφυγή, τά τραύματα τής εμής, ίασαι ψυχής, τόν νούν μου ειρήνευσον, ίνα καγώ, χαίρων ανυμνώ, τά μεγαλεία σου, Θεοτόκε αειπάρθενε.

Ειρμός άλλος

Σέ ήν περ είδε Μωϋσής

Σέ όν οι άνομοι Χριστέ, περιέβαλον παικτώς, πορφύραν καί στέφανον, ως Βασιλέα παίοντες, καλάμω τήν κάραν σου σταυρούντες φθόνω, καί χολήν ποτίζοντες, ύμνοις πάντες πιστοί μεγαλύνομεν.

Σέ όν περ ήλιος ιδών, πεπονθότα εν σταυρώ, τό φώς εναπέκρυψε, πάσης ομού τής κτίσεως, Δεσπότου ταίς ύβρεσι συγκλονουμένης, καί σχιζομένων τών πετρών, ύμνοις Χριστέ Σωτήρ μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Φώς, καί ζωή καί παντουργός, η τρισήλιος Μονάς, Θεός τε καί Κύριος, φωτί ενί λαμπόμενος, τρισί συναστράπτων τοίς χαρακτηήρσιν, εν μιά θεότητι, ταύτην πάντες πιστοί μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ ήν Δαυΐδ ο μελωδός, προεκήρυξε Σιών, εν ήπερ κατώκησεν, ο Ουρανοίς αχώρητος, καί ανεδομήσατο, εκ τής σαρκός σου. Κόσμου ιλαστήριον, ύμνοις Μήτηρ αγνή

μεγαλύνωμεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σού τόν σωτήριον Σταυρόν, τόν φωστήρα τών πιστών, αξίωσον Κύριε, δι' εγκρατείας τρέχοντας, προφθάσαι θεάσασθαι, καί προσκυνήσαι, εις αγιασμόν ημών, ίνα σε δι' αυτού μεγαλύνωμεν.

Ο Ειρμός

Σέ ήν περ είδε Μωϋσής, ακατάφλεκτον βάτον, καί κλίμακα έμψυχον, ήν Ιακώβ τεθέαται, καί πύλην ουράνιον, δι' ής διήλθε Χριστός ο Θεός ημών, ύμνοις Μήτηρ αγνή μεγαλύνωμεν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Τής πατρικής δωρεάς διασκορπίσας τόν πλούτον, ασωτία τόν βίον κατηνάλωσα, τοίς πονηροίς λογισμοίς τής αμαρτίας μου συναπαχθείς, καί γλυκασμώ εμπαιθείας ενηδόμενος, τοίς ανοήτοις κτήνεσιν ωμοιώθην, τή τών σωτηρίων εντολών παραβάσει. Αλλ' Ο επί σταυρού κρεμασθήναι, δι' εμέ ευδοκήσας Χριστέ ο Θεός, μή αποκηρύξης με τής σής υιοθεσίας, αλλ' επιστρέφοντα δέξαι, ως τόν Άσωτον Υιόν, καί σώσόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Κύριε, εν τή μνήμη τών Μαρτύρων σου, πάσα η Κτίσις εορτάζει. Ουρανοί αγάλλονται σύν τοίς Αγγέλοις, καί η γή ευφραίνεται συν τοίς ανθρώποις, αυτών ταίς παρακλήσεσιν ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Η Πάναγνος ως είδέ σε, επί σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα ανεβόα μητρικώς. Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος πλ. δ'

Λόγω τά πάντα σή κατηρτίσω δυνάμει ο Θεός, καί εις τό είναι εκ τού μή όντος παρήγαγες ημάς. Μή παραδώης ημάς ταίς ανομίαις ημών, αναμάρτητε Κύριε δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός νζ'

Ει αληθώς άρα δικαιοσύνην λαλείτε, ευθείας κρίνατε, υιοί τών ανθρώπων.

Στίχ. Ευφρανθήσεται δίκαιος, όταν ίδη εκδίκησιν.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΓ', 2-13)

Τάδε λέγει Κύριος. Επ' όρους πεδινού άρατε σημείον, υψώσατε τήν φωνήν αυτοίς, μή φοβείσθε, παρακαλείτε τή χειρί, ανοίξατε οι άρχοντες. Εγώ συντάσσομαι, καί εγώ άγω αυτούς, γίγαντες έρχονται πληρώσαι τόν θυμόν μου, χαίροντες άμα καί υβρίζοντες. Φωνή εθνών πολλών, φωνή βασιλέων καί εθνών συνηγμένων. Κύριος Σαβαώθ εντέταλται έθνει οπλομάχω, έρχεσθαι εκ γής πόρρωθεν απ' άκρου θεμελίου τού ουρανού, Κύριος καί οι οπλομάχοι αυτού, καταφθείραι πάσαν τήν Οικουμένην. Ολολύζετε, εγγύς γάρ ημέρα Κυρίου, καί συντριβή παρά τού Θεού ήξει. Διά τούτο πάσα χείρ εκλυθήσεται, καί πάσα ψυχή ανθρώπου δειλιάσει. Ταραχθήσονται οι πρέσβεις, καί ωδίνες αυτούς έξουσιν, ως γυναικός τικτούσης, καί συμφοράσουσιν έτερος πρός τόν έτερον, καί εκστήσονται, καί τό πρόσωπον αυτών, ως φλόξ μεταβαλούσιν. Ιδού γάρ ημέρα Κυρίου έρχεται άνιατος, θυμού καί οργής, θείναι τήν Οικουμένην έρημον, καί τούς αμαρτωλούς απολέσαι εξ αυτής. Οι γάρ αστέρες τού

ουρανού, καί ο Ωρίων, καί πάς ο κόσμος τού ουρανού, τό φώς αυτών ου δώσουσι, καί σκοτισθήσεται τού ηλίου ανατέλλοντος, καί η σελήνη ου δώσει τό φώς αυτής. Καί εντελούμαι τή Οικουμένη όλη κακά, καί τοίς ασεβέσι τάς αμαρτίας αυτών, καί απολώ ύβριν ανόμων, καί ύβριν υπερηφάνων ταπεινώσω. Καί έσονται οι καταλελειμμένοι έντιμοι μάλλον, ή τό χρυσίον τό άπυρον, καί άνθρωπος μάλλον έντιμος έσται, ή ο λίθος ο εκ σαπφείρου. Ο γάρ ουρανός θυμωθήσεται, καί η γή σεισθήσεται εκ τών θεμελίων αυτής, διά θυμόν οργής Κυρίου Σαβαώθ, εν τή ημέρα, ή άν επέλθη ο θυμός αυτού.

Προκείμενον Ήχος βαρύς Ψαλμός νη'

Εξελού με εκ τών εχθρών μου, ο Θεός.

Στίχ. Ο Θεός, αντιλήπτωρ μου εί, ο Θεός μου τό έλεός μου.

t57[top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Στιχηρά
Ήχος βαρύς**

Ασώτου δίκην απέστην, τής χάριτός σου Κύριε, καί τόν πλούτον δαπανήσας τής χρηστότητας, επί σέ έδραμον, εύσπλαγχνε κραυγάζων σοι. ο Θεός ήμαρτον ελέησόν με.

Είτα τά δ' Μαρτυρικά, τά κατά τόν τυχόντα Ήχον, καί τού Μηναιού Προσόμοια δ'.

**Δόξα... Τό Νεκρώσιμον
Καί νύν... Θεοτοκίον,
τά τού αυτού Ήχου.**

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός νθ'

Δός ημίν βοήθειαν εκ θλίψεως, καί ματαία σωτηρία ανθρώπου.

Στίχ. Ο Θεός, απώσω ημάς, καί καθείλες ημάς.

**Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Η', 4-21)**

Εκάθισεν η κιβωτός εν μηνί τώ εβδόμω, εβδόμη καί εικάδι τού μηνός, επί τά όρη τά Αραράτ. Τό δέ ύδωρ πορευόμενον ηλαττονούτο έως τού δεκάτου μηνός. Εν δέ τώ δεκάτω μηνί, τή πρώτη τού μηνός, ώφθησαν αι κεφαλαί τών ορέων. Καί εγένετο μετά τεσσαράκοντα ημέρας, ηνέω ξε Νώε τήν θυρίδα τής κιβωτού, ήν εποίησε. Καί απέστειλε τόν κόρακα τού ιδείν, ει κεκόπακε τό ύδωρ, καί εξελθών, ουκ ανέστρεψεν, έως τού ξηρανθήναι τό ύδωρ από τής γής. Καί απέστειλε τήν περιστεράν οπίσω αυτού ιδείν, ει κεκόπακε τό ύδωρ από τής γής. Καί ουχ ευρούσα η περιστέρα ανάπαυσιν τοίς ποσίν αυτής, υπέστρεψε πρός αυτόν εις τήν κιβωτόν, ότι ύδωρ ήν επί πάν τό πρόσωπον τής γής, καί εκτείνας τήν χείρα αυτού, έλαβεν αυτήν, καί εισήγαγεν αυτήν πρός αυτόν εις τήν κιβωτόν. Καί επισχών έτι ημέρας επτά ετέρας, πάλιν εξαπέστειλε τήν περιστεράν εκ τής κιβωτού. Καί ανέστρεψε πρός αυτόν η περιστέρα τό πρόσ εσπέραν, καί είχε φύλλον ελαίας, κάρφος εν τώ στόματι αυτής, καί έγνω Νώε, ότι κεκόπακε τό ύδωρ από τής γής. Καί επισχών έτι ημέρας επτά ετέρας, πάλιν εξαπέστειλε τήν περιστεράν, καί ου προσέθετο τού επιστρέψαι πρός αυτόν έτι. Καί εγένετο εν τώ ενί καί εξακοσιοστώ έτει εν τή ζωή τού Νώε, τού πρώτου μηνός μιά του μηνός, εξέλιπε τό ύδωρ από τής γής. Καί απεκάλυψε Νώε τήν στέγην τής Κιβωτού, ήν εποίησε, καί είδεν, ότι εξέλιπε τό ύδωρ από προσώπου τής γής. Εν δέ τώ δευτέρω μηνί, εβδόμη καί εικάδι τού μηνός, εξηράνθη η γή. Καί είπε Κύριος ο Θεός πρός Νώε, λέγων. Έξελθε εκ τής κιβωτού σύ, καί η γυνή σου, καί οι υιοί σου, καί αι γυναίκες τών υιών σου μετά σου, καί πάντα τά θηρία, όσα εστί μετά σου, καί πάσα σάρξ, από πετεινών έως κτηνών, καί πάν ερπετόν κινούμενον επί τής γής εξαγάγε μετά σεαυτού,

καί αυξάνεσθε καί πληθύνεσθε επί τῆς γῆς. Καί ἐξήλθε Νώε, καί ἡ γυνή αὐτοῦ, καί οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καί αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, καί πάντα τὰ θηρία, καί πάντα τὰ κτήνη, καί πᾶν πετεινόν, καί πᾶν ἑρπετόν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, ἐξήλθεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, ἐν μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ τρίτου. Καί ὡ κοδόμησε Νώε θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ, καί ἔλαβεν ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καί ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καί ἀνήνεγκεν εἰς ολοκάρπωσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. Καί ὡσφράνθη Κύριος ὁ Θεὸς ὁσμὴν εὐωδίας.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξ'

Εἰσάκουσον, ὁ Θεός, τῆς δεήσεώς μου, πρόσχες τῇ προσευχῇ μου.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Ι', 31 - ΙΑ', 12)

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται. Χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἀποστάζει χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτόν αὐτῷ. Οὐ εἴαν εἰσέλθῃ ὕβρις ἐκεῖ καὶ ἀτιμία, στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὁδηγήσει αὐτούς, καὶ υποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς, οὐκ ὡφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ρύσεται ἀπὸ θανάτου. Αποθανῶν δίκαιος ἐλίπε μετὰ μελλον, πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοῦς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ρύεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλία ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβῆς. Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοκία. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατῶρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθῆσεται πόλις, στόμασι δὲ ἀσεβῶν κατεσκάφη. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεῆς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἠσυχίαν ἀγει.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Τροπάρια

Ἦχος β'

Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσοι καὶ Δίκαιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Μνήσθητι Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τῶν δούλων σου, καὶ ὅσα ἐν βίῳ ἡμάρτον συγχώρησον, οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ σύ ὁ δυνάμενος, καὶ τοῖς μεταστάσι δούναί τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μήτηρ ἀγία ἡ τοῦ ἀφράστου φωτός, Ἀγγελικοὶς σε ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνομεν.

Τροπάριον

Ἦχος πλ. α'

Ἀνάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκηνώσον, ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ, καὶ γνῶσει φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνῶσει φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ Κόσμῳ, Χριστέ ὁ Θεός, υἱὸς φωτός δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ωδή ς' Ἦχος δ'
Ἦλθον εἰς τὰ βάθη

Αιμάτων ηρδεύσατε σταγόσι, τὼν εὐσεβῶν καρδίας δυσσεβούντων δέ τὰς παρατάξεις, περιφανῶς ἐν αὐταῖς ἐπνίζατε, Ἀθλοφόροι ἀξιάγαστοι.

Δοξάσαντες μέλεσιν οἰκείοις, τὸν τοῦ παντός Δεσπότην, νῦν δοξάζεσθε ἀδιαλείπτως, δόξα πιστῶν, Ἀθληταὶ ὑπάρχοντες καὶ μεγάλοι ἀντιλήπτορες.

Νεκρώσιμον

Ἐν λάκκῳ ἐτέθης κατωτάτῳ, τοῖς οὖν πιστῶς θανούσι τὴν ἀνάπαυσιν Λόγε, παράσχου, τῶν ἱερῶν Ἀθλητῶν δεήσεσι, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον

Ἴνα σε φωναῖς διαπρυσίοις, ἀνευφημῶμεν Κόρη, τὰς φωνάς ἡμῶν ταύτας προσδέχου, καὶ ἰλασμόν ὀφλημάτων λήψεσθαι, τὸν Υἱόν σου καθικέτευε.

Ἔτερον Ποίημα τοῦ κυρίου Θεοδώρου

Ἦχος πλ. δ'

Συνεχόμενον δέξαι με

Νῦν Μαρτύρων πανήγυρις, συνδράμωμεν καὶ τὰ ἄθλα αὐτῶν, τὰ πανσέβαστα μακαριούντες, Χριστόν τὸν τούτους στέψαντα ὑμνήσωμεν.

Ἐν τῇ θεῖα πυρούμενοι ἀγάπη Χριστοῦ, ἐπ' ἀνθράκων πυρός διαβαίνετε, ὡς ἐπὶ δρόσου, αὐτὸν ὑμνοῦντες Μάρτυρες μακάριοι.

Δόξα...

Σέ Τριάς υπεράρχιε, καὶ θεῖα Μονάς, φῶς καὶ φῶτα μέλπῳ, ζωὴν καὶ ζωάς, Νούν Λόγον, Πνεῦμα ἅγιόν τε, καὶ ἅγια, τὸν ἕνα Θεόν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐκ τῆς ρίζης ἀνέτειλε, σοῦ ἄνθος ζωῆς, Ἰησοῦ προπάτορ ἀνασκίρτησον, ὁ σῶζων Κόσμον, ἐκ τῆς ἀγνῆς Νεάνιδος, Χριστός ὁ Θεός.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Πύρ καὶ ξίφος καὶ θάνατον οὐ πτήξαντες, τὴν ὁμολογίαν διεσώσατε τῆς σωτηρίας, ὑπὸ Χριστοῦ νευρούμενοι μακάριοι.

Στίχ. Αἰ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Ἐν νεκροῖς ὁ ἐλεύθερος, ὡς ὢν ἀρχηγός, ζωῆς καὶ θανάτου, σὺ ἀνάπαυσον, οὐς προσελάβου, καὶ ἐν αὐλαῖς σου, σκηνώσον Φιλάνθρωπε.

Ὁ Εἰρμός

Συνεχόμενον δέξαι με φιλάνθρωπε, ἐκ πταισμάτων πολλῶν, καὶ προσπίπτοντα τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, ὡς τὸν Προφήτην Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Ωδή ζ'

Νέοι τρεῖς ἐν Βαβυλῶνι

Τίνοι στέργουσα τὰ πάθη, τῶν ἀλόγων ἀληθῶς, ψυχὴ ἐξωμοίωσαι; τίνα υπερβάλλοντα ἔσχες, ἐν ἀμαρτίαις; βόησον τῷ Χριστῷ. Σῶσόν με Ἀγαθέ.

Ἅγιοι τὸν ἐν Ἁγίοις, αἰτήσατε ἐκτενῶς, ἐπαναπαυόμενον, ταῖς ἀγίαις ταύταις ἡμέραις, καθαγιαῖσαι πάντων, τῶν εὐσεβῶν τὰ φρονήματα.

Νεκρώσιμον

Ἦψιστε ὁ ἐν ἐλέει, πλούσιος καὶ ἀγαθός, τοῖς δούλοις σου ἄφεσιν, τοῖς προκοιμηθεῖσι παράσχου, χοροῖς Ἁγίων τούτους, συναριθμῶν ὡς φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίον

Τέτοκας νομίμων δίχα φύσεως τόν Πλαστουργόν, γενόμενον άνθρωπον. Άχραντε αυτόν ούν δυσώπει, πάντων τάς ανομίας νύν παριδείν, καί τά πταίσματα.

Ειρμός άλλος

Ο δι' Αγγέλου Παίδας

Ο τών σεπτών Μαρτύρων, δειξας τά μνημόσυνα, χαράν τή Εκκλησία σου, καί ψυχής θυμηδιάν, ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ου ψευδόμεθά σε Χριστέ, ουδέ αρνούμεθα οι Μάρτυρες εκραύγαζον εν μέσω τών βασάνων, τούς παρανόμους δικαστάς καταπλήττοντες.

Δόξα...

Εν τρισί προσώποις, μίαν φύσιν σέβομεν, Πατρός Υιού καί Πνεύματος, προφητικώς βοώντες. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς ως μήτηρ τίκτεις, καί παρθένος έμεινας; Ότι Θεόν εγέννησα, μή ζητει μοι τόν τρόπον, όσα γάρ βούλεται ποιεί, η θεόπαις βοά.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού...

Μαρτυρική χορεία, η θεοφάνωτος τούς δούλους σου αξίωσον, προσκυνητάς γενέσθαι, τού θείου καί ζωοποιού τού Σωτήρος Σταυρού.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου Κύριε.

Ο τής ζωής ταμίας, Βασιλεύ αθάνατε, ούς εξελέξω δούλους σου εν πίστει καί ελπίδι, τής αιωνίου σου ζωής, καταξίωσον.

Ο Ειρμός

Ο δι' Αγγέλου Παίδας, δροσίσας εν καμίνω, καί τήν βροντώσαν κάμινον, μεταβαλών εις δρόσον, ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Απτοήτω χορούντες φρονήματι, πρός επίπονα σκάμματα Μάρτυρες, πόνους σαρκός υπέστητε, καί πρός άπονον λήξιν μετατεθέντες, πάντα πόνον καρδιάς κουφίζετε.

Οι τά άνω φθαρτοίς αλλαξάμενοι, σαρκικούς με φθειρόμενον πάθει, διά νηστείας σώσατε, καί ευχών εμμελείας, Μάρτυρες θείοι, τόν τών όλων Θεόν ικετεύοντες.

Νεκρώσιμον

Ικεσίαις Χριστέ τών Μαρτύρων σου, τά ελή σου πάσι κατάπεμψον, καί τοίς πρό σέ τόν εύσπλαγχνον, μεταστάσι τού βίου, λύσιν παράσχου, οφλημάτων καί θείαν ανάπαυσιν.

Θεοτοκίον

Ως τεκούσα Θεόν αναμάρτητον, τάς ημών αμαρτίας εξάλειψον, ταίς μητρικαίς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε καί σώζε, αναβοώντας. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ειρμός άλλος

Οι θεορρήμονες Παίδες

Τάς πυριφλέκτους βασάνους ενεγκόντες, ως δροσισμό Αθλοφόροι, μετά χαράς ανεκράζετε. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Η θεοστράτευτος φάλαγξ τών Μαρτύρων, τροπωσαμένη τήν πλάνην, νικητικώς ανεκραύγαζεν. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Σύν τώ Υιώ τόν Πατέρα προσκυνούντες, καί τό πανάγιον Πνεύμα, πάντες πιστώσ εκβοήσωμεν. Τριάς η εν Μονάδι, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ καί Παρθένος καί Μήτηρ ανεδείχθης, κυφορούσα ανάνδρωσ, Θεόν τών όλων η πάναγνος. Αλλ' αυτόν εκδυσώπει, σωθήναι τούς δούλους σου.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Τών Αθλοφόρων πρεσβείαισ τούς σούς δούλους, καί προσκυνήσαι καί βλέψαι, Χριστέ Σωτήρ καταξίωσον, τόν ζωοποιόν Σταυρόν, τής σής αγαθότητος.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Ο καταλύσας τό κράτος τού θανάτου, τή εκ νεκρών σου Εγέρσει, τούς μεταστάντας ανάπαυσον, μετά τών εκλεκτών σου, αινείν σε τόν Κύριον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Οι θεορρήμονες Παίδες εν τή καμίνω, σύν τώ πυρί καί τήν φλόγα, καταπατούντες υπέψαλλον. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Στηρίξαντες πέτρα νοητή, τό φρόνημα Αθλοφόροι, απερίτρεπτοι, πάσαισ εχθρού μηχανουργίαισ εμείνατε, διό με τρεπόμενον, πρόσ πάθη ψυχοφθόρα στηρίξατε, ταίς πρόσ τό θείον παρακλήσεσιν.

Η θεία καί όντως φωταυγής, ομήγυρισ τών Μαρτύρων, καθικέτευε, τόν υπεράγαθον Δεσπότην, καιρώ τής εγκρατείας, συγχώρησιν, πταισμάτων ημίν πάσι δωρήσασθαι, καί αιωνίαν αγαλλίασιν.

Νεκρώσιμον

Φιλάνθρωπε μόνε Αγαθέ, τούς δούλους σου επ ελπίδι, αναστάσεωσ, κεκοιμημένους αιωνίου, φωτός σου ανεσπέρου αξίωσον, μετέχειν καί τροφής απολαύσεωσ, ίνα σε φόβω μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον η σή, γεγένηται παναγία, μήτρα, Πάναγνε, όθεν πιστώσ αναβοώ σοι. Τάς κόρας τής ψυχής μου καταύγασον, καί τρίβον τήν ευθείαν υπόδειξον, τώ σε γνησίωσ μακαρίζοντι.

Άλλοσ

Μεγαλύνομέν σε, τήν Μητέρα

Τών Μαρτύρων μνήμην, εκτελέσωμεν πιστοί, ίνα τής εκείνων, κοινωνήσωμεν δόξησ, ευφημούντες τά άθλα, τών αγώνων αυτών.

Τήν υμών ανδρείαν, θήρες έπτηξαν σφοδρώσ, υπεχώρησε πύρ, συνετρίβησαν τόξα, εν υμίν Αθλοφόροι, θαυμαστόσ ο Θεός.

Δόξα...

Υπεράρχιε φύσισ, τρισυπόστατε Μονάσ, Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα άγιον, φώσ καί ζωή θεαρχία, τούς σε δοξολογούντασ, διαφύλαττε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ευλογούμεν σε, τόν Θεόν τού Ισραήλ, τόν εκ τής Παρθένου, επιφανέντα τώ Κόσμω, καί εγειράντα κέρας, σωτηρίας ημίν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ εθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πρεσβευταί τοῦ Κόσμου, Ἀθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ, τόν αὐτοῦ ιδέσθαι Σταυρόν, καί προσκυνῆσαι, καταξιώσατε πάντας, ἰκεσίαις υμῶν.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω, καί προσελάβου, Κύριε.

Ὅπου ἀναβλύζει, πηγὴ ζωῆς Υἱέ Θεοῦ, καί ἐπισκοπεῖ σου, ὁ τοῦ προσώπου φωτισμός, τοὺς πρός σέ μεταστάντας ἐγκατάταξον.

Ὁ Εἰρμός

Μεγαλύνομέν σε, τὴν Μητέρα τοῦ φωτός, καί δοξάζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, ὡς τεκούσαν Χριστόν, τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Ευφράνθητε ἐπὶ Κύριον, καί ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι.

Στίχ. Μακάριοι, ὧν ἀφέθησαν αἰ ἀνομίαι.

Πρὸς Εβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ι', 32-38)

Ἀδελφοί, ἀναμνήσκεσθε τάς πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες, πολλὴν ἀθλήσιν ὑπεμείνατε παθημάτων. Τοῦτο μὲν, ὀνειδισμοῖς τε καί θλίψεσι θεατριζόμενοι, τοῦτο δέ, κοινωνοὶ τῶν οὕτως ἀναστρεφομένων γεννηθέντες, καί γάρ τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε, καί τὴν ἀρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων υμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε, γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὑπαρξίν ἐν οὐρανοῖς, καί μένουσαν. Μὴ ἀποβάλητε οὖν τὴν παρρησίαν υμῶν, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην. Ὑπομονῆς γάρ ἔχετε χρεῖαν, ἵνα τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες, κομίσητε τὴν ἐπαγγελίαν. Ἐτι γάρ μικρόν ὅσον ὅσον, ὁ ἐρχόμενος ἤξει, καί οὐ χρονιεῖ. Ὁ δέ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.

Ἀλληλουῖα Ἦχος πλ. β'

Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καί προσλάβω Κύριε, Ἀλληλουῖα,

[161top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, τά παρόντα Στιχηρά Προσόμοια, εἰς δ', δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος πλ. β'

Αἱ Ἀγγελικαί

Νύν Ἀγγελικαί, στρατιαί δορυφοροῦσι, Ξύλον τό σεπτόν, εὐλαβῶς περικυκλούσαι, καί πάντας συγκαλοῦσαι, τοὺς πιστοὺς εἰς προσκύνησιν, Δεῦτε οὖν νηστεία φαιδρυνθέντες, προσπέσωμεν αὐτῷ χαρὰ καί φόβω, πιστῶς κράζοντες, Χαίροις ὁ τίμιος Σταυρός, τοῦ Κόσμου ἀσφάλεια.

Ἴνα τοῦ Ἀδάμ, ἀφανίσῃς τὴν κατάραν, σάρκα τὴν ἡμῶν, προσλαμβάνεις δίχα ρύπου, σταυρούσαι δέ καί θνήσκεις, Ἰησοῦ υπεράγαθε, ὅθεν τόν Σταυρόν σου καί τὴν λόγχην, σπόγγον τε καί τόν κάλαμον, τοὺς ἴλους, πιστῶς σέβομεν, καί τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, ἰδεῖν ἐξαιτούμεθα.

Κλείει τήν Εδέμ διά ξύλου πάλαι όφης ξύλον δέ Σταυρού υπανοίγει ταύτην πάσι τοίς θέλουσι νηστεία καθαρθήναι καί δάκρυσι, Δεύτε ούν προκείμενον ορώντες αυτώ προσπέσωμεν εν φόβω, πιστοί κράζοντες, Άνοιξον πύλας ουρανών Σταυρέ τοίς ποθούσί σε.

Δόξα... Καί νύν...
Σταυροθεοτοκίον, Όμοιον

Ότε τώ σταυρώ προσηλούμενον εώρα, Λόγε τού Θεού η ασπόρως σε τεκούσα ηλάλαζε βώσσα, οίμοι τέκνον γλυκύτατον! τίς σου η ταπείνωσις Θεέ μου; πώς ο απαθής τό πάθος φέρεις αδίκω κρίματι; Υμνολογώ σου τήν φρικτήν καί άκραν συγκατάβασιν.

Απόστιχα προσόμοια

Ήχος β'
Οίκος τού Ευφραθά

Λυθέντες τών δεσμών, τής πάλαι καταδίκης, πιστοί Σταυρού τώ ξύλω, τόν εν αυτώ παγέντα, Χριστόν δοξολογήσωμεν.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτου.

Άγε νύν σύν ημίν, Δαυϊδ τήν λύραν κίνει, Χριστόν υψούτε ψάλλον, πιστοί καί προσκυνείτε, αυτου τό υποπόδιον.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Οψόμεθα λαοί, προκείμενον τό Ξύλον, δι' ού τήν σωτηρίαν, ημίν Χριστός βραβεύει, καί πίστει ασπασώμεθα.

Δόξα... Καί νύν...
Σταυροθεοτοκίον, Όμοιον

Υψούμενον Σταυρώ, υπέρ βροτών ορώσα, τόν σόν Υιόν Παρθένε εβόας θρηνωδούσα, Δόξα τή ευσπλαγχνία σου.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν καί τό Κάθισμα όλον τό, Μακάριος ανήρ εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου ς', καί τά παρόντα τού τιμίου Σταυρού, Προσόμοια δ'.

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικών αληθώς

Λάμπσον ο τού Κυρίου Σταυρός τάς φεγγοβόλους αστραπάς σου τής χάριτος καρδίας τών σέ τιμώντων καί θεολήπτω στοργή, περιπτυσσομένων κοσμοπόθητε, δι' ού τών δακρύων, εξηφανίσθη κατήφεια καί τού θανάτου, τών παγίδων ερρύσθημεν, καί πρόσ άληκτον, ευφροσύνην μετήλθομεν, δείξον τής ωραιότητος τής σής τήν ευπρέπειαν τάς αντιδόσεις παρέχων τής εγκρατείας τοίς δούλοις σουπιστώς αιτουμένοις σήν πλουσίαν προστασίαν καί μέγα έλεος.

Χαίροις ο ζωηφόρος Σταυρός, τής Εκκλησίας ο ωραίος παράδεισος τό ξύλον τής

αφθαρσίας τό εξανθήσαν ημίν αιωνίου δόξης τήν απόλαυσιν, δι' ού τών δαιμόνων αποδιώκονται φάλαγγες καί τών Αγγέλων συνευφραίνονται τάγματα, καί συστήματα τών πιστών εορτάζουσιν, όπλον ακαταγώνιστον κραταίωμα άρρηκτον τών Βασιλέων τό νίκος τών Ιερέων τό καύχημα, Χριστού νύν τά πάθη καί ημίν δίδου προφθάσαι, καί τήν Ανάστασιν.

Χαίροις ο ζωηφόρος Σταυρός, τής ευσεβείας τό αήττητον τρόπαιον η θύρα τού Παραδείσου ο τών πιστών στηριγμός τό τής Εκκλησίας περιτείχισμα, δι' ού εξηφάνισται, η αρά καί κατήρηται καί κατεπόθη τού θανάτου η δύναμις καί υψώθημεν από γής πρός ουράνια, όπλον ακαταμάχητον δαιμόνων αντίπαλε δόξα Μαρτύρων Οσίων ως αληθώς εγκαλλώπισμα λιμήν σωτηρίας ο δωρούμενος τώ Κόσμω τό μέγα έλεος.

Δεύρο τών Πρωτοπλάστων δυάς η τής χορείας εκπεσούσα τής άνωθεν τώ φθόνω τού βροτοκτόνου διά πικράς ηδονής τής τού ξύλου πάλαι απογεύσεως, ιδού τό πανσέβαστον όντως Ξύλον προσέρχεται ώ προσδραμόντες, εν χαρά περιπτύξασθε καί βοήσατε, πρός αυτό μετά πίστεως, Σύ ημών η αντίληψις Σταυρέ πανσεβάσμιε ού τού καρπού μετασχόντες τής αφθαρσίας ετύχομεν Εδέμ τήν προτέραν κομισάμενοι βεβαίαν καί μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος γ'

Χριστέ ο Θεός ημών ο τήν εκούσιον σταύρωσιν, εις κοι νήν εξανάστασιν, τού γένους τών ανθρώπων καταδεξάμενος, καί τώ καλάμω τού Σταυρού βαφαίς ερυθραίς, τούς σαυτού δακτύλους αιματώσας, ταίς αφεσίμοις ημίν, βασιλικώς υπογράψαι φιλανθρωπευσάμενος, μή παρίδης ημάς κινδυνεύοντας καί πάλιν τήν από σου διάστασιν, αλλ' οικτείρησον μόνε μακρόθυμε, τόν εν περιστάσει λαόν σου καί ανάστηθι, πολέμησον τούς πολεμούντας ημάς, ως Παντοδύναμος.

Καί νύν...

Θεοτοκίον, τό τής Οκτωήχου

Είσοδος τό, Φώς ιλαρόν...

Προκείμενον

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο.

Εις τήν Λιτήν

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. α'

Ορώσά σε η Κτίσις άπασα επί σταυρού γυμνόν κρεμάμενον τόν Δημιουργόν καί κτίστην τών απάντων ηλλοιούτο φόβω, καί επωδύρετο, ο ήλιος δέ τό φώς συνέστειλε, καί η γή εκυμαίνετο, πέτραι δέ εσχίζοντο καί ναού φαιδρότης διερρήγνυτο, νεκροί εξανίσταντο εκ μνημάτων καί Αγγέλων αί δυνάμεις εξίσταντο λέγουσαι, Ω τού θαύματος! ο Κριτής κρίνεται, καί πάσχει θέλων διά τήν τού Κόσμου σωτηρίαν καί ανάπλασιν.

Απόστιχα τά κατ' Αλφάβητον Αναστάσιμα

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Ο συμμαχήσας Κύριε τώ πραοτάτω Δαυίδ τώ πιστώ ημών υποτάξαι τόν αλλόφυλον

Βασιλεί συμπολέμησον, καί τώ όπλω τού Σταυρού κατάβαλε τούς εχθρούς ημών, δείξον εύσπλαγχνε εις ημάς τά αρχαία ελέη σου καί γνώτωσαν αληθώς ότι σύ εί Θεός καί εν σοί πεποιθότες νικώμεν πρεσβευούσης συνήθως τής αχράντου σου Μητρός δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ο Κύριος μετά σού, ευλουημένη σύ εν γυναιξί, καί ευλοημένος ο καρπός τής κοιλίας σου, ότι Σωτήρα έτεκες τών ψυχών ημών. (εκ β')

Καί τού Σταυρού Ήχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολιτεύμα. (Απαξ)

Καί η λοιπή, Ακολουθία τής, Αγρυπνίας.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον εις τό, Θεός Κύριος Απολυτίκιον Αναστάσιμον τό τού τυχόντος Ήχου.

Δόξα... Ήχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολιτεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τού Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τό Χαίρε, σύν τή φωνή εσαρκούτο ο τών όλων Δεσπότης, εν σοί τή αγία κιβωτώ, ως έφη ο δίκαιος Δαυϊδ, εδείχθης πλατυτέρα τών ουρανών, βαστάσασα τόν Κτίστην σου, Δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σού, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς διά τού τόκου σου.

Είτα η συνήθης Στιχολογία, εις ήν λέγομεν Καθίσματα Αναστάσιμα.

Μετά δέ τόν Πολυέλεον τό παρόν

Κάθισμα τού Σταυρού

Ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικώς

Εν Παραδείσω μέν τό πρίν, ξύλω εγύμνωσεν, επί τή γεύσει ο εχθρός, εισφέρων νέκρωσιν, τού Σταυρού δέ τό ξύλον, τής ζωής τό ένδυμα, ανθρώποις φέρον επάγη επί τής γής, καί Κόσμος όλος επλήσθη πάσης χαράς, όν ορώντες προσκυνούμενον, Θεώ εν πίστει λαοί συμφώνως ανακράξωμεν, Πλήρης δόξης ο οίκος αυτού.

Οι Αναβαθμοί τού Ήχου καί τό ενδιάτακτον Εωθινόν Ευαγγέλιον.

Μετά δέ τό Ανάστασιν Χριστού... καί τόν Ν' ψάλλομεν τά Ιδιόμελα ταύτα.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τής μετανοίας άνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ορθρίζει γάρ τό πνεύμά μου πρός Ναόν

τόν άγιόν σου ναόν φέρον τού σώματος όλον εσπιλωμένον, Αλλ' ως οικτίρμων
κάθαρον ευσπλαγγνω σου ελέει.

Καί νύν... Όμοιον

Τής σωτηρίας εύθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, αισχραίς γάρ κατερρύπωσα τήν ψυχήν
αμαρτίαις, ως ραθύμως τόν βίον μου όλον εκδαπανήσας, ταίς σαίς πρεσβείαις ρύσαι
με, πάσης ακαθαρσίας.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Ήχος πλ. β'

Τά πλήθη τών πεπραγμένων μοι δεινών εννοών ο τάλας, τρέμω τήν φοβεράν ημέραν
τής Κρίσεως, αλλά θαρρών εις τό έλεος τής ευσπλαγγνίας σου ως ο Δαυϊδ βοώ σοι,
Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα σου έλεος.

**Οι Κανόνες, ο Αναστάσιμος ο Σταυροαναστάσιμος, τής Θεοτόκου εις η' καί ο
εφεξής Κανών τού Σταυρού εις η'.**

Ποίημα τού αγίου Θεοδώρου τού Στουδίτου.

Ωδή α' Ήχος α'

Αναστάσεως ημέρα

Πανηγύρεως ημέρα, τή Εγέρσει Χριστού θάνατος φρούδος ώφθη, ζωής ανέτειλεν
αυγή, ο Αδάμ εξαναστάς χορεύει χαρά, διό αλαλάξωμεν επινίκιον ά δοντες.

Προσκυνήσεως ημέρα τού τιμίου Σταυρού δεύτε πρός τούτον πάντες, τής γάρ
Εγέρσεως Χριστού, τās αυγās φωτοβολών, προτίθεται νύν, Αυτόν ασπασώμεθα
ψυχικώς αγαλλόμενοι.

Επιφάνηθι ο μέγας, τού Κυρίου Σταυρός, δείξόν μοι όψιν θείαν, τής ωραιότητός σου
νύν άξιον προσκυνητήν, αιnéσεώς σου, καί γάρ ως εμπύχω σοι, καί φωνώ, καί
προσπύσσομαι.

Αινεσάτωσαν συμφώνως, ουρανός καί η γή, ότι πρόκειται πάσιν, ο παμμακάριστος
Σταυρός, ώ παγείς σωματικώς, ετύθη Χριστός, Αυτόν ασπασώμεθα, ψυχικώς
αγαλλόμενοι.

Δόξα...

Τριάς τοίς χαρακτηρσιν, ώ Μονάς τή μορφή, Πάτερ, Υιέ καί Πνεύμα, η ομοδύναμος
Ενάς εν βουλή καί θελήσει, καί κράτους αρχή, τόν Κόσμον σου φύλαττε, τήν ειρήνην
βραβεύουσα.

Και νύν... Θεοτοκίον

Πείραν όλως η Παρθένος, μή ειδικία ανδρός, άσπορον τίκτεις βρέφος, άχραντον
φέρεις τοκετόν, τόν τών όλων ποιητήν, Χριστόν τόν Θεόν, Αυτόν εκδυσώπησον
ειρηνεύσαι τά σύμπαντα.

Καταβασία

Εις Ήχον καί Ειρμόν τον αυτόν

Ο θειότατος προετύπωσε πάλαι Μωσής, εν ερυθρά θαλάσση, διαβιβάσας Ισραήλ, τώ
Σταυρώ σου τήν υγράν, τή ράβδω τεμών, ωδήν σοι εξόδιον, αναμέλπων Χριστέ ο
Θεός.

Ωδή γ'

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν

Δεύτε άσμα άσωμεν καινόν, τήν κατάλυσιν Άδου πανηγυρίζοντες, εκ γάρ τού τάφου
Χριστός, ανέστη τόν θάνατον ελών, καί σώσας τά σύμπαντα.

Δεύτε αρουσώμεθα πιστοί ουκ εκ κρήνης βρυούσης ύδωρ φθειρόμενον, αλλά πηγήν φωτισμού, Σταυρού προσκυνήσει του Χριστού, εν ώ και καυχώμεθα.

Πάλαι δν ετύπου Μωϋσής ταίς παλάμαις Σταυρόν σου νύν προσπτυσσόμενοι, τόν νοητόν Αμαλήκ τροπούμεθα Δέσποτα Χριστέ, δι' ου και σεσώσμεθα.

Όμμασι και χείλεσιν αγνοίς, ανακρούοντες μέλος αγαλλιάσεως τόν του Κυρίου Σταυρόν χαρά προσκυνήσωμεν πιστοί, κροτούντες εν άσμασι.

Δόξα...

Ένα υποστάσει τρισί Θεόν άναρχον σέβω μή διαιρούμενον τή τής ουσίας μορφή, Πατέρα, Υιόν και Πνεύμα ζών, εν οίς βεβαπίσμεθα.

Και νύν... Θεοτοκίον

Εν βάτω Μωσής σου τυπικώς τό μυστήριον πάλαι Σεμνή εώρακεν, ως γάρ εκείνη η φλόξ, τό πυρ τής θεότητος τήν σήν, νηδύν ου κατέφλεξεν.

Καταβασία

Στερέωσον Δέσποτα Χριστέ, τώ Σταυρώ σου εν πέτρα με τή τής πίστεως μή σαλευθήναι τόν νούν, εχθρού προσβολαίς του δυσμενούς, μόνος γάρ εί άγιος.

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ήχος πλ. β'

Ο Σταυρός σου Κύριε ηγίασαι, εν αυτώ γάρ γίνονται ίάματα τοίς ασθενούσιν εν αμαρτίαις, δι' αυτού σοι προσπίπτομεν, Ελέησον ημάς.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών και προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Σήμερον τό Προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, ιδού γάρ προσκυνούμεν εις τόν τόπον ου έστησαν οι πόδες σου Κύριε, και ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι τών εξ αμαρτίας παθών ελευθερίας ετύχομεν πρεσβείαις τής Θεοτόκου μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Μόνον επάγη τό ξύλον Χριστέ του Σταυρού σου, τά θεμέλια εσαλεύθησαν του θανάτου Κύριε, όν γάρ κατέπιε πόθω ο Άδης απέλυσε τρόμω, έδειξας ημίν τό σωτήριόν σου Άγιε και δοξολογούμεν σε Υιέ Θεού, Ελέησον ημάς.

Και νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε ικέτευε τόν Υιόν σου τόν εκουσίως προσπαγέντα εν Σταυρώ και αναστάντα εκ νεκρών Χριστόν τόν Θεόν ημών σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ωδή δ'

Επί τής θείας φυλακής

Ιδού ανέστη ο Χριστός, ταίς Μυροφόροις Γυναίξιν, Άγγελος φησί μή θρηνείτε πορευθείσαι είπατε, τοίς Αποστόλοις, Χαίρετε, σήμερα σωτηρία τώ Κόσμω, η τυραννίς του εχθρού, θανάτω λέλυται.

Του ζωηφόρου σου Σταυρού, τήν προσκυνήσιμον χαράν σήμερα Χριστέ υπαντώντες προπομπήν ποιούμεθα του παναγίου Πάθους σου, εις σωτηριάν του Κόσμου, εναπειργάσω Σωτήρ, ως παντοδύναμος.

Σήμερα γίνεται χαρά, εν ουρανώ και επί γής, ότι του Σταυρού τό σημείον, Κόσμω εμφανίζεται, Σταυρός ο τρισμακάριστος, ούτος γάρ προτεθείς αναβλύζει, τοίς προσκυνούσιν αυτόν, χάριν αένναον.

Τί σοι προσάξωμεν Χριστέ; ότι τόν τίμιον Σταυρόν δέδωκας ημίν προσκυνήσαι εν ώ τό

πανάγιον κατεκενώθη Αίμά σου ώ καί η Σάρξ σου ήλοις επάγη, όν ασπαζόμενοι νύν, ευχαριστούμέν σοι.

Δόξα...

Μιάς θεότητος υμνώ τρείς υποστάσεις αμερώς φύσεως απλής δογματίζων, τόν Πατέρα άναρχον Υιόν καί Πνεύμα άγιον, σύνθρονον κυριότητα μίαν, ομοβασίλειον έν κράτος αϊδιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη εφάνης γυναικών, χρήμα πανθαύμα στον Αγνή, πράγμα φοβερόν, τήν γάρ φύσιν, σύ εκαινοτόμησας άνευ σποράς κυήσασα, μείναςα πάλιν ως πρίν Παρθένος, ο γεννηθείς γάρ εκ σου Θεός εστιν αληθής.

Καταβασία

Επί Σταυρού σε Δυνατέ φωστήρ ο μέγας κατιδών τρόμω επαρθείς τάς ακτίνας συν έστειλεν έκρυσσε, πάσα δέ Κτίσις ύμνησεν, εν φόβω τήν σήν μακροθυμίαν, καί γάρ επλήσθη η γή, τής σής αιnéσεως.

Ωδή ε'

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος

Ανέτειλας από τού τάφου άδυτον φάος τώ Κόσμω αστράπτων τήν αφθαρσίαν εκμειώσας Κύριε θανάτου τήν κατήφειαν, εκ τών περάτων ως εύσπλαγχνος.

Προσέλθωμεν κεκαθαρμένοι τή εγκρατεία θερμώς, προσπτυσσόμενοι εν αιnéσει, Ξύλον τό πανάγιον εν ώ Χριστός σταυρούμενος έσωσε Κόσμον ως εύσπλαγχνος.

Χορεύουσιν εν ευφροσύνη Αγγέλων τάξεις σήμεραν Σταυρού σου τή προσκυνήσει, εν αυτώ γάρ τέθραυκας, τάς τών δαιμόνων φάλαγγας, σώσας Χριστέ τό ανθρωπίνον.

Παράδεισος άλλος εγνώσθη, η Εκκλησία ως πρίν, ξύλον έχουσα ζωηφόρον, τόν Σταυρόν σου Κύριε, εξ ου διά προσπαύσεως, αθανασίας μετέχομεν.

Δόξα...

Συνάναρχα τρία δοξάζω μιάς ουσίας Θεόν τόν Πατέρα, Υιόν καί Πνεύμα φώς έν τριλαμπέστατον, ομοκρατές βασίλειον, εν ασυγχύτω ταυτότητι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκύησας φύσεως νόμω, αλλ' υπέρ νόμον, σου γάρ μόνης άσπορος η λοχεία φρικτός καί νοούμενος, ο τρόπος καί λεγόμενος, τού τοκετού σου Πανάμωμε.

Καταβασία

Ορθρίζοντες σέ ανυμνούμεν, Σωτήρ τού Κόσμου ειρήνην, ευράμενοι τώ Σταυρώ σου, δι ου ανεκαίνισας, τό γένος τό ανθρωπίνον, φώς πρός, ανέσπερον άγων ημάς.

Ωδή ς'

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις

Ανέστης τόν θάνατον θραύσας Χριστέ, ώσπερ μέγας Βασιλεύς, εκ τών τού Άδου ταμείων, ανακαλέσας ημάς, εις απόλαυσιν Βασιλείας ουρανών, εις γήν αθανασίας.

Κροτούντες εν άσμασι θείοις πιστοί, αλαλάξωμεν Θεώ τόν Σταυρόν τού Κυρίου κατασπαζόμενοι, αγιότητος αναβλύζει γάρ πηγήν, πάσι τοίς εν τώ Κόσμω.

Πληρούται η ασματογράφος φωνή, προσκυνούμεν γάρ ιδού τών αχράντων ποδών σου, τό υποπόδιον Παντοδύναμε, τόν Σταυρόν σου τόν σεπτόν, τό τριπόθητον ξύλον.

Ο είδε ξύλον τώ σώ άρτω βληθέν Προφητών ο θρηνητής τόν Σταυρόν σου οικτίρμον, κατασπαζόμενοι, ανυμνούμέν σου τά δεσμά καί τήν ταφήν, λόγχην τε καί τούς ήλους.

Επ' ώμων όν περ κατεδέξω Χριστέ, φέρειν άγιον Σταυρόν, καί εν τούτω αρθήναι, καί σταυρωθήναι σαρκί προσπτυσσόμενοι, κομιζόμεθα ισχύν κατ εχθρών αοράτων.

Δόξα...

Μονάδα τρισί χαρακτήρσιν υμνώ, καί Τριάδα εν μιά, φύσει προσκυνουμένην, Θεόν τά τρία ομού, φώς τρισήλιον τόν Πατέρα καί Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θαυμάτων τό μέγιστον θαύμα εν σοί ώφθη άσπιλε Αμνάς, τόν γάρ αίροντα Κόσμου τήν αμαρτίαν, Αμνόν απεκύησας, όν δυσώπει εκτενώς, υπέρ τών σέ υμνούντων.

Καταβασία

Τόν τύπον τού θείου Σταυρού Ιωνάς εν κοιλία τού κήτους, τεταμέναις παλάμαις, προδιεχάραξε καί ανέθορε σεσωσμένος τού θηρός τή δυνάμει σου Λόγε.

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ήχος βαρύς

Ουκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τήν πύλην τής Εδέμ, αυτή γάρ επήλθε παράδοξος σβέσις τό ξύλον τού Σταυρού, θανάτου τό κέντρον, καί Αδου τό νίκος ελήλαται, επέστης δέ Σωτήρ μου βοών τοίς εν Άδη, Εισάγεσθε páλιν εις τόν Παράδεισον.

Ο Οίκος

Τρείς σταυρούς επήξατο εν Γολγοθά ο Πιλάτος, δύο τοίς ληστεύσασι, καί ένα τού Ζωοδότου, όν είδεν ο Άδης, καί είπε τοίς κάτω, Ω λειτουργοί μου καί δυνάμεις μου τίς ο εμπήξας ήλον τή καρδιά μου, ξυλίνη με λόγχη εκέντησεν άφνω καί διαρρήσομαι, τά ένδον μου πονώ, τήν κοιλιάν μου αλγώ, τά αισθητήριά μου, μαιμάσσει τό πνεύμά μου, καί αναγκάζομαι εξερεύξασθαι τόν Αδάμ καί τούς εξ Αδάμ, ξύλω δοθέντας μοι, ξύλον γάρ τούτους εισάγει páλιν εις τόν Παράδεισον.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή τρίτη τών Νηστειών, τήν Προσκύνησιν εορτάζομεν τού τιμίου καί ζωοποιού Σταυρού.

Στίχοι

- Τόν Σταυρόν γή σύμπασα προσκνησάτω,
- Δι' ού περ έγνωκε σέ προσκυνείν, Λόγε.

Τή αυτού δυνάμει, Χριστέ ο Θεός, καί ημάς τών τού πονηρού διαφύλαξον επηρειών, καί τά θειά σου Πάθη, καί τήν ζωηφόρον Ανάστασιν προσκυνήσαι αξίωσον, τό τεσσαρακονθήμερον ευμαρώς διανύσαντας στάδιον, καί ελέησον ημάς ως μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Ωδή ζ'

Ο Παίδας εκ καμίνου

Ανέστης εκ τού τάφου τρι ήμερος, ως ο υπνών Κύριε, Άδου πυλωρούς, πατάξας θεία δυνάμει, καί τούς páλαι εγείρας Προπάτορας, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων Θεός, καί υπερένδοξος.

Τή λύρα τών ασμάτων χορεύοντες, αγαλλιασώμεθα, σήμερον λαοί τή τού Σταυρού προσκυνήσει, τόν εν τούτω παγέντα Χριστόν δοξάζοντες, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων Θεόν, καί υπερένδοξον.

Ο δείξας τό θνητότητος όργανον ζωής εργαστήριον, Κόσμω ασπαστόν, τόν σόν Σταυρόν Πανοικτίρμον, τούς αυτόν προσκυνούντας αγίασον ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων Θεός καί υπερένδοξος.

Ο μόνος ελεήμων καί εύσπλαγχνος, φώτισον αγίασον, μόνε Ιησού, τούς προσ

κυνούντάς σου πιστός, τόν Σταυρόν καί τά θεία Παθήματα, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων Θεός, καί υπερένδοξος.

Δόξα...

Μονάδα εν τρισίν υποστάσεσιν, υμνώ τήν θεότητα, φώς γάρ ο Πατήρ, φώς ο Υιός, φώς τό Πνεύμα τού φωτός αμερούς διαμένοντος ενότητι φυσική, καί ακτίσι τρισί προσώπων λάμποντος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Το πάντων Προφητών πολυώνυμον, σύ υπάρχεις κήρυγμα, πύλη γάρ Θεού, στάμνος χρυσή γή αγία ανεδείχθης, Παρθένε Θεόνυμφε, κυήσασα εν σαρκί Ιησούν τόν Χριστόν, τών Πατέρων Θεόν καί υπερένδοξον.

Καταβασία

Φλογώσεως ο Παίδας ρυσάμενος σάρκα προσλαβόμενος, ήλθεν επί γής καί Σταυρώ προσηλωθείς, σωτηριάν ημίν εδωρήσατο, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων Θεός, καί υπερένδοξος.

Ωδή η'

Αύτη η κλητή, καί αγία ημέρα

Μύρα εν χερσί, τί κατέχετε όλως; τίνα δέ εκζητείτε; νύν ο φανείς Νεανίας εν τώ τάφω βοά, Εξανέστη ο Χριστός, καί Θεός ήμών, αναστήσας φύσιν βροτών Άδου κευθμώνων.

Χαίροις τό τρισόλβιον ξύλον καί θείον, Σταυρέ φώς τοίς εν σκότει, ο τετραπέρατον Κόσμον, τή ελλάμψει τή σή, τής Εγέρσεως Χριστού προδεικνύς τās αυγάς, αξίωσον πάντας πιστούς, φθάσαι τό Πάσχα.

Ταύτη τή ημέρα, μυρίζει τά μύρα, τής θείας μυροθήκης, τό ζωομύριστον ξύλον, ο Σταυρός τού Χριστού, οσφρανθώμεν τής αυτού θεοπνεύστου οδμή, αυτόν προσκυνούντες, πιστός εις τούς αιώνας.

Δεύρο Ελισσαίε, Προφήτα ειπέ εμφανώς, Τί τό ξύλον εκείνο, ο εις τό ύδωρ καθήκες; ο Σταυρός τού Χριστού, δι' ού βάθους τής φθοράς ανειλκύσθημεν αυτόν προσκυνούντες, πιστός εις τούς αιώνας.

Πάλαι Ιακώβ, προτυπών τόν Σταυρόν σου Χριστέ, Ιωσήφ προσεκύνει, τής θείας ράβδου τό άκρον σκήπτρον ταύτην φρικτόν, βασιλείας τε τής σής προορώμενος, όν νύν προσκυνούμεν, πιστός εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα.

Μίαν εν τρισί, χαρακτήρσιν ουσίαν, δοξάζω ασυγχύτως μονοπροσώπως τά τρία, ουδέ τέμνω μορφή τόν Πατέρα καί Υιόν σύν τώ Πνεύματι, εις γάρ επί πάντων Θεός εις τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη εν μητράσιν εδείχθης παρθένος, Θεόνυμφε Μαρία, άνευ ανδρός τετοκυία τόν Σωτήρα Χριστόν, τής αγνείας τήν σφραγίδα φυλάξασα, Σέ μακαριούμεν, πιστοί εις τούς αιώνας.

Ανούμεν ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Καταβασία

Χείρας εν τώ λάκκω βληθείς τών λεόντων ποτέ ο μέγας εν Προφήταις σταυροειδώς εκπετάσας Δανιήλ αβλαβής εκ τής τούτων καταβρώσεως σέσωσαι, ευλογών Χριστόν τόν Θεόν εις τούς αιώνας.

**Ωδή θ'
Φωτίζου φωτίζου**

Εν τάφω κατήλθες ο ζωοδότης καί Θεός, καί συνέτριψας πάντα κλείθρά τε καί τούς μοχλούς, καί τούς νεκρούς εξανέστησας, Δόξα τή σή Εγέρσει βοώντας, Χριστέ Σωτήρ παντοδύναμε.

Ο τάφος ζώην μοι Χριστέ ανέβλυσεν ο σός, ο κρατών τής ζωής γάρ, επιστάς εβόησας τοίς κατοικούσιν εν μηνήμασιν, οι εν δεσμοίς, λύθητε, εγώ γάρ τού Κόσμου λύτρον ελήλυθα.

Εν ύμνοις σκιρτάτω πάντα τά ξύλα τού δρυμού τό ομώνυμον ξύλον, τού Σταυρού θεώμενα, κατασπαζόμενον σήμερον, ού ο Χριστός ύψωσε τήν κάραν ώς προφητεύει ο θείος Δαυίδ.

Εν ξύλω τεθνήξας ξύλον σε, εύρηκα ζωής, χριστοφόρε Σταυρέ μου φυλακτήρ μου άρρηκτε, κατά δαιμόνων ισχύς κραταιά, σέ προσκυνών σήμερον κραυγάζω, Αγίασόν με τή δόξη σου.

Ευφραίνου αγάλλου, η Εκκλησία τού Θεού τό τρισόλβιον ξύλον προσκυνούσα σήμερον, τού παναγίου Σταυρού τού Χριστού, ώ λει τουργεί, τάγματα Αγγέλων, καί μετά φόβου παρίστανται.

Δόξα...

Τριάδα προσώποις, Μονάδα φύσει προσκυνώ, σέ θεότης αγία, τόν Πατέρα, καί τόν Υιόν σύν τώ αγίω τε πνεύματι, μίαν αρχήν, μίαν βασιλείαν τήν τών απάντων δεσπόζουσαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό όρος τό μέγα, εν ώ κατώκησε Χριστός σύ υπάρχεις Παρθένε ως Δαυίδ ο θείος βοά, δι' ής ημείς, ανυψώθημεν πρός ουρανόν, υιοθετηθέντες, τώ Πνεύματι παμμακάριστε.

Καταβασία

Ω Μήτηρ Παρθένε, καί Θεοτόκε απευδής, η τεκούσα ασπόρως, Χριστόν τόν Θεόν ημών, τόν εν Σταυρώ υψωθέντα σαρκί σέ οι πιστοί, άπαντες αξίως, σύν τούττω νύν μεγαλύνομεν.

**Εξαποστειλάριον
Τό Εωθινόν Αναστάσιμον**

**Καί τού Σταυρού
Τοίς Μαθηταίς**

Σταυρόν Χριστού τόν τίμιον, σήμερον προτεθέντα ιδόντες προσκυνήσωμεν, καί πιστώως ευφρανθώμεν, κατασπαζόμενοι πόθω, τόν εν τούττω θελήσει, σταυρωθέντα αιτούμενοι, Κύριον αξιώσαι, πάντας ημάς, τόν Σταυρόν τόν τίμιον προσκυνήσαι, καί φθάσαι τήν Ανάστασιν, πάντας ακατακρίτως.

Θεοτοκίον, Όμοιον

Τό ξύλον εν ώ Πάνσεμνε τάς αχράντους παλάμας, υπέρ ημών εξέτει νε, προσπαγείς ο Υιός σου, νύν ευσεβώς προσκυνούμεν, δός ημίν τήν ειρήνην, καί τά κοσμοσωτήρια, φθάσαι πάνσεπτα Πάθη, καί τήν λαμπράν, καί κοσμοχαρμόσουνον προσκυνήσαι, τού Πάσχα κυριώνυμον καί φωσφόρον ημέραν.

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχους η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου, δ', καί τού Σταυρού Προσόμοια, γ' δευτερούντες τό α'.

Ἦχος δ'
Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσιν

Ἐν φωναίς ἀλαλάξωμεν, ἐν ὠδαίς μεγαλύνωμεν, τόν Σταυρόν τόν τίμιον, ἀσπαζόμενοι, καί πρὸς αὐτόν ἐκβοήσωμεν, Σταυρέ πανσεβάσμιε, καθαγίασον ἡμῶν τὰς ψυχὰς καί τὰ σώματα, τῆ δυνάμει σου, καί παντοίας ἐκ βλάβης ἐναντίων, διατήρησον ἀτρώτους τοὺς εὐσεβῶς προσκυνούντάς σε. (Δίς)

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν, καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Προσελθόντες ἀρύσατε, μή κενούμενα νάματα, τοῦ Σταυροῦ τῆ χάριτι, προερχόμενα, ἰδοῦ προκείμενον βλέποντες τό Ξύλον τό ἅγιον, χαρισμάτων τήν πηγὴν ἀρδομένην τῷ Αἵματι καί τῷ ὕδατι τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων, τοῦ ἐν τούτῳ, ἐκουσίως ὑψωθέντος καί τοὺς βροτοὺς ἀνουψώσαντος.

Στίχ. Ὁ δέ Θεός ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, βασιλέων κραταίωμα μοναζόντων καύχημα καί διάσωμα, σύ εἶ Σταυρέ πανσεβάσμιε, διό προσκυνούντές σε, καί καρδίας καί ψυχὰς, φωτιζόμεθα σήμερον, θεία χάριτι, τοῦ ἐν σοὶ προσπαγέντος, καί τό κράτος, τοῦ δολίου καθελόντος καί τήν ἀράν ἀφανίσαντος.

Δόξα ...
Ἰδιόμελον τοῦ Τριωδίου
Ἦχος πλ. δ'

Τήν υψηλόφρονα γνώμην τῶν κακίστων Φαρισαίων ὁ πάντων Κύριος παραβολικῶς ἐκφεύγειν ταύτην ἐδίδαξε καί μή υψηλοφρονεῖν, παρ' ὁ δεῖ φρονεῖν, πάντας ἐπαίδευσεν υπογραμμός καί τύπος ὁ αὐτός γενόμενος, μέχρι Σταυροῦ καί θανάτου, εαυτόν ἐκένωσεν, Ευχαριστοῦντες οὖν συν τῷ Τελώνῃ εἰπώμεν, ὁ παθῶν ὑπέρ ἡμῶν καί ἀπαθῆς διαμείνας Θεός τῶν παθῶν ἡμᾶς ρύσαι, καί σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καί νῦν...

Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχημαλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα ἐζωποποιήθημεν, διό ἀνυμνοῦντες βώωμεν, Ευλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη

Ψαλλομένης δέ τῆς Δοξολογίας ταύτης ἀλλάσσει ὁ Ἱερεὺς τήν στολήν αὐτοῦ, καί λαβῶν θυμιατόν θυμιά τήν ἁγίαν Τράπεζαν καί τόν Σταυρόν, εἶθ οὕτω λαμβάνει αὐτόν μετὰ δίσκου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ σὺν τῇ θήκῃ καί ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ Βήματος προπορευομένων αὐτοῦ λαμπάδων καί θυμιατοῦ καί ἀπέρχεται εἰς τὰς βασιλικὰς πύλας, Τελεσθείσης δέ τῆς Δοξολογίας, καί τοῦ Τρισαγίου, λέγει ὁ Ἱερεὺς, Σοφία, ὀρθοί καί ἡμεῖς ψάλλομεν τό Τροπάριον, Σῶσον Κύριε τόν λαόν σου ... ἐκ τρίτου, καί εἰσοδεύει ὁ Ἱερεὺς, φέρων τόν τίμιον Σταυρόν ἐμπροσθεν τῶν ἁγίων θυρῶν. κακεῖσε προεுτρεπισθέντος τοῦ τετραπόδου, τίθεται ἐπάνω αὐτοῦ ὁ τίμιος Σταυρός.

Εἶτα ψάλλομεν τό παρόν
Τροπάριον ἐκ γ'
Ἦχος πλ. β'

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Ἀνοιχθείσης δέ τῆς θήκης, ἀρχεται προσκυνῶν ὁ Προεστῶς καί ὁ Ἱερεὺς,

βάλλοντες μετανοίας γ', κατενώπιον τού τιμιου Σταυρού, καί μετά τό ασπάσασθαι, πάλιν βάλλουσι μετάνοιαν ομοίως καί εις τούς Χορούς, πρός μίαν. Είθ ούτως άρχονται οι Αδελφοί, προσκυνούντες δύο δύο κατά τάξιν. Προσκυνούντων δέ τών Αδελφών ψάλλομεν τά Ιδιόμελα ταύτα.

Ποίημα Λέοντος Δεσπότου

Ήχος β'

Δεύτε πιστοί τό ζωποϊόν Ξύλον προσκυνήσωμεν, εν ώ Χριστός ο Βασιλεύς τής δόξης εκουσίως χείρας εκτείνας ύψωσεν ημάς εις τήν αρχαίαν μακαριότητα, ούς πρίν ο εχθρός, δι ηδονής συλήσας εξορίστους Θεού πεποιήκε, Δεύτε πιστοί Ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' ού ηξιώθημεν, τών αοράτων εχθρών συντρίβειν τάς κάρας. Δεύτε πάσαι αι πατριαί τών εθνών τόν Σταυρόν τού Κυρίου ύμνοις τιμήσωμεν. Χαίροις Σταυρέ τού πεσόντος Αδάμ η τελεία λύτρωσις, εν σοί οι πιστότατοι Βασιλείς ημών καυχώνται ως τή σή δυνάμει, Ισμηλίτην λαόν, κραταιώς υποτάττοντες. Σέ νύν μετά φόβου, Χριστιανοί ασπαζόμεθα, καί τόν εν σοί προσπαγέντα Θεόν δοξάζομεν λέγοντες, Κύριε ο εν αυτώ προσπαγείς, ελέησον ημάς ως αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Ήχος πλ. δ'

Σήμερον ο Δεσπότης τής Κτίσεως, καί Κύριος τής δόξης, τώ Σταυρώ προσπήγνυται, καί τήν πλευράν κεντάται, χολής καί όξους γεύεται ο γλυκασμός τής Εκκλησίας, στέφανον εξ ακανθών περιβάλλεται ο καλύπτων ουρανόν τοίς νέφεσι, χλαίναν ενδύεται χλεύης, καί ραπίζεται πηλίγη χειρί ο τή χειρί πλάσας τόν άνθρωπον, τόν νώτον φραγγελοῦται, ο περιβάλλον τόν ουρανόν εν νεφέλαις, εμπτυσμούς καί μάστιγας δέχεται ονειδισμούς καί κολαφισμούς καί πάντα υπομένει δι' εμέ τόν κατάκριτον ο Λυτρωτής μου καί Θεός ίνα σώση Κόσμον εκ πλάνης ως εύσπλαγχνος.

Δόξα ... Ήχος ο αυτός

Σήμερον ο απρόσιτος τή ουσία προσιτός μοι γίνεται, καί πάσχει πάθη, ελευθερών με τών παθών, ο φώς παρέχων τυφλοίς υπό ανόμων χειλέων εμπτύεται, καί δίδωσι τόν νώτον υπέρ αιχμαλώτων εις μάστιγας. Τούτον η Αγνή καί Μήτηρ, επί Σταυρού θεωρούσα, οδυνηρώς εφθέγγετο, οίμοι Τέκνον εμόν! τί τούτο πεποιήκας; ο ωραίος κάλλει παρά πάντας βροτούς, άπνους άμορφος φαίνη, ουκ έχων είδος ουδέ κάλλος, οίμοι τό εμόν φώς! ου δύναμαι υπνοῦντα καθοράν σε, τά σπλάγχνα τιτρωσκομαι καί δεινή μοι ρομφαία τήν καρδίαν διέρχεται, Ανυμνώ σου τά Πάθη, προσκυνώ σου τό εύσπλαγχνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν...

Ήχος πλ. β' Ειρμολογικόν

Σήμερον τό προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, ιδού γάρ προσκυνούμεν εις τόν τόπον, ού έστησαν οι πόδες σου Κύριε, και ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τών εξ αμαρτίας παθών ελευθερίας ετύχομεν, πρεσβείαις τής Θεοτόκου μόνε φιλόανθρωπε.

Είτα η συνήθης Εκτενής, η Λιτή μετά τού Εωθινού Ιδιομελου, καί η Α' Ώρα, εν ή αναγινώσκεται η Κατήχησις τού Στουδίτου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου, καί εκ τού Κανόνος τού Σταυρού η ς' Ωδή.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν δοξάζομεν.

Ο Απόστολος

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Σώσον, Κύριε, τόν λαόν σου, καί ευλόγησον ἡν κληρονομίαν σου.
Στίχ. Πρός σέ, Κύριε κεκράξομαι, ο Θεός μου.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ, Δ',14-Ε',6)

Αδελφοί, έχοντες Αρχιερέα μέγαν, διεληλυθότα τούς ουρανούς, Ιησούν τόν Υιόν του Θεού, κρατώμεν τής ομολογίας, ου γάρ έχομεν Αρχιερέα, μή δυνάμενον συμπαθήσαι ταίς ασθενείαις ημών, πεπειρασμένον δέ κατά πάντα καθομιότητα, χωρίς αμαρτίας. Προσερχώμεθα ούν μετά παρρησίας τώ θρόνω τής χάριτος, ίνα λάβωμεν έλεον, καί χάριν εύρωμεν εις εύκαιρον βοήθειαν. Πάς γάρ Αρχιερεύς εξ ανθρώπων λαμβανόμενος, υπέρ ανθρώπων καθίσταται τά προς τόν Θεόν, ίνα προσφέρη δώρα τε καί θυσίας υπέρ αμαρτιών, μετριοπαθείν δυνάμενος τοίς αγνοούσι καί πλανωμένοις, επει καί αυτός περικόεται, ασθένειαν, καί διά ταύτην οφείλει, καθώς περί του λαού, ούτω καί περί εαυτού προσφέρειν υπέρ αμαρτιών. Καί ουχ εαυτώ τις λαμβάνει τήν τιμήν, αλλ' ο καλούμενος υπό του Θεού καθάπερ καί ο Ααρών, ούτω καί ο Χριστός, ουχ εαυτόν εδόξασε γεννηθῆναι Αρχιερέα, αλλ' ο λαλήσας προς αυτόν. Υιός μου εί σύ εγώ σήμεραν γεγέννηκά σε. Καθώς καί εν ετέρω λέγει. Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Αλληλούϊα Ἦχος β'

Μνήσθητι τής συναγωγής σου, ἡς εκτήσω απ' αρχής.

Ευαγγέλιον Κατά Μάρκον

Είπεν ο Κύριος, ός τις θέλει οπίσω μου ελθειν...

Κοινωνικόν

Εσημειώθη εφ' ημάς τό φώς του προσώπου σου, Κύριε. Αλληλούϊα.

Τήν αυτήν Σταυροπροσκύνησιν ποιούμεν ημέρας δ', τή Κυριακή, ήτοι σήμεραν, τή Δευτέρα, τή Τετάρτη καί τή Παρασκευή, ψάλλοντες εις τήν Α' Ωραν, αντί του, «Τά διαβήματά μου... » τό, «Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν... »

[i62top](#)

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Στιχηρά Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, ει καί κριτηρίω

Κύριε, ο επί Σταυρού εκουσίως, υπαπλώσας τάς παλάμας σου, τούτον κατανύξει καρδίας, προσκυνείν ημάς αξίωσον, λελαμπρυσμένους καλώς, νηστείαις καί δεήσεσι, καί εγκρατεία, καί ευποιία, ως αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Κύριε, τών αμαρτιών μου τά πλήθη, κατά τό πλήθος εξάλειψον, τών σών οικτιρισμών Πανοικτίρμον, καί τόν Σταυρόν σου αξίωσον, εν καθαρά τή ψυχή, καί βλέπειν καί προσπτύσσεσθαι, εν τή παρούση τής εγκρατείας, Εβδομάδι ως φιλόανθρωπος.

Ἐτερον Προσόμοιον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος γ' Μέγιστον θαύμα

Μέγιστον θαύμα! τό Ξύλον οράται, εν ώ Χριστός σαρκί εσταυρώθη, προσκυνεί ο Κόσμος καί φωτιζόμενος ανακράζει. Ω του Σταυρού τή δυνάμει! καί θεωρούμενος δαίμονας καίει, καί εκτυπούμενος, τούτους φλέγων δείκνυται. Μακαρίζω σε τό άχραντον Ξύλον, τιμώ καί προσκυνώ εν φόβω, καί Θεόν δοξάζω, τόν διά σου μοι

χαριζόμενον, ζωήν τήν ατελεύτητον.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ',
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον
Ἦχος πλ. δ'

Ἐδωκας κληρονομίαν τοίς φοβουμένοις τό Ονομά σου, Κύριε.

Στίχ. Από τών περάτων τής γῆς πρός σέ εκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι εν τή σκέπη τών πτερύγων σου.

Απόστιχα
Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Ατενίσαι τό ὄμμα εις ουρανόν, ου τολμῶ ο τάλας εγώ, εκ τών πονηρών μου πράξεων, αλλ' ως ο Τελώνης στενάξας κραυγάζω σοι. Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τώ αμαρτωλώ, καί φαρισαϊκῆς υποκρίσεως ρύσαι με, ως ἄλλος εὐσπλαγχνος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, καί πάσαν νόσον θεραπεύετε, καί νύν πρεσβεύσατε, ρυσθῆναι τών παγίδων τού εχθρού, τάς ψυχάς ημών δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά ουράνια υμνεῖ σε κεχαριτωμένη, Μήτηρ ἀνύμφευτε, καί ημεῖς δοξολογούμεν, τήν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν, Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά δέ τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'
Ανέστης εκ νεκρών

Τό πάνσεπτον πιστοί, προσκυνήσωμεν Ξύλον, εν ᾧ ο Ποιητής, τών ἀπάντων υψώθη, πρόκειται αγιάζον, τούς προσιόντας ψυχή καί σώματι, ρύπον ἀποκαθαίρον, τής αμαρτίας τών νηστευόντων πιστώσ, καί ἀνυμνούντων πάντοτε Χριστόν, τόν ἄλλοθεν εὐεργέτην.

Δόξα... Τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο Λόγος τού Πατρός, ἐπί τής γῆς κατήλθε, καί Ἄγγελος φωτός, τή Θεοτόκω εβόα. Χαίρε εὐλογημένη, η τήν παστάδα μόνη φυλάξασα, σύλληψιν συλλαβούσα, τόν πρό αἰώνων Θεόν καί Κύριον, ἵνα τής πλάνης σῶση ως Θεός, τό γένος τών ἀνθρώπων.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Μεσοπονήσαντες, νύν τήν ἐγκράτειαν, καί εις προσκύνησιν, Χριστέ μου φθάσαντες, τού ζωηφόρου σου Σταυρού, προσπίπτοντες βοώμέν σοι. Μέγας εἶ Φιλάνθρωπε, καί μεγάλα τά ἔργα σου, ὅτι ἐφάνέρωσας τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, ὄν φόβω προσκυνούντες κραυγάζομεν. Δόξα τή ἄκρα εὐσπλαγχνία σου.

Δόξα... Τό αὐτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως αγεώργητος Παρθένε άμπελος, τόν ωραιότατον, βότρυν εβλάστησας, αναπηγάζοντα ημίν, τόν οίνον τόν σωτήριον, πάντων τόν ευφραίνοντα, τάς ψυχάς καί τά σώματα, όθεν ως αιτίαν σε τών καλών μακαρίζοντες, αεί σύν τώ Αγγέλω βοώμέν σοι. Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Αρματηλάτην Φαραώ

Η φωτοφόρος τού Σταυρού προσκύνησις, πάσι επέφανεν, ηλιακήν αίγλην, σωτηρίας πέμπουσα, καί πάντας καταυγάζουσα, τούς παθών αμαυρώσει, κεκρατημένους, συνδράμωμεν, τούτον καθαρώς κατασπάσασθαι.

Τή τής νηστείας καθαρθέντες χάριτι, καθαρωτάτω νοϊ, τώ καθαρώ μόνω, δεύτε εκβοήσωμεν, φωνήν ευχαριστήριον. Σύ τό Αίμά σου Λόγε, υπέρ ημών πάντων δέδωκας, σύ καί τώ Σταυρώ αγιάζεις ημάς.

Συμποδισθείς ταίς προσβολαίς τού όφews, τραύμα εξαίσιον, διαπαντός κείμαι, Σώτερ ο τήν έκπτωσιν, τών πρωτοπλάστων πάθει σου, τού Σταυρού ανορθώσας, ανόρθωσον, καί Οδηγήσον, σου πρός θελημάτων εκπλήρωσιν.

Σταυροθεοτοκίον

Παρισταμένη τώ Σταυρώ σου Κύριε, η, Απειρόγαμος, καί τάς εν σοί τρώσεις, καθορώσα Δέσποτα, τιτρωσκομένη έλεγεν. Οίμοι τέκνον! ωδίνας, αποφυγούσα τώ τόκω σου, νύν οδυνηρώς κατατρύχομαι.

Έτερον Ποίημα τού κυρίου Θεοδώρου

Ήχος γ'

Άσωμεν τώ Κυρίω τώ ποιήσαντι

Εβδομάς αγία, καί φωσφόρος αύτη, τόν Σταυρόν τόν τίμιον, προτιθεμένη Κόσμω, δεύτε ασπασώμεθα, φόβω τε καί πόθω, τάς ψυχάς φωτιζόμενοι, τόν εν αυτώ παγέντα Χριστόν, εν άσμασι δοξάζοντες.

Τόν Σταυρόν σου πάντες, προσκυνούμεν Χριστέ, προπομπήν ποιούμενοι, τής Αναστάσεώς σου, υμνούμεν τούς ήλους σου, τιμώνμεν καί τήν λόγχην σου, τά χείλη καί τά όμματα, ψυχής τε καί τού σώματος, εν τούτοις αγνιζόμενοι.

Δόξα...

Τριάς η εν Μονάδι, ουσίας υμνουμένη, Πάτερ Υιέ σύν Πνεύματι, τώ υπερπαναγίω, άναρχε αιδιε, άκτιστε θεότης, η τού φωτός πηγή καί ζωή. Σε προσκυνούμεν πάντες βροτοί, τήν τό πάν ουσιώσασαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμεν σε Παρθένε, Θεοτόκε αγνή, Χερουβικόν όχημα, εξ ής Θεός ετέχθη, σύ γάρ μόνη γέγονας, πηγή αφθαρσίας, πηγάζουσα πάσι ζωήν, αφ' ής αρυόμενοι, ιάματα λαμβάνομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τεσσαράκοντα νηστειών σταδίου, μέσον διίππεύοντες, δεύτε τή διαθέσει, Χριστώ συναπίωμεν, πρός τό θείον Πάθος, ίνα συσταυρωθέντες αυτώ, κοινωνοί γενώμεθα, τής αυτού Αναστάσεως.

Ο Ειρμός

Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ ποιήσαντι θαυμαστά τέρατα εν Ερυθρά θαλάσση, πόντω γάρ εκάλυψε τούς υπεναντίους, καί έσωσε τόν Ισραήλ αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δεδόξασται.

Ωδή η' Επταπλασίως κάμινον

Τόν ιοβόλοισ πάθεισι, καί ψυχήν, καί διάνοιαν, τετραυματισμένην κεκτημένον Κύριε,

ελέησον οίκτειρον, τώ σῶ Σταυρώ θωράκισον, καί ταίς εκ πλευράς σου κενωθείσαις ρανίσι, προθύμως ἴνα μέλπω. Ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Επί τού ὄρους πάλαι σε, Μωϋσῆς προετύπωσε, χείρας ανυψών, καί Αμαλήκ τροπούμενος, Σταυρέ πανσεβάσμιε, ὄν προσκυνούντες σήμερον, τρέπομεν δαιμόνων τά ἀλλόφυλα στίφη, καί πίστει μελωδούμεν, Ἱερεῖς ευλογεῖτε, λαός υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Υπό παθῶν κλονούμενον, υπ' ἐχθρῶν σκελιζόμενον, υπό συνηθείας πονηράς ἐλκόμενον, οἰκτείρησον Εὐσπλαγχνε, τώ σῶ Σταυρώ θωράκισον, ὅπως μελωδῶ ἐν ἀκλονήτῳ καρδίᾳ. Οἱ Παῖδες ευλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Σταυροθεοτοκίον

Οδυνηρῶς στενάζουσα, μητρικῶς ολολύζουσα, καί τήν ἐκ σῶν σπλάγχνων, συνοχήν μή φέρουσα, Σταυρώ, ἐνητένιζες, τώ ἐκ τῆς σῆς τεχθέντι γαστρός, Τέκνον, ἐκβοῶσα, τί τό ὄραμα τούτο, πῶς πάσχεις ὁ τῆ φύσει, ἀπαθής; πάντων, θέλων, τό γένος τῶν ἀνθρώπων, φθοράς ἐλευθερώσαι.

Εἰρμός ἄλλος Τόν υπ' Ἀγγέλων

Τῆ Ἐκκλησία προτεθέντα, τόν Σταυρόν Χριστοῦ Θεώμενοι, φόβῳ καί πίστει ἀδελφοί, προσελθόντες προσκυνήσωμεν, αὐτῷ ἀναβοώντες. Σύ τήν ζωὴν ἐξήνησας, τοῖς βροτοῖς φωτοφόρε.

Τροπαιοφόρον ἐν πολέμοις, ουρανός σε καθυπέδειξε, ζωοποιέ ἡμῶν Σταυρέ, Βασιλέων ὄπλον ἀμαχον, ἐχθρῶν ὁ καθαιρέτης, Ἐκκλησιῶν τό κέρας, καί τῶν πιστῶν σωτηρία.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα

Πατέρα ἅγιον δοξάζω, καί Υἱόν ἅγιον σέβω, καί Πνεῦμα ἅγιον υμνῶ, Ὁμοούσιον. Τριάδα ἀπλήν, Θεόν ἕκαστον τούτων, φῶτα καί φῶς, ὡς ἐξ Ἡλίου ἐνός προϊόντα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη ἀδιόδευτε, χαίρε βάτε ἀκατάφλεκτη, χαίρε ἡ στάμνος ἡ χρυσή, χαίρε ὄρος ἀλατόμητον, χαίρε Θεοτόκε ἐλπίς ἀρραγῆς, καί τείχος τῶν ἐπί σοί πεποιθότων.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Τήν Νηστείαν ἐκμεσάσαντες, εὐθαρσῆσωμεν τῷ πνεύματι, πρὸς τό ἐξῆς νεανικῶς, εὐδρομούντες σὺν Θεῷ ἀδελφοί, ὅπως καί τό Πάσχα περιχαρῶς οψώμεθα, τού Χριστοῦ ἀναστάντος.

Αἰνούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ὁ Εἰρμός

Τόν υπ' Ἀγγέλων ασιγήτως, ἐν Υψίστοις δοξαζόμενον Θεόν, οἱ ουρανοὶ τῶν ουρανῶν, γῆ, καί ὄρη, καί βουνοί, καί βυθός, καί πάν γένος ἀνθρώπων ὕμνοις αὐτόν ὡς Κτίστην καί Ποιητήν, ευλογεῖτε υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Ὡδή θ'

Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Εγγόνους πάλαι Ἰακώβ, ευλογῶν προδιετύπου τρανώτατα, Σταυρόν τόν τίμιον, δι' οὐ Οἰκτίρμον, ἡμᾶς ευλόγησον, ἀγιασμοῦ παρεκτικῆν, χάριν παρεχόμενος, τοῖς προσκυνούσιν αὐτόν, καί τῶν πάντων Λυτρωτῆν σε δοξάζουσι.

Νηστείας ὕδατι πιστοί, καθαρθέντες καί ψυχὴν καί διάνοιαν, τό ζωοδῶρητον, καί θεῖον Ξύλον, περιπτυσώμεθα, πρόκειται πάσιν ἐμφανῶς, βρῦον θεῖαν ἀφεισιν, καί φῶς οὐράνιον, καί ζωὴν καί ἀληθὴ ἀγαλλίασιν.

Κριτήν σε οίδα φοβερόν, ελευσόμενον εν δόξη θεότητος, πάντων τά κρύφια, ελέγχειν τότε, μέλλοντα Κύριε, διό σοι κράζω Αγαθέ. Ἡμαρτον συγχώρησον, μή θριαμβεύσης μου, τά πολλά καί χαλεπά πλημμελήματα.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἄρνα πάλαι η Αμνάς, θεωρούσα πρὸς σφαγὴν καθελκόμενον, καί σκοτιζόμενον, ἡλίου φέγγος, κλαίουσα ἔλεγεν. Ἦλιε, δόξης Ἰησοῦ, ἔδυσ θανατούμενος, ἀλλὰ ἀνάτειλον, τῆς ἐγέρσεως τό φῶς τοῖς ποθοῦσί σε.

Ειρμός ἄλλος Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει

Εἰς τόν τόπον οἱ πόδες οὐ ἔστησαν, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, προσκυνήσωμεν ἅπαντες σήμερον, τόν σεπτότατον Σταυρόν, ὡς Δαυὶδ ἀνακράζει, ὁ θεοφωνότατος, καί γὰρ ὁ ἅπαντα περιέχων δρακί, ἐν τούτῳ βέβηκεν.

Οἱ τὴν γῆν κατοικοῦντες προσέλθετε, τῆ νηστεία καθαροί, καί προκείμενον βλέποντες σήμερον, τόν πανσέβαστον Σταυρόν, προσκυνήσατε φόβῳ, καί πίστει ευφραίνεσθε, καί συναγάλλεσθε, τόν αγιασμόν ταῖς ψυχαῖς ἀρυόμενοι.

Δόξα...

Τῆ οὐσία Μονάς ἐστὶν ἀτμήτος, ἡ υπέρθεος Τριάς, ἐνουμένη τῆ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς, μὴ τμωμένη γὰρ τμάται, ἐν οὐσα τρισσεύεται, αὐτὴ Πατὴρ ἐστὶν, ὁ Υἱός, καὶ Πνεῦμα τό ζῶν, ἡ φρουρούσα τό πάν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε; καὶ μητέρα πλήν ἀνδρός; Μαριάμ ἐκτελεῖς τό τεράστιον, ἀλλὰ φράζε μοι τό, Πῶς; Μὴ ἐρεύνα τά βάθη, τῆς Θεοτοκίας μου, τοῦτο πανάληθες, υπέρ δέ ἀνθρώπινον νούν ἡ κατάληψις.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι

Χαριστήριον αἶνον προσάξωμεν, τῷ Θεῷ πᾶς ὁ λαός, ὅτι βλέποντες νύν ἀσπαζόμεθα, τόν πανάγιον Σταυρόν, γνῶτε οὖν καὶ ἠττάσθε, ἐν τούτῳ οἱ δαίμονες, ἔθνη τά βάρβαρα γνῶτε, καὶ ἠττάσθε, δι' οὐ μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ὁ Εἰρμός

Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατείδέ σε, ἐν τῇ βάρῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τό πῦρ τῆς θεότητος, συλλαβούσαν ἐν γαστρὶ, Δανιὴλ δέ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον, ράβδον βλαστήσασαν Ἡσαΐας, κέκραγε, τὴν ἐκ ρίζης Δαυὶδ.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰῶνων

Ἦχος πλ. β'

Ἀρίστην ὁδὸν υψώσεως Χριστέ, τὴν ταπεινώσιν ἐδειξας, σεαυτὸν κενώσας, καὶ μορφὴν δούλου λαβών, τοῦ Φαρισαίου τὴν μεγάλαυχον εὐχὴν μὴ προσέμενος, τοῦ δέ Τελώνου τὸν συντετριμμένον στεναγμόν, ὡς ἱερεῖον ἄμωμον, ἐν τοῖς υψίστοις προσδεχόμενος, διό καγὼ βῶ σοι. Ἰλάσθητι ὁ Θεός, Ἰλάσθητι, Σωτήρ μου καὶ σώσόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Κύριε, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Μαρτύρων σου, πάσα ἡ Κτίσις εορτάζει, οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ ευφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις. Αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀρχαγγελικὸν λόγον υπεδέξω, καὶ Χερουβικὸς θρόνος ἀνεδείχθη, καὶ ἐν ἀγκάλαις σου ἐβάστασας Θεοτόκε, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

Τροπάριον τῆς Προφητείας Ἦχος βαρύς

Κύριε μή τώ θυμώ σου ελέγξης, λαόν ημαρτηκότα, μηδέ τή οργή σου παιδεύσης ημάς, αγαθός υπάρχων. Σέ γάρ δοξάζει πάσα η γή, καί δεόμεθα. Φείσαι ημών Άγιε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξα'

Επί τώ Θεώ τό σωτήριον μου καί η δόξα μου.

Στίχ. Ουχί τώ Θεώ υποταγήσεται η ψυχή μου;

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΔ' 24-32)

Τάδε λέγει Κύριος Σαβαώθ. Ὁν τρόπον εἶρηκα, οὕτως ἔσται, καί ὄν τρόπον βεβούλευμαι, οὕτω μενεῖ, τοῦ ἀπολέσαι τοὺς Ἀσσυρίους ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἐμῆς, καί ἐπὶ τῶν ὀρέων μου, καί ἔσονται εἰς καταπάτημα, καί ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῶν ὁ ζυγὸς αὐτῶν, καί τό κύδος αὐτῶν ἀπό τῶν ὤμων ἀφαιρεθήσεται. Αὕτη η βουλή, ἣν βεβούλευται Κύριος ἐφ ὅλην τὴν Οἰκουμένην, καί αὕτη η χεὶρ η υψηλή, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, ἃ γάρ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος βεβούλευται, τίς διασκεδάσει; καί τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν υψηλὴν τίς ἀποστρέψει; Τοῦ ἔτους, οὐ ἀπέθανεν Ἄχαζ ὁ βασιλεὺς, ἐγενήθη τό ρῆμα τοῦτο. Μὴ ευφρανθεῖητε πάντες οἱ ἀλλόφυλοι, συνετρίβη γάρ ὁ ζυγὸς τοῦ παῖοντος υμᾶς, ἐκ γάρ σπέρματος ὄφews ἐξελεύσεται ἔγγονα ἀσπίδων, καί τὰ ἔγγονα αὐτῶν ἐξελεύσονται ὄφεις πετώμενοι. Καί βοσκηθήσονται πτωχοὶ δι' αὐτοῦ, πένητες δέ ἄνθρωποι ἐπὶ εἰρήνης ἀναπαύσονται, ἀνελεῖ δέ τό σπέρμα σου ἐν λιμῷ, καί τό κατάλειμμά σου ἀνελεῖ. Ολολύξατε πύλαι πόλεων, κεκραγέτωσαν πόλεις τεταραγμέναι, οἱ ἀλλόφυλοι πάντες, ὅτι ἀπὸ Βορρά καπνὸς ἔρχεται, καί οὐκ ἔστι τοῦ εἶναι. Καί τί ἀποκριθήσονται βασιλεῖς ἐθνῶν; ὅτι Κύριος ἐθεμελίωσε τὴν Σιών, καί δι' αὐτοῦ σωθήσονται οἱ ταπεινοὶ τοῦ λαοῦ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ξβ'

Στίχ. Οὕτως εὐλογῆσω σε ἐν τῇ ζωῇ μου.

Ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς μου, πρὸς σέ ὀρθρίζω.

t63top

**ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ**

Στιχηρά

Ἦχος πλ. δ'

Τί υμᾶς καλέσωμεν

Μέσον διῆππεύοντες σήμερον, ημερῶν τῆς ἐγκρατείας, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, τόν ἐν τούτῳ ὑψωθέντα, μέσον γῆς ὡς κραταῖον, Σωτήρα, καί Θεόν δοξολογήσωμεν, βωῶντες, θεωροῦς ημάς ἀνάδειξον, τῶν Παθημάτων σου Δέσποτα, καί τῆς σεπτῆς Ἀναστάσεως, δωρούμενος, ἰλασμόν ημίν, καί μέγα ἔλεος.

Πάθη ταπεινώσωμεν σώματος, τῶν βρωμάτων ἀποχή, καί ἡδονῶν ἀποστροφή, καί τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ περιπτυξώμεθα πιστῶς. Οράται, ἐμφανῶς γάρ προσκυνούμενος, καί πάντα, ἀγιάζει θεία χάριτι, καί τώ Κυρίῳ βοήσωμεν. Ευχαριστούμέν σοι Εὐσπλαγχνε, τώ σώζοντι, διὰ τούτου τὰς ψυχὰς ημῶν.

Ἐτερον, Ποίημα Θεοδώρου

Τὴν Θεοτόκον

Νύν τόν Σταυρόν προσκυνούμεντες, πάντες κραυγάζομεν. Χαίρε ξύλον τῆς ζωῆς, χαίρε σκήπτρον ἅγιον τοῦ Χριστοῦ, χαίρε βροτῶν δόξα ἐπουράνιε, χαίρε Ἀνάκτων τό καύχημα, χαίρε τό κράτος τῆς πίστεως, χαίρε ὄπλον ἀήττητον, χαίρε τῶν ἐχθρῶν φυγαδευτήριον, χαίρε φέγγος λαμπρόν, σωτήριον τοῦ Κόσμου, χαίρε Μαρτύρων τό μέγα κλέος, χαίρε σθένος Δικαίων, χαίρε Ἀγγέλων λαμπρότης, χαίρε πάνσεπτε.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός ξγ'

Εισάκουσον, ο Θεός, τῆς φωνῆς μου, ἐν τῷ δέεσθαί με πρὸς σέ.

Στίχ. Ἀπὸ φόβου ἐχθροῦ ἐξελοῦ τὴν ψυχὴν μου.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Η', 21 - Θ', 7)

Εἶπε Κύριος ο Θεός, διανοηθεῖς, οὐ προσθήσω ἐτι καταράσασθαι τὴν γῆν, διὰ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἐγκεῖται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος, οὐ προσθήσω οὖν ἐτι πατάξαι πάσαν σάρκα ζώσαν, καθὼς ἐποίησα. Πάσας τὰς ἡμέρας τῆς γῆς, σπέρμα καὶ θερισμός, ψύχος καὶ καύμα, θέρος καὶ ἔαρ, ἡμέραν καὶ νύκτα οὐ καταπαύσωσι. Καὶ εὐλόγησεν ο Θεός τὸν Νῶε, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς, καὶ ὁ φόβος ὑμῶν, καὶ ὁ τρόμος ἐστὶ ἐπὶ πάσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, ὑπὸ χεῖρας ὑμῖν δέδωκα, καὶ πᾶν ἐρπετόν, ὃ ἐστὶ ζῶν, ὑμῖν ἐστὶ εἰς βρώσιν, ὡς λάχανα χόρτου δέδωκα ὑμῖν τὰ πάντα. Πλήν κρέας ἐν αἵματι ψυχῆς οὐ φάγεσθε, καὶ γὰρ τό ὑμέτερον αἷμα τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ἐκ χειρὸς πάντων τῶν θηρίων ἐκζητήσω αὐτό, καὶ ἐκ χειρὸς ἀνθρώπου ἀδελφοῦ ἐκζητήσω τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἐκχέων αἷμα ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐκχυθήσεται, ὅτι ἐν εἰκόνι Θεοῦ ἐποίησα τὸν ἄνθρωπον. Ὑμεῖς δὲ αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξδ'

Ἐπάκουσον ἡμῶν, ο Θεός, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς.

Στίχ. Σοὶ πρέπει ὕμνος, ο Θεός, ἐν Σιών.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΑ', 19 - ΙΒ', 6)

Υἱὸς δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, διωγμός δε ἀσεβούς εἰς θάνατον. Βδέλυγμα Κυρίῳ διεστραμμένα οδοί, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ταῖς οδοῖς αὐτῶν. Χειρὶ χεῖρας ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀτιμώρητος ἐστὶ κακῶν. Ὁ δὲ σπείρων δικαιοσύνην, λήψεται μισθὸν πιστόν. Ὡσπερ ἐνώτιον χρυσοῦν ἐν ρινὶ ὑός, οὕτω γυναικὶ κακόφρονι κάλλος. Ἐπιθυμία δικαίων πάσα ἀγαθὴ, ἐλπίς δὲ ἀσεβῶν ἀπολείται. Εἰσὶν, οἱ τὰ ἴδια σπείροντες πλείονα ποιοῦνται, εἰσὶ δὲ καὶ οἱ συνάγοντες τὰ ἀλλότρια, ἐλαττονοῦνται. Ψυχὴ εὐλογουμένη πάσα ἀπλή, ἀνὴρ δὲ θυμῶδης οὐκ εὐσχήμων, ὁ συνέχων σίτον, ὑπολείπειτο αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν, εὐλογία δὲ εἰς κεφαλὴν τοῦ μεταδιδόντος. Τεκταινόμενος ἀγαθὰ, ζητεῖ χάριν ἀγαθῆν, ἐκζητοῦντα δὲ κακὰ καταλήσεται αὐτόν. Ὁ πεποισθὴς ἐπὶ τῷ πλούτῳ αὐτοῦ, οὗτος πεσεῖται. Ὁ δὲ ἀντιλαμβάνόμενος δικαίων, οὗτος ἀνατελεῖ, ὁ μὴ συμπεριφερόμενος τῷ εαυτοῦ οἴκῳ, κληρονομήσει ἄνεμον, δουλεύσει δὲ ἄφρων φρονίμῳ. Ἐκ καρποῦ δικαιοσύνης φύεται δένδρον ζωῆς, ἀφαιρῶνται δὲ ἄωροι ψυχαὶ παρανόμων. Εἰ ὁ μὲν δίκαιος μόλις σώζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ ἀμαρτωλὸς πού φανείται; ὁ ἀγαπῶν παιδεῖαν, ἀγαπᾷ αἴσθησιν, ὁ δὲ μισῶν ἐλέγχους, ἄφρων. Κρείσσων ὁ ἐυρίσκων χάριν παρά Κυρίῳ, ἀνὴρ δὲ παράνομος παρασιωπηθήσεται, οὐ κατορθώσει ἄνθρωπος ἐξ ἀνόμου, αἱ δὲ ρίζαι τῶν δικαίων οὐκ ἐξαρθήσονται. Γυνὴ ἀνδρεία στέφανος τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ὡσπερ δὲ ἐν ξύλῳ σκώληξ, οὕτως ἀνδρὰ ἀπόλλυσι γυνὴ κακοποιός. Λογισμοὶ δικαίων κρίματα, κυβερνώσι δὲ ἀσεβεῖς δόλους. Λόγοι ἀσεβῶν δόλιοι εἰς αἷμα, στόμα δὲ ὀρθῶν ρύσεται αὐτούς.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Μεγαλορρήμων Φαρισαίος, ἐβδελύχθη καυχησάμενος, καὶ Τελώνης ταπεινόφρων, διὰ σιγῆς ἐδικαιώθη προσευξάμενος, διὸ τῶν ἐκατέρων μαθούσα ψυχὴ μου τό διάφορον, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐλοῦ καὶ κατάσπαζε. Χριστός γάρ ταπεινοῖς ἐπηγγείλατο,

διδόναι χάριν ως φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, ικετεύσατε τόν Θεόν ημών, καί αιτήσασθε ταίς ψυχαίς ημών, πλήθος οικτιρμών, καί τόν ιλασμόν, τών πολλών παραπτωμάτων δεόμεθα.

Δόξα Καί νύν... Θεοτοκίον

Εγώ Παρθένε αγία Θεοτόκε, τή σκέπη σου προστρέχω, οίδα ότι τεύξομαι τής σωτηρίας, δύνασαι γάρ αγνή βοηθήσαι μοι.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά δέ τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ' Τό ασάλειτον στήριγμα

Εγκρατεία λαμπρύναντες, τάς ψυχάς ημών, τόν Σταυρόν προσκυνήσωμεν, τόν σωτήριον, εν ώ Χριστός προσηλώθη, καί βοήσωμεν αυτώ. Χαίρε νηστευόντων η τρυφή, καί βεβαία βοήθεια. Χαίρε αναιρέτα τών παθών, τών δαιμόνων αντίπαλε, χαίρε Ξύλον μακάριον.

Θεοτοκίον

Τό ασάλειτον στήριγμα, τό τής Πίστεως, καί σεβάσμιον δώρημα, τών ψυχών ημών, τήν Θεοτόκον εν ύμνοις μεγαλύνωμεν πιστοί. Χαίρε η τήν πέτραν τής ζωής, εν γαστρί σου χωρήσασα, χαίρε τών περάτων η ελπίς, θλιβομένων αντίληψις, χαίρε Νύμφη ανύμφευτε.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ' Ως απαρχάς τής φύσεως

Ωσπερ ζωήν τής Κτίσεως, τόν σόν Σταυρόν προκείμενον, η Οικουμένη ασπάζεται Κύριε, καί προσκυνούσα κράζει σοι. Τή αυτού ενεργεία, εν ειρήνη βαθεία, τούς ανυμνούντάς σε, τούς ευλογούντάς σε, διά τής εγκρατείας συντήρησον Πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Χαίρε η δι' Αγγέλου, τήν χαράν τού Κόσμου δεξαμένη, χαίρε η τεκούσα τόν Ποιητήν σου καί Κύριον, χαίρε η αξιωθείσα γενέσθαι Μήτηρ Θεού.

Ωδή β' Ἦχος πλ. δ' Ο Ειρμός

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι ο Θεός, ο πάλοι τόν Ισραήλ, εν ερυθρά θαλάσση διαγαγών, καί σώσας καί θρέψας, καί εκ δουλείας πικράς, ελευθερώσας Φαραώ.

Μέσον τής Κτίσεως, όν καθυπέμεινας Σταυρόν, Μεσσία Λόγε Θεού, τώ τής Νηστείας σήμερον μεσασμώ, πιστώς προσκυνούμεν, αι τούμενοι κατιδείν, καί τήν Ανάστασιν τήν σήν.

Ράβδω δυνάμεως, προτυπωθείση τώ Μωσή, τήν θάλασσαν τών παθών, διατεμόντες φθάσωμεν πρός γήν, τής επαγγελίας, καί μάννα τού νοητού, εμφορηθώμεν δασιλώς.

Τίς μή θρηνήσει σε; τίς μή πενήθει σε ψυχή, ποθούσαν τά πονηρά, ουκ εκζητούσαν πόθω τά αγαθά, δικαίου Κριτού δέ, καταφρονούσαν αεί, μακροθυμούντος επί σοί;

Θεοτοκίον

Σάρκα γενόμενον, αναλλοιώτως τόν Χριστόν, Παρθένε κυοφορείς, όν εκτενώς

ικέτευε, σαρκικών παθών απαλλάξαι, τούς προσκυνούντας Σταυρόν, όν καθυπέμεινε σαρκί.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ειρμός άλλος
Ήχος πλ. δ'
Ιδετε ιδετε

Ιδετε ιδετε, ότι εγώ ειμι ο Θεός ημών, ο τή Οικουμένη, τόν Σταυρόν μου παρασχών, όπλον σωτηρίας, εις τό νύν προσκυνείσθαι αυτόν, όπως οι ασπαζόμενοι, καταργώσι τού εχθρού μηχανήματα.

Μέγας εί Κύριε, καί πολυέλεος, ότι δέδωκας τόν ζωοποιόν σου, προσκυνείσθαι νύν Σταυρόν, ένθα σου αι χείρες, καί οι πόδες ηλώθησαν, εν ώ τό αίμα ερρύη, τής αχράντου σου Πλευράς, ζωήν πηγάζον ημίν.

Δόξα...

Υπερτελεστάτη Μονάς, υπέρθεε, τρισυπόστατε, αγέννητε Πάτερ, καί Υιέ μονογενές, Πνεύμα εκ Πατρός εκπορευθέν, δι' Υιού δέ φανέν, ουσία μία καί φύσις, κυριότης, βασιλεία, σώσον πάντας ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Άρρητον τό θαύμα, τής σής κυήσεως Μητροπάρθενε, πώς γάρ καί λοχεύεις, καί αγνεύεις εν ταυτώ; πώς παιδοτοκείς, καί αγνοείς πείραν όλως ανδρός; Ως είδεν ο υπέρ φύσιν, εξ εμού καινοπρεπώς, Λόγος Θεού γεννηθείς.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σέ Μωσής ο μέγας, προδιετύπωσε, τόν Σταυρόν ημίν, χείρας εκπετάσας, καί πορθήσας Αμαλήκ, σε εκτυπούντες εν σκιαίς καί αέρι, ημείς εκτρέπομεν καί νικώμεν, τόν αρχέκακον εχθρόν, υμνολογούντες Χριστόν.

Ο Ειρμός

Ιδετε ιδετε, ότι εγώ ειμι ο Θεός ημών, ο πρό τών αιώνων, γεννηθείς εκ τού Πατρός, καί εκ τής Παρθένου επ' εσχάτων δίχα ανδρός κυηθείς, καί λύσας τήν αμαρτίαν, τού προπάτορος Αδάμ ως φιλόανθρωπος.

Ωδή η'

Ο στεγάζων εν ύδασι

Ο συσσεισας θεμέλια, πάσης τής γής ως Θεός, υψωθείς εν ξύλω, άσειστον πάσιν εδωρήσω, πιστοίς έρεισμα Κύριε, τό σωτήριο όπλον τού Σταυρού σου, όν περ προσκυνούντες, σε υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Απαστράπτων Θεώμενοι, υπέρ ηλίου αυγάς, τού Σταυρού τό ξύλον, δεύτε νηστεία αστραπτόμενοι, νύν ασπασώμεθα, αρυόμενοι χάριν φωτοφόρον, σκότος εκμειούσαν, τών υπερυψούντων, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Υδωρ ζών τό αλλόμενον, εις αιωνίαν ζωήν, σύ υπάρχων Λόγε, αίμα καί ύδωρ, εκ πλευράς εν Σταυρώ, έβλυσας Δέσποτα, αμαρτίας χειμάρρους αναστέλλων. Όθεν δυσωπώ σε. Ξήρανον παθών μου, τάς πονηράς εκβλύσεις.

Θεοτοκίον

Νοητόν ως αγίασμα, τόν εν αγίοις Θεόν, αναπεπαυμένον, τίκτεις αγία, Θεομήτορ αγνή, πάντα τά πέρατα, αγιάζοντα θεία προσκυνήσει, σήμεραν Παρθένε Ξύλου παναγίου, εν ώ σαρκί επάγη.

Ειρμός άλλος
Άγγελοι καί Ουρανοί

Δεύτε ίδωμεν λαοί, τό Ζωηφόρον Ξύλον, νύν προκείμενον, εν ώ Χριστός επάγη ο Θεός ημών, καί σύ φόβω υμνούντες, τούτον προσκυνούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν τρισύνθετον Σταυρόν, ως τής Τριάδος τύπον ανυμνήσωμεν, καί προσκυνούντες φόβω ανακράξωμεν. Ευλογούντες υμνούντες, καί υπερυψούντες Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί Άγιον Πνεύμα

Είς Θεός ούν η Τριάς, ου τού Πατρός εκστάντος εις υιότητα, ουδέ Υιού τραπέντος εις εκπόρευσιν, αλλ' ιδία καί άμφω, ως Θεόν τά τρία δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη αφθόρως κύεις, μόνη θηλάζεις βρέφος μή λοχεύουσα, μόνη τόν Κτίστην τίκτεις καί Δεσπότην σου, ει καί δούλη καί μήτηρ, σέ Παρθενομήτορ, υμνούμεν εις αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τόν τυφλόν εκ γενετής, ο ομματώσας λόγω, πηρωθέν μου σύ, τό τής καρδιάς όμμα, πάλιν άνοιξον, ίνα βλέπω τό φώς, τών σών προσταγμάτων, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

Άγγελοι καί ουρανοί, τόν επί θρόνου δόξης εποχούμενον, καί ως Θεόν απαύστως δοξαζόμενον, ευλογείτε, υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Ευλογητός Κύριος ο Θεός

Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ο Σταυρώ σου λύσας τήν αρχαίαν αράν, καί τούτον ημίν δωρησάμενος, κραταίωμα καί καταφυγήν, καί ασφαλη κρηπίδα, δι' ου τούς εχθρούς ημών, νύν κερατιούμεν.

Ότι σειραίς συσφίγγομαι, αμετρήτων μου κακών, καί τας τρίβους σου τας σωτηρίου Χριστέ, εκών επί γνώναι ου βούλομαι, τώ σώ με επίστρεψον Σταυρώ, τήν πώρωσίν μου λύων, δι' άφατον έλεος, τής σής ευσπλαγχνίας.

Τήν Φαρισαίου έπαρσιν, μιμησάμενος κακώς, κατηνέχθην, πτώμα χαλεπόν καί δεινόν, καί κείμαι εχθρών καταπάτημα, αλλ' οίκτειρον σώσον με Χριστέ, σεαυτόν δι' οίκτον, ταπεινώσας ύψιστε, Βασιλεύ τής δόξης.

Θεοτοκίον

Αι γενεαί σε άπασαι, μακαρίζουσιν Αγνή, Ιησούς γάρ μόνος, ο τεχθείς εκ τής σής νηδύος, αυτός ως επίσταται, εποίησε Κόρη μετά σου, Παρθένη μεγαλεία, όν δυσώπει σώζεσθαι, ποιμήνην καί λαόν σου.

Ειρμός ο αυτός

Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ο Σταυρώ σου λύσας, τήν αρχαίαν αράν, καί τούτον τιθείς ημίν εις προσκύνησιν, αυτόν ασπαζόμενοι πιστώς, αυτόν καί ανυμνούντες, σου τό μέγα έλεος, υμνούμεν απαύστως.

Τής Εκκλησίας καύχημα, σύ εί τίμιε Σταυρέ, βασιλείας όπλον, καί τού Κόσμου παντός, ειρήνης βραβείον θεότευκτον. Σταυρέ Ορθοδόξων η χαρά, τής Οικουμένης φύλαξ, φύλαξον αγίασον, τούς σέ προσκυνούντας.

Δόξα...

Τριάς αγία δόξα σοι, η Ομότιμος Μονάς, θεία φύσις, μία βασιλεία φρικτή. Ο Πατήρ, ο Υιός σύν τώ Πνεύματι, τό φώς τό απρόσιτον παντί, η άναρχος θεότης, σώσον τούς λατρεύοντας, σοί τώ πάντων Κτίστη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τώ σταυρώ ως ίστατο, η Αμνάς σου Ιησού, τόν Ποιμένα, καί Δεσπότην αυτής, Ορώσα πικρώς επωδύρετο, καί σπλάγγνα κινούσα επί σοί, Χριστέ ανεκαλείτο. Τί τό ξένον θέαμα; η ζωή πώς θνήσκεις;

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τόν Μανασσήν ως έσωσας, μεταγόνοντα ο Θεός, σώσον καμέ, δάκρυσι μετανοούντα πικρώς, καί μή αποστρέψης τόν δούλόν σου, εξέκλινα γάρ μου τήν ψυχήν, ως πάλαι

Ισραήλ εκείνος, πάσας τὰς ἡμέρας μου, ζῶν ἐν ἀσωτία.

Ο Ειρμός

Ευλογητός Κύριος, ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ἐγεῖρας κέρας, σωτηρίας ἡμῖν, ἐν οἴκῳ Δαυὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, Ἀνατολή ἐξ ὕψους, καὶ κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰῶν Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Τοῦ μεγαλαύχου Φαρισαίου, τὴν ἐξ οἰήσεως ἐννοοῦσα ψυχὴ μου κατάκρισιν, καὶ τοῦ ταπεινόφρονος Τελώνου, τὴν δι' ἐξαγορεύσεως παισιμάτων, ἐπιγνούσα δικαίωσιν, τοῦ μὲν ἀποθέσθαι κατεπίγου, τὴν ἐπ' ἀρετῆς προπέτειαν, τοῦ δὲ προλαβέσθαι, τὴν ἐφ' οἷς ἐπλημμέλησας ἐξομολόγησιν, διεγείρου τὴν ἀταπείνωτον σεαυτὴ καρπουμένη, διὰ μετριοπαθείας ὕψωσιν, παρὰ Χριστοῦ τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα ἔλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μεγάλως ἠγωνίσασθε Μάρτυρες, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων, υπομείναντες γενναίως, τὸν Χριστὸν ὁμολογούντες, ἐναντίον βασιλέων, καὶ πάλιν μεταστάντες ἐκ τοῦ βίου, δυνάμεις ἐνεργεῖτε ἐν τῷ Κόσμῳ, καὶ ἀσθενεῖς θεραπεύετε, ἐκ τῶν παθῶν αὐτῶν Ἄγιοι, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἡ σκέπη σου Θεοτόκε Παρθένε, ἰατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν, ἐν αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες, ψυχικῶν νοσημάτων λυτρούμεθα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας Ἦχος πλ. β'

Τὸν Σταυρὸν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός Ξε'

Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ.

Στίχ. Εὐλογεῖτε ἔθνη τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἀκουτίσατε τὴν φωνὴν τῆς αἰνέσεως αὐτοῦ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΚΕ', 1-9)

Κύριε ὁ Θεός μου, δοξάσω σε, καὶ μνησῶ τὸ ὄνομά σου, ὅτι ἐποίησας θαυμαστά πράγματα, βουλήν ἀρχαίαν ἀληθινὴν. Γένοιτο Κύριε. Ὅτι ἔθηκας πόλιν εἰς χῶμα, πόλεις οχυράς τοῦ μή πεσεῖν αὐτῶν τὰ θεμέλια, ἀσεβῶν πόλις εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ οἰκοδομηθῆ. Διὰ τούτο εὐλογήσει σε ὁ λαός ὁ πτωχός, καὶ πόλεις ἀνθρώπων ἀδικουμένων εὐλογήσουσί σε, ἐγένου γὰρ πάση πόλει ταπεινὴ βοηθός, καὶ τοῖς ἀθυμήσασιν δι' ἔνδειαν σκέπη, ἀπὸ ἀνθρώπων πονηρῶν ρύση αὐτούς, σκέπη διψώντων, καὶ πνεῦμα ἀνθρώπων ἀδικουμένων, ὡς ἄνθρωποι ολιγόψυχοι διψῶντες ἐν Σιών, ὅτι ρύση αὐτούς ἀπὸ ἀνθρώπων ἀσεβῶν οἷς ἡμᾶς παρέδωκας. Καύσων ἐν σκέπη νέφους, κληματίδα ἰσχυρῶν ταπεινώσει. Καὶ ποιήσει Κύριος Σαβαώθ πάσι τοῖς ἔθνεσιν ἐπὶ τὸ ὄρος τούτο πότον λιπασμάτων, πότον τρυγίων, πίνονται ἐν εὐφροσύνῃ, πίνονται οἶνον, χρίσονται μύρον ἐν τῷ ὄρει τούτῳ, παράδος ταῦτα πάντα τοῖς ἔθνεσιν, ἡ γὰρ βουλή αὕτη ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη. Κατέπιεν ὁ θάνατος ἰσχύσας, καὶ πάλιν ἀφείλε Κύριος ὁ Θεός πᾶν δάκρυ ἀπὸ παντός προσώπου, τὸ ὄνειδος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀφείλεν ἀπὸ πάσης τῆς γῆς, τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα. Καὶ ἐρούσιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Ἰδοὺ ὁ Θεός ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς ἠλπίζομεν, καὶ σώσει ἡμᾶς, οὗτος Κύριος, ὑπεμείναμεν αὐτῷ, καὶ ἠγαλλιώμεθα, καὶ εὐφρανθήσομεθα ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ ἡμῶν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός Ξε'

Ευλογήσαι ημάς ο Θεός, ο Θεός ημών.

Στίχ. Ο Θεός οικτειρήσαι ημάς, καί ευλογήσαι ημάς.

164[top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά
Ἦχος πλ. β'
Ὅλην αποθέμενοι

Μέσον γῆς υπέμεινας, Σταυρόν καί Πάθος οικτίρμον, πάσι τήν ἀπάθειαν, καί τήν ἀπολύτρωσιν παρεχόμενος, μεσασῶ σήμερον, Νηστειῶν ἅπαντες, διά τούτο εἰς προσκύνησιν, αὐτόν προτίθεμεν, καί περιχαρῶς ἀσπαζόμεθα, ἰδεῖν σου τά Παθήματα, καί τήν ζωηφόρον Ἀνάστασιν, ἐκλελαμπρυσμένοι, ταίς θεαίαις ἀρεταίς Λόγε Θεοῦ, ἀναδειχθεῖημεν ἅπαντες, μόνε πολυέλεε.

Νεκρός ἐχρημάτισας, ἐπί σταυροῦ ἠπλωμένος, καί λόγῃ νυττόμενος, καί χολήν Μακρόθυμε ποτιζόμενος, ὁ Μερράς ὕδατα, ἐν χειρὶ Δέσποτα, Μωϋσέως εἰς γλυκύτητα, μεταβαλόμενος, ὅθεν δυσωπῶ σε καί δέομαι. Τά πάθη τά πικρότατα, ἐκ τῆς διανοίας μου ἐκτίλον, καί τῆς μετανοίας, τῷ μέλι τι γλυκάνας μου τόν νοῦν, προσκυνητήν με ἀνάδειξον, τού τιμίου Πάθους σου.

Ἄλλος Ἦχος α'
Ὁ πάλαι τῷ Μωσεί

Ὀν πάλαι Μωϋσῆς προτυπώσας, ἐν ταίς παλάμαις αὐτοῦ, κατετροπούτο τόν Ἀμαλήκ, μέγαν Σταυρόν, σήμερον ἐπ' ὄψει ημών βλέποντες, λαοί προτεθέντα, φρικτῶς ψαύσωμεν ἐν ἀγνότητι νοῦ τε καί χειλέων, ἐν αὐτῷ γάρ Χριστός υψώθη, ἀπονεκρώσας τόν θάνατον, καί τῆς τοιαύτης χάριτος, ἅπαντες καταξιούμενοι, ἐν ὠδαίς θεοπνεύστοις, τού παντός τόν Σωτήρα ὑμολογοῦντες, προσευξώμεθα προφθάσαι, καί αὐτήν τήν σωτήριον Ἀνάστασιν.

Ἔτερα Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, τό τῆς ζωῆς ημών πρόξενον, πεφηνός ξύλον σήμερον, Χριστοῦ τού Θεοῦ ημών, τόν Σταυρόν, δι' οὐ περ θάνατος ἐτρώθη, καί ἡ ἀνάστασις ἡμῖν, τοίς ἐπταικόσιν ἐκαινουργήθη σαφῶς, τῷ ρυσαμένῳ κράζοντες. Ὁ δι' ημάς ἐκουσίως παθῶν, ἵνα σώσης τά σύμπαντα, ὁ Θεός ημών δόξα σοι.

Κράτος ἀπροσμάχητον, Χριστιανοίς ἡμῖν δέδοται, ὁ Σταυρός σου Σωτήρ ημών, δι' οὐ τα ἀλλόφυλα τῶν ἐθνῶν τροποῦνται, πλήθη καί εἰρήνη, τῆς Ἐκκλησίας σου Χριστέ, ἐπισκιάζει ὀρθοδοξούσης καλῶς, ὄν περ νῦν ἀσπαζόμεθα, καί σοί θερμῶς ἀνακράζομεν. Τῆς μερίδος ἀξίωσον, καί ημάς τῶν Ἀγίων σου.

Δάκρυσι καθάραντες, τά τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, καί νηστεία ἀγνίσαντες, δεῦτε προσκυνήσωμεν, τού Σταυροῦ τό ξύλον, δι' οὐ καταργοῦνται τά ψυχοφθόρα τῆς σαρκός, τῆ ἐγκρατεία ἀνασκιρτήματα, τῷ σταυρωθέντι κράζοντες. Τῆς σῆς Σωτήρ καταξίωσον, τριημέρου Ἐγέρσεως, προσκυνήσαι τήν ἔλλαμψιν.

Δόξα... Καί νῦν...
Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς Κτίσεως, καί Κύριος τῆς δόξης, τῷ Σταυρῷ προσπῆγνυται, καί τήν πλευράν κεντάται, χολῆς καί ὄξους γεύεται, ὁ γλυκασμός τῆς Ἐκκλησίας, στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιβάλλεται, ὁ καλύπτων οὐρανόν τοίς νέφεσι, χλαίναν ἐνδύεται χλεύης, καί ραπίζεται πηλίνη χειρὶ, ὁ τῆ χειρὶ πλάσας τόν ἄνθρωπον, τό νώτον φραγγελλοῦται, ὁ περιβάλλων τόν οὐρανόν ἐν νεφέλαις, ἐμπτυσμούς καί μάστιγας δέχεται, ονειδισμούς καί κολαφισμούς, καί πάντα υπομένει, δι' ἐμέ τόν

κατάκριτον, ο Λυτρωτής μου καὶ Θεός, ἵνα σῶση Κόσμον ἐκ πλάνης, ὡς εὐσπλαγχνος.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξζ'

Ἄσατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Στίχ. Οδοποιήσατε τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ δυσμῶν, Κύριος ὄνομα αὐτῷ.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. θ', 8-17)

Εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ Νῶε, καὶ τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, λέγων. Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνίστημι τὴν διαθήκην μου ὑμῖν, καὶ τῷ σπέρματι ὑμῶν μεθ' ὑμᾶς, καὶ πάση ψυχῇ ζῶση μεθ' ὑμῶν, ἀπὸ ὀρνέων καὶ ἀπὸ κτηνῶν, καὶ πάσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, ὅσα ἐστί μεθ' ὑμῶν, ἀπὸ πάντων τῶν ἐξεληθόντων ἐκ τῆς κιβωτοῦ, καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποθανεῖται πάσα σὰρξ ἐτι ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ οὐκ ἔσται ἐτι κατακλυσμὸς ὕδατος, τοῦ καταφθεῖραι πάσαν τὴν γῆν. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός τῷ Νῶε. Τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης, ὃ ἐγὼ δίδωμι ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, καὶ ἀναμέσον πάσης ψυχῆς ζῶσης, ὅσα ἐστί μεθ' ὑμῶν, εἰς γενεάς αἰωνίους. Τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἔσται εἰς σημεῖον διαθήκης ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ τῆς γῆς, καὶ ἔσται ἐν τῷ συννεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, οφθήσεται τὸ τόξον μου ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ μνησθήσομαι τῆς διαθήκης μου, ἢ ἐστὶν ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, καὶ ἀνά μέσον πάσης ψυχῆς ζῶσης ἐν πάσῃ σαρκί, καὶ οὐκ ἔσται ἐτι ὕδωρ εἰς κατακλυσμὸν, ὥστε ἐξαλεῖψαι πάσαν σάρκα. Καὶ ἔσται τὸ τόξον μου ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ὄψομαι τοῦ μνησθῆναι διαθήκης αἰωνίου, ἀναμέσον ἐμοῦ, καὶ τῆς γῆς, καὶ ἀναμέσον πάσης ψυχῆς ζῶσης ἐν πάσῃ σαρκί, ἢ ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός τῷ Νῶε. Τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης, ἧς διεθέμην ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ ἀναμέσον πάσης σαρκός, ἢ ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ξη'

Ἡ σωτηρία μου ὁ Θεός, ἀντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καὶ εὐφρανθήτωσαν.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΒ', 8-22)

Στόμα συνετοῦ ἐγκωμιάζεται ὑπὸ ἀνδρός, νωθοκαρδὸς δὲ μυκτηρίζεται. Κρείσσω ἀνὴρ ἐν ἀτιμῳ δουλεύων ἑαυτῷ, ἢ τιμὴν ἑαυτῷ περιτιθεῖς, καὶ προσδεόμενος ἄρτου. Δίκαιος οἰκτεῖρει ψυχὰς κτηνῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν ἀσεβῶν, ἀνελεήμονα. Ὁ ἐργαζόμενος τὴν ἑαυτοῦ γῆν, ἐμπλησθήσεται ἄρτων, οἱ δὲ διώκοντες μάταια, ἐνδεεῖς φρενῶν, ὅς ἐστιν ἠδύς ἐν οἴνων διατριβαῖς, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ οχυρώμασι καταλείψει ἀτιμίαν. Ἐπιθυμία ἀσεβῶν, κακαί, αἱ δὲ ρίζαι τῶν εὐσεβῶν, ἐν οχυρώμασι. Δι' ἀμαρτίαν χειλέων ἐμπίπτει εἰς παγίδας ἀμαρτωλός, ἐξολισθαίνει δὲ ἐξ αὐτῶν δίκαιος. Ὁ βλέπων λεία ἐλεηθήσεται, ὁ δὲ συναντῶν ἐν πύλαις ἐκθλίψει ψυχὰς. Ἀπὸ καρπῶν στόματος ψυχὴ ἀνδρός πλησθήσεται ἀγαθῶν, ἀνταπόδομα δὲ χειλέων αὐτοῦ δοθήσεται αὐτῷ. Ὀδοὶ ἀφρόνων ὀρθαὶ ἐνώπιον αὐτῶν, εἰσακούει δὲ συμβουλίας σοφός. Ἄφρων αὐθημερόν ἐξαγγέλλει ὀργὴν αὐτοῦ, κρύπτει δὲ τὴν ἑαυτοῦ, ἀτιμίαν πανούργος. Ἐπιδεικνυμένην πίστιν ἀναγγελεῖ δίκαιος, ὁ δὲ μάρτυς τῶν ἀδίκων, δόλιος. Εἰσὶν, οἱ λέγοντες, τιτρώσκουσιν ὡς μαχαίρα, γλώσσαι δὲ σοφῶν ἰώνται. Χεῖλη ἀληθινὰ κατορθοὶ μαρτυριαν, μάρτυς δὲ ταχύς γλώσσαν ἔχει ἀδίκον. Δόλος ἐν καρδίᾳ τεκταινομένου κακά, οἱ δὲ βουλόμενοι εἰρήνην, εὐφρανθήσονται, οὐκ ἀρέσει τῷ δικαίῳ οὐδὲν ἀδίκον, οἱ δὲ ἀσεβεῖς πλησθήσονται κακῶν. Βδέλυγμα Κυρίῳ χεῖλη ψευδῆ, ὁ δὲ ποιῶν πίστει, δεκτός παρ' αὐτῷ.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελον Ἦχος γ'

Νικῶν τὸν Τελῶνην τοῖς παραπτώμασιν, οὐ ζηλῶ τὴ μετάνοιά, τοῦ δὲ Φαρισαίου μὴ κεκτημένος τὰ κατορθώματα, μιμούμαι τὴν οἴησιν. Ἀλλ' ἡ τῆς σῆς ταπεινώσεως ὑπερβολή, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν δαιμονικὴν ὑψηλοφροσύνην ἐν τῷ Σταυρῷ καθελῶν, τοῦ

μέν, τῆς προτέραςπνηρίας, τού δέ, τῆς εσχάτης απονοίας, αλλοτρίωσόν με, τήν
εκατέρων χρηστήν διάθεσιν, εν τῇ ψυχῇ μου βεβαιώσας, καί σώσόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Προφήται καί Απόστολοι, Χριστοῦ καί Μάρτυρες, εδίδαξαν υμνεῖσθαι, Τριάδα
ομοούσιον, καί εφώτισαν τά ἔθνη τά πεπλανημένα, καί κοινωνούς Ἀγγέλων ἐποίησαν,
τούς υιοῦς τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα... Καί νύν...

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. α'

Ορώσά σε ἡ Κτίσις ἀπασα ἐπί Σταυροῦ, γυμνόν κρεμάμενον, τόν Δημιουργόν, καί
Κτίστην τῶν ἀπάντων, ἠλλοιούτο φόβω, καί ἐπωδύρετο, ὁ ἥλιος δέ τό φῶς ἠμαύρωσε,
καί γῆ ἐκυμαίνετο, πέτραι δέ ἐσχίζοντο, καί ναοῦ φαιδρότης διερρήγγυτο, νεκροί
ἐξανίσταντο ἐκ μνημάτων, καί Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐξίσταντο λέγουσαι. ὦ τοῦ
θαύματος! ὁ Κριτής κρίνεται, καί πάσχει θέλων διά τήν τοῦ Κόσμου σωτηρίαν καί
ἀνάπλασιν.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά δέ τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. β'

Ἐλπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή

Τῆς ἐγκρατείας τόν καιρόν, ἀγιάζων ὁ θεῖος, καί πανσεβάσμιος Σταυρός, εἰς
προσκύνησιν κείται, προσέλθωμεν ἐν συνειδήσει καθαρά, ἀντλήσωμεν ἀγιασμόν καί
φωτισμόν, καί φόβω ἐκβοήσωμεν. Σωτήρ ἡμῶν φιλόανθρωπε, δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Σταυροθεοτοκίον

Παρισταμένη τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀπειρόγαμος Μήτηρ, τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀνευ σποράς
τεχθέντος, ἀνεβόησε. Ρομφαία τήν καρδίαν μου, διήλθεν ὡς Υἱέ, μή φέρουσα
κρεμάμενον ἐν ξύλῳ σε Οὐραν, ὄν τρέμουσι τά σύμπαντα, ὡς Κτίστην καί Θεόν.
Μακρόθυμε δόξα σοι.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α'

Ἀπεγνωσμένην

Λαμπροφοροῦντες ταῖς ἀρεταῖς προσέλθωμεν, τῆς ἐγκρατείας τό καθαρόν
κτησάμενοι, καί Σταυρόν τόν τίμιον, βοῶντες προσκυνήσωμεν. Ἀγίασον ἡμῶν σὺν ταῖς
ψυχαῖς, καί τά σώματα, ἀξιώσον ἡμᾶς, καί τοῦ ἀχράντου Πάθους σου, ὁ μόνος Θεός
ἀπάντων, χαριζόμενος ἡμῖν καί τά ἐλέη σου.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν τάφον σου

Ορώσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν ἐπί Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα, Υἱέ μου
συνάναρχε, τῷ Πατρί καί τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς
ἔσωσας, τό τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρμον πλαστούργημα;

Ὡδή α' Ἦχος δ'

Ἀνοίξω τό στόμα μου

Τό Ξύλον τό ἅγιον, ἐν ὧ Χριστός ἐξεπέτασε, παλάμας τροπούμενος, τάς ἐναντίας
ἀρχάς, προσκυνήσωμεν, νηστεία φαιδρυνθέντες, εἰς δόξαν καί αἰνεσιν, τοῦ
Παντοκράτορος.

Οράται προκείμενος, ἀγιασμόν παρεχόμενος, Σταυρός ὁ σωτήριος, τούτῳ

προσέλθωμεν, καθαγνίσαντες, καί σῶμα καί καρδίαν, καί ἀπαρυσώμεθα, χάριν σωτήριον.

Πυρί με καθάρισον, τῶν ἐντολῶν σου φιλόνητο, καί σοῦ τά σωτηρία, δίδου Παθήματα, νῦν θεάσασθαι, καί πόθω προσκυνῆσαι, Σταυρῶ τειχιζόμενον, καί συντηρούμενον.

Σταυροθεοτοκίον

Ἀνάρτησιν βλέπουσα, τήν ἐν Σταυρῶ σου Φιλόνητο, ὠλόλυξε κράζουσα, ἡ σέ κηρύσασα. Πῶς κατάκριτος, ὁ μέλλων πάντα κρίναι, ὁράται κρεμάμενος, δόξης ὁ Κύριος;

Ὡδή γ'

Τούς σοῦς ὑμολόγους Θεοτόκε

Νηστείας ἐν ὕδατι καρδίας, ριφθέντες τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ, πιστώς περιπτωξώμεθα, ἐν ὧ Χριστός σταυρούμενος, ὕδωρ ἡμῖν ἐπήγαγεν, ὡς εὐεργέτης, ἀφέσεως.

Σταυροῦ τῷ ἰστίῳ περωθέντες, τόν πλούτον σωτήριον ἰδοῦ, νηστείας ἐκμεσάσαντες, Μεσσία Ἰησοῦ ὁ Θεός, δι' οὐ ἡμᾶς τοῦ Πάθους σου πρός τόν λιμένα ἐγκαθόρισον.

Ἐτύπου Μωσῆς σε ἐν τῷ ὄρει, ἐθνῶν εἰς ἀναίρεσιν Σταυρέ, ἡμεῖς δέ ἐκτυπούμεν σε, καρδία καθορώντες σε, καί προσκυνούντες τρέπομεν, ἐχθρούς ἀσάρκου τῆ δυνάμει σου.

Σταυροθεοτοκίον

Βουλήσει σου ἄνθρωπος ἐγένου, Θεός ὢν, καί πάντων Ποιητής, καί νῦν Σταυρῶ κρεμάμενος, σέ καθορώ Ἰέ μου Χριστέ, ἡ σέ τεκούσα ἔλεγε, καί τήν καρδίαν τιτρώσκομαι.

Ὡδή γ' Ἦχος πλ. β'

Κύριος ὢν πάντων

Κύριος ὢν πάντων, καί κτίστης Θεός, μέσον γῆς ἐπὶ Σταυροῦ ὑψώθης, πρός σεαυτόν ἀνυψών, τήν πεσοῦσαν ἀνθρώπων οὐσίαν, κακίστη τοῦ ἐχθροῦ συμβουλίᾳ, ὅθεν σε πιστώς δοξάζομεν, τῷ πάθει στερεούμενοι.

Καθάραντες αἰσθήσεις νηστείας φωτί, τοῦ Σταυροῦ ταῖς νοηταῖς ἀκτίσι, πλουσιωτάτως πιστοῖ ἀγασθώμεν, καί τούτον εὐλαβῶς, προκείμενον σήμερον ὀρώντες, χεῖλεσιν ἀγνοίς καί στόμασι, καί καρδία προσκυνήσωμεν.

Τόπον οὐ ἔστησαν οἱ πόδες Χριστοῦ, προσκυνήσωμεν Σταυρόν τόν θεῖον, πέτρα Θεοῦ ἐντολῶν, στηριχθῆναι τοῦς πόδας αἰτούντες, ψυχῆς ἡμῶν καί κατευθυνθῆναι, ταύτης διαβήματα ὁδόν, εἰς εἰρήνης θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον

Κόρης ἐξ ἀνάνδρου Χριστέ προήλθες, προσλαβόμενος ἐκ ταύτης σάρκα, ἔννον καί ἔμψυχον, καί Σταυρῶ σου ἐχθρόν ἀφανίσας, φθαρείσαν τῶν βροτῶν τήν οὐσίαν, ἄλλιν ἀνεκαίνισας, διό δοξάζει τήν εὐσπλαγχνίαν σου.

Ἐτερον Τριώδιον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος α' Στερέωσον Κύριε

Κροτήσατε ἅπαντα ὕμνοις τά πέρατα, καθορώντα προσκυνούμενον τό Ξύλον ἐν ὧ Χριστός ἀπεκρεμάσθη, καί διάβολος ἐτραυματίσθη.

Προτίθεται σήμερον ὁ ζωηφόρος, χαρά, δεῦτε προσκυνήσωμεν σὺν φόβῳ, τόν τοῦ κυρίου τίμιον Σταυρόν, ἵνα λάβωμεν ἅγιον Πνεῦμα.

Δόξα...

Τρισάκτινε Ήλιε τρισσοκλεέστατον φώς, Θεέ Πάτερ Υιέ, καί άγιον Πνεύμα, η άναρχος φύσις καί δόξα, τούς υμνούντάς σε ρύσαι κινδύνων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούσί σε τάξεις Αγγέλων ευλογημένη, Θεοτόκε, πανύμνητε καί Παρθένε, μεθ' ών σε νύν γένος ανθρώπων, ως ανύμφευτον δοξολογούμεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ερχόμενος άψασθαι σου ζωηφόρε Σταυρέ, φρίττω γλώσσαν καί διάνοιαν, προβλέπων, ότι εν σοί κατεκενώθη, τού Κυρίου μου τό θείον Αίμα.

Ο Ειρμός

Στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν σου, ήν εκτήσω τή δυνάμει τού Σταυρού σου, εν αυτώ γάρ τόν εχθρόν εθριάμβευσας, καί εφώτισας τήν οικουμένην.

Κάθισμα Αυτόμελον

Ήχος πλ. β'

Σήμερον τό προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, ιδού γάρ προσκυνούμεν, εις τόν τόπον, ού έστησαν οι πόδες σου Κύριε, καί ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τών εξ αμαρτίας παθών, ελευθερίας ετύχομεν, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, μόνε φιλόανθρωπε.

Δόξα...

Ο Σταυρός σου Κύριε ηγίασται, εν αυτώ γάρ γίνονται Ιάματα, τοίς ασθενούσιν εν άμαρτίαις, δι' αυτού σοι προσπίπτομεν. Ελέησον ημάς.

Καί νύν...

Μόνον επάγη τό ξύλον Χριστέ τού Σταυρού σου, τά θεμέλια εσαλεύθησαν τού θανάτου Κύριε, όν γάρ κατέπεε πόθω ο Άδης, απέλυσε τρόμω, έδειξας ημίν τό σωτήριόν σου Άγιε, καί δοξολογούμεν σε, Υιέ Θεού, ελέησον ημάς.

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Αιγιττόμενος τόν τύπον, τού Σταυρού χείρας έτεινεν, εναλλάξ εγγόνις, πάλαι Ιακώβ ο αοίδιμος, επευλογών καί σημαίνων τήν σωτήριον, ευλογίαν πάντας, εφ' ημάς διαβαίνουσαν.

Συντηρούμενοι σφραγίδι, τού Σταυρού καί προκειμένον, εν αγαλλιάσει, πνεύματος αυτόν ασπαζόμενοι, πρός τά σωτήρια Πάθη επειχθείημεν, τά ολέθρια, πάθη σαρκός θανατώσαντες.

Τό σωτήριόν σε όπλον, τό αήττητον τρόπαιον, τό χαράς σημείον, θάνατος δι' ού τεθανάτωται, περιπτυσσόμεθα δόξη κλειζόμενοι, τού εν σοί προσπαγέντος, Σταυρέ πανσεβάσμιε.

Σταυροθεοτοκίον

Ορατός μοι καθωράθης, ο Αγγέλιος απρόσιτος, Ιησού Υιέ μου, σάρκα εξ εμού δανεισάμενος, καί νύν Ορώσά σε ξύλω καθηλούμενον, εποδύρομαι, η τού Χριστού Μήτηρ έλεγε.

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Νεκρός εχημάτισας, επί Σταυρού ηλούμενος, πάντων η ζωή καί σωτηρία. Τούτον ούν δίδου, κεκαθαρμένη ψυχή, Σώτερ περιπτύξασθαι, καί σου, Πάθη τά σωτήρια, κατιδείν αγαλλόμενοι.

Παρίστανται τάξεις σοι, τών Ασωμάτων τρέμουσαι, Ξύλον ζωοδώρητον, εν σοί γάρ, τίμιον Αίμα Χριστός εξέχεε, λύθρον αναστέλλων εναγές, δαίμοσι φερόμενον, επ' ολέθρω τού πλάσματος.

Ρομφαία πληγέντα με, τού δυσμενούς ιάτρευσον, Αίματί σου Λόγε καί τή λόγχη, αμαρτιών μου τάχος διάρρηξον, Σώτερ τό χειρόγραφον βοώ, βίβλω καταγράφων με, σωζομένων ως εύσπλαγχνος.

Σταυροθεοτοκίον

Ο βότρυς ο πέπειρος, πώς επί ξύλου κρέμασαι; Ήλιε τής δόξης πώς επήρθης, φέγγος ηλίου, σκοτίζων πάθει σου. Σώτερ η τεκούσά σε, Αμνάς, πάλαι ανεβόα σοι, μητρικώς αλαλάζουσα.

Ωδή ς'

Εβόησε, προτυπών

Συνέσεισας, τό τού Άδου πηγνύμενος οίκημα, τοίς πιστοίς δέ, αδειάσειστον έρεισμα γέγονας, καί βεβαία σκέπη, τού Κυρίου Σταυρέ πανσεβάσμιε.

Κατάκαρποι, αρεταίς γεγονότες τρυγήσωμεν, θείου Ξύλου, ζωηφόρους καρπούς, ούς εβλάστησεν, απλωθείς εν τούτω, Ιησούς η κατάκαρπος άμπελος.

Υμνούμέν σου, Ιησού τήν πολλήν αγαθότητα, προσκυνούντες, τόν Σταυρόν σου τήν λόγχην, τόν κάλαμον, δι' αυτών γάρ είλες, τό τής έχθρας Οικτίρμον μεσότοιχον.

Σταυροθεοτοκίον

Ναμάτων σε, ποταμόν ζωηρρήτων εκύησεν, η Παρθένος, ως πηγή τής ημών αναπλάσεως, τόν Σταυρώ ταθέντα, καί κρουνούς σωτηρίας πηγάσαντα.

Ο Ειρμός

Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος. Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων.

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ήχος βαρύς

Ουκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τήν πύλην τής Εδέμ, αυτή γάρ επήλθε παράδοξος σβέσις τό ξύλον τού Σταυρού, θανάτου τό κέντρον, καί Αδου τό νίκος ελήλαται, επέστης δέ Σωτήρ μου βοών τοίς εν Άδη, Εισάγεσθε πάλιν εις τόν Παράδεισον.

Ο Οίκος

Τρείς σταυρούς επήξατο εν Γολγοθά ο Πιλάτος, δύο τοίς ληστεύσασι, καί ένα τού Ζωοδότου, όν είδεν ο Άδης, καί είπε τοίς κάτω, Ω λειτουργοί μου καί δυνάμεις μου τίς ο εμπήξας ήλον τή καρδία μου, ξυλίνη με λόγχη εκέντησεν άφνω καί διαρρήσομαι, τά ένδον μου πονώ, τήν κοιλιάν μου αλγώ, τά αισθητήριά μου, μαιμάσσει τό πνεύμά μου, καί αναγκάζομαι εξερευξασθαι τόν Αδάμ καί τούς εξ Αδάμ, ξύλω δοθέντας μοι, ξύλον γάρ τούτους εισάγει πάλιν εις τόν Παράδεισον.

Ωδή ζ'

Ουκ ελάτρευσαν

Η αξίνη, Ελισσαίος ήν ανείλετο, εξ Ιορδάνου Χριστέ, Σταυρόν εδήλου, δι' ού, βυθού ματαιότητος, έθνη ανείλκυσας, αναμέλποντα. Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Συναγάλλονται, τή γή τά επουράνια, τή προσκυνήσει σου Σταυρέ, καί γάρ διά σου, Αγγέλων ανθρώπων τε, ένωσις γέγονε, Παντοδύναμε, αναβοώντων Κύριε, ο Θεός ευλογητός εί.

Ως κυπάρισσον, συμπάθειαν ως κέδρον τε, πίστιν ηδύπνοον, ως πεύκην αληθινήν, αγάπην προσφέροντες, τόν τού Κυρίου Σταυρόν, προσκυνήσωμεν, τόν εν αυτώ δοξάζοντες Λυτρωτήν προσηλωθέντα.

Σταυροθεοτοκίον

Μή σαλεύσας, τά ουράνια εν μήτρα σου, Θεός εσκήνωσε, πόλις Θεού εκλεκτή. Σταυρώ δέ κρεμάμενος, Κτίσιν εσάλειψεν, όν ικέτευε, εν ασαλεύτω πέτρα με, τή αυτού συντηρηθήναι.

Ωδή η'

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω

Εξέτεινας χείρας επί ξύλου, χειρός ακρατούς λύων αμάρτημα, λόγχη εκεντήθης δέ, ταύτη τόν πολέμιον, κατατιτρώσκων Κύριε, χολής εγεύσω τε, ενήδονον κακίαν εξαίρων, όξος επο τίσθης, η πάντων ευφροσύνη.

Νοϊ καθαρώ καί συνειδότι, λαμπρώς προσελθόντες προσκυνήσωμεν, πρόκειται τό τίμιον, Ξύλον καί σεβάσμιον, δι' ού Χριστός τόν άτιμον, υπέστη θάνατον, τιμήν υπερτιθείς ανωτάτην, τοίς τή παραβάσει, δεινώς ατιμασθείσι.

Ξύλω αμαρτίας ενεκρώθην, καί γεύσει τή ενηδόνω τεθανάτωμαι, ζώωσόν με Κύριε, έγχειρόν με κείμενον, προσκυνητήν ανάδειξον, τών Παθημάτων σου, καί μέτοχον Εγέρσεως θείας, καί συγκληρονόμον, τών σέ ηγαπηκότων.

Σταυροθεοτοκίον

Υψούμενον βλέπω σε καί κάλλος, τώ πάσχειν ουκ είδος περικείμενον, όν περ σωματούμενον, έγνων ωραιότατον, υπέρ υιούς ανθρώπων σε, μονογενές Υιέ, η Πάναγνος εβόα Παρθένος, δείξόν σου τήν δόξαν, η πάντων σωτηρία.

Τά Τριώδια

Ειμός άλλος Νόμων πατρώ ων

Μέσης ημέρας σταυρουμένου σου, μέσον τής γής βουλήσει Κόσμου τά πέρατα, μέσον φάρυγγος τού δράκοντος, εξέσπασας Οικτίρμον, διό εν μέση, θείων εβδομάδι Νηστειών, προσκυνούντες δοξάζομεν τόν τίμιον Σταυρόν σου, τόν Κύριον υμνείτε, βοώντες, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Χαράς σημείον όπλον άρρηκτον, τής Εκκλησίας τείχος, Μαρτύρων καύχημα, Αποστόλων εγκαλλώπισμα, Αρχιερέων σθένος, ενδυναμώνσας τήν εξασθενούσάν μου ψυχήν, προσκυνείν σε αξίωσον, καί μέλπειν σοι βοώντα. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θρηνώ καί κλαίω καί οδύρομαι, όταν, εις νούν μου λάβω τό δικαστήριον, τό αδέκαστον Μακρόθυμε, κατάκριτος υπάρχων, διό μου φείσαι, καί τόν επικείμενον κλοιόν, τής ψυχής μου ελάφρυνον, ίνα χαίρων κραυγάζω. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Σταυροθεοτοκίον

Ετύπου βάτος τό μυστήριον, τού υπέρ νούν σου τόκου, Κόρη πανάμωμε, ως εκείνου γάρ διέμεινας, αφλέκτως πύρ τεκούσα, Χριστόν Σωτήρα, τόν ανυψωθέντα εν Σταυρώ, όν δυσώπει ρυσθήναί με, πυρός τού αιωνίου, Τόν Κύριον υμνείτε βοώντα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ειμός άλλος

Αύτη ή κλητή

Δεύτε τόν Σταυρόν προτεθέντα Κυρίου, νηστεία καθαρθέντες, περιπτυξώμεθα πόθω, θησαυρός γάρ ημίν αγιάσματος εστί, καί δυνάμεως, δι' ού ανυμνούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ούτος ο Σταυρός τριμερής καί μέγας, μικροφανής τυγχάνων, ουρανομήκης υπάρχει, τή δυνάμει αυτού, τούς ανθρώπους προς Θεόν, αναφέρει αεί, δι' ού ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Μίαν εν τρισί χαρακτηήρσιν ουσίαν, δοξάζων ου συγγέω, μονοπροσώπως τά τρία, ουδέ τέμνω μορφήν, τόν Πατέρα, καί Υιόν σύν τώ Πνεύματι, είς γάρ επί πάντων, Θεός ο εν Τριάδι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη εν μητράσιν εδείχθησ παρθένος, Θεόνυμφε Μαρία, άνευ ανδρός τετοκυία, τόν Σωτήρα Χριστόν, τής αγνείας τήν σφραγίδα φυλάξασα. Σέ μακαριούμεν, πιστοί εις τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τούτο τό πανάγιον Ξύλον τιμάσθω, ο Προφήτης πάλαι, βληθήναι ανακραυγάζει, εις τόν άρτον Χριστού, υπό Ισραηλιτών, τών σταυρούντων αυτόν, όν υπερψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

Χείρας εν λάκκω βληθείς τών λεόντων, ποτέ ο μέγας εν Προφήταις, σταυροειδώς εκπετάσας, Δανιήλ αβλαβής, εκ τής τού πάντων καταβρώσεως σέσωσται, ευλογών τον των, Θεόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Άπας γηγενής

Λόγγη σου Πλευράν, ενύγης αφέσεως, αναστομών μοι πηγάς, ξύλω προσηλώθης δέ, τήν διά ξύλου Ιστών κατάκρισιν, μέσον τής γής Φιλάνθρωπε, όπερ ημείς μεσασμώ, τής Νηστείας, νύν περιπτυσσόμεθα, ανυμνούντες τήν σήν αγαθότητα.

Όρη γλυκασμόν, βουνοί αγαλλίασιν, πόθω σταλάξατε, ξύλα τού πεδίου δέ, Λιβάνου κέδροι περιχορεύσατε, τή προσκυνήσει σήμερον, τού ζωηφόρου Σταυρού, οι Προφήται, Μάρτυρες, Απόστολοι, καί Δικαίων σκιρτήσατε πνεύματα.

Νεύσον εις λαόν, καί κλήρόν σου Κύριε, φόβω υμνούντάς σε, θάνατον εκούσιον, δι' ού υπέστης, μή νικησάτω σου, τήν ευσπλαγχνίαν άμετρος, πληθύς κακών ημών, αλλά σώσον, πάντας υπεράγαθε, τώ Σταυρώ σου ημάς ως φιλάνθρωπος.

Σταυροθεοτοκίον

Νεύματι τώ σώ, κλονείς τόν ορώμενον, Κόσμον σταυρούμενος, μένεις δέ κρεμάμενος, η Θεοτόκος κλαίουσα έλεγε, τά εμπαθή νοήματα, τού Πρωτοπλάστου Χριστέ, εξηλώσαι, θέλων καί ίάσασθαι, τήν αυτου συντριβήν αγαθότητα.

Τά Τριώδια

Ειρμός άλλος

Απορεί πάσα γλώσσα

Ο Ελισσαίος, πάλαι ποταμού τήν αξίην, ανέλκων ξύλω, σέ τό ζωοδώρητον, ετύπου Σταυρέ ξύλον, δι' ού εκ βυθού ανείλκυσε Χριστός τά έθνη, ειδωλικής μανίας, εν σοί προσηλωθείς, όθεν σε προσκυνούντες, τό κράτος αυτου δοξάζομεν.

Ηλίου σέλας, Σώτερ μετεβλήθη εις σκότος, τή σή σταυρώσει, φέγγος τε σελήνης απεσβέσθη, καί στοιχεία τρόμω ηλλοιώθη άπαντα, διό βοώ σοι. Αλλοιωθέντα σκότει παθών μου λογισμούς, Λόγε σή δεξιά αλλοιώσας, φώτισον σώσόν με.

Τώ μώλωπί σου, ίασαι ψυχής μου τά πάθη, Πλευράς σου τρώσει παύσον, επωδύνους τε, τάς τρώσεις τών δαιμόνων, ήλοις σου Χριστέ εξήλωσας, τάς ενηδόλους, καί εμπαθείς ο ρέξεις, διδούς μοι απαθώς Πάθη σου, τά σεπτά προσκυνήσαι, καί τήν Ανάστασιν.

Σταυροθεοτοκίον

Οραίον κάλλει, τέτοκεν ωραία σε Κόρη, όν καθορώσα, κάλλος εν τώ πάσχειν, ουδέ είδος κεκτημένον Σώτερ, θρηνωδούσα έλεγεν. Εκπλήττομαί σου, τήν υπέρ νούν Υιέ μου ταπεινωσιν, δι' ής σώζεις, ταπεινωθείσαν τήν φύσιν, τής ανθρωπότητας.

Άλλος Φωτίζου φωτίζου

Προέρχου φαιδρύνου, πάς ο λαός ο τού Θεού, καί τό ξύλον προβλέπων, τού. Σταυρού λάβε χαράν, προκείμενον, άσπασαι φόβω, και τόν εν αυτώ, Κύριον τής δόξης, αναρτηθέντα δοξάζων αεί.

Τό όπλον τό θείον, σύ τής ζωής μου ο Σταυρός, επί σέ ο Δεσπότης, ανελθών με έσωσεν, έβλυσεν αίμα, καί ύδωρ νυγείς, εκ τής Πλευράς, ού μεταλαμβάνων, αγαλλιώμαι δοξάζων αυτόν.

Δόξα...

Τριάδα προσώποις, Μονάδα φύσει προσκυνώ, σέ θεότης αγία, τόν Πατέρα καί τόν Υιόν, σύν τώ αγίω τε Πνεύματι, μίαν αρχήν, μίαν βασιλείαν, τήν τών απάντων δεσπόζουσαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Το όρος τό μέγα, εν ώ κατώκησε Χριστός, σύ υπάρχεις Παρθένε, ως Δαυϊδ ο θεϊός βοά, δι ής ημείς ανυψώθημεν, πρός ουρανόν, υιοθετηθέντες, τώ Πνεύματι παμμακάριστε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τό σκήπτρον τό θείον, τού Βασιλέως ο Σταυρός, τού στρατού η ανδρεία, εν τή πεποιθήσει σου, τούς πολεμίους εκτρέπομεν, νίκας αεί τοίς σέ προσκυνούσι, κατά βαρβάρων παράσχου ημίν.

Ο Ειρμός

Μήτηρ Παρθένε, καί Θεοτόκε αψευδής, η τεκούσα ασπόρως, Χριστόν τόν Θεόν ημών, τόν εν Σταυρώ υψωθέντα σαρκί, σέ πιστοί, άπαντες αξίως, σύν τούτω νύν μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Εν πνεύματι τώ ιερώ

Μεσότητι τών Νηστειών, τό πανσέβαστον Ξύλον, τούς πάντας εις προσκύνησιν, προσκαλείται τούς όσοι, τά εαυτών παθήματα, τοίς τού Χριστού παθήμασιν, αξίως συναφικνούσι. Δεύτε πάντες οι πιστοί, προσκυνήσωμεν τό Ξύλον, τού φρικτού μυστηρίου.

Σταυροθεοτοκίον

Η άνυμφος καί πάναγνος, τού Θεού Λόγου Μήτηρ, εβόα ολολύζουσα, εν κλαυθμώ θρηνωδούσα. Τοιαυτά μοι ο Γαβριήλ, τής χαράς εκόμιζε, τά ευαγγέλια Τέκνον, άπιθι τού πληρώσαι, τήν απόρρητον βουλήν, καί θείαν οικονομίαν.

Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'

Τής Νηστείας τήν οδόν μεσάσαντες, τήν άγουσαν επί τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, τήν σήν ημέραν ιδείν, ήν είδεν Αβραάμ καί εχάρη, ως εκ τάφου τού βουνού, ζώντα λαβών τόν Ισαάκ, ευδόκησον καί ημάς, πίστει ρυσθέντας τού εχθρού, καί Δείπνου μετασχείν τού μυστικού, εν ειρήνη κράζοντας, ο φωτισμός καί ο Σωτήρ ημών, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Χριστού οι αήττητοι, οι νικήσαντες τήν πλάνην, τή δυνάμει τού Σταυρού, απελάβετε τήν χάριν τής αιωνίου ζωής. Τυράννων απειλάς ουκ επτοήητε, βασάνοις αικιζόμενοι ευφραίνεσθε, καί νύν τά αίματα υμών, γέγονεν ιάματα ταίς ψυχαίς ημών, πρεσβεύσατε τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν...

Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'

Μεσάσαντες τό πέλαγος τής εγκρατείας, λιμένα εκδεχόμεθα τής σωτηρίας, τόν καιρόν τού Πάθους σου, τού εκουσίου Κύριε, αλλ' ως εύσπλαγχνος καί οικτίρμων, καί τήν ημέραν τής ενδόξου Αναστάσεώς σου, εν ειρήνη αξίωσον ημάς, θεάσασθαι φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας Ἦχος πλ. β'

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ΞΘ'

Αγαλλιάσθωσαν καί ευφρανθήτωσαν ἐπί σοί πάντες οἱ ζητούντές σε, ὁ Θεός.

Στίχ. Ὁ Θεός, εἰς τήν βοήθειάν μου πρόσχες.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΚΣΤ', 21 καί ΚΖ', 1-9)

Ἰδοὺ Κύριος ἀπό τοῦ αγίου ἐπάγει τήν ὀργήν ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, καί ἀνακαλύψει ἡ γῆ τό αἷμα αὐτῆς, καί οὐ κατακαλύψει τοὺς ἀνηρημένους. Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐπάξει ὁ Θεός τήν μάχαιραν αὐτοῦ τήν αγίαν καί τήν μεγάλην καί τήν ἰσχυράν ἐπὶ τόν δράκοντα τόν ὄφιν φεύγοντα, ἐπὶ τόν δράκοντα ὄφιν σκολιόν καί ἀναλεῖ τόν δράκοντα τόν ἐν τῇ θαλάσῃ. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀμπελῶν καλός, ἐπιθύμημα ἐξάρχει κατ' αὐτῆς. Ἐγὼ πόλις οχυρά, πόλις πολιορκουμένη, μάτην ποτιῶ αὐτήν, ἀλώσεται γάρ νυκτός, ἡμέρας δέ πεσεῖται τείχος αὐτῆς, οὐκ ἔστιν, ἢ οὐκ ἐπελάβετο αὐτῆς. Τίς με θήσει φυλάσσειν καλάμην ἐν ἀγρῷ; διὰ τήν πολεμίαν ταύτην ἠθέτηκα αὐτήν. Τοῖνον διὰ τοῦτο ἐποίησε Κύριος πάντα ὅσα συνέταξε, κατακέκαυμαι, βοήσονται οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ, ποιήσωμεν εἰρήνην αὐτῷ, ποιήσωμεν εἰρήνην οἱ ἐρχόμενοι, τέκνα Ἰακώβ, βλαστήσει καί ἐξανθήσει Ἰσραήλ, καί ἐμπλησθήσεται ἡ Οἰκουμένη τοῦ καρπού αὐτοῦ. Μή ὡς αὐτός ἐπάταξε, καί αὐτός οὕτω πληγήσεται; καί ὡς αὐτός ἀνείλεν, οὕτως ἀναιρεθήσεται; Μαχόμενος καί ονειδίζων ἐξαποστελεῖ αὐτοῦς, οὐ σύ ἦσθα ὁ μελετών τῷ πνεύματι τῷ σκληρῷ, ἀνελεῖν αὐτοῦς πνεύματι θυμοῦ. Διὰ τοῦτο ἀφαιρεθήσεται ἡ ἀνομία Ἰακώβ, καί τούτό ἐστιν ἡ εὐλογία αὐτοῦ, ὅταν ἀφέλωμαι αὐτοῦ τήν ἀμαρτίαν, ὅταν θώσι πάντας τοὺς λίθους τῶν βωμῶν κατακεκομμένους, ὡς κονίαν λεπτήν, καί οὐ μή μείνη τὰ δένδρα αὐτῶν, καί τὰ εἶδωλα αὐτῶν ἐκκεκομμένα, ὡσπερ δρυμός μακράν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ο'

Ἐπί σοί, Κύριε, ἤλπισα, μή καταισχυνηθῆν ἐν τόν αἰῶνα.

Στίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ρύσαι με, καί ἐξελοῦ με.

[t65top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ἰδιόμελον Ἦχος δ'

Ἡ τῶν ἀγαθῶν πρόξενος Νηστεία, τήν ἐαυτῆς μεσότητα νύν ἐπήγαγε, ταῖς προλαβούσαις ἡμέραις εὐαρεστήσασα, καί ταῖς ἐφεξῆς τήν ὠφέλειαν προτιθείσα, καί γάρ τῶν χρηστῶν ἡ ἐπίτασις, πλείω τήν εὐεργεσίαν ποιεῖται. Διό τῷ πάντων καλῶν δοτήρῃ Χριστῷ, εὐαρεστούντες βοῶμεν, ὁ νηστεύσας ὑπὲρ ἡμῶν, καί Σταυρόν ὑπομείνας, ἀκατακρίτους ἡμᾶς ἀξίωσον, μετασχεῖν καί τοῦ θείου Πάσχα σου, ἐν εἰρήνῃ βιοτεύοντας, καί ἀξίως σὺν Πατρὶ σε, καί Πνεύματι δοξάζοντας.

Ἔτερον Ἦχος πλ. α'

Οἱ ἐν κρυπτῷ ἀρετάς ἐργαζόμενοι, πνευματικὰς ἀμοιβὰς ἐκδεχόμενοι, οὐ μέσον τῶν πλατειῶν θριαμβεύουσι ταύτας, ἀλλ' ἔνδον τῶν καρδιῶν ἀποφέρουσι μάλλον, καί ἀπάντων ὁ βλέπων τὰ ἐν κρυπτῷ γινόμενα, τόν μισθόν τῆς ἐγκρατείας παρέχει ἡμῖν. Νηστείαν τελέσωμεν, μὴ σκυθρωπάζοντες τὰ πρόσωπα, ἀλλ' ἐν τοῖς, ταμείοις τῶν

ψυχών προσευχόμενοι, απαύστως βοήσωμεν. Πάτερ ημών ο εν τοίς Ουρανοίς, μή εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν δεόμεθα, αλλά ρύσαι ημάς από τού πονηρού.

Μαρτυρικόν

Ακορέστω διαθέσει ψυχής, Χριστόν ουκ αρνησάμενοι άγιοι μάρτυρες, οί τινες διαφόρους αικισμούς παθημάτων υπομείναντες, τών Τυράννων τά θράση κατηδαφίσατε, ακλινη και άτρωτον τήν Πίστιν φυλάξαντες, εις ουρανούς μετέστητε, όθεν και παρρησίας τυχόντες προς αυτόν, αιτήσατε δωρηθήναι ειρήνην τώ Κόσμω, και ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τού Σταυρού

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Νηστείας εν ύδατι ψυχάς, πάντες απονίψωμεν, και προσελθόντες τόν τίμιον, και πανσεβάσιμον, Σταυρόν τού Κυρίου, πιστώσ προσκυνήσωμεν, τόν θεϊόν φωτισμόν αρυόμενοι, και τήν αιώνιον, σωτηριάν νύν καρπούμενοι, και ειρήνην, και τό μέγα έλεος.

Αποστόλων καύχημα Σταυρέ, όν περ περιέπουσιν, Αρχαί, Δυνάμεις, Αρχάγγελοι, τούς προσκυνούντάς σε, πάσης βλάβης σώζε, και τό θεϊόν στάδιον, ημάς τής εγκρατείας αξίωσον, καλώς ανύσαντας, τήν ημέραν τήν σωτήριον, επιφθάσαι, δι' ής και σωζόμεθα.

Έτερον Προσόμοιον

Ήχος βαρύς

Σήμερον γρηγορεί ο Ιούδας

Σήμερον τόν Σταυρόν τού Κυρίου προσκυνούντες, βοήσωμεν. Χαίρε ζωής ξύλον, Άδου καθαιρέτα, χαίρε χαρά Κόσμου, φθοράς αναιρέτα, χαίρε ο τούς δαίμονας σκορπίζων τή στήριγμα, τό όπλον δυνάμει σου, τών πιστών το τό άρρηκτον, τούς ασπαζομένους σε, φρούρησον, αγίασον δεόμεθα.

Και τού Μηναίου Προσόμοια δ'

Δόξα... Και νύν... Ιδιόμελον

Ήχος πλ. δ'

Σήμερον ο απρόσιτος τή ουσία, προσιτός μοι γίνεται, και πάσχει πάθη, ελευθερών με τών παθών, ο φώς παρέχων τυφλοίς, υπό ανόμων χειλέων εμπτύεται, και δίδωσι τόν νώτον, υπέρ αιχμαλώτων εις μάστιγας. Τούτον η αγνή Παρθένος και Μητήρ, επί Σταυρού θεωρούσα εφθέγγετο. Οίμοι Τέκνον εμόν! τί τούτο πεποίηκας; Ο ωραίος κάλλει παρά πάντας βροτούς, άπνους άμορφος φαίνη, ουκ έχων είδος ουδέ κάλλος; οίμοι τό εμόν φώς! ου δύναμαι υπνούντα καθοράν σε, τά σπλάγχνα τιτρώσκομαι, και δεινή μοι ρομφαία τήν καρδίαν διέρχεται. Ανυμνώ σου τά Πάθη, προσκυνώ σου τό εύσπλαγχνον, μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός σα'

Ευλογητός Κύριος ο Θεός τού Ισραήλ, ο ποιών θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ο Θεός, τό κρίμα σου τώ Βασιλεί δός.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Θ', 18 - Ι', 1)

Ήσαν οι υιοί Νώε, οι εξελθόντες εκ τής κιβωτού, Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ, Χάμ δέ ήν πατήρ Χαναάν. Τρεις ούτοί εισιν υιοί Νώε, από τούτων διεσπάρησαν επί πάσαν τήν γήν. Και ήρξατο Νώε άνθρωπος γεωργός γής, και εφύτευσεν αμπελώνα, και έπιεν εκ τού οίνου, και εμεθύσθη, και εγυμνώθη εν τώ οίκω αυτου. Και είδε Χάμ, Ο πατήρ Χαναάν, τήν γύμνωσιν τού πατρός αυτου και εξελθών, απήγγειλε τοίς δυσίν αδελφοίς αυτου έξω. Και λαβόντες Σήμ και Ιάφεθ τό ιμάτιον, επέθεντο επί τά δύο νώτα αυτών, και επορεύθησαν οπισθοφανώς, και συνεκάλυψαν τήν γύμνωσιν τού πατρός αυτών, και τό πρόσωπον αυτών οπισθοφανώς, και τήν γύμνωσιν τού πατρός αυτών ουκ είδον.

Εξένηψε δέ Νώε από τού οίνου, καί ἔγνω ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ Ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος, καί εἶπεν. Ἐπικατάρατος Χάμ παῖς, οἰκέτης ἔσται τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, καί εἶπεν, εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τού Σήμ, καί ἔσται Χαναάν παῖς οἰκέτης αὐτοῦ, πλατύναι ὁ Θεὸς τῷ Ιάφεθ, καί κατοικήσάτω ἐν τοῖς σκηνώμασι τού Σήμ, καί γεννηθήτω Χαναάν παῖς αὐτοῦ. Ἐζήσθη δέ Νώε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τριακόσια πενήκοντα ἔτη. Καί ἐγένοντο πάσαι αἱ ἡμέραι Νώε, ἐνακόσια πενήκοντα ἔτη, καί ἀπέθανεν. Αὐταὶ δέ αἱ γενέσεις τῶν υἱῶν Νώε, Σήμ, Χάμ, Ιάφεθ, καί ἐγεννήθησαν αὐτοῖς υἱοὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμὸς οβ'

Ἐμοὶ δέ το προσκολλάσθαι τῷ Θεῷ. ἀγαθὸν ἐστίν.

Στίχ. Ὡς ἀγαθὸς ὁ Θεὸς τῷ Ἰσραήλ, τοῖς ευθέσι τῆ καρδία!

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα (Κεφ ΙΒ' 23 - ΙΓ', 9)

Ἀνὴρ συνετὸς θρόνος αἰσθήσεως, καρδία δέ ἀφρόνων συναντήσεται ἀραῖς. Χεῖρ ἐκλεκτῶν κρατήσῃ εὐχερῶς, δόλιοι δέ ἔσονται εἰς προνομίην. Φοβερὸς λόγος καρδίαν ἀνδρὸς δικαίου τaráσσει, ἀγγελία δέ ἀγαθὴ εὐφραίνει αὐτόν. Ἐπιγνώμων δίκαιος ἑαυτοῦ φίλος ἔσται, αἱ δέ γνώμαι τῶν ἀσεβῶν ἀνεπιεικεῖς, ἀμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά, ἡ δέ οδὸς τῶν ἀσεβῶν πλανήσῃ αὐτούς. Οὐκ ἐπιτεύξεται δόλιος θήρας, κτήμα δέ τίμιον ἀνὴρ καθαρὸς. Ἐν οδοῖς δικαιοσύνης ζωὴ, οδοὶ δέ μνησικακῶν εἰς θάνατον. Υἱὸς, πανούργος υπήκοος πατρί, υἱὸς δέ ἀνήκοος ἐν ἀπωλείᾳ. Ἀπὸ καρπῶν δικαιοσύνης φάγεται ἀγαθός, ψυχὰ δέ παρανόμων, ολοῦνται ἄωροι. Ὁς φυλάσσει τὸ ἑαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν. Ὁ δέ προπετὴς χεῖλεσι πτοήσῃ ἑαυτόν. Ἐν ἐπιθυμίαις ἐστὶ πᾶς ἀεργός, χεῖρες δέ ἀνδρείων ἐν ἐπιμελείᾳ. Λόγον ἀδικῶν μισεῖ δίκαιος, ἀσεβὴς δέ αἰσχύνεται, καὶ οὐχ ἔξει παρρησίαν. Δικαιοσύνη φυλάσσει ἀκάκους, τοὺς δέ ἀσεβεῖς φαύλους ποιεῖ ἀμαρτία. Εἰσὶν οἱ πλουτίζοντες ἑαυτοῦς μὴδὲν ἔχοντες, καὶ εἰσιν οἱ ταπεινούντες ἑαυτοῦς ἐν πολλῷ πλούτῳ. Λύτρον ἀνδρὸς ψυχῆς ὁ ἴδιος πλούτος, πτωχὸς δέ οὐχ υφίσταται ἀπειλήν. Φῶς δικαίους διαπαντός, φῶς δέ ἀσεβῶν σβέννυται. Ψυχὰ δόλιοι πλανῶνται ἐν ἀμαρτίαις, δίκαιοι δέ οἰκτεῖρουσι καὶ ἐλεοῦσι.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α' Χορὸς ἀγγελικὸς

Δυνάμει τού Σταυροῦ, κρατυνόμενοι πάσαν τὴν πλάνην τού ἐχθροῦ, κατελύσατε ὄντως, Ἀπόστολοι ἐνδοξοὶ, πρεσβευταὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅθεν σήμερον, ἐν τῇ αὐτοῦ προσκυνήσει, ἐπαγάλλεσθε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦντες, τὸν μόνον φιλόανθρωπον.

Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότης δοχείον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια καὶ κραταῖα προστασία καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Μετά τὴν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος βαρὺς Κύριε ἡμεῖς ἐσμέν

Κύριε τὸν σὸν Σταυρὸν ορῶντες, προκείμενον σήμερον, προσερχόμεθα πιστῶς, καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, ἀσπαζόμενοι αὐτόν, ἐν φόβῳ καὶ χαρᾷ. Ἀγίασον τοὺς δούλους σου, εἰρήνευσον τὸν Κόσμον σου, τῇ τούτου ἐπιφανείᾳ, μόνε Πολυέλεε.

Θεοτοκίον Αυτόμελον

Κύριε ημείς εσμέν λαός σου, καί πρόβατα νομής σου, πλανηθέντας τή φθορά, επίστρεψον ημάς, σκορπισθέντας ως ποιμήν, συνάγαγε ημάς, ελέησον τήν ποιμνην σου, Φιλάνθρωπε σπλαγχνίσθητι, πρεσβείαις τής Θεοτόκου μόνε αναμάρτητε.

Ωδή δ' Ἦχος α' Επί τής θείας

Αγιασμού παρεκτικῆν, χάριν δωρούμενος ἡμίν, ἅγιε Σταυρέ, Αποστόλων, στήριγμα καί καύχημα, πρόκεισαι εἰς προσκύνησιν, σήμερον πάση τή Οικουμένη, τόν τής νηστείας καιρόν, ἐξευμαρίζων ἡμίν.

Σκιογραφούσας τόν Σταυρόν, χείρας εκτείνας Αμαλήκ, ἔτρεψε Μωσῆς, ὄν τυπούντες, χείρας εκπετάσωμεν, νηστείας καί δεήσεσι, στίφος ὅπως τρέψωμεν δαιμόνων, ἐκ πολεμούντων ἡμάς, διαπαντός φθονερῶς.

Θείω ἀρότρῳ τού Σταυρού, κατενεώσατε τήν γήν, θείοι Μαθηταί, καρποφόρον, ταύτην ἀναδείξαντες, βλαστάνουσας ευσέβειαν, ὅθεν ὑμάς φωναίς ἐτησίαις, ἀνευφημοῦντες, Χριστόν αἰεὶ δοξάζομεν.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεοῦ τού ἀγαθοῦ, ἀγάθουνόν μου τήν ψυχῆν, ἦν ὁ πονηρός, συνηθεία, πονηρά ἐκάκωσεν, ἀθλίως δελεάσας με, ὅπως ὡς αἰτίαν σωτηρίας, ὑμολογῶ σε αἰεὶ, τήν πολυῦμνητον.

Ἐτερον Ἦχος βαρὺς Τήν ἑνσαρκον

Προτίθεται, ὁ πανάγιος Σταυρός, προσέλθωμεν, ἀσπασώμεθα αὐτόν, καί γάρ ἐστι κέρας σωτηρίας ἡμίν.

Ἡ χάρις σου, καί τῷ τύπῳ σου φοιτᾶ ἐλαύνουσα, τῶν δαιμόνων τήν ἀχλύν, Σταυρέ Χριστοῦ, ὄπλον ἀπροσμάχητον.

Δόξα...

Μονάδα σε, κατὰ φύσιν ἀνυμνώ, Τριάδα δέ, ὑποστάσεως τιμῷ, Πάτερ, Υἱέ, καί Πνεῦμα τό πανάγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐκύησας, Κόρη ἀνανδρε Θεόν, πανάμωμε, τόν κατέχοντα δρακί, τά πέρατα καί πάντων ἀρχαιότερον.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ἀπόστολοι, οἱ τού Κόσμου πρεσβευταί, αἰτήσατε, τού σωθῆναι καί ἡμάς, κατέχοντας, ὄπλον τόν Σταυρόν τού Χριστοῦ.

Ο Ειρμός

Τήν ἑνσαρκον, παρουσίαν σου Χριστέ, πιστούμενος, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, ἐκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου.

Ωδή η' Αὕτη ἡ κλητή

Χαίροις ὁ Σταυρός ὁ τριμερῆς καί θεῖος, ἐν ᾧ ὁ εἰς τής Τριάδος, σάρκα φορέσας ἐπάγη, ἐμπαγέντας ἡμάς, ἀσεβείας εἰς βυθόν λυτρωσάμενος, τούς υπερυψούντας αὐτόν εἰς τούς αἰῶνας.

Σθένος τόν Σταυρόν κραταῖον κεκτημένοι τούς δεινή δυναστεία, τού πονηροῦ δουλωθέντας, ἠλευθέρωσαν, οἱ τού Λόγου Μαθηταί ἀναμέλποντες. Σέ υπερυψοῦμεν εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Οίμοι! τί φρικώδες τό Βήμα εκείνο, εν ώ Λόγε καθίσας, τά πεπραγμένα κρυφή μοι, φανερώσεις Χριστέ, στηλιτεύων τήν αναισθησίαν μου! αλλά φύσει ών συμπαθής, φείσαι μου τότε.

Θεοτοκίον

Κόλπων ουκ εκστάς τών πατρώων εν κόλποις, ανεκλίθης Παρθένου, επ' ανακλήσει τού γένους, ού εφόρεσας, διά σπλάγχνα Ιησού τό Ομοίωμα, όθεν σε υμνούμεν, βροτοί εις τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος Τόν μόνον άναρχον

Τήν σταυροφόρον σε, Εβδομάδα τιμώνεν, ως προσκυνήσιμον, εν σοί γάρ τό Ξύλον τό άχραντον, προσκυνούντες βοώμεν. Υμνείτε Ιερείς, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Βαβαί τού θαύματος, Βασιλεύ τών αιώνων! ότι τό Ξύλον εν ώ περ εσταυρώθης, ηξίωσας ημάς τούς σούς οικέτας, ιδείν καί προσκυνείν, διό σε μετά φόβου, υμνούμεν εις αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Ω ομοούσιε, ώ Τριάς παναγία, Πάτερ, Υιέ, καί τό πανάγιον Πνεύμα, θεότης, αμερές σου τό κράτος, δοξάζω καί υμνώ, τήν μίαν βασιλείαν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν πλαστουργήσαντα, τόν Αδάμ κατ' εικόνα καί εκ φυράματος αυτού προελθόντα, καί λύσαντα τήν αρχαίαν κατάραν, υμνείτε Ιερείς, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Η δωδεκάχορδος, λύρα τής Εκκλησίας, ως μελουρούσα τής σοφίας τόν Λόγον, Απόστολοι, τούς υμάς ανυμνούντας, αιτήσατε ιδείν, τό Πάθος τού Κυρίου, καί άσαι εις αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν...

Ο Ειρμός

Τόν μόνον άναρχον, Βασιλέα τής δόξης, όν φρίττουσιν Ουρανών αι Δυνάμεις, καί τρέμουσι τών Αγγέλων αι τάξεις, υμνείτε Ιερείς, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Φωτίζου φωτίζου

Φαιδρύνου φωτίζου, η Εκκλησία τού Θεού, τού Σταυρού ταίς ακτίσιν, όν φέρεις προκειμένον, πάντων πιστών εις προσκύνησιν, σύ δέ πληθύς, πάσα τών δαιμόνων, σκότους πλησθείσα απόδραθι.

Κράτος εγκρατείας, ο θείος πέφυκε Σταυρός, συνεργός αγρυπνούντων, νηστευτών ενίσχυσις, πολεμουμένων υπέρμαχος. Τούτον πιστοί, πόθω συνελθόντες, περιχαρώς προσκυνήσωμεν.

Θεμέλιοι θείοι, τής Εκκλησίας τού Χριστού, εδρασμώ ευσεβείας, πάντας συντηρήσατε, καί επί πέτραν στηρίξατε, τήν αρραγή, τού εκλεξαμένου, υμάς Απόστολοι ένδοξοι.

Θεοτοκίον

Χαράν συλλαβούσα, τού Αρχαγγέλου τή φωνή, τής εμής νύν καρδιάς τήν λύπην αφάνισον, τήν ψυχοφθόρον, καί δίδου Αγνή, χαροποιόν, πένθος όπως εύρω, εκεί τήν θείαν παρακλήσιν.

Άλλος Σέ τήν άχραντον

Σύ τυπούμενος, Μερράς τά ρείθρα πάλαι, γλυκαίνεις πάνσεπτον Ξύλον, σύ μου γλύκανον καί τήν εγκράτειαν, ο Σταυρός τού Χριστού, σήμερον καταπροσκυνούμενος.

Σέ τό άμαχον, τής Βασιλείας όπλον, τού Στρατοπέδου τό σθένος, τής Συγκλήτου τό κραταίωμα, τόν Σταυρόν τού Χριστού, ύμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Σέ τόν άναρχον, Πατέρα καί Δεσπότην, καί τόν συνάναρχον Λόγον, καί τό Πνεύμα τό άγιον, ευσεβώς οι πιστοί, πάντες μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν ένδοξον, καί μόνην Θεοτόκον, τήν τόν αχώρητον Λόγον, εν γαστρί χωρήσασαν, καί τεκούσαν σαρκί, ύμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σέ τήν πύρινον, φθογγήν τούς Αποστόλους, ως καταφλέξαντας, πάσαν ύλην πλάνης, καί ευσέβειαν εμφυτεύσαντας κόσμω, ύμνοις μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

Σέ τήν άχραντον, Μητέρα καί Παρθένον, τήν τόν αχώρητον Λόγον, εν γαστρί χωρήσασαν, καί τεκούσαν σαρκί, ύμνοις μεγαλύνομεν.

**Απόστιχα τών Αίνων
Ιδιόμελον Ήχος βαρύς**

Ζηλώσωμεν οι πιστοί, τού Τελώνου τήν μετάνοιαν, καί μή Φαρισαϊκώς εγκαυχησώμεθα, αλλ' εκ βάθους καρδιάς, στεναγμόν προσοίσωμεν, τώ ευεργέτη τών όλων Θεώ, αυτός γάρ ενετείλατο, λέγων, οτι, πάς ο υψών εαυτόν, ταπεινωθήσεται. Ο δέ ταπεινών εαυτόν, υψωθήσεται. Διό ομοφρόνως βοήσωμεν αυτώ, ο Θεός, ιλάσθητι ημίν τοίς αμαρτωλοίς, καί σώσον ημάς. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Εν πνέοντες, πρός εν βλέποντες οι αθλοφόροι Μάρτυρες, μίαν οδόν ζωής ευράμενοι, τόν υπέρ Χριστού θάνατον, ζηλοτυπούντες αλλήλων τήν τελευτήν, ώ τού θαύματος! ώσπερ θησαυρούς τάς βασάνους προαρπάζοντες, πρός αλλήλους έλεγον. Ότι, κάν μή νύν αποθάνωμεν, τεθνηξόμεθα πάντως, καί τή γενέσει τά οφειλόμενα λειτουργήσωμεν, ποιήσωμεν τήν ανάγκην φιλοτιμίαν, τό κοινόν ίδιον ηγησάμενοι, θανάτω ζωήν ωνησώμεθα. Ταίς πρεσβείαις αυτών ο Θεός, ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ειρήνευσον πρεσβείαις τής Θεοτόκου, τήν ζωήν ημών, τών βοώντων σοι. Ελεήμον, Κύριε δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

**Τροπάριον τής Προφητείας
Ήχος πλ. β'**

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν άγιάν σου Ανάστασιν δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ογ'

Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνων ειργάσατο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Στίχ. Ίνα τί, ο Θεός, απώσω εις τέλος;

**Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΚΗ', 14-22)**

Τάδε λέγει Κύριος. Ακούσατε λόγον Κυρίου, άνδρες τεθλιμμένοι, καί οι άρχοντες τού λαού τούτου τού εν Ιερουσαλήμ, ότι είπατε. Εποιήσαμεν διαθήκην μετά τού Άδου, καί μετά τού θανάτου συνθήκην, καταγιγίς φερομένη εάν παρέλθη, ου μή έλθη εφ' ημάς,

εθήκαμεν ψεύδος τήν ἐλπίδα ἡμῶν, καί τῷ ψεύδει σκεπασθησόμεθα. Διά τούτο, τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἰδοὺ ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τὰ θεμέλια Σιών λίθον πολυτελεῆ, ἐκλεκτόν, ἀκρογωνιαῖον, ἐντιμὸν εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς, καί ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ μὴ κατασχυνηθῆ, καί θήσω κρίσιν εἰς ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλεημοσύνη μου εἰς σταθμούς, καί οἱ πεποιθότες μάτην ψεύδει, ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ὑμᾶς καταιγίς. Μὴ καί ἀφέλῃ ὑμῶν τὴν διαθήκην τοῦ θανάτου, καί ἡ ἐλπίς ὑμῶν ἡ πρὸς τὸν Ἄδην οὐ μὴ ἐμμεῖνη; Καταιγίς φερομένη εἰάν ἐπέλθῃ, ἐσεσθε αὐτὴ εἰς καταπάτημα, ὅταν παρέλθῃ, λήψεται ὑμᾶς, ὅτι πρῶτῃ πρῶτῃ, παρελεύσεται ἡμέρας, καί ἐν νυκτὶ ἔσται ἐλπίς πονηρά. Μάθετε ἀκούειν, στενοχωρούμενοι, οὐ δυνάμεθα μάχεσθαι, αὐτοὶ δὲ ἀσθενούμεν τοῦ ἡμᾶς συναχθῆναι. Ὡσπερ ὄρος ἀσεβῶν, ἀναστήσεται Κύριος, καί ἔσται ἐν τῇ φάραγγι Γαβῶν, μετὰ θυμοῦ ποιήσῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, πικρίας ἔργον, ὁ δὲ θυμὸς αὐτοῦ ἀλλοτρίως χρήσεται, καί ἡ πικρία αὐτοῦ ἀλλοτρία. Καί ὑμεῖς μὴ εὐφρανθεῖητε, μηδέ ἰσχυσάτωσαν ὑμῶν οἱ δεσμοί, διότι συντετελεσμένα καί συντετημημένα πράγματα ἤκουσα παρά Κυρίου Σαβαώθ, ἃ ποιήσει ἐπὶ πάσαν τὴν γῆν.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός οδ'

Εγὼ δὲ ἀγαλλιᾶσμαι εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Εξομολογησόμεθά σοι, ὁ Θεός.

[166top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Τὸν αἰμακάριστον, ἀξιοθέεντες ἀσπάσασθαι, οἱ πιστοὶ Σταυρόν Κύριε, δι' οὐ ἡμᾶς ἔσωσας, ἀνυμνολογοῦμεν, τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, καί δυσωπούμεν ἐκτενῶς, πάσι παράσχου τὴν ἀγαλλίασιν, Σωτὴρ τοῦ σωτηρίου σου, ἐν μετανοίᾳ διδούς ἡμῖν, κατιδεῖν σου τὴν Ἐγερσιν, καί τὰ Πάθη τὰ τίμια.

Νέκρωσιν υπέμεινας, ἐπὶ Σταυροῦ ἐκτεινόμενος, ὁ νεκρῶσας τὸν θάνατον, νεκροῦς ἀναστήσας δέ, ζωηφόρω λόγῳ, ὅθεν δυσωπῶ σε. Τὴν νεκρωθείσάν μου ψυχὴν, τὴν ἀμαρτία ζώωσον Κύριε, παρέχων μοι κατάνυξιν, καί τῶν κακῶν ἀπολύτρωσιν, ἐν ἡμέραις ἀγίαις σου, τῆς Νηστείας φιλάνθρωπε.

Ἐτερον Προσόμιον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος δ' Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα

Τὸν σὸν Σταυρόν τὸν ἅγιον, ἀξιοθέεντες ἐν χαρᾷ, κατιδεῖν καί προσπύξασθαι, αἰτούμεν σε ὁ Θεός ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα καί αὐτὰ τὰ ἀχραντα, προφθάσωμεν Πάθη σου, τὴν νηστεία νευρούμενοι, προσκυνούντες ὑμνούντες τὴν Σταύρωσιν, τὴν λόγῃ, τὸν σπόγγον τὸν κάλαμον, δι' ὧν ἡμᾶς ἀπαθανάτισας, εἰς τὴν ἀρχαίαν πάλιν τρυφῆς ζωὴν ἐπανήγαγες, ὡς φιλάνθρωπος, διό σε εὐχαρίστως νῦν δοξάζομεν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ'

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός σε'

Εὐξασθε, καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστός ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ι', 32 - ΙΑ' 9)

Αὗται αἱ φυλαὶ υἱῶν Νῶε, κατὰ γενέσεις αὐτῶν, κατὰ ἔθνη αὐτῶν. Ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν νῆσοι τῶν ἐθνῶν ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ τὸν κατακλυσμόν. Καί ἦν πάσα ἡ γῆ χεῖλος ἓν, καὶ φωνὴ μία πᾶσι Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κινήσει αὐτοῦ ἀπὸ ἀνατολῶν, εὐρον πεδίον ἐν γῇ Σενάαρ, καὶ κατῶ κησαν ἐκεῖ. Καὶ εἶπεν ἕκαστος τῷ πλησίον αὐτοῦ. Δεῦτε πλινθεύσωμεν πλίνθους, καὶ ὀπτήσωμεν αὐτάς πυρί. Καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἡ

πλίνθος εις λίθον, καί ασφαλτος αυτοίς ήν ο πηλός. Καί είπον. Δεύτε οικοδομήσωμεν εαυτοίς πόλιν καί πύργον, ού η κεφαλή έσται έως τού ουρανού, καί ποιήσωμεν εαυτοίς όνομα πρό τού διασπαρήναι ημάς επί προσώπου πάσης τής γής. Καί κατέβη Κύριος ο Θεός ιδείν τήν πόλιν καί τόν πύργον, όν ω κοδόμησαν οι υιοί τών ανθρώπων. Καί είπε Κύριος. Ιδού γένος έν, καί χείλος έν πάντων, καί τούτο ήρξαντο ποιήσαι, καί νύν ουκ εκλείπει απ' αυτών πάντα, όσα άν επιθώνται ποιείν. Δεύτε καί καταβάντες συγγέωμεν αυτών εκεί τήν γλώσσαν, ίνα μή ακούσωσιν έκαστος τής φωνής τού πλησίον. Καί διέσπειρεν αυτούς Κύριος ο Θεός εκείθεν επί πρόσωπον πάσης τής γής, καί επαύσαντο οικοδομούντες τήν πόλιν καί τόν πύργον. Διά τούτο εκλήθη τό όνομα αυτής, Σύγχυσις, ότι εκεί συνέχεε Κύριος ο Θεός τά χείλη πάσης τής γής, καί εκείθεν διέσπειρεν αυτούς Κύριος ο Θεός επί πρόσωπον πάσης τής γής.

Προκείμενον Ήχος βαρύς Ψαλμός ος'

Φωνή μου πρός Κύριον εκέκραξα.

Στίχ. Εν ημέρα θλίψεώς μου τόν Θεόν εξεζήτησα.

**Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΓ', 19 - ΙΔ', 6)**

Επιθυμία ευσεβών ηδύνουσι ψυχήν, έργα δέ ασεβών, μακράν από γνώσεως, ο συμπορευόμενος σοφοίς, σοφός έσται. Ο δέ συμπορευόμενος άφροσι, γνωσθήσεται. Αμαρτάνοντας καταδιώξεται κακά, τούς δέ δικαίους καταλήψεται αγαθά. Αγαθός ανήρ, κληρονομήσει υιούς υιών, θησαυρίζεται δέ δικαίοις πλούτος ασεβών. Δίκαιοι ποι ήσουσιν εν πλούτω έτη πολλά, άδικοι δέ απολούνται συντόμως, ος φείδεται τής εαυτού βακτηρίας, μισεί τόν εαυτού υιόν. Ο δέ αγαπών παιδεύει επιμελώς. Δίκαιος εσθίων, εμπλήσει ψυχήν αυτού, ψυχαι δέ ασεβών ενδειείς. Σοφαι γυναίκες ω κοδόμησαν οίκους, η δέ άφρων κατέσκαψε ταίς χερσίν αυτής, ο πορευόμενος ορθώς, φοβείται τόν Κύριον. Ο δέ σκολιάζων ταίς οδοίς αυτού, ατιμασθήσεται. Εκ στόματος αφρόνων, βακτηρία ύβρεως, χείλη δέ σοφών, φυλάσσει αυτούς. Ού μή εισι βόες, φάτναι καθαραι, ού δέ πολλά γεννήματα, φανερά βοός ισχύς. Μάρτυς πιστός ου ψεύδεται, εκκαίει δέ ψευδή μάρτυς άδικος. Ζητήσεις σοφίαν παρά κακοίς, καί ουχ ευρήσεις, αίσθησις δέ παρά φρονίμοις, ευχερής.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Παρά Κυρίου, τού ταπεινώσαντος εαυτόν, μέχρι τού διά σταυρού θανάτου, διά σέ μαθούσα ψυχή μου, τήν εξ επάρσεως ταπεινώσιν, καί τήν εκ ταπεινώσεως ύψωσιν, επ' αρεταίς μή επαίρου, μηδέ σαυτήν δικαίαν υποπτεύσασα, τόν πλησίον κατάκρινε, ως ο μεγάλαυχος Φαρισαίος, αλλ' εν φρονήματι καταβεβλημένω, τών σών αμαρτημάτων μνημονεύουσα μόνον, ως ο Τελώνης βόησον. Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τώ αμαρτωλώ, καί σώσόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, ουκ η ρνήσαντό σε, ουκ απέστησαν από τών εντολών σου, ταίς αυτών πρεσβείαις ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Η πάναγνος ως είδέ σε, επί Σταυρού κρεμάμενον, ανεβόα. Τί τό ξένον ο ορώ, μυστήριον Υιέ μου; πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωής χορηγέ;

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τῆς εγκρατείας τόν καιρόν αγιάζων, ο πανσεβάσμιος Σταυρός καθοράται, ὄν προσκυνούντες σήμερον βοήσωμεν. Δέσποτα φιλόνητο, τῆ αὐτοῦ συμμαχία, δίδου διελθεῖν ἡμᾶς, τό λοιπόν τῆς Νηστείας, ἐν κατανύξει καί τά ζωηρά, βλέψαι σου Πάθη, δι' ὧν ἐλυτρώθημεν.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρός γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε Χριστέ τετοκυία, ἐπί Σταυροῦ κρεμάμενον ἠγάλαζεν. Οἴμοι ποθινοτάτε Ἰησοῦ! ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεός ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπό ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυρούσαι; Ὑμῶ σε Μακρόθυμε.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἰχθός δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τό φῶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, νῦν καθορώντες Χριστέ, Σταυρόν σου τόν ἀχραντον, καί προσκυνούντες χαρά, φαιδρῶς ἐκβοήσωμεν. Δόξα σοι ὁ ἐν τούτῳ, ὑψωθῆναι θελήσας, δόξα σοι ὁ φωτίσας, δι' αὐτοῦ πάσαν Κτίσιν, ἐν ὧ σε ἀκαταπαύστως, ὕμνοις δοξάζομεν.

Σταυροθεοτοκίον

Σταυρῶ σε ὑψούμενον, ὡς εθεάσατο, ἡ ἀνυμφος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς θρηνοῦσα ἐφθέγγετο. Τί τό καιρόν καί ξένον, τούτο Υἱέ μου θαύμα; πῶς ἡ ζωή τῶν ὅλων ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζῶσαι τούς τεθνεώτας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Ὡδή α' Ἰχθός πλ. δ' Ἀρματηλάτην

Τόν τοῦ Κυρίου προσελθόντες σήμερον, Σταυρόν νοῖ καθαρό, καί εὐσεβεῖ γνῶμη, δεῦτε προσκυνήσωμεν, πρόκειται γάρ δωρούμενος, τοῖς αὐτόν προσκυνούσιν, ἀγιασμόν τε σωτήριον, ἔλλαμψιν καί δόξαν καί ἔλεος.

Ὁ ζωοδότης Σταυρός προκείμενος, καί καθορώμενος, φωτοειδή αἴγλην, ἀποπέμπει χάριτος, προσέλθωμεν καί λάβωμεν, φωτισμόν εὐφροσύνης, καί σωτηρίαν καί ἀφῆσιν αἰνεσιν Κυρίῳ προσάγοντες.

Πρόκειται ξένον τοῖς Ὁρώσι θέαμα, Σταυρός ὁ τίμιος, καί ὡς πηγὴ βρῦει, ψυχικά χαρίσματα, καί παύει ἀμαρτήματα, καί νοσήματα, λύει, καί τά φρονήματα ῥώννουσι, τῶν εἰλικρινῶς προσιόντων αὐτῷ.

Ράβδος ἐτύπου τοῦ Σταυροῦ τό τρόπαιον, θάλασσαν τέμνουσα, δι' οὐ ἡμεῖς πίστει, ἀποντίστως πλέομεν, τοῦ βίου ὕδωρ ἄστατον, καί τά ρεύματα πάντα, τῆς ἀμαρτίας ἐκφεύγομεν, καί θείας γαλήνης πληρούμεθα.

Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε σε Τέκνον ἀπορρήτως ἔτεκον, ὠδίνας ἔφυγον, καί πῶς νυνὶ ὅλη, ὀδυνῶν πεπλήρωμαι; Ὁρῶ γάρ σε κρεμάμενον, ὡς κακούργον τῷ ξύλῳ, τόν γῆν ἀσχέτως κρεμάσαντα, ἔλεγεν ἡ Πάναγνος κλαίουσα.

Ὡδή γ' Ὁ στερεώσας καταρχάς

Σταυρός ἀπάντων τῶν καλῶν, παρεκτικὸς καθοράται, προσκυνούμενος, καί πάσα ἡ Κτίσις, εορτάζει ἐν χαρᾷ, φωτιζομένη χάριτι, τοῦ ἐν αὐτῷ βουλήσει, ἀνυψωθέντος Θεοῦ ἡμῶν.

Καταυγαζόμενοι φωτί, τών τού Σταυρού λαμπηδόνων, μεσσασμή τής ιεράς εγκρατείας, σκοτασμόν αμαρτιών, εκφύγωμεν καί κράξωμεν. Ο φωτισμός τών όλων, εύσπλαγχνε Κύριε δόξα σοι.

Υμνολογούμεν σε Σταυρέ, καί προσπτυσσόμεθα πίστει, εξαιτούμενοι τή σή δυναστεία, εξελού ημάς εχθρού, παγίδων καί κυβέρνησον, πάντας ημάς πρός όρμον, τής σωτηρίας τιμώντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον

Νενεκρωμένην τήν ζωήν, επί Σταυρού θεωρούσα, καί μή φέρουσα τών σπλάγχων τόν πόνον, εδονείτο ή σεμνή, Παρθένος ανακράζουσα. Οίμοι Υιέ μου, τί σοι, δήμος ανόμων απέδωκεν!

Κάθισμα Ήχος πλ. β'

Μόνον επάγη τό ξύλον Χριστέ τού Σταυρού σου, τά θεμέλια εσαλεύθη τού θανάτου Κύριε, όν γάρ κατέπιε πόθω ο Αδης, απέλυσε τρόμω, έδειξας ημίν τό σωτήριόν σου Άγιε, καί δοξολογούμεν σε Υιέ Θεού. Ελέησον ημάς.

Δόξα... Τό αυτό

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Σήμερον τό προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, ιδού γάρ προσκυνούμεν εις τόν τόπον, ού έστησαν οι πόδες σου Κύριε, καί Ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τών εξ αμαρτίας παθών ελευθερίας ετύχομεν, πρεσβεΐαις τής Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ωδή δ' Σύ μου ισχύς

Η κραταιά, σκέπη τε καί επανόρθωσις, τών ανθρώπων, τό ακαταμάχητον, όπλον τής πίστεως ο Σταυρός, ο σωτηριώδης, ιδού οράται προκείμενος, καί πάντων τάς καρδιάς, τών πιστώς προσιόντων, αγιάζει φωτίζει εν χάριτι.

Τώ μεσσασμή, τής εγκρατείας προκείμενος, εν τώ μέσω, πάντων υπεράγαθε, Σταυρός ο τίμιος μέσωσ γής, εν ώ ανυψώθης, εθελουσίως φιλάνθρωπε τόν Κόσμον αγιάζει, τή αυτού προσκυνήσει, καί διώκει δαιμόνων τάς φάλαγγας.

Ο Ουρανός, καί πάσα γή συνευφραίνεται, Αθλοφόροι, Μάρτυρες, Απόστολοι, ψυχαί Δικαίων περιχαρώς, νύν αγαλλιώνται, τό πάντας σώζον Θεώμενοι, προκείμενον εν μέσω, ζωοδώρητον Ξύλον, καί πιστούς αγιάζον εν χάριτι.

Νόμους τούς σούς, Κύριε ο ασυνείδητος μή φυλάξας, μέλλω κατακρίνεσθαι, ηνίκα έρχη εξ ουρανού, κρίναι τών ανθρώπων, τά έργα, όθεν κραυγάζω σοι. Δυνάμει τού Σταυρού σου, επιστρέψας με σώσον μετανοίας παρέχων μοι δάκρυα.

Σταυροθεοτοκίον

Παρθενικής, Τέκνον εκ μήτρας σε έτεκον καί ορώσα, Ξύλω σε κρεμάμενον, εξαπορώ, καί ου συνορώ, ύψος μυστηρίου, καί βάθος πολλών κριμάτων σου, η Πάναγνος εβόα, ήν φωναίς ασιγήτοις, ως Μητέρα Θεού μακαρίζομεν.

Ωδή ε' Ίνα τί με απώσω

Αλαλάξατε έθνη, άσατε καί ψάλατε, φυλαί σκιρτήσατε, τώ Θεώ τώ δόντι, τόν Σταυρόν αδιάσειστον έρεισμα, οι τής εγκρατείας, νύν τώ καιρώ κατατρυφώντες, εστιώντες ψυχήν καί διάνοιαν.

Νοεραί στρατιαί σε, πάσαι περιέπουσι, Σταυρέ πανάγιε, καί βροτοί πηλίνοις, σοί προσπαύοντες χείλεσι σήμερον, απαντλούμεν πόθω, αγιασμόν καί ευλογίαν, τόν εν σοί προσπαγέντα δοξάζοντες.

Τής ψυχής μου τά πάθη, ίασαι τά χρόνια, εύσπλαγγνε Κύριε, καί προσκυνητήν με, τών αγίων Παθών σου αξίωσον, τής νηστείας χρόνω, βελτιωθέντα αναδείξαι, καί κακών αποσχείν υπεράγαθε.

Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ καθορώσα, τόν δι' αγαθότητα, εκ σου Πανάμωμε, υπέρ νούν τεχθέντα, ετιτρώσκου τά σπλάγγνα, καί έλεγες. Οίμοι θείου Τέκνον! πώς υπέρ πάντων οδυνάσαι; Προσκυνώ σου τό εύσπλαγγνον Κύριε.

Τό Τριώδιον Ποίημα Ιωσήφ

Ωδή ε' Ήχος δ'

Εξέστη τά σύμπαντα

Φωστήρες απέκρυπτον, τό φώς αυτών Θεώμενοι, ξύλω προσηλούμενον αδίκως, δίκαιε μόνε, σέ τόν μακρόθυμον, καί τού πονηρού τάς ζοφεράς, Σώτερ δειγματίζοντα, εξουσίας τώ κράτει σου.

Νηστείας εν ύδατι, τά πρόσωπα νιψώμεθα, καί περιπτυξώμεθα τό Ξύλον, μόνος ο πάντων, εν ώ υψώθη Χριστός, σάρκα περικείμενος θνητήν, όπως θανατώσειε, τόν ημάς θανατώσαντα.

Σταυρέ πανσεβάσμιε, τών Αποστόλων καύχημα, όπλον Αθλοφόρων, Ιερέων, δόξα Οσίων, περιχαράκωμα, πάντων τών πιστών ο φυλακτήρ, φρούρησον αγίασον, τούς πιστώς προσκυνούντάς σε.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν βότρυν η άμπελος, Παρθένος όν εβλάστησε, ξύλω κρεμασθέντα κατιδούσα, Τέκνον, εβόα, γλεύκος απόσταξον, μέθην αναστέλλων τών εχθρών, μάτην σταυρωσάντων σε, τόν εν πάσι μακρόθυμον.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Εκ νυκτός ορθρίζοντα

Σήμερον προτίθεται ο Σταυρός σου, ξύλον ζωής προσκυνητόν, καί κόσμος αγάλλεται, φοιτήσει τή τού Πνεύματος, αυτόν κατασπαζόμενος.

Προκείμενον βλέποντες τόν Σταυρόν σου, οι Λειτουργοί τών ουρανών, υμνούσί σε Κύριε, καί δαίμονες φρίττουσι, μή φέροντες τό κράτος σου.

Δόξα...

Τριάδα δοξάσωμεν ορθοδόξως, σύν τώ Πατρί καί τώ Υιώ, καί Πνεύμα τό άγιον τήν μίαν θεότητα, Μονάδα τρισυπόστατον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μητέρα και Παρθένον σε ορθοδόξως, ομολογούμεν οι πιστοί, αρρήτως κυήσασαν, Χριστόν τόν Θεόν ημών, τόν μόνον πολυέλεον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Εν πεύκη καί κέδρω καί κυπαρίσσω, ο σταυρωθείς Υιέ Θεού, αγίασον πάντας ημάς, καί τό ζωηφόρον σου, καταξίωσον Πάθος ιδείν.

Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντα φώτισόν με ζωοποιέ Χριστού Σταυρέ, φόβω προσκυνούντά σε, ημέραν σωτήριον, αεί εξανατέλλων μοι.

Ωδή ς'
Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Σταυρού παγέντος εν γή, δαιμόνων πτώσις εγένετο, όν νύν ορώντες ημείς, ενδόξως προκείμενον, καί κατασπαζόμενοι, από συμπτωμάτων, αμαρτίας ανιστάμεθα.

Υψούντες σε τόν Χριστόν, ως Βασιλέα καί Κύριον, όν εδωρήσω ημίν, Σταυρόν τείχος άρρηκτον, όν περιπτυσσόμεθα, μεσασμώ τής θείας, εγκρατείας αγαλλόμενοι.

Μεγάλα πάσιν ημίν, δωρήματα παρεχόμενος, ο τού Κυρίου Σταυρός, οράται προκείμενος, προσέλθωμεν άνθρωποι, φωτισμόν καρδιάς, καί ψυχής απαρυσώμεθα.

Θεοτοκίον

Νηστεύειν ημάς Αγνή, κακίας πάσης ενίσχυσον, καί φαύλων καί πονηρών, απέχεσθαι πράξεων, αεί ενδυνάμωσον, προστασία πάντων, τών ανθρώπων χρηματίζουσα.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ήχος βαρύς

Ουκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τήν πύλην τής Εδέμ, αυτή γάρ επήλθε παράδοξος σβέσις, τό ξύλον τού Σταυρού, θανάτου τό κέντρον, καί Άδου τό νίκος ελήλαται, επέστης δέ Σωτήρ μου βοών τοίς εν Άδη, εισάγεσθε πάλιν εις τόν Παράδεισον.

Ωδή ζ'

Θεού συγκατάβασιν

Ο χρόνων επέκεινα, εν χρόνω σάρκα φορέσας δείκνυται, καί τά χρόνια πάθη, ημών ιάται δι' αγαθότητα, τής εγκρατείας καιρώ, έν ώ πρόκειται, ο θείος ούτος Σταυρός, καθαγιαζών ημάς.

Υμνούμεν δοξάζομεν, καί προσκυνούμεν καί μεγαλύνομεν, τό σόν Κύριε κράτος, ότι παρέσχου ημίν τοίς δούλοις σου, Σταυρόν τόν θείον, τρυφήν αδαπάνητον καί φύλακα τών ψυχών, καί τών σωμάτων ημών.

Μή δείξης με Κύριε, εν τή ημέρα τής διαγνώσεως, κακοίς κατεγνωσμένον, μή απορρίψης εκ τού προσώπου σου, κατησχυμένον, αλλ' οίκτειρον σώσόν με, τώ σώ τιμίω Σταυρώ, ως υπεράγαθος.

Ετύπου τήν χάριν σου, Σταυρέ γλυκαίνων Μωσής τά ύδατα, τά πικρότατα ξύλω, καί γάρ πικρίας παθών ερρύσθημεν, τή σή δυνάμει, διό ημάς γλύκανον, ασπαζομένους σε νύν, εν κατανύξει ψυχής.

Θεοτοκίον

Νοός μου τήν στένωσιν, τή σή πρεσβεία πλάτυνον Δέσποινα, η στενώσασα πάσας, τας μεθοδίας τού πολεμήτορος, καί δι' οδού με στενής κατευόδωσον, προς πλατυσμόν τής ζωής, βαδίζειν Μήτηρ Θεού.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Ξύλω ποτέ ανείλκυσε, ποταμού τό σιδήριον, θείος Ελισσαίος, ο σέ προγράψας πόρρωθεν, Σταυρέ πανσεβάσμιε, εκ τού βυθού τής πλάνης καί γάρ, διά σου προς πίστιν αναχθέντες βεβαίαν, τήν σήμερον η μέραν, αξιούμεθα βλέπειν, καί πιστει προσκυνείν σε, τρυγώντες σωτηρίαν.

Υποσημαίνει πόρρωθεν, σέ Σταυρέ πανσεβάσμιε, εν ταίς ευλογίαις, Ιακώβ τρανώτατα, ημείς δέ έν χάριτι, αξιωθέντες βλέπειν σε, πιστει αδιστάκτω, προσερχόμεθα πάντες, καί ψαύοντες πλουσίαν, ευλογίαν τρυγώμεν, καί φώς καί σωτηρίαν, καί τών πταισμάτων λύσιν.

Λευχειμονούντες πράξεσιν, εναρέτοις προσέλθωμεν, τώ τής εγκρατείας μεσασμών γηθόμενοι, καί περιπτυξώμεθα, τόν τού Κυρίου πίστει Σταυρόν, όπως τώ αυτού κατευοδούμενοι σθένει, τελέσωμεν τόν δρόμον, εν καλή προθυμία, καί φθάσωμεν τό Θεόν, λελαμπρυσμένοι Πάθος.

Τριαδικόν

Ομοφυή συνάναρχον, συναΐδιον σύνθρονον, φύσιν μέν απλήν, διαιρετήν προσώποις δέ, Πατέρα αγέννητον Υιόν καί Πνεύμα άγιον, άκτιστον ουσίαν, καί θεότητα πάντες, υμνούντες μελωδούμεν, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Σταυροθεοτοκίον

Νύν ως αρνίον άκακον, καθορώ σε κρεμάμενον, καί υπό ανόμων, τώ Σταυρώ πηγνύμενον, Υιέ μου προάναρχε, τοίς οδυρμοίς συγκόπτομαι, καί ταίς μητρικαίς περιστατούμαι οδύνας, η Πάναγνος εβόα, ήν φωναίς ασιγήτοις, υμνούμεν καταχρέως, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Τριωδίου Ειρμός άλλος Παίδας ευαγείς

Πάθος σου τού απαθούς ορώσα, η Κτίσις συνέπασχε Μακρόθυμε, ήλιος εσβέννυτο, πέτραι δέ ερρήγνυτο, πάσα η γή εσειετο, φόβω κραυγάζουσα, τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θηρίοις δεινοίς τοίς τού καλάμου, Θεέ μου οικτίρμον επιτίμησον, ένδον με συνθλίβουσι, Σώτερ ο τήν άτιμον, υπενεγκών τυπτόμενος, ύβριν καλάμω Χριστέ, τιμήσαι προελόμενος πάντας, τούς ατιμασθέντας, τή πάλαι παραβάσει.

Εις νούν τό φρικτόν σου όταν λάβω, Κριτά δικαιοτάτε κριτήριον, τρέμω καί εξίσταμαι, φρίττω καί οδύρομαι, κατανοών τά έργα μου, δίκης επάξια, διό σου τήν πολλήν ευσπλαγχνίαν, Σώτερ μή νικήση, τό πλήθος τών κακών μου.

Σταυροθεοτοκίον

Τεκούσά σε άνευθεν ωδίνων, οδύνας τή σή σταυρώσει καθυφίσταμαι, φλέγονται τά σπλάγχνα μου, ήλοις γάρ προσήλωσαι, τήν σήν πλευράν Μακρόθυμε, εξορυττόμενος, η πάναγνος εβόα Παρθένος, ήν ως Θεοτόκον, συμφώνως ανυμνούμεν.

Έτερος Ειρμός τού αυτού Πάντα τά έργα

Ρηξάτωσαν τά όρη νοητός, δικαιοσύνην καί βουνοί αγαλλίασιν, τό ξύλον τού Σταυρού προσκυνούμενον βλέποντες, όν υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Η χάρις τού Σταυρού σου φοβερά, καί γάρ δαιμόνων ελαύνει τās φάλαγγας, ανθρωποις τών ιαμάτων παρέχουσανάματα, διό σε ανυμνούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Τόν άναρχον Πατέρα καί Υιόν, σύν τώ αγίω ανυμνήσωμεν Πνεύματι, Τριάδα Ομοούσιον, μίαν Αρχήν καί Θεόν, αινούντες υμνούμεν, αυτήν εις τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάσα γλώσσα γηγενών, υμνεί σε Παρθένε, ότι φώς τό απρόσιτον, ηύγασας φωταγωγούντα τόν Κόσμον, Χριστόν τόν Θεόν, όν υπερυψούμεν, αεί εις τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Αγάλλεται τά πέρατα τής γής, τή προσκυνήσει τού Σταυρού σου φιλόανθρωπε. Άγγελοι εν ουρανοίς συγχορεύουσι σήμεραν, σύν ημίν υμνούντες, σέ Χριστέ εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

Πάντα τά έργα τού Θεού, καί πάσα κτίσις ευλογείτε τόν Κύριον, όσοι καί ταπεινοί τή καρδία, υμνείτε λαοί, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Ίάσω υπεράγαθε τήν εμήν, συντριβήν εν Σταυρώ προσπηγνύμενος, ήλιος ποτέ, χείράς σου καί πόδας Παμβασιλεύ, καί τήν πλευράν νυττόμενος, όξος ποτιζόμενος καί χολήν, η πάντων ευφροσύνη, ο γλυκασμός η δόξα, η αιωνία απολύτρωσις.

Ωραίος υπέρ σάπφειρον καί χρυσόν, φωταυγής ώσπερ ήλιος πέφυκας, θείε Σταυρέ, κείμενος μέν τόπω περιγραπτός, καί νοεραίς Δυνάμεσι, πάντοτε κυκλούμενος φοβερώς, ακτίσι δέ σου θείας, δυνάμεως φωτίζων, τής Οικουμένης τά πληρώματα.

Σταυρός χειμαζομένων εστί λιμήν, οδηγός πλανωμένων καί στήριγμα, δόξα Χριστού, σθένος Αποστόλων καί Προφητών, τών Αθλητών κραταίωμα, πάντων τών ανθρώπων καταφυγή. Αυτόν εν μέσω πάντες, προκείμενον ορώντες, τή εγκρατεία ασπαζόμεθα.

Ηνίκα μέλλης έρχεσθαι επί γής, κρίναι Κόσμον, όν έπλασας Κύριε, Αγγελικών, προπορευομένων σου στρατιών, καί τού Σταυρού προλάμποντος, υπέρ τάς αυγάς τάς ηλιακάς, τή τούτου δυναστεία, οικτείρησόν με σώσον, τόν υπέρ πάντας βροτούς πταίσαντα.

Σταυροθεοτοκίον

Φθοράς σε δίχα τέτοκα εκ γαστρός, πρό αιώνων Πατήρ όν εγέννησε, καί πώς φθορείς, άνθρωποι σπαράττουσί σε Υιέ, καί τήν πλευράν ορύττουσι, λόγχη καί τάς χείρας σύν τοίς ποσίν, ηλούσιν απανθρώπως; η Πάναγνος εβόα, ήν επαξίως μεγαλύνομεν.

Ειρμός άλλος τού Τριωδίου

Άπας γηγενής

Ξύλω τού Σταυρού, τήν φλόγα εμάρανας, τής αμαρτίας Χριστέ, χείρας πεπαρμένας δέ, χειρός ερρύσω τού πολεμήτορος, τόν ακρατώς εκτείναντα, χείρας πρός βρώσιμ καρπού, ούπερ μόνου, φεύγειν τήν μετάληψιν, απεφήνω Χριστέ πολυέλεε.

Πάθος σου Χριστέ, τό πάσιν απάθειαν, βροτοίς πηγάσαν σεπτώς, βλέψαι καταξίωσον, εν απαθεία τούς προσκυνήσαντας, σου τόν Σταυρόν τόν τίμιον, τάς αμαρτίας ημών, παραβλέπων, καί τής Αναστάσεως, αληθείας υιούς εργαζόμενος.

Ύψωσας ημάς, πεσόντας εις θάνατον, τή Αναστάσει σου, έλυσας τόν θάνατον, καί τώ Πατρί σου ημάς κατήλλαξας, υπέρ ημών τό Αίμά σου, καταβαλλόμενος, Ευεργέτα, όθεν σε δοξάζομεν, ως Θεόν λυτρωτήν παντοδύναμον.

Θεοτοκίον

Μόνη τού Θεού, σοφίαν κυήσασα, τήν ενυπόστατον, σόφισόν με δέομαι, τού τής κακίας διαφυγείν σοφιστού, επιβουλάς καί ένεδρα, καί πανουργήματα, Θεοτόκε, Κόρη απειρόγαμε, κραταιόν τών πιστών καταφύγιον.

Ειρμός άλλος τού αυτού

Τόν άσπορον τόκον σου

Τόν Σταυρόν τόν τίμιον, όν περ περιέπουσιν, Αγγέλων στρατεύματα, καί ημείς προσκυνούντες μεγαλύνομεν.

Τό Ξύλον τό άχραντον, δι' ού μετελάβομεν ζωής, οι πρίν θανέντες, τόν Σταυρόν τού Σωτήρος μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Πατέρα τόν άναρχον, Υιόν τόν συνάναρχον, καί Πνεύμα τό σύνθρονον, τήν αγίαν Τριάδα μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μητέρα ανύμφευτον, καί Παρθένον άπαντες, Σεμνή ανυμνούμέν σε, ασπόρως γάρ τόν κτίστην απεκήησας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τούς αξιωθέντας σε ιδείν, καί προσπύξασθαι, ευόδωσον προφθάσαι, τό πανάγιον Πάθος, ο Σταυρός τού Χριστού.

Ο Ειρμός

Τόν άσπορον τόκον σου, Θεοτόκε άχραντε, Χριστόν τόν Θεόν ημών, εν ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

Απόστιχα τών Αίνων Ιδιόμελον Ήχος δ'

Ο τής αληθείας εξεταστής, καί τών κρυπτών γνώστης Κύριος, τόν Φαρισαίον τή κενοδοξία νικώμενον, καί ταίς εξ έργων αρεταίς, δικαιούμενον κατέκρινας, τόν δέ Τελώνην κατανύξει προσευχόμενον, καί υπ' εκείνου κατακριθέντα εδικαίωσας, ού καί ημάς, τής μετανοίας ζηλωτάς, ο σταυρωθείς ανάδειξον, καί τής αφέσεως αξίωσον ως φιλόανθρωπος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τίς ουκ εξίσταται ορών, άγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν καλόν, όν ηγωνίσασθε; πώς εν σώματι όντες, τόν ασώματον εχθρόν ενίκησατε, Χριστόν ομολογήσαντες, καί Σταυρόν οπλισάμενοι; όθεν επαξίως ανεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καί βαρβάρων πολέμιοι, απαύστως πρεσβεύσατε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν...

Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'

Σήμερον ο Δεσπότης τής Κτίσεως, καί Κύριος τής δόξης, τώ Σταυρώ προσπήγνυται, καί τήν πλευράν κεντάται, χολήν καί όξος γεύεται, ο γλυκασμός τής Εκκλησίας, στέφανον εξ ακανθών περιβάλλεται, ο καλύπτων ουρανόν τοίς νέφεσι, χλαίναν ενδύεται χλεύης, καί ραπίζεται πηλίνη χειρί, ο τή χειρί πλάσας τόν άνθρωπον, τόν νώτον φραγγελλούται, ο περιβάλλων τόν ουρανόν έν νεφέλαις, εμπτυσμούς καί μάστιγας δέχεται, ονειδισμούς καί κολαφισμούς, καί πάντα υπομένει, δι' εμέ τόν κατάκριτον, ο Λυτρωτής μου καί Θεός, ίνα σώση Κόσμον εκ πλάνης, ως εύσπλαγχνος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας Ήχος πλ. β'

Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου ανάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός οζ'

Αυτός εστιν οικτίρμων, καί ιλάσκειται ταίς αμαρτίαις ημών.

Στίχ. Προσέχετε, λαός μου, τώ νόμω σου

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΚΘ', 13-23)

Τάδε λέγει Κύριος. Εγγίζει μοι ο λαός ούτος έν τώ στόματι αυτού, καί εν τοίς χείλεσιν αυτών τιμώσί με, η δέ καρδιά αυτών πόρρω απέχει απ' εμού, μάτην δέ σέβονταί με, διδάσκοντες εντάλματα ανθρώπων καί διδασκαλίας. Διά τούτο, ιδού εγώ προσθήσω, τού μετατεθηναι τόν λαόν τούτον, καί μεταθήσω αυτούς καί απολώ τήν σοφίαν τών σοφών, καί τήν σύνεσιν τών συνετών κρύψω, ουαί οι βαθέως βουλήν ποιούντες, καί ου διά Κυρίου! ουαί οι εν κρυφή βουλήν ποιούντες! καί έσται εν σκότει τά έργα αυτών, καί ερούσι. Τίς εώρακεν ημάς; καί τίς ημάς γνώσεται, ή ά ημείς ποιούμεν; Ουχ ως πηλός τού κεραμέως λογισθήσεσθε; μή ερεί τό πλάσμα τώ πλάσαντι αυτό, ου σύ με έπλασας; ή τό ποιήμα τώ ποιήσαντι, ου συνετώς με εποίησάς; ουκέτι μικρόν, καί μετατεθήσεται ο Λίβανος, ως τό όρος τό Χέρμελ, καί τό Χέρμελ εις δρυμόν λογισθήσεται; Καί ακούσονται εν τή ημέρα εκείνη κωφοί λόγους βιβλίου, καί οι εν τώ σκότει, καί οι εν τή ομίχλη οφθαλμοί τυφλών όφονται, καί αγαλλιάσονται πτωχοί διά Κύριον εν ευφροσύνη, καί οι απηλπισμένοι τών ανθρώπων εμπλησθήσονται

ευφροσύνης. Εξέλιπεν άνομος, καί απώλετο υπερήφανος, καί εξωλοθρεύθησαν οι ανομούντες επί κακία, καί οι ποιούντες αμαρτείν ανθρωπούς εν λόγω, πάντας δέ τούς ελέγχοντας εν πύλαις, πρόσκομμα θήσουσιν, ότι επλαγίασαν επ αδίκους δίκαιον. Διά τούτο, τάδε λέγει Κύριος επί τόν οίκον Ιακώβ, όν αφώρισεν εξ Αβραάμ, ου νύν αισχυνθήσεται Ιακώβ, ουδέ, νύν τό πρόσωπον μεταβαλεί Ισραήλ, αλλ' όταν ίδωσι τά τέκνα αυτών τά έργα μου, δι' εμέ αγιάσουσι τό όνομά μου, καί αγιάσουσι τόν Άγιον Ιακώβ, καί τόν Θεόν τού Ισραήλ φοβηθήσονται.

Προκείμενον Ήχος πλ. α' Ψαλμός ση',

Βοήθησον ημίν, ο Θεός, ο Σωτήρ ημών.

Στίχ. Ο Θεός, ήλθοσαν έθνη εις τήν κληρονομίαν σου.

t67[top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Στιχηρά
Ήχος βαρύς**

Τοίς πάθεσι δουλώσας, τής ψυχής μου τό αξίωμα, κτηνώδης εγενόμην, καί ουκ ισχύω ατενίσαι πρός σέ Ύψιστε, αλλά κάτω νενευκώς Χριστέ, ως ο Τελώνης, δέομαι κραυγάζων σοι, ο Θεός, Ιλάσθητί μοι καί σώσόν με.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός οθ'

Ο καθήμενος επί τών Χερουβίμ, εμφάνηθι.

Στίχ. Ο ποιμαίνων τόν Ισραήλ, πρόσχες.

**Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΒ', 1-7)**

Είπε Κύριος τώ Άβραμ. Έξελθε εκ τής γής σου, καί εκ τής συγγενείας σου, καί εκ τού οίκου τού πατρός σου, καί δεύρο εις γήν, ήν άν σοι δείξω, καί ποιήσω σε εις έθνος μέγα, καί ευλογήσω σε, καί μεγαλυνώ τό όνομά σου, καί έση ευλογημένος, καί ευλογήσω τούς ευλογούντάς σε, καί τούς καταρωμένους σε καταράσομαι, καί ενευλογηθήσονται εν σοί πάσαι αι φυλαί τής γής. Καί επορεύθη Άβραμ, καθάπερ ελάλησεν αυτώ Κύριος ο Θεός, καί ώχετο μετ' αυτού Λώτ, Αβραμ δέ ήν ετών εβδομήκοντα πέντε, ότε εξήλθεν εκ Χαρράν. Καί έλαβεν Άβραμ Σάραν τήν γυναίκα αυτού, καί Λώτ τόν υιόν τού αδελφού αυτού, καί πάντα τά υπάρχοντα αυτών, όσα εκτήσαντο, καί πάσαν ψυχήν, ήν εκτήσαντο, εν Χαρράν καί εξήλθοσαν πορευθήναι εις γήν Χαναάν. Καί διώδευσεν Άβραμ τήν γήν εις τό μήκος αυτής, έως τού τόπου Συχέμ, επί τήν δρύν τήν υψηλήν, οι δέ Χανααναίοι τότε κατώκουν τήν γήν. Καί ώφθη Κύριος τώ Άβραμ, καί είπεν αυτώ. Τώ σπέρματί σου δώσω τήν γήν ταύτην. Καί ωκοδόμησεν εκεί θυσιαστήριον τώ Κυρίω, τώ οφθέντι αυτώ.

Προκείμενον Ήχος β' Ψαλμός π'

Αγαλλιάσθε τώ Θεώ τώ βοηθώ ημών.

Στίχ. Λάβετε ψαλμόν, καί δότε τύμπανον.

**Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΔ', 15-26)**

Άκακος ανήρ πιστεύει παντί λόγω, πανούργος δέ έρχεται εις μετάνοιαν. Σοφός φοβηθείς εξέκλινεν από κακού, ο δέ άφρων, εαυτώ πεποιθώς, μίγνυται ανόμω. Οξύθυμος πράσσει μετά αβουλίας, ανήρ δέ φρόνιμος πολλά υποφέρει. Μεριούνται άφρονες κακίαν, οι δέ πανούργοι κρατήσουσιν αισθήσεως. Ολισθήσουσι κακοί έναντι αγαθών, καί ασεβείς θεραπεύσουσι θύρας δικαίων. Φίλοι μισήσουσι φίλους πτωχούς, φίλοι δέ πλουσίων πολλοί. Ο ατιμάζων πένητας αμαρτάνει, ο ελεών δέ πτωχούς μακαριστός. Πλανώμενοι άδικοι τεκταίνουσι κακά, έλεον δέ καί αλήθειαν τεκταίνουσιν αγαθοί, ουκ επίστανται έλεον καί πίστιν τέκτονες κακών, ελεημοσύναι δέ καί πίστεις παρά τέκτοσιν αγαθοίς. Εν παντί μεριμνώντι ένεστι περισσόν. Ο δέ

ηδύς καί ανάλγητος εν ενδεία έσται. Στέφανος σοφών πλούτος αυτών, η δέ διατριβή αφρόνων κακή. Ρύσεται εκ κακών ψυχήν μάρτυς πιστός, εκκαίει δέ ψευδή δόλιος. Εν φόβω Κυρίου ελπίς ισχύος, τοίς δέ τέκνοις αυτού καταλείπει έρεισμα ειρήνης.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Τροπάρια
Ήχος β'**

Απόστολοι, Μάρτυρες, καί Προφήται, Ιεράρχαι, Όσοι καί Δίκαιοι, οι καλώς τόν αγώνα τελέσαντες, καί τήν Πίστιν τηρήσαντες, παρηρσίαν έχοντες πρός τόν Σωτήρα, υπέρ ημών αυτόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Μνήσθητι Κύριε, ως αγαθός τών δούλων σου, καί όσα εν βίω ήμαρτον συγχώρησον, ουδείς γάρ αναμάρτητος, ει μή Σύ ο δυνάμενος, καί τοίς μεταστάσι δούναι τήν ανάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ αγία η τού αφράστου φωτός, Αγγελικοίς σε ύμνοις τιμώντες μεγαλύνομεν.

**Καθίσματα
Ήχος πλ. α'**

Ανάπαυσον Σωτήρ ημών, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, καί τούτους κατασκήνωσον, εν ταίς αυλαίς σου, καθώς γέγραπται, παρορών ως αγαθός τά πλημμελήματα αυτών, τά εκούσια, καί τά ακούσια, καί πάντα τά εν αγνοία, καί γνώσει φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Καί πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει φιλάνθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου ανατείλας τώ κόσμω, Χριστέ ο Θεός, υιός φωτός δι' αυτής αναδείξας, ελέησον ημάς.

**Ωδή ς' Ήχος δ'
Εν πελάγει τού βίου**

Υπερέβητε όρους, σαρκός Αθληταί, πολλή υπομονή, υπενεγκόντες τιμωρίας πόνους, διό άπαντα πόνον, καί θλίψιν κουφίζετε, τών υμάς ανυμνολογούντων.

Μυριάσιν Αγγέλων, στρατός ηνώθη, αγίων Αθλητών, καί ικετεύει τόν πανάγιον Θεόν, εγκλημάτων μυρίων, ημάς εκλυτρώσασθαι, ως Χριστώ ευηρεστηκότες.

Νεκρώσιμον

Νεκρωθείς καί εν τάφω, Χριστέ υπνώσας, ανέστησας νεκρούς, καί τοίς πίστει τεθνεώσι νέμεις, αγαθότητος πλούτον, Χριστέ τήν ανάπαυσιν, μετά πάντων τών Αγίων.

Θεοτοκίον

Ο Θεού Θεός Λόγος, ζητών Θεώσαι τόν άνθρωπον Άγνη, εκ σου σαρκούται, καί βροτός οράται όν απαύστως δυσώπει, ευρείν ημάς έλεος, εν καιρώ τής απολογίας.

Έτερος τού κυρίου Θεοδώρου

Ειρμός άλλος

Τών πταισμάτων τή ζάλη

Σαρκός καί αίματος Άγιοι μή φεισάμενοι, πρός πάσαν βάσανον έστητε, ακατάπληκτοι, Χριστόν μή εξαρνούμενοι, διό εκ τών ουρανών κατέπεμψε Χριστός, τούς στεφάνους ημίν.

Τή τών Μαρτύρων πανηγύρει υπαντήσωμεν, λαμπροφορούντες ταίς πράξεσι, καί

βοήσωμεν εν θεοπνεύστοις άσμασιν. Υμείς εστε αληθώς εωσφόροι, επί γής Χριστομάρτυρες.

Δόξα...

Τριάς αγία δοξάζω σε, φύσιν άναρχον, ένα Θεόν ένα Κύριον, τρία πρόσωπα, Πατρός Υιού και Πνεύματος, αγέννητον γεννητόν εκπορευτόν, τόν αυτόν και αιΐδιον.

Και νύν... Θεοτοκίον

Ω μακαρία Θεόνυμφε, πώς γεγέννηκας άνευ ανδρός, και μεμένηκας ως τό πρότερον; Θεόν γάρ απεκύησας, τεράστιον φοβερόν, αλλ' αίτησαι σώζεσθαι, τούς υμνούντάς σε.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Μαρτυρικόν

Τάς συγκοπάς τών μελών υμών διαβλέποντες, ενετρυφάτε τοίς αίμασιν αγαλλόμενοι, αλλά καθικετεύσατε, υπέρ ημών εκτενώς τώ Κυρίω Μάρτυρες αιεισέβαστοι.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω και προσελάβου Κύριε.

Νεκρώσιμον

Ο εκ γής πλαστουργήσας με και ζωώσας με, και εις γήν επιστρέφειν με πάλιν φάμενος, ούς προσελάβου δούλους σου ανάπαυσον, και εκ φθοράς τού θανάτου ανάγαγε Κύριε.

Ο Ειρμός

Τών παισμάτων τή ζάλη βυθιζόμενος, ως εν κοιλία τού κήτους συνεχόμενος, σύν τώ Προφήτη κραυγάζω σοι. Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου, Κύριε, και διάσωσόν με.

Ωδή ζ'

Τή εικόνη τή χρυσή

Στολισθέντες Αθληταί, τήν αφθαρσίαν ενθέως τή απεκδύσει τής φθειρομένης σαρκός, τώ δι' ημάς σάρκα έξ αφθόρου, προσλαβόντι Γυναικός, νύν παρίστασθε φαιδροί, διό με ενδύσατε, περιβολήν Ιεράν, γεγυμνωμένον κακώς.

Εγκρατώς πολιτευθείς, τών Αθλοφόρων ο δήμος, τής εγκρατείας ημάς τό στάδιον, ενδυναμοί τρέχειν ακωλύτως, ως κηρύξας τόν Χριστόν, εν σταδίω ανδρικώς, και παρεστώς βήματι, στεφηφορών εντρυφά, μετ' Αγγέλων νοητώς.

Νεκρώσιμον

Ικεσίαις ο Θεός, τών σών αγίων Μαρτύρων, τούς κοιμηθέντας πιστούς οικέτας σου, τού Παραδείσου πολίτας δείξον, και φωτός τού νοητού, καταξίωσον αυτούς, απαύστως βοώντάς σοι. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Σε τήν μόνην αγαθήν, εκδυσωπούμεν Παρθένον, κεκακωμένους ημάς αγάθοννον, και εκτενώς τόν Χριστόν δυσώπει, φύσει όντα αγαθόν, εγκρατείας τόν καιρόν, τά αγαθά πράττοντας, αποπληρώσαι ημάς, υμνολογούντας αυτόν.

Ειρμός άλλος

ο εν τώ όρει, Μωϋσή

Ο μεγαλύνας, τούς Αγίους σου πάντας, και σημείους, θαυμαστώσας αυτούς εν Κόσμω, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Πάσαν ιδέαν, αικισμών διελθόντες, και γόνου τώ Βάαλ, μή πεισθέντες κλίνει, στεφάνους δόξης ήρασθε, εκ Θεού Χριστομάρτυρες.

Δόξα...

Η έν Μονάδι, Τριάς προσκυνουμένη ουσία, ο Πατήρ ο Υιός και τό Πνεύμα, τούς σέ υμνούντας φύλαττε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Και νύν... Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ, η ολόφωτος Κόρη, η μόνη πρός Θεόν μεσιτεία, μή διαλίπης Δέσποινα, δυσωπείν τού σωθήναι ημάς.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Τώ αθανάτω, Βασιλεί στρατευθέντες, καί πίστιν, πρός αυτόν δεικνύντες τελείαν, τό αίμα υμών Μάρτυρες, υπέρ αυτού εκενώσατε.

Στίχ. Αι ψυχαι αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Όπου τό φώς σου, τής ζωής αναβλύζει, παράθου, ούς μετέστησας εκ τών προσκαίρων, πιστούς σου δούλους, Κύριε ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ο Ειρμός

Ο εν τώ όρει, Μωϋσή συλλαλήσας, καί τύπον, τής Παρθένου τήν βάτον δείξας, ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Εν πυρί φλογός

Μεγαλώνυμοι Χριστού Αθληταί, καί σεπτοί εν Θεώ, άπαντας τούς ανυμνούντας τά μνημόσυνα υμών, μεγάλων εγκλημάτων, καί τών εκεί βασάνων, λυτρώσατε υμών πρός αυτόν, μεγίσταις ικεσίαις.

Αγιόλεκτον Χριστού τού Θεού, καί στερρόν αληθώς, στράτευμα Μαρτύρων δήμοι, αγιάσατε ημών, τόν νούν καί τήν καρδίαν, εν ταύταις ταίς αγίαις ημέραις τής Νηστείας, υμών αγίαις ικεσίαις.

Νεκρώσιμον

Ρύσαι σκώληκος κολάζοντος, καί οδόντων βρυγμού Κύριε, καί εξωτέρου σκότους πάντας αφεγγούς, ούς πίστει προσελάβου, καί τάξον τούτους, ένθα τό φώς τού σου προσώπου Χριστέ, εκλάμπει εις αιώνας.

Θεοτοκίον

Τόν Σταυρόν Χριστού τόν τίμιον Θεοτόκε αγνή, βλέψαντας, καί εκ καρδίας προσκυνήσαντας ημάς, ταίς σαίς πρός τόν Δεσπότην, αξίωσον πρεσβείαις, ιδείν καί τά Πάθη τά σεπτά, παθών κεκαθαρμένους.

Ειρμός άλλος

Γή καί πάντα

Ω καλλίστης συναλλαγής! ής εύρατε θανάτω τήν ζωήν, Ιερομάρτυρες Χριστού, πύρ καί ξίφος, κρήν καί θήρας, μηδαμώς πτοηθέντες, καί βοώντες, υμνείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Άνω χορός αγγελικός, κάτω δέ ημείς οι επί γής, αινούμεν Μάρτυρες Χριστού, τά ξένα άθλα καί τούς αγώνας, τής υμών ευανδρείας, ευλογούντες υμνούντες τόν Κύριον, καί υπερυψούντες εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Φώς ζωήν τε καί ζωάς, σέβω σε Πατέρα, καί Υιόν, καί Πνεύμα τό εκπορευτόν, φύσιν μίαν, τρείς υποστάσεις, Θεόν ένα μέλπων. Ευλογώ σε ύμνώ σε τόν Κύριον, καί υπερυψώ σε, εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς υμνήσει σε γηγενών, άσπιλε αγνή Περιστερά; σύ γάρ εκύησας ημίν, φώς τό μέγα ζωής τόν πλούτον, Ιησούν τόν Σωτήρα, όν υμνούμεν αινούντες ως Κύριον, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Τούς αγώνας τούς θαυμαστούς, Μάρτυρες δοξάζοντες υμών, τόν ευεργέτην καί Θεόν,

ευλογούμεν καί προσκυνούμεν, τόν εν τώ σταδίω, τών αγώνων υμάς ενισχύσαντα, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Σύ θανάτου καί τής ζωής, Κύριος υπάρχων καί Θεός, τούς μεταστάντας ευσεβώς εξεγείρων, εκεί παράθου εν σκηναίς τών Δικαίων, ευλογούντας υμνούντάς σε Κύριε, καί υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

**Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Ο Ειρμός**

Γή καί πάντα τά εν αυτή, θάλασσαί καί πάσαι αι πηγαί, οι ουρανοί τών ουρανών, φώς καί σκότος, ψύχος καί καύσων, υιοί τών ανθρώπων, Ιερείς ευλογείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

**Ωδή θ'
Ότι εποίησέ μοι, μεγαλεία**

Υπάρχοντες φωστήρες, απλανείς Χριστού Αθληταί, φωτίσατε ημών τούς λογισμούς, καί νευρώσατε ποιείν, τά φωταυγή καί καθαρά, Θεού θελήματα.

Ρομφαίαι καθοράσθε, κατασφάπτουσαι δυσμενείς, γενναίοι τού Κυρίου Αθληταί, αλλά ρύσατε ημάς, εκ τών βελών τού πονηρού ταίς προστασίαις υμών.

Νεκρώσιμον

Ανάπαυσον Οικτίρμον, εν τοίς κόλποις τού Αβραάμ, τούς δούλους σου τούς πίστει εξ ημών, εκδημήσαντας πρός σέ, τόν τού παντός δημιουργόν καί υπεράγαθον.

Θεοτοκίον

Σαρκός μου τάς κινήσεις, απονέκρωσον η Θεόν, σαρκί αποτεκούσα υπέρ νούν, καί παράσχου φωτισμόν, τή διανοία μου Αγνή, νεφέλη ούσα φωτός.

**Ειρμός άλλος
Μεγαλύνομεν πάντες**

Αναμέλπομεν πάντες, τά μνημόσυνα υμών, Μάρτυρες πανεύφημοι, βλέποντες τά σκάμματα, τών Ιερών υμών άθλων, καί εκπλαγέντες, τόν Χριστόν μεγαλύνομεν.

Πρός αλληλους αθλούντες, φασίν οι Αθλοφόροι. Σαρκός μή φεισώμεθα, δεύτε αποθάνωμεν υπέρ Χριστού, ίνα όλον αιώνα ζήσωμεν, χορεύοντες άληκτα.

Δόξα...

Η Τριάς τούς εν μά, φύσει σε ανυμνούντας, Πατήρ ο αγέννητος, καί ο γεννηθείς Υίός, καί Πνεύμα τό εκπορευτόν, τώ σώ ελέει αβλαβείς συντήρησον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πάνσεμνε Αγνή, παρθενίας καύχημα, μητέρων τό στήριγμα, ανθρώπων βοήθεια, καί τού Κόσμου η χαρά, Μαρία Μήτηρ, καί δούλη τού Θεού ημών.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Ο χορός τών Αγίων, δέξαι τήν προσευχήν μου, καί ως κατηξίωμαι τόν Σταυρόν ασπάσασθαι, καί τό σωτήριο Πάθος συμπροσκυνησαί με, τόν Χριστόν αιτήσατε.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Άνες άφες Οικτίρμον, τοίς μεταστάσι πρός σέ τόν φιλόανθρωπον, καί τούτους ανάπαυσον εν σκηναίς τών εκλεκτών, σύ γάρ υπάρχεις ζωή καί ανάστασις.

Ο Ειρμός

Μεγαλύνομεν πάντες, τήν φιλανθρωπίαν σου Κύριε Σωτήρ ημών, η δόξα τών δούλων

σου, καί στέφανος τών πιστών, ο μεγαλύνας τήν μνήμην τής Τεκούσης σε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Στίχ. Πρός σέ, Κύριε κεκράξομαι, ο Θεός μου.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ς', 9-12)

Αδελφοί, πεπείσμεθα περί υμών, αγαπητοί, τά κρείττονα καί εχόμενα σωτηρίας, ει καί ούτω λαλούμεν, ου γάρ άδικος ο Θεός, επιλαθέσθαι τού έργου υμών, καί τού κόπου τής αγάπης, ής ενεδείξασθε εις τό όνομα αυτού, διακονήσαντες τοίς αγίοις, καί διακονούντες. Επιθυμούμεν δέ έκαστον υμών τήν αυτήν ενδείκνυσθαι σπουδήν πρός τήν πληροφορίαν τής ελπίδος άχρι τέλους, ίνα μή νωθοί γένησθε, μιμηταί δέ τών διά πίστεως καί μακροθυμίας κληρονομούντων τάς επαγγελίας.

t71 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΗΣ «ΚΛΙΜΑΚΟΣ»

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμακόν καί τήν συνήθη Στιχολογίαν εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα, τής Οκτωήχου ς', καί τά παρόντα Προσόμοια τού Οσίου γ', δευτερούντες τό α'.

Ἦχος πλ. δ'

Ω του παραδόξου θαύματος

Πάτερ Ιωάννη Όσιε, διαπαντός αληθώς, τού Θεού εν τώ λάρυγγι, τάς υψώσεις έφερεις, μελετών πρακτικώτατα, τά θεόπνευστα, λόγια πάνσοφε, καί τήν εκείθεν, αναπηγάζουσαν, χάριν επλούτησας, γεγονώς μακάριος, τών ασεβών, πάντων τά βουλεύματα, καταστρεψάμενος.

Πάτερ Ιωάννη ένδοξε, ταίς τών δακρύων πηγαίς, τήν ψυχήν καθαιρόμενος, και παννύχοις στάσεσι τόν Θεόν ιλασκόμενος, ανεπετερώθης πρός τήν αγάπησιν τήν τούτου Μάκαρ, καί ωραιότητα, ής επαξίως νύν απολαύεις άληκτα, χαρμονικώς, μετά τών συνάθλων σου, θεόφρον Όσιε.

Πάτερ Ιωάννη Όσιε, αναπετερώσας τόν νούν, πρός Θεόν διά πίστεως, κοσμικής συγχύσεως, εβδοελύξω τό άστατον, καί τόν Σταυρόν σου, αναλαβόμενος τώ Παντεπόπτη, κατηκολούθησας, σώμα δυσήνιον αγωγαίς ασκήσεως τώ λογισμώ, σθένει δουλωσάμενος τού θείου Πνεύματος.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Όσιε Πάτερ τής φωνής τού Ευαγγελίου, τού Κυρίου ακούσας, τόν Κόσμον κατέλιπες, τόν πλούτον καί τήν δόξαν εις ουδέν λογισάμενος, όθεν πάσιν εβόας, Αγαπήσατε τόν Θεόν καί ευρήσετε χάριν αιώνιον, μηδέν προτιμήσητε τής αγάπης αυτού, ίνα όταν έλθη εν τή δόξη αυτού ευρήσητε ανάπαυσιν μετά πάντων τών Αγίων, ών ταίς ικεσίαις Χριστέ φύλαξον, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

τό τής Οκτωήχου

Απόστιχα Αναστάσιμα
τά κατ' Αλφάβητον

Δόξα... τού Οσίου
Ιδιόμελον Ἦχος β'

Τόν επί γῆς Ἄγγελον, καί εν ουρανοῖς ἄνθρωπον Θεοῦ, τού κόσμου τήν ευκοσίαν, τήν τρυφήν τών αγαθών καί τών αρετῶν, τών Ασκητῶν τό καύχημα Ἰωάννην τιμήσωμεν, πεφυτευμένος γάρ εν τῷ οἴκῳ τού Θεοῦ, ἐξήνηθησεν δικαίως, καί ὡσεὶ κέδρος εν ερήμῳ ἐπλήθυνε τά ποιμνία Χριστοῦ, τών λογικῶν προβάτων, ἐν Οσιότητι καί δικαιοσύνη.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ἦχος ο αὐτός

Ω θαύματος και νού, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! τίς γάρ ἐγνω μητέρα ἄνευ ἀνδρός τετοκυῖαν, καί εν ἀγκάλαις φέρουσαν, τόν ἅπασαν τήν Κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστι βουλή τό κυηθέν, ὄν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα καί μητρικήν παρρησίαν πρὸς αὐτόν κεκτημένη, μή παύση δυσωπούσα, ὑπὲρ τῶν σέ τιμώντων, τού οἰκτειρήσαι καί σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απολυτίκιον Αναστάσιμον

Καί τού Οσίου
Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς τῶν δακρῦων σου ροαῖς, τῆς ἐρήμου τό ἄγονον ἐγεώργησας, καί τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατόν τούς πόνους ἐκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ, τῆ Οικουμένη λάμπων τοῖς θαύμασιν Ἰωάννη Πατήρ ἡμῶν ὅσιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ο δι' ἡμᾶς γεννηθεῖς ἐκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας ἀγαθέ, ο θανάτῳ τόν θάνατον σκυλεύσας, καί Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μή παρίδης οὐς ἐπλασας τῆ χειρὶ σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου ἐλεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν καί σώσον Σωτήρ ἡμῶν, λαόν ἀπεγνωσμένον.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλονται τά Αναστάσιμα Ευλογητάρια.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοὶ τού Ἦχου. Πάσα πνοή καί τό Εωθινόν ἐνδιάτακτον Ευαγγέλιον.

Μετά δέ τό, Ἀνάστασιν Χριστοῦ καί τόν Ν', ψάλλομεν τά Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα...

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, τό πνεύμά μου πρὸς Ναόν τόν ὀρθρίζει γάρ ἅγιόν σου, ναόν φέρον τού σώματος, ὄλον ἐσπιλωμένον, Ἀλλ' ὡς Οικίρμων κάθαρρον εὐσπλάγχνω σου ἐλέει.

Καί νύν... Ὁμοιον

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, ἀισχραῖς γάρ κατερρύψωσα τήν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ραθύμως τόν βίον μου, ὄλον ἐκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρύσαι

με πάσης καθαρείας.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Ήχος πλ. β'

Τά πλήθη τών πεπραγμένων μοι δεινών εννοών ο τάλας, τρέμω τήν φοβεράν ημέραν τής Κρίσεως, αλλά θαρρών εις τό έλεος τής ευσπλαγχνίας σου, ως ο Δαυίδ βοώ σοι, Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα σου έλεος.

Είτα οι Κανόνες. Ο Αναστάσιμος μετά τού τής Θεοτόκου εις ς', τού Τριωδίου εις δ' καί τού Οσίου εις δ'.

Ο Κανών τού Τριωδίου

Ωδή α' Ήχος πλ. α'

Τώ σωτήρι Θεώ

Ομοιώθην Χριστέ, τώ εν χερσί τών ληστών περιπεσόντι, καί τυπτήμασιν ημιθανεί υπό τούτων, καταλειφθέντι Σωτήρ, καγώ ούτω πέπληγμα, ταίς αμαρτίαις μου.

Μή παρίδης εμέ, τόν ασθενούντα δεινώς, εβόα Σώτερ οδυρόμενος, εις τούς ληστάς ο τόν πλούτον αποσυλήσας σου, καγώ ούτω δέομαι, Οίκτηρον σώσόν με.

Ιατρεύσας εμέ, τόν μαστιχθέντα τόν νούν, ταίς αμαρτίαις έν ταίς μάστιξιν, υπό ληστών τών αδίκων καί πονηρών λογισμών, Χριστέ Σωτήρ σώσόν με, ως πολυέλεος.

Θεοτοκίον

Άχραντε Μήτηρ Χριστού, τόν σαρκωθέντα εκ σου καί εκ τών κόλπων τού Γεννήτορος, μή εκφοιτήσαντα Θεόν, απαύστως πρέσβευε, εκ πάσης περιστάσεως σώσαι ούς έπλασεν.

Κανών τού Οσίου. Ποίημα Ιγνατίου.

Ήχος πλ. δ'

Υγράν διοδεύσας

Εν φωτί αΰλω καί νοητώ, εκ τής κατηφείας, τών ενύλων αναδραμών, Ιωάννη Όσιε λιταίς σου, ταίς πρός τόν Κύριόν με φώτισον.

Ως τής εγκρατείας τόν γλυκασμόν, θηλάσας απώσω, τήν πικρίαν τών ηδονών, όθεν υπέρ μέλι καί κηρίον, ηδύνεις Πάτερ τάς αισθήσεις ημών.

Επιβάς τώ ύψει τών αρετών, καί τας χαμαιζήλους, διαπτύσας τών ηδονών, γλυκασμός εδείχθης σωτηρίας, Όσιε Πάτερ τώ ποιμνίω σου.

Θεοτοκίον

Σοφίαν καί Λόγον η τού Πατρός, αφράστως τεκούσα, τής ψυχής μου τό χαλεπόν, θεράπευσον τραύμα καί καρδιάς, τήν αληθόνα καταπράυνον.

Καταβασία

Ανοιξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ'

Στερέωσον ημάς

Οδω εν τή τού βίου Χριστέ δεινώς οδεύων τετραυμάτισμαι, υπό ληστών εν τοίς

πάθεισιν, ἀλλ' ἀνάστησόν με δέομαι, σύλησαν τόν νούν μου λησταί, καί ἐλίπόν με ἐν τοῖς μώλωψιν, ἠμιθάνῃ τῶν πταισμάτων μου' ἀλλά ἴασαί με Κύριε.

Εγύμνωσάν με Σώτερ Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου τά παθήματα, καί ἡδοναίς μεμαστίγωμαι, ἀλλ' ἐπίχεέ μοι ἔλεος.

Θεοτοκίον

Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τόν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου ρυσθήναι πλάνης διαβόλου τούς υμνούντάς σε Θεόνυμφε.

Ἄλλος. Σύ εἶ τό στερέωμα

Ἐφλεξας τῷ ἀνθρακι, τῷ τῆς ἀσκήσεως Ὅσιε, τήν τῶν παθῶν, ἀκανθαν καί θάλπεις, Μοναστῶν τά συστήματα.

Μύρον αγιάσματος ἐκ τῶν ἀσκητικῶν Ὅσιε ἀρωμάτων, ὅλος συνετέθης, εἰς οσμῆν ευωδίας Θεοῦ.

Νόμοις τοῖς ἀσκήσεως ἐμμελετῶν τά πάθη ἐβύθισας, ὡσπερ ἄλλους, πρίν Φαραωνίτας, τή ροή τῶν δακρύων σου.

Θεοτοκίον

Στήσόν μου τόν ἀστατον, τῶν λογισμῶν ἀγνή τάραχον Μήτηρ Θεοῦ, τήν πρός τόν Υἱόν σου, κατευθύνουσα κίνησιν.

Καταβασία

Τούς σοῦς υμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καί ἀφθονος πηγῆ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα Τού Τριωδίου

Ἦχος πλ. α' Τό ξένον τῆς Παρθένου

Τόν ἀχραντον Σταυρόν, σου Σωτήρ ἡμῶν ὡς ὄπλον σωτηρίας κατέχοντες, ἐν αὐτῷ σοι βοώμεν, Σῶσον ἡμᾶς, ὁ παθῶν ἐκουσίως ὑπέρ ἡμῶν, ὁ πάντων Θεός ὡς πολυέλεος.

Δόξα... Κάθισμα τοῦ Οσίου

Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθεῖς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ταῖς ἀρεταῖς πρός ουρανόν ἀναλάμπας, καταπηξάμενος σαφῶς ἐπανήλθες, πρός θεωρίας ἀπλετον βυθόν ευσεβῶς, πάσας στηλιτεύσας μέν, τῶν Δαιμόνων ἐνέδρας, σκέπεις ἐκ τῆς λώβης δέ, τούς ἀνθρώπους τῆς τούτων, ὦ Ἰωάννη, κλίμαξ ἀρετῶν, καί νῦν πρεσβεύεις σωθῆναι τούς δούλους σου.

Καί νῦν... Θεοτοκίον Ὁμοιον

Ὁ ἐπί θρόνου χερουβίμ καθεζόμενος, καί ἐν τοῖς κόλποις τοῦ πατρός αὐλιζόμενος, ὡς ἐπί θρόνου κάθηται ἁγίου αὐτοῦ, Δέσποινα ἐν κόλποις σου σαρκικῶς ὁ Θεός γάρ, οὕτω βασιλεύσας τε, ἐπί πάντα τά ἔθνη, καί συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ, ὄν ἐκδυσώπει σωθῆναι τούς δούλους σου.

Ὡδή δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Λησταί μου ἐσύλησαν, τήν ἐργασίαν τήν ἐνθεον, καί κατέλιπόν με, ταῖς πληγαῖς τιμωρούμενον.

Εξέδυσαν Σώτέρ με, τῶν ἐντολῶν σου, οἱ ἀστατοὶ λογισμοί μου, ὅθεν μεμαστίγωμαι πταισμασι.

Λευϊτης τοῖς μώλωψι τραυματισθέντα ὡς εἶδέ με παρήλθε Σωτήρ μου, ἀλλά σύ με

διάσωσον.

Θεοτοκίον

Κυρίως δοξάζομεν σέ Θεοτόκε ανύμφευτε, καί τώ σώ λιμένι, οι πιστοί καταφεύγομεν.

Άλλος. Εισακήκοα Κύριε

Ως λειμών ευωδέστατος, καί τών αρετών Παράδεισος έμψυχος, τήν εγκράτειαν εξήγησας, δι ής πάντας έθρεψας τούς τιμώντάς σε.

Νομοθέτην ασκήσεως, καί τών μοναστών κανόνα πραότατον, ως Μωσήν σε καί Δαυΐδ αληθώς, κεκτημένοι Πάτερ μακαρίζομεν.

Φυτευθείς εν τοίς ύδασι, τοίς τής εγκρατείας, ώφθης μακάριε, κλήμα Πάτερ ευθαλέστατον ευσεβείας βότρυας προβαλλόμενον.

Θεοτοκίον

Υπό χρόνον γενόμενον, τόν εκ τού Πατρός αχρόνως εκλάψαντα Θεομήτορ ημίν τέτοκας, όν δυσώπει σώσαι τούς υμνούντάς σε.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραυγάζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε'

Εκ νυκτός ορθρίζοντες

Ιησού επίσκεπαι, τούς μώλωπας ψυχής τής εμής, καθάπερ πάλαι, τόν εν χερσί πεσόντα ληστών, καί ιάτρευσόν μου, Χριστέ, τό άλγος δέομαι.

Αλγεινώς ταίς μάστιξιν, ησθένησε ψυχή μου Χριστέ ταίς τών πταισμάτων, καί ένθεν γυμνός περίκειμαι, αρετών ευθέων, καθικετεύω, Σώσόν με.

Ιερεύς ως είδέ με, καί Λευΐτης ουκ ίσχυσε σαφώς, παρήλθον γάρ με, αλλ' αυτός ως εύσπλαγχνος, νύν τήν σωτηρίαν, παρέσχες καί διέσωσας.

Θεοτοκίον

Μή παρίδης Δέσποτα, τόν δείλαιον εμέ δυσωπώ τόν μαστιχθέντα τόν νούν αλγεινώς υπό ληστών, αλλ' οικτείρησον πρεσβείαις Σωτήρ τής κυησάσης σε.

Άλλος. Ίνα τί με απώσω

Σβέσας πάντα τά πάθη δρόσω τών αγώνων σου, Πάτερ μακάριε, δαψιλώς ανήψας, τώ πυρί τής αγάπης καί πίστεως, εγκρατείας λύχνον, καί φωτισμός τής απαθείας, καί ημέρας υιός εχρημάτισας.

Τόν τής πίστεως βότρυν, θεία γεωργία σου, Πάτερ εξέθρεψας, καί ληνοίς απέθου, καί εξέθλιψας πόνοις ασκήσεως, καί κρατήρα πλήσας, πνευματικόν τής εγκρατείας, κατευφραίνεις καρδίας τής ποιμνης σου.

Υπομείνας γενναίως, προσβολάς καί στίγματα, τών εναντίων εχθρών, ανεδείχθης στύλος, καρτερίας στηρίζων τήν ποιμνην σου, βακτηρία θεία, επί νομάς τής εγκρατείας, καί εφ ύδωρ εκτρέφων Μακάριε.

Θεοτοκίον

Ρήσσει σών χειλέων, Πάναγνε επόμενοι, σέ μακαρίζομεν, μετά σου γάρ όντως, μεγαλεία ποιήσας ο Κύριος, εμεγάλυνέ σε, καί αληθή Θεού Μητέρα, γεννηθείς εκ γαστρος σου ανέδειξεν.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ωδή ς' Εκύκλωσέ με άβυσσος

Τοίς πάθεισιν ηνάλωσα, τόν βίον τόν ένθειον Δέσποτα, καί όλως τοίς πταίσμασι, δεινώς μαστιζόμενος, κατέφυγόν σοι, Οικτειρήσόν με δέομαι.

Αφήρπασαν τόν πλούτόν μου, καί ώσπερ νεκρόν με κατέλιπον, λησται τοίς παθήμασι, τόν νούν μου μαστίξαντες, αλλ' οικτειρήσας, διάσωσόν με Κύριε.

Ως είδεν ο Λευίτης μου, μαστίγων τό άλγος, τούς μώλωπας μή φέρων παρήλθέ με, αυτός δέ Φιλάνθρωπε, κατέχεάς μοι, το πλούσιόν σου έλεος.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, Ορθοδόξων καύχημα.

Άλλος. Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Εδέξω εν τή ψυχή, τόν θείον πλούτον τού Πνεύματος, τήν άμεμπτον προσευχήν, αγνείαν σεμνότητα, αγρυπνίαν σύντονον, εγκρατείας πόνους, δι ών οίκος εγνωρίσθης Θεού.

Υλης τής κάτω Σοφέ παρέδραμες τήν ευτέλειαν, αϋλω δέ προσευχή τόν νούν ανεπτέρωσας, καί τής άνω λήξεως, ώφθης κληρονόμος, διά βίου τελειότητα.

Ιδρώσιν ασκητικοίς, τούς άνθρακας τών βελών τού εχθρού, κατέσβεσας αληθώς, καί τό πύρ τής πίστewς, εκλάμπας κατέφλεξας, τά τής απιστίας, τών αιρέσεων φρυάγματα.

Θεοτοκίον

Εξέλαμπεν εκ Σιών, η τού Υψίστου ευπρέπεια, τό πρόβλημα τής σαρκός, καθ ένωσην άρρητον, εκ σου Απειρόγαμε, περιβεβλημένη, καί τόν Κόσμον κατεφώτισε.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Εν τώ ύψει Κύριος, τής εγκρατείας, αληθή σε έθετο, ώσπερ αστέρα απλανή, φωταγωγούντα τά πέρατα, καθηγητά Ιωάννη Πατήρ ημών.

Ο Οίκος

Οίκον Θεού ως αληθώς, σαυτόν ειργάσω Πάτερ, ταίς θείαις αρεταίς σου, σαφώς κατακοσμήσας, ώσπερ χρυσίον τηλαυγές, πίστιν ελίπδα καί αγάπην αληθή, θείους θεσμούς εκθέμενος, εγκρατεία ασκήσας ως άσαρκος, φρόνησιν, ανδρείαν, σωφροσύνην κτησάμενος ταπεινώσιν, δι' ής ανυψώθης, διό καί εφωτίσθης ευχαίς αεννάοις, καί τού ουρανού κατέλαβες τάς σκηνώσεις, καθηγητά Ιωάννη Πατήρ ημών.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή τετάρτη τών Νηστειών, μνήμην ποιούμεν τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου, τού Συγγραφέως τής Κλίμακος.

Στίχοι

- Ο σάρκα καί ζών νεκρός ών Ιωάννης,
- Αιωνίως ζή, καί νεκρός φανείς άπνους.
- Σύγγραμμα λιπών Κλίμακα τή ανόδω,
- Δείκνυσιν αυτού πορείαν τής ανόδου.

Ταίς αυτού πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο υπερψούμενος

Λησταί περιέπεσαν επ' εμέ τόν δείλαιον, καί μάστιξιν έλιπον νεκρόν ώσπερ άπνουν με, διό σε ικετεύω, ο Θεός επίσκεπαί με.

Τόν νούν μου εσύλησαν λογισμοί οι άστατοι καί πλήξαντες πάθεσι, νεκρόν με έλιπον, τώ πλήθει τών πταισμάτων, αλλά Σώτερ ίσασί με.

Ως είδε Λευϊτης με, ταίς πληγαίς οδυνώμενον, μή φέρων τούς μώλωπας, διά τό ανίατον παρήλθέ με Σωτήρ μου, αλλ' αυτός ιάτρευσόν με.

Θεοτοκίον

Σύ ο εκ Παρθένου με σαρκωθείς διέσωσας, τοίς μώλωπι χέας μου, τό πλούσιον έλεος Χριστέ τών οικτιρμών σου, διά τούτό σε δοξάζω.

Άλλος. Οι εκ τής Ιουδαίας

Εν τή χλόη τής άνω, βασιλείας, τήν ποιμήνην Πάτερ εξέθρεψας καί ράβδω τών δογμάτων, τούς θήρας απελάσας, τών αιρέσεων έψαλλες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Εν τή άνω εισήλθες, νυμφική ευχία, του Βασιλέως Χριστού, στολήν ενδεδυμένος αξίαν του καλούντος, εν ώ καί ανεκλίθης βοών, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Μή βραχείς αμαρτίαις, ποταμός ανεδείχθης, τής εγκρατείας Πάτερ λογισμούς κατα κλύζων, καί ρύπον εκκαθαίρων, τών βοώντων εκ πίστεως, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Εκ γαστρός σου προήλθε, σαρκωθείς εκ Παρθένου τών όλων Κύριος, διό σε Θεοτόκον, φρονούντες ορθοδόξως, τώ Υιώ σου κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Σοί τώ παντουργώ

Υπό τών ληστών τών λογισμών μου Σώτερ διέφθειρα βίον μου πταισμάτων μάστιξιν, όθεν τής θείας γεγύμνωμαι εικόνας σου του φιλανθρώπου Θεού αλλ' οίκτειρόν με.

Ήλθες επί γής, εκ τών υψίστων Σώτερ, οικτείρας τόν μάστιξι, τραυματισθέντα με, όλον πταισμάτων τοίς μώλωπιν οικτίρμον, καί εξέχεάς μοι, Χριστέ τό έλεός σου.

Σώμα καί ψυχήν, σύ ο Δεσπότης Σώτερ, αντίλυτρον δέδωκας εμού καί έσωσας, όλου πταισμάτων, εσμή τραυματισθέντος, εν ταίς ανιάτοις, πληγαίς ως ελεήμων.

Θεοτοκίον

Σέ τήν υπέρ νούν, θεανδρική τώ λόγω, τεκούσαν τόν Κύριον, καί παρθενεύουσαν, τά έργα, Παρθένε ευλογούμεν, καί υπερπάντα υψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος. Τόν Βασιλέα τών ουρανών

Στήλην σε έμπνουν ως αληθώς καί εικόνα εγκρατείας Πάτερ κεκτημένοι πάντες σου τήν μνήμην τιμώνμεν Ιωάννη.

Οίασος χαίρει τών Μοναστών, καί χορεύει, τών Οσίων δήμος καί Δικαίων, στέφος γάρ αξίως, σύν τούτοις εκομίσω.

Ωραϊσμένος ταίς αρεταίς εις νυμφώνα τής αρρήτου δόξης συνεισήλθες, ύμνον αναμέλπων, Χριστώ εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τούς βοηθείας τής παρά σου δεομένους μή παρίδης Παρθένε υμνούντας καί υπερυψούντάς σε Κόρη εις αιώνας.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ησαία χόρευε

Εντολάς σου Δέσποτα μή φυλάξας, γνώμη εμαυτού, τοίς πάθεσιν υπελθών, τοίς τών ηδονών, γεγύμνωμαι χάριτος, καί ταίς πληγαίς έρριμμαι γυμνός, όθεν αιτούμαι σε, τόν Σωτήρα διασώσαί με.

Ου Λευίτης ίσχυσεν, αποσμήξαι, μώλωπας εμούς, αλλ' ήλθες ο αγαθός, πρόσ με συμπαθώς καί έχεας έλεος σών οικτιρμών, Σώτερ επ εμέ ώσπερ πανάριστος, ιατρός με ιασάμενος.

Ως υπάρχων εύσπλαγχνος, κατοικτείρας έσωσας Χριστέ τόν μάστιξιν αλγεινώς, υπό τών ληστών, Σωτήρ μαστιχθέντα με καί τήν ψυχήν σώμά τε σαυτού ώσπερ δηνάρια δύο δέδωκας αντίλυτρον.

Θεοτοκίον

Υπέρ νούν ο τόκος σου, Θεομήτορ, άνευ γάρ ανδρός, η σύλληψις εν σοί καί παρθενικώς, η κύησις γέγονεν, καί γάρ Θεός, εστιν ο τεχθείς, Όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Αλλος. Τήν Αγνήν ενδόξως

Ιατήρ νοσοούντων εν πταίσμασι θεόθεν Μακάριε, ελατήρ δέ εδείχθης καί διώκτης τών πονηρών πνευμάτων, διό σε μακαρίζομεν.

Τήν γήν ως φθοράς οικητήριον, κατέλιπες Πάτερ, καί εις γήν κατεσκήνωσας, τών πραέων, καί σύν αυτοίς αγάλλη, τής θείας απολαύων τρυφής.

Σήμερον ημέρα εόρτιος, πάντα συγκαλεί γάρ τών μοναζόντων τά ποιμνια, εις χορείαν

πνευματικην, τράπεζαν, καί βρώσιν ακηράτου ζωής.

Θεοτοκίον

Ο εν σοί σκηνωσας Πανάμωμε, τόν πρίν τούς γενάρχας κακοτρόπως πτερνίσαντα, βροτοκτόνον καταβαλών, ετέχθη, καί πάντας ημάς έσωσε.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν, τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αιεπάρθενε.

Εξαποστειλάριον

Τό Εωθινόν Αναστάσιμον

Καί τού Οσίου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τού κόσμου τήν ευπάθειαν, ώς μοχθηράν εξέκλινας, καί ατροφία τήν σάρκα, μαράνας ανεκαίνισας, ψυχής τόν τόνον Όσιε, καί δόξαν κατεπλούτησας, ουράνιον αοίδιμε, διό μή παύση πρεσβεύων υπέρ ημών Ιωάννη.

Θεοτοκίον Όμοιον

Κυρίως Θεοτόκον σε, ομολογούμεν Δέσποινα, οι διά σου σεσωσμένοι, καί γάρ Θεόν εκύησας, απορρήτως τόν λύσαντα, διά Σταυρού τόν θάνατον, πρός εαυτόν δ' ελκύσαντα, Οσίων δήμους, μεθ' ών σε, ανευφημούμεν Παρθένε.

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Ψάλλομεν τά Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου.

Δόξα... Τό παρόν Ιδιόμελον

Ήχος α'

Δεύτε εργασώμεθα εν τώ μυστικώ αμπελώνι καρπούς μετανοίας, εν τούτω ποιούμενοι ουκ εν βρώμασι καί πόμασι κοπιώντες, αλλ' εν προσευχαίς καί νηστείαις τάς αρετάς κατορθούντες, τούτοις αρεσκόμενος, ο Κύριος τού έργου δηνάριον παρέχει δι ού ψυχάς λυτρούται, χρέους αμαρτίας, ο μόνος πολυέλεος.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχμαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα εξωποινήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου καί εκ τού Κανόνος τού Τριωδίου η ς' Ωδή,

Ο Απόστολος

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Κύριος ισχύν τώ λαώ αυτού δώσει.

Στίχ. Ενέγκατε τώ Κυρίω υιοί Θεού.

**Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου, τό Ανάγνωσμα
(Κεφ ς', 13-20)**

Αδελφοί, τώ Αβραάμ επαγγειλάμενος ο Θεός επει κατ ουδενός είχε μείζονος ομόσαι, ώμοσε καθ' εαυτού, λέγων. Η μήν ευλογών ευλογήσω σε καί πληθύνων πληθυνώ σε. Καί ούτω μακροθυμήσας, επέτυχε τής επαγγελίας. Άνθρωποι μέν γάρ κατά τού μείζονος ομνούοι, καί πάσης αυτοίς αντιλογίας πέρας, εις βεβαίωσιν, ο όρκος. Εν ώ περισσότερον βουλόμενος ο Θεός επιδειξαι τοίς κληρονόμοις τής επαγγελίας, τό αμετάθετον τής βουλής αυτού εμεσίτευσεν όρκω, ίνα διά δύο πραγμάτων αμεταθέτων, εν οίς αδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ισχυράν παράκλησιν έχωμεν οι καταφυγόντες, κρατήσαι τής προκειμένης ελπίδος. Ήν ως άγκυραν έχομεν τής ψυχής, ασφαλή τε καί βεβαίαν καί εισερχομένην εις τό εσώτερον τού καταπετάσματος, όπου πρόδρομος υπέρ ημών εισήλθεν Ιησούς, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ, Αρχιερεύς γενόμενος εις τόν αιώνα.

Αλληλούϊα Ήχος βαρύς

Αγαθόν τό εξομολογείσθαι τώ Κυρίω.

Ευαγγέλιον, Κατά Μάρκον

Τώ καιρώ εκείνω, άνθρωπός τις προσήλθε...

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

[t72top](#)

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ήχος γ' Μεγάλη τού Σταυρού σου

Μεγίστους εν καιρώ, πιστοί επιδειξώμεθα, τής εγκρατείας πόνους, όπως μεγίστης δόξης επιτύχωμεν ελέει, τού μεγάλου Θεού καί Βασιλέως, απολυτρούμενοι, τής φλογός τής γεέννης.

Τόν χρόνον τής Νηστείας, νύν υπερμεσάσαντες, αρχήν ενθέου δόξης, σαφώς επιδειξώμεθα, καί εις τέλος εναρέτου πολιτείας, φθάσαι θερμώς σπεύσωμεν, όπως ληψώμεθα, τήν τρυφήν τήν αγήρω.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος βαρύς

Καταφρονήσαντες πάντων

Υπερμεσάσαντες ταύτην, τήν ιεράν τής Νηστείας περίοδον, πρός τό μέλλον εν χαρά, διευθυδρομήσωμεν, ευποιίας ελαίω, τάς ψυχάς αλειφόμενοι, όπως αξιωθώμεν Χριστού τού Θεού ημών, καί τά θεία Παθήματα, προσκυνήσαι, προφθάσαι, καί τήν φρικτήν καί αγίαν Ανάστασιν.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'

Θεοτοκίον

Δόξα... Καί νυν...

Προκείμενον Ήχος πλ. δ'

Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου από τού παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ επάκουσόν μου, πρόσχες τή ψυχή μου, καί λύτρωσαι αυτήν.

Στίχ. Η σωτηρία σου, ο Θεός, αντιλάβοιτό μου.

Στίχ. Ιδέτωσαν πτωχοί, καί ευφρανθήτωσαν.

Απόστιχα

Ιδιόμελον Ήχος βαρύς

Ο τόν αμπελώνα φυτεύσας, καί τούς εργάτας καλέσας, εγγύς υπάρχει Σωτήρ, δεύτε οι τής Νηστείας αγωνισταί, μισθόν απολαύσωμεν, ότι πλούσιος υπάρχει, ο δοτήρ καί ελεήμων, μικρόν εργασάμενοι, κομισώμεθα, τό τής ψυχής έλεος.

Έτερον Ιδιόμελον Ποίημα Στεφάνου

Ήχος πλ. β'

Λησταίς λογισμοίς, περιπεσών ο Αδάμ, εκλάπη τόν νούν, τραυματισθείς τήν ψυχήν, καί έκειτο γυμνός αντιλήψεως, ούτε Ιερεύς ο πρό τού νόμου προσέσχεν αυτώ, ούτε Λευϊτης μετά νόμον επείδεν αυτόν, ειμή σύ ο παραγενόμενος Θεός, ουκ εκ Σαμαρείας, αλλ' εκ τής Θεοτόκου, Κύριε δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, ουκ ηρνήσαντό σε, ουκ απέστησαν από τών εντολών σου, ταίς αυτών πρεσβείαις ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αρχαγγελικώς ανυμνήσωμεν πιστοί, τήν ουράνιον Παστάδα, καί πύλην σφραγισθείσαν αληθώς. Χαίρε δι' ής ανεβλάστησεν ημίν, ο Σωτήρ τών απάντων, Χριστός ο ζωοδότης καί Θεός, κατάβαλε Δέσποινα τούς αθέους τυράννους εχθρούς ημών, τή χειρί σου Άχραντε, η ελπίς Χριστιανών.

**ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Ο ωραιότατος, καιρός εφέστηκεν, η αξιέπαινος, ημέρα έλαμψε, τής εγκρατείας αδελφοί, σπουδάσωμεν καθαρθήναι, όπως εποφθειήμεν, καθαροί τώ Ποιήσαντι, καί τής ωραιότητος, τής αυτού επιτύχωμεν, πρεσβείαις τής αυτόν κυησάσης, μόνης αγνής Θεομήτορος.

Θεοτοκίον Αυτόμελον

Τήν ωραιότητα, τής παρθενίας σου, καί τό υπέρλαμπρον, τό τής αγνείας σου, ο Γαβριήλ καταπλαγείς, εβόα σοι Θεοτόκε. Ποίόν σοι εγκώμιον, προσαγάγω επάξιον, τί δέ ονομάσω σε; απορώ καί εξίσταμαι, διό ως προσετάγην βοώ σοι. Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος βαρύς

Κύριε ημείς εσμέν

Κύριε οδούς ημίν προφθάσαι, τήν σήμερον ημέραν, Εβδομάδα αγίαν, προλάμπουσαν φαιδρώς, τής Λαζάρου εκ νεκρών εγέρσεως φρικτής, αξίωσον τούς δούλους σου, τώ φόβω σου πορεύεσθαι, τό στάδιον τής Νηστείας, άπαν διανύοντας.

Θεοτοκίον

Τιμιωτέρα τών ενδόξων Χερουβίμ, υπάρχουν Παναγία Παρθένε, εκείνα γάρ τήν θείαν μή φέροντα δύναμιν, πτέρυξι κατακεκαλυμμένω προσώπω, τήν λειτουργίαν επιτελούσιν, αυτή δέ σεσαρκωμένον τόν Λόγον, αυτόπτως ορώσα φέρεις, όν απαύστως ικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ωδή α' Ήχος γ'

Ο τά ύδατα

Τάς ημών διανοίας, θείω αρότρω νεώσαντες, τής ενθέου Νηστείας, αρετών άσταχυν καρποφορήσωμεν, όπως μή πεινάσωμεν εις τόν αιώνα τρυφώντες, τρυφήν τήν αδάπανον, επαγαλλόμενοι.

Πολυχρόνια πάθη, ένδοθεν φέρω σκοτίζοντα, την αθλίαν ψυχήν μου, πρὸς τήν σήν
άχρονε, Λόγε ανάρχου Πατρός, δύναμιν αήττητον, συντετριμμένη καρδιά, προσπίπτω
καί δέομαι. Οίκτειρον σώσόν με.

Η καλλίστη νηστεία, τρέφει καρδίας, παίνουσα λογισμούς θεαρέστους, καί παθῶν
άβυσσον αποξηραίνουσα, όμβροις κατανύξεως, αποκαθαίρει τούς πίστει, αίνεσιν
προσάγοντας, τώ Παντοκράτορι.

Θεοτοκίον

Πολυώνυμε Κόρη, χαίροις αγία Παρθένε, Θεοκυήτορ Μαρία, τών πιστών καύχημα,
κατάρας λύτρωσις, κλίμαξ επουράνιε, ακατανόητον θαύμα, βάτε ακατάφλεκτε, γή
αγεώργητε.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου Ήχος βαρύς Άσωμεν τώ Κυρίω

Τό ζωηφόρον Ξύλον, προσκυνήσαντες, εντεύθεν ίωμεν, δι' οδού τής νηστείας, πρὸς τό
Πάθος τού Χριστού, αγαλλόμενοι.

Χριστώ ακολουθούντες, αρνησώμεθα Κόσμον, καί άρωμεν τόν Σταυρόν επί ώμων,
συμμορφούμενοι αυτου, τοίς θείοις Πάθεσι.

Δόξα...

Τήν εν τρισί προσώποις, υπερούσιον μίαν θεότητα, ανυμνήσωμεν πάντες, τόν Πατέρα
καί Υιόν, καί Πνεύμα άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όν ακατανοήτως, απεκήσας, φθοράν μή γνούσα Αγνή, Ιησούν τόν Σωτήρα, εξιλέωσαι
καί νύν, υπερ τών δούλων σου.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Όταν έλθης εν δόξη, μετά τών Αγγέλων, κρίναι τά σύμπαντα, καλήν απολογίαν,
αποδούναί σοι Χριστέ, ημάς καταξίωσον.

Ο Ειρμός

Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ βυθίσαντι, πάσαν τήν δύναμιν, Φαραώ εν θαλάσση, επινίκιον
ωδήν, ότι δεδόξασται.

Ωδή η'

Βαβυλωνία κάμιнос

Ταίς βλαβεραίς τού όφews, πλάναις εξελκόμενος, καί δελεαζόμενος τόν νούν, καθ'
ημέραν τώ άλγει μου, προστίθω Σώτερ άλγος, διό κραυγάζω σοι, Ιατρέ τών
νοσούντων, επίστρεψον σώσόν με.

Νενηστευκώς ανέστησε, παίδα Σωμανίτιδος πάλαι, δυναμούμενος σοφώς, Ελισσαίος
τώ πνεύματι, ημείς δέ νεκρωθέντες, ταίς ηδοναίς τών παθῶν, ζωηφόρω Νηστεία,
πιστοί αναζησώμεθα.

Τούς Νινευϊτας έσωσας, Κύριε φιλόανθρωπε πάλαι, μεταγνόντας εν κλαυθμώ, καί
νηστεία, ως εύσπλαγχνος, ημάς δέ τώ ελέει τώ σώ οικτείρησον, απορούντας δι'
έργων, εξομολογείσθαί σοι.

Θεοτοκίον

Η μετά τόκον άφθορος, μείνασα πανάμωμε, λύτρωσαι δεόμεθα Αγνή, καταφθοράς τούς
δούλους σου, πιστώς τούς μελωδούντας εν ομονοία ψυχής. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου
τόν Κύριον.

Ειρμός άλλος Τόν φοβερόν τοίς Χερουβίμ

Τής εγκρατείας σύν Θεώ, τήν νύσσαν έχοντες πιστοί, τό λοιπόν νεανικώς

διαδράμωμεν άγιον στάδιον, καί στεφηφορήσωμεν.

Τήν ακαρπίαν καθορών, τής πολυνόσου μου ψυχής, έτι έμμεινον Χριστέ, καί μη εκκόψης με, ως τήν συκήν εκείνην, τήν επικατάρατον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Μοναρχικώτατε Τριάς, καί τρισυπόστατε Μονάς, Πάτερ, Υιέ καί τό Πνεύμα, εκ παντοίων ρύσαι, πειρασμών καί κινδύνων, τούς σέ αναμέλποντας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε τό όρος τού Θεού, χαίρε αείφωτε λαμπάς, χαίρε νέε ουρανε, χαίρε νούς αστράπτων, χαίρε ναέ Κυρίου, χαίρε Πανύμνητε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τόν φοβερόν σου ετασμόν, κατανοούμενος Χριστέ, φρίττω τρέμω καί βοώ, ο αμέτρητον έχων, τό μέγα έλεος, σώσόν με τόν δειλαιον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν ύριον

Ο Ειρμός

Τόν φοβερόν τοίς Χερουβίμ, καί θαυμαστόν τοίς Σεραφίμ, καί τού Κόσμου ποι ητήν, Ιερείς καί δούλοι, καί πνεύματα Δικαίων, υμνείτε τόν Κύριον.

Ωδή θ'

Καινόν τό θαύμα

Κρατήρα θείον, πλήσασα νυνί, κατανύξεως, η τής Νηστείας χάρις, σαφώς συγκαλείται άπαντας, πιστούς εκβοώσα. Μετ' ευφροσύνης δεύτε απολαύσατε, τήν μέθην παθών αποβαλόντες, ίνα μελλούσης, αξιωθείτε παρακλήσεως.

Εγγύς η κρίσις, πρόσεχε ψυχή, συνειδησεως επιμελού, καί πράττε καλώς, καί σέ ακατάκριτον, αεί συντηρούσα, ει εαυτούς δέ ώδε διεκρίναμεν, ουδόλως εκεί κατακριθώμεν, άνευ μαρτύρων, ένθα υπεύθυνοι κατακρίνονται.

Αρχαί Δυνάμεις, θρόνοι Σεραφίμ, Κυριότητες καί Εξουσίαι καί Χερουβίμ, Άγγελοι, Αρχάγγελοι, Θεόν δυσωπείτε, τών Νηστειών τόν χρόνον διανύσαι ημάς, τό τούτου ευάρεστον ποιούντας, ίνα ως δούλοι, ευαρεστήσαντες δόξης τύχωμεν.

Θεοτοκίον

Μετά Μαρτύρων, μετά Προφητών, τήν Τεκούσάν σε, μετά οσίων πάντων Χριστέ, δυσωπούσαν πρόσδεξαι αεί, υπέρ δούλων τών παροργισάντων σε, τόν μόνον φιλόανθρωπον Δεσπότην, όν επουράνιαι Τάξεις τρέμουσι.

Ειρμός άλλος

Τήν υπέρ φύσιν Μητέρα

Τόν γαληνόν τής Νηστείας, εν τή τού Πνεύματος αύρα υπερπεράσαντες πλούν, πρός τόν λιμένα, τών Παθημάτων Χριστού, καταντήσαι επευξώμεθα.

Τήν Χανααναίαν ζηλώσας, Ελέησόν με βοώ σοι, Υιέ Δαυίδ ο Θεός, καί ίασαί μου, τήν ασθενούσαν ψυχήν, ως εκείνης τό θυγάτριον.

Δόξα...

Τήν τής θεότητος φύσιν, ενιζομένην Μονάδα, καί χαρακτήρσι τρισί, τρισσευομένην, Πατέρα, καί τόν Υιόν, καί τό Πνεύμα ανυμνήσωμεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η εν γαστρί συλλαβουσα, τόν απερίληπτον Λόγον, καί τούτον άνευ σποράς, σαρκί τεκούσα, ικέτευε εκτενώς, τού σωθίναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ο δικαίωσας Τελώνην, ιλάσθητί μοι βοώντα, καμοί τώ αμαρτωλώ, ίλεως έσο, ο τών απάντων Κριτής, συγχωρών μου τά εγκλήματα.

Ο Ειρμός

Τὴν ὑπὲρ φύσιν Μητέρα, καὶ κατὰ φύσιν Παρθένον, τὴν μόνην ἐν γυναιξίν
εὐλογημένην, ἄσμασιν οἱ πιστοὶ, καταχρέως μεγαλύνωμεν.

**Ἀπόστιχα τῶν Αἰώνων
Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'**

Τὼ τοῖς λησταῖς περιπεσόντι, ωμοιώθην ἐγὼ Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τοῖς πταίσμασί
μου περιπεσών, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀνηλεῶς κατετρώθην, ἀλλὰ μὴ ἐγκαταλίπης με
ἀνιάτρευτον, ὁ οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀχράντου Παρθένου παραγενόμενος,
Ἰησοῦ τό σωτήριον ὄνομα, ἐλέησόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβὶμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός, Σεραφίμ; ὅτι
ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν, Ἀγγέλους; τό γάρ σῶμα ἀπεστράφητε, Δυνάμεις;
ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι. Πολλά ὑμῶν τά ὀνόματα, καὶ μείζονα τά χαρίσματα,
πρεσβεύσατε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τά οὐράνια ὑμνεῖ σε, Κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν
ἀνεξιχνίαστον σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

**Τροπάριον τῆς Προφητείας
Ἦχος γ'**

Ὅτι αἱ ἀνομίαι ἡμῶν ἀντέστησαν ἡμῖν, ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, σὺ γάρ εἶ Πατὴρ
ἡμῶν, καὶ ἐκτός σου ἄλλον οὐ γινώσκομεν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός πγ'

Τά θυσιαστήριά σου Κύριε τῶν δυνάμεων, ὁ Βασιλεὺς μου καὶ ὁ Θεός μου.

Στίχ. Ὡς ἀγαπητά τά σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων!

**Προφητείας Ησαΐου τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΛΖ', 33 - ΛΗ', 6)**

Τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ Βασιλέα Ἀσσυρίων. Οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην, οὐδέ μὴ
βάλῃ ἐπ' αὐτὴν βέλος, οὐδέ μὴ ἐπιβάλῃ ἐπ' αὐτὴν θυρεόν, οὐδέ μὴ κυκλώσῃ ἐπ' αὐτὴν
χάρακα, ἀλλὰ τὴ Ὀδῶ, ἢ ἦλθεν, ἐν αὐτῇ ἀποστραφήσεται, καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην οὐ
μὴ εἰσέλθῃ. Τάδε λέγει Κύριος. Ὑπερασπιῶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης τοῦ σώσαι αὐτὴν
δι' ἐμέ, καὶ διὰ Δαυῖδ τὸν παῖδά μου. Καὶ ἐξήλθεν Ἄγγελος Κυρίου, καὶ ἀνείλεν ἐκ τῆς
παρεμβολῆς τῶν Ἀσσυρίων ἑκατὸν ογδοήκοντα πέντε χιλιάδας, καὶ ἀναστάντες τό
πρωῖ, εὗρον πάντα τὰ σώματα νεκρά. Καὶ ἀπῆλθεν ἀποστραφεὶς Σεναχηρείμ, βασιλεὺς
Ἀσσυρίων, καὶ ὤκησεν ἐν Νινευῖ. Καὶ ἐν τῷ αὐτῷ προσκυνεῖν ἐν τῷ οἴκῳ Νασαράχ
Θεοῦ αὐτοῦ, πάτραρχον αὐτοῦ, Ἀδραμέλεχ καὶ Σαρασάρ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἐπάταξαν αὐτόν
μαχαίραις, αὐτοὶ δὲ διεσώθησαν εἰς Ἀρμενίαν, καὶ ἐβασίλευσεν Ἀσορδάν ὁ υἱὸς αὐτοῦ,
ἀντ' αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαλακίσθη Ἐζεκίας ἕως θανάτου, καὶ
ἦλθε πρὸς αὐτόν Ησαΐας υἱὸς Ἀμώς, ὁ Προφήτης, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν. Τάδε λέγει
Κύριος. Τάξαι περὶ τοῦ οἴκου σου, ἀποθνήσκεις γάρ σὺ, καὶ οὐ ζήσῃ. Καὶ ἀπέστρεψεν
Ἐζεκίας τό πρόσωπον αὐτοῦ πρὸς τὸν τοίχον, καὶ προσήυξατο πρὸς Κύριον, λέγων.
Μνήσθητι, Κύριε, ὡς ἐπορεύθην ἐνώπιόν σου μετὰ ἀληθείας, ἐν καρδίᾳ ἀληθινή, καὶ τὰ
ἀρεστά ἐνώπιόν σου ἐποίησα. Καὶ ἐκλαυσεν Ἐζεκίας κλαυθμῷ μεγάλῳ. Καὶ ἐγένετο
λόγος Κυρίου πρὸς Ησαΐαν, λέγων. Πορεύθητι, καὶ εἶπον Ἐζεκία. Τάδε λέγει Κύριος ὁ
Θεός Δαυῖδ τοῦ πατρός σου. Ἦκουσα τῆς προσευχῆς σου, καὶ εἶδον τὰ δάκρυά σου, καὶ
ἰδοὺ προστίθημι πρὸς τὸν χρόνον σου δεκαπέντε ἔτη, καὶ ἐκ χειρός βασιλέως
Ἀσσυρίων ρύσομαί σε, καὶ τὴν πόλιν ταύτην, καὶ ὑπερασπιῶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός πδ'

Δείξον ἡμῖν, Κύριε, τό ἐλέός σου.

Στίχ. Ευδόκησας, Κύριε, τήν γήν σου.

[t73top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ
Ἦχος γ' Σταυροφανώς Μωϋσῆς

Οδούς ἡμῖν τῆς Νηστείας τόν χρόνον, τού επιστρέψαι καί ζῆσαι, καί μηδαμῶς απολέσθαι, Λόγε Θεοῦ, καταξίωσον πάντας, ευαρεστήσαι σοί καλῶς, καί ἐν θερμῇ κατανύξει, θεραπεύσαι σε Χριστέ, ὡσπερ ἡ Πόρνη ἡ σώφρων καί σεμνή, ἡ ποτέ τῷ μύρῳ, καί ταῖς προσχύσεσί τῶν τῶν πταισμάτων λαβούσα τήν θερμῶν δακρῶν, ἄφεισιν.

Ὡς ὁ Τυφλός ἐκ καρδίας σοι κράζω. Υἱέ Θεοῦ φώτισόν μου, τούς οφθαλμούς τῆς καρδίας, ὡς ἡ πιστή Χαναναία βοῶ σοι. Ελέησόν με Οικτίρμον, καί γάρ ψυχῇν δαιμονώσαν, κέκτημαι ταῖς ἠδοναῖς, ἦν ἀπαλλάξας τού σκότους τῶν παθῶν, τό λοιπόν βιώσαι, καθαρῶς ποίησον, ἵνα δοξάζω σου τήν πολλήν ἀγαθότητα.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἦχος β' Ἡ θεόκλητος Μάρτυς

Ἡ θεόφωτος χάρις τῆς ἐγκρατείας, ἡμῖν σήμερον λάμψασα, φαιδρότερον τού ἡλίου, τάς ψυχάς ἡμῶν φωταγωγεί, ὡσπερ νέφη τά πάθη, τῆς ἀμαρτίας ἐκδιώκουσα, διά τούτο ἅπαντες, δράμωμεν ἐμψύχως, αὐτήν ἀσπαζόμενοι, χαίροντες τελούμεν, τό θείον στάδιον αὐτῆς, ἤς ταῖς ευφροσύναις ευχαλούμενοι, βοήσωμεν Χριστῷ. Ἀγίασον τούς ταύτην Ἀγαθέ, ἐκτελούντας πιστῶς.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός πε'

Οδηγήσόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου, καί πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου.

Στίχ. Κλίνον, Κύριε, τό οὖς σου, καί ἐπάκουσόν μου.

Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΙΓ' 12-18)

Ἄβραμ κατώκησεν ἐν γῇ Χαναάν, Ἄωτ δέ κατώκησεν ἐν πόλει τῶν περιχώρων, καί ἐσκήνωσεν ἐν Σοδόμοις. Οἱ δέ ἄνθρωποι οἱ ἐν Σοδόμοις πονηροί καί ἀμαρτωλοί ἐναντίον τού Θεοῦ σφόδρα. Ὁ δέ Θεός εἶπε τῷ Ἄβραμ, μετὰ τό διαχωρισθῆναι τόν Ἄωτ ἀπ' αὐτοῦ. Ἀνάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, καί ἴδε ἀπό τού τόπου, οὐ νύν σύ εἶ, πρός βορράν καί λίβα καί ἀνατολάς καί θάλασσαν, ὅτι πάσαν τήν γήν, ἦν σύ ὀράς, σοί δώσω αὐτήν, καί τῷ σπέρματί σου ἕως τού αἰῶνος, καί ποιήσω τό σπέρμα σου ὡς τήν ἄμμον τῆς γῆς, εἰ δύναται τις ἐξαριθμῆσαι τήν ἄμμον τῆς γῆς, καί τό σπέρμα σου ἐξαριθμηθήσεται, ἀναστάς, διόδευσον τήν γήν εἰς τε τό μήκος αὐτῆς καί εἰς τό πλάτος, ὅτι σοί δώσω αὐτήν, καί τῷ σπέρματί σου εἰς τόν αἰῶνα. Καί ἀποσκηνώσας Ἄβραμ ἐλθὼν κατώκησε παρά τήν Δρύν τήν Μαμβρή, ἡ ἦν ἐν Χεβρώμ, καί ἠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός πς'

Ἀγαπά Κύριος τάς πύλας Σιών ὑπέρ πάντα τά σκηνώματα Ἰακώβ.

Στίχ. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις.

Παροιμιῶν τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΙΔ', 27 - ΙΕ', 4)

Φόβος Κυρίου πηγὴ ζωῆς, ποιεῖ δέ ἐκκλίνειν ἐκ παγίδος θανάτου. Ἐν πολλῷ ἔθνει, δόξα βασιλέως, ἐν δέ ἐκλείπει λαοῦ, συντριβῆ δυνάστου. Μακρόθυμος ἀνὴρ, πολὺς ἐν

φρονήσει. Ο δέ ολιγόψυχος, ισχυρός άφρων. Πραϋθυμος ανήρ, καρδιάς ιατρός, σής δέ οστέων, καρδιά αισθητική, ο συκοφαντών πένητα, παροξύνει τόν ποιήσαντα αυτόν, ο δέ τιμών αυτόν, ελεεί πτωχόν. Εν κακία αυτού απωσθήσεται ασεβής, ο δέ πεποιθώς επί Κύριον, τή εαυτού Οσιότητι δίκαιος. Εν καρδιά αγαθή ανδρός αναπαύσεται σοφία, εν δέ καρδιά αφρόνων ου διαγινώσκεται. Δικαιοσύνη υψοί έθνος, ελαττονούσι δέ φυλάς αμαρτίαι. Δεκτός βασιλεί υπηρέτης νοήμων, τή δέ εαυτού ευστροφία αφαιρείται ατιμian. Οργή απόλλυσι καί φρονίμους, απόκρισις δέ υποπίπτουσα αποστρέφει θυμόν, λόγος δέ λυπηρός εγείρει οργάς. Γλώσσα σοφών καλά επίσταται, στόμα δέ αφρόνων αναγγέλλει κακά. Εν παντί τόπω οφθαλμοί Κυρίου σκοπεύουσι κακούς τε καί αγαθούς. Ίασις γλώσσης, δένδρον ζωής. Ο δέ συντηρών αυτήν, πλησθήσεται πνεύματος.

Εις τά Απόστιχα, τό Ιδιόμελον Ήχος βαρύς

Ως ο περιπεσών εις τούς ληστές, καί τετραυματισμένος, ούτω καγώ περιέπεσον, εξ εμών αμαρτιών, καί τετραυματισμένη, υπάρχει μου η ψυχή, πρός τίνα καταφύγω, τού θεραπευθήναι, ει μή πρός σέ τόν ιατρόν ψυχών τε καί σωμάτων; Επίχεε επ εμέ ο Θεός, τό μέγα σου έλεος.

Έτερον Ιδιόμελον Ήχος δ'

Αποσφαλέντες εκ παραβάσεως τής πρώην, εν Παραδείσω τρυφής καί απολαύσεως, κατήχθημεν εις ατιμωτάτην ζωήν, τών αρετών γάρ τήν πρέπουσαν επαινετήν διαγωγήν, εκδυθέντες τοίς πταίσμασιν, ως λησταίς περιεπέσομεν, ημιθανείς δέ τυγχάνομεν, εξαμαρτήσαντες τών σωτηρίων σου διδαγμάτων. Αλλά σέ ικετεύομεν, τόν εκ Μαρίας επιφανέντα, καί απαθώς πάθεσι, προσομιλήσαντα Δεσπότην. Κατάδησον ημών, τούς εκ τής αμαρτίας επιγενομένους μώλωπας, καί τόν ανείκαστόν σου οίκτον επίχεον ημίν, τήν σήν θεραπευτικήν επιμέλειαν, ως φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Ο τών αγίων Μαρτύρων, δεξάμενος τήν υπομονήν, καί παρ' ημών δέχου τήν υμνωδίαν Φιλόανθρωπε, δωρούμενος ημίν, ταίς αυτών ικεσίαις τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τούς δούλους σου φύλαττε, ευλογημένη Θεοτόκε, ίνα σε δοξάζωμεν, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος γ' Θείας πίστεως

Ζέσει πίστεως δι' εγκρατείας, πάθη φλέξωμεν τής ακρασίας, καί τόν κρυμόν τής αμαρτίας εκφύγωμεν, καί τών δακρύων κρουνοίς κατασβέσωμεν, τήν αιωνίζουσαν φλόγα κραυγάζοντες. Υπεράγαθε, ημάρτομέν σοι, ιλάσθητι καί δώρησαι ημίν τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε, Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγελους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας εμέ χούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρων, πρεσβείαις σου, τοίς ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή, τό μέγα έλεος.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος β'
Υπερευλογημένη υπάρχεις

Υπερδεδοξαμένη η χάρις, τῆς πανσέπτου Νηστείας, δι' αὐτῆς Ἡλιοῦ ο Προφήτης
ευρίσκει ἄρμα πύρινον, καί Μωϋσῆς πλάκας δέχεται. Δανιήλ τεθαυμάστωται.
Ελισσαίος νεκρόν ἠγειρεν, οἱ Παῖδες τό πύρ κατέσβεσαν, καί πάς τις Θεῷ οικειῶται.
Αὐτή εντρυφώντες βοήσωμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ἡμῶν, ο οὕτως ευδοκήσας,
δόξα σοι.

Θεοτοκίον
Τὴν ἀχραντον

Τὴν ἀμαχον πρεσβείαν σου, κекτημένος εν δεινοῖς, λυτροῦμαι τῶν θλιβόντων με, παρ'
ελπίδα θαυμαστώς, ὡ Μήτηρ Θεοῦ, προφθάνεις γάρ πάντοτε, τοῖς αιτούσί σε πιστώς,
καὶ λύεις συνεχόμενα, πειρατήρια εχθρῶν, ὅθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι. Δέξαι
Δέσποινα βραχέα χαριστήρια, ἀνθ' ὧν υπάρχεις μοι εν πάσι βοήθεια.

Ὡδή β' Ἦχος γ'
Ὁ Εἰρμός

Πρόσεχε γῆ καί ουρανέ, καί ενωτίζου τά ρήματά μου, λαλήσω γάρ τοῖς εν γῆ, Θεοῦ
θαυμάσια.

Ἀδιαλείπτους προσευχαίς, καί εγκρατεία καί θεωρία, πτερῶσωμεν τὰς ψυχὰς, πρός
θεῖον ἔρωτα.

Τῆς ακρασίας τόν κρυμόν, διεκφυγόντες θαλφθῶμεν πάντες, τῆς εγκρατείας φωτί καί
θείῳ Πνεύματι.

Ἄλατι θείων ἀρετῶν, τὴν σηπεδόνα τῆς ἀμαρτίας, ἀποβαλοῦσα ψυχῆ, Θεῷ κολλήθητι.

Θεοτοκίον

Ἐπανεπαύσατο Χριστός, εν σῆ τῇ μόνῃ ευλογημένη, καί σάρκα τὴν εαυτοῦ, εκ σοῦ
εφόρεσεν.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἦχος β' Προσέχετε λαοί

Νηστείαν καθάραν, ευχὰς δάκρυα, μελέτην τῶν θείων, καί πάσαν ἄλλην, ἀρετὴν
συμποριζόμενοι, τῷ Δεσπότι Θεῷ καί νῦν προσοίσωμεν.

Ἡ Εὐὰ ἀλωτῆ, καρπού γέγονε, ψυχῆ μου, βλέπε σύ μή δελεάζου, εἰ προσβάλλει σοι ο
ὄφεις ποτέ, συμβουλευῶν φαγεῖν σε, ἠδονῆς τούς καρπούς.

Δόξα...

Τὰ τρία τῆς μίας, μορφῆς πρόσωπα δοξάζω, Πατέρα, Υἱόν καί Πνεῦμα, ἐν τό κράτος
τῆς θεότητος, βασιλείαν ἀπάντων καί λαμπρότητα.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ τόκος σου Ἀγνή, φρικτός πέφυκε, Θεός γάρ υπάρχει ενανθρωπήσας, ο ἀνάρχως εκ
Πατρός γεννηθεῖς, καί εκ σοῦ ἐπ' εσχάτων πλήν ἀνδρός κυηθεῖς.

Δόξα σοι, ο Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Αἰμόρρουν επαφή, τού κρασπέδου σου, ἴασω Χριστέ μου, καμέ εν πίστει, τού ελέους
σου ἀπτόμενον, υγιή εκ παθῶν ἀποκατάστησον.

Ὁ Εἰρμός

Προσέχετε λαοί, τά τεράστια τῶν ἔργων, τῆς θείας μου δυναστείας, καί εν τούτῳ
ἐπιγνώσεσθε, ὅτι μόνος ἐγώ εἰμι Θεός τού παντός.

Ὡδή η'
Τόν υπ' Ἀγγέλων ασιγήτως

Εν αποκρύφω ενεδρεύων, καθ' ημέραν ο παμπόνηρος, επιζητεί με συλλαβείν, καί κατάβρωμα ποιήσασθαι, αυτού με τής κακίας, ρύσαι Σωτήρ, ο σώσας τόν, Ιωάνν εκ τού κήτους.

Διά νηστείας καθαιρόμενοι, αρετών όρει προσέλθωμεν, καί άκουσώμεθα τρανώς, τί λαλήσει εν ημίν ο Θεός, λαλήσει γάρ ειρήνην, καί φωτισμόν, καί ίασιν ψυχικών συντριμμάτων.

Αμαρτημάτων αμαυρότητι, καθ' εκάστην εκτυφλούμενος, αδυνατώ κατανοείν, τά θαυμάσιά σου Κύριε, διό μου τής καρδιάς τούς οφθαλμούς, διάνοιξον Ιησού φωτοδότα.

Θεοτοκίον

Τών οικτιρμών σου ταίς ρανίσιν, Αειπάρθενε αμόλυντε, τούς μολυσμούς τούς εμπαιθείς, τής καρδιάς μου απόπλυνον, δακρύων οχετούς μοι, παρεκτικούς, καθάρσεως ψυχικής δωρουμένη.

Ειρμός άλλος

Τόν πάλαι δροσίσαντα

Τό πύρ ου σβεσθήσεται, καί ο σκώληξ φησίν ου τελευτά. Φοβού τήν απείλησιν, ώ ψυχή μου, θεραπεύουσα Χριστόν, ίνα εύρης απόλαυσιν, ένθα πάντων τών ευφραινομένων, εστίν η κατοικία.

Τή καύσει πυρέττουσαν, τήν ψυχήν μου τών επιθυμιών, ανάστησον δέομαι, δι' αφής σου, ως τήν τού Πέτρου πενθεράν, ίνα εύρη δουλεύσαι σοι, ευαρέστως ανθομολογούσα, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Αϊδιον άναρχον, τόν Πατέρα υμνήσωμεν πιστοί, Υιόν δέ συνάναρχον, καί τό Πνεύμα, συνεκλάμψαν εκ Πατρός, Ομοούσια πρόσωπα, μιάς όντα τής παντοδυναμού, αρχής καί εξουσίας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία θεόκλητε, ιλαστήριον όντως τών πιστών, εκ σου γάρ η άφεις, παροχεύεται, τοίς πάσι δασιλώς, τόν Υιόν σου καί Κύριον, μή ελλίπης ευμενιζόμενη υπέρ τών σέ υμνούντων.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τά ώτα διάνοιξον, τής ψυχής μου κωφεύοντα Χριστέ, καί γλώσσάν μου τράνωσον, ως τού πάλαι μογγιγάλου καί κωφού, ίνα ενωτιζόμενος τών φωνών σου, ψάλλω, καί τή γλώττη, αινώ σε εις αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν πάλαι δροσίσαντα, τών Εβραίων τούς Παίδας εν φλογί, καί φλέξαντα Κύριον, τούς Χαλδαίους παραδόξως εν αυτή, ανυμνήσωμεν λέγοντες. Ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Σέ τήν ακατάφλεκτον

Φλόγα τού πυρός τού ασβέστου, κατά νούν κεκτημένοι, θερμοτάτω λογισμώ τής μετανοίας, τώ πυρί νύν προσέλθωμεν, πάθη φλογίζοντες.

Στόματος νηστεύοντος πάλαι, πυρακτούμενος λόγος, εξελθών ζηλωτικώς, κλονεί στοιχειά, τούτον ζήλου ψυχή, καί καλώς πολιτεύθητι.

Βήμα τό φρικτόν εννοούσα, παναθλία ψυχή μου, τάς πορείας σου αεί, πρός θελημάτων αποπλήρωσιν, τού Λυτρωτού διευτρέπιζε.

Θεοτοκίον

Τὴν εσκοτισμένην ψυχὴν μου, ἠδονῶν αμαυρώσει, φωταγώγησον Ἀγνή, ἡ φῶς τεκούσα, ἵνα φόβῳ καὶ πίστει, αἰὶ μεγαλύνω σε.

Ἄλλος

Τὴν υπερφυῶς σαρκί

Μέλος πάν ἡμῶν σαρκός, παραστήσωμεν Χριστῷ, ὅπλα δικαιοσύνης, χεῖρας φησὶν αἰρόντες Οσίας, χωρὶς οργῆς, καὶ τῶν διαλογισμῶν.

Σὺ ποτέ τοῖς μαθηταῖς, ἐν τῷ πλοίῳ ἐπιστάς, κατέπαυσας Χριστέ μου, μαινομένην θάλασσαν, καμοῦ τὰς τρικυμίας, κόπασον τῶν λογισμῶν.

Δόξα...

Μίαν φύσιν προσκυνῶ, τρία πρόσωπα ὑμῶν ἕνα Θεόν τῶν ὅλων τόν Πατέρα καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τό ἅγιον, τὴν αἰδιον ἀρχήν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἡ Ἀγνή παιδοποιεῖς, ἡ Παρθένος γαλουχεῖς, πῶς ἐνταυτῷ τά δύο, παρθενεύεις τίκτουσα; Θεός ἐστιν ὁ δράσας, μή ἐκζήτει μοι τό, Πῶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ἐκ ληστείας με παθῶν, μιανθέντα τὴν ψυχὴν, θεράπευσον Χριστέ μου, χέων σου τό ἔλεος, ὡς τόν περιπεσόντα, ὑπὸ χεῖρας τῶν ληστῶν.

Ὁ Εἰρμός

Τὴν υπερφυῶς σαρκί, συλλαβούσαν ἐν γαστρὶ, τόν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις αἰγιήτοις, μεγαλύνωμεν πιστοί.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος βαρὺς

Τὴν τετραυματισμένην μου ψυχὴν, καὶ τεταπεινωμένην, ἐπίσκεψαι Κύριε, ἰατρέ τῶν νοσοῦντων, καὶ τῶν ἀπηλπισμένων λιμὴν ἀχειμάστε, σύ γάρ εἰ ὁ ἐλθὼν Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου, ἐγείραι ἐκ φθοράς τόν παραπεσόντα, καμὲ προσπίπτοντα ἀνάστησον, διὰ τό μέγα σου ἔλεος. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρανόμων, ἀγαλλόμενοι ἀνεβῶν, οἱ Ἀθλοφόροι. Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Υμνούμεν σε πανάχραντε Θεοτόκε, καὶ δοξαζόμεν, ὄν ἐκύησας Θεόν Λόγον, κρᾶζοντες. Δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος γ'

Ἀντιλήπτωρ ἡμῶν ὁ Θεός Ἰακώβ, καὶ υπερασπιστὴς ἐστίν, ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός πζ'

Πτωχός ἐγώ εἰμι, καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου.

Στίχ. Κύριε ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα.

Προφητείας Ησαΐου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Μ', 18-31)

Τάδε λέγει Κύριος. Τίνοι ὠμοιώσατε τόν Κύριον, καὶ τίνοι ὁμοιώματι ὠμοιώσατε αὐτόν, μὴ εἰκόνα ἐποίησε τέκτων, ἢ χρυσοκόμος χωνεύσας χρυσίον, περιεχρύσωσεν αὐτόν, ὁμοίωμα κατεσκεύασεν αὐτόν; Ξύλον γάρ ἀσηπτον ἐκλέγεται τέκτων, καὶ σοφὴς ζητεῖ, πῶς στήσει εἰκόνα αὐτῷ, καὶ ἵνα μὴ σαλεύηται, οὐ γνώσεσθε; οὐκ ἀκούσεσθε;

ουκ ανηγγέλη εξ αρχής υμίν, ουκ έγνωτε τά θεμέλια τής γής; Ο κατέχων τόν γύρον τής γής, καί οι κατοικούντες εν αυτή, ως ακρίδες, ο στήσας ως καμάραν τόν ουρανόν, καί διατείνας ως σκηνήν κατοικείν, ο διδούς άρχοντας ως ουδέν άρχειν, τήν δέ γήν ως ουδέν εποίησεν, ου γάρ μή φυτεύσωσιν, ουδέ μή σπείρωσιν, ουδέ μή ριζωθή εις τήν γήν η ρίζα αυτών. Έπνευσεν επ' αυτούς, καί εξηράνθησαν, καί καταιγίς ως φρύγανα λήφεται αυτούς. Νύν ούν τίνι με ωμοιώσατε, καί υψωθήσομαι; Είπεν ο Άγιος. Αναβλέψατε εις τό ύψος τούς οφθαλμούς υμών, καί ίδετε τίς κατέδειξε ταύτα πάντα, ο εκφέρων κατ' αριθμόν τόν κόσμον αυτού, πάντας επ' ονόματι καλέσει από πολλής δόξης, καί εν κράτει ισχύος αυτού ουδέν σε έλαθε. Μή γάρ είπησ Ιακώβ, καί τί ελάλησας Ισραήλ; Απεκρύβη η οδός μου από τού Θεού, καί ο Θεός μου τήν κρίσιν μου αφείλε, καί απέστη. Καί νύν ουκ έγνωσ, ει μή ήκουσας. Θεός αιώνιος, Θεός ο κατασκευάσας τά άκρα τής γής, ου πεινάσει, ουδέ κοπιάσει, ουδέ εστι εξεύρεσις ής φρονήσεως αυτού, διδούς τοίς πεινώσιν ισχύν, καί τοίς μή όδυνωμένοις λύπην. Πεινάσουσι γάρ νεώτεροι, καί κοπιάσουσι νεανίσκοι, καί εκλεκτοί ανίσχυες έσονται, οι δε υπομένοντες τόν Θεόν, αλαλάξουσιν Ισχύν.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός πη'

Εξομολογήσονται οι Ουρανοί τά θαυμάσιά σου.

Στίχ. Τά ελέη σου, Κύριε, εις τόν αιώνα άσομαι.

t74[top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

**Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ
Ήχος πλ. δ' Τί υμάς καλέσωμεν**

Βρώμα τήν αγάπην ποιούμενοι, εγκρατεία τών παθών, κατακρατήσωμεν πιστοί, καί Θεώ τώ δι' ημάς, ανυψωθέντι εν Σταυρώ, καί λόγχη, κεντηθέντι τήν πλευράν, βιώσαι, ευαρέστως επειχθείημεν, ίνα τρυφής απολαύσωμεν, αιωνιζούσης καί κρείττονος, δοξάζοντες, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Ξύλω πάλοι θάνατον εύρομεν, νύν δέ πάλιν τήν ζωήν, διά τού ξύλου τού Σταυρού, τών παθών ούν τάς Ορμάς, απονεκρώσωμεν πιστοί, καί φθάσαι, τήν σωτήριον Ανάστασιν, τών πάντων Ευεργέτην δυσωπήσωμεν, πράξεισι θείαις λαμπόμενοι, καί αρεταίς καλλυνόμενοι, δοξάζοντες, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

**Έτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ήχος β' Τών υπέρ νούν αγαθών**

Τόν ζωηφόρον Σταυρόν, αινούμέν σου Κύριε, καί τά καθ' ημάς ιερά, τής σαρκός σου παθήματα, τήν λόγχην τε τήν σφαγήν, τούς γέλωτας τούς εμπτυσμούς, τά ραπίσματα καί τά κολαφίσματα, σύν τή πορφύρα, καί τό στέφος τό ακανθόπλεκτον, εν οίς εκ τής κατάρας πάντας, εκλυτρωσάμενος έσωσας ημάς. Διό δυσωπούμέν σε. Τών Νηστειών τόν χρόνον, ειρηνικώς τελέσαι παράσχου ημίν.

**Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον**

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός πθ'

Κύριε, καταφυγή εγενήθησ ημίν.

Στίχ. Καί έστω η λαμπρότης Κυρίου τού Θεού ημών εφ' ημάς.

**Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΕ', 1-15)**

Εγένετο ρήμα Κυρίου πρός Άβραμ εν Οράματι τής νυκτός, λέγων. Μή φοβού Άβραμ, εγώ υπερασπίζω σου. Ο μισθός σου πολύς έσται σφόδρα. Λέγει δέ Άβραμ. Δέσποτα Κύριε, τί μοι δώσεις; εγώ δε απολύομαι άτεκνος. Ο δέ υιός Μασέκ τής οικογενούς μου, ούτος Δαμασκός Ελιέζερ. Καί είπεν Άβραμ. Επειδή εμοί ουκ έδωκας σπέρμα, ο δέ

οικογενής μου κληρονομήσει με. Καί ευθύς φωνή Κυρίου εγένετο πρὸς αὐτόν, λέγουσα. Οὐ κληρονομήσει σε οὗτος, ἀλλ' ὅς ἐξελεύσεται ἐκ σοῦ, οὗτος κληρονομήσει σε. Εξήγαγε δὲ αὐτόν ἔξω, καί εἶπεν αὐτῷ. Ἀνάβλεψον εἰς τὸν οὐρανόν, καί ἀρίθμησον τοὺς ἀστέρας, εἰ δυνήσῃ ἐξαριθμῆσαι αὐτούς, καί εἶπεν. Οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα σου. Καί ἐπίστευσεν Ἄβραμ τῷ Θεῷ, καί ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν. Εγὼ ὁ Θεός, ὁ ἐξαγαγὼν σε ἐκ χώρας Χαλδαίων, ὥστε δούναί σοι τὴν γῆν ταύτην κληρονομήσαι. Εἶπε δὲ, Δέσποτα Κύριε, κατὰ τί γνώσομαι, ὅτι κληρονομήσω αὐτήν; Εἶπε δὲ αὐτῷ. Λάβε μοι δάμαλιν τριετιζουσαν, καί αἶγα τριετιζουσαν, καί κριὸν τριετιζοντα, καί τρυγὸνα, καί περιστερὰν. Ἐλαβε δὲ αὐτῷ πάντα ταῦτα, καί διείλεν αὐτά μέσα, καί ἔθηκεν αὐτὰ ἀντιπρόσωπα ἀλλήλοις, τὰ δὲ ὄρνεα οὐ διείλε, κατέβη δὲ τὰ ὄρνεα ἐπὶ τὰ σώματα, τὰ διχοτομήματα αὐτῶν, καί συνεκάθισεν αὐτοῖς Ἄβραμ. Περὶ δὲ ἡλίου δυσμᾶς, ἕκτασις ἐπέπεσε τῷ Ἄβραμ, καί ἰδοῦ, φόβος σκοτεινὸς μέγας ἐμπίπτει αὐτῷ, καί ἐρρέθη πρὸς Ἄβραμ. Γινώσκων γνῶση, ὅτι πάροικον ἔσται τὸ σπέρμα σου ἐν γῇ οὐκ ἰδίᾳ, καί δουλώσουσιν αὐτούς, καί κακώσουσιν, αὐτούς, καί ταπεινώσουσιν αὐτούς τετρακόσια ἔτη, τὸ δὲ ἔθνος, ὃ ἐάν δουλεύσωσι, κρινῶ ἐγώ, μετὰ δὲ ταῦτα ἐξελεύσονται ὡδε μετὰ ἀποσκευῆς πολλῆς. Σὺ δὲ ἀπελεύση πρὸς τοὺς πατέρας σου ἐν εἰρήνῃ, τραφεῖς ἐν γῆρα καλῷ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. α' Ψαλμός 90

Ο κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ὑψίστου.

Στίχ. Ερεῖ τῷ Κυρίῳ, Ἀντιλήπτωρ μου εἶ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΙΕ', 7-19)

Χεὶλη σοφῶν δέδεται αἰσθήσει, καρδίαι δὲ ἀφρόνων οὐκ ἀσφαλεῖς, θυσίαι ἀσεβῶν, βδέλυγμα Κυρίῳ, εὐχαὶ δὲ κατευθυνόντων, δεκταὶ παρ' αὐτῷ. Βδέλυγμα Κυρίῳ, Ὀδοὶ ἀσεβῶν, διώκοντας δὲ δικαιοσύνην ἀγαπᾶ. Παιδεῖα ἀκάκου γνωρίζεται ὑπὸ τῶν παριόντων, οἱ δὲ μισοῦντες ἐλέγχους, τελευτῶσιν αἰσχρῶς. Ἄδης καὶ ἀπώλεια φανερά παρὰ τῷ Κυρίῳ, πῶς οὐχὶ καὶ αἱ καρδίαι τῶν ἀνθρώπων; οὐκ ἀγαπήσει ἀπαιδευτὸς τοὺς ἐλέγχοντας αὐτόν, μετὰ δὲ σοφῶν οὐχ ὁμιλήσει. Καρδίας εὐφραϊνομένης θάλλει πρόσωπον, ἐν δὲ λύπαις οὐσης, σκυθρωπάζει. Καρδία ὀρθὴ ζητεῖ αἴσθησιν, στόμα δὲ ἀπαιδευτῶν γινώσεται κακά. Πάντα τὸν χρόνον οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν κακῶν προσδέχονται κακά, οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἠσυχάζουσι διαπαντός. Κρεῖσσον μερὶς μικρά μετὰ φόβου Θεοῦ, ἢ θησαυροὶ μεγάλοι μετὰ ἀφοβίας. Κρεῖσσον ξενισμὸς μετὰ λαχάνων πρὸς φιλίαν καὶ χάριν, ἢ παράθεσις μόνων μετὰ ἐχθρας. Ἄνηρ θυμῶθης παρασκευάζει μάχας, μακρόθυμος δὲ καὶ τὴν μέλλουσαν καταπραῦνει. Μακρόθυμος ἀνὴρ κατασβέσει κρίσεις. Ὁ δὲ ἀσεβὴς ἐγείρει μάλλον. Ὀδοὶ ἀέργων ἐστρωμέναι ἀκάνθαις, αἱ δὲ τῶν ἀνδρείων λείαι.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. α'

Ἐξοστρακισθεὶς τῆς εὐθείας οδοῦ σου, ὑπὸ παθῶν ὁ δύστηνος κατεκρημνίσθη ἐν βάραθρον. Λευϊτῆς δὲ σὺν ἱερεὶ ἀθροισθέντες, ἀπηξίωσαν, σὺ δὲ Χριστέ με ἠλέησας, καὶ τῷ ὄπλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τῆς ἀμαρτίας τὸ ἐγγραφὸν διαρρήξας, τῆ ἀπαθείᾳ ἐλάμπρυνας, καὶ τῷ Πατρὶ συνέδρον με πεποίηκας, ὄθεν κραυγάζω. Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Ἄτερον Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Ἐξ Ἱερουσαλήμ κατέβην ἀπολισθήσας, τῶν ἐν αὐτῇ τοῖς ἔθνεσιν, γραφέντων ἐνταλμάτων σου, εἰς Ἱερικῶν δε πορευόμενος, τῆ πρὸς μίμησιν Ὀρμῆ, τῶν ἐν αὐτῇ πάλαι διὰ κακίαν, ὑπὸ σοῦ πρὸς φόνον ἐκδοθέντων τῷ λαῷ σου, διὰ τῆς παρακοῆς, ψυχοφθόροις ἐνέτυχον πάθεισιν, ὡς ληστὰς, ὑφ' ὧν πληγέντα, καὶ παραβραχὺ θανατωθέντα, ὁ τοῖς ἡλίοις καὶ τῆ λόγχῃ, τὸ σῶμα τραυματισθεὶς ἐκουσίως διὰ ἀμαρτίας ἀνθρώπων, καὶ τὴν κοινὴν τελέσας διὰ Σταυροῦ σωτηρίαν ἐν Ἱερουσαλήμ,

ΐασαί με Κύριε, καί σώσον με.

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρες σου Κύριε, επιλαθόμενοι τών εν τώ βίω, καταφρονήσαντες καί τών βασάνων, διά τήν μέλλουσαν ζωήν, ταύτης κληρονόμοι ανεδείχθησαν, όθεν καί Αγγέλοις συναγάλλονται. Αυτών ταίς ικεσίαις, δώρησαι τώ λαώ σου, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Κύριε, ότε σε ο ήλιος είδεν, επί τού ξύλου κρεμάμενον, ήλιε τής δικαιοσύνης, τάς ακτίνας εναπέκρυσσε, καί η σελήνη τό φώς, εις σκότος μετεβάλετο, η δέ πανάμωμός σου Μήτηρ, τά σπλάγχνα διετέτρωτο.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Ξύλου γευσάμενος, Αδάμ μή προσηκόντως, τής ακρασίας τούς καρπούς πικρώς ετρύγησεν, υψωθείς δέ εν ξύλω τούτον ελυτρώσω, Οικτίρμον, τής καταδίκης τής χαλεπής, διό σοι αναβοώμεν. Δίδου ημίν, εγκρατεύεσθαι Δέσποτα, από καρπού φθοροποιού, καί πράττειν σου τό θέλημα, όπως εύρωμεν έλεος.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ αιμάτων σου αγνών σωματωθέντα, καί υπέρ έννοιαν εκ σου Σεμνή τεχθέντα, επί ξύλου κρεμάμενον μέσον τών κακούργων, ορώσα, τά σπλάγχνα ήλγεις, καί μητρικώς, θρηνούσα, εβόας. Οίμοι Τέκνον εμόν! τίς η θεία καί άφατος, οικονομία σου δι' ής, εζώσασα τό πλάσμα σου., ανυμνώ σου τό εύσπλαγχνον.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα ήχος β'

Τήν άχραντον Εικόνα σου

Τό ξύλον τό πανάγιον, ανυμνούντες τού Σταυρού, τήν άκραν αγαθότητα, προσκυνούμέν σου αεί, Χριστέ ο Θεός, εν τούτω γάρ κατήσχυνας, τάς δυνάμεις τού εχθρού, καί έδωκας σημείωσιν, τοίς πιστεύουσιν εις σε, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι. Πάντας αξίωσον, ευθύμως ειρηνεύοντας, αποπληρώσαι τής Νηστείας τόν χρόνον.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν άμωμον Ποιμένα σε, καθορώσα η Αμνάς, εν ξύλω αναρτώμενον, θρηνωδούσα μητρικώς, εβόα, θανάτω σε, Υιέ κατέκρινεν ο αχάριστος λαός, ανθ' ών νεφέλην ήπλωσας, εις διάβασιν αυτώ, οίμοι ατεκνούμαι η άνανδρος! αλλ' εξανάστηθι καί λάμψον ήλιε, καί δοξασθήσομαι εν τοίς υιοίς τών γηγενών.

Ωδή γ' ήχος πλ. δ'

Ουρανίας ασίδος

Κατακρίνας τήν έχθραν, εν τώ Σταυρώ έτεινας, σου Δικαιοκρίτα παλάμας, νύν δέ κατάκριτον, όντα με πταίσμασι, σώσον τόν άσωτον Σώτερ, τόν παραπικράναντα, σε τόν μακρόθυμον.

Τήν κτηνώδη ποθήσας, παθοποιόν βίωσιν, σου τών εντολών εμακρύνθην, Σώτερ πανάγαθε, ξένοις δουλούμενος, καί ακαθάρτοις πολίταις, νύν δέ επιστρέφοντα, δέξαι καί σώσον με.

Μογγιλάλου ως πάλαι, τάς ακοάς ήνοιξας, άνοιξον ψυχής μου τά ώτα, γνώμη

κωφεύοντα, καί ενωτίζεσθαι, σου τόν σωτήριον λόγον, Ιησού αξίωσον, μόνη φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Η σωτήριος πύλη, η πρός Θεόν γέφυρα τών Χριστιανών η προστάτις, πάναγνε Δέσποινα, περιστατούμμεινον, ταίς συμφοραίς με τού βίου, καί κλυδωνιζόμενον, Κόρη κυβέρνησον.

Έτερον Τριώδιον Ποίημα Θεοδώρου Ήχος β' Στειρωθέντα μου τόν νούν

Διά σπλάγχνα οικτιρμών, ανελθών εν τώ Σταυρώ, ανείλκυσάς με, εκ βαράθρων παθών, καί ανύψωσας Χριστέ εις τά ουράνια.

Εκπετάσας εν Σταυρώ, τάς παλάμας σου Χριστέ, τά έθνη πάντα, τά μακράν από σου, ηγκαλίσω κατεγγύς, στήναι τού κράτους σου.

Δόξα...

Τρισυπόστατε Μονάς, υπερούσιε Τριάς, θεότης μία, ο Πατήρ, καί ο Υιός, καί τό Πνεύμα τό ευθές, σώζε τούς σέβοντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς αινείν σε γηγενών, κατ' αξίαν ικανοί, Παρθενομήτορ, γάρ εν γυναιξί, μόνη, συ ώφθης εκλεκτή, καί παμμακάριστος.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ανυψώθης εν Σταυρώ, ελογχεύθης τήν πλευράν, χολής εγευ σω, δι' εμέ Ιησού, τόν εκ τής παρακοής, παραπικράναντά σε.

Ο Ειρμός

Στειρωθέντα μου τόν νούν, καρποφόρον ο Θεός, ανάδειξόν με, γεωργέ τών καλών φυτουργέ τών αγαθών, τή ευσπλαγχνία σου.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Τώ ακοιμήτω όμματι, επιβλέψας με οίκτειρον, τώ τής ραθυμίας νυσταγμώ κρατούμενον, καί ύπνω, δουλεύοντα, τών ηδονών εν κλίνη παθών, ο επί Σταυρού τήν κεφαλήν σου προσκλίνας, καί θέλων αφυπνώσας, καί τήν νύκτα μειώσας, Χριστέ τής αμαρτίας, φώς ών δικαιοσύνης.

Πλουτοποιοίς χαρίσμασι, κοσμηθείς εκ βαπτίσματος, μάλλον τήν πενίαν τών κακών ηγάπησα, καί ξένος γεγένημαι, τών αρετών ο τάλας εγώ, χώραν εις μακράν, αποδημήσας κακίας, διό με επιστρέψας, εναγκάλισαι Σώτερ, τώ σώ Σταυρώ τειχίζων, εις πάντας τούς αιώνας.

Μέθην παθών απόρριψον, καί δακρύων εκζήτησον, τόν καθαρτικόν διά νηστείας οίνον ψυχή, καρδιάν ευφραίνοντα, καί ηδονάς μαραίνοντα, καί τάς τής σαρκός, αποτεφρούντα καμίλους, καί σπεύσον τώ παγέντι, διά σέ επί ξύλου, Χριστώ συσταυρωθήναι, καί ζήσαι εις αιώνας.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ πάναγνε, τής ψυχής μου τά τραύματα, καί τής αμαρτίας τάς ουλάς εξάλειψον, πηγαίς αποσμήχουσα, ταίς εκ πλευράς τού τόκου σου, καί τοίς εξ αυτής, αποκαθαίρουσα ρείθροις, πρός σέ γάρ ανακράζω, καί πρός σέ καταφεύγω, καί σέ επικαλούμαι, τήν Κεχαριτωμένην.

Ειρμός άλλος

Τόν εν φωναίς Αγγελικαίς

Τόν σταυρωθέντα σαρκικώς, καί θεϊκώς μή παθόντα Ιησούν, υμνούσιν οι άγγελοι, καί ημείς οι γηγενείς, εις τούς αιώνας άπαντας.

Εν τή σταυρώσει σου Χριστέ, τόν επονείδιστον θάνατον ελών, τόν επικατάρατον, έσωσας ημάς, φθοράς εκλυτρωσάμενος.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Χερουβικώς σε ώ Τριάς, Άγιος, Άγιος, Άγιος υμνώ, τήν μίαν θεότητα, άναρχον απλήν, καί πάσιν ακατάληπτον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τοίς εγκωμίοις σε Αγνή, λαμπρώς γεραίρουσι, πάσαι αι γενεαί τόν Κτίστην γάρ τέτοκας, ώ θαύμα φρικτόν, καί έργον παμμακάριστον!

Δόξα σοι, ο Θεός ήμών, δόξα σοι

Πάντα υπήνεγκας παθείν, υπέρ ενός τού σωθήναί με Χριστέ ύμνώ σου τήν Σταύρωσιν, τούς ήλους, τήν σφαγήν εις τούς αιώνας άπαντας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν εν φωναίς Αγγελικαίς, εν Ουρανοίς δοξαζόμενον Θεόν, αινέσωμεν άπαντες οι γηγενείς, εις τούς αιώνας άπαντας.

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω

Ορών σε ηπλωμένον επί Σταυρού, τάς ακτίνας συνέστειλεν ήλιος, πάσα δέ γή, τρόμω εκκλονείτο Παμβασιλεύ, εθελουσίως βλέπουσα, πάσχοντα τόν φύσει σε απαθή διό σε ικετεύω, τά πάθη τής ψυχής μου, ως ιατρός Χριστέ θεράπευσον.

Οδούς σωτηριώδεις καταλιπών, τάς εις Άδην φερούσας διώδευσα, σκότος βαθύ, έχων περικύκλω τάς ηδονάς, καί τών παθών τόν όλισθον, καί τήν καταιγίδα τών πειρασμών, διό σε ικετεύω. Τώ σώ Σταυρώ με σώσον, Χριστέ ως μόνος πολυέλεος.

Χειμώνι συνεχόμενος πειρασμών, καί παθών τρικυμίαις ποντούμενος, καί ηδονών, σάλω χειμαζόμενος χαλεπώς, τό τής Νηστείας πέλαγος, έφθασα τό πράον καί γαληνόν, εν ώ με κυβερνήσας, τώ σώ Σταυρώ Οικτίρμον, προς σωτηρίαν εγκαθόρμισον.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες Παρθένε δίχα σποράς, τόν τά σύμπαντα δημιουργήσαντα, Λόγον Θεού, άνευ θελημάτων τών τής σαρκός, άνευ φθοράς δέ τέτοκας, άνευθεν ωδίνων τών μητρικών, διό σε Θεοτόκον, καί γλώσση καί καρδία, ομολογούντες μεγαλύνομεν.

Άλλος

Τήν παρθενίαν σου

Εκών υπέμεινας, σταυρωθήναι Σωτήρ ημών, ίνα παράσχης πάσι ζωήν, τού θανάτου εκλυτρωσάμενος.

Ξύλω νενέκρωμαι, καί Σταυρού Ξύλω έζησα, εν ώ ο Χριστός μου προσηλωθείς, τόν εχθρόν μου εθανάτωσε.

Δόξα...

Ως συνυπάρχοντα, τόν Υιόν τώ Γεννήτορι καί Πνεύμα τό άγιον συμπάρων, ομοφρόνως προσκυνήσωμεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θαύμα παράδοξον, καί εξαίσιον άκουσμα! πώς καί ως μήτηρ τίκτεις Αγνή, καί ουκ έγνωσ ως παρθένος φθοράν;

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Υμνώ τήν λόγχην σου, ανυμνώ καί τούς ήλους σου τόν σπόγγον τόν κάλαμον τόν Σταυρόν, δι' ών σέσωσμαι, Ιησού ο Θεός.

Ο Ειρμός

Τήν παρθενίαν σου Θεοτόκε αμίαντε, ήν ου κατέφλεξε, τό πύρ τής θεότητας, ύμνοις

ασιγήτοις μεγαλύνομεν.

**Εις τὰ Απόστιχα τῶν Αἰνῶν
Ἰδιόμελον Ἦχος γ'**

Τό ὕψος τῶν ἀρετῶν, καταλιπούσα ψυχή μου, ἐπὶ τό βάθος τῆς ἀμαρτίας κατελήλυθας, πονηροῖς οδοστάταις ἐμπεσοῦσα, τραυμάτων δέ οδωδότην γέμουσα, κείται ἐρριμμένη ἄπορος. Διό βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ διά σέ σταυρωθέντι, καί μώλωπας ἐκουσίως δεξαμένω. Ἐπιμελήθητί μου Κύριε, καί σῶσόν με.

**Ἔτερον Ἰδιόμελον
Ἦχος πλ. δ'**

Τοῖς ληστρικοῖς λογισμοῖς, τραυματισθεῖς ὁ δεῖλαιος, ἠμίθνητος γέγονα Κύριε. Προφητῶν δέ ὁ χορός παρείδεν, ἠμιθανή κατιδῶν τυγχάνοντα, καί τέχναις ἀνθρωπίναις ἀνιάτρευτον. Διό χαλεπῶς οδυνώμενος, ἐν ταπεινώσει καρδίας κραυγάζω σοι. Χριστέ ὁ Θεός, ἐπίχεε ὡς εὐσπλαγχνος, ἐπ' ἐμέ τό μέγα σου ἔλεος.

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τήν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τήν χάριν τῆς αἰωνίου ζωῆς, τυράννων ἀπειλᾶς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις αἰκίζόμενοι ἠυφραίνεσθε, καί νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, σαρκί κρεμάμενον τῷ ξύλῳ, τήν καρδίαν ἐπιτρῶσκετο καί ὠλόλυξε δακρύουσα. Λόγε, πού μου ἔδυσ παμφίλτατε Ἰησοῦ, Υἱέ μου καί Κύριε; μή λίπης με μόνην, Χριστέ τήν τεκούσάν σε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

**Τροπάριον τῆς Προφητείας
Ἦχος α'**

Τάς ἀληθόνας τῶν Ἁγίων, ἄς ὑπέρ σου ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ἡμῶν τὰς οδύνας, ἴασαι φιλόανθρωπε δεόμεθα.

Δόξα... Καί νῦν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός 91

Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, καί ψάλλειν τῷ ὀνόματί σου, Ὑψιστε.

Στίχ. Τοῦ ἀναγγέλλειν τό πρῶτ' ὅ ἐλέός σου καί τήν ἀλήθειάν σου καθ' ἐκάστην.

**Προφητείας Ησαΐου το Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΜΑ', 4-14)**

Οὕτω λέγει Κύριος. Ἐγώ Θεός πρῶτος, καί εἰς τὰ ἐπερχόμενα ἐγώ εἰμι. Εἶδον ἔθνη, καί ἐφοβήθησαν, τὰ ἄκρα τῆς γῆς ἐξέστησαν, ἤγγισαν καί ἦλθον ἅμα, κρίνων ἕκαστος τῷ πλησίον, καί τῷ ἀδελφῷ βοηθήσαι, καί ἐρεῖ, Ἰσχυσεν ἀνὴρ τέκτων, καί χαλκεύς τύπτων σφύρα, ἅμα ἐλαύνων, τότε μὲν ἐρεῖ. Σύμβλημα καλόν ἐστίν, ἰσχύρωσαν αὐτά ἐν ἡλίοις, θήσουσι ν' αὐ' τὰ, καί οὐ κινήθησονται. Σύ δέ Ἰσραήλ, παῖς μου Ἰακώβ, ὃν ἐξελεξάμην, σπέρμα Ἀβραάμ, ὃν ἠγάπησα, οὐ ἀντελαβόμην ἀπ' ἄκρων τῆς γῆς, καί ἐκ τῶν σκοπιῶν αὐτῆς ἐκάλεσά σε καί εἶπόν σοι. Παῖς μου εἶ, ἐξελεξάμην σε, καί οὐκ εγκατέλιπόν σε, μή φοβοῦ, μετὰ σοῦ γάρ εἰμι, μή πλανῶ, ἐγώ γάρ εἰμι ὁ Θεός σου ὁ ἐνισχύσας σε, καί ἐβοήθησά σοι, καί ἠσφαλισάμην σε τῇ δεξιᾷ μου τῇ δικαίᾳ. Ἰδοὺ αἰσχυρῶνθησονται, καί ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοί σοι, ἔσονται γάρ ὡς οὐκ ὄντες, καί ἀπολούνται πάντες οἱ ἀντίδικοί σου, ζητήσεις αὐτούς, καί οὐ μὴ εὕρης τοὺς ἀνθρώπους, οἳ παροινήσουσιν εἰς σέ, ἔσονται γάρ ὡς οὐκ ὄντες, καί οὐκ ἔσονται οἱ ἀντιπολεμούντές σε, ὅτι ἐγώ ὁ Θεός ὁ κρατῶν τῆς δεξιᾶς σου, ὁ λέγων σοι. Μὴ φοβοῦ, ἐγώ βοηθός σου, μή φοβοῦ, Ἰακώβ, ὀλιγοστός Ἰσραήλ, ἐγώ ἐβοήθησά σοι, λέγει ὁ Θεός,

ο λυτρούμενός σε, ο Άγιος τού Ισραήλ.

Προκείμενον Ἦχος β' Ψαλμός 92

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο.

Στίχ. Ενεδύσατο Κύριος δύναμιν, καί περιεζώσατο.

t75top

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά

Στίχ. Πεσούνται εν αμφιβλήστρω αυτών...

Στιχηρόν Ιδιόμελον

Ἦχος πλ. δ'

Τοίς τών εμών λογισμών, λησταίς περιπεσών, εσυλήθην ο τάλας τόν νούν, καί δεινώς πληγωθείς, όλην μου τήν ψυχήν τετραυμάτισμαι, καί ένθεν κείμαι γυμνός αρετών, εν τή τού βίου οδώ, Ιερεύς δέ ιδών με τώ μώλωπι οδυνώμενον, διά τό ανίατον, παρορών, ουκ επιβλέπει. Λευϊτης δέ πάλιν, μή φέρων τήν ψυχοφθόρον αλγηδόνα, καί αυτός κατιδών, αντιπαρήλθέ μοι, σύ δέ ο ευδοκήσας, ουκ εκ Σαμαρείας, αλλ' εκ Μαρίας σαρκωθήναι, Χριστέ ο Θεός, τή φιλανθρωπία σου, παράσχου μοι τήν ίασιν, επιχέων επ' εμέ, τό μέγα σου έλεος.

Στίχ. Φωνή μου πρός Κύριον εκέκραξα...

Πάλιν τό αυτό

Στίχ. Εκχεώ ενώπιον αυτού τήν δέησίν μου...

Μαρτυρικόν

Είτις αρετή καί είτις έπαινος, πρέπει τοίς Αγίοις, ξίφει γάρ έκλιναν τούς αυχένas, διά σέ τόν κλίναντα ουρανούς, καί καταβάντα, εξέχεαν τό αίμα αυτών, διά σέ τόν κενώσαντα εαυτόν, καί μορφήν δούλου λαβόντα, εταπεινώθησαν έως θανάτου, τήν πτωχείαν σου μιμούμενοι, ών ταίς ευχαίς, κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου, ο Θεός ελέησον ημάς.

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, ει καί κριτηρίω

Στίχ. Εν τώ εκλείπειν εξ εμού τό πνεύμά μου...

Κύριε, σύ τούς ιερούς Μαθητάς σου, λογικούς ουρανούς έδειξας, τούτων ιεραίς μεσιτείαις, τών τής γής κακών με λύτρωσαι, δι' εγκρατείας υψών, συνέσεως εκάστοτε, τής πρός τά πάθη τόν λογισμόν μου, ως οικτίρμων καί φιλάνθρωπος.

Στίχ. Εν οδώ ταύτη, ή επορευόμην...

Έχοντες, πάντες τόν καιρόν τής Νηστείας, ως συνεργόν θείων πράξεων, κλαύσωμεν εξ όλης καρδίας, καί τώ Σωτήρι βοήσωμεν. Διά τών σών μαθητών, Κύριε πολυέλεε, σώσον τούς φόβω ανυμνούντας, τήν πολλήν φιλανθρωπίαν σου.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Τήν ένδοξον καί άχραντον

Στίχ. Κατενόουν εις τά δεξιά καί επέβλεπον...

Απόστολοι πανεύφημοι, οι τού Κόσμου πρεσβευταί, ασθενούντων ιατροί, τής υγείας φύλακες, αμφοτέρωθεν ημάς συντηρήσατε, τής Νηστείας τόν χρόνον διΐππεύοντας, εν αλλήλοις ενθέως ειρηνεύοντας, τόν νούν ανενόχλητον τών παθών φυλάττοντες, ίνα άσωμεν Χριστώ, ως νικητή εξαναστάντι, ύμνον άπαντες.

Ἔτερα Προσόμοια κατ' Αλφάβητον
Ποίημα Συμεών τού Μεταφραστοῦ
Ἦχος δ'
Ἦθελον δάκρυσιν εξαλείψαι

Στίχ. Απώλετο φυγή απ' εμού...

Ἄπας ο βίος μου μετά πορνῶν, καί τελωνῶν εκδεδαπάνηται, ἀρα δυνησομαι κἀν εν γήρα, μεταγνῶναι ἀπερ ἐξήμαρτον; Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, καί ιατρέ τῶν νοσοῦντων, Κύριε, πρίν εις τέλος ἀπόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Εκέκραξα πρός σέ Κύριε, Κύριε...

Βάρει συνέχομαι αμελείας, τῷ βορβόρω εγκυλινδούμενος, βέλει κεντούμενος τού Βελίαρ, καί μολύνω τό κατ' εικόνα μου. Επιστροφεύ αμελούντων, καί λυτρωτά επταισμένων, Κύριε, πρίν εις τέλος ἀπόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Πρόσχες πρός τήν δέησίν μου...

Γέγονα πρόσκομμα τῶν ἀνθρώπων, γεωργήσας ως γηγενής, γεηρά, γάμω ωμίλησα σή προστάξει, καί παρέβην μίανας κοίτην ἐμήν, ο ἀπό γῆς πλαστουργήσας, τό πλάσμα σου μή παρίδης, Κύριε, πρίν εις τέλος ἀπόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Ρύσαι με εκ τῶν καταδιωκόντων με...

Δήμιος γέγονα τή ψυχή μου, τῆς σαρκός μου πρόνοιαν ποιησάμενος, δαίμοσι παίγνιον κατεστάθην, ἠδοναίς δουλεύων καί ατοπήμασι. Τή ευσπλαγχνία σου φείσαι, φυγαδευτά τῶν δαιμόνων. Κύριε, πρίν εις τέλος ἀπόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Εξάγαγε εκ φυλακῆς τήν ψυχήν μου...

Εκῶν ἐξήμαρτον υπέρ πάντας, διά τούτο εγκαταλέλειμμα, ἔχω ἀντίδικον τῆς ψυχῆς μου, τῆς σαρκός τό φρόνημα καί σκοτίζει με. Ο φωτισμός τῶν εν σκότει, καί οδηγός πλανωμένων. Κύριε, πρίν εις τέλος ἀπόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Εμέ υπομενούσι δίκαιοι, ἕως οὐ ανταποδώς μοι.

Ζήσεται ἔλεγεν ο Προφήτης, ἡ ψυχή μου Κύριε, καί αινέσει σε, ζήτησον πρόβατον πλανηθέν με, καί ἀρίθμησόν με τή ποιίμνη σου, δός μοι καιρόν μετανοίας, ἵνα στενάζων βοῶ σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος ἀπόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Εκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε...

Ἦμαρτον ἤμαρτον αθετήσας, τά προστάγματά σου Χριστέ ο Θεός, ἴλεως γενού μοι, ὦ Ευεργέτα, ἵνα βλέψω τοίς ἔνδοθεν ὀφθαλμοίς, καί ἀποφύγω τού σκότους, καί μετά φόβου βοήσω. Κύριε, πρίν εις τέλος ἀπόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Γενηθήτω τά ὠτά σου προσέχοντα...

Θήρές με ἀγριοι περιέσχον, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν με ἄρπασον Δέσποτα, θέλεις γάρ ἀπαντας του σωθῆναι, καί εις ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, πάντας ἀνθρώπους ως Κτίστης, καί μετά πάντων με σώσον. Κύριε, πρίν εις τέλος ἀπόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Εάν ανομίας παρατηρήσης Κύριε...

Ίαμα γίνου μοι Ευεργέτα, λυτρωτά σωτήρ μου καί μή απώση με, ίδε με κείμενον ανομίαις, και ανάστησόν με ως παντοδύναμος, ίνα καγώ εξαγγέλλω, τάς πράξεις μου καί βοώ σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Ένεκεν τού ονόματός σου υπέμεινά σε...

Κρύψας τό τάλαντον τό δοθέν μοι, ως αγνώμων δούλος τή γή κατέχωσα, καί γάρ ως άχρηστος κατεκρίθην, καί ου τολμώ λοιπόν εξαιτήσαί σοι, ως ανεξίκακος οίκτηιρόν με, ίνα καγώ ανακράζω. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Από φυλακής πρωΐας μέχρι νυκτός...

Λίμνην εξήρανας παθημάτων, τής Αιμορροούσης αφή κρασπέδου σου, λήψομαι άφεισιν εγκλημάτων, αδιστάκτω πίστει σοι προσερχόμενος. Δέξαι καμέ ως εκείνην, καί ίασαί μου τό άλγος. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Ότι παρά τώ Κυρίω τό έλεος...

Μέλλεις καθέζεσθαι επί θρόνου, ο ποιήσας λόγω τόν ουρανόν καί τήν γήν, μέλλομεν άπαντες παραστήναι, εξαγγέλλοντές σοι τάς αμαρτίας ημών, πρό τής ημέρας εκείνης, εν μετανοία με δέξαι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Αινείτε τόν Κύριον πάντα τά έθνη...

Νεύσον τώ όμματι τώ ευσπλάγχνω, καί γενού μοι ίλεως μόνε Σωτήρ, νάματα δώρησαι ιαμάτων, τή αθλία μου καί ταλαιπώρω ψυχή, απόσμηξον εκ τού ρύπου, τών έργων μου ίνα μέλψω. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Ότι εκραταιώθη τό έλεος αυτού...

Ξίφη ηυτρέπισεν ο Βελίαρ, εκθηρεύσαι σπεύδων τήν ταπεινήν μου ψυχήν, Ξένον εποίησέ με Οικτίρμον, φωτισμού τής γνώσεως τού προσώπου σου. Ο κραταιός εν ισχύϊ, τούτου σκευών άρπασόν με. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Πρός σέ ήρα τούς οφθαλμούς μου...

Όλος τοίς πάθεισιν εδουλώθην, εγκαταλείψας νόμον καί θείας γραφάς, όλον με ίασαι ευεργέτα, δι' εμέ κατ' εμέ γεγονώς αγαθέ, επίστρεψόν με οικτίρμον, ο τών παθών καθαιρέτης. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Στίχ. Ελέησον ημάς, Κύριε, ελέησον ημάς...

Πόρνη τοίς δάκρυσιν καταβρέχει, τούς αχράντους τε καί τιμίους πόδας σου, πάντας προτρέπουσα τού προστρέχειν, καί λαμβάνειν λύσιν τών εγκλημάτων αυτών. Αυτής τήν πίστιν παράσχου, καμοί Σωτήρ του βοάν σοι, Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ρύπον καθάρισον τής ψυχής μου, ο δι' εμέ πτωχεύσας καί νηπιάσας σαρκί, ρανίδα ελέους σου καταπέμψας, τώ ασθενεί καί τεθλασμένω Χριστέ, απόπλυνον εκ τού ρύπου, ίατρευσον ασθενούντα. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Στήριξον Δέσποτα τήν ψυχήν μου, σοί προστρέχειν καί σοί δουλεύειν αεί, σκέπη υπάρχουν γάρ μου καί φύλαξ, καί αντίληψις καί βοήθεια, αξίωσον Θεέ Λόγε, βοάν με εν παρρησία. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τείχος απόρθητον ημίν γενού, Ιησού Σωτήρ καί ελεήμον Θεέ, τρόποις καί έργοις απατηλοίς γάρ, συμπεπτώκαμεν, αλλ' ανάστησον, ως ευεργέτης τό πλάσμα, καί διαλλάγηθι ως οικτίρμον. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Υιός ο άσωτος εγενόμην, διασκορπίσας τόν πλούτον, λιμώ νύν τήκομαι, υπό τήν σκέπην σου καταφεύγω, ώσπερ εκείνον δέξαι με Πάτερ αγαθέ, καί μέτοχον τής τραπέζης, αξίωσον τού βοάν σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Φθόνω εξέβαλε Παραδείσου, τόν πρωτόπλαστον ο αρχέκακος, φάσκων τό Μνήσθητι επί ξύλου, ο Ληστής απέλαβε τόν Παράδεισον, εγώ δέ πίστει καί φόβω, τό Μνήσθητί μου, βοώ σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Χείρά μοι έκτεινον ως τώ Πέτρω, καί ανάγαγε τού βυθού ο Θεός, χάριν καί έλεός μοι παράσχου, τή πρεσβεία τής παναώμου Μητρός, τής σέ τεκούσης ασπόρως, καί τών Αγίων σου πάντων. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ψάλλοντα, δέξαι με καθ' εκάστην, ο Αμνός ο αίρων τήν αμαρτίαν μου, ψυχήν καί σώμά μου ολοκλήρως, εις τάς χείράς σου παρατίθημι, καί εν νυκτί καί ημέρα, χρεωστικώς εκβοώ σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ω τής αφάτου σου ευσπλαγχνίας, υπεράγαθε ανεξίκακε Κύριε! ώ αναμάρτητε καί οικτίρμον, μή με απορρίψης από τού προσώπου σου, όπως καγώ ευχαρίστως, χαίρων καί ψάλλων βοώ σοι. Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ω τή αρρήτω συγκαταβάσει! ώ τού ξένου τόκου τό υπερθαύμαστον! ώ πώς Παρθένος βρέφος σε φέρει, εν αγκάλαις ταύτης τόν Ποιητήν καί Θεόν! ο εξ αυτής σαρκωθήναι, καταδεξάμενος ευεργέτα, Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός 93

Θεός εκδικήσεων Κύριος, Θεός εκδικήσεων.

Στίχ. Υψώθητι, ο κρίνων τήν γήν.

**Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΖ', 1-9)**

Εγένετο Άβραμ ετών ενενηκονταεννά. Καί ώφηθι Κύριος τώ Αβραμ, καί είπεν αυτώ, Εγώ ειμι ο Θεός σου, ευαρέσται ενώπιον εμού, καί γίνου άμεμπτος καί θήσομαι τήν διαθήκην μου αναμέσον εμού, καί αναμέσον σου, καί πληθυνώ σε σφόδρα. Καί έπεσεν Άβραμ επί πρόσωπον αυτου, καί ελάλησεν αυτώ ο Θεός, λέγων, Ιδού η διαθήκη μου μετά σου, καί έση πατήρ πλήθους εθνών. Καί ου κληθήσεται έτι τό όνομά σου Άβραμ, αλλ' έσται τό όνομά σου Αβραάμ, ότι πατέρα πολλών Εθνών τέθεικά σε. Καί αυξανώ σε σφόδρα σφόδρα, καί θήσω σε εις έθνη καί βασιλείς εκ σου εξελεύσονται καί στήσω τήν διαθήκην μου αναμέσον εμού, καί αναμέσον σου, καί αναμέσον τού σπέρματός σου μετά σέ, εις τάς γενεάς αυτών, εις διαθήκην αιώνιον είναι σου Θεός, καί τού σπέρματός σου μετά σέ. Καί δώσω σοι καί τώ σπέρματί σου τήν γήν, ήν παροιικείς, πάσαν τήν γήν Χαναάν, εις κατάσχεσιν αιώνιον, καί έσομαι αυτοίς Θεός. Καί είπεν ο Θεός προς Αβραάμ. Σύ δέ τήν διαθήκην μου διατηρήσεις, σύ καί τό σπέρμα σου μετά σέ, εις τάς γενεάς αυτών.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός 95

Άσατε τώ Κυρίω άσμα καινόν.

Στίχ. Άσατε τώ Κυρίω, ευλογήσατε τό όνομα αυτού.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΕ', 20 - ΙΣ', 9)

Υιός σοφός ευφραίνει πατέρα, υιός δέ άφρων μυκτηρίζει μητέρα αυτού. Άνοήτου τρίβοι, ενδεείς φρενών, ανήρ δέ φρόνιμος κατευθύνων πορεύεται. Υπερτίθενται λογισμούς οι μή τιμώντες συνέδρια, εν δέ καρδίαις βουλευομένων μένει βουλή. Ου μή υπακούση ο κακός αυτή, ουδέ μή είπη καιρίον τι καί καλόν τώ κοινώ. Οδοί ζωής διανοήματα συνετού, ίνα εκκλίνας εκ τού Άδου σωθή. Οίκους υβριστών κατασπά Κύριος, εστήριξε δέ όριον χήρας. Βδέλυγμα Κυρίω λογισμός άδικος, αγνών δέ ρήσεις σεμναί. Εξόλλυσιν εαυτόν ο δωρολήπτης, ο δέ μισών δώρων λήψεις σώζεται. Ελεημοσύναις καί πίστεσιν αποκαθαίρονται αμαρτίαι, τώ δέ φόβω Κυρίου, εκκλίνει πάς από κακού. Καρδίαι δικαίων μελετώσι πίστεις, στόμα δέ ασεβών αποκρίνεται κακά. Δεκταί παρά Κυρίω οδοί ανδρών δικαίων, διά δέ αυτών καί οι εχθροί φίλοι γίνονται. Μακράν απέχει ο Θεός από ασεβών, ευχαίς δέ δικαίων επακούει, θεωρών οφθαλμός καλά, ευφραίνει καρδίαν, φήμη δέ αγαθή παιίνει οστά. Ο εισακούων ελέγχους ζωής, εν μέσω σοφών αυλισθήσεται. Ός απωθείται παιδείαν, μισεί εαυτόν, ο δέ τηρών ελέγχους, αγαπά ψυχήν εαυτού. Φόβος Κυρίου παιδεία καί σοφία, καί αρχή δόξης αποκριθήσεται αυτή. Τώ ανθρώπω πρόθεσις καρδιάς, καί παρά Κυρίω υπόκρισις γλώσσης. όσω μέγας εί, τοσοούτον ταπεινού σεαυτόν, καί έναντι Κυρίου τού Θεού σου ευρήσεις χάριν. Πάντα τά έργα τού ταπεινού φανερά τώ Θεώ, καί εδράζων πνεύματα Κύριος. Κύλισον επί Κύριον τά έργα σου, καί εδραστήσονται οι λογισμοί σου. Πάντα ειργάσατο Κύριος δι' εαυτόν οι δέ ασεβείς εν ημέρα κακή ολούνται. Ακάθαρτος παρά Θεώ πάς υψηλοκάρδιος, χειρί δέ χείρας βαλών άδικως, ουκ αθωωθήσεται. Αρχή οδού αγαθής τό ποιείν δίκαια, δεκτά δέ παρά Θεώ μάλλον, ή θύειν θυσίας. Ο ζητών τόν Κύριον, ευρήσει γνώσιν μετά δικαιοσύνης, οι δέ ορθώς ζητούντες αυτόν, ευρήσουσιν ειρήνην. Πάντα τά έργα τού Κυρίου μετά δικαιοσύνης, φυλάσσεται δέ ο ασεβής εις ημέραν κακήν. Κρείσσον ολίγη λήψις μετά δικαιοσύνης, ή πολλά γεννήματα μετά αδικίας. Καρδία ανδρός λογιζέσθω δίκαια, ίνα υπό τού Θεού διορθωθή τά διαβήματα αυτού.

ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝ

**ΤΗΝ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ**

Ελέησόν με ο Θεός, ελέησόν με

**ΚΑΝΩΝ Ο ΜΕΓΑΣ ΠΟΙΗΜΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΡΗΤΗΣ**

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ο Ειρμός

Βοηθός καί σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, καί δοξάσω αυτόν, Θεός τού Πατρός μου, καί υψώσω αυτόν, ενδόξως γάρ δεδόξασται. **(Δίς)**

Πόθεν άρξομαι θρηνείν, τάς τού αθλίου μου βίου πράξεις; ποίαν απαρχήν, επιθήσω Χριστέ, τή νύν θρηνωδία; αλλ' ως εύσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων άφεισιν.

Δεύρο τάλαινα ψυχή, σύν τή σαρκί σου τώ πάντων Κτίστη, εξομολογού καί απόσχου λοιπόν, τής πρίν αλογίας, καί προσάγαγε Θεόν, εν μετανοία δάκρυα.

Τόν πρωτόπλαστον Αδάμ, τή παραβάσει παραζηλώσας, έγνων εμαυτόν, γυμνωθέντα Θεού, καί τής αϊδίου, βασιλείας καί τρυφής, διά τάς αμαρτίας μου.

Οίμοι τάλαινα ψυχή! τί ωμοιώθης τή πρώτη Εύα; είδες γάρ κακώς, καί ετρώθης πικρώς, καί ήψω τού ξύλου, καί εγεύσω προπετώς, τής παραλόγου βρώσεως.

Αντί Εύας αισθητής, η νοητή μοι κατέστη Εύα, ο εν τή σαρκί, εμπαθής λογισμός, δεικνύς τά ηδέα, καί γευόμενος αεί, τής πικράς καταπόσεως.

Επαξίως τής Εδέμ, προεξερρίφη ως μή φυλάξας, μίαν σου Σωτήρ, εντολήν ο Αδάμ, εγώ δέ τί πάθω, αθετών διαπαντός τά ζωηρά σου λόγια;

Τήν τού Κάϊν υπελθών, μαιφονίαν τή προαιρέσει, γέγονα φονεύς, συνειδότι ψυχής, ζώσας τήν σάρκα, καί στρατεύσας κατ' αυτής, ταίς πονηραίς μου πράξεσι.

Τή τού Άβελ Ιησού, ουχ ωμοιώθην δικαιοσύνη, δώρά σοι δεκτά, ου προσήξα ποτέ, ου πράξεις ενθέους, ου θυσίαν καθάραν, ου βίον ανεπίληπτον.

Ως ο Κάϊν καί ημείς, ψυχή αθλία τώ πάντων Κτίστη, πράξεις ρυπαράς, καί θυσίαν πεκτήν, καί άχρηστον βίον, προσηγάγομεν ομού, διό καί κατεκρίθημεν.

Τόν πηλόν ο κεραμεύς, ζωοπλαστήσας ενέθηκάς μοι, σάρκα καί οστά, καί πνοήν καί ζωήν. Αλλ' ώ Ποιητά μου, Λυτρωτά μου καί Κριτά μετανοούντα δέξαι με.

Εξαγγέλλω σοι Σωτήρ, τάς αμαρτίας άς ειργασάμην, καί τάς τής ψυχής, καί τού σώματός μου πληγάς, άς μοι ένδον, μαιφόνου λογισμοί, ληστρικώς εναπέθηκαν.

Ει καί ήμαρτον Σωτήρ, αλλ' οίδα ότι φιλόανθρωπος εί, πλήττεις συμπαθώς, καί σπλαγχνίζη θερμώς, δακρύ οντα βλέπεις, καί προστρέχεις ως Πατηρ, ανακαλών τόν Άσωτον.

Ερριμμένον με Σωτήρ, πρό τών θυρών σου κάν εν τώ γήρει, μή με απορρίψης εις Άδου κενόν, αλλά πρό τού τέλους, ως φιλόανθρωπός μοι δός, παραπτωμάτων άφεσιον.

Τήν ουσίαν μου Σωτήρ, καταναλώσας εν ασωτία, έρημός ειμι, αρετών ευ σεβών, λιμώττων δέ κράζω. Ο Πατήρ τών οικτιρμών, προφθάσας σύ με οίκτειρον.

Ο λησταίς περιπεσών, εγώ υπάρχων τοίς λογισμοίς μου, όλως υπ' αυτών τετραυμάτισμαι νύν, επλήσθην μωλώπων, αλλ' αυτός μοι επιστάς, Χριστέ Σωτήρ ιάτρευσον.

Ιερεύς με προϊδών, αντιπαρήλθε, καί ο Λευϊτης, βλέπων εν δεινοίς, υπερείδε γυμνόν, αλλ' ο εκ Μαρίας, ανατείλας Ιησούς, σύ επιστάς με οίκτειρον.

Ο Αμνός ο τού Θεού, ο αίρων πάντων τάς αμαρτίας, άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανούξεως.

Μετανοίας ο καιρός, προσέρχομαί σοι τώ Πλαστοουργώ μου, Άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανούξεως.

Μή βδελύξη με Σωτήρ, μή απορρίψης τού σου προσώπου, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν

βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, παραπτωμάτων άφεσιν.

Τά εκούσια Σωτήρ, καί τά ακούσια πταισίματά μου, καί τά φανερά, καί κρυπτά καί γνωστά, καί άγνωστα πάντα, συγχωρήσας ως Θεός, ιλάσθητι, καί σώσον με.

Εκ νεότητος Σωτήρ τάς εντολάς σου επαρωσάμην, όλον εμπαθώς, αμελών ραθυμών, παρήλθον τόν βίον, διό κράζω σοι Σωτήρ, κάν εν τώ τέλει, σώσον με.

Τήν ουσίαν τής ψυχής, καταναλώσας τή αμαρτία, έρημός ειμι αρετών ευσεβών, λιμώττων δέ κράζω. ο ελέους χορηγός, προφθάσας σύ με οίκτειρον.

Σοί προσπίπτω Ιησού. Ημάρτηκά σοι ιλάσθητί μοι, άρον τόν κλοιόν απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνος Θεός, μετανοούντα δέξαι με.

Μή εισέλθης μετ' εμού, εν κρίσει φέρων μου τά πρακτέα, λόγους εκζητών, καί ευθύνων ορμάς, άλλ εν οικτιρμοίς σου, παρορών μου τά δεινά, σώσον με Παντοδύναμε.

Οσία τού Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Σήν μοι δίδου φωταυγή, εκ θείας άνωθεν προμηθείας, χάριν εκφυγείν, τών παθών σκοτασμόν, καί άσαι προθύμως, τού σου βίου τά τερπνά, Μαρία διηγήματα.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Υποκύψασα Χριστού, τοίς θείοις νόμοις, τούτω προσήλθες, τάς τών ηδονών ακαθέκτους ορμάς, λιπούσα καί πάσαν, αρετήν πανευλαβώς, ως μίαν εκατώρθωσας.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ικεσίαις σου ημάς, Ανδρέα ρύσαι παθών ατίμων, καί τής βασιλείας, νύν Χριστού κοινωνούς, τούς πίστει καί πόθω, ανυμ νούντάς σε κλεινέ, ανάδειξον δεόμεθα.

Δόξα...

Υπερούσιε Τριάς, η εν Μονάδι προσκυνουμένη, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως εύσπλαγχνός μοι δός, δάκρυα κατανύξεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η ελπίς, καί προστασία τών σέ υμνούντων, άρον τόν κλοιόν, απ' εμού τόν βαρύν, τόν τής αμαρτίας, καί ως Δέσποινα αγνή, μετανοούντα δέξαι με.

**Ωδή β'
Ο Ειρμός**

Πρόσεχε, ουρανέ καί λαλήσω, καί ανυμνήσω Χριστόν, τόν εκ Παρθένου σαρκί, επιδημησαντα. **(Δίς)**

Πρόσεχε, ουρανέ, καί λαλήσω, γή ενωτίζου φωνής, μετανοούσης Θεώ, καί ανυμνούσης αυτόν.

Πρόσχε μοι, ο Θεός ο Σωτήρ μου, ιλέω όμματί σου, καί δέξαι μου, τήν θερμήν εξομολόγησιν.

Ημάρτηκα, υπέρ πάντας ανθρώπους, μόνος ημάρτηκά σοι, αλλ' οίκτειρον ως Θεός, Σώτερ τό ποίημά σου.

Ζάλη με, τών κακών περιέχει, εύσπλαγχνε Κύριε, αλλ' ως τώ Πέτρω καμοί, τήν χείρα έκτεινον.

Τά δάκρυα, τά τής πόρνης οικτίρμον, καγώ προβάλλομαι. Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, τή ευσπλαγχνία σου.

Εσπίλωσα, τόν τῆς σαρκός μου χιτώνα, καί κατερρύπωσα, τό κατ' εικόνα Σωτήρ, καί καθ' ομοίωσιν.

Ημάύρωσα, τῆς ψυχῆς τό ωραίον, ταίς τῶν παθῶν ἡδοναίς, καί ὅλως ὅλον τόν νοῦν, χούν ἀπετέλεσα.

Διέρρηξα, νύν τήν στολήν μου τήν πρώτην, ἦν ἐξυφάνατό μοι, ο Πλαστουργός ἐξ ἀρχῆς, καί ἐνθεν κείμει γυμνός.

Ενδέδυμαι, διερρηγμένον χιτώνα, ὄν ἐξυφάνατό μοι, ο ὄφεις τῆ συμβουλή, καί καταισχύνομαι.

Προσέβλεψα, τού φυτού τό ωραίον, καί ἠπατήθην τόν νοῦν, καί ἄρτι κείμει γυμνός, καί καταισχύνομαι.

Ετέκταινον, ἐπί τόν νώτόν μου πάντες, οἱ ἀρχηγοί τῶν κακῶν, μακρύνοντες κατ' ἐμού τήν ἀνομίαν αὐτῶν.

Απώλεσα, τό πρωτόκτιστον κάλλος, καί τήν εὐπρέπειάν μου, καί ἄρτι κείμει γυμνός, καί καταισχύνομαι.

Κατέρραψε, τούς δερματίνους χιτώνας, ἡ ἀμαρτία καμοί, γυμνώσασά με τῆς πρίν, θεοῦφάντου στολῆς.

Περίκειμαι, τόν στολισμόν τῆς αἰσχύνης, καθάπερ φύλλα συκῆς, εἰς ἔλεγχον τῶν ἐμῶν, αὐτεξουσίῶν παθῶν.

Εστόλισμαι, κατεστιγμένον χιτώνα, καί ἠμαγμένον αἰσχροῦς, τῆ ρύσει τῆς ἐμπαθοῦς, καί φιληδόνου ζωῆς.

Εσπίλωσα, τόν τῆς σαρκός μου χιτώνα, καί κατερρύπωσα, τό κατ' εικόνα Σωτήρ, καί καθ' ομοίωσιν.

Υπέπεσα, τῆ τῶν παθῶν ἀλγηδόνη, καί τῆ ἐνύλω φθορά, καί ἐνθεν νύν ο ἐχθρός, καταπιέζει με.

Φιλοῦλον, καί φιλοκτήμονα βίον, τῆς ἀκτησίας Σωτήρ, προκρίνας νύν τόν βαρύν, κλοιόν περικείμει.

Εκόσμησα, τόν τῆς σαρκός ἀνδριάντα, τῆ τῶν αἰσchrῶν λογισμῶν, ποικίλη περιβολή, καί κατακρίνομαι.

Τῆς ἐξῶθεν, ἐπιμελῶς εὐκοσμίας, μόνης ἐφρόντισα, τῆς ἐνδον ὑπεριδῶν, Θεοτυπώτου σκηνῆς.

Μορφώσας μου, τήν τῶν παθῶν ἀμορφίαν, ταίς φιληδόνοις ὁρμαίς, ἐλυμηνάμην τού νού τήν ωραιότητα.

Κατέχρωσα, τῆς πρίν εικόνας τό κάλλος, Σῶτερ τοίς πάθεσιν, ἀλλ' ὡς ποτέ τήν δραχμήν, ἀναζητήσας εὐρέ.

Ημάρτηκα, ὡσπερ ἡ Πόρνη βοῶ σοι, μόνος ἠμάρτηκά σοι, ὡς μύρον δέχου Σωτήρ

καμού τά δάκρυα.

Ωλίσθησα, ως ο Δαυΐδ ακολάστως, καί βεβορβόρωμαι, αλλ' αποπλύναις καμέ, Σωτήρ τοίς δάκρυσί μου.

Ιλάσθητι, ως ο Τελώνης βοώ σοι, Σώτερ ιλάσθητί μοι, ουδείς γάρ τών εξ Αδάμ, ως εγώ ήμαρτέ σοι.

Ου δάκρυα, ουδέ μετάνοιαν έχω, ουδέ κατάνυξιν, αυτός μοι ταύτα Σωτήρ, ως Θεός δώρησαι.

Τήν θύραν σου, μή αποκλείσης μοι τότε, Κύριε, Κύριε, αλλ' άνοιξόν μοι αυτήν μετανοούντί σοι.

Φιλάνθρωπε, ο θέλων πάντας σωθήναι, σύ ανακαλέσαι με, καί δέξαι ως αγαθός, μετανοούντά με.

Ενώτισαι, τούς στεναγμούς τής ψυχής μου, καί τών εμών οφθαλμών, προσδέχου τούς σταλαγμούς. Κύριε σώσον με.

Θεοτοκίον

Άχραντε, Θεοτόκε Παρθένε μόνη πανύμνητε, ικέτευε εκτενώς, εις τό σωθήναι ημάς.

Ειρμός άλλος

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο μάννα επομβρήσας, καί τό ύδωρ εκ πέτρας, πηγάσας πάλαι εν ερήμω τώ λαώ μου, τή μόνη δεξιά, καί τή ισχύϊ τή εμή.

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ενωτίζου ψυχή μου, τού Κυρίου βοώντος, καί αποσπάσθητι τής πρώην αμαρτίας, καί φοβού ως δικαστήν, καί ως κριτήν καί Θεόν.

Τίνι ωμοιώθης, πολυαμάρτητε ψυχή; οίμοι τώ πρώτω Κάϊν, καί τώ Λάμεχ εκείνω, λιθοκτονήσασα τό σώμα κακουργίαις, καί κτείνασα τόν νούν, ταίς παραλόγοις ορμαίς.

Πάντας τούς πρό νόμου, παραδραμούσα ώ ψυχή, τώ Σήθ ουχ ωμοιώθης, ου τόν Ενώς εμιμήσω, ου τόν Ενώχ τή μεταθέσει, ου τόν Νώε, αλλ' ώφθης πενιχρά, τής τών δικαίων ζωής.

Μόνη εξήνοιξας, τούς καταρράκτας τής οργής, τού Θεού σου ψυχή μου, καί κατέκλυσας πάσαν, ως γήν τήν σάρκα, καί τας πράξεις, καί τόν βίον, καί έμεινας εκτός, τής σωστικής Κιβωτού.

Άνδρα απέκτεινα, φησίν, εις μώλωπα εμοί, καί νεανίσκον εις τραύμα, Λάμεχ θρηνών εβόα, σύ δέ ου τρέμεις ώ ψυχή μου, ρυπωθείσα, τήν σάρκα καί τόν νούν, κατασπιλώσασα.

Ω πώς εξήλωσα, Λάμεχ τόν πρώην φονευτήν, τήν ψυχήν ώσπερ άνδρα, τόν νούν ως νεανίσκον, ως αδελφόν δέ μου τό σώμα αποκτείνας, ως Κάϊν ο φονεύς, ταίς φιληδόνοις ορμαίς!

Πύργον εσοφίσω, οικοδομήσαι, ώ ψυχή, καί οχύρωμα πήξαι, ταίς σαίς επιθυμίαις, ειμή συνέχεεν ο κτίστης τās βουλάς σου, καί κατέαξεν εις γήν, τά μηχανήματά σου.

Τέτρωμαι, πέπληγμαι, ιδού τά βέλη τού εχθρού, τά καταστίξαντά μου, τήν ψυχήν καί τό σώμα, ιδού τά τραύματα, τά έλκη, αι πηρώσεις, βοώσι τās πληγάς, τών

αυθαιρέτων μου παθών.

Ἐβρεξε Κύριος, παρά Κυρίου πύρ ποτέ, ανομίαν οργώσαν, πυρπολήσας Σοδόμων, σύ δέ τό πύρ εξέκαυσας τό τῆς γεέννης, εν ώ μέλλεις ψυχή, συγκατακαίεσθαι πικρώς.

Γνώτε καί ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεός, ο ερευνών καρδίας, καί κολάζων εννοίας, ἐλέγχων πράξεις, καί φλογίζων αμαρτίας, καί κρίνων ορφανόν, καί ταπεινόν καί πτωχόν.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ἦπλωσας χεῖράς σου, πρός τόν οικτίρμονα Θεόν, Μαρία εν ἀβύσσω, κακῶν βυθιζομένη, καί ως τώ Πέτρω φιλανθρώπως χεῖρα βοηθείας, ἐξέτεινε τήν σήν, ἐπιστροφήν πάντως ζητῶν.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ὅλη προθυμία, πόθω προσέδραμες Χριστώ, τήν πρίν τῆς αμαρτίας, οδόν ἀποστραφείσα, καί εν ἐρήμοις ταῖς ἀβάτοις τρεφομένη, καί τούτου καθαρῶς, τελούσα θείας ἐντολάς.

Ἄγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ἰδωμεν ἰδωμεν, φιλανθρωπίαν ώ ψυχή, τού Θεού καί Δεσπότου, διά τούτο πρό τέλους, αὐτώ σύν δάκρυσι, προσπέσωμεν βοῶντες. Ἀνδρέου ταῖς λιταῖς, Σῶτερ ἐλέησον ημάς.

Δόξα...

Ἄναρχε ἀκτίστε, Τριάς ἀμέριστε Μονάς, μετανοοῦντά με δέξαι, ἠμαρτηκότα σώσον, σόν εἰμι πλάσμα, μή παρίδης, ἀλλά φείσαι καί ρύσαι, τού πυρός τῆς καταδίκης με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἄχραντε Δέσποινα, Θεογεννήτορ η ἐλπίς, τῶν εἰς σε προστρεχόντων, καί λιμῆν τῶν εν ζάλη, τόν ἐλεήμονα καί Κτίστην καί Υἱόν σου, ἰλέωσαι καμοί, ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς.

Ὡδή γ'

Ὁ Εἰρμός

Επί τήν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τήν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον.

Πύρ παρά Κυρίου ποτέ, Κύριος ἐπιβρέξας, τήν γήν Σοδόμων πρίν κατέφλεξεν.

Εἰς τό ὅρος σώζου ψυχή, ὡσπερ ο Λώτ ἐκείνος, καί εἰς Σηγῶρ προανασώθητι.

Φεύγε ἐμπρησμόν ώ ψυχή, φεύγε Σοδόμων καύσιν, φεύγε φθοράν θείας φλογώσεως.

Ἐξομολογούμαί σοι Σωτήρ. Ἡμαρτόν σοι ἀμέτρως, ἀλλ' ἄνες ἄφες μοι, ως εὐσπλαγχνος.

Ἡμαρτόν σοι ὁ μόνος ἐγώ, ἡμαρτον υπέρ πάντας, Χριστέ Σωτήρ μή υπερίδης με.

Σύ εἰ ο Ποιμήν ο καλός, ζήτησόν με τόν ἄρνα, καί πλανηθέντα μή παρίδης με.

Σύ εἰ ο γλυκύς Ἰησοῦς, σύ εἰ ο Πλαστουργός μου, εν σοί Σωτήρ δικαιωθήσομαι.

Ἁγία Τριάς, ο Θεός, ἐλέησον ημάς

Ὡ Τριάς Μονάς ο Θεός, σώσον ημάς εκ πλάνης, καί πειρασμῶν καί περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Χαίρε θεοδόχε Γαστήρ, χαίρε θρόνε Κυρίου, χαίρε η Μήτηρ τῆς ζωῆς ημών.

Ἄλλος Εἰρμός

Στερέωσον Κύριε, ἐπί τήν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, σαλευθείσαν τήν καρδίαν μου, ὅτι ὁ μόνος ἅγιος υπάρχεις καί Κύριος. (Δίς)

Πηγῆν ζωῆς κέκτημαι, σέ τού θανάτου τόν καθαιρέτην, καί βοῶ σοι εκ καρδίας μου,

πρό τού τέλους. Ἡμαρτον ἰλάσθητι σώσόν με.

Τούς ἐπί Νώε Σωτήρ, ἠσελγηκότας ἐμιμησάμην, τήν ἐκείνων κληρωσάμενος, καταδίκην, ἐν κατακλυσμῷ καταδύσεως.

Ἡμάρτηκα Κύριε, ἠμάρτηκά σοι ἰλάσθητί μοι, οὐ γάρ ἐστίν ὅς τις ἠμαρτεν, ἐν ἀνθρώποις, ὄν οὐχ υπερέβην τοῖς πταιίσμασι.

Τόν Χάμ ἐκείνον ψυχῆ, τόν πατραλοῖαν μιμησαμένη, τήν αἰσχύνην οὐκ ἐκάλυψας, τού πλησίον, ὀπισθοφανῶς ἀνακάμψασα.

Τήν εὐλογίαν τού Σήμ, οὐκ ἐκληρώσω ψυχῆ ἀθλία, οὐ πλατεῖαν τήν κατάσχεσιν, ὡς Ἰάφεθ, ἔσχες ἐν τῇ γῆ τῆς ἀφέσεως.

Ἐκ γῆς Χαρράν ἐξελθε, τῆς ἀμαρτίας ψυχῆ μου, δεύρο εἰς γῆν ρέουσαν αἰίζων, ἀφθαρσίαν, ἦν ὁ Ἀβραάμ ἐκληρώσατο.

Τόν Ἀβραάμ ἤκουσας, πάλαι ψυχῆ μου καταλιπόντα, γῆν πατρώαν, καί γενόμενον, μετανάστην, τούτου τήν προαίρεσιν μίμησαι.

Ἐν τῇ δρυϊ τῇ Μαμβρή, φιλοξενήσας ὁ Πατριάρχης, τούς Ἀγγέλους ἐκληρώσατο, μετά γήρας, τῆς επαγγελίας τό θήραμα.

Τόν Ἰσαάκ τάλαινα, γνούσα ψυχῆ μου καινήν θυσίαν, μυστικῶς ὀλοκαρπούμενον, τῷ Κυρίῳ, μίμησαι αὐτοῦ τήν προαίρεσιν.

Τόν Ἰσραήλ ἤκουσας, νήφε ψυχῆ μου ἐκδιωχθέντα, ὡς παιδίσκης ἀποκύημα, βλέπε μήπως, ὁμοίον τι πάθης λαγνεύουσα.

Τῇ Ἄγαρ πάλαι ψυχῆ, τῇ Αἰγυπτία παρωμοιώθης, δουλωθείσα τήν προαίρεσιν, καί τεκούσα, νέον Ἰσμαήλ, τήν αὐθάδειαν.

Τήν Ἰακώβ κλίμακα, ἔγνωσ ψυχῆ μου δεικνυομένην, ἀπό γῆς πρός τά οὐράνια, τί μή ἔσχες, βάσιν ἀσφαλή, τήν εὐσέβειαν;

Τόν Ἱερέα Θεοῦ, καί βασιλέα μεμονωμένον, τού Χριστοῦ τό ἀφομοίωμα, τού ἐν κόσμῳ, βίου ἐν ἀνθρώποις μιμήθητι.

Μή γένη στήλη ἀλός, ψυχῆ στραφείσα εἰς τά ὀπίσω, τό ὑπόδειγμα φοβεῖτω σε, τῶν Σοδόμων, ἄνω εἰς Σηγῶρ διασώθητι.

Τόν ἐμπρησμόν, ὡσπερ Λῶτ, φεύγε ψυχῆ μου τῆς ἀμαρτίας, φεύγε Σόδομα καί Γόμορρα. φεύγε φλόγα, πάσης παραλόγου ορέξεως.

Ἐλέησον Κύριε, ἐλέησόν με ἀναβοῶ σοι, ὅτε ἤξεις μετ' Ἀγγέλων σου, ἀποδοῦναι, πάσι κατ' ἀξίαν τῶν πράξεων.

Τήν δέησιν Δέσποτα, τῶν σέ υμνούντων μή ἀπορρίψης, ἀλλ' οἰκτεῖρησον φιλόανθρωπε, καί παράσχου, πίστει αἰτουμένοις τήν ἄφεσιν.

Ὁσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε υπέρ ἡμῶν

Συνέχομαι κλύδωνι, καί τρικυμία Μητερ πταισιμάτων, ἀλλ' αὐτή με νῦν διάσωσον, καί πρός ὄρμον, θείας μετανοίας εἰσάγαγε.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ικέσιον δέησιν, νυνί Οσία προσαγαγούσα, πρὸς τήν εὐσπλαγχνον πρεσβεία σου, Θεοτόκον, ἀνοιξόν μοι θείας εισόδους σου.

Ἄγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ταίς σαίς λιταίς δώρησαι, καμοί τήν λύσιν τών οφλημάτων, ὦ Ανδρέα Κρήτης Πρόεδρε, μετανοίας, σύ μυσταγωγός γάρ πανάριστος.

Δόξα...

Μονάς απλή ἀκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη υποστάσεων, ἡμᾶς σώσον, πίστει προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν ἐκ Πατρός ἀχρονον, Υἱόν ἐν χρόνῳ Θεογεννήτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον θαύμα! μείνασα Παρθένος θηλάζουσα.

Ειρμός

Στερέωσον Κύριε, ἐπί τήν πέτραν τών ἐντολών σου, σαλευθείσαν τήν καρδίαν μου, ὅτι μόνος ἅγιος ὑπάρχεις καί Κύριος.

Κάθισμα Ποίημα Ἰωσήφ

Ἦχος πλ. δ' Ἀνέστης ἐκ νεκρών

Φωστήρες θεαυγείς, τού Σωτήρος αὐτόπται, φωτίσατε ἡμᾶς, τούς ἐν σκότει τού βίου, ὅπως ὡς ἐν ἡμέρα, νύν εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, φέγγει τῆς ἐγκρατείας, νυκτώδη πάθη ἀποδιώκοντες, καί τά λαμπρά κατίδωμεν Χριστοῦ Παθήματα χαίροντες.

Ἐτερον, Ποίημα Θεοδώρου

Δόξα... Τό προσταχθέν

Τών Ἀποστόλων δωδεκάς ἡ θεόλεκτος, ἱκετηρίαν τῷ Χριστῷ νύν προσάγαγε, τό Νηστείας στάδιον πάντας διανύσαι, τελούντας ἐν κατανύξει τᾶς προσευχᾶς, ποιούντας ἐν προθυμίᾳ τᾶς ἀρετᾶς, ὅπως οὕτω προφθάσωμεν, ἰδεῖν Χριστοῦ τού Θεοῦ τήν ἐνδοξον Ἀνάστασιν, δόξαν αἶνον, προσάγοντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν ἀπερίληπτον Θεοῦ Υἱόν καί Λόγον, ἀνερμηνεύτως υπέρ νούν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεοτόκε ἰκέτευε σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, εἰρήνην τῇ Οἰκουμένη ἐλικρινή, βραβεύσαι, καί τών πταισμάτων δούναί ἡμῖν, πρό τού τέλους συγχώρησιν, καί Βασιλείας οὐρανῶν, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, ἀξιῶσαι τούς δούλους σου.

Τριώδιον Ποίημα Ἰωσήφ

Ὠδή δ' Ἦχος πλ. δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Ἀπόστολοι τού Χριστοῦ, πρεσβεύσατε υπέρ ημών

Ἐγκρατεία συζήσαντες, οἱ πεφωτισμένοι Χριστοῦ Ἀπόστολοι, ἐγκρατείας τόν καιρόν ἡμῖν, μεσιτείας θείας εὐμαρίζουσι.

Δωδεκάχορδον ὄργανον, μέλος ἐκελάδησε τό σωτήριον, Μαθητῶν χορός ὁ ἐνθεος, πονηρά συγγέων μελωδήματα.

Επομβρίαις τού Πνεύματος, πάσαν τήν υφήλιον κατηρδεύσατε, τόν αὐχμόν ἀποδιώξαντες, τῆς πολυθείας Παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον

Ταπεινώσασα σώσόν με, τόν υψηλοφρόνως πολιτευσάμενον, ἡ τεκούσα τόν υψώσαντα, τήν ταπεινωθείσαν φύσιν Πάναγνε.

Ἐτερον Τριώδιον Ποίημα Θεοδώρου

Εἰρμός ἄλλος

Εἰσακήκοα Κύριε, τήν ἀκοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τά ἔργα σου, καί ἐδόξασα

τό κράτος σου Δέσποτα.

Απόστολοι τού Χριστού, πρεσβεύσατε υπέρ ημών

Αποστόλων η πάνσεπτος, χοροστασία τώ πάντων Κτίστη, δυσωπούσα παρακλήθητι, ελεήσει ημάς τούς ανευφημούντάς σε.

Ως εργάται υπάρχοντες, Χριστού Απόστολοι πάντα Κόσμον θείω λόγω γεωργήσαντες, προσηγάγετε καρπούς αυτώ πάντοτε.

Αμπελών εγενήθητε, Χριστώ τώ όντως ηγαπημένω, τόν γάρ οίνον τόν τού Πνεύματος, εξεβλύσατε τώ Κόσμω Απόστολοι.

Δόξα...

Υπεράρχιε σύμμορφε, πανσθενεστάτη Τριάς αγία, Πάτερ Λόγε Πνεύμα άγιον, Θεέ φώς καί ζωής, φύλαττε τήν ποιμνην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πυρίμορφε, χαίρε λυχνία λαμπαδηφόρε, χαίρε όρος αγιάσματος, κιβωτέ τής ζωής, Αγίων αγία σκηνή.

**Ωδή δ'
Ο Ειρμός**

Ακήκοεν ο Προφήτης, τήν έλευσίν σου Κύριε, καί εφοβήθη, ότι μέλλεις εκ Παρθένου τίκτεσθαι, καί ανθρώποις δείκνυσθαι καί έλεγεν. Ακήκοα τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε. (Δίς)

Τά έργα σου μή παρίδης, τό πλάσμα σου μή παρόψη Δικαιοκρίτα, ει καί μόνος ήμαρτον ως άνθρωπος, υπέρ πάντα άνθρωπον Φιλάνθρωπε, αλλ' έχεις ως Κύριος πάντων τήν εξουσίαν, αφιέναι αμαρτήματα.

Εγγίζει ψυχή τό τέλος, εγγίζει καί ου φροντίζεις, ουχ ετοιμάζη. Ο καιρός συντέμνει, διανάστηθι, εγγύς επί θύραις ο Κριτής εστιν, ως όναρ, ως άνθος ο χρόνος τού βίου τρέχει, τί μάτην ταραττόμεθα;

Ανάνησον ώ ψυχή μου, τάς πράξεις σου άς ειργάσω αναλογίζου, καί ταύταις επ' όψει προσάγαγε, καί σταγόνας στάλαξον δακρύων σου, ειπέ παρρησία τάς πράξεις, τάς ενθυμήσεις, Χριστώ, καί δικαιώθητι.

Ου γέγονεν εν τώ βίω, αμάρτημα ουδέ πράξις, ουδέ κακία, ήν εγώ Σωτήρ ουκ επλημέλησα, κατά νούν καί λόγον, καί προαίρεσιν, καί θέσει, καί γνώμη, καί πράξει εξαμαρτήσας, ως άλλος ουδείς πώποτε.

Εντεύθεν καί κατεκρίθην, εντεύθεν κατεδικάσθην εγώ ο τάλας, υπό τής οικείας συνειδήσεως, ής ουδέν εν κόσμω βιαιότερον. Κριτά λυτρωτά μου καί γνώστα, φείσαι καί ρύσαι, καί σώσόν με τόν δείλαιον.

Η κλίμαξ ήν είδε πάλαι, ο μέγας εν Πατριάρχαις, δείγμα ψυχή μου, πρακτικής υπάρχει επιβάσεως, γνωστικής τυγχάνει αναβάσεως, ει θέλεις ούν πράξει, καί γνώσει καί θεωρία, βιούν ανακαι νίσθητι.

Τόν καύσωνα τής ημέρας, υπέμεινε δι' ένδειαν ο Πατριάρχης καί τόν παγετόν τής νυκτός ήνεγκε, καθ' ημέραν κλέμματα ποιούμενος, ποιμαίνων, πυκτεύων, δουλεύων, ίνα τάς δύο, γυναίκας εισαγάγηται.

Γυναίκας μοι δύο νόει, τήν πράξιν τε καί τήν γνώσιν εν θεωρία, τήν μέν Λείαν, πράξιν

ως πολύτεκνον, τήν Ραχήλ δέ, γνώσιν ως πολύπονον, καί γάρ άνευ πόνων, ου πράξις, ου θεωρία, ψυχή κατορθωθήσεται.

Γρηγόρησον ώ ψυχή μου, αρίστευσον ως ο μέγας εν Πατριάρχαις, ίνα κτήση πράξιν μετά γνώσεως, ίνα χρηματίσης νούς ορών τόν Θεόν, καί φθάσης τόν άδυτον γνώφον εν θεωρία, καί γένη μεγαλέμπορος.

Τούς δώδεκα Πατριάρχας, ο μέγας εν Πατριάρχαις παιδοποιήσας, μυστικώς εστήριξέ σοι κλίμακα, πρακτικής ψυχη μου αναβάσεως, τούς παίδας, ως βάθρα, τάς βάσεις, ως αναβάσεις, πανσόφως υποθέμενος.

Ησαύ τόν μεμισημενον, ζηλούσα ψυχή, απέδου τώ πτερνιστή σου, τά τού πρώτου κάλλους πρωτοτόκια, καί τής πατρικής ευχής εξέπεσας, καί δίς επτερνίσθης αθλία, πράξει καί, γνώσει, διό νύν μετανόησον.

Εδώμ ο Ησαύ εκλήθη, δι' άκραν θηλυμανίας επιμιξίαν, ακρασία γάρ αεί πυρούμενος, καί ταίς ηδοναίς κατασπιλούμενος. Εδώμ ωνομάσθη, ό λέγεται θερμασία, ψυχής φιλαμαρτήμονος.

Ιώβ τόν επί κοπρίας, ακούσασα ώ ψυχή μου δικαιωθέντα, τήν αυτού ανδρείαν ουκ εζήλωσας, τό στερρόν ουκ έσχες τής προθέσεως, εν πάσιν οίς έγνως, οίς οίδας, οίς επειράσθης, αλλ' ώφθης ακαρτέρητος.

Ο πρότερον επί θρόνου, γυμνός νύν επί κοπρίας καθηλωμένος, ο πολός εν τέκνοις καί περιβλεπτος, άπαις αφαιρέοικος αιφνίδιον, παλάτιον γάρ τήν κοπρίαν, καί μαργαρίτας, τά έλκη ελογίζετο.

Βασίλειον τήν αξίαν, διάδημα καί πορφύραν ημφιεσμένος, πολυκτήμων άνθρωπος καί δίκαιος, πλούτω επιβρίθων καί βοσκήμασιν, εξαίφνης τόν πλούτον, τήν δόξαν, τήν βασιλείαν, πτωχεύσας απεκείρατο.

Ει δίκαιος ήν εκείνος, καί άμεμπτος παρά πάντας, καί ουκ απέδρα, τά τού πλάνου ένεδρα καί σκάμματα, σύ φιλαμαρτήμων ούσα τάλαινα, ψυχή τί ποιήσεις, εάν τι τών αδοκήτων, συμβή επενεχθήναί σοι;

Τό σώμα κατερρυπώθην, τό πνεύμα κατεσπιλώθην, όλως ηλκώθην, αλλ' ως ιατρός Χριστέ αμφότερα, διά μετανοίας μοι θεράπευσον, απόλουσον, κάθαρον, πλύνον, δείξον Σωτήρ μου, χιόνος καθαρώτερον.

Τό Σώμά σου καί τό Αίμα, σταυρούμενος υπέρ παντων, έθηκας Λόγε, τό μεν Σώμα, ίνα αναπλάσης με, τό δε Αίμα, ίνα αποπλύνης με, τό πνεύμα παρέδωκας, ίνα εμέ προσάξης, Χριστέ τώ σώ Γεννήτορι.

Ειργάσω τήν σωτηρίαν, εν μέσω τής γής οικτίρμον, ίνα σωθώμεν, εκουσίως ξύλω ανεσταύρωσαι, η Εδέμ κλεισθείσα ανεώγνυτο, τά άνω, τά κάτω, η κτίσις, τά έθνη πάντα, σωθέντα προσκυνούσί σε.

Γενέσθω μοι κολυμβήθρα, τό Αίμα τό εκ πλευράς σου, άμα καί πόμα, τό πηγάσαν ύδωρ τής αφέσεως, ίνα εκατέρωθεν καθαίρωμαι, χριόμενος, πίνων, ως χρίσμα καί πόμα Λόγε, τά ζωηρά σου λόγια.

Γυμνός ειμι τού Νυμφώνος, γυμνός ειμι καί τού γάμου, άμα καί δείπνου, η λαμπάς

εσβέσθη ως ανέλαιος, η παστάς εκλείσθη μοι καθεύδοντι, τό δείπνον εβρώθη, εγώ δέ χείρας καί πόδας, δεθείς έξω απέρριμμα.

Κρατήρα η Εκκλησία, εκτήσατο τήν Πλευράν σου τήν ζωηφόρον, εξ ής ο διπλούς ημίν εξέβλυσε, κρουνός τής αφέσεως καί γνώσεως, εις τύπον τής πάλαι, τής νέας, τών δύω άμα, Διαθηκών Σωτήρ ημών.

Ο χρόνος ο τής ζωής μου, ολίγος καί πλήρης πόνων καί πονηρίας, αλλ' εν μετανοία με παράλαβε, καί εν επιγνώσει ανακάλεσαι μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τού αλλοτρίου. Σωτήρ αυτός με οίκτειρον.

Υπήγορος νύν υπάρχω, θρασύς δέ καί τήν καρδίαν, εική καί μάτην, μή τώ Φαρισαίω συγκαταδικάσης με, μάλλον τού Τελώνου τήν ταπείνωσιν, παράσχου μοι μόνε οικτίρμον, δικαιοκρίτα, καί τούτω συναρίθμησον.

Εξήμαρτον ενυβρίσας, τό σκεύος τό τής σαρκός μου, οίδα οικτίρμον, αλλ' εν μετανοία με παράλαβε, καί έν επιγνώσει ανακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τού αλλοτρίου. Σωτήρ αυτός με οίκτειρον.

Αυτείδωλον εγενόμην, τοίς πάθεσι τήν ψυχήν μου καταμολύνας, αλλ' έν μετανοία με παράλαβε, καί εν επιγνώσει ανακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τού αλλοτρίου. Σωτήρ αυτός με οίκτειρον.

Ουκ ήκουσα τής φωνής σου, παρήκουσα τής γραφής σου τού Νομοθέτου, αλλ' εν μετανοία με παράλαβε, καί εν επιγνώσει ανακάλεσαι, μή γένωμαι κτήμα, μή βρώμα τού αλλοτρίου, Σωτήρ αυτός με οίκτειρον.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ασώματον πολιτείαν, εν σώματι μετελθούσα, χάριν Οσία, πρός Θεού μεγίστην όντως είληφας, τών πιστώσ τιμώντων σε προϊστασο, διό δυσωπούμεν, παντοίων πειρατηρίων, ημάς ευχαίς σου λύτρωσαι.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Μεγάλων ατοπημάτων, εις βάθος κατενεχθείσα, ου κατεσχέθης, αλλ' ανέδραμες λογισμώ κρείττονι, πρός τήν ακροτάτην διαπράξεως, σαφώς αρετήν παραδόξως, Αγγέλων φύσιν, Μαρία καταπλήξασα.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ανδρέα Πατέρων κλέος, ευχαίς σου μή επιλάθη καθικετεύων, παρεστώς Τριάδα τήν υπέρθεον, όπως λυτρωθώμεν τής κολάσεως, οι πόθω προστάτην σε θείον, επικαλούντες, τό Κρήτης εγκαλλώπισμα.

Δόξα...

Αμέριστον τή ουσία, ασύγχυτον τοίς προσώποις θεολογώ σε, τήν Τριαδικήν μίαν θεότητα, ως Ομοβασίλειον καί σύνθρονον, βώ σοι τό Άσμα, τό μέγα, τό εν υψίστοις, τρισσώς υμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Καί τίκτεις καί παρθενεύεις, καί μένεις δι' αμφοτέρων, φύσει Παρθένοσ, ο τεχθείς καινίζει νόμους φύσεως, η νηδύς δέ κύει μή λοχεύουσα, Θεός όπου θέλει, νικάται φύσεως τάξις. ποιεί γάρ όσα βούλεται.

**Ωδή ε'
Ο Ειρμός**

Εκ νυκτός ορθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί οδήγησον καμέ, εν τοίς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτήρ, ποιείν τό θέλημά σου. (Δίς)

Εν νυκτί τόν βίον μου διήλθον αεί, σκότος γάρ γέγονε, καί βαθείά μοι αχλός, η νύξ τής αμαρτίας, αλλ' ως ημέρας υιόν, Σωτήρ ανάδειξόν με.

Τόν Ρουβίμ μιμούμενος ο τάλας εγώ, έπραξα άθεσμον, καί παράνομον βουλήν, κατά Θεού Υφίστου, μιάνας κοίτην εμήν, ως τού πατρός εκείνος.

Εξομολογούμαί σοι Χριστέ Βασιλεύ. Ήμαρτον ήμαρτον, ως οι πρίν τώ Ιωσήφ, αδελφοί πεπρακότες, τόν τής αγνείας καρπόν, καί τόν τής σωφροσύνης.

Υπό τών συγγόνων η δικαία ψυχή, δέδοτο πέπρατο, εις δουλείαν ο γλυκύς, εις τύπον τού Κυρίου, αυτή δέ όλη ψυχή, επράθης τοίς κακοίς σου.

Ιωσήφ τόν δίκαιον, καί σώφρονα νούν, μίμησαι τάλαινα, καί αδόκιμε ψυχή, καί μή ακολασταί νου, ταίς παραλόγοις ορμαίς, αεί παρανομούσα.

Ει καί λάκκω ώ κησε ποτέ Ιωσήφ, Δέσποτα Κύριε, αλλ' εις τύπον τής Ταφής, καί τής Εγέρσεώς σου, εγώ δέ τί σοι ποτέ, τοιούτο προσενέγκω;

Τού Μωσέως ήκουσας τήν θήβην ψυχή, ύδασι, κύμασι φερομένην ποταμού, ως εν θαλάμω πάλαι, φυγούσαν δράμα πικρόν, βουλής Φαραωνίτου.

Ει τας μαίας ήκουσας κτει νούσας ποτέ, άνη βον τάλαινα, τήν αρρενωπόν ψυχή, τής σωφροσύνης πράξιν, νύν ως ο μέγας Μωσής, τιθηνού τήν σοφίαν.

Ως Μωσής ο μέγας τόν Αιγύπτιον νούν, πλήξασα τάλαινα, ουκ απέκτεινας ψυχή, καί πώς οικήσεις λέγε, τήν έρημον τών παθών, διά τής μετανοίας;

Τάς ερήμους ώκησεν ο μέγας Μωσής, δεύρο ίνα καί τής δέ μίμησαι, τήν αυτού διαγωγήν, εν βάτω, θεοφανείας ψυχή, εν θεωρία γένη.

Τήν Μωσέως ράβδον εικονίζου ψυχή, πλήττουσαν θάλασσαν, καί πηγνύουσαν βυθόν, τύπω Σταυρού τού θείου, δι' ου δυνήση καί σύ, μεγάλα εκτελέσαι.

Ααρών προσέφερε τό πύρ τώ Θεώ, άμωμον άδολον, αλλ' οφνει, καί Φινεές, ως σύ ψυχή προσήγον, αλλότριον τώ Θεώ, ρερυπωμένον βίον.

Ως βαρύς τήν γνώμην Φαραώ τώ πικρώ, γέγονα Κύριε, Ιαωνής καί Ιαμβρής τήν ψυχήν καί τό σώμα, καί υποβρύχιος νούς, αλλά βοήθησόν μοι.

Τώ πηλώ συμπέφυρμαι ο τάλας τόν νούν, πλύνόν με Δέσποτα, τώ λουτήρι τών εμών, δακρύων δέομαί σου, τήν τής σαρκός μου στολήν, λευκάνας ως χιόνα.

Εάν ερευνησω μου τά έργα Σωτήρ, άπαντα άνθρωπον, υπερβάντα εμαυτόν, ορώ ταίς αμαρτίαις, ότι εν γνώσει φρενών, ήμαρτον, ουκ αγνοία.

Φείσαι φείσαι Κύριε, τού πλάσματός σου. Ήμαρτον άνες μοι, ο τή φύσει καθαρός, αυτός υπάρχων μόνος, καί άλλος πλήν σου ουδείς, υπάρχει έξω ρύπου.

Δι' εμέ Θεός ών εμορφώθης εμέ, έδειξας θαύματα, ιασάμενος λεπρούς, καί παραλύτους σφίγξας, Αιμόρρου στήσας Σωτήρ, αφή κρασπέδου ρύσιν.

Τήν Αιμόρρουν μιμησαι αθλία ψυχή πρόσδραμε κράτησον, τού κρασπέδου τού Χριστού,

ίνα ρυσθής μαστίγων, ακούσης δέ παρ' αυτού Η πίστις σου σέσωκέ σε.

Τήν χαμαί συγκύπτουσαν μιμού ώ ψυχή, πρόσελθε, πρόσπεσον, τοίς ποσί τού Ιησού, ίνα σε ανορθώση, καί βηματίσεις ορθώς, τάς τριβους τού Κυρίου.

Ει καί φρέαρ Δέσποτα υπάρχουν βαθύ, βλύσον μοι νάματα, εξ αχράντων σου φλεβών, ίν' ως η Σαμαρείτις, μηκέτι πίνων διψώ, ζωής γάρ ρείθρα βρύεις.

Σιλιάμ γενέσθω μοι τά δάκρυά μου, Δέσποτα Κύριε, ίνα νίψωμαι καγώ, τάς κόρας τής καρδιάς, καί ίδω σε νοερώς, τό φώς τό πρό αιώνων.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ασυγκρίτω έρωτι πανόλβιε, ξύλον ποθήσασα, προσκυνήσαι τού Σταυρού, ηξιώσαι τού πόθου, αξίωσον ούν καμέ, τυχείν τής άνω δόξης.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ρείθρον Ιορδάνειον περάσασα, εύρες ανάπαυσιν, τήν ανώδυνον σαρκός, ηδονήν εκφυγούσα, ής καί ημάς εξελού, σαίς προσευχαίς Οσία.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ως ποιμένων άριστον Αωδρέα σόφε, πρόκριτον όντα σε, πόθω δέομαι πολλώ, καί φόβω σαίς πρεσβείαις, τής σωτηρίας τυχείν, καί ζωής αιμίου.

Δόξα...

Σέ Τριάς δοξάζομεν τόν ένα Θεόν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Πατήρ, ο Υιός καί τό Πνεύμα, απλή ουσία Μονάς, αεί προσκυνουμένη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ σου ημφιάσατο τό φύραμά μου, άφθορε άνανδρε, Μητροπάρθενε Θεός, ο κτίσας τούς αιώνας, καί ήνωσεν εαυτώ, τήν τών ανθρώπων φύσιν.

Ωδή ς'

Ο Ειρμός

Εβόησα εν όλη καρδιά μου, πρός τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν εκ φθοράς τήν ζωήν μου. (Δίς)

Τά δάκρυα Σωτήρ τών ομμάτων μου, καί τούς εκ βάθους στεναγμούς, καθαρώς προσφέρω, βοώσης τής καρδιάς, ο Θεός ημάρτηκά σοι, ιλάσθητί μοι.

Εξένευσας ψυχή τού Κυρίου σου, ώσπερ Δαθάν καί Αβειρών, αλλά φείσαι κράξον, εξ Άδου κατωτάτου, ίνα μή τό χάσμα, τής γής σε συγκαλύψη.

Ως δάμαλις ψυχή παροιστήσασα, εξωμοιώθης τώ Εφραίμ, ως δορκάς εκ βρόχων, ανάσωσον τόν βίον, πτερωθείσα πράξει, καί νώ καί θεωρία.

Η χείρ ημάς Μωσέως πιστώσεται, ψυχή πώς δύναται Θεός, λεπρωθέντα βίον, λευκάναι καί καθάραι, καί μή απογνώς σεαυτήν, κάν ελεπρώθης.

Τά κύματα, Σωτήρ τών πταισμάτων μου, ως εν θαλάσση Ερυθρά, επαναστραφέντα, εκάλυπέ με άφνω, ως τούς Αιγυπτίους, ποτέ καί τούς τριστάτας.

Αγνώμονα, ψυχή τήν προαίρεσιν, έσχες ως πρίν ο Ισραήλ, τού γάρ θείου μάνα, προέκρινας αλόγως, τήν φιλήδονον, τών παθών αδηφαγίαν.

Τά ύεια, κρέα καί τούς λέβητας, καί τήν Αιγύπτιον τροφήν, τής επουρανίου, προέκρινας ψυχή μου ως ο πρίν αγνώμων, λαός εν τή ερήμω.

Τά φρέατα, ψυχή προετίμησας, τών Χαναναίων εννοιών, τής φλεβός τήν πέτραν, εξ ής ο τής σοφίας, ως κρατήρ προχέει, κρουνοός θεολογίας.

Ως έπληξε, Μωσής ο θεράπων σου, ράβδω τήν πέτραν τυπικώς, τήν ζωοποιόν σου, Πλευράν προδιετύπου, εξ ής πάντες πόμα, ζωής Σωτήρ αντλούμεν.

Ερεύνησον, ψυχή κατασκόπευσον, ως Ιησούς ο τού Ναυή, τής κληροδοσίας, τήν γήν οποία εστί, καί κατοίκησον, εν αυτή δι' ευνομίας.

Ανάστηθι, καί καταπολέμησον, ως Ιησούς τόν Αμαλήκ, τής σαρκός τά πάθη, καί τούς Γαβαωνίτας, τούς απατηλούς λογισμούς, αεί νικώσα.

Διάβηθι, τού χρόνου τήν ρέουσαν, φύσιν ως πρίν η Κιβωτός, καί τής γής εκείνης, γενού εν κατασχέσει, τής επαγγελίας ψυχή, Θεός κελεύει.

Ως έσωσας, τόν Πέτρον βοήσαντα, σώσον προφθάσας με Σωτήρ, τού θηρός με ρύσαι, εκτείνας σου τήν χείρα, καί ανάγαγε τού βυθού τής αμαρτίας.

Λιμένα σε, γινώσκω γαλήνιον, Δέσποτα Δέσποτα Χριστέ, αλλ' εκ τών αδύτων, βυθών τής αμαρτίας, καί τής απογνώσεώς με, προφθάσας ρύσαι.

Εγώ ειμι, Σωτήρ ήν απώλεσας, πάλαι βασίλειον δραχμήν, αλλ' ανάψας λύχνον, τόν Πρόδρομόν σου Λόγε, αναζήτησον, καί ευρέ τήν σήν εικόνα.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ίνα παθών, φλογμόν κατασβέσης, δακρύων έβλυζες αεί, οχετούς Μαρία, ψυχήν πυρπολουμένην, ών τήν χάριν νέμοις, καμοί τώ σώ οικέτη.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Απάθειαν, εκτήσω ουράνιον, δι' ακροτάτης επί γής, πολιτείας, Μήτηρ, διό τούς σέ υμνούντας, εκ παθών ρυσθήναι, πρεσβείαις σου δυσώπει.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Τής Κρήτης σε, Ποιμένα καί πρόεδρον, καί Οικουμένης πρεσβευτήν, εγνωκώς προστρέχω, Ανδρέα καί βοώ σοι. Εξελού με Πάτερ, βυθού τής αμαρτίας.

Δόξα...

Τριάς ειμί, απλή αδιαίρετος, διαιρετή προσωπικώς, καί Μονάς υπάρχω, τή φύσει ηνωμένη. Ο Πατήρ φησι, καί Υιός καί θεϊόν Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η μήτρα σου, Θεόν ημίν έτεκε, μεμορφωμένον καθ' ημάς, αλλ' ως Κτίστην πάντων, δυσώπει Θεοτόκε, ίνα ταίς πρεσβείαις, ταίς σαίς δικαιωθώμεν.

Ο Ειμός

Εβόησα εν όλη καρδιά μου, προς τόν οικτίρμονα Θεόν, καί επήκουσέ μου εξ Άδου κατωτάτου, καί ανήγαγεν εκ φθοράς τήν ζωήν μου.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. β'

Ψυχή μου ψυχή μου, ανάστα, τί καθεύδεις; τό τέλος εγγίζει, καί μέλλεις θορυβείσθαι, ανάνηψον ούν, ίνα φείσηταί σου Χριστός ο Θεός, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών.

Ο Οίκος

Τό τού Χριστού ιατρείον βλέπων ανεωγμένον, καί τήν εκ τούτου τώ Αδάμ πηγάζουσαν υγείαν, έπαθεν, επλήγη ο διάβολος, καί ως κινδυνεύων ωδύρετο, καί τοίς αυτού φίλοις ανεβόησε, τί ποι ήσω τώ Υιώ τής Μαρίας; κτείνει με ο Βηθλεεμίτης, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Πέμπτη τῆς πέμπτης Εβδομάδος τῶν Νηστειῶν, κατά τήν αρχαίαν παράδοσιν, ψάλλομεν τήν Ακολουθίαν τοῦ Μεγάλου καί κατανυκτικοῦ Κανόνος.

Στίχοι

- Τρόπους, Ἰησοῦ, κατανύξεως δίδου,
- Ἄδουσι νυνί Κανόνα σοι τόν Μέγαν.

Ταίς τοῦ αγίου Ανδρέου πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον καί σώσον ἡμάς.

Ἦχος πλ. β'

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου
Ληστήν τοῦ Παραδείσου Χριστέ πολίτην, ἐπί Σταυροῦ σοι βοήσαντα, τό Μνήσθητί μου προαπειργάσω, αὐτοῦ τῆς μετανοίας αξίωσον καμέ τόν ανάξιον.

Μακάριοι οἱ πτωχοί τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Ουρανῶν
Τόν Μανωῆ ακοῦεις πάλαι ψυχῇ μου, Θεοῦ ἐν φαντασίᾳ γενόμενον, καί τόν ἐκ στεῖρας τότε λαβόντα, καρπὸν ἐπαγγελίας, αὐτοῦ τό εὐσεβές μνησώμεθα.

Μακάριοι οἱ πενθῶντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται
Τήν τοῦ Σαμψῶν ζηλώσασα ραθυμίαν, τήν δόξαν ἀπεκείρω τῶν ἔργων σου, ψυχῇ προδοῦσα τοῖς αλλοφύλοις, διὰ φιληδονίας, τήν σώφρονα ζωῆν καί μακάριον.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τήν γῆν
Ο πρὶν ἐν σιαγόνι ὄνου νικήσας, τοὺς αλλοφύλους νύν παρανάλωμα, τῆς ἐμπαθοῦς λαγνείας ευρέθη, ἀλλ' ἐκφυγε ψυχῇ μου, τήν μίμησιν, τήν πράξιν, τήν χαύνωσιν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καί διψῶντες τήν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται
Βαράκ καί Ἰεφθάε οἱ στρατιάρχαι, κριταὶ τοῦ Ἰσραὴλ προεκρίθησαν, μεθ' ὧν Δεβόρρα ἡ ἀρρενόφρων, αὐτῶν ταίς ἀριστείαις, ψυχῇ ἀρρενωθείσα κρατύνθητι.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται
Τήν ἰαήλ ἀνδρείαν ἐγνώσ ψυχῇ μου, τήν τόν Σισάρα πρὶν σκολοπίσασαν, καί σωτηρίαν ἐργασαμένην, τόν πάσσαλον ακοῦεις, δι' οὐ σοι ο Σταυρός εἰκονίζεται.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τόν Θεόν ὄψονται
Θύσον ψυχῇ θυσίαν ἐπαινουμένην, πράξιν ὡς θυγατέρα προσάγαγε, τῆς Ἰεφθάε καθαρωτέραν, καί σφάξον ὡσπερ θύμα, τά πάθη τῆς σαρκός τῷ Κυρίῳ σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ Υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται
Τοῦ Γεδεῶν τόν πόκον νόει ψυχῇ μου, ἐξ οὐρανοῦ τήν δρόσον υπόδεξαι, καί κύψον ὡσπερ κύων καί πῖε, τό νάμα τό ἐκ νόμου, ρυέν τῇ ἀποθλίψει τοῦ γράμματος.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν

Ἠλεί τοῦ Ἱερέως τήν καταδίκην, ψυχῇ μου ἐπεσπάσω δι' ἔνδειαν, φρενῶν ἀνασχομένην τά πάθη, ἐν σοὶ ὡσπερ ἐκεῖνος, τά τέκνα ἐνεργεῖν τά παράνομα.

Μακάριοι ἐστέ, ὅταν ονειδίσωσιν ὑμᾶς, καί διώξωσι, καί εἰπωσι πᾶν πονηρόν ῥῆμα, καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ
Ἐν τοῖς κριταῖς Λευϊτῆς δι' ἐμμελείας, τήν εαυτοῦ γυναῖκα ταίς δώδωκα, φυλαίς διείλε ψυχῇ μου, ἵνα τό μίσος θριαμβεύσῃ, τό ἐκ Βενιαμίν τό παράνομον.

Χαίρετε καί ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθός ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς
Ἡ φιλοσῶφρων Ἄννα προσευχομένη, τά χεῖλη μὲν ἐκίνει πρὸς αἰνεσιν, φωνῇ δέ ταύτης οὐκ ἐξηγεῖτο, ἀλλ' ὅμως στεῖρα οὐσα, Υἱόν τῆς προσευχῆς τίκτει ἀξίον.

Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου
Ἐν τοῖς κριταῖς ὁ Ἄννης ἐκρίθη γόνος, ὁ μέγας Σαμουήλ, ὃν ἐθρέψατο, ἡ Ἀρμαθέμ ἐν οἴκῳ Κυρίου, αὐτὸν ζήλου ψυχῇ μου, καί κρίναι πρὸς τῶν ἄλλων τά ἔργα σου.

Μνήσθητι ἡμῶν, Δέσποτα, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου
Δαυῖδ εἰς Βασιλέα ἐκλελεγμένος, βασιλικῶς ἐχρίσθη τῷ κέρατι, τοῦ θεοῦ μύρου, σὺ

ούν ψυχή μου, τήν άνω Βασιλείαν ει θέλεις, μύρω χρίσαι τοίς δάκρυσιν.

Μνήσθητι ημών, Άγιε, όταν έλθης εν τή Βασιλεία σου

Ελέησον τό πλάσμα σου Ελεήμον, οίκτειρον τών χειρών σου τό ποίημα, καί φείσαι πάντων ημαρτηκότων, καμού τού υπέρ πάντας, τοίς σοίς υπεριδόντος προστάγμασι.

Δόξα Πατρί, καί Υιώ, καί αγίω Πνεύματι

Ανάρχω καί γεννήσει τε καί προόδω, Πατέρα προσκυνώ τόν γεννήσαντα, Υιόν δοξάζω τόν γεννηθέντα, υμνώ τό συνεκλάμπον Πατρί τε, καί Υιώ, Πνεύμα Άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν υπερ φύσιν Τόκον σου προσκυνούμεν, τήν κατά φύσιν δόξαν τού βρέφους σου, μή διαιρούντες Θεογεννήτορ, ο είς γάρ τώ προσώπω, διττός ομολογείται ταίς φύσεσιν.

Ωδή ζ'

Ο Ειρμός

Ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν ενώπιόν σου, ουδέ συνετηρήσαμεν, ουδέ εποήσαμεν, καθώς ενετείλω ημίν. Αλλά μή παραδώης ημάς εις τέλος, ο τών Πατέρων Θεός. **(Δίς)**

Ημάρτηκα, επλημμέλησα, καί ηθέτησα τήν εντολήν σου, ότι εν αμαρτίαις προήχθην, καί προσέθηκα τοίς μώλωπι τραύμα εμοί, αλλ' αυτός με ελέησον ως εύσπλαγχνος, ο τών Πατέρων Θεός.

Τά κρύφια τής καρδιάς μου, εξηγόρευσά σοι τώ Κριτή μου, ίδε μου τήν ταπεινωσιν, ίδε καί τήν θλίψιν μου, καί πρόσχες τή κρίσει μου νύν, καί αυτός με ελέησον ως εύσπλαγχνος ο τών Πατέρων Θεός.

Σαούλ ποτέ, ως απώλεσε, τού πατρός αυτού ψυχή τας όνους, πάρεργον τό βασίλειον εύρε, πρός ανάρρησιν. Αλλ' όρα μή λάθης σαυτήν, τας κτηνώδεις ορέξεις σου, προκρίνουσα τής βασιλείας Χριστού.

Δαυϊδ ποτέ, ο πατρόθεος, ει καί ήμαρτε διττώς ψυχή μου, βέλει μέν τοξευθείς τής μοιχείας, τώ δέ δόρατι αλους τής τού φόνου ποινης. αλλ' αυτή τά βαρύτερα τών έργων νοσείς, ταίς κατά γνώμην ορμαίς.

Συνήψε μέν, ο Δαυϊδ ποτέ, ανομήματι τήν ανομίαν, φόνω γάρ τήν μοιχείαν εκίρνα, τήν μετάνοιαν ευθύς παραδείξας διπλήν. αλλ' αυτή πονηρότερα ειργάσω, ψυχή, μή μεταγνούσα Θεώ.

Δαυϊδ ποτέ ανεστηλωση, συγγραψάμενος ως εν εικόνη, ύμνον, δι' ού τήν πράξιν ελέγχει, ήν ειργάσατο κραυγάζων. Ελέησόν με, σοί γάρ μόνω εξήμαρτον, τώ πάντων Θεώ, αυτός καθάρισόν με.

Η Κιβωτός, ως εφέρετο, επιδίφριος ο Ζάν εκείνος, ότε ανατραπέντος τού μόσχου, μόνον ήπατο, Θεού επειράθη οργής, αλλ' αυτού τήν αυθάδειαν, φυγούσα ψυχή, σέβου τά θεία καλώς.

Ακήκοας, τού Αβεσσαλώμ, πώς τής φύσεως αντεξανέστη, έγνως τας εναγείς αυτού πράξεις, αίς εξύβρισε, τήν κοίτην Δαυϊδ τού πατρός, αλλ' αυτή εμμήσω, τας αυτού εμπαθείς, καί φιληδόνους ορμάς.

Υπέταξας, τό αδούλωτον, σου αξίωμα τώ σώματί σου, άλλον γάρ, Αχιτόφελ ευρούσα τόν εχθρόν σύ ψυχή, συνήλθες ταίς τούτου βουλαίς. Αλλ' αυτάς διεσκέδασεν, αυτός ο Χριστός, ίνα σύ πάντων σωθής.

Ο Σολομών, ο θαυμάσιος, ο καί χάριτος σοφίας πλήρης, ούτος τό πονηρόν εναντίον, τού Θεού ποτέ, ποιήσας απέστη αυτού, ώ αυτή τόν επάρατόν σου βίον, ψυχή προσαφωμοίωσας.

Ταίς ηδοναίς, εξελκόμενος, τών παθών αυτού κατερρυπούτο, οίμοι! ο εραστής τής σοφίας, εραστής πορνών γυναικών, καί ξένος Θεού, όν αυτή εμιμήσω, κατά νούν ώ ψυχή, ηδυπαθείαις αισχραίς.

Τόν Ροβοάμ, παρεζήλωσας, αλογήσαντα βουλήν πατρών, άμα δέ καί τόν κάκιστον δούλον, Ιεροβοάμ, τόν πρίν αποστάτην ψυχή. Αλλά φεύγε τήν μίμησιν, καί κράζε Θεώ. Ήμαρτον οίκτειρόν με.

Τόν Αχαάβ παρεζήλωσας, τοίς μιάσμασι ψυχή μου, οίμοι! γεγονόςας σαρκικών μολυσμάτων, καταγωγήιον καί σκεύος αισχρόν τών παθών. Αλλ' εκ βάθους σου στέναξον, καί λέγε Θεώ, τάς αμαρτίας σου.

Εκλείσθη σοι, ουρανός ψυχή, καί λιμός Θεού κατέλαβέ σε, ότε τοίς Ηλιού τού θεσβίστου, ως ο Αχαάβ, ηπειθήσας λόγοις ποτέ., Αλλά τή Σαραφθία ομοιώθητι, θρέψον Προφήτου ψυχήν.

Τού Μανασσή, επεσώρευσας, τά εγκλήματα τή προαιρέσει, στήσασα ως βδελύγματα πάθη, καί πληθύνουσα ψυχή, προσωχθίσματα. Αλλ' αυτού τήν μετάνοιαν, ζηλούσα θερμώς, κτήσαι κατάνυξιν.

Προσπίπτω σοι, καί προσάγω σοι, ώσπερ δάκρυα τά ρήματά μου, ήμαρτον, ως ουχ ήμαρτε Πόρνη, καί ηνόμησα, ως άλλος ουδείς επί γής. Αλλ' οικτείρησον Δέσποτα τό ποιήμά σου, καί ανακάλεσαί με.

Κατέχρωσα, τήν εικόνα σου, καί παρέφθειρα τήν εντολήν σου, όλον απημαυρώθη τό κάλλος, καί τοίς πάθεσιν εσβέσθη Σωτήρ η λαμπάς. αλλ' οικτείρας απόδος μοι, ως ψάλλει Δαυϊδ τήν αγαλλίασιν.

Επίστρεψον, μετανόησον, ανακάλυψον τά κεκρυμμένα, λέγε Θεώ τώ τά πάντα ειδότι. Σύ γινώσκεις μου τά κρύφια μόνε Σωτήρ, καί αυτός με ελέησον, ως ψάλλει Δαυϊδ, κατά τό έλεός σου.

Εξέλιπον, αι ημέραι μου, ως ενύπνιον εγειρομένου, όθεν ως Εζεκίας δακρύω, επί κλίνης μου προσθήναί μοι χρόνους ζωής. Αλλά τίς Ησαΐας, παραστήσεταιί μοι ψυχή, ει μή ο πάντων Θεός;

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Βοήσασα, πρός τήν άχραντον, Θεομήτορα πρίν απεκρούσω, λύσσαν παθών βιαίων οχλούντων, καί κατήσχυνας, εχθρόν τόν πτερνίσαντα. Αλλά δός νύν βοήθειαν εκ θλίψεως, καμοί τώ δούλω σου.

Οσία τού Θεού πρέσβευε υπέρ ημών

Όν έστερξας, όν επόθησας, δι' όν έτηξας σάρκας Οσία, αίτησαι νύν Χριστόν υπέρ δούλων, όπως ίλεως γενόμενος πάσιν ημίν, ειρηναίαν κατάστασιν βραβεύσειε, τοίς σεβομένοις αυτόν.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Τής πίστεως εν τή πέτρα με, ταίς πρεσβείαις σου στήριξον Πάτερ, φόβω με τώ ενθέω τειχίζων, καί μετάνοιαν, Ανδρέα παράσχου μοι νύν, δυσωπή σε καί ρύσαί με, παγίδος εχθρών, τών εκζητούντων με.

Δόξα...

Τριάς απλή, αδιαίρετε, Ομοούσιε Μονάς αγία, φώτα καί φώς καί άγια τρία, καί εν άγιον υμνείται Θεός η Τριάς, αλλ' ανύμνησον, δόξασον ζωήν καί ζωάς, ψυχή τόν πάντων Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε, ευλογούμέν σε, προσκυνούμέν σε Θεογεννήτορ, ότι τής αχωρίστου Τριάδος, απεκύησας τόν ένα Υιόν καί Θεόν, καί αυτή προηνώξας ημίν, τοίς εν γή τά επουράνια.

Τά Τριώδια Ωδή η' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

Τόν άναρχον Βασιλέα τής δόξης, όν φρίττουσιν ουρανών αι Δυνάμεις, καί τρέμουσι τών Αγγέλων αι τάξεις, υμνείτε Ιερείς, λαός υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Απόστολοι τού Χριστού, πρεσβεύσατε υπέρ ημών

Ως άνθρακες τού πυρός τού αύλου, συμπλέξατε τά υλώδη μου πάθη, ανάπτοντές μοι νύν, τόν έρωτα τής θείας, Απόστολοι αγάπης.

Τάς σάλπιγγας τάς ευήχους τού Λόγου, τιμήσωμεν, δι' ών πέπτωκε τείχη, ανίδρυτα εχθρού, καί τής θεογνωσίας, εδράσθησαν επάλξεις.

Ινδάματα εμπαθή τής ψυχής μου, συντρίψατε οι ναούς τε καί στήλας, συντρίψαντες εχθρού, Απόστολοι Κυρίου, ναοί ηγιασμένοι.

Θεοτοκίον

Εχώρησας τόν αχώρητον φύσει, εβάστασας τόν βαστάζοντα πάντα, εθήλασας Αγνή, τόν τρέφοντα τήν Κτίσιν, Χριστόν τόν ζωοδότην.

Ειρμός

Τού Πνεύματος τή αρχιτεκτονία, δειμάμενοι πάσαν τήν Εκκλησίαν, Απόστολοι Χριστού, εν ταύτη ευλογείτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Σαλπίσαντες σάλπιγξι τών δογμάτων, κατέστρεψαν οι Απόστολοι πάσαν, πλάνην ιδωλικήν, Χριστόν υπερυπούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Απόστολοι η καλή μετοικία, οι έφοροι Κόσμου, καί τών Ουρανών πολίται, τούς υμάς αεί ανευφημούντας, λυτρώσατε κινδύνων.

Δόξα...

Τρισήλιε παμφαής θεαρχία, ομόδοξε καί ομόθρονε φύσις, Πατήρ ο παντουργός, Υιέ καί θείον Πνεύμα, ύμνώ σε εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως έντιμον καί υπέρτατον θρόνον, υμνήσωμεν τού Θεού τήν Μητέρα, απαύστως οι λαοί, τήν μόνην μετά τόκον, Μητέρα καί Παρθένον.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Ον Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίττει τά Χερουβίμ, καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοή καί κτίσις υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυπούτε εις πάντας τούς αιώνας. (Δίς)

Ημαρτηκότα, Σωτήρ ελέησον, διεγείρόν μου τόν νούν, πρός επιστροφήν, δέξαι μετανοούντα, οικτείρησον βοώντα. Ημαρτόν σοι, σώσον, ηνόμησα, ελέησόν με.

Ο διφρηλάτης, Ηλίας, άρματι, ταίς αρεταίς επιβάς, ως εις ουρανόν, ήγετο υπεράνω, ποτέ τών επιγείων, τούτου ούν ψυχή μου, τήν άνοδον αναλογίζου.

Τού Ιορδάνου, τό ρεΐθρον πρότερον, τή μηλωτή Ηλιού, δι' Ελισσαιέ, έστη ένθα καί ένθα, αυτή δε ώ ψυχή μου, ταύτης ου μετέσχες, τής χάριτος δι' ακρασίαν.

Ο Ελισσαιός, ποτέ δεξάμενος, τήν μηλωτήν Ηλιού, έλαβε διπλήν, χάριν παρά Κυρίου, αυτή δε ώ ψυχή μου, ταύτης ου μετέσχες, τής χάριτος δι' ακρασίαν.

Η Σωμανίτις, ποτέ τόν δίκαιον, εξένισεν ώ ψυχή, γνώμη αγαθή, σύ δε ουκ εισωκίσω, ου ξένον, ουχ οδίτην, όθεν τού νυμφώνος, ριφήση έξω θρηνωδούσα.

Τού Γιεζή, εμιμήσω τάλαινα, τήν γνώμην τήν ρυπαράν, πάντοτε ψυχή, ού τήν φιλαργυρίαν, απώθου κάν εν γήρει, φεύγε τής γεέννης, τό πύρ εκστάσα τών κακών σου.

Σύ τόν Οζίαν, ψυχή ζηλώσασα, τήν τούτου λέπραν εν σοί, έσχες εν διπλώ, άτοπα γάρ λογίζη, παράνομα δε πράττεις, άφες ά κατέχεις, καί πρόσδραμε τή μετανοία.

Τούς Νινευϊτας, ψυχή ακήκοας, μετανοούντας Θεώ, σάκκω καί σποδώ, τούτους ουκ εμιμήσω, αλλ' ώφθης σκαιοτέρα, πάντων τών πρό νόμου, καί μετά νόμον επταικότων.

Τόν εν τώ λάκκω, βορβόρου ήκουσας, Ιερεμίαν ψυχή, πόλιν τήν Σιών, θρήνοις καταβώντα, καί δάκρυα ζητούντα, μίμησαι τόν τούτου, θρηνώδη βίον καί σωθήση.

Ο Ιωνάς, εις θαρσεΐς απέδραμε, προγνούς τήν επιστροφήν, τών Νινευϊτών, έγνω γάρ ως προφήτης, Θεού τήν ευσπλαγχνίαν, όθεν παρεζήλου, τήν προφητείαν μή ψευσθήναι.

Τόν Δανιήλ, εν τώ λάκκω ήκουσας, πώς έφραξεν ώ ψυχή, στόματα θηρών, έγνωκας πώς οι Παΐδες, οι περι Αζαρίαν, έσβεσαν τή πίστει, καμίνου φλόγα καιομένην.

Τής παλαιάς, Διαθήκης άπαντας, παρήγαγόν σοι ψυχή, προς υπογραμμόν, μίμησαι τών δικαίων, τάς φιλοθέους πράξεις, έκφυγε δε πάλιν, τών πονηρών τάς αμαρτίας.

Δικαιοκρίτα, Σωτήρ ελέησον, καί ρύσαί με τού πυρός, καί τής απειλής, ής μέλλω εν τή κρίσει, δικαίως υποστήναι, άνες μοι πρό τέλους, δι' αρετής καί μετανοίας.

Ως ο Ληστής εκβοώ σοι Μνήσθητι, ως Πέτρος κλαίω πικρώς. Άνες μοι Σωτήρ, κράζω ως ο Τελώνης, δακρύω ως η Πόρνη, δέξαι μου τόν θρήνον, καθώς ποτέ τής Χανααναίας.

Τήν σηπεδόνα, Σωτήρ θεράπευσον, τής ταπεινής μου ψυχής, μόνε ιατρέ, μάλαγμά μοι επίθεσ, καί έλαιον καί οΐνον, έργα μετανοίας, κατάνυξιν μετά δακρύων.

Τήν Χανααναΐαν, καγώ μιμούμενος, Ελέησόν με βοώ, τώ Υιώ Δαυΐδ, άπτομαι τού κρασπέδου, ως η Αιμορροούσα, κλαίω ως η Μάρθα, καί Μαρία επί Λαζάρου.

Τό τών δακρύων, Σωτήρ αλάβαστρον, ως μύρον κατακενών, επί κεφαλής, κράζω σοι ως η Πόρνη, τόν έλεον ζητούσα, δέησιν προσάγω, καί άφεισιν αιτώ λαβεΐν με.

Ει καί μηδεΐς, ως εγώ σοι ήμαρτεν, αλλ, όμως δέξαι καμέ, εύσπλαγχνε Σωτήρ, φόβω μετανοούντα, καί πόθω κεκραγότα. Ήμαρτον σοι μόνω, ηνόμησα, ελέησόν με.

Φείσαι Σωτήρ, τού ιδίου πλάσματος, καί ζήτησον ως ποιμήν, τό απολωλός, πρόβατον
πλανηθέντα, εξάρπασον τού λύκου, ποιήσόν με θρέμμα, εν τή νομή τών σών προβάτων.

Όταν Κριτής, καθίσης ως εύπλαγχνος, καί δείξης τήν φοβεράν, δόξαν σου Χριστέ, ώ
ποίος φόβος τότε! καμίνου καιομένης, πάντων δειλιώντων, τό άστεκτον τού βήματός
σου.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Η τού Φωτός, τού αδύτου Μήτηρ σε, φωτίσασα σκοτασμού, έλυσε παθών, όθεν
εισδεδεγμένη, τού Πνεύματος τήν χάριν, φώτισον Μαρία, τούς σέ πιστώς
ανευφημούντας.

Οσία τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Θάυμα καινόν, κατιδών εξίστατο, ο θείος όντως εν σοί, Μήτηρ Ζωσιμάς, Άγγελον γάρ
εώρα, εν σώματι καί θάμβους, όλος επληρούτο, Χριστόν υμνών εις τούς αιώνας.

Άγιε τού Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών

Ός παρρησιαν, έχων πρός Κύριον, Ανδρέα Κρήτης σεπτόν, κλέος δυσωπώ, πρέσβευε
τού δεσμού με, τής ανομίας λύσιν, νύν ευρείν ευχαίς σου, Διδάσκαλε, Οσίων δόξα.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Άναρχε Πάτερ, Υιέ συνάναρχε, Παράκλητε αγαθέ, Πνεύμα τό ευθές, Λόγου Θεού
Γεννήτορ, Πατρός ανάρχου Λόγε, Πνεύμα ζών καί κτίζον. Τριάς Μονάς ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ός εκ βαφής, αλουργίδος Άχραντε, η νοητή πορφυρίς, τού Εμμανουήλ, ένδον εν τή
γαστρί σου, η σάρξ συνεξυφάνθη, όθεν Θεοτόκον, εν αληθεία σέ τιμώμεν.

Αινούμεν, ευλογούμεν καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

Όν Στρατιαί, ουρανών δοξάζουσι, καί φρίττει τά Χερουβίμ, καί τά Σεραφίμ, πάσα πνοή
καί κτίσις, υμνείτε, ευλογείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τά Τριώδια

Ωδη θ' Ήχος πλ. δ'

Κυρίως Θεοτόκον

Απόστολοι τού Χριστού, πρεσβεύσατε υπέρ ημών

Πηγαί τού σωτηρίου, νάματος δειχθέντες, τήν εκτακείσαν ψυχήν μου, Απόστολοι, τής
αμαρτίας τή δίψη, καταδροσίσατε.

Νηχόμενον πελάγει, τώ τής απωλείας, καί υποβρύχιον ήδη γενόμενον, σή δεξιά, ως
τόν Πέτρον, Κύριε σώσόν με.

Ός άλας τών νοστίμων, όντες διδαγμάτων, τήν σηπεδόνα νοός μου ξηράνατε, καί τής
αγνοίας τό σκότος, αποδιώξατε.

Θεοτοκίον

Χαράν ως τετοκυία, πένθος μοι παράσχου, δι' ου τήν θείαν παράκλησιν Δέσποινα, εν
τή μελλούση ημέρα ευρείν δυνησομαι.

Ειρμός άλλος

Σε τήν ουρανού καί γής μεσίτιν, πάσαι γενεαί μεγαλύνομεν, σωματικώς γάρ
εσκήνωσεν εν σοί, τό πλήρωμα Παρθένε τής θεότητας.

Σέ τό ευκλεές τών Αποστόλων, σύστημα ωδαίς μεγαλύνομεν, τής οικουμένης
φωστήρες γάρ φαιδροί, εδείχθητε τήν πλάνην εκδιώκοντες.

Ευαγγελική υμών σαγήνη, λογικούς ιχθύας αγρεύοντες, αυτούς προσφέρετε πάντοτε
Χριστώ, οψώνιον Απόστολοι μακάριοι.

Εν τῇ πρὸς Θεὸν ὑμῶν αἰτήσῃ, μέμνησθε ἡμῶν Ἀπόστολοι, ἀπὸ παντός λυτρωθῆναι πειρασμοῦ, δεόμεθα, τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντας ὑμᾶς.

Δόξα...

Σέ τὴν τρισυπόστατον Μονάδα, Πάτερ, καὶ Υἱέ σὺν τῷ Πνεύματι, ἓνα Θεὸν ὁμοούσιον ὑμῶν, Τριάδα ὁμοδύναμον καὶ ἀναρχον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σέ τὴν παιδοτόκον καὶ Παρθένον, πάσαι γενεαὶ μακαρίζομεν, ὡς διὰ σοῦ λυτρωθέντες τῆς ἀράς, χαρὰν γάρ ἡμῖν ἔτεκες τὸν Κύριον.

Ὡδή θ'

Ὁ Εἰρμός

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρός ἀνάδρου, ἀφθορος ἡ κύησις, Θεοῦ γάρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις. Διὸ σε πάσαι αἰ γενεαὶ, ὡς Θεόλυτον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν. **(Δίς)**

Ὁ νοῦς τετραυμάτισται, τὸ σῶμα μεμαλάκισται, νοσεῖ τὸ πνεῦμα, ὁ λόγος ἠσθένησεν, ὁ βίος νενέκρωται, τὸ τέλος ἐπὶ θύραις, διὸ μοι τάλαινα ψυχῇ, τί ποιήσεις ὅταν ἔλθῃ, ὁ Κριτὴς ἀνερευνήσῃ τὰ σά;

Μωσέως παρήγαγον, ψυχὴ τὴν κοσμογένεσιν, καὶ ἐξ ἐκεῖ νοῦ, πάσαν ἐνδιάθετον, γραφὴν ἱστορούσαν σοι, δικαίους καὶ ἀδίκους, ὧν τοὺς δευτέρους ὦ ψυχῇ, ἐμιμήσω, οὐ τοὺς πρώτους, εἰς Θεὸν ἐξαμαρτήσασα.

Ὁ Νόμος ἠσθένησεν, ἀργεῖ τὸ Ευαγγέλιον, Γραφὴ δὲ πάσα, ἐν σοὶ παρημέληται, Προφήται ἠτόνησαν, καὶ πᾶς δικαίου λόγος, αἱ τραυματῖαι σοῦ ὦ ψυχῇ, ἐπληθύνθησαν, οὐκ ὄντος, ἱατροῦ τοῦ υγιούντος σε.

Τῆς νέας παράγω σοι, Γραφῆς τὰ υποδείγματα, ἐνάγοντά σε, ψυχῇ πρὸς κατάνυξιν, δικαίους οὖν ζήλωσον, ἀμαρτωλοὺς ἐκτρέπου, καὶ ἐξιλέωσαι Χριστόν, προσευχαίς τε καὶ νηστείαις, καὶ ἀγνεῖα καὶ σεμνότητι.

Χριστὸς ἐνηνθρώπησε, καλέσας εἰς μετάνοιαν, ληστὰς καὶ πόρνας, ψυχῇ μετανόησον, ἡ θύρα ἠνέωκται, τῆς Βασιλείας ἤδη, καὶ προαρπάζουσιν αὐτήν, Φαρισαῖοι καὶ Τελῶναι, καὶ μοιχοὶ μεταποιούμενοι.

Χριστὸς ἐνηνθρώπησε, σαρκὶ προσομιλήσας μοι, καὶ πάντα ὅσα, ὑπάρχει τῆς φύσεως, βουλήσει ἐπλήρωσε, τῆς ἀμαρτίας δίχρα, υπογραμμὸν σοι ὦ ψυχῇ, καὶ εἰκόνα προδεικνύων, τῆς αὐτοῦ συγκαταβάσεως.

Χριστὸς Μάγους ἔσωσε, Ποιμένας συνεκάλεσε, Νηπίων δῆμους, ἀπέδειξε Μάρτυρας, Πρεσβύτην ἐδόξασε, καὶ γηραλέαν Χήραν, ὧν οὐκ ἐζήλωσας ψυχῇ, οὐ τὰς πράξεις, οὐ τὸν βίον, ἀλλ' οὐαὶ σοι ἐν τῷ κρίνεσθαι!

Νηστεύσας ὁ Κύριος, ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὕστερον ἐπέινασε, δεικνύς τὸ ἀνθρώπινον. Ψυχὴ μὴ ἀθυμήσῃς, ἂν σοι προσβάλλῃ ὁ ἐχθρὸς, προσευχὴ τε καὶ νηστεία, ἐκ ποδῶν ἀποκρουσθήτω σοι.

Χριστὸς ἐπειράζετο, Διάβολος ἐπείραζε, δεικνύς τοὺς λίθους, ἵνα ἄρτοι γένωνται, εἰς ὄρος ἀνήγαγεν, ἰδεῖν τὰς βασιλείας, τοῦ Κόσμου πάσας ἐν ριπῇ, Φοβοῦ ὦ ψυχῇ τὸ δράμα, νήφε, εὐχου, πάσαν ὥραν Θεῷ.

Τρυγῶν ἡ φιλήρημος, φωνὴ βοῶντος ἤχησε, Χριστοῦ ὁ λύχνος, κηρύττων μετάνοιαν,

Ηρώδης ηνόμησε, σύν τή Ηρωδιάδι. Βλέπε ψυχή μου μή παγής, τών ανόμων ταίς παγίσιν, αλλ' ασπάζου τήν μετάνοιαν.

Τήν έρημον ώκησε, τής χάριτος ο Πρόδρομος, καί Ιουδαία, πάσα καί Σαμάρεια, ακούοντες έτρεχον, καί εξωμολογούντο, τάς αμαρτίας εαυτών, βαπτιζόμενοι προθύμως, ούς αυτή ουκ εμμήσω ψυχή.

Ο γάμος μέν τίμιος, η κοίτη δέ αμίαντος, αμφότερα γάρ, Χριστός προευλόγησε, σαρκί εσθιόμενος, καί εν Κανά δέ γάμω, τό ύδωρ οίνον εκτελών, καί δεικνύων πρώτον θαύμα, ίνα σύ μετατεθής ώ ψυχή.

Παράλυτον έσφιγξε, Χριστός τήν κλίνην άραντα, καί νεανίσκον, θανέντα εξήγειρε, τής χήρας τό κύημα, καί τού Εκατοντάρχου, καί Σαμαρείτιδι φανείς, τήν εν πνεύματι λατρείαν, σοί ψυχή προεζωγράφησεν.

Αιμόρρουν ιάσατο, αφή κρασπέδου Κύριος, λεπρούς καθήρε, τυφλούς καί χωλεύοντας, φωτίσας ηνώρθωσε, κωφούς τε καί αλάλους, καί τήν συγκύπτουσαν χαμαί, εθεράπευσε τώ λόγω, ίνα σύ σωθής αθλία ψυχή.

Τάς νόσους ιώμενος, πτωχοίς ευηγγελίζετο, Χριστός ο Λόγος, κυλλούς εθεράπευσε, τελώναις συνήσθιεν, αμαρτωλοίς ωμίλει, τής Ιαείρου θυγατρός, τήν ψυχήν προμεταστάσαν, επανήγαγεν αφή τής χειρός.

Τελώνης εσώζετο, καί Πόρνη εσωφρόνιζε, καί Φαρισαίος, αυχών κατεκρίνετο, ο μέν γάρ, Ιλάσθητι, η δέ, Ελέησόν με, ο δέ εκόμπαζε, βοών, ο Θεός ευχαριστώ σοι, καί εξής τά τής ανοίας ρητά.

Ζακχαίος Τελώνης ήν, αλλ' όμως διεσώζετο, καί Φαρισαίος, ο Σίμων εσφάλλετο, καί Πόρνη ελάμβανε, τάς αφεσίμους λύσεις, παρά τού έχοντος ισχύν, αφιέναι αμαρτίας, ήν ψυχή σπεύσον μιμήσασθαι.

Τήν Πόρνην ώ τάλαινα, ψυχή μου ουκ εξήλωσας, ήτις λαβούσα, μύρου τό αλάβαστρον, σύν δάκρυσιν ήλειψε, τούς πόδας τού Κυρίου, εξέμαξε δέ ταίς θριξί, τών αρχαίων εγκλημάτων, τό χειρόγραφον ρηγνύντος αυτή.

Τάς πόλεις αίς έδωκε, Χριστός τό Ευαγγέλιον, ψυχή μου έγνωσ, όπως κατηράθησαν, φοβού τό υπόδειγμα, μή γένη ως εκείναι, ταίς εν Σοδόμοις γάρ αυτάς, ο Δεσπότης παρεικάσας, έως Άδου κατεδίκασε.

Μή χείρων ώ ψυχή μου, φανής δι' απογνώσεως, τής Χαναναίας, τήν πίστιν ακούσασα, δι' ής τό θυγάτριον, λόγω Θεού ιάθη. Υιέ Δαυϊδ σώσον καμέ, αναβόησον εκ βάθους, τής καρδίας ως εκείνη Χριστώ.

Σπλαγχνίσθητι σώσόν με, Υιέ Δαυϊδ ελεησον, ο δαιμονώνοντας, λόγω Ιασάμενος, φωνήν δέ τήν εύσπλαγχνον, ως τώ Ληστή μοι φράσον. Αμήν σοι λέγω μετ' εμού, έση εν τώ Παραδείσω, όταν έλθω εν τή δόξη μου.

Ληστής κατηγόρει σοι, Ληστής εθεολόγει σοι, αμφότεροι γάρ, σταυρώ συνεκρέμαντο, αλλ' ω Πολυεύσπλαγχνε, ως τώ πιστώ Ληστή σου, τώ επιγνόντι σε Θεόν, καμοί άνοιξον τήν θύραν, τής ενδόξου βασιλείας σου.

Η κτίσις συνείχετο, σταυρούμενόν σε βλέπουσα, όρη καί πέτραι, φόβω διερρήγνυντο,

καί γή συνεσείετο, καί Ἄδης εγυμνούτο, καί συνεσκότασε τό φῶς, ἐν ἡμέρα καθορών σε, Ἰησοῦ, προσηλωμένον σαρκί.

Αξιούς μετανοίας, καρπούς μή απαιτήσης με, ἡ γάρ ἰσχύς μου, ἐν ἐμοί ἐξέλιπε, καρδίαν μοι δώρησαι, αἰί συντετριμμένην, πτωχείαν δέ πνευματικὴν, ἵνα ταύτά σοι προσοίσω, ὡς δεκτὴν θυσίαν μόνη Σωτήρ.

Κριτά μου καί γνώστά μου, ὁ μέλλων πάλιν ἔρχεσθαι, σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, κρίναι Κόσμον ἅπαντα, ἰλέω σου ὄμματι, τότε ἰδῶν με φείσαι, καί οἴκτειρόν με Ἰησοῦ, τόν ὑπέρ τὴν πάσαν φύσιν, τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτήσαντα.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν

Ἀπάσας ἐξέστησας, τὴ ξένη πολιτεία σου, Ἀγγέλων τάξεις, βροτῶν τὰ συστήματα, αὐλῶς βιώσασα, καί φύσιν υπερβάσα, ἀνθ' ὧν ὡς ἄυλος τοῖς ποσίν, ἐπιβαίνουσα Μαρία, Ἰορδάνην διεπέρασας.

Οσία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν

Τόν Κτίστην ἰλέωσαι, ὑπέρ τῶν ευφημούντων σε, οσία Μήτηρ, ρυσθῆναι κακώσεων, καί θλίψεων τῶν κύκλω, συνεπιτιθεμένων, ἵνα ρυσθέντες τῶν πειρασμῶν, μεγαλύνωμεν ἀπαύστως, τόν δοξάσαντά σε Κύριον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν

Ὁ δεῖξας ἐράσιμον τό Νύμφης Κάλλος ἀριστον, Ρουβήν, Ἀνδρέας, ζήτη τῶ ψάλτης κράτιστος, Χριστόν ἰλασκόμενος, καί μή ἀποθανέτω, ἀλλ' ὡσπερ στόμα Θεοῦ, πολλοὺς ἀδελφούς, Χριστῶ προσάγοι, ἐπὶ τράχηλον Ἐχθροῦ ἀτελεύτητον.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱόν υπερυψώσωμεν, τό θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς φῶς καί φῶτα καί ζωὴν, καί ζωᾶς ζωοποιούσαν, καί φωτίζουσαν τὰ πέρατα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν Πόλιν σου φύλαττε, Θεογεννήτορ πάναγνε, ἐν σοί γάρ αὕτη, πιστῶς βασιλεύουσα, ἐν σοί καί κρατύνεται, καί διὰ σοῦ νικῶσα, τροπούται πάντα πειρασμόν, καί σκυλεύει πολεμίους καί διέπει τό ὑπήκοον.

Ὁ Εἰρμός

Ἀσπόρου συλλήψεως, ὁ τόκος ἀνερμήνευτος, Μητρός ἀνάδρου, ἀφθορος ἡ κύησις, Θεοῦ γάρ ἡ γέννησις, καινοποιεῖ τὰς φύσεις, διό σε πάσαι αἰ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Ταῖς ληστρिकाῖς ἐφόδοις, περιπεσοῦσα ψυχὴ μου, δεινῶς τετραυμάτισαι, ἐξ οικείων πταισμάτων, παραδοθεῖσα ἀνοήτοις ἐχθροῖς, ἀλλ' ὡς ἔχουσα καιρόν, ἐν κατανύξει βόησον. Ἐλπίς ἀπηλπισμένων, ζωὴ ἀπεγνωσμένων, Σωτήρ ἀνάστησον, καί σώσόν με.

Στίχ. Ἐνεπλήσθημεν τό πρῶτὸν τού ἐλέους σου...

Καί πάλιν τό αὐτό

Στίχ. Καί ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ...

Μαρτυρικόν

Τόν θώρακα τῆς Πίστεως, ἐνδυσάμενοι καλῶς, καί τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, καθοπλίσαντες εαυτούς, στρατιώται ευσθενεῖς ἀνεδείχθητε, τοῖς τυράννοις ἀνδρείως ἀντικατέστητε, καί διαβόλου τὴν πλάνην κατηδαφίσατε, νικηταί γενόμενοι, τῶν στεφανῶν ἠξιώθητε, πρεσβεύσατε αἰὶ ὑπέρ ἡμῶν, εἰς τό σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέχου τὰς φωνὰς τῶν οικετῶν σου, πάναγνε Παρθένε Θεοτόκε, καί πρέσβευε

απαύστως, πλημμελημάτων λύσιν, καί ειρήνην δωρηθῆναι ἡμίν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς προφητείας Ἦχος πλ. β'

Εὐσπλαγγνε μακρόθυμε, Παντοκράτορ Κύριε, κατάπεμψον τό ἐλεός σου, ἐπί τόν λαόν σου.

Δόξα... Καί νύν Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός 96

Ο Κύριος εβασίλευσεν, αγαλλιάσθω ἡ γῆ.

Στίχ. Προσκυνήσατε αὐτῷ πάντες Ἄγγελοι αὐτοῦ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΜΒ', 5-16)

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ποιήσας τόν ουρανόν, καί πήξας αὐτόν, ὁ στερεώσας τήν γῆν καί τά ἐν αὐτῇ, καί διδούς πνοήν τῷ λαῷ τῷ ἐπ' αὐτῆς, καί πνεῦμα τοῖς πατούσιν αὐτήν. Εγώ Κύριος ὁ Θεός ἐκάλεσά σε ἐν δικαιοσύνῃ, καί κρατήσω τῆς χειρός σου, καί ἐνισχύσω σε, καί ἐδώκά σε εἰς διαθήκην γένους, εἰς φῶς ἐθνῶν, ἀνοίξει ὀφθαλμούς τυφλῶν, ἐξαγαγείν ἐκ δεσμών δεδεμένους, καί ἐξ οἴκου φυλακῆς καθημένους ἐν σκότει. Εγώ Κύριος ὁ Θεός, τούτό μου ἐστί τό ὄνομα, τήν δόξαν μου ἐτέρω οὐ δώσω, οὐδέ τάς ἀρετάς μου τοῖς γλυπτοῖς, τά ἀπ' ἀρχῆς ἰδοῦ ἦκασι, καί καινά, ἄ ἐγώ ἀναγγέλλω, καί πρό τοῦ ἀναγγεῖλαι ἐδηλώθη ἡμίν. Ὑμνήσατε τῷ Κυρίῳ ὕμνον καινόν, ἡ ἀρχή αὐτοῦ ἄνω, δοξάζετε τό ὄνομα αὐτοῦ ἀπ' ἄκρου τῆς γῆς, οἱ καταβαίνοντες εἰς τήν θάλασσαν, καί πλείοντες αὐτήν, αἱ νῆσοι, καί οἱ κατοικοῦντες αὐτάς. Ευφράνθητι ἔρημος, καί αἱ κώμαι αὐτῆς, ἐπαύλεις, καί οἱ κατοικοῦντες Κηδάρ, ευφρανθήσονται οἱ κατοικοῦντες πέτραν, ἀπ' ἄκρου τῶν ὀρέων βοήσουσι, δώσουσι τῷ Θεῷ δόξαν, τάς ἀρετάς αὐτοῦ ἐν ταῖς νήσοις ἀναγγελοῦσι. Κύριος ὁ Θεός τῶν δυνάμεων ἐξελεύσεται, καί βοήσεται ἐπί τούς ἐχθρούς αὐτοῦ μετὰ ἰσχύος. Εσιώπησα ἀπ' αἰῶνος, μή καί αἰεὶ σιωπήσομαι, καί ἀνέξομαι; ὡς ἡ τίκτουσα ἐκαρτέρησα, ἐκστήσω καί ξηρανῶ ἄμα, ἐρημώσω ὄρη καί βουνούς, καί πάντα χόρτον αὐτῶν ξηρανῶ, καί θήσω ποταμούς εἰς νήσους, καί ἔλη ξηρανῶ, καί ἄξω τυφλούς ἐν ὁδῷ, ἢ οὐκ ἐγνώσαν, καί τρίβους, ἄς οὐκ ἤδεισαν, πατήσαί ποιήσω αὐτούς, ποιήσω αὐτοῖς τό σκότος εἰς φῶς, καί τά σκολιά εἰς εὐθείαν, ταῦτα τά ῥήματα ποιήσω αὐτοῖς, καί οὐκ εγκαταλείψω αὐτούς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός 96

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πάσα ἡ γῆ.

[176top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Αυτεξουσίως ἐξεδύθην, τῇ πρώτῃ μου παραβάσει, τῶν ἀρετῶν τήν εὐπρέπειαν, ἠμφιασάμην δέ ταύτην ἀύθις, τῇ πρός με συγκαταβάσει σου Λόγε Θεοῦ, οὐ παρίδες γάρ με τόν ἐν δεινοῖς παθήμασι καταστιχθέντα, καί ληστρικῶς ὁδοπατηθέντα, ἀλλά τῇ παναλκεί σου δυναστεία περιποιησάμενός με, ἀντιλήψεως ἠξίωσας Πολυέλεε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καί πάσαν νόσον θεραπεύετε, καί νύν πρεσβεύσατε, ρυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τάς ψυχάς ἡμῶν δεόμεθα.

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ἰωσήφ Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμάς

Ηλούμενος Κύριε Σταυρώ, Αδάμ τό χειρόγραφον, τή θεία λόγχη διέρρηξας, διό διάρρηξον, τούς δεσμούς μου Λόγε, όπως σοι αινέσεως, θυσίαν θύσω πίστει γηθόμενος, καιρόν ευπρόσδεκτον, τής νηστείας νύν ευράμενος όν εις πάντων, σωτηρίαν έδειξας.

Νηστείας λαμπρότητι ποτέ, Μωϋσής λαμπόμενος, Θεού τήν δόξαν τεθέαται, τούτον ζηλώσασα, ταπεινή ψυχή μου, τόν Σταυρώ τανύσαντα, παλάμας διά σέ αγαθότητι, έργοις θεράπευσον, εγκρατείας και δεήσεως, όπως τύχης, θείας απολαύσεως.

Έτερον Προσόμιον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος πλ. β'

Αρχαγγελικώς ανυμνήσωμεν

Τόν ζωοποιόν προσκυνούντες σου Σταυρόν, τής αφράστου πρός ημάς σου, αμέτρου αγαθότητος Χριστέ, και εν αυτώ φωτισθέντες τάς ψυχάς, ανυμνούμέν σε απαύστως, αιτούμενοι ευθύμως εν χαρά, τελέσαι τό στάδιον τής Νηστείας, και φθάσαι τά Πάθη σου ανυμνήσαι, Κύριε, δι' ών έσωσας ημάς.

Και τού Μηναίου, Προσόμοια δ'

Δόξα... Και νύν... Σταυροθεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος βαρύς Ψαλμός 98

Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών, και προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτου.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν οργιζέσθωσαν λαοί.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΗ', 20-33)

Είπε Κύριος. Κραυγή Σοδόμων και Γομόρρας πεπλήθυνται πρός με, και αι αμαρτίαι αυτών μεγάλαι σφόδρα. Καταβάς ούν όψομαι, ει κατά τήν κραυγήν αυτών τήν ερχομένην πρός με, συντελούνται, ει δέ μή, ίνα γνώ. Και αποστρέψαντες εκείθεν οι άνδρες, ήλθον εις Σόδομα. Αβραάμ δέ έτι ήν εστηκώς έναντι Κυρίου. Και εγγίσας Αβραάμ, είπε. Μή συναπολέσης δίκαιον μετά ασεβούς, και έσται ο δίκαιος ως ο ασεβής, εάν ώσι πενήκοντα δίκαιοι εν τή πόλει, απολείς αυτους; ουκ ανήσεις πάντα τόν τόπον ένεκεν τών πενήκοντα δικαίων, εάν ώσιν εν αυτη; Μηδαμώς σύ ποιήσης ως τό ρήμα τούτο, τού αποκτείνει δίκαιον μετά ασεβούς, και έσται ο δίκαιος ως ο ασεβής, μηδαμώς, ο κρίνων πάσαν τήν γήν, ου ποιήσεις κρίσιν, Είπε δέ Κύριος. Εάν εύρω εν Σοδόμοις πενήκοντα δικαίους εν τή πόλει, αφήσω πάντα τόν τόπον δι' αυτους. Και αποκριθείς Αβραάμ, είπε. Νύν ηρξάμην λαλήσαι πρός τόν Κύριόν μου, εγω δέ ειμι γή και σποδός. Εάν δέ ελαττωνωθώσιν οι πενήκοντα δίκαιοι εις τεσσαρακονταπέντε, απολείς, ένεκεν τών πέντε, πάσαν τήν πόλιν. Και είπεν, ου μή απολέσω, εάν εύρω, εκεί τεσσαρακονταπέντε. Και προσέθηκεν έτι λαλήσαι πρός αυτόν, και είπεν. Εάν δέ ευρεθώσιν εκεί τεσσαράκοντα; Και είπεν, ου μή απολέσω, ένεκεν τών τεσσαράκοντα. Και είπε. Μήτι, Κύριε, εάν λαλήσω; εάν δέ ευρεθώσιν εκεί τριάκοντα; Και είπεν, ου μή απολέσω, ένεκεν τών τριάκοντα. Και είπεν. Επειδή έχω λαλήσαι πρός τόν Κύριον, εάν δέ ευρεθώσιν εκεί είκοσι; Και είπεν. Ου μή απολέσω, ένεκεν τών είκοσι. Και είπε. Μήτι, Κύριε, εάν λαλήσω έτι άπαξ; εάν δέ ευρεθώσιν εκεί δέκα; Και είπεν, ουκ απολέσω, ένεκεν τών δέκα. Απήλθε δέ ο Κύριος, ως επαύσατο λαλών τώ Αβραάμ, και Αβραάμ υπέστρεψεν εις τόν τόπον αυτου.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός 98

Αλαλάξατε τώ Κυρίω πάσα η γή.

Στίχ. Δουλεύσατε τώ Κυρίω εν ευφροσύνη.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΣΤ', 17 - ΙΖ' 17)

Ο δεχόμενος παιδείαν, εν αγαθοίς έσται. ο δέ φυλάσσων ελέγχους, σοφισθήσεται. Ός φυλάσσει τάς εαυτου οδους, τηρεί τήν εαυτου ψυχήν, αγαπών δέ ζωήν αυτου,

φείσεται στόματος αυτού. Πρό συντριβής ηγείται ύβρις, πρό δέ πτώματος κακοφροσύνη. Κρείσων πραϋθυμος μετά ταπεινώσεως, ή ός διαιρείται σκύλα μετά υβριστών. Συνετός εν πράγμασιν ευρετής αγαθών, πεποιθώς δέ επί τώ Κυρίω μακαριστός. Τούς σοφούς καί συνετούς, φαύλους καλούσιν, οι δέ γλυκείς εν λόγω, πλείονα ακούσονται. Πηγή ζωής έννοια τοίς κεκτημένοις, παιδεία δέ αφρόνων κακή. Καρδία σοφού νοήσει τά από τού ιδίου στόματος, επί δέ χείλεσι φορέσει επιγνωμοσύνην. Κηρία μέλιτος λόγοι καλοί, γλύκασμα δέ αυτού ίασις ψυχής. Εισίν οδοί, δοκούσαι ορθαί είναι ανδρί, τά μέντοι τελευταία αυτών βλέπει εις πυθμένα Άδου. Ανήρ έν πόνοις πονεί εαυτώ, καί εκβιάζεται τήν απώλειαν εαυτού. Ο μέντοι σκολιός επί τώ εαυτού στόματι φορεί τήν απώλειαν. Ανήρ άφρων ορύσσει εαυτώ κακά, επί δέ τών εαυτού χειλέων θησαυρίζει πυρ. Ανήρ σκολιός διαπέμπεται κακά, καί λαμπτήρα δόλου πυρσεύει κακοίς, καί διαχωρίζει φίλους. Ανήρ παράνομος αποπειράται φίλων, καί απάγει αυτούς εις οδούς ουκ αγαθάς, στηρίζων δέ οφθαλμούς αυτού, λογίζεται διεστραμμένα, επιδάκνων δέ τοίς χείλεσιν αυτού, ορίζει πάντα τά κακά, ούτος κάμινός εστι κακίας. Στέφανος καυχήσεως γήρας, εν δέ οδοίς δικαιοσύνης ευρίσκεται. Κρείσων ανήρ μακρόθυμος, ισχυρού. Ο δέ κρατών οργής, κρείσων τού καταλαμβανομένου πόλιν. Εις κόλπους επέρχεται πάντα τοίς αδίκους, παρά δέ Κυρίου πάντα τά δίκαια. Κρείσων ψωμός μεθ' ηδονής εν ειρήνη ή οίκος πλήρης πολλών αγαθών, καί αδίκων θυμάτων μετά μάχης. Οικέτης νοήμων κρατήσει δεσποτών αφρόνων, εν δέ αδελφοίς διελείται μέρη. Ωσπερ δοκιμάζεται εν καμίνω άργυρος καί χρυσός, ούτως εκλεκταί καρδία παρά Κυρίω. Κακός υπακούει γλώσσης παρανόμων, δίκαιος δέ ου προσέχει χείλεσι ψευδέσιν. Ο καταγελών πτωχού, παροξύνει τόν ποιήσαντα αυτόν. Ο δέ επιχαίρων απολλυμένω, ουκ αθωωθήσεται. Ο δέ επισπλαγχνιζόμενος ελεηθήσεται. Στέφανος γερόντων, τέκνα τέκνων, καύχημα δέ τέκνων, πατέρες αυτών. Τού πιστού όλος ο κόσμος τών χρημάτων, τού δέ άπίστου ουδέ οβολός. Ουχ αρμόσει άφρωνι πιστά, ουδέ δικαίω χείλη ψευδή. Μισθός χαρίτων, η παιδεία τοίς χρωμένοις, ού δ' άν επιστρέψη, ευοδωθήσεται. Ος κρύπτει αδικήματα ζητεί φιλίαν, ός δέ μισεί κρύπτειν, διΐστησι φίλους καί οικείους. Συντρίβει απειλή καρδίαν φρονίμου, άφρων δέ μαστιγωθείς, ουκ αισθάνεται. Αντιλογίας εγείρει πάς κακός. Ο δέ Κύριος άγγελον ανελεήμονα εκπέμψει αυτώ. Εμπεσείται μέριμνα ανδρί νοήμονι, οι δέ άφρονες διαλογιούνται κακά. Ος αποδίδωσι κακά αντί αγαθών, ου κινηθήσεται κακά εκ τού οίκου αυτού. Εξουσίαν δίδωσι λόγοις αρχή δικαιοσύνης, προηγείται δέ τής ενδείας στάσις καί μάχη. Ος δίκαιον κρίνει τόν άδικον, άδικον δέ τόν δίκαιον, ακάθαρτος καί βδελυκτός παρά θεώ. Ίνα τί υπήρξε χρήματα άφρωνι; κτήσασθαι γάρ σοφίαν ακάρδιος ου δυνησεται. Ος υψηλόν ποιεί τόν εαυτού οίκον, ζητεί συντριβήν. Ο δέ σκολιάζων τού μαθείν, εμπεσείται εις κακά. Εις πάντα καιρόν φίλος υπαρχέτω σοι, αδελφοί δέ εν ανάγκαις χρήσιμοι έστωσαν.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εξέτεινας Χριστέ, τάς παλάμας εν Ξύλω, ιώμενος πληγήν, τού Αδάμ ταίς πληγαίς σου, διό ικετεύω σε, τάς πληγάς μου θεράπευσον, άς απέθετο, εν τή ψυχή μου ο πλάνος, καί αξίωσον, εν προσευχή καί νηστεία, Σωτήρ θεραπεύσαι σε.

Σταυροθεοτοκίον

Ορώσα σε Χριστέ, η πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί σταυρού, ηπλωμένον εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τίς η άφατος, οικονομία σου αύτη, δι' ής έσωσας, τό τών αχράντων χειρών σου, Οικτίρμον πλαστούργημα;

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. β'

Ελπίς τοῦ Κόσμου

Σταυρέ τοῦ Κόσμου φυλακτήρ, τῶν δαιμόνων διώκτα, τοὺς σέ κτωμένους ἐν παντί, προστασίαν ἀμαχόν, ἀξίωσον τό τῆς Νηστείας διελθεῖν υπόλοιπον ἐν συνειδήσει καθαρὰ, εὐθύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐνώπιον Χριστοῦ, Ξύλον εὐλογημένον.

Σταυροθεοτοκίον

Αγνή Παρθένε καί σεμνή, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, ὅτε παρέστης τῷ Σταυρῷ, τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ σου, μή φέρουσα Ὁράν τὰς παροινίας τῶν ἐχθρῶν, ἐκραυγαζες οδυνημένη μητρικῶς. Πῶς φέρεις ὦ Φιλάνθρωπε τὰς πάντων ἀπειλὰς; Δόξα τῇ μακροθυμῇ σου.

Τριῶδιον Ποίημα Ἰωσήφ

Ὡδή ε' Ἦχος γ'

Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει

Ὁ ἐκτείνας οὐρανόν ὡσεὶ δέρριν ἐξέτεινας, τὰς παλάμας, ἐν Σταυρῷ Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, διό ἱκετεύω σε, κατατεινόμενον ἐχθροῦ με, ταίς ἐπηρείαις οἰκτείρησον.

Ἀφύπνωσας, ἐν Σταυρῷ Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, ἐγρήγορσιν, σωτηρίας ἡμῖν παρεχόμενος, τοῖς κειμένοις Κύριε, ἐν κατωτάτῳ ἀπωλείας, ὅθεν σε πίστει δοξάζομεν.

Τοῦ Πάθους σου, τὴν ἡμέραν ἰδεῖν καταξίωσον, τοὺς δούλους σου, φωτισθέντας καρδίας φαιδρότητι, καί τὴν ζωηφόρον σου, Σωτῆρ Ἀνάστασιν ὑμνούντας, τό κράτος τῆς Βασιλείας σου.

Σταυροθεοτοκίον

Ὡρώσά σε, ἐν σταυρῷ ἠρτημένον ἡ Πάναγνος, ἠλάλαζε, τετρωμένη τὰ σπλάγχνα καί ἔλεγε. Διὰ σπλάγχνα Κύριε, σὼν οἰκτιρῶν παθεῖν ἠνέσχου, πάσι παρέχων ἀπάθειαν.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ἦχος πλ. β' Ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντα

Ἐν Σταυρῷ Φιλάνθρωπε τὰς χεῖράς σου, ἠπλωσαν, ἠλωσαν, νύξαντες καί τὴν Πλευράν, τῇ λόγχῃ Ἰουδαῖοι, καί φέρεις πάντα Χριστέ, ἵνα ἡμεῖς σωθῶμεν.

Ξύλου βρώσει τέθηκῆ ποτε ὁ Ἀδάμ, πάλιν δέ εὐράτο, ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζωὴν, δι' ἧς Οἰκτίρμον, ἐπαπολαύει τρυφῆς, ἔνδον τοῦ Παραδείσου.

Δόξα...

Μονάδα τῇ φύσει σε Τριάς ἀνυμνῶ, ἀναρχόν, ἀκτιστόν, ἀρχικὴν βασιλικὴν, ὑπερτελεῖ Ἐνάδα, Θεόν καί φῶς καί ζωὴν, δημιουργόν τοῦ Κόσμου.

Καί νῦν... θεοτοκίον

Ἐν τῇ ὑπερφυεῖ σου κυήσει Ἀγνή, νόμοι σοι φύσεως, καταλύονται σαφῶς, καί γὰρ ἀσπόρως τίκεις, τόν πρό αἰώνων Θεόν, ἐκ Πατρός γεννηθέντα.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Τόν Σταυρόν τὴν Λόγχην καί τοὺς Ἴλους σου, σέβομαι Δέσποτα, δι' αὐτῶν γὰρ τῆς φθοράς, ἡμὰς ἀπελυτρώσω, ἐν τῷ σὺ πάθει Χριστέ, ἀπαθανατισθέντας.

Ὁ Εἰρμός

Ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντα Φιλάνθρωπε, φώτισον δέομαι, καί ὀδήγησον καμέ, ἐν τοῖς προστάγμασί σου, καί δίδαξόν με Σωτῆρ, ποιεῖν τό θέλημά σου.

Ὡδή η'

Θαύματος ὑπερφυοῦς

Ἡμβλυνας τοῦ πονηροῦ Σῶτερ τὰ κέντρα, καθηλούμενος ἡλοῖς ἐν ξύλῳ, ἀκανθῶν διάδημα, ἀνεδύσω χλευαστικῶς, ἐκριζών τῆς παραβάσεως τὴν ἀκανθαν, διό

ανυμνούντές σοι κραυγάζομεν. Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω εις πάντας τούς αιώνας.

Ἦπλωσας ἐπί Σταυροῦ Χριστέ παλάμας, τό ἀνθρώπινον ἐπισυνάγων, πρὸς τήν σήν ἐπίγνωσιν, καί τή λόγχη τήν σήν Πλευράν, κεντηθῆναι κατεδέξω, ἀναβλύσας ἡμίν, πηγῆν φωτισμοῦ τοίς ἀναμέλπουσιν. Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω εις πάντας τούς αιώνας.

Ρείθροις ευσπλαγχνίας σου Οικτίρμον, ἀποκάθαρόν μου τήν καρδίαν, ἀμαρτίας δῆγματι, σπιλωθείσαν καί ποταμούς, κατανύξεως πηγάζειν με ἀξίωσον, Χριστέ Ἰησοῦ, ἴνα κραυγάζω σοι. Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Στάμνον σε τό θεῖον Μάννα κεκτημένην, τῆς θεότητος ἐγνωμεν Κόρη, κιβωτόν καί τράπεζαν, καί λυχνίαν, θρόνον Θεοῦ, καί παλάτιον καί γέφυραν μετάγουσαν, πρὸς θεῖαν ζωήν τούς ἀναμέλποντας. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω εις πάντας τούς αιώνας.

Εἰρμός ἄλλος Τῶν Παίδων τήν ωδήν

Σταυρούται ο Χριστός, καί ζωούμενος ἐγώ συμπάλλω τοίς Παισίν. Ευλογεῖτε, τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο κόσμος ἐκ φθοράς, τή σταυρώσει σου ρυσθείς, συμπάλλει τοίς Παισίν. Ευλογεῖτε, τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί Ἅγιον Πνεῦμα

Τριάς ἰσοκλεῆς, Ὁμοούσιε Μονάς, ὁ Πατήρ, καί ὁ Υἱός, καί τό Πνεῦμα, σώσόν με τόν πίστει ὑμνούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν τόκον τῆς ἀγνῆς, Θεοτόκου προσκυνῶ, συμπάλλων τοίς Παισίν. Ευλογεῖτε, τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ἦμνώ σου τόν Σταυρόν, δι' οὐ σέσωσμαι Σωτήρ, συμπάλλων τοίς Παισίν. Ευλογεῖτε, τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Αἰνούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ὁ Εἰρμός

Τῶν Παίδων τήν ωδήν, ἐκμιμούμενος βῶν, συμπάλλων τοίς Παισίν. Ευλογεῖτε, τά ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ὡδή θ'

Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου

Εἶδεν Ἡλιοῦ τόν Κύριον, ἐν λεπτοτάτῃ αὔρα, λεπτύνας πρότερον, σάρκα προσευχῶν, καί νηστειῶν ἐπιδόσεσιν, ὄν ζηλούσα ψυχὴ μου ἀπόρριψον, τῶν ἠδονῶν τό πάχος, ὅπως θεάσῃ τόν ποθούμενον.

Ξύλω ἀνυψώσας πρότερον, ὁ Μωϋσῆς τόν ὄφιν, Σῶτερ ἐτύπου σου τήν ἀνύψωσιν, τήν ἐν Σταυρῷ υπεράγαθε, ἰοβόλου κακίας τοῦ ὄφεως, δι' οὐ ἀπελυτρώσω, πάντα τά ἔθνην προσκυνούντά σε.

Τάφω ραθυμίας κείμενος, ἐπιβαρύντα ἔχων, λίθον πωρώσεως, τόν αείζων μή συνιών Σῶτερ λόγον σου, καί τοῦ φόβου σου μή αισθανόμενος, οἰκτείρησόν με σώσον, τῷ σῶ ἐλέει πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Πάντων υπερτέρα Δέσποινα, τής τών παθών κακίας, δείξον υπέρτερον, τόν δοξάζοντα παναληθή Θεοτόκον σε, καί υμνούντα τόν τόκον σου άχραντε, τόν ακαταληψία, θεοχαρίτωτε τιμώμενον.

**Ειρμός άλλος
Ασπόρου συλλήψεως**

Σταυρούσαι καί σώζεις με, καί θνήσκεις καί ζωούς εμέ, ώ ευσπλαγχνίας! ώ φιλανθρωπίας σου! τίς είδε, τίς ήκουσε, Δεσπότην υπέρ δούλων ελόντα θάνατον Ορατόν; αλλά δόξα τή αρρήτω, αγαθότητί σου Κύριε.

Ο ήλιος έδυσσε, σταυρούμενον ως είδέ σε, πώς γάρ μή έδυ, τήν ύβριν αισθόμενος, τού Δημιουργού αυτού, ως καί η κτίσις πάσα, συγκλονουμένη τοίς σταυρωταίς, σιωπώσα ανεβόα. Οτι σύ Θεός υπάρχουν παντός.

Δόξα...

Μόνου Μονογεννήτορ, μονογενούς Υιού Πατήρ καί μόνε μόνου, φώς φωτός απαύγασμα, καί μόνον μόνως μόνου, Θεού άγιον Πνεύμα, Κυρίου Κύριον όντως όν, ώ Τριάς μονάς αγία, σώσόν με θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό θαύμα τού τόκου σου, εκπλήττει με Πανάμωμε, πώς συλλαμβάνεις, ασπόρως τόν άληπτον; ειπέ πώς παρθενεύεις, γεννήσασα ως μήτηρ; Τό υπέρ φύσιν πίστει λαβών, τό τικτόμενον προσκύνει, όσα θέλει γάρ καί δύναται,

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Δι' ημάς υπέστη σου, έκαστον μέλος πάθημα, πυγμήν η κάρα, η όψις ραπίσματα, αι χείρες προσηλώσεις, καί η πλευρά τήν λόγχην, καί τά εξαίρετα τού Σταυρού, αλλά δόξα τή αρρήτω, ευσπλαγχνία σου Σωτήρ ημών.

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ανάνδρου, άφθορος η κύησις, Θεού γάρ η γέννησις, καινοποιεί τάς φύσεις, διό σε πάσαι αι γενεαί, ως Θεόνυμφον Μητέρα, ορθοδόξως μεγαλύνομεν.

**Απόστιχα τών Αίνων
Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'**

Ο μετά ληστών, εν Σταυρώ προσπαγείς Χριστέ ο Θεός, καί τώ μώλωπί σου, τήν ανθρωπίνην φύσιν ιασάμενος, μή παρίδης με νοητοίς οδοστάταις, καί λησταίς ασωμάτοις εμπεσόντα, καί τής αρετής υπ' αυτών εκδυθέντα, καί χαλεπώς τραυματισθέντα, παρά μηδενός δέ τών οσίων, ιαθήναι δυνάμενον, ημίθνητος γάρ ειμι, βραχύτατον έχων ζωής λείψανον, τήν εις σέ μόνην ελπίδα, τόν καί νεκροίς ζωήν παρέχοντα, αλλά κατάδησόν μου τά τραύματα, τήν σήν επιστάξας μοι χρηστότητα, μόνε Φιλάνθρωπε. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τί υμάς καλέσωμεν Άγιοι; Χερουβίμ; ότι υμίν επανεπαύσατο Χριστός, Σεραφίμ; ότι απαύστως εδοξάσατε αυτόν. Αγγέλους; τό γάρ σώμα απεστράφητε. Δυνάμεις; ενεργείτε εν τοίς θαύμασι. Πολλά υμών τά ονόματα, καί μείζονα τά χαρίσματα, πρεσβεύσατε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου καινού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος έλεγεν, εν σταυρώ σε ως έβλεπεν, εν μέσω δύω, ληστών κρεμάμενον, όν δίχα πόνου, καί φθοράς τέτοκε, πώς σε ο άνομος, δήμος καί αχάριστος, σπλάγχνον εμόν, Ιησού γλυκύτατε, σταυρώ προσήλωσεν;

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας
Ἦχος πλ. α'

Υπερύμνητος εἰ Χριστέ ο Θεός ημών, ο σαλεύων τὴν γῆν, εἰς τό επιστρέψαι, καὶ σωθῆναι τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ, καὶ πάλιν στερεῶν αὐτήν, διὰ ἰδίαν ἀγαθότητα, καὶ ἀφατον εὐσπλαγχνίαν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός ρ'

Ἐλεος καὶ κρίσιν ἄσομαί σοι, Κύριε.

Στίχ. Ψαλῷ καὶ συνήσω ἐν ὁδῷ ἀμώμω.

Προφητείας Ησαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΜΕ', 11-17)

Οὕτω λέγει Κύριος ο Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ, ὁ ποιήσας τὰ ἐπερχόμενα. Ἐρωτήσατέ με περὶ τῶν υἱῶν μου, καὶ περὶ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν μου ἐντείλασθέ μοι. Ἐγὼ ἐποίησα τὴν γῆν, καὶ ἄνθρωπον ἐπ' αὐτῆς, ἐγὼ τὴν χεῖρά μου ἐστερέωσα τὸν οὐρανόν, ἐγὼ πάσαι τοῖς ἀστροῖς ἐνετειλάμην, ἐγὼ ἤγειρα αὐτὸν μετὰ δικαιοσύνης βασιλέα, καὶ πάσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ εὐθείαι, οὗτος οἰκοδομήσει τὴν πόλιν μου, καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ μου επιστρέψει, οὐ μετὰ λύτρων, οὐδὲ μετὰ δώρων, εἶπε Κύριος Σαβαώθ. Οὕτω λέγει Κύριος. Ἐκοπίασεν Αἴγυπτος, καὶ ἐμπορεία Αἰθιοπῶν, καὶ οἱ Σεβαίμ ἄνδρες ὑψηλοὶ ἐπὶ σὲ διαβήσονται, καὶ σοὶ ἔσονται δούλοι, καὶ ὀπίσω σου ἀκολουθήσουσι δεδεμένοι χειροπέδαις, καὶ διαβήσονται πρὸς σέ, καὶ προσκηνήσουσί σοι, καὶ προσεύξονται ἐν σοί, ὅτι ὁ Θεός ἐν σοί ἐστι, καὶ οὐκ ἔστι Θεός πλὴν σου. Σὺ γάρ εἰ Θεός, καὶ οὐκ ἴδμεν. Ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ Σωτήρ. Αἰσχυνθήσονται καὶ ἐντραπήσονται πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πορεύσονται ἐν αἰσχύνη. Ἐγκαινίζεσθε πρὸς με, νῆσοι. Ἰσραὴλ σώζεται ὑπὸ Κυρίου σωτηρίαν αἰώνιον, οὐκ αἰσχυνθήσονται, οὐδὲ μὴ ἐντραπώσιν ἕως τοῦ αἰῶνος ἔτι, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρα'

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, καὶ ἡ κραυγὴ μου πρὸς σέ ἐλθέτω.

Στίχ. Μὴ ἀποστρέψης τό πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ.

[t77top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ἰδιόμελον
Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἐξ Ἱερουσαλήμ, σοῦ τῶν θείων ἐντολῶν ἐξερχόμενος, καὶ πρὸς τὰ πάθη τῆς Ἱερικῶ καταντήσας, τὴ δόξη τῆς ἀτιμίας, τῶν βιωτικῶν μελημάτων κατασυρεῖς, λησταῖς περιέπεσον τῶν λογισμῶν, τῆς υιοθεσίας τῆ χάριτι, τὸν χιτῶνα ὑπ' αὐτῶν ἐκδυθεῖς, καὶ ταῖς πληγαῖς, ὡς ἄπνους κατάκειμαι. Ἱερεὺς δὲ παρῶν, καὶ τό πτώμα κατιδῶν, οὐ προσέσχε. Λευϊτης, καὶ αὐτός βδελυξάμενος, ἀντιπαρήλθέ μοι. Σὺ δὲ Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου ἀφράστως σαρκωθεῖς, τὴ ἐκχύσει τοῦ σωτηρίου, καὶ ἐκουσίως ἐκ πλευράς σου, ἐκχυθέντος Αἵματος καὶ ὕδατος, ὡς ἔλαιον ἐπιστάξας Χριστέ ο Θεός, τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων μου, τὴ μοτώσει περισφιγξον, καὶ πρὸς οὐράνιον συγκαταρίθμησον χώρον, ὡς εὐσπλαγχνος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Θεοτόκου τὰ παρόντα γ', ποιούντες αὐτὰ ἐπτά

Ἦχος πλ. β'

Όλην αποθέμενοι

Βουλήν προαιώνιον, αποκαλύπτων σοι Κόρη, Γαβριήλ εφέστηκε, σέ κατασπαζόμενος, καί φθεγγόμενος. Χαίρε γή άσπορε, χαίρε βάτε άφλεκτε, χαίρε βάθος δυσθεώρητον, χαίρε η γέφυρα, πρός τούς ουρανούς η μετάγουσα, καί κλίμαξ η μετάρσιος, ήν ο Ιακώβ εθεάσατο, χαίρε θεία στάμνε, τού μάννα, χαίρε λύσις τής αράς, χαίρε Αδάμ η ανάκλησις, μετά σου ο Κύριος.

Φαίνη μοι ως άνθρωπος, φησίν η άφθορος Κόρη, πρός τόν Αρχιστράτηγον, καί πώς φθέγγη ρήματα υπερ άνθρωπον; μετ' εμού έφησ γάρ, τόν Θεόν έσεσθαι, καί σκηνώσειν έν τή μήτρα μου, καί πώς γενήσομαι, λέγε μοι, χωρίον ευρύχωρον, καί τόπος αγιάσματος, τού τοίς Χερουβίμ επιβαίνοντος; Μή με δελεάσης απάτη, ου γάρ έγνω ηδονήν, γάμου υπάρχω αμύητος, πώς ούν παίδα τέξομαι;

Θεός όπου βούλεται, νικάται φύσεως τάξις, φησίν ο Ασώματος, καί τά υπέρ άνθρωπον διαπράττεται, τοίς εμοίς πίστευε, αληθέσι ρήμασι, Παναγία υπεράμωμε. Η δέ εβόησε. Γένοιτό μοι νύν ως τό ρήμά σου, καί τέξομαι τόν άσαρκον, σάρκα εξ εμού δανεισάμενον, όπως αναγάγη, τόν άνθρωπον ως μόνος δυνατός, εις τό αρχαίον αξίωμα, διά τής συγκράσεως.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β' Θεοφάνους

Τό απ' αιώνος μυστήριον, ανακαλύπτεται σήμερον, καί ο Υιός τού Θεού, Υιός ανθρώπου γίνεται, ίνα τού χειρόνος μεταλαβών, μεταδώ μοι τού βελτίονος, εφεύσθη πάλαι Αδάμ, καί Θεός επιθυμήσας ου γέγονεν, άνθρωπος γίνεται Θεός, ίνα Θεόν τόν Αδάμ απεργάσηται. Ευφραινέσθω η Κτίσις, χορευέτω η φύσις, ότι Αρχάγγελος Παρθένω, μετά δέους παρίσταται, καί τό Χαίρε κομίζει, τής λύπης αντίθετον, ο διά σπλάγχνα ελέους ενανθρωπήσας, Θεός ημών δόξα σοι.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ρβ'

Οικτίρμων καί ελεήμων ο Κύριος.

Στίχ. Ευλόγει, η ψυχή μου, τόν Κύριον.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΚΒ', 1-18)

Εγένετο μετά τά ρήματα ταύτα, ο Θεός επείραζε τόν Αβραάμ, καί είπεν αυτώ Αβραάμ, Αβραάμ, καί είπεν. Ιδού εγώ. Καί είπε. Λάβε τόν υιόν σου τόν αγαπητόν, όν ηγάπησας, τόν Ισαάκ, καί πορεύθητι εις τήν γήν τήν υψηλήν, καί ανένεγκε αυτόν εκεί εις ολοκάρπωσιν, επί έν τών ορέων, ών άν σοι είπω. Αναστάς δέ Αβραάμ τό πρωϊ, επέσαξε τόν όνον αυτού, παρέλαβε δέ μεθ' εαυτού δύο παίδας, καί Ισαάκ τόν υιόν αυτού, καί σχίσας ξύλα εις ολοκάρπωσιν, αναστάς επορεύθη, καί ήλθεν εις τόν τόπον, όν είπεν αυτώ ο Θεός, τή ημέρα τή τρίτη. Καί αναβλέψας Αβραάμ τοίς οφθαλμοίς αυτού, είδε τόν τόπον μακρόθεν, καί είπεν Αβραάμ τοίς παισίν αυτού. Καθίσατε αυτού μετά τής όνου, εγώ δέ καί τό παιδάριον, διελευσόμεθα έως ώδε, καί προσκυνήσαντες, αναστρέψομεν πρός υμάς. Έλαβε δέ Αβραάμ τά ξύλα τής ολοκαρπώσεως, καί επέθηκεν Ισαάκ τω υιώ αυτού, έλαβε δέ καί τό πύρ μετά χείρας, καί τήν μάχαιραν, καί επορεύθησαν οι δύο άμα. Είπε δέ Ισαάκ πρός Αβραάμ τόν πατέρα αυτού. Πάτερ, ο δε είπε. Τί εστι τέκνον. Είπε δέ, Ιδού τό πύρ καί τά ξύλα, πού εστι τό πρόβατον τό εις ολοκάρπωσιν; Είπε δέ Αβραάμ, ο Θεός όψεται εαυτώ πρόβατον εις ολοκάρπωσιν, τέκνον. Πορευθέντες δέ αμφοτέροι άμα, ήλθον επί τόν τόπον, όν είπεν αυτώ ο Θεός, καί ωκοδόμησεν εκεί Αβραάμ τό θυσιαστήριον, καί επέθηκε τά ξύλα, καί συμποδίσας Ισαάκ τόν υιόν αυτού, επέθηκεν αυτόν επί τό θυσιαστήριον επάνω τών ξύλων, καί εξέτεινεν Αβραάμ τήν χείρα αυτού λαβείν τήν μάχαιραν, σφάξει τόν υιόν αυτού. Καί εκάλεσε αυτόν Άγγελος Κυρίου εκ τού ουρανού, καί είπεν αυτώ, Αβραάμ, Αβραάμ, ο δε είπεν. Ιδού εγώ, καί είπε. Μή επιβάλης τήν χειρά σου επί τό παιδάριον, μηδέ ποιήσης

αυτώ μηδέν, νύν γάρ έγνω, ότι φοβή σύ τόν Θεόν, καί ουκ εφείσω τού υιού σου τού αγαπητού δι' εμέ. Καί αναβλέψας Αβραάμ τοίς οφθαλμοίς αυτού, είδε, καί ιδού, κριός κατεχόμενος εν φυτώ Σαβέκ τών κεράτων, καί επορεύθη Αβραάμ, καί έλαβε τόν κριόν, καί ανήνεγκεν αυτόν εις ολοκάρπωσιν, αντί Ισαάκ τού υιού, αυτού. Καί εκάλεσεν Αβραάμ τό όνομα τού τοπου εκείνου, Κύριος είδεν, ίνα είπωσι σήμερα, εν τώ όρει Κύριος ώφθη. Καί εκάλεσεν Άγγελος Κυρίου τόν Αβραάμ δεύτερον εκ τού Ουρανού, λέγων. Κατ' εμαυτού ώμοσα, λέγει Κύριος, ού ένεκεν εποίησας τό ρήμα τούτο, καί ουκ εφείσω τού υιού σου τού αγαπητού δι' εμέ, ή μήν ευλογών ευλογήσω σε, καί πληθύνων πληθυνώ τό σπέρμα σου, ως τούς αστέρας τού ουρανού, καί ως τήν άμμον, τήν παρά τό χείλος τής θαλάσσης, καί κληρονομήσει τό σπέρμα σου τάς πόλεις τών υπεναντίων, καί ενευλογηθήσονται εν τώ σπέρματί σου πάντα τά έθνη τής γής, ανθ' ών υπήκουσας τής εμής φωνής.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ργ'

Ως εμεγαλύνθη τά έργα σου, Κύριε!

Στίχ. Ευλόγει, η ψυχή μου, τόν Κύριον.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΖ', 17 - ΙΗ' 5)

Αδελφοί εν ανάγκαις χρήσιμοι έστωσαν, τούτου γάρ χάριν γεννώνται. Ανήρ άφρων επικροτεί καί επιχαίρει εαυτώ, ως καί ο εγγυώμενος εγγύη τόν εαυτού φίλον, επί δέ τών εαυτού χειλέων πύρ θησαυρίζει. Φιλαμαρτήμων χαίρει μάχαις, υψών δέ θύραν αυτού, ζητεί συντριβήν, ο δέ σκληροκάριος ου συναντά αγαθοίς. Ανήρ ευμετάβολος γλώσση, εμπεισείται εις κακά, καρδιά δέ άφρονος, οδύνη τώ κεκτημένω αυτήν, ουκ ευφραίνεται πατήρ εφ' υιώ απαιδεύτω, υιός δέ φρόνιμος ευφραίνει μητέρα αυτού. Καρδιά ευφραινομένη ευεκτείν ποιεί, ανδρός δέ λυπηρού ξηραίνεται οστά. Λαμβάνοντος δώρα αδίκως εν κόλποις, ου κατευδοούνται αι οδοί, ασεβής δέ εκκλίνει οδούς δικαιοσύνης. Πρόσωπον συνετόν, ανδρός σοφού, οι δέ οφθαλμοί τού άφρονος επ' άκρα γής. Οργή πατρί υιός άφρων, καί οδύνη τή τεκούση αυτόν. Ζημιούν άνδρα δίκαιον ου καλόν, ουδέ όσιον επιβουλεύειν δυνάσταις δικαίοις. Ός φείδεται ρήμα προέσθαι σκληρόν, επιγνώμων, μακρόθυμος δέ ανήρ, φρόνιμος. Ανοήτω επερωτήσαντι σοφίαν, σοφία λογισθήσεται, εννεόν δέ τις εαυτόν ποιήσας, δόξει φρόνιμος είναι. Προφάσεις ζητεί ανήρ βουλόμενος χωρίζεσθαι από φίλων, εν παντί δέ καιρώ επονειδιστος έσται. Ου χρείαν έχει σοφίας ενδεής φρενών, μάλλον γάρ άγεται αφροσύνη. Όταν έλθη ασεβής εις βάθος κακών, καταφρονεί, επέρχεται δέ αυτώ ατιμία καί όνειδος. Ύδωρ βαθύ λόγος εν καρδιά ανδρός, ποταμός δέ αναπηδών, καί πηγή ζωής, θαυμάσαι πρόσωπον ασεβούς ου καλόν, ουδέ όσιον εκκλίνειν τό δίκαιον εν κρίσει.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

**ΨΑΛΛΟΜΕΝ ΤΗΝ ΙΚΕΤΗΡΙΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΚΑΘΙΣΤΟΝ ΥΜΝΟΝ
ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ**

Τή Παρασκευή εσπέρας, περί ώραν δ' τής νυκτός σημαίνει Συναχθέντες δέ εν τή Εκκλησία, ευλογήσαντος τού Ιερέως, μετά τόν Εξάψαλμον, ψάλλομεν αργώς καί μετά μέλους εις Ήχον πλ. δ' τό, Θεός Κύριος, καί επέφανεν ημίν... (εκ γ')

Είθ ούτω τό παρόν Τροπάριον αυτόμελον, καί αυτό εκ γ' καί μετά μέλους.

Ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικώς, λαβών εν γνώσει, εν τή σκηνή τού Ιωσήφ, σπουδή επέστη, ο

Ασώματος λέγων τή Απειρογάμω, ο κλίνας τή καταβάσει τούς ουρανούς, χωρείται αναλλοιώτως όλος εν σοί. Όν καί βλέπων εν μήτρα σου, λαβόντα δούλου μορφήν, εξίσταμαι κραυγάζειν σοι, χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε!

Μετά δέ τήν Στιχολογίαν τού Καθίσματος τού Ψαλτηρίου, τού, Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, ψάλλομεν ευθύς, αργώς πάλιν καί μετά μέλους, δίχορον τό παρόν.

Ήχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών, ευχαριστήρια, αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε, αλλ' ώς έχουσα τό κράτος απροσμάχητον, εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον ίνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Είτα ο Ιερεύς αναγινώσκει μεγαλοφώνως τούς εικοσιτέσσαρας κατ' αλφάβητον Οίκους, ημείς δέ εις τήν τούτων Ανάγνωσιν ιστάμεθα.

Άγγελος πρωτοστάτης, ουρανόθεν επέμφθη, ειπείν τή Θεοτόκω τό Χαίρε (γ') καί σύν τή ασωμάτω φωνή, σωματούμενόν σε θεωρών Κύριε, εξίστατο καί ίστατο, κραυγάζων πρός αυτήν τοιαύτα.

Χαίρε, δι' ής η χαρά εκλάμπει,
χαίρε, δι' ής η αρά εκλείπει.

Χαίρε, τού πεσόντος , Αδάμ η ανάκλησις,
χαίρε τών δακρύων τής Εύας η λύτρωσις.

Χαίρε, ύψος δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς,
χαίρε, βάθος δυσθεώρητον καί Αγγέλων οφθαλμοίς.

Χαίρε, ότι υπάρχεις Βασιλέως καθέδρα,
χαίρε, ότι βαστάζεις τόν βαστάζοντα πάντα.

Χαίρε, αστήρ εμφανίων τόν Ήλιον,
χαίρε, γαστήρ ενθέου σαρκώσεως.

Χαίρε, δι' ής νεουργείται η κτίσις,
χαίρε, δι' ής βρεφουργείται Κτίστης.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Βλέπουσα η Αγία, εαυτήν εν αγνεία, φησί τώ Γαβριήλ θαρσαλέως. Τό παράδοξόν σου τής φωνής, δυσπαράδεκτόν μου τή ψυχή φαίνεται, ασπόρου γάρ συλλήψεως τήν κύησιν πώς λέγεις; κράζων, Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Γνώσιν άγνωστον γνώναι, η Παρθένος ζητούσα, εβόησε πρός τόν λειτουργούντα: Εκ λαγόνων αγνών, Υιόν πώς εστι τεχθήναι δυνατόν, λέξον μοι. Πρός ήν εκείνος έφησεν εν φόβω , πλήν κραυγάζων ούτω,

Χαίρε, βουλήσ απορρήτου μύστις,
χαίρε, σιγής δεομένων πίστις.

Χαίρε, τών θαυμάτων Χριστού τό προοίμιον,
χαίρε, τών δογμάτων αυτού τό κεφάλαιον.

Χαίρε, κλίμαξ επουράνιε, δι' ής κατέβη ο Θεός,
χαίρε γέφυρα μετάγουσα τούς εκ γής πρός ουρανόν,

Χαίρε, τό τών Αγγέλων πολυθρύλητον θαύμα,
χαίρε, τό τών δαιμόνων πολυθρήνητον τραύμα,

Χαίρε, τό Φώς αρρήτως γεννήσασα,
χαίρε, τό πώς μηδένα διδάξασα.

Χαίρε, σοφών υπερβαίνουσα γνώσιν.

χαίρε, πιστών καταυγάζουσα φρένας.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Δύναμις τού Υψίστου, επεσκίασε τότε, πρὸς σύλληψιν τή Απειρογάμω. καί τήν
εύκαρπον ταύτης νηδύν, ως αγρόν υπέδειξεν ηδύν άπασι, τοίς θέλουσι θερίζειν
σωτηρίαν, εν τώ ψάλλειν ούτως. Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Έχουσα θεοδόχον, η Παρθένος τήν μήτραν, ανέδραμε πρὸς τήν Ελισάβετ, τό δέ
βρέφος εκείνης ευθύς, επιγνόν τόν ταύτης ασπασμόν, έχαιρε! καί άλμασιν ως άσμασιν,
εβόα πρὸς τήν Θεοτόκον.

Χαίρε, βλαστού αμαράντου κλήμα,
χαίρε, καρπού ακηράτου κτήμα,
Χαίρε, γεωργόν γεωργούσα φιλόανθρωπον,
χαίρε, φυτουργόν τής ζωής ημών φύουσα.
Χαίρε, άρουρα βλαστάνουσα ευφορίαν, οικτιρμών,
χαίρε, τράπεζα βαστάζουσα ευθηνίαν ιλασμών.
Χαίρε, ότι λειμώννα τής τρυφής αναθάλλεις,
χαίρε, ότι λιμένα τών ψυχών ετοιμάζεις.
Χαίρε, δεκτόν πρεσβείας θυμίαμα,
χαίρε, παντός τού κόσμου εξίλασμα.
Χαίρε, Θεού πρὸς θνητούς ευδοκία,
χαίρε, θνητών πρὸς Θεόν παρρησία.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ζάλην ένδοθεν έχων, λογισμών αμφιβόλων, ο σώφρων Ιωσήφ εταράχθη, πρὸς τήν
άγαμόν σε θεωρών, καί κλεψίγαμον υπονοών Άμεμπτε, μαθών δέ σου τήν σύλληψιν εκ
Πνεύματος αγίου, έφη. Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Είθ ούτω τό ειρημένον Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών, ευχαριστήρια,
αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε, αλλ' ώς έχουσα τό κράτος απροσμάχητον, εκ
παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον ίνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

**Λόγου τού Μετά ταύτα, αναγινώσκομεν εκ του εις τόν Ακάθιστον Ύμνον δόσιν
μίαν, καί στιχολογούμεν τόν Άμωμον μεθ' όν λέγομεν πάλιν,**

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών, ευχαριστήρια,
αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε, αλλ' ώς έχουσα τό κράτος απροσμάχητον, εκ
παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον ίνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ήκουσαν οι ποιμένες των Αγγέλων υμνούντων την ένσαρκον Χριστού παρουσίαν, και
δραμόντες ως προς ποιμένα, θεωρούσι τούτον ως αμνόν άμωμον, εν τη γατρί Μαρίας
Βοσκηθέντα, ην υμνούντες είπον,

Χαίρε, αμνού και ποιμένος μήτηρ,
χαίρε, αυλή λογικών προβάτων.

Χαίρε, αοράτων εχθρών αμυντήριον,
χαίρε, Παραδείσου θυρών ανοικτήριον.
Χαίρε, ότι τα ουράνια συναγάλλεται τη γη,
χαίρε, ότι τα επίγεια συγχορεύει ουρανοίς.
Χαίρε, των Αποστόλων το ασίγητον στόμα,
χαίρε, των αθλοφόρων το ανίκητον θάρσος.
Χαίρε, στερρόν της πίστεως έρεισμα,
χαίρε, λαμπρόν της χάριτος γνώρισμα.
Χαίρε, δι' ης εγυμνώθη ο Άδης,
χαίρε, δι' ης ενεδύθημεν δόξαν.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Θεοδρόμον αστέρα θεωρήσαντες Μάγοι, τη τούτου ηκολούθησαν αίγλη, και ως
λύχνον κρατούντες αυτόν, δι' αυτού ηρεύνων κραταιόν άνακτα, και φθάσαντες τον
άφθαστον, εχάρησαν Αυτώ βοώντες, Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Ίδον παίδες Χαλδαίων, εν χερσί της Παρθένου, τον πλάσαντα χειρί τους ανθρώπους,
και Δεσπότην νοούντες αυτόν, ει και δούλου έλαβε μορφήν, έσπευσαν τοις δώροις
θεραπεύσαι και βοήσαι τη Ευλογημένη,

Χαίρε, αστέρος αδύτου Μήτηρ,
χαίρε, αυγή μυστικής ημέρας.
Χαίρε, της απάτης την κάμινον σβέσασα,
χαίρε, της τριάδος τους μύστας φωτίζουσα.
Χαίρε, τύραννον απάνθρωπον εκβαλούσα της αρχής,
χαίρε, Κύριον φιλάνθρωπον επιδείξασα Χριστόν.
Χαίρε, η της βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας,
χαίρε, η του βορβόρου ρυομένη των έργων.
Χαίρε, πυρός προσκύνησιν παύσασα,
χαίρε, φλογός παθών απαλλάτουσα.
Χαίρε, πιστών οδηγέ σωφροσύνης,
χαίρε, πασών γενεών ευφροσύνη.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι γεγονόντες οι Μάγοι, υπέστρεψαν εις την Βαβυλώνα, εκτελέσαντές
σου τον χρησμόν και κηρύξαντές σε τον Χριστόν άπασι, αφέντες τον Ηρώδη ως
ληρώδη, μη ειδότα ψάλλειν. Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Λάμπας εν τη Αιγύπτω φωτισμόν αληθείας, εδίωξας του ψεύδους το σκότος, τα γαρ
είδωλα ταύτης, Σωτήρ, μη ενέγκαντά σου την ισχύν πέπτωκεν, οι τούτων δε
ρυσθέντες εβόων προς την Θεοτόκον,

Χαίρε, ανόρθωσις των ανθρώπων,
χαίρε, κατάπωσις των δαιμόνων.
Χαίρε, της απάτης την πλάνην πατήσασα,
χαίρε, των ειδώλων τον δόλον ελέγξασα.
Χαίρε, θάλασσα ποντίσασα Φαραώ τον νοήτον,
χαίρε, πέτρα η ποτίσασα τους διψώντας την ζωήν.
Χαίρε, πύρινε στυλε, οδηγών τους εν σκότει,
χαίρε, σκέπη του κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης.

Χαίρε, τροφή του μάννα διάδοχε,
χαίρε, τρυφής αγίας διάκονε.
Χαίρε, η Γη της επαγγελίας,
χαίρε, εξ ης ρέει μέλι και γάλα.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεώνος του παρόντος αιώνας μεθίστασθαι του απατεώνος, επεδόθης
ως βρέφος αυτώ, αλλ' εγνώσθης τούτω και Θεός τέλειος, διόπερ εξεπλάγη σου την
άρρητον σοφίαν, κράζων, Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Ήχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών, ευχαριστήρια,
αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε, αλλ' ώς έχουσα τό κράτος απροσμάχητον, εκ
παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον ίνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

**Είτα αναγινώσκομεν τόν λοιπόν Λόγον τού Ακαθίστου καί μετά τούτον, ο Ν',
καί οι Κανόνες τού Αγίου τής Μονής εις δ', καί τής θεοτόκου εις ς', μετά τών
Τετραωδίων εις τήν τάξιν
αυτών.**

**Κανών τής Θεοτόκου,
ού η ακροστιχίς, άνευ τών Ειρμών
Χαράς δοχείον, σοί πρέπει χαίρειν μόνη, Ιωσήφ.
Ποίημα Ιωσήφ τού Υμνογράφου**

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή βασιλίδι
Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα
(δίς).

• Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Χριστού βίβλον έμψυχον, εσφραγισμένην σε Πνεύματι, ο μέγας Αρχάγγελος, Αγνή
θεώμενος, επεφώνει σοι, Χαίρε χαράς δοχείον, δι' ής τής Προμήτορος αρά λυθήσεται.

• Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Αδάμ επανόρθωσις, χαίρε Παρθένε Θεόνυμφε, τού Άδου η Ανέκρωσις, χαίρε πανάμωμε,
τό παλάτιον, τού μόνου Βασιλέως. χαίρε θρόνε πύρινε, τού Παντοκράτορος,

Δόξα...

Ρόδον τό αμάραντον, χαίρε η μόνη βλαστήσασα, τό μήλον τό εύοσμον, χαίρε η τέξασα,
τό οσφράδιον, τού πάντων Βασιλέως, χαίρε απειρόγαμε, κόσμου διάσωσα.

Καί νύν...

Αγνείας θησαύρισμα, χαίρε δι' ής εκ τού πτώματος, ημών εξανέστημεν, χαίρε
ηδύπνοον, κρίνον Δέσποινα, πιστούς ευωδιάζον, θυμίαμα εύοσμον, μύρον πολύτιμον.

Καταβασία

Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή βασιλίδι
Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά
θαύματα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ώς ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας,
πνευματικόν στερέωσον, καί έν θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον (δίς).

• Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Στάχυν η βλαστήσασα τόν θείον, ως χώρα ανήροτος σαφώς, χαίρε έμψυχε τράπεζα, άρτον ζωής χωρήσασα, χαίρε τού ζώντος ύδατος, πηγή ακένωτος Δέσποινα.

• Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Δάμαλις τόν μόσχον η τεκούσα, τόν άμωμον, χαίρε τοίς πιστοίς, χαίρε αμνάς Κυήσασα, Θεού αμνόν τόν αίροντα, κόσμου παντός τά πταιίσματα, χαίρε θερμόν ιλαστήριον.

Δόξα...

Όρθρος φαεινός χαίρε η μόνη, τόν Ήλιον φέρουσα Χριστόν, φωτός κατοικητήριον, χαίρε τό σκότος λύσασα, καί τούς ζοφώδεις δαίμονας, ολοτελώς εκμειώσασα.

Καί νύν...

Χαίρε πύλη μόνη ήν ο Λόγος, διώδευσε μόνος η μοχλούς, καί πύλας Άδου Δέσποινα, τώ τόκω σου συντρίψασα, χαίρε η θεία είσοδος, τών σωζομένων πανύμνητε.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί έν θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Είτα, Αίτησις μικρά, καί μετά τήν Εκφώνησιν, τό Κοντάκιον.

Ήχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών, ευχαριστήρια, αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε, αλλ' ως έχουσα τό κράτος απροσμάχητον, εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον ίνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Νέαν έδειξε κτίσιν, εμπανίσας ο Κτίστης, υμίν τοις υπ' αυτού γενομένοις εξ ασπόρου βλαστήσας γαστρός, και φυλάξας ταύτην, ώσπερ ην, άφθορον, ίνα το θαύμα βλέποντες, υμνήσωμεν αυτήν, βοώντες:

Χαίρε, το άνθος της αφθαρσίας,

χαίρε, το στέφος της εγκρατείας.

Χαίρε, αναστάσεως τύπον εκλάμπουσα,

χαίρε, των Αγγέλων τον βίον εμφανίουσα.

Χαίρε, δένδρον αγλαόκαρπον, εξ ου τέφονται πιστοί,

χαίρε, ξύλον ευσκιόφυλλον, υφ' ου σκέπτοναι πολλοί.

Χαίρε, κυοφορούσα οδηγόν πλανωμένους,

χαίρε, απογεννώσα λυτρωτήν αιχμαλώτοις.

Χαίρε, Κριτού δικαίου δυσώπησις,

χαίρε, πολλών πταιόντων συγχώρησις.

Χαίρε, στολή των γυμνών παρρησίας,

χαίρε, στοργή πάντα πόθον νικώσα.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ξένον τόκον ιδόντες, Ξενωθώμεν του κόσμου, τον νουν εις ουρανόν μεταθέντες, διά τούτο γαρ ο υψηλός Θεός επί γης εφάνη ταπεινός άνθρωπος, βουλόμενος ελκύσαι προς το ύψος τους Αυτώ βοώντας: Αλληλούϊα.

Αλληλουϊα.

Όλος ην εν τοις κάτω, και των άνω ουδόλως απήν ο απερίγραπτος Λόγος; συγκατάβασις γαρ θεϊκή, ου μετάβασις δε τοπική γέγονε; και τόκος εκ Παρθένου θεολήπτου ακουούσης ταύτα:

Χαίρε, Θεού αχωρήτου χώρα;

χαίρε, σεπτού μυστηρίου θύρα.

Χαίρε, των απίστων αμφίβολον άκουσμα;

χαίρε, των πιστών αναμφίβολον καύχημα.

Χαίρε, όχημα πανάγιον του επί των Χερουβεϊμ;
χαίρε, οίκημα πανάριστον του επί των Σεραφεϊμ.
Χαίρε, η ταναυτία εις ταυτό αγαγούσα;
χαίρε, η παρθενίαν και λοχείαν ζευγνύσα.
Χαίρε, δι' ης ελύθη παράβασις;
χαίρε, δι' ης ηνοίχθη Παράδεισος.
Χαίρε, η κλεις της Χριστού βασιλείας;
χαίρε, ελπίς αγαθών αιωνίων.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Πάσα φύσις Αγγέλων κατεπλάγη το μέγα της σης ενανθρωπήσεως έργον, τον απρόσιτον γαρ ως Θεόν, εθεώρει πάσι προσιτόν άνθρωπον ημίν μεν συνδιάγοντα, ακούοντα δε παρά πάντων ούτως; Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Ρήτορας πολυφθόγγους ως ιχθύας αφώνους ορώμεν επί σοι, Θεοτόκε; απορούσι γαρ λέγειν το πως και Παρθένος μένεις και τεκείν ισχυσας; ημείς δε το Μυστήριον θαυμάζοντες, πιστώσ βώμεν:

Χαίρε, σοφίας Θεού δοχείον,
χαίρε, προνοίας αυτού ταμείον.
Χαίρε, φιλοσόφρους ασόφους δεικνύουσα;
χαίρε, τεχνολόγους αλόγους ελέγχουσα.
Χαίρε, ότι εμωράνθησαν οι δεινοί συζητηταί;
χαίρε, ότι εμαράνθησαν οι των μύθων ποιηταί.
Χαίρε, των Αθηναίων τας πλοκάς διασπύσα;
χαίρε, των αλιέων τας σαγήνας πληρούσα.
Χαίρε, βυθού αγνοίας εξέλκουσα;
χαίρε, πολλούς εν γνώσει φωτίζουσα.
Χαίρε, ολκάς των θελόντων σωθήναι;
χαίρε, λιμήν του βίου πλωτήρων.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Σώσαι θέλων τον κόσμον ο των όλων κοσμήτωρ, προς τούτον αυτεπάγγελτος ήλθε, και ποιμήν υπάρχων ως Θεός, δι' ημάς εφάνη καθ' ημάς άνθρωπος; ομοίω γαρ το όμοιον καλέσας, ως Θεός ακούει; Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών, ευχαριστήρια, αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε, αλλ' ώς έχουσα τό κράτος απροσμάχητον, εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον ίνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο μέγας Στρατηγός, τών αϋλων Αγγέλων εις πόλιν Ναζαρέτ, επιστάς Βασιλέα, μηνύει σοι Αχραντε, τών αίωνων καί Κύριον, Χαίρε λέγων σοι, ευλογημένη Μαρία, ακατάληπτον, καί ανερμήνευτον βάθος, βροτών η ανάκλησις.

Δόξα... τό τέλος τού αυτού Καθίσματος.

Καί νύν... τό αυτό πάλιν όλον.

Γίνεται δέ καί αύθις Ανάγνωσις Είτα εξακολουθούμεν ψάλλοντες τόν Κανόνα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Ο καθήμενος εν δόξη επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη, καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ, τή δυνάμει σου.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Εν φωναίς ασμάτων πίστει, σοί βοώμεν Πανύμνητε, Χαίρε πίων όρος, καί τετυρωμένον εν Πνεύματι, χαίρε λυχνία καί στάμνε, Μάννα φέρουσα, τό γλυκαίνον, τά τών ευσεβών αισθητήρια.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Ιλαστήριον τού κόσμου, χαίρε άχραντε Δέσποινα, χαίρε κλίμαξ γήθεν, πάντας ανυψώσασα χάριτι, χαίρε η γέφυρα όντως, η μετάγουσα, εκ θανάτου πάντας, πρός ζωήν τούς υμνούντάς σε.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Ουρανών υψηλότερα, χαίρε γής τό θεμέλιον, εν τή σή νηδυί, Άχραντε ακόπως βαστάσασα, χαίρε κογχύλη πορφύραν θειάν βάψασα, εξ αιμάτων σου, τώ Βασιλεί τών Δυνάμεων.

Δόξα...

Νομοθέτην η τεκούσα, αληθώς χαίρε Δέσποινα, τόν τάς ανομίας, πάντων δωρεάν εξαλείφοντα, ακατανόητον βάθος, ύψος άρρητον, απειρόγαμε, δι' ής ημείς εθεώθημεν.

Καί νύν...

Σέ τήν πλέξασαν τώ κόσμω, αχειρόπλοκον στέφανον, ανυμνολογούμεν, Χαίρέ σοι Παρθένε κραυγάζοντας, τό φυλακτήριον πάντων καί χαράκωμα, καί κραταίωμα, καί ιερόν καταφύγιον.

Καταβασία

Ο καθήμενος εν δόξη επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη, καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ, τή δυνάμει σου.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ, απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Οδόν η κυήσασα, ζωής χαίρε Πανάμωμε, η κατακλυσμού τής αμαρτίας, σώσασα κόσμον, χαίρε Θεόνυμφε, άκουσμα καί λάλημα φρικτόν, χαίρε ενδιαίτημα, τού Δεσπότου τής κτίσεως.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Ισχύς καί οχύρωμα, ανθρωπων χαίρε Άχραντε, τόπε αγιάσματος τής δόξης, νέκρωσις Άδου, νυμφών ολόφωτε, χαίρε τών Αγγέλων χαρμονή, χαίρε η βοήθεια, τών πιστών δεομένων σου.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Πυρίμορφον όχημα, τού Λόγου χαίρε Δέσποινα, έμψυχε Παράδεισε τό ξύλον, εν μέσω έχων ζωής τόν Κύριον, ού ο γλυκασμός ζωοποιεί, πίστει τούς μετέχοντας, καί φθορά υποκύψαντας.

Δόξα...

Ρωννύμενοι σθένει σου, πιστών αναβοώμέν σοι, Χαίρε πόλις τού Παμβασιλέως, δεδοξασμένα, καί αξιάκουστα, περί ής λελάληνται σαφώς, όρος αλατόμητον, χαίρε

βάθος αμέτρητον.

Καί νύν...

Ευρύχωρον σκήνωμα, τού Λόγου χαίρε Ἄχραντε, κόχλος ἡ τόν, θείον μαργαρίτην, προαγαγούσα, χαίρε πανθαύμαστε, πάντων πρός Θεόν καταλλαγή τῶν μακαριζόντων σε, Θεοτόκε εκάστοτε.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, ἐπί τῆ θεία δόξη σου, σύ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρα, τόν ἐπί πάντων Θεόν, καί τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πάσι τοῖς υμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεύτε τάς χεῖρας κροτήσωμεν, τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεόν δοξάζοντες **(δίς)**.

• Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Παστάς τού Λόγου ἀμόλυντε, αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως, χαίρε Πανάχραντε, τῶν Προφητῶν περιήχημα, χαίρε τῶν Αποστόλων, τό ἐγκαλλώπισμα.

• Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἐκ σοῦ ἡ δρόσος ἀπέσταξε, φλογμόν πολυθειᾶς ἡ λύσσασα, ὅθεν βοώμέν σοι, Χαίρε, ὁ πόκος ὁ ἔνδροσος, ὄν Γεδεών Παρθένε, προεθεάσατο.

Δόξα...

Ἰδοῦ σοι Χαίρε κραυγάζομεν, λιμήν ἡμῖν γενοῦ θαλαττεύουσι καί Ὀρμητήριον, ἐν τῷ πελάγει τῶν θλίψεων, καί τῶν σκανδάλων πάντων, τού πολεμήτορος.

Καί νύν...

Χαράς αἰτία χαρίτωσον, ἡμῶν τόν λογισμόν τού κραυγάζειν σοι, Χαίρε ἡ ἀφλεκτος βάτος νεφέλη Ὀλόφωτε, ἡ τούς πιστούς ἀπαύστως, ἐπισκιάζουσα.

Εἶτα τό Τετραῶδιον

Ποίημα τού αὐτοῦ Ἰωσήφ, οὐ ἡ ἀκροστιχίς

Αὕτη ἡ ὠδή τού Ἰωσήφ.

Ἦχος πλ. β'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Ἄγιοι τού Θεοῦ, πρεσβεύσατε υπέρ ἡμῶν

Ἀθλούντες οἱ Μάρτυρες, καί ὡς λίθοι ἐκλεκτοί, ἐπί γῆς κυλιόμενοι, οἰκοδομίαν ἀπασαν τού ἐχθροῦ, τελείως κατέστρεψαν, καί ναοί Θεοῦ ἐχρημάτισαν.

Υμᾶς ἰκετεύομεν, τούς τόν δρόμον τόν καλόν, τετελεκότας Μάρτυρες. Τόν τῆς Νηστείας δρόμον τρέχειν ἡμᾶς, καλῶς ἐνισχύσατε, ἀρετῶν τελειώσει διαλάμποντας.

Νεκρώσιμον

Τούς δούλους σου Δέσποτα, μεταστάντας ἀπό γῆς, πρός σέ τόν υπεράγαθον, σῆς Βασιλείας ποίησον κοινωνούς, τῶν θείων Μαρτύρων σου, ἱεραῖς μεσιτείαις πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Ἡ μόνη πανύμνητος, τοῖς υμνοῦσί σε πιστῶς, ἀμαρτημάτων ἀφῆσιν, καί χαρισμάτων θείων διανομήν, δοθῆναι ἰκέτευε, τόν πανάγιον Λόγον Μητροπάρθενε.

Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου τού Στουδίτου

Ἦχος πλ. α' Τού κήτους τόν Προφήτην

Τήν μνήμην ἐκτελούντες τῶν Μαρτύρων, Κυρίῳ ἀναπέμψομεν τούς ὕμνους, σήμερον, ἐνθῶς ευφραϊνόμενοι.

Τά ξίφη καί τό πύρ μή πτοηθέντες, θαρροῦντες ἐν τῇ πίστει Ἀθλοφόροι, τυράννους ἐν τούτῳ κατεπλήξατε.

Δόξα...

Τριάδα τοῖς προσώποις ανυμνώ σε, Μονάδα κατ' ουσίαν προσκυνώ σε, Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα ἅγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγγέλων καί ανθρώπων ευφημία υπάρχεις ὅτι ἔτεκες Παρθένε, Χριστόν τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Θανάτῳ τήν ζωήν ἀντιλαμβάνοντας, σκιρτάτε τά ουράνια οἰκούντες Ἀθλοφόροι, ἐνδοξοὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Στίχ. Αἱ ψυχαί αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Θανάτου καί ζωῆς ὁ κυριεύων, τοὺς πίστει μεταστάντας ἐκ τοῦ βίου, Χριστέ, σὺν Ἁγίοις σου ἀνάπαυσον.

Ὁ Εἰρμός

Τοῦ κήτους τόν Προφήτην ἐλυτρώσω, ἐμέ δέ ἐκ βυθοῦ ἀμαρτημάτων, ἀνάγαγε, Κύριε καί σῶσόν με.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ' Ἀυτόμελον

Τῆ υπερμάχῳ στρατηγῷ τά νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια, ἀναγράφῳ σοὶ ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε, ἀλλ' ὡς ἔχουσα τό κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον ἵνα κράζω σοὶ, Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Τεῖχος εἰ τῶν Παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καί πάντων τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, ὁ γάρ τοῦ ουρανοῦ καί τῆς γῆς, κατεσκεύασέ σε Ποιητής Ἄχραντε, οἰκήσας ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καί πάντα σοὶ προσφωνεῖν διδάξας.

Χαίρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας.

χαίρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας.

Χαίρε, ἀρχηγέ νοητῆς ἀναπλάσεως.

χαίρε, χορηγέ θεϊκῆς ἀγαθότητος.

Χαίρε, σύ γάρ ἀνεγέννησας τοὺς συλληθέντας ἀισχρῶς.

χαίρε, σύ γάρ ἐνουθέτησας τοὺς συληθέντας τόν νοῦν,

Χαίρε, ἡ τόν φθορέα τῶν φρενῶν καταργούσα.

χαίρε, ἡ τόν σπορέα τῆς ἀγνείας τεκούσα.

Χαίρε, παστάς ἀσπόρου νυμφεύσεως.

χαίρε, πιστοῦς Κυρίῳ ἀρμόζουσα,

Χαίρε, καλή κουροτρόφε παρθένων.

χαίρε, ψυχῶν νυμφοστόλε ἀγίων,

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἕμνος ἅπας, ἠττάται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου, ἰσαριθμούς γάρ τῆ ψάμμω ὠδάς, ἀν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδέν τελούμεν ἄξιον, ὡν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς σοῖ βοώσιν, Ἀλληλούϊα.

Ἀλληλούϊα.

Φωτοδόχον λαμπάδα, τοῖς ἐν σκότει φανείσαν, ὀρώμεν τήν ἁγίαν Παρθένον, τό γάρ ἄῤῥλον ἄπτουσα φῶς, ὀδηγεῖ πρὸς γνῶσιν θεϊκῆν ἅπαντας, αὐγή τόν νοῦν φωτίζουσα, κραυγή δέ τιμωμένη ταῦτα.

Χαίρε, ἀκτίς νοητοῦ Ἡλίου,

χαίρε, βολίς τού αδύτου φέγγους.
Χαίρε, αστραπή τάς ψυχάς καταλάμπουσα,
χαίρε, ώς βροντή τούς εχθρούς καταπλήττουσα,
Χαίρε, ότι τόν πολύφωτον ανατέλλεις φωτισμόν,
χαίρε, ότι τόν πολύρρητον, αναβλύζεις ποταμόν.
Χαίρε, τής κολυμβήθρας ζωγραφούσα τόν τύπον,
χαίρε, τής αμαρτίας αναιρούσα τόν ρύπον,
Χαίρε, λουτήρ εκπλύνων συνείδησιν,
χαίρε, κρατήρ κερνών αγαλλίασιν.
Χαίρε, οσμή τής Χριστού ευωδίας.
χαίρε, ζωή μυστικής ευωχίας,
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χάριν δούναι θελήσας, οφλημάτων αρχαίων, ο πάντων χρεωλύτης ανθρώπων,
επεδήμησε δι' εαυτού, πρὸς τούς αποδήμους τής αυτού χάριτος, καί σχίσας τό
χειρόγραφον, ακούει παρά πάντων ούτως, Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τόν τόκον, ανυμνούμέν σε πάντες, ώς έμψυχον ναόν, Θεοτόκε, εν τή σή
γάρ οικήσας γαστρί, ο συνέχων πάντα τή χειρί Κύριος, ηγίασεν, εδόξασεν, εδίδαξε
βοάν σοι πάντας.

Χαίρε, σκηνή τού Θεού καί Λόγου.
χαίρε, Αγία Αγίων μείζων,
Χαίρε, κιβωτέ χρυσωθείσα τώ Πνεύματι.
χαίρε, θησαυρέ τής ζωής αδαπάνητε,
Χαίρε, τίμιον διάδημα, βασιλέων ευσεβών.
χαίρε, καύχημα σεβάσμιον, Ιερέων ευλαβών,
Χαίρε τής Εκκλησίας ο ασάλευτος πύργος.
χαίρε, τής βασιλείας τό απόρθητον τείχος.
Χαίρε, δι' ής εγείρονται τρόπαια.
χαίρε, δι' ής εχθροί καταπίπτουσι.
Χαίρε, χρωτός τού εμού θεραπεία,
χαίρε, ψυχής τής εμής σωτηρία.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Ω πανύμνητε Μητερ, η τεκούσα τόν πάντων Αγίων αγιώτατον Λόγον (Υ'), δεξαμένη τήν
νύν προσφοράν, από πάσης ρύσαι συμφοράς άπαντας, καί τής μελλούσης λύτρωσαι
κολάσεως τούς σοί βοώντας, Αλληλούϊα.

Αλληλούϊα.

Άγγελος πρωτοστάτης, ουρανόθεν επέμφθη, ειπείν τή Θεοτόκω τό Χαίρε (Υ') καί σύν
τή ασωμάτω φωνή, σωματούμένόν σε θεωρών Κύριε, εξίστατο καί ίστατο, κραυγάζων
πρός αυτήν τοιαύτα.

Χαίρε, δι' ής η χαρά εκλάμπει,
χαίρε, δι' ής η αρά εκλείπει.
Χαίρε, τού πεσόντος, Αδάμ η ανάκλησις,
χαίρε τών δακρύων τής Εύας η λύτρωσις.
Χαίρε, ύψος δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς,
χαίρε, βάθος δυσθεώρητον καί Αγγέλων οφθαλμοίς.
Χαίρε, ότι υπάρχεις Βασιλέως καθέδρα,

χαίρε, ότι βαστάζεις τόν βαστάζοντα πάντα.
Χαίρε, αστήρ εμφανίων τόν Ήλιον,
χαίρε, γαστήρ ενθέου σαρκώσεως.
Χαίρε, δι' ής νεουργείται η κτίσις,
χαίρε, δι' ής βρεφουργείται Κτίστης.
Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ' Αυτόμελον

Τή υπερμάχω στρατηγώ τά νικητήρια, ως λυτρωθείσα τών δεινών, ευχαριστήρια, αναγράφω σοι η Πόλις σου, Θεοτόκε, αλλ' ώς έχουσα τό κράτος απροσμάχητον, εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον ίνα κράζω σοι, Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Σαββάτω τής πέμπτης Εβδομάδος τών Νηστειών, εορτάζομεν τόν Ακάθιστον Ύμνον τής Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, καί Αειπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι

- Ύμνοις αὔπναις ευχαρίστως η Πόλις,
- Τήν εν μάχαις άγρυπνον ύμνεί Προστάτιν.

Ταίς τής σής υπερμάχου τε καί απροσμάχου Μητρός πρεσβίαις, Χριστέ ο Θεός τών περικειμένων καί ημάς απάλλαξον συμφορών, καί ελέησον ημάς, ως μόνος φιλόανθρωπος.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Ουκ ελάτρευσαν, τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Ανυμνούμέν σε, βοώντες Χαίρε όχημα, Ηλίου τού νοητού, άμπελος αληθινή, τόν βότρυν τόν πέπειρον, η γεωργήσασα, οίνον στάζοντα, τόν τάς ψυχάς ευφραίνοντα, τών πιστών σε δοξαζόντων.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Ιατήρα, τών ανθρώπων η κυήσασα χαίρε Θεόνυμφε, ή ράβδος η μυστική, άνθος τό αμάραντον, η εξανθήσασα, χαίρε Δέσποινα, δι' ής χαράς πληρούμεθα, καί ζωήν κληρονομούμεν.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Ρητορεύουσα, ου σθένει γλώσσα Δέσποινα, υμνολογήσαί σε, υπέρ γάρ τά Σεραφείμ, υψώθης κυήσασα, τόν Βασιλέα Χριστόν, όν ικέτευε, πάσης νύν βλάβης ρύσασθαι, τούς πιστών σε προσκυνούντας.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Ευφημεί σε, μακαρίζοντα τά πέρατα, καί ανακράζει σοι. Χαίρε ο τόμος εν ώ, δακτύλω εγγέγραπται, Πατρός ο Λόγος Αγνή, όν ικέτευε, βίβλω ζωής τους δούλους σου, καταγράψαι Θεοτόκε.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.

Ικετεύομεν, οι δούλοί σου καί κλίνομεν, γόνυ καρδιάς ημών, Κλίνον τό ούς σου, Αγνή, καί σώσον τούς θλίψεσι, βυθιζομένους ημάς, καί συντήρησον, πάσης εχθρών αλώσεως, τήν σήν Πολίν Θεοτόκε.

Τού Τετραωδίου

**Ειρμός άλλος
Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον**

Ἡ υπέρφωτος ομήγουρις τῶν θείων σου, Μαρτύρων Πολυέλεε, ἐν τῷ φωτί σου τῷ αδύτῳ νῦν περιπολεῖ, αὐτῶν ἰκεσίαις φωτισμόν, αμαρτιῶν τε ἰλασμόν, παράσχου πάσι Χριστέ.

Ὡς ωραῖος ὁ καιρὸς ὄν ἡμῖν δέδωκας, τῆς ἐγκρατείας Κύριε! ἐν ᾧ οἴκτειρον τὰς ψυχὰς ἡμῶν ὡς αγαθός, εὐχαίς τῶν ἁγίων Ἀθλητῶν, τῶν τὰ ωραία καὶ σεπτὰ, στερεζάντων Πάθη σου.

Νεκρώσιμον

Διελθόντας πολυῶδον κλυδώνιον, τοῦ βίου τούτου ἰκέτας σου, ἐγκαθόρμισον, εἰς λιμένα Δέσποτα ζωῆς, βοᾶν μετὰ πάντων ἐκλεκτῶν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἡ τοῦ νόμου τὸν δοτήρα Αειπάρθενε, κηῆσασα ἰκέτευε, τὰς ἀνομίας υπεξάραι πάσας ἐν καιρῷ, τῷ νῦν ἐνεστώτι τοῖς καλῶς, προαιρουμένοις ἐξασκεῖν, θείας Νηστείας σπουδῆν.

**Ἄτερος Ειρμός
Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός**

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ δεῖξας γενναίους, ὑπὲρ σοῦ ἀθλούντας τοὺς Μάρτυρας, ὁ υπερέμνητος καὶ υπερένδοξος.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τοὺς Ἀθλοφόρους, πρέσβεις ἡμῖν εἰς σέ παρασχόμενος, ὁ υπερέμνητος καὶ υπερένδοξος.

Δόξα...

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ εἰς μὲν τὴ φύσει, προσώποις δε τρισὶ γνωριζόμενος, ὁ υπερέμνητος καὶ υπερένδοξος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τεχθεὶς ἀσπόρως, καὶ τὴν Τεκούσαν δεῖξας ἀγνεύουσαν, ὁ υπερέμνητος καὶ υπερένδοξος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ εθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ θήρας φιμώσας, καὶ σβέσας πῦρ εἰς δόξαν τῶν Ἁγίων σου, ὁ υπερέμνητος καὶ υπερένδοξος.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε.

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ ἀπὸ θανάτου, εἰς ἀπειρον ζωὴν μεταθέμενος, τοὺς πίστει σοι ἐν βίῳ λειτουργήσαντας.

Ὁ Ειρμός

Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ βλέπων ἀβύσσους, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, ὁ υπερέμνητος καὶ υπερένδοξος.

Ὡδή η' Ὁ Ειρμός

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος. νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερευψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

• Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Νηδυῖ τὸν Λόγον υπεδέξω, τὸν πάντα βαστάζοντα ἐβάστασας, γάλακτι ἐξέθρεψας, νεύματι τὸν τρέφοντα, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, Ἀγνή ὦ ψάλλομεν. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ υπερευψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.
Μωσής κατενόησεν εν βάτω, τό μέγα μυστήριον τού τόκου σου. Παίδες προεικόνισαν, τούτο εμφανέστατα μέσον πυρός ιστάμενοι, καί μή φλεγόμενοι, ακήρατε αγία Παρθένε, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.
- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.
Οι πρώην απάτη γυμνωθέντες, στολήν αφθαρσίας ενεδύθημεν, τή κυφορία σου, καί οι καθεζόμενοι, εν σκότει παραπτώσεων, φώς κατωπτεύσαμεν, φωτός κατοικητήριον, Κόρη, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.
- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.
Νεκροί διά σου ζωοποιούνται, ζωήν γάρ τήν ενυπόστατον εκύησας, εύλαλοι οι άλαλοι, πρώην χρηματίζοντες, λεπροί αποκαθαίρονται, νόσοι διώκονται, πνευμάτων αερίων τά πλήθη, ήττηνται Παρθένε, βροτώνη σωτηρία.
- Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς.
Η κόσμω τεκούσα σωτηρίαν, δι' ής από γής εις ύψος ήρθημεν, χαίροις παντευλόγητε, σκέπη καί κραταίωμα, τείχος καί οχύρωμα, τών μελωδούντων Αγνή. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Τετραωδίου
Ειρμός άλλος
Εκ φλογός τοίς οσίοις

Τών αγίων Μαρτύρων τά κατορθώματα, επουράνιοι Νόες υπερεθαύμασαν, τούτων προσευχαίς, τά ελέη σου Δέσποτα, εν ημίν πλουσίως, θαυμάστωσον οικτίρμον.

Οι τό πύρ θεία δρόσω καταπατήσαντες, Αθληταί τού Κυρίου αξιοθαύμαστοι, ρύσατε ημάς, τού πυρός τού κολάζοντος, ταίς πρός τόν Δεσπότην, θερμαίς υμών πρεσβείαις.
Νεκρώσιμον

Υπεράγαθε Λόγε τούς εκδημήσαντας, εξ ημών Ορθοδόξους ζωής αξίωσον, τής εν ουρανώ, καί αγίας λαμπρότητος, ταίς τών καλλινίκων, Μαρτύρων ικεσίαις.
Θεοτοκίον

Ικεσίαις Οικτίρμον τής κυρησάσης σε, καί αγίων Μαρτύρων καί Αποστόλων σου, φώτισον ημών, τας ψυχάς τού δοξάζειν σε, εν αγαλλιάσει, ψυχής εις τούς αιώνας.

Ειρμός έτερος
Τήν ποιητήν τής Κτίσεως

Χοροί Μαρτύρων άγιοι, μνήσθητε τών πόθω ανυμνούντων υμάς, καί υπερυψούντων, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ξίφει τυμπανιζόμενοι, έχαιρον οι Μάρτυρες, υμνούντες Χριστόν, καί υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Ξενοπρεπώς μερίζεται, η Τριάς, καί μένει αμερής ως Θεός, ήν υπερυψούμεν, εις πάντας τους αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένος βρέφος τέτοκε, Θεός γάρ εκ ταύτης εννηθρώπησε. Πάσα σάρξ υμνείτω, αυτόν εις τούς αιώνας.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Στήλαι ανδρείας ώφθησαν, πτώσιν διαβόλου θριαμβεύοντες, οι Μάρτυρες υμνούντες, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Στίχ. Αι ψυχαι αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Τόν Αβραάμ κολπώσασθαι, αξίωσον Κύριε τούς δούλους σου, πίστει μεταστάντας,

πρός σέ καί τή ἐλπίδι.

**Αινούμεν, ευλογοῦμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Ο Ειρμός**

Τόν Ποιητήν τῆς Κτίσεως, ὄν φρίττουσιν Ἄγγελοι, υμνεῖτε λαοί, καί υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ὡδή θ' Ο Ειρμός

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αἰῶνων Νόων, φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν, τῆς Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνή, αειπάρθενε.

• Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ἴνα σοι πιστοί, τό Χαίρε κραυγάζωμεν, οἱ διά σου τῆς χαράς, μέτοχοι γενόμενοι, τῆς αἰδίου, ρύσαι ἡμᾶς πειρασμοῦ, βαρβαρικής αλώσεως, καί πάσης ἄλλης πληγῆς, διά πλήθος, Κόρη παραπτώσεων, επιούσης βροτοῖς αμαρτάνουσιν.

• Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὡφθης φωτισμός, ἡμῶν καί βεβαίωσις, ὅθεν βοώμέν σοι. Χαίρε ἄστρον ἄδυτον, εἰσάγον κόσμῳ, τόν μέγαν Ἥλιον, χαίρε Εδέμ ανοίξασα, τήν κεκλεισμένην Ἀγνή, χαίρε στύλε, πύρινε εἰσάγουσα, εἰς τήν ἄνω ζωήν τό ανθρώπινον.

• Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Στώμεν ευλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καί ἐκβοήσωμεν. Χαίρε κόσμου Δέσποινα, χαίρε Μαρία, Κυρία πάντων ἡμῶν, χαίρε ἡ μόνη ἄμωμος, ἐν γυναιξί καί καλή, χαίρε σκεῦος, μύρον τό ἀκένωτον, ἐπί σέ κενωθέν εἰσδεξάμενον.

Δόξα...

Ἡ περιστέρα, ἡ τόν ἐλεήμονα ἀποκήσασα, χαίρε αειπάρθενε Οσίων πάντων, χαίρε τό καύχημα, τῶν Ἀθλητῶν στεφάνωμα, χαίρε ἀπάντων τε, τῶν Δικαίων, θείου ἐγκαλλώπισμα, καί ἡμῶν τῶν πιστῶν τό διάσωσμα.

Καί νύν...

Φείσαι ο Θεός, τῆς κληρονομίας σου, τάς αμαρτίας ἡμῶν, πάσας παραβλέπων νύν, εἰς τούτο ἔχων, ἐκδυσωπούσάν σε, τήν ἐπί γῆς ἀσπόρως σε, κυφορήσασαν, διά μέγα ἔλεος θελήσαντα, μορφωθῆναι Χριστέ, τό ἀλλότριον.

Τού Τετραωδίου

Ειρμός ἄλλος

Θεόν ἀνθρώποις

Ὡς φῶς ὡς ἥλιος ἀνατείλαντες, πάσαν τήν γῆν ἀκτίσιν ευσεβείας οἱ Μάρτυρες, καί λαμπάσι θαυμάτων ἐφώτισαν, καί τῆς πολυθείας σκότος ἠφάνισαν, ὦν ταῖς ἰκεσίαις ο Θεός, ἡμᾶς ἐλέησον.

Στρατός Μαρτύρων ἀκαταγώνιστος, πάντας ἡμᾶς ἐνίσχυσον καλῶς ἀγωνίσασθαι, καί τελέσαι Νηστείας τό στάδιον, ὅπως ἐνθέου βίου, ἔργα τελέσαντες, μέτοχοι γενώμεθα ζωῆς, ἀγαλλιώμενοι.

Νεκρώσιμον

Ἡσῆ φθασάτω χρηστότης Κύριε, τούς ἐξ ἡμῶν φρικώδει μεταστάντας κελεύσει σου, κυκλωσάτω αὐτούς σου τό ἔλεος, καί καθοδηγησάτω, πρὸς τά σκηνώματα, τά καταυγαζόμενα φωτί, τῷ τοῦ προσώπου σου.

Θεοτοκίον

Φωνή Ἀγγέλου βουλῆς τόν Ἄγγελον, τῆς τοῦ Πατρός ἀρρήτως Θεοτόκε ἐκύησας. Τάς φωνάς οὖν τῶν δούλων σου πρόσδεξαι, ἄς ἐν τῷ τῆς Νηστείας χρόνῳ προσάγομεν, καί ταύτας προσάγαγε Θεῷ ὡσπερ θυμίαμα.

Ειρμός ἕτερος

Ἡσαΐα χόρευε

Τελούντες πανήγυριν, Μαρτυρικῆν, σήμερον λαοί, σκιρτήσωμεν ἐν ὠδαίς, μέλλοντες Χριστῷ, τῷ ἀθλοθετήσαντι, καί τάς νίκας, κατά τῶν ἐχθρῶν, τούτοις παρέχοντι, ὄν

εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Όνυξι ξεόμενοι, καί τμηθέντες, ξίφει μεληδόν, συνήφθητε τώ Χριστώ, αγαπητικώς, πανεύφημοι Μάρτυρες, διό καί νύν, εν τοίς Ουρανοίς, αγαλλιώμενοι, υπέρ πάντων ικετεύσατε.

Δόξα...

Ομοουσιότητι, ανυμνώ σε, άναρχε Τριάς, σεπτή ζωαρχική, άτμητε Μονάς, Πατήρ ο αγέννητος, καί γεννητέ, Λόγε καί Υιέ, Πνεύμα τό άγιον, ημάς σώσον τούς υμνούντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπέρ νούν ο τόκος σου, Θεομήτορ, άνευ γάρ ανδρός, η σύλληψις εν σοί, καί παρθενικώς, η κύησις γέγονε, καί γάρ Θεός, εστίν ο τεχθείς, όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Τό γενναίον στράτευμα, τού Ανακτος, πάντων καί Θεού, τούς Μάρτυρας εν ωδαίς, στέψωμεν λαοί, αυτοί γάρ ενίκησαν, δαιμονικάς φάλαγγας σαφώς, ούς αναμέλποντες, τόν Δεσπότην μεγαλύνομεν.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ότε πάν τό πλάσμα σου, αναστήσης κρίνεσθαι Χριστέ, ούς προσελάβου καί νύν, δούλους σου πιστούς, ελέησον σύγγνωθι, τά εν βίω, πταίσματα αυτών, καί σύν Αγίοις σου, αναπαύων εις αιώνας αυτούς.

Ο Ειρμός

Ησαΐα χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν, τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε, καί άνθρωπον. Ανατολή, όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, σε Παρθένε μακαρίζομεν.

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τό απ' αιώνος σήμερα, γνωρίζεται μυστήριον, ο τού Θεού Θεός Λόγος, Υιός Παρθένου Μαρίας, δι' ευσπλαγχνίαν γίνεται, καί χαράς ευαγγέλια, ο Γαβριήλ προσφθέγγεται, μεθ' ού βοήσωμεν πάντες. Χαίρε η Μήτηρ Κυρίου.

Εις τούς Αίνους ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν τά παρόντα Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Κεκρυμμένον μυστήριον, καί Αγγέλοις αγνώριστον, Γαβριήλ πιστεύεται ο Αρχάγγελος, καί επί σέ νύν ελεύσεται, τήν μόνην ακήρατον, καί καλήν περιστεράν, καί τού γένους ανάκλησιν, καί βοήσει σοι, Παναγία, τό, Χαίρε, ετοιμάζου, διά λόγου Θεόν Λόγον, σου ταίς λαγόσιν εισδέξασθαι. (Δίς)

Φωτοφόρον παλάτιον, ητοιμάσθη σοι Δέσποτα, η νηδύς η άχραντος τής θεόπαιδος, δεύρο πρός τούτο κατάβηθι, οικτείρας τό πλάσμα σου, φθονερώς πολεμηθέν, καί δουλεία κρατούμενον, τού αλάστορος, καί τό κάλλος τό πρώην απολέσαν, καί τήν σήν σωτηριώδη, προσαναμένον κατάβασιν.

Γαβριήλ ο Αρχάγγελος, επί σε Παναμώμητε, εμφανώς ελεύσεται, καί βοήσει σοι, Χαίρε κατάρας λυτήριον, πεσόντων ανόρθωσις, χαίρε μόνη εκλεκτή, τώ Θεώ χρηματίσασα,

χαίρε έμψυχε, τού ηλίου νεφέλη, υποδέχου, τόν Ασώματον εν μήτρα, τή σή οικήσαι θελήσαντα.

Δόξα... Καί νύν...

Ιδιόμελον Ήχος δ'

Γλώσσαν ήν ουκ έγνω, ήκουσεν η Θεοτόκος, ελάλει γάρ προς αυτήν ο Αρχάγγελος, τού ευαγγελισμού τά ρήματα, όθεν πιστώσ δεξαμένη τόν ασπασμόν, συνέλαβέ σε τόν προαιώνιον Θεόν, διό καί ημείς αγαλλόμενοι βοώμέν σοι, ο εξ αυτής σαρκωθείς ατρέπτως Θεός, ειρήνην τώ Κόσμω δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά καί εν τοίς Μακαρισμοίς, εκ τού Κανόνος τής Θεοτόκου η γ' Ωδή, καί τού Τετραωδίου η ς'.

Προκείμενον Ήχος γ'

Ωδή τής Θεοτόκου

Μεγαλύνει η ψυχή μου, τόν Κύριον.

Στίχ. Ότι επέβλεψεν επί τήν ταπείνωσιν τής δούλης αυτού.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Θ', 24-28)

Αδελφοί, ουκ εις χειροποίητα άγια εισήλθεν ο Χριστός, αντίτυπα τών αληθινών, αλλ' εις αυτόν τόν ουρανόν, νύν εμφανισθήναι τώ προσώπω τού Θεού υπέρ ημών, ουδ' ίνα πολλάκις προσφέρη εαυτόν, ώσπερ ο Αρχιερέυς εισέρχεται εις τά Άγια κατ' ενιαυτόν εν αίματι αλλοτρίω επει έδει αυτόν πολλάκις παθείν από καταβολής κόσμου, νύν δέ άπαξ επί συντελεία τών αιώνων, εις αθέτησιν αμαρτίας, διά τής θυσίας αυτού πεφανέρωται. Καί καθόσον απόκειται τοίς ανθρώποις άπαξ αποθανείν, μετά δέ τούτο κρίσις, ούτως ο Χριστός άπαξ προσενεχθείς, εις τό πολλών ανευεγκείν αμαρτίας, εκ δευτέρου χωρίς αμαρτίας οφθήσεται τοίς αυτόν απεκδεχομένοις εις σωτηρίαν.

Καί τής Θεοτόκου

Εκ τής αυτής Επιστολής

(Κεφ. Θ', 1-7)

Είχε μέν ούν καί η πρώτη σκηνή, Αδελφοί, δικαιώματα λατρείας, τό τε άγιον κοσμικόν. Σκηνή γάρ κατεσκευάσθη η πρώτη, εν ή ή τε λυχνία, καί η τράπεζα, καί η πρόθεσις τών άρτων, ήτις λέγεται Άγια. Μετά δέ τό δεύτερον καταπέτασμα, σκηνή η λεγομένη Άγια Αγίων, χρυσούν έχουσα θυμιατήριον, καί τήν κιβωτόν τής Διαθήκης περικεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίω, εν ή στάμνος χρυσή έχουσα τό μάννα, καί η ράβδος Ααρών η βλαστήσασα, καί αι πλάκες τής διαθήκης. Υπεράνω δέ αυτής Χερουβίμ δόξης, κατασκιάζοντα τό ιλαστήριον, περιών ουκ έτι νύν λέγειν κατά μέρος. Τούτων δέ ούτω κατεσκευασμένων, εις μέν τήν πρώτην σκηνήν διαπαντός εισίασιν οι Ιερείς, τάς λατρείας επιτελούντες, εις δέ τήν δευτέραν άπαξ τού ενιαυτού μόνος ο Αρχιερέυς, ου χωρίς αίματος, ο προσφέρει υπέρ εαυτού, καί τών τού λαού αγνοημάτων.

Αλληλούϊα Ήχος πλ. δ'

Ανάστηθι Κύριε, εις τήν ανάπαυσίν σου.

Στίχ. Μνήσθητι, Κύριε, τού Δαυΐδ, καί πάσης τής πραότητος αυτού.

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό όνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Αλληλούϊα.

t81 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμακόν, καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου ς', καί τά παρόντα Προσόμοια τής Οσίας δ', δευτερούντες τό α'.

Ἦχος πλ. β' Ὅλην αποθέμενοι

Σέ μέν διεκώλυε, τής τών σεπτών εποπτίας, μολυσμών τών πρότερον, τό επισυρόμενον μιανθήριον, ἡ δέ σή αἴσθησις, καί τών σοί θεόφρον, πεπραγμένων, ἡ συνείδησις, τήν πρός τά κρείττονα, σοί επιστροφῆν ενειργάσατο, Εἰκόνι γάρ προσβλέψασα, τής ευλογημένης θεόπαιδος, πάντων καταγνούσα, πταισμάτων σου πανεύφημε τών πρίν, ἐν παρρησίᾳ τό τίμιον, Ξύλον προσεκύνησας.

Τόπους προσκυνήσασα, περιχαρῶς τούς αγίους, ἀρετῆς ἐφόδιον, σωτηριωδέστατον, ἐνθεν γέγονας, καί σφοδρῶς ἐδραμες τήν καλήν πορείαν, καί τό ρεῖθρον ἐκπεράσασα, τό Ἰορδάνειον, τό τοῦ Βαπτιστοῦ ἐνδιαίτημα, προθύμως κατεσκήνωσας, καί τήν τών παθῶν ἀγριότητα, διά πολιτείας, ἡμαύρωσας λεπτύνασα σαρκός, ἐν παρρησίᾳ αἰμίμηστε, Μήτηρ τά οἰδήματα.

Ἐρημον οἰκήσασα, τών σῶν παθῶν τάς εἰκόνας, ἐκ ψυχῆς ἀπήλειπας, τό θεοειδέστατον ἐξεικόνισμα, ἐν ψυχῇ γράψασα, ἀρετῶν ἰδέας, καί τοσοῦτον υπερέλαμψας, ὡς καί τοῖς ὕδασι κούφως υπερβαίνειν μακάριε, καί γήθεν υπεραίρεσθαι, ἐν ταῖς πρός Θεόν σου ἐντεύξεσι, καί νῦν ἐν παρρησίᾳ, πανένδοξε Μαρία τῷ Χριστῷ, παρισταμένη δυσώπησον, υπέρ τών ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος δ'

Εθαυματούργησε Χριστέ, τοῦ Σταυροῦ σου ἡ δύναμις, ὅτι καί ἡ πρῶν Πόρνη ἀσκητικόν ἀγῶνα ἠγωνίσασα, ὅθεν καί τό ἀσθενές ἀπορριψαμένη, γενναίως ἀντέστη κατά τοῦ διαβόλου, διό καί τό βραβεῖον τής νίκης κομισαμένη, πρεσβεύει υπέρ τών ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον, τό τής Οκτωήχου

Ἀπόστιχα, τά Κατ' Ἀλφάβητον Αναστάσιμα.

Δόξα... Ἰδιόμελον τής Οσίας Ἦχος β'

Τά τής ψυχῆς θηρεύματα, καί τά πάθη τής σαρκός, τῷ ξίφει τής ἐγκρατείας ἔταμες, τά τής ἐννοίας ἐγκλήματα, τῇ σιγῇ τής ἀσκήσεως ἀπέπνιξας, καί ρεῖθροις τών δακρύων σου, τήν ἔρημον ἀπασαν κατήρδευσας, καί ἐβλάστησας ἡμῖν τής μετανοίας καρπούς, διό σου τήν μνήμην Οσία εορτάζομεν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον Ἦχος ο αὐτός

Ω θαύματος καί νοῦ, πάντων τών πάλαι θαυμάτων! τίς γάρ ἐγνώ μητέρα ἀνευ ἀνδρός τετοκυῖαν καί ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν, τόν ἀπασαν τήν Κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστι βουλή τό κηθέν, ὄν ὡς βρέφος Πάναγνε, σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καί μητρικήν παρρησίαν πρός αὐτόν κεκτημένη, μή παύση δυσωπούσα, υπέρ τών σέ τιμώντων, τοῦ οἰκτειρήσαι, καί σώσαι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Αναστάσιμον

Τῆς Οσίας Ἦχος πλ. δ'

Ἐν σοί Μήτηρ ἀκριβῶς διεσώθη τό κατ' εἰκόνα, λαβούσα γάρ τόν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καί πράττουσα ἐδίδασκες ὑπεροράν μὲν σαρκὸς παρέρχεται γάρ, ἐπιμελεῖσθαι δέ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διό καί μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται Οσία Μαρία τό πνεύμά σου.

Θεοτοκίον

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τόν θάνατον σκυλεύσας, καί Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μή παρίδης οὐς ἐπλασας τῆ χειρὶ σου, δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεήμον, δέξαι τὴν τεκούσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν καί σώσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαόν ἀπεγνωσμένον.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τόν Εξάψαλμον καί τὴν συνήθη Στιχολογίαν, τό ἐνδιάτακτον Ἑωθινόν Ευαγγέλιον. Ἐἴτα, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, καί μετὰ τόν Ν' ψάλλομεν τά Ἰδιόμελα ταῦτα.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας Ζωοδότα, ὀρθρίζει γάρ τό πνεύμά μου πρὸς Ναόν τόν ἅγιόν σου ναόν φέρον τοῦ σώματος ὅλον ἐσπιλωμένον, Ἀλλ' ὡς Οικτίρμων κάθαρον, εὐσπλαγγνῶ σου ἐλέει.

Καί νύν... Ὁμοιον

Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους Θεοτόκε, ἀισχραῖς γάρ κατερρύψωσα τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, ὡς ραθύμῳ τόν βίον μου ὅλον ἐκδαπανήσας, ταῖς σαῖς πρεσβεῖαις ρύσαι με, πάσης ἀκαθαρσίας.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος πλ. β'

Τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν ὁ τάλας, τρέμω τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς κρίσεως, ἀλλά θαρρῶν εἰς τό ἔλεος τῆς εὐσπλαγγνίας σου ὡς ὁ Δαυΐδ βοῶ σοι, Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Οἱ Κανόνες. Ὁ Ἀναστάσιμος, μετὰ τῆς Θεοτόκου εἰς ς', τοῦ Τριωδίου εἰς δ', καί τῆς Οσίας εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Τριωδίου

Εἰς τόν Πλούσιον καί εἰς τόν πτωχόν Λάζαρον

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Υγρὰν διοδεύσας

Παρεϊκάς με πλούτῳ τῶν ἡδονῶν τῷ εὐφραϊνομένῳ καθ' ἡμέραν ἐν τῇ τρυφῇ, Πλούσιῳ, διό σε ἱκετεύω, Σῶτερ πυρός με ὡς Λάζαρον λύτρωσαι.

Ἡμφίεσμαι Σῶτερ ταῖς ἡδοναῖς ὡσπερ ὁ τὴν βύσσον, περιθέμενος καί χρυσόν, χρυσὴν τε ἐσθήτα, ἀλλὰ μὴ με ἐν τῷ πυρὶ ὡς ἐκεῖνον ἐκπέμψεις.

Εὐφραίνετο πλούτῳ καί τῇ τρυφῇ ὁ Πλούσιος πάλαι ἐν τῷ βίῳ τῷ φθαρτικῷ, διό περ βασάνοις κατεκρίθη, ὁ δὲ πτωχὸς ἐδροσίζετο Λάζαρος.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε Αγγέλων καί τών βροτών ανύμφευτε Μήτηρ ευφημούσιν ανελλιπώς, τόν Κτίστην γάρ τούτων ώσπερ βρέφος, εν ταίς αγκάλαις σου εβάστασας.

Έτερος Κανών τής Οσίας Μαρίας

Ήχος πλ. β' Κύματι θαλάσσης

Πόθω τήν φωσφόρον, καί θείαν σου μνήμην πανηγυρίζοντι, φώς μοι κατάπεμψον, παρισταμένη Οσία τώ φωτί τώ απροσίτω Χριστώ πειρασμών παντοίων με τού βίου διασώζουσα.

Ο τοίς Αιγυπτίοις, σαρκί ενδημήσας, ο απερίγραπτος καί προαιώνιος, ολοφαή σε αστέρα εξ Αιγύπτου αναδείκνυσιν, ο γινώσκων Κύριος τά πάντα πρίν γενέσεως.

Θείων ενταλμάτων σεμνή αγνοούσα θείον εικόνισμα, Θεού ερρύπωσας, θεία προνοία δεάλιν απεκάθηρας πανεύφημε, θεωθείσα πράξεσιν, Οσία ταίς ενθέοις σου.

Θεοτοκίον

Ω τής σής Θεέ μου, πολλής ευσπλαχνίας καί τής αφάτου σου, συγκαταβάσεως! όπως τήν πρότερον Πόρνην, ταίς Μητρός σου παρακλήσεσιν ως αγνήν καί άμωμον Αγγέλοις καθωμοίωσας.

Ωδή γ' Σύ εί τό στερέωμα

Λάζαρον ως έσωσας, εκ τής φλογός Χριστέ, ούτω με εκ τού πυρός, ρύσαι τής γεέννης τόν ανάξιον δούλόν σου.

Πλούσιος τοίς πάθεσι καί ηδοναίς ειμι Κύριε, Λάζαρος δέ πένης τή στερήσει αρετών, αλλά σώσόν με.

Κόκκινον καί βύσσινον ενεδιδύσκετο Πλούσιος, ταίς ηδοναίς καί ταίς αμαρτίαις, διά τούτο φλογίζεται.

Θεοτοκίον

Δός ημίν βοήθειαν ταίς ικεσίαις σου Πάναγνε τάς προσβολάς αποκρουομένη τών δεινών περιστάσεων.

Άλλος, Σέ τόν επί υδάτων

Πύλαις τής απωλείας εγγισάση πράξει ταίς ατόποις πύλας ο πρίν τού Άδου συντρίψας σθένει θεότητος πύλας τής μετανοίας σοι ανοίγει Πάνσεμνε, πύλη τής ζωής υπάρχων αυτός.

Όπλον τής αμαρτίας μακρόθυμε τήν πρίν γεγενημένην όπλω Σταυρού τού θείου, τή προσκυνήσει ανέδειξας όπλα δαιμόνων άπαντα καί πανουργέματα όλως τροπουμένην εύσπλαγγνε.

Λύτρον υπέρ απάντων τό ίδιον ο πρίν εκχέας Αίμα λουτρώ τώ τών δακρύων σέ καθάραν απεργάζεται λέπραν δεινήν νοσήσασαν κακίστης πράξεως, όλως ο τό είναι πάσι διδούς.

Θεοτοκίον

Λόγου παντός υπάρχει, ανώτερον τό επί σοί Παρθένε, Λόγος Πατρός εν σοί γάρ θεοπρεπώς κατεσκήνωσε, λύσιν πταισμάτων άπασι τοίς αμαρτάνουσι λόγω μόνω παρεχόμενος.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τά σκιρτήματα πάντα τά τής σαρκός, χαλινώσασα πόνοις ασκητικούς ανδρείον απέδειξας, τής ψυχής σου τό φρόνημα, τόν γάρ Σταυρόν ποθήσασα Κυρίου θεάσασθαι ιερώς αοίδιμε τώ Κόσμω εσταύρωσαι, όθεν καί πρός ζήλον, αγγελικής πολιτείας προθύμως διήγειρας σεαυτήν παμμακάριστε, Διά τούτο γεραίρομεν τήν μνήμην σου Μαρία πιστώς τών πταισμάτων άφεσιν αιτούμενοι τού δωρηθήναι πλουσίως υμίν ταίς πρεσβείαις σου,

Θεοτοκίον Όμοιον

Εις ιλύν ενεπάγην αμαρτιών, καί ουκ έστιν υπόστασις εν εμοί, δεινώς γάρ κατεπόντισε, καταιγίς τών πταισμάτων με, αλλ' η τεκούσα Λόγον, τόν μόνον φιάνθρωπον επ' εμέ επίβλεπον, Παρθένε καί ρύσαι με πάσης αμαρτίας καί παθών ψυχοφθόρων καί πάσης κακώσεως τού δεινού πολεμήτορος ίνα ψάλλω γηθόμενος, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι τοίς καταφεύγουσι πίστει τή σκέπη σου Άχραντε.

Ωδή δ' Εισακήκοα Κύριε

Κατετρύφα ο Πλούσιος βρώσει καί ενδύμασι ευφραινόμενος, ο δέ Λάζαρος χορτάζεσθαι επεθύμει τούτου τών τραπέζης ψιχίων,

Οι μέν κύνες απέλειχον γλώττη τού πτωχού Λαζάρου τούς μώλωπας συμπαθέστεροι γινόμενοι τής Πλουσίου γνώμης εις τόν πένητα,

Τώ πυλώνι εβέβλητο πάλαι τού Πλουσίου Σώτερ ο Λάζαρος τιμωρούμενος ταίς μάστιξι τής πενίας, όθεν νύν δοξάζεται.

Θεοτοκιον

Ον εκύησας Άχραντε, πρέσβευε σωθή ναι τούς ανυμνούντάς σε εκ δουλείας τού αλάστορος ότι μόνη πέλεις προστασία ημών.

Άλλος, Τήν εν Σταυρώ σου θείαν κένωσιν

Ως πλαστουργός βροτείας φύσεως ως ελέους πηγή καί ευσπλαγχνίας πλούτος ωκτείρησας φιάνθρωπε πρόσφυγα τήν σήν, καί αφήρπασας ταύτην τού ολεθρίου θηρός.

Σταυρόν ιδέσθαι επισπεύδουσα σταυρικώ φωτισμώ Μαρία κατηυγάσθης Σταυρώ τού ομιλήσαντος, νεύσει θεϊκή σταυρωθείσα τώ Κόσμω αξιοθαύμαστε.

Η τών κακών αιτία πρότερον ηδονή πονηρά πολλοίς γεγενημένη ηλίου δίκην λάμψασα πάσιν οδηγός η Οσία εδείχθη τοίς αμαρτάνουσι.

Θεοτοκίον

Νούν υπερέβης καί ουράνιον νοητέ ουρανέ τού πάντων Βασιλέως, νομίμων γάρ τής φύσεως άνευθεν Αγνή νομοδότην καί Κτίστην πάντων εκύησας.

Ωδή ε' Ινα τί με απώσω

Αβραάμ εν τοίς κόλποις Λάζαρον ο Πλούσιος ως εθεάσατο, εν φωτί καί δόξη ευφραινόμενον Πάτερ, εκραύγαζεν, Αβραάμ ελέησόν με τόν εν πυρί κατακριθέντα καί τήν γλώτταν δεινώς φλογιζόμενον.

Κατετρύφησας πλούτω, βίου ευφραινόμενος Αβραάμ έφησε, τώ Πλουσίω, όθεν, τετιμώρησαι ώδε αιώνια, εν πυρί υπάρχων, Ο δέ πτωχός εν ευφροσύνη, τή αλήκτω αγάλλεται Λάζαρος.

Τή τού βίου απάτη, πλούσιος γεγένημαι ώσπερ ο Πλούσιος ο τόν βίον όλον ηδοναίς

δαπανήσας Φιλάνθρωπε, αλλά δέομαί σου, τών οικτιρμών τού λυτρωθήναι, τού πυρός
ώσπερ σέσωσται Λάζαρος.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρός τόν Υιόν σου κεκτημένη Πάναγνε συγγενούς προνοίας
τής ημών μή παρίδης δεόμεθα ότι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρός τόν Δεσπότην
λασμόν ευμενή προβαλλόμεθα.

Άλλος, Θεοφανείας σου Χριστέ

Μωσής δεδόξασταί ποτε, εν τώ Σινά Θεού τά οπίσθια, μυστικώς θεώμενος Ο ένδοξος
υπογράφων ξένον μυστήριον, μανναδόχον δέ στάμνον νύν, Εικόνα άχραντον, θερμώς
προσπεσούσα Μαρία Αγγελικόν βίον κομίζεται.

Ναού ευπρέπειαν τού σου επιποθούσα, ψαλμικώς θεάσασθαι, νοερόν τε σκήνωμα τής
δόξης σου η τόν σόν ναόν βεβηλώσασα νοεραίς πρεσβείαις Χριστέ τής απειράνδρου
σου ναού γενομένης ναόν με τού παντουργού, ποίησον Πνεύματος.

Η τώ ακίστρω τής σαρκός, δι' οφθαλμών τούς πολλούς ζωγήσασα ηδονή βραχεία τε
κατάβρωμα διαβόλου τούτους ποιήσασα, ηγκιστρεύθη, παναληθώς τή θεία χάριτι
Σταυρού τού τιμίου ηδύτατον τώ Χριστώ όσον υπάρξασα.

Θεοτοκίον

Μεμυημένος ο χορός, τών Προφητών, τό εν σοί μυστήριον, μυστικάίς θεηγορίαίς
Άχραντε σέ ποικιλοτρόπως προέλεγε, μανναδόχου στάμνου ιδέ νύν Εικόνα άχραντον
αυτή προσπεσούσα Μαρία, η εγγυήτρια, αμαρτωλών πρός Θεόν.

Ωδή ς' Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ο πλούσιος εαυτόν φλογί πυρός κατεδίκασε, τή ενηδόνω ζωή, ο πένης δέ Λάζαρος,
πτωχείαν ελόμενος, εν τώδε τώ βίω, ηξιώθη τής αλήκτου χαράς.

Εν κόλποις τού Αβραάμ ο Λάζαρος κατηξίωται, τής αιωνίου ζωής, Χριστέ
εμφορούμενος, πυρί δέ ο Πλούσιος, καί ψυχήν καί σώμα, κατεκρίθη τιμωρούμενος.

Κατεδικάσθη εις πύρ, ο Πλούσιος διά Λάζαρον, μή κατακρίνης εμέ, τόν δείλιον
δέομαι φιλάνθρωπε Κύριε αλλ' ως Λάζαρόν με, τού φωτός σου καταξίωσον.

Θεοτοκίον

Ρυσθείημεν τών δεινών, πταισμάτων ταίς ικεσίαις σου, Θεοκυήτορ αγνή, καί τύχοιμεν
πάναγνε, τής θείας ελλάμψεως, τού εκ σου αφράστως σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Άλλος, Άβυσσος εσχάτη

Χαίρουσι Μαρία τά τών Αγγέλων στρατεύματα, τόν εφάμιλλον Οσία βίον, τόν εν σοί
καθορώντες καί δόξαν τώ, Κυρίω κραυγαζοντες.

Φρίττουσι Δαιμόνων τών ζοφερών τά συστήματα τό τής σής καρτερικόν ισχύος, ότι
γυνή παραδόξως καί γυμνή, καί μόνη τούτους ήσχυνας.

Έλαμψας ηλίου δίκην Μαρία πανεύφημε, καί τήν έρημον ταίς φρυκτωρίαίς πάσαν
εφώτισας, όθεν καμέ τώ σώ φωτί καταλάμπруνον.

Θεοτοκίον

Άγγελοι περιλαμφθέντες, τή δόξη τού τόκου σου εν τή γή ειρήνην πάσιν ημίν, καί
ευδοκίαν ανθρωπίς, Παρθένε κεκράγασιν.

Κοντάκιον Ήχος γ' Η Παρθένος σήμεραν

Η πορνείαις πρότερον, μεμεστωμένη παντοίαις Χριστού Νύμφη σήμερον τή μετανοία εδείχθη, Αγγέλων, τήν πολιτείαν επιποθούσα, δαίμονας Σταυρού τώ όπλω καταπατούσα, διά τούτο βασιλείας εφάνης νύμφη Μαρία ένδοξε.

Ο Οίκος

Τήν αμνάδα Χριστού καί θυγατέρα, άσμασιν ευφημούμέν σε νύν, Μαρία παναοίδιμε τήν τών Αιγυπτίων αναφανείσαν θρέμμα τήν πλάνην δέ τούτων πάσαν φυγούσαν, καί καλώς προσενεχθείσαν τή Εκκλησία βλάστημα τίμιον δι' εγκρατείας καί δεήσεως, ασκήσασαν υπέρ μέτρον τής ανθρωπίνης φύσεως, διό καί υψώθης εν Χριστώ, διά βίου καί πράξεως, Βασιλείας Ουρανού φανείσα νύμφη Μαρία πάνσεμνε.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή πέμπτη τών Νηστειών, διετάχθημεν μνήμην ποιείσθαι τής Οσίας Μητρός ημών Μαρίας τής Αιγυπτίας.

Στίχοι

- Απήρε πνεύμα, σάρξ απερρύη πάλαι.
- Τόν όστινον, γή, κρύπτε νεκρόν Μαρίας.

Ταίς αυτής πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον, καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Οι εκ τής Ιουδαίας

Ιώβ καθάπερ πάλαι εν σαπρία σκωλήκων καί εν κοπρία εστώς υπήρξε πρό πυλώνος ο Λάζαρος ωσαύτως, τού Πλουσίου εκάθευδεν, ο τών πατέρων βοών Θεός ευλογητός εί.

Βεβλημένος πυλώσι τού ασπλάγχνου Πλουσίου πάλαι ο Λάζαρος ψιχίων επεθύμει αυτού τών τής τραπέζης αλλ' ουδείς επεδίδου αυτώ, αλλ' αντί τούτων εύρε τού Αβραάμ τούς κόλπους.

Τού ασπλάγχνου Πλουσίου τής μερίδος Χριστέ μου ρύσαί με δέομαι καί πένητι Λαζάρω συντάξας με βοάν σοι ευχαρίστως αξίωσον, ο τών πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Παρθενικής εκ νηδύος, σαρκωθείς επεφάνης, εις σωτηρίαν ημών, διό σου τήν Μητέρα, ειδότες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Άλλος, Οι Παίδες εν Βαβυλώνι

Ο μέγιστος εν πατράσι, περιπολεύων τήν έρημον, Ζωσιμάς ο σοφός, τήν Οσίαν ιδείν κατηξίωται, Ευλογητός εί κράζει δέ, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Τί Πάτερ ξένον απάσης, ιδείν ελήλυθας γύναιον, αρετής πρακτικής; η Οσία εβόα τώ γέροντι, Ευλογητός εί κράζει δέ, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Νεκρώσασα Μακαρία, τά τών παθών σου σκιρτήματα, απαθείας νυνί προσωρμίσθης, λιμένι κραυγάζουσα, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες απορρήτως, παρθένος μείνασα Άχραντε, καί εκύησας Κόσμω τήν σωτηρίαν Χριστόν, τόν Θεόν ημών, διό σε πάντες άσμασιν οι πιστοί μεγαλύνομεν.

Ωδή η' Επταπλασίως κάμινον

Στολήν κοκκίνην βύσσον τε καί πορφύραν ο Πλούσιος πάλαι ενεδύετο λαμπρώς ο δειλαιοσ, ο πένης δέ Λάζαρος, εν τώ πυλώνι τούτου δεινώς, έκειτο ψιχίων, τών πιπτόντων τραπέζης εθέλων κορεσθήναι καί ουδείς επεδίδου, αυτώ, διό εν δόξη, Χριστώ συμβασιλεύει.

Εν τώ πυλώνι έκει το τού Πλουσίου Ο Λάζαρος σεσηπώς τώ σώματι πληγαίς καί ήθελε, κορέννυσθαι βρώσεως καί ουκ εδίδου τούτω ουδείς, αλλά καί οι κύνες συμπαθώς εν τή γλώττη, απέλειχον τά έλκη καί τούς μώλωπας τούτου, διό εν Παραδείσω τρυφής κατηξιώθη.

Εν ηδοναίς επλούτησα ώσπερ πάλαι ο Πλούσιος ο ενδεδυμένος, καθ' ημέραν κόκκινον, καγώ Πολυέλεε, εν τή τού βίου τούτου τρυφή εμαυτόν κατακρίνω ταις τρυφαίς καί απάταις, διό σε ικετεύω εκ πυρός τού ρυσθήναι Χριστέ τού αιωνίου εις πάντας τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Τρισσοφαή θεότητα ενιαίαν εκλάμπουσαν αίγλην εκ μιάς τρισυποστάτου φύσεως Γεννήτορα άναρχον Ομοφυά τε Λόγον Πατρός καί συμβασιλεύον ομοούσιον Πνεύμα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος, Έκστηθι φρίττων ουρανε

Βάθη καρδιάς ερευνών, Ο πρό γενέσεως προγινώσκων τά ημών, βιαίας βιοτής αφήρπασας, τήν προσφυγούσάν σοι Σωτήρ, βεβαίως τή σή φιλανθρωπία, βοώσαν ασιγήτως, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ω αλλοιώσεως σεπτής, τής πρός τό κρείττον σου, μεταθέσεως σεμνή! ώ πόθου θεϊκού μισήσαντος, τάς σαρκικές ηδονάς! ώ πίστεως ζεύσης καί θείας! πανεύφημε Μαρία, ήν πιστώς ευφημούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Εύρες τών πόνων αμοιβήν, καί τών καμάτων σου τήν αντίδοσιν σεμνή, Μαρία, δι' ών καταβέβληκας, τόν παλαμναίον εχθρόν, καί νύν σύν τοίς, Αγγέλοις κραυγάζεις, τόν ύμνον ασιγήτως βοώσα, καί υπερυψούσα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ολον ανέπλασεν εμέ δι αγαθότητα, εν τή μήτρα σου Αγνή, ου φθείρας εκατέρας φύσεως τά ιδιώματα, ώς πάντων τών αιώνων Δεσπότης, όθεν σε ως αιτίαν, τής ημών σωτηρίας άσμασιν υμνούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Σέ τήν απειρόγαμον

Πένητά με Λάζαρον, Χριστέ αιτούμαι απεργάζου, τάς τών ηδονών ορέξεις μου, εξορίζων ως φύσει Θεός, ταίς δέ αρεταίς με, ως τόν Πλούσιον, ποίησον ίνα πίστει, εν υμνωδίαις μεγαλύνω σε.

Πλούσιος καί άσπλαγχνος, τόν νούν παρεβλεψά μου πίστει σου τών εντολών Φιλάνθρωπε, πρό πυλών ερριμμένον δεινώς, αλλ' ως συμπαθής καί φιλοκτίρμων ανάστησον ώσπερ συμπαθής πάλαι, τόν τεταρταίον φίλον Λάζαρον.

Πάντες μεμαθήκαμεν παραβολήν τήν τού Δεσπότη, πάντες ούν πιστοί μισήσωμεν τού Πλουσίου τό άσπλαγχνον, ίνα τής κολάσεως εκφύγωμεν καί εν κόλποις τού Αβραάμ αεί χορεύσωμεν

Θεοτοκίον

Σέ τήν τόν άόρατον Θεόν βαστάσασαν αγκάλαις, τόν εν ουρανοίς υμνούμενον υπό, διώ σου ημίν δωρούμενον πάσης τής Κτίσεως και πάντοτε σωτηρίαν, έν πίστει μεγαλύνομεν.

Άλλος, Μή εποδύρου μου Μήτερ

Ράον υπέφερες Μήτερ τής ερήμου τόν πόνον ρυθμιζομένη κραταιά δυνάμει τού Χριστού, ρυπαρούς λογισμούς, επερχομένους καί γάρ, ρείθροις θείων δακρύων

εσβέννυες σεμνή, Ασκητών η ακρότης Οσίων καύχημα.

Φαινοτάταις ακτίσι, καταυγάζει σε μόνη, η φώς τεκούσα τόν Χριστόν, Παρθένος καί αγνή, φοβερόν τοίς εχθροίς σέ καθιστώσα σεμνή, φανεράν δέ τοίς πάσι Μαρία δεικνύει σε, Ασκητών ωραιότης, Οσίων έρεισμα.

Καταλιπούσα εμφρόνως, τά επίγεια πάντα, κατοικητήριον σεπτόν τού Πνεύματος ώφθης, κοσμικών ούν δεινών απολυτρώσασθαι, καθικέτευε μόνον Χριστόν τόν λυτρωτήν, τούς πιστώς εκτελούντας, τήν θείαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Νόμους τής φύσεως Κόρη υπέρ φύσιν λαθούσα, νέον, Παιδίον επί γής, εκύησας αγνή νομοδότην όντα καί παλαιόν ημερών νοητέ Ουρανό, τού τών πάντων Ποιητού, διό πίστει καί πόθω, σέ μακαρίζομεν.

Εξαποστειλάριον
Τό Εωθινόν Αναστάσιμον

Τής Οσίας τό παρόν
Ο ουρανόν τοίς άστροις

Υπόδειγμα μετανοίας σέ έχοντες πανοσία Μαρία Χριστόν δυσώπει, εν τώ καιρώ τής Νηστείας, τούτο ημίν δωρηθήναι, όπως εν πίστει καί πόθω, σέ άσμασιν ευφημώμεν.

Θεοτοκίον Όμοιον

Ο γλυκασμός τών Αγγέλων, τών θλιβομένων η χαρά Χριστιανών η προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, αντιλαβού μου καί ρύσαι, τών αιωνίων βασάνων.

Εις τούς Αίνους

Ψάλλομεν τά Αναστάσιμα Στιχηρώ τής Οκτωήχου

Δόξα... Ήχος α' Ιδιόμελον

Ουκ έστιν η Βασιλεία τού Θεού βρώσις καί πόσις αλλά δικαιοσύνη καί άσκησις, σүн αγιασμό, όθεν ουδέ πλούσιοι εισελεύσονται εν αυτή, αλλ' όσοι τούς θησαυρούς αυτών εν χερσί πενήτων αποτίθενται. Ταύτα καί Δαυϊδ ο Προφήτης διδάσκει λέγων. Δίκαιος ανήρ ο ελεών όλην τήν ημέραν, ο κατατρυφών τού Κυρίου καί τώ φωτί περιπατών ός ου μή προσκόψη, ταύτα δέ πάντα, πρός νουθεσίαν ημών γέγραπται όπως νηστεύοντες, χρηστότητα ποιήσωμεν, καί δώη ημίν Κύριος αντί τών επιγείων τά επουράνια.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχμαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα εζωοποιήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν, Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

Εις τήν Λιτήν

Τό Εωθινόν Ιδιόμελον κτλ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά οι Μακαρισμοί τής Οκτωήχου καί εκ τού Κανόνος τού Τριωδίου η ς' Ωδή.

Ο Α π ό σ τ ο λ ο ς

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Εύξασθε καί απόδοτε Κυρίω τῷ Θεῷ.

Στίχ. Γνωστός εν τῇ Ιουδαία ο Θεός.

Πρός Εβραίους Επιστολῆς Παύλου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. θ', 11-14)

Αδελφοί Χριστός παραγενόμενος Αρχιερέως τῶν μελλόντων αγαθῶν, διά τῆς μείζονος καί τελειοτέρας σκηνῆς ου χειροποιήτου τουτέστιν ου ταύτης τῆς κτίσεως, ουδέ δι αἵματος τράγων καί μόσχων, διά δέ τοῦ ἰδίου Αἵματος εισηλθεν εφ' ἀπαξ εἰς τά Ἅγια, αιωνίαν λύτρωσιν ευράμενος. Εἶ γάρ τό Αἷμα ταύρων καί τράγων, καί σποδός δαμάλεως ραντίζουσα τούς κεκοινωνμένους, αγιάζει πρὸς τήν τῆς σαρκός καθαρότητα, πόσω μάλλον τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὅς διά Πνεύματος αιωνίου, εαυτόν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεῖ τήν συνείδησιν ἡμῶν ἀπό νεκρῶν ἔργων, εἰς τό λατρεύειν Θεῷ ζώντι;

Αλληλούϊα Ἦχος πλ. δ'

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίω.

Ευαγγέλιον κατὰ Μάρκον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παραλαμβάνει ο Ἰησοῦς...

Κοινωνικόν

Αινεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν ουρανῶν. Αλληλούϊα.

t82[top](#)

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Τού Ιωσήφ Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πτωχεύσας ο πλούσιος Χριστέ, τούς βροτούς ἐπλούτισας, αθανασίαν καί ἔλλαμψιν, διό πτωχεύσαντα, ἠδοναίς τοῦ βίου, ἀρεταῖς με πλούτισον, καί πένητι Λαζάρῳ με σύνταξον, τῆς τοῦ Πλουσίου με, τιμωρίας ἐξαιρούμενος, καί γεέννης, τῆς ἀποκειμένης μοι.

Κακίαν ἐπλούτησα δεινῶς, καί τρυφήν ἠγάπησα, καί τῶν ἐν βίῳ ἀπήλαυσα, ἠδονῶν Κύριε, καί πυρός γεέννης, υπόδικος γέγονα, λιμώττοντα τόν νοῦν μου ὡς Λάζαρον, παραβλεψάμενος, πρό πυλῶν τῶν θείων πράξεων, ἐρριμμένον, οἰκτειρόν με Δέσποτα.

Ἔτερον Προσόμοιον Τού Θεοδώρου Νεφέλην σε φωτός

Τήν ἕκτην τῶν σεπτῶν, Νηστειῶν Εβδομάδα, προθύμως ἀπαρχόμενοι, Κυρίω, προεόρτιον ὕμνον, τῶν Βαΐων ἄσωμεν πιστοί, ἐρχομένῳ ἐν δόξῃ, δυνάμει θεότητος, ἐπί τήν Ἱερουσαλήμ, νεκρώσαι τόν θάνατον, διό ἐτοιμάσωμεν ευσεβῶς, τά τῆς νίκης σύμβολα, τούς κλάδους τῶν ἀρετῶν, τό Ὡσαννά ἐκβοήσαι, τῷ Ποιητῇ τοῦ παντός.

Καί τοῦ Μηναίου, Προσόμοια γ' Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φοβουμένοις τό ὄνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπό τῶν περάτων τῆς γῆς πρὸς σέ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου.

**Εἰς τὰ Ἀπόστιχα
Ἰδιόμελον Ἦχος α'**

Θαυμαστή τοῦ Σωτήρος, ἡ δι' ἡμᾶς φιλόνητος γνῶμη, τῶν μελλόντων γάρ τήν γνῶσιν, ὡς παρόντων κεκτημένος, τοῦ Λαζάρου καί τοῦ Πλουσίου, τόν βίον ἐστηλίτευσε, τῶν ἐκατέρων οὖν τό τέλος ἐνοπτριζόμενοι, τοῦ μὲν φύγωμεν, τό ἀπηνέες καί μισάνθρωπον, τοῦ δέ ζηλώσωμεν, τό καρτερές καί μακρόθυμον, πρὸς τό σύν αὐτῷ τοῦ Ἀβραάμ κόλποις, ἐνθαλπόμενοι βοᾶν, Δικαιοκρίτα Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τῆ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν Ἁγίων, καί τῆς Θεοτόκου, τήν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καί ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτιρῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Αὐτόμελον

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων, τό ἀγαλλίαμα, τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, κραταῖά προστασία, ἀχραντε Παρθένε, σώσον ἡμᾶς, τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας, ὅτι ἐν σοὶ τὰς ἐλπίδας μετὰ Θεόν, Θεοτόκε ἀνεθέμεθα.

**Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
Εἰς τὸν Ὁρθρον**

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ἦχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος**

Τόν λίθον ἐκκυλίσας, τῆς πωρώσεως Κύριε, ἀπὸ τῆς ἐμῆς καρδίας, νεκρωθεῖσαν τοῖς πάθεσιν, ἐξέγειρον ψυχὴν μου ἀγαθή, καί φέρειν σοὶ βαῖα ἀρετῶν, ὡς νικητὴ τοῦ Ἄδου, ἐν κατανύξει Δέσποτα, ἀξίωσον, ὅπως τῆς αἰωνίου ζωῆς τύχῃ, ὑμολογῶν σου τό κράτος, καί τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, μόνε φιλόνητε.

Θεοτοκίον

Θαύμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ θεωροῦσα ἡ Κτίσις ἀγάλλεται, συνέλαβες γάρ ἀσπόρως, καί ἔτεκες ἀφράστως, ὃν ταξιαρχίαι Ἀγγέλων ὁρᾶν οὐ δεδύνηται, αὐτόν Θεοτόκε ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετά τὴν γ' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ἦχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος**

Τὴν ἕκτην ἑβδομάδα, τῆς Νηστείας ἐπέχοντες, προεόρτιον ὕμνον, τῶν Βαΐων ἄσωμεν, Χριστῷ τῷ ἐρχομένῳ δι' ἡμᾶς, καθῆσαι ἐπὶ πῶλον ὀνικού, τό τῶν ἐθνῶν ὑποκλίνει ὡς Βασιλεὺς, ἀλόγιστον τῷ Γεννήτορι, τοὺς κλάδους αὐτῷ τῶν ἀρετῶν, πάντες προευντρέπισαμεν, ὅπως καί τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, χαίροντες ἴδωμεν.

Θεοτοκίον

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἰς τόν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι προτείνασα δυσώπησον, λυτρώσασθαι ἡμᾶς, ἐκ πειρασμῶν καί παθῶν καί κινδύνων, τοὺς εὐφημούντας καί πόθῳ βοώντάς σοι, Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Τριώδιον Ποίημα Ἰωσήφ

**Ὡδή α' Ἦχος α'
Ὡδήν ἐπινίκιον**

Τὰ πάθη νεκρώσωμεν, δι' ἐγκρατείας, τό πνεῦμα ζωώσωμεν, δι' ἐνθέων πράξεων, ὅπως

οψώμεθα, Πάθος Χριστού τό σεπτόν καθαρωτάτω νοϊ.

Ασπλάγχνου ζηλώσαντα, Πλουσίου τρόπους, Χριστέ πολυεύσπλαγχνε, ικετεύω
σύνταξον, Λαζάρω πένητι, λυτρούμενός με τής φλογός, καί τού ασβέστου πυρός.

Εκ πάντων ενήστευσα, κατορθωμάτων, εις κόρον απήλαυσα, τών σφαλμάτων Κύριε,
νύν ούν πεινώντά με, σωτηριώδους καί σεπτής, έμπλησον βρώσεως.

Θεοτοκίον

Εμέ τόν κατάκριτον, εν καταδίκη, πανάχραντε Δέσποινα, ερριμμένον έργων μου,
σώσον οικτείρησον, τόν πανοικτίρμονα Θεόν, αποκυήσασα.

**Έτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ήχος α' Τώ βοηθήσαντι Θεώ**

Τή τών Βαΐων Εορτή, υπαντήσωμεν πιστοί, προεορτάζοντες αυτήν, από σήμερον
φαιδρώς, ίνα τό ζωηφόρον, αξιωθώμεν Πάθος ιδείν.

Έρχεται ήκει ο Χριστός, πρός τήν Ιερουσαλήμ, ως Βασιλεύς κεκαθηκώς, επί
πώλουονικού, τό τών εθνών υποκλίνει, αλόγιστον, υπό ζυγόν τώ Πατρί.

Δόξα...

Η εν θεότητι μιά, τρισυπόστατος Μονάς, Πάτερ αγέννητε Θεέ, καί Υιέ μονογενές, καί
μόνον άγιον Πνεύμα, ομοβασίλειον κράτος, σώσον πάντας ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περί σου, ελαλήθη πανταχού, ότι εκύησας σαρκί, τόν τών όλων Ποιητήν,
Θεοτόκε Μαρία, ανύμφευτε καί απειρόγαμε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ιδού αφίκετο Χριστός, πρός τήν πόλιν Βηθφαγή, Χαίρε Λαζάρου η πατρίς, Βηθανία, ότι
σοί, δείξει θαυμάσιον μέγα, τόν Λάζαρον, εξανιστών εκ νεκρών.

Ο Ειρμός

Τώ βοηθήσαντι Θεώ, εν Αιγύπτω, τώ Μωσή, καί δι' αυτού τόν Φαραώ, πανστρατιά
βυθίσαντι, επινίκιον ωδήν άσωμεν, ότι δεδόξασται.

Ωδή η'

Ον φρίττουσιν

Ακάρπους επλούτησα, ο τάλας λογισμούς, ψυχήν κατεμόλυνα, αθέσμοις ηδοναίς,
καίσκότος κυκλοί με απογνώσεως, αύγασόν μοι φέγγος, Θεέ μου μετανοίας.

Ως πάλαι εφώτισας, Τυφλόν εκ γενετής, ψυχήν μου καταύγασον, μή βλέπουσιν τό φώς,
τό σόν Ελεήμον, αλλ' εν σκότει δεινής, λήθης συγχωσθείσαν, καί μερίμναις τού βίου.

Νηστεύσας ηνέωξεν, Ηλίας ουρανούς, καί όμβροις κατήρδευσε, διψήσασαν τήν γήν,
Νηστεύσωμεν ρείθροις, καταντλούμενοι, ψυχικών δακρύων, όπως ελεηθώμεν.

Θεοτοκίον

Ως έμψυχος άμπελος, εξήνθησας ημίν, τόνβότρυν τόν πέπειρον, πηγασαντα Αγνή,
Παρθένε τόν οίνον, τής αφέσεως, καί τής αμαρτίας, ξηράναντα τήν μέθην.

Ειρμός άλλος

Ύμνον σοι προσφέρομεν

Ήνοικται τά πρόθυρα, τής τού Λαζάρου ζωοποιίας, Χριστός γάρ ήκει, ως εξ ύπνου
εγείραι τόν θανέντα, καί καταπαλαίσαι, ζωή τόν θάνατον.

Μέγα σου τό καύχημα, ώ Βηθανία! ότι τόν Κτίστην Ξεναγωγήσαι, αξιούσαι βοώσα,
Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Σέ τήν υπερούσιον, τριπλήν Μονάδα, τήν ενουμένην εν διαιρέσει, τή μορφή τοίς

προσώποις, τόν Πατέρα, καί Υιόν, καί Πνεύμα, θείον δοξολογήσωμεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Χαίρε φθεγγόμεθα, σύν τώ Αγγέλω, ότι ανήψας χαράν τώ Κόσμω, τόν Σωτήρα του Κόσμου, όν δυσώπει υπέρ πάντων, Παρθένε πανύμνητε.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ύμνον σοι προσφέρομεν, ότι εν πώλω οχηματίζεις, ο εν υψίστοις, Χερουβίμ επιβαίνων, ίνα πάντας καθυποτάξης, Χριστέ τώ κράτεισου.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Ύμνον σοι προσφέρομεν, τών Ασωμάτων, ώσπερ οι Παίδες εν τή καμίνω, καί υμνούντες λέγομεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον.

Ωδή θ'

Τήν ζωοδόχον πηγήν

Θανατωθείς τοίς πολλοίς πλημμελήμασι, τής αμελείας εν τάφω συνέχομαι, λίθον απογνώσεως έχων επικείμενον, όν περ διάρας Χριστέ τώ σώ ελέει, ώσπερ τόν Λάζαρον πρίν εξανάστησον.

Τήν τού Πλουσίου εκφύγωμεν μίμησιν, κατακριθέντος εις φλόγα τήν άσβεστον, καί Λαζάρου στέρξωμεν, τό εν πόνοις, έμμονον, όπως ημάς Ιησούς παρακαλέση, καί βασιλείας μετόχους εργάσηται,

Τήν παθοκτόνον Νηστείαν ποθήσωμεν, ταίς προσευχαίς επιμόνωσ σχολάσωμεν, κλαύσωμεν, πενήθσωμεν καί θερμώς στενάξωμεν, όπως εντεύθεν ημάς αποδημούντας, ο Αβραάμ, εν τοίς κόλποις εισδέξηται.

Θεοτοκίον

Τής παρθενίας τό θείον κειμήλιον, τών Προπατόρων τήν μόνην ανόρθωσιν, τήν πηγήν τήν βρύουσαν, ευσπλαγχνίας άβυσσον, τήν καλλονήν Ιακώβ, τήν Θεοτόκον, οι δι' αυτής σεσωσμένοι υμνήσωμεν.

Άλλος

Σέ τήν οραθείσαν πύλην

Σήμερον Χριστώ δηλούται, πέραν Ιορδάνου διατρίβοντι, η νόσος τού Λαζάρου, καί ως προγνώστης λέγει, Η ασθένεια αύτη, ουκ έστι πρός θάνατον.

Ευτρεπίζου Βηθανία, κόσμησόν σου θείως τάς εισόδους, πλάτυνον τάς επαύλεις, ιδού γάρ ο Δεσπότης, ήξει σύν Αποστόλοις, τό θρέμμα σου ζωούμενος.

Δόξα...

Σέ τήν τρισυπόστατον Μονάδα, καί αδιαίρετον ουσίαν, η τών Εξαπτερύγων δοξολογεί στρατιά, καί ανθρώπων τό γένος, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τόν εκ Πατρός αχρόνωσ, καί εκ τής Μητρός ανερμηνεύτως, εν χρόνω γεννηθέντα εις πάντων σωτηρίαν, ως Ποιητήν καί Δεσπότην, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Σύν τοίς ευποιΐας κλάδοις, καί αγνεΐας φέροντες βαΐα, ετοιμασθώμεν πάντες, Χριστώ προσυπαντήσαι, πρός τήν Ιερουσαλήμ, ήκοντι, ως Θεώ ημών.

Ο Ειρμός

Σε τήν οραθείσαν πύλην, υπό Ιεζεκιήλ τού Προφήτου, εν ή ουδείς διήλθεν, ει μή Θεός μόνος, Θεοτόκε Παρθένε, εν ύμνοις μεγαλύνομεν,

Εις τά Απόστιχα τών Αίνων

Ιδιόμελον Ήχος πλ. α'

Μή καταδικάσης με Χριστέ, εν φλογί γεέννης, ως τόν Πλούσιον διά Λάζαρον, αλλά

δώρησαι καμοί, εν κλαυθμῷ αιτούντι, ρανίδα φιλανθρωπίας, ο Θεός, καί ελέησόν με.
(Δίς)

Μαρτυρικόν

Ευλογημένος ο στρατός, τού Βασιλέως τῶν ουρανῶν, εἰ γάρ καί γηγενεῖς υπήρχον οἱ Ἀθλοφόροι, ἀλλά Ἀγγελικὴν ἀξίαν ἔσπευδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καί διὰ τῶν παθημάτων τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιωθέντες τιμῆς, εὐχαίς αὐτῶν Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ Κεχαριτωμένη, μεσίτευσον σαῖς δεήσεσι, καί αἴτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πλήθος οἰκτιρμῶν, καί τόν ἰλασμόν, τῶν πολλῶν παραπτωμάτων δεόμεθα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας Ἦχος πλ. β'

Αὕτη ἐστίν, ὁ Θεός, ἡ φοβερὰ ἡμέρα, ἥς φθάσαι τὴν ἐσπέραν οὐκ ἠλπίζομεν, καί ταύτην ἰδεῖν ἡμᾶς, φιλανθρώπως κατηξίωσας, Τρισάγιε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρδ'

Εὐφρανθήτω καρδία ζητούντων τόν Κύριον.

Στίχ. Εξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καί επικαλεῖσθε τό ὄνομα αὐτοῦ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΜΗ', 17 - ΜΘ', 4)

Οὕτω λέγει Κύριος ὁ ρυσάμενός σε, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ, Ἐγώ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου, δέδειχά σοι τού ευρεῖν σε τὴν ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσῃεν αὐτή, Καί, εἰ ἤκουσας τῶν ἐντολῶν μου, ἐγένετο ἄν ὡσεὶ ποταμός ἡ εἰρήνη σου, καί ἡ δικαιοσύνη σου ὡς κύμα θαλάσσης, καί ἐγένετο ἄν ὡς ἡ ἄμμος τό σπέρμα σου καί τά ἔκγονα τῆς κοιλίας σου, ὡς ὁ χούς τῆς γῆς, οὐδέ νύν οὐ μή ἐξολοθρευθῆς, οὐδέ ἀπολείται τό ὄνομά σου ἐνώπιον ἐμοῦ, Ἐξελθε ἐκ Βαβυλώνας, φεύγων ἀπό τῶν Χαλδαίων, φωνήν ευφροσύνης ἀναγγεῖλατε, καί ἀκουστόν γενέσθω τούτο, ἀπαγγεῖλατε ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, λέγετε, Ἐρρύσατο Κύριος τόν δούλον αὐτοῦ Ἰακώβ, καί εἰάν διψήσωσι, δι' ἐρήμου ἄξει αὐτούς, ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐξάξει αὐτοῖς σχισθήσεται πέτρα, καί ρυήσεται ὕδωρ, καί πίεται ὁ λαός μου, οὐκ ἔστι χαίρειν, λέγει Κύριος, τοῖς ἀσεβέσιν, Ἀκούσατέ μου νῆσοι, καί προσέχετε ἔθνη, διὰ χρόνου πολλοῦ στήσεται, λέγει Κύριος, ἐκ κοιλίας μητρός μου ἐκάλεσε τό ὄνομά μου, καί ἔθηκε τό στόμα μου ὡς μάχαιραν ὀξεῖαν, καί ὑπό τὴν σκέπην τῆς χειρός αὐτοῦ ἐκρυσέ με, ἔθηκέ με ὡσεὶ βέλος ἐκλεκτόν, καί ἐν τῇ φαρέτρᾳ αὐτοῦ ἐκρυσέ με, καί εἶπέ μοι, Δούλός μου εἶ σύ, Ἰσραήλ, καί ἐν σοί δοξασθήσομαι, Καί ἐγώ εἶπα, Κενῶς ἐκοπίασα, εἰς μάταιον καί εἰς οὐδέν ἔδωκα τὴν ἰσχύν μου, διὰ τούτο ἡ κρίσις μου παρά Κυρίῳ, καί ὁ πόνος μου ἐναντίον τού Θεοῦ μου.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρε'

Εὐλογητός Κύριος, ὁ Θεός Ἰσραήλ.

Στίχ. Εξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός.

t83top

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ἰωσήφ Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι

Πολλοῖς παραπτώμασι, καί ἠδοναῖς ταῖς τού βίου, ἀσθενούσαν κέκτημαι, τὴν ἰσχύν ὁ δείλαιος, καί κατάκειμαι, ἐπὶ κλίνης πάντοτε, ραθυμίας Δέσποτα, καί βῶ σοι,

Συμπαθέστατε, ελθών επίσκεψαι, ρώσίν μοι παρέχων καί έλεος, καί μή εγκαταλίπης με, μήποτε υπνώσω εις θάνατον, καί επιχαρή μοι, εχθρός τή απωλεία, οζητών, εις Άδου βάραθρα πάνδεινα, Σώτερ κατασπάσαι με.

Τόν άσπλαγχνον Πλούσιον, εν αφροσύνη ζηλώσας, ηδέως ευφραίνομαι, ηδοναίς καί πάθει βυθιζόμενος, καί ορών κείμενον, πρό πυλών πάντοτε, μετανοίας ώσπερ Λάζαρον, τόν νούν μου Κύριε, τούτον αναισθήτως παρέρχομαι λιμώττοντα νοσοούντά τε, καί διηλκωμένον τοίς πάθεσιν, όθεν τής γεέννης, υπόδικος ειμί τής εν φλογί, εξ ής με λύτρωσαι Δέσποτα, μόνε πολυέλεε.

Έτερον Προσόμιον Τού Θεοδώρου

Ήχος πλ. α' Κύριε επί Μωϋσέως

Κύριε, πέραν Ιορδάνου σαρκί διατρίβων, προαγορεύεις Λαζάρου τήν νόσον, πρόσ θάνατον μή είναι, αλλ' υπέρ σου τού Θεού ημών τής δόξης γεγενήσθαι, Δόξα τή μεγαλουργία σου, καί παντοκρατορία σου, ότι καθείλεις τόν θάνατον, διά πλήθους ελέους φιλάνθρωπε.

Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενόν Ήχος δ' Ψαλμός ρς'

Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι χρηστός, ότιεις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Στίχ. Ειπάτωσαν οι λελυτρωμένοι υπό Κυρίου.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΚΖ', 1-41)

Εγένετο μετά τό γηράσαι τόν Ισαάκ, καί ημβλύθησαν οι οφθαλμοί αυτού τού οράν, καί εκάλεσεν Ησαύ τόν υιόν αυτού τόν πρεσβύτερον, καί είπεν αυτώ, Υιέ μου, καί είπεν, Ιδούεγώ. Καί είπεν αυτώ, Ιδού εγώ γεγήρακα, καί ου γινώσκω τήν ημέραν τής τελευτής μου, νύν ούν λάβε τό σκεύος σου, τήν τε φαρέτραν, καί τό τόξον, καί έξελθε εις τό πεδίον, καί θήρευσόν μοι θήραν, καί ποιήσόν μοι εδέσματα, ως φιλή εγώ, καί ένεγκέ μοι, ίνα φάγω, όπως ευλογήση σε η ψυχή μου, πριν ή αποθανείν με, Ρεβέκκα δέ ήκουσε λαλούντος Ισαάκ πρόσ Ησαύ τόν υιόν αυτού, Επορεύθη δέ Ησαύ εις τό πεδίον, θηρεύσαι θήραν τώ πατρί αυτού, Ρεβέκκα δέ είπε πρόσ Ιακώβ, τόν υιόν αυτής τόν νεώτερον. Ιδε, εγώ ήκουσα τού πατρός σου λαλούντος πρόσ Ησαύ τόν αδελφόν σου, λέγοντος, Ένεγκόν μοι θήραν, καί ποιήσόν μοι εδέσματα, καί φαγών ευλογήσω σε εναντίον Κυρίου, πρό τού αποθανείν με, νύν ούν, υιέ μου, άκουσόν μου, καθά εγώ σοι εντέλλομαι, καί πορευθείς εις τά πρόβατα, λάβε μοι εκείθεν δύο ερίφους απαλούς καί καλούς, καί ποιήσω εδέσματα τώ πατρί σου, ως φιλεί, καί εισοίσεις τώ πατρί σου, καί φάγεται, όπως ευλογήση σε ο πατήρ σου πρό τού αποθανείν αυτόν, Είπε δέ Ιακώβ πρόσ Ρεβέκκαν τήν μητέρα αυτού, Εστιν ο Ησαύ ο αδελφός μου ανήρ δασύς, εγώ δέ ανήρ λείος, μήποτε ψηλαφήση με ο πατήρ, καί έσομαι εναντίον αυτού ως καταφρονών, καί επάξω επ' εμαυτόν, κατάραν, καί ουκ ευλογίαν, Είπε δέ αυτώ η μήτηρ. Επ' εμέ η κατάρα σου τέκνον, μόνον επάκουσον τής φωνής μου, καί πορευθείς ένεγκέ μοι, Πορευθείς δέ, έλαβε, καί ήνεγκε τή μητρί αυτού, καί μήτηρ αυτού εδέσματα, καθά εφίλει εποίησεν η ο πατήρ αυτού. Καί λαβούσα Ρεβέκκα τήν στολήν Ησαύ τού υιού αυτής τού πρεσβυτέρου, τήν καλήν, ή ήν παρ' αυτή εν τώ οίκω, ενέδυσεν Ιακώβ τόν υιόν αυτής τόν νεώτερον, καί τά δέρματα τών ερίφων περιέθηκε περί τούς βραχιόνας αυτού, καί επί τά γυμνά τού τραχήλου αυτού, καί έδωκε τά εδέσματα, καί τούς άρτους, ούς εποίησεν, εις τάς χείρας Ιακώβ τού υιού αυτής, καί εισήνεγκε τώ πατρί αυτού, καί είπε, Πάτερ, ο δέ είπεν, Ιδού εγώ, τίς εί σύ, τέκνον; Καί είπεν Ιακώβ τώ πατρί αυτού, Εγώ Ησαύ ο πρωτότοκός σου, πεποίηκα καθά ελάλησάς μοι, αναστάς, κάθισον, καί φάγε τής θήρας μου, όπως ευλογήση με η ψυχή σου, Είπε δέ Ισαάκ τώ υιό αυτού, τί τούτο, ό ταχύ εύρες, ώ τέκνον; ο δέ είπεν, ο παρέδωκε Κύριος ο Θεός σου εναντίον εμού, Είπε δέ Ισαάκ τώ Ιακώβ, Εγγισόν μοι, καί ψηλαφήσω σε τέκνον, ει σύ εί

ο υιός μου Ησαύ, ή ού, Ηγγισε δέ Ιακώβ πρὸς Ισαάκ τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ εψηλάφησεν αὐτόν, καὶ εἶπεν, Η μέν φωνή, φωνή Ιακώβ, αὶ δέ χεῖρες, χεῖρες Ησαύ. Καὶ οὐκ ἐπέγνω αὐτόν, ἦσαν γάρ αὶ χεῖρες αὐτοῦ, ὡς αὶ χεῖρες Ησαύ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δασεῖαι. Καὶ εὐλόγησεν αὐτόν, καὶ εἶπε, Σὺ εἶ ὁ υἱὸς μου Ησαύ; ὁ δέ εἶπεν, Εγώ, Καὶ εἶπε, Προσάγαγέ μοι, καὶ φάγομαι ἀπὸ τῆς θήρας σου, τέκνον, ἵνα εὐλογῆσῃ σε ἡ ψυχὴ μου. Καὶ προσήνεγκεν αὐτῷ, καὶ ἔφαγε, καὶ εἰσήνεγκεν αὐτῷ οἶνον, καὶ ἐπῆε, Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ισαάκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, Εγγισόν μοι καὶ φίλησόν με τέκνον, Καὶ ἐγγίσας ἐφίλησεν αὐτόν, καὶ ὠσφράνθη τὴν ὀσμήν τῶν ἰματίων αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησεν αὐτόν, καὶ εἶπεν, Ἰδοὺ ὀσμή τοῦ υἱοῦ μου, ὡς ὀσμή ἀγροῦ πλήρους, ὃν εὐλόγησε Κύριος, καὶ δώ ἡ σοὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς πίπτῃ τῆς γῆς, καὶ πλήθος σίτου καὶ οἴνου, καὶ δουλευσάτωσάν σοι ἔθνη, καὶ προσκυνησάτωσάν σοι ἄρχοντες, καὶ γίνου Κύριος τοῦ ἀδελφοῦ σου, καὶ προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς σου, ὁ καταρῶμενός σε ἐπικατάρατος, ὁ δέ εὐλογῶν σε, εὐλογημένος. Καὶ ἐγένετο μετὰ τὸ παύσασθαι Ισαάκ εὐλογούντα Ιακώβ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο, ὡς ἂν ἐξήλθεν Ιακώβ ἀπὸ προσώπου Ισαάκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ Ησαύ ὁ ἀδελφός αὐτοῦ ἦλθεν ἀπὸ τῆς θήρας, καὶ ἐποίησε καὶ αὐτὸς ἐδέσματα, καὶ προσήνεγκε τῷ πατρί αὐτοῦ, καὶ εἶπεν, Αναστήτω ὁ πατὴρ μου, καὶ φαγέτω ἀπὸ τῆς θήρας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὅπως εὐλογῆσῃ με ἡ ψυχὴ σου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ισαάκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Τίς εἶ σύ; ὁ δέ εἶπεν, ἐγώ εἰμι ὁ υἱὸς σου ὁ πρωτότοκος Ησαύ. Εξέστη δέ Ισαάκ ἑκστασιν μεγάλην σφόδρα, καὶ εἶπε. Τίς ἐστὶν ὁ θηρεύσας μοι θήραν, καὶ εἰσενέγκας μοι; καὶ ἔφαγον ἀπὸ πάντων πρὸ τοῦ ελθεῖν σε, καὶ εὐλόγησα αὐτόν, καὶ εὐλογημένος ἐστὶ. Εγένετο δέ, ἡνῖκα ἤκουσεν Ησαύ τὰ ῥήματα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ισαάκ, ἀνεβόησε φωνὴν μεγάλην καὶ πικρὰν σφόδρα, καὶ εἶπεν, Εὐλόγησον δὴ καμέ, πάτερ, εἶπε δέ αὐτῷ. Ἐλθὼν ὁ ἀδελφός σου μετὰ δόλου, ἔλαβε τὴν εὐλογίαν σου. Καὶ εἶπε, Δικαίως ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ιακώβ, ἐπτέρνικε γάρ με ἡδη δεῦτερον τούτο, τὰ τε πρωτοτόκιά μου εἴληφε, καὶ νῦν εἴληφε τὴν εὐλογίαν μου. Καὶ εἶπεν Ησαύ τῷ πατρί αὐτοῦ, οὐχ υπερίπου μοι εὐλογίαν, πάτερ, Ἀποκριθεὶς δέ Ισαάκ εἶπε τῷ Ησαύ, Εὶ κύριον αὐτόν πεποίηκά σου, καὶ πάντας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ πεποίηκα αὐτοῦ οἰκέτας, σίτω καὶ οἴνω ἐστήριξα αὐτόν, σοὶ δέ τί ποιήσω, τέκνον. Εἶπε δέ Ησαύ πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Μὴ εὐλογία μία σοὶ ἐστὶ, πάτερ; εὐλόγησον δὴ καμέ, πάτερ, Κατανυχθέντος δέ Ισαάκ, ἀνεβόησε φωνὴ μεγάλη Ησαύ, καὶ ἐκλαυσεν, Ἀποκριθεὶς δέ Ισαάκ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ. Ἰδοὺ ἀπὸ τῆς πίπτῃ τῆς γῆς ἐστὶ ἡ κατοίκησίς σου, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ ἄνωθεν, καὶ ἐπὶ τῇ μαχαίρα σου ζήσῃ, καὶ τῷ ἀδελφῷ σου δουλεύσεις, ἐστὶ δέ ἡνῖκα ἂν καθέλῃς καὶ ἐκλύσῃς τὸν ζυγόν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τραχήλου σου. Καὶ ἐνεκότει Ησαύ τῷ Ιακώβ περὶ τῆς εὐλογίας, ἦς εὐλόγησεν αὐτόν ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

Προκείμενον Ἦχος βαρὺς Ψαλμός ρζ'

Υψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐτοιμὴ ἡ καρδιά μου, ὁ Θεός.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΙΘ', 16-25)

Ὅς φυλάσσει ἐντολήν, τηρεῖ τὴν εαυτοῦ ψυχὴν, ὁ δέ καταφρονῶν τῶν εαυτοῦ ὁδῶν, ἀπολείται, ὁ ἐλεῶν πτωχόν, δανεῖζει Θεῷ, κατὰ δέ τὸ δόμα αὐτοῦ, ἀνταποδώσει αὐτῷ, Παίδευεὺν σου, οὕτω γάρ ἐστὶ εὐέλπις, εἰς δέ ὕβριν μὴ ἐπαίρου τὴν ψυχὴν σου, Κακόφρων ἀνὴρ πολλὰ ζημιωθήσεται, εἰάν δέ λοιμεύηται, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ προσθήσει, Ἄκουε, υἱέ, παιδεῖαν πατρὸς σου, ἵνα σοφός γένῃ ἐπ' ἐσχάτων σου, Πολλοὶ λογισμοὶ ἐν καρδίᾳ ἀνδρός, ἡ δέ βουλή τοῦ Κυρίου εἰς τὸν αἰῶνα μένει, Καρπὸς ἀνδρὶ ἐλεημοσύνη, κρεῖσσον δέ πτωχὸς δίκαιος, ἢ πλούσιος ψεύστης, Φόβος Κυρίου εἰς ζωὴν ἀνδρὶ, ὁ δέ ἄφοβος ἀυλισθήσεται ἐν τόποις, οὐ οὐκ ἐπισκοπεῖ γνώσις, ὁ ἐγκρύπτων εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ χεῖρας ἀδίκως, οὐδέ τῷ στόματι οὐ μὴ προσαγάγῃ αὐτάς, Λοιμοῦ μαστιγωμένου, ἀφρων πανουργότερος ἐστὶ, εἰάν δέ ἐλέγχῃς ἄνδρα φρόνιμον, νοήσει αἰσθησιν.

**Εἰς τὰ Ἀπόστιχα
Ἰδιόμελον Ἦχος δ'**

Τῆς ψυχοβλαβούς πλεονεξίας, ελευθέρωσον Σωτήρ, καί μετὰ Λαζάρου τοῦ πένητος, ἐντοίς κόλποις Ἀβραάμ ἀρίθμησον ἡμᾶς, σύ γάρ ἐν ἐλέει πλούσιος ὢν, ἐκουσίως δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσας, καί ἐκ φθοράς εἰς ἀφθαρσίαν μετεπανήγαγες, ὡς συμπαθῆς Θεός καί φιλόανθρωπος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ὁ τῶν ἀγίων Μαρτύρων δεξιόμενος τὴν υπομονήν, καί παρ' ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν Φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ρύσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκούσα τόν τῶν ὅλων Ποιητήν, ἵνα πάντοτε κράζωμέν σοι, Χαίρε ἡ προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
Εἰς τὸν Ὁρθρον**

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ἦχος πλ. β'
Ἀγγελικαὶ δυνάμεις**

Ἀμαρτιῶν τὴ νόσω κατατηκόμενος, τῆς ἀπογνώσεως κλίνη κατάκειμαι, διό με ἰατρῆ τῶν ἀσθενούντων, ἐπίσκεψαι σὴ φιλοanthropia, καί μὴ παραχωρήσης, ἐναφυπνώσαι δεινῶς, εἰς θάνατον πανοικτίρμον, ἵνα βοῶ σοι θερμῶς, ὁ τοῦ ἐλέους χορηγός, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Ἀρχὴ σωτηρίας, ἡ τοῦ Γαβριὴλ προσηγορία, πρὸς τὴν Παρθένον γέγονεν, ἤκουσε γάρ τό Χαίρε, οὐκ ἀπέφυγε τόν ἀσπασμόν, οὐκ ἐδίστασεν ὡς ἡ Σάρρα ἐν τῇ σκηνῇ, ἀλλ' οὕτως ἔλεγεν. Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τό ρημάσου.

Μετά τὴν γ' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ἦχος πλ. α'
Λάμπει σήμερον**

Χθές καί σήμερον, ἡ νόσος ἡ τοῦ Λαζάρου, ταύτην γάρ Χριστῷ δηλοῦσιν αἱ σύγγονοι, ἐν χαρᾷ ἡ Βηθανία προευντρεπίζου, τόν Δεσπότην ξεναγωγήσαι καί Βασιλέα, σύν ἡμῖν βοήσαι, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, τό τεῖχος τῶν Χριστιανῶν, ρύσαι λαόν σου συνήθως, κραυγάζοντά σοι ἐκτενῶς, Ἀντιτάχθητι αἰσχροῖς, καί ἀλαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν σοι, Χαίρε Αἰεπάρθενε.

**Τριώδιον Ποίημα Ἰωσήφ
Ὡδή β' Ἦχος πλ. β' Ὁ Εἰρμός**

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγώ εἰμι Θεός, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, καί τό ὕδωρ ἐκ πέτρας, πηγάσας πάσαι ἐν ἐρήμῳ τῷ λαῷ μου, τὴ μόνη δεξιὰ, καί τὴ ἰσχύϊ τῆ ἐμή.

Θέλων ἐπτώχευσας, ὁ φύσει πλούσιος Χριστέ, ἐπέϊναςας θελήσει, ὁ ἐμπιπλῶν πάν ζῶον, διό με κόρεσον πεινῶντά σου τὴν χάριν, καί δεῖξον τῆς ἐκεῖ, τραπέζης Λόγε κοινωνόν.

Λάζαρον πτωχόν με, ἀμαρτιῶν δεῖξον Χριστέ, καί σκόρπισον τόν πλούτον, ὃν περ κακῶς συνήξα, καί τὴν τελείαν σου ἀγάπησιν οἰκτίρμον, ἐμπλήσας τῆς ἐκεῖ, ρύσαι

κολάσεως φρικτής.

Παίδας στομώσασα, δυνατωτέρους τού πυρός, ειργάσατο νηστεία, ποτέ έν Βαβυλώνι, αυτούς ζηλούσα ώ ψυχή μου, μή αθύμει, καί πύρ τών ηδονών, πνεύματος σβέσεις δροσισμού.

Θεοτοκίον

Χαίρέ σοι βοώμεν, τή κυησάση τήν χαράν, η Κεχαριτωμένη, Θεοτόκε Παρθένε, Θεόν όν έτεκες, δυσώπει λυτρωθήναι, κινδύνων καί φθοράς, τούς ανυμνούντάς σε αεί.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ειρμός άλλος

Ήχος πλ. α' Ίδετε ίδετε

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο πέραν, Ιορδάνου διατρίβων επακούσας, ότι Λάζαρος νοσει, καί φήσας ότι ου θνήσκει, αλλ' έστι τούτο υπέρ τής δόξης μου.

Θρήνοις βαλλόμεναι, αι τού Λαζάρου αδελφαί, τό πάθος, σοί τώ Γνώστη τών απάντων φανερούσιν, αλλά μένεις πρός μικρόν, ίνα επανάγης τό θαύμα, καί υποδείξης τοίς Μαθηταίς σου φρικτά.

Δόξα...

Ομοβασίλειε, η τρισυπόστατος Μονάς, κυρία, βασιλεία τών αιώνων, σέ δοξάζει τόν Πατέρα, καί Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα, πληθύς Αγγέλων, καί πάσα φύσις βροτών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή θαυμάσει, βλέπων εν σοί τόν Πλαστουργόν, Παρθένε αναπλάσαντα Αδάμ τόν πεπτωκότα καί αφράστω ενώσει, εκ σου σαρκί τεχθέντα, αναλλοιώτως εις σωτηρίαν ημών,

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Νύν ευτρεπίσθητι, ώ Βηθανία εν χαρά ποιούσα, τήν δοχήν τού Βασιλέως τών απάντων, ότι ήξει επί σέ, ίνα τόν Λάζαρον δείξη, παλινδρομούντα εκ τής φθοράς πρός ζωήν.

Ο Ειρμός

Ίδετε, ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο σάρκα ενδυσάμενος, βουλήσει εκουσία, ίνα σώσω τόν Αδάμ, τόν εκ πλάνης πεσόντα, τή παραβάσει διά τού όφews.

Ωδή η'

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Εννοών μου τά πλήθη τών παραπτώσεων, καί πληττόμενος κέντρω τής συνειδήσεως, ώσπερ εν φλογί, οδυνώμαι ο άθλιος, Οίκτειρόν με Λόγε, Θεού τώ σώ ελέει.

Παραβλέψας Λαζάρου τά κατορθώματα, τού ασπλάγχνου Πλουσίου τρόπους εζήλωσα, εύσπλαγχνε Θεέ, επιστρέψας με οίκτειρον, ίνα σέ δοξάζω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ψυχική ασθενεία περικρατούμενος, καί τεθνήξασθαι μέλλων δι' απογνώσεως, τής σής Ιησού, επισκέψεως δέομαι, τής ζωοποιούσης, τούς σέ προσκαλουμένους.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε σύ με διάσωσον, τής εμήs ασθενείας γενού βοήθεια, η τόν θελητήν τού ελέους κυήσασα όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

Οι όσίοί σου Παίδες

Αγάλλου Βηθανία, η τού Λαζάρου πατρίς, επίσοί γάρ Χριστός επιστάς, μεγαλείον τελέσει, ζωώσας τόν Λάζαρον.

Λάζαρος νοσηλεύεται, ίνα σύ δοξασθής, ο Υιός τού Θεού εν αυτώ, καί υμνεί σε απαύστως, τά έργα τόν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Τριάδα παναγία, τήν εν Πατρί, καί Υιώ, καί Πνεύματι, υμνούντες ψάλλομεν, Ευλογείτε, τά έργα τόν Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν άρρητόν σου τόκον, πάντες υμνούμεν Αγνή, καί σέβοντες αυτόν ως Θεόν, ευλογούμεν υμνούμεν, απαύστως τόν Κύριον.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τών αρετών τούς κλάδους, πρός υπαντήν τού Χριστού, ευτρεπίζοντες νύν κράζομεν, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Οι όσιοί σου Παίδες, εν τή καμίνω Χριστέ, ανυμνούντες έψαλλον, Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις

Τό πρίν τόν άνθρωπον τόν Πρωτόπλαστον, γεύσις πικρά δεινώς τού Παραδείσου εξώρισε, καί θανάτου τοίς βρόχοις υπέζευξε, Νήστευσον ώ ψυχή μου, φεύγε τήν μίμησιν, φεύγε τής τροφής τήν ηδονήν, τήν πολυώδυνον.

Εις νούν λαμβάνω σου τό κριτήριον, τό τής φλογός τό άσβεστον, Κριτά δικαιοτάτε, εμαυτόν κατακρίνω πρό κρίσεως, δέδοικα γάρ καί τρέμω, άμετρα πταίσας σοι, άλλος ως ουδείς επί τής γής, διό με οίκτειρον.

Παθών εκπλύνωμεν αμαυρότητα, φωτιστικάίς ευχαίς, καί αρετών κλάδους φέροντες, υπαντήσαι Χριστώ επισπεύσωμεν, πώλω προσδοκωμένω, νύν επιβήσεσθαι, ετοιμαζομένω τε παθείν, διά τό σώσαι ημάς.

Θεοτοκίον

Εκ σου Παρθένε θεοχαρίτωτε, τοίς εκ νυκτί παθών κεκρατημένοις άνέτειλε, τού φωτός καί ειρήνης Χριστός χορηγός, τήν εξ απροσεξίας, λύων παράβασιν, καί τήν απολύτρωσιν ημίν, σαφώς δωρούμενος.

Άλλος Ησαΐα χόρευε

Νύν τά νεκροτάφια, ετοιμάζου, Λάζαρε σοφέ, εκλείπεις γάρ τής ζωής, αύριον θανών, τόν τάφον επίβλεψον, όν οικήσεις, αλλά σε Χριστός, πάλιν ζωώσεται, αναστήσας τετραήμερον.

Βηθανία χόρευε, επί σέ γάρ, ήξει ο Χριστός, θαύμά σοι εκτελών, μέγα καί φρικτόν, δεσμεύσας τόν θάνατον, αναστήσει, πάντως ως Θεός, Λάζαρον θνήξαντα, καί τόν Κτίστην μεγαλύνοντα.

Δόξα...

Ομοουσιότητα, ανυμνώ σε, άναρχε Τριάς, σεπτή ζωαρχική, άτμητε Μονάς Πατήρ ο αγέννητος καί γεννητέ, Λόγε καί Υιέ, Πνεύμα τό άγιον, ημάς σώσον τούς υμνούντάς σε.

Καί νύν...

Υπέρ νούν ο τόκος σου, Θεομήτορ, άνευ γάρ ανδρός, η σύλληψις εν σοί, καί παρθενικώς, η κύησις γέγονε, καί γάρ Θεός εστιν ο τεχθείς όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Δεύτε ετοιμάσωμεν, τώ Κυρίω, τά πρός υπαντήν, βαΐα αρετών, φέροντες αυτώ, ούτω γάρ δεξόμεθα, ως εις πόλιν Ιερουσαλήμ εν τή ψυχή ημών, προσκυνούντες καί υμνούντες αυτόν.

Ο Ειρμός

Ησαΐα χόρευε, η Παρθένος, έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν Υιόν, τόν Εμμανουήλ Θεόν τε καί άνθρωπον, Ανατολή όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, σέ Παρθένε μακαρίζομεν.

**Εις τά Απόστιχα τών Αίνων
Ιδιόμελον Ήχος πλ. α'**

Ολισθηρώς τοίς παραπτώμασι, καί ταίς σειραίς τών αμαρτημάτων, συνδεδεμένη ώ ψυχή, τί ραθυμείς; τί αμελείς; φεύγε αεί Σοδόμων καί Γομόρρας ως ο Λώτ, ασελγείας τόν εμπρησμόν, μή στραφής εις τά όπισω, καί γένη καθάπερ στήλη αλόσ, εις όρος ανασώζου τών αρετών, φεύγε αεί τού απηνούσ Πλουσίου, ασπλαγχνίας τήν φλεγμονήν, εις τούς κόλπους πρόβαινε τού Αβραάμ, ως ο Λάζαρος, διά ταπεινοφροσύνης κράζουσα, Η ελπίς μου καί καταφυγή, Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Οι Αθλοφόροι σου Κύριε, τάξεις τών Αγγέλων μιμησάμενοι, ως ασώματοι ταίς βασάνοις ενεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ελπίδα έχοντες, τών επηγγελμένων αγαθών τήν απόλαυσιν, ταίς αυτών πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σε δυσωπούμεν, ως Θεού Μητέρα, ευλογημένη, Πρέσβευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

**Τροπάριον τής Προφητείας
Ήχος πλ. α**

Ακαταμάχητον τείχος έδωκας τή πόλει ημών, τήν τεκούσάν σε Παρθένον, δι' αυτής Σώτερ, από τών κύκλω συνεπιτιθεμένων κακών, εξελού δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ρη'

Βοήθησόν μοι, Κύριε ο Θεός μου.

Στίχ. Ο Θεός, τήν αίνεσίν μου μή παρασιωπήσης.

**Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΜΘ', 6-10)**

Τάδε λέγει Κύριος, Ιδού δέδωκά σε εις διαθήκην γένους, εις φώς εθνών, τού είναι σε εις σωτηρίαν έως εσχάτου τής γής, Ούτω λέγει Κύριος ο ρυσάμενός σε, ο Θεός Ισραήλ, Αγιάσατε τόν φαυλίζοντα τήν ψυχήν αυτού, τόν βδελυσσόμενον υπό τών εθνών, τόν δούλον τών αρχόντων, Βασιλείς όψονται αυτόν, καί αναστήσονται άρχοντες, καί προσκυνήσουσιν αυτώ ένεκεν Κυρίου, ότι πιστός εστιν ο Άγιος τού Ισραήλ, ός εξελέξατό σε. Ούτω λέγει Κύριος, Καιρώ δεκτώ επήκουσά σου, καί εν ημέρα σωτηρίας εβοήθησά σοι, καί έπλασά σε, καί έδωκά σε εις διαθήκην εθνών, τού καταστήσαι τήν γήν, καί κατακληρονομήσαι κληρονομίας ερήμους, λέγοντα τοίς εν δεσμοίς, Εξέλθετε, καί τοίς εν τώ σκότει, Ανακαλύφθητε. Εν πάσαις ταίς οδοίς βοσκηθήσονται, καί εν πάσαις ταίς τρίβοις η μονή αυτών, ουπεινάσουσιν, ουδέ διψήσουσιν, ουδέ πατάξει αυτούς ο καύσων, ουδέ ο ήλιος, αλλ' ο ελεών αυτούς παρακαλέσει, καί διά πηγών υδάτων άξει αυτούς.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ρθ'

Σύ Ιερεύς εις τόν αιώνα, κατά τήν τάξιν Μελχισεδέκ.

Στίχ. Είπεν ο Κύριος τώ Κυρίω μου, Κάθουεκ δεξιών μου.

**Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ
Ἦχος β' Ὅτε εκ τού ξύλου σε**

Πάσαις προσβολαίς τού πονηρού, η πολυπαθής μου καρδιά, εξασθενήσασα, τάφω κατενήνεκται, τής ραθυμίας δεινώς, καί ως λίθω καλύπτεται, τή αναισθησία, Σώτερ ο τώ ξύλω σου, τού ζωηφόρου Σταυρού, πάντας τούς εν Ἄδη ζώσας, ἐγειρόν με ζώωσον, ὅπως, φόβω σου δοξάζω τήν Θεότητα.

Πλούτον ηδονών φθοροποιών, τή τού πονηρού συνεργεία, πάντοτε ἔστερξα, μάτην ευφραϊνόμενος, ο ασυνείδητος, τόν δέ νούν μουπαρέβλεψα, ως Λάζαρον ἄλλον, στένοντα λιμώττοντα, ενθέου βρώσεως, Λόγε τής φλογός τής μελλούσης, ρύσαί με τή σή ευσπλαγχνία, ὅπως σε δοξάζω τόν φιλόανθρωπον.

**Ἔτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἦχος γ' Ἐστησαν τά τριάκοντα ἀργύρια**

Σήμερον εναπέψυξεν ο Λάζαρος, καί θρηνεῖ τούτον Βηθανία, ὄν ο Σωτήρ ημών, ἐγειρεῖς εκ τών νεκρών, προπιστούσαι εν τώ φίλω σου, τά τής Αναστάσεώς σου τής φρικτής, τού Ἄδου τήν νέκρωσιν, καί Ἀδάμ τήν ζωήν, διά τούτό σε υμνοῦμεν.

**Καί τού Μηναίου, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον**

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρι'

Ἀρχή σοφίας, φόβος Κυρίου.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, εν ὅλη καρδία μου.

**Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΛΑ', 3-16)**

Εἶπε Κύριος πρός Ιακώβ, Ἀποστρέφου εἰς τήν γήν τού πατρός σου, καί εἰς τήν γενεάν σου, καί ἔσομαι μετά σου, Ἀποστείλας δέ Ιακώβ, ἐκάλεσε Λεῖαν, καί Ραχήλ εἰς τό πεδίον, οὐ ἦν τά ποιμνία, καί εἶπεν αὐταῖς, ὀρώ εγώ τό πρόσωπον τού πατρός ημών, ὅτι ουκ ἔστι πρός ἐμέ, ως ἐχθές καί τρίτην ἡμέραν, ο δέ Θεός τού πατρός μου ἦν μετ' ἐμού, καί αὐταῖ δέ οἶδατε, ὅτι εν πάσῃ τή ἰσχυΐ μου δεδούλευκα τώ πατρί υμών, ο δε πατήρ υμών παρεκρούσατό με, καί ἥλλαξε τόν μισθόν μου τών δέκα ἀμνών, καί ουκ ἔδωκεν αὐτώ ο Θεός τού πατρός μου κακοποιήσαι με, Ἐάν οὕτως εἶπη, τά ποικίλα ἔσται σου μισθός, καί τέξεται πάντα τά πρόβατα ποικίλα, εἴν δέ εἶπη, τά λευκά ἔσται σου μισθός, καί τέξεται πάντα τά πρόβατα λευκά. Καί ἀφείλετο ο Θεός πάντα τά κτήνη τού πατρός υμών, καί ἔδωκέ μοι αὐτά. Καί ἐγένετο ἡνίκα ἐνεκίσσων τά πρόβατα, εν γαστρί λαμβάνοντα, εἶδον αὐτά τοῖς ὀφθαλμοῖς μου εν τώ ὕπνῳ, καί Ἰδοὺ οἱ τράγοι. Καί οἱ κριοὶ ἀναβαίνοντες ἦσαν ἐπὶ τά πρόβατα καί τὰς αἰγας, διάλευκοι καί ποικίλοι καί σποδοειδεῖς ραντοί, Καί εἶπέ μοι ο Ἄγγελος τού Θεοῦ καθ' ὕπνον, Ιακώβ, Ιακώβ, Εγώ δέ εἶπα. Τί ἔστι; Καί εἶπεν, Ἀνάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, καί ἶδε τούς τράγους, καί τούς κριοὺς ἀναβαίνοντας ἐπὶ τά πρόβατα, καί τὰς αἰγας διαλεύκους καί ποικίλους, καί σποδοειδεῖς ραντούς, ἐώρακα γάρ ὅσα σοι Λάβαν ποιεί, Εγώ εἰμι ο Θεός σου, ο οφθείς σοι εν τόπῳ Θεοῦ, οὐ ἠλειψάς μοι ἐκεῖ στήλην, καί ἠύξω μοι ἐκεῖ εὐχήν, Νύν οὖν ἀνάστηθι, καί ἐξέλθε εκ τής γῆς ταύτης, καί ἀπελθε εἰς τήν γήν τής γενέσεώς σου, καί ἔσομαι μετά σου. Καί ἀποκριθεῖσαι Ραχήλ, καί Λεῖα, εἶπον αὐτώ, Μὴ ἐστὶν ἡμῖν ἔτι μερίς, ἡ κληρονομία εν τώ οἴκῳ τού πατρός ημών, ουχ ως ἀλλότριαι λελογίσμεθα αὐτώ; πέπρακε γάρ ἡμᾶς, καί καταβρώσει κατέφαγε τό ἀργύριον ημών, πάντα τόν πλούτον, καί τήν δόξαν, ἦν ἀφείλετο ο Θεός τού πατρός ημών, ἡμῖν ἔσται, καί τοῖς τέκνοις ημών, Νύν οὖν, ὅσα σοι εἶρηκεν ο Θεός σου, ποίει.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρια'

Ελεήμων, καί οἰκτίρμων, καί δίκαιος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ, ο φοβούμενος τόν Κύριον.

**Παροιμιών τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. ΚΑ', 3-21)**

Υιέ, ποιείν δίκαια καί αληθεύειν, αρεστά παρά Θεώ μάλλον, ἢ θυσιῶν αἷμα, Μεγαλόφρων εν ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δέ ασεβῶν αμαρτία, λογισμοί συντέμνοντος, πλήν εις περίσσειαν, καί πάς μή επισπουδάζων, πλήν εις υστέρημα, ο ενεργῶν θησαυρίσματα γλώσση ψευδεί, μάτια διώκει, καί ἔρχεται ἐπί παγίδας θανάτου. Ὅλεθρος ασεβέσιν επιξενωθήσεται, ου γάρ βούλονται πράσσειν τά δίκαια, Πρός τούς σκολιούς, σκολιάς οδοῦς αποστέλλει ο Θεός, ἀγνά γάρ καί ορθά τά ἔργα αυτού, Κρείσσον οικεῖν ἐπί γωνίας υπαίθρου, ἢ εν κεκονιαμένοις μετά αδικίας, καί εν οίκῳ κοινῷ, Ψυχή ασεβούς ουκ ελεθηθήσεται υπ' ουδενός τῶν ανθρωπῶν, Ζημιουμένου ακολάστου, πανουργότερος γίνεται ο ἀκακος, συνιών δέ σοφός, δέξεται γνώσιν, Συνιεῖ δίκαιος ψυχᾶς ασεβῶν, καί φαυλίζει ασεβεῖς εν κακοῖς. Ὅς φράσσει τά ὠτα αυτού τού μή επακούσαι ασθενούς, καί αυτός επικαλέσεται, καί ουκ ἔσται ο επακούων, Δόσις λάθριος, ανατρέπει οργάς, δῶρων δέ ο φειδόμενος, θυμόν εγείρει ισχυρόν, Ευφροσύνη δικαίων ποιείν κρίμα, ὅσιος δέ ἀκάθαρτος παρά κακούργοις. Ανήρ πλανώμενος εξ οδοῦ δικαιοσύνης, εν συναγωγή γιγάντων αναπαύσεται. Ανήρ ενδεῆς αγαπά ευφροσύνην, φιλῶν οἶνον, καί ἔλαιον, ου πλουτήσῃ, περικάθαρμα δέ δικαίου ἄνομος, καί αντί ευθέων, παράνομος, Κρείσσον οικεῖν εν γῆ ερήμῳ, ἢ μετά γυναικός μαχίμου, καί γλωσσώδους, καί οργίλου, θησαυρός επιθυμητός αναπαύσεται ἐπί στόματος σοφοῦ, ἀφρονες δέ ἄνδρες καταπίονται αυτόν, οδός δικαιοσύνης καί ελεημοσύνης ευρήσει ζωὴν καί δόξαν.

**Εἰς τά Απόστιχα
Ἰδιόμελον Ἦχος α'**

Πορφύραν αυτοκρατορίας θεότευκτον, καί βύσσον αφθαρσίας, εστολισμένη ψυχή μου, τήν οικεῖαν αξίαν καθύβρισας, πλούτον καί τρυφήν ἐπί αμαρτία ποιησαμένη, καί κατεπαιρομένη, τῶν ομοφύλων, ως ο τόν πτωχόν Λάζαρον, παριδῶν Πλούσιος. Αλλ' ἵνα μή σύν ἐκείνῳ κολασθῆς, πτώχευσον τῷ πνεύματι, καί τῷ διά σέ πτωχεύσαντι Κυρίῳ κράξον, ο πορφύραν ὕβρεως πρό Σταυροῦ φορέσας, καί γυμνός εν Σταυρῷ παγεῖς δι' ἐμέ, τῷ τῆς σῆς Βασιλείας ενδύματι, εξ αισχύνης αιωνίου Χριστέ ρύσαί με.
(Δίς)

Μαρτυρικόν

Ω τῆς καλῆς υμῶν, πραγματείας Ἁγιοι! ὅτι αἷματα ἐδώκατε, καί ουρανοῦς ἐκληρονομήσατε, καί πρός καιρόν πειρασθέντες, αιωνίως ἀγάλλεσθε, ὄντως καλόν υμῶν τό ἐμπόρευμα! φθαρτά γάρ καταλιπόντες, τά ἀφθαρτα ἀπελάβετε, καί σύν Ἀγγέλοις χορεύοντες, υμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα Ομοούσιον.

**Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον
Πανεύφημοι Μάρτυρες**

Ρομφαία δι' ἦλθεν ὡ Υιέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπί τού ξύλου ως ἐβλεψε, Χριστόν κρεμάμενον, τήν ἐμήν καρδίαν, καί σπαράττει Δέσποτα, ως πάλαι Συμεών μοι προέφησεν, ἀλλά ἀνάστηθι, καί συνδόξασον Αθάνατε, τήν Μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ἦχος β'
Τόν λίθον τού μνήματος**

Ὡς λίθῳ βαρούμενος, ταῖς πολλαῖς αμαρτίαις, εν τάφῳ κατάκειμαι, ἀμελείας Οικτίρμον, ἐξ οὔ με ἀνάγαγε, εὐσπλαγχνε Κύριε.

**Σταυροθεοτοκίον
Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα**

Τώ τιμίω Σταυρώ τού Υιού σου, φυλαττόμενοι Δέσποινα αγνή Θεοτόκε, πάσαν προσβολήν τού πολεμήτορος, άπαντες ραδίως εκτρεπόμεθα, διό σε καταχρέως δοξάζομεν, ως Μητέρα τού φωτός, καί μόνην ελπίδα τών ψυχών ημών.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Σήμερον Λάζαρος, θανών ενθάπτεται, καί θρήνων άδουσιν, αι τούτου σύγγονοι, ως δέ προγνώστης καί Θεός, τό πάθος προηγόρευσας, Λάζαρος κεκοίμηται, τοίς Μαθηταίς προφθεγγόμενος, αλλά νύν απέρχομαι, αναστήσαι όν έπλασα, Διό σοι πάντες βοώμεν, Δόξα τώ κράτει τής ισχύος σου.

Σταυροθεοτοκίον

Η απειρόγαμος, αγνή καί Μητηρ σου, Χριστέ ορώσά σε, νεκρόν κρεμάμενον, επί τού ξύλου μητρικώς, θρηνολογούσα έλεγε, Τί σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων ο άνομος, δήμος καί αχάριστος, ο πολλών καί μεγάλων σου, Υιέ μου δωρεών απολαύσας; Υμνώ σου τήν θείαν συγκατάβασιν.

Ωδή γ' Ἦχος β' Στειρωθέντα

Τή δυνάμει τού Σταυρού, δυναμώνσας μου τόν νούν, εξασθενούντα, προσβολαίς πονηραίς, πρός τό θέλημα τό σόν, ίθυνον Κύριε.

Ραθυμίας νυσταγμώ, επί κλίνης ηδονών, καθεύδοντά με, διανάστησον Χριστέ, καί τών σών προσκυνητήν, Παθών ανάδειξον.

Λαμπρυνθέντες τάς ψυχάς, τή νηστεία καθαροί, προσυπαντήσαι, επειχθώμεν Χριστώ, πρός τήν Ιερουσαλήμ, επιδημούντι σαρκί.

Θεοτοκίον

Μή φλεχθείσα τώ πυρί, τής θεότητας Αγνή, κατάφλεξόν μου, τάς υλώδεις ορμάς, τών παθών όπως πιστώς, αεί δοξάζω σε.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου Ειρμός άλλος Ἦχος γ' Στείρα ψυχή

Τήν σήμερον ο Λάζαρος, θανών ουκ έλαθε, τό παντέφορον όμμα Ιησού, διό εκφράζει τούτο τοίς Μαθηταίς βοών. Ότι Λάζαρος ο φίλος κεκοίμηται, αναστήσαι ήκω αυτόν.

Πρός Ιουδαίαν Κύριε, πάλιν απαίρειν ειπών, τούς Μαθητάς εφόβησας, αλλ' ευθαρσώς ο θωμάς εκβοά, Ζωή εστιν άγωμεν, καί γάρ άν θνηξώμεθα, αύθις αναζήσωμεν.

Δόξα...

Τριάς η Ομοούσιος, ο παντοκράτωρ Πατήρ, ο Υιός ο συνάναρχος, σύν τώ συνθρόνωθειώ Πνεύματι, η μία προσκύνησις, θεότης ηάκτιστος, σέ υμνούμεν πάντες βροτοί.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθενομήτορ άχραντε, η ρίζα τού Ιεσσαί, εξ ής Χριστός ανέτειλε, τό ζωηφόρον άνθος τών γηγενών, δι' ής ελυτρώθημεν, φθοράς καί θνητότητος, Σέ υμνούμεν πάντες Αγνή.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Χαίρε Σιών, νύν έρχεται, ο Βασιλεύς σουπραύς, ως ο Προφήτης κέκραγε, καί άγει πώλος τούτον σωματικώς, τόν εν τή χειρί αυτού, τό πάν περιέχοντα. Άσωμεν τώ κράτει αυτού.

Ο Ειρμός

Στείρα ψυχή καί άγωνα, κτήσαι καρπόν ευκλεή, ευφραινομένη βόησον, Εστερεώθην διά σου ο Θεός, ουκ έστιν άγιος, ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ωδή η'

Τόν εν τή βάτω Μωσή

Τής ταπεινής μου ψυχής, τόν βαρύτατον λίθον, τής δεινής ραθυμίας, αποκύλισον Χριστέ, καί έγείρον με τάφου, τού τής αναισθησίας, εις αίνεσίν σου Λόγε.

Θάνατον φίλου τού σου, προεδήλωσας φίλοις, διά σπλάγχνα ελέους, ο προγνώστης καί Θεός, όν έμελλες εγείρειν, εκ τάφου τεταρταίον, πρός σήν δοξολογίαν.

Πρός Ιουδαίαν Χριστέ, πάλιν έρχη ζητούσαν, τής ζωής σε τό ξύλον, διά ξύλου ανελείν, ποθών αθανατίσαι τούς τεθανατωμένους, τή διά ξύλου βρώσει.

Θεοτοκίον

Εν σοί Παρθένε αγνή, εθεωρήθησαν πάσαι, τού Θεού αι πορείαι, τού φυλάξαντος τήν σήν, αγνείαν μετά τόκον, εσφραγισμένην σαφώς, εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός

Λάζαρος σήμεραν θανών, εκκομίζεται φίλος Χριστού, καί θρηνωδούσιν αι περί τήν Μάρθαν, τήν αδελφικήν συμφοράν, ο δέ Χριστός εν χαρά, μεταβαίνει πρός αυτόν, τού δείξει τοίς λαοίς, ότι εστίν αυτός, η ζωή τών απάντων.

Ως εξ όρους Ελαιών, από ύψους ελεημοσυνών, αρετών κλάδους οι λαοί τεμόντες, δεύτε ετοιμάσωμεν, τήν πρός ημάς νοητώς, παρουσίαν τού Χριστού, υμνούντες ευλογούντες, καί υπερυψούντες, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Η τρισυπόστατος Μονάς, ο Πατήρ ο Υιός, καί Πνεύμα τό ζών, μία θεότης, μία Βασιλεία, σέ αινει το άδυτον φώς, Αγγέλων αι στρατιαί, καί ημείς οι επί γής, υμνούμεν ευλογούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ιδού πάσαι αι γενεαί, μακαρίζομέν σε Άχραντε, τά μεγαλεία τά σά καθορώντες, σύ γάρ τίκτεις υπερφυώς, τόν τού παντός ποιητήν, Θεόν όντα καί βροτόν, Διό σε ευλογούμεν καί υπερυψούμεν, Αγνή εις τούς αιώνας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Μετά τών Παίδων καί ημείς υπαντήσωμεν Χριστώ τώ θεώ, αντί βαϊων προσάγοντες ελεημοσύνην, εν καρδίας προσευχή, μετά κλάδων, Ωσαννά βοώντες, ευλογείτε, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός, γεννηθέντα πρό αιώνων Θεόν, καί επ' εσχάτων εκτής Θεοτόκου, σάρκα ενδυσάμενον, ως τέλειον άνθρωπον, καί Θεόν αληθινόν, υμνούμεν ευλογούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Τών γηγενών, τίς ήκουσε

Ο Δανιήλ, νηστεία πεφραγμένος, έφραξε στόματα θηρών, Τούτον ζηλούσα ψυχή μου, τόν ωρυόμενον, καθάπερ λέοντα όφιν, καί εκζητούντα, κατάβρωμα ποιήσαι πάσαν ψυχήν, τή τού Σταυρού συμμαχία αποδίωξον.

Λόγε Θεού, τήν τεθανατωμένην, ταίς αμαρτίαις ψυχήν μου, καί καθειργμένην τάφω τής παραβάσεως, ζωοπαρόχω σου λόγω εξαναστήσας, προσφέρειν σοι βαϊα τών αρετών, τώ Νικητή τού θανάτου καταξίωσον.

Ο ουρανόν, ως θρόνον κεκτημένους, καί υποπόδιον τήν γήν, ο τού Θεού Πατρός Λόγος, πώλω οχούμενος, επί τήν Πόλιν εισέρχεται τήν αγίαν, εκ στόματος νηπίων αίνον τερπνόν, ως Βασιλεύς τών απάντων καταρτίσασθαι.

Θεοτοκίον

Εν γυναιξί, σύ μόνη ωραιώθης, ώ υπερθαύμαστε Αγνή, τόν ωραιότατον Λόγον αποκυήσασα, τόν υπέρ πάντας φανέντα βροτούς ωραίον, αυτόν ούν εκδυσώπει, τό ειδεχθές καθωραΐσαι, Παρθένε τής καρδιάς μου.

Άλλος Εν Σιναΐω τώ όρει

Επιτάφια δάκρυα ραίνουσιν, αι Λαζάρου Αδελφαί, καθορώσαι τόν σύγγονον σήμερον, υπό λίθον τόν πικρόν, ο Χριστός δέ μου πόρρω, Αποστόλοις σου, Χαίρω τούτο δηλών έλεγεσ, τοις δι' υμάς, ου παρής τή σαρκί γάρ εκεί.

Πάλιν ήκει πρός σέ τήν φονεύτριαν, Ιουδαΐαν ο Χριστός, τό σωτήριο πάθος γλιχόμενος, εκπληρώσαι ως Θεός, όν εξήτεις λιθάσαι, ιδούσοι αυτόκλητος, θέλων προσίεται, τής μαιφονίας σου, εις τό σώσαι ημάς.

Δόξα...

Η θεότης Μονάς, καί Τριάς εστι, παραδόξου ώ στροφής! ενουμένη τή φύσει μερίζεται, τοίς προσώποις ιδικώς, μή τμωμένη γάρ τμάται, έν ούσα τρισσεύεται, αύτη Πατήρ εστιν, Υιός, καί Πνεύμα τό ζών, η φρουρούσα τό πάν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παιδοτόκον παρθένον τίς ήκουσε, καί μητέρα πλήν ανδρός; Μαριάμ εκτελείς τό τεράστιον, Αλλά φράζε μοι τό, Πώς; Μή ερεύνα τά βάθη, τής Θεοτοκίας μου, τούτο πανάληθες, υπέρ δέ ανθρωπινον νούν η κατάληψις.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τών φοινίκων βαΐα συμπλέξαντες, νοητώσ καί αισθητώσ, υπαντήν τώ Δεσπότη ποιήσωμεν, ερχομένω πρός ημάς, καί γάρ ευλογημένος, αυτός ο ερχόμενος εν τώ ονόματι τού Κυρίου καί Πατρός, ως Υιός αληθής.

Ο Ειρμός

Εν Σιναΐω τώ όρει κατειδέ σε, εν τή Βάτω Μωϋσής, τήν αφλέκτως τό πύρ τής θεότητος, συλλαβούσαν εν γαστρί, Δανιήλ δέ σε είδεν, όρος αλατόμητον, Ράβδον βλαστήσασαν, Ησαΐας κέκραγε, τήν εκ ρίζης Δαυΐδ.

Εις τά Απόστιχα τών Αίνων, Ιδιόμελον Ήχος α'

Ο Ισραήλ πορφύραν καί βύσσον ενεδέδυτο, στολαίς ιεραίς καί βασιλείοις λάμπων, νόμον δε καί Προφήτας πλουτών νομίμοις λατρείαις ενευφραίνετο, αλλά σε πτωχεύσαντα, σταυρώσας έξω πυλών Ευεργέτα, καί ζώντα μετά σταυρόν αθετών, τόν εν κόλποις Θεού Πατρός αεί όντα, διψεί σταγόνα χάριτος, ως Πλούσιος άσπλαγχνος Λαζάρω πένητι, ο πορφύρας καί βύσσου, άσβεστον πύρ ανθυποδύς, καί βλέπων οδυνάται τόν πρίν ψιχίων αληθείας, ενδεή λαόν τών εθνών, νύν εν κόλποις πίστεως, Αβραάμ θαλπόμενον, τήν τού Αΐματός σου πορφυρίδα, σύν τή βύσσω τού βαπτίσματος φορούντα, καί συνευθηνούμενον, καί εντρυφώντα χαρίσμασι, καί λέγοντα, Χριστέ ο Θεός ημών δόξα σοι. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Υμάς πανεύφημοι Μάρτυρες, ου θλίψις ου στενοχωρία, ου λιμός ου διωγμός, ουδέ μάστιγες, ου θυμός θηρών, ου ξίφος, ουδέ πύρ απειλούν, χωρίσαι Θεού δεδύνηται, πόθω δέμάλλον τώ πρός αυτόν, ως εν αλλοτρίοις, αγωνισάμενοι σώμασι, τήν φύσιν ελάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες, όθεν καί επαξίως τών πόνων υμών, μισθόν εκομίσασθε, ουρανών Βασιλείας, κληρονόμοι γεγόνατε, απαύστως πρεσβεύσατε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ορώσα κρεμάμενον Χριστέ, η αγνώς κηήσασα, σέ τόν κρεμάσαντα ύδασι, τήν γήν φιλάνθρωπε, ανεβόα. Οίμοι! τί τό ξένον θέαμα; πού έδου σου τό κάλλος γλυκύτατε, Υιέ τό άπειρον; Μεγαλύνω σου τό έλεος, ότι πάσχεις, εκών υπέρ άπαντας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τής Προφητείας Ήχος πλ. α

Τά ελέη σου Κύριε ποιήσον μεθ' ημών, και μή παραδώης ημάς ταίς ανομίαις ημών, άγιε Δέσποτα παντοκράτορ, σου δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ριβ'

Αινείτε, παίδες, Κύριον, αινείτε τό όνομα Κυρίου.

Στίχ. Είη τό όνομα Κυρίου ευλογημένον.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΝΗ', 1-11)

Ούτω λέγει Κύριος, Αναβόησον εν ισχυϊ, και μή φείση, ως σάλπιγγι ύψωσον τήν φωνήν σου, και ανάγγελον τώ λαώ μου τά αμαρτήματα αυτών, και τώ οίκω Ιακώβ, τάς ανομίας αυτών, Εμέ ημέραν εξ ημέρας ζητούσι, και γνώναί μου τάς οδούς επιθυμούσιν, ως λαός δικαιοσύνην πεποιηκώς, και κρίσιν Θεού αυτού μή εγκαταλελοιπώς, αιτούσί με νύν κρίσιν δικαίαν, και εγγίζειν Θεώ επιθυμούσι, λέγοντες, τί ότι ενηστεύσαμεν, και ουκ είδες; εταπεινώσαμεν τάς ψυχάς ημών, και ουκ έγνως. Εν γάρ ταίς ημέραις τών νηστειών υμών ευρίσκετε τά θελήματα υμών, και πάντας τούς υποχειρίους υμών υπονύσσετε, ει εις κρίσεις και μάχας νηστεύετε, και τύπτετε πυγμαίς ταπεινόν, ίνα τί μοι νηστεύετεως σήμερον, ακουσθήναι εν κραυγή τήν φωνήν υμών, ου ταύτην τήν νηστειάν εγώ εξελεξάμην; και ημέραν ταπεινούν άνθρωπον τήν ψυχήν αυτού, ουδ' άν κάμψης ως κρίκον τόν τράχηλόν σου, και σάκκον και σποδόν υποστρώσης, ουδέ ούτω καλέσετε νηστειάν δεκτήν, ουχί τοιαύτην νηστειάν εξελεξάμην, λέγει Κύριος, αλλά λυε πάντα σύνδεσμον αδικίας, διάλυε στραγγαλιάς βιαίων συναλλαγμάτων, απόστειλε τεθραυσμένους έν αφέσει, και πάσάν σου συγγραφήν άδικον διάσπα, διάθρυπτε πεινώνντι τόν άρτον σου, και πτωχούς αστέγους εισάγαγε εις τόν οίκόν σου, εάν ίδης γυμνόν περίβαλε, και από τών οικείων τού σπέρματός σου ουχ υπερόψει. Τότε ραγήσεται πρώϊμον τό φώς σου, και τά ιαματά σου, ταχύ ανατελεί, και προπορεύσεται έμπροσθέν σου η δικαιοσύνη σου, και η δόξα τού Θεού περιστελεί σε, τότε βοήση, και ο Θεός εισακούσεται σου, έτι λαλούντός σου, ερεί, Ιδού πάρεμι, εάν αφέλης από σου σύνδεσμον, και χειροτονίαν, και ρήγμα γογγυσμού, και δώς πεινώνντι τόν άρτον εκ ψυχής σου, και ψυχήν τεταπεινωμένην εμπλήσης, τότε ανατελεί εν τώ σκότει τό φώς σου, και τό σκότος σου ως μεσημβρία, και έσαι ο Θεός σου μετά σου διαπαντός.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός ριγ'

Ευλογημένοι υμείς τώ Κυρίω τώ ποιήσαντι τόν ουρανόν και τήν γήν.

Στίχ. Εν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου.

t85top

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρόν Ιδιόμελον Ήχος πλ. α'

Πλούσιος εν πάθεισιν υπάρχων, τήν απατηλήν τής υποκρίσεως περίκειμαι στολήν, ευφραϊνόμενος εν τοίς κακοίς τής ακρασίας, και τήν άμετρον ασπλαγχνίαν επιδείκνυμαι, παρορών μου τόν νούν, πρό τού πυλώνος βεβλημένον τής μετανοίας,

λιμώττοντα παντός αγαθού, καί νοσούντα τήν απροσεξίαν, Αλλά σύ Κύριε, Λάζαρόν με ποιήσον, πτωχόν αμαρτημάτων, μήποτε δεθθείς, αποτύχω δακτύλου δροσίζοντος, οδυνωμένης μου τής γλώττης, εν ασβέστω φλογί, εν δέ τοίς τού Πατριάρχου με κόλποις Αβραάμ, κατασκήνωσον ως φιλόανθρωπος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Ακορέστω διαθέσει ψυχής, Χριστόν ουκ αρνησάμενοι, άγιοι Μάρτυρες, οίτινες διαφόρους αικισμούς, παθημάτων υπομείναντες, τών τυράννων τά θράση κατηδαφίσατε, ακλινή καί άτρωτον τήν Πίστιν φυλάξαντες, εις ουρανούς μετέστητε, όθεν καί παρρησίας τυχόντες πρός αυτόν, αιτήσατε, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Στιχηρα Προσόμοια Ποίημα Ιωσήφ

Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Πέραν τού Ιορδάνου σαρκί, περιπολεύων Ιησού, τοίς συνούσί σοι, εβόας, ο φίλος ήδη, Λάζαρος αποθανών, τή ταφή αρτίως παραδίδοται, διό χαίρω φίλοι μου, δι' ημάς ίνα μάθητε, ως πάντα οίδα, Θεός ών αδιάστατος, ει καί πέφυκα, τό ορώμενον άνθρωπος. Άγωμεν ούν ζωώσοντες αυτόν όπως θάνατος αίσθηται τούτου τό νίκος, καί τήν τελείαν κατάλυσιν, σαφώς ήν ποιήσω, παρεχόμενος τώ Κόσμω, τό μέγα έλεος.

Μάρθαν καί τήν Μαρίαν πιστοί, εκμμησάμενοι πρός Κύριον πέμψωμεν, ενθέους, ως πρέσβεις πράξεις, όπως ελθών τόν ημών, νούν εξαναστήση νεκρόν κείμενον, δεινώς εν τώ μνήματι, αμελείας αναίσθητον, φόβου τού θείου, μηδαμώς αισθανόμενον, καί ενέργειαν, ζωτικήν νύν μή έχοντα, κρίζοντες. Ίδε Κύριε, καί ώσπερ τόν φίλον σου, Λάζαρον πάλαι Οικτίρμον, επιστασία εξήγειρας, φρικτή, ούτω πάντας, ζωοποιήσον παρέχων, τό μέγα έλεος.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου

Ήχος πλ. β' Κύριε επί τόν τάφον

Δισημερεύει Λάζαρος εν τώ τάφω, τούς απ' αιώνος βλέπει θανέντας, εκεί τεθέαται δείματα ξένα, πληθύν αναρίθμητον, Άδου κρατουμένην τοίς δεσμοίς, διό αι σύγγονοι θρηνούσι πικρώς προσβλέπουσαι τόν τάφον αυτού, Χριστός δέ ήκει ζωώσαι τόν φίλον τόν εαυτού, τού μίαν παρά πάντων επιτελείσθαι συμφωνίαν, Ευλογημένος εί Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Καί τού Μηναίου Προσόμοια δ'

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ριδ'

Ευαρεστήσω ενώπιον Κυρίου, εν χώρα ζώντων.

Στίχ. Ηγάπησα, ότι εισακούσεται Κύριος τής φωνής τής δεήσεώς μου.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΓ', 25-30 ΜΕ', 1-16)

Προσήνεγκαν τώ Ιωσήφ οι αδελφοί αυτού τά δώρα, ά είχαν εν ταίς χερσίν αυτών εις τόν οίκον, καί προσεκύνησαν αυτώ επί πρόσωπον επί τήν γήν, Ηρώτησε δέ αυτούς, πώς έχετε; καί είπεν αυτοίς, Υγιαίνει ο πατήρ υμών ο πρεσβύτες, όν είπατε έτι ζήν, οι δέ είπον, Υγιαίνει, ο παίς σου ο πατήρ ημών, έτι ζή. Καί είπεν, Ευλογητός ο άνθρωπος εκείνος τώ Θεώ, καί κύψαντες προσεκύνησαν αυτώ, Αναβλέψας δέ τοίς οφθαλμοίς Ιωσήφ, είδε Βενιαμίν τόν αδελφόν αυτού τόν ομομήτριον, καί είπεν, Ούτός εστιν ο αδελφός υμών ο νεώτερος, όν είπατε πρός με αγαγείν, καί είπεν, ο Θεός ελεήσαι σε τέκνον, Εταράχθη δέ Ιωσήφ, συνεστρέφετο γάρ τά σπλάγχνα αυτού επί τώ αδελφώ αυτού, καί εζήτηι κλαύσαι, εισελθών δέ εις τό ταμείον, έκλαυσεν εκεί, καί νιψάμενος τό πρόσωπον, εξελθών ενεκρατεύσατο. Καί ουκ ηδύνατο Ιωσήφ ανέχεσθαι πάντων τών παρεστηκότων αυτώ, αλλ' είπεν, Εξαποστείλατε πάντας απ' εμού, καί ου παρειστήκει ουδείς τώ Ιωσήφ, ηνίκα ανεγνωρίζετο τοίς αδελφοίς αυτού, καί αφήκε φωνήν μετά κλαυθμού, Ήκουσαν δέ πάντες οι Αιγύπτιοι, καί ακουστόν εγένετο εις τόν οίκον Φαραά, Είπε δέ Ιωσήφ πρός τούς αδελφούς αυτού, Εγώ ειμι Ιωσήφ, έτι ο πατήρ

μου ζή; Καί ουκ ηδύναντο οι αδελφοί αποκριθῆναι αὐτῷ, εταράχθησαν γάρ, Εἶπε δέ Ιωσήφ πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, Εγγίσσατε πρὸς με, καί ἤγγισαν. Καί εἶπεν. Εγὼ εἰμι Ιωσήφ ο ἀδελφός υμῶν, ὃν ἀπέδοσθε εἰς Αἴγυπτον, νῦν οὖν μὴ λυπεῖσθε, μηδέ σκληρόν υμῖν φανείτω, ὅτι ἀπέδοσθέ με ὧδε, εἰς γάρ ζωὴν ἀπέστειλέ με ὁ Θεός ἐμπροσθεν υμῶν. Τοῦτο γάρ δεύτερον ἔτος λιμός ἐπὶ τῆς γῆς, καί ἐτι λοιπά πέντε ἔτη, ἐν οἷς οὐκ ἔστιν ἀροτρίασις, οὐδέ ἀμητός, Ἀπέστειλε γάρ με ὁ Θεός ἐμπροσθεν υμῶν, υπολείπεσθαι υμῖν κατάλειμμα ἐπὶ τῆς γῆς, καί ἐκθρέψαι υμῶν κατάλειψιν μεγάλην, Νῦν οὖν οὐχ υμεῖς με ἀπεστάλακατε ὧδε, ἀλλὰ ὁ Θεός, καί ἐποίησέ με, ὡς πατέρα Φαραῶ καί Κύριον παντός τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καί ἄρχοντα πάσης γῆς Αἰγύπτου, Σπεύσαντες οὖν, ἀνάβητε πρὸς τόν πατέρα μου, καί εἶπατε αὐτῷ. Τάδε λέγειο υἱός σου Ιωσήφ. Ἐποίησέ με ὁ Θεός κύριον πάσης γῆς Αἰγύπτου, κατάβηθι οὖν πρὸς με, καί μὴ μείνης, καί κατοικήσεις ἐν γῇ Γεσέμ Αραβίας, καί ἔση ἐγγύς μου σύ, καί οἱ υιοί σου, καί οἱ υιοί τῶν υἱῶν σου, τὰ πρόβατά σου, καί οἱ βόες σου, καί ὅσα σοί ἐστι, καί ἐκθρέψω σε ἐκεῖ, ἐτι γάρ πέντε ἔτη λιμός ἐστὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ ἐκτριβῆς σύ, καί οἱ υιοί σου, καί πάντα τὰ υπάρχοντά σου. Ἴδού οἱ ὀφθαλμοί υμῶν βλέπουσι, καί οἱ ὀφθαλμοί Βενιαμίν τοῦ ἀδελφού μου, ὅτι τό στόμα μου τό λαλοῦν πρὸς υμάς, Ἀπαγγείλατε οὖν τῷ πατρί μου πάσαν τήν δόξαν μου τήν ἐν Αἰγύπτῳ, καί ὅσα ἴδετε, καί ταχύναντες, καταγάγετε τόν πατέρα μου ὧδε. Καί ἐπιπεσῶν ἐπὶ τόν τράχηλον Βενιαμίν τοῦ ἀδελφού αὐτοῦ, ἐκλαυσεν ἐπ' αὐτῷ, καί Βενιαμίν ἐκλαυσεν ἐπὶ τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ. Καί καταφιλήσας πάντας τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, ἐκλαυσεν ἐπ' αὐτοῖς, καί μετὰ ταῦτα, ἐλάλησαν οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ πρὸς αὐτόν. Καί διεβοήθη ἡ φωνή εἰς τὰ ῥα Φαραῶ, λέγοντες, Ἦκασιν οἱ ἀδελφοί Ιωσήφ, Ἐχάρη δέ Φαραῶ, καί πάσα ἡ θεραπεία αὐτοῦ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ριε'

Τάς ευχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω, ἐναντίον παντός τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐπίστευσα, διό ἐλάλησα, ἐγὼ δέ ἐταπεινώθην σφόδρα.

Παροιμιῶν τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΚΑ', 23 - ΚΒ', 4)

Ὃς φυλάσσει τό στόμα αὐτοῦ καί τήν γλῶσσαν, διατηρεῖ ἐκ θλίψεως τήν ψυχὴν αὐτοῦ, θρασύς καί αὐθάδης καί ἀλαζών, λοιμός καλεῖται, ὅς δέ μνησικακεῖ, παράνομος, Ἐπιθυμίαι ὀκνηρόν ἀποκτείνουσιν, οὐ γάρ προαιρούνται αἱ χεῖρες αὐτοῦ ποιεῖν τι, Ἀσεβῆς ἐπιθυμεῖ ὅλην τήν ἡμέραν ἐπιθυμίας κακάς, ὁ δέ δίκαιος ἐλεεῖ καί οἰκτεῖρει ἀφειδῶς, θυσίαι ἀσεβῶν, βδέλυγμα Κυρίῳ, καί γάρ παρανόμως προσφέρουσιν αὐτάς, Μάρτυς ψευδῆς ἀπολείται, ἀνὴρ δέ ὑπήκοος φυλασσόμενος λαλήσει, Ἀσεβῆς ἀνὴρ ἀναιδῶς υφίσταται προσώπῳ, ὁ δέ ευθύς, αὐτός συνιεῖ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, οὐκ ἔστι σοφία, οὐκ ἔστιν ἀνδρεία, οὐκ ἔστι βουλή κατέναντι Κυρίου, πρὸς τόν ἀσεβῆ, Ἴππος ἐτοιμάζεται εἰς ἡμέραν πολέμου, παρά δέ Κυρίου ἡ βοήθεια, Αἰρετώτερον ὄνομα καλόν, ἢ πλούτος πολὺς, ὑπὲρ δέ χρυσίον καί ἀργύριον χάρις ἀγαθή, Πλούσιος καί πτωχός συνήντησαν ἀλλήλοις, ἀμφοτέρους δέ ὁ Κύριος ἐποίησε, Πανούργος ἰδῶν πονηρόν τιμωρούμενον κραταιῶς, αὐτός παιδεύεται, οἱ δέ ἀφρονες παρελθόντες ἐζημιώθησαν, Γενεά σοφίας φόβος Κυρίου, καί πλούτος, καί δόξα, καί ζωή.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον λόγον

Θεωρίαν καί πράξιν, ὡσπερ συζεύξαντες, πρὸς Χριστόν ἱκεσίαν, ἐκπέμψαι σπεύσωμεν, τόν τεθαμμένον ἡμῶν νοῦν, ὡς ἄλλον Λάζαρον νεκρόν, ὅπως ζωώσῃ τῇ αὐτοῦ, ἐπιστάσια τῇ φρικτῇ, βαῖα δικαιοσύνης, αὐτῷ προσφέρειν καί κράζειν, Ευλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Θεοτοκίον

Τῆς ψυχῆς μου τά πάθη, τά πολυώδυνα, καί σαρκός μου τάς νόσους, ἐν τάχει ἴασαι, τάς τοῦ νοός μου ἐκτροπάς, στήσον Πανάμωμε, καί ἐν γαλήνῃ λογισμοῦ, εὐχάς προσφέρειν καθαράς, τῷ Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων, ἀξίωσον Θεοτόκε, καί ἐξαιτεῖσθαι πταισμάτων ἀφεσιν.

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. β'

Ἀγγελικαί δυνάμεις

Δισημερευεὶ σήμερον, θανῶν ὁ Λάζαρος, καί ἐπὶ τούτῳ χέουσι λύπης τά δάκρυα, αἱ σύγγονοι Μαρία σὺν τῇ Μάρθα, τὸν λίθον τοῦ μνήματος προσβλέπουσαι, ἐφίσταται ὁ Κτίστης, σὺν τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς, τὸν θάνατον σκυλεύσαι, δωρούμενος τὴν ζωὴν, Διό βοήσωμεν αὐτῷ, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Ἐλπίς τοῦ Κόσμου

Ἁγία Δέσποινα, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, ὡς τῶν ἀπάντων Ποιητὴν, ἀπορρήτως τεκούσα, ἰκέτευε σὺν Ἀποστόλοις, ἱεροῖς, ἐκάστοτε τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καί ἀφεσιν ἡμῖν, δοῦναι ἀνομημάτων.

Ὠδὴ δ' Ἦχος πλ. α'

Τὴν θείαν ἐννοήσας

Ἀκτίσι τῆς ἡμῶν παρακλήσεως, κατωκισμένους ἐν φρουρᾷ, ἀμαρτημάτων φωτίσατε, τοὺς εὐσεβῶς φωτοφόροι, ἡμᾶς ἀνευφημούντας, Ἀπόστολοι.

Ἀγάπην συμπαθεία συζεύξαντες, πρὸς ἰκεσίαν τῷ Χριστῷ, πιστοὶ ἐκπέμψαι σπουδάσωμεν, ὅπως ἡμᾶς ἀναστήσῃ, ἐκ τάφου τῶν κρυφίων παθῶν ἡμῶν.

Φιλίαν σαρκικὴν ἀφειδήσωμεν, οἱ νεκρωθέντες τῇ ψυχῇ, καί προσφιλεῖς χρηματίσωμεν, τῷ Λυτρωτῇ, ὅπως Ἄδου, φρικτῆς ἡμᾶς λυτρώσῃται κρίσεως.

Προέφης τοῦ Λαζάρου τὴν κοίμησιν, ὃν μετ' ὀλίγον ἀνιστῶν, ἐκ θηλαζόντων τὴν αἶνεσιν, κλαδηφορούντων προσδέξῃ, τοῦ Πάθους σου Σωτὴρ μου τά σύμβολα.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ τό θεῖον ὕδωρ ἀνέβλυσεν, ἀθανασίας καί ζωῆς, Θεοκυήτορ Πανάμωμε, οὐ οἱ γευόμενοι δίψης, ἀγνή, θανατηφόρου ρυσθήσονται.

Ἐτερον Ποίημα Θεοδώρου

Εἰρμός ἄλλος

Ἦχος πλ. β' Ἀκήκοα Κύριε

Ἐνθάπτεται Λάζαρος, καί ἐν τῷ τάφῳ αἱ περὶ Μάρθαν, νῦν πενθούσι τε καί κλαίουσιν, ἐπιστήναι, σέ τὸν Ζωοδότῃν γλιχόμεναι.

Ὁ θάνατος ἀρχεται, ἐκδειματοῦσθαι τὴν πρὸς αὐτὸν σου, ἀφιξιν Χριστέ αἰσθόμενος, ὡς ζωὴ γάρ, φρούδον αὐτὸν δεῖξεις τοῖς πέρασιν.

Δόξα...

Μονὰς ἀπλὴ ἄκτιστε, ἀναρχε φύσις ἡ ἐν Τριάδι, ὑμνουμένη ὑποστάσεων, ἡμᾶς σώσον, πίστει προσκυνούντας τό κράτος σου.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τόν ἐκ Πατρὸς ἄχρονον, Υἱόν ἐν χρόνῳ Θεομήτορ, ἀπειράνδρως ἀπεκύησας, ξένον θαύμα! μείνασα Παρθένος θηλαζουσα.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Συνέλθετε ἡκετε, οἱ ἐν ἐρήμοις καί ἐν σπηλαίοις, ὑπαντήσαι τὸν ἐρχόμενον, ἐπὶ πύλου,

Κύριον τής δόξης εν άσμασιν.

Ο Ειρμός

Ακήκοα Κύριε, τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τά έργα σου, καί εξέστην, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή η' Σοί τώ παντουργώ

Λίθον τόν βαρύν, εκ τής εμής καρδιάς, διάραι πρεσβεύσατε, τόν Πανοικτίρμονα, λίθοιφανέντες, τού ακρογωνιαίου, λίθου θεηγόροι, Απόστολοι Κυρίου.

Αγωμεν τοίς σοίς, προανεφώνεις φίλοις, ο φίλος μου Λάζαρος, ήδη κεκοίμηται, τούτον εγείρων, ολέσω τού θανάτου, τήν ολεθροτόκον, κακίαν εις αιώνας,

Πράοι τή ψυχή, καί ταπεινοί τή γνώμη, γενόμενοι χάριτι, υποδεξώμεθα, πράον τόν πάντων, ερχόμενον Δεσπότην, τήν αλαζονείαν, τού πονηρού συντρίψαι.

Θεοτοκίον

Πύλην σε φωτός, πεφωτισμένην βλέπει, Προφήτης πανάμωμε, τόν Φωτοδότην γάρ τίκεις αφράστως, ημίν ομοιωθέντα, όν υπερυπούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος Οι όσοί σου Παίδες

Μαρία τε καί Μάρθα, νύν θρηνωδούσιν, εν τάφω κατακείμενον, βλέπουσαι τόν Λάζαρον, καί πόνω αναβοώσιν, Ει ήν Χριστός ενταύθα, ο σύγγonos ημών ουκ άν τέθνηκεν.

Ο Άδης προσδοκάσθω ολοθρευθήναι, η γάρ ζωή επελεύσεται, τόν Λάζαρον εγείραι αναβοώντα, Ευλογείτε υμνείτε, καί υπερυψούτε τόν Κύριον.

Ευλογούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα

Ανάρχω καί γεννήσει τε, καί προόδω, Πατέρα προσκυνώ τόν γεννήσαντα, Υιόν δοξάζω τόν γεννηθέντα, υμνώ τό συνεκλάμπον, Πατρίτε καί Υιώ, Πνεύμα άγιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ον έτεκες Παρθένε ανερμηνεύτως, διαπαντός ως φιλόανθρωπον, μή διαλίπης εκδυσωπούσα, ίνα κινδύνων σώση, τούς εις σέ καταφεύγοντας.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Τάς αρετάς ως κλάδους, καί ως βαϊα, προς υπαντήν ετοιμάσωμεν, τού Βασιλέως πιστοί βοώντες, Ευλογείτε υμνείτε, καί υπερυψούτε τόν Κύριον.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Ο Ειρμός

Οι όσοί σου Παίδες εν τή καμίνω, τά Χερουβίμ εμιμήσαντο, τόν τρισάγιον Ύμνον αναβοώντες, Ευλογείτε, υμνείτε, καί υπερυψούτε τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ησαΐα χόρευε

Τής φιλίας ρύσαί με, τού δολίου, Δέσποτα Χριστέ, ο φίλος σου τούς σοφούς, δείξας Μαθητάς, μεθ' ών αφικόμενος, εξήγειρας, φίλον σου πιστόν, Σώτερ τόν Λάζαρον, ευχαρίστως ανυμνούντά σε.

Συμπληρώσει Κύριε, τής Νηστείας, πλήρωσον ημών καρδιάς τε καί τόν νούν, εύσπλαγχνε χαράς, ταίς τών Αποστόλων σου, ικεσίαις, τών ειλικρινώς, αγαπησάντων σε, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Οδωδώς τοίς έλκεσι, τής κακίας, τάφον κατοικώ, τής ραθυμίας Χριστέ, όθεν βοώ, Ανάστησον σώσόν με, όπως καγώ, κλάδοις αρετών, καθυπαντήσω σοι, ανακράζων, Ωσαννά τώ Θεώ.

Θεοτοκίον

Εν δυσί θελήσῃσι, καί ουσίαις, τέτοκας ἡμίν, Υἱόν τόν μονογενή, Κόρη τού Πατρός, γενόμενον ἄνθρωπον, ἵνα ἡμάς, δείξῃ κοινωνούς, φύσεως Ἀχραντε, θειοτέρας ο υπέρθεος.

Ἄλλος Ασπόρου συλλήψεως

Εν τάφῳ ο Λάζαρος, δισημερεύει σήμερον, καί ἐπί τούτῳ, χέουσι τὰ δάκρυα, Μαρία τε καί Μάρθα, ὡς ἀδελφαί γνήσιαι, Χριστός δέ ἔρχεται πρὸς αὐτόν, σὺν τοῖς θείοις Αποστόλοις, δείξαι μέγιστον τεράστιον.

Θάνατε πανόλεθρε, ἐκδέχου τήν κατάλυσιν, οἱ πυλωροί σου, τὰ κλείθρα βλεπέτωσαν, καί γάρ διὰ ῥήματος, συνθλάσει σου τὰς πύλας, Χριστός τόν Λάζαρον ανιστών, Πίε πρῶτον τούτο Ἄδη, ο Προφήτης σοι βοά σὺν ἡμίν.

Δόξα...

Μόνε Μονογεννήτορ, μονογενοῦς Υἱού Πατήρ, καί μόνε μόνου, Φῶς φωτός ἀπαύγασμα, καί μόνον μόνως μόνου, Θεοῦ ἁγίου Πνεύμα, Κυρίου Κύριον ὄντως ὄν, ὦ Τριάς Μονάς ἀγία, σώσον με θεολογούντά σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό θαῦμα τού τόκου σου, ἐκπλήττει με Πανάμωμε, πῶς συλλαμβάνεις, ἀσπόρως τόν ἀληπτον, εἰπέ πῶς παρθενεύεις, γεννήσασα ὡς Μήτηρ; Τό υπέρ φύσιν πίστει λαβών; τό τικτόμενον προσκύνει, ὅσα θέλει γάρ καί δύναται.

Δόξα σοι, ο Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Ο Κύριος ἔρχεται, καθίσαι ὡσπερ γέγραπται, ἐπί τού πώλου, λαοί ετοιμάσθητε, προσδέξασθαι ἐν φόβῳ, τόν πάντων Βασιλέα, μετὰ Βαῖων ὡς νικητήν, τού θανάτου καί τού Ἄδου, ἐξεγείραντα τόν Λάζαρον.

Ο Ειρμός

Ασπόρου συλλήψεως, ο τόκος ανερμήνευτος, Μητρός ἀνάνδρου, ἀφθορος ἡ κύησις, Θεοῦ γάρ ἡ γέννησις, καὶ νοποιεῖ τὰς φύσεις, διό σε πάσαι αἰ γενεαί, ὡς Θεόνημφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. α'

Δεῦτε πρό τέλους πάντες ἀδελφοί, ἐν καθαρὰ καρδία, προσέλθωμεν τῷ εὐσπλαγγνῷ Θεῷ, τὰς βιωτικὰς περιστάσεις ἀπορρίψαντες, τῶν ψυχῶν τήν φροντίδα ποιησώμεθα, τῶν βρωμάτων τὰς ἠδονάς, δι' ἐγκρατείας βδελυξάμενοι, τῆς ἐλεημοσύνης ἐπιμησώμεθα, δι' αὐτῆς γάρ ὡς γέγραπται, ἔλαθόν τινες ξενήσαντες Ἀγγέλους, θρέψωμεν διὰ τῶν πενήτων, τόν θρέψαντα ἡμάς οἰκεία σαρκί, ἐνδύσωμεν αὐτούς, τόν ἀναβαλλόμενον τό φῶς ὡσπερ ἰμάτιον, ἵνα ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀχράντου Θεοτόκου, καί Παρθένου Μητρός, τῆς ἀφέσεως τυχόντες τῶν ἁμαρτιῶν, ἐν κατανύξει πρὸς αὐτόν ἐκβοήσωμεν, Κύριε ρύσαι ἡμάς, τῆς ἐξ εὐωνύμων ἀποφάσεως, καί ἀξίωσον ἡμάς, τῆς ἐκ δεξιῶν σου παραστάσεως, ὡς ἐλεήμων καί φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Εν ταῖς βασάνοις ὄντες οἱ Ἅγιοι, ἀγαλλόμενοι ἀνεβῶν, Συναλλάγματα ἡμίν ἐστί ταῦτα πρὸς τόν Δεσπότην, ἀντί τῶν ἐπανισταμένων μωλώπων τού σώματος, φωτεινόν ἔνδυμα, ἐν τῇ ἀναστάσει ἐπανθήσει ἡμίν, ἀντί τῆς ἀτιμίας οἱ στέφανοι, ἀντί δεσμοτηρίων ο Παράδεισος, καί ἀντί τῆς μετὰ τῶν κακούργων καταδίκης, ἡ μετὰ Ἀγγέλων διαγωγῆ, διό εὐχαῖς αὐτῶν Κύριε, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ Κεχαριτωμένη

Ἡ προεκλελεγμένη ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς ἡμῶν, καί δώρησαι τὰ αἰτήματα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, λύτρωσιν παθῶν, καί τῶν ὀδυνῶν, διὰ τῶν Αποστόλων, πάντα δυναμένη, ὡς Μήτηρ Θεοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας Ἦχος α'

Τῆς φωνῆς τῶν οικετῶν σου, Κύριε, μή επιλάβῃ, μνήσθητι ὅτι πάντοτε εἰς σέ, τήν ἐλπίδα ἐθέμεθα, τόν πάντα δυνάμενον, καί βοήθησον ἡμῖν δεόμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ριζ'

Αὐτή ἡ πύλη τοῦ Κυρίου, δίκαιοι εἰσελεύσονται ἐν αὐτῇ.

Στίχ. Εξομολογείσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΞΕ', 8-16)

Οὕτω λέγει Κύριος, ὁν τρόπον εὐρεθήσεται ἡ ρώξ ἐν τῷ βότρυϊ, καί ἐρούσι. Μή λυμήνηαυτόν, ὅτι εὐλογία ἐστίν ἐν αὐτῷ, οὕτω ποιήσω, ἕνεκεν τοῦ δουλεύοντός μοι, τούτου ἕνεκεν, οὐ μή ἀπολέσω πάντας, καί ἐξάξω τό ἐξ Ἰακώβ σπέρμα, καί τό ἐξ Ἰούδα, καί κληρονομήσει τό ὄρος τό ἅγιόν μου, καί κληρονομήσουσιν οἱ ἐκλεκτοί μου καί οἱ δούλοι μου, καί κατοικήσουσιν ἐκεῖ. Καί ἔσονται ἐν τῷ δρυμῷ ἐπαύλεις ποιμνίων, καί φάραγξ, Ἀχώρ εἰς ἀνάπαυσιν βουκολίων τῷ λαῷ μου, οἱ ἐζήτησάν με. Ὑμεῖς δέ οἱ ἐγκαταλιπόντες με, καί ἐπιλανθανόμενοι τό ὄρος τό ἅγιόν μου, καί ἐτοιμάζοντες τῷ δαιμονίῳ τράπεζαν, καί πληρύνοντες τή τύχη κέρασμα, ἐγώ παραδώσω ὑμᾶς εἰς μάχαιραν, πάντες ἐν σφαγῇ πεσεῖσθε, ὅτι ἐκάλεσα ὑμᾶς, καί οὐχ υπηκούσατε, ἐλάλησα, καί παρηκούσατε, καί ἐποιήσατε τό πονηρόν ἐναντίον μου, καί ἄ οὐκ ἐβουλόμην, ἐξελέξασθε, Διά τούτο τάδε λέγει Κύριος. Ἰδοῦ οἱ δουλεύοντές μοι φάγονται, ὑμεῖς δέ πεινάσετε, ἰδοῦ οἱ δουλεύοντές μοι πίνονται, ὑμεῖς δέ διψήσετε, ἰδοῦ οἱ δουλεύοντές με εὐφρανθήσονται, ὑμεῖς δέ αἰσχυρθήσεσθε, ἰδοῦ οἱ δουλεύοντές μοι ἀγαλλιάσονται ἐν εὐφροσύνῃ, ὑμεῖς δέ κεκράξεσθε διά τόν πόνον τῆς καρδίας ὑμῶν, καί ἀπό συντριβῆς πνεύματος ὑμῶν ολολύξετε. Καταλείψετε γάρ τό ὄνομα ὑμῶν εἰς πλησμονήν τοῖς ἐκλεκτοῖς μου, ὑμᾶς δέ ἀνελεῖ Κύριος, τοῖς δέ δουλεύουσίν μοι, κληθήσεται ὄνομα καινόν, ὁ εὐλογηθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς, εὐλογήσουσι γάρ τόν Θεόν τόν ἀληθινόν.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ριη'

Οδόν ἐντολῶν σου ἔδραμον, ὅταν ἐπλάτυνας τήν καρδίαν μου.

Στίχ. Νομοθέτησόν με, Κύριε, τήν οδόν τῶν δικαιωμάτων σου.

[i86top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχηρά Προσόμοια Ποίημα Ἰωσήφ Ἦχος δ' Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Τῶν Αποστόλων δυάς ἱερωτάτη, ἕνα τῆς Τριάδος σε, ἐπισταμένη Χριστέ, νύν παρά σου ἀποστέλλεται, ἀγάγαι πῶλον, υποζυγίου υἰόνως γέγραπται, ἐφ ὧ ταπεινούμενος, καθίσεις εὐσπλαγχνε, τήν ἐν υψίστοις θελήματι, καθέδραν πάσι, τοῖς σέ ποθοῦσιν ἐτοιμαζόμενος, καί τούς ἀλόγοις υποκύψαντας, φρενοβλαβῶς Λόγε πάθεισι λογισμοῦς ἀπεργάσῃ, Ὡσαννά σοι ἀνακράζοντας.

Καθυποδέχου Σιών τόν Βασιλέα, ἰδοῦ σοιπραότατος, ἤδη ἐφίσταται, ἐξαναστήσαι τόν Λάζαρον, καί καταλύσαι, τό τοῦ θανάτου πικρόν βασίλειον, Πληθῆς θεοσύλλεκτε, τῶν ἱερῶν Μοναστῶν, μετὰ Μιγάδων αθροίσθητε, καθυπαντήσαι, μετὰ Βαΐων Χριστῷ κραυγάζοντες, Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, σῶσαι γένος βροτῶν διά πάθους Σταυροῦ, καί ἀπάθειαν πάσι, παρασχεῖν δι' ἀγαθότητα.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἦχος πλ. δ' Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Ο Σεραφίμ τοίς άνω φοβερός, Χριστέ εποχούμενος, ως Θεός τε καί τών όλων ποιητής, αυτός εν πώλω επί γής, καθεσθίηναι επείγεσαι, ως υπάρχων καθ' ημάς ανθρωπικώς, η Βηθανία αγάλλεται, ως δεχομένη σε Σωτήρ, Ιεροσόλυμα χαίρει δέ, ως προσδοκώντά σε λαβείν, θάνατος τέθνηκε, προαισθόμενος τόν Λάζαρον, φοιτάν εκ τών νεκρών, καί ημείς τοίς Βαΐοις, προϋπαντήν τελούντες εν χαρά, ανυμνούμεν τό κράτος, τής αγαθότητός σου Κύριε.

Καί τού Μηναιού, Προσόμοια γ'
Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον
Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ριθ'

Πρός Κύριον εν τώ θλίβεσθαί με, εκέκραξα.

Στίχ. Κύριε, ρύσαι τήν ψυχήν μου από χειλέων αδίκων.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΜΣΤ' 1-7)

Απάρας Ισραήλ, αυτός καί πάντα τά αυτού, ήλθεν επί τό φρέαρ τού όρκου, καί έθυσε θυσιάν τώ Θεώ τού πατρός αυτού Ισραήλ, Είπε δέ ο Θεός Ισραήλ εν οράματι τής νυκτός, ειπών, Ιακώβ, Ιακώβ. Ο δέ είπε, Τί εστιν; Ο δέ λέγει αυτώ, Εγώ ειμι ο Θεός τών πατέρων σου, μή φοβού καταβήναι εις Αίγυπτον, εις γάρ έθνος μέγα ποιήσω σε εκεί, καί εγώ καταβήσομαι μετά σου εις Αίγυπτον, καί εγώ αναβιβάσω σε εις τέλος, καί Ιωσήφ επιβαλεί τās χείρας αυτού επί τούς οφθαλμούς σου, Ανέστη δέ Ιακώβ από τού φρέατος τού όρκου, καί ανέλαβον οι υιοί Ισραήλ τόν πατέρα αυτών, καί τήν αποσκευήν, καί τās γυναίκας αυτών επί τās αμάξας, άς απέστειλεν Ιωσήφ άραι αυτόν. Καί αναλαβοντες τά υπάρχοντα αυτών καί πάσαν τήν κτήσιν, ήν εκτήσαντο εν γή Χαναάν, εισήλθον εις Αίγυπτον, Ιακώβ, και πάν τό σπέρμα αυτού, οι υιοί, καί οι υιοί τών υιών αυτού μετ' αυτού, αι θυγατέρες αυτού, καί αι θυγατέρες τών θυγατέρων αυτού, καί πάν τό σπέρμα αυτού ήγαγεν εις Αίγυπτον.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός ρκ'

Κύριος φυλάξαι σε από παντός κακού, φυλάξοι τήν ψυχήν σου ο Κύριος.

Στίχ. Ἦρα τούς οφθαλμούς μου εις τά όρη.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΚΓ', 15 - ΚΔ', 5)

Υιέ, εάν σοφή γένηταί σου η καρδιά, ευφρανείς καί τήν εμήν καρδιάν, καί ενδιατρίψει λόγοις τά σά χείλη πρός τά εμά χείλη, εάν ορθά ώσι. Μή ζηλούτω η καρδιά σου αμαρτωλούς, αλλά εν φόβω Κυρίου ίσθι όλην τήν ημέραν, εάν γάρ τηρήσης αυτά, έσται σοι έκγονα, η δέ ελπίς σου ουκ αποστήσεται. Άκουε, υιέ, καί σοφός γίνου, καί κατεύθυνε εννοίας σής καρδιάς. Μή ίσθι οινοπότης, μηδέ εκτείνου συμβουλαίς, κρεών τε αγορασμοίς, πάς γάρ μέθυσοσ καί πορνοκόπος πτωχεύσει, καί ενδύσεται διερρηγμένα καί ρακώδη πάς υπνώδης. Άκουε, υιέ πατρός τού γεννήσαντός σε, καί μή καταφρόνει ότι γεγήρακέ σου η μήτηρ. Αλήθειαν κτήσαι καί μή απώση σοφίαν καί παιδείαν καί σύνεσιν. Καλώς εκτρέφει πατήρ δίκαιος, επί δέ υιώ σοφώ ευφραίνεται η ψυχή αυτού, Ευφραινέσθω ο πατήρ καί η μήτηρ επί σοί, καί χαιρέτω η τεκούσά σε, Δός μοι, υιέ, σήν καρδιάν, οι δέ σοί οφθαλμοί εμάς οδούς τηρείτωσαν, Πίθος γάρ τετριμμένος εστίν αλλότριος οίκος, καί φρέαρ στενόν αλλότριον, ούτος γάρ συντόμως απολείται, καί πάς παράνομος αναλωθήσεται. Τίни ουαί; τίни θόρυβος; τίни κρίσεις; τίни αηδίαι καί λέσχαι; τίни συντρίμματα διακενής; τίνος πελιδνοί οι οφθαλμοί; ου τών εγχρονιζόντων εν οίνοις; ου τών ιχνευόντων πού πότοι γίνονται; μή μεθύσκεσθε οίνω, αλλά ομιλείτε ανθρωποις δικαίοις, καί ομιλείτε εν περιπάτοις, εάν γάρ εις τās φιάλας καί τά ποτήρια δώς τούς οφθαλμούς σου, ύστερον περιπατήσεις γυμνότερος υπέρου, τό δέ έσχατον, ώσπερ υπό όφews πεπληγώς εκτείνεται, καί ώσπερ υπό κεράστου διαχείται αυτού ο ιός, Οι οφθαλμοί σου όταν ίδωσιν αλλοτρίαν, τό στόμα σου τότε λαλήσει σκολιά, καί κατακείση ώσπερ εν καρδιά θαλάσσης, καί

ὡσπερ κυβερνήτης ἐν πολλῶ κλύδωνι. Ερεῖς δέ, Ετυπτόν με, καί οὐκ ἐπόνεσα, καί ἐνέπαιξάν μοι, ἐγὼ δέ οὐκ ἤδειν, πότε ὀρθρος ἔσται, ἵνα ἐλθῶν ζητήσω μεθ' ὧν συνελεύσομαι. Υἱέ, μή ζηλώσης κακοῦς ἄνδρας, μηδέ ἐπιθυμήσης εἶναι μετ' αὐτῶν, ψευδὴ γάρ μελετᾷ ἡ καρδία αὐτῶν, καί πόνους τὰ χεῖλη αὐτῶν λαλεῖ, Μετά σοφίας οἰκοδομεῖται οἶκος, καί μετὰ συνέσεως ἀνορθοῦται. Μετά αἰσθήσεως, ἐμπίπλονται τὰ ταμεία ἐκ παντός πλοῦτου τιμίου καί καλοῦ, Κρείσσω σοφός ἰσχυροῦ, καί ἀνήρ φρόνησιν ἔχων γεωργίου μεγάλου.

**Εἰς τὰ Ἀπόστιχα
Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'**

Τοῦ Πλουσίου τῆς ἀσυμπαθοῦς ομοιώσεως, καί ἀμεταδότου γνώμης, ρύσαι με Χριστέ ὁ Θεός, ὁ διὰ Σταυροῦ σου, καθαρισμόν τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν ποιησάμενος, Λαζάρου δέ τοῦ πτωχοῦ, τῆς εὐχαρίστου υπομονῆς, ζηλωτὴν ἀνάδειξον, καί τῶν κόλπων τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, μή ἀποξενώσης με, διὰ τό μέγα σου ἔλεος. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον ἀγιάζετε, καί πάσαν νόσον θεραπεύετε, καί νῦν πρεσβεύσατε, ρυσθῆναι τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

Δόξα... Καί νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἐβλεπεν, ἐν μέσῳ δύο, ληστῶν κρεμάμενον, ὄν ἀνωδύνως, φρικτῶς ἐκύησεν, ἐκλαίει λέγουσα. Οἱμοὶ Τέκνον φίλτατον! πῶς ὁ δεινός, δήμος καί ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσε;

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
Εἰς τὸν Ὁρθρον**

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε**

Δυὰς ἀποστέλλεται, τῶν Μαθητῶν ἀγαγεῖν, τὸν πῶλον ὡς γέγραπται, ἐν ὧ Χριστός ἐπιβάς, ὠραῖος ἐλεύσεται, ἀίνεσιν ἐκ νηπίων, καταρτίσασθαι θεῖαν. Τούτον οὖν ὑπαντήσαι, ἐπειχθῶμεν σπουδαίως, Βαῖα ἐναρέτων, αὐτῷ φέροντες πράξεων.

Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ρομφαία δι' ἠλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἐβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱόν καί Θεόν σου, ὄν περ εὐλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, καιρῷ νηστείας δωρήσασθαι.

Μετά τὴν γ' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'
Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν**

Δυὰς τῶν Μαθητῶν, ἀποστέλλεται σήμερον, τὸν πῶλον ἀγαγεῖν, τῷ Δεσπότῃ τῶν ἀπάντων, ἔρχεται ἐπιβῆναι, ὁ οχοῦμενος Σεραφίμ πλήθεσιν, ἀρχεται δειματοῦσθαι, ὁ κοσμοκράτωρ παμφάγος θάνατος, διὰ Λαζάρου πρῶτον σκυλευθείς, τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Σταυροθεοτοκίον

Τῷ πάθει τοῦ Υἱοῦ, ἡ Ἀγνή ἐφεστῶσα, θρηνοῦσα γοερῶς, κατηλάλαζε μέλος. Πῶς σε τόν ἀσιγήτως, Ἀγγέλων ὕμνοις δοξολογούμενον, παῖδες Ἐβραίων φεύ μοι! Πιλάτου κρίσει Υἱέ παρέστησαν! Ὑμνολογῶ σου Λόγε τὴν πολλήν, καί ἀρρητον εὐσπλαγχίαν.

Ωδή ε' Ἦχος δ'
Ανάτειλόν μοι Κύριε

Επί Σταυρού σύ Κύριε, υπνώσας μεταβέβληκας, εις ύπνον Δέσποτα τόν θάνατον.
Λάζαρος γάρ εβόας, ο φίλος κεκοίμηται, αλλά απελεύσομαι, εξυπνήσαι νύν αυτόν.

Τών Προφητών κηρύγματα, πληρών προφητευόμενα, προφητοκτόνον πρός τήν πόλιν
Χριστέ, οικτίρμον παρεγένου, κτανθήναι θελήματι, τόν αποκτανθέντα με, διασώζων
τής φθοράς.

Οι σώμα τό δυσήνιον, τώ λόγω υποτάξαντες, δι' εγκρατείας καί δεήσεως, μονασταί
καί μιγάδες, Χριστώ υπαντήσατε, πώλω επιβαίνοντι, ερχομένω τε παθείν.

Θεοτοκίον

Ρανίσι τού ελέους σου, κατάρδευσον Πανάχραντε, τήν εκτακείσάν μου καρδίαν,
φλογμώ τής αμαρτίας, καί τόν εσβεσμένον μου, τής καρδιάς άναψον, λύχνον πύλη τού
φωτός.

Έτερον Ποίημα Θεοδώρου
Ἦχος πλ. δ' Τόν ζόφον τής ψυχής μου

Δυάδα Μαθητών σου, εν τώ μέλλειν σε φθάνειν εις Βηθανίαν Χριστέ, στέλλεις αγάγαί
σοι πώλον, εφ' όν ουδείς ανθρώπων εκάθισε, πλην γάρ σου, ουδείς τά άλογα έθνη,
Σωτήρ καθυπέταξε.

Συνήλθεν Ιουδαίων, εξ Ιεροσολύμων εις Βηθανίαν πληθύς, καί ταίς συγγόνις
Λαζάρου, σήμεραν μέν συμπάσχει, επάν δέ αύριον γνώ, τούτον εκ τάφου πηδώντα,
κινείται πρός φόνον Χριστού.

Δόξα...

Τριάς η παναγία, ο Πατήρ, ο Υιός, καί Πνεύμα τό παντουργόν, η μακαρία θεότης, η
άναρχος ουσία, τό τριλαμπέστατον φώς, τό πανδερκέστατον κράτος, τούς δούλους
σου φύλαττε.

Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε κατιδούσα, εμπεπαρμένον τοίς ήλοις, Χριστέ η Μήτηρ σου, καί εκ πλευράς
ζωηράς σου, ρυέν Αίμα καί ύδωρ, κατετιτρώσκετο, τή μητρική συμπαθεία, Υιόν γάρ σε
έγνω αυτής.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Ιδού παρεσκευάσθη, ο Χριστός επιστήναι, πρός τήν Ιερουσαλήμ, οι εν τοίς όρεσι
πάντες, καί εν ταίς ερημίαις, συνέλθετε μονασταί, αυτώ χαρά υπαντήσαι, σύν πάση τή
υπ' ουρανών.

Ο Ειρμός

Τόν ζόφον τής ψυχής μου, διασκέδασον φωτοδότα Χριστέ ο Θεός, ο τό αρχέγονον
σκότος, διώξας τής αβύσσου, καί δώρησαί μοι τό φώς, τών προσταγμάτων σου Λόγε,
ίνα ορθρίζων δοξάζω σε.

Ωδή η'
Γή καί πάντα τά εν αυτή

Τήν ανάστασιν καί ζωήν, έχουσαι Γυναίκες προσφιλή, τι αποδύρεσθε πικρώς;
παραγίνεται καί ζωώσιν, τόν γνήσιον φίλον, τή αυτού αναστάσει τήν έγερσιν, πάντων
προμηνύων, ο πάντων ευεργέτης.

Καταγωγή μοναστών, αθροίσθητε ως άρνες λογικοί, τώ αρχιποίμενι Χριστώ,
υπαντήσαι νύν κλαδηφόροι, προέρχεται θέλων, ως αρνίον σφαγήναι ο Κύριος, όπως
τήν τού λύκου, εξάρη τυραννίδα.

Ερχομένου πρὸς Βηθσφαγή, κρότου σου ποδῶν ὁ δυσμενής, ἤσθετο Ἄδης, καὶ ποδῶν τοῦ Λαζάρου ἤπτετο λέγων. Εἰ μέλλει φωνεῖν σε ἡ ζωὴ, μὴ μελήσης, ἀλλ' ἔξελθε, ἔγνω τὴν ἐμὴν γὰρ, κατὰ λυσιν ἐν τάχει.

Θεοτοκίον

Ἰεραὶ σε τῶν Προφητῶν, κηρύττουσι φωναὶ συμβολικῶς, πύλην καὶ ὄρος καὶ σκηνὴν τὴν ἁγίαν, φωτὸς νεφέλην, ἐξ ἧς τοῖς ἐν σκότει, καὶ σκιά καθημένοις ἀνέτειλεν, Ἥλιος Παρθένε, ὁ μόνος φωτοδότης.

Εἰρμός ἄλλος

Ἄγγελοι καὶ ουρανοὶ

Ἡδυάς τῶν Μαθητῶν, ἀποσταλεῖσα φέρει υποζύγιον, τῷ ἐπὶ ταῖς νεφέλαις ἐπιβαίνοντι, ὃν τὰ πάντα ὑμνοῦσι, καὶ υπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ θύραις ὁ Χριστός, λοιπὸν ἡ Βηθανία μὴ σκυθρῶπαζε, εἰς γὰρ χαρὰν τό πένθος μεταβάλλει σου, τό σὸν θρέμμα ἐγείρων, Λάζαρον ἐκ τάφου, αὐτόν ὑμνολογοῦντα.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα

Εἰς Θεός οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδέ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἴδια καὶ ἄμφω, φῶς Θεόν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μόνη ἀφθορος κύεις, μόνη θηλάζεις βρέφος μὴ λοχεύουσα, μόνη τὸν κτίστην τίκτεις, καὶ Δεσπότην σου, εἰ καὶ Μήτηρ καὶ δούλη, Σέ Παρθενομήτορ, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι

Τοῖς φυτοῖς τῶν ἀρετῶν, καὶ αἰσθητῶς τοῖς κλάδοις, ὡς διπλοῦν Χριστόν, ετοιμασθῶμεν πάντες υποδέξασθαι, οχοῦμενον ἐν πῶλῳ, ὃν υπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον

Ὁ Εἰρμός

Ἄγγελοι καὶ ουρανοὶ, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχοῦμενον, καὶ ὡς Θεόν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'

Ὅτι ἐποῖ ἡ σέ μοι μεγαλεῖα

Ἰδοῦ προανεφώνεις, ἀναβαίνομεν Ἰησοῦ, πρὸς Πόλιν, τὴν ἁγίαν, καὶ χερσὶν μαιφόνων ἀληθῶς, παραδοθήσομαι σταυρῷ, ἀποκτανθῆναι σαρκί.

Θανάτου θέλων Λόγε, ἐξαρπάσαι φίλον τὸν σὸν, σαρκί θανατωθῆναι δι' ἡμᾶς, κατεπεΐγη τοὺς βροτούς, ἀθανατίζων τοὺς πιστούς, μόνε ἀθάνατε.

Βαῖα σωφροσύνης, ἐπεισοίσωμεν τῷ Χριστῷ, ἐν πῶλῳ μετριάζοντι σαρκί, καὶ προσεΐπωμεν αὐτῷ, Ἐπὶ τό πάθος ὁ ἐλθὼν, εὐλογητὸς εἰ Σωτήρ.

Θεοτοκίον

Φρικτὴ σου ἡ λοχεῖα, Θεοτόκε Μήτηρ Χριστοῦ, διό σε μακαρίζομεν πιστῶς, καὶ δοξάζομεν σεπτῶς, αἰ γενεαὶ τῶν γενεῶν, εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἀμήν.

Ἄλλος Τὸν προδηλωθέντα

Ἄρτι ἀποστέλλων, τοὺς Μαθητὰς Χριστός ἔφη, Λύσαντές μοι πῶλον, ἀγάγετε ἐπιβῆναι, ἵνα λύσω τῆς ἀλογίας τὰ ἔθνη, καὶ καθυποτάξω, ὡς Υἱός τῷ Πατρί.

Ἔρχεται ὁ Κύριος, ἀνοιξόν σου τὰς πύλας, Βηθανία πρόσδεξαι, ἐν πίστει τὸν Δεσπότην, καὶ γὰρ ἤκει ἐξαναστήσαι ἐκ τάφου, Λάζαρον ὡς μόνος παντοδύναμος.

Δόξα...

Τό τρισσοφαές Κύριε, τῆς σῆς μοναρχίας, ἐκφαντορικαῖς λάμπουσιν, εἰς νοῦν ἡμῶν ἀστράπτων, ἀπὸ πλάνης πολυσχιδοῦς ἐπιστρέφει, πρὸς ἐνωτικὴν ἡμᾶς ἐνθέωσιν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαίροις τό παλάτιον, τού πάντων Βασιλέως, δι' ἣς τά βασιλεία ουρανῶν ηνεώχθη, τοίς ἐπί γῆς Θεοτόκε Παρθένε, καί ἡ μετὰ Ἀγγέλων συγκατοίκησις.

Δόξα σοι, ο Θεός ημών, δόξα σοι

Οι ἐν ταίς ἐρήμοις, καί ὄρεσι καί σπηλαίοις, ἤκατε ἀθροίσθητε, σὺν ἡμῖν βαΐοφόροι, ὑπαντήσαι τῷ Βασιλεῖ καί Δεσπότῃ, ἔρχεται γάρ σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο Ειρμός

Τόν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρί καί βάτῳ, τόκον τόν τῆς Αἰειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν

Ἰδιόμελον Ἦχος δ'

Ποίημα Λέοντος τοῦ Βασιλέως

Περιφρονήσασα ψυχὴ μου τῶν θείων χρησμών, εὐάλωτος γέγονας, ταίς μηχαναῖς τοῦ ἐχθροῦ, οἰκεῖα ροπή, παραδοθεῖσα τῇ φθορά, καί καρωθεῖσα ὑπὸ ἀμαρτίας πολλῆς, τό θεότευκτον ἄμφιον ἐρρύπωσας, καί ἀνευτρέπιστον τοῦ βασιλικοῦ γάμου πεποίηκας, ἀλλ' ἵνα μή σὺν τῇ ἀμαρτίᾳ ἐλκυσθῆς, καί υποκεκρυμμένη τῶν παθῶν τῷ ἐνδύματι, ἀνακλιθεῖσα, τὰς εὐθύνας τῆς εἰσόδου εἰσπραχθῆς, καί τοῦ νυμφῶνος ἐκβληθῆς, τῷ Σωτήρι κράξον, Τό φοβερόν ὄμμα, ὁ λαβῶν ὅπερ εἰμί, καί ὅς ἡς μή εἶσας, καί πρό σταυροῦ, χλαμύδα ἐμπαιγμοῦ δι' ἐμέ φορέσας, τόν σάκκον μου διάρρηξον, καί εὐφροσύνην ἀμφίασον, καί ἐκ σκότους ἐξωτέρου, καί κλαυθμοῦ αἰωνίου ρύσαι με, καί ἐλέησόν με. (Δίς)

Μαρτυρικόν

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ δευτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς φωστήρας τοῦ Κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς Πίστεως, τὴν πηγὴν τὴν ἀένναον, ἐξ ἣς ἀναβλύζει, τοίς πιστοῖς τὰ ἰάματα, αὐτῶν ταίς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Κόσμῳ σου, καί ταίς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. δ'

Τὴν ψυχωφελή, πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, καί τὴν ἀγίαν Ἐβδομάδα τοῦ Πάθους σου, αἰτούμεν κατιδεῖν Φιλάνθρωπε, τοῦ δοξάσαι ἐν αὐτῇ τὰ μεγαλεῖά σου, καί τὴν ἄφατον δι' ἡμᾶς οἰκονομίαν σου, ὁμοφρόνως μελωδούντες, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Τό αὐτό

Εἰς τὴν Τριθεκτὴν

Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος γ'

Ἀνυπόστατος Κύριε ἡ ὀργή, τῆς ἐπὶ ἀμαρτωλοῦς ἀπειλῆς σου, καί οὐκ ἐσμέν ἀξιοατενίσαι, καί αἰτήσαι παρὰ σοῦ ἔλεος, μή τῷ θυμῷ σου, μηδέ τῇ ὀργῇ σου ἀπολέσης ἡμᾶς, οὐς ἐκγῆς τῇ χειρὶ σου ἐπλασας.

Δόξα... Καίνύν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρκα'

Εὐφράνθη ἐπὶ τοίς εἰρηκοσι μοι. Εἰς οἶκον Κυρίου πορευσόμεθα.

Στίχ. Ἐνεκα τοῦ οἴκου Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξεζήτησα ἀγαθὰ σοι.

Προφητείας Ησαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΞΣΤ', 10-24)

Εὐφράνθητι, Ἱερουσαλήμ, καί πανηγυρίσατε ἐν αὐτῇ, πάντες οἱ ἀγαπῶντες αὐτήν, καί οἰκατοικούντες αὐτήν, χάρητε ἅμα αὐτῇ χαρὰ πάντες ὅσοι ἐπενθεῖτε ἐπ' αὐτήν, ἵνα θηλάσητε, καί ἐμπλησθῆτε ἀπὸ μαστοῦ παρακλήσεως αὐτῆς, καί ἵνα ἐκθηλάσαντες,

τρυφήσητε από εισόδου δόξης αυτής. Ότι τάδε λέγει Κύριος, Ιδού εγώ κλινώεις αυτούς, ως ποταμός ειρήνης, και ως χειμάρρους επικλύζων δόξαν εθνών, τά παιδιά αυτών επ' ώμων αρθήσονται, και επί γονάτων παρακληθήσονται, ως εί τινα μήτηρ παρακαλέσει, ούτω καγώ παρακαλέσω υμάς, και εν Ιερουσαλήμ παρακληθήσεσθε. Και όψεσθε, και χαρήσεται η καρδιά υμών, και τά οστά υμών ως βοτάνη ανατελεί, και γνωστή έσται η χείρ Κυρίου τοίς φοβουμένοις αυτόν, και απειλήσει τοίς απειθούσιν, Ιδού γάρ Κύριος ως πύρ ήξει, και ως καταγιγίς τά άρματα αυτού, αποδούναι εν θυμώ εκδίκησιν, και αποσκορακισμόν αυτού εν φλογί πυρός, εν γάρ τώ πυρί Κυρίου κριθήσεται πάσα η γή, και εν τή ρομφαία αυτού πάσα σάρξ, Πολλοί τραυματία έσονται υπό Κυρίου, οι αγνιζόμενοι και καθαριζόμενοι εις τούς κήπους, και εν τοίς προθύροις οι εσθίοντες κρέας ύειον, και τά βδελύγματα, και τόν μύν, επί τό αυτό αναλωθήσονται, είπε Κύριος, καγώ τά έργα αυτών, και τόν λογισμόν αυτών επίσταμαι, και εγώ έρχομαι συναγαγείν πάντα τά έθνη, και τάς γλώσσας, και ήξουσι, και όφονται τήν δόξαν μου, και καταλείψω επ' αυτών σημείον, και εξαποστελώ εξ αυτών σεσωσμένους εις τά έθνη, εις θαρσείς, και Φούδ, και Λούδ, και Μοσόχ, και εις Θοβέβ, και εις τήν Ελλάδα, και εις τάς νήσους τάς πόρρω, οί ουκ ακηκόασί μου τό όνομα, ούτε εωράκασί μου τήν δόξαν. Και αναγγελούσι τήν δόξαν μου εν τοίς έθνεσι, και άξουσι τούς αδελφούς ημών εκ πάντων τών εθνών, δώρον Κυρίω, μεθ' ίππων και αρμάτων εν λαμπήναις ημιόνων, μετά σκιαδίων εις τήν αγίαν πόλιν Ιερουσαλήμ, είπε Κύριος, ως άν εισενέγκοιεν εμοί οι υιοί Ισραήλ τάς θυσίας αυτών μετά ευφροσύνης, και μετά ψαλμών εις τόν οίκον Κυρίου, και απ αυτών λήψομαι Ιερείς και Λευίτας, είπε Κύριος. Όν τρόπον γάρ ο ουρανός καινός, και η γή καινή, ά εγώ ποιώ, μένει ενώπιον εμού, λέγει Κύριος, ούτω στήσεται τό σπέρμα υμών, και τό όνομα υμών. Και έσται μήν εκ μηνός, και σάββατον εκ σαββάτου, και ήξει πάσα σάρξ τού προσκυνήσαι ενώπιον εμού εν Ιερουσαλήμ, είπε Κύριος. Και εξελεύσονται, και όφονται τά κώλα τών ανθρώπων τών παραβεβηκότων εν εμοί, ο γάρ σκώληξ αυτών ου τελευτήσει, και τό πύρ αυτών ου σβεσθήσεται, και έσονται εις όρασιν πάση σαρκί.

Προκείμενον Ήχος πλ. β' Ψαλμός ρκβ'

Ελέησον ημάς, Κύριε, ελέησον ημάς.

Στίχ. Πρός σέ ήρα τούς οφθαλμούς μου.

[t87top](#)

**ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ**

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ**

Στιχηρόν Ιδιόμελον Ήχος πλ. δ'

Τήν ψυχωφελή, πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, και τήν αγίαν εβδομάδα τού Πάθους σου, αιτούμεν κατιδείν Φιλάνθρωπε, τού δοξάσαι έν αυτή τά μεγαλείά σου, και τήν άφατον διημάς οικονομίαν σου, ομοφρόνως μελωδούντες, Κύριε δόξα σοι. **(Δίς)**

Μαρτυρικόν

Μάρτυρες Κυρίου, ικετεύσατε τόν Θεόνημών, και αιτήσατε ταίς ψυχαίς ημών, πλήθος οικτιρμών, και τόν ιλασμόν τών πολλών παραπτωμάτων δεόμεθα.

Στιχηρά Ιδιόμελα τού Αγίου Λαζάρου

Ποίημα Λέοντος τού Βασιλέως

Ήχος πλ. β'

Κύριε, Λαζάρου θέλων τάφον ιδείν, ο μέλλων γνώμη τάφον οικείν, επηρώτας. Πού τεθείκατε αυτόν, μαθών δέ ό ουκ ηγνόεις, εφώνεις όν επόθεις, Λάζαρε δεύρο έξω, και επήκουσεν ο άπνους, τώ πνοήν αυτώ διδόντι, σοί τώ Σωτήριών ψυχών ημών. **(Δίς)**

Κύριε, επί τόν τάφον τού τετραημέρου, επί τό μνήμα ήλθες Λαζάρου, και επί φίλω

δάκρυα ράνας, νεκρόν τετραήμερον ἡγείρας, ο στάχυς τῆς ζωῆς, διό θάνατος ἐδέθη φωνή, τά σπάργανα ἐλύθη χερσί, τότε χαράς ἐπληρούτο, τό στίφος τῶν Μαθητῶν, καί μία παρά πάντων, ἐλειτουργεῖτο συμφωνία, Εὐλογημένος εἰ Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.
(Δίς)

Ἦχος πλ. β'

Κύριε, ἡ φωνή σου κατέλυσε, τοῦ Ἄδου τά βασιλεία, καί ὁ λόγος τῆς ἐξουσίας σου, ἡγείρεν ἐκ τάφου τετραήμερον, καί γέγονεν ὁ Λάζαρος, τῆς παλιγγενεσίας, προοίμιον σωτήριον, Πάντα δυνατά σοι Δέσποτα, τῶ πάντων Βασιλεῖ, δώρησαι τοῖς δούλοις σου, ἰλασμόν καί τό μέγα ἔλεος.

Κύριε, πιστώσαι θέλων τοὺς Μαθητάς σου, τήν ἐκ νεκρῶν σου Ἐγερσιν, ἐν τῷ μνήματι Λαζάρου παραγέγονας, καί φωνήσαντός σου τούτου, ὁ Ἄδης ἐσκυλεύθη, καί ἀπέλυσε τόν τετραήμερον, βιώντά σοι, Εὐλογημένε Κύριε δόξα σοι.

Κύριε, παραλαμβάνων τοὺς Μαθητάς σου, ἐν Βηθανία παρεγένου, ἵνα ἐγείρης τόν Λάζαρον, καί δακρύσας ἐπ' αὐτόν, νόμῳ φύσεως ἀνθρωπίνης, ὡς Θεός, τούτου τετραήμερον ἡγείρας, καί ἐβόα σοι Σωτήρ, Εὐλογημένε Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Ἰδιόμελον Ἦχος πλ. δ'

Επιστάς τῷ μνήματι Λαζάρου ὁ Σωτήρ ἡμῶν, καί φωνήσας τόν νεκρόν, ὡς ἐξ ὕπνου ἐξανέστησας, ἀπεσεύσατο τήν φθοράν τῆς ἀφθαρσίας τῷ πνεύματι, καί συνεξήλθε τῷ λόγῳ, δεδεμένος κειρίαις, Πάντα δύνασαι, πάντα σοι δουλεύει Φιλάνθρωπε, πάντα σοι ὑποτέτακται, Σωτήρ ἡμῶν δόξα σοι.

Καί νύν... Ἐτερον Ἰδιόμελον

Ἀνδρέου Τυφλοῦ

Τήν ψυχωφελή πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν, βοήσωμεν, Χαίροις πόλις Βηθανία, πατρίς ἡ τοῦ Λαζάρου, χαίρετε Μάρθα καί Μαρία, αἱ τούτου ἀδελφαί, αὐρίον Χριστός παραγίνεται, ζώωσαι ῥήματι, τόν τεθνεῶτα ἀδελφόν, οὐ φωνῆς ἀκούσας, ὁ πικρός καί ἀκόρεστος Ἄδης, φόβῳ τρομάξας, καί μέγα στενάξας, ἀπολύσει Λάζαρον, κειρίαις ἐσφιγμένον, οὐ τῷ θαύματι, δήμος Εβραίων ἐκπλαγείς, μετὰ βαΐων καί κλάδων, αὐτῷ προσυπαντήσουσι, καί οφθήσονται ευφημούντες παῖδες, ὅν φθονοῦσι πατέρες. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου, Βασιλεύς τοῦ Ἰσραήλ.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρκγ'

Ἡ βοήθεια ἡμῶν ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. Εἰ μή ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, εἰπάτω δὴ Ἰσραήλ.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΘ', 33 - Ν', 26)

Κατέπαυσεν Ἰακώβ, ἐπιτάσων τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, καί ἐξάρας τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐπὶ τήν κλίνην, ἐξέλιπε, καί προσετέθη πρὸς τόν λαόν αὐτοῦ, Καί ἐπιπεσῶν Ἰωσήφ ἐπὶ πρόσωπον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐκλαυσε πικρῶς ἐπ' αὐτῷ, καί ἐφίλησεν αὐτόν. Καί προσέταξεν, Ἰωσήφ τοῖς παισίν αὐτοῦ τοῖς ἐνταφιασταῖς, ἐνταφιάσαι τόν πατέρα αὐτοῦ, καί ἐνεταφίασαν οἱ ἐνταφιασταῖ τόν Ἰσραήλ. Καί ἐπλήρωσαν αὐτοῦ τεσσαράκοντα ἡμέρας, οὕτω γάρ καταριθμούνται αἱ ἡμέραι τῆς ταφῆς, καί ἐπένησεν αὐτόν Αἴγυπτος ἐβδομήκοντα ἡμέρας. Ἐπεὶ δέ παρήλθον αἱ ἡμέραι τοῦ πένθους, ἐλάλησεν Ἰωσήφ πρὸς τοὺς δυνάστας Φαραῶ, λέγων. Εἰ εὗρον χάριν ἐναντίον ὑμῖν, λαλήσατε περὶ ἐμοῦ εἰς τά ὦτα Φαραῶ, λέγοντες, ὁ πατήρ μου ὠρκισέ με, πρό τοῦ τελευτήσαι αὐτόν, λέγων. Ἐν τῷ μνημείῳ, ὃ ὠρυξα ἐμαυτῷ ἐν γῆ Χαναάν, ἐκεῖ με θάψεις, Νύν οὖν ἀναβάς, θάψω τόν πατέρα μου, καί ἐπανελεύσομαι. Εἶπον οὖν τῷ Φαραῶ, κατὰτα εἰρημένα ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ. Καί εἶπε Φαραῶ τῷ Ἰωσήφ, Ἀνάβηθι, θάψον τόν πατέρα σου, καθάπερ ὠρκισέ σε. Καί ἀνέβη Ἰωσήφ θάψαι τόν πατέρα αὐτοῦ, καί συνανέβησαν μετ' αὐτοῦ πάντες οἱ παῖδες Φαραῶ, καί οἱ πρεσβύτεροι τοῦ οἴκου

αυτού, καί πάντες οι πρεσβύτεροι γῆς Αιγύπτου, καί πάσα η παροικία Ιωσήφ, καί οι αδελφοί αυτού, καί πάσα η οικία η πατρική αυτού, καί τήν συγγένειαν αυτού, καί τά πρόβατα, καί τούς βόας υπελείποντο εν γῆ Γεσέμ. Καί συνανέβησαν μετ' αυτού ἄρματα, καί ιππείς, καί ἐγένετο η παρεμβολή μεγάλη σφόδρα. Καί παρεγένοντο εις ἄλωνα Ατάδ, ὁ ἐστι πέραν τού Ιορδάνου, καί ἐκόψαντο αὐτόν κοπετόν μέγαν, καί ἰσχυρόν σφόδρα, καί ἐποίησε τό πένθος τῷ πατρί αυτού ἐπτά ημέρας. Καί εἶδον οι κάτοικοι τῆς γῆς Χαναάν τό πένθος ἐπί ἄλωνι Ατάδ, καί εἶπον. Πένθος μέγα τούτο ἐστι τοῖς Αιγυπτίοις, διά τούτο ἐκάλεσαν τό ὄνομα τού τόπου ἐκείνου. Πένθος Αιγύπτου, ὁ ἐστι πέραν τού Ιορδάνου. Καί ἐποίησαν αὐτῷ οὕτως οἰιοί αυτού, καθώς ἐνετείλατο αὐτοῖς, καί ἀνέλαβον αὐτόν οι υιοί αυτού εις γῆν Χαναάν, καί ἔθαψαν αὐτόν εις τό σπήλαιον τό διπλούν, ὁ ἐκτίσατο Αβραάμ τό σπήλαιον εν κτήσει μνημείου, παρά Εφρών τού Χετταίου, κατέναντι Μαμβρή. Καί υπέστρεψεν Ιωσήφ εις Αἴγυπτον, αὐτός καί οι ἀδελφοί αυτού, καί πάντες οι συναναβάντες θάψαι τόν πατέρα αυτού. Ἰδόντες δέ οι ἀδελφοί Ιωσήφ, ὅτι τέθνηκεν ο πατήρ αὐτῶν, εἶπον, Μήποτε μνησικακήση ἡμῖν Ιωσήφ, καί ἀνταπόδομα ἀνταποδῶ ἡμῖν πάντα τά κακά, ἃ ἐνεδειξάμεθα αὐτῷ, καί παραγενόμενοι πρός Ιωσήφ, εἶπον, ο πατήρ σου ὠρκισε πρό τού τελευτήσαι αὐτόν, λέγων. Οὕτως εἶπατε Ιωσήφ, Ἄφες αὐτοῖς τήν ἀδικίαν καί τήν ἀμαρτίαν αὐτῶν, ὅτι πονηρά σοι ἐνεδείξαντο, καί νύν δέξαι τήν ἀδικίαν τῶν θεραπεόντων τού Θεοῦ τού πατρός σου. Καί ἐκλαυσεν Ιωσήφ, λαλούντων αὐτῶν πρός αὐτόν. Καί ἐλθόντες πρός αὐτόν, εἶπον, ἴδε, ἡμεῖς σοί οἰκέται, καί εἶπεν αὐτοῖς Ιωσήφ, Μή φοβείσθε, τού γάρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ, υμεῖς ἐβουλεύσασθε κατ' ἐμοῦ εις πονηρά, ὁ δέ Θεός ἐβουλεύσατο περί ἐμοῦ εις ἀγαθά, ὅπως ἂν γενηθή ως σήμερον, καί ἵνα τραφή λαός πολύς. Καί εἶπεν αὐτοῖς, Μή φοβείσθε, ἐγώ διαθρέψω υμάς, καί τάς οικίας υμῶν, καί παρεκάλεσεν αὐτούς, καί ἐλάλησεν αὐτῶν εις τήν καρδίαν. Καί κατώκησεν Ιωσήφ εν Αἰγύπτῳ, αὐτός καί οι ἀδελφοί αυτού, καί πάσα η παροικία τού πατρός αυτού. Καί ἐζήσεν Ιωσήφ ἔτη ἐκατόνδέκα. Καί εἶδεν Ιωσήφ Εφραίμ παιδιά, ἕως τρίτης γενεάς, καί οι υιοί Μαχείρ τού υιού Μανασσή ἐτέχθησαν ἐπί μηρῶν Ιωσήφ. Καί εἶπεν Ιωσήφ τοῖς ἀδελφοῖς αυτού, λέγων. Εγώ ἀποθνήσκω, ἐπισκοπή δέ ἐπισκέπεται ο Θεός υμάς, καί ἀνάξει υμάς ἐκ τῆς γῆς ταύτης εις τήν γῆν, ἣν ὠμοσε τοῖς πατράσιν υμῶν Αβραάμ, Ἰσαάκ, καί Ἰακώβ, καί ὠρκισεν Ιωσήφ, τούς υιούς Ἰσραήλ λέγων. Εν τῇ ἐπισκοπῇ, ἣ ἐπισκέπεται ο Θεός υμάς, καί συνανοίσετε τά ὀστά μου ἐντεύθεν μεθ' υμῶν. Καί ἐτελεύτησεν Ιωσήφ ἐτῶν ἐκατόν δέκα, καί ἔθαψαν αὐτόν εν τῇ σορῷ εν Αἰγύπτῳ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρκδ'

Οι πεποιθότες ἐπί Κύριον ως ὄρος Σιών.

Στίχ. Ου σαλευθήσεται εις τόν αἰῶνα ο κατοικῶν Ἱερουσαλήμ.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΛΑ', 8-31)

Υἱέ, ἀνοίγε σόν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καί κρίνε πάντα υγιῶς, Ἀνοίγε σόν στόμα, καί κρίνε δικαίως, διάκρινε δέ πένητα καί ἀσθενή, Γυναίκα ἀνδρείαν τίς ευρήσει; τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαύτη, θαρσεῖ ἐπ' αὐτή ἡ καρδιά τού ἀνδρός αὐτῆς, ἡ τοιαύτη καλῶν σκύλων οὐκ ἀπορήσει, ἐνεργεῖ γάρ τῷ ἀνδρὶ εις ἀγαθά πάντα τόν βίον, ευραμένη ἔρια καί λίνον, ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσίν αὐτῆς, Ἐγένετο ὡσεὶ ναὺς ἐμπορευομένη μακρόθεν, συνάγει δέ αὐτῆς τόν πλοῦτον, καί ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καί ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καί ἔργα ταῖς θεραπαίνας, θεωρήσασα γεώργιον, ἐπρίατο, ἀπό δέ τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν αὐτῆς κατεφύτευσε κτήμα. Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τήν ὀσφύν αὐτῆς, ἤρεισε τούς βραχίονας αὐτῆς εις ἔργον, Ἐγεύσατο, ὅτι καλόν ἐστι τό ἐργάζεσθαι, καί οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τήν νύκτα, Τούς πήχεις αὐτῆς ἐκτείνει ἐπὶ τά συμφέροντα, τάς δέ χεῖρας αὐτῆς ἐρείδει εις ἀτρακτον, Χεῖρας αὐτῆς διήνοιξε πένητι, καρπὸν δέ ἐξέτεινε πτωχῷ, οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν πονηρὸς ᾖ, πάντες γάρ οι παρ' αὐτῆς ἐνδεδυμένοι εἰσὶ, Διττάς χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δέ βύσσου καί πορφύρας ἐαυτῇ ἐνδύματα, περιβλεπτός δέ γίνεται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐν πύλαις, ἠνίκα ἂν καθίσῃ ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων

καί κατοίκων τῆς γῆς, Σινδόνας ἐποίησε, καί ἀπέδοτο τοῖς Φοῖνιξι, καί περιζώματα τοῖς Χαναναίοις, ἰσχύν καί εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καί εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις. Στόμα αὐτῆς δι' ἠνοιξε προσεχόντως καί ἐννόμως, καί τάξιν ἐστείλατο, τῆ γλῶσση αὐτῆς. Στεναί διατριβαί οἰκῶν αὐτῆς, σίτα δέ σκνηρά οὐκ ἔφαγεν. Ἀνέστησε τά τέκνα αὐτῆς, καί ἐπλούτησαν, καί ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἤνεσεν αὐτήν. Πολλάι θυγατέρες ἐποίησαν δύναμιν, πολλάι ἐκτήσαντο πλοῦτον, σύ δέ ὑπέρκεισαι, καί ὑπερήρας πάσας, Ψευδεῖς ἀρέσκειαί, καί μάταιον κάλλος γυναικός οὐκ ἔστιν ἐν σοί, γυνή γάρ συνετή εὐλογεῖται, φόβον δέ Κυρίου αὐτῆ ἀινεῖτω. Δότε αὐτῆ ἀπό καρπῶν χειλέων αὐτῆς, καί ἀινεῖσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ψάλλομεν τόν ἐπόμενον Κανόνα Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης

Ὠδή α' Ἦχος α' Ὁ Εἰρμός

Ὠδὴν ἐπινίκιον, ἀσωμεν πάντες, Θεῷ τῶποι ἦσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καί σώσαντι τόν Ἰσραήλ, ὅτι δεδόξασται.

Νεκρόν τετραήμερον ἐξαναστήσας, Σωτήρ μου τόν Λάζαρον, τῆς φθοράς ἀπήλλαξας, βραχίονι ὑψηλῷ, καί ἐδείξας ὡς δυνατός, τὴν ἐξουσίαν σου.

Φωνήσας τόν Λάζαρον ἐκ τοῦ μνημείου, εὐθύς ἐξανέστησας, ἀλλ' ὁ Ἄδης κάτωθεν, πικρῶς ὠδύρετο, καί στένων ἔτρεμε Σωτήρ, τὴν ἐξουσίαν σου.

Εδάκρυσας Κύριε ἐπὶ Λαζάρω, δεικνύων τὴν σάρκωσιν, τῆς οἰκονομίας σου, καί ὅτι φύσει Θεός, ὑπάρχων, φύσει καθ' ἡμᾶς, γέγονας ἄνθρωπος.

Τῆς Μάρθας τά δάκρυα καί τῆς Μαρίας, κατέπαυσας Κύριε, ἐκ νεκρῶν τόν Λάζαρον, ἐξαναστήσας Σωτήρ, καί δείξας ἔμπνουν τόν νεκρόν, τὴ ἐξουσία σου.

Τῷ νόμῳ τῆς φύσεως τῆς ἀνθρωπίνης, ἠρώτησας Δέσποτα, πού τέθειται Λάζαρος; δεικνύων πάσι Σωτήρ, ἀνόθευτον τὴν πρὸς ἡμᾶς, οἰκονομίαν σου.

Τά κλείθρα συνέτριψας τότε τοῦ Ἄδου, φωνήσας τόν Λάζαρον, καί τό κράτος ἐσεισας, τοῦ πολεμήτορος, καί ἐπεισας πρὸ τοῦ Σταυροῦ, τρέμειν σε μόνε Σωτήρ.

Δεσμώτην τόν Λάζαρον ὑπὸ τοῦ Ἄδου, κρατούμενον Δέσποτα, ὡς Θεός προέφθασας, καί ἔλυσας τῶν δεσμῶν, τῷ σώ γάρ πάντα Δυνατέ, ἦκει προστάγματι.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱόν καί Πνεῦμα, Τριάδα ἀχώριστον, ἐν Μονάδι φύσεως, καί σύν Ἀγγέλοις αὐτήν, ὡς ἓνα ἀκτίστον Θεόν, δοξολογήσωμεν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ατρέπτως ἐκήσας Παρθενομήτορ, τόν Κτίστην τῆς φύσεως ἐξ ἀγίου Πνεύματος, κατ' εὐδοκίαν Πατρός, γενόμενον ὅπερ ἐσμέν, δίχαστροπῆς καί φερμού.

Ὠδή β' Ὁ Εἰρμός

Πρόσεχε, ουρανέ καί λαλήσω, καί ἀνουμνήσω Χριστόν, τόν Σωτήρα τοῦ Κόσμου, τόν μόνον φιλόανθρωπον.

Δόξα σοι, τῷ φωνήσαντι μόνον, καί ἐκ τοῦ τάφου, νεκρόν τεταρταῖον, τόν φίλον

εγείραντι Λάζαρον.

Ἦκουσε, τῆς φωνῆς σου ο ἄπνους, καί ψυχωθεῖς ἐκ νεκρῶν, ἐξανέστη εὐθέως, δοξάζων σε Κύριε.

Πρόσταγμα, ζωηφόρου φωνῆς σου, δεξάμενος οδωδῶς, ἐξηγέρθη τοῦ τάφου, Σωτήρ μου ο Λάζαρος.

Εδάκρυσας, ἐπί φίλῳ Σωτήρ μου, πιστούμενος τούτον τὴν ἡμῶν, ὡς ἐφόρεσας φύσιν, καὶ ἀνέστησας.

Ετρόμαξεν, ὡς κατέιδεν ὁ Ἄδης, παλινδρομοῦντα εὐθύς, τὸν δεδεμένον κειρίαις, φωνὴ πρὸς τὴν ὠδε ζωὴν.

Δόξα...

Εξέστησαν, τῶν Εβραίων οἱ δήμοι, ὅτε φωνήσας Σωτήρ, ἐξανέστησας λόγῳ, οδωδῶτα τὸν Λάζαρον.

Καί νῦν...

Εσείσθησαν, τὰ ταμεῖα τοῦ Ἄδου, ὡς ἐψυχούτο εὐθύς, κάτω Λάζαρος, τότε τὴ φωνή, τοῦ ζώσαντος.

Ὡδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

Λίθον, ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγεννήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας, αὐτός ἐστιν ἡ πέτρα, ἐν ἣ ἐστερέωσε, τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Χριστός, ἦν ἐξ ἐθνῶν ἐξηγοράσατο. (Δίς).

Θαύμα, ξένον καὶ παράδοξον! πῶς ὁ Κτίστης πάντων, ὅπερ οὐκ ἠγνῶει, ὡς ἀγνοῶν ἠρώτα. Πού κείται ὃν θρηνεῖτε; πού τέθαιπται Λάζαρος, ὃν μετ' ὀλίγον ἐκ νεκρῶν, ζῶντα ὑμῖν ἐξαναστήσω ἐγώ;

Λίθον, ὃν σοὶ προσεκύλισαν, οἱ κηδεύσαντές σε, τούτον συγκινήσαι, ὁ Ἰησοῦς προστάξας, εὐθύς ἀνέστησέ σε, φωνήσας σοὶ Λάζαρε, Ἀνάστα δεῦρο πρὸς με, ἵνα τὴν σὴν ὁ Ἄδης πτήξῃ φωνήν.

Μάρθα, καὶ Μαρία Κύριε, οδυρμοῖς ἐβῶν, ἴδε ὃν ἐφίλεις, τεταρταίος ὄζει, εἰ ἢς ὠδε τότε, οὐκ ἔθνησκε Λάζαρος, Ἀλλ' ὡς ἀχώριστος παντί, τούτον εὐθύς φωνήσας ἠγείρας.

Ράνας, ἐπί φίλῳ δάκρυα, δι' οικονομίαν, ἐδειξας τὴν σάρκα, τὴν ἐξ ἡμῶν ληφθεῖσαν, οὐσία οὐ δοκῆσει, Σωτήρ ἐνωθείσάν σοι, καὶ ὡς φιλόανθρωπος Θεός, τούτον εὐθύς φωνήσας ἠγείρας.

Οἴμοι, ὄντως νῦν ἀπόλωλα! ἐκβοῶν ὁ Ἄδης, οὕτω προσεφώνει, τῷ θανάτῳ λέγων. Ἰδοὺ ὁ Ναζωραῖος, τὰ κάτω συνέσεισε, καὶ τὴν γαστέρα μου τεμῶν, ἄπνουν νεκρὸν φωνήσας ἠγείρει.

Πού ἡ τῶν Εβραίων ἀνοία; πού ἡ ἀπιστία; ἕως πότε πλάνοι; ἕως πότε νόθοι; οράτε τὸν θανέντα, φωνὴ ἐξαλλόμενον, καὶ ἀπιστεῖτε τῷ Χριστῷ; ὄντως υἱοὶ τοῦ σκότους πάντες ὑμεῖς!

Δόξα...

Ἐνα τῆς Τριάδος οἶδά σε, εἰ καὶ ἐσαρκώθης, ἕνα καὶ δοξάζω, Υἱὸν σεσαρκωμένον, τὸν ἐκ τῆς Θεοτόκου, ἀσπόρως βλαστήσαντα, καὶ σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ἕνα Υἱὸν δοξολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ξένον, καί φρικτόν τό όραμα, εξ οικονομίας, όπερ προεώρων, οι αψευδείς Προφήται, Παρθένον Θεοτόκον, ασπόρως μέν κύουσαν, αφθόρως τίκτουσαν Θεόν, μένουσαν δέ μετά τόν τόκον αγνήν.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Επήρθη ο ήλιος, καί η σελήνη, έστη εν τή τάξει αυτής, υψώθης Μακρόθυμε, επί τού Ξύλου, καί έπηξας εν αυτώ, τήν Εκκλησίαν σου.

Εδάκρυσας Κύριε, επί Λαζάρω, δείξας ότι άνθρωπος εί, καί ήγειρας Δέσποτα, τόν τεθνεώτα, καί έδειξας τοίς λαοίς, ότι Υιός εί τού Θεού.

Ο άπνους ήκουσε, τό πρόσταγμά σου, Δεύρο έξω Λάζαρε, δρομαίος ανίστατο σύν τοίς σπαργάνοις, καί ήλλατο Αγαθέ, δεικνύς τό κράτος σου.

Τής Μάρθας τά δάκρυα, καί τής Μαρίας, κατέπαυσας Χριστέ ο Θεός, φωνήσας τόν Λάζαρον, αυτεξουσίως, συνήγειρας τή φωνή, καί προσεκύνησέ σοι.

Δακρύσας ως άνθρωπος, επί Λαζάρω, εξήγειρας αυτόν ως Θεός, ηρώτας. Πού τέθαπται, ο τεταρταίος; πιστούμενος Αγαθέ, τήν ενανθρώπησίν σου.

Τού Πάθους τά σύμβολα, καί τού Σταυρού σου, Άδου τήν γνωρίσαι βουληθείς Αγαθέ, του άπληστον, γαστέρα ρήξας, ανέστησας ως Θεός, τόν τετραήμερον.

Τίς οίδε, τίς ήκουσεν, ότι ανέστη, άνθρωπος νεκρός οδωδώς; Ηλίος μεν ήγειρε, καί Ελισσαίος, αλλ' ουκ εκ μνήματος, αλλ' ουδέ τεταρταίον.

Υμνούμέν σου Κύριε, τήν δυναστείαν, υμνούμεν καί τά Πάθη Χριστέ, τή μέν γάρ ως εύσπλαγχνος, εθαυματούργεις, τά δέ οικονομικώς, είλου ως άνθρωπος.

Θεός εί καί άνθρωπος, επαληθεύων, τοίς πράγμασι τά ονόματα, επέστης τώ μνήματι, σαρκί ο Λόγος, καί ήγειρας ως Θεός, τόν τετραήμερον.

Εξέστησαν Δέσποτα, Εβραίων δήμοι, ως είδον αναστάντα νεκρόν, εκ τάφου Λάζαρον, σύν τή φωνή σου, καί έμειναν απειθείς, τών θαυμασίων σου.

Δόξα...

Ανάρχως εξέλαμψας, εκ τού Πατρός σου, ως είς τής Τριάδος Σωτήρ, εν χρόνω, εκ Πνεύματος, παρθενικών σύ προήλθες αιμάτων, σάρκα λαβών ο υπερούσιος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η σύλληψις άσπορος τής Θεοτόκου, ο τόκος άνευ πάθους φθοράς, Θεός γάρ αμφοτέρα, θαυματοουργήσας, εκένωσεν εαυτόν, ίνα ημίν ενωθή.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Τήν σήν ειρήνην δός ημίν Υιέ τού Θεού, άλλον γάρ εκτός σου, Θεόν ου γινώσκομεν, τό όνομά σου ονομάζομεν, ότι Θεός ζώντων, καί τών νεκρών υπάρχεις. (Δίς)

Ζωή υπάρχων Κύριε, καί φώς αληθινόν, Λάζαρον νεκρόν φωνήσας ανέστησας, ως δυνατός γάρ πάσιν έδειξας, ότι Θεός ζώντων, καί τών νεκρών υπάρχεις.

Τήν άστεκτόν σου πρόσταξιν, μή φέρων Ιησού, Άδης ο πολλούς δεξάμενος έπηξε, καί τεταρταίον όντα Λάζαρον, σύν τή φωνή ζώντα, καί ου νεκρόν εδίδου.

Τόν χούν συνάψας πνεύματι, ο πάλαι τόν πηλόν, πνεύματι ψυχώσας, ζωής Λόγε λόγω σου, καί νύν δέ λόγω εξανέστησας, εκ τής φθοράς φίλον, καί τών καταχθονίων.

Τώ νεύματί σου Κύριε ανθέστηκεν ουδείς, ότε γάρ νεκρόν, εφώνεις τόν Λάζαρον, ευθύς ο άπνους εξανίστατο, καί τά δεσμά φέρων, ποσί περιεπάτει.

Ω Ιουδαίων άνοια! ώ πώρωςις εχθρών! τίς οίδε νεκρόν εκ τάφου εγείραντα; Ηλίας πάλαι εξανέστησεν, αλλ' ουκ εκ μνήματος, αλλ' ουδέ τεταρταίον.

Ανείκαστε μακρόθυμε, ο πάντα δι' ημάς, πράττων ως Θεός, καί πάσχων ως άνθρωπος, πάντας μετόχους ημάς ποίησον, τής σής βασιλείας πρεσβείαις τού Λαζάρου.

Δόξα...

Προάναρχε, συνάναρχε, ομότιμε Τριάς, Πάτερ παντοκράτορ, Υιέ, Πνεύμα άγιον, Μονάς αγία τρισυπόστατε, τούς εξ Αδάμ σώζε, πιστός σε ανυμνούντας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν άχραντον γαστέρα σου, ηγίασεν Αγνή, σάρκα εξ αυτής, λαβών ο υπέρθεος, ο εν Τριάδι προσκυνούμενος, ο εκ Πατρός Λόγος, καί σύν τώ Πνεύματι Θεός.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Απέρριψάς με, εις βάθη καρδιάς θαλάσσης, καί έσωσάς με Σωτήρ, δουλείας θανάτου, καί έλυσας τόν δεσμόν, τών ανομιών μου. (Δίς)

Ηρώτησας Πού ειμι, ο πάντα γινώσκων, εδάκρυσάς με Σωτήρ, ως άνθρωπος φύσει, καί ήγειράς με νεκρόν, τώ προστάγματί σου.

Εφώνησάς με εξ Άδου, Σωτήρ κατωτάτου, βοά Λάζαρος, προς σέ τόν λύτην τού Άδου, καί ήγειράς με νεκρόν, τώ προστάγματί σου.

Ενέδυσάς με Σωτήρ, τό πήλινον σώμα, καί έπνευσάς μοι ζωήν, καί είδον τό φώς σου, καί ήγειράς με νεκρόν, τώ προστάγματί σου.

Εψύχωσας σύ, τήν άπνουν μορφήν τής σαρκός μου, συνέσφιγξάς με Σωτήρ, οστέοις καί νεύροις, καί ήγειράς με νεκρόν, τώ προστάγματί σου.

Τήν παμφάγον διαρρήξας, γαστέρα τού Άδου, εξήρπασάς με Σωτήρ, τή σή δυναστεία, καί ήγειράς με νεκρόν, τώ προστάγματί σου.

Εφόρεσάς μου Σωτήρ, τό φύραμα όλον, εφύλαξας δέ αγνήν, τήν άχραντον μήτραν, εξ ής προήλθεσ σαρκωθείς, εις ών τής Τριάδος.

Δόξα...

Τριάς αγία δοξάζω, τήν σήν ευσπλαγχνίαν, καί σύν Αγγέλοις υμνώ, τόν τρισάγιον Ύμνον, ελέησον τάς ψυχάς ημών, τών σέ ανυμνούντων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν άχραντόν σου νηδύν, υπέδου ο Λόγος, ετήρησε δέ αύθις, μετά γέννησιν ταύτην, αγνήν Θεογεννήτορ, θαύμα όντως παράδοξον!

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Τούς εν καμίνω Παίδάς σου Σωτήρ, ουχ ήπατο, ουδέ παρηνώχλησε τό πύρ, τότεοι Τρείς, ως εξ ενός στόματος, ύμνουν καί ηυλόγουν λέγοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Επί νεκρώ εδάκρυσας Σωτήρ, φιλόανθρωπε, ίνα δείξης πάσι τοίς λαοίς, ότι Θεός ών, δι'

ήμάς άνθρωπος ώφθης, καί εκών εδάκρυσας, τύπους ημίν προτιθείς, ενδιαθέτου στοργής.

Ο τεταρταίος Λάζαρος Σωτήρ, ως ήκουσε, κάτω τής φωνής σου αναστάς, ανύμνησέ σε, καί γεγηθώς ούτως εβόα. Σύ Θεός καί Κτίστης μου, σέ προσκυνώ καί υμνώ, τόν αναστήσαντά με.

Ει καί δεσμά περίκειμαι Σωτήρ, ο Λάζαρος, κάτωθεν εβόα Λυτρωτά, αλλ' ουδαμώς, εν τή γαστρί μενώ τού Άδου, εάν μόνον κράξης με, Λάζαρε δεύρο έξω, σύ γάρ μου φώς καί ζωή.

Παρακαλώ σε Λάζαρε, φησίν, ανάστηθι, έξελθε τών κλείθρων μου ταχύ, άπιθι ούν, καλόνημοι γάρ ένα θρηνησαι, πικρώς αφαιρούμενον, παρά πάντας ούς πρίν, πεινών κατέπιον.

Καί τί βραδύνεις Λάζαρε; φησίν, ο φίλος σου, δεύρο έξω κράζει εστηκώς, έξελθε ούν, ίνα καγώ άνεσιν λάβω, αφ' ού γάρ σε έφαγον, εις εμετόν η τροφή, αντικατέστη μοι.

Τί ουκ εγειρή Λάζαρε ταχύ; ανέκραζε, κάτωθεν ο Άδης θρηνωδών, τί ουκ ευθύς, εξαναστάς τρέχεις τών ώδε; ίνα μή καί άλλους μοι, αιχμαλωτίση Χριστός εξαναστήσας σε.

Εθαυμαστώθης Δέσποτα Χριστέ, εξαίσια, τότε εργασάμενος πολλά, φώς γάρ τυφλοίς, κωφών δέ ώτα, ήνοιξας λόγω, καί τόν φίλον Λάζαρον, εκ τών νεκρών ως Θεός, φωνήσας ήγειρας.

Δόξα...

Τριαδικήν υμνήσωμεν ωδήν, δοξάζοντες, άναρχον Πατέρα, καί Υιόν, Πνεύμα ευθές, μοναδικήν μίαν ουσίαν, ήν τρισσώς υμνήσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί η Τριάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως τής Τριάδος ένα σε Χριστέ, δοξάζομεν, ότι εκ Παρθένου σαρκωθείς δίχα τροπής, ανθρωπικώς πάντα ηνέσχου, μή εκστάς τής φύσεως, τής πατρικής Ιησού, ει καί ηνώθης ημίν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Οι ουρανοί τών ουρανών, καί τό ύδωρ, τού περάν των ουρανών, ευλογείτε, υμνείτε, τόν Κύριον.

Ο Ποιητής καί συνοχεύς τών απάντων, διευσπλαγχνίαν, εν Βηθανία επέστη, εγείρει τόν Λάζαρον.

Ο τεταρταίος οδωδώς, καί κειρίαις συνειλημμένος, ήλλατο έμπνους ο άπνους, φωνούντός σου Κύριε.

Τών Ιουδαίων ο λαός, ως εώρα τόν τεθνεώτα, τή σή φωνή αναστάντα, Χριστέ διεπρίετο.

Οι σκοτεινοί περί τό φώς, Ιουδαίοι, τί απιστείτε, τή τού Λαζάρου εγέρσει; Χριστού τό εγχείρημα.

Αγαλλιάσθω η Σιών, καί υμνείτω τόν Ζωοδότην, τόν αναστήσαντα λόγω, εκ τάφου τόν Λάζαρον.

Αι Στρατιαί τών ουρανών, καί τό γένος, τών γηγενών σε ύμνησεν, ότι Σωτήρ μου, τόν Λάζαρον ήγειρας.

Δόξα...

Σύν τώ Πατρί, καί τώ Υιώ, καί τό Πνεύμα δοξολογώ, καί υμνών ασιγήτως βοώ,
Τρισάγιε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ ευλογώ καί προσκυνώ, τόν τεχθέντα εκ τής Παρθένου, μή χωρισθέντα τού θρόνου,
τής αγίας δόξης σου.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Εποίησε κράτος, εν βραχίονι αυτού, καθείλε γάρ δυνάστας από θρόνων, καί ύψωσε
ταπεινούς, ο Θεός τού Ισραήλ, εν οίς επεσκέψατο ημάς, Ανατολή εξ ύψους, καί
κατεύθυνεν ημάς, εις οδόν ειρήνης.

Υμνείτω τό θαύμα, Βηθανία σύν ημίν, εν ταύτη γάρ εδάκρυσεν ο Κτίστης, τόν Λάζαρον
ανιστών, νόμω φύσεως σαρκός, καί Μάρθας τά δάκρυα λιπών, καί τόν κλαυθμόν
Μαρίας, εις χαράν μεταβαλών, τόν νεκρόν εγείρει.

Πιστούμενος Λόγε, τήν Ανάστασιν τήν σήν, εκάλεσας τόν Λάζαρον εκ τάφου, καί
ήγειρας ως Θεός, ίνα δείξης τοίς λαοίς, Θεόν σε, καί άνθρωπον ομού, εν αληθεία
όντα, καί εγείραντα Ναόν, τόν τού σώματός σου.

Συνέσεισας πύλας, καί μοχλούς τούς σιδηρούς, εφόβησας τόν Άδην τή φωνή σου, καί
έπτηξε σύν αυτώ, καί ο θάνατος ευθύς, ως είδον τόν Λάζαρον Σωτήρ, τόν παρ αυτοίς
δεσμώτην, ψυχωθέντα τή φωνή, καί εξαναστάντα.

Εξέστησαν πάντες, ως εώρων σε Σωτήρ, δακρύνοντα, τόν Λάζαρον θανέντα, καί
έλεγον οι δεινοί. Ίδε πώς αυτόν φιλεί, ευθύς ούν εφώνησας αυτόν, καί αναστάς ο
άπνους, αφηρείτο τήν φθοράν, τώ προστάγματί σου.

Εσεισθησαν πύλαι, συνετρίβησαν μοχλοί, ελύθησαν δεσμά τού τεθνεώτος, ο Άδης δέ
τή φωνή, τής δυνάμεως Χριστού, πικρώς ανεστέναξε, καί ανεβόα. Οίμοι! τίς καί πόθεν
η φωνή, η νεκρούς ζωούσα;

Ανάστα εντεύθεν, υπακούσας τής φωνής, ο φίλος σου γάρ έξω προσφωνεί σε, ούτός
εστιν, ο τό πρίν αναστήσας τούς νεκρούς, Ηλίας μέν ήγειρε νεκρόν, καί Ελισσαίος
άμα, αλλ' αυτός ήν δι' αυτών, καί λαλών καί πράττων.

Υμνούμέν σου, Λόγε, τήν ανείκαστον ισχύν, οστέοις γάρ καί νεύροις τόν θανέντα,
ήγειρας λόγω τώ σώ, ως τών όλων πλαστουργός, καί τούτον ανέστησας Σωτήρ, εκ
τών καταχθονίων, ως τής χήρας τόν υιόν, τόν επί τής κλίνης.

Δόξα...

Τριάς παναγία, Πάτερ άναρχε Θεέ, συνάναρχε Υιέ, καί θείε Λόγε, Παράκλητε αγαθέ,
Πνεύμα άγιον Θεού, τό έν καί τρισήλιον φάος, η συμφυής ουσία, εις Θεός καί Κύριος,
οίκτηρον τόν Κόσμον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο πάντα ποιήσας, εν σοφία Ιησού καί όλον με φορέσας εκ Παρθένου, καί όλος μένων
αεί, εν τοίς κόλποις τού Πατρός, τό άγιόν σου Πνεύμα Χριστέ, επί τό ποιμνίόν σου,
καταπέμψας ως Θεός, επισκίασον ημάς.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΟ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

Μετά τόν Εξάψαλμον, εις τό, Θεός Κύριος, ψάλλομεν τό παρόν Τροπάριον, εκ γ'.

Ἦχος α'

Τήν κοινήν Ανάστασιν πρό τού σου Πάθους πιστούμενος, εκ νεκρῶν ἠγειρας τόν Λάζαρον, Χριστέ ο Θεός, ὅθεν καί ἡμεῖς ως οι Παῖδες, τά τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τῷ Νικητῇ τού θανάτου βοῶμεν. Ωσαννά εν τοῖς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου.

Μετά τήν Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Κατοικτείρας τῆς Μάρθας, καί Μαρίας τά δάκρυα, εκκυλίσαι τόν λίθον, εκ τού τάφου προσέταξας, Χριστέ ο Θεός, ανέστησας φωνήσας τόν νεκρόν, τήν τού Κόσμου ζωοδότα, δι' αυτού πιστούμενος Ανάστασιν, Δόξα τῇ δυναστεία σου Σωτήρ, δόξα τῇ εξουσία σου, δόξα τῷ διά λόγου πάντα συστησαμένῳ.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Η πηγῇ τῆς σοφίας, καί τῆς προγνώσεως, τούς περί Μάρθαν ηρώτας, εν Βηθανία παρών, Πού τεθήκατε, βοών, φίλον τόν Λάζαρον, ὄν δακρύσας συμπαθῶς, τετραήμερον νεκρόν, ανέστησας τῇ φωνῇ σου, Φιλάνθρωπε καί Οικτίρμον, ως ζωοδότης καί Κύριος.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Ο Κανῶν Ποῖημα Θεοφάνους

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ' Ο Ειρμός

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ τῷ διαγαγόντι τόν λαόναυτου, εν ερυθρά θαλάσση, ὠδήν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται. (Δίς)

Λάζαρον τεθνεῶτα, νεύματι τῷ θείῳ εἷα νέστησας, πλαστοουργός ως υπάρχων, καί ζωῆς ταμιούχος Φιλάνθρωπε.

Λόγω τόν τεταρταῖον, Λάζαρον ανέστησας Αθάνατε, σκοτεινόμορφον Ἄδου, διαλύσας ἰσχύϊ βασιλείου.

Πάσι τῆς υπερθέου, γνώρισμα θεότητος, υπέδειξας, εκ τῶν νεκρῶν εγείρας, τετραήμερον Λάζαρον Δέσποτα.

Σήμερον Βηθανία, προανακηρύττει τήν Ανάστασιν, Χριστοῦ τού ζωοδότου, τῇ ἐγέρσει Λαζάρου χορεύουσα.

Ἄτερος Κανῶν

Ποῖημα Κοσμά Μοναχοῦ

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Υγρᾶν διοδεύσας

Ο πρίν εκ μή ὄντων παραγαγών, τήν σύμπασαν Κτίσιν, καί γινώσκων τῶν καρδιῶν, ταμεῖα προλέγεις ως Δεσπότης, τοῖς Μαθηταῖς τού Λαζάρου τήν κοίμησιν.

Τόν άνθρωπον φύσει ουσιωθείς, Χριστέ εκ Παρθένου, τού Λαζάρου σύ τήν ταφήν, μαθεῖν ἐπηρώτας ὡς ἄνθρωπος, οὐκ ἀγνοῶν ὡς Θεός ὅπου ἐκεῖτο.

Πιστούμενος Λόγε τήν σεαυτοῦ, Ανάστασιν ὄντως, ὡς, ἐξ ὕπνου τόν προσφιλή, ἀνέστησας ἤδη ὁδωδότα, τόν τεταρταῖον νεκρόν ἐκ τού μνήματος.

Θεοτοκίον

Τάξεις σε Ἀγγέλων καί τῶν βροτῶν, ἀνύμφευτε Μήτηρ, ευφημούσιν ἀνελλιπῶς, τόν Κτίστην γάρ τούτων ὡσπερ βρέφος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σου ἐβάστασας.

Καταβασία

Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καί τήν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγῶν, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα. Τῷ λυτρωτῇ καί Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

Σύ εἰ τό στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εἰ τό φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καί ὑμνεῖ σε τό πνεύμά μου. (Δίς)

Δύο προβαλλόμενος, τάς ἐνεργείας σου ἐδειξας, τῶν οὐσιῶν, Σῶτερ τήν διπλόην, Θεός γάρ εἶ καί ἄνθρωπος.

Ἄβυσσος ὧν γνώσεως, σύ ἐρωτάς πού τέθειται, ὁ τεθνεώς, μέλλων ἀναστήσειν, Ζωοδότα τόν κείμενον.

Τόπους ἀμειβόμενος, ὡς γεγονώς βροτός πέφνηας, περιγραπτός, ὁ πληρῶν τά πάντα, ὡς Θεός ἀπερίγραπτος.

Λάζαρον ἐξήγειρας, τῷ θεϊκῷ Χριστέ ρήματι, καμέ πολλοίς, πταισμοῖσι θανέντα, ἐξανάστησον δέομαι.

Ἄλλος ουρανίας ἀψίδος

Ἐπιστάς σύ τῷ τάφῳ, θαυματουργέ Κύριε, ἐντῆ Βηθανία, Λαζάρου, τούτον ἐδάκρυσας, νόμῳ τῆς φύσεως, πιστοποιῶν σου τήν σάρκα, Ἰησοῦ ὁ Θεός μου, ἦν περ προσείληφας.

Τῆς Μαρίας τό πένθος, σύ παρευθῆς ἐπαυσας, Σῶτερ, καί τῆς Μάρθας, δεικνύων τό αὐτεξούσιον, σύ γάρ ἀνάστασις, καί σύ ζωή ὡσπερ ἐφης, ἀληθεία πέλεις γάρ, καί πάντων Κύριος.

Εἰλημμένον κειρίαις, τόν προσφιλή Κύριε, Ἄδου ἐκ νεκάδων, καί ζόφου τούτον ἀφήρπασας, σύ ἐν τῷ λόγῳ σου, τῷ πανσθενεῖ τού θανάτου, διαρρήξας κλείθρά τε, καί τά βασίλεια.

Θεοτοκίον

Ἐνοικήσας Παρθένω, σωματικῶς Κύριε, ὠφθης τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἐπρεπε θεαθῆναί σε, ἦν καί ἀνέδειξας, ὡς ἀληθῆ Θεοτόκον, καί πιστῶν βοήθειαν, μόνη φιλόανθρωπε.

Καταβασία

Ουρανίας ἀψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τῆς Ἐκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῆ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνη φιλόανθρωπε.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Συμπαρέστησαν Χριστῷ, αἱ τού Λαζάρου ἀδελφαί, καί δακρύνουσαι πικρῶς, καί ολολύζουσαι αὐτῷ, ἐφησαν, Κύριε, τέθνηκε Λάζαρος, αὐτός δέ ὡς Θεός, οὐκ ἀγνοῶν τήν ταφήν, ἠρώτα πρὸς αὐτάς. Πού τεθήκατε; καί προσελθῶν τῷ τάφῳ προσεφώνει, τόν τετραήμερον Λάζαρον, ὁ δέ ἀνέστη, καί προσεκύνει, τόν αὐτόν ἀναστήσαντα.

Ἔτερον Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Προγινώσκων τά πάντα ὡς ποιητῆς, ἐν Βηθανία προεΐπας τοῖς Μαθηταῖς, ὁ φίλος ἡμῶν Λάζαρος, κεκοίμηται σήμερον, καὶ εἰδὼς ἠρώτας, φησί, πού τεθήκατε; καὶ τῷ Πατρὶ προσηύξω, δακρῦσας ὡς ἄνθρωπος, ὅθεν καὶ φωνήσας, ὃν ἐφίλεις ἐξ Ἄδου, ἀνέστησας Κύριε, τετραήμερον Λάζαρον. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, Πρόσδεξαι Χριστέ ὁ Θεός, τῶν τολμώντων προσφέρειν τὴν αἰνεσιν, καὶ καταξίωσον πάντας τῆς δόξης σου.

Ὠδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα. (Δίς)

Οὐ συμμάχου δεόμενος, ἀλλ' οικονομίαν τελῶν ἀπόρρητον, προσευχόμενος ἀνέστησας, νεκρὸν τετραήμερον Παντοδύναμε.

Ὁ Πατρί συναΐδιος, Λόγος καὶ Θεός τό πρὶν καθορώμενος, νῦν ὡς ἄνθρωπος προσεύχεται, προσευχάς ὁ πάντων προσδεχόμενος.

Ἡ φωνή σου κατέλυσε, Σῶτερ τοῦ θανάτου πάσαν τὴν δύναμιν, τά θεμέλια τοῦ Ἄδου δέ, θεϊκὴ δύναμις διεκλόνησε.

Θεοτοκίον

Τὴν Παρθένον ὑμνήσωμεν, ὡς μετὰ τὸν τόκον παρθένον μείνασαν, καὶ κυήσασαν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν ἐκ πλάνης Κόσμον λυτρωσάμενον.

Εἰρμός ἄλλος

Σύ μου ἰσχύς, Κύριε

Σύ ὡς ποιμὴν, ἤρπασας Σῶτερ τὸν ἄνθρωπον, τὸν φθαρέντα, ἤδη τετραήμερον, δημιουργέ, λύκου ἐκ δεινοῦ, ὄντως καὶ παμφάγου, ὡς δυνατός τε καὶ Κύριος, ἐν τούτῳ, προδεικνύων, τὴν παγκόσμιον δόξαν, τῆς σῆς νῦν τριημέρου Εγέρσεως.

Σέ τὴν ζωὴν, βλέπουσαι αἰ περὶ Μάρθαν Χριστέ, ἀνεβόων. Εἰ ἤς ὠδε Κύριε, ὁ φωτισμός, πάντων καὶ ζωὴ, ὅλως οὐ τεθνήκει, νεκρός οὐκ ὠφθη ὁ Λάζαρος, ζωὴ δέ τῶν θανέντων, σύ, φιλάνθρωπε πέλων, εἰς χαρὰν μετατρέπεις τό πένθος αὐτῶν.

Σέ τὴν πηγὴν, φρίττουσι Κύριε ἄβυσσοι, σοὶ δουλεύει, ἡ υγρὰ ἡ σύμπασα, σέ πυλωροί, τρέμουσι Χριστέ, Ἄδου δέ τά κλείθρα, τῷ κράτεισιν διαλύονται, Λαζάρου ἀναστάντος, ἐκ νεκρῶν τῆ φωνή σου, παντοδύναμε Σῶτερ φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Σύ τῶν πιστῶν, καύχημα πέλεις Ἀνύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καὶ καταφύγιον, Χριστιανῶν, τείχος καὶ λιμὴν, πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου, ἐντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καὶ σώζεις ἐκ κινδύνων, τούς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκοντας.

Καταβασία

Σύ μου ἰσχύς, Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικὸς κόλπος μὴ λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχεῖαν ἐπισκεψάμενος, διό σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακούμ σοὶ κραυγάζω, Τῆ δύναμις σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὠδὴ ε' Ὁ Εἰρμός

Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τό φῶς τό ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τό ἀλλότριον σκότος τὸν δαίλιον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τό φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Ἐπιστάς τῷ Λαζάρου, μνήματι φιλάνθρωπε, τούτον ἐκάλεσας, καὶ ζωὴν παρέσχες, ὡς ζωὴν χρηματίζων ἀθάνατος, τῶν βρωτῶν ἀπάντων, οἷα Θεός, τὴν ἐσομένην,

προθεσπίζων προδήλως Ανάστασιν.

Δεδεμένος τούς πόδας, Λάζαρος εβάδιζε, θαύμα εν θαύμασι! καί γάρ μείζων ώφθη, τού κωλύοντος ο ενισχύων Χριστός, ού τώ λόγω πάντα, δουλοπρεπώς υπηρετούσιν, ως Θεώ καί Δεσπότη δουλεύοντα.

Ο νεκρόν οδωδότα, Λάζαρον εγείρας Χριστέ τετραήμερον, εξανάστησόν με, νεκρωθέντα νύν αμαρτήμασι, καί τεθέντα λάκκω, καί σκοτεινή σκιά θανάτου, αλλά ρύσαι, καί σώσον ως εύσπλαγχνος.

Ειρμός Ο αυτός

Τώ Πατρί νέμων δόξαν, ώσπερ ουκ αντίθεος, ήσθα ευχόμενος, τόν περιεστώτα, σύ πιστούμενος όχλον Μακρόθυμε, τήν ευχαριστίαν, τώ σώ Πατρί προσαναφέρων, τή κελεύσει εγείρων τόν Λάζαρον.

Ω φωνής θεοφθόγγου, θείας τε δυνάμεως, Σώτερ τού κράτους σου! δι' ής Άδου πύλας, τού παμφάγου θανάτου συνέτριψας, αλλ' εξάρπασόν με, ώσπερ τόν πρίν εκ τών παθών μου, τετραήμερον φίλον σου Λάζαρον.

Ικεσίαις Λαζάρου, Μάρθας καί Μαρίας τε, ημάς αξίωσον, θεατάς γενέσθαι, τού Σταυρού καί τού Πάθους σου Κύριε, καί τής λαμπροφόρου, τών ημερών καί βασιλίδος, Αναστάσεως τής σής φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρός τόν Υίόν σου, κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τής ημών μή παρίδης δεόμεθα, ότι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρός τόν Δεσπότην, ιλασμόν ευμενή προβαλλόμεθα.

Καταβασία

Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου, τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δειλαιον, αλλ' επιστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τας οδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Εντεύθεν αρχόμεθα τών Τετραωδίων, ποιούντες τούς Ειρμούς ανά β', καί τά Τροπάρια ανά δ'.

Τετραώδιον

Ποίημα τού αυτού Κοσμά

Ωδή ς' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

Τόν Ιωνάν, εν τώ κήτει Κύριε, μονώτατον κατώκισας, εμέ δε τόν πεπεδημένον, εν άρκυσι τού εχθρού, ως εκ φθοράς εκείνον διάσωσον.

Αγάπη σε, εις Βηθανίαν Κύριε, απήγαγε πρός Λάζαρον, καί τούτον ήδη οδωδότα, ανέστησας ως Θεός, καί εκ δεσμών, τού Άδου διέσωσας.

Η Μάρθα μέν, απεγνώκει Λάζαρον, ως ήδη τετραήμερον, Χριστός δέ τόν διαφθαρέντα, ανέστησεν ως Θεός, καί εις ζωήν μετήγαγε ρήματι.

Έτερον Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Θεός ών αληθινός, Λαζάρου έγνως τήν κοίμησιν, καί ταύτην τοίς Μαθηταίς, τοίς σοίς προηγόρευσας, πιστούμενος Δέσποτα, τής θεότητός σου, τήν άόριστον ενέργειαν.

Τή σαρκί περιγραπτός, υπάρχων ο απερίγραπτος, εις Βηθανίαν ελθών, ως άνθρωπος Δέσποτα, δακρύεις τόν Λάζαρον, ως Θεός δέ θέλων, ανιστάς τόν τετραήμερον.

Καταβασία

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου.

Κοντάκιον Ἦχος β' Τά άνω ζητών

Η πάντων χαρά, Χριστός η αλήθεια, τό φώς η ζωή, τού Κόσμου η ανάστασις, τοίς εν γή πεφανέρωται, τή αυτού αγαθότητι, καί γέγονε τύπος τής αναστάσεως, τοίς πάσι παρέχων θείαν άφεσιν.

Ο Οίκος

Τοίς Μαθηταίς ο Κτίστης τών όλων, προηγόρευσε λέγων; Αδελφοί καί γνωστοί, ημών ο φίλος κεκοίμηται, τούτοις προλέγων καί εκδιδάσκων, ότι πάντα γινώσκεις ως Κτίστης πάντων, άγωμεν ούν πορευθώμεν, καί ίδωμεν ξένην ταφήν, καί θρήνον τόν τής Μαρίας, καί τόν τάφον Λαζάρου οψώμεθα, εκεί γάρ μέλλω θαυματουργείν, εκτελών τού Σταυρού τά προοίμια, καί πάσι παρέχων θείαν άφεσιν.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Σαββάτω πρό τών Βαίων, εορτάζομεν τήν Έγερσιν τού αγίου καί δικαίου, φίλου τού Χριστού, Λαζάρου τού τετραημέρου.

Στίχοι

- Θρηνείς Ιησού, τούτο θνητής ουσίας.
- Ζωοίς φίλον σου, τούτο θείας Ισχύος.

Ταίς τού σου φίλου Λαζάρου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς, Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειμός

Παίδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις δρόσον τό πύρ, μετέβαλον βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώννας.

Δακρύσας ως άνθρωπος Οικτίρμον, εξανέστησας ως Θεός τόν εν τάφω, καί τού Άδου λυθείς, ο Λάζαρος εβόα, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώννας.

Εξήλθε κειρίαις δεδεμένος, χάους Άδου τεκαί ζόφου αποδράσας, τού Δεσπότου τώ λόγω, ο Λάζαρος κραυγάζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώννας.

Άλλος Οι εκ τής Ιουδαίας

Επί φίλω δακρύσας, τό τής Μάρθας Οικτίρμον, δάκρυον έπαυσας, καί πάθει εκουσίω, αφείλες εκ προσώπου, τού λαού σου πάν δάκρυον, ο τών πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τής ζωής ο ταμίας, τόν νεκρόν ως υπνούντα, Σώτερ εκάλεσας, καί λόγω τήν τού Άδου, γαστέρα διαρρήξας, εξανέστησας ψάλλοντα, οτών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τόν νεκρόν οδωδότα, δεδεμένον κειρίαις, Δέσποτα ήγειρας, καμέ πεπεδημένον, σειραίς αμαρτημάτων, διανάστησον ψάλλοντα. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

Οι εκ τής Ιουδαίας, καταντήσαντες Παίδες εν Βαβυλώνί ποτε, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειμός

Μουσικών οργάνων συμφωνούντων, καί λαών απείρων προσκυνούντων, εικόνη τή εν Δεηρά, τρεῖς Παῖδες μή πεισθέντες, τόν Κύριον ανύμνου, καί εδοξολόγου, εις πάντας τούς αἰώνας.

Ὡς ποιμήν τόν ἄρνα κατιχνεύσας, καί εκ λύκου δεινοῦ ολετήρος, αρπάσας ο επικρατής, φθαρέντα εκαινούργεις, βοώντά σοι, ὕμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰώνας.

Ὡς βροτός τόν τάφον επεζήτηεις, τόν νεκρόν ως Πλάστης αναστήσας, προστάγματι δεσποτικῷ, ὄν Ἄδης κατεπλάγη, βοώντά σοι, ὕμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰώνας.

**Ἄλλος
Τόν Βασιλέα τῶν Ουρανῶν**

Επιζητεῖς μέν ὡσπερ θνητός, ως Θεός δέ, ανιστάς λόγω τόν τεταρταῖον, ὅθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αἰώνας.

Σοί ευγνωμόνως ως οφειλην, τού συγγόνου, η Μαρία Δέσποτα προσφέρει, μύρον ανυμνούσα, εις πάντας τούς αἰώνας.

Επικαλεῖς μέν ὡσπερ βροτός, τόν Πατέρα, ως Λάζαρον εγείρεις, ὅθεν σέ υμνού Θεός δέ μεν, Χριστέ εις τούς αἰώνας.

**Αἰνούμεν, ευλογοῦμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Καταβασία**

Τόν Βασιλέα τῶν ουρανῶν, ὄν υμνοῦσι, στρατιαί τῶν Αγγέλων, υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε, εις πάντας τούς αἰώνας.

Ἡ Τιμιωτέρα ου στιχολογεῖται

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

Τήν αγνήν ενδόξως τιμήσωμεν, λαοί Θεοτόκον, τήν τό θεῖον πύρ εν γαστρὶ, αφλέκτως συλλαβούσαν, ὕμνοις ασιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Οι λαοί ἰδόντες βαδίζοντα, νεκρόν τεταρταῖον, εκπλαγέντες τῷ θαύματι, ανεβῶν τῷ Λυτρωτῇ, Θεόν σε εν ὕμνοις μεγαλύνωμεν.

Προπιστῶν τήν ἔνδοξον Ἐγερσιν, τήν σήν ὡ Σωτήρ μου, νεκρόν τετραήμερον, εκ τού Ἄδου ελευθεροῖς, τόν Λάζαρον, εν ὕμνοις μεγαλύνω σε.

Ἄλλος Κυρίως Θεοτόκον

Τιμών σου τόν Πατέρα, καί αποδεικνύων, ως ουκ αντίθεος ἦσθα, προσεύχη Χριστέ, αυτεξουσίως εγείρας τόν τετραήμερον.

Εκ τάφου τεταρταῖον, Λάζαρον εγείρας, τῆς τριημέρου Χριστέ μου. Εγέρσεως, παναληθέστατον πάσι, δεικνύεις μάρτυρα.

Βαδίζεις καί δακρύεις, φθέγγη τε Σωτήρ μου. Τήν ανθρωπίνην δεικνύς σου ενέργειαν, τήν θεϊκὴν δέ μηνύων, εγείρεις Λάζαρον.

Ενήργησας αφράστως, Δέσποτα Σωτήρ μου, καθ' εκατέρων τῶν δύο σου φύσεων, αυτεξουσίω θελήσει, τήν σωτηρίαν μου.

Καταβασία

Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογοῦμεν, οι διά σου σεσωσμένοι Παρθένε αγνή, σύν ασωμάτοις Χορεῖαις, σέ μεγαλύνοντες.

Είτα Ἅγιος Κύριος ο Θεός ημών
(εκ γ')

Καί τό παρόν Εξαποστειλάριον, εκ δευτέρου,

Επεσκέψατο ημάς

Λόγω σου Λόγε τού Θεού, Λάζαρος νύν εξάλλεται, πρός βίον παλινδρομήσας, καί μετά κλάδων οι λαοί, σέ Κραταιέ γεραίρουσιν, ότι ειςτέλος ολέσεις, τόν Ἄδην θανάτω σου.

Ἔτερον, ὅμοιον, ἀπαξ

Διά Λαζάρου σε Χριστός, ἤδη σκυλεύει θάνατε, καί πού σου Ἄδου τό νίκος; τής Βηθανίας ο κλαυθμός, νύν επί σέ μεθίσταται, πάντες κλάδους τής νίκης, αὐτώ επισείωμεν.

Εἰς τούς Αἴνους, ιστώμεν Στίχους η' καί ψάλλομεν τά ἐπόμενα Στιχηρά Ἰδιόμελα.

Στίχ. Δόξα αὐτῆ ἐστὶ πάσι τοῖς Οσίοις αὐτοῦ.

Ἦχος α'

Ἀνάστασις καί ζωή τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχων Χριστέ, ἐν τῷ μνήματι Λαζάρου ἐπέστης, πιστούμενος ἡμῖν τὰς δύο οὐσίας σου μακρόθυμε, ότι Θεός καί ἄνθρωπος, ἐξ ἀγνῆς Παρθένου παραγέγονας, ὡς μέν γάρ βροτός, ἐπερώτας, πού τέθαιπται; ὡς δέ Θεός ἀνέστησας, ζωηφόρω νεύματι, τόν τετραήμερον.

Στίχ. Αἰνεῖτε τόν Θεόν ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ...

Λάζαρον τεθνεώτα, τετραήμερον ἀνέστησας ἐξ Ἄδου Χριστέ, πρό τού σου θανάτου, διασείσας τού θανάτου τό κράτος, καί δι' ενός προσφιλοῦς τήν πάντων ἀνθρώπων προμηνύων, ἐκ φθοράς ἐλευθερίαν, διό προσκυνούντές σου, τήν παντοδύναμον ἐξουσίαν, βοῶμεν, Εὐλογημένος εἰ Σωτήρ, ἐλέησον ημάς.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ...

Μάρθα καί Μαρία, τῷ Σωτήρι ἔλεγον, Εἰ ἤς ὧδε Κύριε, οὐκ ἂν τέθνηκε Λάζαρος, Χριστός δέ ἡ ἀνάστασις τῶν κεκοιμημένων, τόν ἤδη τετραήμερον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστησε, Δεῦτε πάντες οι πιστοί τούτον προσκυνήσωμεν, τόν ἐρχόμενον ἐν δόξῃ, σώσαι τὰς ψυχὰς ημών.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος...

Τῆς θεότητός σου Χριστέ, παρέχων τοῖς Μαθηταῖς σου τὰ σύμβολα, ἐν τοῖς ὄχλοις ἐταπείνους σεαυτόν ἀποκρύψαι ταύτην βουλόμενος, διό τοῖς Ἀποστόλοις, ὡς προγνώστης καί Θεός, τού Λαζάρου τόν θάνατον προηγόρευσας, ἐν Βηθανία δέ παρῶν τοῖς λαοῖς, τού φίλου σου τόν τάφον ἀγνοῶν, μαθεῖν ἐζήτεις ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' οὐ διά σου τετραήμερος ἀναστάς, τό θεῖόν σουκράτος ἐδήλωσε, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καί χορῶ...

Ἦχος δ

Τεταρταῖον ἡγείρας τόν φίλον σου Χριστέ, καί τόν τῆς Μάρθας καί Μαρίας θρήνον ἐπαυσας, ὑποδεικνύων τοῖς πάσιν, ότι αὐτός εἰ οὐ τὰ πάντα πληρῶν, θεϊκή δυναστεία, αὐτεξουσίῳ θελήματι, ὧ τὰ Χερουβὶμ βοά ἀπαύστως. Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, εὐλογημένος εἰ οὐ ἐπὶ πάντων Θεός, δόξα σοι.

Στίχ. Αινείτε αυτόν εν κυμβάλοις ευήχοις...

Μάρθα τή Μαρία εβόα, ο Διδάσκαλος πάρεστι, καί φωνεί σε, πρόσελθε, Η δέ δρομαία ελθούσα, όπου ήν εστώς ο Κύριος, ιδούσα ανεβόησε, πεσούσα προσεκύνησε, καί τούς αχράντους πόδας σου, καταφιλούσα έλεγε, Κύριε, ει ής ώδε, ουκ άν απέθανεν ημών ο αδελφός.

Στίχ. Ανάστηθι, Κύριε ο Θεός μου, υψωθήτωη χείρ σου, μή επιλάθη τών πενήτων σου εις τέλος.

Ήχος πλ. δ'

Λάζαρον τεθνεώτα, εν Βηθανία ήγειρας τετραήμερον, μόνον γάρ ως επέστης τώ μνήματι, η φωνή ζωή τώ τεθνεώτι γέγονε, καί στενάξας ο Άδης, απέλυσε φόβω, Μέγα τό θαύμα! Πολυέλεε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε εν όλη καρδιά μου, διηγήσομαι πάντα τά θαυμάσιά σου.

Καθώς είπας Κύριε τή Μάρθα, Εγώ ειμι η ανάστασις, έργω τόν λόγον επλήρωσας, εξ Άδου καλέσας τόν Λάζαρον, καμέ φιλόνηρωπε, νεκρόν τοίς πάθεσιν, ως συμπαθής εξανάστησον, δέομαι.

Δόξα... Ήχος β'

Μέγα καί παράδοξον θαύμα, τετέλεσται σήμεραν! ότι νεκρόν τεταρταίον, εκ τάφου Χριστός φωνήσας ήγειρε, καί φίλον εκάλεσε, δοξολογήσωμεν αυτόν, ως υπερένδοξον, ως ταίς πρεσβείαις, τού δικαίου Λαζάρου, σώση τας ψυχάς ημών.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη υπάρχουνεις...

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, καί εν τοίς Μακαρισμοίς, εκ τού Κανόνος η γ' καί η ς' Ωδή.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε...

Προκείμενον Ήχος γ'

Κύριος φωτισμός μου καί σωτήρ μου.

Στίχ. Κύριος υπερασπιστής τής ζωής μου.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΒ', 28 - ΙΓ', 8)

Αδελφοί, βασιλείαν ασάλευτον παραλαμβάνοντες, έχομεν χάριν, δι' ής λατρεύομεν ευαρέστως τώ Θεώ, μετά αιδούς καί ευλαβείας, καί γάρ ο Θεός ημών, πύρ καταναλίσκον. Η φιλαδελφία μενέτω. Τής φιλοξενίας μή επιλανθάνεσθε, διά ταύτης γάρ έλαθόν τινες ξενίσαντες Αγγέλους, Μιμνήσκεσθε τών δεσμίων, ως συνδεδεμένοι, τών κακουχουμένων, ως καί αυτοί όντες εν σώματι. Τίμιος ο γάμος εν πάσι, καί η κοίτη αμίαντος, πόρνους δέ καί μοιχούς κρινεί ο Θεός. Αφιλάργυρος ο τρόπος, αρκούμενοι τοίς παρούσιν, αυτός γάρ είρηκεν. Ου μή σε ανώ, ουδ' ου μή σε εγκαταλίπω, ώστε θαρρούντας ημάς λέγειν, Κύριος εμοί βοηθός, καί ου φοβηθήσομαι, τί ποιήσει μοι άνθρωπος; Μνημονεύετε τών ηγουμένων υμών, οί τινες ελάλησαν υμίν τόν λόγον τού Θεού, ών αναθεωρούντες τήν έκβασιν τής αναστροφής, μιμίσητε τήν πίστιν, Ιησούς Χριστός χθές καί σήμεραν ο αυτός, καί εις τούς αιώννας.

Αλληλούϊα Ἦχος πλ. α'

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο.

Ευαγγέλιον Κατά Ιωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, ἦν τις ἀσθενῶν Λάζαρος...

Κοινωνικόν

Ἐκ στόματος νηπίων καί θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον, Ἀλληλούϊα.

191 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τά παρόντα Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ' Τριήμερος ἀνέστης

Νηπίων ἐξ ἀκάκων Χριστέ, τῷ πῶλω καθεζόμενος, κατεδέξω, ἐπινίκιον ὠδήν, ἐρχόμενος πρὸς Πάθος, ὁ τρισαγίω Ὑμνω, ὑπὸ Ἀγγέλων ἀνυμνούμενος.

Ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου Σιών, πρᾶϋς καί σῶζων ἐρχεται, ἐπὶ πῶλου, τοὺς ἐχθροὺς ἐπιζητῶν, πατάξει ἐν ἰσχύϊ, χαίρει καί κατατέρπου, μετὰ Βαΐων εορτάζουσα.

Κροτήσωμεν συμφώνως πιστοί, τοὺς κλάδους ἀρετῶν καί ἡμεῖς, ὡς οἱ Παῖδες, νῦν προσφέροντες Χριστῷ, καί τούτῳ θείων ἐργῶν, ἀπλώσωμεν τοὺς πέπλους, καί μυστικῶς τούτον δεξώμεθα.

Βαῖα ἀρετῶν ἀδελφοί, προσάξωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐρχομένῳ δι' ἡμᾶς ἀνθρωπικῶς, παθεῖν ἐθελουσίως, θεότητος ἰσχύϊ, πάοιν ἀπάθειαν δωρήσασθαι.

Δόξα... Καί νύν... Ὁμοιον

Ὁ νῶτοις Χερουβὶμ ὡς Θεός, οὐρούμενος καθέζεται, ἐπὶ πῶλου, δι' ἡμᾶς ἐπὶ σφαγῆν, ἐρχόμενος θελήσει, δεύτε προθύμως τούτον, μετὰ Βαΐων ἀνυμνήσωμεν.

Ἀπόστιχα Προσόμοια

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ευφραθά

Λαμπρύνου ἡ Σιών, ἡ νέα καί Βαῖοις, ἀνύμνει μετὰ παίδων, Ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου, σῶζων πρὸς Πάθος ἐρχεται.

Στίχ. Ἐκ στόματος νηπίων καί θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον.

Ἀγάλλεσθε Ἀδάμ, καί Εὐά σὺν Προφήταις, ἰδοὺ ἀνακαλέσαι, ὑμᾶς διὰ τοῦ Πάθους, ὁ Κύριος ἐπείγεται.

Στίχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν τό ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῆ!

Ὁ ἄνω σὺν Πατρὶ, καί Πνεύματι Ἀγγέλων, δεχόμενος τόν ὕμνον, πτωχεύει ξένως κάτω,

καί Παίδων αίνον δέχεται.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Υμνώ σου τήν φρικτήν, οικονομίαν φόβω, τό Ωσαννά βοώ σοι, εμέ γάρ έρχη σώσαι, ευλογημένε Κύριε.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Τήν κοινήν Ανάστασιν, πρό τού σου Πάθους πιστούμενος, εκ νεκρών ήγειρας τόν Λάζαρον Χριστέ ο Θεός, όθεν καί ημείς ώς οι Παίδες, τά τής νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τώ Νικητή τού θανάτου βοώμεν, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου. (Δίς)

Έτερον Ήχος δ'

Συνταφέντες σοι διά τού Βαπτίσματος, Χριστέ ο Θεός ημών, τής αθανάτου ζωής ηξιώθημεν τή Αναστάσει σου, καί ανυμνούντες κράζομεν, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου. (Απαξ)

Μετά δέ τήν Απόλυσιν, εισερχόμεθα εις τήν Τράπεζαν.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμακόν, καί τό, Μακάριος ανήρ, τό Κάθισμα όλον, εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν τά παρόντα ε' Στιχηρά Ιδιόμελα, δευτερούντες αυτά.

Ήχος πλ. β'

Σήμερον η χάρις τού αγίου Πνεύματος, ημάς συνήγαγε, καί πάντες αίροντες, τόν Σταυρόν σου λέγομεν, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις.

Ο έχων θρόνον ουρανόν, καί υποπόδιον τήν γήν, ο τού Θεού Πατρός Λόγος, καί Υιός συναΐδιος, επί πώλου αλόγου εμετρίασε σήμερα, εν Βηθανία ελθών, όθεν παίδες Εβραίων, κλάδους χερσί κατέχοντες, ευφήμουν φωνή, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, Βασιλεύς τού Ισραήλ.

Δεύτε καί ημείς σήμερα, πάς ο νέος Ισραήλ, η εξ εθνών Εκκλησία, μετά τού Προφήτου Ζαχαρίου εκβοήσωμεν, Χαίρε σφόδρα θύγατερ Σιών, κήρυσσε θύγατερ Ιερουσαλήμ, ότι ιδού ο Βασιλεύς σου, έρχεται σοι πραϋς καί σώζων, καί επιβεβηκώς επί πώλον όνου, υιόν υποζυγίου, εόρταζε τά τών Παίδων, κλάδους χερσί κατέχουσα ευφήμησον, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, Βασιλεύς τού Ισραήλ.

Τήν σεπτήν Ανάστασιν, τήν σήν προτυπούμενος ημίν, ήγειρας θανόντα τή προστάξει σου, τόν άπνουν Λάζαρον, τόν φίλον Αγαθέ, εκ τού μνήματος τεταρταίον οδωδότα, όθεν καί τώ πώλω επέβης συμβολικώς, ώσπερ επ οχήματος φερόμενος, τά έθνη τεκμαιρόμενος Σωτήρ, Όθεν καί τόν αίνόν σοι προσφέρει, ο ηγαπημένος Ισραήλ, εκ στομάτων θηλαζόντων, καί νηπίων ακάκων, καθορώντων σε Χριστέ, εισερχόμενον εις τήν Αγίαν Πόλιν, πρό έξ ημερών τού Πάσχα.

Πρό έξ ημερών τού Πάσχα, ήλθεν Ιησούς εις Βηθανίαν, καί προσήλθον αυτώ οι Μαθηταί αυτου, λέγοντες αυτώ, Κύριε, πού θέλεις, ετοιμάσωμέν σοι φαγείν τό Πάσχα; ο δέ απέστειλεν αυτους, Απέλθετε εις τήν απέναντι κώμην, καί ευρήσετε άνθρωπον, κεράμιον ύδατος βαστάζοντα, ακολουθήσατε αυτώ, καί τώ οικοδεσπότη είπατε, ο Διδάσκαλος λέγει, Πρός σέ ποιώ τό Πάσχα, μετά τών Μαθητών μου.

Δόξα...

Σήμερον η χάρις τού αγίου Πνεύματος, ημάς συνήγαγε, καί πάντες αίροντες τόν Σταυρόν σου λέγομεν, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις.

Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Είσοδος μεγάλη. τό, Φώς ιλαρόν..., καί τό Προκείμενον. Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο, ως τή Κυριακή.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΘ', 1-2, 8-12)

Εκάλεσεν Ιακώβ τούς υιούς αυτού, καί είπεν αυτοίς, Συνάχθητε, ίνα αναγγείλω υμίν, τί απαντήσει υμίν επ' εσχάτων τών ημερών, συνάχθητε, καί ακούσατέ μου, υιοί Ιακώβ, ακούσατε Ισραήλ τού πατρός ημών, Ιούδα, σέ αινέσουσιν οι αδελφοί σου, αι χείρές σου επί νώτου τών εχθρών σου, προσκυνήσουσί σοι οι υιοί τού πατρός σου. Σκύμνος λέοντος Ιούδα, εκ βλαστού, υίέ μου, ανέβης, αναπεσών εκοιμήθη ως λέων, καί ως σκύμνος, τίς εγερεί αυτόν, ουκ εκλείπει άρχων εξ Ιούδα καί ηγούμενος, εκ τών μηρών αυτού, έως άν έλθη, ώ απόκειται, καί αυτός προσδοκία εθνών, δεσμεύων πρός άμπελον τόν πώλον αυτού, καί τή έλικι τόν πώλον τής όνου αυτού, πλυνεί εν οίνω τήν στολήν αυτού, καί εν αίματι σταφυλής τήν περιβολήν αυτού, χαροποιοί οι οφθαλμοί αυτού από οίνου, καί λευκοί οι οδόντες αυτού, ή γάλα.

Προφητείας Σοφονίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Γ', 14-19)

Τάδε λέγει Κύριος, Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών, κήρυσσε, θύγατερ Ιερουσαλήμ, ευφραίνου καί κατατέρπου εξ όλης τής καρδιάς σου, θύγατερ Ιερουσαλήμ, περιείλε Κύριος τά αδικήματά σου, λελύτρωταί σε εκ χειρός εχθρών σου, Βασιλεύς Ισραήλ Κύριος εν μέσω σου, ουκ όψει κακά ουκέτι, Εν τώ καιρώ εκείνω, ερεί Κύριος τή Ιερουσαλήμ, θάρσει, Σιών, μή παρείσθωσαν αι χείρές σου, Κύριος ο Θεός σου εν σοί δυνατός, σώσει σε, επάξει επί σέ ευφροσύνην, καί καινιεί σε εν τή αγαπήσει αυτού, καί ευφρανθήσεται επί σοί εν τέρψει ως εν ημέρα εορτής. Καί συνάξω τούς συντετριμμένους σου, ουαί! τίς έλαβεν επ' αυτήν ονειδισμόν. Ιδού εγώ ποιώ εν σοί ένεκά σου, λέγει Κύριος, εν τώ καιρώ εκείνω, καί σώσω τήν εκπεπιασμένην, καί τήν απωσμένην εισδέξομαι, καί θήσομαι αυτούς εις καύχημα, καί ονομαστούς εν πάση τή γή.

Προφητείας Ζαχαρίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Θ', 9-15)

Τάδε λέγει Κύριος, Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών, κήρυσσε, θύγατερ Ιερουσαλήμ, ιδού ο Βασιλεύς σου έρχεται σοι, δίκαιος καί σώζων αυτός, πραύς καί επιβεβηκώς επί υποζύγιον καί πώλον νέον. Καί εξολοθρεύσει άρματα εξ Εφραΐμ, καί ίππον εξ Ιερουσαλήμ, καί εξολοθρευθήσεται τόξον πολεμικόν, καί πλήθος καί ειρήνη εξ εθνών, καί κατάρξει από υδάτων έως θαλάσσης, καί από ποταμών έως διεκβολών γής. Καί σύ εν αίματι διαθήκης σου εξαπέστειλας τούς δεσμίους σου, εκ λάκκου ουκ έχοντος ύδωρ, καθήσεσθε εν οχυρώμασι δέσμοι τής συναγωγής, καί αντί μιάς ημέρας παροικίας σου, διπλά ανταποδώσω σοι, διότι ενέτεινά σε Ιούδα εμαυτώ τόξον, έπλησα τόν Εφραΐμ, καί εξεγερώ τά τέκνα σου Σιών επί τά τέκνα τών Ελλήνων, καί ψηλαφήσω σε, ως ρομφαίαν μαχητού, καί Κύριος έσται επ αυτούς, καί εξελεύσεται ως αστραπή βολίς αυτού, καί Κύριος ο Θεός παντοκράτωρ εν σάλπιγγι σαλπεί, καί πορεύσεται εν σάλω απειλής αυτού, Κύριος παντοκράτωρ υπερασπιεί αυτούς.

Εις τήν Λιτήν
Στιχηρά Ιδιόμελα

Ἦχος α'

Τό πανάγιον Πνεύμα, τό καί τούς Αποστόλους διδάξαν λαλείν, ετέραις ξέναις γλώσσαις, αυτό τούς παίδας τών Εβραίων, τούς απειροκάκους, προτρέπεται κραυγάζειν, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, Βασιλεύς τού Ισραήλ.

Ο συνάναρχος καί συναίδιος Υιός, καί Λόγος τού Πατρός, επί πώλου αλόγου, ήλθε σήμερον καθεζόμενος, επί τήν πόλιν Ιερουσαλήμ, όν τά Χερουβίμ μετά δέους ατενίσαι ου δύνανται, Παίδες ανευφήμησαν, μετά βαϊών καί κλάδων, τόν αίνον μυστικώς αναμέλποντες, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, τώ ελθόντι σώσαι εκ πλάνης, άπαν τό γένος ημών.

Πρό έξ ημερών τού Πάσχα, η φωνή σου ηκούσθη Κύριε, εις τά, βάθη τού Άδου, όθεν καί τόν Λάζαρον, τετραήμερον ήγειρας, οι δέ παίδες τών Εβραίων έκραζον, Ωσαννά, ο Θεός ημών δόξα σοι.

Ἦχος β'

Εισερχομένου σου Κύριε, εις τήν αγίαν Πόλιν, επί πώλου καθήμενος, έσπευδες ελθείν επί τό Πάθος, ίνα πληρώσης Νόμον καί Προφήτας, οι δέ παίδες τών Εβραίων, τής Αναστάσεως τήν νίκην προμηνύοντες, υπήντων σοι μετά κλάδων, καί βαϊών λέγοντες, Ευλογημένος εί Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Δόξα σοι Χριστέ, τώ εν υψίστοις καθημένω επί τού θρόνου, καί νύν προσδοκωμένω, μετά τού τιμίου σου Σταυρού, διό ευφραίνεται θυγάτηρ Σιών, αγάλλονται τά έθνη τής γής, κλάδους κατέχουσι Παίδες, χιτώνας οι Μαθηταί, καί πάσα η Οικουμένη εδιδάχθη τού βοάν σοι, Ευλογημένος εί Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος γ'

Πρό έξ ημερών, τού γενέσθαι τό Πάσχα, ήλθεν Ιησούς εις Βηθανίαν, ανακαλέσασθαι τόν τεθνεώτα τετραήμερον Λάζαρον, καί προκηρύξει τήν Ανάστασιν, υπήντησαν αυτώ καί αι γυναίκες, Μάρθα καί Μαρία, αδελφαί τού Λαζάρου, αναβοώσαι πρός αυτόν, Κύριε, ει ής ώδε, ουκ άν απέθανεν ημών ο αδελφός, Τότε λέγει πρός αυτάς, ου προείπον υμίν, ο πιστεύων εις εμέ, καν αποθάνη ζήσεται; υποδείξατέ μου, πού τεθήκατε αυτόν, καί εβόα πρός αυτόν, ο κτίστης τών απάντων, Λάζαρε δεύρο έξω.

Καί αι συνήθεις Ευχαί εν τώ Νάρθηκι.

Εις τά Απόστιχα τά παρόντα Ιδιόμελα

Ἦχος πλ. δ'

Χαίρε καί ευφραίνου πόλις Σιών, τέρπου καί αγάλλου η Εκκλησία τού Θεού, ιδού γάρ ο Βασιλεύς σου παραγένονεν εν δικαιοσύνη, επί πώλου καθεζόμενος, υπό Παίδων ανυμνούμενος, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος εί, ο έχων πλήθος οικτιρμών, ελέησον ημάς.

Στίχ. Εκ στόματος νηπίων καί θηλαζόντων κατηρτίσω αίνον.

Ήλθεν ο Σωτήρ σήμερον, επί τήν πόλιν Ιερουσαλήμ, πληρώσαι τήν γραφήν, καί πάντες έλαβον εν ταίς χερσί Βαΐα, τους δέ χιτώνας υπεστρώννουν αυτώ, γινώσκοντες, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών, ώ τά Χερουβίμ βοά απαύστως, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος εί, ο έχων πλήθος οικτιρμών, ελέησον ημάς.

Στίχ. Κύριε ο Κύριος ημών, ώς θαυμαστόν τό Ονομά σου εν πάση τή γή!

Ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, καί υμνούμενος υπό τών Σεραφίμ, επέβης επί πώλου, Δαυϊτικώς Αγαθέ, καί Παίδές σε ανύμνουν θεοπρεπώς, Ιουδαίοι εβλασφήμουν παρανόμως, τό ακάθεκτον τών εθνών, η καθέδρα τού πώλου προετύπου, εξ απιστίας εις πίστιν μεταποιούμενον, Δόξα σοι Χριστέ, ο μόνος ελεήμων καί φιλόανθρωπος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Σήμερον η χάρις τού αγίου Πνεύματος, ημάς συνήγαγε, καί πάντες αίροντες τόν Σταυρόν σου λέγομεν, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις.

Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Απολυτίκιον Ήχος α'

Τήν κοινήν Ανάστασιν, πρό τού σου Πάθους πιστούμενος, εκ νεκρών ήγειρας τόν Λάζαρον Χριστέ ο Θεός, όθεν καί ημείς ως οι Παίδες, τά τής νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τώ Νικητή τού θανάτου βοώμεν, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου. (Δίς)

Έτερον Ήχος δ'

Συνταφέντες σοι διά τού Βαπτίσματος, Χριστέ ο Θεός ημών, τής αθανάτου ζωής ηξιώθημεν τή Αναστάσει σου, καί ανυμνούντες κράζομεν, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου. (Άπαξ)

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ο Εξάψαλμος, τό, Θεός Κύριος, καί τά εις τόν Εσπερινόν ανωτέρω Απολυτίκια.

Μετά δέ τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Μετά κλάδων νοητώς, κεκαθαρμένοι τάς ψυχάς, ως οι Παίδες τόν Χριστόν, ανευφημήσωμεν πιστώς, μεγαλοφώνως κραυγάζοντες τώ Δεσπότη, Ευλογημένος εί Σωτήρ, ο εις τόν Κόσμον ελθών, τού σώσαι τόν Αδάμ, εκ τής αρχαίας αράς, πνευματικώς γενόμενος φιλόανθρωπε, νέος Αδάμ ως ευδόκησας, ο πάντα Λόγε, πρός τό συμφέρον, οικονομήσας δόξα σοι.

Έτερον Κάθισμα

Ήχος δ' Επεφάνης σήμεραν

Τεταρταίον Λάζαρον, εκ τού μνημείου, αναστήσας Κύριε, πάντας εδίδαξας βοάν, μετά βαΐων καί κλάδων σοι, Ευλογημένος εί ο ερχόμενος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Επί φίλω σου Χριστέ, δάκρυα ράινεις μυστικώς, καί εγείρεις εκ νεκρών, Λάζαρον κείμενον θνητόν, εν ώ συμπάθειαν έδειξας φιλανθρώπως, μαθόντα δέ τήν σήν, παρουσίαν Σωτήρ, τά πλήθη τών βρεφών, εξήλθον σήμεραν, εν ταίς χερσί κατέχοντα Βαΐα, τό Ωσαννά σοι κραυγάζοντα, Ευλογημένος εί, ότι τόν Κόσμον, εις τό σώσαι ελήλυθας.

Ἔτερον ἦχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Αινέσατε συμφώνως, οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη, ὁ γὰρ Βασιλεὺς τῶν Ἀγγέλων, ἐπέβη νῦν τῷ πῶλῳ, καὶ ἔρχεται θέλων ἐν Σταυρῷ, πατάξει τοὺς ἐχθροὺς ὡς δυνατὸς, διὰ τοῦτο καὶ οἱ Παῖδες, μετὰ Βαΐων, κράζουσι τὸν ὕμνον, Δόξα σοι τῷ ἐλθόντι Νικητῇ, δόξα σοι τῷ Σωτήρι Χριστῷ, δόξα σοι τῷ εὐλογημένῳ, μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον

Κάθισμα ἦχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικῶς

Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καὶ ἐπὶ πῶλῳ, επικαθίσας δι' ἡμᾶς, καὶ πρὸς τὸ Πάθος, τὸ ἐκούσιον φθάσας, σήμερον ἀκούει, τῶν Παίδων, ἀναβώντων τὸ Ὠσαννά, τῶν ὄχλων, ἀναφωνούντων Ἰησοῦ, σπεύσον σῶσαι οὓς ἐπλάσας, εὐλογημένε Ἰησοῦ, εἰς τοῦτο γὰρ ἐλήλυθας, ὅπως γνῶμεν τὴν δόξαν σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Πάλιν τὸ αὐτό

Ἀνάγνωσιν δέ, ποιούμεν τῶν εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην, περὶ τῆς ἑορτῆς Λόγων ξε' καὶ ξς'.

Εἶτα τὸ α', Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' ἦχου.

Ἐκ νεότητός μου, πολλὰ πολεμῆί με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου. (Δίς)

Οἱ μισούντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἐσέσθε ἀπεξηραμμένοι. (Δίς)

Δόξα...

Ἄγιω Πνεύματι, πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει, υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ Τριαδικῇ μονάδι, ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν...

Ἄγιω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἀπασαν τὴν Κτίσιν, πρὸς ζωογονίαν.

Προκείμενον ἦχος δ'

Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον.
Στίχ. Κύριε ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμαστόν τὸ ὄνομά σου ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Καὶ μετὰ τὸ, Πάσα πνοή... τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαίου.
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ἤγγισεν ὁ Ἰησοῦς...

Ἀνάστασιν Χριστοῦ, οὐ λέγομεν, ἀλλ' εὐθύς μετὰ τὸν Ν', ψάλλομεν τὰ παρόντα.

Δόξα... ἦχος β'

Σήμερον ὁ Χριστὸς, εἰσέρχεται ἐν πόλει Βηθανία ἐν πῶλῳ καθήμενος, τὴν ἀλογίαν λύων, τῶν ἐθνῶν τὴν κάκιστον, πάλαι κεχερωμένην.

Καὶ νῦν... Πάλιν τὸ αὐτό

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Ήχος πλ. β'

Σήμερον η χάρις τού αγίου Πνεύματος, ημάς συνήγαγε, καί πάντες αίροντες τόν Σταυρόν σου λέγομεν, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις.

Ενώ δέ ασπάζονται οι Αδελφοί τό Ευαγγέλιον, διανέμει ο Ηγούμενος τά Βαΐα.

Είτα ψάλλομεν τόν Κανόνα, τούς Ειρμούς ανά β', τά δέ Τροπάρια ανά δ' ή ανά ς', ότε εισί δύο, καί αύθις έσχατον, Καταβασίαι, οι αυτοί Ειρμοί, υπ αμφοτέρων τών Χορών.

Ο Κανών ού η Ακροστιχίς

Ωσαννά Χριστός, ευλογημένος Θεός.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού.

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Ωφθησαν, αι πηγαί τής αβύσσου, νοτίδος άμοιροι, καί ανεκαλύφθη θαλάσσης, κυμαινούσης τά θεμέλια, τή καταιγίδι νεύματι, ταύτης γάρ επετίμησας, περιούσιον λαόν δέ έσωσας, ά δοντα, επινίκιον υμνον σοι Κύριε».

Στόματος, εκ νηπίων ακάκων, καί θηλαζόντων αίνον, τών σών οικετών κατηρτίσω, καταλύσαι τόν αντίπαλον, καί εκδικήσαι πάθει Σταυρού, τήν πτώσιν τού πάλαι Αδάμ, διά ξύλου αναστήσαι τούτον δέ, άδοντα, επινίκιον ύμνον σοι Κύριε.

Αίνεσιν, Εκκλησία Οσίων, τώ ενοικούντι Σιών, σοί Χριστέ προσφέρει, εν σοί δέ Ισραήλ, τώ ποιητή αυτού, χαίρει, καί όρη έθνη αντίτυπα λιθοκάρδια, εκ προσώπου σου ηγαλλιάσαντο, άδοντα, επινίκιον ύμνον σοι Κύριε.

Καταβασία

Ωφθησαν, αι πηγαί τής αβύσσου, νοτίδος άμοιροι, καί ανεκαλύφθη θαλάσσης, κυμαινούσης τά θεμέλια, τή καταιγίδι νεύματι, ταύτης γάρ επετίμησας, περιούσιον λαόν δέ έσωσας, ά δοντα, επινίκιον υμνον σοι Κύριε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Νάουσαν ακρότομον, προστάγματι σώ, στερεάν εθήλασε πέτραν, Ισραηλίτης λαός, η δέ πέτρα σύ Χριστέ, υπάρχεις καί ζωή, εν ώ εστερεώθη η Εκκλησία κράζουσα, Ωσαννά, ευλογημένος εί ο ερχόμενος».

Νεκρόν τετραήμερον, προστάγματι σώ, εκ νεκάδων σύντρομος, Άδης αφήκε Λάζαρον, η ανάστασις Χριστέ, σύ γάρ καί ζωή, έν ώ εστερεώθη, η Εκκλησία κράζουσα, Ωσαννά, ευλογημένος εί ο ερχόμενος.

Άσατε λαοί, θεοπρεπώς εν Σιών, καί ευχήν απόδοτε, Χριστώ εν Ιερουσαλήμ, αυτός έρχεται εν δόξη μετά κυριείας, εν ώ εστερεώθη, η Εκκλησία κράζουσα, Ωσαννά, ευλογημένος εί ο ερχόμενος.

Καταβασία

Νάουσαν ακρότομον, προστάγματι σώ, στερεάν εθήλασε πέτραν, Ισραηλίτης λαός, η δέ πέτρα σύ Χριστέ, υπάρχεις καί ζωή, εν ώ εστερεώθη η Εκκλησία κράζουσα, Ωσαννά, ευλογημένος εί ο ερχόμενος.

Η Υπακοή Ήχος πλ. β'

Μετά κλάδων υμνήσαντες πρότερον, μετά ξύλων συνέλαβον ύστερον, οι αγνώμονες Χριστόν, Ιουδαίοι τόν Θεόν, ημεῖς δέ πίστει αμεταθέτω, αεί τιμώντες ὡς ευεργέτην, διαπαντός βοήσωμεν αὐτώ, Ευλογημένος εἶ ο ερχόμενος, τόν Αδάμ ανακαλέσασθαι.

Εἶτα αναγινώσκομεν τόν Λόγον τοῦ κυρίου Ανδρέου Κρήτης.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

«Χριστός ο ερχόμενος εμφανώς Θεός ημῶν, ἤξει καί ου χρονιεῖ, ἐξ ὅρους κατασκίου δασέος, Κόρης τικτούσης απειράνδρου, Προφήτης πάλαι φησί, Διό πάντες βοώμεν, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Ρηξάτω ευφροσύνην κραταιάν ἐπ' ἔλεον, ὄρη καί πάντες βουνοί, καί ξύλα τοῦ δρυμοῦ επικροτησάτω, Χριστόν αινεῖτε ἔθνη, καί τούτω πάντες λαοί, ἐπαι νούντες βοάτε, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰσχύν ο βασιλεύων τῶν αἰώνων Κύριος, ἐνδεδυμένος ἤξει, τῆς τούτου ωραιότητός τε καί δόξης, ἀσύγκριτος ὑπάρχει ευπρέπεια ἐν Σιών, Διό πάντες βοώμεν, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Σπιθαμή ο μετρήσας ουρανόν, δρακί δέ γῆν, Κύριος πάρεστι, Σιών γάρ ἐξελέξατο, ἐν αὐτῇ δέ οικεῖν καί βασιλεύειν, ἠρετίσατο λαῶν, τῶν ἐν πίστει βοώντων, Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Καταβασία

Χριστός ο ερχόμενος εμφανώς Θεός ημῶν, ἤξει καί ου χρονιεῖ, ἐξ ὅρους κατασκίου δασέος, Κόρης τικτούσης απειράνδρου, Προφήτης πάλαι φησί, Διό πάντες βοώμεν, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

«Τήν Σιών ἐπ' ὅρους ἀνάβηθι, ο ευαγγελιζόμενος, καί τήν Ἱερουσαλήμ, ο κηρύσσων ἐν ἰσχύϊ ὕψωσον φωνήν, Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περί σου, ἡ Πόλις τοῦ Θεοῦ, εἰρήνη ἐπὶ τόν Ἰσραήλ, καί σωτήριον ἔθνεσιν».

Ὁ ἐν τοῖς υψίστοις καθήμενος, ἐπὶ τῶν Χερουβίμ Θεός, καί εφορῶν ταπεινά, αὐτός ἔρχεται, ἐν δόξῃ μετά κυριείας, καί πληρωθήσεται τά πάντα, θεϊκῆς αινέσεως αὐτοῦ, εἰρήνη ἐπὶ τόν Ἰσραήλ, καί σωτήριον ἔθνεσιν.

Σιών Θεοῦ ὄρος τό ἅγιον, καί Ἱερουσαλήμ κύκλω τούς οφθαλμούς σου ἄρον, καί ἴδε συνηγμένα τέκνα σου ἐν σοί, ἰδοῦ γάρ ἠκάσι μακρόθεν, προσκυνῆσαι τῷ Βασιλεῖ σου, εἰρήνη ἐπὶ τόν Ἰσραήλ, καί σωτήριον ἔθνεσιν.

Καταβασία

Τήν Σιών ἐπ' ὅρους ἀνάβηθι, ο ευαγγελιζόμενος, καί τήν Ἱερουσαλήμ, ο κηρύσσων ἐν ἰσχύϊ ὕψωσον φωνήν, Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περί σου, ἡ Πόλις τοῦ Θεοῦ, εἰρήνη ἐπὶ τόν Ἰσραήλ, καί σωτήριον ἔθνεσιν.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

«Εβόησαν, ἐν ευφροσύνῃ Δικαίων τά πνεύματα, Νύν τῷ Κόσμῳ, διαθήκη καινῇ διατίθεται, καί ραντίσματοι, καινουργείσθω λαός θείου Αἵματος».

Υπόδεξαι, Ἰσραήλ τοῦ Θεοῦ τό βασίλειον, καί ο βαίνων ἐν τῷ σκότει, τό φῶς θεασάσθω μέγα, καί ραντίσματοι, καινουργείσθω λαός θείου Αἵματος.

Λελυμένους, σοῦς δεσμίους Σιών εξαπόστειλον, καί ἐκ λάκκου, ἀγνωσίας ἀνύδρου

εξάγαγε, καί ραντίσματοι, και νουργείσθω λαός θείου Αίματος.

Καταβασία

Εβόησαν, εν ευφροσύνη Δικαίων τά πνεύματα, Νύν τώ Κόσμω, διαθήκη καινή διατίθεται, καί ραντίσματοι, καινουργείσθω λαός θείου Αίματος.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ήχος πλ. β'

Τώ θρόνω εν ουρανώ, τώ πώλω επί τής γής, εποχούμενος Χριστέ ο Θεός, τών Αγγέλων τήν αίνεσιν, καί τών Παίδων ανύμνησιν προσεδέξω βοώντων σοι, Ευλογημένος εί ο ερχόμενος, τόν Αδάμ ανακαλέσασθαι.

Ο Οίκος

Επειδή Άδην έδησας αθάνατε, καί θάνατον ενέκρωσας, καί Κόσμον ανέστησας, βαΐοις τά νήπια ανευφήμουν σε Χριστέ, ως νικητήν κραυγάζοντά σοι σήμερον, Ωσαννά τώ Υιώ Δαυίδ, ουκέτι γάρ φησι, σφαγήσονται βρέφη διά τό βρέφος Μαριάμ, αλλ' υπέρ πάντων νηπίων καί πρεσβυτών, μόνος σταυρούσαι, ουκέτι καθ' ημών χωρήσει τό ξίφος, η σή γάρ πλευρά νυγήσεται λόγχη, όθεν αγαλλόμενοι φαμέν, Ευλογημένος εί ο ερχόμενος, τόν Αδάμ ανακαλέσασθαι.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή τών Βαΐων, τήν λαμπράν καί ένδοξον πανήγυριν τής εις Ιερουσαλήμ εισόδου τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού εορτάζομεν.

Στίχοι

- Πώλω καθίσας, ο λόγω τείνας πόλον,
- Βροτούς εκζητεί λύσαι τής αλογίας.

Τή αφάτω σου ευσπλαγχνία, Χριστέ ο Θεός ημών, νικητάς ημάς τών παραλόγων παθών ποιήσον, καί τήν σήν εναργή κατά θανάτου νίκην, τήν φαιδράν σου καί ζωηφόρον Ανάστασιν ιδείν καταξίωσον, καί ελέησον ημάς.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οίς αδικώς δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί».

Γονυπετούντες οι λαοί, καί σύν Μαθηταίς γεγηθότες, μετά βαΐων Ωσαννά, τώ Υιώ Δαυίδ έκραζον, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Η απειρόκακος πληθύς, έτι νηπιάζουσα φύσις, θεοπρεπώς σε Βασιλεύ, Ισραήλ καί Αγγέλων ανύμνησεν, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Μετά βαΐων σε Χριστέ, κλάδοις επεκρότει τά πλήθη, ευλογημένος ο ελθών, Βασιλεύς τών αιώνων, εβόα τε, Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Καταβασία

Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οίς αδικώς δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ, πανηγυρίσατε οι αγαπώντες Σιών, ο βασιλεύων γάρ εις τούς αιώνας, Κύριος τών Δυνάμεων ήλθεν, ευλαβείσθω πάσα η γή, εκ προσώπου αυτού, καί βοάτω, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον».

Νέον πώλον επιβεβηκώς, ο Βασιλεύς σου Σιών, επέστη Χριστός, τήν γάρ αλόγιστον,

ειδώλων πλάνην λύσαι, καί τήν ακάθεκτον ορμήν αναστείλαι, πάντων εθνών παραγέγονεν, εις τό μέλπειν, Πάντα τά έργα υμνεΐτε τόν Κύριον.

Ο Θεός σου, χαΐρε Σιών σφόδρα, εβασίλευσεν εις τούς αιώνας Χριστός, ούτος ώς γέγραπται πραϋς, καί σώζων, δίκαιος λυτρωτής ημών ήλθεν, επί πώλου, ίππειον θράσος ολέσων εχθρών, μή βοώντων, Πάντα τά έργα υμνεΐτε τόν Κύριον.

Σπανίζεται θείων περιβόλων, τό παράνομον συνέδριον απειθών, τόν προσευχής Θεού επει περ οίκον, σπήλαιον απειργάσατο ληστών, εκ καρδίας τόν Λυτρωτήν απωσάμενον, ώ βοώμεν, Πάντα τά έργα υμνεΐτε τόν Κύριον.

Καταβασία

Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ, πανηγυρίσατε οι αγαπώντες Σιών, ο βασιλεύων γάρ εις τούς αιώνας, Κύριος τών Δυνάμεων ήλθεν, ευλαβείσθω πάσα η γή, εκ προσώπου αυτού, καί βοάτω, Πάντα τά έργα υμνεΐτε τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεός Κύριος, καί επέφανεν ημίν, συστήσασθε εορτήν, καί αγαλλόμενοι, δεύτε μεγαλύνωμεν Χριστόν, μετά βαΐων καί κλάδων, ύμνοις κραυγάζοντες, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Σωτήρος ημών».

Έθνη ίνα τί εφρυάξατε; Γραφείς, καί Ιερείς, τί κενά εμελετήσατε; Τίς ούτος ειπόντες, ώ Παΐδες μετά βαΐων καί κλάδων, ύμνοις κραυγάζουσιν, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Σωτήρος ημών.

Ούτος ο Θεός, ώ παρόμοιος ουδείς, δικαίαν πάσαν οδόν εξευρών, δέδωκε τώ ηγαπημένω Ισραήλ, μετά δέ ταύτα, ανθρώποις συναναστράφη οφθείς, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Σωτήρος ημών.

Σκάνδαλα τρίβου, τί εχόμενα ημίν, τιθέατε απειθείς; πόδες οξείς υμών, αίμα διεκχέαι Δεσπότου, αλλ' αναστήσεται πάντων, σώσαι τούς κράζοντας, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Σωτήρος ημών.

Καταβασία

Θεός Κύριος, καί επέφανεν ημίν, συστήσασθε εορτήν, καί αγαλλόμενοι, δεύτε μεγαλύνωμεν Χριστόν, μετά βαΐων καί κλάδων, ύμνοις κραυγάζοντες, Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου, Σωτήρος ημών.

Εξαποστειλάριον

- Άγιος Κύριος ο Θεός ημών,
- Άγιος Κύριος ο Θεός ημών,
- Άγιος Κύριος ο Θεός ημών.

Ψαλλόμενον τό αυτό καί μόνον, καί εκ γ'.

Τού Κυρίου δεηθώμεν.

Κύριε, ο Θεός ημών, ο καθήμενος επί τών Χερουβεΐμ, ο εξεγείρας τήν δυναστείαν, καί αποστείλας τόν μονογενή σου Υϊόν, τόν Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, ίνα σώση τόν κόσμον διά τού Σταυρού, τής Ταφής καί τής Αναστάσεως αυτού, ού παραγενομένου εν Ιερουσαλήμ επί τό εκούσιον Πάθος, ο λαός, ο καθήμενος εν σκότει καί σκιά θανάτου, λαβόντες τά τής νίκης σύμβολα, τούς κλάδους τών δένδρων, καί τά βαΐα τών φοινίκων, τήν Ανάστασιν προεμήνυσαν. Αυτός, Δέσποτα, καί ημάς, τούς κατά μίμησιν εκείνων, τή προεορτίω ταύτη ημέρα Βαΐα καί κλάδους δένδρων εν χερσί φέροντας, διατήρησον, καί ώς εκείνοι οι όχλοι καί οι Παΐδες, τό Ωσαννά σοι προσφέροντας,

διαφύλαξον, όπως εν ύμνοις και ωδαίς πνευματικαίς καταξιωθώμεν τής ζωοποιού και τριημέρου Αναστάσεως, εν Χριστώ Ιησού τώ Κυρίω ημών, μεθ' ού ευλογητός εί, σύν τώ παναγίω και αγαθώ και ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν και αεί, και εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Ιστώμεν Στίχους ς', και ψάλλομεν τά επόμενα Στιχηρά, δευτερούντες τά πρώτα δύο.

Στιχηρά Ιδιόμελα

Ήχος δ'

Ο πλείστος όχλος Κύριε, εστρώννουν εν τή Οδώ τά ιμάτια αυτών, άλλοι δέ έκοπτον κλάδους, από τών δένδρων και εβάσταζον, οι προάγοντες δέ και οι ακολουθούντες, έκραζον λέγοντες, Ωσαννά τώ Υιώ Δαυϊδ, ευλογημένος εί ο ελθών, και páλιν ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου. (Δίς)

Μέλλοντός σου εισιέναι, εις τήν αγίαν Πόλιν Κύριε, τά κλάδη τών φυτών οι λαοί εβάσταζον, σέ μνούντες τόν τών όλων Δεσπότην, ορώντές σε επί πώλου καθήμενον, ως επί τών Χερουβίμ εθεώρουν, και διά τούτο ούτως εβων, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος εί ο ελθών, και páλιν ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου. (Δίς)

Εξέλθετε έθνη, εξέλθετε και λαοί, και θεάσασθε σήμερα, τόν Βασιλέα τών ουρανών, ως επί θρόνου υψηλού, επί πώλου ευτελούς, τήν Ιερουσαλήμ προσεπιβαίνοντα, γενεά Ιουδαίων, άπιστε και μοιχαλίσ, δέυρο, θέασαι, όν είδεν Ησαΐας εν σαρκί δι' ημάς παραγενόμενον, πώς νυμφεύεται ως σώφρονα, τήν νέαν Σιών, και αποβάλλεται τήν κατάκριτον συναγωγήν, ως εν αφθάρτω δέ γάμω και αμιάντω, αμιάντοι συνέδραμον ευφημούντες, οι απειρόκακοι Παίδες, μεθ' ών υμνούντες βοήσωμεν, ύμνον τόν Αγγελικόν. Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, τώ έχοντι τό μέγα έλεος.

Τήν κοινήν Ανάστασιν, πρό τού εκουσίου Πάθους σου, εις πίστωσησιν πάντων, προενδειξάμενος, Χριστέ ο Θεός, τόν μέν Λάζαρον εν Βηθανία, τή κραταιά δυνάμει σου, τετραήμερον νεκρόν ανέστησας, και τυφλοίς δέ τό βλέπειν, ως φωτοδότης εδωρήσω Σωτήρ, και εις τήν πόλιν τήν αγίαν, μετά τών σών Μαθητών εισήλθες, καθήμενος επί πώλου όνου, τά τών Προφητών εκπληρών κηρύγματα, ως επί τών Χερουβίμ εποχούμενος, και παιδες Εβραίων μετά κλάδων και βαϊων προϋπήντουν σοι, Διό και ημείς, κλάδους ελαιών βαστάζοντες και βαϊα, ευχαρίστως σοι βοώμεν, Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου.

Δόξα... Και νύν...

Ήχος πλ. β'

Πρό έξ ημερών τού Πάσχα, ήλθεν Ιησούς εις Βηθανίαν, και προσήλθον αυτώ οι Μαθηταί αυτού, λέγοντες αυτώ, Κύριε, πού θέλεις, ετοιμάσωμέν σοι φαγείν τό Πάσχα; ο δέ απέστειλεν αυτούς, Απέλθετε εις τήν απέναντι κώμην, και ευρήσετε άνθρωπον, κεράμιον ύδατος βαστάζοντα, ακολουθήσατε αυτώ, και τώ οικοδεσπότη είπατε, ο Διδάσκαλος λέγει, Πρός σέ ποιώ τό Πάσχα, μετά τών Μαθητών μου.

Δοξολογία μεγάλη, και Απόλυσις

Η δέ Λιτή γίνεται έξω τού Μοναστηρίου, και η Κατήχησις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ψάλλομεν τά παρόντα Αντίφωνα

Αντίφωνον α' Ἦχος β'.

Στίχ. Ἡ γάπησα, ὅτι εἰσακούσεται Κύριος τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Περιέσχον με ωδίνες θανάτου, κίνδυνοι Ἄδου εύροσάν με.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Θλίψιν καί οδύνην εύρον, καί τό ὄνομα Κυρίου επεκαλεσάμην.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ευαρεστήσω ενώπιον Κυρίου εν χώρα ζώντων.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον β' Ἦχος ο αὐτός

Στίχ. Επίστευσα, διό ελάλησα. ἐγώ δέ εταπεινώθην σφόδρα.
Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο επί πώλου ὄνου καθεσθεῖς, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Τί ανταποδώσω τῷ Κυρίῳ περί πάντων, ὧν ανταπέδωκέ μοι;
Σώσον ημάς, Υιέ Θεού...

Στίχ. Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό ὄνομα Κυρίου επικαλέσομαι.
Σώσον ημάς, Υιέ Θεού...

Στίχ. Τάς ευχάς μου τῷ Κυρίῳ αποδώσω ἐναντίον παντός τού λαοῦ αὐτοῦ.
Σώσον ημάς, Υιέ Θεού...

Δόξα... Καί νύν...

Ὁ Μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεοῦ...

Αντίφωνον γ' Ἦχος α'

Στίχ. Εξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τόν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τήν κοινήν Ανάστασιν, πρό τού σου Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἠγειρας τόν
Λάζαρον Χριστέ ο Θεός, ὅθεν καί ημεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τά τῆς νίκης σύμβολα φέροντες,
σοί τῷ Νικητῇ τού θανάτου βοῶμεν, Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, ευλογημένος ο
ερχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἰσραήλ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τόν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ.
Τήν κοινήν Ανάστασιν...

Στίχ. Εἰπάτω δὴ οἶκος Ἀαρῶν, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τόν αἰῶνα τό ἔλεος αὐτοῦ.
Τήν κοινήν Ανάστασιν...

Στίχ. Εἰπάτωσαν δὴ πάντες οἱ φοβούμενοι τόν Κύριον, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τόν αἰῶνα
τό ἔλεος
αὐτοῦ.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν...

Εἰσοδικόν

Ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν. Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Εἶτα τό Ἀπολυτίκιον. Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, πρό τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἠγειρας τόν Λάζαρον Χριστέ ὁ Θεός, ὅθεν καί ἡμεῖς ὡς οἱ Παῖδες, τά τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, σοί τῷ Νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν, Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα... Ἦχος δ'

Συνταφέντες σοι διὰ τοῦ Βαπτίσματος, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τῆς αθανάτου ζωῆς ἠξιώθημεν τῇ Ἀναστάσει σου, καί ἀνυμνοῦντες κράζομεν, Ὡσαννά ἐν τοῖς υψίστοις, ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Καί νῦν... Τό Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β'

Τῷ θρόνῳ ἐν οὐρανῷ, τῷ πῶλῳ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐποχούμενος Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Ἀγγέλων τὴν αἴνεσιν, καί τῶν Παίδων ἀνύμνησιν προσεδέξω βοῶντων σοι, Ευλογημένος εἶ ὁ ἐρχόμενος, τόν Ἀδάμ ἀνακαλέσασθαι.

Ὁ Απόστολος

Προκείμενον Ἦχος δ'

Ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. Εξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός.

Πρὸς Φιλιπησίους Ἐπιστολῆς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Δ', 4-9)

Ἀδελφοί, χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε, πάλιν ἐρῶ, χαίρετε. Τό ἐπιεικές ὑμῶν, γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις. ὁ Κύριος ἐγγύς. Μηδὲν μεριμνάτε. ἀλλ' ἐν παντί τῇ προσευχῇ καί τῇ δεήσει, μετὰ ευχαριστίας τά αἰτήματα ὑμῶν γνωρίζεσθε πρὸς τόν Θεόν, καί ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν, καί τά νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τό λοιπόν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ καί εἴ τις ἐπαινος, ταῦτα λογιζέσθε, ἅ καί ἐμάθετε, καί παρελάβετε, καί ἠκούσατε, καί εἶδετε ἐν ἐμοί, ταῦτα πράσσετε, καί ὁ Θεός τῆς εἰρήνης, ἔσται μεθ' ὑμῶν.

Ἀλληλουῖα Ἦχος α'

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.
Στίχ. Εἶδοσαν πάντα τά πέρατα τῆς γῆς.

Εὐαγγέλιον Κατὰ Ἰωάννην

Πρὸ ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς...

Καί καθ' ἑξῆς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου.

Κοινωνικόν

Ευλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ἀλληλουῖα.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΙΚΟΝ

Μετά τόν Προοιμακόν εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς', καί
ψάλλομεν τά επόμενα, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ἦχος πλ. δ'

Χαίρε καί ευφραίνου πόλις Σιών, τέρπου καί αγάλλου η Εκκλησία τού Θεού. Ιδού γάρ ο
Βασιλεύς σου παραγέγονεν εν δικαιοσύνη, επί πώλου καθεζόμενος, υπό Παίδων
ανυμνούμενος. Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος εἶ, ο ἔχων πλήθος οικτιρμών,
ελέησον ημάς. (Δίς)

Ἦλθεν ο Σωτήρ σήμερον, επί τήν πόλιν Ιερουσαλήμ, πληρώσαι τήν γραφήν, καί πάντες
έλαβον εν ταίς χερσί βαΐα, τούς δέ χιτώνας υπεστρώννουν αυτώ, γινώσκοντες, ότι
αυτός εστιν ο Θεός ημών, ώ τά Χερουβίμ βοά απαύστως. Ωσαννά εν τοίς υψίστοις,
ευλογημένος εἶ, ο ἔχων πλήθος οικτιρμών, ελέησον ημάς. (Δίς)

Ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, καί υμνούμενος υπό τών Σεραφίμ, επέβης επί πώλου,
Δαυϊτικώς Αγαθέ, καί Παίδές σε ανύμνουν θεοπρεπώς. Ιουδαίοι εβλασφήμουν
παρανόμως, τό ακάθεκτον τών εθνών, η καθέδρα τού πώλου προετύπου, εξ απιστίας
εις πίστιν μεταποιούμενον. Δόξα σοι Χριστέ, ο μόνος ελεήμων, καί φιλόανθρωπος. (Δίς)

Δόξα...

Χαίρε καί ευφραίνου πόλις Σιών, τέρπου καί αγάλλου η Εκκλησία τού Θεού. Ιδού γάρ ο
Βασιλεύς σου παραγέγονεν εν δικαιοσύνη, επί πώλου καθεζόμενος, υπό Παίδων
ανυμνούμενος. Ωσαννά εν τοίς υψίστοις, ευλογημένος εἶ, ο ἔχων πλήθος οικτιρμών,
ελέησον ημάς.

Καί νύν...

Ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, καί υμνούμενος υπό τών Σεραφίμ, επέβης επί πώλου,
Δαυϊτικώς Αγαθέ, καί Παίδές σε ανύμνουν θεοπρεπώς. Ιουδαίοι εβλασφήμουν
παρανόμως, τό ακάθεκτον τών εθνών, η καθέδρα τού πώλου προετύπου, εξ απιστίας
εις πίστιν μεταποιούμενον. Δόξα σοι Χριστέ, ο μόνος ελεήμων, καί φιλόανθρωπος.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Ιδού δή ευλογείτε τόν Κύριον, πάντες οι δούλοι, Κυρίου.
Στίχ. Οι εστώτες εν οίκω Κυρίου.

Εις τά Απόστιχα
Ιδιόμελα Ἦχος β'

Εκ βαΐων καί κλάδων, ως εκ θείας Εορτής εις θείαν μεταβάντες Εορτήν, πρός
σεβασμίαν τών Χριστού Παθημάτων, πιστοί συνδράμωμεν, τελετήν σωτήριον, καί
τούτον υπέρ ημών, πάθος υφιστάμενον, κατοπτεύσωμεν εκούσιον, αυτώ δέ τόν ύμνον,
ευχαριστούντες αναμέλψωμεν, αρμόδιον ανακράζοντες. Η τής ευσπλαγχνίας πηγή, καί
τής σωτηρίας λιμήν, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Άσατε τώ Κυρίω άσμα καινόν.

Ἦχος γ'

Φοβερόν τό εμπεισείν, εις χείρας Θεού ζώντος, ούτος Κριτής εστιν, ενθυμήσεων καί
εννοιών καρδιάς, μηδείς εισέλθη πειράζων, τήν πίστιν τήν αμώμητον, αλλ' εν
πραότητι καί φόβω, Χριστώ προσέλθωμεν, ίνα λάβωμεν έλεον, καί χάριν εύρωμεν, εις
εύκαιρον βοήθειαν.

Στίχ. Είδοσαν πάντα τά πέρατα τής γής τό σωτήριον τού Θεού ημών.

Ἦχος βαρύς

Συναγωγή πονηρά καί μοιχαλίσ, ἡ τῷ ἰδίῳ ἀνδρί, μή φυλάξασα πίστιν, τί κατέχεις διαθήκην, ἢς οὐκ ἦς κληρονόμος; τί καυχᾶσαι ἐν Πατρὶ, τὸν Υἱὸν ἀθετήσασα; τοὺς Προφήτας οὐκ ἐδέξω, τὸν Υἱὸν καταγγείλαντας; κἂν τὰ ἴδια τέκνα αἰσχύνθητι, οὕτω βιώντα. Ὡσαννά τῷ Υἱῷ Δαυΐδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Δόξα...

Ἐκ βαΐων καί κλάδων, ὡς ἐκ θείας Ἑορτῆς εἰς θείαν μεταβάντες Ἑορτήν, πρὸς σεβασμίαν τῶν Χριστοῦ Παθημάτων, πιστοὶ συνδράμωμεν, τελετὴν σωτήριον, καί τούτον ὑπὲρ ἡμῶν, πάθος υφιστάμενον, κατοπτεύσωμεν ἐκούσιον, αὐτῷ δὲ τὸν ὕμνον, εὐχαριστοῦντες ἀναμέλψωμεν, ἀρμόδιον ἀνακράζοντες. Ἡ τῆς εὐσπλαγχνίας πηγὴ, καί τῆς σωτηρίας λιμὴν, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν...

Φοβερόν τό ἐμπεσεῖν, εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος, οὗτος Κριτής ἐστιν, ἐνθυμήσεων καί ἐννοιῶν καρδίας, μηδεὶς εἰσέλθῃ πειράζων, τὴν πίστιν τὴν ἀμώμητον, ἀλλ' ἐν πραότητι καί φόβῳ, Χριστῷ προσέλθωμεν, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καί χάριν εὐρύωμεν, εἰς εὐκαίρον βοήθειαν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, εὐλοημένη σύ ἐν γυναιξί, καί εὐλοημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτήρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ψάλλομεν τό ἐπόμενον Τριώδιον. Ποίημα τοῦ κυρίου Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. δ'

Τῷ συντρίψαντι

Ἰωσήφ τὴν σωφροσύνην, μιμησώμεθα πιστοὶ, γινώμεν τὸν τιμήσαντα, τὴν τῶν ἀνθρώπων λογικὴν οὐσίαν, πάσῃ φυλακῇ πολιτευσάμενοι, δι' ἀρετῆς πρακτικῆς.

Τῶν καλῶν ἡ ἀπραξία, ὠμοιώθη τῇ συκῇ, ταύτην οὖν ἐκκλίνωμεν, μή ξηρανθῶμεν ὡς ἐκεῖνη τότε, τὴν συναγωγὴν φύλλοις πυκάζουσαν, προὔπογράφουσα.

Τὴν εἰκόνα τοῦ Δεσπότη, υπογράφων Ἰωσήφ, λάκκῳ κατατίθεται, ἀπεμπολεῖται ὑπὸ τῶν συγγόνων, πάντα υπομένει ὁ αοίδιμος, εἰς τύπον ὄντως Χριστοῦ.

Τῆς συκῆς τὴν ἀκαρπίαν, ἐκφυγόντες ἀδελφοί, γινώμεν τό υπόδειγμα, μή ξηρανθῶμεν ὡς ἐκεῖνη τότε, ὅτε ἐπανάγων ὁ φιλόανθρωπος, ἤλθε πεινῶν ἐπ' αὐτήν.

Ἰησοῦς ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, ἐπειγόμενος παθεῖν, θέλων συνανέρχεται, τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐπὶ τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ, πρὸς τό ἐκούσιον, Πάθος, ὃ ἤλθε παθεῖν.

Κολληθέντες τῷ Κυρίῳ, πάντα σπεύδοντι παθεῖν, ἔτοιμοι γενώμεθα, πρὸς ἐμπαιγμόν, πρὸς ἐμπτυσμούς, πρὸς χλεύην, ὅπως τοῖς ἀχράντοις αὐτοῦ Πάθεσι, συνδοξασθῶμεν πιστοί.

Πάθη πάθεισιν ἰάται, ὁ παθῶν ὑπὲρ ἡμῶν, ἔλων γὰρ προσίεται, τὴ καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπίνῃ οὐσίᾳ, τὰ ζωοποιὰ αὐτοῦ Παθήματα, ἵνα σωθῶμεν ἡμεῖς.

Δόξα...

Τρία ἀναρχα δοξάζω, τρία ἅγια ὑμῶν, τρία συναΐδια, ἐν οὐσιότητι μιᾷ κηρύττω, εἰς

γάρ εν Πατρί Υιώ καί Πνεύματι, δοξολογείται Θεός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η μέν ράβδος Μωϋσέως, καί η ράβδος Ααρών, ξένην μεταποίησιν, καί υπέρ νούν οικονομίαν έσχον, σου δέ η νηδύς Θεογεννήτρια, τόκον καινίζει καινόν.

**Κάθισμα Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον**

Τής συκής τό έγκλημα, μή σε προφθάση, αλλ' ευκάρπους σπούδασον, καρδιάς αύλαξι ψυχή, τώ ποιητή σου Χριστώ αγαγείν, εν μετανοία αυτώ προσκομίζουσα.

**Ωδή η'
Τόν εν Όρει, αγίω δοξασθέντα**

Σωφροσύνη, κοσμήσαντες τόν βίον, καί φρονήσει, φυλάξαντες τήν πίστιν, δικαιοσύνης τρόπους πορισώμεθα, ίνα εν ανδρεία, συνακολουθούντες, Χριστώ συσταυρωθώμεν.

Άλλην Εύαν, ευρών τήν Αιγυπτίαν, ουκ εκλάπη, πρός ανοσιουργίαν, ο Πατριάρχης Ιωσήφ, αλλ' έστηκεν, ώσπερ τις αδάμας, υπό τών παθών, μή αλούς τής αμαρτίας.

Παροδεύων, τού βίου τάς πορείας, ο Σωτήρ μου, επείναςας βουλήσει, τήν σωτηρίαν πάντων επιέμενος, τούτο γάρ επείνας, τήν επιστροφήν, τών εκ σου αποσφαλέντων.

Ο Προπάτωρ, γευσάμενος τού ξύλου, ως εγνώσθη, γυμνός κατησχυμμένος, φύλλα συκής λαβών περιεζώσατο, τήν συναγωγήν γάρ, απογυμνωθείσαν, Χριστού προδιετύπου.

Ετοιμάζου, ψυχή πρό τής εξόδου, ευτρεπίζου, πρός τόν εκείθεν βίον, καί τώ Χριστώ παθείν διά σέ σπεύδοντι, ίνα σέ δοξάση, σπεύσον συμπαθείν, καί θανείν καί σταυρωθήναι.

Πώς μή φρίξη, ο θάνατος Σωτήρ μου; πώς μή πτήξη, ο Άδης συναντών σοι, κατ ευδοκίαν πρός το Πάθος σπεύδοντι, καί υπέρ αδίκων, δίκαιον ορών σε, παθείν εληλυθότα;

Τού Λαζάρου, τήν έγερσιν ορώντες, Ιουδαίοι, Ιερείς καί Λευϊται, συνωμοσίαν φθόνω συσκευάσαντες, δόλω προδοσίας, τόν Χριστόν προουδίδουν, εις θάνατον Πιλάτω.

Η Αμνάς σου, καί δούλη καί Παρθένος, πρός τό Πάθος, ορμώντά σε ορώσα, καί τήν ψυχήν υπέρ ημών προθέμενον, τόν καλόν Ποιμένα, σπλάγχχνους μητρικούς, επί σοί προσωδυνάτο.

Δόξα...

Ως Μονάδα, τή ουσία υμνώ σε, ως Τριάδα, τοίς προσώποις σε σέβω, Πάτερ Υιέ, καί Πνεύμα τό πανάγιον, άναρχον τό κράτος, τής σής Βασιλείας, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δυσωπεί σε, Χριστέ η, Θεοτόκος, ικετεύει, τών Μαθητών ο δήμος. Τήν σήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί τούς οικτιρμούς σου, χάρισαι πλουσίως, ημίν εις τούς αιώνας.

**Ωδή θ'
Αλλότριον τών μητέρων**

Αλλότριον τών ασέμνων η σωφροσύνη καί ξένον τοίς δικαίοις η παρανομία. Ιωσήφ δέ ο μέγας, εξέκλινε τήν αμαρτίαν, καί σωφροσύνης εχηρημάτισεν εικών, καί τύπος όντως Χριστού.

Αλλότριον τών ανόμων η ευνομία, καί ξένον τοίς απίστοις η θεογνωσία, Ιουδαίοι δέ ταύτα, απώσαντο δι' ανομίαν, διό καί μόνοι εκκληρώσαντο, καθάπερ η συκή τήν αράν.

Επεινάσε τών ανθρώπων τήν σωτηρίαν, ζωής υπάρχων άρτος, ο Χριστός καί Θεός, μου, ως συκήν δέ προφθάσας, τήν άκαρπον συναγωγήν, φύλλοις κομώναν νομικούς αυτήν, ως είδε κατηράσατο.

Τήν νομικήν άκαρπίαν προκατηράσω, ως φύλλα εξανθούσαν, του γράμματος σκιώδη γνώμην, τούς καρπούς δέ τών έργων ουκ έχουσαν δι' ανομίαν, ημάς δέ πάντας τούς τής χάριτος, υιούς Σωτήρ ευλόγησον.

Η ράβδος μέν Μωϋσέως τό πρίν εις όφιν, η Ααρών δέ ράβδος, εις χλωρόν μετεβλήθη, καί εξήνθησε φύλλα, η άκαρπος καί ξηρανθείσα, συναγωγή δέ η παράνομος, εις άκαρπον μετήχθη συκήν.

Ετοιμάζε Ιουδαία τούς Ιερείς σου, ευτρέπιζε τάς χείρας πρός θεοκτονίαν. Ιδού γάρ ήλθε πραϋς, καί ήσυχος επί τό Πάθος, αμνός υπάρχων καί ποιμήν ημών, Χριστός ο Βασιλεύς Ισραήλ.

Υπόδεξαι Ιουδαία τόν Βασιλέα, ιδού γάρ πρός τό Πάθος, έρχεται εκουσίως, ίνα πάθη καί σώση, τούς κράζοντας ακαταπαύστως. Ευλογημένος ο ερχόμενος, Σταυρώ σώσαι τά σύμπαντα.

Μετέστρεψεν Ιουδαία τάς εορτάς σου, εις πένθος ο Δεσπότης, κατά τήν προφητείαν, θεοκτόνος γάρ ώφθης, τού στρέψαντος ποτέ τήν πέτραν, καί τήν ακρότομον εις ύδατα, καί λίμνας καθώς ψάλλει Δαυϊδ.

Δόξα...

Αλλότριον τοίς ανόμοις τό σέ δοξάζειν, τήν άναρχον ουσίαν, Πατέρα, καί Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα, τήν άκτιστον παντοκρατορίαν, δι' ής ο σύμπας Κόσμος ήδρασται, τώ νεύματι τού θείου κράτους αυτής.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Προσάγομεν εις πρεσβείαν τήν Θεοτόκον, αυτής ταίς ικεσίαις καί τών σών Αποστόλων, κοινωνούς ημάς ποιήσον, Δέσποτα τών αγαθών σου, καί τής λαμπρότητος αξίωσον, Σωτήρ τής Αναστάσεώς σου.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, ψάλλομεν αργώς καί μετά μέλους εις Ήχον πλ. δ' τό, Αλληλούϊα. Είθ' ούτω, τό παρόν Τροπάριον, μετά μέλους καί αυτό.

Ήχος πλ. δ'

Ιδού ο Νυμφίος έρχεται εν τώ μέσω τής νυκτός, καί μακάριος ο δούλος, όν ευρήσει γρηγορούντα, ανάξιος δέ πάλιν, όν ευρήσει ραθυμούντα. Βλέπε ούν ψυχή μου, μή τώ ύπνω κατενεχθής, ίνα μή τώ θανάτω παραδοθής, καί τής βασιλείας έξω κλεισθής, αλλά ανάνησον κράζουσα. Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς **(εκ τρίτου)**.

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τά Πάθη τά σεπτά, η παρούσα ημέρα, ως φώτα σωστικά, ανατέλλει τώ Κόσμω, Χριστός γάρ επείγεται, τού παθείν αγαθότητι, ο τά σύμπαντα, εν τή δρακί περιέχων, καταδέχεται, αναρτηθήναι εν ξύλω, τού σώσαι τόν άνθρωπον.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Όμοιον

Αόρατε Κριτά, εν σαρκί πώς ωράθης, καί έρχη υπ' ανδρών, παρανόμων κτανθήναι; ημών τό κατάκριμα, κατακρίνων τώ πάθει σου. Όθεν αίνεσιν, μεγαλωσύνην καί δόξαν, αναπέμποντες, τή εξουσία σου Λόγε, συμφώνως προσφέρομεν.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν, καί Λόγον

Τών παθών τού Κυρίου τάς απαρχάς, η παρούσα ημέρα λαμπροφορεί. Δεύτε ούν φιλέορτοι, υπαντήσωμεν άσμασιν, ο γάρ Κτίστης έρχεται, σταυρόν καταδέξασθαι, ετασμούς καί μάστιγας, Πιλάτω κρινόμενος, όθεν καί εκ δούλου ραπισθείς επί κόρρης, τά πάντα προσίεται, ίνα σώση τόν άνθρωπον. Διά τούτο βοήσωμεν. Φιλάνθρωπε Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων δώρησαι τήν άφεσιν, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τά άχραντα Πάθη σου.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Ευαγγέλιον τού Όρθρου

Εκ τού κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, επανάγων ο Ιησούς...

Ποίημα Κοσμά Μοναχού

Ωδή α' Ήχος β'

Ο Ειρμός

Τώ τήν άβατον, κυμαιομένην θάλασσαν, θείω αυτού προστάγματι, αναξηράναντι, καί πεζεύσαι δι' αυτής, τόν Ισραηλί την λαόν καθοδηγήσαντι, Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Η απόρρητος, Λόγου Θεού κατάβασις, όπερ Χριστός αυτός εστι, Θεός καί άνθρωπος, τό Θεός ουχ αρπαγμόν, είναι ηγησάμενος, εν τώ μορφούσθαι δούλον, δεικνύει τοίς Μαθηταίς, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Διακονήσαι, αυτός ελήλυθα, ού τήν μορφήν ο Πλαστοουργός, εκών περίκειμαι, τώ πτωχεύσαντι Αδάμ, ο πλουτών θεότητα, θείναι εμήν τε αυτού, ψυχήν αντίλυτρον, ο απαθής θεότητι.

Καταβασία

Τώ τήν άβατον, κυμαιομένην θάλασσαν, θείω αυτού προστάγματι, αναξηράναντι, καί πεζεύσαι δι' αυτής, τόν Ισραηλί την λαόν καθοδηγήσαντι, Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'
Ὡς απαρχάς

Ὁ Ιακώβ ωδύρετο, τοῦ Ιωσήφ τὴν στέρησιν, καὶ ὁ γενναῖος ἐκάθητο ἄρματι, ὡς βασιλεὺς τιμώμενος, τῆς Αἰγυπτίας γὰρ τότε ταῖς ἡδοναῖς μὴ δουλεύσας, ἀντεδοξάζετο παρὰ τοῦ βλέποντος τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας, καὶ νέμοντος στέφος ἄφθαρτον.

Ὁ Οἶκος

Επί τῷ οδυρμῷ νῦν προσθήσωμεν οδυρμόν, καὶ ἐκχέωμεν δάκρυα, μετὰ τοῦ Ιακώβ συγκοπτόμενοι, Ιωσήφ τὸν αοίδιμον καὶ σώφρονα, τὸν δουλωθέντα μὲν τῷ σώματι, τὴν ψυχὴν δὲ ἀδούλωτον συντηροῦντα, καὶ Αἰγύπτου παντός κυριεύσαντα. Ὁ Θεὸς γὰρ παρέχει τοῖς δούλοις αὐτοῦ, στέφος ἄφθαρτον.

Συναξάριον

Τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Δευτέρας, μνηταίον ποιούμεθα τοῦ μακαρίου Ιωσήφ τοῦ Παγκάλου, καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου καταραθείσης καὶ ξηρανθείσης Συκῆς.

Στίχοι εἰς τὸν Πάγκαλον Ιωσήφ

- Σώφρων Ιωσήφ, δίκαιος κράτωρ ὠφθη,
- Καὶ σιτοδότης, ὡ καλῶν θημωνιά!

Ἔτεροι, εἰς τὴν ξηρανθείσαν Συκὴν

- Τὴν Συναγωγὴν, συκὴν Χριστός, Εβραίων,
- Καρπῶν ἄμοιρον πνευματικῶν εικάζων,
- Ἀρὰ ξηραίνει, ἢς φύγωμεν τὸ πάθος.

Ταῖς τοῦ Παγκάλου Ιωσήφ πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή η'
Ὁ Εἰρμός

Ἐφριξε Παίδων ευαγῶν, τό Ὁμόστολον ψυχῆς ἀσπίλον σῶμα, καὶ εἶξε τό τραφέν, ἐν ἀπειρῷ ὕλη, ἀκάματον πύρ. Αειζῶου δὲ ἐκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ὕμνος ἀνεμέλετο. Τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υμᾶς μου τότε Μαθητάς, παντες γινώσκονται, εἰ τὰς ἐμὰς ἐντολάς τηρήσητε, φησὶν ὁ Σωτὴρ τοῖς φίλοις πρὸς Πάθος μολῶν. Εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς, καὶ πάσι, καὶ ταπεινά φρονούντες, ἀνυψώθητε, καὶ Κύριον γινώσκοντές με ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τάξεως ἐμπαλιν ὑμῖν, ἐθνικῆς ἔστω τό κράτος ὁμογενῶν, οὐ κλήρος γὰρ ἐμός, τυραννὶς δὲ γνώμη αὐθαίρετος. ὁ οὖν πρόκριτος ἐν ὑμῖν εἶναι θέλων, τῶν ἄλλων ἔστω πάντων ἐσχατώτερος, καὶ Κύριον γινώσκοντές με ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνούμεν τὸν Κύριον
Καταβασία

Ἐφριξε Παίδων ευαγῶν, τό Ὁμόστολον ψυχῆς ἀσπίλον σῶμα, καὶ εἶξε τό τραφέν, ἐν ἀπειρῷ ὕλη, ἀκάματον πύρ. Αειζῶου δὲ ἐκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ὕμνος ἀνεμέλετο. Τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε, καὶ υπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'
Ὁ Εἰρμός

Εμεγάλυνας Χριστέ, τὴν τεκούσάν σε Θεοτόκον, ἀφ' ἧς ὁ πλάστης ἡμῶν, ὁμοιοπαθὲς

περιέθου σώμα, τό τών ημετέρων λυτήριον αγνοημάτων, ταύτην μακαρίζοντες, πάσαι γενεαί, σέ μεγαλύνομεν.

Ρύπον πάντα εμπαθή, απωσάμενοι, επάξιον τής θείας Βασιλείας, γνώμην αναλάβετε έμφρονα, τοίς σοίς Αποστόλοις προέφης, η πάντων σοφία, εν ή δοξασθήσεσθε, λάμποντες ηλίου τηλαυγέστερον.

Αφορώντες εις εμέ, είπας Κύριε τοίς σεαυτού Μαθηταίς, μή φρονείτε υψηλά, αλλά συναπάχθητε τοίς ταπεινοίς, εμόν όπερ πίνω, πίετε ποτήριον, ότι εν τή Βασιλεία του Πατρός, εμοί συνδοξασθήσεσθε.

Καταβασία

Εμεγάλυνας Χριστέ, τήν τεκούσαν σε Θεοτόκον, αφ' ής ο πλάστης ημών, ομοιοπαθές περιέθου σώμα, τό τών ημετέρων λυτήριον αγνοημάτων, ταύτην μακαρίζοντες, πάσαι γενεαί, σέ μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον Αυτόμελον Ψαλλόμενον αργώς και μετά μέλους Ήχος γ'

Τόν νυμφώνα σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον, και ένδυμα ουκ έχω, ίνα εισέλθω εν αυτώ, λάμπρυνόν μου τήν στολήν τής ψυχής, Φωτοδότα, και σώσόν με. (Εκ γ').

Εις τούς Αίνους Στιχηρά Ιδιόμελα Ήχος α'

Ερχόμενος ο Κύριος, προς τό εκούσιον Πάθος, τοίς Αποστόλοις έλεγεν εν τή οδώ. Ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα, και παραδοθήσεται ο Υιός του ανθρώπου, καθώς γέγραπται περι αυτου. Δεύτε ούν και ημείς, κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευθώμεν αυτώ, και συσταυρωθώμεν, και νεκρωθώμεν δι' αυτόν, ταίς του βίου ηδοναίς, ίνα και συζησωμεν αυτώ, και ακούσωμεν βοώντος αυτου, ουκέτι εις τήν επίγειον Ιερουσαλήμ, διά τό παθείν, αλλά αναβαίνω προς τον Πατέρα μου, και Πατέρα υμών, και Θεόν μου, και Θεόν υμών, και συνανυψώ υμάς εις τήν άνω Ιερουσαλήμ, εν τή Βασιλεία τών ουρανών. (Δίς)

Ήχος πλ. α'

Φθάσαντες πιστοί, τό σωτήριο Πάθος Χριστου του Θεου, τήν άφατον αυτου μακροθυμian δοξάσωμεν, όπως τή αυτου ευσπλαγχνία, συνεγείρη και ημάς, νεκρωθέντας τή αμαρτία, ως αγαθος και φιλόανθρωπος. (Δίς)

Δόξα... Και νύν... Ήχος πλ. α'

Κύριε, ερχόμενος προς τό Πάθος, τούς ιδίους στηρίζων Μαθητάς έλεγες, κατ ιδίαν παραλαβών αυτους. Πώς τών ρημάτων μου αμνημονείτε, ών πάλαι είπον υμίν, ότι Προφήτην πάντα ου γέγραπται εί μή εν Ιερουσαλήμ αποκτανθήναι; Νύν ούν καιρός εφέστηκεν, όν είπον υμίν, ιδού γάρ παραδίδομαι, αμαρτωλών χερσίν εμπαιχθήναι, οί και σταυρώ με προσπήξαντες, ταφή παραδόντες, εβδελυγμένον λογιούνται ως νεκρόν, όμως θαρσείτε, τριήμερος γάρ εγείρομαι εις αγαλλίασιν πιστών και ζωήν τήν αιώνιον.

Εις τά Απόστιχα Ιδιόμελα Ήχος πλ. α'

Κύριε, προς τό μυστήριο τό απόρρητον τής σής οικονομίας, ουκ εξαρκούσα η τών εκ Ζεβεδάιου μήτηρ, ητείτό σοι προσκαίρου βασιλείας τιμήν, τοίς εαυτής δωρήσασθαι τέκνοις, αλλ' αντί ταύτης, ποτήριον θανάτου επηγγείλω πειν τοίς φίλοις σου, ο ποτήριον πρό τούτων, πειν ο αυτός έλεγες, αμαρτημάτων καθαρτήριον. Διό σοι βοώμεν. Η σωτηρία τών ψυχών ημών, δόξα σοι.

Κύριε, τά τελεώτατα φρονεῖν, τοὺς οικεῖους παιδεύων Μαθητάς, μή ομοιούσθαι τοῖς ἔθνεσιν ἔλεγες, εἰς τό κατάρχειν τῶν ελαχιστοτέρων, οὐχ οὕτω γάρ ἐσται ὑμῖν τοῖς εμοῖς Μαθηταῖς, ὅτι πτωχός θέλων υπάρχω, ὁ πρῶτος οὖν ὑμῶν, ἐστὼ πάντων διάκονος, ὁ δὲ ἄρχων, ὡς ὁ ἀρχόμενος, ὁ προκριθείς δὲ ὡς ὁ ἐσχατος, καὶ γὰρ ἐλήλυθα αὐτός τῷ πτωχεύσαντι Ἀδὰμ διακονήσαι, καὶ λύτρον δοῦναι ἀντὶ πολλῶν, τὴν ψυχὴν τῶν βοῶντων μοι, Δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'

Τῆς ξηρανθείσης συκῆς διὰ τὴν ἀκαρπῖαν, τό ἐπιτίμιον φοβηθέντες ἀδελφοί, καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας, προσάξωμεν Χριστῷ, τῷ παρέχοντι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Δευτέραν Εὐὰν τὴν Αἰγυπτίαν, ευρῶν ὁ δράκων, διὰ ρημάτων, ἐσπευδε κολακεῖαις, υποσκελίσαι τὸν Ἰωσήφ, ἀλλ' αὐτός καταλιπὼν τὸν χιτῶνα, ἔφυγε τὴν ἀμαρτίαν, καὶ γυμνός οὐκ ἠσχύνετο, ὡς ὁ Πρωτόπλαστος, πρὸ τῆς παρακοῆς, αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὴν Τριῴθεκτὴν

Τροπᾶριον τῆς Προφητείας

Ἦχος πλ. β'

Ἐν ψυχῇ συντετριμμένη, προσπίπτομεν σοι, καὶ δεόμεθά σου Σωτῆρ τοῦ Κόσμου. Σὺ γὰρ εἶ Θεός τῶν μετανοούντων.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρκε'

Ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών.

Στίχ. Τότε ἐπλήσθη χαρὰς τό στόμα ἡμῶν.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Α', 1-20)

Ἐγένετο ἔν τῷ τριακοστῷ ἔτει, ἔν τῷ τετάρτῳ μηνί, πέμπτη τοῦ μηνός, καὶ ἐγὼ ἤμην ἔν μέσω τῆς αἰχμαλωσίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ, καὶ ἠνοίχθησαν οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδον ὄρασιν Θεοῦ, πέμπτη τοῦ μηνός, τούτο τό ἔτος τό πέμπτον τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ βασιλέως Ἰωακείμ. Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰεζεκιήλ, υἱὸν Βουζεῖ, τὸν Ἱερέα, ἔν γῆ Χαλδαίων, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ, καὶ ἐγένετο ἐπ' ἐμέ χεῖρ Κυρίου. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πνεῦμα ἐξαίρον ἤρχετο ἀπὸ Βορρά, καὶ νεφέλη μεγάλη ἔν αὐτῷ, καὶ φέγγος κύκλω αὐτοῦ, καὶ πύρ ἐξαστράπτων, καὶ ἔν τῷ μέσω αὐτοῦ ὡς ὄρασις ἠλέκτρον ἔν μέσω τοῦ πυρός, καὶ φέγγος ἔν αὐτῷ, καὶ ἔν τῷ μέσω ὡς ὁμοίωμα τεσσάρων ζώων. Καὶ αὐτῆ ἡ ὄρασις αὐτῶν, ὁμοίωμα ἀνθρώπου ἐπ' αὐτοῖς, καὶ τέσσαρα πρόσωπα τῷ ἐνί, καὶ τέσσαρες πτέρυγες τῷ ἐνί, καὶ τὰ σκέλη αὐτῶν ὀρθία, καὶ πτερωτοὶ οἱ πόδες αὐτῶν, καὶ σπινθήρες ὡς ἐξαστράπτων χαλκός, καὶ ελαφραὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν, καὶ χεῖρ ἀνθρώπου ὑποκάτωθεν τῶν πτερυγῶν αὐτῶν ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῶν, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, καὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν τῶν τεσσάρων, ἐχόμεναι ἐτέρα τῆς ἐτέρας, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν τῶν τεσσάρων οὐκ ἐπεστρέφοντο ἔν τῷ βαδίζειν αὐτά, ἕκαστον ἀπέναντι τοῦ προσώπου αὐτῶν ἐπορεύοντο. Καὶ ὁμοίωσις τῶν προσώπων αὐτῶν, πρόσωπον ἀνθρώπου, καὶ πρόσωπον λέοντος ἐκ δεξιῶν τοῖς τέσσαρσι, καὶ πρόσωπον μόσχου ἐξ ἀριστερῶν τοῖς τέσσαρσι, καὶ πρόσωπον αετοῦ τοῖς τέσσαρσι, καὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι ἄνωθεν τοῖς τέσσαρσιν, ἐκατέρω δύο συνεζευγμέναι πρὸς ἀλλήλας, καὶ δύο ἐπεκάλυπτον ἐπάνω τοῦ σώματος αὐτῶν. Καὶ ἐκάτερον κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπορεύετο, οὐ ἂν ἢ τό πνεῦμα πορευόμενον ἐπορεύοντο, καὶ οὐκ ἐπέστρεφον. Καὶ ἔν μέσω τῶν ζώων ὄρασις, ὡς ἀνθράκων πυρός καιομένων, ὡς ὄψις λαμπάδων συστρεφομένων ἀναμέσον τῶν ζώων, καὶ φέγγος τοῦ πυρός, καὶ ἐκ τοῦ πυρός ἐξεπορεύετο ἀστραπή, καὶ τὰ ζῶα ἔτρεχον, καὶ ἀνέκαμπτον

ως είδος τού Βεζέκ. Καί είδον, καί ιδού τροχός εις επί τής γής, εχόμενος τών ζώντων τοίς τέσσαρσι, καί τό είδος τών τροχών ως είδος θαρσείς, καί ομοίωμα καί τό ποίημα αυτών έν τοίς τέσσαρσι, καί τό έργον αυτών ήν, καθώς άν είη τροχός εν τροχώ. Επί τά τέσσαρα μέρη αυτών επορεύοντο, καί ουκ επέστρεφον εν τώ πορεύεσθαι αυτά, ουδ' οι νώτοι αυτών, καί ύπος ήν αυτοίς. Καί είδον αυτά, καί οι νώτοι αυτών, πλήρεις οφθαλμών κυκλόθεν τοίς τέσσαρσι. Καί εν τώ πορεύεσθαι τά ζώ, επορεύοντο καί οι τροχοί εχόμενοι αυτών, καί εν τώ εξαίρειν τά ζώα από τής γής, εξήροντο καί οι τροχοί. Ού άν η νεφέλη, εκεί ήν καί τό πνεύμα τού πορεύεσθαι, επορεύοντο τά ζώα, καί οι τροχοί εξήροντο σύν αυτοίς, διότι πνεύμα ζωής ήν εν τοίς τροχοίς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρκς'

Εάν μή Κύριος οικοδομήση οίκον, εις μάτην εκοπίασαν οι οικοδομούντες.

Στίχ. Εάν μή Κύριος φυλάξη πόλιν, εις μάτην ηγρύπνησεν ο φυλάσσων.

t93top

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμακόν, η συνήθης Στιχολογία τών, Πρός Κύριον. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν τά εν τώ Όρθρω εις τούς Αίνους, ως εφεξής, Ιδιόμελα.

Ἦχος α'

Ερχόμενος ο Κύριος, πρός τό εκούσιον Πάθος, τοίς Αποστόλοις έλεγεν εν τή οδώ. Ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα, καί παραδοθήσεται ο Υιός τού ανθρώπου, καθώς γέγραπται περί αυτου. Δεύτε ούν καί ημείς, κεκαθαρμέναις διανοίαις, συμπορευθώμεν αυτώ, και συσταυρωθώμεν, καί νεκρωθώμεν δι' αυτόν, ταίς τού βίου ηδοναίς, ίνα καί συζησωμεν αυτώ, καί ακούσωμεν βοώντος αυτου, ουκέτι εις τήν επίγειον Ιερουσαλήμ, διά τό παθείν, αλλά αναβαίνω πρός τόν Πατέρα μου, καί Πατέρα υμών, καί Θεόν μου, καί Θεόν υμών, καί συνανυψώ υμάς εις τήν άνω Ιερουσαλήμ, εν τή Βασιλεία τών ουρανών. (Δίς)

Ἦχος πλ. α'

Φθάσαντες πιστοί, τό σωτήριον Πάθος Χριστού τού Θεού, τήν άφατον αυτου μακροθυμίαν δοξάσωμεν, όπως τή αυτου ευσπλαγχνία, συνεγείρη καί ημάς, νεκρωθέντας τή αμαρτία, ως αγαθός καί φιλόανθρωπος. (Δίς)

Ἦχος πλ. α'

Κύριε, ερχόμενος πρός τό Πάθος, τούς ιδίους στηρίζων Μαθητάς έλεγες, κατ ιδίαν παραλαβών αυτούς. Πώς τών ρημάτων μου αμνημονείτε, ών πάλαι είπον υμίν, ότι Προφήτην πάντα ου γέγραπται εί μή εν Ιερουσαλήμ αποκτανθήναι; Νύν ούν καιρός εφέστηκεν, όν είπον υμίν, ιδού γάρ παραδίδομαι, αμαρτωλών χερσίν εμπαιχθήναι, οί καί σταυρώ με προσπήξαντες, ταφή παραδόντες, εβδελυγμένον λογιούνται ως νεκρόν, όμως θαρσείτε, τριήμερος γάρ εγείρομαι εις αγαλλίασιν πιστών καί ζωήν τήν αιώνιον. (Δίς)

Ἦχος πλ. α'

Κύριε, πρός τό μυστήριον τό απόρρητον τής σής οικονομίας, ουκ εξαρκούσα η τών εκ Ζεβεδάιου μήτηρ, ητείτό σοι προσκαίρου βασιλείας τιμήν, τοίς εαυτής δωρησασθαι τέκνοις, αλλ' αντί ταύτης, ποτήριον θανάτου επηγγείλω πειν τοίς φίλοις σου, ο ποτήριον πρό τούτων, πειν ο αυτός έλεγες, αμαρτημάτων καθαρτήριον. Διό σοι βοώμεν. Η σωτηρία τών ψυχών ημών, δόξα σοι. (Δίς)

Κύριε, τά τελεώτατα φρονείν, τούς οικείους παιδεύων Μαθητάς, μή ομοιούσθαι τοίς έθνεσιν έλεγες, εις τό κατάρχειν τών ελαχιστοτέρων, ουχ ούτω γάρ έσται υμίν τοίς εμοίς Μαθηταίς, ότι πτωχός θέλων υπάρχω, ο πρώτος ούν υμών, έστω πάντων διάκονος, ο δέ άρχων, ως ο αρχόμενος, ο προκριθείς δέ ως ο έσχατος, καί γάρ

ελήλυθα αυτός τώ πτωχεύσαντι Αδάμ διακονήσαι, καί λύτρον δούναι αντί πολλών, τήν ψυχὴν τῶν βοώντων μοι, Δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'

Τῆς ξηρανθείσης συκῆς διὰ τὴν ἀκαρπίαν, τό επιτίμιον φοβηθέντες ἀδελφοί, καρπούς ἀξιόους τῆς μετανοίας, προσάξωμεν Χριστῷ, τώ παρέχοντι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν...

Δευτέραν Εὐαν τὴν Αἰγυπτίαν, ευρών ο δράκων, διὰ ρημάτων, ἔσπευδε κολακείαις, υποσκελίσαι τόν Ἰωσήφ, ἀλλ' αὐτός καταλιπὼν τόν χιτῶνα, ἔφυγε τὴν ἀμαρτίαν, καί γυμνός οὐκ ἠσχύνετο, ὡς ο Πρωτόπλαστος, πρό τῆς παρακοῆς, αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρκζ'

Ευλογήσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, ο ποιήσας τόν ουρανόν καί τὴν γῆν.

Στίχ. Μακάριοι πάντες οἱ φοβούμενοι τόν Κύριον.

Τῆς Εξόδου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α' 1-20)

Ταῦτα τά ὀνόματα τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, τῶν εἰσπορευομένων εἰς Αἴγυπτον, ἅμα Ἰακώβ τώ πατρί αὐτῶν, ἕκαστος πανοικί αὐτῶν εἰσήλθοσαν. Ρουβὴμ, Συμεών, Λευῖ, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, Ζαβουλών, Βενιαμίν, Δάν, καί Νεφθαλεὶμ, Γάδ, καί Ασήρ. Ἰωσήφ δέ ἦν ἐν Αἰγύπτῳ. Ἦσαν δέ πάσαι αἱ ψυχαί, αἱ ἐξελθούσαι ἐκ μηροῦ Ἰακώβ, πέντε καί ἐβδομήκοντα. Ἐτελεύτησε δέ Ἰωσήφ, καί πάντες οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ, καί πάσα ἡ γενεὰ ἐκεῖνη. Οἱ δέ υἱοὶ Ἰσραήλ ἠυξήθησαν, καί ἐπληθύνθησαν, καί χυδαῖοι ἐγένοντο, καί κατίσχυον σφόδρα σφόδρα, ἐπλήθυνε δέ ἡ γῆ αὐτοῦς. Ἀνέστη δέ βασιλεὺς ἕτερος ἐπ' Αἴγυπτον, ὅς οὐκ ἤδει τόν Ἰωσήφ. Εἶπε δέ τώ ἔθνει αὐτοῦ. Ἰδοὺ τό ἔθνος τῶν υἱῶν Ἰσραήλ μέγα πλήθος, καί ἰσχύει ὑπὲρ ἡμᾶς, δεῦτε οὖν, κατασοφισώμεθα αὐτοῦς, μήποτε πληθυνθῆ, καί ἠνίκα ἂν ἡμῖν συμβῆ πόλεμος, προστεθήσονται καί οὗτοι πρὸς τοὺς ὑπεναντίους, καί ἐκπολεμήσαντες ἡμᾶς, ἐξελεύσονται ἐκ τῆς γῆς. Καί ἐπέστησεν αὐτοῖς ἐπιστάτας τῶν ἔργων, ἵνα κακώσωσιν αὐτοῦς ἐν τοῖς ἔργοις, καί ἠκοδόμησαν πόλεις οχυράς τῷ Φαραῷ, τὴν τε Πειθῷ, Ραμεσσή, καί τὴν Ὠν, ἡ ἐστὶν Ἡλιοῦπολις. Καθότι δέ αὐτοῦς ἐταπείνουν, τοσοῦτω πλείους ἐγίνοντο, καί ἰσχυον σφόδρα σφόδρα. Καί ἐβδελύσσοντο οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, καί κατεδυνάστευον οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς υἱούς Ἰσραήλ βία, καί κατωδύνων αὐτῶν τὴν ζωὴν ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς σκληροῖς τῷ πηλῷ, καί τῇ πλινθείᾳ, καί πάσι τοῖς ἔργοις τοῖς ἐν τοῖς πεδίοις, κατὰ πάντα τά ἔργα, ὧν κατεδουλοῦντο αὐτοῦς μετὰ βίας. Καί εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων ταῖς μαίαις τῶν Εβραίων, τὴ μιά αὐτῶν ὄνομα Σεφώρα καί τό ὄνομα τῆς δευτέρας Φουά, καί εἶπεν αὐταῖς. Ὅταν μαιούσθε τὰς Εβραίας, καί ὡσι πρὸς τό τίκτειν, εἴν μὲν ἄρσεν ἢ, ἀποκτεῖνατε αὐτό, εἴν δέ θήλυ, περιποιεῖσθε αὐτό. Εφοβήθησαν δέ αἱ μαῖαι τόν Θεόν, καί οὐκ ἐποίησαν καθ' ὅτι συνέταξεν αὐταῖς ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου, καί ἐζωογονοῦν τά ἄρσενα. Ἐκάλεσε δέ ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου τὰς μαῖας, καί εἶπεν αὐταῖς. Τί ὅτι ἐποιήσατε τό πρᾶγμα τοῦτο, καί ἐζωογονεῖτε τά ἄρσενα; Εἶπαν δέ αἱ μαῖαι τῷ Φαραῷ, οὐχ ὡς αἱ γυναῖκες Αἰγύπτου αἱ Εβραῖαι, τίκτουσι γάρ πρὶν ἢ εἰσελθεῖν πρὸς αὐτὰς τὰς μαῖας, καί ἐτικτον. Εὐ δέ ἐποίει ὁ Θεός ταῖς μαίαις, καί ἐπλήθυνεν ὁ λαός, καί ἰσχυε σφόδρα.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός ρκη'

Ευλογήκαμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. Πλεονάκις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου.

Ἰώβ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 1-12)

Ἀνθρωπός τις ἦν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Αυσίτιδι, ὠ ὄνομα Ἰώβ, καί ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀμειψτός, δίκαιος, ἀληθινός, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντός πονηροῦ πράγματος. Ἐγένοντο δέ αὐτῷ υἱοὶ ἐπτὰ, καί θυγατέρες τρεῖς, καί ἦν τὰ κτήνη αὐτοῦ, πρόβατα ἑπτακισχίλια, κάμηλοι τρισχίλια, ζεύγη βοῶν πεντακόσια, θήλειαι ὄνοι νομάδες

πεντακόσiai, καί υπηρεσία πολλή σφόδρα, καί έργα μεγάλα ήν αυτώ επί τής γής, καί ήν ο άνθρωπος εκείνος ευγενής τών αφ' ηλίου ανατολών. Συμπορευόμενοι δέ οι υιοί αυτού πρός αλλήλους, εποίουν πότον καθ' εκάστην ημέραν, συμπαραλαμβάνοντες άμα καί τάς τρεις αδελφάς αυτών, εσθίειν καί πίνειν μετ αυτών. Καί ως άν συνετελέσθησαν αι ημέραι τού πότου, απέστειλεν Ιώβ, καί εκαθάριζεν αυτους ανιστάμενος τό πρωϊ, καί προσέφερε περί αυτών θυσίας, κατά τόν αριθμόν αυτών, καί μόσχον ένα περί αμαρτίας υπέρ τών ψυχών αυτών. Έλεγε γάρ Ιώβ. Μήποτε οι υιοί μου εν τή διανοία αυτών κακά ενενόησαν πρός τόν Θεόν. Ούτως ούν εποίει Ιώβ πάσας τάς ημέρας. Καί εγένετο ως ημέρα αύτη, καί ιδού, ήλθον οι Άγγελοι τού Θεού παραστήναι έναντι τού Κυρίου, καί ο Διάβολος ήλθε μετ' αυτών. Καί είπεν ο Κύριος τώ Διαβόλω, πόθεν παραγέγονας; καί αποκριθείς ο Διάβολος τώ Κυρίω είπε. Περιελθών τήν γήν, καί εμπεριπατήσας τήν υπ' ουρανόν, πάριμι. Καί είπεν αυτώ ο Κύριος. Προσέσχες τή διανοία σου κατά τού θεράποντός μου Ιώβ; ότι ουκ έστιν αυτώ όμοιος τών επί τής γής, άνθρωπος άμεμπτος, δίκαιος, αληθινός, θεοσεβής, απεχόμενος από παντός πονηρού πράγματος; Απεκρίθη ο Διάβολος καί είπεν εναντίον Κυρίου. Μή δωρεάν Ιώβ σέβεται τόν Θεόν, ουχί σύ περιέφραξας τά έξω αυτού, καί τά έσω τής οικίας αυτού, καί τά έξω πάντων τών όντων αυτού κύκλω; τά δέ έργα τών χειρών αυτού ευλόγησας, καί τά κτήνη αυτού πολλά εποίησας επί τής γής; αλλά απόστειλον τήν χειρά σου, καί άψαι πάντων, ών έχει, ή μήν εις πρόσωπόν σου ευλογήσει σε. Τότε είπεν ο Κύριος τώ Διαβόλω, Ιδού, πάντα όσα εστιν αυτώ, δίδωμι εν τή χειρί σου, αλλ' αυτού μή άψη. Καί εξήλθεν ο Διάβολος από προσώπου Κυρίου.

Τό Ευαγγέλιον Κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, καθημένου τού Ιησού...

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ποίημα Ανδρέου Κρήτης Ωδή β' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

Πρόσεχε, ουρανέ καί λαλήσω, καί ανυμνήσω Χριστόν, τόν εκ Παρθένου, σαρκί επιδημήσαντα. (Δίς)

Συνέλθωμεν, τώ Χριστώ πρός τό όρος, τών Ελαιών μυστικώς, μετά τών Αποστόλων, συναυλισθώμεν αυτώ.

Εννόησον, ταπεινή μου καρδιά, τίς η τού μύλωνος παραβολή, ήν προείπε Χριστός, καί νήψον λοιπόν.

Ετοιμάζε, σεαυτήν ώ ψυχή μου, πρός τήν σήν έξοδον, η παρουσία εγγίζει, τού αδεκάστου Κριτού.

Θεοτοκίον

Άχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη Πανύμνητε, τόν Υιόν σου δυσώπει, υπέρ τών δούλων σου.

Ειρμός άλλος

Ίδετε ίδετε, ότι εγώ ειμι Θεός, ο πρίν γενέσθαι τό πάν, καί πρό τού στήναι τήν γήν καί τόν ουρανόν, γινώσκων τά πάντα, ως όλος ών εν Πατρί, καί όλον φέρων εν εμοί.

Λόγω συνέστησα, τόν ουρανόν άμα τή γή, συνήμην γάρ τώ Πατρί, καί διά λόγου φέρω, τότε τό πάν, ως Λόγος σοφία καί δύναμις καί εικών, καί συνεργός καί ισουργός.

Τίς χρόνους έθετο; τίς ο αιώνας συντηρών; τίς ο τό πάν ορίζων καί συγκινών; ειμή ο
ανάρχως συνών αεί τώ Πατρί, ώσπερ ακτίς εν τώ φωτί;

Ω τής αμέτρου σου, φιλανθρωπίας Ιησού! εγνώρισας γάρ ημίν, τής συντελείας άνωθεν
τόν καιρόν, καλύψας τήν ώραν, τρανώσας δέ τηλαυγώς, τά υποδείγμα, τα αυτής.

Πάντα επίστασαι, πάντα γινώσκεις Ιησού, ως έχων όλον εν σοί, τό πατρικόν αξίωμα
θεικώς, καί όλον τόν Πνεύμα, εμφύτως φέρων εν σοί, τό συναΐδιον Πατρί.

Δέσποτα Κύριε, ο τών αιώνων ποιητής, αξίωσον καί ημάς, τής ιεράς εκείνης τότε
φωνής, ακούσαι καλούσης, τούς εκλεκτούς τού Πατρός, εις Βασιλείαν ουρανών.

Δόξα...

Άναρχε άκτιστε, Τριάς, αμέριστε Μονάς η τρία ούσα και έν, Πατήρ Υιός καί Πνεύμα,
εις ο Θεός, προσδέχου τόν ύμνον, εκ τών πηλίνων γλωσσών, ως εκ στομάτων
φλογερών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σκήνωμα άγιον, ώφθης Παρθένε τού Θεού, εν σοί γάρ τών ουρανών ο Βασιλεύς,
οικήσας σωματικώς, προήλθεν ωραίος, τόν άνθρωπον εν αυτώ, αναμορφώσας θεικώς.

**Κάθισμα Ήχος β'
Ευσπλαγχνίας**

Ευσπλαγχνία κινούμενος Χριστέ, εκουσίως προέρχη τού παθείν ευεργέτα, θέλων τών
παθών ημάς λυτρώσασθαι, καί τής εν τώ Άδη κατακρίσεως, διό σου τά τίμια
ανυμνούμεν Παθήματα, καί δοξάζομεν Σωτήρ, τήν άκραν σου πάντες συγκατάβασιν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Άγγελοι καί ουρανοί, τόν επί θρόνου δόξης εποχούμενον, καί ως Θεόν απαύστως
δοξαζόμενον, ευλογείτε, υμνεΐτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας. (Δίς)

Πάντως ήκουσας ψυχή, πώς ο Χριστός τοίς θείοις Μαθηταίς αυτού, προανεφώνει
λέγων τήν συντέλειαν, σύ δέ γνούσα τό τέλος, ετοιμάζου λοιπόν, καιρός εξόδου ήκει.

Έγνων άγωνα ψυχή, τού πονηρού οικέτου τό υπόδειγμα, φοβού καί μή αμέλει τού
χαρίσματος, ού εδέξω, ουχ ίνα κατακρύψης εις γήν, αλλ' ίνα εμπορεύση.

Φαιδρυνέσθω η λαμπάς, υπερεκχειίσθω ταύτης καί τό έλαιον, ως ταίς Παρθένοις τότε
η συμπάθεια, ίνα εύρης ψυχή μου, τόν νυμφώνα τότε, Χριστού ανεωγμένον.

Εν Σαββάτω τήν φυγήν, καί εν χειμώνι λέγων ο Διδάσκαλος, τήν τής εβδόμης ζάλην
προαινίττεται, τού παρόντος αιώνος, εν ώ ώσπερ χειμών, τό τέλος επανήξει.

Ωσπερ τάχος αστραπής διερχομένης, ούτω τότε έσεσθαι, τήν φοβεράν εκείνην τού
Δεσπότου σου παρουσίαν ψυχή μου, ήκουσας, ετοίμη, λοιπόν γενέσθαι σπεύσον.

Όταν έλθη ο Κριτής, εν χιλιάσι τότε, μυριάσι τε Αγγελικών ταγμάτων καί Δυνάμεων,
ποίος φόβος ψυχή μου; ποίος τρόμος οίμοι! γυμνών εσώτων πάντων;

Δόξα...

Είς Θεός ούν η Τριάς, ου τού Πατρός εκ σάντος εις υιότητα, ουδέ Υιού τραπέντος εις
εκπόρευσιν, αλλ' ίδια καί άμφω, φώς Θεόν τά τρία, δοξάζω εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ταίς πρεσβείαις ο Θεός, τής Θεοτόκου δέχου τήν ευχήν ημών, αντικατάπεμψον δέ τά

ελέη σου, επί πάντας πλουσίως, καί τήν σήν παράσχου, ειρήνην τώ λαώ σου.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Τόν προδηλωθέντα, εν όρει τώ Νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηριάν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνωμεν.

Ήκουσας ψυχή, τού Κριτού προαναφωνούντος, καί διδάσκοντός τε, τής συντελείας τόν χρόνον, ετοιμάζε τά πρός τήν έξοδον έργα, μήπως ως αδόκιμος, Θεού εκριφής.

Από τής συκής, ώ ψυχή, διδάσκου τό τέλος, όταν απαλώση τά φύλλα, καί εκφύη τούς κλάδους, θέρους ώρα λοιπόν, καί σύ όταν ταύτα ίδης, γνώθι ότι επί θύραις εστίν.

Τίς εκτός σου άλλος, τόν σόν γινώσκει Πατέρα; ή τίς πλήν σου οίδε, τήν ώραν ή τήν ημέραν; παρά σοί γάρ οι θησαυροί τής σοφίας πάντες ενυπάρχουσι Χριστέ ο Θεός.

Βίβλοι ανοιγήσονται, τών τε θρόνων τεθέντων, πράξεις διελέγχονται, γυμνών εσώτων πάντων, ου μαρτύρων ου κατηγορών παρόντων, τετραχηλισμένα γάρ τά πάντα Θεώ.

Έρχεται ο πάντων Κριτής, αχθήναι εις κρίσιν, ο επί τού θρόνου, τών Χερουβίμ εφεδρεύων, ως υπεύθυνος παραστήναι Πιλάτω, καί πάντα παθείν, ίνα σωθή ο Αδάμ.

Ήγγικε τό Πάσχα, ημών τό μέγα καί θείον, μετά δύο γάρ ο Χριστός, προδιδάσκει ημέρας, τήν τού Πάθους προδιαγραφών ημέραν, εν ή τώ Πατρί θύμα προσάγεται.

Παρά τώ Σταυρώ σου, Σωτήρ εσώσα η Μήτηρ, καί τήν άδικόν σου σφαγήν, καθορώσα εβόα. Οίμοι Τέκνον εμόν, τό άδυτον φέγγος, λάμπων πάσιν Ήλιε τής δόξης τό φώς.

Δόξα...

Ω Μονάς αγία, Τριάς η μία θεότης, καί τριάς Μονάς ο Θεός, τρισυπόστατε φύσις, η ομότιμος καί αμέριστος δόξα, ρύσαι τών κινδύνων τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέχου τήν Μητέρα, τήν σήν Χριστέ εις πρεσβείαν, ίνα ταίς ικεσίαις αυτής, ειρηνεύσης τόν Κόσμον, καί κρατύνης τής βασιλείας τά σκήπτρα, καί τάς Εκκλησίας σου συνάψης εις έν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τροπάριον

Ήχος πλ. δ'

Ιδού ο Νυμφίος έρχεται εν τώ μέσω τής νυκτός, καί μακάριος ο δούλος, όν ευρήσει γρηγορούντα, ανάξιος δέ πάλιν, όν ευρήσει ραθυμούντα. Βλέπε ούν ψυχή μου, μή τώ ύπνω κατενεχθής, ίνα μή τώ θανάτω παραδοθής, καί τής Βασιλείας έξω κλεισθής, αλλά ανάνησον κράζουσα. Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου, ελέησον ημάς. (εκ γ')

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τόν Νυμφίον αδελφοί αγαπήσωμεν, τάς λαμπάδας εαυτών ευτρεπίσωμεν, εν αρεταίς εκλάμποντες καί πίστει ορθή, ίνα ως αι φρόνιμοι, τού Κυρίου παρθένοι, έτοιμοι εισέλθωμεν, σύν αυτώ εις τούς γάμους, ο γάρ Νυμφίος δώρον ως Θεός, πάσι παρέχει

τόν άφθαρτον στέφανον.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Βουλευτήριον Σωτήρ, παρανομίας κατά σού, Ιερείς καί Γραμματεῖς, φθόνω αθροίσαντες δεινώς, εις προδοσίαν εκίνησαν τόν Ιούδαν, όθεν αναιδώς, εξεπορεύετο, ελάλει κατά σού, τοίς παρανόμοις λαοίς. Τί μοι φησί παρέχετε, καγώ υμίν αυτόν παραδώσω εις χείρας υμών; Τής κατακρίσεως τούτου ρύσαι, Κύριε τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν σοφίαν καί Λόγον

Ιούδας τή γνώμη φιλαργυρεί, κατά τού Διδασκάλου ο δυσμενής, κινείται βουλεύεται, μελετά τήν παράδοσιν, τού φωτός εκπίπτει, τό σκότος δεχόμενος, συμφωνεί τήν πράσιν, πωλεί τόν ατίμητον, όθεν καί αγχόνην, αμοιβήν ών περ έδρα, ευρίσκει ο άθλιος, καί επώδυνον θάνατον. Τής αυτού ημάς λύτρωσαι, μερίδος Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεσιν δωρούμενος, τοίς εορτάζουσι πόθω, τό άχραντον Πάθος σου.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Τό κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον
Τώ καιρώ εκείνω, συμβούλιον έλαβον...

Κοντάκιον Ἦχος β'
Τά άνω ζητών

Τήν ώραν ψυχή, τού τέλους εννοήσασα, καί τήν εκκοπήν, τής συκής δειλιάσασα, τό δοθέν σοι τάλαντον, φιλοπόνως έργασαι ταλαίπωρε, γρηγορούσα καί κράζουσα. Μή μείνωμεν έξω τού νυμφώνος Χριστού.

Ο Οίκος

Τί ραθυμείς αθλία ψυχή μου; τί φαντάζη ακαίρως μερίμνας αφελείς; τί ασχολείς πρός τά ρέοντα; εσχάτη ώρα εστίν απάρτι, καί χωρίζεσθαι μέλλομεν τών ενταύθα, έως καιρόν κεκτημένη, ανάνηψον κράζουσα. Ημάρτηκά σοι Σωτήρ μου, μή εκκόψης με, ώσπερ τήν άκαρπον συκήν, αλλ' ως εύσπλαγχνος Χριστέ, κατοικτείρησον, φόβω κραυγάζουσαν. Μή μείνωμεν έξω τού νυμφώνος Χριστού.

Συναξάριον

Τή αγία καί μεγάλη Τρίτη, τής τών δέκα Παρθένων παραβολής, τής εκ τού ιερού Ευαγγελίου, μνεΐαν ποιούμεθα.

Στίχοι

- Τρίτη μεγίστη Παρθένους δέκα φέρει,
- Νίκην φερούσας αδεκάστου Δεσπότου.

Αλλ' ώ Νυμφίε Χριστέ, μετά τών φρονίμων ημάς συναρίθμησον Παρθένων, καί τή εκλεκτή σου σύνταξον ποιόμνη, καί ελέησον ημάς. Αμήν.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού

Ωδή η' Ἦχος β'

Ο Ειρμός

Τώ δόγματι, τώ τυραννικῶ, οἱ ὅσοι τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, ἐν τῇ καμίνῳ βληθέντες, Θεόν ὠμολόγουν ψάλλοντες. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ραθυμίαν, ἀποθεν ἡμῶν, βαλλώμεθα, καί φαιδραῖς ταῖς λαμπάσι, τῷ ἀθανάτῳ Νυμφίῳ Χριστῷ, ὕμνοις συναντήσωμεν. Εὐλογεῖτε βοῶντες, τὰ ἔργα τόν Κύριον.

Ἰκανούσθω, τό κοινωνικόν, ψυχῆς ἡμῶν ἔλαιον ἐν ἀγγείοις, ὅπως ἐπάθλων μὴ θέντες καιρόν ἐμπορίας, ψάλλωμεν. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Τό τάλαντον, ὅσοι πρὸς Θεοῦ, ἐδέξασθε ἰσοδύναμον χάριν, ἐπικουρία τοῦ δόντος Χριστοῦ, ἀυξήσατε ψάλλοντες. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν, καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον

Καταβασία

Τώ δόγματι, τώ τυραννικῶ, οἱ ὅσοι τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, ἐν τῇ καμίνῳ βληθέντες, Θεόν ὠμολόγουν ψάλλοντες. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Ἡ τόν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, καί χαράν τῷ Κόσμῳ κυήσασα, σέ ὑμνοῦμεν, Παναγία Παρθένη.

Τοῖς Μαθηταῖς ὁ ἀγαθός, γρηγορεῖτε ἔφησας, ἡ γάρ ὥρα ἤξει ὁ Κύριος, ἀγνοεῖτε, ἀποδοῦναι ἐκάστω.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ σου φρικτῇ, παρουσία Δέσποτα, δεξιοῖς προβάτοις με σύνταξον, τῶν πταισμάτων, παριδῶν μου τὰ πλήθη.

Καταβασία

Ἡ τόν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, καί χαράν τῷ Κόσμῳ κυήσασα, σέ ὑμνοῦμεν, Παναγία Παρθένη.

Εξαποστειλάριον

Ἦχος γ'

Τόν νυμφῶνά σου βλέπω, Σωτῆρ μου κεκοσμημένον καί ἔνδυμα οὐκ ἔχω, ἵνα εἰσελθῶ ἐν αὐτῷ, λάμπρυνόν μου τήν στολήν τῆς ψυχῆς, Φωτοδότα καί σώσόν με. (ΕΚ γ')

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰδιόμελα Ἦχος α'

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἁγίων σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; εἴαν γάρ τολμήσω συνεισελθεῖν εἰς τόν νυμφῶνα, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου, καί δέσμιος ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων, καθάρισον Κύριε, τόν ρύπον τῆς ψυχῆς μου, καί σώσόν με ὡς φιλόανθρωπος. (Δίς)

Ἦχος β'

Ὁ τῆ ψυχῆς ραθυμία νυστάξας, οὐ κέκτημαι Νυμφίε Χριστέ, καιομένην λαμπάδα τήν ἐξ ἀρετῶν, καί νεάνισιν ὠμοιώθην μωραῖς, ἐν καιρῷ τῆς ἐργασίας ρεμβόμενος, τὰ σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν σου, μὴ κλείσης μοι Δέσποτα, ἀλλ' ἐκτινάξας μου τόν ζοφερόν ὕπνον ἐξανάστησον, καί ταῖς φρονίμοις συνεισάγαγε Παρθένοις, εἰς νυμφῶνα τόν σόν, ὅπου ἡχος καθαρὸς εορταζόντων, καί βοῶντων ἀπαύστως. Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος δ'

Τοῦ κρύψαντος τό τάλαντον, τήν κατάκρισιν, ἀκούσασα ψυχῇ, μὴ κρυπτε λόγον Θεοῦ,

κατάγγελλε τά θαυμάσια αυτού, ίνα πλεονάζουσα τό χάρισμα, εισέλθης, εις τήν χαράν τού Κυρίου σου.

**Εις τά Απόστιχα
Ιδιόμελα Ἦχος πλ. β'**

Δεύτε πιστοί, επεργασώμεθα προθύμως τώ Δεσπότῃ, νέμει γάρ τοίς δούλοις τόν πλούτον, καί αναλόγως έκάστος, πολυπλασιάζωμεν, τό τῆς χάριτος τάλαντον. Ο μέν σοφίαν κομιείτω, δι' έργων αγαθών. Ο δέ λειτουργίαν λαμπρότητος επιτελείσθω, κοινωνείτω δέ τού λόγου, πιστος τώ αμυήτῳ, καί σκορπιζέτω τόν πλούτον, πένησιν άλλος, ούτω γάρ τό δάνειον πολυπλασιάζομεν, καί ως οικονόμοι πιστοί τῆς χάριτος, δεσποτικής χαράς αξιωθώμεν, αυτής ημάς καταξίωσον, Χριστε ο Θεός, ως φιλόανθρωπος.

Όταν έλθης εν δόξῃ μετ' Αγγελικών Δυνάμεων, καί καθίσης εν θρόνῳ Ιησού διακρίσεως, μή με Ποιμήν αγαθέ διαχωρίσης, οδούς δεξιás γάρ οίδας, διεστραμμέναι δέ εισιν αι ευώνυμοι, μή ούν ερίφοις με, τόν τραχύν τή αμαρτία συναπολέσης, αλλά τοίς εκ δεξιών, συναριθμήσας προβάτοις, σώσόν με ως φιλόανθρωπος.

Ο Νυμφίος ο κάλλει ωραίος, παρά πάντας ανθρώπους, ο συγκαλέσας ημάς, πρός εστίασιν πνευματικήν τού νυμφώνός σου, τήν δυσείμονά μου μορφήν, τών πταισμάτων απαμφίασον, τή μεθέξει τών παθημάτων σου, καί στολήν δόξης κοσμήσας, τῆς σῆς ωραιότητος, δαιτυμόνα φαιδρόν ανάδειξον, τῆς Βασιλείας σου ως εύσπλαγχνος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος βαρύς

Ιδού σοι τό τάλαντον, Δεσπότης εμπιστεύει ο ψυχή μου, φόβω δέξαι τό χάρισμα, δάνεισαι τώ δεδωκότι, διάδος πτωχοίς, καί κτήσαι φίλον τόν Κύριον, ίνα στής εκ δεξιών αυτού, όταν έλθῃ φωνής. Είσελθε εν δόξῃ, καί ακούσης μακαρίας δούλε, εις τήν χαράν τού Κυρίου σου, Αυτής αξίωσόν με, Σωτήρ τόν πλανηθέντα, διά τό μέγα σου έλεος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

**Τροπάριον τῆς Προφητείας
Ἦχος α'**

Τοίς αμέτρως πταίουσι, πλουσίως συγχώρησον Σωτήρ, αξίωσον ημάς, ακατακρίτως προσκυνήσαι σου τήν αγίαν Ανάστασιν, πρεσβείαις τῆς αχράντου σου Μητρός, μόνη πολυέλεε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρκθ'

Ότι παρά τώ Κυρίῳ τό έλεος, καί πολλή παρ αυτώ λύτρωσις.

Στίχ. Εκ βαθέων εκέκραξά σοι Κύριε.

**Προφητείας Ιεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α', 21-28)**

Εν τώ πορεύεσθαι τά ζώα, επορεύοντο και οι τροχοί, καί εν τώ εστάναι αυτά, ειστήκεισαν, καί εν τώ εξαίρειν αυτά από τῆς γῆς, εξ ήροντο σύν αυτοίς καί οι τροχοί, διότι πνεύμα ζωής ήν εν τοίς τροχοίς καί ομοίωμα υπέρ κεφαλής αυτών τών ζώων, ωσει στερέωμα, ως όρασις κρυστάλλου, εκτεταμένον επί τών πτερύγων αυτών επάνωθεν, καί υποκάτω τού στερεώματος, αι πτέρυγες αυτών εκτεταμέναι, πτερουσόμεναι ετέρα τή ετέρα, εκάστῳ δύο συνεζευγμέναι, καί επικαλύπτουσαι τά σώματα αυτών. Καί ήκουον τήν φωνήν τών πτερύγων αυτών, εν τώ πτερύσσεσθαι αυτά, ως φωνήν ύδατος πολλού, καί ως φωνήν Θεού Σαδαϊ ικανού, εν τώ πορεύεσθαι

αυτά, φωνή τού λόγου, ως παρεμβολής, και εν τώ εστάναι αυτά, φωνη κατέπαυον αι πτέρυγες αυτών. Και ιδού φωνή υπεράνωθεν τού στερεώματος, τού όντος υπέρ κεφαλής αυτών, εν τώ εστάναι αυτά, ανιέντο αι πτέρυγες αυτών, και υπεράνω τού στερεώματος τού υπέρ κεφαλής αυτών, ως όρασις λίθου Σαφείρου, ομοίωμα θρόνου επ' αυτού, και επί τού ομοιώματος τού θρόνου, ομοίωμα ως είδος ανθρώπου άνωθεν. Και είδον ως όψιν ηλεκτρου, ως όρασιν πυρός έσωθεν αυτού κύκλω, από οράσεως οσφύος και επάνω, και από οράσεως οσφύος έως κάτω, είδον όρασιν πυρός, και τό φέγγος αυτού κύκλω, ως όρασις τόξου, όταν ή εν τή νεφέλη, εν ημέρα νετού, ούτως η στάσις τού φέγγους κύκλωθεν. Αύτη η όρασις ομοιώματος δόξης Κυρίου.

Προκείμενον Ήχος δ' Ψαλμός ρλ'

Ελπισάτω Ισραήλ επί τόν Κύριον, από τού νύν, και έως τού αιώνος.

Στίχ. Κύριε, ουχ υψώθη η καρδιά μου.

t94[top](#)

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμακόν και τά, Πρός Κύριον, εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' και ψάλλομεν τά εις τούς Αίνους, ως εφεξής, Ιδιόμελα.

Ήχος α'

Εν ταίς λαμπρότησι τών Αγίων σου, πώς εισελεύσομαι ο ανάξιος; εάν γάρ τολμήσω συνεισελθείν εις τόν νυμφώνα, ο χιτών με ελέγχει, ότι ουκ έστι τού γάμου, και δέσμιος εκβαλούμαι υπό τών Αγγέλων, καθάρισον Κύριε, τόν ρύπον τής ψυχής μου, και σώσόν με ως φιλόανθρωπος. **(Δίς)**

Ήχος β'

Ο τή ψυχής ραθυμία νυστάξας, ου κέκτημαι Νυμφίε Χριστέ, καιομένην λαμπάδα τήν εξ αρετών, και νεάνισιν ωμοιώθην μωραίς, εν καιρώ τής εργασίας ρεμβόμενος, τά σπλάγχνα τών οικτιρμών σου, μή κλείσης μοι Δέσποτα, αλλ' εκτινάξας μου τόν ζοφερόν ύπνον εξανάστησον, και ταίς φρονίμοις συνεισάγαγε Παρθένους, εις νυμφώνα τόν σόν, όπου ήχος καθαρός εορταζόντων, και βοώντων απαύστως. Κύριε δόξα σοι. **(Δίς)**

Ήχος δ'

Τού κρύψαντος τό τάλαντον, τήν κατάκρισιν, ακούσασα ψυχή, μή κρυπτε λόγον Θεού, καταγγελλε τά θαυμάσια αυτού, ίνα πλεονάζουσα τό χάρισμα, εισέλθης, εις τήν χαράν τού Κυρίου σου. **(Δίς)**

Ήχος πλ. β'

Δεύτε πιστοί, επεργασώμεθα προθύμως τώ Δεσπότη, νέμει γάρ τοίς δούλοις τόν πλούτον, και αναλόγως έκαστος, πολυπλασιάζομεν, τό τής χάριτος τάλαντον. Ο μέν σοφίαν κομείτω, δι' έργων αγαθών. Ο δέ λειτουργίαν λαμπρότητος επιτελείσθω, κοινωνείτω δέ τού λόγου, πιστος τώ αμυήτω, και σκορπιζέτω τόν πλούτον, πένησιν άλλος, ούτω γάρ τό δάνειον πολυπλασιάζομεν, και ως οικονόμοι πιστοί τής χάριτος, δεσποτικής χαράς αξιωθώμεν, αυτής ημάς καταξίωσον, Χριστε ο Θεός, ως φιλόανθρωπος. **(Δίς)**

Όταν έλθης εν δόξη μετ' Αγγελικών Δυνάμεων, και καθίσης εν θρόνω Ιησού διακρίσεως, μή με Ποιμήν αγαθέ διαχωρίσης, οδούς δεξιάς γάρ οίδας, διεστραμμέναι δέ εισιν αι ευώνυμοι, μή ούν ερίφοις με, τόν τραχύν τή αμαρτία συναπολέσης, αλλά τοίς εκ δεξιών, συναριθμήσας προβάτοις, σώσόν με ως φιλόανθρωπος.

Ο Νυμφίος ο κάλλει ωραίος, παρά πάντας ανθρώπους, ο συγκαλέσας ημάς, προς εστίασιν πνευματικήν τού νυμφώνός σου, τήν δυσείμονά μου μορφήν, τών πταισμάτων απαμφίασον, τή μεθέξει τών παθημάτων σου, και στολήν δόξης κοσμήσας, τής σής

ωραιότητα, δαιτυμόνα φαιδρόν ανάδειξον, τῆς Βασιλείας σου ως εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος βαρύς

Ἰδού σοι τό τάλαντον, Δεσπότης εμπιστεύει ο ψυχὴ μου, φόβω δέξαι τό χάρισμα, δάνεισαι τῷ δεδωκότι, διάδος πτωχοῖς, καί κτήσαι φίλον τόν Κύριον, ἵνα στής ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ φωνῆς. Εἰσελθε ἐν δόξῃ, καί ἀκούσης μακαρίας δούλε, εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου, Αὐτῆς ἀξιώσόν με, Σωτήρ τόν πλανηθέντα, διά τό μέγα σου ἔλεος.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β' Ψαλμός ρλα'

Ἀνάστηθι, Κύριε, εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου, σὺ καί ἡ κιβωτός τοῦ αγιάσματος σου.

Στίχ. Μνήσθητι Κύριε, τοῦ Δαυῖδ, καί πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Τῆς Εξόδου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β', 5-10)

Κατέβη ἡ θυγάτηρ Φαραῷ λούσασθαι ἐπὶ τόν ποταμόν, καί αἱ ἄβραι αὐτῆς παρεπορεύοντο παρά τόν ποταμόν. Καί ἰδούσα θίβην ἐν τῷ ἔλει, ἀποστείλασα τήν ἄβραν, ἀνείλετο αὐτήν. Ἀνοίξασα δέ, Ὁρά παιδίον κλαίον ἐν τῇ θίβῃ, καί ἐφείσατο αὐτοῦ ἡ θυγάτηρ Φαραῷ, καί ἔφη. Ἀπό τῶν παιδίων τῶν Εβραίων τούτο. Καί εἶπεν ἡ ἀδελφή αὐτοῦ τῇ θυγατρὶ Φαραῷ, θέλεις καλέσω σοι γυναῖκα τροφεύουσαν ἐκ τῶν Εβραίων, καί θηλάσει σοι τό παιδίον. Καί εἶπεν αὐτῇ ἡ θυγάτηρ, Φαραῷ, πορεύου. Ἐλθούσα δέ ἡ νεάνις, ἐκάλεσε τήν μητέρα τοῦ παιδίου. Εἶπε δέ πρὸς αὐτήν ἡ θυγάτηρ Φαραῷ. Διατήρησόν μοι τό παιδίον τούτο, καί θήλασόν μοι αὐτό, ἐγὼ δέ δώσω σοι τόν μισθόν. Ἐλαβε δέ ἡ γυνὴ τό παιδίον, καί ἐθῆλαζεν αὐτό. Ἀνδρυνθέντος δέ τοῦ παιδίου, εἰσήγαγεν αὐτό πρὸς τήν θυγατέρα Φαραῷ. Καί ἐγενήθη αὐτῇ εἰς υἱόν, ἐπωνόμασε δέ τό ὄνομα αὐτοῦ, Μωϋσῆν, λέγουσα. Ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτόν ἀνειλόμην.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρλβ'

Ἰδού δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό;

Στίχ. Ὡς μύρον ἐπὶ κεφαλῆς, τό καταβαίνουν ἐπὶ πώγωννα.

Ἰώβ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Α', 13-22)

Ἐγένετο ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, οἱ υἱοὶ Ἰώβ, καί αἱ θυγατέρες αὐτοῦ, ἤσθιον καί ἔπινον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ πρεσβυτέρου. Καί ἰδού ἄγγελος ἦλθε πρὸς Ἰώβ, καί εἶπεν αὐτῷ. Τά ζεύγη τῶν βοῶν ἠροτρία, καί αἱ θήλειαι ὄνοι ἐβόσκοντο ἐχόμενα αὐτῶν, καί ἐλθόντες οἱ αἰχμαλωτεύοντες, ἠχμαλώτευσαν αὐτάς, καί τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν στόματι μαχαίρας, σωθεῖς δε ἐγὼ μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἐτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος πρὸς Ἰώβ, καί εἶπε. Πύρ ἐπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τήν γῆν, καί κατέκαυσε τὰ πρόβατα, καί τοὺς ποιμένας κατέκαυσεν ὁμοίως, καί σωθεῖς ἐγὼ μόνος, ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἐτι τούτου λαλοῦντος, ἦλθεν ἕτερος ἄγγελος πρὸς Ἰώβ, καί λέγει αὐτῷ. Οἱ ἱππεῖς ἐποίησαν ἡμῖν ἀρχὰς τρεῖς, καί ἐκύκλωσαν τὰς καμήλους, καί ἠχμαλώτευσαν αὐτάς, καί τοὺς παῖδας ἀπέκτειναν ἐν μαχαίραις, ἐσώθην δέ ἐγὼ μόνος, καί ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Ἐτι τούτου λαλοῦντος, ἄλλος ἄγγελος ἐρχεται πρὸς Ἰώβ, λέγων. Τῶν υἱῶν σου καί τῶν θυγατέρων σου ἐσθιόντων καί πινόντων παρά τῷ υἱῷ σου, τῷ ἀδελφῷ αὐτῶν τῷ πρεσβυτέρῳ, ἐξαίφνης πνεῦμα μέγα ἦλθεν ἀπὸ τῆς ἐρήμου, καί ἦψατο τῶν τεσσάρων γωνιῶν τῆς οἰκίας, καί ἐπεσεν ἡ οἰκία ἐπὶ τὰ παιδία σου, καί ἐτελεύτησαν, καί ἐσώθην ἐγὼ μόνος, καί ἦλθον τοῦ ἀπαγγεῖλαί σοι. Οὕτως ἀκούσας Ἰώβ, ἀναστάς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καί ἐκείρατο τήν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καί πεσὼν χαμαὶ προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ, καί εἶπεν, Αὐτός γυμνός ἐξήλθον ἐκ κοιλίας μητρὸς μου, γυμνός καί ἀπελεύσομαι ἐκεῖ, ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο, ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καί ἐγένετο, εἴη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἐν τούτοις πᾶσι τοῖς συμβεβηκόσιν αὐτῷ, οὐδέν ἡμάρτεν Ἰώβ ἐναντι Κυρίου, οὐδέ ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ, καί οὐκ ἔδωκεν ἀφροσύνην τῷ Θεῷ.

Τό Ευαγγέλιον
Κατά Ματθαίου

Είπεν ο Κύριος, Περί τῆς ἡμέρας ἐκείνης...

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Ψάλλομεν τό Τριώδιον,
Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης
Ὡδή γ' Ἦχος β' Ὁ Εἰρμός

Στειρωθέντα μου τόν νούν, καρποφόρον ο Θεός, ἀνάδειξόν με, γεωργέ τών καλών, φυτουργέ τών αγαθών, τή ευσπλαγχνία σου.

Συντελείας ο καιρός, ἐπιστρέψωμεν λοιπόν, Χριστός διδάσκει, ἤξει γάρ ἐν ριπή, ἤξει καί οὐ χρονιεί, κρίναι τόν Κόσμον αὐτοῦ.

Τό ἀθρόον τῆς αὐτοῦ, παρουσίας ο Χριστός, δηλών εἰρήκει, τήν τοῦ Νῶε ποτέ, ἀπροσδόκητον φθοράν, ἐπενεχθείσαν τή γή.

Ἡνεώχθη ο νυμφών, εὐτρεπίσθη σύν αὐτῷ, ο θεῖος γάμος, ο Νυμφίος ἐγγύς, προσκαλούμενος ἡμᾶς, ἐτοιμασθώμεν λοιπόν.

Ἡ τοῦ Σίμωνος σκηνή, τόν ἀχώρητον παντί, ἐχώρησέ σε, Ἰησοῦ Βασιλεύ, καί Γυνή ἀμαρτωλός, μύρω σε ἤλειψεν.

Εὐωδίας μυστικής, πληρουμένη ἡ Γυνή, τῆς πρίν ἐρρύσθη, δυσωδίας Σωτήρ, τών πολλών ἀμαρτιών, μύρον γάρ βρύεις ζωῆς.

Ἐπουράνιος τροφή, τών πεινώντων ἡ ζωή, αὐτός ὑπάρχων, ἐιστιάθης Χριστέ, τοῖς ἀνθρώποις προδεικνύς, σὴν συγκατάβασιν.

Ὁ ἀγνώμων μαθητής, ἀθετήσας σε Χριστέ, τήν σπεῖραν ὅλην, τών ἀνόμων λαβών, συνεκίνει κατὰ σοῦ, εἰς προδοσίαν τραπέις.

Δόξα...

Σύν Πατρί σε τόν Υἱόν, καί τό Πνεῦμα τό εὐθές, τήν μίαν φύσιν, προσκυνώ, καί ἀνυμνώ, τοῖς προσώποις διαιρών, καί τή οὐσία ἐνών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ τεκούσά σε Ἀμνάς, τόν ποιμένα καί ἀμνόν, αἰεὶ πρεσβεύει, Ἰησοῦ ο Θεός, ὑπέρ πάντων γηγενών, τών πιστευόντων εἰς σέ.

Κάθισμα Ἦχος α'
Χορός Ἀγγελικός

Ἰδοῦ τό πονηρόν, βουλευτήριον ὄντως, συνήκται δυσμενώς, ὡς κριτόν κατακρίναι, τόν ἄνω καθεζόμενον, ὡς κριτήν πάντων Κύριον, νύν ἀθροίζεται, σύν τῷ Πιλάτῳ Ἡρώδης, Ἄννας ἄμα τε, καί Καϊάφας ἐτάσαι, τόν μόνον μακρόθυμον.

Ὡδή ἡ' Ὁ Εἰρμός

Τόν ἐν τῇ βᾶτῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τό θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντα ποτέ, ὑμνεῖτε εὐλογεῖτε, καί ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰώνας. (Δίς)

Οὐκ ἀγνοῶν τόν καιρόν, τῆς ἡμῶν συντελείας, ο κρατῶν τούς αἰώνας, τήν ἡμέραν ἀγνοεῖν, προέφησεν ἐκείνην, ἀλλ' ὀρους πάσι τιθεῖς, πρὸς μετριοφροσύνην.

Όταν καθίσης κριτής, αφορίζων ως είπας, ο ποιμήν τών προβάτων, τά ερίφια Σωτήρ, τής στάσεως εκείνης, μή υστερήσης ημάς, τής θείας δεξιός σου.

Σύ εί τό Πάσχα ημών, ο τυθείς υπέρ πάντων, ως αμνός καί θυσία, καί πταισμάτων ιλασμός, καί σου τά θεία Πάθη, υπερυψούμεν Χριστέ, εις πάντας τούς αιώνας.

Μύλωνι έοικέ σοι, καί αγρώ καί οικία, πάς ο βίος ψυχή μου, διό κτήσαι εις Θεόν, ετοιμην τήν καρδίαν, ίνα μηδέν τής φθοράς, τή σαρκί καταλίπης.

Ου Φαρισαίοις Σωτήρ, ου τώ Σίμωνι μόνω, κατηξίωσας άμα, εις εστίασιν ελθείν, αλλ' ήδη καί τελώναι, ομού καί πόρναι, τήν σήν, αντλούσιν ευσπλαγχνίαν.

Φιλαργυρίας ερών, ο προδότης Ιούδας, κενωθέντος τού μύρου, εμελέτησε λοιπόν, τήν πράσιν τού Δεσπότου, καί πρόσ ανόμους ελθών, τήν τιμήν συνεφώνει.

Ω μακαρίων χειρών, ώ τριχών καί χειλέων, τών τής σώφρονος Πόρνης! αίς επέχεε Σωτήρ, τό μύρον πρόσ σους πόδας, εκμασσομένη αυτούς, πυκνώς καταφιλούσα, νακειμένω Γυνή, επιστάσα σοι Λόγε, πρόσ τούς πόδας θρηνούσα, τό αλάβαστρον Σωτήρ, τού μύρου κατεκένου, επί τήν σήν κεφαλήν, τού αθανάτου μύρου.

Δόξα...

Σύν τώ Πατρί τόν Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα, τήν αγίαν Τριάδα, εν θεότητι μιά, δοξάζομεν βοώντες. Άγιος, Άγιος, Άγιος εί εις τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ταίς ικεσίαις Σωτήρ, τής αχράντου Μητρός σου, καί τών σών Αποστόλων, τά ελέη σου ημίν, κατάπεμψον πλουσίως, καί τήν ειρήνην τήν σήν, παράσχου τώ λαώ σου.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Τήν υπερφυώς σαρκί, συλλαβούσαν εν γαστρί, τον εκ Πατρός αχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, τήν μόνην Θεοτόκον, μεγαλύνομεν πιστώς. (Δίς)

Εργασίας ο καιρός, σωτηρίας ο σκοπός, τό τάλαντον λαβούσα, τήν αρχαίαν εικόνα, ψυχή μου εμπορεύου, τήν αιώνιον ζωήν.

Ως λαμπάδας φωτεινάς, κοσμηθέντες τάς ψυχάς, τώ Νυμφίω χωρούντι, πρόσ τόν άφθαρτον γάμον, πρό τού τήν θύραν κλείσαι, συνεισέλθωμεν αυτώ.

Δείξει θέλων Ιησού, τό υπερφυες τής σής, ταπεινώσεως πάσιν, ειστιάθης εν οίκω, τού Σίμωνος δειπνήσας, τών πεινώντων η τροφή.

Άρτος ών ζωοποιός, ειστιάθης Ιησού, Σίμωνι Φαρισαίω, ίνα Πόρνη κερδήση, τήν άπρατόν σου χάριν, τού μύρου τή κενώσει.

Χείρες εμοί ρυπαραί, χείλη πόρνης εν εμοί, αναγνός μου ο βίος, εφθαρμένα τά μέλη, αλλ' άνες μοι καί άφες, βοά Πόρνη τώ Χριστώ.

Επιστάσα η Γυνή πρόσ τούς πόδας σου Σωτήρ, επέχεε τό μύρον, ευωδίας πληρούσα καί μύρου πληρουμένη, τού τών έργων ιλασμού.

Αρωμάτων ευπορώ, αρετών δέ απορώ, ά έχω σοι προσάγω, δός αυτός άπερ έχεις καί άνες μοι καί άφες, βοά Πόρνη τώ Χριστώ.

Μύρον παρ' εμοί φθαρτόν, μύρον παρά σοί ζωής, μύρον γάρ όνομά σοι, κενωθέν τοίς αξίοις, αλλ' άνες μοι καί άφες, βοά Πόρνη τώ Χριστώ.

Δόξα...

Άναρχος εί ο Πατήρ, άκτιστος εί ο Υίός, σύνθρονον καί τό Πνεύμα, έν τά τρία τή φύσει, καί τρία τοίς προσώποις, εις Θεός αληθινός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η ελπίς, τών τιμώντων σε αεί, μή παύση δυσωπούσα, τόν εκ σου γεννηθέντα, ρυσθήναί με κινδύνων, καί παντοίων πειρασμών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Τροπάριον

Ήχος πλ. δ'

Ιδού ο Νυμφίος έρχεται εν τώ μέσω τής νυκτός, καί μακάριος ο δούλος, όν ευρήσει γρηγορούντα, ανάξιος δέ πάλιν, όν ευρήσει ραθυμόντα. Βλέπε ούν ψυχή μου, μή τώ ύπνω κατενεχθής, ίνα μή τώ θανάτω παραδοθής, καί τής Βασιλείας έξω κλεισθής, αλλά ανάνηπον κράζουσα. Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου, ελέησον ημάς. (εκ γ')

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Πόρνη προσήλθέ σοι, μύρα σύν δάκρυσι, κατακενούσά σου ποσί Φιλάνθρωπε, καί δυσωδίας τών κακών, λυτρούται τή κελεύσει σου, πνέων δέ τήν χάριν σου, μαθητής ο αχάριστος, ταύτην αποβάλλεται, καί βορβόρω συμφύρεται, φιλαργυρία απεμπολών σε. Δόξα Χριστέ τή ευσπλαγχνία σου.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Μετα τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ιούδας ο δόλιος, φιλαργυρίας ερών, προδούναί σε Κύριε, τόν θησαυρόν τής ζωής, δολίως εμελέτησεν. Όθεν και παροινήσας, τρέχει πρός Ιουδαίους, λέγει τοίς παρανόμοις. Τί μοι θέλετε δούναι, καγώ παραδώσω υμίν, εις τό σταυρώσαι αυτόν;

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Μετά τήν γ' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Η Πόρνη εν κλαυθμώ, ανεβόα οικτίρμον, εκμάσσουσα θερμώς, τούς αχράντους σου πόδας, θριξί τής κεφαλής αυτής, καί εκ βάθους στενάζουσα. Μή απώση με, μηδέ βδελύξη Θεέ μου, αλλά δέξαι με, μετανοούσαν, καί σώσον, ως όνός φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... πάλιν τό αυτό

Τό κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον

Τώ καιρώ εκείνω, εμαρτύρει ο όχλος...

Ωδή γ' Ἦχος β'
Ο Ειρμός

Τῆς Πίστεως ἐν πέτρα με στερεώσας, ἐπλάτυνας τό στόμα μου ἐπ' ἐχθροῦς μου, εὐφράνθη γάρ τό πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ἐν κενοίς τό συνέδριον τῶν ἀνόμων, καί γνώμη συναθροίζεται κακοτρόπω, κατάκριτον τόν ρύστην σε ἀποφῆναι Χριστέ, ὦ ψάλλομεν. Σύ εἶ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Τό δεινόν βουλευτήριον τῶν ἀνόμων, σκέπτεται, θεομάχου ψυχῆς υπάρχον, ὡς δύσχρηστον τόν δίκαιον ἀποκτείνει, Χριστόν, ὦ ψάλλομεν Σύ εἶ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Καταβασία

Τῆς Πίστεως ἐν πέτρα με στερεώσας, ἐπλάτυνας τό στόμα μου ἐπ' ἐχθροῦς μου, εὐφράνθη γάρ τό πνεύμά μου ἐν τῷ ψάλλειν, οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Κοντάκιον Ἦχος δ'
Ο ὑψωθεῖς

Υπέρ τήν Πόρνην Ἀγαθέ ἀνομησας, δακρῶν ὄμβρους οὐδαμῶς σοι προσήξα, ἀλλά σιγή δεόμενος προσπίπτω σοι, πόθω ἀσπαζόμενος, τούς ἀχράντους σου πόδας, ὅπως μοι τήν ἀφεισιν, ὡς Δεσπότης παράσχης, τῶν οφλημάτων κράζοντι Σωτήρ. Ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου ρύσαι με.

Ο Οἶκος
Ο μετὰ τρίτον ουρανόν

Ἡ πρώην ἄσωτος Γυνή, ἐξαίφνης σώφρων ὠφθη, μισήσασα τὰ ἔργα, τῆς αἰσχράς ἀμαρτίας, καί ἡδονάς τοῦ σώματος, διενθυμουμένη τήν αἰσχύνην τήν πολλήν, καί κρίσιν τῆς κολάσεως, ἦν υποστῶσι πόρνοι καί ἄσωτοι, ὧν περ πρώτος πέλω, καί πτοοῦμαι, ἀλλ' ἐμμένω τῇ φαύλῃ συνηθείᾳ ὁ ἄφρων, ἡ Πόρνη δε γυνή, καί πτοηθεῖσα, καί σπουδάσασα ταχύ, ἤλθε βώσα πρὸς τόν Λυτρωτήν. Φιλάνθρωπε καί οἰκτίρμον, ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου ρύσαι με.

Συναξάριον

Τῆ ἁγία καί μεγάλη Τετάρτη, τῆς ἀλειψάσης τόν Κύριον μύρω Πόρνης γυναικός, μνεῖαν ποιείσθαι οἱ θειότατοι Πατέρες ἐθέσπισαν, ὅτι πρό τοῦ σωτηρίου Πάθους μικρόν τοῦτο γέγονε.

Στίχοι

- Γυνή, βαλοῦσα σώματι Χριστοῦ μύρον,
- Τήν Νικοδήμου προύλαβε σμυρναλόην.

Ἄλλ' ὁ τῷ, νοητῷ μύρω χρισθεῖς, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν ἐπιρρύτων παθῶν ἐλευθέρωσον, καί ἐλέησον ἡμάς, ὡς μόνος ἅγιος, καί φιλόνητος. Ἀμήν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Ρῆμα τυράννου, ἐπεὶ υπερίσχυσεν, ἐπταπλασίως κάμινος, ἐξεκαύθη ποτέ, ἐν ἡ Παῖδες οὐκ ἐφλέχθησαν, βασιλέως πατήσαντες δόγμα, ἀλλ' ἐβόων. Πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ἀποκενούσα, Γυνή μύρον ἐντιμόν, δεσποτική καί θεία, φρικτή κορυφή, Χριστέ τῶν ἰχνῶν σου ἐπελάβετο, τῶν ἀχράντων, κεχραμέναις παλάμαις, καί ἐβόα. Πάντα τὰ ἔργα

Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Δάκρυσι πλύνει, τούς πόδας υπεύθυνος, αμαρτίαις τού πλάσαντος, καί εκμάσσει θριξί, διό τών εν βίω ου διήμαρτε, πεπραγμένων τής απολυτρώσεως, αλλ' εβόα. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ιερουργείται, τό λύτρον ευγνώμονι, εκ σωτηρίων σπλάγχων τε, καί δακρύων πηγής, εν ή διά τής εξαγορεύσεως, εκπλυθείσα ου κατησχύνετο, αλλ' εβόα. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

**Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Καταβασία**

Ρήμα τυράννου, επεί υπερίσχυσεν, επταπλασίως κάμινος, εξεκαύθη ποτέ, εν ή Παίδες ουκ εφλέχθησαν, βασιλέως πατήσαντες δόγμα, αλλ' εβόων. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Ψυχαίς καθαραίς, καί αρρυσώτοις χείλεσι, δεύτε μεγαλύνωμεν τήν ακηλίδωτον, καί υπέραγνον Μητέρα τού Εμμανουήλ, δι' αυτής τώ εξ αυτής, προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Αγνώμων φανείς, καί πονηρός ζηλότυπος, δώρον αξιόθεον λογοπραγεί, δι' ου οφειλέσιον ελύθη αμαρτημάτων, καπηλεύων ο δεινός, Ιούδας τήν φιλόθεον χάριν. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Λέγει πορευθείς, τοίς παρανόμοις άρχουσι. Τί μοι δούναι θέλετε καγώ Χριστόν υμίν, τόν ζητούμενον, τοίς θέλουσι παραδώσω; οικειότητα Χριστού, Ιούδας αντωσάμενος χρυσού. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Ω πηρωτικής, φιλαργυρίας άσπονδε! λήθης όθεν έτυχες, ότι ψυχής, ουδ' ός ισοστάσιος ο Κόσμος, ως εδιδάχθης, απογνώσει γάρ σαυτόν, εβρόχισας ανάψας προδότα. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Καταβασία

Ψυχαίς καθαραίς, καί αρρυσώτοις χείλεσι, δεύτε μεγαλύνωμεν τήν ακηλίδωτον, καί υπέραγνον Μητέρα τού Εμμανουήλ, δι' αυτής τώ εξ αυτής, προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

**Εξαποστειλάριον
Ήχος γ'**

Τόν νυμφώνά σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον, καί ένδυμα ουκ έχω, ίνα εισέλθω εν αυτώ, λάμπρυνόν μου τήν στολήν τής ψυχής, Φωτοδότα καί σώσόν με. (εκ γ')

**Εις τούς Α ί ν ο υ ς
Ιδιόμελα Ήχος α'**

Σέ τόν τής Παρθένου Υιόν, Πόρνη επιγνούσα Θεόν έλεγεν, εν κλαυθμώ δυσωπούσα, ως δακρύων άξια πράξασα. Διάλυσσον τό χρέος, ως καγώ τούς πλοκάμους, αγάπησον φιλούσαν, τήν δικαίως μισουμένην, καί πλησίον τελωνών σε κηρύξω, Ευεργέτα φιλάνθρωπε.

Τό πολυτίμητον μύρον, η Πόρνη έμιξε μετά δακρύων, καί εξέχεεν εις τούς αχράντους πόδας σου, καταφιλου σα, εκείνην ευθύς εδικαίωσας, ημίν δε συγχώρησιν δώρησαι, ο παθών υπέρ ημών, καί σώσον ημάς.

Ότε η αμαρτωλός, προσέφερε τό μύρον, τότε ο μαθητής, συνεφώνει τοίς παρανόμοις, η μέν έχαιρε κενούσα τό πολύτιμον, ο δέ έσπευδε πωλήσαι τόν ατίμητον, αύτη τόν Δεσπότην επεγίνωσκεν, ούτος τού Δεσπότου εχωρίζετο, αύτη ηλευθερούτο, καί ο Ιούδας δούλος εγεγόνει τού εχθρού, δεινόν η ραθυμία! μεγάλη η μετάνοια! ήν μοι δώρησαι Σωτήρ, ο παθών υπέρ ημών, καί σώσον ημάς.

Ω τής Ιούδα αθλιότητος! εθεώρει τήν Πόρνην φιλούσαν τά ίχνη, καί εσκέπτετο δόλω, τής προδοσίας τό φίλημα, εκείνη τούς πλοκάμους διέλυσε, καί ούτος τώ θυμώ εδεσμείτο, φέρων αντί μύρου, τήν δυσώδη κακίαν, φθόνος γάρ ουκ οίδε, προτιμάν τό συμφέρον. Ω τής Ιούδα αθλιότητος! αφ' ής ρύσαι ο Θεός τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος β'

Η αμαρτωλός έδραμε πρός τό μύρον πριάσασθαι, πολύτιμον μύρον, τού μυρίσαι τόν ευεργέτην, καί τώ μυρεψώ εβόα. Δός μοι τό μύρον, ίνα αλείψω καγώ τόν εξαλείψαντά μου πάσας τάς αμαρτίας.

Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Η βεβυθισμένη τή αμαρτία, εύρέ σε λιμένα τής σωτηρίας, καί μύρον συν δάκρυσι κενούσά σοι εβόα. Ίδε ο τών αμαρτανόντων τήν μετάνοιαν φέρων, αλλά Δέσποτα διάσωσόν με, εκ τού κλύδωνος τής αμαρτίας, διά τό μέγα σου έλεος.

**Εις τά Απόστιχα
Ιδιόμελα Ήχος πλ. β'**

Σήμερον ο Χριστός, παραγίνεται εν τή οικία τού Φαρισαίου, καί γυνή αμαρτωλός προσελθούσα, τοίς ποσίν εκυλινδούτο βοώσα. Ίδε τήν βεβυθισμένην τή αμαρτία, τήν απηλπισμένην διά τάς πράξεις, τήν μή βδελυχθείσαν παρά τής σής αγαθότητος, καί δός μοι Κύριε, τήν άφεσιν τών κακών, καί σώσόν με.

Ήπλωσεν η Πόρνη, τάς τρίχας σοι τώ Δεσπότη, ήπλωσεν Ιούδας, τάς χείρας τοίς παρανόμοις, η μέν, λαβείν τήν άφεσιν, ο δέ, λαβείν αργύρια. Διό σοι βοώμεν, τώ πραθέντι καί ελευθερώσαντι ημάς, Κύριε δόξα σοι.

Προσήλθε Γυνή δυσώδης καί βεβορβορωμένη, δάκρυα προχέουσα ποσί σου Σωτήρ, τό Πάθος καταγγέλλουσα. Πώς ατενίσω σοι τώ Δεσπότη; αυτός γάρ ελήλυθας, σώσαι πόρνην, εκ βυθού θανούσάν με ανάστησον, ο τόν Λάζαρον εγείρας, εκ τάφου τετραήμερον, δέξαι μέ τήν τάλαιναν, Κύριε καί σώσόν με.

Η απεγνωσμένη διά τόν βίον, καί επεγνωσμένη διά τόν τρόπον, τό μύρον βαστάζουσα, προσήλθέ σοι βοώσα. Μή με τήν πόρνην απορρίψης, ο τεχθείς εκ Παρθένου, μή μου τά δάκρυα παρίδης, η χαρά τών Αγγέλων, αλλά δέξαι με μετανοουσαν, ήν ουκ απώσω αμαρτάνουσαν Κύριε, διά τό μέγα σου έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ιδιόμελον

Ήχος πλ. δ'

Ποίημα Κασσιανής Μοναχής

Κύριε, η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα Γυνή, τήν σήν αισθομένη θεότητα, μυροφόρου αναλαβούσα τάξιν, οδυρομένη μύρα σοι, πρό τού ενταφιασμού κομίζει. Οίμοι! λέγουσα, οτι νύξ μοι, υπάρχει, οίστρος ακολασίας, ζοφώδης τε καί ασέληνος, έρωσ τής αμαρτίας. Δέξαι μου τάς πηγάς τών δακρύων, ο νεφέλαις διεξάγων τής θαλάσσης τό ύδωρ, κάμφθητί μοι πρός τούς στεναγμούς τής καρδιάς, ο κλίνας τούς ουρανούς, τή αφάτω σου κενώσει, καταφιλήσω τούς αχράντους σου πόδας, αποσμήξω τούτους δέ páλιν, τοίς τής κεφαλής μου βοστρύχοις, ών εν τώ Παραδείσω Εύα τό δειλινόν, κρότον τοίς ωσίν ηχηθείσα, τώ φόβω εκρύβη. Αμαρτιών μου τά πλήθη καί κριμάτων σου αβύσσους, τίς εξιχνιάσει ψυχοσώστα Σωτήρ μου; Μή με τήν σήν δούλην παρίδης, ο αμέτρητον έχων τό έλεος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ

Τροπάριον τῆς Προφητείας Ἦχος β'

Σήμερον τό πονηρόν συνήχθη συνέδριον, καί κατά σού κενά εμελέτησε, σήμερον εκ συμφώνου, τόν βρόχον Ιούδας αρραβωνίζεται. Καϊάφας δέ άκων ομολογεί, ότι εις υπέρ πάντων αναδέχη τό πάθος εκούσιον. Λυτρωτά ημών, Χριστέ ο Θεός δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ' Ψαλμός ρλγ'

Ευλογήσαι σε Κύριος εκ Σιών, ο ποιήσας τόν ουρανόν καί τήν γήν.

Στίχ. Ιδού δή, ευλογείτε τόν Κύριον πάντες οι δούλοι Κυρίου.

Προφητείας Ιεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β', 3 - Γ', 3)

Είπε Κύριος πρός με. Υιέ ανθρώπου, εξαποστελώ εγώ σε πρός τούς υιούς Ισραήλ, τούς παραπικραίνοντάς με, οί τινες παρεπίκρανάν με, αυτοί καί οι πατέρες αυτών ηθέτησαν εις εμέ, έως, τῆς σήμερον ημέρας, καί υιοί σκληροπρόσωποι, καί στερεοκάρδιοι εγένοντο. Εγώ αποστελώ σε αυτούς, καί ερείς. Τάδε λέγει Κύριος. Εάν πρός άρα ακούσωσιν, ή πτοηθώσι, διότι, οίκος παραπικραίνων εστί, καί γνώσονται, ότι προφήτης εί σύ εν μέσφ αυτών. Καί σύ, υιέ ανθρώπου, μή φοβηθής αυτούς, μηδέ εκστής από προσώπου αυτών, διο' τι παροιστηήσουσι, καί επιστήσονται επί σέ κύκλω, καί εν μέσω σκορπίων σύ κατοικείς, τούς λόγους αυτών μή φοβηθής, καί από προσώπου αυτών μή εκστής, διότι οίκος παραπικραίνων εστί, καί λαλήσεις τούς λόγους μου πρός αυτούς, εάν άρα ακούσωσιν ή πτοηθώσιν, ότι οίκος παραπικραίνων εστί. Καί σύ, υιέ ανθρώπου, άκουε τού λαλούντος πρός σέ, καί μή γίνου παραπικραίνων, καθώς ο οίκος ο παραπικραίνων, χάνε τό στόμα σου καί φάγε, ά εγώ δίδωμι σοι. Καί είδον, καί ιδού χείρ εκτεταμένη πρός με, καί εν αυτή κεφαλής βιβλίου, καί ανείλισσεν αυτήν ενώπιόν μου, καί ήν εν αυτή γεγραμμένα τά έμπροσθεν, καί τά όπισθεν, καί εγγέγραπτο εν αυτή θρήνος, καί μέλος, καί ουαί. Καί είπε πρός με. Υιέ ανθρώπου, κατάφαγε τήν κεφαλίδα ταύτην, καί πορεύθητι καί λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ. Καί διήνοιξε τό στόμα μου καί εψώμισέ με τήν κεφαλίδα ταύτην, καί είπε πρός με. Υιέ ανθρώπου, τό στόμα σου φάγεται, καί η κοιλία σου πλησθήσεται τῆς κεφαλίδος ταύτης, τῆς δεδομένης εις σέ. Καί έφαγον αυτήν, καί εγένετο εν τώ στόματί μου ως μέλι γλυκάζον.

Προκείμενον Ἦχος β' Ψαλμός ρλδ'

Οι φοβούμενοι τόν Κύριον, ευλογήσατε τόν Κύριον.

Στίχ. Αινείτε τό όνομα Κυρίου αινείτε δούλοι Κυρίου.

[195top](#)

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμακόν, καί τήν συνήθη Στιχολογίαν, τά, Πρός Κύριον. εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχ. ι' καί ψάλλομεν τά δέκα Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ἦχος α'

Σέ τόν τῆς Παρθένου Υιόν, Πόρνη επιγνούσα Θεόν έλεγεν, εν κλαυθμώ δυσωπούσα, ως δακρύων άξια πράξασα. Διάλυσον τό χρέος, ως καγώ τούς πλοκάμους, αγάπησον φιλούσαν, τήν δικαίως μισουμένην, καί πλησίον τελωνών σε κηρύξω, Ευεργέτα φιλάνθρωπε.

Τό πολυτίμητον μύρον, η Πόρνη έμιξε μετά δακρύων, καί εξέχεεν εις τούς αχράντους πόδας σου, καταφιλου σα, εκείνην ευθύς εδικαίωσας, ημίν δε συγχώρησιν δώρησαι, ο παθών υπέρ ημών, καί σώσον ημάς.

Ότε η αμαρτωλός, προσέφερε τό μύρον, τότε ο μαθητής, συνεφώνει τοίς παρανόμοις, η μέν έχαιρε κενούσα τό πολύτιμον, ο δέ έσπευδε πωλήσαι τόν ατίμητον, αύτη τόν Δεσπότην επεγίνωσκεν, ούτος τού Δεσπότου εχωρίζετο, αύτη ηλευθερούτο, καί ο Ιούδας δούλος εγεγόνει τού εχθρού, δεινόν η ραθυμία! μεγάλη η μετάνοια! ήν μοι δώρησαι Σωτήρ, ο παθών υπέρ ημών, καί σώσον ημάς.

Ω τής Ιούδα αθλιότητος! εθεώρει τήν Πόρνην φιλούσαν τά ίχνη, καί εσκέπετο δόλω, τής προδοσίας τό φίλημα, εκείνη τούς πλοκάμους διέλυσε, καί ούτος τώ θυμώ εδεσμείτο, φέρων αντί μύρου, τήν δυσώδη κακίαν, φθόνος γάρ ουκ οίδε, προτιμάν τό συμφέρον. Ω τής Ιούδα αθλιότητος! αφ' ής ρύσαι ο Θεός τάς ψυχάς ημών.

Ήχος β'

Η αμαρτωλός έδραμε πρός τό μύρον πριάσασθαι, πολύτιμον μύρον, τού μυρίσαι τόν ευεργέτην, καί τώ μυρεψώ εβόα. Δός μοι τό μύρον, ίνα αλείψω καγώ τόν εξαλείψαντά μου πάσας τάς αμαρτίας.

Ήχος πλ. β'

Η βεβυθισμένη τή αμαρτία, εύρέ σε λιμένα τής σωτηρίας, καί μύρον συν δάκρυσιν κενούσά σοι εβόα. Ίδε ο τών αμαρτανόντων τήν μετάνοιαν φέρων, αλλά Δέσποτα διάσωσόν με, εκ τού κλύδωνος τής αμαρτίας, διά τό μέγα σου έλεος.

Ήχος πλ. β'

Σήμερον ο Χριστός, παραγίνεται εν τή οικία τού Φαρισαίου, καί γυνή αμαρτωλός προσελθούσα, τοίς ποσίν εκυλινδούτο βοώσα. Ίδε τήν βεβυθισμένην τή αμαρτία, τήν απηλπισμένην διά τάς πράξεις, τήν μή βδελυχθείσαν παρά τής σής αγαθότητος, καί δός μοι Κύριε, τήν άφεσιν τών κακών, καί σώσόν με.

Ήπλωσεν η Πόρνη, τάς τρίχας σοι τώ Δεσπότη, ήπλωσεν Ιούδας, τάς χείρας τοίς παρανόμοις, η μέν, λαβείν τήν άφεσιν, ο δέ, λαβείν αργύρια. Διό σοι βοώμεν, τώ πραθέντι καί ελευθερώσαντι ημάς, Κύριε δόξα σοι.

Προσήλθε Γυνή δυσώδης καί βεβορβορωμένη, δάκρυα προχέουσα ποσί σου Σωτήρ, τό Πάθος καταγγέλλουσα. Πώς ατενίσω σοι τώ Δεσπότη; αυτός γάρ ελήλυθας, σώσαι πόρνην, εκ βυθού θανούσάν με ανάστησον, ο τόν Λάζαρον εγείρας, εκ τάφου τετραήμερον, δέξαι μέ τήν τάλαιναν, Κύριε καί σώσόν με.

Η απεγνωσμένη διά τόν βίον, καί επεγνωσμένη διά τόν τρόπον, τό μύρον βαστάζουσα, προσήλθέ σοι βοώσα. Μή με τήν πόρνην απορρίψης, ο τεχθείς εκ Παρθένου, μή μου τά δάκρυα παρίδης, η χαρά τών Αγγέλων, αλλά δέξαι με μετανουσαν, ήν ουκ απώσω αμαρτάνουσαν Κύριε, διά τό μέγα σου έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Κύριε, η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα Γυνή, τήν σήν αισθομένη θεότητα, μυροφόρου αναλαβούσα τάξιν, οδυρομένη μύρα σοι, πρό τού ενταφιασμού κομίζει. Οίμοι! λέγουσα, οτι νύξ μοι, υπάρχει, οίστρος ακολασίας, ζοφώδης τε καί ασέληνος, έρωσ τής αμαρτίας. Δέξαι μου τάς πηγάς τών δακρύων, ο νεφέλαις διεξάγων τής θαλάσσης τό ύδωρ, κάμφθητί μοι πρός τούς στεναγμούς τής καρδιάς, ο κλίνας τούς ουρανούς, τή αφάτω σου κενώσει, καταφιλήσω τούς αχράντους σου πόδας, αποσμήξω τούτους δέ páλιν, τοίς τής κεφαλής μου βοστρύχοις, ών εν τώ Παραδείσω Εύα τό δειλινόν, κρότον τοίς ωσίν ηχηθείσα, τώ φόβω εκρύβη. Αμαρτιών μου τά πλήθη καί κριμάτων σου αβύσσους, τίς εξιχνιάσει ψυχοσώστα Σωτήρ μου; Μή με τήν σήν δούλην παρίδης, ο αμέτρητον έχων τό έλεος.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρλε'

Εξομολογείσθε τῷ Θεῷ τού ουρανοῦ.

Στίχ. Εξομολογείσθε τῷ Θεῷ τῶν Θεῶν.

Τῆς Εξόδου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Β', 11-23)

Εν ταῖς ἡμέραις ταῖς πολλαῖς ἐκεῖναις, μέγας γενόμενος Μωϋσῆς, ἐξήλθε πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, τοὺς υἱούς Ἰσραήλ. Κατανοήσας δὲ τὸν πόνον αὐτῶν, ὁρᾷ ἄνθρωπον Αἰγύπτιον, τύπτοντα τινὰ Εβραῖον, τῶν εαυτοῦ ἀδελφῶν τῶν υἱῶν Ἰσραήλ. Περιβλεψάμενος δὲ ὧδε καὶ ὧδε, οὐχ ὁρᾷ, οὐδένα, καὶ πατάξας τὸν Αἰγύπτιον, ἐκρυσεν αὐτὸν ἐν τῇ ἄμμῳ. Εξελθὼν δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῇ δευτέρᾳ, ὁρᾷ δύο ἄνδρας Εβραίους, διαπληκτιζομένους, καὶ λέγει τῷ ἀδικούντι. Διατί σύ τύπτεις τὸν πλησίον; Ὁ δὲ εἶπε. Τίς, σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ' ἡμᾶς; μὴ ἀνελεῖν με σύ θέλεις, ὃν τρόπον ἀνείλες χθές τὸν Αἰγύπτιον; Εφοβήθη δὲ Μωϋσῆς, καὶ εἶπεν, Εἰ οὕτως ἐμφανὲς γέγονε τὸ ρῆμα τοῦτο! Ἦκουσε δὲ Φαραὼ τὸ ρῆμα τοῦτο, καὶ ἐζήτηι ἀνελεῖν τὸν Μωϋσῆν. Ἀνεχώρησε δὲ Μωϋσῆς ἀπὸ προσώπου Φαραὼ, καὶ ὠκῆσεν ἐν γῇ Μαδιάμ, ἐλθὼν δὲ εἰς γῆν Μαδιάμ, ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ φρέατος. Τῷ δὲ ἱερεί Μαδιάμ ἦσαν ἐπτά θυγατέρες, ποιμαίνουσαι τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἰωθῶρ, παραγενόμεναι δὲ ἦντλον, ἕως ἐπλησαν τὰς δεξαμενάς, ποτίσαι τὰ πρόβατα τοῦ, πατρὸς αὐτῶν Ἰωθῶρ. Παραγενόμενοι δὲ οἱ ποιμένες, ἐξέβαλον αὐτάς. Ἀναστάς δὲ Μωϋσῆς ἐρρύσατο αὐτάς, καὶ ἦντλησεν αὐταῖς, καὶ ἐπότισε τὰ πρόβατα αὐτῶν. Παρεγένοντο δὲ πρὸς Ραγουὴλ τὸν πατέρα αὐτῶν, ὁ δὲ εἶπεν αὐταῖς. Τί ὅτι εταχύνετε τοῦ παραγενέσθαι σήμερον; Αἱ δὲ εἶπον. Ἄνθρωπος Αἰγύπτιος ἐρρύσατο ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ποιμένων, καὶ ἦντλησεν ἡμῖν, καὶ ἐπότισε τὰ πρόβατα ἡμῶν, ὁ δὲ εἶπε ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ. Καὶ πού ἐστι; καὶ ἵνα τί οὕτω καταλελοίπατε τὸν ἄνθρωπον; καλέσατε οὖν αὐτὸν, ὅπως φάγη ἄρτον. Κατωκίσθη δὲ Μωϋσῆς παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ ἐξέδοτο Σεπφώραν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τῷ Μωϋσῇ γυναῖκα. Ἐν γαστρὶ δὲ λαβούσα ἡ γυνή, ἔτεκεν υἱόν, καὶ ἐπωνόμασε Μωϋσῆς τὸ ὄνομα αὐτοῦ Γηρσέμ, λέγων. Ὅτι πάροικός εἰμι ἐν γῇ αλλοτρία. Ἐτι δὲ συλλαβούσα, ἔτεκεν υἱὸν δευτέρον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ελιέζερ, λέγων. Ὁ γὰρ Θεὸς τοῦ Πατρὸς μου βοηθός μου, καὶ ἐρρύσατό με ἐκ χειρὸς Φαραὼ.

Προκείμενον Ἦχος δ' Ψαλμός ρλζ'

Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδης.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Ἰώβ τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Β' 1-10)

Ἐγένετο δὲ ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, καὶ ἦλθον οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστήναι ἐναντίον τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ Διάβολος ἦλθεν ἐν μέσῳ αὐτῶν, παραστήναι ἐναντίον τοῦ Κυρίου. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ. Πόθεν σύ ἔρχη; εἶπε δὲ ὁ Διάβολος ἐναντίον Κυρίου. Διαπορευθεὶς τὴν ὑπ' οὐρανόν, καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν σύμπασαν, πάρειμι. Εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς τὸν Διάβολον. Προσέσχες τὸν θεράποντά μου Ἰώβ, ὅτι οὐκ ἔστι κατ' αὐτόν, τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνθρωπος ὅμοιος αὐτῷ, ἄκακος, ἀληθινός, ἀμεμπτος, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντός κακοῦ; ἐτι δὲ ἔχεται ἀκακίας, σύ δὲ εἶπας, τὰ υπάρχοντα αὐτοῦ διακενῆς ἀπολέσαι. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Διάβολος, εἶπε τῷ Κυρίῳ. Δέρμα ὑπὲρ δέρματος, καὶ πάντα ὅσα ὑπάρχει ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐκτίσει, οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ ἀποστείλας τὴν χεῖρά σου, ἄψαι τῶν ὀστέων αὐτοῦ, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ, ἢ μὴν εἰς πρόσωπον σε εὐλογῆσει. Εἶπε δὲ ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ. Ἰδοὺ παραδίδωμί σοι αὐτόν, μόνον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διαφύλαξον. Καὶ ἐξήλθεν ὁ Διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου, καὶ ἔπαισε τὸν Ἰώβ ἔλκει πονηρῶ ἀπὸ ποδῶν εἰς κεφαλῆς. Καὶ ἔλαβεν ἐαυτῷ ὄστρακον, ἵνα τὸν ἰχώρα ξύη, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας, ἔξω τῆς πόλεως. Χρόνου δὲ πολλοῦ προβεβηκότος, εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ. Μέχρι τίνος καρτερήσει λέγων. Ἰδοὺ ἀναμένω χρόνον ἐτι μικρόν, προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου; ἰδοὺ γὰρ ἠφάνισται σου τὸ μνημόσυνον ἀπὸ τῆς γῆς, υἱοὶ καὶ

θυγατέρες, εμής κοιλίας ωδίνες καί πόνοι, ούς εις τό κενόν εκοπίασα μετά μόχθων, σύ δέ αυτός εν σαπρία σκωλήκων κάθησαι, διανυκτερεύων αίθριος, καγώ πλανήτις καί λάτρις, τόπον εκ τόπου περιερχομένη, καί οικίαν εξ οικίας, προσδεχομένη τόν ήλιον πότε δύσεται, ίνα αναπαύσωμαι τών μόχθων μου, καί τών οδυνών, αί με νύν συνέχουσιν, αλλά είπόν τι ρήμα πρός Κύριον, καί τελεύτα, ο δέ εμβλέψας αυτή, είπεν. ίνα τί, ώσπερ μία τών αφρόνων γυναικών ελάλησας ούτως; ει τά καλά εδεξάμεθα εκ χειρός Κυρίου, τά κακά ουχ υποίσωμεν; Εν τούτοις πάσι τοίς συμβεβηκόσιν αυτώ, ουδέν ήμαρτεν Ιώβ τοίς χείλεσιν εναντίον τού Θεού.

Τό Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον
Τού Ιησού γενομένου εν Βηθανία...

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ
ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

Τριώδιον, Ποίημα Ανδρέου Κρήτης
Ωδή δ' Ἦχος πλ. β'
Ακήκοεν ο Προφήτης

Ανώγεων εστρωμένον, εδέξατό σε τόν Κτίστην καί τούς συμμύστας, καί αυτού τό Πάσχα επετέλεσας, καί αυτού ειργάσω τά μυστήρια, αυτού γάρ τών δύο σταλέντων, νύν Μαθητών σου, τό Πάσχα ητοιμάσθη σοι.

Υπάγετε πρός τόν δείνα, ο πάντα ειδώς προλέγει, τοίς Αποστόλοις, καί μακάριός εστιν ός δύναται, πιστώσ υποδέξασθαι τόν Κύριον, ανώγεων μέν τήν καρδίαν προετοιμάσας, καί δείπνον τήν ευσέβειαν.

Η γνώμη φιλαργυρίας, ο τρόπος σου απονοίας, άφρον Ιούδα, πιστευθείς γάρ μόνος τό γλωσσόκομον, όλως ουκ εκάμφθης πρός συμπάθειαν, αλλ' έκλεισας τά τής σκληράς σου, καρδιάς σπλάγχνα, προδούς τόν μόνον εύσπλαγχνον.

Η γνώμη τών θεοκτόνων, τή πράξει τού φιλαργύρου συναρμοσθείσα, η μεν πρός αναίρεσιν ωπλίζετο, η δέ τά αργύρια εφείλκετο, αγχόνην γάρ μεταμελείας τότε προκρίνας, κακώς τού ζήν εστέρηται.

Τό φίλημα γέμει δόλου, τό χαίρέ σου εν μαχαίρα, πλάνε Ιούδα, τή μέν γλώσση φθέγγη τά πρός ένωσιν, τή δέ γνώμη νεύεις πρός διάστασιν, προδούναι γάρ τοίς παρανόμοις τόν Ευεργέτην, δολίως εμελέτησας.

Φιλείς καί πωλείς Ιούδα, ασπάζη καί ουκ οκλάζεις δόλω προστρέχων, τίς μισών ασπάζεται τρισάθλιε; τίς φιλών εξωνείται τιμήματι; τό φίλημα τής αναιδούς σου κακοβουλίας, ελέγχει τήν προαίρεσιν.

Δόξα...

Αμέριστον τή ουσία, ασύγχυτον τοίς προσώποις θεολογώ σε, τήν τριαδικήν μίαν θεότητα, ως ομοβασίλειον καί σύνθρονον, βωώ σοι τό Άσμα τό μέγα, τό εν υψίστοις, τρισσώς υμνολογούμενον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η σύλληψις υπέρ λόγον, ο τόκος σου υπέρ φύσιν Θεογεννήτορ, η μέν γάρ εκ Πνεύματος ου σπέρματος, η δέ νόμους φύσεως λανθάνουσα, ως άφθορος καί υπέρ φύσιν, πάσης λοχείας, Θεός γάρ τό τικτόμενον.

Κάθισμα Ἦχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Συνεσθίων Δέσποτα, τοῖς Μαθηταῖς σου, μυστικῶς ἐδήλωσας, τήν σὴν ἀγίαν τελευτήν, δι' ἧς φθοράς ἐλυτρώθημεν, οἱ τὰ σεπτὰ σου τιμώντες Παθήματα.

Ὡδή η'

Ὅν στρατιαί, ουρανῶν

Τὴν νομικὴν, ἐκπληρώσας πρόσταξιν, ὁ πλάκας τὰς νομικὰς, γράψας ἐν Σινᾷ, ἔφαγε μὲν τὸ Πάσχα, τὸ πάλαι καὶ σκιῶδες, γέγονε δὲ Πάσχα, καὶ μυστικὴ ζωοθυσία. (Δίς)

Τὴν ἀπ' αἰῶνος, κεκαλυμμένην Χριστός, σοφίαν μυσταγωγῶν, ἐδειξας ὁμοῦ, πᾶσι τοῖς Ἀποστόλοις, Σωτὴρ ἐπὶ τοῦ δεῖπνου, ἦν ταῖς Ἐκκλησίαις, παρέδωκαν οἱ θεοφόροι.

Εἰς ἐξ ὑμῶν, δόλω παραδώσει με. Ἐβραίοις ἀπεμπολῶν, ταύτη τὴ νυκτί, τοῦτο Χριστός βοήσας, συνέχεε τοὺς φίλους, τότε εἰς πρὸς ἓνα, διαπορῶν προσεκινεῖτο.

Ταπεινωθεὶς, δι' ἡμᾶς ὁ πλούσιος, τοῦ δεῖπνου ἐξαναστάς, λέντιον λαβῶν, τοῦτο περιεζώσω, καὶ κλίνας τὸν αὐχένα, ἐνίψας τοὺς πόδας, τῶν Μαθητῶν καὶ τοῦ προδότου.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν, καὶ ἀφράστου γνώσεως, τὸ ὕψος σου Ἰησοῦ, τίς μὴ ἐκπλαγῆ, ὅτι πληρῶ παρέστης, ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων, νίπτων μὲν τοὺς πόδας, ἐκμάσσων δὲ καὶ τῷ λεντίῳ;

Ὁ Μαθητὴς, ὃν ἠγάπα Κύριος, τῷ στήθει ἀναπесῶν, ἔφη πρὸς αὐτόν. Τίς ὁ παραδιδούς σε; Χριστός δὲ πρὸς ἐκείνον. Οὗτος ὁ ἐμβάψας, ἐν τῷ τρυβλίῳ νῦν τὴν χεῖρα.

Ὁ Μαθητὴς τὸν ψωμὸν δεξάμενος, κατὰ τοῦ ἄρτου χωρεῖ, πράσιν μελετῶν, τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις. Τί παρέχετε μοι, καγὼ ὑμῖν αὐτόν προδώσω;

Δόξα...

Ἐνα Θεόν, κατ' οὐσίαν σέβομαι, τρεῖς υποστάσεις ὑμῶν, διοριστικῶς, ἄλλας ἀλλ' οὐκ ἀλλοίας, ἐπεὶ θεότης μία, ἐν τρισὶ τὸ κράτος, καὶ γὰρ Πατὴρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ρύσαι ἡμᾶς, Ἰησοῦ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐκ πλάνης καὶ πειρασμοῦ, καὶ τοῦ πονηροῦ, δέχου τὴν Θεοτόκον, πρεσβεύουσάν ἀπαύστως. Μήτηρ γὰρ ὑπάρχει, καὶ δύναται σε δυσωπήσαι.

Ὡδή θ'

Ἀσπόρου συλλήψεως

Τὸ μέγα μυστήριον, τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, ἐπὶ τοῦ δεῖπνου, συνανακειμένου σου, τοῖς Μύσταις Φιλάνθρωπε, ἀνακαλύψας ἔφης Φάγετε ἄρτον τὸν ζωτικόν, πίστει πίετε τὸ αἶμα, κενωθέν τῆς θεοπλεύρου σφαγῆς.

Σκηνὴ ἐπουράνιος, ἐδείχθη τὸ ἀνώγειον, ἐνθα τὸ Πάσχα, Χριστός ἐπετέλεσε, τὸ δεῖπνον ἀναίμακτον, καὶ λογικὴ λατρεία, ἡ τράπεζα δὲ τῶν ἐκεῖ, τελεσθέντων μυστηρίων, νοητὸν θυσιαστήριον.

Τὸ Πάσχα Χριστός ἐστι, τὸ μέγα καὶ σεβάσμιον, βρωθεὶς ὡς ἄρτος, τυθεὶς δὲ ὡς πρόβατον, αὐτὸς γὰρ ἀνήνεκται, ὑπὲρ ἡμῶν θυσία, αὐτοῦ τὸ Σῶμα εὐσεβῶς, καὶ αὐτοῦ τὸ Αἶμα πάντες, μυστικῶς μεταλαμβάνομεν.

Τὸν ἄρτον εὐλόγησας, ὁ Ἄρτος ὁ οὐράνιος, εὐχαριστήσας, Πατρί τῷ γεννήτορι, λαβῶν καὶ ποτήριον, τοῖς Μαθηταῖς ἐδίδως. Λάβετε, φάγετε βοῶν, τοῦτο μού ἐστι τὸ Σῶμα, καὶ τὸ Αἶμα τῆς ἀφθάρτου ζωῆς.

Αμήν λέγων ἔφησε, τοῖς κλήμασιν ἡ ἀμπελος, τοῖς Αποστόλοις, Χριστός ἡ ἀλήθεια, ἀπ' ἄρτι οὐ μή πῖω ἐκ τῆς ἀμπέλου πόμα, ἕως ἂν πῖω αὐτό καινόν, ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς μου, μεθ' ὑμῶν τῶν κληρονόμων μου.

Πιπράσκεις τριάκοντα, ἀργύρων τὸν ἀτίμητον, καὶ οὐ λογίζῃ, Ἰούδα παράνομε, τοῦ δείπνου τὴν μύησιν, ἢ τὸν σεπτὸν νιπτήρα; Ὡς πῶς εἰς τέλος τοῦ φωτός, ολισθήσας πτώμα ἦλθες, τὴν ἀγχόνην ἀσπασάμενος!

Τὰς χεῖρας ἐξέτεινας, ἐν αἰς τὸν ἄρτον ἔλαβες, τῆς ἀφθαρσίας, λαβεῖν τὰ ἀργύρια, τὸ στόμα πρὸς φίλημα, προσαγαγὼν δολίως, ἐν ᾧ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ Αἷμα ὑπεδέξω, ἀλλ' οὐαὶ σοι! ὡς φησὶν ὁ Χριστός.

Χριστός εἰστιάσατο, τὸν Κόσμον ὁ οὐράνιος, καὶ θεῖος Ἄρτος. Δεῦτε οὖν φιλόχριστοι, πηλίνοις ἐν στόμασιν, ἀγναῖς δὲ ταῖς καρδίαις, υποδεξώμεθα πιστῶς, τὸν θυόμενον τὸ Πάσχα, ἐν ἡμῖν ἱερουργούμενον.

Δόξα...

Πατέρα δοξάσωμεν, Υἱὸν ὑπερυψώσωμεν, τὸ θεῖον Πνεῦμα, πιστῶς προσκυνήσωμεν, Τριάδα ἀχώριστον, Μονάδα κατ' οὐσίαν, ὡς φῶς καὶ φῶτα καὶ ζωὴν, καὶ ζωᾶς ζωοποιούσαν, καὶ φωτίζουσαν τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Παστὰς ἐπουράνιος, καὶ Νύμφη ἀειπάρθενος, μὴν εδείχθης, Θεὸν μὲν βαστάσασα, τεκούσα δὲ ἀτρέπτως, ἐκ σοῦ σεσαρκωμένον, διὸ' σε πάσαι αἰ γενεαί, ὡς Θεόνυμφον Μητέρα, ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τροπάριον

Ἦχος πλ. δ'

Ὅτε οἱ ἔνδοξοι Μαθηταί, ἐν τῷ νιπτήρι τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβῆς, φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο, καὶ ἀνόμοις κριταῖς, σέ τὸν δίκαιον Κριτὴν παραδίδωσι. Βλέπε χρημάτων ἐραστὰ, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνῃ χρησάμενον, φεύγε ἀκόρεστον ψυχὴν τὴν Διδασκάλω τοιαῦτα τολμήσασαν. Ὁ περὶ πάντας ἀγαθός, Κύριε δόξα σοι. **(ἐκ γ')**

Τὸ Ευαγγέλιον κατὰ Λουκάν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤγγιζεν ἡ εορτὴ τῶν Ἀζύμων...

Ὁ Κανὼν

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. β' Ὁ Εἰρμός

Τμηθεῖσθαι τμάται, πόντος ἐρυθρός, κυματοτρόφος δε ξηραίνεται βυθός, ὁ αὐτὸς ομοῦ ἀόπλοισ γεγωνῶς βατός, καὶ πανοπλί ταις τάφος. Ὡδὴ δὲ Θεοτερπῆς ἀνεμέλπετο. Ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἡ πανταιτία, καὶ παρεκτικὴ ζωῆς, ἡ ἀπειρος σοφία τοῦ Θεοῦ, ὡς κοδόμησε τὸν οἶκον ἐαυτῆς, ἀγνῆς ἐξ ἀπειράνδρου Μητρὸς, ναὸν γὰρ σωματικὸν περιθέμενος, ἐνδόξως, δεδόξασται, Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Μυσταγωγούσα, φίλους ἐαυτῆς, τὴν ψυχοτρόφον ἐτοιμάζει τράπεζαν, ἀμβροσίας δὲ ἡ ὄντως σοφία τοῦ Θεοῦ, κερνά κρατήρα πιστοῖς. Προσέλθωμεν εὐσεβῶς καὶ βοηθώμεν. Ἐνδόξως δεδόξασται, Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ακουτισθώμεν, πάντες οι πιστοί, συγκαλουμένης υψηλώ κηρύγματι, τής ακτίστου καί εμφύτου σοφίας τού Θεού, βοά γάρ, Γεύσασθε καί γνόντες, ότι χρηστός εγώ κράξατε. Ενδόξως δεδόξασται, Χριστός ο Θεός ημών.

Καταβασία

Τμηθείση τμάται, πόντος ερυθρός, κυματοτρόφος δε ξηραίνεται βυθός, ο αυτός ομού απόλοις γεγονώς βατός, καί πανοπλί ταις τάφος. Ωδή δέ Θεοτερπής ανεμέλπετο. Ενδόξως δεδόξασται, Χριστός ο Θεός ημών.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Κύριος ών πάντων καί Κτίστης Θεός, τό κτιστόν ο απαθής, πτωχεύσας σεαυτώ ήνωσας, καί τό Πάσχα, οίς έμελλες θανείν, αυτός ών σεαυτόν προετίθης, Φάγετε βοών τό Σώμά μου, καί πίστει στερεωθήσεσθε.

Ρύσιον παντός, τού βροτείου γένους, τό οικείον Αγαθέ, τούς σούς Μαθητάς επότισας, ευφροσύνης ποτήριον πλήσας, αυτός γάρ σεαυτόν ιερουργείς, Πίετε βοών τό Αίμά μου, καί πίστει στερεωθήσεσθε.

Άφρων ανήρ, ός εν υμίν προδότης, τοίς οικείοις Μαθηταίς προέφης, ο ανεξίκακος, ού μή γνώσηται ταύτα, καί ούτος ασύνετος ών, ου μή συνήσει, όμως εν εμοί μείνατε, καί πίστει στερεωθήσεσθε.

Καταβασία

Κύριος ών πάντων καί Κτίστης Θεός, τό κτιστόν ο απαθής, πτωχεύσας σεαυτώ ήνωσας, καί τό Πάσχα, οίς έμελλες θανείν, αυτός ών σεαυτόν προετίθης, Φάγετε βοών τό Σώμά μου, καί πίστει στερεωθήσεσθε.

Κάθισμα 'Ηχος α'

Τόν Τάφον σου Σωτήρ

Ο λίμνας καί πηγάς, καί θαλάσσας ποιήσας, ταπεινώσιν ημάς, εκπαιδεύων αρίστην, λεντίω ζωννύμενος, Μαθητών πόδας ένιψε, ταπεινούμενος, υπερβολή ευσπλαγχνίας, καί υψών ημάς, από βαράθρων κακίας, ο μόνος φιλόανθρωπος.

Έτερον 'Ηχος γ'

Θείας πίστεως

Ταπεινούμενος, δι' ευσπλαγχνίαν, πόδας ένιψας, τών Μαθητών σου, καί πρός δρόμον θείον τούτους κατεύθυνας, απαναινόμενος Πέτρος δέ νίπτεσθαι, αύθις τώ θείω υπείκει προστάγματι, εκνιπτόμενος, καί σού εκτενώς δεόμενος, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Έτερον 'Ηχος δ'

Επεφάνης σήμεραν

Συνεσθίων Δέσποτα, τοίς Μαθηταίς σου, μυστικώς εδήλωσας, τήν παναγίαν σου σφαγήν, δι' ής φθοράς ελυτρώθημεν, οι τά σεπτά σου, τιμώντες Παθήματα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Προκατιδών ο Προφήτης, τού μυστηρίου σου τό απόρρητον, Χριστέ προανεφώνησεν. Έθου κραταιάν, αγάπησιν ισχύος, Πάτερ οικτίρμον, τόν μονογενή, Υιόν γάρ αγαθέ, ιλασμόν εις τόν Κόσμον απέστειλας.

Επί τό πάθος τό πάσι, τοίς εξ Αδάμ πηγάσαν απάθειαν, Χριστέ μολών τοίς φίλοις σου, είπας. Μεθ' υμών, τού Πάσχα μετασχείν, τούτου επεθύμησα, τόν Μονογενή επει με ιλασμόν, ο Πατήρ εις τόν Κόσμον απέστειλε.

Μεταλαμβάνων κρατήρος, τοίς Μαθηταίς εβόας Αθάνατε. Γεννήματος αμπέλου δέ,

πίομαι λοιπόν, ουκέτι μεθ' υμών βιοτεύων, τόν Μονογενή επει με ιλασμόν, ο Πατήρ εις τόν Κόσμον απέστειλε.

Πόμα καινόν υπέρ λόγον, εγώ φημι εν τή Βασιλεία μου, Χριστέ τοίς φίλοις πίομαι, ώστε γάρ θεοίς, Θεός υμίν, συνέσομαι είπας, τόν Μονογενή καί γάρ με ιλασμόν, ο Πατήρ εις τόν Κόσμον απέστειλε.

Καταβασία

Προκατιδών ο Προφήτης, τού μυστηρίου σου τό απόρρητον, Χριστέ προανεφώνησεν. Έθου κραταιάν, αγάπησιν ισχύος, Πάτερ οικτίρμον, τόν μονογενή, Υιόν γάρ αγαθέ, ιλασμόν εις τόν Κόσμον απέστειλας.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Τώ συνδέσμω τής αγάπης, συνδεόμενοι οι Απόστολοι, τώ δεσπόζοντι τών όλων, εαυτούς Χριστώ, αναθέμενοι, ωραίους πόδας εξαπενίζοντο, ευαγγελιζόμενοι πάσιν ειρήνην.

Η τό άσχετον κρατούσα, καί υπερώ ον εν αιθερί ύδωρ, η αβύσσους χαλινούσα, καί θαλάσσας αναχαιτίζουσα, Θεού σοφία, ύδωρ Νιπητήρι βάλλει, πόδας αποπλύνει δέ δούλων Δεσπότης.

Μαθηταίς υποδεικνύει, ταπεινώσεως ο Δεσπότης τύπον, ο νεφέλαις δέ τόν πόλον περιβάλλον, ζώννυται λέντιον, καί κάμπει γόνυ, δούλων εκπλύναι πόδας, ού εν τή χειρί πνοή πάντων τών όντων.

Καταβασία

Τώ συνδέσμω τής αγάπης, συνδεόμενοι οι Απόστολοι, τώ δεσπόζοντι τών όλων, εαυτούς Χριστώ, αναθέμενοι, ωραίους πόδας εξαπενίζοντο, ευαγγελιζόμενοι πάσιν ειρήνην.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Άβυσσος εσχάτη αμαρτημάτων, εκύκλωσέ με, καί τόν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ως ο Ιωνάς, τώ Δεσπότη βοώ σοι. Εκ φθοράς με ανάγαγε.

Κύριον φωνείτε, ώ Μαθηταί, καί Διδάσκαλόν με, καί γάρ πέφυκα. Σωτήρ εβόας, διό μιμείσθε τόν τύπον, όν τρόπον εν εμοί εθεάσασθε.

Ρύπόν τις μή έχων απορρυφθήναι, ου δείται πόδας, καθαροί ώ Μαθηταί υμείς δέ, αλλ' ουχί πάντες, ροπή γάρ ατάκτως, εξ υμών ενός μαίνεται.

Καταβασία

Άβυσσος εσχάτη αμαρτημάτων, εκύκλωσέ με, καί τόν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ως ο Ιωνάς, τώ Δεσπότη βοώ σοι. Εκ φθοράς με ανάγαγε.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά άνω ζητών

Τόν άρτον λαβών, εις χείρας ο προδότης, κρυφίως αυτάς, εκτείνει καί λαμβάνει, τήν τιμήν τού πλάσαντος, ταίς οικείαις χερσί τόν άνθρωπον, καί αδιόρθωτος έμεινεν, Ιούδας ο δούλος καί δόλιος.

Ο Οίκος

Τή μυστική εν φόβω τραπέζη, προσεγγίσαντες πάντες, καθαραίς ταίς ψυχαίς, τόν άρτον υποδεξώμεθα, συμπαραμένοντες τώ Δεσπότη, ίνα ίδωμεν τούς πόδας πώς απονίπτει τών Μαθητών, καί εκμάσσει τώ λεντίω, καί ποιήσωμεν ώσπερ κατίδωμεν, αλλήλοις υποταγέντες, καί αλλήλων τούς πόδας εκπλύνοντες, αυτός γάρ ο Χριστός ούτως εκέλευσε, τοίς αυτού Μαθηταίς ως προέφησεν, αλλ' ουκ ήκουσεν, Ιούδας ο

δούλος καί δόλιος.

Συναξάριον

Τή αγία καί μεγάλη Πέμπτη, οι τά πάντα καλώς διαταξάμενοι θείοι Πατέρες, αλληλοδιαδόχως έκ τε τών θείων Αποστόλων, καί τών ιερών Ευαγγελίων, παραδεδώκασιν ημίν τέσσαρά τινα εορτάζουν, τόν ιερόν Νιπτήρα, τόν μυστικόν Δείπνον (δηλαδή τήν παράδοσιν τών καθ' ημάς φρικτών Μυστηρίων), τήν υπερφυά Προσευχήν, καί τήν Προδοσίαν αυτήν.

Στίχοι εις τόν Ιερόν Νιπτήρα

- Νίπτει Μαθητών εσπέρας Θεός πόδας,
- Ού πούς πατών ήν εις Εδέμ δειλής πάλαι.

Εις τόν Μυστικόν Δείπνον

- Διπλούς ο Δείπνος, Πάσχα γάρ νόμου φέρει,
- Καί Πάσχα καινόν, Αίμα. Σώμα Δεσπότου.

Εις τήν υπερφυά Προσευχήν

- Προσεύχη, καί φόβητρα, θρόμβοι αιμάτων,
- Χριστέ, προσώπου, παραιτούμενος δήθεν
- θάνατον, εχθρόν εν τούτοις φενακίζων.

Εις τήν Προδοσίαν

- Τί δει μαχαιρών, τί ξύλων λαοπλάνοι,
- Πρός τό θανείν πρόθυμον εις Κόσμου λύτρον.

Τή αφάτω σου ευσπλαγχνία, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Οι Παιδες εν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα ουκ έπτηξαν αλλ' εν μέσω φλογός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Νευστάζων κάραν Ιούδας, κακά προβλέπων εκίνησεν, ευκαιρίαν ζητών παραδούμαι, τόν Κριτήν εις κατάκρισιν, ός πάντων εστί Κύριος, καί Θεός τών Πατέρων ημών.

Υμίν ο Χριστός τοίς φίλοις, εβόα. Είς παραδώσει με, ευφροσύνης λαθόντες, αγωνία καί λύπη συνείχοντο. Τίς ούτος; φράσον λέγοντες, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Μεθ' όστις εμού τήν χείρα, τρυβλίω βάλλει θρασύτητι, τούτω πλήν καλόν ήν, πύλας βίου περάσαι μηδέποτε, τούτον ός ήν εδήλου δέ, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Καταβασία

Οι Παιδες εν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα ουκ έπτηξαν αλλ' εν μέσω φλογός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Νόμων πατρώων οι μακαριστοί, εν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος, κατέπτυξαν, προσταγής αλογίστου, καί συνημμένοι ώ ουκ εχωνεύθησαν πυρί, τού κρατούντος επάξιον ανέμελπον τόν ύμνον. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Οι δαιτυμόνες οι μακαριστοί, εν τή Σιών τώ Λόγω προσκαρτερήσαντες, οι Απόστολοι παρείποντο, τώ Ποιμένι ως άρνες, καί συνημμένοι, ώ ουκ εχωρίσθησαν Χριστώ, θείω λόγω τρεφόμενοι, ευχαρίστως εβών. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Νόμου φιλίας, ο δυσώνυμος, Ισκαριώτης γνώμη επιλαθόμενος, ούς ενίψατο ηυτρέπισε
πρός προδοσίαν πόδας, καί σου εσθίων άρτον, Σώμα θειον, επήρε πτερνισμόν επί σέ,
Χριστέ, καί βοάν ου συνήκε. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας
τούς αιώνας.

Εδεξιούτο τό λυτήριον, τής αμαρτίας σώμα, ο ασυνείδητος, καί τό Αίμα τό χεόμενον,
υπέρ Κόσμου τό θειον, αλλ' ουκ ηδειτο πίνων, ο επίπρασκε τιμήσ ου κακία προσώχθισε
καί βοάν ου συνήκε. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς
αιώνας.

**Αινούμεν, ευλογοούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Καταβασία**

Νόμων πατρώων οι μακαριστοί, εν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος,
κατέπτυξαν, προσταγής αλογίστου, καί συνημμένοι ώ ουκ εχωνεύθησαν πυρί, τού
κρατούντος επάξιον ανέμελπον τόν ύμνον. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί
υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Ξενίας δεσποτικής, καί αθανάτου τραπέζης, εν υπερώω τόπω, ταίς υψηλαίς φρεσί,
πιστοί δεύτε απολαύσωμεν, επαναβεβηκότα λόγον, εκ του Λόγου μαθόντες, όν
μεγαλύνομεν.

Άπιτε τοίς Μαθηταίς, ο Λόγος έφη, τό Πάσχα εν υπερώω τόπω, ώ νους ενίδρυται, οίς
μυσταγωγώ, σκευάσατε, αζύμω αληθείας λόγω, τό στερρόν δέ τής χάριτος
μεγαλύνατε.

Δημιουργόν ο Πατήρ, πρό τών αιώνων σοφίαν, γεννά αρχήν οδών με, εις έργα έκτισε,
τά νύν μυστικώς τελούμενα. Λόγος γάρ άκτιστος ών φύσει, τάς φωνάς οικειούμαι, ού
νύν προσείληφα.

Ως άνθρωπος υπάρχω, ουσία ου φαντασία, ούτω Θεός τώ τρόπω τής αντιδόσεως, η
φύσις η ενωθεισά μοι. Χριστόν ένα, διό με γνώτε, τά εξ ών, εν οίς, άπερ πέφυκα
σώζοντα.

Καταβασία

Ξενίας δεσποτικής, καί αθανάτου τραπέζης, εν υπερώω τόπω, ταίς υψηλαίς φρεσί,
πιστοί δεύτε απολαύσωμεν, επαναβεβηκότα λόγον, εκ του Λόγου μαθόντες, όν
μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Ήχος γ'

Τόν νυμφώνά σου βλέπω, Σωτήρ μου κεκοσμημένον, καί ένδυμα ουκ έχω, ίνα εισέλθω
εν αυτώ. λάμπρυνόν μου τήν στολήν τής ψυχής, Φωτοδότα, καί σώσόν με. **(εκ γ')**

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Ιδιόμελα Ήχος β'

Συντρέχει λοιπόν, τό συνέδριον τών Ιουδαίων, ίνα τόν Δημιουργόν, καί Κτίστην τών
απάντων, Πιλάτω παραδώση, ώ τών ανόμων! ώ τών απίστων! ότι τόν ερχόμενον,
κρίναι ζώντας καί νεκρούς, εις κρίσιν ευτρεπίζουσι, τόν ιώμενον τά πάθη, προς πάθος
ετοιμάζουσι. Κύριε μακρόθυμε, μέγα σου τό έλεος, δόξα σοι.

Ιούδας ο παράνομος Κύριε, ο βάψας εν τώ δειπνώ χειρά, εν τώ τρυβλίω μετά σου, την
εξέτεινεν ανόμως τάς χειρας, τού λαβείν αργύρια, καί ο τού μύρου λογισάμενος τιμήν,
σέ τόν ατίμητον ουκ έφριξε πωλήσαι, ο τούς πόδας υφαπλώσας επί τό νίψαι, τόν

Δεσπότην κατεφίλησε δολίως, εις τό προδοῦναι τοῖς ἀνόμοις, χοροῦ δέ Αποστόλων ριφεῖς, καί τά τριάκοντα ρίψας ἀργύρια, σοῦ τήν τριήμερον Ἀνάστασιν οὐκ εἶδε, δι' ἧς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ιούδας ὁ προδότης δόλιος ὢν, δολίῳ φιλήματι παρέδωκε τόν Σωτήρα Κύριον, τόν Δεσπότην τῶν ἀπάντων, ὡς δούλον πέπρακε τοῖς παρανόμοις, ὡς πρόβατον ἐπί σφαγῆν, οὕτως ἠκολούθει, ὁ Ἀμνός ὁ τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱός ὁ τοῦ Πατρός, ὁ μόνος πολυέλεος.

Ιούδας ὁ δούλος καί δόλιος, ὁ μαθητής καί ἐπίβουλος, ὁ φίλος καί διάβολος, ἐκ τῶν ἔργων ἀπεφάνθη, ἠκολούθει γάρ τῷ Διδασκάλῳ, καί καθ' εαυτόν ἐμελέτησε τήν προδοσίαν, ἔλεγεν ἐν εαυτῷ. Παραδώσω τούτον, καί κερδήσω τά συναχθέντα χρήματα, ἐπεζήτη δέ καί τό μύρον πραθῆναι, καί τόν Ἰησοῦν δόλω κρατηθῆναι, ἀπέδωκεν ἀσπασμόν, παρέδωκε τόν Χριστόν, καί ὡς πρόβατον ἐπί σφαγῆν, οὕτως ἠκολούθει, ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν...

Ὀν ἐκήρυξεν Ἀμνόν Ἡσαΐας, ἔρχεται ἐπί σφαγῆν ἐκούσιον, καί τόν νῶτον δίδωσιν εἰς μᾶστιγας, τάς σιαγόνας εἰς ραπίσματα, τό δέ πρόσωπον οὐκ ἀπεστράφη, ἀπό αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων, θανάτῳ δέ ἀσχήμονι καταδικάζεται, πάντα ὁ ἀναμάρτητος ἐκουσίως καταδέχεται, ἵνα πάσι δωρήσῃται τήν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν.

**Εἰς τά Ἀπόστιχα
Ἰδιόμελα Ἦχος πλ. δ'**

Σήμερον τό κατά τοῦ Χριστοῦ πονηρόν συνήχθη συνέδριον, καί κατ' αὐτοῦ κενά ἐβουλεύσατο, παραδοῦναι Πιλάτῳ εἰς θάνατον τόν ἀνεύθυνον. Σήμερον τήν τῶν χρημάτων ἀγχόνην, Ιούδας εαυτῷ περιτίθησι, καί στερεῖται κατ' ἄμφω, ζωῆς προσκαίρου καί θείας. Σήμερον Καϊάφας, ἄκων προφητεύει, Συμφέρι λέγων, ὑπέρ τοῦ λαοῦ ἕνα ἀπολέσθαι, ἦλθε γάρ ὑπέρ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν τοῦ παθεῖν, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὁ ἐσθίων ἄρτους μου ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμέ πτερνισμόν.

Σήμερον ὁ Ιούδας, τό τῆς φιλοπτωχείας κρύπτει προσωπεῖον, καί τῆς πλεονεξίας ἀνακαλύπτει τήν μορφήν, οὐκέτι τῶν πενήτων φροντίζει, οὐκέτι τό μύρον πιπράσκει, τό τῆς ἀμαρτωλοῦ, ἀλλά τό οὐράνιον μύρον, καί ἐξ αὐτοῦ νοσφίζεται τά ἀργύρια, τρέχει πρός Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις. Τί μοι θελετε δοῦναι, καγῶ υμῖν παραδώσω αὐτόν. Ὡ φιλαργυρίας προδότου! εὐώνον ποιεῖται τήν πράσιν, πρός τήν γνώμην τῶν ἀγοραζόντων, τοῦ πωλουμένου τήν πραγματείαν ποιεῖται, οὐκ ἀκριβολογεῖται πρός τήν τιμήν, ἀλλ' ὡς δούλον φυγάδα ἀπεμπολεῖ, ἔθος γάρ τοῖς κλέπτουσι, ρίπτειν τά τίμια, νύν ἔβαλε τά ἅγια, τοῖς κυσίν ὁ μαθητής ἡ γάρ λύσσα τῆς φιλαργυρίας, κατά τοῦ ἰδίου Δεσπότη, μαίνεσθαι ἐποίησεν αὐτόν, ἧς τήν πείραν φύγωμεν, κράζοντες. Μακρόθυμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Ἐξεπορεύετο ἔξω, καί ἐλάλει ἐπί τό αὐτό.

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει, παράνομε Ιούδα, νοσῶν γάρ φιλαργυρίαν, ἐκέρδησας μισανθρωπίαν, εἰ γάρ πλούτον ἠγάπας, τί τῷ περί πτωχείας διδάσκοντι εφοίτας; εἰ δέ καί ἐφίλεις, ἵνα τί ἐπώλεις τόν ἀτίμητον, προδιδούς εἰς μαιφονίαν. Φρίξον ἡλίε, στέναξον ἡ γῆ, καί κλονουμένη βόησον. Ἀνεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Λόγον παράνομον κατέθεντο κατ' ἐμοῦ.

Μηδεὶς ὡ πιστοί, τοῦ δεσποτικοῦ δείπνου ἀμήτηος, μηδεὶς ὅλως ὡς ὁ Ιούδας, δολίως προσίτω τὴν τραπέζην, ἐκεῖνος γάρ τόν ψωμόν δεξάμενος, κατὰ τοῦ ἄρτου ἐχώρησε, σχήματι μὲν ὡν μαθητῆς, πράγματι δὲ παρῶν φονευτῆς, τοῖς μὲν Ιουδαίοις συναγαλλόμενος, τοῖς δὲ Ἀποστόλοις συναυλιζόμενος, μισῶν ἐφίλει, φιλῶν ἐπώλει, τόν ἐξαγοράσαντα ἡμᾶς τῆς κατάρρας, τόν Θεόν καὶ Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα...

Ὁ τρόπος σου δολιότητος γέμει, παράνομε Ιούδα, νοσῶν γάρ φιλαργυρίαν, ἐκέρδησας μισανθρωπίαν, εἰ γάρ πλούτον ἠγάπας, τί τῷ περὶ πτωχείας διδάσκοντι εφοίτας; εἰ δὲ καὶ ἐφίλεις, ἵνα τί ἐπώλεις τόν ἀτίμητον, προδιδούς εἰς μαιφονίαν. Φρίξον ἡλίε, στέναξον ἡ γῆ, καὶ κλονουμένη βόησον. Ἀνεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. α'

Μυσταγωγῶν σου Κύριε τούς Μαθητάς, ἐδίδασκες λέγων. Ὡ φίλοι, ὁράτε, μηδεὶς ὑμᾶς χωρίσει μου φόβος, εἰ γάρ πάσχω, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ Κόσμου, μή οὖν σκανδαλίζεσθε ἐν ἐμοί, οὐ γάρ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν μου, λύτρον ὑπὲρ τοῦ Κόσμου. Εἰ οὖν ὑμεῖς φίλοι μου ἐστέ, ἐμὲ μιμείσθε, ὁ θέλων πρῶτος εἶναι, ἔστω ἔσχατος, ὁ δεσπότης, ὡς ὁ διάκονος, μείνατε ἐν ἐμοί, ἵνα βότρυν φέρητε, ἐγὼ γάρ εἰμι τῆς ζωῆς ἡ ἀμπελος.

Τὸ Τροπάριον τῆς Προφητείας

Ἦχος γ'

Ὁ ραπισθεὶς ὑπὲρ γένους ἀνθρώπων, καὶ μὴ ὀργισθεὶς, ἐλευθέρωσον ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν ἡμῶν Κύριε, καὶ σώσον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τὸ αὐτό

Προκείμενον Ἦχος α'

Γνώτωσαν ἔθνη, ὅτι ὄνομά σοι Κύριος.

Στίχ. Ὁ Θεός, τίς ὁμοιωθήσεται σοι;

Προφητείας Ἰερεμίου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΑ', 18-23 ΙΒ' 15, 9-11 14-15)

Κύριε, γνῶρισόν μοι, καὶ γνῶσομαι. Τότε εἶδον τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν, ἐγὼ δὲ ὡς ἀρνίον ἀκακὸν ἀγόμενον τοῦ θύεσθαι, οὐκ ἔγνων, ἐπ' ἐμὲ ἐλογίσαντο λογισμὸν πονηρόν, λέγοντες. Δεῦτε, καὶ ἐμβάλωμεν ξύλον εἰς τόν ἄρτον αὐτοῦ, καὶ ἐκτρίψωμεν αὐτόν ἀπὸ γῆς ζώντων, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὐ μὴ μνησθῆ ἔτι. Κύριε τῶν δυνάμεων, κρίνων δίκαια, δοκιμάζων νεφρούς καὶ καρδίας, ἴδοιμι τὴν παρά σου ἐκδίκησιν ἐν αὐτοῖς! ὅτι πρὸς σέ ἀπεκάλυπα τὸ δικαίωμά μου. Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος ἐπὶ τούς ἀνδρας Ἀναθῶθ, τούς ζητούντας τὴν ψυχὴν μου, τούς λέγοντας, οὐ μὴ προφητεύσης ἐπὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου, εἰδὲ μή, ἀποθάνῃ ἐν ταῖς χερσίν ἡμῶν. Ἰδοὺ ἐγὼ ἐπισκέψομαι ἐπ' αὐτούς, οἱ νεανίσκοι αὐτῶν ἐν μαχαίρα ἀποθаноῦνται, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν καὶ αἱ θυγατέρες αὐτῶν τελευτήσουσιν ἐν λιμῷ, καὶ ἐγκατάλειμμα οὐκ ἔσται αὐτῶν, ὅτι ἐπάξω κακὰ ἐπὶ τούς κατοικοῦντας ἐν Ἀναθῶθ, ἐν ἐνιαυτῷ ἐπισκέψεως αὐτῶν. Δίκαιος εἰ Κύριε, ὅτι ἀπολογήσομαι πρὸς σέ, πλήν κρίματα λαλήσω πρὸς σέ. Τί ὅτι ὁδὸς ἀσεβῶν εὐοδοῦται; εὐθῆνησαν πάντες οἱ ἀθετοῦντες ἀθετήματα; ἐφύτευσας αὐτούς, καὶ ἐρριζώθησαν, ἐτεκνοποίησαντο, καὶ ἐποίησαν καρπὸν, ἐγγύς εἰ σὺ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ πόρρω ἀπὸ τῶν νεφρῶν αὐτῶν. Καὶ σὺ, Κύριε, γινώσκεις με, οἶδάς με, καὶ δεδοκίμακας τὴν καρδίαν μου ἐναντίον σου, ἄθροισον αὐτούς ὡσπερ πρόβατα εἰς σφαγὴν, ἀγνισον αὐτούς εἰς ἡμέραν σφαγῆς αὐτῶν, ἕως πότε πενήθει ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ χόρτος τοῦ ἀγροῦ ξηρανθήσεται ἀπὸ κακίας τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ; ἠφανίσθησαν κτήνη καὶ πετεινά, ὅτι εἶπαν, οὐκ ὄψεται ὁ Θεός ὁδοῦς ἡμῶν, σοὺ οἱ πόδες τρέχουσι, καὶ ἐκλύουσί σε, Συναγάγετε πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐλθέτωσαν τοῦ φαγεῖν αὐτήν. Ποιμένες πολλοὶ διεφθείραν τόν ἀμπελώνά μου, ἐμόλυναν τὴν μερίδα μου, ἔδωκαν τὴν μερίδα τὴν ἐπιθυμητὴν μου εἰς ἔρημον ἄβατον,

ετέθη εις αφανισμόν απωλείας, ότι τάδε λέγει Κύριος περί πάντων τών γειτόνων τών πονηρών, τών απομένων τής κληρονομίας μου, ής εμέρισα τώ λαώ μου τώ Ισραήλ. Ιδού εγώ αποσπώ αυτούς από τής γής αυτών, καί τόν Ιούδαν εκβαλώ εκ μέσου αυτών, καί έσται μετά τό εκβαλείν με αυτούς, επιστρέψω καί ελεήσω αυτούς, καί κατοικιώ αυτούς, έκαστον εις τήν κληρονομίαν αυτού, καί έκαστον εις τήν γήν αυτού.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Εύξασθε, καί απόδοτε Κυρίω τώ Θεώ ημών.

Στίχ. Γνωστός εν τή Ιουδαία ο Θεός.

196top

**ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ**

Περί ώραν η' σημαίνει. Ευλογήσαντος δέ τού Αρχιερέως ή τού Ιερέως, αρχόμεθα τού Λυχνικού. καί μετά τόν Προοιμιακόν, Συναπτή μεγάλη. είτα τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν δέ Στίχους ι' καί ψάλλομεν τά εις τούς Αίνους, ως εφεξής, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ἦχος β'

Συντρέχει λοιπόν, τό συνέδριον τών Ιουδαίων, ίνα τόν Δημιουργόν, καί Κτίστην τών απάντων, Πιλάτω παραδώσῃ, ώ τών ανόμων! ώ τών απίστων! ότι τόν ερχόμενον, κρίναι ζώντας καί νεκρούς, εις κρίσιν ευτρεπίζουσι, τόν ιώμενον τά πάθη, πρός πάθος ετοιμάζουσι. Κύριε μακρόθυμε, μέγα σου τό έλεος, δόξα σοι. **(Δίς)**

Ιούδας ο παράνομος Κύριε, ο βάψας εν τώ δειπνώ χειρά, εν τώ τρυβλίω μετά σου, την εξέτεινεν ανόμως τάς χειράς, τού λαβείν αργύρια, καί ο τού μύρου λογισάμενος τιμήν, σέ τόν ατίμητον ουκ έφριξε πωλήσαι, ο τούς πόδας υφαπλώσας επί τό νίψαι, τόν Δεσπότην κατεφίλησε δολίως, εις τό προδούναι τοίς ανόμοις, χορού δέ Αποστόλων ριφείς, καί τά τριάκοντα ρίψας αργύρια, σου τήν τριήμερον Ανάστασιν ουκ είδε, δι' ής ελέησον ημάς. **(Δίς)**

Ιούδας ο προδότης δόλιος ών, δολίω φιλήματι παρέδωκε τόν Σωτήρα Κύριον, τόν Δεσπότην τών απάντων, ως δούλον πέπρακε τοίς παρανόμοις, ως πρόβατον επί σφαγήν, ούτως ηκολούθει, ο Αμνός ο τού Θεού, ο Υιός ο τού Πατρός, ο μόνος πολυέλεος. **(Δίς)**

Ιούδας ο δούλος καί δόλιος, ο μαθητής καί επίβουλος, ο φίλος καί διάβολος, εκ τών έργων απεφάνθη, ηκολούθει γάρ τώ Διδασκάλω, καί καθ' εαυτόν εμελέτησε τήν προδοσίαν, έλεγεν εν εαυτώ. Παραδώσω τούτον, καί κερδήσω τά συναχθέντα χρήματα, επεζήτηι δέ καί τό μύρον πραθήναι, καί τόν Ιησούν δόλω κρατηθήναι, απέδωκεν ασπασμόν, παρέδωκε τόν Χριστόν, καί ως πρόβατον επί σφαγήν, ούτως ηκολούθει, ο μόνος εύσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος. **(Δίς)**

Ον εκήρυξεν Αμνόν Ησαΐας, έρχεται επί σφαγήν εκούσιον, καί τόν νώτον δίδωσιν εις μάστιγας, τάς σιαγόνας εις ραπίσματα, τό δέ πρόσωπον ουκ απεστράφη, από αισχύνης εμπτυσμάτων, θανάτω δέ ασχήμονι καταδικάζεται, πάντα ο αναμάρτητος εκουσίως καταδέχεται, ίνα πάσι δωρήσῃται τήν εκ νεκρών ανάστασιν. **(Δίς)**

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Γέννημα εχιδώνν, αληθώς ο Ιούδας, φαγόντων τό Μάννα εν τή ερήμω, καί γογγυζόντων κατά τού τροφέως, έτι γάρ τής βρώσεως ούσης εν τώ στόματι αυτών, κατελάουν τού Θεού οι αχάριστοι, καί ούτος ο δυσσεβής, τόν ουράνιον Άρτον, εν τώ στόματι βαστάζων, κατά τού Σωτήρος τήν προδοσίαν ειργάσατο. Ω γνώμησ ακορέστου, καί τόλμησ απανθρώπου! τόν τρέφοντα επώλει, καί όν εφίλει Δεσπότην,

παρεδίδου εις θάνατον, όντως εκείνων υιός ο παράνομος, καί σύν αυτοίς τήν απώλειαν εκκληρώσατο. Αλλά φείσαι Κύριε, τοιαύτης απανθρωπίας τάς ψυχάς ημών, ο μόνος εν μακροθυμία ανείκαστος.

Προκείμενον Ἦχος α'

Εξελού με, Κύριε, εξ ανθρώπου πονηρού.

Στίχ. Οίτινες ελογίσαντο αδικίαν εν καρδία.

Τῆς Εξόδου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΙΘ', 10-19)

Είπε Κύριος πρός Μωϋσήν, καταβάς διαμάρτυραι τώ λαώ τούτω, καί άγνισον αυτούς σήμερον καί αύριον, καί πλυνάτωσαν τά ιμάτια αυτών, καί έστωσαν έτοιμοι εις τήν ημέραν τήν τρίτην, τή γάρ ημέρα τή τρίτη, καταβήσεται Κύριος επί τό όρος τό Σινά, εναντίον παντός τού λαού. Καί αφοριείς τόν λαόν κύκλω λέγων. Προσέχετε εαυτοίς τού αναβήναι εις τό όρος, καί θίγειν τι αυτού, πάς ο ασάμενος τού όρους, θανάτω τελευτήσει, ουχ άψεται αυτού χείρ, εν γάρ λίθοις λιθοβοληθήσεται, ή βολίδι κατατοξευθήσεται, εάν τε κτήνος, εάν τε άνθρωπος, ου ζήσεται. Όταν δέ αι φωναί, καί αι σάλπιγγες, καί η νεφέλη απέλθη από τού όρους, εκείνοι αναβήσονται επί τό όρος. Κατέβη δέ Μωϋσής εκ τού όρους πρός τόν λαόν, καί ηγίασεν αυτούς, καί έπλυναν τά ιμάτια αυτών. Καί είπε τώ λαώ. Γίνεσθε έτοιμοι, τρεις ημέρας μή προσέλθητε γυναικί. Εγένετο δέ τή ημέρα τή τρίτη, γενηθέντος πρός όρθρον, εγένοντο φωναί καί αστραπαί καί νεφέλη γνοφώδης επί όρους Σινά, φωνή τής σάλπιγγος ήχει μέγα, καί επτοήθη πάς ο λαός, ός ήν εν τή παρεμβολή. Καί εξήγαγε Μωϋσής τόν λαόν εις συνάντησιν τού Θεού εκ τής παρεμβολής, καί παρέστησαν υπό τό όρος, Τό όρος τό Σινά εκαπνίζετο όλον, διά τό καταβεβηκέναι τόν Θεόν επ' αυτό εν πυρί, ανέβαινε δέ ο καπνός, ωσει ατμής καμίνου, καί εξέστη πας ο λαός σφόδρα. Εγένοντο δέ αι φωναί τής σάλπιγγος, προβαίνουσαι ισχυρότεραι σφόδρα. Μωϋσής ελάλει, ο δέ Θεός απεκρίνατο αυτώ φωνή.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Εξελού με εκ τών εχθρών μου, ο Θεός.

Στίχ. Ρύσαι με εκ τών εργαζομένων τήν ανομίαν.

Ιώβ τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΛΗ', 1-21 ΜΒ', 1-5)

Είπε Κύριος τώ Ιώβ, διά λαίλαπος καί νεφών. Τίς ούτος ο κρύπτων με βουλήν, συνεχών δέ ρήματα εν καρδία, εμέ δέ οίεται κρύπτειν. Ζώσαι, ώσπερ ανήρ, τήν, οσφύν σου, ερωτήσω δέ σε, σύ δέ μοι αποκρίθητι. Πού ής εν τώ θεμελιούν με τήν γήν; απάγγελον δέ μοι, ει επίστασαι σύνεσιν. Τίς. έθετο τά μέτρα αυτής, ει οίδας; ή τίς ο επαγαών σπαρτίον επ' αυτής; επί, τίνος οι κρίκοι αυτής πεπήγασι; τίς δέ εστιν ο βαλών λίθον γωνιαίον επ' αυτής; ότε εγενήθησαν άστρα, ήνεσάν με φωνή μεγάλη πάντες Αγγελοί μου, έφραξα δέ θάλασσαν πύλαις, ότε εμαιούτο εκ κοιλίας μητρός αυτής εκπορευομένη, εθέμην δε αυτή νέφος αμφίασιν, ομίχλη δέ αυτήν εσπαργάνωσα, εθέμην δέ αυτή όρια, περιθείς κλείθρα καί πύλας. Είπον δε αυτή, μέχρι τούτου ελεύση, καί ουχ υπερβήση, αλλ' εν σεαυτή συντριβήσονται σου τά κύματα. Η επί σου συντέταχα φέγγος πρωϊνόν, εωσφόρος δέ είδε τήν εαυτού τάξιν, επιλαβέσθαι πτερυγών γής, εκτινάξαι ασεβείς εξ αυτής; Η σύ, λαβών πηλόν, έπλασας ζών, καί λαλητόν αυτόν έθου επί τής γής; αφείλες δέ από ασεβών τό φώς, βραχίονα δέ υπερηφάνων συνέτριψας; ήλθες δέ επί πηγήν θαλάσσης, εν δέ ίχνεσιν αβύσσου περιεπάτησας; ανοίγονται δέ σοι φόβω πύλαι θανάτου, πυλωροί δέ Άδου ιδόντές σε, έπηξαν; νενουθέτησαι δέ τό εύρος τής υπ' ουρανόν. Ανάγγελον δέ μοι, πόση τίς εστι; ποία δέ γή αυλίζεταί τό φώς; σκότους δέ ποίος τόπος; Ει αγάγοις με εις όρια αυτών, ει και επίστασαι τρίβους αυτών, οίδας άρα ότι τότε γεγένησαι, αριθμός δέ ετών σου πολύς; Υπολαβών δέ Ιώβ τώ Κυρίω λέγει. Οίδα ότι πάντα δύνασαι, αδυνατεί δέ σοι ουδέν. Τίς γάρ εστιν ο κρύπτων σε βουλήν; φειδόμενος δέ ρημάτων, καί σε οίεται κρύπτειν; τίς

δέ αναγγελεῖ μοι, ἃ οὐκ ἤδιν, μεγάλα καὶ θαυμαστά, ἃ οὐκ ἐπιστάμην. Ἄκουσον δέ μου, Κύριε, ἵνα καγὼ λαλήσω, ἐρωτήσω δέ σε, σύ δέ με δίδαξον, ἀκοήν μὲν ὠτός, ἤκουόν σου τό πρότερον, νυνὶ δέ, ὁ οφθαλμός μου, εἰώρακέ σε.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ν' 4-11)

Κύριος δίδωσί μοι γλώσσαν παιδείας, τού γνῶναι ἠνίκα δέ εἰπεῖν λόγον, ἔθηκέ με πρῶϊ πρῶϊ, προσέθηκέ μοι ὠτίον τού ἀκούειν, καὶ παιδεία Κυρίου Κυρίου ἀνοίγει μου τά ὠτα, ἐγὼ δέ οὐκ ἀπειθῶ, οὐδέ ἀντιλέγω. Τόν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, τάς δέ σιαγόνας μου εἰς ραπίσματα, τό δέ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπό αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων, καὶ Κύριος, Κύριος βοηθός μοι ἐγενήθη. Διά τούτο οὐκ ἐνετράπην, ἀλλά ἔθηκα τό πρόσωπόν μου ὡς στερεάν πέτραν, καὶ ἔγνων, ὅτι οὐ μή αἰσχυρθῶ ὅτι ἐγγίξει ὁ δικαίωσας με. Τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἀντιστήτω μοι ἅμα, καὶ τίς ὁ κρινόμενός μοι; ἐγγισάτω μοι, Ἰδού Κύριος, Κύριος βοηθήσει μοι, τίς κακώσει με; ἰδού πάντες υμεῖς, ὡς ἰμάτιον, παλαιωθήσεσθε, καὶ ὡς σῆς καταφάγεται υμάς. Τίς ἐν υμῖν ὁ φοβούμενος τόν Κύριον; ὑπακουσάτω τῆς φωνῆς τού παιδός αὐτοῦ. Οἱ πορευόμενοι ἐν σκότει, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτοῖς φῶς, πεποιθήατε ἐπί τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀντιστηρίσασθε ἐπί τῷ Θεῷ. Ἰδού πάντες υμεῖς ὡς πύρ καίετε, καὶ κατισχύετε φλόγα, πορεύεσθε τῷ φωτί τού πυρός υμών, καὶ τῆ φλογί ἢ ἐξεκαύσατε, δι' ἐμέ ἐγένετο ταῦτα υμῖν, ἐν λύπῃ κοιμηθήσεσθε.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπί τό αὐτό.

Στίχ. Ἴνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοί.

Πρός Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΙΑ', 23-32)

Ἀδελφοί, ἐγὼ παρέλαβον ἀπό τού Κυρίου, ὃ καὶ παρέδωκα υμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτί, ἢ παρεδίδοτο, ἔλαβεν ἄρτον, καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε, καὶ εἶπε, Λάβετε, φάγετε, τούτό μού ἐστι τό σῶμα, τό ὑπέρ υμών κλῶμενον, τούτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὡσαύτως καὶ τό ποτήριον, μετὰ τό δειπνήσαι, λέγων. Τούτο τό ποτήριον, ἡ καινὴ διαθήκη ἐστίν ἐν τῷ ἐμῷ αἵματι. τούτο ποιεῖτε, Ὡσαύτως ἂν πίνητε, εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Ὡσαύτως γάρ ἂν ἐσθίητε τόν ἄρτον τούτον, καὶ τὸ ποτήριον τούτο πίνητε, τόν θάνατον τού Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὐ ἂν ἔλθῃ. Ὡστε, ὅς ἂν ἐσθίῃ τόν ἄρτον τούτον, ἢ πίνῃ τό ποτήριον τού Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἔσται τού σώματος καὶ αἵματος τού Κυρίου. Δοκιμαζέτω δέ ἄνθρωπος εαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τού ἄρτου ἐσθιέτω, καὶ ἐκ τού ποτηρίου πινέτω. Ὁ γάρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως, κρίμα εαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τό σῶμα τού Κυρίου. Διά τούτο ἐν υμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοί, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί. Εἰ γάρ εαυτούς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα. Κρινόμενοι δέ, ὑπὸ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ Κόσμῳ κατακριθῶμεν.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. β'

Μακάριος ὁ συνιών ἐπί πτωχόν καὶ πένητα.

Στίχ. Οἱ ἐχθροί μου εἶπον κακά μοι. Πότε ἀποθάνεται, καὶ ἀπολείται τό ὄνομα αὐτοῦ.

Στίχ. Ὁ ἐσθίων ἄρτους μου, ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμέ πτερνισμόν.

Εὐαγγέλιον

Κατὰ Ματθαίου

Εἶπεν ὁ Κύριος, Οἴδατε, ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας...

Τό Τροπάριον

Ἦχος πλ. β'

Τού Δείπνου σου τού μυστικού, σήμερον Ἰεὺ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε, οὐ μὴ γάρ τοῖς ἐχθροῖς σου τό Μυστήριον εἶπω, οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας, ἀλλ' ὡς ὁ Ληστής Ὁμολογῶ σοι. Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ο ΝΙΠΤΗΡ, ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Στιχηρά Ιδιόμελα Ἦχος α'

Ο λεντίω ζωσάμενος, καί νίψας τούς πόδας τών Μαθητών, Χριστέ ο Θεός, απόπλυνον ημών, τής ψυχής τόν λογισμόν, καί περίζωσον ημάς συνδέσμω πνευματικώ, τού ποιείν τάς εντολάς σου, καί υμνείν τήν σήν αγαθότητα.

Ἦχος β'

Μεγάλης ευεργεσίας απολαύειν, μέλλοντες οι πιστοί, ευλαβώς τώ τιμίω Νιπτήρι προσδράμωμεν, ου σαρκός ρύπον αποπλύνοντες, τάς ψυχάς δε μυστικώς αγιάζοντες. Χριστός γάρ ο Σωτήρ ημών, ο εφορών επί τήν γήν, καί ποιών αυτήν τρέμειν, κλίνει εαυτόν, καί ιχνών άπτεται χοϊκών, πάσης εναντίας δυνάμεως, ασφαλή δωρούμενος τήν επίβασιν. Αυτώ ευχαρίστως βοήσωμεν. Ο άρίστην υψώσεως Οδόν, υποδείξας ημίν τήν ταπεινώσιν, σώσον ημάς Αγαθέ ως φιλόανθρωπος.

Ο Πέτρος ηυλαβείτο νίψασθαι τούς πόδας, εκ τών αχράντων χειρών, υφ' ών επλαστουργήθη ο Αδάμ, ακούσας δέ. Ει μή νίψω σε, ουκ έχεις μέρος μετ' εμού, τρόμω πολλώ συνεχόμενος, εβόα σοι. Κύριε, μή μόνον τούς πόδας μου νίψης, αλλά καί τάς χείρας, καί τήν κεφαλήν. Ω μεγίστων Δεσπότου δωρεών! κοινωνούς ποιείται τής χάριτος, τούς εαυτού Μαθητάς, καί μέρος έχειν μετ' αυτών επαγγέλλεται εις τήν άρρητον δόξαν, ως καί εν τώ μυστικώ Ποτηρίω έφησε, καινόν αυτό πίνειν μετ' αυτών εν τή Βασιλεία τών ουρανών, ής καί ημάς καταξίωσον, ως ελεήμων καί φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. δ'

Σήμερον ο απρόσιτος τή ουσία, έργον δούλου ανέλαβε, λέντιον διεζώσατο, ο περιβάλλον τόν ουρανόν εν νεφέλαις, ύδωρ έβαλεν εις νιπτήρα, ο τήν θάλασσαν τήν ερυθράν διατεμών, καί κάμψας επί τά γόνατα, ήρξατο νίπτειν τούς πόδας τών Μαθητών, καί εκμάσσειν τώ λεντίω, ώ ήν διεζωσμένος. Όταν ούν ένιψε τούς πόδας τών Μαθητών, είπεν αυτοίς. Υμείς καθαροί εστε, αλλ' ουχί πάντες, σημαίνων τόν παραδιδόντα αυτόν.

Συνέφερε σοι Ιούδα, κάν μή συνελήφθης εν τοίς εγκάτοις τής μητρός, συνέφερε σοι προδότα, κάν μή εγεννήθης, απηλλοτριωμένε τώ Υιώ τού Θεού, διά σέ διερράγη τό στίφος τών Μαθητών τού Χριστου, καί τήν αληθινήν άμπελον, τρυγά Ληστής σταυρούμενος, διά σέ διεκόπη ο φραγμός, καί ναόν τόν αχειροποίητον λύουσιν οι παράνομοι, έστω, τό μύρον τό τής αμαρτωλού ηδέσθης ως πολύτιμον, πώς τό τού Δικαίου αίμα, χερσίν ανόμων παραδούναι ουκ έφριξας; συνέφερε σοι προδότα, κάν μή εγεννήθης, απηλλοτριωμένε τώ Υιώ τού Θεού.

Νυσταγμώ διαβολικώ, συσχεθείς ο Ιούδας, ύπνωσεν εις θάνατον, καιρός γρηγορείν, καιρός νήφειν, στεναζέτω καρδιά, δακρυέτωσαν βλέφαρα, ψαλμός επαγρυπνείτω, μεγάλη γάρ η ισχύς τού Σταυρού, Χριστός επί θύραις, τό θυόμενον Πάσχα προήλθε, δόξα σοι Κύριε, δόξα σοι.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΑΧΡΑΝΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Περί ώραν β' τής νυκτός σημαίνει. Συναχθέντες δέ εν τώ Ναώ, ευλογήσαντος τού Ιερέως, αρχόμεθα τού Εξαψάλμου. Είτα, Συναπτή μεγάλη, καί μετ' αυτήν ψάλλομεν τό, Α λ λ η λ ο υ ῖ α, αργώς καί μετά μέλους, ωσαύτως καί τό,

Τροπάριον
Ἦχος πλ. δ'

Ὅτε οἱ ἐνδοξοὶ Μαθηταί, ἐν τῷ νιπτήρι τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ
δυσσεβῆς, φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο, καὶ ἀνόμοις κριταῖς, σέ τόν δίκαιον
Κριτὴν παραδίδωσι. Βλέπε χρημάτων ἐραστά, τόν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον,
φεύγε ἀκόρεστον ψυχὴν, τὴν Διδασκάλω τοιαῦτα τολμήσασαν. Ὁ περὶ πάντας ἀγαθός,
Κύριε δόξα σοι. (ἐκ γ')

Ψαλλομένου δέ τούτου, ὁ Ἐκκλησιάρχης διανέμει κηρία τοῖς Ἀδελφοῖς καί μετὰ
τούτο, εὐθύς λέγει ὁ Ἱερεὺς τὴν Διαθήκην τῶν ἁγίων Παθῶν.

Εὐαγγέλιον Α'
Κατὰ Ἰωάννην

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Νῦν ἐδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου...
... εἰς ὃν εἰσήλθεν αὐτός καὶ οἱ Μαθηταί αὐτοῦ.

Πληρουμένου δέ ἐκάστου Εὐαγγελίου, λέγομεν
Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου Κύριε, δόξα σοι

Εἶτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Ἀ ν τ ῖ φ ω ν α, δευτεροῦντες ἅπαντα τὰ Τροπάρια

Ἀντίφωνον Α' Ἦχος πλ. δ'

Ἀρχοντες Λαῶν συνήχθησαν, κατὰ τοῦ Κυρίου, καί κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

Λόγον παράνομον, κατέθεντο κατ' ἐμοῦ, Κύριε, Κύριε, μή ἐγκαταλίπῃς με.

Τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, καθαρὰς τῷ Χριστῷ παραστήσωμεν, καί ὡς φίλοι αὐτοῦ, τὰς
ψυχὰς ἡμῶν θύσωμεν δι' αὐτόν, καί μὴ ταῖς μερίμναις τοῦ βίου, συμπνιγώμεν ὡς ὁ
Ἰούδας, ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις ἡμῶν κράξωμεν. Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀπὸ τοῦ
πονηροῦ ρύσαι ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Παρθένος ἔτεκες ἀπειρόγαμε, καὶ Παρθένος ἔμεινας, Μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε
Μαρία. Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν ἰκέτευε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον Β' Ἦχος πλ. β'

Ἐδραμε λέγων ὁ Ἰούδας, τοῖς παρανόμοις γραμματεῦσι. Τί μοι θέλετε δοῦναι, καγὼ
ὑμῖν παραδώσω αὐτόν, ἐν μέσῳ δέ τῶν συμφωνούντων, αὐτός εἰστήκει ἀοράτως
συμφωνούμενος.

Καρδιογνώστα, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐν ἐλέει τόν Θεόν θεραπεύσωμεν, ὡσπερ Μαρία ἐπὶ τοῦ δείπνου, καί μὴ κτησώμεθα
φιλαργυρίαν, ὡς ὁ Ἰούδας, ἵνα πάντοτε μετὰ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἐσώμεθα.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὅν ἔτεκες Παρθένε ἀνερμηνεύτως, διὰ παντός ὡς φιλόανθρωπον, μὴ διαλίπῃς
δυσωπούσα, ἵνα κινδύνων σῶση, τοὺς εἰς σέ καταφεύγοντας.

Ἀντίφωνον Γ' Ἦχος β'

Διὰ Λαζάρου τὴν ἐγερσιν Κύριε, τὸ Ὡσαννά, σοὶ ἐκραύγαζον, παῖδες τῶν Ἑβραίων
φιλόανθρωπε. Ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ἐν τῷ δείπνῳ σου Χριστέ ὁ Θεός, τοῖς Μαθηταῖς σου προέλεγες. Εἰς ἐξ ὑμῶν

παραδώσει με. Ο δέ παράνομος Ιούδας, ουκ ηβουλήθη συνιέναι.

Ιωάννη ερωτήσαντι Κύριε, ο παραδιδούς σε τίς εστι; τούτον διά τού άρτου υπέδειξας, ο δέ παράνομος Ιούδας, ουκ ηβουλήθη συνιέναι.

Εις τριάκοντα αργύρια Κύριε, καί εις φίλημα δόλιον, εζήτουν Ιουδαίοι αποκτείναι σε. Ο δέ παρανομος Ιούδας, ουκ η βουλήθη συνιέναι.

Εν τώ Νιπτήρί σου Χριστέ ο Θεός, τοίς Μαθηταίς σου προέτρεπες. Ούτω ποιείτε ώσπερ ίδετε. Ο δέ παράνομος Ιούδας, ουκ η βουλήθη συνιέναι.

Γρηγορείτε καί προσεύχεσθε, ίνα μή πειρασθήτε, τοίς Μαθηταίς σου ο Θεός ημών έλεγες. Ο δε παράνομος Ιούδας, ουκ ηβουλήθη συνιέναι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Διάσωσον από κινδύνων; τούς δούλους σου Θεοτόκε, ότι πάντες μετά Θεόν, εις σέ καταφεύγομεν, ως άρρηκτον τείχος, καί προστασίαν.

Κάθισμα Ήχος βαρύς

Εν τώ δείπνω τούς Μαθητάς διατρέφων, καί τήν σκήψιν τής προδοσίας γινώσκων, εν αυτώ τόν Ιούδαν διήλεγξας, αδιόρθωτον μέν τούτον επιστάμενος, γνωρίσαι δέ πάσι βουλόμενος, ότι θέλων παρεδόθης, ίνα Κόσμον αρπάξης τού αλλοτρίου. Μακρόθυμε δόξα σοι.

Τό Ευαγγέλιον Β'

Κατά Ιωάννην

Τώ καιρώ εκείνω, εξήλθεν ο Ιησούς...
... αλλ' ίνα φάγωσι τό Πάσχα.

Αντίφωνον Δ' Ήχος πλ. α'

Σήμερον ο Ιούδας, καταλιμπάνει τόν Διδάσκαλον, καί παραλαμβάνει τόν διάβολον, τυφλούται τώ πάθει τής φιλαργυρίας, εκπίπτει τού φωτός, ο εσκοτισμένος, πώς γάρ ηδύνατο βλέπειν, ο τόν φωστήρα πωλήσας, τριάκοντα αργυρίων, αλλ' ημίν ανέτειλεν ο παθών υπέρ τού Κόσμου, πρός όν βοήσωμεν. Ο παθών, καί συμπαθών ανθρώποις, δόξα σοι.

Σήμερον ο Ιούδας, παραποιείται θεοσεβειαν, καί αλλοτριούται τού χαρίσματος, υπάρχων μαθητής, γίνεται προδότης, εν ήθει φιλικώ, δόλον υποκρύπτει, καί προτιμάται αφρόνως τής τού Δεσπότου αγάπης, τριάκοντα αργύρια, Οδηγός γενόμενος, συνεδρίου παρανόμου. Ημείς δέ έχοντες σωτηρίαν τόν Χριστόν, αυτόν δοξάσωμεν.

Ήχος α'

Τήν φιλαδελφίαν κτησώμεθα, ως εν Χριστώ αδελφοί, καί μή τό ασυμπαθές πρός τούς πλησίον ημών, ίνα μή ως ο δούλος κατακριθώμεν, ο ανελεήμων, διά τά δηνάρια, καί ως ο Ιούδας μεταμεληθέντες, μηδέν ωφελήσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περί σου, ελαλήθη πανταχού, ότι εκύησας σαρκί, τόν τών όλων Ποιητήν, Θεοτόκε Μαρία, πανύμνητε, καί απειρώγαμε.

Αντίφωνον Ε' Ήχος πλ. β'

Ο μαθητής τού Διδασκάλου, συνεφώνει τήν τιμήν, καί τριάκοντα αργυρίοις, πέπρακε τόν Κύριον, φιλήματι δολίω παραδούς αυτόν, τοίς ανόμοις εις θάνατον.

Σήμερον ἔλεγεν ὁ Κτίστης Ουρανοῦ καί γῆς, τοῖς εαυτοῦ Μαθηταῖς. Ἦγγικεν ἡ ὥρα, καί ἐφθασεν Ἰούδας ὁ παραδιδούς με, μή τις με ἀρνήσῃται, βλέπων με ἐν τῷ Σταυρῷ, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, πάσῳ γάρ ὡς ἄνθρωπος, καί σώζω ὡς φιλόανθρωπος, τοὺς εἰς ἐμέ πιστεύοντας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ ἀρρήτως, ἐπ' ἐσχάτων συλλαβούσα, καί τεκούσα, τόν Κτίστην τόν ἴδιον, Παρθένε σώζε, τοὺς σέ μεγαλύνοντας.

Ἀντίφωνον ς' Ἦχος βαρύς

Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ἰούδας, παραδοῦναι τόν Κύριον, τόν πρό τῶν αἰώνων Σωτήρα τοῦ Κόσμου, τόν ἐκ πέντε ἄρτων, χορτάσαντα πλήθη. Σήμερον ὁ ἄνομος, ἀρνείται τόν Διδάσκαλον, μαθητῆς γενόμενος, Δεσπότην παρέδωκεν, ἀργυρίῳ πέπρακε, τόν μάννα χορτάσαντα τόν ἄνθρωπον.

Σήμερον τῷ σταυρῷ προσήλωσαν, Ἰουδαῖοι τόν Κύριον, τόν διατεμόντα τήν θάλασσαν ῥάβδῳ, καί διαγαγόντα αὐτούς ἐν ἐρήμῳ. Σήμερον τῇ λόγχῃ τήν πλευράν αὐτοῦ ἐκέντησαν, τοῦ πληγαῖς μαστίξαντος, ὑπέρ αὐτῶν τήν Αἴγυπτον, καί χολήν ἐπότισαν, τόν μάννα, τροφήν αὐτοῖς ὀμβρήσαντα.

Κύριε ἐπὶ τό πάθος τό ἐκούσιον παραγενόμενος, ἐβόας τοῖς Μαθηταῖς σου, κάν μίαν ὥραν οὐκ ἰσχύσατε, ἀγρυπνήσαι μετ' ἐμοῦ, πῶς ἐπηγγείλατε ἀποθνήσκειν δι' ἐμέ; κάν τόν Ἰούδαν θεάσασθε, πῶς οὐ καθεύδει, ἀλλά σπουδάζει προδοῦναι με τοῖς παρανόμοις; ἐγείρεσθε, προσεύξασθε, μή τις με ἀρνήσῃται, βλέπων με ἐν τῷ σταυρῷ. Μακρόθυμε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε Θεοτόκε ἡ τόν ἀχώρητον ἐν Ουρανοῖς, χωρήσασα ἐν μήτρᾳ σου, χαίρε Παρθένε, τῶν Προφητῶν τό κήρυγμα, δι' ἧς ἡμῖν ἐλάμψεν ὁ Ἐμμανουήλ, χαίρε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κάθισμα Ἦχος βαρύς

Ποῖός σε τρόπος Ἰούδα, προδότην τοῦ Σωτήρος εἰργάσατο; μή τοῦ χοροῦ σε τῶν Ἀποστόλων ἐχώρισε; μή τοῦ χαρίσματος τῶν ἰαμάτων ἐστέρησε; μή συνδειπνήσας ἐκείνοις, σε τῆς τραπέζης ἀπώσατο; μή τῶν ἄλλων νίψας τοὺς πόδας, τοὺς σοὺς ὑπερείδεν, ὡ πόσων ἀγαθῶν, ἀμνήμων ἐγένου! καί σοῦ μὲν ἡ ἀχάριστος, στηλιτεύεται γνῶμη, αὐτοῦ δε ἡ ἀνείκαστος, μακροθυμία κηρύττεται, καί τό μέγα ἔλεος.

Εὐαγγέλιον Γ' Κατά Ματθαίου

Τῷ καιρῷ ἐκεῖ νῶ, οἱ στρατιώται...
... καί ἐξελθῶν ἔξω, ἐκλαυσε πικρῶς.

Ἀντίφωνον Ζ' Ἦχος πλ. δ'

Τοῖς συλλαβούσί σε παρανόμοις, ἀνεχόμενος, οὕτως ἐβόας Κύριε. Εἰ καί ἐπατάξατε τόν ποιμένα, καί διεσκορπίσατε τὰ δώδεκα πρόβατα τοὺς Μαθητάς μου, ἠδυνάμην πλείους, ἢ δώδεκα λεγεώνας παραστήσαι Ἀγγέλων, ἀλλά μακροθυμῷ, ἵνα πληρωθῇ, ἡ ἐδήλωσα ὑμῖν διὰ τῶν Προφητῶν μου, ἄδηλα καί κρύφια. Κύριε δόξα σοι.

Τρίτον ἀρνησάμενος ὁ Πέτρος, εὐθέως τό ρηθέν αὐτῷ συνήκεν, ἀλλά προσήγαγέ σοι δάκρυα μετανοίας. Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι καί σώσον με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὡς πύλην σωτήριον καί Παράδεισον τερπνόν, καί φωτός αἰδίου, νεφέλην ὑπάρχουσαν, τήν ἁγίαν Παρθένον ὑμνήσωμεν ἅπαντες, λέγοντες τό Χαίρε αὐτή.

Αντίφωνον Η' Ἦχος β'

Είπατε παράνομοι. Τί ηκούσατε παρά τού Σωτήρος ημών, ου νόμον ἐξέθετο, καί τών, Προφητῶν τά διδάγματα; πῶς οὖν ελογίσασθε Πιλάτω παραδούναι, τόν εκ Θεοῦ Θεόν Λόγον, καί λυτρωτήν τών ψυχῶν ημών.

Σταυρωθήτω ἐκράζον, οἱ τών σῶν χαρισμάτων αεί εντρυφῶντες, καί κακούργον αντ' ευεργέτου, ητούντο λαβεῖν, οἱ τών δικαίων φονευταί, εσιώπας δέ Χριστέ, φέρων αυτών τήν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καί σώσαι ημάς ως φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότι ουκ ἔχομεν παρρησίαν, διά τά πολλά ημών αμαρτήματα, σύ τόν εκ σου γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε, πολλά γάρ ισχύει δέησις Μητρός, πρός ευμένειαν Δεσπότου, μή παρίδης αμαρτωλῶν Ικεσίας η πάνσεμνος, ὅτι ελεήμων εστί, καί σώζειν δυνάμενος, ο καί παθεῖν υπέρ ημών καταδεξάμενος.

Αντίφωνον Θ' Ἦχος γ'

Ἔστησαν τά τριάκοντα ἀργύρια, τήν τιμήν τού τετιμημένου, ὄν ετιμήσαντο ἀπό υἱῶν Ισραήλ. Γρηγορεῖτε καί προσεύχεσθε, ἵνα μή εισέλθητε εἰς πειρασμόν, τό μέν πνεῦμα πρόθυμον, η δέ σάρξ ασθενής, διά τούτο γρηγορεῖτε.

Ἔδωκαν εἰς τό βρώμά μου χολήν, καί εἰς τήν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος, σύ δέ Κύριε ἀνάστησόν με, καί ανταποδώσω αυτοῖς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Οἱ ἐξ ἐθνῶν υμνούμέν σε Θεοτόκε ἀγνή, ὅτι Χριστόν τόν Θεόν ημών ἔτεκες, τόν εκ τῆς κατάρας τούς ἀνθρώπους, διά σου ἐλευθερώσαντα.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Ω πῶς Ιούδας ο ποτέ σου μαθητής, τήν προδοσίαν ἐμελέτα κατά σου! συνεδείπησε δολίως, ο ἐπίβουλος καί ἀδικος, πορευθεῖς εἶπε τοῖς Ἱερεύσι. Τί μοι παρέχετε, καί παραδώσω υμῖν ἐκεῖνον, τόν νόμον λύσαντα, καί βεβηλῶντα τό Σάββατον; Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Ευαγγέλιον Δ'

Κατά Ιωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀγοῦσι τόν Ἰησοῦν...

... τότε οὖν παρέδωκεν αὐτόν αυτοῖς, ἵνα σταυρωθή.

Αντίφωνον Ι' Ἦχος πλ. β'

Ο αναβαλλόμενος φῶς ως ἱμάτιον, γυμνός εἰς κρίσιν ἵστατο, καί ἐν σιαγόνι, ράπισμα ἐδέξατο, ὑπό χειρῶν ὧν ἐπλασεν, ο δέ παράνομος λαός, τῷ σταυρῷ προσήλωσε, τόν Κύριον τῆς δόξης, τότε τό καταπέτασμα τού Ναοῦ ἐσχίσθη, ο ἥλιος ἐσκότασε, μή φέρων θεάσασθαι, Θεόν υβριζόμενον, ὄν τρέμει τά σύμπαντα. Αὐτόν προσκυνήσωμεν.

Ο μαθητής ηρνήσατο, ο Ληστής ἐβόησε. Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εἰρηνεύσον τόν Κόσμον, ο εκ Παρθένου καταδεξάμενος Κύριε, σάρκα φορέσαι υπέρ δούλων, ἵνα συμφώνως, σέ δοξολογούμεν φιλόανθρωπε.

Αντίφωνον ΙΑ' Ἦχος πλ. β'

Αντί ἀγαθῶν, ὧν ἐποίησας Χριστέ, τῷ γένει τῶν Ἑβραίων σταυρωθῆναί σε κατεδίκασαν, ὄξος καί χολήν σε ποτίσαντες. Ἀλλά δός αυτοῖς Κύριε κατά τά ἔργα αυτών, ὅτι ου συνήκαν, τήν σήν συγκατάβασιν.

Επί τή προδοσία ουκ ηρκέσθησαν Χριστέ τά γένη τών Εβραίων, αλλ' εκίνουν τάς κεφαλάς αυτών, μυκτηρισμόν καί χλεύην προσάγοντες. Αλλά δός αυτοίς Κύριε, κατά τά έργα αυτών, ότι κενά, κατά σου εμελέτησαν.

Ούτε γή ως εσεισθη, ούτε πέτραι ως ερράγησαν, Εβραίους έπεισαν, ούτε τού Ναού τό καταπέτασμα, ούτε τών νεκρών η ανάστασις; Αλλά δός αυτοίς Κύριε, κατά τά έργα αυτών, ότι κενά, κατά σου εμελέτησαν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεόν εκ σου σαρκωθέντα έγνωνεν Θεοτόκε Παρθένε, μόνη αγνή, μόνη ευλογημένη, διό απαύστως, σέ ανυμνούντες μεγαλύνομεν.

Αντίφωνον ΙΒ' Ήχος πλ. δ'

Τάδε λέγει Κύριος τοίς Ιουδαίοις. Λαός μου τί εποίησά σοι, ή τί σοι παρηνώχλησα; τούς τυφλούς σου εφώτισα, τούς λεπρούς σου εκαθάρισα, άνδρα όντα επί κλίνης ηνωρθωσάμην. Λαός μου, τί εποίησά σοι, καί τί μοι ανταπέδωκας; αντί τού μάννα χολήν, αντί τού ύδατος όξος, αντί τού αγαπάν με, σταυρώ με προσηλώσατε, ουκέτι στέγω λοιπόν, καλέσω μου τά έθνη, κακείνα με δοξάσουσι, σύν τώ Πατρί καί τώ πνεύματι, καγώ αυτοίς δωρήσομαι, ζωήν τήν αιώνιον.

Σήμερον τού Ναού τό καταπέτασμα, εις έλεγchon ρήγνυται τών παρανόμων, καί τάς ιδίας ακτίνας, ο ήλιος κρύπτει, Δεσπότην Ορών σταυρούμενον.

Οι νομοθέται τού Ισραήλ, Ιουδαίοι καί Φαρισαίοι, ο χορός τών Αποστόλων βοά πρός υμάς. Ιδε ναός, όν υμείς ελύσατε, ίδε αμνός, όν υμείς εσταυρώσατε, τάφω παρεδώκατε, αλλ' εξουσία εαυτού ανέστη. Μή πλανάσθε Ιουδαίοι, αυτός γάρ εστιν ο εν θαλάσση σώσας, καί εν ερήμω θρέψας, αυτός εστιν η ζωή καί τό φώς, καί η ειρήνη τού Κόσμου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε η πύλη τού Βασιλέως τής δόξης, ήν ο Ύψιστος μόνος διώδευσε, καί páλιν εσφραγισμένην κατέλιπεν, εις σωτηριάν τών ψυχών ημών.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Ότε παρέστης τώ Καϊάφα ο Θεός, καί παρεδόθης τώ Πιλάτω ο Κριτής, αι ουράνιαι δυνάμεις, εκ τού φόβου εσαλεύθησαν, τότε δέ καί υψώθης επί τού ξύλου εν μέσω δύω ληστών, καί ελογίσθης μετά ανόμων ο αναμάρτητος, διά τό σώσαι τόν άνθρωπον. Ανεξίκακε Κύριε, δόξα σοι.

Ευαγγέλιον Ε' Κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, ιδών Ιούδας...
... ίνα άρη τόν Σταυρόν αυτού.

Αντίφωνον ΙΓ' Ήχος πλ. β'

Τό άθροισμα τών Ιουδαίων, τώ Πιλάτω ητήσαντο, σταυρωθήναί σε Κύριε, αιτίαν γάρ εν σοί μή ευρόντες, τόν υπεύθυνον Βαραββάν ηλευθέρωσαν, καί σέ τόν Δίκαιον κατεδίκασαν, μαιφονίας έγκλημα κληρωσάμενοι. Αλλά δός αυτοίς Κύριε, τό ανταπόδομα αυτών, ότι κενά, κατά σου εμελέτησαν.

Όν πάντα φρίσσει καί τρέμει, καί πάσα γλώσσα υμνεί, Χριστόν Θεού δύναμιν, καί Θεού σοφίαν οι Ιερείς ερράπισαν, καί έδωκαν αυτώ χολήν, καί πάντα παθείν κατεδέξατο, σώσαι θέλων ημάς εκ τών ανομιών ημών, τώ ιδίω αίματι, ως φιλόνηρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η τεκούσα, διά λόγου υπέρ λόγον, τόν Κτίστην τόν ίδιον, αυτόν δυσώπει, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Αντίφωνον ΙΔ' Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, ο τόν Ληστήν συνοδοιπόρον λαβών, τόν εν αίματι χείρας μολύναντα, καί ημάς σύν αυτώ καταρίθμησον, ως αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Μικράν φωνήν αφήκεν ο Ληστής εν τώ σταυρώ, μεγάλην πίστιν εύρε, μιά ροπή εσώθη, καί πρώτος Παραδείσου, πύλας ανοίξας εισήλθεν. Ο αυτού τήν μετάνοιαν προσδεξάμενος, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε η δι' Αγγέλου, τήν χαράν τού Κόσμου δεξαμένη, χαίρε η τεκούσα, τόν Ποιητήν σου καί Κύριον, χαίρε η αξιωθείσα γενέσθαι, Μήτηρ Χριστού τού Θεού.

Αντίφωνον ΙΕ' Ἦχος πλ. β'

Σήμερον κρεμάται επί ξύλου, ο εν ύδασι τήν γήν κρεμάσας. (εκ γ'). Στέφανον εξ ακανθών περιτίθεται, ο τών Αγγέλων Βασιλεύς. Ψευδή πορφύραν περιβάλλεται, ο περιβάλλον τόν ουρανό εν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο, ο εν Ιορδάνη ελευθερώσας τόν Αδάμ. Ἦλοις προσηλώθη, ο Νυμφίος τής Εκκλησίας. Λόγχη εκεντήθη, ο Υιός τής Παρθένου. Προσκυνοῦμέν σου τά Πάθη Χριστέ. (εκ γ'). Δείξον ημίν, καί τήν ένδοξόν σου Ανάστασιν.

Μή ως Ιουδαίοι εορτάσωμεν, καί γάρ τό Πάσχα ημών, υπέρ ημών ετύθη Χριστός ο Θεός, αλλ' εκκαθάρωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού, καί ειλικρινώς δεηθώμεν αυτώ. Ανάστα Κύριε, σώσον ημάς ως φιλόανθρωπος.

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωή καί ανάστασις υπάρχει τώ λαώ σου, καί επ' αυτώ πεποιθότες, σέ τόν σταυρωθέντα, Θεόν ημών υμνούμεν. Ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ορώσά σε κρεμάμενον, Χριστέ, η σέ κυήσασα, ανεβόα. Τί τό ξένον ό ορώ, μυστήριον Υιέ μου; πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί πηγνύμενος, ζωής χορηγέ;

Κάθισμα Ἦχος δ'

Εξηγόρασας ημάς, εκ τής καταρας τού νόμου, τώ τιμίω σου Αίματι, τώ σταυρώ προσηλωθείς, καί τή λόγχη κεντηθείς, τήν αθανασίαν επήγασας ανθρώποις. Σωτήρ ημών δόξα σοι.

Ευαγγέλιον ς'

Κατά Μάρκον

Τώ καιρώ εκείνω, οι στρατιώται απήγαγον...

... καί πιστεύσωμεν αυτώ.

Είτα ψάλλομεν τούς Μακαρισμούς εις Στίχους η'

Εν τή Βασιλεία σου μνήσθητι ημών Κύριε, όταν έλθης εν τή Βασιλεία σου. Μακάριοι οι πτωχοί τώ πνεύματι, ότι αυτών εστιν η Βασιλεία τών ουρανών.

Μακάριοι οι πενθούντες, ότι αυτοί παρακληθήσονται.

Μακάριοι οι πραείς, ότι αυτοί κληρονομήσουσι τήν γήν.

Ἦχος δ'

Διά ξύλου ο Αδάμ, Παραδείσου γέγονεν άποικος, διά ξύλου δέ σταυρού, ο Ληστής Παράδεισον ώκησεν. Ο μέν γάρ γευσάμενος εντολήν ηθέτησε τού ποιήσαντος. Ο δέ συσταυρούμενος, Θεόν ωμολόγησε τόν κρυπτόμενον. Μνήσθητι καί ημών Σωτήρ, εν τή Βασιλεία σου.

Μακάριοι οι πεινώντες καί διψώντες τήν δικαιοσύνην, ότι αυτοί χορτασθήσονται.

Τόν τού νόμου Ποιητήν, εκ μαθητού ωνήσαντο άνομοι, καί ως παράνομον αυτόν, τώ Πιλάτου βήματι έστησαν, κραυγάζοντες, Σταύρωσον, τόν εν ερήμω τούτους μανναδοτήσαντα. Ημείς δε τόν δίκαιον, Ληστήν μιμησάμενοι, πίστει κράζομεν, Μνήσθητι καί ημών Σωτήρ, εν τή Βασιλεία σου.

Μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται.

Τών θεοκτόνων ο εσμός, Ιουδαίων έθνος τό άνομον, προς Πιλάτον εμμανώς, ανακράζων έλεγε. Σταύρωσον, Χριστόν τόν ανεύθυνον. Βαραββάν δέ μάλλον ούτοι ητήσαντο. Ημείς δέ φθεγγόμεθα, Ληστου τού ευγνώμονος, τήν φωνήν προς αυτόν. Μνήσθητι καί ημών Σωτήρ, εν τή Βασιλεία σου.

Μακάριοι οι καθαροί τή καρδιά, ότι αυτοί τόν Θεόν όψονται.

Η ζωηφόρος σου Πλευρά, ως εξ Εδέμ πηγή αναβλύζουσα, τήν Εκκλησίαν σου Χριστέ, ως λογικόν ποτίζει Παράδεισον, εντεύθεν μερίζουσα, ως εις αρχάς εις τέσσαρα Ευαγγέλια, τόν Κόσμον αρδεύουσα, τήν κτίσιν ευφραίνουσα, καί τά έθνη πιστώσ, διδάσκουσα, προσκυνείν τήν Βασιλείαν σου.

Μακάριοι οι ειρηνοποιόί, ότι αυτοί Υιοί Θεού κληθήσονται.

Εσταυρώθης δι' εμέ, ίνα εμοί πηγάσης τήν άφεσιν, εκεντήθης τήν πλευράν, ίνα κρουνοός ζωής αναβλύσης μοι, τοις ήλοις προσήλωσαι, ίνα εγώ τώ βάθει τών παθημάτων σου, τό ύψος τού κράτους σου, πιστούμενος κράζω σοι ζωοδότα Χριστέ. Δόξα καί τώ Σταυρώ Σώτερ, καί τώ Πάθει σου.

Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης, ότι αυτών εστιν η Βασιλεία τών ουρανών.

Σταυρουμένου σου Χριστέ, πάσα η κτίσις βλέπουσα έτρεμε, τά θεμέλια τής γής, διεδονείτο φόβω τού κράτους σου, φωστήρες εκρύπτοντο, καί τού Ναού ερράγη τό καταπέτασμα τά όρη ετρόμαξαν, καί πέτραι εσχίσθησαν, καί Ληστής ο πιστός, κραυγάζει σοι σύν ημίν, Σωτήρ τό Μνήσθητι.

Μακάριοι εστέ όταν ονειδίσωσιν υμάς, καί διώξωσι, καί είπωσι πάν πονηρόν ρήμα καθ' υμών, ψευδόμενοι ένεκεν εμού.

Τό χειρόγραφον ημών, εν τώ Σταυρώ διερρηξας Κύριε, καί λογισθείς εν τοίς νεκροίς, τόν εκείσε τύραννον έδησας, ρυσάμενος άπαντας εκ δεσμών θανάτου τή αναστάσει σου, δι' ής εφωτίσθημεν, φιλόανθρωπε Κύριε, καί βοώμέν σοι. Μνήσθητι καί ημών Σωτήρ, εν τή Βασιλεία σου.

Χαίρετε καί αγαλλιόσθε, ότι ο μισθός υμών πολός εν τοίς ουρανοίς.

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ, καί τού θανάτου λύσας τήν δύναμιν, καί εξαλείψας ως Θεός, τό καθ' ημών χειρόγραφον Κύριε, Ληστού τήν μετάνοιαν, καί ημίν παράσχου μόνη φιλόνηρωπε, τοίς πίστει λατρεύουσι, Χριστέ ο Θεός ημών, καί βοώσί σοι. Μνήσθητι καί ημών Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Δόξα...

Τόν Πατέρα καί Υιόν, καί τό Πνεύμα πάντες τό άγιον, ομοφρόνως οι πιστοί, δοξολογείν αξίως ευξώμεθα, Μονάδα θεότητος, εν τρισίν υπάρχουσιν υποστάσεσιν, ασύγχυτον μένουσαν, απλήν, αδιαίρετον καί απρόσιτον, δι' ής εκλυτρούμεθα, τού πυρός τής κολάσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Μητέρα σου Χριστέ, τήν εν σαρκί ασπόρως τεκούσαν σε, καί Παρθένον αληθώς, καί μετά τόκον μείνασαν άφθορον, αυτήν σοι προσάγομεν, εις πρεσβείαν Δέσποτα πολυέλεε, πταισμάτων συγχώρησιν, δωρήσασθαι πάντοτε, τοίς κραυγάζουσι. Μνήσθητι καί ημών Σωτήρ, εν τή Βασιλεία σου.

Προκείμενον Ήχος δ'

Διεμερίσαντο τά ιμάτιά μου εαυτοίς, καί επί τόν ιματισμόν μου έβαλον κλήρον.
Στίχ. Ο Θεός ο Θεός μου, πρόσχες μοι, ίνα τί εγκατέλιπές με.

Ευαγγέλιον Ζ' Κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, ελθόντες οι στρατιώται...
... αληθώς Θεού Υιός ήν ούτος.

Ο Ν'

Ευαγγέλιον Η' Κατά Λουκάν

Τώ καιρώ εκείνω, ήγοντο σύν τώ Ιησού...
... ορώσαι ταύτα.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού Ωδή ε' Ήχος πλ. β' Ο Ειρμός

Πρός σέ ορθρίζω, τόν δι' ευσπλαγχνίαν σε αυτόν, τώ πεσόντι κενώσαντα ατρέπτως, καί μέχρι παθών, απαθώς υποκύψαντα, Λόγε Θεού. Τήν ειρήνην παράσχου μοι φιλόνηρωπε.

Ρυφθέντες πόδας, καί προκαθαρθέντες, μυστηρίου μεθέξει, τού θείου νύν Χριστέ, σού οι υπηρέται, εκ Σιών ελαιώνος, μέγα πρός όρος συνανήλθον, υμνούντές σε φιλόνηρωπε.

Οράτε έφης, φίλοι μή θροείσθε, νύν γάρ ήγγικεν ώρα, ληφθήναί με κτανθήναι χερσίν ανόμων, πάντες δε σκορπισθήσεσθε, εμέ λιπόντες, ούς συνάξω, κηρύξαί με φιλόνηρωπον.

Καταβασία

Πρός σέ ορθρίζω, τόν δι' ευσπλαγχνίαν σε αυτόν, τώ πεσόντι κενώσαντα ατρέπτως, καί μέχρι παθών, απαθώς υποκύψαντα, Λόγε Θεού. Τήν ειρήνην παράσχου μοι φιλόνηρωπε.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Τόν δι' ημάς Σταυρωθέντα, δεύτε πάντες μνησώμεν, αυτόν γάρ κατείδε Μαρία επί τού ξύλου, καί έλεγεν. Ει καί σταυρόν υπομένεις, σύ υπάρχεις ο Υιός καί Θεός μου.

Ο Οίκος

Τόν ίδιον Άρνα, η αμνάς θεωρούσα πρὸς σφαγὴν ἐλκόμενον, ηκολούθει Μαρία, τρυχομένη μεθ' ἐτέρων γυναικῶν, ταῦτα βοώσα. Πού πορεύη Τέκνον, τίνος χάριν, τόν ταχύν δρόμον τελείς; μή ἕτερος γάμος πάλιν ἐστίν ἐν Κανά; κακεὶ νῦν σπεύδεις, ἴν ἐξ ὕδατος αὐτοῖς οἶνον ποιήσης; συνέλθω σοι Τέκνον, ἢ μείνω σοι μάλλον, δός μοι λόγον Λόγε, μή σιγῶν παρέλθης με, ο ἀγνήν τηρήσας με, σύ γάρ ὑπάρχεις ο Υἱός καί Θεός μου.

Συναξάριον

Τῆ αγία καί μεγάλη Παρασκευή, τὰ αγία καί σωτήρια καί φρικτά Πάθη τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτελούμεν, τούς ἐμπτυσμούς, τὰ ραπίσματα, τὰ κολαφίσματα, τὰς ὕβρεις, τούς γέλωτας, τὴν πορφυράν χλαίναν, τόν κάλαμον, τόν σπόγγον, τό ὄξος, τούς ἤλους, τὴν λόγχην, καί πρό πάντων, τόν σταυρόν, καί τόν θάνατον, ἃ δι' ἡμᾶς ἐκὼν κατεδέξατο, ἔτι δέ καί τὴν τοῦ ευγνώμονος Ληστοῦ, τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ, σωτήριον ἐν τῷ Σταυρῷ ομολογίαν.

Στίχοι εἰς τὴν Σταύρωσιν

- Ζών εἰ Θεός σύ, καί νεκρωθεὶς ἐν ξύλῳ,
- Ω νεκρὸ γυμνέ, καί Θεοῦ ζώντος Λόγε.

Ἄτεροι εἰς τὸν ευγνώμονα Ληστήν

- Κεκλεισμένας ἤνοιξε τῆς Ἐδέμ πύλας,
- Βαλὼν ο Ληστής κλείδα τό, Μνήσθητί μου.

Τῆ υπερφυεὶ καί περὶ ἡμᾶς παναπείρω σου εὐσπλαγχνία, Χριστέ ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή η' Ὁ Εἰρμός

Στήλην κακίας ἀντιθέου, Παῖδες θεῖοι παρεδειγμάτισαν, κατὰ Χριστοῦ δέ φρουαττόμενον ἀνομον συνέδριον, βουλευέται κενά, κτείνει μελετά, τόν ζωῆς κρατοῦντα παλάμη, ὄν πάσα κτίσις εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τούς αἰῶνας.

Ἀπό βλεφάρων Μαθηταί, νῦν ὕπνον ἔφης Χριστέ τινάξατε, ἐν προσευχῇ δέ γρηγορεῖτε, πειρασμῷ μήπως ὄλησθε, καί μάλιστα Σίμων, τῷ κραταιῷ γάρ μείζων πείρα, γνώθι με Πέτρε, ὄν πάσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τούς αἰῶνας.

Βέβηλον ἔπος τῶν χειλέων, οὐ ποτε προήσομαι Δέσποτα, σὺν σοὶ θανούμαι ὡς ευγνώμων, κἀν οἱ πάντες ἀρνήσονται, ἐβόησε Πέτρος, σὰρξ οὐδέ αἷμα, ο Πατήρ σου ἀπεκάλυψέ μοι σέ, ὄν πάσα κτίσις εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τούς αἰῶνας.

Εὐλογούμεν Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα

Βάθος σοφίας θεϊκῆς, καί γνώσεως οὐ πᾶν ἐξηρεύνησας, ἄβυσσον δέ μου τῶν κριμάτων, οὐ κατέλαβες ἄνθρωπε, ο Κύριος ἔφη. Σὰρξ οὖν ὑπάρχων, μή καυχῶ, ἀρνήση τρίτον γάρ με, ὄν πάσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τούς αἰῶνας.

Καί νῦν...

Ἀπαγορεύεις, Σίμων Πέτρε, ὅπερ πείση τάχος ὡς εἴρηται, καί σοὶ παιδίσκη, οἷα θάπτον προσελθούσα πτοήσει σε, ο Κύριος ἔφη, πικρῶς δακρύσας, ἔξεις ὅμως εὐϊλατόν με, ὄν πάσα κτίσις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τούς αἰῶνας.

Ἀινούμεν, εὐλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Καταβασία

Στήλην κακίας ἀντιθέου, Παῖδες θεῖοι παρεδειγμάτισαν, κατὰ Χριστοῦ δέ φρουαττόμενον ἀνομον συνέδριον, βουλευέται κενά, κτείνει μελετά, τόν ζωῆς κρατοῦντα παλάμη, ὄν πάσα κτίσις εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τούς αἰῶνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Τήν τιμιωτέραν τών Χερουβίμ, καί ενδοξοτέραν, ασυγκρίτως τών Σεραφίμ, τήν αδιαφθόρωσ, Θεόν Λόγον τεκούσαν, τήν όντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

Ολέθριος σπείρα θεοστυγών, πονηρευομένων, θεοκτόνων συναγωγή, επέστη Χριστέ σοι, καί ως άδικον είλκε, τόν Κτίστην τών απάντων, όν μεγαλύνομεν.

Νόμον αγνοούντες οι ασεβείς, φωνάς Προφητών τε, μελετώντες διακενής, ως πρόβατον είλκον, σέ τόν πάντων Δεσπότην, άδίκως σφαγιάσαι, όν μεγαλύνομεν.

Τοίς έθνεσιν έκδοτον τήν ζωήν, σύν τοίς Γραμματεύσιν, αναιρείσθαι οι Ιερείς, παρέσχον, πληγέντες, αυτοφθόνω κακία τόν φύσει Ζωοδότην, όν μεγαλύνομεν.

Εκύκλωσαν κύνες ωσεί πολλοί, εκρότησαν, Άναξ, σιαγόνα σήν ραπισμώ, ηρώτων σε, σου δέ, ψευδή κατεμαρτύρουν, καί πάντα υπομείνας, άπαντας έσωσας.

Καταβασία

Τήν τιμιωτέραν τών Χερουβίμ, καί ενδοξοτέραν, ασυγκρίτως τών Σεραφίμ, τήν αδιαφθόρωσ, Θεόν Λόγον τεκούσαν, τήν όντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Ήχος γ'

Τόν Ληστήν αυθημερόν, τού Παραδείσου ηξίωσας Κύριε, καμέ τώ ξύλω τού Σταυρού, φώτισον καί σώσόν με. (ΕΚ γ')

Ευαγγέλιον θ'

Κατά Ιωάννην

Τώ καιρώ εκείνω, ειστήκεισαν παρά τώ σταυρώ...
... όψονται εις όν εξεκέντησαν.

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Στιχηρά Ιδιόμελα

Ήχος γ'

Δύο καί πονηρά εποίησεν, ο πρωτότοκος υιός μου Ισραήλ, εμέ εγκατέλιπε, πηγήν ύδατος ζωής, καί ώρυξεν εαυτώ φρέαρ συντετριμμένον, εμέ επί ξύλου εσταύρωσε, τόν δε Βαραββάν ητήσατο, καί απέλυσεν, εξέστη ο ουρανός επί τούτω, καί ο ήλιος τάς ακτίνας απέκρυψε, σύ δέ Ισραήλ ουκ ενετράπησ, αλλά θανάτω με παρέδωκας. Άφες αυτοίς Πάτερ άγιε, ου γάρ οίδασι τί εποίησαν. (Δίς)

Έκαστον μέλος τής αγίας σου σαρκός, ατιμίαν δι' ημάς υπέμεινε, τάς ακάνθας η κεφαλή, η όπισ τά εμπτύσματα, αι σιαγόνες τά ραπίσματα, το στόμα τήν εν όξει κερασθείσαν χολήν τή γεύσει, τά ώτα τάς δυσσεβείς βλασφημίας. Ο νώτος τήν φραγγέλωσιν, καί η χείρ τόν κάλαμον, αι τού όλου σώματος εκτάσεις εν τώ σταυρώ, τά άρθρα τούς ήλους, καί η πλευρά τήν λόγχην. Ο παθών υπέρ ημών, καί παθών ελευθερώσας ημάς. Ο συγκαταβάς ημίν φιλανθρωπία, καί ανυψώσας ημάς, παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, πάσα η Κτίσις βλέπουσα έτρεμε, τά θεμέλια τής γής, διεδοθήθησαν φόβω τού κράτους σου, σου γάρ υψωθέντος σήμερον, γένος Εβραίων απώλετο, τού Ναού τό καταπέτασμα, διερράγη διχώσ, τά μνημεία ηνεώχθησαν, καί νεκροί εκ τών τάφων εξανέστησαν. Εκατόνταρχος ιδών τό θαύμα, έφριξε, παρεστώσα δέ η Μήτηρ σου, εβόα θρηνωδούσα μητρικώς, Πώς μή θρηνήσω, καί τά σπλάγχνα μου τύψω, Ορώσά σε γυμνόν, ως κατάκρι τον εν ξύλω κρεμάμενον; Ο σταυρωθείς καί

ταφείς, καί αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Εξέδυσάν με τά ἱμάτιά μου, καί ενέδυσάν με χλαμύδα κοκκίνην, ἔθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου, στέφανον ἕξ ακανθῶν, καί ἐπὶ τὴν δεξιάν μου χεῖρα, ἔδωκαν κάλαμον, ἵνα συντρίψω αὐτούς, ὡς σκεύη κεραμέως.

Καὶ νύν...

Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μαστίγωσιν, τὸ δέ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπεστράφη ἀπὸ ἐμπτυσμάτων, βήματι Πιλάτου παρέστην, καί σταυρόν υπέμεινα, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν.

Ευαγγέλιον Γ'

Κατὰ Μάρκον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθὼν Ἰωσήφ...

... εθεώρουν πού τίθεται.

Εἶτα σοὶ δόξα πρέπει... τό, Δόξα ἐν υψίστοις Θεῷ... ὁ δὲ ἱερεὺς τὴν συναπτὴν, καί μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, Ὅτι Θεὸς ἐλεύσας..., εὐθύς τό

Ευαγγέλιον ΙΑ'

Κατὰ Ἰωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠρώτησε τὸν Πιλάτον...

... ἔθηκαν τὸν Ἰησοῦν.

Ἀπόστιχα

Ἰδιόμελα Ἦχος α'

Πάσα ἡ Κτίσις, ἠλλοιοῦτο φόβῳ, θεωροῦσά σε, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον Χριστέ. Ὁ ἥλιος ἐσκοτιζέτο, καί γῆς τὰ θεμέλια συνεταράττετο, τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι, ὁ ἐκουσίως δι' ἡμᾶς υπομείνας, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Διεμερίσαντο τά ἱμάτιά μου εαυτοῖς, καί ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλήρον.

Ἦχος β'

Λαὸς δυσσεβῆς καί παράνομος, ἵνα τί μελετᾶ κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, θανάτῳ κατεδίκασε; Μέγα θαῦμα! ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ Κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδοται, καί ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται ὁ φιλόανθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν Ἄδῃ δεσμώτας ἐλευθερώσῃ, κράζοντας. Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τό βρώμά μου χολήν, καί εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Σήμερον σέ θεωρούσα, ἡ ἀμεμπτος Παρθένος ἐν Σταυρῷ, Λόγε αναρτώμενον, οδυρομένη μητρῶα σπλάγχνα, ἐτέτρωτο τὴν καρδίαν πικρῶς, καί στενάζουσα οδυνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς, παρειάς σὺν θριξί καταξαίνουσα, κατετρύχετο, διό καί τό στήθος τύπτουσα, ἀνέκραγε γοερῶς. Οἴμοι θεῖον Τέκνον! οἴμοι τό φῶς τοῦ Κόσμου! τί ἔδυσ ἐξ ὀφθαλμῶν μου, ὁ Ἀμνός τοῦ Θεοῦ., ὅθεν αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀσωμάτων, τρόμῳ συνέιχοντο λέγουσαι. Ακατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρό αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σέ τὸν πάντων Κτίστην καί Θεόν, ἡ σέ ἀσπόρως τεκούσα, εβόα, πικρῶς. Υἱέ μου, πού τό κάλλος ἔδυσ τῆς μορφῆς σου; οὐ φέρω καθοράν σε, ἀδίκως σταυρούμενον, σπεύσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω καγῶ, σοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν, τριήμερον ἐξανάστασιν.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, αναβαίνοντός σου εν τώ σταυρώ, φόβος, καί τρόμος επέπεσε τή Κτίσει, καί τήν γήν μέν εκώλυες, καταπιείν τούς σταυρούντάς σε, τώ δέ Άδη επέτρεπες, αναπέμπειν τούς δεσμίους εις αναγέννησιν βροτών. Κριτά ζώντων καί νεκρών, ζωήν ήλθες παρασχείν, καί ου θάνατον, φιλόνηρωπε δόξα σοι.

Καί νύν...

Ήδη βάπτεται κάλαμος αποφάσεως, παρά κριτών αδικών, καί Ιησούς δικάζεται, καί κατακρίνεται σταυρώ, καί πάσχει η Κτίσις, εν σταυρώ καθορώσα τόν Κύριον. Αλλ' ο φύσει σώματος δι' εμέ πάσχων, αγαθέ Κύριε δόξα σοι.

Ευαγγέλιον ΙΒ'
Κατά Ματθαίον

Τή επαύριον, ήτις εστί μετά τήν Παρασκευήν...
... σφραγίσαντες τόν λίθον μετά τής κουστωδίας.

Λαός: Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Είτα, τό, Αγαθόν τό εξομολογείσθαι... Τρισάγιον Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν..., καί τό

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Εξηγόρασας ημάς, εκ τής κατάραστου νόμου, τώ τιμίω σου Αίματι, τώ Σταυρώ προσηλωθείς, καί τή λόγχη κεντηθείς, τήν αθανασίαν επήγασας ανθρώποις. Σωτήρ ημών δόξα σοι.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
ΠΟΙΗΜΑ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΩΡΑ ΠΡΩΤΗ

Περί ώραν β' τής ημέρας σημαίνει. Αλλάσσοντος δέ τού Ιερέως, καί Ευλογήσαντος, λέγομεν. Βασιλεύ ουράνιε..., Τρισάγιον, Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν..., Κύριε ελέησον, ιβ'. Δόξα... Καί νύν... Δεύτε προσκυνήσωμεν...γ' καί τούς επομένους ψαλμούς.

Ψαλμός ε'

Τά ρήματά μου ενώτισαι, Κύριε, σύνες τής κραυγής μου. Πρόσχες τή φωνή τής δεήσεώς μου, ο Βασιλεύς μου καί ο Θεός μου. Ότι πρός σέ προσεύξομαι, Κύριε, τό πρωϊ εισακούση τής φωνής μου. Τό πρωϊ παραστήσομαι σοι, καί επόψει με, ότι ουχί Θεός θέλων ανομίαν σύ εί, ου παροικήσει σοι πονηρευόμενος, ουδέ διαμενούσι παράνομοι κατέναντι τών οφθαλμών σου. Εμίσησας πάντας τούς εργαζομένους τήν ανομίαν, απολείς πάντας τούς λαλούντας τό ψεύδος. Άνδρα αιμάτων καί δόλιον βδελύσσεται Κύριος. Εγώ δέ εν τώ πλήθει τού ελέους σου εισελεύσομαι εις τόν οίκόν σου, προσκυνήσω πρός ναόν άγιόν σου εν φόβω σου. Κύριε, οδήγησόν με εν τή δικαιοσύνη σου ένεκα τών εχθρών μου, κατεύθυνον ενώπιόν σου τήν οδόν μου. Ότι ουκ έστιν εν τώ στόματι αυτών αλήθεια, η καρδιά αυτών ματαία. Τάφος ανεωγμένος ο λάρυγξ αυτών, ταίς γλώσσαις αυτών εδολιούσαν, κρίνον αυτούς, ο Θεός. Αποπεσάτωσαν από τών διαβουλιών αυτών, κατά τό πλήθος τών ασεβειών αυτών έξωσον αυτούς, ότι παρεπίκρανάν σε, Κύριε. Καί ευφρανθήησαν πάντες οι ελπίζοντες επί σέ, εις αιώνα αγαλλιάσονται, καί κατασκηνώσεις εν αυτοίς, καί καυχήσονται εν σοί πάντες οι αγαπώντες τό όνομά σου. Ότι σύ ευλογήσεις δίκαιον. Κύριε, ως όπλω ευδοκίας εστεφάνωσας ημάς.

Ψαλμός β'

Ίνα τί εφρύαξαν ἔθνη, καί λαοί εμελέτησαν κενά; Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καί οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τό αὐτό, κατὰ τοῦ Κυρίου, καί κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ. Διαρρήξωμεν τοὺς δεσμούς αὐτῶν, καί ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν αὐτῶν, ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτούς, καί ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς. Τότε λαλήσει πρὸς αὐτούς ἐν ὀργῇ αὐτοῦ, καί ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ ταραξεί αὐτούς. Ἐγὼ δὲ κατεστάθην βασιλεύς ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ Σιών ὄρος τὸ ἅγιον αὐτοῦ, διαγγέλλων τὸ πρόσταγμα Κυρίου. Κύριος εἶπε πρὸς με. Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε. Αἴτησαι παρ' ἐμοῦ, καί δώσω σοι ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου, καί τὴν κατάσχεσίν σου τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ποιμανεῖς αὐτούς ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ, ὡς σκεύη κεραμέως συντρίψεις αὐτούς. Καί νῦν, βασιλεῖς, σύνετε, παιδεύθητε πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καί ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ. Δράξασθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῆ Κύριος, καί ἀπολείσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας. Ὅταν ἐκκαυθῆ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ, μακάριοι πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ.

Ψαλμός κα'

Ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς μου, πρόσχες μοι, ἵνα τί ἐγκατέλιπές με; μακρὰν ἀπὸ τῆς σωτηρίας μου οἱ λόγοι τῶν παραπτωμάτων μου, ὁ Θεὸς μου, κεκράξομαι ἡμέρας, καί οὐκ εἰσακούσῃ, καί νυκτός, καί οὐκ εἰς ἀνοιαν ἐμοί. Σὺ δὲ ἐν Ἁγίῳ κατοικεῖς, ὁ ἔπαινος τοῦ Ἰσραὴλ. Ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν οἱ πατέρες ἡμῶν, ἤλπισαν, καί ἐρρῦσω αὐτούς. Πρὸς σέ ἐκέκραξαν, καί ἐσώθησαν, ἐπὶ σοὶ ἤλπισαν, καί οὐ κατησχύνθησαν. Ἐγὼ δὲ εἰμι σκώληξ, καί οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων, καί ἐξουθένημα λαοῦ. Πάντες οἱ θεωροῦντές με ἐξεμυκτηρίσαν με, ἐλάλησαν ἐν χεῖλεσιν, ἐκίνησαν κεφαλὴν. Ἦλπισεν ἐπὶ Κύριον, ρυσάσθω αὐτόν, σωσάτω αὐτόν, ὅτι θέλει αὐτόν, ὅτι σύ εἶ ὁ ἐκπάσας με ἐκ γαστρός, ἡ ἐλπίς μου ἀπὸ μαστῶν τῆς μητρός μου, ἐπὶ σέ ἐπερρίφην ἐκ μήτρας. Ἀπὸ γαστρός μητρός μου Θεὸς μου εἶ σύ, μή ἀποστής ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι θλίψις ἐγγύς, ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ βοηθῶν μοι. Περιεκύκλωσάν με μόσχοι πολλοί, ταύροι πίονες περιέσχον με. Ἦνοιξαν ἐπ' ἐμέ τὸ στόμα αὐτῶν, ὡς λέων ἀρπάζων, καί ὠρυόμενος. Ὡσεὶ ὕδωρ ἐξεχύθη, καί διεσκορπίσθη πάντα τὰ ὀστά μου. Ἐγενήθη ἡ καρδία μου ὡσεὶ κηρός, τηκόμενος ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου. Ἐξηράνθη ὡς ὄστρακον ἡ ἰσχύς μου, καί ἡ γλώσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου, καί εἰς χοῦν θανάτου κατήγαγές με, ὅτι ἐκύκλωσάν με κύνες πολλοί, συναγωγὴ πονηρευομένων περιέσχον με. Ὡρυξαν χεῖράς μου, καί πόδας μου, ἐξηρίθμωσαν πάντα τὰ ὀστά μου, αὐτοὶ δὲ κατενόησαν, καί ἐπειδὸν με. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου εαυτοῖς, καί ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον. Σὺ δὲ, Κύριε, μή μακρύνῃς τὴν βοήθειάν σου ἀπ' ἐμοῦ, εἰς τὴν ἀντίληψίν μου πρόσχες. Ρύσαι ἀπὸ ρομφαίας τὴν ψυχὴν μου, καί ἐκ χειρός κυνός τὴν μονογενή μου. Σώσόν με ἐκ στόματος λέοντος, καί ἀπὸ κεράτων μονοκερῶτων τὴν ταπείνωσίν μου. Διηγῆσομαι τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε, οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, αἰνέσατε αὐτόν, ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰακώβ δοξάσατε αὐτόν. Φοβηθήτω δὴ ἀπ' αὐτοῦ ἅπαν τὸ σπέρμα Ἰσραὴλ, ὅτι οὐκ ἐξουδένωσεν, οὐδέ προσώχθισε τὴν δεήσει τοῦ πτωχοῦ, οὐδέ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ, καί ἐν τῷ κεκραγένοι με πρὸς αὐτόν, εἰσήκουσέ μου. Παρὰ σοῦ ὁ ἔπαινός μου, ἐν ἐκκλησίᾳ μεγάλη ἐξομολογήσομαί σοι, τὰς εὐχὰς μου ἀποδώσω ἐνώπιον τῶν φοβουμένων σε. Φάγονται πένητες, καί ἐμπλησθήσονται, καί αἰνέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν, ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Μνησθήσονται καί ἐπιστραφήσονται πρὸς Κύριον πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς, καί προσκυνήσουσιν ἐνώπιον αὐτοῦ πάσαι αἱ πατριά τῶν ἐθνῶν. Ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ βασιλεία, καί αὐτὸς δεσπόζει τῶν ἐθνῶν. Ἐφαγον, καί προσεκύνησαν πάντες οἱ πίονες τῆς γῆς, ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται πάντες οἱ καταβαίοντες εἰς γῆν. Καί ἡ ψυχὴ μου αὐτῷ ζῆ, καί τὸ σπέρμα μου δουλεύσει αὐτῷ. Αναγγελήσεται τῷ Κυρίῳ γενεὰ ἡ ἐρχομένη, καί ἀναγγελοῦσι τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ ἀπὸ τῶν τεχνησομένων, ὃν ἐποίησεν ὁ Κύριος.

Δόξα... Καί νῦν... Ἀλληλούϊα, γ' Κύριε ἐλέησον, γ'

Δόξα...

Τροπάριον Ἦχος α'

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ανηρέθη η τυραννίς, επατήθη η δύναμις τού εχθρού, ούτε γάρ Ἄγγελος, ουκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτός ο Κύριος, ἔσωσας ἡμᾶς, δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τί σε καλέσωμεν, ὦ Κεχαριτωμένη; ουρανόν; ὅτι ἀνέτειλας τόν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης. Παράδεισον; ὅτι ἐβλάστησας τό ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας. Παρθένον, ὅτι ἔμεινας ἀφθoρος. Ἀγνήν, Μητέρα; ὅτι ἔσχες σαῖς ἀγίαις ἀγκάλαις Υἱόν, τόν πάντων Θεόν, αὐτόν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα τρία Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτά, τό πρῶτον χωρίς Στίχων, τό δεύτερον μετὰ τῶν Στίχων, καί τό τρίτον εἰς τό, Δόξα, Καί νύν, οὕτω ποιῶντες καί εἰς τὰ ἐν ταῖς λοιπαῖς Ὡραις τοιαῦτα Τροπάρια.

Στιχηρά Ἰδιόμελα

Ἦχος πλ. δ'

Σήμερον τού Ναοῦ τό καταπέτασμα, εἰς ἔλεγχον ρήγνυται τῶν παρανόμων, καί τὰς ἰδίας ἀκτίνας, ο ἥλιος κρύπτει, Δεσπότην ορών σταυρούμενον.

Καί πάλιν τό αὐτό

Στίχ. Ἴνα τί ἐφρούραξαν ἔθνη, καί λαοί ἐμελέτησαν κενά;

Ὡς πρόβατον ἐπί σφαγῆν, ἤχθης Χριστέ Βασιλεῦ, καί ὡς ἀμνός ἀκακος, προσηλώθης τῷ σταυρῷ, ὑπό τῶν παρανόμων ἀνδρῶν, διά τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φιλάνθρωπε.

Στίχ. Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καί οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπί τό αὐτό.

Καί πάλιν τό αὐτό

Δόξα...

Τοῖς συλλαβούσί σε παρανόμοις, ἀνεχόμενος οὕτως εβόας Κύριε. Εἰ καί ἐπατάξατε τόν ποιμένα, καί διεσκορπίσατε τὰ δώδεκα πρόβατα τούς Μαθητάς μου, ἠδυνάμη πλείους, ἢ δώδεκα λεγεώνας, παραστήσαι Ἀγγέλων, ἀλλά μακροθυμῷ, ἵνα πληρωθῇ, ἃ ἐδήλωσα ὑμῖν διά τῶν Προφητῶν μου, ἀδηλα καί κρύφια. Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Πάλιν τό αὐτό

Προκείμενον Ἦχος δ

Ἐξεπορεύετο ἔξω, καί ἐλάλει ἐπί τό αὐτό.

Στίχ. Μακάριος ο συνιών ἐπί πτωχόν καί πένητα.

Προφητείας Ζαχαρίου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΑ', 10-13)

Τάδε λέγει Κύριος. Λήψομαι τήν ράβδον μου τήν καλήν, καί ἀπορρίψω αὐτήν, τού διασκεδάσαι τήν διαθήκην μου, ἣν διεθέμην πρός πάντας τούς λαούς, καί διασκεδασθήσεται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καί γνώσονται οἱ Χανααναῖοι τὰ πρόβατα τὰ φυλασσόμενά μοι, διότι λόγος Κυρίου ἐστί. Καί ἐρώ πρός αὐτούς. Εἰ καλόν ἐνώπιον ὑμῶν ἐστί, δότε τόν μισθόν μου, ἢ ἀπείπασθε, καί ἔστησαν τόν μισθόν μου, τριάκοντα ἀργυρούς. Καί εἶπε Κύριος πρός με. Κάθες αὐτούς εἰς τό χωνευτήριον, καί σκέψομαι εἰ δόκιμόν ἐστιν, ὄν τρόπον ἐδοκιμάσθην ὑπέρ αὐτῶν. Καί ἔλαβον τούς τριάκοντα ἀργυρούς, καί ἐνέβαλον αὐτούς εἰς τόν οἶκον Κυρίου εἰς τό χωνευτήριον, καθά συνέταξέ μοι Κύριος.

Πρός Γαλάτας ἐπιστολῆς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ζ' 14-18)

Αδελφοί, εμοί μή γένοιτο καυχάσθαι, ειμή εν τώ Σταυρώ τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δι' ού εμοί Κόσμος εσταύρωται, καγώ τώ Κόσμω. Εν γάρ Χριστώ Ιησού ούτε περιτομή τι ισχύει, ούτε ακροβυστία, αλλά καινή κτίσις. Καί όσοι τώ κανόνι τούτω στοιχήσουσιν, ειρήνη επ' αυτούς, καί έλεος, καί επί τόν Ισραήλ τού Θεού. Τού λοιπού, κόπους μοι μηδείς παρεχέτω, εγώ γάρ τά στίγματα τού Κυρίου Ιησού εν τώ σώματί μου βαστάζω. Η χάρις τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μετά τού πνεύματος υμών, αδελφοί. Αμήν.

Ευαγγέλιον
Κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, πρωΐας γενομένης...
... καί η μήτηρ τών υιών Ζεβεδαίου.

Τά διαβήματά μου κατεύθυνον κατά τό λόγιόν σου, καί μή κατακυριευσάτω μου πάσα ανομία. Λύτρωσαί με από συκοφαντίας ανθρώπων, καί φυλάξω τάς εντολάς σου. Τό πρόσωπόν σου επίφανον επί τόν δούλόν σου, καί δίδαξόν με τά δικαιώματά σου. Πληρωθήτω τό στόμα μου αιnéσεώς σου, Κύριε, όπως υμνήσω τήν δόξαν σου, όλην τήν ημέραν τήν μεγαλοπρέπειάν σου.

Είτα, Τρισάγιον Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν..., καί τό παρόν

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Τόν δι' ημάς σταυρωθέντα, δεύτε πάντες υμνήσωμεν, αυτόν γάρ κατείδε Μαρία επί τού ξύλου, καί έλεγεν. Ει καί σταυρόν υπομένεις, σύ υπάρχεις ο Υιός καί Θεός μου.

Τό, Κύριε ελέησον, μ', ο εν παντί καιρώ... Κύριε ελέησον, γ' Δόξα... Καί νύν... Τήν τιμιωτέραν τών Χερουβίμ..., Εν ονόματι Κυρίου ευλόγησον, Πάτερ ο δέ Ιερεύς εκφωνεί, ο Θεός οικτειρήσαι ημάς..., καί τήν παρούσαν

Ευχήν

Χριστέ, τό φώς τό αληθινόν, τό φωτίζον καί αγιάζον πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τόν κόσμον, σημειωθήτω εφ' ημάς τό φώς τού προσώπου σου, ίνα εν αυτώ ο ψώμεθα φώς τό απρόσιτον.
καί κατεύθυνον τά διαβήματα ημών πρός εργασίαν τών εντολών σου, πρεσβείαις τής παναχράντου σου Μητρός, καί πάντων σου τών Αγίων. Αμήν

ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν..., Κύριε ελέησον, ιβ'. Δόξα... Καί νύν... Δεύτε προσκυνήσωμεν..., γ'. Είτα τούς επομένους Ψαλμούς.

Ψαλμός λδ'

Δίκασον, Κύριε, τούς αδικούντάς με πολέμησον τούς πολεμούντάς με. Επιλαβού, όπλου καί θυρεού, καί ανάστηθι εις τήν βοήθειαν μου. Εκχεον ρομφαίαν, καί σύγκλεισον εξ εναντίας τών καταδιωκόντων με. Είπον τή ψυχή μου. Σωτηρία σου ειμί εγώ. Αισχυνθήτωσαν, καί εντραπήτωσαν οι ζητούντες τήν ψυχήν μου, αποστραφήτωσαν εις τά οπίσω, καί καταισχυνθήτωσαν οι λογιζόμενοί μοι κακά. Γενηθήτωσαν ωσει χνούς κατά πρόσωπον ανέμου, καί Άγγελος Κυρίου εκθλίβων αυτούς. Γενηθήτω η οδός αυτών σκότος καί ολίσθημα, καί Άγγελος Κυρίου καταδιώκων αυτούς. Ότι δωρεάν έκρυσάν μοι, διαφθοράν παγίδος αυτών, μάτην ωνείδισαν τήν ψυχήν μου. Ελθέτω αυτώ παγίς, ήν ου γινώσκει, καί η θήρα, ήν έκρυσπε, συλλαβέτω αυτόν, καί εν τή παγίδι πεσείται εν αυτή, η δέ ψυχή μου αγαλλιιάσεται επί τώ Κυρίω, τερφθήσεται επί τώ

σωτηρίω αυτού. Πάντα τά οστά μου ερούσι. Κύριε, Κύριε, τίς όμοιός σοι; Ρυόμενος πτωχόν εκ χειρός στερεωτέρων αυτού, καί πτωχόν καί πένητα από τών διαρπαζόντων αυτόν. Αναστάντες μοι μάρτυρες άδικοι, ά ουκ εγίνωσκον ηρώτων με. Ανταπεδίδοσάν μοι πονηρά αντί αγαθών, καί ατεκνίαν τή ψυχή μου. Εγώ δέ, εν τώ αυτούς παρενοχλείν μοι, ενεδυόμην σάκκον, καί εταπείνουν εν νηστεία τήν ψυχήν μου, καί η προσευχή μου εις κόλπον μου αποστραφήσεται. Ως πλησίον, ως αδελφώ ημετέρω, ούτως ευηρέστουν, ως πενθών καί σκυθρωπάζων, ούτως εταπεινούμην. Καί κατ' εμού ευφράνθησαν, καί συνήχθησαν, συνήχθησαν επ' εμέ μάστιγες, καί ουκ έγνων. Διεσχίσθησαν, καί ου κατενύγησαν, επείρασάν με, εξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμώ, έβρουξαν επ' εμέ τούς οδόντας αυτών. Κύριε, πότε επόψει, αποκατάστησον τήν ψυχήν μου από τής κακουργίας αυτών, από λεόντων τήν μονογενή μου, σοι εν εκκλησία πολλή, εν λαώ Εξομολογήσομαί βαρεί αινέσω σε. Μή επιχαρείσάν μοι οι εχθραίνοντές μοι άδίκως, οι μισούντές με δωρεάν, καί διανεύοντες οφθαλμούς. Ότι εμοί μέν ειρηνικά ελάλουν, καί επ' οργήν δόλους διελογίζοντο. Επλάτυναν επ' εμέ τό στόμα αυτών, είπον. Εύγε, εύγε, είδον οι οφθαλμοί ημών. Είδες, Κύριε, μή παρασιωπήσης. Κύριε, μή αποστής απ' εμού. Εξεγέρθητι, Κύριε, καί πρόσχες τή κρίσει μου, ο Θεός μου, καί ο Κύριός μου, εις τήν δίκην μου. Κρίνόν με, Κύριε, κατά τήν δικαιοσύνην σου, Κύριε ο Θεός μου, καί μή επιχαρείσάν μοι. Μή είποισαν εν καρδίαις αυτών. Εύγε, εύγε τή ψυχή ημών, μηδέ είποιεν, Κατεπίομεν αυτόν. Αισχυνθείσαν, καί εντραπήσαν άμα οι επιχαίροντες τοίς κακοίς μου. Ενδυσάσθωσαν αισχύνην, καί εντροπήν οι μεγαλορρημονούντες επ' εμέ. Αγαλλιάσθωσαν, καί ευφρανθήτωσαν οι θέλοντες τήν δικαιοσύνην μου, καί ειπάτωσαν διαπαντός. Μεγαλυθήτω ο Κύριος, οι θέλοντες τήν ειρήνην τού δούλου αυτού. Καί η νλώσσά μου μελετήσει τήν δικαιοσύνην σου, όλην τήν ημέραν τόν έπαιμόν σου.

Ψαλμός ρη'

Ο Θεός, τήν αίνεσίν μου μή παρασιωπήσης, ότι στόμα αμαρτωλού, καί στόμα δολίου επ' εμέ ηνοιχθη. Ελάλησαν κατ' εμού γλώσση δολία, καί λόγοις μίσους εκύκλωσάν με, καί επολέμησάν με δωρεάν. Αντί τού αγαπάν με, ενδιέ βαλλόν με, εγώ δέ προσηυχόμην. Καί έθεντο κατ' εμού κακά αντί αγαθών, καί μίσος αντί τής αγαπήσεώς μου. Κατάστησον επ' αυτόν αμαρτωλόν, καί διάβολος στήτω εκ δεξιών αυτού. Εν τώ κρίνεσθαι αυτόν εξέλθοι καταδεδικασμένος, καί η προσευχή αυτού γενέσθω εις αμαρτίαν. Γενηθήτωσαν αι ημέραι αυτού ολίγαι, καί τήν επισκοπήν αυτού λάβοι έτερος. Γενηθήτωσαν οι υιοί αυτού ορφανοί, καί ή γυνή αυτού χήρα. Σαλευόμενοι μεταναστήτωσαν οι υιοί αυτού, καί επαιτησάτωσαν, εκβληθήτωσαν εκ τών οικοπέδων αυτών. Εξερευνησάτω δανειστής πάντα όσα υπάρχει αυτώ, καί διαρπασάτωσαν αλλότριοι τούς πόνους αυτού. Μή υπαρξάτω αυτώ αντιλήπτωρ, μηδέ γενηθήτω οικτίρμων τοίς ορφανοίς αυτού. Γενηθήτω τά τέκνα αυτού εις εξολόθρευσι, εν γενεά μιά εξαλειφθείη τό όνομα αυτού. Αναμνησθείη η ανομία τών πατέρων αυτού έναντι Κυρίου, καί η αμαρτία τής μητρός αυτού μή εξαλειφθείη. Γενηθήτωσαν εναντίον Κυρίου διαπαντός, καί εξολοθρευθείη εκ γής τό μνημόσυνον αυτών, ανθ' ών ουκ εμνήσθη ποιήσαι έλεος, καί κατεδίωξεν άνθρωπον πένητα, καί πτωχόν, καί κατανευυμένον τή καρδιά τού θανατώσαι. Καί ηγάπησε κατάραν, καί ήξει αυτώ, καί Ουκ ηθέλησεν ευλογίαν, καί μακρυνθήσεται απ' αυτού. Καί ενεδύσατο κατάραν, ως ίμάτιον, καί εισήλθεν, ωσει ύδωρ, εις τά έγκατα αυτού, καί ωσει έλαιον, εν τοίς οστέοις αυτού. Γενηθήτω αυτώ ως ιμάτιον, ό περιβάλλεται, καί ωσει ζώνη, ήν διαπαντός περιζώννυται. Τούτο τό έργον τών ενδιαβαλλόντων με παρά Κυρίου, καί τών λαλούντων πονηρά κατά τής ψυχής μου. Καί σύ, Κύριε, Κύριε, ποιήσον μετ' εμού, ένεκεν τού ονόματός σου, ότι χρηστόν τό έλεός σου, ρύσαί με, ότι πτωχός καί πένης ειμί εγώ, καί ή καρδιά μου τετάρακται εντός μου. Ωσει σκιά εν τώ εκκλίναι αυτήν, αντανηρέθην, εξετινάχθην ωσει ακρίδες. Τά γόνατά μου ησθένησαν από νηστείας, καί η σάρξ μου ηλλιώθη δι' έλαιον, καγώ εγενήθην όνειδος αυτοίς, είδοσάν με, εσάλευσαν κεφαλάς αυτών. Βοήθησόν μοι, Κύριε ο Θεός μου, καί σώσόν με κατά τό

έλεός σου. Καί γνώτωσαν, ότι η χείρ σου αύτη, καί σύ, Κύριε, εποίησας αυτήν. Καταράσσονται αυτοί, καί σύ ευλογήσεις, οι επανιστάμενοί μοι αισχυνθήτωσαν, ο δέ δούλός σου ευφρανθήσεται. Ενδυσάσθωσαν οι ενδιαβάλλοντές με εντροπήν, καί περιβαλέσθωσαν, ως διπλοΐδα, αισχύνην αυτών. Εξομολογήσομαι τώ Κυρίω σφόδρα εν τώ στόματί μου, καί εν μέσω πολλών αιnéσω αυτόν. Ότι παρέστη εκ δεξιών πένητος, τού σώσαι εκ τών καταδικόντων τήν ψυχήν μου.

Ψαλμός ν'

Ελέησόν με, ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου, καί κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου εξάλειψον τό ανόμημά μου. Επί πλείον πλύνόν με από τής ανομίας μου, καί από τής αμαρτίας μου καθάρισόν με. Ότι τήν ανομίαν μου εγώ γινώσκω, καί η αμαρτία μου ενώπιόν μου εστί διαπαντός. Σοί μόνω ήμαρτον, καί τό πονηρόν ενώπιόν σου εποίησα, όπως άν δικαιωθής εν τοίς λόγοις σου, καί νικήσης εν τώ κρίνεσθαί σε. Ιδού γάρ εν ανομίαις συνελήφθην, καί εν αμαρτίαις ε κίσσησέ με η μήτηρ μου. Ιδού γάρ αλήθειαν ηγάπησας, τά άδηλα καί τά κρύφια τής σοφίας σου εδήλωσάς μοι. Ραντιείς με υσώπω, καί καθαρισθήσομαι, πλυνείς με, καί υπέρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ακουτιείς μοι αγαλλιάσιν, καί ευφροσύνην, αγαλλιόσονται οστέα τεταπεινωμένα. Απόστρεψον τό πρόσωπόν σου από τών αμαρτιών μου, καί πάσας τάς ανομίας μου εξάλειψον. Καρδίαν καθάραν κτίσον εν εμοί, ο Θεός, καί πνεύμα ευθές εγκαινίσσον εν τοίς εγκάτοις μου. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου, καί τό Πνεύμά σου τό άγιον μή αντανέλης απ' εμού. Απόδος μοι τήν αγαλλίασιν τού σωτηρίου σου, καί πνεύματι ηγεμονικώ στήριξόν με. Διδάξω ανόμους τάς οδούς σου, καί ασεβείς, επί σέ επιστρέψουσι. Ρύσαί με εξ αιμάτων, ο Θεός, ο Θεός τής σωτηρίας μου, αγαλλιόσεται η γλώσσά μου τήν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τά χείλη μου ανοίξεις, καί τό στόμα μου αναγγελεί τήν αίνεσίμ σου. Ότι, ει ηθέλησας θυσίαν, έδωκα άν. ολοκαυτώματα ουκ ευδοκήσεις. θυσία τώ Θεώ, πνεύμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ο Θεός ουκ εξουδενώσει. Αγάθυνον, Κύριε, εν τή ευδοκία σου τήν Σιών, καί οικοδομηθήτω τά τείχη Ιερουσαλήμ. Τότε ευδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, αναφοράν, καί ολοκαυτώματα. Τότε ανοίσουσιν επί τό θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Δόξα... Καί νύν... Αλληλούϊα, γ' Κύριε ελέησον γ' Δόξα...

Τροπάριον Ήχος πλ. β'

Κύριε, κατέκρινάν σε οι Ιουδαίοι θανάτω, τήν ζωήν τών απάντων, οι τήν ερυθράν ράβδω πεζεύσαντες, σταυρώ σε προσήλωσαν, καί οι εκ πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολήν σοι προσήνεγκαν, αλλ' εκών υπέμεινας, ίνα ημάς ελευθερώσης τής δουλείας τού εχθρού. Χριστέ ο Θεός δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ήχος πλ. δ'

Διά τόν φόβον τών Ιουδαίων, ο φίλος σου καί ο πλησίον Πέτρος, ηρνήσατό σε Κύριε, καί οδυρόμενος ούτως εβόα. Τών δακρύων μου μή παρασιωπήσης, είπα γάρ φυλάξαι τήν πίστιν οικτίρμον, καί ουκ εφύλαξα, καί ημών τήν μετάνοιαν, ούτω δέξαι, καί ελέησον ημάς.

Καί πάλιν τό αυτό

Στίχ. Τά ρήματά μου ενώτισαι, Κύριε, σύνες τής κραυγής μου.

Πρό τού τιμίου σου Σταυρού, στρατιωτών εμπαιζόντων σε Κύριε, αι νοεραί στρατιαί

κατεπλήττοντο, ανεδήσω γάρ στέφανον ύβρεως, ο τήν γήν ζωγραφήσας τοίς άνθεσι, καί τήν χλαίναν χλευαζόμενος εφόρεσας, ο νεφέλαις περιβάλλων τό στερέωμα, τοιαύτη γάρ οικονομία, εγνώσθη σου η ευσπλαγχνία, Χριστέ, τό μέγα έλεος, δόξα σοι.

Στίχ. Πρόσχεσ τή. φωνή τής δεήσεώς μου, ο Βασιλεύς μου καί ο Θεός μου.

Καί πάλιν τό αυτό

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Ελκόμενος επί σταυρού, ούτως εβόας Κύριε. Διά ποίον έργον, θέλετέ με σταυρώσαι Ιουδαίοι; ότι τούς παραλύτους υμών συνέσφιγξα; ότι τούς νεκρούς, ως εξ ύπνου ανέστησα; Αιμόρρουν Ιασάμην, Χαναναίαν ηλέησα, διά ποίον έργον θέλετέ με φονεύσαι Ιουδαίοι; αλλ' όψεσθε εις όν νύν εκκεντάτε, Χριστόν παράνομοι.

Καί νύν... πάλιν τό αυτό

Προκείμενον Ήχος δ'

Ότι εγώ εις μάστιγας έτοιμος.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ν', 4-11)

Κύριος δίδωσί μοι γλώσσαν παιδείας, τού γνώναι ηνίκα δει ειπείν λόγον, έθηκέ με πρωϊ πρωϊ, προσέθηκέ μοι ωτίον τού ακούειν, καί η παιδεία Κυρίου ανοίγει μου τά ώτα, εγώ δέ ουκ απειθώ, ουδέ αντιλέγω. Τόν νώτόν μου έδωκα εις μάστιγας, τάς δέ σιαγόνας μου εις ραπίσματα, τό δέ πρόσωπόν μου ουκ απέστρεψα από αισχύνης εμπτυσμάτων, καί Κύριος, Κύριος βοηθός μου εγενήθη. Διά τούτο ουκ ενετράπην, αλλ' έθηκα τό πρόσωπόν μου ως στερεάν πέτραν, καί έγνων, ότι ου μή αισχυνθώ, ότι εγγίζει ο δικαίωσας με. Τίς ο κρινόμενός μοι; αντιστήτω μοι άμα, καί τίς ο κρινόμενός μοι; εγγισάτω μοι. Ιδού Κύριος, Κύριος βοηθήσει μοι, τίς κακώσει με; ιδού πάντες υμείς, ως ιμάτιον, παλαιωθήσεσθε, καί ως σής καταφάγεται υμάς. Τίς εν υμίν ο φοβούμενος τόν Κύριον, υπακουσάτω τής φωνής τού παιδός αυτού. Οι πορευόμενοι εν σκότει, καί ουκ εστιν αυτοίς φώς, πεποιθήατε επί τώ ονόματι Κυρίου, καί αντιστηρισασθε επί τώ Θεώ. Ιδού πάντες υμείς ως πύρ καίετε, καί κατισχύετε φλόγα, πορεύεσθε τώ φωτί τού πυρός υμών, καί τή φλογί, ή εξεκαύσατε, δι' εμέ εγένετο ταύτα υμίν, εν λύπη κοιμηθήσεσθε.

Πρός Ρωμαίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ε', 6-10)

Αδελφοί, έτι Χριστός, όντων ημών ασθενών, κατά καιρόν υπέρ ασεβών απέθανε. Μόλις γάρ υπέρ δικαίου τις αποθανείται, υπέρ γάρ τού αγαθού τάχα τις καί τολμά αποθανείν. Συνίστησι δέ τήν εαυτού αγάπην εις ημάς ο Θεός, ότι έτι, αμαρτωλών όντων ημών, Χριστός υπέρ ημών απέθανε. Πολλώ ούν μάλλον, δικαιωθέντες νύν εν τώ Αίματι αυτού, σωθησόμεθα δι' αυτού από τής οργής, Ει γάρ εχθροί όντες, κατηλλάγη μεν τώ Θεώ, διά τού θανάτου τού Υιού αυτού, πολλώ μάλλον καταλλαγέντες, σωθησόμεθα εν τή ζωή αυτού.

Ευαγγέλιον

Εκ τού κατα Μάρκον

Τώ καιρώ εκείνω, οι στρατιώται...

... αι συναναβάσαι αυτώ εις Ιεροσόλυμα.

Ηύριος ο Θεός ευλογητός, ευλογητός Κύριος ημέραν καθ' ημέραν, κατευοδώσαι ημίν ο Θεός τών σωτηρίων ημών, ο Θεός τού σώζειν.

Τρισάγιον Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν..., και τό

Κοντάκιον

Τόν δι' ημάς σταυρωθέντα, δεύτε πάντες υμνήσωμεν, αυτόν γάρ κατείδε Μαρία επί του ξύλου, και έλεγεν. Ει και σταυρόν υπομένεις, σύ υπάρχουν ο Υιός και Θεός μου.

Τό, Κύριε ελέησον, μ'. Ο εν παντί καιρώ..., Κύριε ελέησον, γ'. Δόξα... Και νύν... Τήν τιμιωτέραν..., Εν ονόματι Κυρίου ευλόγησον, Πάτερ. ο Ιερεύς. ο Θεός οικτειρήσαι ημάς..., και τήν παρούσαν.

Ευχήν

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ, Κύριε Υιέ μονογενές, Ιησού Χριστέ και άγιον Πνεύμα, μία θεότης, μία Δύναμις, ελέησον με τόν αμαρτωλόν, και, οίς επίστασαι κρίμασι, σώσον με τόν ανάξιον δούλόν σου, ότι ευλογητός εί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

ΩΡΑ ΕΚΤΗ

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν..., Κύριε ελέησον, ιβ', Δεύτε προσκυνήσωμεν... γ', και τούς παρόντας Ψαλμούς.

Ψαλμός νγ'

Ο Θεός, εν τώ ονόματί σου σώσον με, και εν τή δυνάμει σου κρινείς με, ο Θεός, εισάκουσον τής προσευχής μου, ενώτισαι τά ρήματα τού στόματός μου, ότι αλλότριοι επανέστησαν επ' εμέ, και κραταιοί εξήτησαν τήν ψυχήν μου, και ου προέθεντο τόν Θεόν ενώπιον αυτών, Ιδού γάρ ο Θεός βοηθεί μοι, και ο Κύριος αντιλήπτωρ τής ψυχής μου. Αποστρέψει τά κακά τοίς εχθροίς μου, εν τή αληθεία σου εξολόθρευσον αυτούς. Εκουσίως θύσω σοι, εξομολογήσομαι τώ ονόματί σου, Κύριε, ότι αγαθόν, ότι εκ πάσης θλίψεως ερρύσω με, και εν τοίς εχθροίς μου επείδεν ο οφθαλμός μου.

Ψαλμός ρλθ'

Εξελού με, Κύριε, εξ ανθρώπου πονηρού, από ανδρός αδίκου ρύσαι με. Οί τινες ελογίσαντο αδικίαν εν καρδιά, όλην τήν ημέραν παρετάσσοντο πολέμου. Ηκόνησαν γλώσσαν αυτών, ωσει όφews, ιός ασπίδων υπό τά χείλη αυτών, Φύλαξόν με, Κύριε, εκ χειρός αμαρτωλού, από ανθρώπων αδίκων εξελού με, οίτινες διελογίσαντο τού υποσκελίσαι τά διαβήματά μου. Έκρυσαν υπερήφανοι παγίδα μοι, και σχοινοίς διέτειναν παγίδα τοίς ποσί μου, εχόμενα τρίβους σκάνδαλα έθεντό μοι. Είπα τώ Κυρίω, Θεός μου εί σύ, ενώτισαι, Κύριε, τήν φωνήν τής δεήσεώς μου. Κύριε, Κύριε, δύναμις τής σωτηρίας μου, επεσκίασας επί τήν κεφαλήν μου, εν ημέρα πολέμου. Μή παραδώς με, Κύριε, από τής επιθυμίας μου αμαρτωλώ, διελογίσαντο κατ' εμού, μή εγκαταλίπης με, μή ποτε υψωθώσιν. Η κεφαλή τού κυκλώματος αυτών, κόπος τών χειλέων αυτών καλύψει αυτούς. Πεσούνται επ' αυτούς άνθρακες, εν πυρί καταβαλείς αυτούς, εν ταλαιπωρίαις ου μή υποστώσιν. Ανήρ γλωσσώδης ου κατευθυνθήσεται επί τής γής, άνδρα άδικον κακά θηρεύσει εις διαφθοράν. Έγνων ότι ποιήσει Κύριος τήν κρίσιν τών πτωχών, και τήν δίκην τών πενήτων. Πλήν δίκαιοι εξομολογήσονται τώ ονόματί σου, και κατοικήσουσιν ευθείς σύν τώ προσώπω σου.

Ψαλμός 90

Ο κατοικών εν βοηθεία τού Υψίστου, εν σκέπη τού Θεού τού ουρανού αυλισθήσεται. Ερεί τώ Κυρίω. Αντιλήπτωρ μου εί, και καταφυγή μου, ο Θεός μου, και ελπιά επ' αυτόν, ότι αυτός ρύσεται σε εκ παγίδος θηρευτών, και από λόγου ταραχώδους. Εν τοίς μεταφρένοις αυτού επισκιάσει σοι, και υπό τάς πτέρυγας αυτού ελπείς, όπλω κυκλώσει σε η αλήθεια αυτού, ου φοβηθήση από φόβου νυκτερινού, από βέλους

πετομένου ημέρας, από πράγματος εν σκότει διαπορευομένου, από συμπτώματος και δαιμονίου μεσημβρινού. Πεσειται εκ τού κλίτους σου χιλιάς, και μυριάς εκ δεξιών σου, πρὸς σέ δέ ουκ εγγιεί. Πλήν τοίς οφθαλμοίς σου κατανοήσεις, και ανταπόδοσιν αμαρτωλών ὄψει ὅτι σύ, Κύριε, η ελπίς μου, τόν Υψιστον ἔθου καταφυγήν σου. Ου προσελεύσεται πρὸς σέ κακά, και μάλιστα ουκ εγγιεί εν τώ σκηνώματί σου, ὅτι τοίς Ἀγγέλοις αὐτοῦ εντελείται περί σου, τού διαφυλάξαι σε εν πάσαις ταίς οδοίς σου. Επί χειρῶν αρουσί σε, μήποτε προσκόψης πρὸς λίθον τόν πόδα σου. Επί ασπίδα και βασιλίσκον επιβήση, και καταπατήσεις λέοντα και δράκοντα. Ὅτι επ' εμέ ἤλπισε, και ρύσομαι αὐτόν, σκεπάσω αὐτόν, ὅτι ἔγνω τό ὄνομά μου. Κεκράζεται πρὸς με, και επακούσομαι αὐτοῦ, μετ' αὐτοῦ εἰμι εν θλίψει, εξελούμαι αὐτόν, και δοξάσω αὐτόν. Μακρότητα ημερῶν εμπλήσω αὐτόν, και δείξω αὐτῷ τό σωτήριόν μου.

Δόξα... Καί νύν... Αλληλούϊα, γ' Κύριε ελέησον, γ' Δόξα...

Τροπάριον Ἦχος β'

Σωτηρίαν ειργάσω εν μέσω τῆς γῆς, Χριστε ο Θεός, επί Σταυροῦ τάς αχράντους σου χείρας εξέτεινας, επισυνάγων πάντα, τά ἔθνη, κράζοντα. Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅτι ουκ ἔχομεν παρρησίαν διά τά πολλά ημῶν αμαρτήματα, σύ τόν εκ σου γεννηθέντα δυσώπησον Θεοτόκε Παρθένε, πολλά γάρ ισχύει δέησις Μητρός πρὸς ευμένειαν Δεσπότου. Μή παρίδης αμαρτωλών ικεσίας, η πάνσεμος, ὅτι ελεήμων εστί, και σώζειν δυνάμενος, ο και παθεῖν υπέρ ημῶν καταδεξάμενος.

Ἦχος πλ. δ'

Τάδε λέγει Κύριος τοίς Ιουδαίοις, Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι παρηνώχλησα; τούς τυφλοῦς σου ἐφώτισα, τούς λεπρούς σου ἐκαθάρισα, ἄνδρα ὄντα επί κλίνης ηνωρθωσάμην. Λαός μου, τί ἐποίησά σοι; και τίμοι ανταπέδωκας; ἀντί τού μάννα, χολήν, ἀντί τού ὕδατος, ὄξος, ἀντί τού ἀγαπάν με, σταυρῶ με προσηλώσατε, ουκέτι στέγω λοιπόν, καλέσω μου τά ἔθνη, κακεῖνά με δοξάσουσι σύν τῷ Πατρί και Πνεύματι, καγώ αὐτοίς δωρήσομαι, ζωήν αἰώνιον.

Καί πάλιν τό αὐτό

Στίχ. Ἔδωκαν εις τό βρώμά μου χολήν, και εις τήν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Οι νομοθέται τού Ισραήλ, Ιουδαῖοι και Φαρισαῖοι, ο χορός τῶν Αποστόλων, βοά πρὸς υμάς. Ἴδε ναός, ὄν υμεῖς ἐλύσατε. Ἴδε ἀμνός, ὄν υμεῖς ἐσταυρώσατε, τάφω παρεδώκατε, ἀλλ' ἐξουσία εαυτοῦ ἀνέστη. Μή πλανάσθε Ιουδαῖοι, αὐτός γάρ εστιν ο εν θαλάσση σώσας, και εν ἐρήμῳ θρέψας, αὐτός εστιν η ζωή και τό φῶς, και η εἰρήνη τού Κόσμου.

Στίχ. Σώσόν με ο Θεός, ὅτι εισηλθοσαν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου.

Καί πάλιν τό αὐτό.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Δεῦτε χριστοφόροι λαοί κατίδωμεν, τί συνεβουλεύσατο Ιούδας ο προδότης, σύν ιερέυσιν ἀνόμοις, κατὰ τού Σωτήρος ημῶν, σήμερον ἔνοχον θανάτου, τόν ἀθάνατον Λόγον πεποίηκαν, και Πιλάτω προδώσαντες, εν τόπῳ Κρανίου ἐσταύρωσαν, και ταῦτα πάσχων, ἐβόα ο Σωτήρ ημῶν λέγων, Ἄφες αὐτοίς Πάτερ τήν αμαρτίαν ταύτην, ὅπως γνώσι τά ἔθνη, τήν εκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Προκείμενον Ἦχος δ'

Κύριε ο Κύριος ημών, ως θαυμαστόν τό όνομά σου εν πάση τή γή!

Στίχ. Ότι επήρθη η μεγαλοπρέπειά σου υπεράνω τών ουρανών.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΝΒ' 13 - ΝΔ', 1)

Τάδε λέγει Κύριος. Ιδού συνήσει ο παΐς μου, καί υψωθήσεται, καί δοξασθήσεται, καί μετεωρισθήσεται σφόδρα. Όν τρόπον εκστήσονται επί σε πολλοί, ούτως αδοξήσει από τών ανθρώπων τό είδός σου, καί η δόξα σου από υιών ανθρώπων. Ούτω θαυμάσονται έθνη πολλά επ' αυτώ, καί συνέξουσι βασιλείς τό στόμα αυτών, ότι, οίς ουκ ανηγγέλη περι αυτου, όψονται, καί οί ουκ ακηκόασι, συνήσουσι. Κύριε, τίς επίστευσε τή ακοή ημών, καί ο βραχίων Κυρίου τίνι απεκαλύφθη; Ανηγγείλαμεν, ως παιδίον εναντίον αυτου, ως ρίζα εν γή διψώση. Ουκ έστιν είδος αυτώ, ουδέ δόξα, καί είδομεν αυτόν, καί ουκ είχεν είδος, ουδέ κάλλος, αλλά τό είδος αυτου άτιμον, καί εκλείπον παρά πάντας τούς υιούς τών ανθρώπων. Άνθρωπος εν πληγή ών, καί ειδώς φέρειν μαλακίαν, ότι απέστραπται τό πρόσωπον αυτου, ητιμάσθη καί ουκ ελογίσθη. Ούτος τάς αμαρτίας ημών φέρει, καί περι ημών οδυνάται, καί ημείς ελογισάμεθα αυτόν είναι εν πόνω, καί εν πληγή υπό Θεου, καί εν κακώσει. Αυτός δέ ετραυματίσθη διά τάς αμαρτίας ημών, καί μεμαλάκισται διά τάς ανομίας ημών. Παιδεία ειρήνης ημών επ' αυτόν, τώ μώλωπι αυτου ημείς ιάθημεν. Πάντες ως πρόβατα επλανήθημεν, ανθρωπος τή οδώ αυτου επλανήθη. Καί Κύριος παρέδωκεν αυτόν ταίς αμαρτίαις ημών, καί αυτός διά τό κεκακώσθαι, ουκ ανοίγει τό στόμα αυτου. Ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη, καί ως αμνός εναντίον του κείροντος άφωνος, ούτως ουκ ανοίγει τό στόμα αυτου. Εν τή ταπεινώσει αυτου, η κρίσις αυτου ήρθη, τήν δέ γενεάν αυτου τίς διηγήσεται; ότι αίρεται από τής γής η ζωή αυτου, από τών ανομιών του λαού μου ήχθη εις θάνατον. Καί δώσω τούς πονηρούς, αντί τής ταφής αυτου, καί τούς πλουσίους, αντί του θανάτου αυτου, ότι ανομίαν ουκ εποίησεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τώ στόματι αυτου, καί βούλεται Κύριος καθαρίσει αυτόν από τής πληγής. Εάν δώτε περι αμαρτίας, η ψυχή υμών όψεται σπέρμα μακρόβιον, καί βούλεται Κύριος εν χειρί αυτου αφελείν από του πόνου τής ψυχής αυτου, δείξει αυτώ φώς, καί πλάσαι τή συνέσει, δικαιώσαι δίκαιον, εύ δουλεύοντα πολλοίς, καί τάς αμαρτίας αυτών αυτός ανοίσει. Διά τούτο αυτός κληρονομήσει πολλούς, καί τών ισχυρών μεριεί σκύλα, ανθ' ών παρεδόθη εις θάνατον η ψυχή αυτου, καί εν τοίς ανόμοις ελογίσθη, καί αυτός αμαρτίας πολλών ανήνεγκε, καί διά τάς αμαρτίας αυτών παρεδόθη. Ευφράνθητι στείρα, ή ου τίκτουςα, ρήξον καί βόησον η ουκ ωδίνουσα, ότι πολλά τά τέκνα τής ερήμου μάλλον, ή τής εχούσης τόν άνδρα.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Β', 11-18)

Αδελφοί, ο αγιάζων καί οι αγιαζόμενοι, εξ ενός πάντες, δι' ήν αιτίαν ουκ επαισχύνεται αδελφούς αυτους καλείν, λέγων. Απαγγελώ τό όνομά σου τοίς αδελφοίς μου, εν μέσω εκκλησίας υμνήσω σε. Καί πάλιν. Εγώ έσομαι πεποιθώς επ' αυτώ. Καί πάλιν. Ιδού εγώ καί τά παιδία, ά μοι έδωκεν ο Θεός. Επει ούν τά παιδία κεκοινώνηκε σαρκός καί αίματος, καί αυτός παραπλησίως μετέσχε τών αυτών, ίνα διά του θανάτου καταργήση τόν τό κράτος έχοντα του θανάτου, τουτέστι τόν διάβολον, καί απαλλάξη τούτους, όσοι φόβω θανάτου, διαπαντός του ζήν ένοχοι ήσαν δουλείας, ου γάρ δήπου Αγγέλων επιλαμβάνεται, αλλά σπέρματος Αβραάμ επιλαμβάνεται. Όθεν ώφειλε κατά πάντα τοίς αδελφοίς ομοιωθηναι, ίνα ελεήμων γένηται, καί πιστός Αρχιερεύς τά προς τόν Θεόν, εις τό ιλάσκεσθαι τάς αμαρτίας του λαού, εν ώ γάρ πέπονθεν αυτός πειρασθείς, δύναται τοίς πειραζόμενοις βοηθήσαι.

Ευαγγέλιον

Κατά Λουκάν

Τώ καιρώ εκείνω, ήγοντο σύν τώ Ιησού...
... ορώσαι ταύτα.

Ταχύ προκαταλαβέτωσαν ημάς οι οικτιρμοί σου, Κύριε, ότι επτωχεύσαμεν σφόδρα, βοήθησον ημίν, ο Θεός, ο σωτήρ ημών, ένεκεν τής δόξης τού ονόματός σου, Κύριε, ρύσαι ημάς, καί ιλάσθητι ταίς αμαρτίαις ημών, ένεκεν τού ονόματός σου.

Τρισάγιον, Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν..., καί τό

Κοντάκιον

Τόν δι' ημάς σταυρωθέντα, δεύτε πάντες υμνήσωμεν, αυτόν γάρ κατείδε Μαρια επί τού ξύλου καί έλεγεν. Ει καί σταυρόν υπομένεις, σύ υπάρχεις ο Υιός καί Θεός μου.

Κύριε ελέησον, μ' ο εν παντί καιρώ..., Κύριε ελέησον. γ'. Δόξα... Καί νυν... Τήν Τιμιωτέραν..., Εν ονόματι Κυρίου ευλόγησον Πάτερ. Ο Ιερεύς. ο Θεός οικτειρήσαι ημάς..., καί τήν

Ευχήν

Θεέ καί Κύριε τών δυνάμεων, καί πάσης κτίσεως δημιουργέ, ο διά σπλάγχνα ανεικάστου ελέους σου, τόν μονογενή σου Υιόν, τόν Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, καταπέμψας επί σωτηρία τού γένους ημών, καί διά τού τιμίου αυτού Σταυρού, τό χειρόγραφον τών αμαρτιών ημών διαρρήξας, καί θριαμβεύσας εν αυτώ τάς αρχάς καί εξουσίας τού σκότους, αυτός, Δέσποτα φιλόανθρωπε, πρόσδεξαι καί ημών τών αμαρτωλών τάς ευχαριστηρίους ταύτας καί ικετηρίους εντεύξεις, καί ρύσαι ημάς από παντός ολεθρίου καί σκοτεινού παραπτώματος, καί πάντων τών κακώσαι ημάς ζητούντων, ορατών καί αοράτων εχθρών. Καθήλωσον εκ τού φόβου σου τάς σάρκας ημών, καί μή εκκλίνης τάς καρδίας ημών εις λόγους, ή εις λογισμούς πονηρίας, αλλά τώ πόθω σου τρώσον ημών τάς ψυχάς, ίνα πρός σέ διαπαντός ατενίζοντες, καί τώ παρά σου φωτί οδηγούμενοι, σέ τό απρόσιτον καί αϊδιον κατοπτεύοντες φώς, ακατάπαυστόν σοι τήν εξομολόγησιν, καί ευχαριστίαν αναπέμπομεν, τώ ανάρχω Πατρί σύν τώ μονογενεί σου Υιώ, καί τώ παναγίω, καί αγαθώ, καί ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

ΩΡΑ ΕΝΑΤΗ

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Ότι σου εστιν..., Δεύτε προσκυνήσωμεν... γ', καί τούς επομενους ψαλμούς.

Ψαλμός Ξη'

Σώσόν με, ο Θεός, ότι εισήλθοσαν ύδατα έως ψυχής μου. Ενεπάγην εις ιλύν βυθού, καί ουκ έστιν υπόστασις, ήλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί καταγίς κατεπόντισέ με. Εκοπίασα κράζων, εβραγχίασεν ο λάρυγξ μου, εξέλιπον οι οφθαλμοί μου από τού ελπίζειν με επί τόν Θεόν μου. Επληθύνθησαν υπέρ τάς τρίχας τής κεφαλής μου οι μισούντές με δωρεάν. Εκραταιώθησαν οι εχθροί μου, οι εκδιώκοντές με αδίκως, ά ουχ ήρπαζον, τότε απετίννουσ, ο Θεός, σύ έγνωσ τήν αφροσύνην μου, καί αι πλημμέλειαί μου από σου ουκ απεκρύβησαν. Μή αισχυνηθείσασ επ' εμέ οι υπομένοντές σε, Κύριε, Κύριε τών δυνάμεων, μηδέ εντραπήσασ επ' εμέ οι ζητούντές σε, ο Θεός τού Ισραήλ, ότι ένεκά σου υπήνεγκα ονειδισμόν, εκάλυψεν εντροπή τό πρόσωπόν μου. Απηλλοτριωμένος εγενήθην τοίς αδελφοίς μου, καί ξένος τοίς υιοίς τής μητρός μου. Ότι ο ζήλος τού οίκου σου κατέφαγέ με, καί οι ονειδισμοί τών ονειδιζόντων σε επέπεσον επ' εμέ. Καί συνεκάλυψα εν νηστεία τήν ψυχήν μου, καί εγενήθη εις

ονειδισμούς εμοί. Καί εθέμην τό ένδυμά μου σάκκον, καί εγενόμην αυτοίς εις παραβολήν. Κατ' εμού ηδολέσχουν οι καθήμενοι εν πύλαις, καί εις εμέ έψαλλον οι πίνοντες οίνον. Εγώ δέ τή προσευχή μου προς σέ, Κύριε, καιρός ευδοκίας. Ο Θεός, εν τώ πλήθει τού ελέους σου επάκουσόν μου, εν αληθεία τής σωτηρίας σου. Σώσόν με από πηλού, ίνα μή εμπαγώ, ρυσθειήν εκ τών μισούντων με, καί εκ τών βαθέων τών υδάτων. Μή με καταποντισιάτω καταγιγίς ύδατος, μηδέ καταπιέτω με βυθός, μηδέ συσχέτω επ' εμέ φρέαρ τό στόμα αυτού. Εισάκουσόν μου, Κύριε, ότι χρηστόν τό έλεός σου, κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου επίβλεπον επ' εμέ. Μή αποστρέψης τό πρόσωπόν σου από τού παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ επάκουσόν μου. Πρόσχες τή ψυχή μου, καί λύτρωσαι αυτήν, ένεκα τών εχθρών μου ρύσαί με. Σύ γάρ γινώσκεις τόν ονειδισμόν μου καί τήν αισχύνην μου, καί τήν εντροπήν μου. Εναντίον σου πάντες οι θλίβοντές με, ονειδισμόν προσεδόκησεν η ψυχή μου, καί ταλαιπωρίαν. Καί υπέμεινα συλλυπούμενον, καί ουχ υπήρξε, καί παρακαλούντας, καί ουχ εύρον. Καί έδωκαν εις τό βρώμά μου χολήν, καί εις τήν δίψαν μου επότισάν με όξος. Γενηθήτω η τράπεζα αυτών, ενώπιον αυτών εις παγίδα, καί εις ανταπόδοσιν, καί εις σκάνδαλον. Σκοτισθήτωσαν οι οφθαλμοί αυτών τού μή βλέπειν, καί τόν νώτον αυτών διαπαντός σύγκαμψον. Έκχεον επ' αυτούς τήν οργήν σου, καί ο θυμός τής οργής σου καταλάβοι αυτούς. Γενηθήτω η έπαυλις αυτών ηρημωμένη, καί εν τοίς σκηνώμασιν αυτών μή έστω ο κατοικών. Ότι, όν σύ επάταξας, αυτοί κατεδίωξαν, καί επί τό άλγος τών τραυμάτων μου προσέθηκαν. Πρόσθες ανομίαν επί τή ανομία αυτών, καί μή εισελθέτωσαν εν δικαιοσύνη σου. Εξαλειφθήτωσαν εκ βίβλου ζώντων, καί μετά δικαίων μή γραφήτωσαν. Πτωχός καί αλγών ειμι εγώ, η σωτηρία σου, ο Θεός, αντιλάβοιτό μου. Αινέσω τό όνομα τού Θεού μου μετ' ωδής, μεγαλυνώ αυτόν εν αινέσει. Καί αρέσει τώ Θεώ υπέρ μόσχον νέον, κέρατα εκφέροντα καί Οπλάς. Ιδέτωσαν πτωχοί, καί ευφρανθήτωσαν, εκζητήσατε τόν Θεόν, καί ζήσεται η ψυχή ημών. Ότι εισήκουσε τών πενήτων ο Κύριος, καί τούς πεπεδημένους αυτού ουκ εξουδένωσεν. Αινεσάτωσαν αυτόν οι ουρανοί καί η γή, θάλασσα καί πάντα τά έρποντα εν αυτή. Ότι ο Θεός σώσει τήν Σιών, καί οικοδομηθήσονται αι πόλεις τής Ιουδαίας. Καί κατοικήσουσιν εκεί, καί κληρονομήσουσιν αυτήν. Καί τό σπέρμα τών δούλων σου καθέξουσιν αυτήν, καί οι αγαπώντες τό όνομά σου κατασκηνωσουσιν εν αυτή.

Ψαλμός ξθ'

Ο Θεός, εις τήν βοήθειάν μου πρόσχες. Κύριε, εις τό βοηθήσαι μοι σπεύσον. Αισχυνθήτωσαν, καί εντραπήτωσαν οι ζητούντες τήν ψυχήν μου. Αποστραφήτωσαν εις τά οπίσω, καί καταισχυνθήτωσαν οι βουλόμενοί μοι κακά. Αποστραφήτωσαν παραυτίκα αισχυνόμενοι οι λέγοντές μοι. Εύγε, εύγε. Αγαλλιάσθωσαν, καί ευφρανθήτωσαν επί σοί πάντες οι ζητούντές σε, ο Θεός, καί λεγέτωσαν διαπαντός. Μεγαλυνθήτω ο Κύριος, οι αγαπώντες τό σωτήριόν σου. Εγώ δέ πτωχός ειμι καί πένης. Ο Θεός, βοήθησόν μοι. Βοηθός μου καί ρύστης μου εί σύ. Κύριε, μή χρονίσης.

Ψαλμός πε'

Κλίνον, Κύριε, τό ούς σου, καί επάκουσόν μου, ότι πτωχός καί πένης ειμι εγώ. Φύλαξον τήν ψυχήν μου, ότι όσιός ειμι, σώσον τόν δούλόν σου, ο Θεός μου, τόν ελπίζοντα επί σε. Ελέησόν με, Κύριε, ότι προς σέ κεκράξομαι όλην τήν ημέραν, εύφρανον τήν ψυχήν τού δούλου σου, ότι προς σέ ήρα τήν ψυχήν μου. Ότι σύ, Κύριε, χρηστός, καί επιεικής, καί πολυέλεος πάσι τοίς επικαλουμένοις σε. Ενώτισαι, Κύριε, τήν προσευχήν μου, καί πρόσχες τή φωνή τής δεήσεώς μου. Εν ημέρα θλίψεώς μου εκέκραξα προς σέ, ότι επήκουσάς μου. Ουκ έστιν όμοιός σοι εν θεοίς Κύριε, καί ουκ έστι κατά τά έργα σου. Πάντα τά έθνη, όσα εποίησας, ήξουσι καί προσκυνήσουσιν ενώπιόν σου, Κύριε, καί δοξάσουσι τό όνομά σου. Ότι μέγας εί σύ, καί ποιών θαυμάσια, σύ εί Θεός μόνος. Οδήγησόν με, Κύριε, εν τή οδώ σου, καί πορεύσομαι εν τή αληθεία σου, ευφρανθήτω η καρδιά μου, τού φοβείσθαι τό όνομά σου. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε ο Θεός μου, εν όλη καρδιά μου, καί δοξάσω τό όνομά σου εις τόν αιώνα. Ότι τό έλεός σου μέγα επ' εμέ, καί ερρύσω τήν ψυχήν μου εξ Άδου κατωτάτου. Ο Θεός, παράνομοι επανέστησαν

επ' εμέ, καί συναγωγή κραταιών εξήτησαν τήν ψυχήν μου, καί ου προέθεντό σε ενώπιον αυτών. Καί σύ, Κύριε ο Θεός μου, οικτίρμων καί ελεήμων, μακρόθυμος καί πολυέλεος καί αληθινός. Επίβλεψον επ' εμέ, καί ελέησόν με, δός τό κράτος σου τώ παιδί σου, καί σώσον τόν υιόν τής παιδίσκης σου. Ποίησον μετ' εμού σημεῖον εἰς αγαθόν, καί ιδέτωσαν οι μισούντές με, καί αισχυνηθήτωσαν, ὅτι σύ, Κύριε, εβοήθησάς μοι, καί παρεκάλεσάς με.

Δόξα... Καί νύν... Αλληλούϊα, γ' Κύριε ελέησον γ' Δόξα...

Τροπάριον Ἦχος πλ. δ

Βλέπων ο Ληστής τόν αρχηγόν τής ζωής, επί Σταυρού κρεμάμενον, ἔλεγεν. Εἰ μή Θεός υπήρχε σαρκωθείς, ο σύν ἡμῖν σταυρωθείς, ουκ ἄν ο ἥλιος τās ακτίνας εναπέκρυσεν, ουδέ η γή σειομένη εκυμαί νετο. Αλλ' ο πάντων ανεχόμενος, Μνήσθητί μου Κύριε, εν τή Βασιλεία σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο δι' ἡμᾶς γεννηθείς εκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας Αγαθέ. Ο θανάτῳ τόν θάνατον σκυλεύσας, καί Ἐγερσιν δείξας ως Θεός, μή παρίδης οὐς ἐπλασας τή χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου ελεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν υπερ ἡμῶν, καί σώσον Σωτήρ ἡμῶν, λαόν απεγνωσμένον.

Ἦχος βαρύς

Θάμβος ἦν κατιδεῖν, τόν ουρανοῦ καί γῆς Ποιητήν, επί Σταυροῦ κρεμάμενον, ἥλιον σκοτισθέντα, τήν ἡμέραν δέ πάλιν εἰς νύκτα μετελθούσαν, καί τήν γῆν εκ τάφων αναπέμπουσαν, σώματα νεκρῶν, μεθ' ὧν προσκυνούμεν σε, σώσον ἡμᾶς.

Καί πάλιν τό αυτό

Στίχ. Διμερίσαντο τά ἰμάτιά μου εαυτοῖς, καί επί τόν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλήρον.

Ἦχος β'

Ὅτε σέ Σταυρῷ προσήλωσαν παράνομοι, τόν Κύριον τής δόξης, εβόας πρός αὐτούς. Τί ὑμᾶς ελύπησα; ἦ εν τίνι παρώργισα; πρό εμού, τίς ὑμᾶς ἐρρύσατο εκ θλίψεως; καί νύν, τίμοι ανταποδίδοτε; πονηρά ἀντί αγαθῶν, ἀντί στύλου πυρός Σταυρῷ με προσηλώσατε, ἀντί νεφέλης, τάφον μοι ὠρύξατε, ἀντί τού μάννα, χολήν μοι προσηνέγκατε, ἀντί τού ὕδατος, ὄξος με ἐποτίσατε. Λοιπόν καλῶ τά ἔθνη, κακεῖνά με δοξάσουσι, σύν Πατρί καί ἀγίῳ Πνεύματι.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τό βρώμά μου χολήν, καί εἰς τήν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Καί πάλιν τό αυτό

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον κρεμάται ἐπί ξύλου, ο εν ὕδασι τήν γῆν κρεμάσας. (εκ γ'). Στέφανον ἐξ ακανθῶν περιτίθεται, ο τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς. Ψευδή πορφύραν περιβάλλεται, ο περιβάλλον τόν ουρανόν εν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο, ο εν Ιορδάνη ἐλευθερώσας τόν Ἀδάμ. Ἦλοις προσηλώθη ο Νυμφίος τής Εκκλησίας. Λόγῃ ἐκεντήθη, ο Υἱός τής Παρθένου. Προσκυνούμεν σου τά Πάθη Χριστέ. (εκ γ). Δείξον ἡμῖν καί τήν ἐνδοξόν σου Ἀνάστασιν.

Προκείμενον Ἦχος πλ. β'

Εἶπεν ἀφρων εν καρδίᾳ αὐτοῦ, ουκ ἔστι Θεός.

Στίχ. Ουκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, ουκ ἔστιν ἕως ἐνός.

Προφητείας Ἱερεμίου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ΙΑ', 18-23, ΙΒ', 1-5, 9-11, 14-15)

Κύριε, γνώρισόν μοι, καί γνώσομαι. Τότε είδον τά επιτηδεύματα αυτών, εγώ δέ, ως αρνίον άκακον αγόμενον τού θύεσθαι, ουκ έγνων. Επ' εμέ ελογίσαντο λογισμών πονηρόν, λέγοντες. Δεύτε, καί εμβάλωμεν ξύλον εις τόν άρτον αυτού, καί εκτρίψωμεν αυτόν από γής ζώντων, καί τό όνομα αυτού ου μή μνησθή έτι. Κύριε τών δυνάμεων, κρίνων δίκαια, δοκιμάζων νεφρούς, καί καρδίας, ίδοιμι τήν παρά σου εκδίκησιν εν αυτοίς, ότι πρός σέ απεκάλυπα τό δικαίωμά μου. Διά τούτο τάδε λέγει Κύριος επί τούς άνδρας Αναθώθ, τούς ζητούντας τήν ψυχήν μου, τούς λέγοντας, ου μή προφητεύσης επί τώ ονόματι Κυρίου, ει δέ μή, αποθάνη εν ταίς χερσίν ημών. Ιδού εγώ επισκέψομαι επ' αυτούς, οι νεανίσκοι αυτών εν μαχαίρα αποθανούνται, καί οι υιοί αυτών καί αι θυγατέρες αυτών τελευτήσουσιν εν λιμώ, καί εγκατάλειμμα ουκ έσται αυτών, ότι επάξω κακά επί τούς κατοικούντας εν Αναθώθ, εν ενιαυτώ επισκέψεως αυτών. Δίκαιος εί, Κύριε, ότι απολογήσομαι πρός σέ, πλην κρίματα λαλήσω πρός σέ. Τί ότι οδός ασεβών ευοδοΰται; ευθήνησαν πάντες οι αθετούντες αθετήματα, εφύτευσας αυτούς, καί ερριζώθησαν, ετεκνοποίησαντο, καί εποίησαν καρπόν, εγγύς εί σύ τού στόματος αυτών, καί πόρρω από τών νεφρών αυτών. Καί σύ, Κύριε, γινώσκεις με, οίδας με, καί δεδοκίμακας τήν καρδίαν μου εναντίον σου, άθροισον αυτούς ώσπερ πρόβατα εις σφαγήν, άγνισον αυτούς εις ημέραν σφαγής αυτών. Έως πότε πενήσει η γή, καί πάς ο χόρτος τού αγρού, ξηρανθήσεται, από κακίας τών κατοικούντων εν αυτή; ηφανίσθησαν κτήνη καί πετεινά, ότι είπον, ουκ όψεται ο Θεός οδούς Τιμών, σου οι πόδες τρέχουσι, καί εκλύουσί σε. Συναγάγετε πάντα τά θηρία τού αγρού, καί ελθέτωσαν τού φαγείν αυτήν. Ποιμένες πολλοί διέφθειραν τόν αμπελώνά μου, εμόλυναν τήν μερίδα μου, έδωκαν τήν μερίδα τήν επιθυμητήν μου εις έρημον άβατον, ετέθη εις αφανισμόν απωλείας. Ότι τάδε λέγει Κύριος περί πάντων τών γειτόνων τών πονηρών, τών απτομένων τής κληρονομίας μου, ής εμέρισα τώ λαώ μου τώ Ισραήλ. Ιδού εγώ ανασπώ αυτούς από τής γής αυτών, καί τόν Ιούδαν εκβαλώ εκ μέσου αυτών, καί έσται μετά τό εκβαλείν με αυτούς, επιστρέψω καί ελεήσω αυτούς, καί κατοικιώ αυτούς, έκαστον εις τήν κληρονομίαν αυτού, καί έκαστον εις τήν γήν αυτού.

Πρός Εβραίους Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. Ι', 19-31)

Αδελφοί, έχοντες παρρησίαν εις τήν είσοδον τών Αγίων, εν τώ Αίματι Ιησού, ήν ανεκαίνισεν ημίν οδόν πρόσφατον καί ζώσαν, διά τού καταπετάσματος (τουτέστι, τής σαρκός αυτού) καί Ιερέα μέγαν επί τόν οίκον τού Θεού, προσερχώμεθα μετά αληθινής καρδίας εν πληροφορία πίστewς, ερραντισμένο τάς καρδίας από συνειδήσεως πονηράς, καί λελουμένοι τό σώμα ύδατι καθαρώ, κατέχωμεν τήν ομολογίαν τής ελπίδος ακλινή (πιστός γάρ ο επαγγειλάμενος), καί κατανοώμεν αλλήλους, εις παροξυσμόν αγάπης, καί καλών έργων, μή εγκαταλιπόντες τήν επισυναγωγήν εαυτών, καθώς έθος τισίν, αλλά παρακαλούντες, καί τοσοΰτω μάλλον, όσω βλέπετε εγγίζουσαν τήν ημέραν. Εκουσίως γάρ αμαρτανόντων ημών μετά τό λαβείν τήν επίγνωσιν τής αληθείας, ουκέτι περί αμαρτιών απολείπεται θυσία, φοβερά δέ τις εκδοχή κρίσεως, καί πυρός ζήλος, εσθίειν μέλλοντος τούς υπεναντίους. Αθετήσας τις νόμον Μωσέως, χωρίς οικτιρμών επί δυσίν ή τρισί μάρτυσιν αποθνήσκει, πόσω (δοκείτε) χειρόνος αξιωθήσεται τιμωρίας ο τόν Υιόν τού Θεού καταπατήσας, καί τό αίμα τής διαθήκης κοινόν ηγησάμενος, εν ώ ηγιασθη, καί τό Πνεύμα τής χάριτος ενυβρίσας; Οίδαμεν γάρ τόν ειπόντα. Εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω, λέγει Κύριος. Καί πάλιν, Κύριος κρινεί τόν λαόν αυτού. Φοβερόν τό εμπεσειν εις χείρας Θεού ζώντος.

Ευαγγέλιον
Κατά Ιωάννην

Τώ καιρώ εκείνω, ότε εσταύρωσαν τόν Ιησούν...

... όψονται εις όν εξεκέντησαν.

Μή δὴ παραδώ ἡς ἡμας εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσης τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραάμ τὸν ἡγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαάκ τὸν δούλόν σου, καὶ Ἰσραήλ, τὸν ἅγιόν σου.

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ἡμῶν..., Ὅτι σοῦ ἐστιν..., καὶ τὸ

Κοντάκιον

Τόν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα δεύτε πάντες υμνήσωμεν. αὐτόν γάρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν. Εἰ καὶ σταυρόν υπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Κύριε ἐλέησον, μ' ὁ ἐν παντίκαιρῶ..., Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα... Καὶ νῦν... Τὴν τιμιωτέραν..., Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ὁ Ἱερεὺς. Ὁ Θεὸς οἰκτιρήσαι ἡμᾶς..., καὶ τὴν ἐπομένην

Ευχὴν

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πλημμελήμασι, καὶ ἄχρι τῆς παρούσης ὥρας ἀγαγὼν ἡμᾶς, ἐν ἡ ἐπὶ τοῦ ζωοποιού Ξύλου κρεμάμενος, τῷ ευγνώμονι Ληστή, τὴν εἰς τὸν Παράδεισον ὠδοποίησας εἰσοδόν, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον ὠλεσας, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, καὶ ἀναξιῶς δούλοις σου, ἡμάρτομεν γάρ καὶ ἠνομήσαμεν, καὶ οὐκ ἐσμὲν ἄξιοι ἄραι τὰ ὄμματα ἡμῶν, καὶ βλέπει εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, διότι κατελίπομεν τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης σου, καὶ ἐπορεύθημεν ἐν τοῖς θελήμασι τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ἀλλ' ἰκετεύομεν τὴν σὴν ἀνείκαστον ἀγαθότητα. Φείσαι ἡμῶν, Κύριε, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου, καὶ σῶσον ἡμᾶς, διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν. Ἐξελού ἡμᾶς τῆς τοῦ ἀντικειμένου χειρός, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ἀμαρτήματα, καὶ νέκρωσον τὸ σαρκικὸν ἡμῶν φρόνημα, ἵνα τὸν παλαιὸν ἀποθέμενοι ἄνθρωπον, τὸν νέον ἐνδυσώμεθα, καὶ σοὶ ζήσωμεν τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότη καὶ κηδεμόνι, καὶ οὕτω, τοῖς σοῖς ἀκολουθοῦντες προστάγμασιν, εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν καταστήσωμεν, ἐνθα πάντων ἐστὶ τῶν ευφραينوμένων ἡ κατοικία. Σὺ γάρ εἶ ἡ ὄντως ἀληθινή ευφροσύνη καὶ ἀγαλλίασις τῶν ἀγαπώντων σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα λέγομεν χύμα τοὺς Μακαρισμοὺς.

Μακάριοι οἱ πενθούντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Μακάριοι οἱ καθαρὸί τῆ καρδία, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ Υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἐνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι εστέ όταν ονειδίσωσιν υμάς, καί διώξωσι, καί εἰπωσι πάν πονηρόν ῥήμα καθ' υμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.

Χαίρετε καί αγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθός υμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε... καί τοὺς λοιπούς. Χορός ὁ ἐπουράνιος..., Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν..., Ἄνες, ἄφες..., Πάτερ ἡμῶν..., Ὅτι σοῦ ἐστίν..., καί τό

Κοντάκιον

Τόν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα δεύτε πάντες υμνήσωμεν. αὐτόν γάρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καί ἔλεγεν. Εἰ καί σταυρόν υπομένεις, σύ υπάρχεις ὁ Υἱός καί Θεός μου.

Εἶτα, Κύριε ἐλέησον ἱβ', Εἴη τό ὄνομα Κυρίου..., ἐκ γ' καί τόν Ψαλμόν, Εὐλογήσω τόν Κύριον ἐν παντί καιρῷ...

197top

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Περί ὥραν δεκάτην τῆς ἡμέρας σημαίνει. Εὐλογήσαντος δέ τοῦ ἐρέως, ἀρχομένου τοῦ Λυχνικοῦ, λέγομεν τόν Προοιμιακόν καί μετά τήν μεγάλην Συναπτήν, τό, Κύριε ἐκέκραξα. ἐν ᾧ ἱστώμεν Στίχους ς', καί ψάλλομεν τά ἐφεξῆς Στιχηρά Ἰδιόμελα πέντε.

Ἦχος α'

Πάσα ἡ κτίσις, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, θεωρούσά σε, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον Χριστέ, ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο, καί γῆς τά θεμέλια συνεταράττετο, τά πάντα συνέπασχον, τῷ τά πάντα κτίσαντι, ὁ ἐκουσίως δι' ἡμᾶς υπομείνας, Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Ἦχος β'

Λαός δυσσεβῆς καί παράνομος, ἵνα, τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τήν ζωὴν τῶν ἀπάντων θανάτῳ κατεδίκασε; Μέγα θαῦμα! ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ Κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδοται, καί ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται, ὁ φιλόανθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν Ἄδη δεσμώτας ἐλευθερώσῃ κρίζοντας. Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Σήμερον σε θεωρούσα, ἡ ἀμεμπτος Παρθένος, ἐν Σταυρῷ Λόγε ἀναρτώμενον, οδυρομένη μητρῶα σπλάγχνα, ἐτέρωτο τήν καρδίαν πικρῶς, καί στενάζουσα οδυνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς, παρειᾶς σὺν θριξί καταξαίνουσα, κατετρύχετο, διό καί τό στήθος τύπτουσα, ἀνέκραγε γοερῶς. Οἴμοι θεῖον Τέκνον! οἴμοι τό φῶς τοῦ Κόσμου! τί ἔδυσ ἐξ ὀφθαλμῶν μου, ὁ Ἀμνός τοῦ Θεοῦ; ὅθεν αἰ στρατιαί τῶν Ἀσωμάτων, τρόμῳ, συνείχοντο λέγουσαι. Ακατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σέ τόν πάντων Κτίστην καί Θεόν, ἡ σέ ἀσπόρως τεκούσα, ἐβόα πικρῶς. Υἱέ μου, πού τό κάλλος ἔδυσ τῆς μορφῆς σου; οὐ φέρω καθοράν σε, ἀδίκως σταυρούμενον, σπεύσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω καγῶ, σοῦ τήν ἐκ νεκρῶν, τριήμερον ἐξανάστασιν.

Ἦχος πλ. β'

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς κτίσεως, παρίσταται Πιλάτῳ, καί σταυρῷ παραδίδοται ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων, ὡς ἀμνός προσαγόμενος τῇ ἰδίᾳ βουλήσει, τοῖς ἡλοῖς προσπῆγνυται, καί τήν πλευράν κεντάται, καί τῷ σπόγγῳ προσψαύεται, ὁ μάννα ἐπομβρήσας, τὰς σιαγόνας ραπίζεται, ὁ Λυτρωτής τοῦ Κόσμου, καί ὑπὸ τῶν ἰδίων δούλων ἐμπαίζεται, ὁ Πλάστης τῶν ἀπάντων. Ὁ Δεσπότης φιλοανθρωπίας! ὑπὲρ τῶν σταυρούμενων παρεκάλει τόν ἴδιον Πατέρα, λέγων. Ἄφες αυτοῖς τήν ἀμαρτίαν ταύτην,

ου, γάρ οίδασιν οι άνομοι, τί αδίκως πράττουσιν.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ω! πώς η παράνομος συναγωγή, τόν Βασιλέα τής Κτίσεως κατεδίκασε θανάτω, μή αιδεσθείσα τάς ευεργεσίας, άς αναμνηήσκων, προησφαλίζετο λέγων πρός αυτούς. Λαός μου τί εποίησα υμίν, ου θαυμάτων ενέπλησα τήν Ιουδαίαν, ου νεκρούς εξανέστησα μόνω τώ λόγω; ου πάσαν μαλακίαν εθεράπευσα καί νόσον, τί ούν μοι ανταποδίδοτε; εις τί αμνημονεΐτέ μου; αντί τών ιαμάτων πληγάς μοι επιθέντες, αντί ζωής νεκρούντες, κρεμώντες επί ξύλου, ως κακούργον, τόν ευεργέτην, ως παράνομον, τόν νομοδότην, ως κατάκριτον, τόν πάντων βασιλέα. Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν...

Φοβερόν καί παράδοξον Μυστήριον, σήμερον ενεργούμενον καθοράται. Ο αναφής κρατείται, δεσμεΐται, ο λύων τόν Αδάμ τής κατάρας. Ο ετάζων καρδίας καί νεφρούς, αδίκως ετάζεται, ειρκτή κατακλείεται, ο τήν άβυσσον κλείσας, πιλάτω παρίσταται, ώ τρόμω παρίστανται ουρανών αι Δυνάμεις, ραπίζεται χειρί τού πλάσματος, ο Πλάστης, ξύλω κατακρίνεται, ο κρίνων ζώντας καί νεκρούς, τάφω κατακλείεται, ο καθαιρέτης τού Άδου. Ο πάντα φέρων συμπαθώς, καί πάντας σώσας τής αράς, ανεξίκακε Κύριε δόξα σοι.

Προκείμενον Ήχος δ'

Διμερίσαντο τά ιμάτιά μου εαυτοΐς, καί επί τόν ιματισμόν μου έβαλον κλήρον.

Στίχ. Ο Θεός, ο Θεός μου, πρόσχες μοι, ίνα τί εγκατέλιπές με;

Τής Εξόδου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΛΓ' 11-23)

Ελάλησε Κύριος πρός Μωϋσήν, ενώπιος ενωπίω, ως εί τις λαλήσει πρός τόν εαυτού φίλον, καί απελύετο εις τήν παρεμβολήν. Ο δέ θεράπων Ιησούς, υιός Ναυή νέος, ουκ εξεπορεύετο εκ τής σκηνης. Καί είπε Μωϋσής πρός Κύριον. Ιδού σύ μοι λέγεις, Ανάγαγε τόν λαόν τούτον, σύ δέ ουκ εδηλώσάς μοι, όν συναποστελείς μετ εμού. Σύ δέ μοι είπας. Οΐδά σε παρά πάντας, καί χάριν έχεις παρ' εμοί. Ει ούν εύρηκα χάριν εναντίον σου, εμφάνισόν μοι σεαυτόν, ίνα γνωστώς ίδω σε, όπως άν ώ ευρηκώς χάριν ενώπιόν σου, καί ίνα γνώ, ότι λαός σου τό έθνος τό μέγα τούτο. Καί λέγει. Αυτός προπορεύσομαί σου, καί καταπαύσω σε, καί είπε πρός αυτόν. Ει μή σύ αυτός συμπορεύση μεθ' ημών, μή με αναγάγης εντεύθεν. Καί πώς γνωστόν έσται αληθώς, ότι εύρηκα χάριν παρά σοί, εγώ τε καί ο λαός σου, αλλ' ή συμπορευομένου σου μεθ' ημών; καί ενδοξασθήσομαι εγώ τε, καί ο λαός σου παρά πάντα τά έθνη, όσα επί τής γής εστιν. Είπε δέ Κύριος πρός Μωϋσήν. Καί τούτόν σοι τόν λόγον, όν ειρήκας, ποιήσω, εύρηκας γάρ χάριν ενώπιον εμού, καί οΐδά σε παρά πάντας. Καί λέγει Μωϋσής. Δείξόν μοι τήν σεαυτού δόξαν. Καί είπεν. Εγώ παρελεύσομαι πρότερός σου τή δόξη μου, καί καλέσω τώ ονόματί μου. Κύριος εναντίον σου, καί ελεήσω, όν άν ελεώ, καί οικτειρήσω, όν άν οικτειρώ. Καί είπεν, ου δυνήση ιδείν τό πρόσωπόν μου, ου γάρ μή ίδη άνθρωπος τό πρόσωπόν μου, καί ζήσεται. Καί είπε Κύριος, ιδού τόπος παρ' εμοί, καί στήθι επί τής πέτρας, ηνίκα δ' άν παρέλθη η δόξα μου, καί θήσω σε εις οπήν τής πέτρας, καί σκεπάσω τή χειρί μου επί σέ, έως άν παρέλθω, καί αφελώ τήν χειρά μου, καί τότε όψει τά οπίσω μου, τό δέ πρόσωπόν μου ουκ οφθήσεταιί σοι.

Προκείμενον Ήχος δ'

Δίκασον, Κύριε, τούς αδικούντάς με.

Στίχ. Ανταπεδίδοσάν μοι πονηρά, αντί αγαθών.

Ιώβ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΜΒ', 12-17)

Ευλόγησε Κύριος τά έσχατα τού Ιώβ μάλλον, ή τά έμπροσθεν, ήν δέ τά κτήνη αυτού, πρόβατα μύρια τετρακισχίλια, κάμηλοι εξακισχίλια, ζεύγη βοών χίλια, όνοι θήλειαι νομάδες χίλια. Γεννώνται δέ αυτώ υιοί επτά, καί θυγατέρες τρείς. Καί εκάλεσε τήν

μέν πρώτην, Ημέραν, τήν δέ δευτέραν, Κασσίαν, τήν δέ τρίτην, Αμαλθαίας κέρας. Καί ουχ ευρέθησαν κατά τάς θυγατέρας Ιώβ, βελτίους αυτών εν τή υπ' ουρανόν, έδωκε δέ αυταίς ο πατήρ κληρονομίαν εν τοίς αδελφοίς. Έζησε δέ Ιώβ, μετά τήν πληγήν, έτη εκατόν εβδομήκοντα, τά δέ πάντα έτη έζησε διακόσια τεσσαράκοντα. Καί είδεν Ιωβ τούς υιούς αυτού, καί τούς υιούς τών υιών αυτού, τετάρτην γενεάν, καί ετελεύτησεν Ιώβ πρεσβύτερος, καί πλήρης ημερών. Γέγραπται δέ, αυτόν πάλιν αναστήσεσθαι μεθ' ών ο Κύριος ανίστησιν. Ούτος ερμηνεύεται εκ τής Συριακής βίβλου, εν μέν γή κατοικών τή Αυσίτιδι, επί τοίς Ορίοις τής Ιδουμαίας, καί Αραβίας, προϋπήρχε δέ αυτώ όνομα, Ιωβάβ, λαβών δέ γυναίκα Αράβισσαν, γεννά υιόν, ώ όνομα Ενών. Ήν δέ αυτός πατήρ μέν Ζαρέ, εκ τών Ησαύ υιών υιός, μητρός δέ Βοσόρρας, ώστε είναι αυτόν πέμπτον από Αβραάμ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΝΒ', 13 - ΝΔ', 1)

Τάδε λέγει Κύριος. Ιδού συνήσει ο παίς μου, καί υψωθήσεται, καί δοξασθήσεται, καί μετεωρισθήσεται σφόδρα. Ον τρόπον εκστήσονται επί σε πολλοί, ούτως αδοξήσει από τών ανθρώπων τό είδος σου, καί η δόξα σου από υιών ανθρώπων. Ούτω θαυμάσονται έθνη πολλά επ' αυτώ, καί συνέξουσι βασιλείς τό στόμα αυτών, ότι οίς ουκ ανηγέλη περι αυτου, όψονται, καί οί ουκ ακηκόασι συνήσουσι. Κύριε, τίς επίστευσε τή ακοή ημών, καί ο βραχίων Κυρίου τίνι απεκαλύφθη; Ανηγγείλαμεν, ως παιδίον εναντίον αυτου, ως ρίζα εν γή δι' ψώση, ουκ έστιν είδος αυτώ, ουδέ δόξα, καί είδομεν αυτόν, καί ουκ είχεν είδος, ουδέ κάλλος, αλλά τό είδος αυτου άτιμον καί εκλείπον παρά πάντας τούς υιούς τών ανθρώπων. Άνθρωπος εν πληγή ών, καί ειδώς φέρειν μαλακίαν, ότι απέστραπται τό πρόσωπον αυτου, ητιμάσθη, καί ουκ ελογίσθη. Ούτος τάς αμαρτίας ημών φέρει, καί περι ημών οδυνάται, καί ημείς ελογισάμεθα αυτόν είναι εν πόνω, καί εν πληγή υπό Θεου, καί εν κακώσει. Αυτός δέ ετραυματίσθη διά τάς αμαρτίας ημών, καί μεμαλάκισται, διά τάς ανομίας ημών, παιδεία ειρήνης ημών επ' αυτόν, τώ μώλωπι αυτου ημείς ιάθημεν, πάντες ως πρόβατα επλανήθημεν, άνθρωπος τή οδώ αυτου επλανήθη. Καί Κύριος παρέδωκεν αυτόν ταίς αμαρτίαις ημών, καί αυτός, διά τώ κεκακώσθαι, ουκ ανοίγει τό στόμα αυτου. Ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη, καί ως αμνός εναντίον τού κείροντος άφωνος, ούτως ουκ ανοίγει τό στόμα αυτου. Εν τή ταπεινώσει αυτου, η κρίσις αυτου ήρθη, τήν δέ γενεάν αυτου, τίς διηγήσεται; ότι αίρεται από τής γής η ζωή αυτου, από τών ανομιών τού λαού μου ήχθη εις θάνατον. Καί δώσω τούς πονηρούς, αντί τής ταφής αυτου, καί τούς πλουσίους, αντί τού θανάτου αυτου, ότι ανομίαν ουκ εποίησεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τώ στόματι αυτου, καί Κύριος βούλεται καθαρίσαι αυτόν τής πληγής. Εάν δώτε περι αμαρτίας, η ψυχή υμών όψεται σπέρμα μακρόβιον, καί βούλεται Κύριος εν χειρί αυτου αφελείν από τού πόνου τής ψυχής αυτου, δείξαι αυτώ φώς, καί πλάσαι τή συνέσει, δικαίωσαι δίκαιον, εύ δουλεύοντα πολλοίς, καί τάς αμαρτίας αυτών αυτός ανοίσει, Διά τούτο αυτός κληρονομήσει πολλούς, καί τών ισχυρών μεριεί σκύλα, ανθ' ών παρεδόθη εις θάνατον η ψυχή αυτου, καί εν τοίς ανόμοις ελογίσθη, καί αυτός αμαρτίας πολλών ανήνεγκε, καί διά τάς αμαρτίας αυτών παρεδόθη. Ευφράνθητι στείρα, η ου τίκτουσα, ρήξον καί βόησον η ουκ ωδίνουσα, ότι πολλά τά τέκνα τής ερήμου μάλλον, ή τής εχούσης τόν άνδρα.

Προκείμενον Ήχος πλ. β

Εθεντό με εν λάκκω κατωτάτω, εν σκοτεινοίς καί εν σκιά θανάτου.

Στίχ. Κύριε ο Θεός τής σωτηρίας μου, ημέρας εκέκραξα.

Πρός Κορινθίους Α' Επιστολής Παύλου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α' 18 - Β', 2)

Αδελφοί, ο λόγος ο τού Σταυρου τοίς μέν απολλυμένοις μωρία εστί, τοίς δέ σωζομένοις ημίν δύναμις Θεού εστί. Γέγραπται γάρ. Απολώ τήν σοφίαν τών σοφών, καί τήν σύνεσιν τών συνετών αθετήσω. Πού σοφός; πού γραμματεύς; πού συζητητής τού αιώνος τούτου; ουχί εμώρανεν ο Θεός τήν σοφίαν τού Κόσμου τούτου; Επειδή γάρ εν

τή σοφία τού Θεού ουκ έγνω ο Κόσμος διά τής σοφίας τόν Θεόν, ευδόκησεν ο Θεός διά τής μωρίας τού κηρύγματος σώσαι τούς πιστεύοντας. Επειδή και Ιουδαίοι σημείον αιτούσι, και Έλληνες σοφίαν ζητούσιν, ημείς δέ κηρύσσομεν Χριστόν εσταυρωμένον, Ιουδαίοις μέν σκάνδαλον, Έλλησι δέ μωρίαν, αυτοίς δέ τοίς κλητοίς Ιουδαίοις τε και Έλλησι, Χριστόν Θεού δύναμιν και Θεού σοφίαν, οτι τό μωρόν τού Θεού, σοφώτερον τών ανθρώπων εστί, και τό ασθενές τού Θεού, ισχυρότερον τών ανθρώπων εστί. Βλέπετε γάρ τήν κλήσιν υμών, αδελφοί, ότι ου πολλοί σοφοί κατά σάρκα, ου πολλοί δυνατοί, ου πολλοί ευγενείς, αλλά τά μωρά τού Κόσμου εξελέξατο ο Θεός, ίνα τούς σοφούς καταισχύνη, και τά ασθενή τού Κόσμου εξελέξατο ο Θεός, ίνα καταισχύνη τά ισχυρά, και τά αγενή τού Κόσμου και τά εξουθενημένα εξελέξατο ο Θεός, και τά μή όντα, ίνα τά όντα καταργήση, όπως μή καυχήσεται πάσα σάρξ ενώπιον τού Θεού. Εξ αυτού δέ υμείς εστε εν Χριστω Ιησού, ός εγενήθη ημίν σοφία από Θεού, δικαιοσύνη τε και αγιασμός και απολύτρωσις, ίνα, καθώς γέγραπται. ο καυχώμενος, εν Κυρίω καυχάσθω, καγώ δέ, ελθών προς υμάς, αδελφοί, ήλθον, ου καθ' υπεροχήν λόγου, ή σοφίας, καταγγέλλων υμίν τό μαρτύριον τού Θεού, ου γάρ έκρινα τού ειδέναι τι εν υμίν, ειμή Ιησούν Χριστόν, και τούτον εσταυρωμένον.

Αλληλούϊα Ήχος πλ. α'

Σώσόν με, ο Θεός, ότι εισήλθοσαν ύδατα έως ψυχής μου.

Στίχ. Και έδωκαν εις τό βρώμά μου χολήν, και εις τήν δίψαν μου επότισάν με όξος.

Στίχ. Σκοτισθήτωσαν οι οφθαλμοί αυτών, τού μή βλέπειν.

Ευαγγέλιον Κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω, συμβούλιον έλαβον...

... καθήμεναι απέναντι τού τάφου.

Απόστιχα Στιχηρά Αυτόμελα Ήχος β'

Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν, ο Αριμαθαίας καθείλε, τήν τών απάντων ζωήν, σμύρνη και σινδόνη σε Χριστέ εκήδευσε, και τώ πόθω ηπείγετο, καρδιά, και χείλει, σώμα τό ακήρατον, σου περιπτύξασθαι, όμως συστελλόμενος φόβω, χαίρων ανεβόα σοι. Δόξα, τή συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο.

Ότε εν τώ τάφω τώ καινώ, υπέρ τού παντός κατετέθης, ο Λυτρωτής τού παντός, Άδης ο παγγέλαστος, ιδών σε έπτηξεν, οι μοχλοί συνετρίβησαν, εθλάσθησαν πύλαι, μνήματα ηνοιχθησαν, νεκροί ανίσταντο, τότε ο Αδάμ ευχαρίστως, χαίρων ανεβόα σοι. Δόξα, τή συγκαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Και γάρ εστερέωσε τήν Οικουμένην, ήτις ου σαλευθήσεται.

Ότε εν τώ τάφω σαρκικώς, θέλων συνεκλείσθης ο φύσει, τή τής θεότητας, μένων απερίγραπτος, και αδιόριστος, τά θανάτου απέκλεισας, ταμεία και Άδου, άπαντα εκένωσας, Χριστέ βασιλεία, τότε και τό Σάββατον τούτο, θείας ευλογίας και δόξης, και τής σής λαμπρότητος ηξίωσας.

Στίχ. Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα, Κύριε εις μακρότητα ημερών.

Ότε αι δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον υπ' ανόμων εώρων, συκοφαντούμενον, έφριπτον τήν άφατον, μακροθυμίαν σου, και τόν λίθον τού μνήματος, χερσί σφραγισθέντα, αίς

σου τήν ακήρατον, πλευράν ελόγγευσαν, όμως τή ημών σωτηρία, χαίρουσαι εβών σοι. Δόξα, τή συγκαταβάσει σου, Φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν...

Ιδιόμελον Ἦχος πλ. α'

Σέ τόν αναβαλλόμενον, τό φώς ὡσπερ ἱμάτιον, καθελών Ἰωσήφ ἀπό τοῦ ξύλου, σὺν Νικοδήμῳ, καί θεωρήσας νεκρόν γυμνόν ἀταφον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβών, οδυρόμενος ἔλεγεν. Οἱμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὄν πρό μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καί ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καί διερρήγνυτο ναοῦ τό καταπέτασμα, ἀλλ' ἰδοῦ νύν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως υπελθόντα θάνατον, πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν ειλῆσω; ποίαις χερσί δέ προσψαύσω, τό σόν ακήρα τον σώμα; ἢ ποία ἄσματα μέλπω, τή σή ἐξόδῳ Οικτίρμον; Μεγαλύνω τά Πάθη σου, ὑμνολογῶ καί τήν Ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει, κραυγάζων. Κύριε δόξα σοι.

Απολυτικά Ἦχος β'

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπό τοῦ ξύλου καθελών τό ἀχραντόν σου Σῶμα, σινδόνη καθαρά, ειλῆσας καί ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρά τό μνήμα επιστάς, ὁ Ἄγγελος εβόα. Τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστός, δέ διαφθοράς εδείχθη ἀλλότριος.

ΤΩ ΑΓΙΩ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ

Τροπάρια Ἦχος β'

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπό τοῦ ξύλου καθελών τό ἀχραντόν σου Σῶμα, σινδόνη καθαρά, ειλῆσας καί ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα...

Ὅτε κατήλθες πρὸς τόν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τόν Ἄδην ἐνέκρωσας, τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος, ὅτε δέ καί τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πάσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεός ημῶν, δόξα σοι.

Καί νύν...

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρά τό μνήμα επιστάς, ὁ Ἄγγελος εβόα. Τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστός δε διαφθοράς εδείχθη ἀλλότριος.

Μετά ταῦτα ἀρχόμεθα ψάλλειν μετά μέλους τά ἐπόμενα Τροπάρια, ἴτοι τά ἐγκώμια, μετά τοῦ Ἀμώμου, εἰς στάσεις τρεῖς, λέγοντες ἀνά Στίχον ἐξ αὐτοῦ μεθ' ἐν ἑκάστον Τροπάριον
Ἐκφωνεῖ δέ ὁ πρῶτος Χορός, εἰς.

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἦχος πλ. α'

Ἐυλογητός εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου.

Τά Ἐγκώμια

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθη Χριστέ, καί Ἀγγέλων στρατιαί ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τήν σήν.

Μακάριοι οἱ ἐξερευνῶντες τά μαρτύρια αὐτοῦ, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ἐκζητήσουσιν αὐτόν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καί τάφῳ οικεῖς; τοῦ θανάτου τό βασίλειον λύεις δέ, καί τοῦ Ἄδου τοὺς νεκροὺς ἐξανιστάς.

Οὐ γάρ οἱ ἐργαζόμενοι τήν ανομίαν, ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ ἐπορεύθησαν.

Μεγαλύνομέν σε, Ιησού Βασιλεύ, καί τιμώμεν τήν Ταφήν καί τά Πάθη σου, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθοράς.

Σύ ἐνετείλω τάς ἐντολάς σου, τοῦ φυλάξασθαι σφόδρα.

Μέτρα γῆς ο στήσας, ἐν σμικρῷ κατοικεῖς, Ιησού παμβασιλεύ τάφω σήμερον, ἐκ μνημάτων τούς θανέντας ἀνιστῶν.

Ὁφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου...

Ιησού Χριστέ μου, Βασιλεύ τοῦ παντός, τί ζητῶν τοῖς ἐν τῷ Ἄδη ἐλήλυθας; ἢ τό γένος ἀπολύσαι τῶν βροτῶν.

Τότε οὐ μή ἀισχυθῶ ἐν τῷ με ἐπιβλέπειν..

Ὁ Δεσπότης πάντων, καθοράται νεκρός, καί ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται, ὁ κενώσας τά μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἐξομολογήσομαί σοι ἐν εὐθύτητι καρδίας...

Ἡ ζωὴ ἐν τάφω κατετέθης Χριστέ, καί θανάτῳ σου τόν θάνατον ὤλεσας, καί ἐπήγασας τῷ Κόσμῳ, τήν ζῆν.

Τά δικαιώματά σου φυλάξω, μή με ἐγκαταλίπης ἕως σφόδρα.

Μετά τῶν κακούργων, ὡς κακούργος Χριστέ, ἐλογίσθης δικαιῶν ἡμᾶς ἅπαντας, κακουργίας τοῦ ἀρχαίου περνιστοῦ.

Ἐν τίνι κατορθῶσει νεώτερος τήν ὁδόν αὐτοῦ;

Ὁ ωραῖος κάλλει, παρά πάντας βροτούς, ὡς ἀνείδεος νεκρός καταφαίνεται, ὁ τήν φύσιν ωραῖσας τοῦ παντός.

Ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξεζήτησά σε, μή ἀπόση με ἀπό τῶν ἐντολῶν σου.

Ἄδης πῶς ὑπόσει, Σῴτερ παρουσίαν τήν σῆν, καί μή θάττον συνθλασθεῖν σχοτούμενος, ἀστραπῆς φωτός σου αἴγλη ἐκτυφλωθεῖς;

Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυσά τά λόγιά σου, ὅπως ἂν μή ἀμάρτω σοι.

Ιησού γλυκύ μοι, καί σωτήριο φῶς, τάφῳ πῶς ἐν σκοτεινῷ κατακέκρυσαι; ὦ ἀφάτου, καί ἀρρήτου ἀνοχῆς!

Εὐλογητός εἶ Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Ἀπορεῖ καί φύσις, νοερά καί πληθῦς, ἡ ἀσώματος Χριστέ τό μυστήριο, τῆς ἀφράστου καί ἀρρήτου σου ταφῆς.

Ἐν τοῖς χεῖλεσί μου ἐξηγγεῖλα πάντα τά κρίματα τοῦ στόματός σου.

Ὡ θαυμάτων ξένων! ὦ πραγμάτων καινῶν! Ὁ πνοῆς μοι χορηγός ἀπνους φέρεται, κηδευόμενος χερσὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου ἐτέρφθην...

Καί ἐν τάφῳ ἔδυσ, καί τῶν κόλπων Χριστέ τῶν πατρῶων οὐδαμῶς ἀπεφοίτησας, τούτο ξένον καί παράδοξον ὁμοῦ.

Ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχῆσω, καί κατανοήσω τάς ὁδοὺς σου.

Ἀληθῆς καί πόλου, καί τῆς γῆς Βασιλεύς, εἰ καί τάφῳ σμικροτάτῳ συγκέκλεισαι, ἐπεγνώσθης πάση κτίσει Ιησού.

Ἐν τοῖς δικαιώμασί σου μελετήσω, οὐκ ἐπιλήσομαι τῶν λόγων σου.

Σοῦ τεθέντος τάφῳ, πλαστουργέτα Χριστέ, τά τοῦ Ἄδου εσαλεύθη θεμέλια, καί μνημεῖα ἠνεώχθη τῶν βροτῶν.

Ἀνταπόδος τῷ δούλῳ σου, ζήσόν με, καί φυλάξω τούς λόγους σου.

Ὁ τήν γῆν κατέχων, τῇ δρακί νεκρωθεῖς, σαρκικῶς ὑπὸ τῆς γῆς νῦν συνέχεται, τούς νεκρούς λυτρῶν τῆς Ἄδου συνοχῆς.

Ἀποκάλυψον τούς ὀφθαλμούς μου, καί κατανοήσω τά θαυμάσια ἐκ τοῦ νόμου σου.

Ἐκ φθοράς ἀνέβης, ἡ ζωὴ μου Σωτήρ, σοῦ θανόντος καί νεκροῖς προσφοιτήσαντος, καί συνθλάσαντος τοῦ Ἄδου τούς μοχλοὺς.

Πάροικος ἐγὼ εἰμι ἐν τῇ γῇ, μή ἀποκρύψης ἀπ' ἐμοῦ τάς ἐντολάς σου.

Ὡς φωτός λυχνία, νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μόδιον κρύπτεται, καί διώκει τόν ἐν Ἄδη σκοτασμόν.

Ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου, τοῦ ἐπιθυμήσαι τά κρίματά σου ἐν παντί καιρῷ.

Νοερών συντρέχει, στρατιών η πληθούς, Ιωσήφ και Νικοδήμω συστείλαί σε, τόν
αχώρητον εν μνήματι σμικρώ.

Επετίμησας υπερηφάνοις, επικατάρατοι οι εκκλίνοντες από τών εντολών σου.
Νεκρωθείς βουλήσει, και τεθείς υπό γήν, ζωοβρύτα Ιησού μου εζώωσας, νεκρωθέντα
παραβάσει με πικρά.

Περίελε απ' εμού όνειδος και εξουδένωσιν...

Ηλλοιούτο πάσα, κτίσις πάθει τώ σώ, πάντα γάρ σοι Λόγε συνέπασχον, συνοχέα σε
γινώσκοντα παντός.

Και γάρ εκάθησαν άρχοντες, και κατ' εμού κατελάλουν...

Τής ζωής τήν πέτραν εν κοιλία λαβών, Άδης ο παμφάγος εξήμεσεν, εξ αιώνος ούς
κατέπτε νεκρούς.

Και γάρ τά μαρτύριά σου μελέτη μου εστί...

Εν καινώ μνημείω, κατετέθης Χριστέ, και τήν φύσιν τών βροτών ανεκαίνισας,
αναστάς θεοπρεπώς εκ τών νεκρών.

Εκολλήθη τώ εδάφει η ψυχή μου, ζήσόν με κατά τόν λόγον σου.

Επί γής κατήλθες, ίνα σώσης Αδάμ, και εν γή μή ευρηκώς τούτον Δέσποτα, μέχρις
Άδου κατελήλυθας ζητών.

Τάς Οδούς μου εξήγγειλα, και επήκουσάς μου, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.
Συγκλονείται φόβω, πάσα Λόγε η γή, και Φωσφόρος τάς ακτίνας απέκρυσεν, τού
μεγίστου γή κρυβέντος σου φωτός.

Όδόν δικαιωμάτων σου συνέτισόν με...

Ός βροτός μέν θνήσκεις, εκουσίως Σωτήρ, ως Θεός δέ τούς θνητούς εξανέστησας, εκ
μνημάτων και βυθού αμαρτιών.

Ενύσταξεν η ψυχή μου από ακηδίας, βεβαίωσόν με εν τοίς λόγοις σου.

Δακρυρρόους θρήνους, επί σέ η Αγνή, μητρικώς ώ Ιησού επιρραίνουσα, ανεβόα. Πώς
κηδεύσω σε Υιέ;

Όδόν αδικίας απόστησον απ' εμού...

Όσπερ σίτου κόκκος, υποδύς κόλπους γής, τόν πολύχουν αποδέδωκας άσταχυν,
αναστήσας τούς βροτούς τούς εξ, Αδάμ.

Όδόν αληθείας ηρετισάμην, και τά κρίματά σου ουκ επελαθόμην.

Υπό γήν εκρύβης, ώσπερ ήλιος νύν, και νυκτί τή τού θανάτου κεκάλυψαι, αλλ'
ανάτειλον φαιδρότερον Σωτήρ.

Εκολλήθην τοίς μαρτυρίοις σου, Κύριε...

Ός ηλίου δίσκον, η σελήνη Σωτήρ, αποκρύπτει, και σέ τάφος νύν έκρυσεν, εκλιπόντα
τού θανάτου σαρκικώς.

Όδόν εντολών σου έδραμον, όταν επλάτυνας τήν καρδίαν μου.

Η ζωή θανάτου, γευσάμενη Χριστός, εκ θανάτου τούς βροτούς ηλευθέρωσε, και τοίς
πάσι νύν δωρείται τήν ζωήν.

Νομοθέτησόν με, Κύριε, τήν οδόν τών δικαιωμάτων σου, και εκζητήσω αυτήν
διά παντός.

Νεκρωθέντα πάλαι, τόν Αδάμ φθονερώς, επανάγεις προς ζωήν τή νεκρώσει σου, νέος
Σώτερ εν σαρκί φανείς Αδάμ.

Συνέτισόν με, και εξερευνήσω τόν νόμον σου...

Νοεραί σε τάξεις, ηπλωμένον νεκρόν, καθορώσαι δι' ημάς εξεπλήττοντο,
καλυπτόμεναι ταίς πτέρυξι Σωτήρ.

Οδήγησόν με εν τή τρίβω τών εντολών σου, ότι αυτήν ηθέλησα.

Καθελών σε Λόγε, από ξύλου νεκρόν, εν μνημείω Ιωσήφ νύν κατέθετο. Αλλ' ανάστα
σώζων πάντας ως Θεός.

Κλίνον τήν καρδίαν μου εις τά μαρτύριά σου, Και μή εις πλεονεξίαν.

Τών Αγγέλων Σώτερ, χαρμονή πεφυκώς, νύν και λύπης τούτοις γέγονας αίτιος,
καθορώμενος σαρκί άπνους νεκρός.

Απόστρεψον τούς οφθαλμούς μου, τού μή ιδείν ματαιότητα, εν τή οδώ σου

ζήσόν με.

Υψωθείς εν ξύλω, καί τούς ζώντας βροτούς, συνυψοίς, υπό τήν γήν δέ γενόμενος, τούς κειμένους δ' υπ' αυτήν εξανιστάς.

Στήσον τώ δούλω σου τό λόγιόν σου εις τόν φόβον σου.

Ὡσπερ λέων Σώτερ, αφυπνώσας σαρκί, ως τις σκύμνος ο νεκρός εξανίστασαι, αποθέμενος τό γήρας της σαρκός.

Περίελε τόν ονειδισμόν μου, όν υπώπτεισα...

Τήν πλευράν ενύγης, ο πλευράν ειληφώς, τού Αδάμ εξ ής τήν Εύαν διέπλασας, καί εξέβλυσας κρουνοούς καθαρτικούς.

Ιδού επεθύμησα τάς εντολάς σου, εν τή δικαιοσύνη σου ζήσόν με.

Εν κρυπτώ μέν πάλαι, θύεται ο αμνός, σύ δ' υπαίθριος τυθείς ανεξίκακε, πάσαν κτίσειν απεκάθηρας Σωτήρ.

Καί έλθοι επ' εμέ τό έλεός σου, Κύριε...

Τίς εξείποι τρόπον, φρικτόν όντως καινόν, ο δεσπόζων γάρ τής Κτίσεως σήμερα, πάθος δέχεται, καί θνήσκει δι' ημάς.

Καί αποκριθήσομαι τοίς ονειδίζουσί μοι λόγον, ότι ήλπισα επί τοίς λόγοις σου. Ο ζωής ταμίας, πώς οράται νεκρός; εκπληττόμενοι οι Άγγελοι έκραζον, πώς δ' εν μήματι συγκλείεται Θεός:

Καί μή περιέλης εκ τού στόματός μου λόγον αληθείας έως σφόδρα...

Λογχονύκτου Σώτερ, εκ πλευράς σου ζωήν, τή ζωή τή εκ ζωής εξωσάση με, επιστάζεις καί ζωίς με σύν αυτή.

Καί φυλάξω τόν νόμον σου διαπαντός εις τόν αιώνα, καί εις τόν αιώνα τού αιώνος.

Απλωθείς εν ξύλω, συνηγάγω βροτούς, τήν πλευράν σου δέ νυγείς τήν ζωήρρητον, πάσιν άφεισιν πηγάζεις Ιησού.

Καί επορευόμην εν πλατυσμή, ότι τάς εντολάς σου εξεζήτησα.

Ο ευσχήμων Σώτερ, σχηματίζει φρικτός, καί κηδεύει ως νεκρόν ευσχημόνως σε, καί θαμβείται σου το σχήμα τό φρικτόν.

Καί ελάουν εν τοίς μαρτυρίοις σου εναντίον βασιλέων, καί ουκ ησχυνόμην.

Υπό γήν βουλήσει, κατελθών ως θνητός, επανάγεις από γής προς ουράνια, τούς εκείθεν πεπτωκότας Ιησού.

Καί εμελέτων εν ταίς εντολαίς σου, άς ηγάπησα σφόδρα.

Κάν νεκρός ωράθης, αλλά ζών ως Θεός, επανάγεις από γής προς ουράνια, τούς εκείθεν πεπτωκότας Ιησού.

Καί ήρα τάς χείράς μου προς τάς εντολάς σου, άς ηγάπησα.

Κάν νεκρός ωράθης, αλλά ζών ως Θεός, νεκρωθέντας τούς βροτούς ανεζώωσας, τόν εμόν απονεκρώσας νεκρωτήν.

Καί ηδολέσχουν εν τοίς δικαιώμασί σου.

Ὡ χαράς εκείνης! ώ πολλής ηδονής! ής περ τούς εν Άδη πεπλήρωσας, εν πυθμέσι φώς αστράψας ζοφεροίς.

Μνήσθητι τών λόγων σου τώ δούλω σου...

Προσκυνώ τό Πάθος, ανυμνώ τήν Ταφήν, μεγαλύνω σου τό κράτος Φιλάνθρωπε, δι' ών λέλυμαι παθών φθοροποιών.

Αύτη με παρεκάλεσεν εν τή ταπεινώσει μου...

Κατά σου ρομφαία, εστιλβούτο Χριστέ, καί ρομφαία ισχυρού μεν αμβλύνεται, καί ρομφαία δέ τροπούται τής Εδέμ.

Υπερήφανοι παρηνόμουν έως σφόδρα...

Η Αμνάς τόν Άρνα, βλέπουσα εν σφαγή, ταίς αικίσι βαλλομένη ηλάλαζε, συγκινούσα καί τό ποίμνιον βοάν.

Εμνήσθη τών κριμάτων σου απ' αιώνος, Κύριε, καί παρεκλήθην.

Κάν ενθάπτη τάφω, κάν εις Άδου μολής, αλλά Σώτερ καί τούς τάφους εκένωσας, καί τόν Άδην απεγύμνωσας Χριστέ.

Αθυμία κατέσχε με από αμαρτωλών, τών εγκαταλιμπανόντων τόν νόμον σου.
Εκουσίως Σώτερ, κατελθών υπό γήν, νεκρωθέντας τούς βροτούς ανεζώσας, καί
ανήγαγες εν δόξη πατρική.

Ψαλτά ήσάν σοι τά δικαιώματά σου...

Τής Τριάδος ο είς, εν σαρκί δι' ημάς, επονειδιστον υπέμεινε θάνατον, φρίττει ήλιος,
καί τρέμει δέ η γή.

Εμνήσθην εν νυκτί τού ονόματός σου, Κύριε...

Ως πικράς εκ κρήνης, τής Ιούδα φυλής, οι απόγονοι εν λάκκω κατέθεντο, τόν τροφέα
μανναδότην Ιησούν.

Αύτη εγενήθη μοι, ότι τά δικαιώματά σου εξεζήτησα.

Ο Κριτής ως κριτός, πρό Πιλάτου κριτού, καί παρίστατο καί θάνατον άδικον,
κατεκρίθη διά ξύλου σταυρικού.

Μερίς μου εί, Κύριε, είπα τού φυλάξασθαι τόν νόμον σου.

Αλαζών Ισραήλ, μαιφόνε λαέ, τί παθών τόν Βαραββάν ηλευθέρωσας; τόν Σωτήρα δέ
παρέδωκας Σταυρώ;

Εδεήθην τού προσώπου σου εν όλη καρδιά μου, ελέησόν με κατά τό λόγιόν σου.

Ο χειρί σου πλάσας, τόν Αδάμ εκ τής γής, δι' αυτόν τή φύσει γέγονας άνθρωπος, καί
εσταύρωσαι βουλήματι τώ σώ.

Διελογισάμην τάς οδούς σου, καί επέστρεψα τούς πόδας μου εις τά μαρτύριά
σου.

Υπακούσας Λόγε, τώ ιδίω Πατρί, μέχρις Άδου τού δεινού καταβέβηκας, καί ανέστησας
τό γένος τών βροτών.

Ητοιμάσθην, καί ουκ εταράχθην, τού φυλάξασθαι τάς εντολάς σου.

Οίμοι φώς τού Κόσμου! οίμοι φώς το εμόν! Ιησού μου ποθεινότατε έκραζεν, η Παρθένος
θρηνωδούσα γοερώς.

Σχοινία αμαρτωλών περιεπλάκησάν μοι, καί τού νόμου σου ουκ επελαθόμην.

Φθονουργέ, φονουργέ, καί αλάστορ λαέ, κάν σινδόνας καί αυτό τό σουδάριον,
αισχύνθητι, αναστάντος τού Χριστού.

Μεσονύκτιον εξηγειρόμην, τού εξομολογείσθαι σοι επί τά κρίματα τής

δικαιοσύνης σου.

Δεύρο δή μιανέ, φονευτά μαθητά, καί τόν τρόπον τής κακίας σου δείξόν μοι, δι' όν
γέγονας προδότης τού Χριστού.

Μέτοχος εγώ ειμι πάντων τών φοβουμένων σε...

Ως φιλόανθρωπός τις, υποκρίνη μωρέ καί τυφλέ πανωλεθρότατε άσπονδε, ο τό μυρον
πεπρακώς διά τιμής.

Τού ελέους σου, Κύριε, πλήρης η γή...

Ουρανού μύρου, ποίαν έσχες τιμήν, τού τιμίου τί εδέξω αντάξιον, λύσσαν εύρες
καταρώτατε Σατάν.

Χρηστότητα εποίησας μετά τού δούλου σου, Κύριε, κατά τόν λόγον σου.

Ει φιλόπτωχος εί, καί τό μύρον λυπή, κενουμένου εις ψυχής ιλαστήριον, πώς χρυσώ
απεμπολείς τόν Φωταυγή;

Χρηστότητα καί παιδείαν καί γνώσιν δίδαξόν με, ότι ταίς εντολαίς σου

επίστευσα.

Ο Θεέ καί Λόγε, ώ χαρά η εμή, πώς ενέγκω σου ταφήν τήν τριήμερον.

νύν σπαράττομαι τά σπλάγχνα μητρικώς.

Πρό τού με ταπεινωθήναι, εγώ επλημμέλησα...

Τίς μοι δώσει ύδωρ, καί δακρύων πηγάς, η Θεόνυμφος Παρθένος εκραύγαζεν, ίνα
κλαύσω τόν γλυκύν μου Ιησούν;

Χριστός εί σύ, Κύριε, καί εν τή χρηστότητί σου δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Ω βουνοί καί νάπαι, καί ανθρώπων πληθύς, κλαύσατε καί πάντα θρηνήσατε, σύν εμοί
τή τού Θεού ημών Μητρί.

Επληθύνθη επ' εμέ αδικία υπερηφάνων...

Πότε ίδω Σώτερ, σέ τό άχρονον φώς, τήν χαράν καί ηδονήν τής καρδιάς μου; η Παρθένος ανεβόα γοερώς.

Ετυρώθη ως γάλα η καρδιά αυτών, εγώ δέ τόν νόμον σου εμελέτησα.
Κάν ως πέτρα Σώτερ, η ακρότομος σύ, κατε τομήν, αλλ' επήγασας, ζών τό ρειδέξω τήν θρόνως πηγή ών τής ζωής.

Αγαθόν μοι ότι εταπεινώσας με, όπως άν μάθω τά δικαιώματά σου.
Ως εκ κρήνης μιάς, τόν διπλούν ποταμόν, τής πλευράς σου προχεούσης αρδόμενοι, τήν αθάνατον καρπούμεθα ζωήν.

Αγαθός μοι ο νόμος τού στόματός σου υπέρ χιλιάδας χρυσίου καί αργυρίου.
Θέλων ώφθης Λόγε, εν τώ τάφω νεκρός, αλλά ζής, καί τούς βροτούς ως προείρηκας, αναστάσει σου Σωτήρ μου εγερείς.

Δόξα...

Ανυμνούμεν Λόγε σέ τόν πάντων Θεόν, σύν Πατρί καί τώ Αγίω σου Πνεύματι, καί δοξάζομεν τήν θείαν σου Ταφήν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε αγνή, καί τιμώνεν τήν Ταφήν τήν τρι ήμερον, τού Υιού σου καί Θεού ημών πιστώς.

Καί πάλιν τό πρώτον Τροπάριον

Η ζωή εν τάφω, κατετέθης Χριστέ, καί Αγγέλων στρατιαί εξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τήν σήν.

Είτα Συναπτή μικρά παρά τού Ιερέως καί η

Εκφώνησις

Ότι ευλόγηταί σου τό όνομα, καί δεδόξασταί σου η βασιλεία τού Πατρός, καί τού Υιού, καί τού αγίου Πνεύματος, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Καί θυμιάσαντος τού Ιερέως, αρχόμεθα τής δευτέρας στάσεως

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ήχος πλ. α'

Άξιόν εστι, μεγαλύνειν σε τόν Ζωοδότην, τόν εν τώ Σταυρώ τάς χείρας εκτείναντα, καί συντρίψαντα τό κράτος τού εχθρού.

Αι χείρές σου εποίησάν με, καί έπλασάν με, συνέτισόν με, καί μαθήσομαι τάς εντολάς σου.

Άξιόν εστι, μεγαλύνειν σε τόν πάντων Κτίστην, τοίς σοίς γάρ παθήμασιν έχομεν, τήν απάθειαν ρυσθέντες τής φθοράς.

Οι φοβούμενοί σε όψονταί με, καί ευφρανθήσονται, ότι εις τούς λόγους σου επήλπισα.

Έφριξεν η γή, καί ο ήλιος Σώτερ εκρύβη, σού τού ανεσπέρου φέγγους Χριστέ, δύναντος εν τάφω σωματικώς.

Έγνων, Κύριε, ότι δικαιοσύνη τά κρίματά σου, καί αληθεία εταπεινώσας με.
Υπνωσας Χριστέ, τόν φυσίζων ύπνον εν τάφω, καί βαρέως ύπνου εξήγειρας, τού τής αμαρτίας, τό τών ανθρώπων γένος.

Γενηθήτω δή τό έλεός σου τού παρακαλέσαι με, κατά τό λόγιόν σου τώ δούλω σου.

Μόνη γυναικών, χωρίς πόνον έτεκόν σε Τέκνον, πόνους δέ νύν φέρω πάθει τώ σώ, αφορήτους, έλεγεν η Σεμνή.

Ελθέτωσάν μοι οι οικτιρμοί σου, καί ζήσομαι...

Άνω σε Σωτήρ, αχωρίστως τώ Πατρί συνόντα, κάτω δέ νεκρόν ηπλωμένον γή, φρίττουσιν ορώντα τά Σεραφίμ.

Αισχυνθήτωσαν υπερήφανοι, ότι αδικως ηνόμησαν εις εμέ...

Ρήγνυται ναού, καταπέτασμα τή σή σταυρώ, σε, κρύπτουσι φωστήρες Λόγε τό φώς, σου κρυβέντος Ἡλιε υπό γήν.

Επιστρεψάτωσάν με οι φοβούμενοί σε, καί οι γινώσκοντες τά μαρτύριά σου. Γής ο καταρχάς, μόνω νεύματι πήξας τόν γύρον, άπνους ως βροτός καθυπέδυ γήν, φρίξον τώ θεάματι ουρανό.

Γενηθήτω η καρδία μου άμωμος εν τοίς δικαιώμασί σου, όπως άν μή αισχυνθώ. Έδυσ υπό γήν ο τόν άνθρωπον χειρί σου πλάσας, ίν' εξαναστήσης τού πτώματος, τών βροτών τά στίφη, πανσθενεστάτω κράτει.

Εκλείπει εις τό σωτήριόν σου η ψυχή μου...

Θρήνον ιερόν, δεύτε άσωμεν Χριστώ θανόντι, ως αι Μυροφόροι γυναίκες πριν, ίνα καί τό Χαίρε ακουσώμεθα σύν αυταίς.

Εξέλιπον οι οφθαλμοί μου εις τό λόγιόν σου...

Μύρον αληθώς, σύ ακένωτον υπάρχεις Λόγε, όθεν σοι καί μύρα προσέφερον, ως νεκρώ τώ ζώντι, γυναίκες Μυροφόροι.

Ότι εγενήθην ως ασκός εν πάχνη, τά δικαιώματά σου ουκ επελαθόμην.

Άδου μέν ταφείς, τά βασιλεια Χριστέ συντριβείς, θάνατον θανάτω δέ θανατοίς, καί φθοράς λυτρούσαι τούς γηγενείς.

Πόσαι εισίν αι ημέραι τού δούλου σου;

Ρείθρα τής ζωής, η προχέουσα Θεού σοφία, τάφον υπεισδύσα ζωοποιεί, τούς εν τοίς αδύτοις Άδου μυχοίς.

Διηγήσαντό μοι παράνομοι αδολεσχίας, αλλ' ουχ ως ο νόμος σου, Κύριε.

Ίνα τήν βροτών, καινουργήσω συντριβείσαν φύσιν, πέπληγμαί θανάτω θέλων σαρκί. Μήτηρ ούν μή κόπτου τοίς οδυρμοίς.

Πάσαι αι εντολαί σου αλήθεια...

Έδυσ υπό γήν, ο φωσφόρος τής δι' καιοσύνης καί νεκρούς ώσπερ εξ ύπνου εξήγειρας, εκδιώξας άπαν, τό εν τώ Άδη σκότος.

Παρά βραχύ συνετέλεσάν με εν τή γή, εγώ δέ ουκ εγκατέλιπον τάς εντολάς σου.

Κόκκος διφυής, ο φυσίζωος εν γής λαγόσι, σπείρεται σύν δάκρυσι σήμερα, αλλ' αναβλαστήσας, Κόσμον χαροποιήσει.

Κατά τό έλεός σου ζήσόν με, καί φυλάξω τά μαρτύρια τού στόματός σου.

Έπτηξεν Αδάμ, Θεού βαίνοντος εν Παραδείσω, χαίρει δέ πρός Άδην φοιτήσαντος, πεπτωκός τό πρώην, καί νύν εγηγερμένος.

Εις τόν αιώνα, Κύριε, ο λόγος σου διαμένει εν τώ ουρανώ.

Σπένδει σοι χοάς, η τεκούσά σε Χριστέ δακρύων, σαρκικώς κατατεθέντι εν μνήματι, εκβώσα. Τέκνον, ανάστα ως προέφης.

Εις γενεάν καί γενεάν η αλήθειά σου...

Τάφω Ιωσήφ, ευλαβώς σε τώ καινώ συγκρύπτων, Τύμνους εξοδίους θεοπρεπείς, τοίς συμμίκτοις θρήνοις μέλπει σοι Σωτήρ.

Τή διατάξει σου διαμένει ημέρα...

Ήλοις σε Σταυρώ, πεπαρμένον η σή Μήτηρ Λόγε, βλέψασα τοίς ήλοις λύπης πικράς, βέβληται καί βέλεσι τήν ψυχήν.

Ει μή ότι ο νόμος σου μελέτη μού εστι...

Σέ τόν τού παντός, γλυκασμόν η Μήτηρ καθορώσα, πόμα ποτιζόμενον τό πικρόν, δάκρυσι τάς όψεις βρέχει πικρώς.

Εις τόν αιώνα ου μή επιλάθωμαι, τών δικαιωμάτων σου, ότι εν αυτοίς έζησάς με.

Τέτρωμαι δεινώς, καί σπαράττομαι τά σπλάγχνα Λόγε, βλέπουσα τήν άδικόν σου σφαγήν, έλεγεν η Πάναγνος εν κλαυθμώ.

Σός ειμι εγώ, σώσόν με, ότι τά δικαιώματά σου εξεζητήσα.

Όμμα τό γλυκύ, καί τά χείλη σου πώς μύσω Λόγε; πώς νεκροπρεπώς δέ κηδεύσω σε; φρίττων ανεβόα ο Ιωσήφ.

Εμέ υπέμειναν αμαρτωλοί τού απολέσαι με...
Υμνους Ιωσήφ, καί Νικόδημος επιταφίους, άδουσι Χριστώ νεκρωθέντι νύν, άδει δέ σύν τούτοις καί Σεραφίμ.

Πάσης συντελείας είδον πέρας, πλατεία η εντολή σου σφόδρα.
Δύνεις υπό γήν, Σώτερ Ήλιε δικαιοσύνης, όθεν η τεκούσα Σελήνη σε, ταίς λύπαις εκλείπει, σής θέας στερουμένη.

Ως ηγάπησα τόν νόμον σου, Κύριε!
Έφριξεν ορών, Σώτερ, Άδης σε τόν ζωοδότην, πλούτον τόν εκείνου σκυλεύοντα, καί τούς απ' αιώνας, νεκρούς εξανιστώντα.

Υπέρ τούς εχθρούς σου εσόφισάς με τήν εντολήν σου, ότι εις τόν αιώνα εμή εστι.

Ήλιος φαιδρόν, απαστράπτει μετά νύκτα Λόγε, καί σύ δ' αναστάς εξαστράψεως, μετά θάνατον φαιδρώς ως εκ παστού.

Υπέρ πάντας τούς διδάσκοντάς με συνήκα...
Γή σε πλαστουργέ, υπό κόλπους δεξαμένη τρόμω, συσχεθείσα Σώτερ τινάσσεται, αφυπνώσασα νεκρούς τώ τιναγμώ.

Υπέρ πρεσβυτέρους συνήκα, ότι τάς εντολάς σου εξεζήτησα.
Μύροις σε Χριστέ, ο Νικόδημος καί ο Ευσχήμων, νύν καινοπρεπώς περιστείλαντες.
Φρίξον, ανεβόων, πάσα η γή.

Εκ πάσης οδού πονηράς εκώλυσα τούς πόδας μου, όπως άν φυλάξω τούς λόγους σου.

Έδυσ Φωτουργέ, καί συνέδου σοι τό φώς ηλίου, τρόμω δέ η Κτίσις συνεχεται, πάντων σε κηρύττουσα Ποιητήν.

Από τών κριμάτων σου ουκ εξέκλινα, ότι σύ ενομοθέτησάς με.
Λίθος λαξευτός, τόν ακρόγωνον καλύπτει λίθον, άνθρωπος θνητός δ' ως θνητόν Θεόν, κρύπτει νύν τώ τάφω, φρίξον η γή !

Ως γλυκέα τώ λάρυγγί μου τά λόγια σου! υπέρ μέλι τώ στόματί μου.
Ίδε Μαθητήν, όν ηγάπησας καί σήν Μητέρα, Τέκνον, καί φθογγήν δός γλυκύτατον, έκραζε δακρύουσα η Αγνή.

Από τών εντολών σου συνήκα, διά τούτο εμίσησα πάσαν οδόν αδικίας.
Σύ ως ών ζωής, χορηγός Λόγε τούς Ιουδαίους, εν Σταυρώ ταθείς ουκ ενέκρωσας, αλλ' ανέστησας καί τούτων τούς νεκρούς.

Λύχνος τοίς ποσί μου ο νόμος σου, καί φώς ταίς τρίβοις μου.
Κάλλος Λόγε πρίν, ουδέ είδος εν τώ πάσχειν έσχες, αλλ' εξαναστάς υπερέλαμψας, καλλωπίσας τους βροτούς θείαις αυγαίς.

Ωμοσα καί έστησα τού φυλάξασθαι τά κρίματα τής δικαιοσύνης σου.
Έδυσ τή σαρκί, ο ανέσπερος εις γήν φωσφόρος, καί μή φέρων βλέπειν ο ήλιος, εσκοτίσθη μεσημβρίας εν ακμή.

Εταπεινώθην έως σφόδρα, Κύριε...
Ήλιος ομού, καί σελήνη σκοτισθέντες Σώτερ, δούλους ευνοούντας εικόνιζον, οι μελαίνας αμφιέννυνται στολάς.

Τά εκούσια τού στόματός μου ευδόκησον δή, Κύριε, καί τά κρίματά σου δίδαξόν με.

Οίδέ σε Θεόν, Εκατόνταρχος κάν ενεκρώθης, πώς σέ ούν Θεέ μου ψάύσω χερσί; φρίττω, ανεβόα ο Ιωσήφ.

Η ψυχή μου εν ταίς χερσί σου διαπαντός...
Υπνωσεν Αδάμ, αλλά θάνατον πλευράς εξαγει, σύ δε νύν υπνώσας Λόγε Θεού, βρούεις εκ πλευράς σου Κόσμω ζωήν.

Έθεντο αμαρτωλοί παγίδα μοι, καί εκ τών εντολών σου ουκ επλανήθην.
Υπνώσας μικρόν, καί εξώωσας τούς τεθνεώτας, καί εξαναστάς εξανέστησας, τούς υπνούντας εξ αιώνος Αγαθέ.

Εκκληρονόμησα τά μαρτύριά σου εις τόν αιώνα, ότι αγαλλίαμα τής καρδιάς μου

εισιν.

Ἦρθης ἀπό γῆς, ἀλλ' ἀνέβλυσας τῆς σωτηρίας, τόν οἶνον ζωήρρυτε ἀμπελε. Δοξάζω τό Πάθος καί τόν Σταυρόν.

Ἐκλίνα τήν καρδίαν μου, τοῦ ποιῆσαι τά δικαιώματά σου εἰς τόν αἰώνα δι' ἀντάμειψιν.

Πώς οἱ νοεροί, Ταγματάρχαι σε Σωτήρ ὀρώντες, γυμνόν ἠμαγμένον κατάκριτον, ἔφερον τήν τόλμαν τῶν σταυρωτῶν.,

Παρανόμους ἐμίσησα, τόν δέ νόμον σου ἠγάπησα.

Αραβιανόν, σκολιώτατον γένος Εβραίων, ἔγνωσ τήν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ, διὰ τί κατέκρινας τόν Χριστόν.

Βοηθός μου καί ἀντιλήπτωρ μου εἶ σύ...

Χλαίναν ἐμπαιγμού, τόν Κοσμήτορα πάντων ἐνδύεις, ὅς τόν ουρανόν κατεστέρωσε, καί τήν γῆν ἐκόσμησε θαυμαστώς.

Ἐκκλίνατε ἀπ' ἐμοῦ πονηρευόμενοι...

Ὡσπερ πελεκάν, τετρωμένος τήν πλευράν σου Λόγε, σούς θανέντας παίδας ἐζώσας, ἐπιστάξας ζωτικούς αυτοῖς κρουνοῦς.

Ἀντιλαβοῦ μου κατά τό λόγιόν σου, καί ζήσόν με, καί μή κατασχύνης με ἀπό τῆς προσδοκίας μου.

Ἥλιον τό πρίν, Ἰησοῦς τοῦς ἀλλοφύλους κόπτων, ἔστησεν, αὐτός δέ ἀπέκρυψας, καταβάλλων τόν τοῦ σκότους ἀρχηγόν.

Βοήθησόν μοι, καί σωθήσομαι...

Κόλπων πατρικῶν, ἀνεκφοίτητος μείνας οἰκτίρμον, καί βροτός γενέσθαι εὐδόκησας, καί εἰς Ἄδην καταβέβηκας Χριστέ.

Ἐξουδένωσας πάντας τοῦς ἀποστατούντας ἀπό τῶν δικαιωμάτων σου...

Ἦρθη σταυρωθεῖς, ὁ ἐν ὕδασι τήν γῆν κρεμάσας, καί ὡς ἄπνους ἐν αὐτῇ νῦν προσκλίνεται, ὁ μή φέρουσα ἐσεῖετο δεινώς.

Παραβαίνοντας ἐλογισάμην πάντας τοῦς ἀμαρτωλοῦς τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ἠγάπησα τά μαρτύριά σου.

Οἴμοι ὦ Υἱέ! ἡ Απεῖρανδρος θρηνεῖ καί λέγει, ὄν ὡς Βασιλέα γάρ ἠλπίζον, κατάκριτον νῦν βλέπω ἐν Σταυρῷ.

Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τάς σάρκας μου...

Ταῦτα Γαβριήλ, μοί ἀπήγγειλεν ὅτε κατέπτη, ὅς τήν βασιλείαν αἰώνιον, ἔφη τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐποίησα κρίμα καί δικαιοσύνην...

Φεύ! τοῦ Συμεῶν, ἐκτετέλεσται ἡ προφητεία, ἡ γάρ σὴ ρομφαία διέδραμε, τήν ἐμήν καρδίαν Ἐμμανουήλ.

Ἐκδεξαι τόν δούλόν σου εἰς ἀγαθόν...

Κάν τοῦς ἐκ νεκρῶν, ἐπαισχύνθητε ὦ Ἰουδαῖοι, οὐς ὁ ζωοδότης ἀνέστησεν, ὄν ὑμεῖς ἐκτείνετε φθονερώς

Οἱ οφθαλμοί μου ἐξέλιπον εἰς τό σωτήριόν σου...

Ἐφριξεν ἰδῶν, τό ἀόρατον φῶς σε Χριστέ μου, μνήματι κρυπτόμενον ἄπνουν τε, καί ἐσκότασεν ὁ ἥλιος τό φῶς.

Ποίησον μετὰ τοῦ δούλου σου κατά τό ἔλεός σου, καί τά δικαιώματά σου δίδαξόν με.

Ἐκλαίει πικρώς, ἡ πανάμωμος Μήτηρ σου Λόγε, ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἐώρακε, σέ τόν ἀφραστον καί ἀναρχον Θεόν.

Δούλός σου εἰμι ἐγώ, συνέτισόν με...

Νέκρωσιν τήν σῆν, ἡ πανάφθορος Χριστέ σου Μήτηρ, βλέπουσα πικρώς σοι ἐφθέγγετο. Μή βραδύνης ἡ ζωὴ ἐν τοῖς νεκροῖς.

Καιρός τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ, διεσκέδασαν τόν νόμον σου.

Ἄδης ὁ δεινός, συνετρόμαξεν ὅτε σε εἶδεν, Ἦλιε τῆς δόξης ἀθάνατε, καί ἐδίδου τοῦς δεσμίους ἐν σπουδῇ.

Διά τούτο ηγάπησα τάς εντολάς σου υπέρ χρυσίον καί τοπάζιον.
Μέγα καί, φρικτον, Σώτερ θέαμα νύν καθοράται ! ο ζωής γάρ θέλων παραίτιος,
θάνατον υπέστη, ζωώσαι θέλων πάντας.

Διά τούτο πρός πάσας τάς εντολάς σου κατωρθούμην, πάσαν οδόν άδικον
εμίσησα.

Νύττη τήν πλευράν, καί ηλούσαι Δέσποτα τάς χείρας, πληγήν εκ πλευράς σου
ιώμενος, καί τήν ακρασίαν, χειρών τών Προπατόρων.

Θαυμαστά τά μαρτύριά σου, διά τούτο εξηρεύνησεν αυτά η ψυχή μου.
Πρίν τόν τής Ραχήλ, υιόν έκλαυσεν άπας κατ' οίκον, νύν τόν τής Παρθένου εκόψατο,
Μαθητών χορεία σύν τή Μητρί.

Η δήλωσις τών λόγων σου φωτιεί, καί συνετιεί νηπίους.
Ράπισμα χειρών, Χριστού δέδωκαν εν σιαγόني, τού χειρί τόν άνθρωπον πλάσαντος, καί
τάς μύλας θλάσαντος τού θηρός.

Τό στόμα μου ήνοιξα, καί είλκυσα πνεύμα, ότι τάς εντολάς σου επεπόθουν.
Ύμνοις σου Χριστέ, νύν τήν Σταύρωσιν καί τήν Ταφήν τε, άπαντες πιστοί εκθειάζομεν,
οι θανάτου λυτρωθέντες σή ταφή.

Δόξα...

Αναρχε Θεέ, συναΐδιε Λόγε καί Πνεύμα, σκήπτρα τών Ανάκτων κραταίωσον, κατά
πολεμίων ως αγαθός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τέξασα ζωήν, Παναμώμητε αγνή Παρθένε, παύσον Εκκλησίας τά σκάνδαλα, καί
βράβευσον ειρήνην ως αγαθή.

Καί πάλιν παρά τών δύο Χορών τό πρώτον

Άξιόν εστι, μεγαλύνειν σέ τόν Ζωοδότην, τόν εν τώ Σταυρώ τάς χείρας εκτείναντα,
καί συντρίψαντα τό κράτος τού εχθρού.

Είτα Συναπτή μικρά, καί η

Εκφώνησις

Οτι άγιος εί ο Θεός ημών, ο επί θρόνου δόξης τών Χερουβίμ επαναπαυόμενος, καί σοί
τήν δόξαν αναπέμπομεν σύν τώ ανάρχω σου Πατρί, καί τώ παναγίω, καί αγαθώ, καί
ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ηχος γ'

Αι γενεαί πάσαι, ύμνον τή Ταφή σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.

Επίβλεπον επ' εμέ, καί ελέησόν με κατά τό κρίμα τών αγαπώντων τό όνομά σου.
Καθελών τού ξύλου, ο Αριμαθαίας, εν τάφω σε κηδεύει.

Τά διαβήματά μου κατεύθυνον κατά τό λόγιόν σου, καί μή κατακυριευσάτω μου
πάσα ανομία.

Μυροφόροι ήλθον, μύρα σοι Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρόνως.

Λύτρωσαί με από συκοφαντίας ανθρώπων, καί φυλάξω τάς εντολάς σου.

Δεύρο πάσα κτίσις, ύμνους εξοδίους, προσοίσωμεν τώ Κτίστη.

Τό πρόσωπόν σου επίφανον επί τόν δούλόν σου, καί δίδαξόν με τά δικαιώματά
σου.

Ως νεκρόν τόν ζώντα, σύν Μυροφόροις πάντες, μυρίσωμεν εμφρόνως.

Διεξόδους υδάτων κατέδυσαν οι οφθαλμοί μου, επεί ουκ εφύλαξα τόν νόμον
σου.

Ιωσήφ τρισμάκαρ, κήδευσον τό σώμα, Χριστού τού ζωοδότου.

Δίκαιος εί, Κύριε, καί ευθείαι αι κρίσεις σου.

Ούς έθρεψε τό μάννα, εκίνησαν τήν πτέρναν, κατά τού Ευεργέτου.

Ενετειλω δικαιοσύνην τά μαρτύριά σου, καί αλήθειαν σφόδρα.

Οὐς ἐθρεψε τό μάννα, φέρουσι τῷ Σωτήρι, χολήν ἅμα καί ὄξος.
Εξέτηξέ με ο ζήλός σου, ὅτι ἐπελάθοντο τῶν λόγων σου οἱ ἐχθροί μου.
Ὡ τῆς παραφροσύνης, καί τῆς Χριστοκτονίας, τῆς τῶν προφητοκτόνων!
Πεπυρωμένον τό λόγιόν σου σφόδρα, καί ὁ δούλος σου ἠγάπησεν αὐτό.
Ὡς ἀφρων υπηρέτης, προδέδωκεν ὁ μύστης, τήν ἀβυσσον σοφίας.
Νεώτερος ἐγώ εἰμι, καί ἐξουδενωμένος, τά δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμην.
Τόν ρύστην ὁ πωλήσας, αἰχμάλωτος κατέστη, ὁ δόλιος Ἰούδας.
Ἡ δικαιοσύνη σου, δικαιοσύνη εἰς τόν αἰῶνα, καί ὁ νόμος σου ἀλήθεια.
Κατά τόν Σολομώντα, βόθρος βαθύς τό στόμα, Ἐβραίων παρανόμων.
Θλίψεις καί ἀνάγκαι εὐροσάν με, αἱ ἐντολαί σου μελέτη μου.
Ἐβραίων παρανόμων, ἐν σκολιαῖς πορείαις, τρίβολοι καί παγίδες.
Δικαιοσύνη τά μαρτύριά σου εἰς τόν αἰῶνα, συνέτισόν με, καί ζήσομαι.
Ἰωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκροπρεπῶς τόν Κτίστην.
Ἐκέκραξα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου, ἐπάκουσόν μου, Κύριε, τά δικαιώματά σου ἐκζητήσω.
Ζωοδότα Σώτερ, δόξα σου τῷ κράτει, τόν Ἄδην καθελόντι.
Ἐκέκραξά σοι, σῶσόν με, καί φυλάξω τά μαρτύριά σου.
Υπτίον ὠρώσα, ἡ Πάναγνος σε Λόγε, μητροπρεπῶς ἐθρήνει.
Προέφθασα ἐν αωρία καί ἐκέκραξα, εἰς τοὺς λόγους σου ἐπήλπισα.
Ὡ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πού ἔδου σου τό κάλλος;
Προέφθασαν οἱ ὀφθαλμοί μου πρὸς ὄρθρον, τοῦ μελετᾶν τά λόγιά σου.
Θρήνον συνεκίνει, ἡ πάναγνος σου Μήτηρ, σοῦ Λόγε νεκρωθέντος.
Τῆς φωνῆς μου ἀκουσον, Κύριε, κατά τό ἐλεός σου, κατά τό κρίμά σου ζήσόν με.
Γύναια σὺν μύροις, ἤκουσι μυρίσαι, Χριστόν τό θεῖον μύρον.
Προσῆγγισαν οἱ καταδιώκοντές με ἀνομία, ἀπὸ δέ τοῦ νόμου σου ἐμακρύνθησαν.
Θάνατον θανάτῳ, σὺ θανατοῖς Θεέ μου, θεῖα σου δυναστεία.
Ἐγγύς εἶ σύ, Κύριε, καί πάσαι αἱ ὁδοί σου ἀλήθεια.
Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται, σοφία σὴ Θεέ μου.
Καταρχας ἔγνωσαν ἐκ τῶν μαρτυρίων σου, ὅτι εἰς τόν αἰῶνα ἐθεμελίωσας αὐτά.
Πρὸς τόν πυθμένα Ἄδου, κατήχθη ὁ προδότης, διαφθοράς εἰς φρέαρ.
Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου καί ἐξελοῦ με, ὅτι τοῦ νόμου σου οὐκ ἐπελαθόμην.
Τρίβολοι καί παγίδες, ὁδοί τοῦ τρισαθλίου, παράφρονος Ἰούδα.
Κρίνον τὴν κρίσιν μου καί λύτρωσαί με, διὰ τόν λόγον σου ζήσόν με.
Συναπολούνται πάντες, οἱ σταυρωταί σου Λόγε, Ἰεῖ Θεοῦ παντάναξ.
Μακράν ἀπὸ ἀμαρτωλῶν σωτηρία, ὅτι τά δικαιώματά σου οὐκ ἐξεζήτησαν.
Διαφθοράς εἰς φρέαρ, συναπολούνται πάντες, οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.
Οἱ οἰκτιρμοί σου πολλοί, Κύριε, κατά τό κρίμά σου ζήσόν με.
Ἰεῖ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου πλαστουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω;
Πολλοί οἱ ἐκδιώκοντές με καί θλίβοντές με, ἐκ τῶν μαρτυρίων σου οὐκ ἐξέκλινα.
Ἡ δάμαλις τόν μόσχον, ἐν Ξύλῳ κρεμασθέντα, ἠλάλαζεν ὠρώσα.
Εἶδον ἀσυνετοῦντας καί ἐξετηκόμην, ὅτι τά λόγια σου οὐκ ἐφυλάξαντο.
Σῶμα τό ζωηφόρον, ὁ Ἰωσήφ κηδεύει, μετὰ τοῦ Νικοδήμου.
Ἴδε, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα, Κύριε, ἐν τῷ ἐλέει σου ζήσόν με.
Ἀνέκραζεν ἡ Κόρη, θερμῶς δακρυρροοῦσα, τά σπλάγχνα κεντουμένη.
Ἀρχὴ τῶν λόγων σου ἀλήθεια, καί εἰς τόν αἰῶνα πάντα τά κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου.
Ὡ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν καλύπτῃ;
Ἄρχοντες κατεδίωξαν με δωρεάν, καί ἀπὸ τῶν λόγων σου ἐδειλίασεν ἡ καρδία μου.

Τόν Αδάμ καί Εύαν, ελευθερώσαι Μήτηρ, μή θρήνει, ταύτα πάσχω.
Αγαλλιάσομαι εγώ επί τά λόγια σου, ως ο ευρίσκων σκύλα πολλά.
Δοξάζω σου Υιέ μου, τήν άκραν ευσπλαχνίαν, ής χάριν ταύτα πάσχεις.
Αδικίαν εμίσησα καί εβδολευξάμην, τόν δέ νόμον σου ηγάπησα.
Όξος εποτίσθης, καί χολήν οικτίρμον, τήν πάλαι λύων γεύσιν.
Επτάκις τής ημέρας ήνεσά σε, επί τά κρίματα τής δικαιοσύνης σου.
ΙΚρίω προσεπάγης, ο πάλαι τόν λαόν σου, στύλω νεφέλης σκέπων.
Ειρήνη πολλή τοίς αγαπώσι τόν νόμον σου, καί ουκ έστιν αυτοίς σκάνδαλον.
Αι Μυροφόροι Σώτερ, τώ τάφω προσελθούσαι, προσέφερόν σοι μύρα.
Προσεδόκων τό σωτήριόν σου, Κύριε, καί τάς εντολάς σου ηγάπησα.
Ανάστηθι οικτίρμον, ημάς εκ τών βαράθρων, εξανιστών τού Άδου.
Εφύλαξεν η ψυχή μου τά μαρτύριά σου, καί ηγάπησεν αυτά σφόδρα.
Ανάστα Ζωοδότα, η σέ τεκούσα Μήτηρ, δακρυρροούσα λέγει.
Εφύλαξα τάς εντολάς σου καί τά μαρτύριά σου, ότι πάσαι αι οδοί μου εναντίον σου, Κύριε.
Σπεύσον εξαναστήναι, τήν λύπην λύων Λόγε, τής σέ αγνώς Τεκούσης.
Εγγισάτω η δέησίς μου ενώπιόν σου, Κύριε, κατά τό λόγιόν σου συνέτισόν με.
Ουράνιοι Δυνάμεις, εξέστησαν τώ φόβω, νεκρόν σε καθορώσαι.
Εισέλθοι τό αξίωμά μου ενώπιόν σου, Κύριε, κατά τό λόγιόν σου ρύσαί με.
Τοίς πόθω τε καί φόβω, τά πάθη σου τιμώσι, δίδου πταισμάτων λύσιν.
Εξερεύξαιντο τά χείλη μου ύμνον, όταν διδάξης με τά δικαιώματά σου.
Ω φρικτόν καί ξένον, θέαμα Θεού Λόγε! πώς γή σε συγκαλύπτει;
Φθέγγεται η γλώσσά μου τά λόγια σου, ότι πάσαι αι εντολαί σου δικαιοσύνη.
Φέρων πάλαι φεύγει, Σώτερ Ιωσήφ σε, καί νύν σε άλλος θάπτει.
Γενέσθω η χείρ σου τού σώσαι με, ότι τάς εντολάς σου ηρετισάμην.
Κλαίει καί θρηνεί σε, η πάναγνός σου Μήτηρ, Σωτήρ μου νεκρωθέντα.
Επεπόθησα τό σωτήριόν σου, Κύριε, καί ο νόμος σου μελέτη μού εστι.
Φρίττουσιν οι νόες, τήν ξένην καί φρικτήν σου, Ταφήν τού πάντων Κτίστου.
Ζήσεται η ψυχή μου, καί αινέσει σε, καί τά κρίματά σου βοηθήσει μοι.
Έρραναν τόν τάφον, αι Μυροφόροι μύρα, λίαν πρωϊ ελθούσαι.
Επλανήθην ως πρόβατον απολωλός, ζήτησον τόν δούλόν σου, ότι τάς εντολάς σου ουκ επελαθόμην.
Ειρήνην Εκκλησία, λαώ σου σωτηριάν, δώρησαι σή Εγέρσει.

Δόξα...

Ω Τριάς Θεέ μου, Πατήρ Υιός καί Πνεύμα, ελέησον τόν Κόσμον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ιδείν τήν τού Υιού σου, Ανάστασιν Παρθένε, αξίωσον σούς δούλους.

Ευλογητάρια

Ήχος πλ. α'

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Τών Αγγέλων ο δήμος, κατεπλάγη ορών σε, εν νεκροίς λογισθέντα, τού θανάτου δέ Σωτήρ, τήν ισχύν καθελόντα, καί σύν εαυτώ τόν Αδάμ εγείραντα, καί εξ Άδου πάντας ελευθερώσαντα.

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Τί τά μύρα, συμπαθώς τοίς δάκρυσιν, ώ Μαθήτριάι κιρνάτε; ο αστράπτων εν τώ τάφω Άγγελος, προσεφθέγγετο ταίς Μυροφόροις. Ίδετε υμείς τόν τάφον καί ήσθητε, ο Σωτήρ γάρ εξανέστη τού μνήματος.

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Λίαν πρωϊ, Μυροφόροι έδραμον, πρός τό μνήμά σου θρηνολογούσαι, αλλ' επέστη, πρός αυτάς ο Άγγελος, καί είπε, θρήνου ο καιρός πέπαυται, μή κλαίετε, τήν Ανάστασιν δέ Απόστόλοις είπατε.

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.
Μυροφόροι γυναίκες; μετά μύρων ελθούσαι, πρὸς τό μνήμά σου Σώτερ ενηχούντο,
Αγγέλου τρανώς, πρὸς αὐτάς φθεγγομένου. Τί μετά νεκρῶν, τόν ζώντα λογίζεσθε; ὡς
Θεός γάρ εξανέστη τοῦ μνήματος.

Δόξα... Τριαδικόν

Προσκυνούμεν Πατέρα, καί τόν τούτου Υἱόν τε, καί τό ἅγιον Πνεῦμα, τήν ἁγίαν
Τριάδα, ἐν μιᾷ τῆ οὐσία, σὺν τοῖς Σεραφίμ, κράζοντες τό Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ Κύριε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ζωοδότην τεκούσα, ἐλυτρώσω Παρθένε, τόν Αδάμ αμαρτίας, χαρμονήν δέ τῆ Εὐά,
ἀντί λύπης παρέσχες, ρεύσαντα ζωῆς, ἴθυνε πρὸς ταύτην δέ, ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθεῖς
Θεός καί ἄνθρωπος.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα Δόξα σοι ὁ Θεός (ἐκ γ')

Συναπτή μικρά, καί η

Ἐκφώνησις

Σύ γάρ εἰ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, καί σοί τήν δόξαν
ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καί τῷ παναγίῳ καί ἀγαθῷ, καί ζωοποιῷ σου
Πνεύματι, νύν, καί ἀεὶ, καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Καθίσματα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Σινδόνι καθαρὰ καί ἀρώμασι θείοις, τό Σῶμα τό σεπτόν, ἐξαι τήσας Πιλᾶτω, μυρίζει
καί τίθησιν, Ἰωσήφ καινῷ μνήματι, ὅθεν ὄρθρῳ, αἱ μυροφόροι γυναίκες, ἀνεβόησαν.
Δείξον ἡμῖν ὡς προεῖπας, Χριστέ τήν Ἀνάστασιν.

Δόξα...

Δείξον ἡμῖν ὡς προεῖπας, Χριστέ τήν Ἀνάστασιν.

Καί νύν...

Ἐξέστησαν χοροί, τῶν Ἀγγέλων ὀρώντες, τόν ἐν τοῖς τοῦ Πατρὸς, καθεζόμενον
κόλποις, πῶς τάφῳ κατατίθεται, ὡς νεκρὸς ὁ ἀθάνατος, ὃν τά τάγματα, τά τῶν
Ἀγγέλων κυκλοῦσι, καί δοξάζουσι, σὺν τοῖς νεκροῖς ἐν τῷ Ἄδῃ, ὡς Κτίστην καί Κύριον.

Μετά ταῦτα γίνεται ἀνάγνωσις εἰς τό κατά Ματθαῖον Ευαγγέλιον. Τῆ
ἐπαύριον, ἣτις ἐστὶ μετά τήν Παρασκευήν... Εἶτα τόν Ν', καί τόν ἐπόμενον Κανόνα,
ψάλλοντες τοὺς Εἰρμούς ἀνά β', καί τὰ Τροπάρια εἰς δ', καί αὐθις ἔσχατον Καταβασίας
τοὺς αὐτοὺς Εἰρμούς.

Ἔστι δέ οὗτος ὁ Κανὼν, ἡ μέν α', γ', δ' καί ε' Ὡδή, ποίημα Μάρκου Μοναχοῦ
ἐπισκόπου Υδροῦντος. ἡ δέ ς', ζ', η' καί θ' Ὡδή, Κοσμά τοῦ Ἀγιοπολίτου. οἱ δέ Εἰρμοὶ εἰσι
ποίημα γυναικὸς τινος Κασσίας. Ὁλος δέ ὁ Κανὼν φέρει ἀκροστιχίδα, ἀνευ τῶν
Εἰρμῶν.

Καί σήμερον δέ Σάββατον μέλπω μέγα.

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β' Ὁ Εἰρμός

Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, ὑπὸ γῆς ἐκρυσαν, τῶν
σεσωσμένων οἱ Παῖδες, ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ Νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν. Ἐνδόξως γάρ
δεδόξασται.

Κύριε Θεέ μου, ἐξόδιον ὕμνον, καί ἐπιτάφιον, ὠδὴν σοὶ ἄσομαι, τῷ τῆ ταφῆ σου ζωῆς
μοι, τὰς εἰσόδους διανοίξαντι, καί θανάτῳ θάνατον, καί Ἄδην θανατώσαντι.

Άνω σε ενθρόνω, καί κάτω εν τάφω, τά υπερκόσμια, καί υποχθόνια, κατανοούντα
Σωτήρ μου, εδονείτο τή νεκρώσει σου, υπέρ νούν ωράθης γάρ, νεκρός
ζωαρχικώτατος.

Ίνα σου τής δόξης, τά πάντα πληρώσης, καταπεφοίτηκας, εν κατωτάτοις τής γής,
από γάρ σου ουκ εκρύβη, η υπόστασίς μου η εν Αδάμ, καί ταφείς φθαρέντα με, και
νοποιείς, Φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Κύματι θαλάσσης, τον κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, υπό γής έκρουσαν, τών
σεσωσμένων οι Παῖδες, αλλ' ημεῖς ως αι Νεάνιδες, τώ Κυρίω άσωμεν. Ενδόξως γάρ
δεδοξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η Κτίσις κατιδούσα, εν τώ
Κρανίω κρεμάμενον, θάμβει πολλώ συνείχετο. Ουκ έστιν άγιος πλήν σου Κύριε,
κραυγάζουσα.

Σύμβολα τής ταφής σου, παρέδειξας τάς Οράσεις πληθύνας, νύν δέ τά κρύφιά σου,
θεανδρικός διετράνωσας, καί τοίς εν Άδη Δέσποτα, ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε,
κραυγάζουσιν.

Ήπλωσας τάς παλάμας, καί ήνωσας τά τό πρίν διεστώτα, καταστολή δέ Σώτερ, τή εν
σινδόνι καί μνήματι, πεπεδημένους έλυσας. Ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε,
κραυγάζοντας.

Μνήματι καί σφραγίσιν, αχώρητε συνεσχέθης βουλήσει, καί γάρ τήν δύναμίν σου, ταίς
ενεργείαις εγνώρισας, θεουργικός τοίς μέλπουσιν, ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε
φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η Κτίσις κατιδούσα, εν τώ
Κρανίω κρεμάμενον, θάμβει πολλώ συνείχετο. Ουκ έστιν άγιος πλήν σου Κύριε,
κραυγάζουσα.

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ, στρατιώται τηρούντες, νεκροί τή αστραπή, τού οφθέντος
Αγγέλου, εγένοντο κηρύττοντος, Γυραιζί τήν Ανάστασιν. Σέ δοξάζομεν, τόν τής
φθοράς καθαιρέτην, σοί προσπίπτομεν, τώ αναστάντι εκ τάφου, καί μόνω Θεώ ημών.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Τήν εν Σταυρώ σου θείαν κένωσιν, Προορών Αββακούμ εξεστηκώς εβόα. Σύ δυναστών
διέκοψας κράτος Αγαθέ, ομιλών τοίς εν Άδη, ως παντοδύναμος.

Εβδόμην σήμερον ηγίασας, ήν ευλόγησας πρίν, καταπαύσει τών έργων, παράγεις γάρ
τά σύμπαντα, καί καινοποιείς, σαββατίζων Σωτήρ μου, καί ανακτώμενος.

Ρωμαλιότητι τού κρείττονος, εκνικήσαντός σου, τής σαρκός η ψυχή σου, δι' ή ρηται
σπαράττουσα, άμφω γάρ δεσμούς, τού θανάτου καί Άδου, Λόγε τώ κράτει σου.

Ο Άδης Λόγε συναντήσας σοι, επικράνθη, βροτόν ορών τεθεωμένον, κατάστικτον τοίς
μώλωπι, καί πανσθενουργόν, τώ φρικτώ τής μορφής δέ, διαπεφώνηκεν.

Καταβασία

Τήν εν Σταυρώ σου θείαν κένωσιν, Προορών Αββακούμ εξεστηκώς εβόα. Σύ δυναστών διέκοπας κράτος Αγαθέ, ομιλών τοίς εν Άδη, ως παντοδύναμος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Θεοφανείας σου Χριστέ, τής πρός ημάς συμπαθώς γενομένης, Ησαΐας φώς ιδών ανέσπερον, εκ νυκτός ορθρίσας εκραύγαζεν. Αναστήσονται οι νεκροί, καί εγερθήσονται οι εν τοίς μνημείοις, καί πάντες οι εν τή γή αγαλλιάσονται.

Νεοποιείς τούς γηγενείς, ο πλαστουργός χοϊκός χρηματίσας, καί σινδών καί τάφος υπεμφαίνουσι, τό συνόν σοι Λόγε μυστήριον, ο ευσχήμων γάρ βουλευτής, τήν τού σέ φύσαντος βουλήν σχηματίζει, εν σοί μεγαλοπρεπώς καινοποιούντός με.

Διά θανάτου τό θνητόν, διά ταφής τό φθαρτόν μεταβάλλεις, αφθαρτίζεις γάρ θεοπρεπέστατα, απαθανατίζων τό πρόσλημμα, η γάρ σάρξ σου διαφθοράν ουκ είδε Δέσποτα, ουδέ η ψυχή σου εις Άδου, ξενοπρεπώς εγκαταλέλειπται.

Εξ αλοχεύτου προελθών, καί λογχευθείς τήν πλευράν Πλαστουργέ μου, εξ αυτής ειργάσω τήν ανάπλαοιν, τήν τής Εύας Αδάμ γενόμενος, αφυπνώσας υπερφυώς, ύπνον φυσίζων, καί ζωήν εγείρας εξ ύπνου, καί τής φθοράς ως παντοδύναμος.

Καταβασία

Θεοφανείας σου Χριστέ, τής πρός ημάς συμπαθώς γενομένης, Ησαΐας φώς ιδών ανέσπερον, εκ νυκτός ορθρίσας εκραύγαζεν. Αναστήσονται οι νεκροί, καί εγερθήσονται οι εν τοίς μνημείοις, καί πάντες οι εν τή γή αγαλλιάσονται.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Συνεσχέθη, αλλ' ου κατεσχέθη, στερνοις κητώοις Ιωνάς, σου γάρ τόν τύπον φέρων, τού παθόντος καί ταφή δοθέντος, ως εκ θαλάμου, τού θηρός ανέθορε, προσεφώνει δέ τή κουστωδία. Οι φυλασσόμενοι μάτια καί ψευδή, έλεον αυτοίς εγκατελίπετε.

Ανηρέθης, αλλ' ου διηρέθης, Λόγε ής μετέσχεσ σαρκός, ει γάρ καί λέλυταί σου, ο ναός εν τώ καιρώ τού πάθους, αλλά και ούτω μία ήν υπόστασις, τής θεότητος καί τής σαρκός σου, εν αμφοτέροις γάρ, εις υπάρχεις Υιός, Λόγος τού Θεού, Θεός καί άνθρωπος.

Βροτοκτόνον, αλλ' ου θεοκτόνον, έφου τό πταίσμα τού Αδάμ, ει γάρ καί πέπονθέ σου, τής σαρκός η χοϊκή ουσία, αλλ' η θεότης απαθής διέμεινε, τό φθαρτόν δέ σου πρός αφθαρσίαν μετεστοιχείωσας, καί αφθάρτου ζωής, έδειξας πηγήν εξ αναστάσεως.

Βασιλεύει, αλλ' ουκ αιωνίζει, Άδης τού γένους τών βροτών, σύ γάρ τεθείς εν τάφω, Κραταιε ζωαρχική παλάμη, τά τού θανάτου, κλείθρα διεσπάραξας, καί εκήρυξας τοίς απ' αιώνος εκεί καθεύδουσι λύτρωσιν απευδή, Σώτερ γεγονώς νεκρών πρωτότοκος.

Καταβασία

Συνεσχέθη, αλλ' ου κατεσχέθη, στερνοις κητώοις Ιωνάς, σου γάρ τόν τύπον φέρων, τού παθόντος καί ταφή δοθέντος, ως εκ θαλάμου, τού θηρός ανέθορε, προσεφώνει δέ τή κουστωδία. Οι φυλασσόμενοι μάτια καί ψευδή, έλεον αυτοίς εγκατελίπετε.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τήν άβυσσον ο κλείσας, νεκρός οράται, καί σύμρνη καί σινδόνι ενειλημμένος, εν μνημείω κατατίθεται, ως θνητός ο αθάνατος. Γυναίκες δέ αυτόν ήλθον μυρίσαι, κλαίουσαι πικρώς καί εκβοώσαι. Τούτο Σάββατόν εστι τό υπερευλογημένον, εν ώ, Χριστός αφυπνώσας, αναστήσεται τριήμερος.

Ο Οίκος

Ο συνέχων τά πάντα επί σταυρού ανυψώθη, καί θρηνεί πάσα η Κτίσις, τούτον βλέπουσα κρεμάμενον γυμνόν επί τού ξύλου, ο ήλιος τας ακτίνας απέκρυψε, καί τό φέγγος οι αστέρες απεβάλλοντο, η γή δέ σύν πολλώ τώ φόβω συνεκλονείτο, η θάλασσα έφυγε, καί αι πέτραι διερρήγνυντο, μνημεία δέ πολλά ηνεώχθησαν, καί σώματα ηγέρθησαν αγίων Ανδρών. Άδης κάτω στενάζει, καί Ιουδαίοι σκέπτονται συκοφαντήσαι Χριστού τήν Ανάστασιν, τά δέ Γύναια κράζουσι. Τούτο Σάββατόν εστι τό υπερευλογημένον, εν ώ Χριστός αφυπνώσας, αναστήσεται τριήμερος.

Συναξάριον

Τώ αγίω καί μεγάλω Σαββάτω, τήν θεόσωμον Ταφήν, καί τήν εις Άδου Κάθοδον τού Κυρίου καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού εορτάζομεν δι' ών τής φθοράς τό ημέτερον γένος ανακληθέν, προς αιωνίαν ζωήν μεταβέβηκε.

Στίχοι

- Μάτην φυλάττεις τόν τάφον, κουστωδιά.
- Ου γάρ καθέξει τύμβος αυτοζωϊαν.

Τή ανεκφράστω σου συγκαταβάσει, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Άφραστον θαύμα! Ο εν καμίνω ρυσάμενος, τούς Οσίους Παίδας εκ φλογός, εν τάφω νεκρός, άπνους κατατίθεται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Τετρωται Άδης, εν τή καρδιά δεξάμενος τόν τρωθέντα λόγχη τήν πλευράν, καί σθένει πυρί θείω δαπανώμενος, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Όλβιος τάφος! εν εαυτώ γάρ δεξάμενος, ως υπνούντα τόν Δημιουργόν, ζωής θησαυρός, θείος αναδέδεικται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Νόμω θανόντων, τήν εν τώ τάφω κατάθεσιν, η τών όλων δέχεται ζωή, καί τούτον πηγήν, δείκνυσιν εγέρσεως, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Μία υπήρχεν, η εν τώ Άδη αχώριστος, καί εν τάφω, καί εν τή Εδέμ, θεότης Χριστού, σύν Πατρί καί Πνεύματι, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

Άφραστον θαύμα! Ο εν καμίνω ρυσάμενος, τούς Οσίους Παίδας εκ φλογός, εν τάφω νεκρός, άπνους κατατίθεται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Έκστηθι φρίττων ουρανό, καί σαλευθήτωσαν τά θεμέλια τής γής, ιδού γάρ εν νεκροίς λογίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί τάφω σμικρώ ξενοδοχείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Λέλυται άχραντος ναός, τήν πεπτωκυϊαν δέ συνανίστησι σκηνήν. Αδάμ γάρ τώ προτέρω δεύτερος, ο εν υψίστοις οικών, κατήλθεν μέχρις Άδου ταμείων, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πέπαιται τόλμα Μαθητών, Αριμαθαίας δέ αριστεύει Ιωσήφ, νεκρόν γάρ καί γυμνόν Θεώμενος, τόν επί πάντων Θεόν, αιτείται, καί κηδεύει κραυγάζων, οι Παῖδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αἰώνας.

Ὡ τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν! ὦ αγαθότητος! ὦ αφράστου ανοχής! ἐκὼν γάρ ὑπό γῆς σφραγίζεται, ο ἐν υψίστοις οἰκῶν, καί πλάνος Θεός συκοφαντεῖται, ὄν Παῖδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αἰώνας.

**Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Καταβασία**

Ἐκστηθι φρίττων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν τά θεμέλια τῆς γῆς, ἰδοῦ γάρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ο ἐν υψίστοις οἰκῶν, καί τάφω σμικρῷ ξενοδοχεῖται, ὄν Παῖδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αἰώνας.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

Μή ἐποδύρου μου Μήτηρ, καθορώσα ἐν τάφω, ὄν ἐν γαστρί ἄνευ σποράς, συνέλαβες Υἱόν, ἀναστήσομαι γάρ καί δοξασθήσομαι, καί ὑψώσω ἐν δόξῃ, ἀπαύστως ὡς Θεός, τούς ἐν πίστει καί πόθῳ σε μεγαλύνοντας.

Επί τῷ ξένῳ σου τόκῳ, τὰς οδύνας φυγούσα, υπερφυῶς ἐμακαρίσθην, ἀναρχε Υἱέ, νῦν δέ σε Θεέ μου, ἄπνουν ορώσα νεκρόν, τῆ ρομφαία τῆς λύπης, σπαράττομαι δεινῶς, ἀλλ' ἀνάστηθι, ὅπως μεγαλυθῆσμαι.

Γῆ με καλύπτει ἐκόντα, ἀλλα φρίττουσιν Ἄδου, οι πυλωροί, ἠμφιεσμένοι, βλέποντες στολήν, ἠμαγμένην Μήτηρ, τῆς ἐκδικήσεως, τούς ἐχθρούς ἐν Σταυρῷ γάρ, πατάξας ὡς Θεός, ἀναστήσομαι αὐθις καί μεγαλύνω σε.

Ἀγαλλιάσθω ἡ Κτίσις, εὐφραινέσθωσαν πάντες οι γηγενεῖς, ο γάρ ἐχθρός ἐσκύλευται Ἄδης, μετὰ μύρων Γυναῖκες προσυπαντάτωσαν, τόν Ἀδάμ σὺν τῇ Εὐά, λυτρούμαι παγγενή, καί τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξαναστήσομαι.

Καταβασία

Μή ἐποδύρου μου Μήτηρ, καθορώσα ἐν τάφω, ὄν ἐν γαστρί ἄνευ σποράς, συνέλαβες Υἱόν, ἀναστήσομαι γάρ καί δοξασθήσομαι, καί ὑψώσω ἐν δόξῃ, ἀπαύστως ὡς Θεός, τούς ἐν πίστει καί πόθῳ σε μεγαλύνοντας.

**Ἐξαποστειλᾶριον
Ἦχος β'**

Ἅγιος Κύριος ο Θεός ἡμῶν.

Τούτο λέγεται ἐκ γ' ἴκονον, καί οὐδέν ἄλλο.

**Εἰς τούς Αἶνους
Ἰδιόμελα Ἦχος β'**

Σήμερον συνέχει τάφος, τόν συνέχοντα παλάμη τήν Κτίσιν, καλύπτει λίθος, τόν καλύψαντα ἀρετή τούς ουρανοῦς, ὑπνοί ἡ ζωή, καί Ἄδης τρέμει, καί Ἀδάμ τῶν δεσμῶν ἀπολύεται. Δόξα τῇ σῇ οἰκονομία, δι' ἣς τελέσας πάντα σαββατισμόν αἰώνιον, ἐδωρήσω ἡμῖν, τήν παναγίαν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν.

Τί τό ορώμενον θέαμα; τίς ἡ παρούσα κατάπαυσις; Ὁ Βασιλεύς τῶν αἰώνων, τήν διά πάθους τελέσας οἰκονομίαν, ἐν τάφῳ σαββατίζει, καινόν ἡμῖν παρέχων σαββατισμόν. Αὐτῷ βοήσωμεν. Ἀνάστα ο Θεός κρίνων τήν γῆν, ὅτι σύ βασιλεύεις ἐἰς τούς αἰώνας, ο ἀμέτρητον ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Δεύτε ίδωμεν τήν ζωήν ημών, εν τάφω κειμένην, ίνα τούς εν τάφοις κειμένους ζωοποιήση, δεύτε σήμερον, τόν εξ Ιούδα υπνούντα Θεώμενοι, προφητικώς αυτώ εκβοήσωμεν. Αναπεσών κεκοίμησαι ως λέων, τίς εγερεί σε Βασιλεύ; αλλ' ανάστηθι αυτεξουσίως, ο δούς εαυτόν υπέρ ημών εκουσίως. Κύριε δόξα σοι.

Ήχος πλ. β'

Ητήσατο Ιωσήφ, τό σώμα τού Ιησού, καί απέθετο εν τώ καινώ αυτού μνημείω, έδει γάρ αυτόν εκ τάφου, ως εκ παστάδος προελθείν. Ο συντρίψας κράτος θανάτου, καί ανοίξας πύλας Παραδείσου ανθρωποις, δόξα σοι.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τήν σήμερον μυστικώς, ο μέγας Μωϋσής προδιετυπούτο λέγων. Καί ευλόγησεν ο Θεός, τήν ημέραν τήν εβδόμην, τούτο γάρ εστι τό ευλογημένον Σάββατον, αύτη εστίν η τής καταπαύσεως ημέρα, εν ή κατέπαυσεν από πάντων τών έργων αυτού, ο Μονογενής Υιός τού Θεού, διά τής κατά τόν θάνατον οικονομίας, τή σαρκί σαββατίσας, καί εις ό ήν, πάλιν επανελθών, διά τής Αναστάσεως, εδωρήσατο ημίν ζωήν τήν αιώνιον, ως μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Καί νύν...

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχημαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα εξωποινήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη

Ο δέ Ιερεύς αλλάσσει όλην τήν ιερατικήν στολήν, καί ψαλλομένου τού Τρισαγίου (Ήχος πλ. β'), εισοδεύει μετά τού αγίου Ευαγγελίου.

Μετά δέ τήν συμπλήρωσιν τούτου, λέγει.

Πρόσχωμεν. Ειρήνη πάσι. Σοφία.

Τροπάριον

Ο ευσχήμων Ιωσήφ, από τού ξύλου καθελών τό άχραντόν σου Σώμα, σινδόνη καθαρά ειλήσας καί αρώμασιν, εν μνήματι καινώ κηδεύσας απέθετο.

Τροπάριον τής Προφητείας

Ήχος β'

Ο συνεχών τά πέρατα, τάφω συσχεθίηαι κατεδέξω Χριστέ, ίνα τής τού Άδου καταπτώσεως, λυτρώσης τό ανθρωπίνον, καί αθανατίσας, ζωώσης ημάς, ως Θεός αθάνατος.

Προκείμενον Ήχος δ'

Ανάστα, Κύριε, βοήθησον ημίν.

Στίχ. Ο Θεός, εν τοίς ωσίν ημών ηκούσαμεν.

Προφητείας Ιεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. ΛΖ', 1-14)

Εγένετο επ' εμέ χείρ Κυρίου, καί εξήγαγέ με εν πνεύματι Κυρίου, καί έθηκέ με εν μέσω τού πεδίου, καί τούτο ήν μεστόν οστέων ανθρωπίνων, καί περιήγαγέ με επ' αυτά, κύκλωθεν κύκλω, καί ιδού πολλά σφόδρα, επί προσώπου τού πεδίου, καί ιδού ξηρά σφόδρα. Καί είπε πρός με. Υιέ ανθρωπου, εί ζήσεται τά οστέα ταύτα; καί είπα. Κύριε, Κύριε, σύ επίστασαι ταύτα. Καί είπε πρός με. Προφήτευσον επί τά οστά ταύτα, καί ερείς αυτοίς. Τά οστά τά ξηρά, ακούσατε λόγον Κυρίου, τάδε λέγει Κύριος τοίς οστέοις τούτοις. Ιδού εγώ φέρω εις υμάς πνεύμα ζωής, καί δώσω εις υμάς νεύρα, καί ανάξω εις υμάς σάρκας, καί εκτενώ εφ' υμάς δέρμα, καί δώσω πνεύμά μου εις υμάς, καί

ζήσεσθε, καί γνώσεσθε, ὅτι ἐγώ εἰμι Κύριος. Καί προεφήτευσά, καθὼς ἐνετείλατό μοι Κύριος. Καί ἐγένετο φωνή ἐν τῷ ἐμέ προφητεύσαι, καί ἰδοὺ σεισμός, καί προσήγαγε τὰ ὀστά, ἐκάτερον πρὸς τὴν ἀρμονίαν αὐτοῦ. Καί εἶδον, καί ἰδοὺ ἐπ' αὐτὰ νεύρα καί σάρκες ἐφύοντο, καί ἀνέβαινον ἐπ' αὐτὰ δέρμα ἐπάνω, καί πνεῦμα οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς. Καί εἶπε πρὸς με. Προφήτευσον, ἐπὶ τὸ πνεῦμα, υἱὲ ἀνθρώπου, προφήτευσον, καί εἶπε τῷ πνεύματι. Τάδε λέγει Κύριος Κύριος. Ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθέ, καί ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καί ζησάτωσαν. Καί προεφήτευσά, καθ' ὃ, τι ἐνετείλατό μοι, καί εἰσῆλθεν εἰς αὐτοὺς τὸ πνεῦμα, καί ἐζήσαν, καί ἔστησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, συναγωγή πολλή σφόδρα. Καί ἐλάλησε Κύριος πρὸς με, λέγων. Υἱὲ ἀνθρώπου, τὰ ὀστά ταῦτα, πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ἐστίν, αὐτοὶ λέγουσι. Ξηρὰ γέγονε τὰ ὀστά ἡμῶν, ἀπώλωλεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν. Διὰ τοῦτο προφήτευσον, καί εἰπέ πρὸς αὐτούς. Τάδε λέγει Κύριος Κύριος. Ἰδοὺ ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνήματα ὑμῶν, καί ἀνάξω ὑμᾶς ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν, καί εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραὴλ, καί γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ εἰμι Κύριος, ἐν τῷ ἀνοίξαι με τοὺς τάφους ὑμῶν, τοῦ ἀναγαγεῖν με ἐκ τῶν τάφων τὸν λαόν μου. Καί δώσω πνεύμά μου εἰς ὑμᾶς, καί ζήσεσθε, καί θήσομαι ὑμᾶς ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν, καί γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ Κύριος, ἐλάλησα, καί ποιήσω, λέγει Κύριος Κύριος.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ἀνάστηθι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. Ε', 6-8, Γαλ. Γ', 13-14)

Ἀδελφοί, μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοί. Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιάν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθὼς ἐστε ἄζυμοι, καί γάρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός. Ὡστε εορτάζωμεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιά, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καί πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εὐκρινείας καί ἀληθείας. Χριστός γάρ ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα. Γέγραπται γάρ. Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου, ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραάμ γένηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ τῆς πίστεως.

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. α'

Ἀναστήτω ὁ Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλείπτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοὶ, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ.

Εὐαγγέλιον

Κατὰ Ματθαίον

Τῆ ἐπαύριον, ἡτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν...
... σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας.

ΤΩ ΑΓΙΩ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

Περὶ ὥραν δεκάτην τῆς ἡμέρας σημαίνει. ὁ δὲ Ἱερεὺς ἀλλάσσει στολὴν λευκὴν, καί Ἐυλογῆσαντος αὐτοῦ μετὰ τὸν Προοιμακόν, γίνεται Συναπτὴ μεγάλη παρὰ τοῦ Διακόνου. Εἶτα τὸ, Κύριε ἐκέκραξα..., ἰστώμεν δὲ Στίχους η', καί ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ' καί Ἰδιόμελα τῆς ἡμέρας γ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα

Ἦχος α'

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε καί παράσχου ἡμῖν, ἀφεσὶν ἀμαρτιῶν, ὅτι μόνος εἶ ὁ δεΐξας, ἐν Κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοί Σιών, καί περιλάβετε αυτήν, καί δότε δόξαν εν αυτή, τώ αναστάντι εκ νεκρών, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών, ο λυτρωσάμενος ημάς, εκ τών ανομιών ημών.

Δεύτε λαοί υμνήσωμεν, καί προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αυτού τήν εκ νεκρών Ανάστασιν, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών, ο εκ τής πλάνης τού εχθρού, τόν Κόσμον λυτρωσάμενος.

Τώ Πάθει σου Χριστέ, παθών ηλευθερώθημεν, καί τή Αναστάσει σου, εκ φθοράς ελυτρώθημεν. Κύριε δόξα σοι.

Στιχηρά Ιδιόμελα
Ήχος πλ. δ'

Σήμερον ο Άδης στένων βοά, Συνέφερέ μοι, ει τόν εκ Μαρίας γεννηθέντα, μή υπεδεξάμην, ελθών γάρ επ' εμέ, τό κράτος μου έλυσε, πύλας χαλκάς συνέτριψε, ψυχάς άς κατείχον τό πρίν, Θεός ών ανέστησε. Δόξα Κύριε τώ Σταυρώ σου, καί τή Αναστάσει σου. (Δίς)

Σήμερον ο Άδης στένων βοα, Κατελύθη μου η εξουσία, εδεξάμην θνητόν, ώσπερ ένα τών θανέντων, τούτον δέ κατέχειν όλως ουκ ισχύω, αλλ' απολώ μετά τούτου, ών εβασίλευον, εγώ είχον τούς νεκρούς απ' αιώνας, αλλά ούτος ιδού πάντας εγειρεί. Δόξα Κύριε τώ Σταυρώ σου, καί τή Αναστάσει σου.

Σήμερον ο Άδης στένων βοά, Κατεπόθη μου τό κράτος, ο Ποιμήν εσταυρώθη, καί τόν Αδάμ ανέστησεν, ών περ εβασίλευον εστέρημαι, καί ούς κατέπιον ισχύσας, πάντας εξήμεσα, εκένωσε τούς τάφους ο σταυρωθείς, ουκ ισχύει τού θανάτου τό κράτος. Δόξα Κύριε τώ Σταυρώ σου, καί τή Αναστάσει σου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τήν σήμερον μυστικώς, ο μέγας Μωϋσής προδιετυπούτο λέγων. Καί ευλόγησεν ο Θεός, τήν ημέραν τήν εβδόμην, τούτο γάρ εστι τό ευλογημένον Σάββατον, αύτη εστίν η τής καταπαύσεως ημέρα, εν ή κατέπαυσεν από πάντων τών έργων αυτού, ο Μονογενής Υιός τού Θεού, διά τής κατά τόν θάνατον οικονομίας, τή σαρκί σαββατίσας, καί εις ό ήν, πάλιν επανελθών, διά τής Αναστάσεως, εδωρήσατο ημίν ζωήν τήν αιώνιον, ως μόνος αν, αθός καί φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος α'

Τήν παγκόσμιον δόξαν, τήν εξ ανθρώπων σπαρείσαν, καί τόν Δεσπότην τεκούσαν, τήν επουράνιον πύλην, υμνήσωμεν Μαρίαν τήν Παρθένον, τών Ασωμάτων τό άσμα, καί τών πιστών τό εγκαλλώπισμα, αύτη γάρ ανεδείχθη, ουρανόσ καί ναός τής θεότητος, αύτη τό μεσότοιχον τής έχθρας καθελούσα, ειρήνην αντεισήξε, καί τό βασίλειον ηνέωξε. Ταύτην ούν κατέχοντες τής Πίστεως τήν άγκυραν, υπέρμαχον έχομεν τόν εξ αυτής τεχθέντα Κύριον. Θαρσείτω τούνν, θαρσείτω λαός τού Θεού, καί γάρ αυτός πολεμήσει, τούς εχθρούς ως παντοδύναμος.

Ανάγνωσμα Α'
Γινέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α', 1-13)

Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τόν ουρανόν...

Ανάγνωσμα Β'
Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ξ', 1-16)

Φωτίζου, φωτίζου, Ιερουσαλήμ, ήκει γάρ...

Ανάγνωσμα Γ'

Τῆς Εξόδου τό' Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΒ' 1-11)

Εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσὴν καὶ Ααρών...

Ανάγνωσμα Δ'
Προφητείας Ιωνά τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Α' - Δ')

Εγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ιωνάν, τόν τού Αμαθί...

Ανάγνωσμα Ε'
Ιησοῦ τού Ναυή τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Ε', 10-15)

Παρενέβαλον οἱ υιοὶ Ισραήλ ἐν Γαλάλοις...

Ανάγνωσμα ΣΤ'
Τῆς Εξόδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΓ', 20-22 ΙΔ', 1-31 ΙΕ', 1-19)

Εξάραντες οἱ υιοὶ Ισραήλ ἐκ Σοκχώθ...

Ανάγνωσμα Ζ'
Προφητείας Σοφονίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Γ', 8-15)

Τάδε λέγει Κύριος. Υπόμεινόν με εἰς ἡμέραν...

Ανάγνωσμα Θ'
Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΞΑ', 10-11 ΞΒ', 1-5)

Αγαλλιάσθω ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῷ Κυρίῳ...

Ανάγνωσμα Ι'
Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΚΒ', 1-18)

Εγένετο μετὰ τὰ ρήματα ταῦτα, ὁ Θεός...

Ανάγνωσμα ΙΑ'
Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΞΑ', 1-10)

Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ ἔνεκεν ἔχρισέ με...

Ανάγνωσμα ΙΒ'
Βασιλειῶν τετάρτης τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Δ', 8-37)

Εγένετο ἡμέρα, καὶ διέβη Ελισσαιέ εἰς Σωμάν...

Ανάγνωσμα ΙΓ'
Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΞΓ' 11-19 ΞΔ', 1-5)

Τάδε λέγει Κύριος. Πού ὁ αναβιβάσας...

Ανάγνωσμα ΙΔ'
Προφητείας Ιερεμίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΛΗ', 31-34)

Τάδε λέγει Κύριος. Ιδού ημέραι έρχονται...

Ανάγνωσμα ΙΕ'
Προφητείας Δανιήλ τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Γ', 1-23 καί Ύμνου Τριών Παίδων 1-33)

Έτους οκτωκαιδεκάτου Ναβουχοδονόσορ ο βασιλεύς...

...Ευλογημένος εί εν τώ στερεώματι τού ουρανού, ο υπερύμνητος, καί υπερυψούμενος εις τούς αιώνας.

Ήχος πλ. β'

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Είτα ο μέν Αναγνώστης λέγει τόν επόμενον Ύμνον, ημείς δέ μεθ' ένα έκαστον τών Στίχων αυτών ψάλλομεν, Τόν Κύριον υμνείτε, ως έπεται.

ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΛΓΙΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον, υμνείτε καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, Άγγελοι Κυρίου, ουρανοί Κυρίου, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, ύδατα πάντα τά υπεράνω τών ουρανών, πάσαι αι Δυνάμεις Κυρίου, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, ήλιος καί σελήνη, άστρα τού ουρανού, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, φώς καί σκότος, νύκτες καί ημέραι, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, πάς όμβρος καί δρόσος, πάντα τά πνεύματα, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, πύρ καί καύμα, ψύχος καί καύσων, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε δρόσοι καί νιφετοί, πάγοι καί ψύχος, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, πάχνη καί χιόνες, αστραπαί καί νεφέλαι τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, γή, όρη καί βουνοί, καί πάντα τά φυόμενα εν αυτή, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, πηγαί, θάλασσα, καί ποταμοί, κήτη, καί πάντα τά κινούμενα εν τοίς ύδασι, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, πάντα τά πετεινά τού ουρανού, τά θηρία καί πάντα τά κτήνη, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, υιοί τών ανθρώπων, ευλογείτω Ισραήλ τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, Ιερείς Κυρίου, δούλοι Κυρίου, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, πνεύματα καί ψυχαί Δικαίων, όσοι καί ταπεινοί τή καρδιά, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, Ανανία, Αζαρία, καί Μισαήλ, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ευλογείτε, Απόστολοι, Προφήται, καί Μάρτυρες Κυρίου, τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰώνας.
Ευλογούμεν Πατέρα Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα.

Τόν Κύριον υμνούμεν, καί υπερυψοῦμεν εἰς πάντας τούς αἰώνας.
Αἰνούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Τόν Κύριον υμνούμεν, καί δοξολογούμεν εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Ἀντί τοῦ Τρισαγίου

Ὅσοι εἰς Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδώσασθε. Ἀλληλούϊα.

Προκείμενον Ἦχος πλ. α'

Πάσα ἡ γῆ Προσκυνησάτωσάν σοι, καί ψαλάτωσάν σοι.

Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ.

Πρός Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα

(Κεφ. ς', 3-11)

Ἀδελφοί, ὅσοι εἰς Χριστόν εβαπτίσθημεν, εἰς τόν θάνατον αὐτοῦ εβαπτίσθημεν. Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διά τοῦ βαπτίσματος εἰς τόν θάνατον, ἵνα, ὡσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ Πατρός, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. Εἰ γάρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ Ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλά καί τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα, τούτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιός ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῆ τὸ σῶμα τῆς ἀμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἀμαρτίᾳ. Ὁ γάρ ἀποθανῶν δεδικαίωται ἀπό τῆς ἀμαρτίας. Εἰ δέ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καί συζήσομεν αὐτῷ, εἰδότες, ὅτι Χριστός ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει. Ὁ γάρ ἀπέθανε τῇ ἀμαρτίᾳ, ἀπέθανεν ἐφάπαξ, ὁ δέ ζῆ, ζῆ τῷ Θεῷ. Οὕτω καί ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοῦς, νεκρούς μὲν εἶναι τῇ ἀμαρτίᾳ, ζῶντας δέ τῷ Θεῷ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἦχος βαρύν

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Τόν αὐτὸν ψάλλομεν καί ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἐπομένων Στίχων τοῦ Ψαλμοῦ πα', λεγομένων παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου χύμα.

Στίχ. Ὁ Θεός ἔστη ἐν συναγωγῇ Θεῶν, ἐν μέσῳ δέ Θεοῦ διακρινεῖ.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Ἔως πότε κρίνετε ἀδικίαν, καί πρόσωπα ἀμαρτωλῶν λαμβάνετε;

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Κρίνατε ὀρφανῷ καί πτωχῷ, ταπεινόν καί πένητα δικαίωσατε.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Εξέλεσθε πένητα καί πτωχόν, ἐκ χειρὸς ἀμαρτωλοῦ ρύσασθε αὐτόν.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Οὐκ ἐγνώσαν, οὐδέ συνήκαν, ἐν σκότει διαπορεύονται, σαλευθήτωσαν πάντα τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πάσι τοῖς ἔθνεσι.

Στίχ. Εγώ είπα, θεοί εστε, και υιοί Υψίστου πάντες, υμείς δέ ως άνθρωποι αποθνήσκετε, και ως εις των αρχόντων πίπτετε.

Ανάστα, ο Θεός, κρίνον την γήν, ότι σύ κατακληρονομήσεις εν πάσι τοίς έθνεσι.

**Τό κατά Ματθαίον
Ευαγγέλιον**

Οψέ Σαββάτου, τή επιφωσκούση...
... έως τής συντελείας τού αιώνος.

Και καθεξής η θεία Λειτουργία τού Μεγάλου Βασιλείου.

Αντί δέ τού Χερουβικού, ψάλλομεν τό παρόν.

Τροπάριον Ήχος πλ. α'

Σιγησάτω πάσα σάρξ βροτεία, και στήτω μετά φόβου και τρόμου, και μηδέν γήϊνον εν εαυτή λογιζέσθω, ο γάρ Βασιλευς των βασιλευόντων, και Κύριος των κυριευόντων, προσέρχεται σφαγιασθήναι, και δοθήναι εις βρώσιν τοίς πιστοίς, προηγούνται δέ τούτου, οι χοροί των Αγγέλων, μετά πάσης αρχής και εξουσίας, τά πολυόμματα Χερουβίμ, και τά εξαπτέρυγα Σεραφίμ, τάς όψεις καλύπτοντα, και βοώντα τόν ύμνον. Αλληλούϊα, Αλληλούϊα, Αλληλούϊα.

Κοινωνικόν Ήχος δ'

Εξηγέρθη ως ο υπνών Κύριος, και ανέστη σώζων ημάς. Αλληλούϊα.

Πάσχα^{top}

Ευλογήσαντος τού Ιερέως, λέγομεν Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Οτι σου εστιν..., Κύριε ελέησον, ιβ'. Δεύτε προσκυνήσωμεν..., εκ γ', και τόν Ν' ψαλμόν.

Ωδή α' Ήχος πλ. β' Ο Ειρμός

Κύματι θαλάσσης, τον κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, υπό γής έκρυψαν, των σεσωσμένων οι Παίδες, αλλ' ημείς ως αι Νεάνιδες, τώ Κυρίω άσωμεν. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Κύριε Θεέ μου, εξόδιον ύμνον, και επιτάφιον, ωδήν σοι άσομαι, τώ τή ταφή σου ζωής μοι, τάς εισόδους διανοίξαντι, και θανάτω θάνατον, και Άδην θανατώσαντι.

Άνω σε ενθρόνω, και κάτω εν τάφω, τά υπερκόσμια, και υποχθόνια, κατανοούντα Σωτήρ μου, εδοθείτο τή νεκρώσει σου, υπέρ νούν ωράθης γάρ, νεκρός ζωαρχικώτατος.

Ίνα σου τής δόξης, τά πάντα πληρώσης, καταπεφοίτηκας, εν κατωτάτοις τής γής, από γάρ σου ουκ εκρύβη, η υπόστασίς μου η εν Αδάμ, και ταφείς φθαρέντα με, και νοποιείς, Φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Κύματι θαλάσσης, τον κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, υπό γής έκρυψαν, των σεσωσμένων οι Παίδες, αλλ' ημείς ως αι Νεάνιδες, τώ Κυρίω άσωμεν. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν την γήν ασχέτως, η Κτίσις κατιδούσα, εν τώ Κρανίω κρεμάμενον, θάμβει πολλώ συνείχετο. Ουκ έστιν άγιος πλήν σου Κύριε,

κραυγάζουσα.

Σύμβολα τῆς ταφῆς σου, παρέδειξας τὰς Ὁράσεις πληθύνας, νῦν δέ τὰ κρύφιά σου, θεανδρικῶς διετράνωσας, καί τοίς ἐν Ἄδῃ Δέσποτα, οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσιν.

Ἦπλωσας τὰς παλάμας, καί ἦνωσας τὰ τό πρὶν διεστῶτα, καταστολή δέ Σῶτερ, τῆ ἐν σινδόνι καί μνήματι, πεπεδημένους ἔλυσας. Οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε, κραυγάζοντας.

Μνήματι καί σφραγίσιν, ἀχώρητε συνεσχέθης βουλήσει, καί γάρ τὴν δύναμιν σου, ταίς ἐνεργείαις ἐγνώρισας, θεουργικῶς τοίς μέλλουσιν, οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Σέ τόν ἐπὶ υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τὴν γῆν ἀσχέτως, ἡ Κτίσις κατιδούσα, ἐν τῷ Κρανίῳ κρεμάμενον, θάμβει πολλῶ συνέιχετο. Οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσα.

Κάθισμα Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηρούντες, νεκροί τῆ ἀστραπή, τοῦ οφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, Γυναιξί τὴν Ἀνάστασιν. Σέ δοξάζομεν, τόν τῆς φθοράς καθαιρέτην, σοί προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καί μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Πάλιν τό αὐτό

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, Προορών Ἀββακούμ ἐξεστηκῶς εβόα. Σὺ δυναστῶν διέκοψας κράτος Ἀγαθέ, ομιλῶν τοίς ἐν Ἄδῃ, ὡς παντοδύναμος.

Ἐβδόμην σήμερον ἠγίασας, ἦν εὐλόγησας πρὶν, καταπαύσει τῶν ἔργων, παράγεις γάρ τὰ σύμπαντα, καί καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτήρ μου, καί ἀνακτῶμενος.

Ρωμαλιότητι τοῦ κρείττονος, ἐκνικήσαντός σου, τῆς σαρκός ἡ ψυχὴ σου, δι' ἣ ρηται σπαράττουσα, ἀμφω γάρ δεσμούς, τοῦ θανάτου καί Ἄδου, Λόγε τῷ κράτει σου.

Ὁ Ἄδης Λόγε συναντήσας σοι, επικράνθη, βροτόν ὁρῶν τεθεωμένον, κατάστικτον τοίς μῶλωπι, καί πανσθενουργόν, τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δέ, διαπεφώνηκεν.

Καταβασία

Τὴν ἐν Σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, Προορών Ἀββακούμ ἐξεστηκῶς εβόα. Σὺ δυναστῶν διέκοψας κράτος Ἀγαθέ, ομιλῶν τοίς ἐν Ἄδῃ, ὡς παντοδύναμος.

Ὡδή ε' Ὁ Εἰρμός

Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένης, Ἡσαΐας φῶς ἰδῶν ἀνέσπερον, ἐκ νυκτός ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν. Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καί ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοίς μνημείοις, καί πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ ἀγαλλιάσονται.

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ὁ πλαστουργός χοϊκός χρηματίσας, καί σινδῶν καί τάφος ὑπεμφαίνουσι, τό συνόν σοι Λόγε μυστήριον, ὁ εὐσχήμων γάρ βουλευτῆς, τὴν τοῦ σέ φύσαντος βουλήν σχηματίζει, ἐν σοί μεγαλοπρεπῶς καινοποιούντός με.

Διὰ θανάτου τό θνητόν, διὰ ταφῆς τό φθαρτόν μεταβάλλεις, ἀφθαρτίζεις γάρ θεοπρεπέστατα, ἀπαθανατίζων τό πρόσλημμα, ἡ γάρ σὰρξ σου διαφθοράν οὐκ εἶδε

Δέσποτα, ουδέ η ψυχή σου εις Άδου, ξενοπρεπώς εγκαταλέλειπται.

Εξ αλοχέυτου προελθών, καί λογχευθείς τήν πλευράν Πλαστουργέ μου, εξ αυτής ειργάσω τήν ανάπλαοιν, τήν τής Εύας Αδάμ γενόμενος, αφυπνώσας υπερφυώς, ύπνον φυσίζων, καί ζωήν εγείρας εξ ύπνου, καί τής φθοράς ως παντοδύναμος.

Καταβασία

Θεοφανείας σου Χριστέ, τής πρός ημάς συμπαθώς γενομένης, Ησαΐας φώς ιδών ανέσπερον, εκ νυκτός ορθρίσας εκραύγαζεν. Αναστήσονται οι νεκροί, καί εγερθήσονται οι εν τοίς μνημείοις, καί πάντες οι εν τή γή αγαλλιάσονται.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Συνεσχέθη, αλλ' ου κατεσχέθη, στερνοις κητώις Ιωνάς, σού γάρ τόν τύπον φέρων, τού παθόντος καί ταφή δοθέντος, ως εκ θαλάμου, τού θηρός ανέθορε, προσεφώνει δέ τή κουστωδία. Οι φυλασσόμενοι μάτια καί ψευδή, έλεον αυτοίς εγκατελίπετε.

Ανηρέθης, αλλ' ου διηρέθης, Λόγε ής μετέσχεσ σαρκός, ει γάρ καί λέλυταί σου, ο ναός εν τώ καιρώ τού πάθους, αλλά και ούτω μία ήν υπόστασις, τής θεότητος καί τής σαρκός σου, εν αμφοτέροις γάρ, εις υπάρχεις Υιός, Λόγος τού Θεού, Θεός καί άνθρωπος.

Βροτοκτόνον, αλλ' ου θεοκτόνον, έφυ τό πταίσμα τού Αδάμ, ει γάρ καί πέπονθέ σου, τής σαρκός η χοϊκή ουσία, αλλ' η θεότης απαθής διέμεινε, τό φθαρτόν δέ σου πρός αφθαρσίαν μετεστοιχείωσας, καί αφθάρτου ζωής, έδειξας πηγήν εξ αναστάσεως.

Βασιλεύει, αλλ' ουκ αιωνίζει, Άδης τού γένους τών βροτών, σύ γάρ τεθείς εν τάφω, Κραταιε ζωαρχική παλάμη, τά τού θανάτου, κλείθρα διεσπάραξας, καί εκήρυξας τοίς απ' αιώνος εκεί καθεύδουσι λύτρωσιν απευδή, Σώτερ γεγονώς νεκρών πρωτότοκος.

Καταβασία

Συνεσχέθη, αλλ' ου κατεσχέθη, στερνοις κητώις Ιωνάς, σού γάρ τόν τύπον φέρων, τού παθόντος καί ταφή δοθέντος, ως εκ θαλάμου, τού θηρός ανέθορε, προσεφώνει δέ τή κουστωδία. Οι φυλασσόμενοι μάτια καί ψευδή, έλεον αυτοίς εγκατελίπετε.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τήν άβυσσον ο κλείσας, νεκρός οράται, καί σμύρνη καί σινδόνι ενειλημμένος, εν μνημείω κατατίθεται, ως θνητός ο αθάνατος. Γυναίκες δέ αυτόν ήλθον μυρίσαι, κλαίουσαι πικρώς καί εκβοώσαι. Τούτο Σάββατόν εστι τό υπερευλογημένον, εν ώ, Χριστός αφυπνώσας, αναστήσεται τριήμερος.

Ο Οίκος

Ο συνεχων τά πάντα επί σταυρού ανυψώθη, καί θρηνεί πάσα η Κτίσις, τούτον βλέπουσα κρεμάμενον γυμνόν επί τού ξύλου, ο ήλιος τάς ακτίνας απέκρυψε, καί τό φέγγος οι αστέρες απεβάλλοντο, η γή δέ σύν πολλώ τώ φόβω συνεκλονείτο, η θάλασσα έφυγε, καί αι πέτραι διερρήγνυντο, μνημεία δέ πολλά ηνεώχθησαν, καί σώματα ηγέρθησαν αγίων Ανδρών. Άδης κάτω στενάζει, καί Ιουδαίοι σκέπτονται συκοφαντήσαι Χριστού τήν Ανάστασιν, τά δέ Γύναια κράζουσι. Τούτο Σάββατόν εστι τό υπερευλογημένον, εν ώ Χριστός αφυπνώσας, αναστήσεται τριήμερος.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Άφραστον θαύμα! Ο εν καμίνω ρυσάμενος, τούς Οσίους Παίδας εκ φλογός, εν τάφω νεκρός, άπνους κατατίθεται, εις σωτηριάν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Τετρωται Άδης, εν τή καρδία δεξάμενος τόν τρωθέντα λόγχη τήν πλευράν, καί σθένει

πυρί θείω δαπανώμενος, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Όλβιος τάφος! εν εαυτώ γάρ δεξάμενος, ως υπνούντα τόν Δημιουργόν, ζωής θησαυρός, θείος αναδέδεικται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Νόμω θανόντων, τήν εν τώ τάφω κατάθεσιν, η τών όλων δέχεται ζωή, καί τούτον πηγήν, δείκνυσιν εγέρσεως, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Μία υπήρχεν, η εν τώ Άδη αχώριστος, καί εν τάφω, καί εν τή Εδέμ, θεότης Χριστού, σύν Πατρί καί Πνεύματι, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

Άφραστον θαύμα! Ο εν καμίνω ρυσάμενος, τούς Οσίους Παίδας εκ φλογός, εν τάφω νεκρός, άπνους κατατίθεται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Έκστηθι φρίττων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν τά θεμέλια τής γής, ιδού γάρ εν νεκροίς λογίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί τάφω σμικρώ ξενοδοχείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Λέλυται άχραντος ναός, τήν πεπτωκυίαν δέ συνανίστησι σκηνήν. Αδάμ γάρ τώ προτέρω δεύτερος, ο εν υψίστοις οικών, κατήλθεν μέχρις Άδου ταμείων, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πέπαυται τόλμα Μαθητών, Αριμαθαίας δέ αριστεύει Ιωσήφ, νεκρόν γάρ καί γυμνόν Θεώμενος, τόν επί πάντων Θεόν, αιτείται, καί κηδεύει κραυγάζων, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ω τών θαυμάτων τών καινών! ώ αγαθότητος! ώ αφράστου ανοχής! εκών γάρ υπό γής σφραγίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί πλάνος Θεός συκοφαντείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον

Καταβασία

Έκστηθι φρίττων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν τά θεμέλια τής γής, ιδού γάρ εν νεκροίς λογίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί τάφω σμικρώ ξενοδοχείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Μή εποδύρου μου Μήτηρ, καθορώσα εν τάφω, όν εν γαστρί άνευ σποράς, συνέλαβες Υιόν, αναστήσομαι γάρ καί δοξαστήσομαι, καί υψώσω εν δόξη, απαύστως ως Θεός, τούς εν πίστει καί πόθω σε μεγαλύνοντας.

Επί τώ ξένω σου τόκω, τάς οδύνας φυγούσα, υπερφυώς εμακαρίσθην, άναρχε Υιέ, νύν δέ σε Θεέ μου, άπνουν ορώσα νεκρόν, τή ρομφαία τής λύπης, σπαράττομαι δεινώς, αλλ' ανάστηθι, όπως μεγαλυθήσομαι.

Γή με καλύπτει εκόντα, αλλα φρίττουσιν Άδου, οι πυλωροί, ημφιεσμένον, βλέποντες στολήν, ημαγμένην Μήτηρ, τής εκδικήσεως, τούς εχθρούς εν Σταυρώ γάρ, πατάξας

ως Θεός, αναστήσομαι αύθις καί μεγαλύνω σε.

Αγαλλιάσθω η Κτίσις, ευφραινέσθωσαν πάντες οι γηγενείς, ο γάρ εχθρός εσκύλευται Άδης, μετά μύρων Γυναίκες προσυπαντάτωσαν, τόν Αδάμ σύν τή Εύα, λυτρούμαι παγγενή, καί τή τρίτη ημέρα εξαναστήσομαι.

Καταβασία

Μή εποδύρου μου Μήτερ, καθορώσα εν τάφω, όν εν γαστρί άνευ σποράς, συνέλαβες Υιόν, αναστήσομαι γάρ καί δοξασθήσομαι, καί υψώσω εν δόξη, απαύστως ως Θεός, τούς εν πίστει καί πόθω σε μεγαλύνοντας.

Απολυτίκιον Ήχος β'

Ότε κατήλθες πρός τόν θάνατον, η Ζωή η αθάνατος, τότε τόν Άδην ενέκρωσας τή αστραπή τής θεότητας, ότε δέ καί τούς τεθνεώτας εκ τών καταχθονίων ανέστησας, πάσαι αι Δυνάμεις τών επουρανίων εκραύγαζον, Ζωοδότα Χριστέ ο Θεός ημών δόξα σοι.

Εκτενής καί Απόλυσις μετά τού Ο Αναστάς εκ νεκρών

ΕΩΘΙΝΟΝ Ζ' Ήχος βαρύς

Ιδού σκοτία καί πρωϊ, καί τί πρός τό μνημείον Μαρία έστηκας, πολύ σκότος έχουσα ταίς φρεσίν; υφ' ού πού τέθειται ζητείς ο Ιησούς. Αλλ' όρα τούς συντρέχοντας Μαθητάς, πώς τοίς οθονίοις καί τώ σουδαρίω, τήν Ανάστασιν ετεκμήραντο, καί ανεμνήσθησαν τής περι τούτου Γραφής. Μεθ' ών, καί δι' ών καί ημείς, πιστεύσαντες, ανυμνούμέν σε τόν ζωοδότην Χριστόν.

Ήχος πλ. α'

Δεύτε λάβετε φώς εκ τού ανεσπέρου φωτός, καί δοξάσατε Χριστόν, τόν αναστάντα εκ νεκρών.

Ήχος πλ. β'

Τήν ανάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, Άγγελοι υμνούσιν εν ουρανοίς, καί ημάς τούς επί γής καταξίωσον εν καθαρά καρδιά σέ δοξάζειν.

ΜΑΡΚΟΝ 16,1-8

Διαγενομένου τού σαββάτου, Μαρία η Μαγδαληνή...
...καί ουδενί ουδέν είπον, εφοβούντο γάρ.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Δόξα τή αγία, καί ομοουσίω, καί ζωοποιώ, καί αδιαιρέτω Τριάδι πάντοτε, νύν καί αεί καί εις τούς αιώνας τών αιώνων.

Ήχος πλ. α'

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Λέγεται δέ τούτο τρίς υπό τού Ιερέως, καί τρίς υπό τών Χορών άνευ στίχων. Είθ' ούτω λέγει τούς επομένους Στίχους ο Ιερεύς ή ο Διάκονος καθ' έκαστον δέ Στίχον ψάλλεται Ομοίως υπό τών Χορών τό αυτό Τροπάριον.

Στίχ. α' Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Στίχ. β' Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Στίχ. γ' Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ' Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Δόξα...

Χριστός ανέστη...

Καί νύν...

τό αυτό

Είτα ο Ιερεύς, γεγωνυτέρα φωνή

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας...

Ο Χορός Καί τοίς εν τοίς μνήμασι ζώην χαρισάμενος.

Ο Κανών, ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού.

Ωδή α' Ἦχος α' ειρμός

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζώην, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί οψόμεθα, τώ απροσίτω φωτί τής αναστάσεως, Χριστόν εξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανώς ακουσόμεθα, επινίκιον άδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας καί άόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζώην, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζώην καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Ότι σόν τό κράτος...

Ωδή γ' Ο ειρμός

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγής, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή, καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις, τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εσπερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγής, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν και μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις
Ότι σύ εί ο Θεός ημών...

Η Υπακοή Ήχος δ'

Προλαβούσαι τόν όρθρον αι περί Μαριάμ, και ευρούσαι τόν λίθον αποκυλισθέντα τού μνήματος, ήκουον εκ τού Αγγέλου, Τόν εν φωτί αϊδίω υπάρχοντα, μετά νεκρών τί ζητείτε ως άνθρωπον; βλέπετε τά εντάφια σπάργανα, δράμετε, και τώ κόσμω κηρύξατε, ως ηγέρθη ο Κύριος, θανατώσας τόν θάνατον, ότι υπάρχει Θεού Υιός, τού σώζοντος τό γένος τών ανθρώπων.

Και ανάγνωσις εις τόν θεολόγον

Ωδή δ' Ο ειρμός

Επί τής θείας φυλακής ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών και δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Άρσεν μέν, ως διανοίξαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βρωτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, και ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός, ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος χρηστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριον, και αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν ήλιος.

Ο θεοπάτωρ μέν Δαυϊδ, πρό τής σκιώδους κιβωτού ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες, ευφρανθώμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών και δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν και μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις
Ότι αγαθός και φιλόανθρωπος...

Ωδή ε' Ο ειρμός

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, και αντί μυρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότη, και Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Άδου σειραίς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρός τό φώς ηπειείγοντο Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προϊόντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μυρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότῃ, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Χριστός ανέστη... Υ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Οτι ηγίασται...

Ωδή ς' Ο ειρμός

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, εξηγέρθης τού τάφου, ο τας κλείς τής Παρθένου μή λυμηνάμενος εν τώ τόκω σου, καί ανέωξας ημίν, Παραδείσου τας πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί άθυτον, ιερείον, ως Θεός, σεαυτόν εκουσίως, προσαγαγών τώ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Χριστός ανέστη... Υ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Σύ γάρ εί ο βασιλεύς...

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Ει καί εν τάφω κατήλθες αθάνατε, αλλά τού Αδου καθείλες τήν δύναμιν, καί ανέστης ως νικητής, Χριστέ ο Θεός, γυμναξί Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καί τοίς σοίς Αποστόλοις ειρήνην δωρούμενος ο τοίς πεσούσι παρέχων ανάστασιν.

Ο Οίκος

Τόν πρό ηλίου Ήλιον, δύναντα ποτέ εν τάφω, προέφθασαν πρός όρθρον, εκζητούσαι ως ημέραν, Μυροφόροι κόραι, καί πρός αλλήλας εβόων, Ω φίλαι, δεύτε τοίς αρώμασιν υπαλείψωμεν, Σώμα ζωηφόρον καί τεθαμμένον, σάρκα ανιστώσαν τόν παραπεσόντα Αδάμ κείμενον εν τώ μνήματι, άγωμεν, σπεύσωμεν, ώσπερ οι Μάγοι, καί προσκυνήσωμεν, καί προσκομίσωμεν τά μύρα ως δώρα τώ μή εν σπαργάνοις, αλλ' εν σινδόνι ενειλημένω, καί κλαύσωμεν, καί κράξωμεν, Ω Δέσποτα εξηγέρθητι, ο τοίς πεσούσι παρέχων ανάστασιν.

Συναξάριον

Τή αγία καί μεγάλη Κυριακή τού Πάσχα, αυτήν τήν ζωηφόρον Ανάστασιν εορτάζωμεν τού Κυρίου, καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Στίχοι

- Χριστός κατελθών προς πάλην Άδου μόνος
- Λαβών ανήλθε πολλά τής νίκης σκύλα.

Αυτώ η δόξα καί τό κράτος εις τούς αιώνας τών αιώνων, Αμήν.

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Άγιον, Κύριον, Ιησούν τόν μόνον αναμάρτητον. Τόν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνούμεν, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν υμνούμεν καί δοξάζομεν, Σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν, τό όνομά σου ονομάζομεν, Δεύτε πάντες οι πιστοί, προσκυνήσωμεν τήν του Χριστού αγίαν Ανάστασιν, ιδού γάρ ήλθε διά του Σταυρού, χαρά εν όλω τώ κόσμω, Διά παντός ευλογούντες τόν Κύριον, υμνούμεν τήν Ανάστασιν αυτού, Σταυρόν γάρ υπομείνας δι' ημάς, θανάτω θάνατον ώλεσεν. Υ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος. Υ'.

Ωδή ζ' Ο ειρμός

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ως όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας, τής Εγέρσεως ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς πάσιν επέλαμψεν.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Χριστός ανέστη... Υ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Είη τό κράτος...

Ωδή η' Ο ειρμός

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, ενή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού και νού τής αμπέλου γεννήματος τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν

εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών καί ἴδε, ἰδοῦ γάρ ἤκασί σοι, θεοφεγγείς ως φωστήρες, εκ δυσμών καί βορρά, καί θαλάσσης, καί εἰς τὰ τέκνα σου εν σοί εὐλογούντα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεῦμα, τρισίν ενιζομένη, εν υποστάσει φύσις, υπερουσιε καί υπέρθεε εις σέ βεβαπτίσαμεθα, καί σέ εὐλογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Αὐτή η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τῶν Σαββάτων, η βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτή, καί πανηγυρις εστὶ πανηγύρεων, ἐνὴ εὐλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Χριστὸς ἀνέστη... **γ'**

Ἀναστάς ο Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προείπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἣν Ἐκφώνησις

Ὅτι ηυλόγηται...

Ὡδή θ' Ὁ εἰρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ἱερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νῦν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δέ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Ὡ θείας, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς, μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ, ἦν οἱ πιστοί, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὡ Πάσχα τό μέγα, καί ιερῶτατον Χριστέ, ὦ σοφία καί Λόγε, τοῦ Θεοῦ καί δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ Ἀνεσπέρῳ ἡμέρα τῆς βασιλείας σου.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ἱερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νῦν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δέ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Χριστὸς ἀνέστη... **γ'**

Ἀναστάς ο Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προείπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἣν Ἐκφώνησις

Ὅτι σέ αἰνοῦσι...

Ἐξαποστειλᾶριον αὐτόμελον

Ἦχος β'

Σαρκὶ υπνώσας ὡς θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθοράς, καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Εἰς τούς Αἶ ν ο υ ς

Ἰστώμεν Στίχ η', καί ψάλλομεν Στιχηρά, Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ', καί τοῦ

Πάσχα δ'.

Τῆς Οκτωήχου, Ἦχος α', αρχόμεθα δέ από τού Στίχ. Αινεῖτε αὐτόν ἐπί ταῖς δυναστεῖαις αὐτοῦ.

Υμνούμέν σου Χριστέ, τό σωτήριον Πάθος, καί δοξάζομέν σου τήν Ανάστασιν.

Ο Σταυρόν υπομείνας, καί τόν θάνατον καταργήσας, καί αναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τήν ζωήν, Κύριε, ὡς ὁ μόνος παντοδύναμος.

Ο τόν Ἄδην σκυλεύσας, καί τόν ἄνθρωπον αναστήσας, τή αναστάσει σου, Χριστέ, ἀξίωσον ἡμᾶς, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καί δοξάζειν σε.

Τήν θεοπρεπή σου συγκατάβασιν δοξάζοντες ὑμνούμέν σε, Χριστέ, Ετέχθης ἐκ Παρθένου καί ἀχώριστος υπήρχες τῷ Πατρὶ, Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, καί ἐκουσίως υπέμεινας σταυρόν, Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθῶν, ἵνα σώσης τόν κόσμον, Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα τά Στιχηρά τού Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροί αὐτοῦ, καί φυγέτωσαν ἀπό προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ὁ λυτρωτής, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα, τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν, Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὦ τήκεται κηρός ἀπό προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπό θέας Γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καί τῆ Σιών εἶπατε, Δέχου παρ ἡμῶν χαράς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε, καί ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπό προσώπου τοῦ Θεοῦ. καί οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τό μῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἄγγελον, ἐπὶ τόν λίθον καθήμενον, καί αὐτός προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε. Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τόν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθούσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καί εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε, Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα, ὦ Πάσχα λύττρον λύπης, καί γάρ ἐκ τάφου σήμερον ὡσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστός, τά Γύναια χαράς ἐπλησε λέγων, Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καί λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καί ἀλλήλους περιπτυσώμεθα, Εἰπῶμεν ἀδελφοί, καί τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς, Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καί

ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Είτα, τό Χριστός ανέστη... εκ τρίτου, καί ψάλλομεν τούτο πολλάκις, άχρως άν ασπάσωνται οι Αδελφοί αλλήλους ο δέ Ασπασμός γίνεται ούτω.

Λαμβάνει ο Ιερεύς τό άγιον Ευαγγέλιον, καί ίσταται πρό τών θυρών τού αγίου Βήματος, ο δέ Καθηγούμενος, ελθών καί ασπασάμενος τό άγιον Ευαγγέλιον καί τόν Ιερέα, λαμβάνει αυτό εκ τών χειρών αυτού, καί ίσταται εκ δεξιών τού Ιερέως, Είτα οι Αδελφοί πάντες, κατά τήν τάξιν αυτών, ασπάζονται πρώτον τό άγιον Ευαγγέλιον, είτα τόν Ιερέα καί τόν Καθηγούμενον, καί ίστανται κακείνοι ένθα άν τύχωσι, καί ασπάζονται αλλήλους.

Μετά γούν τόν Ασπασμόν, αναγινώσκειται ο κατηχητικός λόγος τού αγίου Ιωάννου τού εκ Χρυσοστόμου παρά τού Ηγουμένου, ή του κλησιάρχου ίστανται δέ οι Αδελφοί άπαντες, καί επακροώνται τής αναγνώσεως.

Τού εν Αγίοις Πατρός ημών
ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΣ

Εις τήν αγίαν καί λαμπροφόρον ημέραν τής ενδόξου καί σωτηριώδους Χριστού τού Θεού ημών, Αναστασεως.

Είτις ευσεβής καί φιλόθεος απολαυέτω τής καλής ταύτης καί λαμπράς πανηγύρεως, Είτις δούλος ευγνώμων, εισελθέτω χάρων εις τήν χαράν τού Κυρίου αυτού, Είτις έκαμε νηστεύων, απολαυέτω νύν τό δηνάριον, Είτις από τής πρώτης ώρας ειργάσατο, δεχέσθω σήμερον τό δίκαιον όφλημα, Είτις μετά τήν τρίτην ήλθεν, ευχαρίστως εορτασάτω, Είτις μετά τήν έκτην έφθασε, μηδέν αμφιβαλλέτω, καί γάρ ουδέν ζημιούται, Είτις υστέρησεν εις τήν εννάτην, προσελθέτω, μηδέν ενδοιάζων, Είτις εις μόνην έφθασε τήν ενδεκάτην, μή φοβηθή τήν βραδύτητα, φιλότιμος γάρ ών ο Δεσπότης, δέχεται τόν έσχατον, καθάπερ καί τόν πρώτον, Αναπαύει τόν τής ενδεκάτης, ως τόν εργασάμενον από τής πρώτης, Καί τόν ύστερον ελεεί, καί τόν πρώτον θεραπεύει, κακείνω δίδωσι, καί τούτω χαρίζεται, Καί τά έργα δέχεται, καί τήν γνώμην ασπάζεται, Καί τήν πράξιν τιμά, καί τήν πρόθεσιν επαινεί, ουκούν εισέλθετε πάντες εις τήν χαράν τού Κυρίου ημών, καί πρώτοι καί δεύτεροι τόν μισθόν απολαύετε, Πλούσιοι καί πένητες μετ' αλλήλων χορεύσατε, Εγκρατείς καί ράθυμοι τήν ημέραν τιμήσατε, Νηστεύσαντες καί μή νηστεύσαντες, ευφράνθητε σήμερον, Η τράπεζα γέμει τρυφήσατε πάντες, ο μόσχος πολός μηδείς εξέλθη πεινών, Πάντες απολαύετε τού συμποσίου τής πίστεως Πάντες απολαύσατε τού πλούτου τής χρηστότητος, Μηδείς θρηνείτω πενίαν εφάνη γάρ η κοινή βασιλεία, Μηδείς οδυρέσθω πταιίσματα, συγγνώμη γάρ εκ τού τάφου ανέτειλε, Μηδείς φοβείσθω θάνατον, ηλευθέρωσε γάρ ημάς τού Σωτήρος ο θάνατος, Έσβεσεν αυτόν, υπ' αυτού κατεχόμενος, Εσκύλευσε τόν Άδην, ο κατελθών εις τόν Άδην, Επίκρανεν αυτόν, γευσάμενον τής σαρκός αυτού, καί τούτο προλαβών Ησαΐας, εβόησεν, ο Άδης, φησίν, επικράνθη συναντήσας σοι κάτω, Επικράνθη, καί γάρ κατηργήθη Επικράνθη, καί γάρ ενεπαίχθη, Επικράνθη, καί γάρ ενεκρώθη, Επικράνθη, καί γάρ καθηρέθη, Επικράνθη, καί γάρ εδεσμεύθη, Έλαβε σώμα, καί Θεώ περιέτυχεν, Έλαβε γήν, καί συνήντησεν ουρανώ, Έλαβεν, όπερ έβλεπε, καί πέπτωκεν, όθεν ουκ έβλεπε, Πού σου θάνατε τό κέντρον; πού σου Άδη τό νίκος; Ανέστη Χριστός, καί σύ καταβέβλησαι, Ανέστη Χριστός καί πεπτώκασι δαίμονες, Ανέστη Χριστός, καί χάρουσιν Άγγελοι, Ανέστη

Χριστός, καί ζωή πολιτεύεται Ανέστη Χριστός, καί νεκρός ουδείς επί μνήματος,
Χριστός γάρ εγερθείς εκ νεκρών απαρχή τών κεκοιμημένων εγένετο, Αυτώ η δόξα καί
τό κράτος εις τούς αιώνας τών αιώνων, Αμήν.

Ἦχος πλ. δ'

Η τού στόματός σου καθάπερ πυρσός εκλάμπασα χάρις, τήν οικουμένην εφώτισεν,
αφιλαργυρίας τώ κόσμω θησαυρούς εναπέθετο, τό ύψος ημίν τής ταπεινοφροσύνης
υπέδειξεν, Αλλά σοίς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ιωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τώ Λόγω
Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Μετά τόν Ευλογητόν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών... εκ γ'

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι προσκυνήσωμεν άγιον Κύριον, Ιησούν τόν μόνον
αναμάρτητον. Τόν Σταυρόν σου Χριστέ προσκυνούμεν, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν
υμνούμεν καί δοξάζομεν, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν, τό όνομά
σου ονομάζομεν. Δεύτε πάντες οι πιστοί, προσκυνήσωμεν τήν τού Χριστού αγίαν
Ανάστασιν, Ιδού γάρ ήλθε διά τού Σταυρού, χαρά εν όλω τώ κόσμω, Διά παντός
ευλογούντες τόν Κύριον, υμνούμεν τήν Ανάστασιν αυτού, Σταυρόν γάρ υπομείνας δι'
ημάς, θανάτω θάνατον ώλεσεν. (Εκ γ')

Προλαβούσαι τόν όρθρον αι περί Μαριάμ, καί ευρούσαι τόν λίθον αποκυλισθέντα τού
μνήματος, ήκουον εκ τού Αγγέλου, Τόν εν φωτί άϊδίω υπάρχοντα, μετά νεκρών τί
ζητείτε ως άνθρωπον; βλέπετε τά εντάφια σπάργανα, δράμετε, καί τώ κόσμω
κηρύξατε, ως ηγέρθη ο Κύριος θανατώσας τόν θάνατον, ότι υπάρχει Θεού Υιός, τού
σώζοντος τό γένος τών ανθρώπων.

Ει καί εν τάφω κατήλθες αθάνατε, αλλά τού Άδου καθείλες τήν δύναμιν, καί ανέστης
ως νικητής, Χριστέ ο Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καί τοίς σοίς
Αποστόλοις ειρήνην δωρούμενος, ο τοίς πεσούσι παρέχων ανάστασιν.

Εν τάφω σωματικώς, εν Άδου δέ μετά ψυχής ως Θεός, εν Παραδείσω δέ μετά Ληστού,
καί εν θρόνω υπήρχες Χριστέ, μετά Πατρός καί Πνεύματος, πάντα πληρών ο
απερίγραπτος.

Δόξα...

Ως ζωηφόρος, ως Παραδείσου ωραιότερος, όντως καί παστάδος πάσης βασιλικής,
αναδέδεικται λαμπρότερος Χριστέ ο τάφος σου, η πηγή τής ημών αναστάσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό τού υψίστου ηγιασμένον θείον σκήνωμα Χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η χαρά
Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν υπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Τό, Κύριε ελέησον, μ' Δόξα... Καί νύν... Τήν τιμιωτέραν... Δι' ευχών τών αγίων
Πατέρων ημών... Καί πάλιν Ομοίως, τό, Χριστός ανέστη... εκ γ', καί τά λοιπά
Τρισσεύεται δέ η τοιαύτη Ακολουθία, εν ταίς Ωραις, καί εν τοίς Αποδείπνοις, καί τώ
Μεσονυκτικώ.

Η δέ τής Λειτουργίας Ακολουθία γίνεται ταχύτερον, καί ψάλλομεν τά
εφεξής Αντίφωνα.

ΑΝΤΙΦΩΝΑ

Ψαλλόμενα εν τή Λειτουργία τής τού Πάσχα Κυριακής, καί καθ' όλην τήν
Διακαιήσιμον Εβδομάδα.

Αντίφωνον α'
Ἦχος β'.

Στίχ. Αλαλάξατε τώ Κυρίω πάσα η γή.
Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ψάλατε δὴ τώ ονόματι αὐτοῦ, δότε δόξαν ἐν αινέσει αὐτοῦ.
Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Εἶπατε τώ Θεῷ, Ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου. Ἐν τῷ πλήθει τῆς δυνάμεώς σου
ψεύσονται σε οἱ ἐχθροί σου.
Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Πάσα η γή προσκυνησάτωσάν σοι καὶ ψαλάτωσάν σοι, ψαλάτωσαν δὴ τώ ονόματι
σου ὕψιστε.

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον β'
Ἦχος ο αὐτός

Στίχ. Ὁ Θεός οἰκτειρήσαι ἡμὰς καὶ εὐλογήσαι ἡμὰς, ἐπιφάναι τό πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ'
ἡμὰς, καὶ ἐλεήσαι ἡμὰς.

Σώσον ἡμὰς, Ὑιέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλουϊα.

Στίχ. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδὸν σου, ἐν πάσιν ἔθνεσι τό σωτήριόν σου.
Σώσον ἡμὰς, Ὑιέ Θεοῦ...

Στίχ. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί πάντες.
Σώσον ἡμὰς, Ὑιέ Θεοῦ...

Στίχ. Εὐλογήσαι ἡμὰς ὁ Θεός, καὶ φοβηθήτωσαν αὐτόν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.
Σώσον ἡμὰς, Ὑιέ Θεοῦ...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων καὶ καταδεξάμενος διὰ
τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκοθῆναι ἐκ τῆς ἀγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας,
ατρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστέ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας,
εἰς ὧν τῆς Ἀγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, σώσον
ἡμὰς.

Αντίφωνον γ'
Ἦχος α'

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ
προσώπου αὐτοῦ οἱ μισούντες αὐτόν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν ἡμῶν
χαρισάμενος.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός.
Χριστὸς ἀνέστη...

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δίκαιοι
ευφρανθήτωσαν.

Χριστός ανέστη...

Στίχ. Αυτή η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή. Χριστός ανέστη...

Εισοδικόν

Εν Εκκλησίαις ευλογείτε τόν Θεόν, Κύριον εκ πηγών Ισραήλ...

Είτα τό Χριστός ανέστη εκ νεκρών... **γ'.**

Η Υπακοή Ἦχος δ'

Προλαβούσαι τόν όρθρον αι περί Μαριάμ, καί ευρούσαι τόν λίθον αποκυλισθέντα τού μνήματος, ήκουον εκ τού Αγγέλου, Τόν εν φωτί αϊδίω υπάρχοντα, μετά νεκρών τί ζητείτε ως άνθρωπον; βλέπετε τά εντάφια σπάργανα, δράμετε, καί τώ κόσμω κηρύξατε, ως ηγέρθη ο Κύριος, θανατώσας τόν θάνατον, ότι υπάρχει Θεού Υίός, τού σώζοντος τό γένος τών ανθρώπων.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ει καί εν τάφω κατήλθες αθάνατε, αλλά τού Ἄδου καθείλες τήν δύναμιν, καί ανέστης ως νικητής, Χριστέ ο Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καί τοίς σοίς Αποστόλοις ειρήνην δωρούμενος ο τοίς πεσούσι παρέχων ανάστασιν.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε, Αλληλούϊα.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Στίχ. Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Πράξεων τών Αποστόλων τό Ανάγνωσμα

Τόν μέν πρώτον λόγον εποιησάμην περί πάντων...

Αλληλούϊα Ἦχος δ'

Σύ Κύριε αναστάς οικτειρήσεις τήν Σιών.

Στίχ. Εξ ουρανού επέβλεψεν ο Κύριος.

Ευαγγέλιον

Εκ τού κατά Ιωάννην

Εν αρχή ήν ο Λόγος, καί ο Λόγος ήν πρός τόν Θεόν...

Κοινωνικόν

Σώμα Χριστού μεταλάβετε, πηγής αθανάτου γεύσασθε. Αλληλούϊα.

Αντί δέ τού Είη τό όνομα Κυρίου ευλογημένον, **καί τού,** Ευλογήσω τόν Κύριον, **λέγεται τό,** Χριστός ανέστη.

[p12top](#)

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Εις τό Λυχνικόν, αλλάσσει ο Ιερεύς πάσαν τήν ιερατικήν στολήν αυτού, καί στάς κατενώπιον τής αγίας Τραπέζης μετά τού θυμιατού, σφραγίζει σταυροειδώς, καί εκφωνεί λέγων

Ευλογητός ο Θεός ημών...

καί ημών ανταποκρινομένων τό, Αμήν, άρχεται ο Ιερεύς

Χριστός ανέστη... **Υ'**

Στίχ. **α'** Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Στίχ. **β'** Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Στίχ. **γ'** Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Στίχ. **δ'** Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Δόξα...

Χριστός ανέστη...

Καί νύν...

τό αυτό

Είτα ο Ιερέυς, γεγονωτέρα φωνή

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας...

Ο Χορός Καί τοίς εν τοίς μνήμασι ζώην χαρισάμενος.

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχ. ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα, γ' καί Ανατολικά, γ'.

Ήχος β'

Τόν πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα τόν Θεόν λόγον σαρκωθέντα, εκ Παρθένου Μαρίας, δεύτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν γάρ υπομείνας, τή ταφή παρεδόθη, ως αυτός ηθέλησε, καί αναστάς εκ νεκρών, έσωσέ με τόν πλανώμενον άνθρωπον.

Χριστός ο Σωτήρ ημών, τό καθ' ημών χειρόγραφον, προσηλώσας τώ Σταυρώ, εξήλειψε καί τού θανάτου τό κράτος κατήργησε, Προσκυνούμεν αυτού, τήν τριήμερον Έγερσιν.

Σύν Αρχαγγέλοις υμνήσωμεν, Χριστού τήν Ανάστασιν, αυτός γάρ λυτρωτής εστι καί Σωτήρ τών ψυχών ημών, καί εν δόξη φοβερά, καί κραταιά δυνάμει, πάλιν έρχεται, κρίναι κόσμον όν έπλασεν.

Στιχηρά Ανατολικά

Σέ τόν σταυρωθέντα καί ταφέντα Άγγελος εκήρυξε Δεσπότην, καί έλεγε ταίς Γυναιξί, Δεύτε ίδετε, όπου έκειτο ο Κύριος, ανέστη γάρ καθώς είπεν, ως παντοδύναμος, διό σε προσκυνούμεν τόν μόνον αθάνατον, Ζωοδότα Χριστέ ελέησον ημάς.

Εν τώ Σταυρώ σου κατήργησας, τήν τού ξύλου κατάραν, εν τή ταφή σου ενέκρωσας τού θανάτου τό κράτος, εν δέ τή εγέρσει σου εφώτισας τό γένος τών ανθρώπων, διά τούτό σοι βοώμεν, Ευεργέτα Χριστέ, ο Θεός ημών δόξα σοι.

Ηνοιγήσαν σοι Κύριε φόβω πύλαι θανάτου, πυλωροί δέ Άδου ιδόντες σε έπηξαν, πύλας γάρ χαλκάς συνέτριψας καί μοχλούς σιδηρούς συνέθλασας καί εξήγαγες ημάς εκ σκότους καί σκιάς θανάτου, καί τούς δεσμούς ημών διέρρηξας.

Δόξα...

Τόν σωτήριον ύμνον άδοντες, εκ στομάτων αναμέλψωμεν, δεύτε πάντες εν οίκω Κυρίου προσπέσωμεν λέγοντες, ο επί ξύλου σταυρωθείς, καί εκ νεκρών αναστάς καί ών εν κόλποις τού Πατρός ιλάσθητι ταίς αμαρτίαις ημών.

Καί νύν... Θεοδοκίον.

Παρήλθεν η σκιά τού νόμου τής χάριτος ελθούσης, ως γάρ η βάτος ουκ εκαίετο καταφλεγόμενη, ούτω Παρθένος έτεκες, καί Παρθένος έμεινας, αντί στύλου πυρός, δικαιοσύνης ανέτειλεν Ήλιος, αντί Μωϋσέως Χριστός, η σωτηρία τών ψυχών ημών.

Είσοδος μετά τού Ευαγγελίου τό Φώς ιλαρόν...

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Τίς Θεός μέγας, ως ο Θεός ημών, σύ εἶ ο Θεός, ο ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Εγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύνάμιν σου.

Στίχ. Καί εἶπα, Νῦν ηρξάμην, αὕτη ἡ αλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Υψίστου.

Στίχ. Εμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Καί ὑπὲρ τοῦ καταξιοθῆναι ἡμᾶς τῆς ακροάσεως τοῦ ἁγίου Ευαγγελίου **κτλ.**

Ευαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην Ούσης οψίας τῆς ἡμέρας ἐκείνης...

Εἶτα Εκτενής, τό, Εἰπῶμεν πάντες... Καταξίωσον Κύριε... Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινήν, **κτλ.**

Μετά δέ τὴν ἐκφώνησιν, ψάλλομεν τῆς οκτωήχου τό Στιχηρόν Αναστάσιμον τῶν Αποστίχων.

Ἦχος β'

Ἡ Ανάστασις σου Χριστέ Σωτήρ ἀπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καί ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα, Παντοδύναμη Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα, τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καί φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ὁ λυτρωτής, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα, τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν, Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς Γυναῖκες ευαγγελίστριαι, καί τῆ Σιών εἶπατε, Δέχου παρ ἡμῶν χαράς ευαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε, καί ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ. καί οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καί αὐτός προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε. Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορά; ἀπελθούσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καί εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε, Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτύξώμεθα, ὡς Πάσχα λύττρον λύπης, καί γάρ ἐκ τάφου σήμερον ὡσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστός, τὰ Γύναια χαράς ἐπλησε λέγων, Κηρύξατε

Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθόμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυξόμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Καί τά έτερα, τό, Χριστός ανέστη... γ', καί Απόλυσις

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΪ

Εις τούς Αί ν ο υ ς, τό, Πάσα πνοή, καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής
Οκτωήχου

Ήχος β'

Πάσα πνοή καί πάσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε, ότι διά τού Σταυρού τόν θάνατον κατήγησας, ίνα δείξης τοίς λαοίς, τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, ως μόνος φιλόανθρωπος.

Ειπάτωσαν Ιουδαίοι, Πώς οι στρατιώται απώλεσαν τηρούντες τόν Βασιλέα: διά τί γάρ ο λίθος ουκ εφύλαξε τήν πέτραν τής ζωής; Η τόν ταφέντα δότωσαν, ή αναστάντα προσκυνεί τωσαν, λέγοντες σύν ημίν, Δόξα τώ πλήθει τών οικτιρμών σου, Σωτήρ ημών, δόξα σοι.

Χαίρετε λαοί καί αγαλλιόσθε, Άγγελος εκάθισεν εις τόν λίθον τού μνήματος, αυτός ημάς ευηγγελίσαστο, ειπών, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, ο Σωτήρ τού κόσμου καί επλήρωσε τά σύμπαντα εύωδίας, Χαίρετε λαοί καί αγαλλιόσθε.

Άγγελος μέν τό, Χαίρε, πρό τής σής συλλήψεως Κύριε, τή Κεχαριτωμένη εκόμισεν, Άγγελος δέ τόν λίθον τού ενδόξου σου μνήματος, εν τή σή Αναστάσει εκύλισεν, ο μέν, αντί τής λύπης, ευφροσύνης σύμβολα μηνύων, ο δέ, αντί θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ημίν, Διό βοώμέν σοι, Ευεργέτα τών απάντων Κύριε, δόξα σοι.

Καί τά Στιχηρά τού Πάσχα, ως προεγράφησαν εις τόν Όρθρον τής Κυριακής
Τό, Χριστός ανέστη... γ,' Εκτενής, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν

Προκείμενον τού Αποστόλου

Ήχος πλ. δ'

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν...

Στίχ. οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού.

Η Πράξις

Εν ταίς ημέραις εκείναις, υπέστρεψαν οι Απόστολοι εις Ιερουσαλήμ...

Ευαγγέλιον

Εκ τού κατά Ιωάννην

Θεόν ουδείς εώρακε πώποτε...

Κοινωνικόν

Σώμα Χριστού μεταλάβετε, πηγής αθανάτου γεύσασθε. Αλληλούϊα.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Μετά τό, Χριστός ανέστη, καί τά λοιπά, εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν
Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου.

Ἦχος γ'

Τώ σῶ Σταυρώ, Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί διαβόλου ἡ πλάνη
κατήργηται, γένος δέ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην
προσφέρει.

Πεφώτισται τά σύμπαντα, τή Αναστάσει σου Κύριε, καί ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται,
πάσα δέ ἡ κτίσις ἀνευφημούσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρός, καί τοῦ Υἱοῦ τήν δύναμιν, καί Πνεύματος ἁγίου ὑμῶ τήν
ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἀκτιστον θεότητα, Τριάδα Ὁμοούσιον, τήν βασιλεύουσαν εις
αἰῶνα αἰῶνος.

Ἔτερα Στιχηρά Ανατολικά

Τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, προσκυνούμεν Χριστέ, καί τήν Ανάστασίν σου υμνούμεν
καί δοξάζομεν, τῷ γάρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθημεν.

Υμνούμεν τόν Σωτήρα τόν ἐκ τής Παρθένου σαρκωθέντα, δι' ἡμᾶς γάρ εσταυρώθη, καί
τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη δωρούμενος ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἐν Ἄδῃ καταβάς Χριστός εὐηγγελίσαστο, θαρσεῖτε, λέγων, νύν νενίκηκα, ἐγώ εἰμί
ἡ Ανάστασις, ἐγώ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τᾶς πύλας.

Δόξα...

Οἱ ἀναξίως ἐστώτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ, ἐσπερινόν ὕμνον ἀναμέλομεν, ἐκ
βαθέων κραυγάζοντες, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ φωτίσας τόν κόσμον τῇ τριημέρῳ Ἀναστάσει
σου, ἐξελοῦ τόν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σου, φιλάνθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πῶς μή θαυμάσωμεν τόν θεανδρικόν σου τόκον πανσεβάσμιε; πείραν γάρ ἀνδρός μή
δεξαμένη πανάμωμε ἔτεκες ἀπάτορα Υἱόν ἐν σαρκί, τόν πρό αἰῶνων ἐκ Πατρός
γεννηθέντα ἀμήτορα μηδαμῶς υπομείναντα τροπήν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ'
ἐκατέρας οὐσίας τήν ιδιότητα, σώαν φυλάξαντα, Διό, Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτόν
ικέτευε, σωθῆναι τᾶς ψυχᾶς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον Ὁμολογούντων σε.

Προκείμενον Ἦχος βαρὺς

Ὁ Θεός ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καί ἐν τῇ γῆ πάντα δσα ἠθέλησεν ἐποίησεν.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καί ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστάφη εἰς ὀπίσω.

Στίχ. Τί σοί ἐστι θάλασσα, ὅτι ἔφυγες; καί σοί Ἰοράνη ὅτι ἀνεχώρησας εἰς τᾶ ὀπίσω;

Ἦχος γ'

Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ ἀμαυρώσας τόν ἥλιον, καί τῷ φωτί τής σῆς Ἀναστάσεως,
φαιδρύνας τά σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν τόν ἐσπερινόν ὕμνον, φιλάνθρωπε.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
Π Ρ Ω Ἰ

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς
Ἦχος γ'

Δεύτε πάντα τά ἔθνη γνῶτε τού φρικτού μυστηρίου τήν δύναμιν, Χριστός γάρ ο Σωτήρ ημών, ο εν αρχή Λόγος, εσταυρώθη δι' ημάς, καί εκών ετάφη, καί ανέστη εκ νεκρών, τού σώσαι τά σύμπαντα, αυτόν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τά θαυμάσια, οι φύλακές σου Κύριε, αλλά τό συνέδριον τής ματαιότητος πληρώσαν δώρων τήν δεξιάν αυτών, κρύπτειν ενόμιζον τήν Ανάστασίν σου, ἦν ο κόσμος δοξάζει, ελέησον ημάς.

Χαράς τά πάντα πεπλήρωται, τής Αναστάσεως τήν πείραν ειληφότα, Μαρία γάρ η Μαγδαληνή, επί τό μνήμα ἦλθεν, εύρεν Ἄγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τοίς ἰματίοις εξαστράπτοντα, καί λέγοντα, Τί ζητεῖτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; ουκ ἔστιν ὡδε, ἀλλ' ἐγήγερται, καθῶς εἶπε, προάγων εν τή Γαλιλαία.

Εν τώ φωτί σου Δέσποτα, οψόμεθα φῶς φιλόανθρωπε, ανέστης γάρ εκ τών νεκρών, σωτηρίαν τώ γένει τών ανθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πάσα κτίσις δοξολογή, τόν μόνον ἀναμάρτητον, ελέησον ημάς.

Εἰς τήν Λειτουργίαν

Προκείμενον τού Αποστόλου Ἦχος γ'

Μεγαλύνει η ψυχὴ μου τόν Κύριον.

Στίχ. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τήν ταπεινώσιν τής δούλης αὐτοῦ.

Ἡ Πράξις

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, σταθεῖς ο Πέτρος σὺν τοῖς Ἐνδεκα...

Ἀλληλούϊα Ἦχος πλ. δ'

Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τώ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Ευαγγέλιον

Κατὰ Λουκάν Εωθινόν ε'

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, ο Πέτρος ἀναστάς ἔδραμεν ἐπὶ τό μνημεῖον...

p14top

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά

Ἦχος δ'

Τόν ζωποιοῖόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνούντες Χριστέ ο Θεός, τήν τριήμερόν σου Ανάστασιν δοξάζομεν, δι' αὐτῆς γάρ ἀνεκαίνισας, τήν καταφθαρείσαν τών ανθρώπων φύσιν παντοδύναμε, καί τήν εἰς ουρανοῦς ἀνοδον καθυπέδειξας ἡμῖν, ως μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Τού ξύλου τής παρακοῆς, τό ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτήρ, τώ ξύλω τού σταυροῦ εκουσίως προσηλωθεῖς, καί εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατέ, τού θανάτου τά δεσμά, ως Θεός διέρρηξας, διό προσκυνούμεν τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, εν ἀγαλλιάσει βοῶντες, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καί τώ σώ θανάτω, τού θανάτου τό βασίλειον ἔλυσας, γένος δέ τό ἀνθρώπινον, εκ φθοράς ηλευθέρωσας, ζωῆν καί ἀφθαρσίαν, τώ κόσμῳ δωρησάμενος, καί τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά Ανατολικά

Δεύτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τήν τού Σωτήρος τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν,

τών τού Άδου αλύτων δεσμών, καί αφθαρσίαν καί ζωήν, πάντες ελάβομεν, κράζοντες, ο σταυρωθείς καί ταφείς καί αναστάς, σώσον ημάς τή Αναστάσει σου, μόνη φιλόνηρωπε.

Άγγελοι καί άνθρωποι Σωτήρ, τήν σήν υμνούσι τριήμερον Έγερσιν, δι' ής κατηυγάσθη τής οικουμένης τά πέρατα, καί τής δουλείας τού εχθρού πάντες ελυτρώθημεν, κράζοντες, Ζωοποιέ, παντοδύναμη Σωτήρ, σώσον ημάς τή Αναστάσει σου, μόνη φιλόνηρωπε.

Πύλας χαλκάς συνέτριψας, καί μοχλούς συνέθλασας Χριστέ ο Θεός, καί γένος ανθρώπων, πεπτωκός ανέστησας, διά τούτο συμφώνως βοώμεν, ο αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα...

Κύριε, η εκ Πατρός σου γέννησις, άχρονος υπάρχει καί αίδιος, η εκ Παρθένου σάρκωσις, άφραστος άνθρωπος καί ανερμήνευτος, καί η εις Άδου κάθοδος, φοβερά διαβόλω, καί τοίς αγγέλοις αυτού, θάνατον γάρ πατήσας, τριήμερος ανέστης, αφθαρσίαν παρέχων ανθρώποις, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο διά σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυΐδ, μελωδικώς περί σου προανεφώνησε, τώ μεγαλειά σοι ποιήσαντι, Παρέστη η Βασίλισσα εκ δεξιών σου, Σε γάρ Μητέρα πρόξενον ζωής ανέδειξεν, ο απάτωρ εκ σου ενανθρωπήσαι, ευδοκήσας Θεός, ίνα τήν εαυτού αναπλάση εικόνα, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, καί τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρών, πρόβατον, τοίς ώμοις αναλαβών, τώ Πατρί προσαγάγη, καί τώ ιδίω θελήματι ταίς ουρανίαις συνάψη δυνάμεσι, καί σώση Θεοτόκε τόν κόσμον, Χριστός, ο έχων τό μέγα καί πλούσιον έλεος.

Προκείμενον Ήχος πλ. δ'

Φωνή μου πρός Κύριον εκέκραξα, φωνή μου πρός τόν Θεόν, καί προσέσχε μοι.

Στίχ. Εν ημέρα θλίψεώς μου τόν Θεόν εξεζήτησα.

Στίχ. Απηνήνατο παρακληθήναι η ψυχή μου.

Στίχ. Ο Θεός, εν τώ αγίω, η οδός σου.

Απόστιχα

Ήχος δ'

Κύριε, ανελθών εν τώ Σταυρώ, τήν προγονικήν ημών κατάραν εξήλειψας, καί κατελθών εν τώ Άδη τούς απ' αιώνος δεσμίους ηλευθέρωσας, αφθαρσίαν δωρούμενος τών ανθρώπων τώ γένει, Διά τούτο υμνούντες δοξάζομεν, τήν ζωοποιόν καί σωτήριόν σου Έγερσιν.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Π Ρ Ω Ϊ

Εις τούς Αιούς

Ήχος δ'

Ο Σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, καί αναστάς εκ τών νεκρών, παντοδύναμη Κύριε, δοξάζομέν σου τήν Ανάστασιν.

Εν τώ Σταυρώ σου Χριστέ, τής αρχαίας κατάρας ηλευθέρωσας ημάς, καί εν τώ θανάτω σου, τόν τήν φύσιν ημών τυραννήσαντα Διάβολον κατήργησας, εν δέ τή Εγέρσει σου, χαράς τά πάντα επλήρωσας, Διό βοώμέν σοι, ο αναστάς εκ τών νεκρών Κύριε, δόξα σοι.

Τώ σώ Σταυρώ Χριστέ Σωτήρ οδήγησον ημάς επί τήν αλήθειάν σου, καί ρύσαι ημάς τών παγίδων τού εχθρού, ο αναστάς εκ τών νεκρών, ανάστησον ημάς, πεσόντας τή αμαρτία, εκτείνας τήν χείρά σου φιλόανθρωπε Κύριε, τή πρεσβεία τών Αγίων σου.

Τών πατρικών σου κόλπων μή χωρισθείς, μονογενές Λόγε τού Θεού, ήλθες επί γής διά φιλανθρωπίαν, άνθρωπος γενόμενος ατρέπτως, καί σταυρόν καί θάνατον υπέμεινας σαρκί, ο απαθής τή θεότητι, αναστάς δέ εκ νεκρών, αθανασίαν παρέσχες τώ γένει τών ανθρώπων, ως μόνος παντοδύναμος.

Εις τήν Λειτοργίαν

Προκείμενον τού Αποστόλου Ἦχος πλ. β'

Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί ἐπιλάθου τού λαού σου, καί τού οἴκου τού πατρός σου, καί ἐπιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Πράξις

Εν ταίς ημέραις ἐκεῖναις, εἶπε Πέτρος πρός τόν λαόν...

Ευαγγέλιον

Εκ τού κατά' Ιωάννην

Τώ καιρώ ἐκεῖνω, εἰστήκει ο Ιωάννης...

[p15top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά

Ἦχος πλ. α'

Διά τού τιμίου σου Σταυρού Χριστέ, Διάβολον ήσχυνας, καί διά τής Αναστάσεώς σου, τόν κέντρον τής αμαρτίας ήμβλυνας, καί έσωσας ημάς εκ τών πυλών τού θανάτου, Δοξάζομέν σε Μονογενές.

Ο τήν Ανάστασιν διδούς, τώ γένει τών ανώς πρόβατον επί σφαγήν ήχθη, θρώπων, έφριξαν τούτον οι άρχοντες τού Άδου, καί επήρθησαν πύλαι οδυνηραί, εισελήλυθε γάρ ο Βασιλεύς τής δόξης, Χριστός, λέγων τοίς εν δεσμοίς, Εξέλθετε, καί τοίς εν τώ σκότει, Ανακαλύπτεσθε.

Μέγα θαύμα! ο τών αοράτων κτίστης, διά φιλανθρωπίαν σαρκί παθών, ανέστη ο αθάνατος, Δεύτε πατριαί τών εθνών, τούτον προσκυνήσωμεν, τή γάρ αυτού ευσπλαγχνία εκ πλάνης ρυσθέντες, εν τρισίν υποστάσεσιν ένα Θεόν υμνείν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρά Ανατολικά

Εσπερινήν προσκύνησιν προσφέρομέν σοι τώ ανεσπέρω φωτί τώ επί τέλει τών αιώνων, ως εν εσόπτρω, διά σαρκός λάμπαντι τώ κόσμω καί μέχρις Άδου κατελθόντι, καί τό εκείσε σκότος λύσαντι, καί τό φώς τής Αναστάσεως τοίς έθνεσι δείξαντι, Φωτοδότα Κύριε δόξα σοι.

Τόν αρχηγόν τής σωτηρίας ημίν, Χριστόν δοξολογήσωμεν, αυτού γάρ εκ νεκρών αναστάντος, κόσμος εκ πλάνης σέσωσται, Χαίρει χορός Αγγέλων, φεύγει δαιμόνων πλάνη, Αδάμ πεσών, ανίσταται, Διάβολος κατήργηται.

Οι τής κουστωδίας, ενηχούντο υπό τήν παρανόμων, Καλύψατε Χριστού τήν Έγερσιν, καί λάβετε αργύρια καί είπατε, ότι υμών κοιμωμένων, εκ τού μνημείου εσυλήθη ο

νεκρός, Τίς είδε; τίς ήκουσε νεκρόν κλαπέντα ποτέ; μάλιστα εσμυρνισμένον και γυμνόν, καταλιπόντα και εν τώ τάφω τά εντάφια αυτού; Μή πλανάσθε Ιουδαίοι, μάθετε τας ρήσεις τήν Προφητών, και γνώτε, ότι αυτός εστιν αληθώς, ο λυτρωτής τού κόσμου, και παντοδύναμος.

Δόξα...

Κύριε, ο τόν Άδην σκυλεύσας, και τόν θάνατον πατήσας Σωτήρ ημίν, ο φωτίσας τόν κόσμον τώ Σταυρώ τώ τιμίω, ελέησον ημάς.

Και νύν... Θεοτοκίον

Εν τή Ερυθρά θαλάσση, τής απειρογάμου νύμφης εικών διεγράφη ποτέ, Εκεί Μωϋσής διαιρέτης τού ύδατος, ενθάδε Γαβριήλ υπηρέτης τού θαύματος, Τότε τόν βυθόν επέξευσεν αβρόχως Ισραήλ, νύν δέ τόν Χριστόν εγέννησεν ασπόρως η Παρθένος, Η θάλασσα, μετά τήν πάροδον τού Ισραήλ, έμεινεν άβατος, η άμεμπτos, μετά τήν κύησιν τού Εμμανουήλ, έμεινεν άφθορος, ο ών, και προών, και φανείς ως άνθρωπος Θεός, ελέησον ημάς.

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Ενώτισαι, ο Θεός, τήν προσευχήν μου και μή υπερίδης τήν δέησίν μου.

Στίχ. Πρόσχες μοι και εισάκουσόν μου.

Στίχ. Ότι εξέκλιναν επ εμέ ανομίαν.

Στίχ. Εγώ πρός τόν Θεόν εκέκραξα.

Απόστιχα

Ήχος πλ. α'

Σέ τόν σαρκωθέντα Σωτήρα Χριστόν, και τών ουρανών μή χωρισθέντα, εν φωναίς ασμάτων μεγαλύνομεν, ότι Σταυρόν και θάνατον, κατεδέξω, διά τό γένος ημών, ως φιάνθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Άδου πύλας τριήμερος ανέστης, σώζων τας ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΜΟΥ

Π Ρ Ω Ϊ

Εις τούς Αινούς

Ήχος πλ. α'

Κύριε, εσφραγισμένου τού τάφου υπό τήν παρανόμων, προήλθες εκ τού μνήματος καθώς ετέχθης εκ τής Θεοτόκου, ουκ έγνωσαν πώς εσαρκώθης, οι ασώματοί σου Άγγελοι, ουκ ήσθοντο πότε ανέστης, οι φυλάσσοντές σε στρατιώται, αμφοτέρα γάρ εσφράγισται τοίς ερευνώσι, πεφανέρωται δέ τά θαύματα, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει τό μυστήριον, ό ανυμνούσιν, απόδος ημίν αγαλλίασιν, και τό μέγα έλεος.

Κύριε, τούς μοχλούς τούς αιωνίους συντρίψας, και δεσμά διαρρήξας, τού μνήματος ανέστης, καταλιπόν σου τά εντάφια, εις μαρτύριον τής αληθούς τριημέρου ταφής σου, και προήγες εν τή Γαλιλαία, ο εν σπηλαίω τηρούμενος, Μέγα σου τό έλεος, ακατάληπτε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Κύριε, αι γυναίκες έδραμον, επί τό μνήμα τού ιδείν σε τόν Χριστόν, τόν δι' ημάς παθόντα, και προσελθούσαι, εύρον Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τώ φόβω κυλισθέντα, και πρός αυτάς εβόησε λέγων, Ανέστη ο Κύριος, είπατε τοίς Μαθηταίς, ότι ανέστη εκ νεκρών, ο σώζων τας ψυχάς ημών.

Κύριε, ώπερ εξήλθες εσφραγισμένου τού τάφου, ούτως εισήλθες και τών θυρών κεκλεισμένων, πρός τούς Μαθητάς σου, δεικνύων αυτοίς τά τού σώματος πάθη, άπερ κατεδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας, ως εκ σπέρματος Δαυΐδ, μώλωπας υπήνεγκας, ως

Υιός δέ τού Θεού, κόσμον ηλευθέρωσας, Μέγα σου τό έλεος, ακατάληπτε Σωτήρ, ελέησον ήμάς.

Εις τήν Λειτουργίαν

Προκείμενον τού Αποστόλου Ήχος γ'

Ψάλατε τώ Θεώ ημών ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

[p16top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Ψάλλομεν τήν παρούσαν Ακολουθίαν, τήν γεγонуίαν παρά κυρίου Νικηφόρου Καλλίστου τού Ξανθοπούλου, εις τήν Υπεραγίαν και Κυριαν Δέσποιναν Θεοτόκον, τήν Ζωοδόχον Πηγήν ου γάρ εύρομεν υπό τυπικού τήν τοιαύτην Ακολουθίαν, αλλ' ετέθη δι' αγάπην τής Υπεραγίας Θεοτόκου

Εις τό, Κύριε εκέκραξα,, ιστώμεν Στίχους ι', και ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου ς'.

Ήχος πλ. β'

Νίκην έχων Χριστέ, τήν κατά τού Άδου, εν τώ Σταυρώ ανήλθες, ίνα τούς εν σκότει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτώ, ο εν νεκροίς ελεύθερος, ο πηγάζων ζωήν, εξ οικείου φωτός, παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ήμάς.

Σήμερον ο Χριστός, θάνατον πατήσας, καθώς είπεν, ανέστη, και τήν αγαλλίασιν τώ κόσμω εδωρήσατο, ίνα πάντες κραυγάζοντες τόν ύμνον ούτως είπωμεν, Η πηγή τής ζωής, τό απρόσιτον φώς, παντοδύναμε Σωτήρ ελέησον ήμάς.

Σέ Κύριε, τόν όντα, εν πάση τή κτίσει, αμαρτωλοί πού φύγωμεν; εν τώ ουρανώ; αυτός κατοικεί, εν τώ Άδη; επάτησας θάνατον, εις τά βάθη τά τής θαλάσσης; εκεί η χείρ σου Δέσποτα, Πρός σέ καταφεύγομεν, σοί προσπίπτοντες ικετεύομεν, ο αναστάς εκ τών νεκρών, ελέησον ήμάς.

Στιχηρά Ανατολικά

Εν τώ Σταυρώ σου Χριστέ καυχώμεθα, και τήν Ανάστασίν σου υμνούμεν και δοξάζομεν, σύ γάρ ει Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν.

Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε, ότι κατήργησας τόν τό κράτος έχοντα τού θανάτου, ανεκαίνισας ήμάς διά τού Σταυρού σου, δωρούμενος ημίν ζωήν και αφθαρσίαν.

Διά παντός ευλογούντες τόν Κύριον, υμνούμεν τήν Ανάστασιν αυτού, Σταυρόν γάρ υπομείνας, θανάτω θάνατον ώλεσεν.

Και τής Ζωοδόχου Πηγής τρία.

Ήχος ο αυτός Όλην αποθέμενοι

Ξένα και παράδοξα, τών ουρανών ο Δεσπότης, επί σοί τετέλεκε, καταρχάς Πανάμωμε, και γάρ άνωθεν, εμφανώς έσταξεν, υετός καθάπερ, εν τή μήτρα σου Θεόνυμφε, Πηγήν δεικνύων σε, σύμπαν αγαθόν αναβλύζουσαν, πλημμύραν τε ίάσεων, τάς ευεργεσίας προρρέουσας άπασιν αφθόνως, τοίς χρήζουσι τήν ρώσιν τών ψυχών, και τήν υγείαν τού σώματος, ύδατι τής χάριτος. (Δίς)

Μάννα σε ουράνιον, καί Παραδείσου Παρθένε, τήν Πηγὴν τὴν ἐνθεον, ονομάζω
Δέσποινα προσφυέστατα, τῆς γάρ γῆς ἔδραμεν, ἡ ροὴ καὶ χάρις, τῆς Πηγῆς σου
τετραμέρειαν αὐτῆς καλύπτουσα, ξένοις τεραστίοις ἐκάστοτε, καὶ πάσι τό
αιτούμενον γίνεται τό ὕδωρ πινόμενον, ὅθεν γεγηθότες, Χριστῶνυμοι προστρέχομεν
πιστῶς, αγιασμόν αρυόμενοι, πάντοτε γλυκύροον.

Ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, αναβλυστάνεις Παρθένε, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, τῆ Πηγῆ σου
πάντοτε, θεονύμφευτε, δωρεάν ρεῖεις γάρ, δαψιλή καὶ χύδην τοῖς νοσοῦσι τὰ ἰάματα,
τυφλοῦς εμβλέποντας, φαίνεις εναργῶς προσιόντας σοι, χωλοῦς πολλοὺς ἀνώρθωσας
καὶ τοὺς παρειμένους συνέσφιγξας, τόν δε νεκρωθέντα, ἐζώσας προσχύσει τῆ
τριττῆ, ὑδρωπικῶν καὶ δυσπνόων τε, πάθη εθεράπευσας.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Πηγῆ; ἡτίς ἐξ ἀκενῶτων θαυμάτων πλημμυρούσα,
πολλὰ καὶ ὑπὲρ φύσιν ενεργεῖς διὰ ἰάσεων, Βαβαί τῶν μεγαλείων, ὧν τοῖς πάσιν
επιρρέεις! οὐ μόνον γάρ νοσήματα χαλεπὰ ἀπήλασας, τῶν προσιόντων μετὰ πόθου,
ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ψυχῶν πάθη ἐκπλύνεις καθαρίζουσα πανάσπιλε, σὺν πάσι
βραβεύουσα καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. β'

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τόν ἀλόχευτον τόκον, ὁ
γάρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς
προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος
δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως
γνωριζόμενος, Αὐτόν ἰκέτευε σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Προκείμενον Ἦχος βαρὺς

Αγαπήσω σε Κύριε ἡ ἰσχύς μου, Κύριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγὴ μου, καὶ ρύστης
μου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς μου βοηθὸς μου καὶ ἐλπὼ ἐπ' αὐτόν.

Στίχ. Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τόν Κύριον.

Στίχ. Ἦκουσεν ἐκ ναοῦ ἀγίου αὐτοῦ φωνῆς μου.

**Εἰς τόν Στίχον,
τό Αναστάσιμον Στιχηρόν τῆς Οκτωήχου**

Ἦχος πλ. β'

Τὴν Ἀνάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ
γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρὰ καρδία σέ δοξάζειν.

**Εἶτα, τὰ Στιχηρά τού Πάσχα εἰ δέ βούλει, λέγε πρῶτον τὰ παρόντα Στιχηρά
τῆς Θεοτόκου.**

Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν

Χαίροις ἡ ζωηφόρος Πηγῆ, κατὰ θαλάσσας πελαγίζουσα θαύματα, πρὸς πάσαν τὴν
οἰκουμένην Ὠκεανὲ νηοτέ, τὰ Νειλῶα ρεῖθρα υπερβαίνουσα τῆ χύσει τῆς χάριτος,
Σιλῶαμ ἐκ πέτρας ἄλλος δεύτερος, ὕδωρ πηγάζων, ὡς παράδοξον, Ἰορδάνου τε
δεξαμένη ἐνέργειαν, μάννα σωτηριώδῆς τε εναργῶς τό γινόμενον πρὸς τοῦ ζητούντος
τὴν χρεῖαν, πλούσιον ὄντως καὶ ἀφθονον, Χριστοῦ Μήτηρ Κόρη ἡ προχέουσα τῷ
κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἠγίασε τό σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Ύμνοις εν εξαισίοις Πιστοί τήν επουράνιον νεφέλην υμνήσωμεν, σταγόνα τήν ουρανίαν, τόν ζωοδότην Χριστόν, επί γής αρρεύστως υετίζουσας, τό ζών, τό αλλόμενον, καί πηγάζον αθάνατα, ύδωρ τό θείον, τήν αμβροσίαν τού νέκταρος τού μηδέποτε μετά πόσιν εκρέοντος, δίψαν δέ τήν συντήκουσαν ψυχάς απελαύνοντος, ούπερ πιόντες εμφρόνως, ρεύματα θεία προβάλλονται, κοιλίας εκ νόου, επομβρίζοντα τοίς πάσι, χάριν τήν άφθονον.

Στίχ. Τού ποταμού τά Ορμήματα, ευφραίνουσι τήν πόλιν τού Θεού.

Χαίροις η ζωοδόχος Πηγή, η αενάως αναβλύζουσα χάριτας, η βρύσις τών ιαμάτων η πάσαν νόσων Ισχύν, ασθενή καί φαύλην απελέγχουσα, τυφλών η ανάβλεψις, καί λεπρών θεία κάθαρσις, η πηγάζουσα, νοσημάτων πάν φάρμακον, άπασι τοίς προστρέχουσι, πιστώς τώ τεμένει σου, μέγα κοινόν ιατρείον άμισθον όντως καί έτοιμον, Χριστού Μήτερ Λόγου, τού πηγάζοντος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Σαλπίσωμεν φιλέορτοι εν ύμνοις, σκιρτήσωμεν εν ύδασι καί χορεύσωμεν ευφραινόμενοι, τοίς αενάως πλημμυρούσι τής ζωηφόρου Πηγής, Βασιλείς καί άρχοντες συντρεχέτωσαν, καί Πηγής τήν χάριν προχείτωσαν αφθόνως, Βασιλείς γάρ έσωσε, τούς εν κλίνη συσχεθέντας δέ, τή προσπαύσει εξανέστησε, Ποιμένες τε καί σύμπαντες, τήν ομβροφόρον νεφέλην, τό σωτήριον συνελθόντες αρουσώμεθα, οι εν νόσοις οι εν κινδύνοις τήν ρώσιν, τήν αναψυχήν οι εν δίψει, τά όμματά τε οι τυφλοί, οι κωφεύοντες τήν ευηκοϊαν, τήν ιατρείαν οι καχεκτούντες, οι εν θανάτοις τήν ζωηφόρον, οι πάντες τήν πανταχού πιστοίς προρρέουσας, ύδατα σωτηρίας, ανακροτήσαντες, ούτω κράξωμεν Αείζωα προχέουσα νάματα, εκ Πηγής αγνή, μή διαλίπης Παρθένε πρεσβεύουσα πάντοτε υπέρ τών δούλων σου.

Καί νύν... Ήχος α'

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Χριστός ανέστη...

Καί απόλυσις

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
Π Ρ Ω Ϊ**

Εις τόν Όρθρον ο Κανών τού Πάσχα μετά τών ειρμών εις η', καί τής Θεοτόκου εις ζ'.

Ο Κανών τού Πάσχα

Ωδή α' Ήχος α'

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί οψόμεθα, τώ απροσίτω φωτί τής αναστάσεως, Χριστόν εξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανώς ακουσόμεθα, επινίκιον άδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας καί άόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Είτα τής Θεοτόκου, ού η ακροστιχίς

Νικηφόρου Καλλίστου τού Ξανθοπούλου

Ειρμός ο αυτός

Νύν πηγάσαις μοι Παρθένε, Θεοτόκε Πηγή, χάριν διδούσα λόγου, ως ανυμνήσω σου πηγήν, τήν βλυστάνουσαν ζωήν, καί χάριν πιστοίς, σύ γάρ ενυπόστατον Λόγον επήγασας.

Ιατρείον υπέρ φύσιν, ο ναός σου σεμνή, δείκνυται πάσι Κόρη, εκ γάρ θανάτου προφανούς τούς προστρέχοντας πιστούς, σαφώς ανιστά, καί πάσι τήν άφθονον, αναβλύζει γλυκύτητα.

Καταρρέεις ουρανόθεν ακενώτως ημίν, χάριτας όντως μόνη, τόν γάρ τυφλώττοντα ποιείς, αναβλέπειν πρός τό φώς, βορβόρω καινώ, φωνήσασα άνωθεν, υπέρ έννοϊαν τώ Λέοντι.

Η κοινή φιλοτιμία, τού βροτείου σεμνή, Χαίρε Μαρία, Χαίρε, ο γάρ τών όλων ποιητής, επί σοί ως περ σταγών, κατέβη σαφώς, Πηγήν σε αθάνατον, αναδείξας Θεόνυμφε.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Ωδή γ'

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή, καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις, τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εστερéωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ συνεγείρομαι σήμεραν αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Τής Θεοτόκου

Φωτεινόν σε άγιον ναόν, τού Δεσπότου τών όλων Κόρη επίσταμαι, καί αφθαρσίας πηγήν, τό ύδωρ προρρέουσαν Χριστόν, εξ ου ποτιζόμεθα.

Όσην χάριν Δέσποινα Πηγή, Αυτοκράτορι δίδωσ ούρων τήν πρόοδον επεχομένην δεινώς, τού λίθου υπόστασιν φρικτήν, τώ ύδατι λύσασαν.

Ρέει χάρις άφθονος εκ σου, Θεοτόκε Παρθένε χύδην πηγάζουσα χλωί σκιρτώσιν εν σοί, λεπρών καθαρίζεται πληθύς, καί Δαίμονες πνίγονται.

Όλοις νέμεις ίασιν πιστοίς, βασιλεύσι, δημόταις, καί πένησιν, άρχουσι, πτωχοίς, πλουσίοις κοινώς, τό ύδωρ προχέουσα Πηγή, αποίκιον φάρμακον.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Κοντάκιον τού Πάσχα

Ήχος πλ. δ'

Ει καί εν τάφω κατήλθες αθάνατε, αλλά τού Άδου καθείλες τήν δύναμιν, καί ανέστης ως νικητής, Χριστέ ο Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καί τοίς σοίς Αποστόλοις ειρήνην δωρούμενος ο τοίς πεσούσι παρέχων ανάστασιν.

Είτα, Κάθισμα τῆς Θεοτόκου
Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τὴν ἀέναον κρήνην καὶ ζωηράν, τὴν πηγάζουσαν ρεῖθρα θείαν Πηγὴν, συμφώνως αινέσωμεν, οἱ τὴν χάριν αἰτούμενοι, καθ' ἐκάστην βρῦει, καὶ γὰρ τὰ ἰάματα, ὡς ποταμῶν τὰ ρεύματα, δεικνύσα ἐλάχιστα, Ὄθεν κατὰ χρέος προσιόντες ἐν πόθῳ, πιστῶς αρουσώμεθα, ἐκ Πηγῆς ἀνεξάντλητον, ῥώσιν ὄντως ἀθάνατον, δροσίζουσαν σαφῶς τῶν εὐσεβῶν, τὰς καρδίας, καὶ χεῖλεσιν ἐκβοήσωμεν, Σὺ εἰ τῶν πιστῶν τό παραμύθιον.

Ὠδὴ δ'

Επί τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ἄρσεν μὲν, ὡς διανοίξαν, τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ὡς βρωτός δέ, ἀμνός προσηγόρευται, ἀμωμος δέ, ὡς ἀγευστος κηλίδος, τό ἡμέτερον Πάσχα, καὶ ὡς Θεός ἀληθῆς, τέλειος λέλεκται.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστός ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτῆριον, καὶ αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὠραίως, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαυΐδ, πρό τῆς σκιώδους κιβωτοῦ ἤλατο σκιρτῶν, ὁ λαός δέ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν, ὀρώντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου

ὑπὲρ τὴν ψάμμον ἀληθῶς, καὶ τὰς σταγόνας υετῶν, πέφυκε Παρθένε τὰ πλήθη τῆς Πηγῆς τῶν ἔργων σου, ἀκαταπαύστως ῥέοντα, ἀπασαν ἐπὶ χθόνα πλουσίως πάντα νοσοῦντα δεινῶς, τάχος ἰώμενα.

Κατασχεθέντα γυναικός, ὑπὸ καρκίνου τόν μαζόν, ὕδωρ ἐπιχεῖται Παρθένε, τῆς Πηγῆς σου Δέσποινα, καὶ παραυτίκα πέπαυται, πάθη θανατηφόρα τῷ ρεῖθρῳ, καὶ ὁ καρκίνος ὀρθά βαίνειν ἐγνώρισεν.

Ἀκατανόητον ἐν σοί, καὶ ὑπὲρ φύσιν τό πραχθέν, ἐνεστι σαφῶς Θεοτόκε, τό γὰρ ὕδωρ γίνεται, τό τῆς Πηγῆς σου ἰάμα, νόσων θανατηφόρων ἐναντίον, ὅπερ ἡ φύσις, σαφῶς οἶδεν οὐδέποτε.

Αεὶ θανατοί με ὁ ἐχθρός, ταίς ἐνηδόνοις προσβολαίς, Δέσποινα Πηγὴ Θεοτόκε μή παρίδης, πρόφθασον, ἡ ταχινή βοήθεια, τούτου δέ τῶν παγίδων με λύτρου, ἵνα ὑμνώ σε αεὶ τὴν πολυῦμνητον.

Καταβασία

Επί τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ὠδὴ ε'

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τόν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότῃ, καὶ Χριστόν ὠσόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πάσι ζῶην ἀνατέλλοντα.

Τὴν ἀμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταίς τοῦ Ἄδου σειραίς, συνεχόμενοι δεδορκότες,

πρός τό φώς ηπειύοντο Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προΐοντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Τής Θεοτόκου

Λαλούμενα Κόρη Παρθένε, τά τής Πηγής σου τώ όντι τεράστια, καταπλήττει τών βροτών διάνοιαν, υπέρ γάρ φύσιν πέφυκε, πάντας πιστούς αγιάζοντα.

Ιστόρησε πόκος τό Μάννα, καί Σιλωάμ καί η πέτρα πηγάζουσα, Σολομώντος η στοά τήν χάριν σου, τά Ιορδάνεια νάματα, καί η πηγή Σαμαρείτιδος.

Σταγόνες σου Κόρη Παρθένε, αι τής Πηγής καί νεκρόν ανεζώωσαν, υπέρ λόγον τόπραχθέν καί έννοιαν! τά σά γάρ πάντα παναγνε, λόγον νικά τόν ανθρωπίνον.

Τά πάθη μου Κόρη ιάσαις, τής αιμορροίας πηγήν η ξηράνασα, καί τό ρίγος, τής φλογός τήν άναψιν, καί εκτικήν διάθεσιν, ούρυν δεσμά καί γαστρορροϊαν.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μυρου τόν ύμνον προσόισομεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Ωδή ς'

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, εξηγέρθης τού τάφου, ο τάς κλείς τής Παρθένου μή λυμηνάμενος εν τώ τόκω σου, καί ανέωξας ημίν, Παραδείσου τάς πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί άθυτον, ιερείον, ως Θεός, σεαυτόν εκουσίως, προσαγαγών τώ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τής Θεοτόκου

Οι λόγοι τού λόγου ως όντως πηγήν, ανυμνούσί σε Αγνή, τής σοφίας βυθόν γάρ, ως υπέρ λόγον γεννάς, τόν κρεμάσαντα, εν αιθέρι τάς ροάς, καί τήν γήν επί ώδωρ.

Υπήλθες τήν τών κλιμάκων φοράν, απειλούσαν συντριβήν, τούς εκείσε ζωγράφους, ώ παναγία Πηγή, διασώσασα, καί λαόν υπό σεισμού, πεπτωκότος τού δόμου.

Τάς μήτρας αγόνους στερρώσει τό πρίν, διαλύεις εμφανώς, τής Πηγής σου τώ ρείθρω, ως τέξασα σύ παρθενεύουσα, τόν Δεκαί γάρ σπότην τού παντός, καί τούς τόκους βραβεύεις.

Ου λόγος, ου νούς, ουδέ γλώττα τόν σόν εξισχύουσιν Αγνή, τοκετόν ευφημήσαι αλλ' ασθενούσιν εν σοί, καί ελέγχεται, φιλοσόφων τό σεμνόν καί ρητόρων κομψότης.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Τό Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Τή υπερμάχω

Εξ ακενώτου σου Πηγής θεοχαρίτωτε επιβραβεύεις μοι πηγάζουσα τά νάματα, αενάως τής σής χάριτος υπερ λόγον, τόν γάρ Λόγον ως τεκούσαν υπέρ έννοιαν,

ικετεύω σε δροσίζεις με σή χάριτι, ίνα κράζω σοι, Χαίρε ύδωρ σωτήριον.

Ο Οίκος

Άχραντε Θεοτόκε, η τεκούσα αρρήτως, Πατρός τόν προαιώνιον Λόγον πλάτυνόν μου τό στόμα σεμνή, συνεισφέρουσα με πρός τόν σόν έπαινον, ως άν ανευφημήσω σε, κραυγάζων τή πηγή σου ταύτα.

- Χαίρε πηγή, χαρμονής αλλήκτου, χαίρε ροή, καλλονής αρρήτου.
- Χαίρε, νοσημάτων παντοίων κατάλυσις, χαίρε, παθημάτων ποικίλων κατάκλυσις.
- Χαίρε ρείθρον διειδέστατον, υγιάζον τούς πιστούς, χαίρε ύδωρ χαριέστατον τοίς νοσούσι πολλαπλώς.
- Χαίρε νάμα σοφίας, αγνωσίαν εξαίρον, χαίρε κράμα καρδίας, αμβροσίαν προρρέον.
- Χαίρε κρατήρ τού μάννα ζωήρρυτε, χαίρε λουτήρ καί νέκταρ θεόρρευστε.
- Χαίρε, πορθμόν ασθενείας δεικνύσα, χαίρε, φλογμόν αρρωστίας σβεννύσα.
- Χαίρε ύδωρ σωτήριον.

Συναξάριον

Τή Παρασκευή τής Διακαι νησίμου, εορτάζομεν τά εγκαίνια τού ναού τής υπεραγίας Δεσποίνης ημών καί θεομήτορος, τής Ζωηφόρου Πηγής, έτι δέ καί μνεϊαν ποιούμεθα τών εν τούτω τελεσθέντων υπερφυών θαυμάτων παρά τής Θεομήτορος.

Στίχοι

- Μάννα Σιλβάμ, καί Στοάν Σολομώντος
- Πηγήν Κόρη σήν εμφανώς πάς τις βλέπει.

Ταίς τής σής Μητρός πρεσβείαις, Χριστε ο Θεός, ελέησον ημάς.

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Άγιον, Κύριον, Ιησούν τόν μόνον αναμάρτητον. Τόν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνούμεν, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν υμνούμεν καί δοξάζομεν, Σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν, τό όνομά σου ονομάζομεν, Δεύτε πάντες οι πιστοί, προσκυνήσωμεν τήν τού Χριστού αγίαν Ανάστασιν, ιδού γάρ ήλθε διά τού Σταυρού, χαρά εν όλω τώ κόσμω, Διά παντός ευλογούντες τόν Κύριον, υμνούμεν τήν Ανάστασιν αυτού, Σταυρόν γάρ υπομείνας δι' ημάς, θανάτω θάνατον ώλεσεν. **καί**, Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος. **εκ γ' αμφότερα.**

Ωδή ζ'

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ως όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας, τής Εγέρσεως ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς πάσιν επέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου

Υδρεύσασθε νοσοῦντες ἰάματα, ἡ πάναγνος ρέει γάρ, θείας ἐκ πηγῆς, τόν γλυκασμόν τόν ἀληθῆ, τόν χειμάρρουν τρυφῆς ὄντως βλύζουσα, διό καί πίστει κρουνοῦς, τούς ἀφθόνους ἀρυσώμεθα σύμπαντες.

Ξενίζει τούς ἀκούοντας Δέσποινα, τά ξένα σου τέρατα, πάντας τούς πιστούς, τούς γάρ ἀλάλους καί κωφοῦς, ὡς εὐλάλους δεικνύει τό ὕδωρ σου, τούς πάσχοντάς τε δεινῶς θεραπεύει, καί ἰασιν χαρίζεται.

Ἀνάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, δροσίζουσα νάμασι, ξένης ἐκ Πηγῆς, τούς προσιόντάς σοι Σεμνή, φαγεδαίνης λυτροῦται γάρ ἄνθρωπος, καί λώβης, τόν δέ λεπρόν θεραπεύεις καί ἀνθρακας κατέσβεσας.

Νεάνιδες καί κόραι τήν Δέσποιναν καί σύμπαντες ἄνθρωποι, πίστει ἐκ ψυχῆς ἀνευφημήσωμεν λαμπρῶς, διατρήσεις γάρ ἤλων, ὑέλωπας, καί ἔλκη τά πονηρά καί ογκώσεις, καί παράλυτον ἴασατο.

Καταβασία

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ὡδή η'

Αὕτη ἡ κλητή καί ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλῆς καί κυρία, εορτῶν εορτή, καί πανηγυρις ἐστί πανηγύρεων, ἐνῆ εὐλογοῦμεν, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀπέλου γεννήματος τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμῳ ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεόν εἰς τούς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλω τούς ὀφθαλμούς σου Σιών καί ἴδε, ἰδοῦ γάρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστήρες, ἐκ δυσμῶν καί βορρά, καί θαλάσσης, καί ἐγὼ ἄς τά τέκνα σου ἐν σοί εὐλογούντα, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεῦμα, τρισίν ἐνιζομένη, ἐν υποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καί ὑπέρθε εἰς σέ βεβαπίσμεθα, καί σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου

Θεῖον ἡ Πηγὴ καί σεβάσιμον ὕδωρ, προρρέει σου Παρθένε, ὑδρωπικῶν γάρ τό ρεῦμα, ἀναχαιτίζει σφοδρῶς, ἐπικλήσει τῇ θεῖᾳ τῆς χάριτος, διό σε τιμῶμεν, Πηγὴ εἰς τούς αἰῶνας.

Πάντες τό σεπτόν καὶ ζωήρρυτον ὕδωρ, ὑμνήσωμεν προφρόνως, τῆς γάρ δυσπνοίας τό ρεῦμα κατὰ χώραν Ἰστά, καί ἐλεύθερον ποιεῖ πρὸς διέξοδον, Βαβαί σὼν θαυμασίων! ἀγνή Θεοκυήτορ.

Ποῖον εὐφημήσει Πανύμνητε στόμα, τοῦ τόκου σου τό ξένον,, ἀλλὰ καί νούς οποιός, τῶν θαυμάτων πηγὴν περιβλέψαιτο, καί λόγοις κροτήσειεν, οὐκ ἔστι τῇ φύσει ἰσχύς, τά σά θαυμάζειν.

Ὅλον ἐπὶ σοί τοῦ θανάτου τό κράτος, ἠφάνισται ἀθρόον, ὦ Βασιλῆς καί Κυρία, Βασιλέα καί γάρ, τήν ἀθάνατον ζωὴν σύ ἐπήγασας, τό ὕδωρ τό μάνα, Χριστόν εἰς τούς

αιώνας.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, ενή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας, ώ φίλης, ώ γλυκυτάτης σου φωνής, μεθ' ημών αψευδώς γάρ, επηγγείλω έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί, άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ώ σοφία καί Λόγε, τού Θεού καί δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σου μετασχείν, εν τή Ανεσπέρω ημέρα τής βασιλείας σου.

Τής Θεοτόκου

Υδάτων απάντων, Κόρη υπέρκειται αγνή, τής Πηγής σου τό ύδωρ, εμφανώς δωρούμενον, απαλλαγήν νοσημάτων δεινών, καί ταίς ψυχαίς, άπασαν τήν ρώσιν, ως υπερ φύσιν χεόμενον.

Λυτήρα τών νόσων, τόν νέον ιδού Σιλwάμ, τής Πηγής σου Παρθένε, καθορώμεν άπαντες, όμματα γάρ προσλαμβάνει πηρός, άπαντες δέ, ρώσιν αενάως, πρός τή ζωή ποριζόμεθα!

Οι ρώσιν ζητούντες, προσδράμετε εν τή Πηγή, η γάρ Κόρη Παρθένος, ενοικεί τώ ύδατι, Σκίρτα πιστών, καί ευφραίνου πληθύς, ούτω ως χρή, έξεις τώ τεμένει, τήν αμοιβήν τών αιτήσεων.

Υψώθη Πηγής σου, τό ύδωρ υπέρ ουρανούς, καί τής γής τας αβύσσους, ταίς ροαίς διέδραμε, τούτο εστίν αμβροσία ψυχής, νέκταρ πιστών, μέλι τό εκ πέτρας, καί η τού μάννα διάδοσις.

Ευφραίνεις Παρθένε, τόν Άνακτα υπερφυώς, αναβλύζουσα χάριν, εκ Πηγής αέναον, τούτω διδούσα, κατ' εχθρών τήν ισχύν, νίκας αεί, ρώσιν καί ειρήνην, και αιτημάτων εκπλήρωσιν.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Εξαποστειλάριον τού Πάσχα

Σαρκί υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τριήμερος εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Τής Θεοτόκου

Πηγή υπάρχεις αληθώς, ύδατος ζώντος Δέσποινα, εκπλύνεις ούν νοσήματα, ψυχών σωμάτων χαλεπά, εν τή προσπαύσει μόνη σου ύδωρ τής σωτηρίας, Χριστόν η προχέουσα.

Εις τούς Αίνους ιστώμεν Στίχ η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου δ'.

Ήχος πλ. β'

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωή καί ανάστασις, υπάρχει τώ λαώ σου, καί επ' αὐτῷ πεποιθότες, σε τόν αναστάντα Θεόν ἡμῶν υμνοῦμεν, Ελέησον ἡμᾶς.

Ἡ ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ἠνοιξε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, καί ἐκ φθοράς λυτρωθέντες, σέ τόν αναστάντα Θεόν ἡμῶν υμνοῦμεν, Ελέησον ἡμᾶς.

Σύν Πατρί καί Πνεύματι, Χριστόν ἀνυμνήσωμεν, τόν αναστάντα ἐκ νεκρῶν, καί πρός αὐτόν ἐκβοῶμεν, Σύ ζωή υπάρχεις ἡμῶν καί ἀνάστασις, Ελέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου, καθῶς γέγραπται, συνεγείρας τόν Προπάτορα ἡμῶν, διό σε καί δοξάζει, τό γένος τῶν ἀνθρώπων, καί ἀνυμνεῖ σου τήν Ἀνάστασιν.

Τῆς Θεοτόκου

Ήχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ἵδωρ τό τῆς Πηγῆς, σωτήριο ὑπάρχει, πάσι τοῖς ἀσθενούσι, προσέλθωμεν οὖν πίστει, καί χάριν ἀρυσώμεθα.

Φρέαρ τό ζωηρόν, Πηγῆς τῆς ἀθανάτου τοῖς προσιούσι πόθῳ, ἰάσεων παρέχει, πλημμυραν ἀνεξάντλητον.

Στίχ. Ἠγίασε τό σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Ρώννουσι τάς ψυχάς, τό ὕδωρ τῆς Παρθένου, οἱ τῶν παθῶν ἐν ρύποις, προσδράμωμεν τῇ Κόρῃ, καί τούτους ἀποπλύνωμεν.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τά Ὁρμήματα εὐφραίνουσι τήν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Στάμνος ἡ ἱερά, τό μάννα νῦν ἀφθόνως, Πηγῆς ἐξ αενάου, προχέει τοῖς αἰτούσι, τήν χρεῖαν πάς ἀντλήσωμεν.

Ήχος πλ. α'

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροί αὐτοῦ, καί φυγέτωσαν ἀπό προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ὁ λυτρωτής, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα, τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοιξάν, Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπό προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπό θεᾶς Γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καί τῇ Σιών εἶπατε, Δέχου παρ ἡμῶν χαράς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε, καί ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοί ἀπό προσώπου τοῦ Θεοῦ. καί οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος, ἐπιστάσαι πρός τό μῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἄγγελον, ἐπὶ τόν λίθον καθήμενον, καί αὐτός προσφθεγγάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε. Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τόν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορά; ἀπελθούσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυξώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Εις τήν Λειτουργίαν

**Αντίφωνον α'
Ήχος β'.**

Στίχ. Αλαλάξατε τώ Κυρίω πάσα η γή.
Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Ψάλατε δή τώ ονόματι αυτού, δότε δόξαν εν αιnéσει αυτού.
Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Είπατε τώ Θεώ, Ως φοβερά τά έργα σου. Εν τώ πλήθει τής δυνάμεώς σου
φεύσονταί σε οι εχθροί σου.
Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Πάσα η γή προσκυνησάτωσάν σοι καί ψαλάτωσάν σοι, ψαλάτωσαν δή τώ ονόματι
σου Ύψιστε.
Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Και νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

**Αντίφωνον β'
Ήχος ο αυτός**

Στίχ. Ο Θεός οικτειρήσαι ημάς καί ευλογήσαι ημάς, επιφάναι τό πρόσωπον αυτού εφ'
ημας, καί ελεήσαι ημάς.
Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο αναστάς εκ νεκρών, ψάλλοντάς σοι. Αλληλουΐα.

Στίχ. Τού γνώναι εν τή γή τήν οδόν σου, εν πάσιν έθνεσι τό σωτήριόν σου.
Σώσον ημάς, Υιέ Θεού...

Στίχ. Εξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ο Θεός, εξομολογησάσθωσάν σοι λαοί πάντες.
Σώσον ημάς, Υιέ Θεού...

Στίχ. Ευλογήσαι ημάς ο Θεός, καί φοβηθήτωσαν αυτόν πάντα τά πέρατα τής γής.
Σώσον ημάς, Υιέ Θεού...

Δόξα... Καί νύν...

Ο Μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού, αθάνατος υπάρχων και καταδεξάμενος διά την ημετέραν σωτηρίαν σαρκοθήναι εκ της αγίας Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας, ατρέπτως ενανθρωπήσας, σταυρωθείς τε, Χριστέ ο Θεός, θανάτω θάνατον πατήσας, εις ων της Αγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τω Πατρί και τω Αγίω Πνεύματι, σώσον ημάς.

Αντίφωνον γ'
Ἦχος α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί εν τοίς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός. Χριστός ανέστη...

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν. Χριστός ανέστη...

Στίχ. Αυτή η ημέρα, ἦν ἐποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή. Χριστός ανέστη...

Η Πράξις τῆς ἡμέρας, καί ο Απόστολος τῆς Θεοτόκου

Ευαγγέλιον τῆς ἡμέρας, καί τῆς Θεοτόκου
(Ζήτει ταύτα Σεπτεμβρίῳ η')

Μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου
Πρός τό Τήν τιμιωτέραν

Ἰδωρ τό ζώηρυτον τῆς Πηγῆς μάννα τό προχέον τόν ἀθάνατον δροσισμόν, τό νέκταρ τό θεῖον, τήν ξένην ἀμβροσίαν τό μέλι τό εκ πέτρας, πίστει τιμήσωμεν.

[p17top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους ς', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ς'.

Ἦχος πλ. δ'

Εσπερινόν ὕμνον, καί λογικήν λατρείαν, σοί Χριστέ προσφέρομεν, ὅτι ηυδόκησας, τού ελεῆσαι ἡμᾶς διά τῆς Αναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μή απορρίψης ἡμᾶς από τού προσώπου σου, ἀλλά ευδόκησον τού ελεῆσαι ἡμᾶς, διά τῆς Αναστάσεως.

Χαίρε Σιών αγία, μήτηρ τών Εκκλησιών, Θεοῦ κατοικητήριον, σύ γάρ ἐδέξω πρώτη ἄφεςιν αμαρτιών, διά τῆς Αναστάσεως.

Στιχηρά Ανατολικά

Ο εκ Θεοῦ Πατρός Λόγος, πρό τών αἰώνων γεννηθείς, ἐπ' ἐσχάτων δέ τών χρόνων, ο αὐτός εκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθείς βουλήσει σταύρωσιν θανάτου υπέμεινε, καί τόν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε διά τῆς εαυτοῦ Αναστάσεως.

Τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, δοξολογούμεν Χριστέ, δι' ἧς ηλευθέρωσας Ἀδαμιάιον γένος, εκ τῆς τού Ἄδου τυραννίδος, καί ἐδωρήσω τώ κόσμῳ ως Θεός, ζωὴν αἰώνιον, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υιέ Θεού μονογενές, ο προσπαγείς εν τώ Σταυρώ, καί αναστάς εκ τάφου τριήμερος.

Δόξα...

Σέ δοξάζομεν Κύριε, τόν εκουσίως δι' ημάς Σταυρόν υπομείναντα, καί σέ προσκυνούμεν, Παντοδύναμε Σωτήρ μή απορρίψης ημάς από τού προσώπου σου, αλλ' επάκουσον, καί σώσον ημάς, διά τής Αναστάσεώς σου φιλόανθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο Βασιλεύς τών ουρανών, διά φιλόανθρωπίαν, επί τής γής ώφθη, καί τοίς ανθρώποις συναναστράφη, Εκ Παρθένου γάρ αγνής σάρκα προσλαβόμενος, καί εκ ταύτης προελθών, μετά τής προσλήψεως, είς εστίν Υιός, διπλούς τήν φύσιν, αλλ' ου τήν υπόστασιν, Διό τέλειον αυτόν Θεόν, καί τέλειον άνθρωπον, αληθώς κηρύττοντες Ομολογούμεν Χριστόν τόν Θεόν ημών, όν ικέτευε Μητερ ανύμφευτε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Προκείμενον Ήχος πλ. δ'

Έδωκας κληρονομίαν τοίς φοβουμένοις τό όνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Από τών περάτων τής γής πρός σέ εκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι εν τή σκέπη τών πτερύγων σου.

Στίχ. Ούτω ψαλώ τώ ονόματί σου εις τούς αιώνας.

Εις τόν Στίχον

Τό Αναστάσιμον Στιχηρόν

Ήχος πλ. δ'

Ανήλθες επί Σταυρού, Ιησού, ο καταβάς εξ ουρανού, ήλθες επί θάνατον, η ζωή η αθάνατος, πρός τούς εν σκότει, τό φώς τό αληθινόν, πρός τούς πεσόντας, η πάντων ανάστασις, ο φωτισμός καί ο Σωτήρ ημών, δόξα σοι.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Π Ρ Ω Ϊ

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ήχος πλ. δ'

Κύριε, ει καί κριτηρίω παρέστης υπό Πιλάτου κρι νόμενος αλλ' ουκ απελείφθης τού θρόνου τώ Πατρί συγκαθεζόμενος, καί αναστάς εκ νεκρών, τόν κόσμον ηλευθέρωσας, εκ τής δουλείας τού αλλοτρίου, ως οικτίρμων καί φιλόανθρωπος.

Κύριε, ει καί ως θνητόν εν μνημείω, Ιουδαίοι σε κατέθεντο, αλλ' ως Βασιλέα υπνούντα, στρατιώται σέ εφύλαττον και ως ζωής θησαυρόν, σφραγίδι εσφραγίσαντο, αλλά ανέστης, καί παρέσχες, αφθαρσίαν ταίς ψυχαίς ημών.

Κύριε, όπλον κατά τού Διαβόλου τόν Σταυρόν σου ημίν δέδωκας, φρίττει γάρ καί τρέμει, μή φέρων καθοράν αυτού τήν δύναμιν, ότι νεκρούς ανιστά καί θάνατον κατήργησε, Διά τούτο προσκυνούμεν τήν ταφήν σου καί τήν Έγερσιν.

Ο Άγγελός σου Κύριε, ο τήν Ανάστασιν κηρύξας τούς μέν φύλακας εφόβησε, τά δέ Γύναια εφώνησε λέγων, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, ανέστη Θεός ών, καί τή οικουμένη ζωήν εδωρήσατο.

Είτα, τά Στιχηρά τού Πάσχα μετά τών Στίχων αυτών, τό Χριστός ανέστη... γ'

Εις τήν Λειτουργίαν

Προκείμενον τού Αποστόλου Ἦχος γ

Κύριος φωτισμός μου καί σωτήρ μου.
Στίχ. Κύριος υπερασπιστής τῆς ζωῆς μου.

p21 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ
ΗΤΟΙ
Η ΨΗΛΑΦΗΣΙΣ ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΘΩΜΑ

Ιστέον, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ αγία Κυριακῇ τού Αντιπάσχα οὐ ψάλλονται.
Αναστάσιμα ἀλλ' ἅπαντα τῆς Ἑορτῆς.

ΤΩ ΣΑΒΒΑ ΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... τὰ παρόντα Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Φέρει Χριστός φιλανθρώπως, καί τήν ψηλάφῃσιν, ὡς καί Σταυρόν πρό ταύτης, καί τόν ἀδικόν φόνον, τάφου τριημέρως ἐξαναστάς, ἐσφραγισμένου τού μνήματος, καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων τοῖς Μαθηταῖς, ἐπιστάς ὡς παντοδύναμος. (Δίς)

Ἡ τού Θωμά ἀπιστία, τήν κοσμοσώτειραν, τού θεανθρώπου Λόγου, τήν ἐξ Ἰδοῦ κευθμώνων, Ἐγερσιν πιστούται, τρήσιν χειρῶν καί ποδῶν τολμηρότερον, ἐκψηλαφῶσα πρός πίστῳσιν κοσμικήν, δεξιὰ τῇ φιλοπράγματι.

Συνηθροισμένων τῷ φόβῳ, τῷ ἐκ τού πάθους σου, τῶν Αποστόλων Λόγε, καί θυρῶν κεκλεισμένων, ἀφνω συνεισηλθες, μέσον αὐτῶν, τήν εἰρήνην δωρούμενος, καί τῷ Θωμά προτεινόμενος ψηλαφάν, τούς σεπτούς πλευράς σου μῶλωπας.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος β'

Μετά τήν Ἐγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς, Πεισθεῖς δέ καί ὁ Θωμάς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν καί τῆς πλευράς σου, Κύριον καί Θεόν σε ὠμολόγησε, σώζοντα τούς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλόανθρωπε.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β'

Οἶκος τού Ἐφραθά

Χείλεσι καθαροῖς, ὑμνεῖτε σὺν Ἀγγέλοις, βροτοῖ τόν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καί κόσμον συνεχείραντα.

Στίχ. Επαίνει Ἱερουσαλήμ τόν Κύριον, αἶνει τόν Θεόν σου Σιών.

Ὡφθης τοῖς Ἱεροῖς, σού Σῶτερ Αποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, ἡμῖν τό θεῖον Πνεύμά σου.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τούς μοχλοῦς τῶν πυλῶν σου.

Νύν σε Παμβασιλεύ, ιδόντες ου βλεφάροις, αλλά καρδιάς πόθω, Θεόν πεπιστευκότες, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Νέμεις ώ Λυτρωτά, ειρήνην τώ λαώ σου, καί οφλημάτων λύσιν, πρεσβείαις τής πανάγνου, καί μόνης Θεομήτορος.

Απολυτίκιον Ἦχος βαρύς

Εσφραγισμένου τού μηνήματος η ζωή εκ τάφου ανέτειλας Χριστέ ο Θεός, καί τών θυρών κεκλεισμένων, τοίς Μαθηταίς επέστης η πάντων ανάστασις, πνεύμα ευθές δι' αυτών εγκαινίζων ημίν, κατά τό μέγα σου έλεος. (Υ')

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τό ευλογήσαι τόν Ιερέα, τό, Χριστός ανέστη γ', τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, καί τό πρώτον Κάθισμα τού Ψαλτηρίου, εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στιχ. ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα ς', δευτερούντες τά τέσσαρα πρώτα, τά δέ δύο δεύτερα, πρός μίαν.

Ἦχος α'

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Τών θυρών κεκλεισμένων τών Μαθητών συνηθροισμένων, εισήλθες άφνω παντοδύναμε, Ιησού, ο Θεός ημών, καί στάς εν μέσω αυτών, ειρήνην δούς, επλήρωσας αγίου Πνεύματος, προσμένειν τε προσέταξας, καί μηδαμού χωρίζεσθαι από Ιερουσαλήμ, έως ου ενδύσωνται τήν εξ ύψους δύναμιν, διό βοώμέν σοι, ο φωτισμός, καί η ανάστασις, καί η ειρήνη ημών, δόξα σοι. (Δίς)

Μεθ' ημέρας οκτώ, τής Εγέρσεώς σου Κύριε, ώφθης τοίς Μαθηταίς σου εν τόπω ου ήσαν συνηγμένοι, καί φωνήσας αυτοίς, Ειρήνη υμίν, τώ απιστούντι Μαθητή τās χείρας υπέδειξας, καί τήν άχραντον πλευράν, ο δέ πεισθείς εβόα σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι. (Δίς)

Θωμάς, ο λεγόμενος Δίδυμος, ουκ ήν μετ' αυτών, ότε εισήλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τών θυρών, όθεν καί ηπίσται τοίς ρηθείσιν αυτώ, εξ απιστίας εις πίστιν βεβαιών, ουκ απηξίωσας δέ Αγαθέ, υποδειξαι αυτώ τήν άχραντον πλευράν σου, καί τών χειρών καί τών ποδών τούς μώλωπας, ο δέ ψηλαφήσας καί ιδών, ωμολόγησε σε είναι Θεόν ου γυμνόν, καί άνθρωπον ου ψιλόν, καί εβόα, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι. (Δίς)

Τών Μαθητών δισταζόντων, τή ογδόη ημέρα, επέστη ο Σωτήρ, ου ήσαν συνηγμένοι, καί τήν ειρήνην δούς τώ Θωμά εβόησε, Δεύρο Απόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αίς τούς ήλους έπηξαν, Ω καλή απιστία τού Θωμά! τών πιστών τās καρδιάς εις επίγνωσιν ήξε, καί μετά φόβου εβόησεν, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι. (Δίς)

Ἦχος β'

Μετά τήν Εγερίν σου Κύριε, συνηγμένων τών Μαθητών σου, καί τών θυρών κεκλεισμένων, εν μέσω έστης, ειρήνην παρέχων αυτοίς, Πεισθείς δέ καί ο Θωμάς, τή οράσει τών χειρών καί τής πλευράς σου, Κύριον καί Θεόν σε ωμολόγησε, σώζοντα τούς ελπίζοντας εις σέ, φιλόανθρωπε.

Τών θυρών κεκλεισμένων, επιστάς ο Ιησούς τοίς Μαθηταίς αφοβίαν καί ειρήνην εδίδου, Είτα λέγει τώ Θωμά, Τί μοι απιστείς, ότι ανέστην εκ νεκρών, τήν χείρά σου,

καί, φέρε ὡδε βάλε εἰς τήν πλευράν μου, καί ἴδε, σοῦ γάρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τά πάθη καί τήν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ, ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς, Τότε ὁ Θωμάς, οικονομικῶς οὐχ ευρέθη μετ' αὐτῶν, ἔλεγε γάρ, οὐ μὴ πιστεύσω, εἴ μὴ ἴδω καγὼ τὸν Δεσπότην, ἴδω τήν πλευράν, ὅθεν ἐξήλθε τό αἷμα, τό ὕδωρ, τό βάπτισμα, ἴδω τήν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τό μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος, ἴδω, πῶς οὐκ ἦν, ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σάρξ καί οστέα, ὁ τόν θάνατον πατήσας, καί Θωμάν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Εἴσοδος. τό, Φῶς ἰλαρόν

Προκείμενον τῆς ἡμέρας

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπιαν ἐνεδύσατο.

Στίχ. Ἐνεδύσατο ὁ Κύριος δῦμαμιν, καί περιεζώσατο.

Στίχ. Καί γάρ ἐστερέωσε τήν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Εἰς τήν Λιτήν

Στιχηρά Ἰδιόμελα

Ἦχος δ'

Κύριε, τῆ ἀστέκτω τῆς σῆς θεότητος αἴγλη, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσῶν κεκλεισμένων, καί στάς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, τήν πλευράν τραυμάτων σου χειρῶν καί ἐξηγύμνωσας, καὶ τῶν ποδῶν, τάς ὠτειλάς δεικνύων, ἀθυμίας τήν κατήφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας, ὃν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθοράτε, ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τήν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν, τῷ δέ διστάζοντι Μαθητῇ, προετρέπου ψηλαφήσαι φρικτικῶς, κατειπῶν, Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε, ὁ δέ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ, τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῆ πίστει ἐλκόμενος, ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'

Ἄψαι Θωμά τῆς πλευράς τῆ χειρὶ, λέγει Χριστός, καί τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεῦνησον, καί γίνου μοι πιστός, καί μὴ γίνου ἀπίστος, ὁ δε Θωμάς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότη, μέγα ἀνεβόησε, Σὺ μου Θεός καί Κύριος, εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. δ' Ανατολίου

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτήρ, οὐ ἦσαν συνηγμένοι, καί στάς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμά, Δεῦρο ψηλάφησον, καί ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν, ἐκτεινόν σου τήν χεῖρα, καί ἄψαι τῆς πλευράς μου, καί μὴ γίνου ἀπίστος, ἀλλὰ πίστει κήρυξον, τήν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Ἰδιόμελα

Ἦχος δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν, εἰπὼν γάρ ὁ Θωμάς, Εἴ μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω, ψηλάφησας δέ τήν πλευράν, εθεολόγηε τόν σαρκωθέντα, τόν αὐτὸν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, ἐγνώρισεν ὡς πεπονητότα σαρκί, ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεόν, καί ἐβόησε λαμπρὰ τῆ φωνῆ, ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Στίχ. Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ τόν Κύριον, αἶνει τόν Θεόν σου Σιών.

Ω τού παραδόξου θαύματος! τού πυρός ο χόρτος αφάμενος σέσωσται, βαλὼν γάρ ο Θωμάς εν τή πυρίνη πλευρά τήν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τού Θεοῦ, ου κατεφλέχθη τή ψηλαφήσει, τῆς ψυχῆς γάρ τό δυσπειθές, μετέβαλεν εις ευπιστίαν θερμῶς, εκέκραξεν ἀπό βαθέων ψυχῆς, ο Δεσπότης σύ μου εἰ καί Θεός, ο εκ νεκρῶν εγηνεργμένος, δόξα σοι.

Στίχ. Ὅτι ενίσχυσε τούς μοχλοῦς τῶν πυλῶν σου.

Ω τού παραδόξου θαύματος! Ἰωάννης στήθει τού Λόγου ανέπεσε, Θωμάς δέ τήν πλευράν προσψηλαφήσαι κατηξιώθη, ἀλλ' ο μέν, ἐκεῖθεν φρικτῶς θεολογίας βυθόν ἀνέλκει, τήν οικονομίαν, ο δέ, ηξίωται μυσταγωγῆσαι ἡμάς, παρίστησι γάρ τάς ἀποδείξεις τρανῶς τῆς Εγέρσεως αὐτοῦ, εκβοῶν, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Φιλάνθρωπε, μέγα καί ανείκαστον τό πλήθος τῶν οικτιρμῶν σου, ὅτι εμακροθύμησας, ὑπό Ἰουδαίων ραπιζόμενος, ὑπό Αποστόλου ψηλαφώμενος, καί ὑπό τῶν αθετούντων σε πολυπραγμονούμενος, Πῶς εσαρκώθης; πῶς εσταυρώθης ο ἀναμάρτητος; ἀλλά συνέτισον ἡμάς, ὡς τόν Θωμάν βοάν σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ἦχος βαρύς

Εσφραγισμένου τού μηνύματος ἡ ζωὴ εκ τάφου ἀνέτειλας Χριστέ ο Θεός, καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων ἀνάστασις, πνεῦμα ευθές δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τό μέγα σου ἔλεος. (γ')

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Κανὼν Τριαδικός, ψαλλόμενος ὅτε ου γίνεται Αγρυπνία. Ἔστι δε καί οὗτος, καί οἱ ἐφεξῆς πάντες, ποίημα Μητροφάνους Σμύρνης. Ο δε παρῶν ἔχει ἀκροστιχίδα τήνδε:

Μίαν σε μέλπω τήν τρισήλιον φύσιν.

Ἦχος α'

Ὠδὴ α' Σοῦ ἡ τροπαιούχος

Μίαν τρισυπόστατον ἀρχήν, τὰ Σεραφίμ ἀσιγήτως δοξάζουσιν, ἀναρχον, αἴδιον, ποιητικὴν ἀπάντων, ἀκατάληπτον, ἦν καί πάσα γλῶσσα, πιστῶς γεραίρει τοῖς ἄσμασιν.

Ἴνα τοῖς ἀνθρώποις ἐνικήν, τήν τριλαμπή σου δηλώσης θεότητα, πλάσας πρὶν τόν ἀνθρωπον, κατὰ τήν σὴν εἰκόνα διεμόρφωσας, νούν αὐτῶ, καί λόγον καί πνεῦμα δούς, ὡς φιλάνθρωπος.

Ἄνωθεν δεικνύς μοναδικόν, θεαρχικαῖς ἐν τρισίν υποστάσεσι, κράτος, Πάτερ ἔφησας, τῶ ἰσουργῶ Υἱῶ σου, καί τῶ Πνεύματι, Δεῦτε καταβάντες, αὐτῶν τὰς γλῶσσας συγγέωμεν.

Θεοτοκίον

Νούς μεν ο ἀγέννητος Πατήρ, εικονικῶς τοῖς σοφοῖς προηγόρευται, Λόγος δέ συνἀναρχος, ο συμφυῆς Υἱός, καί Πνεῦμα ἅγιον, τό ἐν τή Παρθένω, τού Λόγου κτίσαν τήν σάρκωσιν.

Ὠδὴ γ' Ο ἄμωμος εἰδὼς

Σύ πάλαι σαφῶς τῶ Αβραάμ, ὡς ὠφθης τρισυπόστατος, μοναδικός τε φύσει θεότητος, θεολογίας τό ἀκραιφνέστατον, τυπικῶς ἐνέφηνας, Καί πιστῶς ὑμνούμεν σε, τόν

μονάρχη Θεόν, καί τρισήλιον.

Εκ σου γεννηθείς θεοπρεπώς, αρρεύστως Πάτερ έλαμψε, φώς εκ φωτός, Υιός απaráλλακτος, καί Πνεύμα θεϊόν, φώς εκπεπόρευται, καί μιάς θεότητος, αίγλην τρισυπόστατον, προσκυνούμεν πιστώσ καί δοξάζομεν.

Μονάς η Τριάς υπερφυώς, αρρήτως υπέρ έννοιαν, ταίς νοεραίς ουσίαις δοξάζεται, ταίς τρισαγίαις φωναίς, ασίγητον, εκβούσαις αίνεσιν, αίς συμφώνως υμνείται, καί ημίν τρισυπόστατος Κύριος.

Θεοτοκίον

Εκ σου χρονικώς άνευ σποράς, προήλθεν ο υπέρχρονος, ομοιωθείς ημίν ο ανείδεος, καί μίαν φύσιν καί κυριότητα, τού Πατρός εδίδαξε, καί Υιού, καί Πνεύματος, Θεοτόκε, διό σε δοξάζομεν.

Καθίσματα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Πατέρα καί Υιόν, προσκυνήσωμεν πάντες, καί Πνεύμα τό ευθές, καί ισότιμον δόξη, Τριάδα τήν άκτιστον, καί υπέρθεον δύναμιν, ήν δοξάζουσι, τών ασωμάτων αι τάξεις, ταύτην σήμερον, καί γηγενείς μετά φόβου, πιστώσ ευφημήσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Οδήγησον ημάς, εν οδώ μετανοίας, εκκλίνοντας αεί, πρόσ κακών ανοδίας, καί τόν υπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον απειρογάμε, ευλογημένη Μαρία, καταφύγιον, απεγνωσμένων ανθρώπων Θεού ενδιαιτήμα.

Ωδή δ' Όρος σε τή χάριτι

Λάμπσον μοι θεαρχία τρισήλιε λάμψεσι, σών θεουργών μαρμαρυγών, τοίς τής καρδίας οφθαλμοίς, τό κάλλος φαντάζεσθαι, τής υπέρ νούν θεαρχικής σου λαμπρότητος, καί φωτουργού, καί γλυκείας μεθέξεως.

Πρότερον ουρανούς εστερέωσας Κύριε, καί πάσαν δύναμιν αυτών, τώ Λόγω σου τώ παντουργώ, καί Πνεύματι στόματος τώ συμφυεί, μεθ' ών δεσπόζεις τού σύμπαντος, εν τριλαμπί μοναρχία θεότητος.

Ως έπλασας κατ' εικόνα με σήν καί Ομοίωσιν, θεαρχική παντουργική, Τριάς ασύγχυτε μονάς, συνέτισον, φωτίσον, πρόσ τό ποιείν τό θέλημά σου τό άγιον, τό αγαθόν εν ισχύϊ καί τέλειον.

Θεοτοκίον

Τέτοκας τής Τριάδος τόν ένα Πανάχραντε, θεαρχικώτατον Υιόν, σωματωθέντα δι' ημάς, εκ σου, καί αυγάζοντα τούς γηγενείς, τής τρισηλίου θεότητος, τώ ανεσπέρω φωτί, καί ταίς λάμψεσιν.

Ωδή ε' Ο φωτίσας τή ελλάμψει

Η τόν πρώτον τών Αγγέλων αμέσως διάκοσμον, απροσίτοις τού σου κάλλους ακτίσιν ελλάμπουσα, ταίς σαίς αίγλαις φωτίσον, Τριάς η μοναρχικωτάτη, τούς ορθοδόξως σε μέλποντας.

Νύν η φύσις, ενική θεαρχία τρισήλιε, ανυμνεί σε, ήν ουσίωσας δι' αγαθότητα, τών πταισμάτων λύτρωσιν, καί πειρασμών εξαιτουμένη; καί τών δεινών καί τών θλίψεων.

Τόν Πατέρα καί Υιόν, καί τό Πνεύμα τό άγιον, μίαν φύσιν καί θεότητα, πίστει δοξάζομεν, μεριστήν αμέριστον, ενα Θεόν τής αοράτου, καί Ορωμένης τε κτίσεως.

Θεοτοκίον

Ρήσεις πάσαι Προφητών, προδιέγραψαν Άχραντε τόν σόν τόκον, τόν απόρρητον καί ανερμήνευτον, όν ημείς εγνώκαμεν, μυσταγωγόν τής ενιαίας καί τρισηλίου θεότητος.

Ωδή ς' Εκύκλωσεν ημάς

Ισόρροπον τήν δύναμιν ως έχουσα, Τριάς ή υπερούσιος, εν ταυτότητι βουλήσεως μονάς πέφυκας, απλή καί αδιαίρετος, Σύ ούν ημάς, εν τή δυνάμει σου περιφρούρησον. (Δίς)

Σύ πάντας τούς αιώνας τή βουλήσει σου ως αγαθή υπέστησας, εξ ουκ όντων, ακατάληπτε Τριάς, είτα καί τόν άνθρωπον διέπλασας, Αλλά καί νύν, εκ πάσης ρύσαι με περιστάσεως.

Θεοτοκίον

Ηλίου τού αδύτου οίκος γέγονας, τού κτίσαντος καί τάξαντος, τούς φωστήρας τούς μεγάλους πανσθενώς, άρχαντε Παρθένε Θεονύμφευτε, Αλλά καί νύν τής τών παθών με ρύσαι ζοφώσεως.

Καθίσματα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τριάδα τήν σεπτήν, καί αμέριστον φύσιν, Προσώποις εν τρισί, τεμνομένην ατμήτως, καί μένουσαν αμέριστον, κατ' ουσίαν θεότητος, προσκυνήσωμεν, οι γηγενείς μετά φόβου, καί δοξάσωμεν, ως ποιητήν καί Δεσπότην, Θεόν υπεράγαθον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Αγνή, τήν αθλίαν ψυχήν μου, καί οίκτειρον αυτήν, υπό πλήθους πταισμάτων, βυθώ ολισθαίνουσαν, απωλείας πανάμωμε, καί εν ώρα με, τή φοβερά τού θανάτου, σύ εξάρπασον, κατηγορούντων Δαιμόνων, καί πάσης κολάσεως.

Ωδή ζ' Σέ νοητήν Θεοτόκε

Λόγε Θεού, συμφυές απαύγασμα, τού παντοκράτορος Θεού, ως υπέσχου τήν παρά σου θεουργόν ενοίκησιν, ποίησον ως εύσπλαγχνος, σύν τώ Πατρί σου καί τώ Πνεύματι, καί φοβερόν, τοίς Δαίμοσί με δείξον καί πάθεισιν. (Δίς)

Ίνα τής σής, ευσπλαγχνίας Δέσποτα, δείξης τό πέλαγος ημίν, τόν Υιόν σου πρός τήν ημών, πέμψας ταπεινότητα αύθις ανεμόρφωσας πρός τήν αρχαίαν λαμπρότητα, Αλλά καί νύν, τώ θείω με συνέτισον Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Ο Χερουβίμ θρόνω εποχούμενος καί τών απάντων Βασιλεύς, εν γαστρί σου παρθενική, ώκησε Πανάχραντε πάντας εκλυτρούμενος εκ τής φθοράς, ως φιλόανθρωπος, Αλλά καί νύν ταίς σαίς πρεσβείαις με περιφρούρησον.

Ωδή η' Θαύματος υπερφυούς

Νεύματι θεουργικώ Κύριε πάντων, τρισυπόστατε καί παντοκράτορ, ουρανούς εξέτεινας ωσει δέρριν είτα καί γής, απηώρησας τό βάθος, πανσθενεί σου δρακί, Διό καί τούς δούλους σου κραταίωσον, τή αγάπη καί πίστει τή σή φιλόανθρωπε, ίνα σε δοξάζωμεν πόθω εις αιώνας. (Δίς)

Φώτισον θεαρχικόν φώς τούς υμνούντας, τό τρισήλιον φώς τοίς προσώποις, ενιαίον αύθις δέ τή ουσία και πρός τάς σάς, φωτοδότιδας ακτίνας επιβλέπειν αεί, δι' ών χορτασθήσομαι τήν δόξαν σου τήν γλυκείαν, καί φωτουργόν καί πανόλβιον, καί υπερυψώ σε πιστώς εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Υψωσεν εις ουρανούς τήν τών ανθρώπων, προσλαβόμενος φύσιν ατρέπτως, ο Υιός σου πάναγνε Θεοτόκε, υπερβολή αγαθότητος, ρυσάμενος τής πάλαι φθοράς, ώ καί

ευχαρίστως αναμέλπωμεν, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Τύπον τής αγνής

Σώσον ο Σωτήρ τής κτίσεως, τής αισθητής καί νοουμένης τούς δούλους σου, τής τών δυσμενών επιβουλής καί κακώσεως, παναγία Τριάς ομοούσιε, καί φρούρει τήν σήν ποιμνην, διά παντός ανεπιβούλευτον. (Δίς)

Ίνα τόν βυθόν τόν άπειρον, τής ουσιώδους δείξης σου αγαθότητος δέδωκας ημίν επαγγελίας τρισήλιε, καί μονάρχα Θεέ παντοδύναμε, σωστικός τοίς σοίς δούλοις, άς εκπληρώσαι καταξίωσον.

Θεοτοκίον

Νεύσον ταίς ημών δεήσεσιν ο εν τρισί θεαρχικαίς υποστάσεσι μόνος εις Θεός αληθινός πιστευόμενος, καί παράσχου σοίς δούλοις παράκλησιν πρεσβείαις τής αχράντου, καί πανυμνήτου Θεομήτορος.

Τό, Αξιόν εστι... καί τά λοιπά, καί Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Ο Εξάψαλμος τό, Θεός Κύριος... ή συνήθης Στιχολογία, αντί δέ τού Αμώμου, ο Πολυέλεος, διά τήν Δεσποτικήν Εορτήν.

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ηχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Τώ φόβω τών Εβραίων, κεκρυμμένων τών Μαθητών, καί εν τή Σιών συνηγμένων, εισήλθες πρός αυτούς Αγαθέ, καί έστης κεκλεισμένων τών θυρών, εν μέσω αυτών χαροποιός καί υπέδειξας αυτοίς τάς χείρας, καί τής αχράντου σου πλευράς τούς μώλωπας, λέγων τώ απιστούντι Μαθητή, Φέρε τήν χείρά σου καί ερεύνα, ότι αυτός εγώ είμι, ο διά σέ παθητός. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Τόν τάφον σου Σωτήρ

Επέστης η ζωή, τών θυρών κεκλεισμένων, Χριστέ τοίς Μαθηταίς, καί πλευράν υπεδείκνυς, καί χείράς σου καί πόδας σου, τήν εκ τάφου σου Έγερσιν, προπιστούμενος, αλλ' Ο Θωμάς ουχ ευρέθη, όθεν έλεγεν, Ην μή θεάσωμαι τούτον, ου πείθομαι τοίς λόγοις υμών. (Δίς)

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα όμοιον

Ιδών μου τήν πλευράν καί τάς τρήσεις τών ήλων, Θωμά, τί απιστείς, τή εμή Αναστάσει; ο Κύριος έλεγεν αναστάς εκ τού μνήματος, οπτανόμενος, τοίς Αποστόλοις αρρήτως, ο δέ Δίδυμος, πεισθείς εβόα τώ κτίστη, Θεός μου εί καί Κύριος. (Δίς)

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Προκείμενον Ήχος δ'

Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον, αίνει τον Θεόν σου Σιών.

Στίχ. Ὅτι ενίσχυσε τούς μοχλούς τών πυλών σου.

Πάσα πνοή...

**Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον
Εωθινόν Α'**

**Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι...
καί μετά τόν Πεντηκοστόν Ψαλμόν.**

Δόξα... Ἦχος β'

Ταίς τών Αποστόλων, πρεσβείαις Ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη, τών εμών εγκλημάτων.

Καί νύν...

Ταίς τής Θεοτόκου, πρεσβείαις Ελεήμον, εξάλειψον τά πλήθη, τών εμών εγκλημάτων.

Στίχ. Ελέησόν με, ο Θεός, κατά τό μέγα έλέός σου, καί κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου εξάλειψον τό ανόμημά μου.

Πεντηκοστάριον Ἦχος ο αυτός

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου, καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν, τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Ο Κανών. Τούς Ειρμούς ανά δύο καί τά τροπάρια εις δώδεκα.

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ἦχος α' Ο Ειρμός

Άσωμεν πάντες λαοί, τώ εκ πικράς δουλείας, Φαραώ τόν Ισραήλ απαλλάξαντι, καί εν βυθώ θαλάσσης, ποδί αβρόχως οδηγήσαντι, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται.

Σήμερον έαρ ψυχών, ότι Χριστός εκ τάφου, ώσπερ ήλιος εκλάμπας τριήμερος, τόν ζοφερόν χειμώνα απήλασε τής αμαρτίας ημών, αυτόν ανυμνήσωμεν, ότι δεδόξασται.

Η βασιλίς τών ωρών, τή λαμπροφόρω ημέρα, ημερών τε βασιλίδι φανότατα, δορυφορούσα τέρπει, τόν έγκριτον τής Εκκλησίας λαόν, απαύστως ανυμνούσα, τόν αναστάντα Χριστόν.

Πύλαι θανάτου Χριστέ, ουδέ τού τάφου σφραγίδες, οúde κλείθρα τών θυρών σοι αντέστησαν, αλλ' εξαναστάς επέστης, τοίς φίλοις σου ειρήνην Δέσποτα δωρούμενος, τήν πάντα νούν υπερέχουσαν.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Στερέωσόν με Χριστέ, επί τήν πέτραν τών εντολών σου, καί φώτισόν με φωτί τού προσώπου σου, ουκ έστι γάρ άγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε.

Καινούς αντί παλαιών, αντί φθαρτών δέ αφθάρτους, διά Σταυρού σου Χριστέ, τελέσας ημάς, έν καινότητι ζωής πολιτεύεσθαι, αξίως προσέταξας.

Εν τάφω περικλεισθείς, τή περιγράπτω σαρκί σου, ο απερίγραπτος, Χριστέ ανέστης, θυρών κεκλεισμένων δέ επέστης, σού τοίς Μαθηταίς, παντοδύναμε.

Τούς μώλωπάς σου Χριστέ, ούς εκουσίως υπέστης, υπέρ ημών τοίς Μαθηταίς σου φυλάξας μαρτύριον, τής σής έδειξας, ενδόξου Αναστάσεως.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγην, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Η Υπακοή Ἦχος πλ. β'

Ως εν μέσω τών μαθητών σου παρεγένου Σωτήρ, τήν ειρήνην διδούς αυτοίς, ελθέ και μεθ' ημών, και σώσον ημάς.

Και Ανάγνωσις εις τόν Θεολόγον. Εγκαίνια τιμάσθαι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Μέγα τό μυστήριον, τής σής Χριστέ οικονομίας! τούτο γάρ άνωθεν προβλέπων, θεοπτικώς ο Αββακούμ, Εξήλθες εβόα σοι, εις σωτηρίαν λαού σου φιλόανθρωπε.

Χολής μέν εγεύσατο, τήν πάλαι γεύσιν ιώμενος, νυνί δέ σύν κηρίω μέλιτος, τού φωτισμού μεταδιδούς Χριστός τώ Προπάτορι, και τής αυτού γλυκείας μεθέξεως.

Χαίρεις ερευνώμενος, διό φιλόανθρωπε πρός τούτο, προτρέπεις τόν Θωμά, προτείνων τώ διαπιστούντι τήν πλευράν, κόσμω πιστούμενος, τήν σήν Χριστέ τριήμερον Έγερσιν.

Πλούτον αρυσάμενος, εκ θησαυρού τού ασυλήτου, τής θείας Ευεργέτα, λόγη διανοιγείσης σου πλευράς, σοφίας και γνώσεως, αναπιμπλά τόν κόσμον ο Δίδυμος.

Σού η παμμακάριστος, υμνείται γλώσσα ώ Δίδυμε, πρώτη γάρ ευσεβώς κηρύττει τόν ζωοδότην Ιησούν, Θεόν τε και Κύριον, εκ τής αφής πλησθείσα τής χάριτος.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών και δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Εκ νυκτός ορθρίζοντες υμνούμέν σε Χριστέ, τόν τώ Πατρί συνάναρχον, και Σωτήρα τών ψυχών ημών, τήν ειρήνην τώ κόσμω, παράσχου φιλόανθρωπε.

Επιστάς τοίς Φίλοις αθυμούσιν ο Σωτήρ, τή παρουσία άπασαν, απελαύνει τήν κατήφειαν, και σκιρτάν διεγείρει, τή Αναστάσει αυτού.

Ω τής αληθώς επαινουμένης τού Θωμά, φρικτής εγχειρήσεως! τολμηρώς γάρ εψηλάφησε τήν πλευράν, τήν τώ θείω πυρί απαστράπτουσαν.

Απιστίαν πίστεως γεννήτριαν ημίν, τήν τού Θωμά ανέδειξας, σύ γάρ πάντα τή σοφία σου, προνοείς συμφερόντως, Χριστέ ώς φιλόανθρωπος.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, και αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσωμεν τώ Δεσπότη, και Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Τόν Προφήτην διέσωσας, εκ τού κήτους Φιλάνθρωπε, καμέ τού βυθού τών πταισμάτων, ανάγαγε δέομαι.

Τόν Θωμάν ου κατέλιπες, βαπτιζόμενον Δέσποτα, βυθώ απιστίας παλάμας, προτείνας εις έρευναν.

Ο Σωτήρ ημών έλεγε, Ψηλαφώντές με ίδετε, οστέα καί σάρκα φορούντα, εγώ ουκ ηλλοίωμαι.

Τήν πλευράν εψηλάφησε, καί πιστεύσας επέγνωνκε, Θωμάς μή παρών σου τή πρώτη, εισόδω Σωτήρ ημών.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Τή φιλοπράγμονι δεξιά, τήν ζωοπάροχόν σου πλευράν, ο Θωμάς εξηρεύνησε Χριστέ ο Θεός, συγκεκλεισμένων γάρ τών θυρών ως εισήλθες, σύν τοις λοιποίς Αποστόλοις εβόα σοι, Κύριος υπάρχεις καί Θεός μου.

Ο Οίκος

Τίς εφύλαξε τήν τού Μαθητού παλάμην τότε αχώνευτον, ότε τή πυρίνη πλευρά προσήλθε τού Κυρίου; τίς έδωκε ταύτη τόλμαν, καί ίσχυσε ψηλαφήσαι φλόγεον οστούν, πάντως η ψηλαφηθείσα, είμη γάρ η πλευρά δύναμιν εχορήγησε πηλίγη δεξιά, πώς είχε ψηλαφήσαι παθήματα, σαλεύσαντα τά άνω καί τα κάτω; Αύτη η χάρις Θωμά εδόθη, ταύτην ψηλαφήσαι, Χριστώ δέ εκβοήσαι, Κύριος υπάρχεις καί Θεός μου.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή δευτέρα από τού Πάσχα, τά εγκαίνια εορτάζομεν τής Χριστού Αναστάσεως, καί τήν τού αγίου Αποστόλου Θωμά ψηλάφησιν.

Στίχοι

- Ει νηδύος κλείς, ή τάφου μή κωλύει,
- Σήν Σώτερ ορμήν κλείς θυρών πώς κωλύσει;

Ταίς τού σου Αποστόλου Θωμά πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Εικόνη λατρεύειν, μουσικής συμφωνίας, συγκαλουμένης λαούς, εκ τών ωδών Σιών άδοντες, πατρικώς οι Παίδες Δαυϊδ, τυράννου έλυσαν, τό παλίμφημον δόγμα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μετέβαλον, ύμνον αναμέλποντες, ο υπερυψούμενος τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ως πρώτη υπάρχει, ημερών καί κυρία, η λαμπροφόρος αύτη, εν ή αγάλλεσθαι άξιον, τόν και νόν καί θεϊόν λαόν, εν τρόμω φέρει γάρ, καί αιώνος τόν τύπον, ως ογδοάς τελούσα τού μέλλοντος, ο υπερυψούμενος τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ο μόνος τολμήσας, τή α πίστω τε πίστει, ευεργετήσας ημάς, Θωμάς ο Δίδυμος, λύει μέν τήν ζοφώδη άγνοιαν τοίς πάσι πέρασι, τή πιστή απιστία, εαυτώ δέ τόν στέφανον πλέκει σαφώς, λέγων, Σύ εί Κύριος, ο υπερυψούμενος τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ου μάτην διστάσας, ο Θωμάς τή Εγέρσει σου, ου κατέθετο, αλλ' αναμφίλεκτον έσπευδεν, αποδείξει ταύτην, Χριστέ τοίς πάσιν έθνεσιν, όθεν δι' απιστίας πιστωσάμενος πάντας, εδίδαξε λέγειν, Σύ εί Κύριος, ο υπερυψούμενος, τών Πατέρων και ημών, Θεός ευλογητός εί.

Εμφόβως τήν χείρα, ο Θωμάς τή πλευρά σου, τή ζωηφόρω Χριστέ, ενθείς υπότρομος ήσθετο, ενεργείας Σώτερ διπλής τών δύο φύσεων, τών εν σοί ηνωμένων ασυγχύτως, και πίστει εκραύγαζε, λέγων, Σύ εί Κύριος, ο υπερυψούμενος, τών Πατέρων και ημών, Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, και διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός και υπερένδοξος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Τόν εν φλογί πυρός, καιομένης καμίνου διαφυλάξαντα Παίδας, και εν μορφή Αγγέλου συγκαταβάντα τούτοις, υμνείτε Κύριον, και υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Επιποθήσας σου, τήν χαρμόσουν θεάν, τό πρίν ηπίσται ο Θωμάς, αξιωθείς δέ ταύτης, Θεόν και Κύριόν σε εκάλει Δέσποτα.

Τόν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας, όν ανασχόμενον τής Θωμά απιστίας, και υποδείξαντα πλευράν, και τή αυτού παλάμη ακριβολογηθέντα, υμνείτε Κύριον, και υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Σού τό περίεργον, θησαυρόν ημίν ανέωξε Θωμά, θεολογήσας γλώσση γάρ θεοφορουμένη, Υμνείτε, έλεγεσ, και υπερυψούτε Χριστόν εις τούς αιώνας.

Αινούμεν, ευλογούμεν και προσκυνούμεν τόν Κύριον.

Καταβασία

Αύτη η κλητή και αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ και κυρία, εορτών εορτή, και πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Σέ τήν φαεινήν λαμπάδα, και Μητέρα Θεού, τήν αρίζηλον δόξαν και ανωτέραν παντων τών ποιημάτων εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Σού τήν φαεινήν ημέραν, και υπέρλαμπρον Χριστέ τήν ολόφωτον χάριν, εν ή ωραίος κάλλει τοίς Μαθηταίς σου, επέστης μεγαλύνομεν.

Σέ τόν χοϊκή παλάμη, ψηλαφώμενον πλευράν, και μή φλέξαντα ταύτην, πυρί τώ τής αύλου θείας ουσίας, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Σέ τόν ως Θεόν εκ τάφου, αναστάντα Χριστόν, ου βλεφάροις ιδόντες, αλλά καρδιάς πόθω πεπιστευκότες, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλε. Χόρευε νύν και αγάλλου, Σιών, σύ δέ, αγνή, τέρπου, Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Τό, Άγιος Κύριος ο Θεός ημών... εκ γ'.

Εξαποστειλάρια Ήχος γ'

Ο ουρανόν τοίς άστροίς

Εμών μελών χειρί σου, εξερευνήσας τάς πληγάς, μή μοι Θωμά απιστήσης, τραυματισθέντι διά σέ, σύν Μαθηταίς ομοφρόνει, καί ζώντα κήρυττε Θεόν. (Δίς)

Σήμερον έαρ μυρίζει, καί καινή κτίσις χορεύει, σήμερον αίρονται κλείθρα, θυρών καί τής απιστίας, Θωμά τού φίλου βοώντος, ο Κύριος καί Θεός μου. (Απαξ)

Είς τούς Αίνο υς

Ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτερούντες τό α'

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μετά τήν εκ τάφου σου φρικτήν, Ζωοδότα Έγερσιν, ώσπερ σφραγίδας ουκ έλυσας, Χριστέ τού μνήματος ούτω κεκλεισμένων, θυρών εισελήλυθας, πρός τούς πανευκλειείς Άποστόλους σου, χαροποιών αυτούς, καί ευθές σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεύμα, δι' άμετρον έλεος. (Δίς)

Θωμάς ο καί Δίδυμος ουκ ήν, ενδημών ηνίκα συ, τοίς Μαθηταίς ώφθης Κύριε, όθεν ηπίστησε, τή σή Αναστάσει, καί τοίς κατιδούσί σε, εβόα, Ει μή βάλω τόν δάκτυλον, εις τήν πλευράν αυτού, καί τών ήλων τά τυλώματα, ου πιστεύω, ότι εξεγήγερται.

Ως θέλεις ψηλάφησον Χριστός τώ Θωμά εβόησε, βάλε τήν χείρα καί γνώθί με οστέα έχοντα, καί γεώδες σώμα, καί μή γίνου άπιστος, επίσης δέ τοίς άλλοις πιστώθητι, ο δέ εβόησεν, ο Θεός μου καί ο Κύριος, σύ υπάρχεις, δόξα τή Εγέρσει σου.

Δοξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Μεθ' ημέρας οκτώ τής Εγέρσεώς σου Ιησού βασιλεύ, μονογενές Λόγε τού Πατρός, ώφθης τοίς Μαθηταίς σου, κεκλεισμένων τών θυρών, τήν ειρήνην σου παρεχόμενος, καί τώ απιστούντι Μαθητή τούς τύπους έδειξας, Δεύρο ψηλάφησον τάς χείρας, καί τούς πόδας, καί τήν ακήρατόν μου πλευράν, ο δέ πεισθείς εβόα σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Από δέ τής σήμερον άρχονται πάλιν αι Λιταί εν τώ Νάρθηκι, ωσαύτως καί αι Κατηχήσεις τού οσίου Πατρός ημών Θεοδώρου τού Στουδίτου, εν ή ψάλλομεν τό Εωθινόν Ιδιόμελον τού ήχου.

Ήχος α'

Είς τό όρος τοίς μαθηταίς επειγομένοις, διά ήν χαμόθεν έπαρσιν επέστη ο Κύριος, καί προσκυνήσαντες αυτόν, καί τήν δοθείσαν εξουσίαν, πανταχού διδαχθέντες, εις τήν υπ' ουρανόν εξαπεστέλλοντο, κηρύξαι τήν εκ νεκρών Ανάστασιν, καί τήν εις ουρανούς αποκατάστασιν, οίς καί συνδιαιωνίζειν ο αψευδής επηγγείλατο, Χριστός ο Θεός, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, καί εν τοίς Μακαρισμοίς, ψάλλομεν, εκ τού Κανόνος τής Εορτής Ωδήν γ' καί ς'.

Απολυτίκιον Ήχος βαρύς

Εσφραγισμένου τού μνήματος η ζωή εκ τάφου ανέτειλας Χριστέ ο Θεός, καί τών

θυρών κλεισμένων, τοίς Μαθηταίς επέστης η πάντων ανάστασις, πνεύμα ευθές δι' αυτών εγκαινίζων ημίν, κατά τό μέγα σου έλεος.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τή φιλοπράγμονι δεξιά, τήν ζωοπάροχόν σου πλευράν, ο Θωμάς εξηρεύνησε Χριστέ ο Θεός, συγκεκλεισμένων γάρ τών θυρών ώς εισήλθες, σύν τοις λοιποίς Αποστόλοις εβόα σοι, Κύριος υπάρχεις καί Θεός μου.

Τό Τρισάγιον

Προκείμενον τού Αποστόλου Ἦχος γ'

Μέγας ο Κύριος ημών, καί μεγάλη η ισχύς αυτού.

Στίχ. Αινείτε τόν Κύριον, ότι αγαθός. Πράξεων τών Αποστόλων.

Εν ταίς ημέραις εκείναις, διά τών χειρών τών Αποστόλων...

Αλληλούια Ἦχος πλ. δ'

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω.

Στίχ. Οτι Θεός μέγας Κύριος.

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην. Εωθινόν θ'

Ούσης οψίας τή ημέρα εκείνη...

Κοινωνικόν

Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον, αίνει τόν Θεόν σου Σιών. Αλληλούια.

p22top

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς', καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μετά τήν εκ τάφου σου φρικτήν, Ζωοδότα Έγερσιν, ώσπερ σφραγίδας ουκ έλυσας, Χριστέ τού μνήματος ούτω κλεισμένων, θυρών εισελήλυθας, πρός τούς πανευκλεείς Αποστόλους σου, χαροποιών αυτούς, καί ευθές σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεύμα, δι' άμετρον έλεος.

Θωμάς ο καί Δίδυμος ουκ ήν, ενδημών ηνίκα συ, τοίς Μαθηταίς ώφθης Κύριε, όθεν ηπίστησε, τή σή Αναστάσει, καί τοίς κατιδούσί σε, εβόα, Ει μή βάλω τόν δάκτυλον, εις τήν πλευράν αυτού, καί τών ήλων τά τυλώματα, ου πιστεύω, ότι εξεγήγερται.

Ως θέλεις ψηλάφησον Χριστός τώ Θωμά εβόησε, βάλε τήν χείρα καί γνώθί με οστέα έχοντα, καί γεώδες σώμα, καί μή γίνου άπιστος, επίσης δέ τοίς άλλοις πιστώθητι, ο δέ εβόησεν, ο Θεός μου καί ο Κύριος, σύ υπάρχεις, δόξα τή Εγέρσει σου.

Καί εκ τού Μηναίου, τού κατά τήν ημέραν Αγίου Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Τών θυρών κλεισμένων, τών Μαθητών συνηθροισμένων, εισήλθες άφνω παντοδύναμε, Ιησού ο Θεός ημών, καί στάς εν μέσω αυτών, ειρη νην δούς επλήρωσας

αγίου Πνεύματος, προσμένειν τε προσέταξας, καί μηδαμού χωρίζεσθαι από Ιερουσαλήμ, έως ού ενδύσωνται τήν εξ ύψους δύναμιν, διό βοώμέν σοι, ο φωτισμός καί η ανάστασις, καί η ειρήνη ημών, δόξα σοι.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Τίς Θεός μέγας, ως ο Θεός ημών, σύ ει ο Θεός, ο ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Εγνώρισας εν τοίς λαοίς τήν δύναμίν σου.

Στίχ. Καί είπα, Νύν ηρξάμην.

Στίχ. Εμνήσθην τών έργων Κυρίου.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ἦχος α' Αναστάσιμον

Τάς εσπερινάς ημών ευχάς, πρόσδεξαι άγιε Κύριε, καί παράσχου ημίν, άφεσις αμαρτιών, ότι μόνος εί ο δείξας, εν κόσμω τήν Ανάστασιν.

Κατανυκτικόν

Ότι τό πέλαγος πολύ, τών παραπτωμάτων μου Σωτήρ, καί δεινώς βεβύθισμαι ταίς πλημμελείαις μου, δός μοι χείρα σώσόν με, ως τώ Πέτρω ο Θεός, καί ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τή πρεσβεία Κύριε πάντων τών Αγίων, καί τής Θεοτόκου, τήν σήν ειρήνην δός ημίν, καί ελέησον ημάς, ως μόνος οικτίρμων.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Μεθ ημέρας οκτώ, τής Εγέρσεώς σου Κύριε, ώφθης τοίς Μαθηταίς σου, εν τόπω ού ήσαν συνηγμένοι, καί φωνήσας αυτοίς, ειρήνη υμίν, τώ απιστούντι Μαθητή, τας χείρας υπέδειξας, καί τήν άχραντον πλευράν, ο δέ πεισθείς εβόα σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ἦχος βαρύς

Εσφραγισμένου τού μνήματος, η ζωή εκ τάφου ανέτειλας, Χριστέ ο Θεός, καί τών θυρών κεκλεισμένων, τοίς Μαθηταίς επέστης η πάντων ανάστασις, πνεύμα ευθές δι' αυτών εγκαινίζων ημίν, κατά τό μέγα σου έλεος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ἦχος α' Αναστάσιμον

Τόν τάφον σου Σωτήρ, στρατιώται τηρούντες, νεκροί τή αστραπή, τού οφθέντος Αγγέλου, εγένοντο κηρύττοντος, Γυναιξί τήν Ανάστασιν, Σε δοξάζομεν, τόν τής φθοράς καθαιρέτην σοί προσπίπτομεν, τώ αναστάντι εκ τάφου, καί μόνω Θεώ ημών.

Κατανυκτικόν

Εν ανομίαις συλληφθείς εγώ ο άσωτος, ου τολμώ ατενίσαι, εις τό ύψος τού ουρανού. αλλά θαρρών εις τήν φιλανθρωπίαν σου, κράζω, ο Θεός, ιλάσθητί μοι τώ αμαρτωλώ, καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Αθλήσεως καύχημα, καί στεφάνων αξίωμα οι ένδοξοι Αθλοφόροι περιβέβληνταί σε Κύριε, καρτερία γάρ αικισμών τούς ανόμους ετροπώσαντο καί δυνάμει θεϊκή εξ ουρανού τήν νίκην εδέξαντο, αυτών ταίς ικεσίαις, ελευθέρωσον τού αοράτου εχθρού Σωτήρ, καί σώσόν με.

Θεοτοκίον

Θαύμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, εν σοί θεωρούσα η κτίσις αγάλλεται, συνέλαβες γάρ ασπόρως, καί έτεκες αφράστως, όν ταξιαρχίαι Αγγέλων οράν ου δεδύνηται, αυτόν ως Θεόν, ικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αψάμενος χειρί, τής πλευράς τής αστέκτου, ο Δίδυμος θωμάς, ουκ εφλέχθη τή ψαύσει, αλλ' έμεινε τούς μώλωπας, ψηλαφών ακριβέστερον, καί φθεγγόμενος, τώ δι' ημάς λογχευθέντι, Σύ μου Κύριος, καί σύ Θεός μου υπάρχεις, κάν πάθος υπήνεγκας. (Δίς)

Εις τούς Α ί ν ο υ ς Ήχος α' Αναστάσιμον

Υμνούμέν σου Χριστέ τό σωτήριον πάθος, καί δοξάζομέν σου τήν Ανάστασιν. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Άλλος σε κόσμος ψυχή, αναμένει καί κριτής, τά σά μέλλων δημοσιεύειν κρυπτά καί δεινά, μή ούν εμμείνης τοίς ώδε, αλλά πρόφθασον βοώσα τώ κριτή, ο Θεός ιλάσθητί μοι καί σώσον με.

Μαρτυρικόν

Τούς Αθλοφόρους τού Χριστού δεύτε λαοί άπαντες τιμήσωμεν, ύμνοις καί ωδαίς πνευματικαίς, τούς φωστήρας τού κόσμου καί κήρυκας τής πίστεως, τήν πηγήν τήν άέναον, εξ ής αναβλύζει τοίς πιστοίς τά ιάματα, αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Θωμάς, ο λεγόμενος Δίδυμος ουκ ήν μετ' αυτών, ότε εισήλθες Χριστέ κεκλεισμένων τών θυρών, όθεν καί ηπίστει τοίς ρηθείσιν αυτώ, εξ απιστίας εις πίστιν βεβαιών, Ουκ απηξίωσας δέ αγαθέ, υποδείξαι αυτώ τήν άχραντον πλευράν σου, καί τών χειρών καί τών ποδών τούς μώλωπας, ο δέ ψηλαφήσας καί ιδών, ωμολόγησέ σε είναι Θεόν ου γυμνόν, καί άνθρωπον ου ψιλόν, καί εβόα, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Χείλεσι καθαροίς, υμνείτε σύν Αγγέλοις, βροτοί τόν αναστάντα τριήμερον εκ τάφου, καί κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον, αίνει τόν Θεόν σου Σιών.

Όφθης τοίς ιεροίς σου Σώτερ Αποστόλοις, τών θυρών κεκλεισμένων δι' αυτών εγκαινίζων ημίν τό θείον Πνεύμά σου.

Στίχ. Ότι ενίσχυσε τούς μοχλούς τών πυλών σου, ευλόγησε τούς Υιούς σου εν σοί.

Νύν σε Παμβασιλεύ, ιδόντες ου βλεφάροις αλλά καρδίας πόθω, Θεόν πεπιστευκότες εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Τών Μαθητών δισταζόντων, τή ογδόη ημέρα επέστη ο Σωτήρ, ού ήσαν συνηγμένοι, καί τήν ειρήνην δούς, τώ θωμά εβόησε, Δεύρο Απόστολε ψηλάφησον παλάμας αίς τούς ήλους έπηξαν, Ω καλή απιστία τού θωμά! τών πιστών τάς καρδίας, εις επίγνωσιν ήξε, καί μετά φόβου εβόησεν, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' Ἦχος δ' Ως γενναίων εν Μάρτυσιν

Αναστάς εκ τού μνήματος, κεκλεισμένων εφίστασαι τών θυρών τοίς Φίλοις σου, παντοδύναμε, καί τώ θωμά απιστήσαντι τών ήλων υπέδειξας διατρήσεις καί πλευράς, τήν εκ λόγης εκκέντησιν, βεβαιών αυτόν καί πιστούμενος Λόγε, ως αυτός εί ο δι' οίκτον υπομείνας, σωτηριώδη παθήματα.

Τήν πολλήν συγκατάβασιν, καί δι' οίκτον αμέτρητον καθορών μου κένωσιν, μή αμφίβαλε, αλλά πιστώθητι Δίδυμε, ο Κύριος έφησεν, ως αυτός εγώ ειμι, ο παθών καί τριήμερος, εκ τού μνήματος αναστάς, καί τού Άδου τά ταμεία, εκκενώσας καί ζωώσας, τούς απ αιώνος τεθνήξαντας.

Εκπλαγείς ως εώρακεν, ο θωμάς ανεβόησεν, Οπηνίκα ειδέ σε, Παντοδύναμε, Σύ ει Θεός μου καί Κύριος, πιστεύω φιλόανθρωπε, ως αυτός ει ο παθών, καί τά πάθη ιώμενος, τών ψυχών ημών.
προσκυνώ σου τό κράτος, καί τώ κόσμω, διαγγέλλω τήν φρικτήν σου, καί παντοδύναμον Έγερσιν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Τών Μαθητών δισταζόντων, τή ογδόη ημέρα, επέστη ο Σωτήρ, ού ήσαν συνηγμένοι. καί τήν ειρήνην δούς, τώ θωμά εβόησε, Δεύρο Απόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αίς τούς ήλους έπηξαν, Ω καλή απιστία τού θωμά! τών πιστών τάς καρδίας εις επίγνωσιν ήξε, καί μετά φόβου εβόησεν, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχηρά τής Οκτωήχου Ἦχος α' Αναστάσιμον

Κυκλώσατε λαοί Σιών, καί περιλάβετε αυτήν, καί δότε δόξαν εν αυτή, τώ αναστάντι εκ νεκρών, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών ο λυτρωσάμενος ημάς, εκ τών ανομιών ημών.

Κατανυκτικόν

Οτι εννοίαις πονηραίς καί έργοις καταδεδίκασμαι Σωτήρ, λογισμόν μοι δώρησαι επιστροφής ο Θεός, ίνα κράζω, Σώσόν με Ευεργέτα αγαθέ, καί ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Ἡ εν σταδίω υμών ομολογία Άγιοι, τών Δαιμόνων κατέπτηξε τήν δύναμιν, καί τής πλάνης τούς ανθρώπους ηλευθέρωσε, διό καί τάς κεφαλάς αποτεμνόμενοι, εκράζετε, Γενέσθω Κύριε η θυσία τών ψυχών ημών ευπρόσδεκτος ενώπιόν σου, ότι σε ποθήσαντες, κατεφρονήσαμεν τής προσκαίρου ζωής, φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Μετά τήν Εγερσίν σου Κύριε συνηγμένων τών Μαθητών σου, καί τών θυρών κεκλεισμένων, εν μέσω έστης ειρήνην παρέχων αυτοίς, πεισθείς δέ καί ο θωμάς, τή Οράσει τών χειρών καί τής πλευράς σου, Κύριον καί Θεόν σε ωμολόγησε, σώζοντα τούς ελπίζοντας εις σέ, φιλόανθρωπε.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου Αναστάσιμον Ἦχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Γυναίκες πρός το μνήμα παρεγένοντο όρθραιοι, καί αγγελικήν οπτασίαν θεασάμεναι

έτρεμον, ο τάφος εξήστραπτε ζωήν, τό θαύμα κατέπληττεν αυτάς, διά τούτο απελθούσαι, τοίς Μαθηταίς εκήρυττον τήν Έγερσιν, Τόν, Άδην εσκύλευσε Χριστός, ως μόνος κραταιός καί δυνατός, καί φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τόν τής κατακρίσεως λύσας φόβον, δυνάμει Σταυρού.

Κατανυκτικόν

Ει ο δίκαιος μόλις σώζεται, εγώ πού φανούμαι ο αμαρτωλός; τό βάρος καί τόν καύσωνα τής ημέρας ουκ εβάστασα, τοίς περι τήν ενδεκάτην ώραν, συναρίθμησόν με, ο Θεός καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Ως καλοί στρατιώται, ομοφρόνως πιστεύσαντες, τας απειλάς τών τυράννων μή πτοούμενοι Άγιοι, προσήλθετε προθύμως τώ Χριστώ, αράμενοι τόν τίμιον σταυρόν, καί τελέσαντες τόν δρόμον εξ ουρανού τήν νίκην εδέξασθε, Δόξα τώ ενισχύσαντι ημάς, δόξα τώ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι δι' υμών πάσιν ιάματα.

Θεοτοκίον

Άρρηκτον τείχος κεκτημένοι πιστοί, τήν Θεοτόκον Μαρίαν δεύτε προσκυνήσωμεν, καί προσπέσωμεν αυτή, παρρησίαν γάρ έχει πρός τόν τεχθέντα εξ αυτής, καί πρεσβεύειν καί σώζειν από οργής καί θανάτου τας ψυχάς ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν Απόστολον πάντες καί μαθητήν τού Χριστού, ευφημήσωμεν ύμνοις επί τή μνήμη αυτού, θεοπρεπώς γάρ τας ημών διανοίας αυτός τύπους τών ήλων ψηλαφών, βεβαίαν πίστιν εκζητών, εστήριξεν εν τώ κόσμω καί δυσωπεί τόν Σωτήρα, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών. (Δίς)

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος α' Αναστάσιμον

Ο Σταυρόν υπομείνας, καί τόν θάνατον καταργήσας, καί αναστάς εκ τών νεκρών, ειρήνευσον ημών τήν ζωήν Κύριε, ως μόνος παντοδύναμος. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Μή αποδοκιμάσης με Σωτήρ μου, τή ραθυμία τής αμαρτίας συνεχόμενον, διέγειρόν μου τόν λογισμόν πρός μετάνοιαν, καί τού σου αμπελώνος εργάτην δόκιμον ανάδειξόν με, δωρούμενός μοι τής ενδεκάτης ώρας τόν μισθόν, καί τό μέγα έλεος.

Μαρτυρικόν

Ούτοι οι στρατιώται τού Βασιλέως τού μεγάλου, αντέστησαν τοίς δόγμασι τών τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τών βασάνων καί τήν πλάνην πάσαν πατήσαντες, αξίως στεφανωθέντες, αιτούνται παρά τού Σωτήρος, ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Δοξα... Καί νύν... Ήχος β'

Τών θυρών κεκλεισμένων, επιστάς ο Ιησούς τοίς Μαθηταίς, αφοβίαν καί ειρήνην εδίδου, είτα λέγει τώ θωμά, Τί μοι απιστείς, ότι ανέστην εκ νεκρών; φέρε ώδε τήν χείρά σου, καί βάλε εις τήν πλευράν μου καί ίδε, σου γάρ απιστούντος, οι πάντες έμαθον, τά πάθη καί τήν Ανάστασίν μου, κράζειν μετά σου, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχηρά τής Εορτής

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Υμνήσωμεν πιστοί, απαύστως σύν Αγγέλοις, Χριστόν τόν αναστάντα, τριήμερον εκ τάφου, καί κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Θωμάς σου τήν πλευράν εύσπλαγγνε ψηλαφήσας, πρός πίστιν επανήλθε, καί ημείς δι' αυτού σε, Θεόν λοιπόν επέγνωμεν.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποιήσιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Νέμεις ώ λυτρωτά, ειρήνην τώ λαώ σου, εξαναστάς τού τάφου, καί κόσμον συνεγείρας, εξ Άδου Παντοδύναμε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Τών θυρών κεκλεισμένων, επέστης Χριστέ πρός τούς Μαθητάς, Τότε ο θωμάς οικονομικώς ουχ ευρέθη μετ' αυτών, έλεγε γάρ, ου μή πιστεύσω, εάν μή ίδω καγώ τόν Δεσπότην, ίδω τήν πλευράν, όθεν εξήλθε τό αίμα, τό ύδωρ, τό βάπτισμα, ίδω τήν πληγήν, εξ ής ίάθη τό μέγα τραύμα ο άνθρωπος, ίδω, πώς ουκ ήν ως πνεύμα, αλλά σάρξ καί οστά, ο τόν θάνατον πατήσας, καί θωμάν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

p24[top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ψηλάφησον λέγει τώ θωμά, εκ νεκρών τριήμερος, εξαναστάς ο φιλόανθρωπος, καί ίδε χείράς μου, καί ποδών τάς τρήσεις, καί πλευράς τήν πόρωσιν, καί γνώθι με Θεόν αναλλοίωτον, γεώδες φύραμα, κατ' ουσίαν μορφωσάμενον, καί τό παθος εν αυτώ δεξάμενον.

Ηπόρει τάς τρήσεις ενορών τών ποδών ο Δίδυμος, καί τών χειρών τά τυλώματα, καί ήν θαμβούμενος τό φρικώδες θαύμα, καί χειρί την άχραντον πλευράν καί ψηλαφών καί Θεώμενος, εξ ών υπέδειξεν, αναμφίβολον τοίς έθνεσι, τήν εκ τάφου τριήμερον Έγερσιν.

Λαμβάνων μεγίστην χαρμονήν, σήν Σωτήρ μου Έγερσιν, βεβαιουμένην Θεώμενος, εξ ών ηξιώται, τολημών πραγμάτων ο θωμάς εφάψασθαι, διό σε τόν απλούν δογματιζομεν, Θεόν καί άνθρωπον, ενεργείας δύο φέροντα, ουσιώδεις τών εξ ών συντέθεισαι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Κύριε, τή αστέκτω τής θεότητας αίγλη, τών θυρών επέστης ουσών κεκλεισμένων, καί στάς εν μέσω τών Μαθητών τήν πλευράν έξεγύμνωσας, καί τραυμάτων σου χειρών καί τών ποδών, τάς ωτειλάς δεικνύων αθυμίας τήν κατήφειάν τε λύων, σαφώς εφώνησας, Όν τρόπον εν εμοί καθοράτε, ώ φίλοι, τής σαρκός τήν πρόσληψιν, ου πνεύματος φέρω φύσιν, τώ δέ διστάζοντι Μαθητή προετρέπου ψηλαφήσαι φρικτώς, κατειπών, Ερευνήσας άπαντα, δεύρο λοιπόν μή αμφίβαλλε, ο δέ αισθόμενος εν τή χειρί τής σής διπλής ουσίας εν φόβω ανεβόα πιστώς, τή πίστει ελκόμενος, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχηρά τής Οκτωήχου Ήχος α' Σταυρώσιμον

Σταυρός κατεπάγη εν Κρανίω, καί ήνηθησεν ημίν αθανασίαν, εκ πηγής αενάου, τής πλευράς τού Σωτήρος.

Αναστάσιμον

Δεύτε λαοί υμνήσωμεν, καί προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αυτού τήν εκ νεκρών

Ανάστασιν, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών ο εκ τής πλάνης τού εχθρού τόν κόσμον λυτρωσάμενος.

Μαρτυρικόν

Ω τής καλής υμών πραγματείας Άγιοι! ότι αίματα εδώκατε, καί ουρανούς εκκληρονομήσατε, καί πρός καιρόν πειρασθέντες, αιωνίως αγάλλεσθε, Όντως καλόν υμών τό εμπόρευμα, φθαρτά γάρ καταλιπόντες, τά άφθαρτα απελάβετε, καί σύν Αγγέλοις χορεύοντες, υμνείτε απαύστως, Τριάδα Ομοούσιον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Άψαι θωμά τής πλευράς τή χειρί, λέγει Χριστός, καί τούς τύπους τών ήλων δεύρο ψηλάφησον πίστει ερεύνησον, καί γίνου μοι πιστός, καί μή γίνου άπιστος, ο δέ θωμάς τώ δακτύλω ως ήπατο τού Δεσπότου, μέγα ανεβόησε, Σύ μου Θεός καί Κύριος, εύσπλαγχνε δόξα σοι.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΪ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ήχος α' Σταυρώσιμον

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ανηρέθη η τυραννίς, επατήθη η δύναμις τού εχθρού, ούτε γάρ Άγγελος ουκ άνθρωπος, αλλ' αυτός ο Κύριος έσωσας ημάς δόξα σοι.

Αναστάσιμον

Ο Ισαάκ εν τώ βουνώ ανηνέχθη, ο Ιωνάς εν τώ βυθώ κατηνέχθη καί αμφοτέροι τό πάθος σου Σωτήρ εξεικόνιζον, ο μέν τά δεσμά καί τήν σφαγήν ο δέ τήν ταφήν καί τήν ζωήν, τής παραδόξου Εγέρσεώς σου, Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Τάς αληθόννας τών Αγίων άς υπέρ σου έπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ημών τάς οδύνας, ίσασαι φιλόανθρωπε δεόμεθα.

Σταυροθεοτοκίον

Οι τήν σήν προστασιαν κεκτημένοι Άχραντε καί ταίς σαίς ικεσίαις τών δεινών εκλυτρούμενοι τώ Σταυρώ τού Υιού σου εν παντί φρουρούμενοι, κατά χρέος σε πάντες ευσεβώς μεγαλύνομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αψάμενος χειρί, τής πλευράς τής αστέκτου, ο Δίδυμος θωμάς, ουκ εφλέχθη τή ψαύσει, αλλ' έμεινε τούς μώλωπας ψηλαφών ακριβέστερον, καί φθεγγόμενος τώ δι' ημάς λογχευθέντι, Σύ μου Κύριος, σύ καί Θεός μου υπάρχεις, κάν πάθος υπήνεγκας. (Δίς)

Εις τούς Αί ν ο υ ς

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος α' Σταυρώσιμον

Σέ τόν εν ξύλω προσπαγέντα καί ζωήν ημίν παρεσχηκότα, ως Σωτήρα καί Δεσπότην, υμνούμεν απαύστως. (Δίς)

Αναστάσιμον

Ο τόν Άδην σκυλεύσας, καί τόν άνθρωπον αναστήσας, τή Αναστάσει, σου Χριστέ, αξίωσον ημάς εν καθαρά καρδία, υμνείν καί δοξάζειν σε.

Μαρτυρικόν

Υμάς πανεύφημοι Μάρτυρες ου θλίψεις, ου στενοχωρία, ου λιμός, ου διωγμός ουδέ

μάστιγες ου θυμός θηρών ου ξίφος, ουδέ πύρ απειλούν, χωρίσαι Θεού δεδύνηται, πόθω δέ μάλλον τώ πρός αυτόν, ως εν αλλοτρίοις αγωνισάμενοι σώμασι, τήν φύσιν ελάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες, όθεν καί επαξίως, τών πόνων υμών μισθόν εκομίσασθε, ουρανών βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε, Έχοντες παρησίαν πρός τόν φιλόανθρωπον Θεόν τώ κόσμω τήν ειρήνην αιτήσασθε, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Τών θυρών κεκλεισμένων, τών Μαθητών συνηθροισμένων, επέστη ο Σωτήρ, ού ήσαν συνηγμένοι, καί στάς εν μέσω αυτών λέγει τώ θωμά, Δεύρο ψηλάφησον καί ίδε τούς τύπους τών ήλων, έκτεινόν σου τήν χείρα, καί άψαι τής πλευράς μου, καί μή γίνου άπιστος, αλλά πίστει κήρυξον, τήν εκ νεκρών μου Ανάστασιν.

**Στιχηρά Προσόμοια
Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά**

Ω θαύματος καινού! ώ παραδόξου τρόπου! πώς χόρτος ουκ εφλέχθη, η χείρ τού Αποστόλου, πυρί τώ τής θεότητας!

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Σπεύσωμεν καί ημείς, τάς χείρας αγιάσαι, Τή τών παθών αργία, καί ούτω τού Δεσπότου, τής πλευράς εφαψόμεθα.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποιήσιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Εγκαίνισον ψυχή πάσας σου τάς αισθήσεις, πρός θείαν θεωρίαν, Χριστός γάρ ούτω θέλει, τελείσθαι τά εγκαίνια.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ορα μοι νοητώς τήν αλλαγήν τού κόσμου, καί κόσμησον τά ένδον, ταίς αρεταίς ως φύλλοις ψυχή, καί ωραΐσθητι.

[p25top](#)

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ**

**Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'
Ήχος β' Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν**

Κόλπους μή λιπών τούς πατρικούς, ώφθης επί γής σαρκοφόρος δι' ευσπλαγχνίαν Χριστέ, πάθος τε καί θάνατον καταδεξάμενος εξανέστης τριήμερος, θυρών κεκλεισμένων ένδον εισελήλυθας, ως παντοδύναμος, όθεν, τήν πλευράν σου τήν θείαν, χαίρων ο θωμάς ψηλαφήσας, Κύριον καί κτίστην σε εδόξασεν.

Ήλοις προσηλώθης τώ Σταυρώ, λόγχη τήν λευράν εκεντήθης, χολής εγεύσω Χριστέ, θάνατον υπέμεινας, τάφω τεθείς ως νεκρός, ως Θεός δέ συνέτριψας, δεσμούς τούς τού Άδου καί συνεξανέστησας τούς απ' αιώνος νεκρούς, όθεν, τάς σφραγίδας μή λύσας, σου τοίς Μαθηταίς ενεφάνης, τήν σήν εξανάστασιν πιστούμενος.

Πάσχα η παρούσα Εορτή, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα θείον Πάσχα σωτήριον, Πάσχα πρός αθάνατον ζωήν μετάγον ημάς, Πάσχα πάσαν κατήφειαν εξαίρον εκ μέσου, Πάσχα τήν ευφρόσυνον χάριν διδόν Μαθηταίς, όθεν, ο θωμάς ανεβόα, Κύριος Θεός μου υπάρχεις ο σκυλεύσας Άδου τά βασίλεια.

Δόξα... Καί νύν Ήχος δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος! απιστία πίστιν βεβαίαν εγέννησεν ειπών γάρ ο θωμάς, Εάν μή ίδω, ου μή πιστεύσω, ψηλαφήσας δέ τήν πλευράν, εθεολόγει τόν σαρκωθέντα, τόν αυτόν Υιόν τού Θεού, εγνώρισεν ως πεπονητότα σαρκί, εκήρυξε τόν αναστάνα Θεόν, καί εβόησε λαμπρά τή φωνή, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

**Στιχηρά τής Οκτωήχου
Ἦχος α' Αναστάσιμον**

Τώ πάθει σου Χριστέ, παθών ηλευθερώθημεν, καί τή Αναστάσει σου, εκ φθοράς ελυτρώθημεν, Κύριε δόξα σοι.

Αποστολικόν

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Η τών Αποστόλων παναρμόνιος λύρα εξ Αγίου Πνεύματος κινουμένη τās τών στυγηρών Δαιμόνων τελετάς κατήργησε, καί τόν ένα Κύριον κηρύξασα, έθνη ελυτρώσατο τής πλάνης τών ειδώλων καί προσκυνείν εδίδαξε, Τριάδα Ομοούσιον.

Μαρτυρικόν

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμάς ουχ η γή κατέκρυσεν, αλλ' ουρανός υπεδέξατο, υμίν ηνοιγήσαν, Παραδείσου πύλαι, καί εντός γενόμενοι τού ξύλου τής ζωής απολαύετε, Χριστώ πρεσβεύσατε δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος! τού πυρός ο χόρτος αφάμενος σέσωσται, βαλών γάρ ο θωμάς εν τή πυρίνη πλευρά τήν χείρα, Ιησού Χριστού τού Θεού ου κατεφλέχθη τή ψηλαφήσει, τής ψυχής γάρ τό δυσπειθές, μετέβαλεν εις ευπιστίαν θερμώς, εκέκραξεν από βαθέων ψυχής, ο Δεσπότης, σύ μου ει καί Θεός ο εκ νεκρών εγηγεργμένος, δόξα σοι.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΙ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα τής Οκτωήχου
Αναστάσιμον Ἦχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος**

Εν τώ Σταυρώ προσηλωθείς, η ζωή τών απάντων, καί εν νεκροίς λογισθείς, ο αθάνατος Κύριος, ανέστης τριήμερος Σωτήρ, εγείρας τόν Αδάμ εκ τής φθοράς, διά τούτο αι δυνάμεις τών ουρανών, εβόων σοι ζωοδότα, Δόξα τώ θείω πάθει σου Χριστέ, δόξα τή Αναστάσει σου. δόξα τή συγκαταβάσει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Αποστολικόν

Οι σοφοί τής οικουμένης αλιείς, εκ Θεού λαβόντες τό συμπαθές, πρεσβεύσατε καί νύν υπέρ ημών τών βοώντων, Κύριε, σώσον τούς Βασιλείς, καί τήν Πόλιν σου, καί τών συνεχόντων δεινών ελευθέρωσον, διά τών Αποστόλων τās ψυχάς ημών.

Μαρτυρικόν

Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τούς Μάρτυρας Χριστού, ικετεύσωμεν πάντες, αυτοί γάρ τήν ημών, σωτηρίαν αιτούσι καί πάντες προσέλθωμεν, πρός αυτούς μετά πίστεως, ούτοι βρύουσι, τών ιαμάτων τήν χάριν, ούτοι φάλαγγας, αποσοβούσι Δαιμόνων, ως φύλακες τής πίστεως.

Θεοτοκίον

Προφήταί σε τρανώς, προκατήγγειλαν Κόρη, Μητέρα τού Θεού, καί Απόστολοι θείοι, εν κόσμω εκήρυξαν, καί ημεῖς ἐπιστεύσαμεν, ὅθεν ἅπαντες, εὐσεβοφρόνως τιμώντες, ἀνυμνούμέν σε, καί Θεοτόκον κυρίως, αἰὶ ονομάζομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ἰδών μου τήν πλευράν, μή ἀπίσται μοι πλέον, ὁ Λόγος τῷ θωμά, ἀπιστοῦντι εβόα, δακτύλω με ψηλάφησον, καί χειρί ἐξερεύνησον, καί γνωρίσας μου, τάς ωτειλάς τῶν τραυμάτων, κόσμω κήρυττε, τήν ζωηφόρον μου ταύτην, ἐκ τάφου Ἀνάστασιν. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἶ ν ο υ ς, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου Ἦχος α' Ἀναστάσιμον

Τήν θεοπρεπή σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνούμέν σε Χριστέ, Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καί ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί, ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, καί ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρόν ἀνέστης ἐκ τού τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθών, ἵνα σώσης τόν κόσμον Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Ἀποστολικόν Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Πέτρον καί Παύλον συμφώνως ἀνευφημήσωμεν, Λουκάν, Ματθαῖον, Μάρκον, Ἰωάννην, Ἀνδρέαν, Θωμάν, Βαρθολομαῖον, Σίμωνα τόν Κανανίτην, Ἰάκωβον, Φίλιππον, καί τήν ομήγυριν πάσαν τῶν Μαθητῶν, ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Μαρτυρικόν

Ἀγαλλιάσθε Μάρτυρες ἐν Κυρίῳ, ὅτι τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγωνίσασθε, ἀντέστητε βασιλεύσι, καί τυράννοις ἐνικήσατε, πύρ καί ξίφος οὐκ ἐπτοήθητε, θηρῶν ἀγρίων κατεσθιόντων τά σώματα ὑμῶν, τῷ Χριστῷ μετὰ Ἀγγέλων τήν ὑμνωδίαν ἀναπέμποντες, τοὺς ἀπ' οὐρανῶν στεφάνους ἐκομίσασθε, αἰτήσασθε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ὡ τού παραδόξου θαύματος! Ἰωάννης στήθει τού Λόγου ἀνέπεσε, θωμάς δέ τήν πλευράν προσψηλάφησαι κατηξιώθη, ἀλλ' ὁ μέν, ἐκεῖθεν φρικτῶς θεολογίας βυθόν ἀνέλκει, τήν οικονομίαν ὁ δέ, ἠξίωται μυσταγωγῆσαι ἡμάς, παρίστησι γάρ τάς ἀποδείξεις τρανώς, τῆς Ἐγέρσεως αὐτοῦ ἐκβοῶν, ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Στιχηρά Προσόμοια Ἦχος β' Οἶκος τού Εφραθά

Κατήφεια παθῶν, καί λογισμῶν ἡ ζάλη, μακρὰν ἐξοριζέσθω, καί οὕτως ἐξανθήσει τό ἔαρ τό τῆς πίστεως.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν.

Ὡφθης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, τό θεῖον Πνεῦμα σήμερον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοί διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Νύν σε Παμβασιλεύ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις ἀλλά καρδίας πόθῳ, Θεόν πεπιστευκότες,

εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Μεθ' ἡμέρας οκτώ, τῆς Εγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεύ, μονογενές Λόγε τού Πατρός, ὠφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τήν εἰρήνην σου παρεχόμενος, καί τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, τοὺς τύπους ἐδειξας, Δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας καί τοὺς πόδας, καί τήν ακήρατόν μου πλευράν, ὁ δέ πεισθεῖς εβόα σοι, ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

[p26top](#)

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ**

**Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'
Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων**

Δικαιοσύνης εσθήτα, περιβαλλόμενοι λευκὴν ὑπὲρ χιόνα, τῆ παρούση τού Πάσχα, ἡμέρα ευφρανθώμεν, ἐν ἧ ὁ Χριστός, δικαιοσύνης ὡς ἥλιος, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνατείλας πάντας ἡμᾶς, ἀφθαρσία κατεφαίδρυνεν.

Ἡ βασιλὶς καί κυρία, τῶν εορτῶν Εορτή, ἡ νῦν ἐστὶν ἡμέρα ἣν ἐποίησεν ὄντως, ὁ Κύριος, ἐν ταύτῃ, ὡς ψάλλει Δαυὶδ, μυστικῶς ευφρανθώμεν λαοί, τῶν γάρ θυρῶν κεκλεισμένων τοῖς Μαθηταῖς, τήν εἰρήνην ἐδωρήσατο.

Ἡ τού θωμά ἀπιστία τήν κοσμοσώτειραν, τού θεανθρώπου Λόγου, τήν ἐξ Ἄδου κευθμώνος, Ἐγερσιν πιστοῦται, τρήσιν χειρῶν, καί ποδῶν τολμηρότερον, ἐμψηλαφῶσα πρὸς πίστωσιν κοσμικὴν, δεξιὰ τῆ φιλοπράγμονι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καί εἰρήνην ἐδίδου, εἶτα λέγει τῷ θωμά, Τί μοι ἀπιστεῖς ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν, φέρε ὧδε τήν χεῖρά σου, καί βάλε εἰς τήν πλευράν μου, καί ἴδε, σοῦ γάρ ἀπιστούντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καί τήν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ, ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

**Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος α' Σταυρώσιμον**

Ἄρρηκτον τείχος ἡμῖν ἐστίν, ὁ τίμιος Σταυρός ὁ τού Σωτήρος, ἐν αὐτῷ γάρ πεποιθότες σωζόμεθα πάντες.

Ἀναστάσιμον

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καί παράσχου ἡμῖν, ἀφεσιν ἀμαρτιῶν, ὅτι μόνος εἶ ὁ δεῖξας, ἐν κόσμῳ τήν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρικόν

Τῆ Πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν ἁγίων καί τῆς Θεοτόκου, τήν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν καί ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Ἄψαι θωμά τῆς πλευράς τῆ χειρὶ, λέγει Χριστός, καί τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πίστει ἐρεῦνησον καί γίνου μοι πιστός καί μὴ γίνου ἀπίστος, ὁ δέ θωμάς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τού Δεσπότη, μέγα ἀνεβόησε, Σὺ μου Θεός καί Κύριος, εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

**ΤΗ ΠΑΡΑΕΚΕΥΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΪ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου

Σταυρώσιμον Ἦχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τού Σταυρού σου τό ξύλον προσκυνούμεν φιλόνητο, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθη ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, Παράδεισον ἠνέωξας Σωτὴρ τῷ πιστεὶ προσελθόντι σοὶ Ληστή, καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοὶ, Μνήσθητί μου Κύριε, Δέξαι ὡσπερ ἐκείνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας, Ἠμάρτομεν, πάντες τῆ εὐσπλαγχνία σου, μὴ υπερίδης ἡμᾶς.

Αναστάσιμον

Τόν τάφον σου Σωτὴρ, στρατιώται τηρούντες, νεκροὶ τῆ ἀστραπῆ, τοῦ οφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν, Σέ δοξάζομεν, τόν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῃ Θεῷ ἡμῶν.

Μαρτυρικόν

Ἀθλήσεως καύχημα καὶ στεφάνων ἀξλιωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιβέβληνταί σε Κύριε, καρτερία γάρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεϊκῆ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο, αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτὴρ, καὶ σώσον με.

Σταυροθεοτοκίον

Τόν τάφον σου Σωτὴρ

Ἡ ἀσπίλος ἀμνάς, τόν ἀμνόν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνοῦσα εφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα, Πῶς ἐνέγκω σοὶ τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια Πάθη, Θεέ υπεράγαθε.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς

Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτὴρ

Μακάριος εἶ σύ τὰς πληγὰς ψηλαφήσας, τῆς κρείττονος πλευράς, τοῦ τό μέγιστον τραῦμα, τοῦ Ἀδάμ ἰατρεύσαντος, καὶ ἡμῖν τοῖς πιστεύσασιν, τόν ἀνώλεθρον, μακαρισμόν προξενήσας, μόνοις ῥήμασι, τοῖς τῶν σεπτῶν Ἀποστόλων, τὴν τούτου Ἀνάστασιν. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους

Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου

Ἦχος α' Σταυρώσιμον

Διὰ τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, μία ποίμνη γέγονεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, καὶ μία Ἐκκλησία, οὐρανός καὶ ἡ γῆ ἀγάλλεται, Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Ἀποστολικόν

Υμνοῦμέν σου Χριστέ τό σωτήριον Πάθος καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρικόν

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε λαοὶ ἀπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καὶ ὠδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς φωστήρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως, τὴν πηγὴν τὴν ἀέναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ οὐ ἦσαν συνηγμένοι, καὶ στάς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ θωμά, Δεῦρο ψηλάφησον, καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἰσχυρῶν, ἐκτείνόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἅψαι τῆς πλευράς μου, καὶ μὴ γίνου ἀπιστος ἀλλὰ πιστεὶ κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος δ' Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Σταυρωθεὶς τόν Παράδεισον, τοῖς ἀνθρώποις ἠνέωξας, καὶ νεκροὺς συνήγειρας, ἡ ζωὴ ἡμῶν, καὶ ἐξανέστης τόν θάνατον, ἐλὼν τό δυνάμει σου, καὶ συνήψας οὐρανοῖς,

αληθώς τά επιγεια καί επιλήρωσας, θυμηδίας απλέτου, Θεού Λόγε, τόν χορόν τών Αποστόλων, τούτοις ειρήνην φθεγξάμενος.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Η φθορά εξωστράκισται, αφθαρσία εξήνθησεν, ο δεσμός ο χρόνιος διαλέλυται, οι ουρανοί ευφραινέσθωσαν, γή καί τά επίγεια, εξανέστη γάρ Χριστός, εσκυλεύθη ο θάνατος, η ευφρόσυνος, επεφάνη ημέρα, κεκλεισμένων, τών θυρών ένδον εισήλθεν ο Ζωοδότης καί Κύριος.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποιήσιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Τή ημέρα ο Κύριος, ήν εποίησε σήμερον, αγαλλιασώμεθα ευφραινόμενοι, ο Ζωοδότης εγήγερται, ο Άδης εσκύλευται, Αποστόλων ο χορός τήν χαράν ακουτίζεται, εψηλάφησε, τήν πλευράν τού Δεσπότου, απιστήσας, ο θωμάς, καί ψηλαφήσας διπλήν ουσίαν εκήρυξε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Άψαι θωμά τής πλευράς τή χειρί, λέγει Χριστός καί τούς τύπους τών ήλων δεύρο ψηλάφησον πίστει ερεύνησον, καί γίνου μοι πιστός, καί μή γίνου άπιστος, ο δέ θωμάς, τώ δακτύλω ως ήπατο τού Δεσπότου μέγα ανεβόησε, Σύ μου Θεός καί Κύριος εύσπλαγχνε δόξα σοι.

p27[top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

**Στιχηρά Ιδιόμελα τής Εορτής γ'
Ήχος α'**

Τών θυρών κεκλεισμένων, τών Μαθητών συνηθροισμένων, εισήλθες άφνω παντοδύναμε, Ιησού ο Θεός ημών, καί στάς εν μέσω αυτών, ειρήνην δούς επιλήρωσας αγίου Πνεύματος, προσμένειν τε προσέταξας καί μηδαμού χωρίζεσθαι από Ιερουσαλήμ, έως ού ενδύσωνται τήν εξ ύψους δύναμιν, διό βοώμέν σοι, ο φωτισμός καί η ανάστασις, καί η ειρήνη ημών δόξα σοι.

Μεθ' ημέρας οκτώ, τής Εγέρσεώς σου Κύριε, ώφθης τοίς Μαθηταίς σου εν τόπω ού ήσαν συνηγμένοι, καί φωνήσας αυτοίς, ειρήνη υμίν, τώ απιστούντι Μαθητή, τάς χείρας υπέδειξας, καί τήν άχραντον πλευράν, ο δέ πεισθείς εβόα σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Θωμάς ο λεγόμενος Δίδυμος, ουκ ήν μετ' αυτών, ότε εισήλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τών θυρών, όθεν καί ηπίσται τοίς ρηθείσιν αυτώ, εξ απιστίας εις πίστιν βεβαιών, ουκ απηξίωσας δέ αγαθέ υποδείξαι αυτώ τήν άχραντον πλευράν σου, καί τών χειρών καί τών ποδών τούς μώλωπας, ο δέ ψηλαφήσας καί ιδών, ωμολόγησέ σε είναι Θεόν ου γυμνόν καί άνθρωπον ου ψιλόν, καί εβόα, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τών θυρών κεκλεισμένων επέστης Χριστέ πρός τούς Μαθητάς, Τότε ο θωμάς οικονομικώς ουχ ευρέθη μετ' αυτών, έλεγε γάρ, ου μή πιστεύσω, εάν μή ιδω καγώ τόν Δεσπότην ιδω τήν πλευράν όθεν εξήλθε τό αίμα, τό ύδωρ τό βάπτισμα, ιδω τήν πληγήν, εξ ής Πάθη τό μέγα τραύμα ο άνθρωπος ιδω, πώς ουκ ήν ως πνεύμα, αλλά σάρξ καί οστέα, ο τόν θάνατον πατήσας, καί θωμάν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος α'

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν καὶ τὸν Δεσπότην τεκούσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν ἀσωμάτων τό ἄσμα καὶ τῶν πιστῶν τό ἐγκαλλώπισμα, Αὕτη γάρ ἀνεδείχθη ουρανός, καὶ ναός τῆς θεότητος, αὕτη, τό μεσότοιχον τῆς ἐχθρας καθελούσα, εἰρήνην ἀντεισήξε, καὶ τό βασίλειον ἠνέωξε, Ταύτην οὖν κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἀγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον, θαρσεῖτω τοῖνον, θαρσεῖτω λαός τοῦ Θεοῦ, καὶ γάρ αὐτός πολεμήσει τοὺς ἐχθρούς ὡς παντοδύναμος.

Στιχηρά Αναστάσιμα
Ἦχος α'

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξι ἀγίε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἀφῆσιν ἀμαρτιῶν, ὅτι μόνος εἶ ὁ δεΐξας, ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο...

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν καὶ προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ, τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καὶ τὴν Ἀναστάσει σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. α'

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ραπιζόμενος ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμονούμενος, Πῶς ἐσαρκώθης; πῶς ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς ὡς τὸν θωμάν βοᾶν σοι, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Αναστάσιμα
Ἦχος α'

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιώται τηρούντες, νεκροὶ τῆ ἀστραπῆ, τοῦ οφθέντος, Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν, Σέ δοξάζομεν τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα...

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Γυναῖκες πρὸς τό μνήμα, παρεγένοντο ὀρθρῖαι, καὶ ἀγγελικὴν ὀπτασίαν θεασάμεναι, ἔτρεμον, ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζῶην, τό θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς, διὰ τοῦτο ἀπελθούσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν Ἐγερσιν, Τὸν Ἄδην ἐσκύλευσε Χριστός, ὡς μόνος κραταῖός καὶ δυνατός, καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως φόβον, λύσας, δυνάμει σταυροῦ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τού Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τό Χαίρε, σύν τή φωνή εσαρκούτο ο τών όλων Δεσπότης, έν σοί τή αγία κιβωτώ, ως έφη ο δίκαιος Δαυΐδ, Εδείχθης πλατυτέρα τών ουρανών, βαστάσασα τόν κτίστην σου, Δόξα τώ ενοικήσαντι έν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σου, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς, διά τού τόκου σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής Τού λίθου σφραγισθέντος

Τώ φόβω τών Εβραίων κεκρυμμένων τών Μαθητών, και εν τή Σιών συνηγμένων, εισήλθες πρός αυτούς αγαθέ, και έστης κεκλεισμένων τών θυρών, εν μέσω αυτών χαροποιός, και υπέδειξας αυτοίς τάς χείρας, και τής αχράντου σου πλευράς τούς μώλωπας, λέγων τώ απιστούντι Μαθητή, φέρε τήν χείρά σου και ερεύνα, ότι αυτός εγώ ειμι ο διά σε παθητός. (Δίς)

Εις τούς Αίνους Στιχηρά Αναστάσιμα Ήχος α'

Υμνούμέν σου Χριστέ, τό σωτήριο πάθος και δοξάζομεν σου τήν Ανάστασιν.

Ο Σταυρόν υπομείνας, και τόν θάνατον καταργήσας, και αναστάς εκ τών νεκρών, ειρήνευσον ημών τήν ζωήν Κύριε, ως μόνος παντοδύναμος.

Ο τόν Άδην σκυλεύσας, και τόν άνθρωπον αναστήσας τή Αναστάσει σου Χριστέ αξίωσον ημάς έν καθαρά καρδία, υμνείν και δοξάζειν σε.

Τήν θεοπρεπή σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, υμνούμέν σε Χριστέ, Ετέχθης εκ Παρθένου, και αχώριστος υπήρχες τώ Πατρί, έπαθες ως άνθρωπος, και εκουσίως υπέμεινας Σταυρόν, ανέστης εκ τού τάφου, ως εκ παστάδος προελθών ίνα σώσης τόν κόσμον, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Και νύν... Ήχος πλ. β'

Μεθ' ημέρας οκτώ, τής Εγέρσεώς σου Ιησού Βασιλεύ, μονογενές Λόγε τού Πατρός, ώφθης τοίς Μαθηταίς σου, κεκλεισμένων τών θυρών, τήν ειρήνην σου παρεχόμενος, και τώ απιστούντι Μαθητή τούς τύπους έδειξας, Δεύρο ψηλάφησον τάς χείρας και τούς πόδας, και τήν ακήρατόν μου πλευράν, ο δέ πεισθείς εβόα σοι, ο Κύριός μου και ο Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μετά τήν εκ τάφου σου φρικτήν, Ζωοδότα Έγερσιν, ώσπερ σφραγίδας ουκ έλυσας, Χριστέ τού μνήματος, ούτω κεκλεισμένων, θυρών εισελήλυθας, πρός τούς πανευκλείς Αποστόλους σου, χαροποιών αυτούς, και ευθές σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεύμα, δι' άμετρον έλεος.

Στίχ. Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον...

Θωμάς ο και Δίδυμος ουκ ήν ενδημών ηνίκα σύ, τοίς Μαθηταίς ώφθης, Κύριε, όθεν ηπίστησε, τή σή Αναστάσει, και τοίς κατιδούσί σε, εβόα, ει μή βάλω τόν δάκτυλον, εις τήν πλευράν αυτού, και τών ήλων τά τυλώματα ου πιστεύω, ότι εξεγήγερται.

Στίχ. Ότι ενίσχυσε τούς μοχλούς τών πυλών σου.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον Χριστός, τῷ θαυμά εβόησε, βάλει τὴν χεῖρα, καὶ γνῶθί με, οστέα ἔχοντα, καὶ γεώδες σῶμα, καὶ μὴ γίνου ἀπίστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι, ὁ δὲ εβόησεν, ὁ Θεὸς μου καὶ ὁ Κύριος, σὺ ὑπάρχεις, δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων τῇ ογδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὐ ἦσαν συνηγμένοι, καὶ τὴν εἰρήνην δούς τῷ θαυμά εβόησε, Δεῦρο Ἀπόστολε ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοῦς ἡλούς ἐπήξαν, Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ θαυμά! τῶν πιστῶν καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε καὶ μετὰ φόβου τὰς εβόησεν, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεὸς μου, δόξα σοι.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς, Ὡδὴ γ' καὶ ς' Προκείμενον καὶ Ἀλληλουϊάριον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Νεκρώσιμον ὠσαύτως, καὶ Κοινωνικόν.

p31 [top](#)

**ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΚΑΙΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΩ**

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωῆχου δ'.

Ἦχος β'

Τόν πρό αἰώνων ἐκ Πατρός γεννηθέντα, τόν Θεόν λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν γάρ υπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτός ἠθέλησε, καὶ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τόν πλανώμενον ἄνθρωπον, ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε, Κύριε εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.

Χριστός ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τό καθ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τό κράτος κατήργησε, προσκυνούμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἐγερσιν.

Σύν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν, αὐτός γάρ Λυτρωτὴς ἐστί, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ ἐν δόξῃ φοβερά καὶ κραταιὰ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρίναι κόσμον ὃν ἐπλασεν.

Σέ τόν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς γυναῖξί, Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος, Ἀνέστη γάρ καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος, διό σε προσκυνούμεν τόν μόνον ἀθάνατον, ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Τοῦ Κουμουλά

Τί τά μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριαι κερνάτε; ὁ λίθος κεκύλισται, ὁ τάφος κεκένωται, ἴδετε τὴν φθοράν, τῇ ζωῇ πατηθεῖσαν, τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς, ὑπνούντας δεινῶς τοῦς φύλακας τῶν ἀπειθῶν, τό θνητόν σέσωσται σαρκί Θεοῦ, ὁ Ἄδης θρηνεῖ, δραμούσαι χαρά, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις, ὁ νεκρώσας Χριστός τόν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Θεοτοκίον, τὸ πρῶτον Δογματικόν

Ὡ τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τά θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν θεότητα, οὐκ ἀρνούμαι τὴν ἀνθρωπότητα, ὁ γάρ Ἐμμανουήλ, φύσεως μὲν πύλας ἤνοιξεν, ὡς φιλόανθρωπος, παρθενίας δὲ κλείθρα οὐ διέρρηξεν, ὡς Θεός, ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προήλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσήλθεν, οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη, ἀπαθῶς εἰσήλθεν

αφράστως εξήλθε, κατά τόν Προφήτην τόν λέγοντα, Αύτη η πύλη κεκλεισμένη έσται, ουδείς ου μή διέλθη δι' αυτής, ειμή μόνος Κύριος ο Θεός Ισραήλ, ο έχων τό μέγα έλεος.

Τό Φώς ιλαρόν. Τό Προκείμενον Ο Κύριος εβασίλευσεν... Τό Καταξίωσον...

Εις δέ τόν Στίχον τό Αναστάσιμον Στιχηρόν.

Ήχος β'

Η Ανάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ, άπασαν εφώτισε τήν οικουμένην, καί ανεκαλέσω τό ίδιον πλάσμα, παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Είτα τά παρόντα Προσόμοια τής Θεοτόκου.

Ήχος β'

Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Πάντων θλιβομένων η χαρά, καί αδικουμένων προστάτις, καί πενομένων τροφή ξένων τε παράκλησις, καί βακτηρία τυφλών ασθενούντων επίσκεψις, καταπονουμένων σκέπη καί αντίληψις, καί ορφανών βοηθός Μήτηρ τού Θεού τού υψίστου σύ υπάρχεις άχραντε, σπεύσον, δυσωπούμεν σώζεσθαι τούς δούλους σου.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Πάσαν ανομίαν αφειδώς πάσαν ακρατώς αμαρτίαν, ο τάλας έπραξα, πάσης κατακρίσεως, άξιος πέφυκα, αφορμάς μετανοιας μοι, παράσχου Παρθένε, όπως ακατάκριτος εκεί οφθήσομαι, σέ γάρ επιγράφομαι πρέσβιν, σέ επικαλούμαι προστάτιν, μή με καταισχύνης Θεονύμφευτε.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού τής γής.

Άλλο καταφύγιον αγνή, πρόσ τόν ποιητήν καί Δεσπότην, ουκ ευπορούμεν ημείς, ειμή σέ Θεόνυμφε, μή απορρίψης ημάς, τή θερμή προστασία σου μηδέ καταισχύνης, πόθω τούς προστρέχοντας υπό τήν σκέπην σου, Μήτηρ τού Θεού ημών σπεύσον, καί τήν σήν βοήθειαν δίδου, καί τής νύν οργής ημάς διάσωσον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Αι Μυροφόροι όρθραιοι γενόμεναι, καί τό μνήμά σου μετά σπουδής καταλαβούσαι, επεζήτουν σε Χριστέ, πρόσ τό μυρίσαι τό άχραντον Σώμά σου, καί τού Αγγέλου τοίς ρήμασιν ενηγηθείσαι, χαροποιά σύμβολα τοίς Αποστόλοις εκήρυττον, Ότι ανέστη ο αρχηγός τής σωτηρίας ημών, σκυλεύσας τόν θάνατον, τώ δέ κόσμω δωρούμενος, ζωήν αιώνιον καί τό μέγα έλεος.

Νύν απολύεις. Τρισάγιον. καί τό Απολυτίκιον, καί εισερχόμεθα εις τήν τράπεζαν βραχυφαγούντες.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Τό, Χριστός ανέστη... ως σύνηθες, είτα ο Προοιμακός Ψαλμός, καί τό α' Κάθισμα τού Ψαλτηρίου. Εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ζ'.

Ήχος β'

Τόν πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα, τόν Θεόν λόγον σαρκωθέντα, εκ Παρθένου

Μαρίας, δεύτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν γαρ υπομείνας, τή ταφή παρεδόθη, ως αυτός η θέλησε, καί αναστάς έκ νεκρών, έσωσέ με τόν πλανώμενον άνθρωπον, εκ βαθέων εκέκραξά σοι, Κύριε, Κύριε εισάκουσον τής φωνής μου.

Χριστός ο Σωτήρ ημών, τό καθ' ημών χειρόγραφον προσηλώσας, τώ Σταυρώ εξήλειψε, καί τού θανάτου τό κράτος κατήργησε, προσκυνούμεν αυτού τήν τριήμερον Έγερσιν.

Σύν Αρχαγγέλοις υμνήσωμεν, Χριστού τήν Ανάστασιν, αυτός γάρ Λυτρωτής εστι, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών, καί εν δόξη φοβερά καί κραταιά δυνάμει, πάλιν έρχεται, κρίναι κόσμον όν έπλασεν.

Στιχηρά Ανατολικά

Σέ τόν σταυρωθέντα καί ταφέντα, Άγγελος εκήρυξε Δεσπότην, καί έλεγε ταίς γυναίξι, Δεύτε ίδετε, όπου έκειτο ο Κύριος, Ανέστη γάρ καθώς είπεν, ως παντοδύναμος, διό σε προσκυνούμεν τόν μόνον αθάνατον, ζωοδότα Χριστέ, ελέησον ημάς.

Εν τώ Σταυρώ σου Κατήργησας, τήν τού ξύλου κατάραν, εν τή ταφή σου ενέκρωσας, τού θανάτου τό κράτος, εν δέ τή Εγέρσει σου, εφώτισας τό γένος τών ανθρώπων, διά τούτό σοι βοώμεν, Ευεργέτα Χριστέ, ο Θεός ημών δόξα σοι.

Ηνοιγήσαν σοι Κύριε, φόβω πύλαι θανάτου, πυλωροί δέ άδου ιδόντες σε έπηξαν, πύλας γάρ χαλκάς συνέτριψας, καί μοχλούς σιδηρούς συνέθλασας, καί εξήγαγες ημάς εκ σκότους, καί σκιάς θανάτου, καί τούς δεσμούς ημών διέρρηξας.

Τόν σωτήριον ύμνον άδοντες, εκ στομάτων αναμέλπωμεν, δεύτε πάντες εν οίκω Κυρίου, προσπέσωμεν λέγοντες, ο επί ξύλου σταυρωθείς, καί εκ νεκρών αναστάς, καί ών εν κόλποις τού Πατρός, ιλάσθητι ταίς αμαρτίαις ημών.

Είτα τών Μυροφόρων, Στιχηρά Ιδιόμελα γ'.

Ήχος β' Ανατολίου

Αι Μυροφόροι γυναίκες όρθρου βαθέος, αρώματα λαβούσαι τού Κυρίου τόν τάφον κατέλαβον, άπερ δέ ουκ ήλπιζον ευρούσαι, διελογίζοντο ευλαβούμεναι τού λίθου τήν μετάθεσιν, καί πρός αλλήλας διελέγοντο, Πού εισιν αι σφραγίδες τού μνήματος; πού εστιν η τού Πιλάτου κουστωδία, καί ακριβής ασφάλεια; Γέγονε δέ μηνυτής τών αγνοουσών γυναικών, εξαστράπτων Άγγελος, καί φάσκων πρός αυτάς, Τί μετά θρήνων ζητείτε τόν ζώντα, καί ζωοποιήσαντα τό γένος τών βροτών, εξηγέρθη Χριστός ο Θεός ημών, εκ νεκρών ως παντοδύναμος, παρέχων πάσιν ημίν αφθαρσίαν καί ζωήν, φωτισμόν καί τό μέγα έλεος.

Ο αυτός Τού Κουμουλά

Τί τά μύρα τοίς δάκρυσι Μαθήτριαι κιρνάτε; ο λίθος κεκύλισται, ο τάφος κεκένωται, ίδετε τήν φθοράν, τή ζωή πατηθείσαν, τάς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγώς, υπνούντας δεινώς τούς φύλακας τών απειθών, τό θνητόν σέσωσται σαρκί Θεού, ο Άδης θρηνεί, δραμούσαι χαρά, είπατε τοίς Αποστόλοις, ο νεκρώσας Χριστός τόν θάνατον, πρωτότοκος εκ νεκρών, υμάς προάγει εις τήν Γαλιλαίαν.

Αι Μυροφόροι όρθριαι γενόμεναι, καί τό μνήμά σου μετά σπουδής καταλαβούσαι, επεζήτουν σε Χριστέ, πρός τό μυρίσαι τό άχραντον Σώμά σου, καί τού Αγγέλου τοίς ρήμασιν ενηγηθείσαι, χαροποιά σύμβολα τοίς Αποστόλοις εκήρυττον, Ότι ανέστη ο αρχηγός τής σωτηρίας ημών, σκυλεύσας τόν θάνατον, τώ δέ κόσμω δωρούμενος, ζωήν αιώνιον καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β' Κοσμά Μοναχού

Αι Μυροφόροι γυναίκες, τόν τάφον σου καταλαβούσαι, καί τās σφραγίδας τού μνήματος ιδούσαι, μή ευρούσαι δέ τό άχραντον Σώμά σου, οδυρόμεναι, μετά σπουδής ήλθον λέγουσαι, Τίς έκλεψεν ημών τήν ελπίδα; τίς είληφε νεκρόν γυμνόν εσμυρνισμένον τής Μητρός μόνον παραμύθιον; ώ! πώς ο νεκρούς ζώώσας τεθανάτωται; ο τόν Άδην σκυλεύσας, πώς τέθαιπται; αλλ' ανάστηθι Σωτήρ αυτεξουσίως, καθώς είπας τριήμερος, σώζων τās ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος β' Θεοτοκίον

Παρήλθεν η σκιά τού νόμου, τής χάριτος ελθούσης, ως γάρ η βάτος ουκ εκαιέτο καταφλεγόμενη, ούτω παρθένος έτεκες, καί παρθένος έμεινας, αντί στύλου πυρός, δικαιοσύνης ανέτειλεν Ήλιος, αντί Μωυσέως Χριστός, η σωτηρία τών ψυχών ημών.

Είσοδος τό, Φώς ιλαρόν...

Προκείμενον τής ημέρας

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπιαν ενεδύσατο.

Στίχ. Ενεδύσατο ο Κύριος δύμαμιν, καί περιεζώσατο.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην, ήτις ου σαλευθήσεται.

**Εις τήν Λιτήν
Στιχηρά Ιδιόμελα.**

Ήχος α'

Μυροφόροι γυναίκες, τώ τάφω τί προσήλθετε; τί ζητείτε τόν ζώντα εν νεκροίς; Ανέστη ο Κύριος, θαρσείτε, βοά ο Άγγελος.

Μετά φόβου ήλθον αι Γυναίκες, επί τό μνήμα, αρώμασι τό σώμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι, καί τούτο μή ευρούσαι, διηπόρουν πρός αλλήλας, αγνοούσαι τήν Ανάστασιν, άλλ επέστη αυταίς Άγγελος, καί είπεν, Ανέστη Χριστός, δωρούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Ήλθον επί τό μνημείον, η Μαγδαληνή καί η άλλη Μαρία, ζητούσαι τόν Κύριον, καί τόν Άγγελον είδον ωσει αστραπήν, καθεζόμενον επί τόν λίθον, καί λέγοντα αυταίς, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών τεθνεώτων, ανέστη, καθώς είπεν, εν Γαλιλαία αυτόν ευρήσετε, πρός όν βοήσωμεν, ο αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ητήσατο Ιωσήφ τό Σώμα τού Ιησού, καί απέθετο εν τώ καινώ αυτού μνημείω, έδει γάρ αυτόν εκ τάφου ως εκ παστάδος προελθειν, ο συντρίψας κράτος θανάτου, καί ανοίξας πύλας Παραδείσου ανθρώποις, δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον ο αυτός

Ο ποιητής καί λυτρωτής μου πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώην κατάρας τόν Αδάμ ηλευθέρωσε, διό σοι πάναγνε, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν ασιγήτως, τό Χαίρε τού Αγγέλου, Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρόν Αναστάσιμον.

Ήχος β'

Η Ανάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ, άπασαν εφώτισε τήν οικουμένην, καί ανεκαλέσω τό ίδιον πλάσμα, παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Ήχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερὸν ἡμῖν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα, τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στιχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ως τήκεται κηρός ἀπό προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπό θέας Γυναῖκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών εἶπατε, Δέχου παρ ἡμῶν χαράς ευαγγέλια, τῆς Αναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε, καί ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοί ἀπό προσώπου τοῦ Θεοῦ, καί οἱ δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τό μῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἄγγελον, ἐπὶ τόν λίθον καθήμενον, καί αὐτός προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε, Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν, τί θρηνεῖτε τόν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορά; ἀπελθούσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε, Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα, ὡ Πάσχα λύττον λύπης, καί γάρ ἐκ τάφου σήμερον ὡσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς ἐπλησε λέγων, Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Σέ τόν ἀναβαλλόμενον τό φῶς, ὡσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπό τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καί θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, ἀταφον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβῶν, οδυρόμενος ἔλεγεν, Οἱμοὶ! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὄν πρό μικροῦ ὁ Ἥλιος ἐν σταυρῷ κρεμάμενος θεασάμενος, ζόφον περιεβάλετο, καί ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καί διερρήγνυτο ναοῦ τό καταπέτασμα, ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον, Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν ειλῆσω; ποίαις χερσὶ δέ προσπαύσω τό σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῆ σῆ ἐξόδῳ οἰκτίρμον, Μεγαλύνω τά Πάθη σου, ὑμνολογῶ καί τήν ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων, Κύριε, δόξα σοι.

Καί νῦν...

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καί λαμπρυνθώμεν τῇ πανηγύρει, καί ἀλλήλους περιπτυξώμεθα, Εἰπῶμεν ἀδελφοί, καί τοῖς μισούσιν ἡμᾶς, Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καί οὕτω βοήσωμεν, Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β'

Ὅτε κατήλθες πρὸς τόν θάνατον, ἡ Ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τόν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος, ὅτε δέ καί τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πάσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον, Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα...

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπό τοῦ ξύλου καθελὼν, τό ἀχραντόν σου Σῶμα, σινδόνη καθαρά ειλῆσας καί ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο, ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Καί νῦν...

Ταίς μυροφόροις Γυναιξί, παρά τό μνήμα επιστάς, ο Άγγελος εβόα, Τά μύρα τοίς θνητοίς υπάρχει αρμόδια, Χριστός δέ διαφθοράς εδείχθη αλλότριος, αλλά κραυγάσατε, Ανέστη ο Κύριος, παρέχων τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Ψάλλεται Κανών Τριαδικός, ού η ακροστιχίς.

Τό τρισσόν υμνώ τής θεαρχίας σέλας.

Ωδή α' Ήχος β'

Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ

Τήν τριττήν καί μίαν αρχικήν, φύσιν τής θεότητος, ασματικώς ανυμνήσωμεν λέγοντες, τού ελέους πέλαγος ανεξάντλητον, ουσιώδες ως έχουσα, τούς σέ προσκυνούντας φρούρησον, καί σώσον ως φιλάνθρωπος.

Ο πηγή καί ρίζα πεφυκώς, ο Πατήρ ως αίτιος, τής εν Υιώ καί Αγίω σου Πνεύματι, συμφυούς θεότητος, τό τρισήλιον τή καρδιά μου πήγασον σέλας, καί μεθέξει λάμπρυνον τής θεουργού ελλάμψεως.

Τριφεγγής Μονάς θεαρχική, πάσαν διασκέδασον, αμαρτιών καί παθών μου τήν ζόφωσιν, φωτεινών ακτίνων σου, γλυκυτάταις εν μετουσίαις, καί ποίησον, σου τής απροσίτου, δόξης με ναόν, καί σκηνήν άχραντον.

Θεοτοκίον

Ρούν τόν πρίν τής φύσεως ημών, πεπονθυίας άτοπον, καί πρός φθοράν ολισθησάσης, Άχραντε, σαρκωθείς εν μήτρα σου, ο Θεός Λόγος, φιλανθρώπως ανέστειλε, καί τήν θεαρχίαν τρίφωτον, ημάς εμυσταγώγησεν.

Ωδή γ'

Εν πέτρα με τής πίστεως

Ισότητι τής φύσεως θεαρχία, ομότιμον δοξάζω σε τοίς προσώποις, ζωή γάρ εκ ζωής σύ προελθούσα, αρρεύστως πέφυκας, εις ο Θεός ημών, καί ουκ έστιν άγιος πλήν σου, Κύριε.

Σύ τάξεις τάς αϋλους καί ουρανίους, υπέστησας, ως έσοπτρα τού σου κάλλους, Τριάς η αδιαίρετος μοναρχία, υμνείν απαύστως σε, αλλά καί νύν ημών, εκ πηλίνου στόματος δέξαι τήν αίνεσιν.

Στερέωσον τής πίστεως εν τή πέτρα, καί πλάτυνον αγάπης σου τώ πελάγει, καρδίαν καί διάνοιαν τών σών δούλων, Μονάς τρισήλιε, σύ γάρ εί Θεός ημών, εφ' ώ περ ελπίζοντες, μή αισχυνθείημεν.

Θεοτοκίον

Ο πάσαν πρίν υποστάσιν ουσιώσας, τής κτίσεως, εν μήτρα σου ουσιώθη, απείρω αγαθότητι Θεοτόκε, καί φώς τρισήλιον πάσιν ανέτειλε, τής μιάς θεότητος καί κυριότητος.

Κάθισμα Ήχος β'

Τά άνω ζητών

Αγία Τριάς, ελέησον ούς έπλασας, καί ρύσαι πυρός, και πάσης κατακρίσεως, ότι πάντα δύνασαι, ως οικτίρμων Θεός καί πολυέλεος, διό προσπίπτομέν σοι κράζοντες,

Ημάρτομεν, συγχώρησον φιλόνητον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε αγνή, ελέησον τούς δούλους σου, καί ρύσαι πυρός, καί πάσης κολάσεως, εν νυκτί κραυγάζοντας, καί ημέρα τώ σὺ Υἱὸ ἀχραντε, Μὴ υπερίδης τὴν ποιμένην σου, πρεσβείαις Χριστέ τῆς τεκούσης σε.

Ὠδὴ δ'

Ὑμνῶ σε, ἀκοή γάρ Κύριε

Νοεῖν σε, οὐδέ τάξεις ἀῦλοι, ἐξισχύουσι τῶν Ἀγγέλων, Τριάς μονάς ἀναρχε, ἀλλ' οὐν ἡμεῖς πηλὴν γλῶσση τὴν σὴν οὐσιώδη ἀγαθότητα, καί ἀνυμνοῦμεν πίστει, καί δοξάζομεν.

Υπάρχων πλαστοργός τῆς φύσεως, Παντοκράτωρ, τῆς τῶν ἀνθρώπων, πάσαν ἐμὴν βλέπεις νύν, ὡς πανδερκῆς ἀδυναμίαν, διὸ κατοικτίρησον τὸν δούλόν σου, καί πρὸς ζωὴν βελτίστην ἐπανάγαγε.

Μονάδος ἀρχικῆς ἀσύγχυτα, τρία Πρόσωπα ἀνυμνούμεν, ὡς εἰδικῶς ἔχοντα, καί μεριστῶς τὰς ὑποστάσεις, ἀλλ' οὐν ἠνωμένα καί ἀμέριστα, ἐν τε βουλή, καί δόξη, καί θεότητι.

Θεοτοκίον

Νάόν σε καθαρὸν καί ἀχραντον, ἀειπάρθενε Θεοτόκε, ὁ παντοργός εὗρηκε, μόνην σαφῶς ἐκ τοῦ αἰῶνος, ἐν ᾧ κατοικήσας ἀνεμόρφωσε, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ὡς φιλόνητον.

Ὠδὴ ε'

Ὁ φωτισμός

Ὡς ολικῶς, ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα τῆς σῆς προνοίας, τὰς εἰρηνοδῶρους ἀπλῶν ἀκτίνας, καί σωτηρίους, Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, φρούρησόν με ἐν τῇ εἰρήνῃ σου, σὺ γάρ εἶ ζωὴ, καί εἰρήνη τοῦ σύμπαντος.

Τὼ Μωϋσῆ, ἐν τῇ βάτῳ ὡς ὠφθῆς πυρός ἐν εἶδει, Ἄγγελος ἐκλήθης Πατρός ὁ Λόγος, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου προδηλῶν παρουσίαν, δι' ἧς πᾶσι σαφῶς ἀνήγγειλας, κράτος θεαρχίας μίας τρισυπόστατον.

Ἡ φυσικὴν, συναϊδίον δόξαν προβαλλομένη, μοναρχικωτάτη Τριάς ἀγία, τούς ἀνυμνοῦντας ὀρθοδόξω σε πίστει, τῆς σῆς δόξης ἰδεῖν ἀξίωσον, ἀναρχον καί μίαν ἀυγὴν τὴν τρισήλιον.

Θεοτοκίον

Συνεκτικός, κατ οὐσίαν ὑπάρχων ὁ Θεὸς Λόγος, πάντων τῶν αἰῶνων ἐν τῇ γαστρὶ σου, Παρθενομήτορ, συνεσχέθη ἀφράστως, τούς ἀνθρώπους ἀνακαλούμενος, πρὸς τὸ ἐνικόν τῆς μίας κυριότητος.

Ὠδὴ ς'

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων

Θελητά τοῦ ἐλέους ελέησον, τούς εἰς σέ πιστεύοντας, Θεέ τρισήλιε, καί τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καί παθῶν καί κινδύνων τούς δούλους σου. (Δίς)

Ἐν ἀφάτῳ πελάγει χρηστότητος, τὴν ἀπερινόητον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, καί τριλαμπούς θεότητος, φωτοδοτίδα αἴγλην μοι βράβευσον.

Θεοτοκίον

Ἀπορρήτως, Παρθένε ὁ ὑψιστος, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ, τὸν ἄνθρωπον, ολικῶς ἐνδυσάμενος, καί φωτὶ τρισηλίῳ κατηύγασε.

Κάθισμα Ἦχος β'
Ευσπλαχνίας

Ευσπλαγγνίας τό πέλαγος ἡμῖν υφαπλώσας, υπόδεξαι ἡμᾶς ελεήμον, βλέπον εἰς λαόν τόν σέ δοξάζοντα, δέξαι τάς ὠδᾶς τῶν αιτουμένων σε, Τριάς μονάς ἀναρχε, εἰς σέ γάρ ἐλπίζομεν, τόν τῶν ὅλων Θεόν, τῶν πταισμάτων δούναί τήν συγχώρησιν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ευσπλαγγνίας κυήσασα πηγῆν, συμπαθῆς σύ υπάρχεις, ἀγαθή Θεοτόκε, σύ γάρ τῶν πιστῶν μόνη ἀντίληψις σύ τῶν λυπουμένων ἡ παράκλησις, διό σοι νύν ἀπαντες, ἐν πίστει προσπίπτομεν, εὐρεῖν λύσιν δεινῶν, οἱ πλουτοῦντες μόνην σε βοήθειαν.

Ὠδή ζ'
Εἰκόνοσ χρυσῆς

Ρυθμίζεις αἰεὶ, τῶν Ἀγγέλων στρατιάς πρός ἀτρεψίαν ἄλλοίωτος, ὁ τρισυπόστατος Κύριος, δείξον οὖν καμοῦ τήν καρδίαν, ἀπερίτρεπτον πάντοτε, πρός τό δοξάζειν σε θερμῶς, καί ἀνυμνεῖν εὐσεβῶς. (Δίς)

Χοροί νοεροί, τῶν αἰθρῶν οὐσιῶν ταίς σαῖς ἀκτίσι Θεέ μονάρχα καί τρισήλιε, καταυγαζόμενοι γίνονται, θέσει δευτερεύοντα φῶτα, ὧν καμέ ταίς ἐλλάμψεσι, καί μετουσίαις δείξον φῶς, ὡς φωτουργός τριλαμπής.

Θεοτοκίον

Ἰθύνειν ἡμᾶς, καί ὑψοῦν πρός οὐρανοῦς μή διαλίπησ, τοὺς σέ φιλοῦντας, ὁ δι' ἄφατον φιλανθρωπίαν γενόμενος, ἄνθρωπος ἐν μήτρα Παρθένου, καί θεώσας τόν ἄνθρωπον, καί θρόνω δόξης τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος.

Ὠδή η'
Ἰνδάλματος χρυσοῦ

Ἀπρόσιτε Τριάς, συναΐδιε, συνἀναρχε θεαρχία ἡ ἀπαράλλακτος ἐν πάσι, πλήν τῶν φωσφόρων ἰδιοτήτων, πάσαν πονηράν κατάργησον, τῶν ἀντικειμένων βουλήν, καί ἐνόχησιν τῶν Δαιμόνων, ἀβλαβή τηρῶν με αἰεὶ Κύριε πάντων. (Δίς)

Σοφῶς καί πανσθενῶς, ἀπερίγραπτε τρισήλιε μοναρχία, ἡ υποστήσασα τόν κόσμον, καί συντηρούσα ἐν ἀλωβῆτῳ τάξει παντελεῖ, ἐνοίκησον τῇ ἐμῇ καρδίᾳ ὑμνεῖν καί δοξάζειν σε ἀσιγήτως, σὺν χοροῖς Ἀγγέλων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σοφία τοῦ Πατρὸσ ἀκατάληπτε, ἀνέκφραστε Θεοῦ Λόγε, τήν ἀμετάβλητόν σου φύσιν οὐκ ἀλλοιώσας, τήν τῶν ἀνθρώπων φύσιν συμπαθῶς ἀνέλαβες, καί τήν ἐνιαίαν Τριάδα ἐδίδαξας πάντας σέβειν, ὡς κυριαρχίαν, ἀπάντων τῶν αἰῶνων.

Ὠδή θ'
Ἡ τόν πρό ἡλίου φωστήρα

Ἐκ φωτός ἀνάρχου, συνἀναρχοσ Υἱόσ, φῶς ἐξανέτειλε, καί συμφυέσ φῶσ Πνεύμα ἐκπεπόρευται, ἀπορρήτως θεοπρεπῶς, ἀρρεῦστου τῆσ γεννήσεωσ, πιστευσομένησ, ἅμα δέ καί τῆσ ἀφράστου ἐκπορεύσεωσ.

Λάμπσον τάσ καρδίασ τρισήλιε θεότῆσ, τῶν ὑμνοῦντων σε, τῷ τριλαμπεῖ φωτί σου, καί δόσ σύνεσιν, τοῦ ἐν πάσι κατανοεῖν, καί πράττειν τό σόν θέλημα, τό ἀγαθόν καί τέλειον καί μεγαλύνειν καί δοξάζειν σε.

Ἄπειροσ τῇ φύσει, υπάρχων ὡσ Θεόσ, ἀπειρον πέλαγοσ τῶν οἰκτιρμῶν ὡσ ἔχων κατωκτείρησας Τριάσ πρῶην, οὕτω καί νύν οἰκτείρησον τοὺσ δούλοσ σου, καί τῶν πταισμάτων λύτρωσαι καί πειρασμῶν καί περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Σώσόν με Θεέ μου παντοίας επηρείας καί κακώσεως ο εν τρισί Προσώποις ανυμνούμενος, ανεκφράστως μοναδικώς, Θεός καί παντοδύναμος, καί τήν σήν ποιμήνη φύλαττε, τής Θεοτόκου ταίς εντεύξεσιν.

Τό, Αξιόν εστι... καί τά λοιπά, καί Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Αναστάσιμα

Ήχος β'

Τόν λίθον τού μνήματος, σφραγισθήναι μή κωλύσας, τήν πέτραν τής Πίστεως, αναστάς παρέσχες πάσι, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Τόν κόλπον τόν άχραντον, εν υψίστοις μή κενώσας ταφήν καί ανάστασιν, υπέρ πάντων κατεδέξω, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

άντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τά σά Θεοτόκε μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Έτερα

Αι Μυροφόροι όρθραιοι γενόμεναι, καί τό μνήμα κενόν θεασάμεναι, τοίς Αποστόλοις έλεγον, τήν φθοράν καθείλεν ο κραταιός, καί τούς εν Άδη ήρπασε τών δεσμών, κηρύξατε παρρησία, Ότι ανέστη Χριστός ο Θεός, δωρούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα...

Τά μύρα τής ταφής σου, αι γυναίκες κομίσασαι, λαθραίως πρός τό μνήμα παρεγένοντο όρθραιοι, τών Ιουδαίων δειλιώσαι τήν αυθάδειαν καί στρατιωτών προορώσαι τήν ασφάλειαν, αλλά φύσις ασθενής τήν ανδρείαν ενίκησεν, ότι γνώμη συμπαθής τώ Θεώ ευηρέστησε, προσφόρως ούν εκραύγαζον, Ανάστα Κύριε, βοήθησον ημίν, καί λύτρωσαι ημάς, ένεκεν τού ονόματός σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερδεδοξαμένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, υμνούμέν σε, διά γάρ τού Σταυρού τού Υιού σου, κατεβλήθη ο Άδης, καί ο θάνατος τέθνηκε, νεκρωθέντες ανέστημεν, καί ζωής ηξιώθημεν, τόν Παράδεισον ελάβομεν, τήν αρχαίαν απόλαυσιν διό ευχαριστούντες δοξολογούμεν, ως κραταιόν Χριστόν τόν Θεόν ημών, καί μόνον πολυέλεον.

Είτα ο Άμωμος τά Ευλογητάρια.

Η Υπακοή Ήχος β'

Μετά τό Πάθος πορευθείσαι εν τώ μνήματι πρός τό μυρίσαι τό σώμά σου αι γυναίκες Χριστέ ο Θεός, είδον Αγγέλους εν τώ τάφω καί εξέστησαν, φωνής γάρ ήκουον εξ αυτών, ότι ανέστη ο Κύριος, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εν τώ ουρανώ τά όμματα, εκπέμπω μου τής καρδιάς, πρός σέ Σωτήρ, σώσόν με σή επιλάμψει.
- Ελέησον ημάς τούς πταίνοντάς σοι πολλά καθ' εκάστην ώραν, ώ Χριστέ μου, καί

δός πρό τέλους τρόπους, τού μετανοεῖν σοι.

Δόξα... καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, τό βασιλεύειν πέλει, τό αγιάζειν, τό κινεῖν τήν κτίσιν, Θεός γάρ εστιν, ομοούσιος Πατρί καί Λόγω.

Αντίφωνον Β'

- Εμῆ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἱκανός σώος φυλαχθῆναι, ἐκ τού ἐχθροῦ ἅμα, καί ἀνθρωποκτόνου;
- Τοῖς οδοῦσιν αὐτῶν, μή παραδῶς Σωτήρ τόν σόν δούλον, λέοντος τρόπον κατ' ἐμοῦ κινούνται, καί γάρ οἱ ἐχθροί μου.

Δόξα... καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, ζωαρχία καί γέρας, πάντα γάρ τα κτιστά, ὡς Θεός ὦν δυναμοί, συντηρεῖ ἐν Πατρὶ δι' Υἱοῦ δέ.

Αντίφωνον Γ'

- Οἱ πεποισμένοι ἐπὶ Κύριον, εοῖκασιν ὄρει τῷ ἀγίῳ, οἱ οὐδαμῶς σαλεύονται, προσβολαῖς τού Βελίαρ.
- Ἐν ἀνομίαις χείρας αὐτῶν μή ἐκτεινάτωσαν οἱ θείως ζῶντες, οὐ γάρ ἐὰν Χριστός, τῆ ράβδῳ τόν κλήρον αὐτοῦ.

Δόξα... καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, προσπηγάζει πάσα σοφία, ἔνθεν χάρις Ἀποστόλοις, καί τοῖς ἄθλοις καταστέφονται Μάρτυρες, καί Προφήται ὀρώσι.

Προκείμενον

Ἐξεγέρθητι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προστάγματι ὡ ἐνετείλω, καί συναγωγή λαῶν κυκλώσει σε.

Στίχ. Κύριε, ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἠλπισα.

Τό, Πάσα πνοή... Ευαγγέλιον Ἑωθινόν Δ' καί τὰ λοιπά.

Οἱ Κανόνες τού Πάσχα μετὰ τῶν Ἑιρμών εἰς δ', τῆς Θεοτόκου εἰς β' καί τῶν Μυροφόρων εἰς ς'.

Κανὼν τού Πάσχα Ἦχος α'

Ὠδή α' Ὁ Εἰρμός

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, ἐκ γάρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καί ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστός ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καί οψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανώς ακουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δέ ἀγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καί ἀόρατος, Χριστός γάρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

Ἦχος α'

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς ἐν τοῖς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους.

Ὠδή α' Εἰρμός ὁ αὐτός

Θανατώσεως τόν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τήν αἰωνίαν ζωὴν, κυφορήσασα Χριστόν, τόν ἐκ τάφου ἀναλάμπαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καί τόν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδούσα σόν Υιόν καί Θεόν, χαίροις σύν Αποστόλοις, θεοχαρίτῳτε αγνή, καί τό Χαίρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαράς, αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

**Κανών τῶν Μυροφόρων
Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.**

Ὠδή α' Ἦχος β' Ὁ Εἰρμός

Τήν Μωσέως ὠδήν, ἀναλαβούσα βόησον ψυχῇ, Βοηθός καί σκεπαστής, ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεός, καί δοξάσω αὐτόν.

Ἐσταυρώθης σαρκί, ὁ ἀπαθῆς τή φύσει τοῦ Πατρός, ἐκεντήθης τήν πλευράν, πηγάσας κόσμῳ αἷμα καί ὕδωρ, Σύ ἡμῶν Θεός, καί δοξάζομέν σε.

Τόν Σταυρόν σου τιμῶ, καί τήν Ταφήν δοξάζω ἀγαθέ, καί ὑμνῶ καί προσκυνῶ τήν Ἐγερσίαν σου, καί ἀνακράζω, Σύ ἡμῶν Θεός, καί δοξάζομέν σε.

Κάν ἐγεύσω χολῆς, ὁ γλυκασμός τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπήγασας ἡμῖν τήν ἀφθαρσίαν, ἐκ τῆς πλευράς σου, Σύ ἡμῶν Θεός, καί δοξάζομέν σε.

Ἐλογίσθης Σωτήρ, μετὰ νεκρῶν νεκρούς ἐγείρας, ἀπεγεύσω τῆς φθοράς, διαφθοράν γάρ ὅλως οὐκ ἔγνων. Σύ ἡμῶν Θεός, καί δοξάζομέν σε.

Εὐφραινέσθω Σιών, ἀγαλλιášθω καί ὁ οὐρανός, ἐξανέστη Χριστός, νεκρούς ἐγείρας ὑμνολογούντας, Σύ ἡμῶν Θεός, καί δοξάζομέν σε.

Ὁθονίοις εἰλήσας, Ἰωσήφ τό σῶμά σου Χριστέ, ἐν μνημείῳ τῷ καινῷ, κατέθετό σε τήν σωτηρίαν, νεκρούς δέ ὡς Θεός ἐξανέστησας.

Προλαβούσαι τόν ὄρθρον, αἱ Γυναῖκες εἶδον τόν Χριστόν, καί τοῖς θείοις Μαθηταῖς, ἐβῶν, Ὅντως Χριστός ἀνέστη, δεύτε σύν ἡμῖν ἀνυμνεῖτε αὐτόν.

Δόξα...

Παναγία Τριάς, μία θεότης, ἀναρχε μονάς, ὁ Πατήρ καί ὁ Υἱός, καί θεῖον Πνεῦμα, σῶζε τόν κόσμον, Σύ ἡμῶν Θεός, καί δοξάζομέν σε.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τήν ἀρχαίαν ἀράν, ἐν γαστρὶ σου λύσασα Σεμνή, ἀνεβλάστησας ἡμῖν, τήν εὐλογίαν, βρέφος τεκούσα, οὗτος γάρ Θεός, εἰ καί σάρκα φορεῖ.

Καταβασία

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, ἐκ γάρ θανάτου πρός ζωῆν, καί ἐκ γῆς πρός οὐρανόν, Χριστός ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Ὠδή γ' Ὁ Εἰρμός

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῆν, ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις τήν Ἐγερσίαν Χριστοῦ, ἐν ἧ ἑστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αυτός

Επί τήν ακήρατον ζώην, επανέρχομαι σήμερον αγαθότητι, τού γεννηθέντος εκ σου, καί πάσι τοίς πέρασιν Αγνή, τό φέγγος αστράφαντος.

Θεόν όν εκύησας σαρκί, εκ νεκρών καθώς είπεν εξεγειρόμενον, θεασαμένη Αγνή, χόρευε, καί τούτον, ως Θεόν, άχραντε μεγάλυνε.

Τών Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Στειρωθέντα μου τόν νούν, καρποφόρον ο Θεός, ανάδειξόν με, γεωργέ τών καλών, φυτουργέ τών αγαθών, τή ευσπλαγχνία σου.

Τάς παλάμας Ιησού, προσηλώσας εν Σταυρώ τά έθνη πάντα, εκ τής πλάνης συλλαβών, πρός επίγνωσιν τήν σήν, συνεκαλέσω Σωτήρ.

Ιουδαίων ο λαός, τώ Πιλάτω εκβοά, Απόλυσόν μοι τόν κακούργον ληστήν, άρον, άρον, σταύρωσον τόν αναμάρτητον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, συνεσκότασε τό φώς, η γή εσείσθη, καί εκ τάφου νεκροί, εξανέστησαν πολλοί, φόβω τού κράτους σου.

Παρεστώσα τώ Σταυρώ, η αμνάς σου Ιησού, κλαυθμώ εβόα, Πού πορεύη Υιέ; πού απέρχη ο αμνός, ο υπέρ πάντων σφαγείς;

Προσκυνώ σου τόν Σταυρόν, ανυμνώ καί τήν ταφήν, τιμώ τά Πάθη, καί τούς ήλους τών χειρών, καί τήν λόγχην Ιησού, καί τήν Ανάστασιν.

Εξανέστης Ιησού, εσκυλεύθη ο εχθρός, Αδάμ ερρύσθη, καί η Εύα σύν αυτώ, τών δεσμών καί τής φθοράς, τή Αναστάσει σου.

Αναστάντος σου Χριστέ, συνετρίβησαν μοχλοί, καί πύλαι Άδου, καί θανάτου τά δεσμά, διελύθησαν ευθύς, φόβω τού κράτους σου.

Θεοδόχε Ιωσήφ, δεύρο στήθι μεθ' ημών, Ανέστη κράζων, Ιησούς ο λυτρωτής, ο εγείρας τόν Αδάμ, τή ευσπλαγχνία αυτού.

Ευφραινέσθω σύν ημίν, Μαθητών η δωδεκάς, σύν Μυροφόροις γυναιξί, καί Ιωσήφ, καί τοίς άλλοις Μαθηταίς, καί Μαθητρίαις Χριστού.

Δόξα...

Σύν Πατρί καί τόν Υιόν, καί τό Πνεύμα τό ευθές, τήν μίαν φύσιν, προσκυνώ καί ανυμνώ, τοίς προσώποις διαιρών, καί τή ουσία ενών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρία εί Σεμνή, η εκ ρίζης Ιεσσαί, εξ ής η ράβδος, καί τό άνθος ο Χριστός, κατά σάρκα δι' ημάς, αναβλαστήσασα.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Κάθισμα Ἦχος β'
Τά άνω ζητών

Τά μύρα θερμώς, τώ τάφω προσκομίζουσαι, Γυναίκες Σωτήρ, Αγγέλου τή λαμπρότητι, τάς ψυχάς ηγάλλοντο, καί Θεόν σε τών όλων εκήρυττον, καί Μαθηταίς εβόων, Όντως ανέστη εκ τάφου η πάντων ζωή.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος ο αυτός

Τών Μαθητών σου ο χορός, σύν Μυροφόροις γυναιξίν, αγάλλεται συμφώνως, κοινήν γάρ εορτήν σύν αυταίς εορτάζουσιν εις δόξαν καί τιμήν τής σής Αναστάσεως, καί δι' αυτών βοώμέν σοι, Φιλάνθρωπε Κύριε, τώ λαώ σου παράσχου τό μέγα έλεος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φαεσφόρον Αγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Άρσεν μέν ως διανοίξαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βροτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός, ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος Χριστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριο, καί αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν ήλιος.

Ο θεοπάτωρ μέν Δαυίδ, πρό τής σκιώδους κιβωτού, ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες, ευφρανθώμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ο διαπλάσας τον Αδάμ, τόν σόν προπάτορα Αγνή, πλάττεται εκ σου, καί θανάτω, τώ οικείω έλυσε, τόν δι' εκείνου θάνατον σήμερον, καί κατηύγασε πάντας, ταίς θεϊκαίς αστραπαίς τής Αναστάσεως.

Όν απεκύησας Χριστόν, ωραιοτάτως εκ νεκρών, λάμψαντα Αγνή καθορώσα, η καλή καί άμωμος, εν γυναιξίν ωραία τε, σήμερον εις πάντων σωτηρίαν, σύν Αποστόλοις αυτόν χαίρουσα, δόξαζε.

Τών Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Τήν εκ Παρθένου σου γέννησιν, ο Προφήτης προβλέπων, ανεκήρυττε βοών. Τήν ακοήν σου ακήκοα καί εφοβήθην, ότι από θαιμάν, καί εξ όρους αγίου κατασκίου, επεδήμησας Χριστέ.

Διά Σταυρού ηγμαλώτευσας, τήν τού Άδου γαστέρα, καί συνήγειρας νεκρούς, καί τού θανάτου κατέλυσας τήν τυραννίδα, όθεν οι εξ, Αδάμ προσκυνούντες, υμνούμεν τήν ταφήν σου καί τήν Έγερσιν Χριστέ.

Ο ευδοκήσας Σωτήρ ημών, διά σπλάγχνα ελέους, προσπαγήναι τώ Σταυρώ, καί τής πατρώ ας λυτρώσασθαι ημάς κατάρας, λύσόν μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ δσα θέλεις εκπληρούν.

Ο εν Σταυρώ προσηλώσας μου, τήν αρχαίαν κατάραν, καί πηγάσας μοι Σωτήρ, τήν

ευλογίαν δι' αίματος, εκ τής πλευράς σου, λύσόν μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ όσα θέλεις εκπληρούν.

Άδης Σωτήρ συναντήσας σοι, έν τοίς καταχθονίοις επικράνθη, ενορών, ότι ούς πάλαι κατέπιεν ισχύσας, άρτι άκων αποδιδούς ερευνάται τά κάτω, καί γυμνούται καί σκυλεύεται νεκρούς.

Ει καί ο λίθος εσφράγισται, μετά τής κου στωδίας, ώ παράνομοι εχθροί, αλλ' έξα νέστη ο Κύριος καθώς προείπε, λύων μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύναται γάρ όσα θέλει εκπληρούν.

Ο αναστάς εκ τού μνήματος, καί σκυλεύσας τόν Άδην, καί ζωώσας τούς νεκρούς, καί αφθαρσίαν πηγάσας μοι, τή σή Εγέρσει, λύσόν μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ όσα θέλεις εκπληρούν.

Οντως αισχύνθητε άνομοι, ο Χριστός γάρ ανέστη, καί συνήγειρε νεκρούς, κράζων, θαρσείτε, νενίκηκα εγώ τόν κόσμον, πείσθητε ούν αυτώ, ή σιγήσατε πλάνοι, αθετούντες τήν Ανάστασιν αυτού.

Ο Μυροφόροις τό, Χαίρετε, αναστάς εκ τού τάφου, προσφωνήσας αγαθέ, καί Αποστόλοις, Κηρύξατε τήν Εγερσίν μου, λύσόν μου τά δεσμά, τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ όσα θέλεις εκπληρούν.

Ιωσήφ τόν ευσχήμονα, ζηλωτήν ευσεβείας, βουλευτήν καί μαθητήν, σύν Μυροφόροις τιμήσωμεν καί Αποστόλοις, κράζοντες σύν αυτοίς, καί πιστώως ανυμνούντες τού Σωτήρος τήν Ανάστασιν φαιδρώς.

Δόξα...

Υπερουσίου θεότητος, τήν αμέριστον δόξαν, τίς ισχύσει εξειπείν, έν γάρ τή φύσει υπάρχουσα, Τριάς υμνείται, άναρχος, συμφυής, ως μονάς εν τριάδι υμνουμένη, υποστάσεσιν απλαίς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν έν γαστρί σου σκηνώσαντα, αλοχεύτως τεκούσα, Μητροπάρθενε αγνή, ακαταπαύστως ικέτευε, ως Θεοτόκος, λύσαί μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ όσα θέλεις βοηθείν.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Αδου σειραίς, συνεχόμενοι, δεδορότες, πρός τό φώς ηπειύγοντο Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προϊόντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν, ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Φωτίζεται θείαις ακτίσι, καί ζωηφόροις ταίς τῆς Αναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου,
Θεομήτορ ἀχραντε, καί χαρμονῆς ἐμπίπλῃται, τῶν εὐσεβῶν ἡ Οὐμήγουρις.

Οὐκ ἠνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκούσθαι μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς
σφραγίδας, Βασιλεὺ τῆς κτίσεως, ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τῶν Μυροφόρων

Ὁ Εἰρμός

Τὴν ἀχλὺν τῆς ψυχῆς μου, Σωτῆρ μου διασκεδάσας, τῷ φωτὶ τῶν ἐντολῶν σου,
καταύγασόν με ὡς ἄνθος, τῆς εἰρήνης Βασιλεὺς.

Σὺ τὴν ἀρχαίαν στολὴν μου, ἢ μοι ἐξύφανεν, οἴμοι! ὁ σπορεύς τῆς ἀμαρτίας ἐξέδυσάς
με Σωτῆρ μου, ἐνδυσάμενος ἐμέ.

Φύλλα συκῆς ἐρραπέ μοι, ἡ ἀμαρτία μου οἴμοι! μὴ φυλάξαντι Σωτῆρ μου τὴν ἀχραντον
ἐντολήν σου, τῆ τοῦ ὄψεως βουλή.

Τὴν πληγωθεῖσαν ψυχὴν μου, τοῖς ληστροκοῖς λογισμοῖς μου, ἐπιστάς ὁ ἐκ Μαρίας, καί
ἐλαῖον ἐπιχύσας, ἐθεράπευσε Χριστός.

Ἐν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἡ ἀμεμπτος Θεοτόκος, μητρικῶς ἀνεκαλείτο, Κατέλιπές με
τὴν μόνην, Υἱέ μου καί Θεέ.

Σὺ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, τῷ ὄπλῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ σου, καθελὼν τὴ σὴ Ἐγέρσει,
συνέτριψας τὸ κέντρον, τοῦ θανάτου Ἰησοῦ.

Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον, ποῦ σου, Ἄδῃ τὸ νίκος, ὁ Αἰὶμ συνεκβοάτω, συνέτριψαι
ζώσῃ, τοῦ ἐγεῖραντος νεκρούς.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸ μῆμα καταλαβοῦσαι, τοῦ ζώσαντος τοὺς κάτω, φωνῆς
ἤκουον λεγούσης, Ἐξανέστη ὁ Χριστός.

Τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων, τὴν μνήμην ἐπιτελοῦντες, καί πάντων τῶν Μαθητῶν σου,
ἐν τῇ φαιδρᾷ σου Ἐγέρσει, ἀνυμνούμεν σε Χριστέ.

Τὸν Εὐσχήμονα πάντες, τιμήσωμεν ἐπαξίως, ὅς τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τοῦ ξύλου
καθεῖλε, καί ἐκήδευσε πιστῶς.

Δόξα...

Σέ τὸν Θεόν καί Πατέρα, καί τὸν Υἱόν καί τὸ Πνεῦμα, προσκυνῶ τρεῖς ὑποστάσεις καί
ἐν τὰ τρία πιστεύω, οὐσιότητι μιά.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σέ τὴν ἀσπύρω κυῆσει, γεννήσασαν ὑπὲρ φύσιν, τὸν καινίσαντα τὴν φύσιν, Χριστόν
τὸν μόνον Δεσπότην, ἀνυμνούμεν οἱ πιστοί.

Καταβασία

Ὁρθρίσωμεν ὀρθροῦ βαθέος, καί ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη, καί
Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ἡλίον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους
πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, εξηγέρθης τού τάφου, ο τάς κλείς τής Παρθένου μή λυμηνάμενος, εν τώ τόκω σου, καί ανέωξας ημίν, Παραδείσου τάς πύλας.

Σωτέρ μου τό ζών τε καί άθυτον, ιερείον ως Θεός, σεαυτόν εκουσίως, προσαγαγών τώ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ανήκται τό πάλαι κρατούμενον, τώ θανάτω καί φθορά, διά τού σαρκωθέντος, εκ σής αχράντου γαστρός πρός τήν άφθαρτον, καί αϊδιον ζωήν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατήλθεν εν τοίς κατωτάτοις τής γής ο λαγόσι σου Αγνή, κατελθών καί οικήσας, καί σαρκωθείς υπέρ νούν καί συνήγειρεν, εαυτώ τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τών Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Βυθώ αμαρτημάτων συνέχομαι αεί, καί εν πελάγει τού βίου βυθίζομαι, αλλ' ως περ τόν Ιωνάν εκ τού θηρός, καμέ τών παθών ανάγαγε, καί διάσωσόν με.

Νεκρός εστιν ο Άδης, θαρσείτε γηγενείς, ο γάρ Χριστός επί ξύλου κρεμάμενος, απέρριψε τήν ρομφαίαν κατ αυτού, καί κείται νεκρός, ούς είχε γάρ εσκυλεύθη γυμνωθείς.

Εσκύλευται ο Άδης, θαρσείτε οι νεκροί, καί τά μνημεία ηνοιχθη, εγείρεσθε, βοά υμίν εκ τού Άδου ο Χριστός, ο πάντας ελθών λυτρώσασθαι, εκ θανάτου καί φθοράς.

Νεκρούς ούς περ ισχύσας, κατέπιες ποτέ, νύν απαιτούμενος Άδη, απόδος μοι, βοά σοι ο ζωοδότης καί Θεός, ο πάντας ελθών λυτρώσασθαι, τής απλήστου σου γαστρός.

Ο Κύριος ανέστη σκυλεύσας τόν εχθρόν καί τούς δεσμίους εκσπάσας, ανήγαγε πάντας, καί τόν πρωτόπλαστον Αδάμ, αυτόν ανιστών ως εύσπλαγχνος, καί φιλόανθρωπος Θεός.

Σινδόνι σε ειλήσας, κατέθετο Χριστέ, Ιωσήφ ο ευσχήμων εν μνήματι, μυρίσας δέ τόν λυθέντα σου ναόν, τού σώματος, προσεκύλισε, λίθον μέγαν τή σορώ.

Γυναίκες Μυροφόροι, τί σπεύδετε λοιπόν, τί δέ τά μύρα τώ ζώντι κομίζετε; ανέστη καθώς προείπεν ο Χριστός, παυσάσθω υμών τά δάκρυα, μετελθόντα εις χαράν.

Δόξα...

Τριάδα εν μονάδι υμνήσωμεν πιστοί, σύν τώ Υιώ τόν Πατέρα δοξάζοντες, καί Πνεύμα τό Ομοούσιον Υιώ, καί όν εν Πατρί συνάναρχον, καί αϊδιον Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Γαστρί αγεωργήτως συνέλαβες Αγνή, τής αφθαρσίας τόν βότρυν ως άμπελος, εξ ού τής αθανασίας οι κρουνοί, ως οίνον ημίν πηγάζουσι, τήν αιώνιον ζωήν.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ήχος β'

Τό Χαίρε ταίς Μυροφόροις φθεγξάμενος, τόν θρήνον τής προμήτορος Εύας κατέπαυσας, τή Αναστάσει σου, Χριστέ ο Θεός, τοίς Αποστόλοις δέ τοίς σοίς κηρύττειν επέταξας, ο Σωτήρ εξανέστη τού μνήματος.

Ο Οίκος

Επί τόν τάφον σου Σωτήρ, αι Μυροφόροι πορευόμεναι, πρός εαυτάς διηπόρουν τώ νοϊ, καί εφθέγγοντο. Τίς ημίν τόν λίθον αποκυλίσει τού μνήματος; Καί αναβλέψασαι, ορώσιν ότι ο λίθος αποκεκύλισται, τή μορφή δέ τού Αγγέλου σύν τή στολή εθαμβούντο, συνείχοντο δέ τρόμω, καί φεύγειν ενόμιζον, καί πρός αυτάς ο νεανίσκος εβόησε. Μή φοβείσθε υμείς, όν ζητείτε, ανέστη, δεύτε, ίδετε τόν τόπον, όπου έκειτο τό σώμα τού Ιησού, καί ταχύ πορευθείσαι, απαγγείλατε τοίς Μαθηταίς, ο Σωτήρ εξανέστη τού μνήματος.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή τρίτη από τού Πάσχα, τήν τών αγίων γυναικών Μυροφόρων εορτήν εορτάζομεν, έτι δέ μνεϊαν ποιούμεθα καί τού εξ Αριμαθαίας Ιωσήφ, ός ήν μαθητής κεκρυμμένος, πρός δέ, καί τού νυκτερινού μαθητού Νικοδήμου.

Στίχοι

- Χριστώ φέρουσιν αι Μαθήτριαι μύρα.
- Εγώ δέ ταύταις ύμνον, ως μύρον φέρω.

Ταίς τών αγίων Μυροφόρων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν, σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ως όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας τής εγέρσεως, ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς, πάσιν επέλαμψεν.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Νεκρώσας ο Υιός σου τόν θάνατον, Πανάμωμε σήμερα, πάσι τοίς θνητοίς, τήν διαμενουσαν ζωήν, εις αιώνας αιώνων δεδώρηται, ο μόνος ευλογητός τών πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τής κτίσεως, γενόμενος άνθρωπος, ώκησε τήν σήν, θεοχαρίτωτε νηδύν, καί σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, ανέστη θεοπρεπώς, συνεγείρας ημάς, ως παντοδύναμος.

Τών Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Τά Χερουβίμ μιμούμενοι, Πάιδες εν τή καμίνω, εχόρευον βοώντες, Ευλογητός εί ο Θεός, ότι εν αληθεία καί κρίσει επήγαγες, ταύτα πάντα διά τάς αμαρτίας ημών, ο υπερύμνητος, καί δεδοξασμένος εις πάντας τούς αιώνας.

Σύ ως φιλόανθρωπος θέλων, πάντας σώσαι εκ πλάνης, ούς έπλασας, ηνέσχου, προσηλωθήναι τώ σταυρώ, ίνα τήν συγχωσθείσαν εικόνα τοίς πάθεσι, ταύτην τή σαρκί σου ανανεώσης Σωτήρ, καί Άδην καθελών, συνεξανέστησας, καί τούς θανόντας σεαυτώ.

Εν τώ σταυρώ υψούμενος πάντας προσεκαλέσω, πρός σεαυτόν οικτίρμον ως επηγγείλω αγαθέ, ότι έν αληθεία ταύτα πάντα, διά τάς αμαρτίας ημών παθείν ηυδόκησας, όθεν καί τώ Ληστή, τάς τού Παραδείσου πύλας ηνέωξας Σωτήρ.

Σύ τόν ναόν τού σώματος ήγειρας τόν λυθέντα, τριήμερον εκ τάφου, ως επηγγείλω αγαθέ, ίνα εν αληθεία γνωρίσης τήν δόξαν σου, ήν ημίν πηγάζεις διά τής πίστεως, δεσμίους αφελών ούς κατείχε πάλαι Άδης πεπεδημένους.

Ω Ιουδαίων άνοια! ώ μανία ανόμων! Τί άπιστον ιδόντες, ουκ επιστεύσατε Χριστώ; ότι τούς ασθενούντας εν λόγω ουκ ήγειρεν, ή ότι πάντα κόσμον αυτός ουκ έσωσε; Πεισάτωσαν υμάς καν οι στρατιώται, οι αναστάντες εκ νεκρών,

Οι νεκρωθέντες φύλακες, νύν λεγέτωσαν, όπως εκλάπη όν ουκ είδον, οι αγνώμονες παντί, Εί γάρ εξαναστάντα ουκ είδον, ουκ ήσθοντο, πώς κλαπέντα ούτω νοήσαι είχόν ποτε: Πεισάτωσαν υμάς, καν ο λίθος ούτος, καί τά εντάφια Χριστού.

Τί ως νεκρόν φυλάττετε; τί σφραγίδας τώ λίθω τεθήκατε, Εβραίοι, φόβον φοβούμενοι κλοπής, ιδού εν αληθεία ο τάφος εσφράγισται, πώς ούν εξανέστη, ει μή Θεός ήν ο Χριστός; Πεισάτωσαν υμάς οι εξαναστάντες, καί οραθέντες τοίς πολλοίς.

Δόξα...

Σύν τώ Πατρί δοξάζομεν, τόν Υιόν καί τό Πνεύμα τό άγιον, βοώντες, ακαταπαύστω τή φωνή, Τριάς μοναδική ουσία, ελέησον, σώσον πάντας, η εν τρισί προσώποις μονάς, οικτίρησον ημάς, ο δεδοξασμένος Θεός εις τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή γαστρί σου Άχραντε, πώς εχώρησας βρέφος, όν τρέμουσι δυνάμεις, αι τών Αγγελών ως Θεόν, ει μή ως ηβουλήθη, ως οίδεν,, εσκήνωσε, πάντας θέλων, σώσαι τούς εξ Αδάμ γηγενείς, λύσας τόν Αδάμ τής αράς εκείνης, τής διά βρώσεως πικράς.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού καινού τής αμπέλου γεννήματος, τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής Εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών, καί ίδε, ιδού γάρ ήκασί σοι, θεοφεγγείς ως φωστήρες, εκ δυσμών, βορρα, καί καί θαλάσσης, καί εώας τά τέκνα σου, εν σοί

ευλογούντα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεύμα, τρισίν ενιζομένη, εν υποστάσει φύσις, υπερούσιε, καί υπέρθεε εις σέ βεβαπτίσαμεθα, καί σε ευλογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αυτός

Ἦλθε διά σου εις τόν κόσμον ο κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καί τήν γαστέρα τοῦ Ἄδου διαρρήξας θνητοίς, τήν Ανάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο, διό ευλογούμεν αὐτόν εις τούς αιώνας.

Ὅλον καθελών τοῦ θανάτου τό κράτος, ο Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Αναστάσει, ὡς Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς, καί ἐθέωσεν, διό ανυμνούμεν αὐτόν εις τούς αιώνας.

Τῶν Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Τόν ἐν τῇ βάρῃ Μωσαί, τῆς Παρθένου τό θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντα ποτέ, υμνεῖτε, ευλογεῖτε, καί υπερυψοῦτε εις πάντας τούς αιώνας.

Αἱ τοῦ ἡλίου αὐγαί, συνεστέλλοντο φόβῳ, τῶν Χριστοῦ παθημάτων, καί ἀνίσταντο νεκροί, καί ὄρη ἐκλονεῖτο, καί ἐδονεῖτο ἡ γῆ, καί Ἄδης ἐγυμνούτο.

Οἱ ἐν καμίνῳ ποτέ, τρισμακάριοι Παῖδες, ἀνυψούντες τας χεῖρας, προετύπουν ἀγαθέ, τόν ἀχραντὸν Σταυρόν σου, δι' οὐ καθεῖλες Χριστέ, ἐχθροῦ τήν δυναστείαν.

Ὡ Ἰουδαῖοι τυφλοί, πλάνοι καί παραβάται, οἱ Χριστοῦ τῇ ἐγέρσει, ἀπειθούντες ὡς ψευδεῖ, τί ἀπίστον ὁράτε; ὅτι ἀνέστη Χριστός, ο τούς νεκρούς ἐγείρας;

Ὡ Ἰουδαῖοι ἐχθροί, κᾶν ἡμῖν ἀπιστεῖτε, τούς ὑμῶν στρατιώτας, ἐρωτήσατε ὑμεῖς, τί ἐπάθον ἐκεῖνοι; τίς ο κυλίσας χερσί, τόν λίθον τοῦ μνημείου;

Τίς ο ξηράνας συκῆν; τίς δέ τήν ξηρανθείσαν, ἰασάμενος χεῖρα; τίς ο χορτάσας ποτέ, τά πλήθη ἐν ἐρήμῳ; εἰμή Χριστός ο Θεός, ο τούς νεκρούς ἐγείρας.

Τίς ο φωτίσας τυφλούς, καί λεπρούς ἐκκαθάρας, καί χωλούς ἀνορθώσας, καί πεζεύσας ὡς ξηράν, τήν θάλασσαν ἀβρόχως; εἰμή Χριστός ο Θεός, ο τούς νεκρούς ἐγείρας.

Τίς ο ἐγείρας νεκρόν, τεταρταῖον ἐκ τάφου, καί τῆς χήρας τόν υἱόν; τίς ο σφίγξας ὡς Θεός, παράλυτον ἐν κλίνῃ; εἰμή Χριστός ο Θεός, ο τούς νεκρούς ἐγείρας.

Κράζει ο λίθος αὐτός, αἱ σφραγίδες βοώσιν, ἄς ὑμεῖς ἐπιθέντες, κατεστήσατε φρουρούς φυλάσσοντας τό μνήμα, ὄντως ἀνέστη Χριστός, καί ζῆ ἐις τούς αιώνας.

ὄντως ἀνέστη Χριστός, ἐσκυλεύθη ὁ Ἄδης, ἐνεκρώθη ὁ ὄφις, ἐλυτρώθη ὁ Ἀδάμ, ἐσώθησαν οἱ κάτω, τί ἀπιστεῖτε λοιπόν, ἐχθροί καί παραβάται;

Δόξα...

Σύν τῷ Πατρὶ τόν Υἱόν, καί τό ἅγιον Πνεῦμα, τήν ἁγίαν Τριάδα, ἐν θεότητι μιά,

δοξάζομεν βοώντες, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί εις τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή γαστρί σου Αγνή, τόν αείζων άρτον, φυραθέντα αφύρτως, εν φυράματι ημών, εγέννησας ατρέπτως, ένα Χριστόν τόν Θεόν, εν δυσί ταίς ουσίαις.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου, επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας! ώ φίλης! ώ γλυκυτάτης σου φωνής! μεθ' ημών αψευδώς γάρ, επηγγείλω, έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί, άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ώ σοφία καί Λόγε, τού Θεού καί δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σου μετασχείν, εν τή ανεσπέρω, ημέρα τής βασιλείας σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί, Χαίρε πύλη Κυρίου, χαίρε πόλις έμψυχε, χαίρε, δι' ής ημίν έλαμψε, σήμερον φώς τού εκ σου τεχθέντος, τής εκ νεκρών αναστάσεως.

Ευφραίνου, αγάλλου, η θεία πύλη τού φωτός, ο γάρ δύνας εν τάφω, Ιησούς ανέτειλε, λάμπας ηλίου φαιδρότερον, καί τούς πιστούς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τών Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Τήν υπερφυώς σαρκί συλλαβούσαν έν γαστρί, τόν εκ Πατρός αχρόνως, προεκλάμπαντα Λόγον, εν ύμνοις ασιγήτοις, μεγαλύνωμεν πιστοί.

Τόν εν τώ Σταυρώ Ληστήν, επιγνόντα σε Θεόν, κληρονόμον ειργάσω, νοητού Παραδείσου, τό Μνήσθητι βοώντα, παντοδύναμε Σωτήρ.

Ερραπίσθης δι' ημάς, ενεπτύσθης Ιησού, υπό τών παρανόμων, ο τάς πλάκας τού νόμου, χαράξας εν Σιναίω, τώ θεράποντι Μωσεί.

Οξος καί χολήν Σωτήρ, εποτίσθης δι' ημάς, ο δούς ημίν τό Σώμα, καί τό τίμιον Αίμα, εις βρώσιν τε καί πόσιν, αιωνίου σου ζωής.

Τήν ζωοποιόν πλευράν, λόγχη κεντηθείς Χριστέ, τό άχραντόν σου Αίμα, καί τό τίμιον Ύδωρ, επήγασας τώ κόσμω, ως αείζων πηγήν.

Ελογίσθης εν νεκροίς, ο ζωώσας τούς νεκρούς, έν τάφω κατετέθης, ο κενώσας τούς τάφους, εσκύλευσας τόν Αδην, αναστήσας τόν Αδάμ.

Εξανέστης Ιησού, εδεσμεύθη ο εχθρός, εσκυλεύθη ο Άδης, εγυμνώθησαν τάφοι,

ηγέρθησαν οι κάτω, προσκυνούντές σε Χριστέ, ο κλέψας τόν νεκρόν.

Τίς, μάλιστα δε καί γυμνόν; τί πλανάσθε Εβραίοι; ο Χριστός εξανέστη, καί λέλυνται τού Άδου, τά δεσμά καί οι μοχλοί.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, ο πηγάσας τήν ζωήν, καί τό φώς ανατείλας, τοίς εν σκότει αγνοίας, καί πάσαν καταλάμψας, τή Εγέρσει σου τήν γήν.

Ο ευσχήμων βουλευτής, ανυμνείσθω Ιωσήφ, μετά τών Μυροφόρων, καί τών θείων Μαθητών, ως κήρυξ ών καί ούτος, τής Εγέρσεως Χριστού.

Ιωσήφ τόν θαυμαστόν, ευφημήσωμεν πιστοί, συνάμα Νικοδήμω, καί πισταίς Μυροφόροις, ο Κύριος ανέστη, εκβοώντες αληθώς.

Δόξα...

Άναρχος εί ο Πατήρ, άκτιστος εί ο Υίός, σύνθρονον καί τό Πνεύμα, έν τά τρία τή φύσει, καί τρία τοίς προσώποις, είς Θεός αληθινός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ευφραινέσθω Ιεσσαί, χορευέτω καί Δαυίδ, ιδού γάρ η Παρθένος, η θεόφυτος ράβδος, εβλάστησε τό άνθος, τόν αείζων Χριστόν.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλε. Χόρευε νύν καί αγάλλου, Σιών, σύ δέ, αγνή, τέρπου, Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Τό, Άγιος Κύριος ο Θεός ημών γ'

Εξαποστειλάριον τού Πάσχα

Ήχος β'

Σαρκί υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τρι ήμερος εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Έτερον τών Μυροφόρων Αυτόμελον

Ήχος ο αυτός

Γυναίκες ακουτίσθητε, φωνήν αγαλλιάσεως, Τύραννον Άδην πατήσας, φθοράς εξήγειρα κόσμον, δράμετε Φίλοις είπατε, τοίς εμοίς ευαγγέλια, βούλομαι γάρ τό πλάσμα μου, χαράν εκείθεν αυγάσαι, εξ ής προήλθεν η λύπη. (Δίς)

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχους η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστασιμα δ' καί Ανατολικά δ'.

Ήχος β'

Πάσα πνοή, καί πάσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε, ότι διά τού Σταυρού τόν θάνατον κατήργησας, ίνα δείξης τοίς λαοίς, τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, ως μόνος φιλάνθρωπος.

Ειπάτωσαν Ιουδαίοι, πώς οι στρατιώται απώλεσαν τηρούντες τόν Βασιλέα; διατί γάρ ο λίθος ουκ εφύλαξε τήν πέτραν τής ζωής; ή τόν ταφέντα δότωσαν, ή αναστάντα προσκυνείτωσαν, λέγοντες σύν ημίν, Δόξα τώ πλήθει τών οικτιρμών σου. Σωτήρ ημών δόξα σοι.

Χαίρετε λαοί, καί αγαλλιάσθε, Άγγελος εκάθισεν εις τόν λίθον τού μνήματος, αυτός ημάς ευηγγελίσατο ειπών, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, ο Σωτήρ τού κόσμου, καί

επλήρωσε τά σύμπαντα ευωδίας, Χαίρετε Λαοί, καί αγαλλιάσθε.

Άγγελος μέν τό Χαίρε, πρό τής σής συλλήψεως Κύριε, τή Κεχαριτωμένη εκόμισεν, Άγγελος δέ τόν λίθον τού ενδόξου σου μνήματος, εν τή σή Αναστάσει εκύλισεν, ο μέν αντί τής λύπης, ευφροσύνης σύμβολα μηνύων, ο δέ αντί θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ημίν, Διό βοώμέν σοι, Ευεργέτα τών απάντων, Κύριε δόξα σοι.

Στιχερά Ανατολικά

Έρραναν μύρα μετά δακρύων, επί τό μνήμα σου αι Γυναίκες, καί επλήσθη χαράς τό στόμα αυτών, εν τώ λέγειν, Ανέστη ο Κύριος.

Αινεσάτωσαν έθνη καί λαοί Χριστόν τόν Θεόν ημών, τόν εκουσίως δι, ημάς σταυρόν υπομείναντα, καί εν τώ άδη τριημερεύσαντα, καί προσκυνησάτωσαν αυτού τήν εκ νεκρών Ανάστασιν, δι' ής, πεφώτισται πάντα τού κόσμου τά πέρατα.

Εσταυρώθης, ετάφης, Χριστέ, ως ηβουλήθης, εσκύλευσας τόν θάνατον, ως Θεός καί Δεσπότης, δωρούμενος τώ κόσμω ζωήν αιώνιον, καί τό μέγα έλεος.

Όντως παράνομοι σφραγίσαντες τόν λίθον, μείζονος ημάς θαύματος ηξιώσατε, έχουσι τήν γνώσιν οι φύλακες, σήμεραν προήλθε τού μνήματος, καί έλεγον, Είπατε, ότι ημών κοιμωμένων, ήλθον οι Μαθηταί, καί έκλεψαν αυτόν. Καί τίς κλέπτει νεκρόν, μάλιστα δέ καί γυμνόν. Αυτός ανέστη αυτεξουσίως ως Θεός, καταλιπών καί εν τώ τάφω τά εντάφια αυτού. Δεύτε ίδετε Ιουδαίοι, πώς ου διέρρηξε τάς σφραγίδας, ο τόν θάνατον πατήσας, καί εν τώ γένει τών ανθρώπων, τήν ατελεύτητον ζωήν δωρούμενος, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... ΕΩΘΙΝΟΝ Β' Ήχος β'

Μετά μύρων προσελθούσαις, ταίς περί Μαριάμ Γυναίξί, καί διαπορουμέναις, πώς έσται αυταίς τυχείν τού εφετού, ωράθη ο λίθος μετηρμένος, καί θείος Νεανίας, καταστέλλων τόν θόρυβον αυτών τής ψυχής, Ηγέρθη γάρ φήσιν, Ιησούς ο Κύριος, διό κηρύξατε τοίς κήρυξιν αυτού Μαθηταίς τήν Γαλιλαίαν δραμείν, καί όψεσθε αυτόν, αναστάντα εκ νεκρών, ως ζωοδότην καί Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχημαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα εζωοποιήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Οι Μακαρισμοί τού Ήχου εις δ' Ήχος β'

Μνήσθητι εύσπλαγχνε καί ημών, καθώς εμνημόνευσας τού Ληστού, εν τή βασιλεία τών ουρανών.

Ξύλον εξεδίωξε τόν Αδάμ, Σταυρός αντεισήγαγε τόν Ληστήν, εν τή βασιλεία τών ουρανών.

Τάφος υπεδέξατό σε Σωτήρ, τόν τάφους κενώσαντα, καί νεκροίς, ζωήν δωρησάμενον ως Θεόν.

Απόστολοι ένδοξοι τού Χριστού, αυτόν ικετεύσατε εκτενώς, ίνα τών κινδύνων σώση ημάς.

Καί από τού Κανόνος τών Μυροφόρων, Ωδή ς' εις δ'.

Ο Απόστολος τής ημέρας

Ευαγγέλιον κατά Μάρκον

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλουΐα.

p32top

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τής Εορτής γ'
Ἦχος πλ. α' Χαίροις ασκητικῶν

Ἡλιοι προσηλωθεῖς, τήν ἀράν, τήν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ ξύλου ἐξήλειψας, τεθεῖς δέ ἐν τῷ μνημείῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκρούς, θεϊκὴ δυνάμει ἐξανέστησας, τήν σὴν δυναστείαν, μεγαλοφώνως δοξάζομεν, Πάσχα τό θεῖον, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς τό ἀπαύγασμα, Ὅθεν τὰ ἐπουράνια, τῆ γῆ συναγάλλονται, ἐπινικίους ὠδὰς σοι, νικοποιεῖ Λόγε ἄδοντες, Χριστέ παντοκράτορ, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ἄρα μετὰ νεκρῶν ἡ ζωὴ; ὑπὸ τήν γῆν τε ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος, εἰσέτι καί νῦν ὑπάρχει; τῶν Μυροφόρων χορός, θρηνωδῶν ἐβόα, Δεῦτε δράμωμεν, σπουδῆ καί οψώμεθα, πρὸς τό μνήμα τό ἅγιον, Ἐνδον δέ τούτου, ἐξαστράπτοντα Ἄγγελον, θεασάμεναι, ἀπορούσαι ἐξίσταντο, ὅς τις μεταβαλὼν αὐτῶν, τόν θρήνον ἐβόησεν, ὁ ζωοδότης ἀνέστη, μὴ ἐκθαμβεῖσθε φιλόσεμναι, αὐτὸς βασιλεύει, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ὁρθροῦ ὁ τῶν γυναικῶν χορός, τόν πρό ἡλίου ἐξεζήτησεν Ἥλιον, ἐν τάφῳ δύναντα τότε, ὁ φωταυγῆς δέ αὐταῖς, προσεφώνει Ἄγγελος, Ἐξανέτειλε, τό φῶς καταυγάσαν, τοὺς ἐν τῷ σκότει καθεύδοντας, τοῖς εὐσφόροις, Μαθηταῖς ἀπαγγείλατε, τήν κατήφειαν, εἰς χαράν μετατρέψατε, Πάσχα δέ τό χαρμόσυνον, καί κόσμῳ σωτήριον, ἐν ἀδιστακτῶ καρδίᾳ, περικροτούσαι χορεύσατε, Χριστὸς ἐξανέστη, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος α'

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τόν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε, βοᾶ ὁ Ἄγγελος.

Στιχηρά τής Οκτωήχου
Ἦχος β' Αναστάσιμον

Τόν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τόν Θεόν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν γάρ υπομείνας, τῆ ταφῆ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, καί ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τόν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Κατανυκτικόν

Ἥμαρτον εἰς σέ Σωτήρ, ὡς ὁ Ἄσωτος Υἱός, δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καί ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν

Οἱ τήν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, ουρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καί Ἀγγέλων συμπολίται γεγόνασι, Κύριε, πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος α'

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες ἐπὶ τό μνήμα, ἀρώμασι τό Σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι, καί τούτο μὴ ευρούσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τήν

Ανάστασιν, αλλ' επέστη αταίς Άγγελος, καί είπεν, Ανέστη Χριστός, δωρούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον

Ο ευσηήμων Ιωσήφ, από τού ξύλου καθελών τό άχραντόν σου Σώμα, σινδόνι καθαρά, ειλήσας καί αρώμασιν, εν μνήματι καινώ κηδεύσας απέθετο.

Δόξα ...

Ότε κατήλθες πρός τόν θάνατον, η ζωή η αθάνατος, τότε τόν Άδην ενέκρωσας, τή αστραπή τής θεότητος, ότε δέ καί τούς τεθνεώτας εκ τών καταχθονίων ανέστησας, πάσαι αι Δυνάμεις τών επουρανίων εκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Καί νύν...

Ταίς Μυροφόροις Γυναιξί, παρά τό μνήμα επιστάς, ο Άγγελος εβόα. Τά μύρα τοίς θνητοίς υπάρχει αρμόδια, Χριστός δε διαφθοράς εδειχθη αλλότριος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου Ήχος β' Αναστάσιμον

Τόν λίθον τού μνήματος, σφραγισθήναι μή κωλύσας, τήν πέτραν τής πίστεως, αναστάς παρέσχες πάσι, Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Ός κύματα θαλάσσης επ' εμέ, επανέστησαν αι ανομίαι μου, ως σκάφος εν πελάγει εγώ μόνος χειμάζομαι, υπό πταισμάτων πολλών, αλλ' εις εύδιον λιμένα οδηγήσον με, Κύριε τή μετανοία καί σώσον με.

Μαρτυρικόν

Σέ τόν περιβάλλοντα τόν ουρανόν εν νεφέλαις, έχοντες οι Άγιοι περιβολήν εν τώ κόσμω, τάς βασάνους τών ανόμων υπέμειναν, καί τήν πλάνην τών ειδώλων κατήργησαν, Αυτών ταίς ικεσίαις, καί ημάς ελευθέρωσον τού αοράτου εχθρού, Σωτήρ, καί σώσον ημάς.

Θεοτοκίον

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα πηγή, συμπαθείας αξίωσον ημάς θεοτόκε, βλέπον εις λαόν τόν αμαρτήσαντα, δείξον ως αεί τήν δυναστείαν σου, εις σέ γάρ ελπίζοντες, τό χαίρει βοώμέν σοι, ως ποτέ ο Γαβριήλ, ο τών ασωμάτων αρχιστράτηγος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής Ήχος β' Τά άνω ζητών

Τά μύρα θερμώς, τώ τάφω προσκομίζουσαι, Γυναίκες Σωτήρ, Αγγέλου τή λαμπρότητι, τάς ψυχάς ηγάλλοντο, καί θεόν σε τών δλων εκήρυττον, καί Μαθηταίς εβόων, Όντως ανέστη εκ τάφου, η πάντων ζωή. (Δίς)

Εις τούς Αίνους Στιχηρά τής Οκτωήχου Ήχος β' Αναστάσιμον

Πάσα πνοή καί πάσα κτίσις, σε δοξάζει Κύριε, ότι διά τού Σταυρού τόν θάνατον κατήργησας, ίνα δείξης τοίς λαοίς, τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, ως μόνος φιλόανθρωπος. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Τών πεπραγμένων μοι δεινών εννοών τά άτοπα, επί τούς σούς καταφεύγω οικτιρμούς, Τελώνην μιμούμενος, καί Πόρνην τήν δακρύσασαν, καί τόν Άσωτον Υιόν, διό καί προσπίπτω σοι ελεήμον, πρίν με καταδικάσης, φείσαι μου ο Θεός, καί ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Υπέρ Χριστού παθόντες μέχρι θανάτου, ώ Αθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχάς μέν έχετε εις ουρανούς εν χειρί Θεού, καί κατά κόσμον όλον δορυφορείται υμών τά λείψανα, Ιερείς καί βασιλείς προσκυνούσι, καί λαοί πάντες επαγαλλόμενοι, συνήθως βοώμεν, Ύπνος τίμιος, εναντίον Κυρίου, ο θάνατος τών Οσίων αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Ήλθον επί τό μνημείον, η Μαγδαληνή καί η άλλη Μαρία, ζητούσαι τόν Κύριον, καί τόν Άγγελον είδον, ωσει αστραπήν, καθεζόμενον επί τόν λίθον, καί λέγοντα αυτοαίς, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών τεθνεώτων, ανέστη, καθώς είπεν, εν Γαλιλαία αυτόν ευρήσατε, Πρός όν βοήσωμεν, ο αναστάς εκ νεκρών Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής

Ήχος πλ. β' Τριήμερος ανέστης

Εξάρξατε λαοί ψαλμικώς, υμνήσατε Χριστόν εν χαρά, Πάσχα μέγα, εξανέτειλεν ημίν ο αναστάς εκ τάφου, Χριστός ο ζωοδότης, καί λυτρωτής πάσης τής κτίσεως.

Στίχ. Ευδόκησας Κύριε τήν γήν σου...

Τό Χαίρε Μυροφόροις ειπών, τής Εύας τό κατάκριμα, διαλύεις εις χαράν, καί Μαθητάς, αναστάς αποστέλλεις κηρύξαι τήν εκ τάφου, τριήμερόν σου εξανάστασιν.

Στίχ. Ελεός καί αλήθεια συνήνητησαν...

Πάσχα σεπτόν καί άγιον, ημίν Χριστός κατηύγασε, Δεύτε πάντες, λαμπρυνθώμεν τάς ψυχάς, ιδού γάρ νύν ημέρα, επέλαμψεν ενταύθα, αγαλλιάσθε καί ευφραίνεσθε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Έρραναν μύρα μετά δακρύων, επί τό μνήμά σου αί Γυναίκες, καί επλήσθη χαράς τό στόμα αυτών εν τώ λέγειν, Ανέστη ο Κύριος.

[p33top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Προσόμοια τής Εορτής Ήχος β'

Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Ότε, Μυροφόροι σε Χριστέ, λίαν τό πρωϊ επεζήτητον, τήν τών απάντων ζωήν, μύρα καί αρώματα, έχουσαι ήρχοντο, καί τώ πόθω δακρύουσαι, ήκουον εκ τάφου, νεανίου λέγοντος, Παύσασθε κλαίουςαι, όμως, τή υμών σωτηρία, χάρουσαι βοήσατε πάσιν, Ότι εξεγήγερται ο Κύριος.

Ίσμεν, ώ ευσχήμων Ιωσήφ, σέ Χερουβικόν καθώς άρμα, τόν Βασιλέα Χριστόν, ώμοις σου βαστάζοντα, Σταυρού κατάγοντα, Μακαρίζομεν χειράς σου, καί όμματα θεία, σέβομεν παλάμας σου, δι' ών τόν Ήλιον, Λόγονκαί Θεόν επί τάφου, φέρων κατατέθεικας, όθεν, καί τήν θείαν μνήμην σου γεραίρομεν.

Όφθη η πανήγυρις ημίν, τών θεοπρεπών Μυροφόρων, καί Ιωσήφ τού σεπτού, άλλος ως Παράδεισος, πηγήν παρέχων ζωής, τά τής χάριτος νάματα ομβρίζει τώ κόσμω, βρύει τής Εγέρσεως Χριστού τά ρείθρα θερμώς, στίφη τών πιστών εορτάζει, καί κραυγάζει, Δόξα τώ δόντι, τήν αυτού Ανάστασιν τοίς πέρασιν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Αι Μυροφόροι ὀρθρῆσαι γενόμεναι, καί τό μνήμά σου μετά σπουδῆς καταλαβούσαι, ἐπεζήτουν σε Χριστέ, πρός τό μυρίσαι τό ἀχραντον σώμά σου, καί τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηγηθείσαι, χαροποιά σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον, Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγός τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τόν θάνατον, τῷ δέ κόσμῳ δωρούμενος, ζωῆν αἰώνιον καί τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου Ἦχος β' Αναστάσιμον

Χριστός ὁ Σωτήρ ἡμῶν, τό καθ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καί τοῦ θανάτου τό κράτος κατήργησε, Προσκυνούμεν αὐτοῦ τήν τριήμερον Ἐγερσιν.

Κατανυκτικόν

Κράζω σοι Χριστέ Σωτήρ, τοῦ Τελώνου τήν φωνήν, ἰλάσθητί μοι, ὡσπερ ἐκεῖνω, καί ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν

Τῶν αγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων υπέρ ἡμῶν καί τόν Χριστόν υμνούντων, πάσα πλάνη πέπαιται, καί τῶν ἀνθρώπων τό γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Τί τά μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριαι κιρνάτε; ὁ λίθος κεκύλισται, ὁ τάφος κεκένωται, ἴδετε τήν φθοράν, τή ζωῆ πατηθείσαν, τάς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς, ὑπνούντας δεινῶς τοῦς φύλακας τῶν ἀπειθῶν, Τό θνητόν σέσωσται σαρκί Θεοῦ, ὁ Ἄδης θρηνεί, Δραμούσαι χαρά, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις, ὁ νεκρώσας Χριστός τόν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ἡμᾶς προάγει εἰς τήν Γαλιλαίαν.

Ἀπολυτίκιον

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπό τοῦ ξύλου καθελῶν τό ἀχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρά, εἰλήσας καί ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα...

Ὅτε κατήλθες πρός τόν θάνατον, ἡ ζωῆ ἡ ἀθάνατος, τότε τόν Ἄδην ἐνέκρωσας, τή ἀστραπή τῆς θεότητος, ὅτε δέ καί τοῦς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πάσαι αι Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Καί νύν...

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρά τό μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος εβόα. Τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστός δε διαφθοράς ἐδείχθη ἀλλότριος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου Ἦχος β' Αναστάσιμον

Τόν κόλπον τόν ἀχραντον ἐν ὑψίστοις μή κενώσας, ταφήν καί ἀνάστασιν υπέρ πάντων κατεδέξω, Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Εγώ υπάρχω τό δένδρον τό ἀκαρπον, Κύριε, κατ' ἀνυξέως καρπόν μή φέρων τό σύνολον, καί τήν ἐκκοπήν πτοούμαι, καί τό πύρ ἐκεῖνο δειλιῶ τό ἀκοίμητον, διό σε ἰκετεύω, Πρό ἐκείνης τῆς ἀνάγκης, ἐπίστρ εψον καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Ὁ φαιδρύνας τοῦς Ἁγίους σου υπέρ χρυσόν, καί δοξάσας τοῦς Οσίους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, Χριστέ ὁ Θεός, τήν ζωῆν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλόανθρωπος,

καί τήν ευχήν κατεύθυνον ως θυμίαμα, ο μόνος εν Αγίοις αναπαυόμενος.

Θεοτοκίον

Τούς νόμους λαθούσα τής φύσεως, τώ θείω τόκω τήν παρθενίαν συνήρμοσας, μόνη γάρ έτεκες τόν πρό σου γεννηθέντα αχρόνως, διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος β'

Αι Μυροφόροι όρθραιοι γενόμενοι, καί τό μνήμα κενόν θεασάμενοι, τοίς Αποστόλοις έλεγον, Τήν φθοράν καθείλεν ο κραταιός, καί τούς εν Άδη ήρπασε τών δεσμών, Κηρύξατε παρρησία, ότι ανέστη Χριστός ο Κύριος, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος. (Δίς)

Εις τούς Αίνο υς

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος β' Αναστάσιμον

Ειπάτωσαν Ιουδαίοι, Πώς οι στρατιώται απώλεσαν τηρούντες τόν βασιλέα; διά τί γάρ ο λίθος ουκ εφύλαξε τήν πέτραν τής ζωής; Η τόν ταφέντα δότωσαν, ή αναστάντα προσκυνείτωσαν, λέγοντες σύν ημίν, Δόξα τώ πλήθει τών οικτιρμών σου, Σωτήρ ημών, δόξα σοι. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Τάς ανομίας μου πάριδε Κύριε, ο εκ Παρθένου τεχθείς, καί τήν καρδίαν μου καθάρισον, ναόν αυτήν ποιών τού αγίου σου Πνεύματος, μή με εξουδενώσης από τού σου προσώπου, ο αμέτρητον έχων τό έλεος.

Μαρτυρικόν

Τόν Σταυρόν τού Χριστού λαβόντες οι άγιοι Μάρτυρες όπλον ακαταγώνιστον, πάσαν τού Διαβόλου τήν Ισχύν κατήργησαν, καί λαβόντες στέφος ουράνιον, τείχος ημίν γεγόνασιν, υπέρ ημών αεί πρεσβεύοντες.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, αρώματα λα βούσαι, τού Κυρίου τόν τάφον κατέλαβον, άπερ δέ ουκ ήλπίζον ευρούσαι, διελογίζοντο ευλαβούμενοι, τού λίθου τήν μετάθεσιν, καί πρός αλλήλας διελέγοντο, Πού εισιν αι σφραγίδες τού μνήματος; πού εστιν η τού Πιλάτου κουστωδία, καί ακριβής ασφάλεια; Γέγονε δέ μηνυτής τών αγνοουσών Γυναικών, εξαστράπτων Άγγελος, καί φάσκων πρός αυτάς, Τί μετά θρήνων ζητείτε τόν ζώντα, καί ζωοποιήσαντα τό γένος τών βροτών, Εξηγέρθη Χριστός ο Θεός ημών, εκ νεκρών ως παντοδύναμος, παρέχων πάσιν ημίν, αφθαρσίαν καί ζωήν, φωτισμόν καί τό μέγα έλεος.

Στιχηρά τής Εορτής

Ήχος β' Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Σέλας τό τρισήλιον εν γή σήμεραν φαιδρώς εξαστράπτει καί ζόφον αίρει παθών, φαίνει η Ανάστασις, Χριστού, φρουρούσα πιστούς, Αποστόλων χορεύουσι, τά τάγματα πόθω, Ιωσήφ ευφραίνεται, καί Μυροφόρων σεπτών, μνήμη η φαιδρά καταστέφει, τούς αυτάς πιστώς ευφημούντας, καί τήν θείαν Έγερσιν δοξάζοντας.

Στίχ. Ευδόκησας Κύριε, τήν γήν σου...

Άρας επί ώμων Ιωσήφ, τόν εν δεξιά τή πατρώα Υιόν καθήμενον, μύρον τό ακένωτον, μύροις εκήδευσας, τήν τού κόσμου ανάστασιν, προτέθεικας τάφω, τόν αναβαλλόμενον φώς ως ιμάτιον, λίθω συγκαλύπτεις αφράστως, Όθεν τούτου μέλπωμεν ύμνοις, τά φωσφόρα Πάθη καί τήν Έγερσιν.

Στίχ. Έλεος καί αλήθεια συνήντησαν...

Φρίττει τών Αγγέλων η πληθύς, σέ ώ Ιωσήφ καθορώσα, Χριστόν κηδεύοντα, κόσμος μακαρίζει σε, πιστοί θαυμάζομεν, τήν σεπτήν τε Ανάστασιν, τιμώντες ενθέως, σύν ταίς Μυροφόροις σε, θερμώς γεραίρομεν, όθεν καί βοώμεν απαύστως, Πρέσβευε σύν ταύταις σωθήναι, καί ημάς κινδύνων τε καί θλίψεων.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Μετά φόβου ήλθον αι Γυναίκες, επί τό μνήμα αρώμασι τό σώμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι, καί τούτο μή ευρούσαι δι' ηπόρουν πρός αλλήλας, αγνοούσαι τήν Ανάστασιν, αλλ' επέστη αυταίς Άγγελος καί είπεν, Ανέστη Χριστός, δωρούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

p34[top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

**Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'
Ήχος β' Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν**

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστού, τών εκ τού Αγγέλου ρημάτων, επακροώμεναι, δι' ών τήν Ανάστασιν, τού δι' ημάς εν νεκροίς λογισθέντος πιστούμεναι, κάν πρίν Μυροφόροι, τάφω παρειστήκεισαν, καί εθρηνώδουν αυτόν, λίθον αναβλέπουσι τούτου, αποκυλισθέντα αθρόον ού δι' ηπορούντο τήν μετάθεσιν.

Άληκτον καί θείαν χαρμονήν, επιχορηγούσαι τοίς θείοις, καί Ιεροίς Μαθηταίς, ώφθησαν Μαθήτριάι αι Μυροφόροι Χριστού, εκπληρούσαι τό κέλευσμα, τού θείου Αγγέλου, ού εξεθαμβήθησαν, τήν λευκοφόρον στολήν, λέγουσαι, Εσκύλευται Άδης τή πανσωστική Αναστάσει, τού υπέρ ημών θανόντος Άνακτος.

Ρείθρα δακρυρρόου εκ πηγής, θρήνων αναστείλασαι θείαι, Χριστού Μαθήτριάι ρήματα χαρμόσυνα, διαπορθμεύουσαι νύν, τοίς αυτόπταις τής χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τήν τού Λόγου Έγερσιν, καί τήν εκ τάφου χαράν, όθεν, τήν αντίθετον λύπης, ήκουον φωνήν παραδόξως ταύταις τήν τό Χαίρετε, προστάττουσαν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Αι Μυροφόροι γυναίκες, τόν τάφον σου καταλαβούσαι καί τās σφραγίδας τού μνήματος ιδούσαι, μή ευρούσαι δέ τό άχραντον Σώμά σου, οδυρόμεναι μετά σπουδής ήλθον λέγουσαι, Τίς έκλεψεν ημών τήν ελπίδα; τίς είληφε νεκρόν, γυμνόν εσμυρνισμένον, τής Μητρός μόνον παραμύθιον; ώ! πώς ο νεκρούς ζωώσας τεθανάτωται; ο τόν Άδην σκυλεύσας, πώς τέθαπται; Αλλ' ανάστηθι Σωτήρ αυτεξουσίως, καθώς είπας τριήμερος σώζων τās ψυχάς ημών.

**Στιχηρά τής Οκτωήχου
Ήχος β' Σταυρώσιμον**

Σώσόν με Χριστέ Σωτήρ, τή δυνάμει τού Σταυρού, ο σώσας Πέτρον εν τή θαλάσση, καί ελέησόν με ο Θεός.

Αποστολικόν

Σύν Αρχαγγέλοις υμνήσωμεν, Χριστού τήν Ανάστασιν, αυτός γάρ λυτρωτής εστι, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών, καί εν δόξη φοβερά, καί κραταιά δυνάμει, πάλιν έρχεται, κρίναι κόσμον, όν έπλασεν.

Μαρτυρικόν

Χοροί Μαρτύρων αντέστησαν, τοίς τυράννοις, λέγοντες, Ημείς στρατευόμεθα τώ Βασιλεί τών δυνάμεων, ει καί πυρί καί βασάνοις αναλώσητε ημάς, ουκ αρνούμεθα τής Τριάδος τήν δύναμιν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Ἡτήσατο Ἰωσήφ τό Σώμα τοῦ Ἰησοῦ, καί ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ, ἔδει γάρ αὐτόν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν, ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καί ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου

Ἦχος β' Σταυρώσιμον

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ Θεός, ἐπὶ Σταυροῦ τάς ἀχράντους σου χείρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τά ἔθνη, κράζοντα, Κύριε, δόξα σοι.

Αποστολικόν

Ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος καί τά δεσμά διαρρήξας τοῦ Ἄδου, ἔλυσας τό κατάκριμα τοῦ θανάτου Κύριε πάντας ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ρυσάμενος, ἐμφανίσας σεαυτόν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτούς ἐπὶ τό κήρυγμα, καί δι' αὐτῶν τήν εἰρήνην σου παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

Μαρτυρικόν

Ἀθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιανθείσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν, καί ἅγιοι αἱ σκηναί, αἱ δεξάμεναι τά πνεύματα ὑμῶν, ἐν σταδίῳ γάρ τόν ἐχθρόν ἐθριαμβεύσατε καί Χριστόν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε, Αὐτόν ὡς ἀγαθόν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τάς ψυχάς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου ἡ ἀσπύρως τεκούσά σε καί μή φέρουσα ὀρᾶν ἀδίκως πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καί ἀνεβόα σοι, Πῶς πάσχεις ὁ τῆ φύσει ἀπαθής, γλυκύτατε Υἱέ; Ὑμῶ σου τήν ἄκραν ἀγαθότητα.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς

Ἦχος β' Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα

Πρός τό μνήμά σου Σῶτερ, αἱ σεπταί Μυροφόροι ἐλθούσαι, τόν Δεσπότην ἀλείψασθαι μύροις, ὡς βροτόν σε κατηπεύγοντο, Ἄγγελος δέ αὐταῖς χαράν ἐμήνυσεν, Ἀνέστη ὁ Κύριος, διό κηρύξατε Ἀποστόλοις τήν ἐκ τάφου ὄντως φρικτήν τούτου ἐξανάστασιν.

Εἰς τοὺς Αἴ ν ο υ ς

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου

Ἦχος β' Σταυρώσιμον

Ἐκουσίως πτωχεύσας, τήν πτωχείαν τοῦ Ἀδάμ Χριστέ ὁ Θεός, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐκ Παρθένου σαρκωθείς, καί Σταυρόν κατεδέξω ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Ἀναστάσιμον

Χαίρετε λαοί καί ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τόν λίθον τοῦ μνήματος, αὐτός ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπών, Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, καί ἐπλήρωσε τά σύμπαντα εὐωδίας, Χαίρετε λαοί καί ἀγαλλιᾶσθε.

Μαρτυρικόν

Τῶν Ἁγίων σου τά πλήθη δυσωπούσί σε Χριστέ, Ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλόνητος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Μετά φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τό μνήμα, ἀρώμασι τό Σώμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι, καί τούτο μή ευρούσαι δι' ἠπόρουσαν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τήν

Ανάστασιν, ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καί εἶπεν, Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

**Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς
Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν**

Ἄρα, ἐν νεκροῖς ὁ λυτρωτής; θρήνοις Μυροφόροι ἐβόων, Χριστοῦ μαθήτριαι, Ἥλιος δ' ὁ μέγιστος, μέχρι καί νῦν ὑπό γῆν, ἢ ἀνέστη ὡς ἔφησε; Καί οὕτω κλαιούσαις, ἐκ τοῦ τάφου Ἄγγελος, τήν θείαν ὄντως χαράν, ἔφη, ὁ Χριστός ἐξανέστη, δράμετε, κηρύξατε πάσι, τούτου τήν ἐκ τάφου θείαν Ἐγερσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τήν γῆν σου...

Μύρα, ἐτοιμάσασαι σεπτά, ἔτι τῆς σκοτίας ἐνούσης, τῆ τῶν Σαββάτων μιά, ἦλθον πρὸς τό μνήμά σου, αἱ Μυροφόροι Χριστέ, τοῦ μυρίσαι τό ἀχραντον, καί θεῖόν σου Σῶμα, ὅθεν τήν Ἀνάστασιν, καταμαθούσαι τήν σῆν, ἔσπευδον μηνύσαι τοῖς Μύσταις, αἰς προῦπαντήσας ἐκ τάφου Χαίρετε, βοάς φιλανθρωπότερον.

Στίχ. Ἐλεος καί ἀλήθεια συνήνητησαν...

Ἵψιστον Θεόν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνταφιασθέντα ὡς νέκυν, μυρίσαι σπεύδουσι, τούτου αἱ Μαθήτριαι, δι' ἀρωμάτων σεπτῶν, καί ἐν τάφῳ καθήμενον, καινόν νεανίαν, βλέψασαι ἐξέστησαν, ἐν ἀστραπούσῃ μορφῇ, ὅθεν, τήν ἐκ τάφου τοῦ Λόγου, Ἐγερσιν τριήμερον γνοῦσαι, ταύτην Ἀποστόλοις κατεμήνουσιν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. α'

Σέ τόν ἀναβαλλόμενον τό φῶς, ὡσπερ ἱμάτιον, καθελών Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καί θεωρήσας νεκρόν γυμνόν, ἀταφον, εὐσυμπάθητον θρήνον ἀναλαβών, οδυρόμενος ἔλεγεν, Οἱμοὶ, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὄν πρό μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ κρεμάμενος θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καί ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καί διερρύγγυτο ναοῦ τό καταπέτασμα, ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμέ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον, Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δέ προσπαύσω τό σόν ἀκήρατον Σῶμα; ἢ ποία ἄσματα μέλψω τῆ σῆ ἐξόδῳ οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τά πάθη σου, ὑμνολογῶ καί τήν ταφήν σου, σὺν τῇ Ἀναστάσει κραυγάζων, Κύριε, δόξα σοι.

p35[top](#)

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

**Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'
Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν**

Ρήματα ἀκούσασαι χαράς, ἐκ τῶν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Λόγου, προσκαθημένων νοῶν, δρόμον ἐπεδείξαντο, σπουδαιοτέρας ὁρμῆς, καί τήν τάξιν ἀφέμεναι, τῶν πρὶν Μυροφόρων, ὡς εὐαγγελίστριαι ἐθεωρήθησαν, Ἐγερσιν ἐξ Ἄδου κευθμώνων, εὐαγγελιζόμεναι Μύσταις, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος.

Ὁρθρον προλαβούσαι τόν βαθύν, φόβῳ Μυροφόροι γυναῖκες, τάφῳ παρέστησαν, μύρα προσκομίζουσαι, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, ἐν νεκροῖς λογιζόμεναι, τόν Ἄδην νεκρῶντα, ἀλλὰ θεῖος Ἄγγελος, ἐπέστη ταύταις βοῶν, Τί τόν ζωηφόρον καί ζῶντα, μετὰ τῶν νεκρῶν ἐκζητεῖτε; ἀπιτε τήν Ἐγερσιν κηρύττουσαι.

Φέρεις τόν ἐπ' ὠμων Χερουβὶμ, ἐπαναπαυόμενον Λόγον, μακαριστέ Ἰωσήφ, ἄλλο ὡς περ ὄχημα, ἐπὶ τῶν ὠμων τῶν σῶν, σαρκωθέντα τό πρότερον, καί νῦν νεκρωθέντα, ὅς ἐζωοποίησε, τοὺς νεκρωθέντας ἡμᾶς, οὐ τήν ἐξανάστασιν βλέπων, χαίρεις σὺν

σεπταίς Μυροφόροις, κάν προεθρηνείτε τούτου νέκρωσιν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Ἦλθον ἐπὶ τό μνημείον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία ζητούσαι τὸν Κύριον, καὶ τὸν Ἄγγελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταίς, Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη καθὼς εἶπεν, ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε, Πρὸς ὃν βοήσωμεν, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριε δόξα σοι.

**Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου
Ἦχος β' Ἀναστάσιμον**

Ἡ Ἀνάστασίς σου Χριστέ Σωτὴρ ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ἀποστολικόν

Εμεγάλυνας Σωτὴρ, ἐν τῇ οἰκουμένῃ τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων τὰ ὀνόματα, ἔμαθον τῶν ουρανῶν τὰ ἄρρητα, ἔδωκαν τοῖς ἐπὶ γῆς ἰάματα, καὶ αἱ σκιαί αὐτῶν μόναι τὰ πάθη εθεράπευον, ὁ ἐξ ἀλιέων εθαυματουργεῖ, καὶ ὁ ἐξ Ἰουδαίων εθεολόγει, τῆς χάριτος τὰ δόγματα, δι' ὧν εὐσπλαγχνε, δός ἡμῖν τό μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν

Μεγάλῃ ἡ δόξα, ἦν ἐκτήσασθε Ἅγιοι διὰ τῆς πίστεως! οὐ μόνον γάρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρόν ἐνίκησατε ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελεύετε, ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατροί, Πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ἐρραναν μύρα μετὰ δακρῶν ἐπὶ τό μνήμά σου αἱ Γυναίκες, καὶ ἐπλήσθη χαρὰς τό στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν, Ἀνέστη ὁ Κύριος.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα τῆς Οκτωήχου
Ἦχος β' Ἀναστάσιμον**

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς τό μνήμα παρεγένοντο ὀρθρῆσαι τῶν Ἰουδαίων δειλιώσαι τὴν αὐθάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προορώσαι τὴν ἀσφάλειαν, ἀλλὰ φύσις ἀσθενῆς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν, ὅτι γνώμη συμπαθῆς, τῷ Θεῷ εὐηρέστησε, προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον, Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Ἀποστολικόν

Ὁ σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας τοὺς ἀλιεῖς, καὶ ἐκπέμψας ὡσπερ κήρυκας πάσῃ τῇ γῇ, τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπία σου, Χριστέ ὁ Θεός, δι' αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τοῖς πιστοῖς κατὰπεμψον τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Ἀπόστολοι, Μάρτυρες καὶ Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καὶ Δίκαιοι οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Θείας γεγόναμεν κοινωνοί φύσεως, διά σου Θεοτόκε αιειάρθενε, Θεόν γάρ ημίν σεσαρκωμένον έτεκες, Διό κατά χρέος σε πάντες ευσεβώς μεγαλύνομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής Ήχος β' Τά άνω ζητών

Τά μύρα Σωτήρ Γυναίκες προσκομίζουσαι εζήτουν σπουδή, μυρίσαι σε φιλάνθρωπε, εκ τού τάφου δέ Άγγελος, πρός αυτάς εβόα, Εγήγερται ο ζωοδότης καί Κύριος, πατήσας τόν Άδην καί τόν θάνατον.

Εις τούς Αίνους Στιχηρά τής Οκτωήχου Ήχος β' Αναστάσιμον

Άγγελος μεν τό Χαίρε, πρό τής σής συλλήψεως Κύριε, τή Κεχαριτωμένη εκόμισεν, Άγγελος δέ τόν λίθον τού ενδόξου σου μνήματος, εν τή σή, Αναστάσει εκύλισεν, ο μέν, αντί τής λύπης, ευφροσύνης σύμβολα μηνύων, ο δέ, αντί θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ημίν, διό βοώμέν σοι, Ευεργέτα τών Απάντων, Κύριε, δόξα σοι.
(Δίς)

Αποστολικόν

Οι εξ αδικών πράξεων πάντοθεν πολεμούμενοι, καί πρός σέ καταφεύγοντες, τόν όντως όντα Θεόν, τήν φωνήν τών σών Μαθητών προσφέρομέν σοι λέγοντες, Σώσον ημάς, Επιστάτα, απολλύμεθα, Δείξον καί νύν τοίς εχθροίς ημών δεόμεθα, ότι σκέπεις λαόν, καί σώζεις εκ κινδύνων, τή πρεσβεία τών Αποστόλων, παρορών αμαρτίας διά πολλήν αγαθότητα, Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Πάσα πόλις καί χώρα, τιμά υμών τά λείψανα, ώ αθλοφόροι Μάρτυρες, υμείς γάρ νομίμως αθλήσαντες, στέφανον ουράνιον ελάβετε, καί διά τούτο Ιερέων εστέ τό καύχημα, βασιλέων τό νίκος, Εκκλησιών η ευπρέπεια.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Αι Μυροφόροι γυναίκες όρθρου βαθέος, αρώματα λαβούσαι, τού Κυρίου τόν τάφον κατέλαβον, άπερ δέ ουκ ήλπιζον ευρούσαι, διελογίζοντο ευλαβούμεναι τού λίθου τήν μετάθεσιν, καί πρός αλλήλας διελέγοντο, Πού εισιν αι σφραγίδες τού μνήματος; πού εστιν, η τού Πιλάτου κουστωδιά, καί ακριβής ασφάλεια; Γέγονε δε μηνυτής, τών αγνοουσών Γυναικών, εξαστράπτων Άγγελος, καί φάσκων πρός αυτάς, Τί μετά θρήνων ζητείτε τόν ζώντα, καί ζωοποιήσαντα τό γένος τών βροτών; εξηγέρθη Χριστός ο Θεός ημών, εκ νεκρών ως παντοδύναμος, παρέχων πάσιν ημίν αφθαρσίαν καί ζωήν, φωτισμόν καί τό μέγα έλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής Ήχος β' Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Ότε, εξανέστης ως Θεός, τότε χάρειν δέδωκας Λόγε ταίς Μυροφόροις ειπών, Ούπω αναβέβηκα πρός τόν Πατέρα μου, καί λοιπόν μή μου άπτεσθε, πορεύεσθε μόνον, είπατε τοίς Φίλοις μου, ιδού προάγει υμάς, Όθεν, μετά ταύτα ωράθης, καί δι' εμφυσηματος τούτοις, δέδωκας Σωτήρ Πνεύμα τό άγιον.

Στίχ. Ευδόκησας κύριε τήν γήν σου...

Ρήσεις, Μυροφόρων γυναικών, τάς εκ τών νεκρών κηρυττούσας, Χριστού Ανάστασιν, Μύσται μή πιστεύσαντες, έσπευσαν μνήμα ιδείν, καί σινδών καί σουδάριον, Οράται τώ τάφω, ο δ' αυτός ζητούμενος, ουχί τεθέαται, Όθεν, τήν Ανάστασιν γνόντες, κήρυκες Ορώνται εν κόσμω ταύτην καί τοίς έθνεσι μηνύοντες.

Στίχ. Ἐλεος καί ἀλήθεια συνήνητησαν...

Ἦφθη, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν, λάμπων ἀπό τάφου ωραῖος, Χριστός ὁ Κύριος, Ἄδης ἠχημαλώτισται, Σατάν ἠφάνισται, χαίρει κόσμος τὰ πέρατα, χορεύει ἡ κτίσις, μέλπει εορτάζουσα, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, μνήμην Ἰωσήφ τού πανσόφου, καί τῶν Μυροφόρων σὺν τούτῳ, γυναικῶν γεραίρει τὴν πανήγυριν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος β'

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν Μαθήτριαι κερνάτε; ὁ λίθος κεκύλισται, ὁ τάφος κεκένωται, ἴδετε τὴν φθορὰν τῆ ζωῆ πατηθεῖσαν, τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς, υπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν, τό θνητόν σέσωσται σαρκί Θεοῦ, ὁ Ἄδης θρηνεῖ δραμούσαι χαρά, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις, ὁ νεκρῶσας Χριστός τόν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

p36top

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

**Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'
Ἦχος πλ. δ' Ω τοῦ παραδόξου θαύματος**

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἰχνεσιν, ἀκολουθοῦσαι σεμναί, καί αὐτόν θεραπεύουσαι, γνώμης προθυμότατα, Μυροφόροι ευθύτητι, οὐδέ θανόντα τούτον ἐλίπετε, ἀλλ' ἀπελθούσαι μύρα σὺν δάκρυσιν, ἀπεκομίσσατε συμπαθῶς κινούμεναι, ὅθεν ὑμῶν, μνήμην τὴν πανίερρον, πανηγυρίζομεν.

Θείων γυναικῶν κατάλογος βλέψαι ποθῶν τὴν ζωὴν, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι νυκτός παρεγένετο, καί Ἀγγέλων ἀκήκοε, Καθὼς προέφη, Χριστός ἐγήγερται, σπουδῆ τοῖς τούτου Μαθηταῖς εἶπατε, καί τὴν κατήφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασθε, ἀντί κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκλάλητον, ἀναλαβόμεναι.

Σήμερον πιστοὶ χορεύσομεν, ἐπὶ τῆ μνήμῃ ὑμῶν, Μυροφόροι δοξάζοντες, τόν ὑμᾶς δοξάσαντα, υπεράγαθον Κύριον, ὃν δυσωπεῖτε ἀπαύστως πάνσεμνοι, αἰωνιζούσης δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καί τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγίων ἐχουσαι τὴν πρὸς αὐτόν, παρρησίαν πάντοτε, θεομακάριστοι.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος β'

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῆσαι γενόμεναι, καί τό μνήμά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτουν σε Χριστέ, πρὸς τό μυρίσαι τό ἀχραντον Σώμά σου, καί τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς, Ἀποστόλοις ἐκήρυττον, Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγός τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τόν θάνατον, τῷ δέ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον, καί τό μέγα ἔλεος.

**Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος β' Σταυρώσιμον**

Σταυρωθήτω ἐκράζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων αἰεὶ ἐντρυφόντες, καί κακούργον ἀντ' ευεργέτου, ἠτούντο λαβεῖν οἱ τῶν δικαίων φονευταί, εἰσιώπας δέ Χριστέ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καί σώσαι ἡμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀποστολικόν

Τόν πρό αἰώνων ἐκ Πατρός γεννηθέντα, τόν Θεόν λόγον σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν γάρ υπομείνας, τῆ ταφή παρεδόθη, ὡς αὐτός ἠθέλησε.

καί ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τόν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Μαρτυρικόν

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν

καί Αγγέλων συμπολίται γεγονάσι, Κύριε πρεσβείαις αυτών, ελέησον καί σώσον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Ἡτήσατο Ἰωσήφ τό Αῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καί απέθετο ἐν τῷ και νῷ αὐτοῦ μνημείῳ, ἔδει γάρ αὐτόν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν,, ὁ συντρίψας κράτος θανάτου καί ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα τῆς Οκτωῆχου
Ἦχος β' Σταυρώσιμον**

Τήν ἀχραντον εικόνα σου προσκυνούμεν ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ημῶν, Χριστέ ὁ Θεός, βουλήσει γάρ ἠυδοκήσας σαρκί ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ρύσῃ οὓς ἐπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὅθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, Χαράς τά πάντα ἐπλήρωσας, Σωτήρ ημῶν, παραγενόμενος εἰς τό σώσαι τόν κόσμον.

Ἀποστολικόν

Τόν λίθον τοῦ μνήματος σφραγισθῆναι μή κωλύσας, τήν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστάς, παρέσχες πάσι, Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Ὅτε τοῖς ἀθλοῖς ἠγωνίσαντο τοῦ Κυρίου οἱ Μάρτυρες, τότε τό θράσος ἠμαύρωται τῶν ἀσεβῶν διὰ πίστεως, ὅτε δέ τήν πλάνην τῶν εἰδώλων ἐνθέως κατήγγησαν, τότε τοῦς στεφάνους τῆς νίκης ἐδέξαντο ἀνωθεν, καί πρεσβεύουσιν ὑπέρ τῶν ψυχῶν ημῶν.

Σταυροθεοτοκίον

Ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὀρώσά σε νεκρόν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Υἱέ μου, ἔλεγε, τί τό φοβερόν τοῦτο μυστήριον,, ὁ πάσι δωρούμενος ζωήν τήν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα τῆς Εορτῆς
Ἦχος β' Τά ἀνω ζητῶν**

Τα μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναίκες Σωτήρ Ἀγγέλου τῆ λαμπρότητι, τάς ψυχάς ἠγάλλοντο, καί Θεόν σε τῶν ὅλων ἐκήρυττον, καί Μαθηταίς ἐβόων, ὄντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωή. (Δίς)

**Εἰς τοῦς Αἰνοῦς
Στιχηρά τῆς Οκτωῆχου
Ἦχος β' Σταυρώσιμον**

Τοῦ Σταυροῦ σου τό ξύλον, Χριστέ ὁ Θεός, ξύλον ζωῆς ἀνέδειξας ἡμῖν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ, καί δι' αὐτοῦ καταργήσας τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἐζωοποίησας ἡμάς, νεκρωθέντας τῆ ἀμαρτία, διό βοώμέν σοι Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Ἀναστάσιμον

Πάσα πνοή, καί πάσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τόν θάνατον κατήγγησας, ἵνα δείξῃς τοῖς λαοῖς, τήν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς ἄνθρωπος φιλόνητος.

Μαρτυρικόν

Υπέρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὦ, Ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχάς μὲν ἔχετε εἰς οὐρανοῦς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καί κατὰ κόσμον ὅλον δορυφορεῖται ὑμῶν τά λείψανα, ἱερεῖς

καί βασιλείς προσκυνούσι, καί λαοί πάντες επαγαλλόμενοι, συνήθως βοώμεν, ὕπνος τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ο θάνατος τῶν Οσίων αὐτοῦ.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος α'

Μυροφόροι γυναίκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τόν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε, βοά ὁ Ἄγγελος.

**Στιχηρά τῆς Εορτῆς
Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν**

Χαίρουσι Μαθήτριαι Χριστοῦ, τῶν ἐκ τοῦ, Ἀγγέλου ρημάτων, ἐπακροώμεναι, ὅθεν τήν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογισθέντος πιστούμεναι, κἀν πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ παρειστήκεισαν, καί ἐθρηνώδουν αὐτόν, λίθον ἀναβλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀθρόον, οὐ διηποροῦντο τήν μετάθεσιν.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τήν γῆν σου...

Ἀληκτον καί θεῖαν χαρμονήν, ἐπιχορηγούσαι τοῖς θείοις, καί ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὠφθησαν Μαθήτριαι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληρούσαι τό κέλευσμα τοῦ θείου Ἀγγέλου, οὐ ἐξεθαμβήθησαν, τήν λευκοφόρον στολήν, λέγουσαι, Ἐσκύλευται Ἄδης, τῆ πανσωστικῆ Ἀναστάσει, τοῦ υπέρ ἡμῶν θανόντος Ἄνακτος.

Στίχ. Ἐλεος καί ἀλήθεια συνήντησαν...

Ρεῖθρα δακρυρροῦ ἐκ πηγῆς, θρήνων ἀναστεῖλασαι θεῖαι, Χριστοῦ Μαθήτριαι, ρήματα χαρμόσυνα, διαπορθμεύουσι νῦν, τοῖς αὐτόπταις τῆς χάριτος, μνηύουσαι τούτοις, τήν τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καί τήν ἐκ τάφου χαράν, ὅθεν τήν ἀντίθετον λύπης, ἴκουον φωνήν παραδόξως, ταύταις τήν τό Χαίρετε, προστάπτουσαν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος α'

Μετά φόβου ἦλθον αἱ γυναίκες, ἐπὶ τό μνήμα, ἀρώμασι τό σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι, καί τούτο μή ευρούσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τήν Ἀνάστασιν, ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καί εἶπεν, Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ὑμῖν τό μέγα ἔλεος.

p37top

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

**Ἰδιόμελα τῆς Εορτῆς
Ἦχος β'**

Αἱ Μυροφόροι γυναίκες, ὀρθρου βαθέος, ἀρώματα λαβούσαι, τοῦ Κυρίου τόν τάφον κατέλαβον, ἀπερ δέ οὐκ ἠλπιζον ευρούσαι, διελογίζοντο ευλαβούμεναι, τοῦ λίθου τήν μετάθεσιν, καί πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο, Πού εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; πού ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστῳδία, καί ἀκριβῆς ἀσφάλεια; Γέγονε δέ μηνυτῆς τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν, ἐξαστράπτων Ἄγγελος, καί φάσκων πρὸς αὐτάς, Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τόν ζῶντα, καί ζῶποποίησαντα τό γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς παντοδύναμος, παρέχων πάσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καί ζωήν, φωτισμόν καί τό μέγα ἔλεος.

Τί τά μύρα τοῖς δάκρυσιν Μαθήτριαι κερνάτε; ὁ λίθος κεκύλισται, ὁ τάφος κεκένωται, ἴδετε τήν φθοράν, τῆ ζωῆ πατηθείσαν, τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς, ὑπνούντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν, τό θνητόν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ, ὁ Ἄδης θρηνεῖ, δραμούσαι χαρά, εἶπατε τοῖς, Ἀποστόλοις, ὁ νεκρῶσας Χριστός τόν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τήν Γαλιλαίαν.

Αι Μυροφόροι όρθρραι γενόμεναι, καί τό μνήμά σου μετά σπουδής καταλαβούσαι, επεζήτουν σε Χριστέ, πρός τό μυρίσαι τό άχραντον Σώμά σου, καί τού Αγγέλου τοίς ρήμασιν ενηγηθείσαι, χαροποιά σύμβολα τοίς Αποστόλοις εκήρυττον, Ότι ανέστη ο αρχηγός τής σωτηρίας ημών, σκυλεύσας τόν θάνατον, τώ δέ κόσμω δωρούμενος, ζωήν αιώνιον, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Αι Μυροφόροι γυναίκες, τόν τάφον σου καταλαβούσαι, καί τάς σφραγίδας τού μνήματος Ιδούσαι, μή ευρούσαι δέ τό άχραντον Σώμά σου, οδυρόμεναι μετά σπουδής, ήλθον λέγουσαι, Τίς έκλεψεν ημών τήν ελπίδα; τίς είληφε νεκρόν, γυμνόν εσυρнисμένον, τής Μητρός μόνον παραμύθιον, Ω! πώς ο νεκρούς ζωώσας, τεθανάτωται; ο τόν Αδην σκυλεύσας, πώς τέθαπται; αλλ' ανάστηθι Σωτήρ αυτεξουσίως, καθώς είπας, τριήμερος, σώζων τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος β'

Παρήλθεν η σκιά τού νόμου, τής χάριτος ελθούσης, ως γάρ η βάτος ουκ εκαίετο καταφλεγόμενη, ούτω Παρθένος έτεκες, καί Παρθένος έμεινας, αντί στύλου πυρός, δικαιοσύνης ανέτειλεν Ήλιος, αντί Μωϋσέως, Χριστός, η σωτηρία τών ψυχών ημών.

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ήχος β'

Τόν πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα, τόν Θεόν Λόγον σαρκωθέντα, εκ Παρθένου Μαρίας, δεύτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν γάρ υπομείνας, τή ταφή παρεδόθη, ως αυτός ηθέλησε, καί αναστάς εκ νεκρών, έσωσέ με τόν πλανώμενον άνθρωπον.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν...

Χριστός ο Σωτήρ ημών, τό καθ' ημών χειρόγραφον, προσηλώσας τώ Σταυρώ, εξήλειψε, καί τού θανάτου τό κράτος κατήγγησε, Προσκυνούμεν αυτού, τήν τριήμερον Έγερσιν.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην...

Σύν Αρχαγγέλοις υμνήσωμεν, Χριστού τήν Ανάστασιν, αυτός γάρ λυτρωτής εστι, καί σωτήρ τών ψυχών ημών, καί εν δόξη φοβερά, καί κραταιά δυνάμει πάλιν έρχεται, κρίναι κόσμον όν έπλασεν.

Στίχ. Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα...

Η Ανάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ άπασαν εφώτισε τήν οικουμένην, καί ανεκαλέσω τό ίδιον πλάσμα, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Σέ τόν αναβαλλόμενον τό φώς ώσπερ ιμάτιον, καθελών Ιωσήφ από τού ξύλου σύν Νικοδήμω, καί θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, άταφον, ευσυμπάθητον θρήνον αναλαβών, οδυρόμενος έλεγεν, Οίμοι! γλυκύτατε ιησού, όν πρό μικρού ο ήλιος, εν Σταυρώ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καί η γή τώ φόβω εκυμάνετο, καί διερρήγγυτο ναού τό καταπέτασμα, αλλ' ιδού νύν βλέπω σε, δι' εμέ εκουσίως υπελθόντα θάνατον, Πώς σε κηδεύσω Θεέ μου; ή πώς σινδόσιν ειλήσω; ποίαις χερσί δέ προσπαύσω τό σόν ακήρατον Σώμα, ή ποία ά σματα μέλπω τή σή εξόδω οικτίρμον; Μεγαλύνω τά Πάθη σου, υμνολογώ καί τήν ταφήν σου, σύν τή Αναστάσει κραυγάζων, Κύριε, δόξα σοι.

Τροπάρια Ήχος β'

Ο ευσχήμεν Ιωσήφ, από τού ξύλου καθελών τό άχραντόν σου Σώμα, σινδόνη καθαρά,

ειλήσας καί αρώμασιν, εν μνήματι καινῷ κηδεύσας απέθετο.

Δόξα...

Ότε κατήλθες πρός τόν θάνατον, η ζωή η αθάνατος, τότε τόν Άδην ενέκρωσας, τή αστραπή τής θεότητος, ότε δέ καί τούς τεθνεώτας εκ τών καταχθονίων ανέστησας, πάσαι αι Δυνάμεις τών επουρανίων εκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Καί νύν...

Ταίς Μυροφόροις Γυναιξί, παρά τό μνήμα επιστάς, ο Άγγελος εβόα. Τά μύρα τοίς θνητοίς υπάρχει αρμόδια, Χριστός δε διαφθοράς εδείχθη αλλότριος.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΪ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ήχος β' Αναστάσιμα

Τόν λίθον τού μνήματος, σφραγισθήναι μή κωλύσας, τήν πέτραν τής πίστεως αναστάς, παρέσχες πάσι, Κύριε, δόξα σοι.

Τόν κόλπον τόν άχραντον, εν υψίστοις μή κενώσας, ταφήν καί ανάστασιν, υπέρ πάντων κατεδέξω, Κύριε, δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τά σά Θεοτόκε μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη Μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος β'

Τών Μαθητών σου ο χορός, σύν Μυροφόροις γυναιξίν, αγάλλεται συμφώνως, κοινήν γάρ εορτήν σύν αυταίς εορτάζουσιν, εις δόξαν καί τιμήν τής σής Αναστάσεως, καί δι' αυτών βοώμέν σοι, Φιλάνθρωπε Κύριε, τώ λαώ σου παράσχου τό μέγα έλεος. (Δίς)

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου

Ήχος β'

Πάσα πνοή καί πάσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε, ότι διά τού Σταυρού τόν θάνατον κατήργησας, ίνα δείξης τοίς λαοίς, τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, ως μόνος φιλάνθρωπος.

Ειπάτωσαν Ιουδαίοι, Πώς οι στρατιώται άπώλεσαν, τηρούντες τόν Βασιλέα; διά τί γάρ ο λίθος ουκ εφύλαξε τήν πέτραν τής ζωής; Η τόν ταφέντα δότωσαν, ή αναστάντα προσκυνείτωσαν, λέγοντες σύν ημίν, Δόξα τώ πλήθει τών οικτιρμών σου Σωτήρ ημών δόξα σοι.

Χαίρετε λαοί καί αγαλλιόσθε, Άγγελος εκάθισεν εις τόν λίθον τού μνήματος, αυτός ημάς ευηγγελίσαστο, ειπών, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, ο Σωτήρ τού κόσμου, καί επλήρωσε τά σύμπαντα ευωδίας, Χαίρετε λαοί καί αγαλλιόσθε.

Άγγελος μέν τό Χαίρε, πρό τής σής συλλήψεως Κύριε τή Κεχαριτωμένη εκόμισεν,

Άγγελος δέ τόν λίθον, τού ενδόξου σου μνήματος, έν τή σή Αναστάσει εκύλισεν, ο μέν, αντί τής λύπης, ευφροσύνης σύμβολα μνηύων, ο δέ, αντί θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ημίν, διό βοώμέν σοι, Ευεργέτα τών απάντων, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Ήλθον επί τό μνημείον, η Μαγδαληνή καί η άλλη Μαρία ζητούσαι τόν Κύριον, καί τόν Άγγελον είδον, ωσει αστραπήν, καθεζόμενον επί τόν λίθον, καί λέγοντα αυτοίς, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών τεθνεώτων; ανέστη καθώς είπεν, εν Γαλιλαία αυτόν ευρήσετε, Πρός όν βοήσωμεν, ο αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρά τής Εορτής

Ήχος β' Αυτόμελον

Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν ο Αριμαθαίας καθείλε τήν τών απάντων ζωήν, σμύρνη καί σινδόνι σε, Χριστέ εκήδευσε, καί τώ πόθω ηπειίγετο, καρδιά καί χείλει, Σώμα τό ακήρατον σου περιπτύξασθαι, όμως, συστελλόμενος φόβω, χαίρων ανεβόα σοι, Δόξα, τή συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ευδόκησας Κύριε τήν γήν σου...

Ότε, εν τώ τάφω τώ καινώ υπέρ τού παντός κατετέθης, ο λυτρωτής τού παντός, Άδης ο παγγέλαστος, ιδών σε έφριξεν, οι μοχλοί συνετριβήσαν, εθλάσθησαν πύλαι, μνήματα ηνοιχθήσαν, νεκροί ηγείροντο, τότε, ο Αδάμ ευχαρίστως, χαίρων ανεβόα σοι, Δόξα, τή συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Έλεος καί αλήθεια συνήντησαν...

Ότε, αι δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον υπ' ανόμων εώρων, συκοφαντούμενον, έφριττον τήν άφατον, μακροθυμίαν σου καί τόν λίθον τού μνήματος, χερσί σφραγισθέντα, αί σου τήν ακήρατον, πλευράν ελόγγχευσαν, όμως, τή ημών σωτηρία, χαίρουσαι εβόων σοι, Δόξα, τή συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ητήσατο Ιωσήφ τό σώμα τού Ιησού, καί απέθετο εν τώ καινώ αυτού μνημείω, έδει γάρ αυτόν εκ τάφου ως εκ παστάδος προελθείν, ο συντρίψας κράτος θανάτου, καί ανοίξας πύλας Παραδείσου, ανθρώποις, δόξα σοι.

p41 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑ ΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα.

Ήχος γ'

Τώ σώ σταυρώ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί διαβόλου η πλάνη κατήργηται, γένος δέ ανθρώπων πίστει σωζόμενον, ύμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τά σύμπαντα, τή αναστάσει σου Κύριε, καί ο Παράδεισος πάλιν ηνέωκται, πάσα δέ η κτίσις ανευφημούσά σε, ύμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τού Πατρός, καί τού Υιού τήν δύναμιν, καί Πνεύματος αγίου, υμνώ τήν

εξουσίαν, αδιαίρετον, άκτιστον θεότητα, Τριάδα ομοούσιον, τήν βασιλεύουσαν εις αιώνα αιώνος.

Τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, προσκυνούμεν Χριστέ, καί τήν ανάστασίν σου υμνούμεν καί δοξάζομεν, τώ γάρ μώλωπί σου, ημείς οι πάντες ιάθημεν.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Ανέβη ο Ιησούς εις Ιεροσόλυμα, επί τή Προβατική κολυμβήθρα, τή λεγομένη κατά Ιουδαίους Βηθεσδά, πέντε στοάς εχούση, εν ταύταις γάρ κατέκειτο πλήθος τών ασθενούντων, Άγγελος γάρ τού Θεού, κατά καιρόν επιφοιτών, διετάραττεν αυτήν, και ρώσιν εχαρίζετο τοίς προσιούσιν εν πίστει. Καί ιδών ο Κύριος χρονιούντα άνθρωπον, λέγει πρός αυτόν, θέλεις υγιής γενέσθαι; ο ασθενών απεκρίνατο, Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εις τήν κολυμβήθραν, ιατροίς κατηνάλωσα τόν άπαντά μου βίον, καί ελέους τυχείν ουκ ηξιώθην. Αλλ' ο ιατρός τών ψυχών καί τών σωμάτων λέγει πρός αυτόν. Άρόν σου τόν κράββατον καί περιπάτει, κηρύττων μου τήν δύναμιν, καί τό μέγα έλεος εν τοίς πέρασιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Δογματικόν Ήχος γ'

Μέγιστον θαύμα! Παρθένος τεκούσα καί τό τεχθέν, Θεός πρό αιώνων, προφανής ο τόκος, καί τό τελούμενον υπέρ φύσιν. Ω μυστηρίου φρικώδους! ό και νοούμενον, άφραστον μένει, καί θεωρούμενον, ου καταλαμβάνεται. Μακαρία σύ εί, άχραντε Κόρη, Αδάμ τού γηγενούς θυγάτηρ, καί Θεού τού Υψίστου φανείσα Μήτηρ, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, τό Αναστάσιμον Στιχηρόν

Ήχος γ'

Ο τώ πάθει σου Χριστέ, αμαυρώσας τόν ήλιον, καί τώ φωτί τής σής Αναστάσεως, παιδρύνας τά σύμπαντα, πρόσδεξι ημών, τόν εσπερινόν ύμνον Φιλάνθρωπε.

Είτα τά παρόντα τής Θεοτόκου.

Ήχος γ'

Μεγάλη τού Σταυρού σου

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Μεγάλης διά σου ευεργεσίας Άχραντε, τυχόντες σύν Αγγέλοις, τόν τόκον σου δοξάζομεν, τόν καταξιώσαντα, εν μήτρα σου τεχθήναι, δι' άκραν ευσπλαγχνίαν, καί αναπλάσαντα τών ανθρώπων τό γένος.

Στίχ. Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Σέ πάντες καταφύγιον, καί θείαν σκέπην αγνή, αμαρτωλοί εν βίω, κεκτήμεθα Παρθένε, ικετεύομεν ούν πάντες σήν ευσπλαγχνίαν, Μή αποστής αφ' ημών δεόμεθα, αλλ' ελέει καί σώζε.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού τής γής.

Τό Χαίρε Θεοτόκε, Μήτηρ αιειάρθενε, οι χοϊκοί σου δούλοι προσφέρομεν αξίως, συν τώ Γαβριήλ τώ θείω ταξιάρχη, καί γάρ χαράς πρόξενος, καί αγαλλίαμα, σύ εγένου τώ κόσμω.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. δ'

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομώντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, καί μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστός οκτῶ καί τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον, δεσποτική φωνή λέγει πρὸς αὐτόν, θέλεις υγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο, Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν, ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν, Ἄρόν σου τὴν κλίνην, ἴδε, υγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε, Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τό, Νύν ἀπολύεις, καί τὰ λοιπά, καί Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τό, Χριστός ἀνέστη, κ.τ.λ. εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωήχου ζ'.

Ήχος γ'

Τω σῷ σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί διαβόλου ἡ πλάνη κατήρηται, γένος δέ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῇ ἀναστάσει σου Κύριε, καί ὁ Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται, πάσα δέ ἡ κτίσις ἀνευφημούσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καί τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καί Πνεύματος ἁγίου, ὑμῶ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἀκτιστον θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Στιχηρά Ἀνατολικά

Τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, προσκυνούμεν Χριστέ, καί τὴν ἀνάστασίν σου ὑμνοῦμεν καί δοξάζομεν, τῷ γάρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες ἰάθημεν.

Ἕμνοῦμεν τόν Σωτήρα, τόν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα, δι' ἡμᾶς γάρ ἐσταυρώθη, καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἐν ἄδῃ καταβάς Χριστός εὐηγγελίσατο, θαρσεῖτε λέγων, νύν νενίκηκα, Ἐγὼ ἡ Ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Οἱ ἀναξίως ἐσῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ, ἐσπερινόν ὕμνον ἀναμέλομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ φωτίσας τόν κόσμον τῇ τριημέρῳ Ἀναστάσει σου, ἐξελοῦ τόν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν σου Φιλάνθρωπε.

Στιχηρά Ἰδιόμελα τοῦ Παραλύτου δύο

Ήχος α'

Ὁ τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ, πλαστοουργήσας τόν ἄνθρωπον, ἤλθες εὐσπλαγχνε, τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ, τόν Παράλυτον ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ λόγου σου ἀνέστησας, Αἰμόρρου δέ τὸ ἄλγος εθεράπευσας, τῆς Χαναanaίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην ἐλέησας, καί τὴν αἴτησιν τοῦ ἑκατοντάρχου οὐ παρείδες διὰ τοῦτο κράζομεν, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Ἄταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν, Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο, Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρήζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας, οὐ γάρ ἐστὶ μοι τίς ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὑδάτων, ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καγῶ μετὰ πάντων κράζω, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα

σοι.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Ανέβη ο Ιησούς εις Ιεροσόλυμα, επί τῆ Προβατική κολυμβήθρα, τῆ λεγομένη κατά Ιουδαίους Βηθεσδά, πέντε στοάς εχούση, ἐν ταύταις γάρ κατέκειτο πλήθος τῶν ἀσθενούντων, Ἄγγελος γάρ τοῦ Θεοῦ, κατά καιρόν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καί ῥώσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει, Καί ἰδὼν ὁ Κύριος χρονιούντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν, θέλεις υγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο, Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῆ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν, ἰατροὶς κατηνάλωσα τὸν ἅπαντά μου βίον, καί ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην, Ἀλλ' ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν, Ἄρόν σου τὸν κράββατον καί περιπάτει, κηρύττων μου τὴν δύναμιν, καί τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον Ήχος γ'

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θεανδρικόν σου Τόκον Πανσεβάσμιε; πείραν γάρ ἀνδρός μὴ δεξαμένη Πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱόν ἐν σαρκί, τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδ' ἀμῶς υπομείναντα τροπήν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τὴν ἰδιότητα, σώαν φυλάξαντα, Διὸ Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτόν ἰκέτευε σωθῆναι, τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Εἴσοδος τό, Φῶς ἱλαρόν...

Προκείμενον τῆς ἡμέρας

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπιαν ἐνεδύσατο.

Στίχ. Ἐνεδύσατο ὁ Κύριος δύναμιν, καί περιεζώσατο.

Στίχ. Καί γάρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Εἰς τὴν Λιτῆν

Τὸ Στιχηρόν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Ποίημα τοῦ Κουμουλά

Ἐπὶ τῆ Προβατικῆ κολυμβήθρα, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ, καί ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα, Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῆ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ, ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καί λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατὰκειμαι, καί ἐυθύς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν, Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι, καί λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρόν σου τὸν κράββατον καί περιπάτει, Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καί ἐλέησον Ἄγιε, ὡς φιλάνθρωπος.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ναός καί πύλη ὑπάρχεις παλάτιον καί θρόνος τοῦ Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ὁ λυτρωτὴς μου, Χριστός ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθεύδουσιν ἐπέφανεν, Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων, οὐς ἐπλασε κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χειρὶ τῆ ἐαυτοῦ, Διὸ πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτόν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρόν Ἀναστάσιμον.

Ήχος γ'

Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καί τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, παιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινόν ὕμνον Φιλάνθρωπε.

Ήχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Άγιον Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στιχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μήμα τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγξάμενος, αυταίς ούτως έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, τί θρηνεείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν άνέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτрон λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμψας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Εν τή Στοά τού Σολομώντος, εκεί κατέκειτο πλήθος τών ασθενούντων, καί μεσούσης τής Εορτής, εύρεν ο Χριστός οκτώ καί τριάκοντα ετών παράλυτον κείμενον, δεσποτική φωνή λέγει πρός αυτόν, θέλεις υγιής γενέσθαι; ο ασθενών απεκρίνατο, Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εις τήν κολυμβήθραν, ο δε λέγει πρός αυτόν, Άρόν σου τήν κλίνην, ίδε, υγιής γέγονας, μηκέτι αμάρτανε, Τής Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ημίν το μέγα έλεος.

Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυξώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Ευφραινέσθω τά ουράνια, αγαλλιάσθω τά επίγεια, ότι εποίησε κράτος, εν βραχίονι αυτού, ο Κύριος, επάτησε τώ θανάτω τόν θάνατον, πρωτότοκος τών νεκρών εγένετο, εκ κοιτίας άδου ερρύσατο ημάς, καί παρέσχε κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σε τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηριάν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση, ο Υίός σου καί Θεός ημών τό διά Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς ως φιάνθρωπος.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Ψάλλεται Κανών Τριαδικός, ού η ακροστιχίς.

Αινώ Τριάς σε, τήν μίαν θεαρχίαν.

Ωδή α' Ἦχος γ'
Ο τά ύδατα πάλαι

Ακατάληπτε μόνη κυριαρχία, καί μία τριαδική θεαρχία, τριλαμπούς αίγλης με τής σής αξίωσον νύν, όπως ανυμνήσω σε, τήν υμνουμένην απαύστως, τρισαγίοις άσμασιν, Αγγέλων στόμασιν.

Ιερώς τών αϋλων, πάσαι αι τάξεις υμνούσι, ποιητικήν ως αιτίαν, ενικήν τρίφωτον αρχικωτάτην σαφώς, αίς συμφώνως μέλψωμεν, καί τών ανθρώπων τά πλήθη, καί πιστώς δοξάσωμεν, πηλίνοις στόμασι.

Νούν καί Λόγον καί Πνεύμα, οι θεολόγοι προσφόρως, συμβολικώς σε καλούσιν, απαθή γέννησιν, εξ αγεννήτου Πατρός, τού Υιού σημαίνοντες, Θεέ μονάρχα τών όλων, άμα καί τού Πνεύματος θείαν εκπόρευσιν.

Θεοτοκίον

Ως φιλόανθρωπος φύσει, τήν τών ανθρώπων ουσίαν, προσειληφώς Θεού Λόγε, τό τρισσόν έλαμψας μοναρχικώτατον φώς, τής μιάς θεότητος, δεδοξασμένην τοίς πάσι, δείξας τήν τεκούσάν σε Παρθένον άχραντον.

Ωδή γ'
Ο εκ μή όντων τά πάντα

Τρισσεύσαι πάλαι τό ύδωρ προσεταχώς, Ηλιάς ταίς σχίδαξι, τυπικώς παρενέφηνε, τήν τριττήν υπόστασιν, τής ενιαίας Θεού κυριαρχίας.

Ρώδης φύσις υμνεί σε τών γηγενών, τόν ένα καί τρίφωτον, πλαστουργόν αναλλοίωτον, καί βοά σοι, Δέσποτα, παντοδαπής με τροπής ρύσαι καί σώσόν με.

Ισηγορούντες τοίς λόγοις τών Προφητών, κλεινών Αποστόλων τε, καί κηρύκων τής πίστεως, Τριάδα σε, δοξολογούμεν πιστώς Θεέ τών όλων.

Θεοτοκίον

Από τού θρόνου κατήλθε τού υψηλού, ο Χριστός τόν άνθρωπον ανυψών, ως φιλόανθρωπος, διά σου Πανάχραντε καί τό τρισήλιον φώς έλαμψε πάσι.

Κάθισμα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Ο υπερούσιος καί μόνος Κύριος, Χριστός απαύγασμα, τού προανάρχου Πατρός, καί Πνεύμα τό θειότατον, ελέησον τούς δούλους σου, πάντες γάρ ημάρτομεν, αλλά σου ουκ απέστημεν, όθεν δυσωπούμέν σε, τρισυπόστατε Κύριε, ως έχων εξουσίαν, τό πλάσμα σου, σώσον εκ πάσης περιστάσεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο υπερούσιος, Θεός καί Κύριος, εκ σου σεσάρκωται, δι' αγαθότητα, τό καθ' ημάς ουσιωθείς, καί μείνας όπερ πέφυκεν, όθεν καί θεάνθρωπον, τούτον σέβοντες πάναγνε, σε τήν απειρόγαμον, Θεοτόκον κηρύττομεν δοξάζοντες τό μέγιστον θαύμα, τής σής ασπόρου κυήσεως.

Ωδή δ'

Ἔθου πρὸς ἡμᾶς

Στέλεχος διττόν, εκ Πατρός ως ρίζης εβλάστησεν, ο Υἱός καί Πνεύμα τό ευθές, οι συμφυεῖς βλαστοί καί θεόφυτοι, καί άνθη συνάναρχα, ως τρία εἶναι φῶτα τῆς θεότητος. (Δίς)

Στίφη νοερών, ουσίων απαύστως υμνούσί σε, τόν απερινόητον Θεόν, μεθ' ὧν ἡμεῖς δοξάζομεν λέγοντες, τριάς υπερούσιε, τούς σούς οικέτας σώσον ως φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον

Ἐθελξας ἡμᾶς εις αγάπην σὴν πολυέλεε, Λόγε τού Θεού, ο δι' ἡμᾶς σωματωθεῖς ατρέπτως, καί τρίφωτον, τὴν μίαν θεότητα, μυσταγωγῆσας, ὅθεν σε δοξάζομεν.

Ὡδή ε'

Ὡς εἶδεν Ησαΐας

Τόν ένα κυριάρχην εικονικῶς, ως εἶδεν Ησαΐας Θεόν, εν τρισί προσώποις δοξολογούμενον, αχράντοις φωναίς Σεραφίμ, απεστάλη τού κηρύξαι παρευθός, τρίφωτον ουσίαν, καί μονάδα τρισήλιον. (Δίς)

Η πάντων αοράτων καί ορατών, τὴν φύσιν εξ ουκ ὄντων τό πρίν, υποστησαμένη μονάς τρισήλιε, τούς ένα Θεόν σε πιστός, ευφημούντας, εκ παντοίων πειρασμών εκλυτρωσαμένη, τῆς σῆς δόξης αξίωσον.

Θεοτοκίον

Νυμφώνα φωτοφόρον καί καθαρόν, Παρθένε γεγονυίαν Θεού, σε υμνούμεν πόθω καί μακαρίζομεν, εκ σού γάρ ετέχθη Χριστός εν ουσίαις καί θελήσει διτταίς, ο εις τῆς Τριάδος, καί τῆς δόξης ὧν Κύριος.

Ὡδή ς'

Ἀβυσσος εσχάτη

Μέτοικος υπάρχων ο Αβραάμ, κατηξιώθη τυπικῶς υποδέξασθαι, ενικόν μὲν Κύριον, εν τρισίν υποστάσεσιν, υπερούσιον, ανδρικαίς δε μορφώσεσιν. (Δίς)

Ἰθυνον καρδίας σών οικετών, πρὸς φῶς τό απρόσιτον, ὦ τρισήλιε Κύριε, καί σῆς δόξης ἔλλαμψιν, παράσχου ταίς ψυχαίς ἡμῶν, τού φαντάζεσθαι, τό σόν κάλλος τό ἄρρητον.

Θεοτοκίον

Ἄνοιξον τάς πύλας μοι τού φωτός, τού κηθέντος εκ νηδύος σου άχραντε, ίνα βλέπω τρίφωτον, ακτίνα τῆς θεότητος, καί δοξάζω σε τὴν Ολόφωτον Δέσποιναν.

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Θείας φύσεως Ομοουσίου, τό τρισήλιον υμνούμεν κράτος, καί τρισαγίαις φωναίς εκβοήσωμεν, Άγιος εἶ, ο Πατήρ ο προάναρχος, Άγιος εἶ, ο Υἱός ο συνάναρχος, Πνεύμα άγιον, ο εις αμερῆς Θεός ἡμῶν, καί πάντων ποιητής, καί φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θαύμα μέγιστον! πῶς συνεσχέθη, ο αχώρητος εν τῇ γαστρί σου, καί εσαρκώθη, καί εφάνη ως άνθρωπος, μή υπομείνας φυρμόν ἢ διαίρεσιν, τῆς θεϊκῆς καί ατρέπτου θεότητος, Κόρη πάναγνε, διό Θεοτόκον σε πιστός, κηρύττομεν αεί, καί δοξάζομεν.

Ὡδή ζ'

Ὡς πάλαι τούς ευσεβεῖς

Ναόν με δείξον τῆς σῆς, θεότητος Δέσποτα, τῆς τριλαμπούς ὅλον φωτεινόν, αμαρτητικῆς αμαυρώσεως δεινῆς, καί παθῶν ανώτερον, ταίς φωτουργαίς σου λάμψεσιν, ο Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεότητος τήν μορφήν, μίαν καταγγέλλομεν, εν τρισίν υποστατικάς, καί διαιρεταίς ιδιότησι, Πατρός καί Υιού καί Πνεύματος, Ευλογητός εί, κράζοντες, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Εφάνη τώ Αβραάμ, Θεός τρισυπόστατος, εν τή δρυϊ πάλαι τή Μαμβρή, τής φιλοξενίας μισθόν τόν Ισαάκ, αντιδούς δι' έλεον, όν περ καί νύν δοξάζομεν ως Θεόν τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Εφάνη επί τής γής, γενόμενος άνθρωπος, ο παντουργός αγαθοπρεπώς, εκ παρθενικής καί αχράντου σου γαστρός, καί ημάς εθέωσεν, ευλογημένη, πάναγνε, Θεοτόκε πανάχραντε.

Ωδή η' Αστέκτω πυρί

Ανάρχου Πατρός ως εκ ρίζης, Λόγος, καί τό Πνεύμα συνανάρχως πεφυκότες, ως βλαστοί τής υπερουσίου θεαρχίας, έδειξαν τής Τριάδος, δόξαν μίαν τε καί δύναμιν, ήν υμνούμεν πάντες πιστοί εις τούς αιώνας. (Δίς)

Ρυθμίζει ταίς σαίς φρουκτωρίαις, τάξεις ουρανίους αναμέλπειν ασιγήτως, τρισαγίοις άσμασι θείοις, Πάτερ, Λόγε σύμμορφε, καί τό Πνεύμα, τρίφωτον, κράτος καί ισόρροπον, όθεν σε υμνούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Χρησμοί Προφητών τόν σόν τόκον, πόρρωθεν ιδόντες, Θεοτόκε ανευφήμουν, ως ασπόρως καί υπέρ φύσιν, γεννηθέντα Δέσποινα, καί συμφώνως τούτον υμνούμεν, ως Κύριον, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Καινόν τό θαύμα

Ιδείν τήν δόξαν τήν τρισσολαμπή, αί θεοειδείς τών ασωμάτων τάξεις, σαφώς ανιέναι πτέρυξιν, εφίενται άνω, αλλ' ευλαβούνται σφόδρα τό απρόσιτον φώς, καί ύμνον απαύστως εκβοώσι, Ταύταις συμφώνως, μοναδική Τριάς σε δοξάζομεν. (Δίς)

Απλέτω πόθω καί οι επί γής, νοεράν ψυχήν εκ σου λαβόντες, καί λογικήν, σέ υμνούμεν Δέσποτα, Θεέ τών απάντων, τήν ενιαίαν φύσιν αληθώς, καί τριττήν προσώποις εξ όλης τής καρδιάς, διό Οικτίρμον, ως πολυέλεος ημάς οίκτιρον.

Θεοτοκίον

Ναόν με δείξον τής μοναρχικής, καί τριφεγγούς σου θεαρχίας φωτοειδή, καθαρώς λατρεύειν σοι τώ Κτίστη τών όλων, καί τής αφράστου δόξης νοερόν θεωρόν, πρεσβείαις τής μόνης Θεοτόκου, ήν επαξίως, ως υπερένδοξον μεγαλύνομεν.

Τό, Αξιόν εστι, καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Αναστάσιμα Ήχος γ'

Χριστός εκ νεκρών εγήγερται, η απαρχή τών κεκοιμημένων, ο Πρωτότοκος τής κτίσεως, καί Δημιουργός πάντων τών γεγονότων, τήν καταφθαρείσαν φύσιν του γένους ημών, εν εαυτώ ανεκαίνισεν. Ουκ έτι θάνατε κυριεύεις. Ο γάρ τών όλων

Δεσπότης, τό κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα...

Σαρκί τού θανάτου γευσάμενος Κύριε, τό πικρόν τού θανάτου εξέτεμες τή Εγέρσει σου, καί τόν άνθρωπον κατ' αυτού ενισχύσας, τής αρχαίας κατάρας τήν ήτταν ανακαλούμενος, ο υπερασπιστής τής ζωής ημών, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ωραιότητα τής παρθενίας σου, καί τό υπέρλαμπρον τό τής αγνείας σου, ο Γαβριήλ καταπλαγείς εβόα σοι Θεοτόκε, Ποίόν σοι εγκώμιον, προσαγάγω επάξιον, τί δέ ονομάσω σε; απορώ καί εξίσταμαι, διό ως προσετάγην βοώ σοι. Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Πάντα ανθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ημέτερα, οικειωσάμενος, προσηλωθήναι εν Σταυρώ, ευδόκησας ποιητά μου, θάνατον ελόμενος, υπομείναι ως άνθρωπος, ίνα τό ανθρώπινον, εκ θανάτου λυτρώσης ως Θεός, διό ως ζωοδότη βοώμέν σοι, Δόξα Χριστέ τή ευσπλαγχνία σου.

Δόξα...

Τό ακατάληπτον τό τής Σταυρώσεως, καί ανερμήνευτον τό τής Εγέρσεως, θεολογούμεν οι πιστοί, απόρρητον Μυστήριον σήμερον γάρ θάνατος, καί ο Άδης εσκύλευται, γένος δέ ανθρώπινον αφθαρσίαν ενδέδυται, διό καί ευχαρίστως κραυγάζομεν. Δόξα Χριστέ τή Αναστάσει σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά επουράνια, πόθω ηγάλλοντο, καί τά επίγεια, τρόμω εξίσταντο, ότε η άχραντος φωνή, επήλθέ σοι Θεοτόκε, μία γάρ πανήγυρις, αμφοτέροις επέλαμψεν, ότι τόν Πρωτόπλαστον, εκ θανάτου ερρύσατο, διό σύν τώ Αγγελώ βοώμέν σοι, Χαίρε αγνή Παρθενομήτορ.

Μετά τόν Άμωμον, τά Ευλογητάρια.

Η Υπακοή Ἦχος γ'

Εκπλήττων τή οράσει, δροσίζων τοίς ρήμασιν, ο αστράπτων Άγγελος, ταίς μυροφόροις έλεγε. Τόν ζώντα τί ζητείτε εν μνήματι; ηγέρθη κενώσας τά μνήματα τής φθοράς αλλοιωτήν, γνώτε τόν αναλλοίωτον, είπατε τώ Θεώ, Ως φοβερά τά έργα σου! ότι τό γένος έσωσας τών ανθρώπων.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Τήν αιχμαλωσίαν Σιών, σύ εξείλου εκ Βαβυλώνος καμέ εκ τών παθών, πρόςζωήν έλκυσον Λόγε.
- Εν τώ Νότω οι σπεύροντες δάκρυσιν ενθέοις, θεριούσι στάχυας, εν χαρά αιζωίας.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, πάσα αγαθοδωρία, ως Πατρί και Υιώ συναστράπτει, εν ώ τά πάντα ζή καί κινείται.

Αντίφωνον Β'

- Εάν μή Κύριος οικοδομήση οίκον τών αρετών, μάτην κοπιώμεν, τήν δέ ψυχήν σκέποντος, ουδείς ημών πορθείται τήν πόλιν.
- Τού καρπού τής γαστρος, τώ Πνεύματι υιοποιητώς σοι τώ Χριστώ, ως Πατρί οι Άγιοι πάντοτέ εισι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, ενθεωρείται πάσα αγιότης σοφία, ουσιόί πάσαν γάρ κτίσιν, αυτώ λατρεύσωμεν. Θεός γάρ, ως Πατρί τε καί Λόγω.

Αντίφωνον Γ'

- Οι φοβούμενοι τόν Κύριον, μακάριοι τρίβους βαδιούνται, τών εντολών φάγονται, ζωηράν γάρ παγκαρπίαν.
- Κύκλω τής τραπέζης σου ευφράνθητι, καθορών σου Ποιμενάρχα, τά έκγονα φέροντα, κλάδους αγαθοεργίας.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, ο πάς πλούτος τής δόξης, εξ ού χάρις καί ζωή πάση τή κτίσει, σύν Πατρί γάρ, ανυμνείται καί τώ Λόγω.

Προκείμενον

Είπατε εν τοίς έθνεσιν, ότι Κύριος εβασίλευσε, καί γάρ κατώρθωσε τήν οικουμένην, ήτις ου σαλευθήσεται.

Στίχ. Άσατε τώ Κυρίω άσμα καινόν.

Τό Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον Εωθινόν Ε'. Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι. Ο Ν' καί τά λοιπά.

Οι Κανόνες τού Πάσχα μετά τών Ειρμών, καί τής Θεοτόκου εις η', καί τού Παραλύτου εις ζ'.

Κανών τού Πάσχα Ἦχος α'

Ωδή α' Ο Ειρμός

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί οψόμεθα τώ απροσίτω φωτί τής Αναστάσεως, Χριστόν εξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανώς ακουσόμεθα, επινίκιον άδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας καί άόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Κανών τής Θεοτόκου

Ἦχος α'

Ού η ακροστιχίς εν τοίς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ειρμός ο αυτός

Θανατώσεως τόν όρον ανεμόχλευσας, τήν αιωνίαν ζωήν, κυφορήσασα Χριστόν, τόν έκ τάφου αναλάμπσαντα σήμεραν, Παρθένε πανάμωμε, καί τόν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδούσα σύν Υιόν καί Θεόν, χάρισις σύν Αποστόλοις, θεοχαρίτωτε αγνή, καί τό Χαίρε πρωτουργώς, ως πάντων χαράς, αιτία εισδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανών τού Παραλύτου

Ού η Ακροστιχίς εν τή Ενάτη Ωδή.

Ι ω σ ή φ.

Ποίημα Ιωσήφ Θεσσαλονίκης.

Ωδή α' Ἦχος γ'

Ο Ειρμός

Θαυμαστός ενδόξως, ποιών τέρατα, σύ εί Θεός, ο άβυσσον γεώσας, καί άρματα καλύψας, καί λαόν διασώσας, άδοντά σοι, ως λυτρωτή ημών Θεώ.

Ενεργών σημεία, ποιών τέρατα, μόνε Βασιλεύ, σταυρόν εθελουσίως υπέστης, ως οικτίρμων, καί θάνατον θανάτω θανατώσας, εζωοποίησας ημάς.

Τή Χριστού Εγέρσει, λαοί σήμερα, χορεύσωμεν πιστώς, εσκύλευται ο Αδης, δεσμίους ούς κατείχεν, απέδωκε σπουδαίως, ανυμνούντας τά μεγαλεία τού Θεού.

Ο δυνάμει θεία ποτέ Παράλυτον, λόγω σου Χριστέ, συσφίγξας καί προστάξας, αυτώ τήν κλίνην άραι, χρονίως ασθενούντι, τήν ψυχήν μου νοσούσαν, ίσασαι δεινώς.

Εν τή κολυμβήθρα, ποτέ Αγγελος, τή Προβατική, κατήρχετο, καί ένα ίάτο κατά χρόνον, Βαπτίσματι δέ θείω νύν καθαίρει, άπειρα πλήθη ο Χριστός.

Αρχηγέ Αγγέλων, Αρχιστράτηγε τών άνω λειτουργών, τούς συναθροισμένους, εν τώ σεπτώ ναώ σου, καί τόν Θεόν ανυμνούντας, σέπε, φρούρει, από παντοίων πειρασμών.

Δόξα...

Εν τρισί προσώποις, μιά φύσει δέ, άναρχον Θεόν, υμνήσωμεν απαύστως μετά τών ασωμάτων, Πατέρα, Λόγον, Πνεύμα, βασιλείαν έχουσαν, καί κράτος αμερές.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν τιμώνσαν ταύτην, Αγνή πόλιν σου πάντοτε πιστώς, περίσωζε κινδύνων, αλώσεως βαρβάρων, πολέμου εμφυλίου, καί μαχαίρας, καί πάσης άλλης απειλής.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερα αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Επί τήν ακήρατον ζωήν, επανέρχομαι σήμερα αγαθότητι, τού γεννηθέντος εκ σου, καί πάσι τοίς πέρασιν Αγνή, τό φέγγος αστράψαντος.

Θεόν όν εκύησας σαρκί, εκ νεκρών καθώς είπεν εξεγειρόμενον, θεασαμένη Αγνή, χόρευε, καί τούτον, ως Θεόν, άχραντε μεγάλυνε.

Τού Παραλύτου

Ο Ειρμός

Στείρα ψυχή καί άγονε, κτήσαι καρπόν ευκλεή, ευτεκνουμένη βόησον, Εστερέωθη η καρδιά μου, ουκ έστιν άγιος, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ορών σε πάλαι ήλιος, ξύλω κρεμάμενον, Λόγε τό φώς συνέστειλε, καί εδονείτο η γή άπασα, νεκροί εξανίσταντο, νεκρού γενομένου σου, παντοδύναμε.

Μετά ψυχής ελθόντος σου, εν τή κοιλία τής γής, ψυχάς άς περ εκέκτητο, εναπεδίδου Άδης σπουδή, βοώσας τώ κράτει σου, ωδήν χαριστήριον, μόνε Κύριε.

Τήν επί χρόνους πλείονας, εξασθενούσαν δεινώς, ψυχήν μου υπεράγαθε, ως τόν Παράλυτον πρίν, υγίωσον, ως άν βηματίζω σου, τάς τρίβους, άς έδειξας τοίς ποθούσί σε.

Μετά τών άνω τάξεων, Θεού Αρχάγγελε, ικετηρίαν ποιήσον, υπέρ τών πίστει ανυμνούντων σε φρουρών, συντηρών ημάς τού βίου τοίς πάθεσι περιπίπτοντας.

Δόξα...

Δόξα, Πατρί βοήσωμεν, Υιώ, καί Πνεύματι, είς γάρ υπάρχει φύσει Θεός, όν αι δυνάμεις πάσαι τών ουρανών, εν φόβω δοξάζουσι, τό, Άγιος, Άγιος, Άγιος, κράζουσι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Άσπορον έσχες σύλληψιν, καί υπέρ νούν τοκετόν, Παρθενομήτορ άχραντε, έργον φρικώδες, θαύμα μέγιστον, Αγγέλοις τιμώμενον, βροτοίς δοξαζόμενον, Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Καθίσματα Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα τής παρθενίας σου

Ρήμα Παράλυτον, μόνον συνέσφιγξεν, ως ο παγκόσμιος, λόγος εφθέγγετο, τού δι' ημάς επί τής γής οφθέντος δι' ευσπλαγχνίαν, όθεν καί τόν κράββατον, επιφέρων διήρχετο, κάν οι Γραμματείς οράν, τό πραχθέν ουχ υπέφερον, κακίας κατεχόμενοι φθόνω, τώ ψυχάς παραλύοντι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αυτόμελον

Τήν ωραιότητα, τής παρθενίας σου, καί τό υπέρλαμπρον, τό τής αγνείας σου, ο Γαβριήλ καταπλαγείς, εβόα σοι, Θεοτόκε, Ποίόν σοι εγκώμιον, προσαγάγω επάξιον, τί δέ ονομάσω σε; απορώ καί εξίσταμαι, διό ως προσετάγην, βοώ σοι, Χαίρε η κεχαριτωμένη.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φαεσφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Άρσεν μέν ως διανοίξαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βροτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός, ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος Χριστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριο, καί αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν ήλιος.

Ο θεοπάτωρ μέν Δαυϊδ, πρό τής σκιώδους κιβωτού, ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες, ευφρανθόμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αυτός

Ο διαπλάσας τον Αδάμ, τόν σόν προπάτορα Αγνή, πλάττεται εκ σου, καί θανάτω, τώ οικείω έλυσε, τόν δι' εκείνου θάνατον σήμερα, καί κατηύγασε πάντας, ταίς θεϊκαίς αστραπαίς τῆς Αναστάσεως.

Όν απεκύησας Χριστόν, ωραιοτάτως εκ νεκρών, λάμπαντα Αγνή καθορώσα, η καλή καί άμωμος, εν γυναιξίν ωραία τε, σήμεραν εις πάντων σωτηρίαν, σύν Αποστόλοις αυτόν χαίρουσα, δόξαζε.

Τού Παραλύτου

Ο Ειρμός

Τό κατάσκιον όρος, ο Αββακούμ προεώρα, τήν άχραντόν σου μήτραν Αγνή, διό καί ανεκραύγαζεν, Από θαιμάν ήξει ο Θεός, καί ο Άγιος εξ όρους, κατασκίου δασέος.

Τών Εβραίων ο δήμος, φθόνω τηκόμενος, ξύλω εσταύρωσέ σε, Κύριε, καί λύσας τό κατάκριμα, τό τού θανάτου ως κραταιός εξηγήγερσαι, τόν κόσμον σεαυτώ συνεγείρας.

Μετά μύρων Γυναίκες, τί τό ακένωτον μύρον, ζητείτε; εξηγήγερται, ταίς Μυροφόροις έφησεν, ο καθεζόμενος εν λευκοίς, τήν υφήλιον πληρώσας, νοητής ευωδίας.

Δούλου φέρων εικόνα, υπερβολή ευσπλαγχνίας, βαδίζων παραγένονας, καί υγιή απέδειξας, τόν επί χρόνοις Λόγε πολλοίς, κατακείμενον, κελεύσας, καί τόν κράββατον άραι.

Άγγελος μεν Κυρίου, κατά καιρόν καταβαίνων, τό ύδωρ εν τή Προβατική ετάρασσε, τελών υγιή ένα καί μόνον, ο δέ Χριστός, πλήθη άπειρα, τώ θείω Βαπτισμώ διασώζει.

Αρχηγέ τών Αγγέλων, καί Οδηγέ πλανωμένων, Κυρίου Αρχιστράτηγε, τή ώρα ταύτη, μέσον ημών παραγενού, καί τάς προσευχάς πάντων προσάγαγε, τώ μόνω ποιητή καί Δεσπότη.

Δόξα...

Ενουμένη τή φύσει, διαιρουμένη προσώποις, υπάρχει η αγία Τριάς, Πατήρ ο υπερουσιος, ο συναϊδιός τε Υιός, καί τό άγιον καί μόνον, παντοδύναμον Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Αγνή πώς θηλάζεις; πώς δέ εγέννησας βρέφος, τού Αδάμ αρχαιότερον, πώς εν αγκάλαις φέρεις Υιόν, τόν επί ώμων χερουβικών; ως επίσταται, ως οίδεν, ο τό πάν ουσιώσας.

Καταβασία

Επί τῆς θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμεραν σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Αδου σειραίς, συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρός τό φώς ηπειγόnton Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προϊόντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν, ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αυτός

Φωτίζεται θείαις ακτίσι, καί ζωηφόροις ταίς τῆς Αναστάσεως τού Υιού σου, Θεομήτορ άχραντε, καί χαρμονῆς εμπίπλεται, τών ευσεβών η Ομήγουρις.

Ουκ ήνοιξας πύλας Παρθένου, εν τώ σαρκούσθαι μνήματος ουκ έλυσας τάς σφραγίδας, Βασιλεύ τῆς κτίσεως, όθεν εξαναστάντα σε, θεασαμένη ηγάλλετο.

Τού Παραλύτου

Ο Ειρμός

Φωτί τώ ανεσπέρω σου Χριστέ, καταύγα σον τήν ταπεινήν μου ψυχήν, καί οδήγησον εις τόν φόβον σου, διότι φώς τά προστάγματά σου.

Υψώθης επί ξύλου τού Σταυρού, καί κόσμον άπαντα συνανύψωσας, καί γενόμενος εν νεκροίς ο Θεός, νεκρούς εγείρεις τούς απ' αιώνος.

Ανέστη καθώς είπεν ο Χριστός, κενώσας άπαντα Άδου τά βασίλεια, καί οπτάνεται Αποστόλοις, χαράς μεταδιδούς διαιωνιζούσης.

Λευκείμων καθωράθη γυναιξίν, αστράπτων Άγγελος, φάσκων, Μή κλαίετε, η ζωή ημών εξηγήγερται, τούς εν τοίς τάφοις νεκρούς ζωώσας.

Παράλυτον ως ήγειρας Χριστέ, τήν παρειμένην μου ψυχήν υγίωσον, παραβάσει, καί βαδίζειν με τάς σάς ορθάς ευόδωσον τρίβους.

Αγγέλων αρχηγέτα Μιχαήλ, τόν αθροιζόμενον εν τώ τεμένει σου λαόν σήμερον, καί κηρύττοντα τά τού Θεού, σώζε μεγαλεία.

Δόξα...

Ισότιμος τρισάριθμος μονάς, διαιρουμένη μέν πιστώσ ταίς υποστάσεσιν, ενουμένη δέ φύσει πέφυκε, Πατήρ, Υιός καί τό θείον Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν άσπορον λοχείαν σου Αγνή, τήν ακατάληπτον υμνούμεν γέννησιν, μακαρίζοντες ως Μ ητέρα σε, τού ποι ητού πάντων καί Δεσπότου.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσωμεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, εξηγέρθης τού τάφου, ο τάς κλείς τῆς Παρθένου μή λυμηνάμενος, εν τώ τόκω σου, καί ανέωξας ημίν, Παραδείσου τάς πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί άθυτον, ιερείον ως Θεός, σεαυτόν εκουσίως, προσαγαγών τώ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτός

Ανήκται τό πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καί φθορά, διά τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ σῆς ἀχράντου γαστροῦ πρός τήν ἀφθαρτον, καί αἰδιον ζωῆν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατήλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς ὁ λαγῶσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καί οικήσας, καί σαρκωθεῖς ὑπὲρ νούν καί συνήγειρεν, εαυτῷ τόν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Παραλύτου

Ο Εἰρμός

Βυθός μοι τῶν παθῶν ἐπανέστη, καί ζάλη ἐναντίων ἀνέμων, ἀλλά προφθάσας με σύ, σώσον Σωτήρ, καί ρύσαι φθοράς, ὡς ἔσωσας τοῦ θηρός τόν Προφήτην.

Υψώθης ἐκουσίως ἐν ξύλῳ, ἐτέθης ὡς νεκρός ἐν μνημείῳ, καί τους ἐν Ἄδῃ νεκρούς, πάντας ὁμοῦ ζώσας Χριστέ, ἀνέστησας θεϊκῆ δυναστεία.

Ὁ Ἄδης συναντήσας σοι κάτω, οἰκτίρμον ἐπικράνθη, δεσμώτας, ἀποδιδούς ἐν σπουδῇ, σοῦ τήν φρικτὴν ὑμνούντας Σωτήρ Ἀνάστασιν, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις.

Ὁι θεῖοι Μαθηταί κατιδόντες ἐκ τάφου, τήν ζωῆν τῶν ἀπάντων, ἐγῆγερμένον Χριστόν πόθῳ πολλῷ, καί γνώμη εὐθεί, καί θυμηδία ψυχῆς προσεκύνουν.

Ὁ πάλαι ἐπὶ κλίνης οδύνης, ἐν χρόνοις κατακείμενος πλείστοις, τῆ σῆ προστάξει Χριστέ, ἀρτιωθεῖς δοξάζει, ὑμῶν τήν εὐπλαγχίαν, τήν σὴν ζωοδότα.

Ἀγγέλων Μιχαήλ ἀρχηγέτα, τῷ θρόνῳ παρεστῶς τοῦ Δεσπότη, πάρεσο μέσον ἡμῶν, καθοδηγῶν πρός τρίβους ζωῆς, τοὺς σέ προστάτην, θερμόν κεκτημένους.

Δόξα...

Τριάδα τοῖς προσώποις σε σέβω, μονάδα τῆ οὐσία κηρύττω, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, Πνεῦμα εὐθές, Θεέ τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἄνω φρικτῶν στρατευμάτων.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ πάντα θεῖῳ νεύματι φέρων, κρατεῖται Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ταῖς σαῖς, πάντας ἡμᾶς ἀρπάζων χειρός, δουλείας τοῦ πονηροῦ, ὡς οἰκτίρμων.

Καταβασία

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Κοντάκιον Ἦχος γ'

Ἡ Παρθένος σήμερον

Τήν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις, καί ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην, ἐγειρον τῆ θεϊκῆ σου ἐπιστασία, ὡς περ καί τόν Παράλυτον, ἠγειρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμένος, Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου.

Ο Οἶκος

Ὁ χειρὶ σου δρακί περικρατῶν τὰ πέρατα, Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὁ τῷ Πατρὶ συνἀναρχος, καί Πνεύματι ἀγίῳ συνδεσπότης ἀπάντων, σαρκὶ ἐφάνης, νόσους ἰώμενος, καί πάθη ἀπήλασας, τυφλοὺς ἐφώτισας, καί τόν Παράλυτον λόγῳ θεϊκῷ σύ ἐξανέστησας, περιπατεῖν ἀθρόως προστάξας, καί τήν βαστάσασαν αὐτόν κλίνην ἐπὶ τῶν ὤμων ἄραι, ὅθεν πάντες σὺν τούτῳ ἀνυμνούμεν καί ἐκβώμεν, Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ τῷ κράτει σου.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή τετάρτη από τού Πάσχα, τού Παραλύτου μνείαν ποιούμεθα, καί ως εικός τό τοιούτον εορτάζομεν θαύμα.

Στίχοι

- Τό ρήμα Χριστού σφίγμα τώ παρειμένω.
- Ούτως ίαμα τούτο ρήμα καί μόνον.

Τώ απείρω ελέει σου, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εζήτηουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν, σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ως όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας τής εγέρσεως, ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς, πάσιν επέλαμψεν.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Νεκρώσας ο Υιός σου τόν θάνατον, Πανάμωμε σήμερα, πάσι τοίς θνητοίς, τήν διαμενουσαν ζωήν, εις αιώνας αιώνων δεδώρηται, ο μόνος ευλογητός τών πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τής κτίσεως, γενόμενος άνθρωπος, ώκησε τήν σήν, θεοχαρίτωτε νηδύν, καί σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, ανέστη θεοπρεπώς, συνεγείρας ημάς, ως παντοδύναμος.

Τού Παραλύτου

Ο Ειρμός

Ο τήν φλόγα δροσίσας τής καμίνου, καί τούς παίδας αφλέκτους διασώσας, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Απλωθέντα σε ξύλω ως εώρα, φώς συνέστειλεν τώ ήλιος μή σθένων, κόσμω φαίνειν, σου εκουσίως δύναντος Παμβασιλεύ, εις φαύσιν πάντων εθνών.

Εξανέστης κενώσας τά μνημεία, καί σκυλεύσας τόν Άδην δυναστεία παντοδυνάμω, διό υμνούμεν τήν σεπτήν σου Χριστέ καί θείαν Έγερσιν.

Ως νεκρόν τί τόν ζώντα εκζητείτε; εξηγέρθη, ουκ έστιν εν τώ τάφω, ταίς Μυροφόροις εβόα πάλαι, εξαστράπτων μορφή ο θείος Άγγελος.

Κατακείμενον χρόνοις επί πλείστοις, τόν Παράλυτον λόγω υγιώσας, εβόας, Άρον τόν κράββατόν σου, καί πορεύου υμνών τά μεγαλεία τού Θεού.

Μιχαήλ Αρχιστράτηγε Κυρίου, τούς πιστώς εν τώ θείω σου τεμένει, αθροιζομένους Θεού εις αίνον, Οδήγει, σκέπε, εκ παντοίων κακών τή μεσιτεία σου.

Δόξα...

Ω Τριάς, τούς πίστει σε υμνούντας, ως Θεόν τών απάντων καί Δεσπότην από παντοίων κινδύνων σώζε, καί τών σών αγαθών μετόχους ποιήσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθενεύεις τεκούσα υπέρ λόγον, τόν πρό πάντων αιώνων γεννηθέντα, εκ τού ανάρχου Πατρός αρρεύστως, διά τούτο Αγνή σέ μακαρίζομεν.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού καινού τής αμπέλου γεννήματος, τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής Εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών, καί ιδε, ιδού γάρ ήκασί σοι, θεοφεγγείς ως φωστήρες, εκ δυσμών, βορρα, καί καί θαλάσσης, καί εώας τά τέκνα σου, εν σοί ευλογούντα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεύμα, τρισίν ενιζομένη, εν υποστάσει φύσις, υπερουσιε, καί υπέρθεε εις σέ βεβαπίσμεθα, καί σε ευλογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ήλθε διά σου εις τόν κόσμον ο κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καί τήν γαστέρα τού Άδου διαρρήξας θνητοίς, τήν Ανάστασιν ημίν εδωρήσατο, διό ευλογούμεν αυτόν εις τούς αιώνας.

Όλον καθελών τού θανάτου τό κράτος, ο Υιός σου Παρθένε, εν τή αυτού Αναστάσει, ως Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ημάς, καί εθέωσε, διό ανυμνούμεν αυτόν εις τούς αιώνας.

Τού Παραλύτου

Ο Ειρμός

Τόν υπ' Αγγέλων ασιγήτως εν υψίστοις δοξαζόμενον Θεόν, οι ουρανοί τών ουρανών, γή καί όρη καί βουνοί, βυθός καί πάν γένος ανθρώπων, ύμνοις αυτόν ως κτίστην καί λυτρωτήν ευλογείτε.

Τό καταπέτασμα εσχίσθη, σταυρωθέντος σου ο Σωτήρ ημών, καί απεδίδου τούς νεκρούς, ούς κατέπιεν ο θάνατος, καί Άδης εγυμνούτο, σέ καθορών εν κατωτάτοις τής γής γεγονότα.

Πού σου τό κέντρον εστί θάνατε; πού σου Άδη νύν τό νίκος; τώ αναστάντι Βασιλεί

ενεκρώθης καί απόλωλας, ουκ έτι βασιλεύεις, ο κραταιός αφείλετο γάρ ούς είχες δεσμίους.

Δράμετε τάχος απαγγείλατε, Αποστόλοις τήν ανάστασιν, ταίς μυροφόροις, ο φανείς νεανίας απεφθέγγετο, Ανέστη ο Δεσπότης, καί σύν αυτώ, οι απ' αιώνος νεκροί παραδόξως.

Έτεσι πλείστοις κατακείμενος ο Παράλυτος, εκραύγαζεν, Ελέησόν με λυτρωτά απορία συνεχόμενον, ο δέ προστάττει τούτω άραι σπουδή τόν κράββατον, καί ορθώς βηματίζειν.

Ως τών αυλων προηγούμενος, Αρχιστράτηγε Δυνάμεων, σύν ταύταις αίτησαι ημίν τών πταισμάτων απολύτρωσιν, διόρθωσίν τε βίου, καί τών εκεί απόλαυσιν αγαθών αιωνίων.

Δόξα...

Άκτιστον, άτμητον ουσίαν, τρισυπόστατον θεότητα, Πατέρα άναρχον Θεόν, καί Υιόν καί Πνεύμα άγιον, υμνήσωμεν συμφώνως, τών Σεραφίμ κραυγάζοντες τήν φρικτήν μελωδίαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόμον σε πάλαι εθεάσατο, Ησαΐας Αειπάρθενε, εν ώ δακτύλω τού Πατρός, Λόγος άχρονος εγγέγραπτο, εκ πάσης αλογίας σώζων ημάς, τούς λόγους σε ιεροίς ανυμνούντας.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου, επί σέ ανέτειλε, Χόρρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας! ώ φίλης! ώ γλυκυτάτης σου φωνής! μεθ' ημών απευδώς γάρ, επηγγείλω, έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί, άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ώ σοφία καί Λόγε, τού Θεού καί δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σου μετασχείν, εν τή ανεσπέρω, ημέρα τής βασιλείας σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί, Χαίρε πύλη Κυρίου, χαίρε πόλις έμψυχε, χαίρε, δι' ής ημίν έλαμψε, σήμερον φώς τού εκ σου τεχθέντος, τής εκ νεκρών αναστάσεως.

Ευφραίνου, αγάλλου, η θεία πύλη τού φωτός, ο γάρ δύνας εν τάφω, Ιησούς ανέτειλε, λάμπας ηλίου φαιδρότερον, καί τούς πιστούς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τού Παραλύτου

Ο Ειρμός

Εν Σιναίω τώ όρει κατειδέ σε, εν τή βάττω Μωϋσής, τήν αφλέκτως τό πύρ τής θεότητος, δεξαμένην εν γαστρί, Δανιήλ δέ σε είδεν, όρος αλατόμητον, ράβδον

βλαστήσασαν, Ησαΐας κέκραγε, τήν εκ ρίζης Δαυΐδ.

Ιησού επί ξύλου υψούμενος, συνανύψωσας ημάς, καί τεθείς εκουσίως εν μνήματι, εκ μνημάτων τούς νεκρούς, εξανέστησας πάντας, υμνούντας τό κράτος σου τό ακατάληπτον, καί τήν δυναστείαν τήν σήν τήν αήττητον.

Ωραιότατος τάφου ανέτειλας, ως νυμφίος εκ παστού, ωραιότατε Λόγε, καί έλυσας τό τού Άδου αμειδές, καί δεσμώντας εξήρας, συμφώνως κραυγάζοντας, Δόξα τή δόξη σου, δόξα Ιησού ο Θεός τή Εγέρσει σου.

Στεναγμούς τε καί δάκρυα φέρουσαι, μετά μύρων εν σπουδή, τό πανάγιον μνήμα κατέλαβον αι γυναίκες, καί Χριστού εδιδάσκοντο πίστει τήν ένδοξον Έγερσιν, ήν εορτάζομεν, εν αγαλλιιάσει ψυχής ευφραινόμενοι.

Ηκολούθει η ρώσις τού σώματος, τή προστάξει σου Χριστέ, καί ωράτο ο πρώην Παράλυτος, διερχόμενος σπουδή, καί τόν κράββατον φέρων εφ' όν κατεκλίνετο, έτεσι πλείοσιν, ανυμνολογών τήν πολλήν δυναστείαν σου.

Φωτισμόν ημίν αίτησαι μέγιστε, Αρχιστράτηγε, αεί τώ μεγάλω φωτί παριστάμενος, καί ειρήνευσον ημών, τήν ζωήν επηρείαις, πάντοτε τού όφεως, καί περιστάσεσι, βίου δονουμένην αεί αξιάγαστε.

Δόξα...

Φώς καί φώτα ζωήν τε δοξάζω σε, καί ζωάς πανευσεβώς, Πάτερ Λόγε, καί Πνεύμα τό άγιον, τρισυπόστατε μονάς, αδιαίρετον κράτος, θεότης ασύγχυτε, Άγιος, Άγιος, Άγιος, βοών, σύν ταίς άνω δυνάμεσι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Φωτοφόρου προήλθε νηδύος σου, μέγας Ήλιος Χριστός, καί τόν κόσμον εφώτισεν άχραντε, επιλάμψεσι φαιδραίς, καί τό σκότος εξήρε, τό τής παραβάσεως, όθεν υμνούμέν σε, πάντων ως αιτίαν καλών Θεονύμφευτε.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλε. Χόρευε νύν καί αγάλλου, Σιών, σύ δέ, αγνή, τέρπου, Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Τό, Άγιος Κύριος ο Θεός ημών γ'

Εξαποστειλάριον τού Πάσχα

Ήχος β'

Σαρκή υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τρι ήμερος εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Έτερον τού Παραλύτου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Επέστη ο φιλόανθρωπος, καί πανοικτίρμων Κύριος, Προβατική κολυμβήθρα, τού θεραπεύσαι τάς νόσους, εύρε δέ κατακείμενον, άνθρωπον πλείστοις έτεσι, καί πρός αυτόν εβόησεν, Άρον τόν κράββατον, ίθι, πρός τάς οδούς τάς ευθείας.

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα.

Ήχος γ'

Δεύτε πάντα τά έθνη, γνώτε τού φρικτού μυστηρίου τήν δύναμιν, Χριστός γάρ ο

Σωτήρ ημών, ο εν αρχή Λόγος, εσταυρώθη δι' ημάς, καί εκών ετάφη, καί ανέστη εκ νεκρών, τού σώσαι τά σύμπαντα, Αυτόν προσκυνήσωμεν.

Διηγήσαντο πάντα τά θαυμάσια, οι φύλακές σου Κύριε, αλλά τό συνέδριον τής ματαιότητος, πληρώσαν δώρων τήν δεξιάν αυτών, κρύπτειν ενόμιζον τήν ανάστασίν σου, ήν ο κόσμος δοξάζει. Ελέησον ημάς.

Χαράς τά πάντα πεπλήρωται, τής Αναστάσεως τήν πείραν ειληφότα. Μαρία γάρ η Μαγδαληνή, επί τό μνήμα ήλθεν, εύρεν Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τοίς ιματίοις εξαστράπτοντα καί λέγοντα. Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, ούκ έστιν ώδε, αλλ' εγήγερται, καθώς είπε, προάγων εν τή Γαλιλαία.

Εν τώ φωτί σου Δέσποτα, οψόμεθα φώς φιλόανθρωπε, ανέστης γάρ εκ τών νεκρών, σωτηριάν τώ γένει τών ανθρώπων δωρούμενος, ίνα σε πάσα κτίσις δοξολογή, τόν μόνον αναμάρτητον. Ελέησον ημάς.

Ύμνον εωθινόν, αι Μυροφόροι Γυναίκες, τά δάκρυα προσέφερον Κύριε, ευωδίας γάρ αρώματα κατέχουσαι, τό μνήμά σου κατέλαβον, τό άχραντόν σου Σώμα, μυρίσαι σπουδάζουσαι, Άγγελος καθήμενος επί τόν λίθον, αυταίς ευηγγελίσαστο, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τόν θάνατον γάρ πατήσας, ανέστη ως Θεός, παρέχων πάσι τό μέγα έλεος.

Εξαστράπτων Άγγελος, επί το μνήμά σου τό ζωοποιόν, ταίς Μυροφόροις έλεγεν, Εκένωσε τούς τάφους ο Λυτρωτής, εσκύλευσε τόν άδην, καί ανέστη τριήμερος, ως μόνος Θεός καί παντοδύναμος.

Εις τό μνήμά σε επεζήτησεν, ελθούσα τή μιά τών Σαββάτων, Μαρία η Μαγδαληνή μή, ευρούσα δέ ωλοφύρετο, κλαυθώ βοώσα, οίμοι Σωτήρ μου, πώς εκλάπης πάντων Βασιλεύ; Ζεύγος δέ ζωηφόρων Αγγέλων, ένδοθεν τού μνημείου εβόα. Τί κλαίεις ώ Γύναι; Κλαίω φησί, ότι ήραν τόν Κύριόν μου τού τάφου, καί ούκ οίδα πού έθηκαν αυτόν. Αυτή δέ στραφείσα οπίσω, ως κατειδέ σε, ευθέως εβόα, ο Κύριός μου, καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Εβραίοι συνέκλεισαν, εν τώ τάφω τήν ζωήν, Ληστής δέ ανέωξεν εν τή γλώσση τήν τρυφήν, κραυγάζων καί λέγων, ο μετ' εμού δι' εμέ σταυρωθείς, συνεκρέματό μοι επί τού ξύλου, καί εφαινετό μοι επί τού θρόνου, τώ Πατρί συγκαθήμενος, αυτός γάρ εστι Χριστός ο Θεός ημών, ο έχων τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. δ

Κύριε, τόν Παράλυτον ουχ η κολυμβήθρα εθεράπευσεν, αλλ' ο σός λόγος ανεκαίνισε, καί ουδέ η πολυχρόνιος αυτώ ενεπόδισε νόσος, ότι τής φωνής σου οξυτέρα η ενεργεια εδείχθη, καί τό δυσβάστακτον βάρος απέρριψε, καί τό φορτίον τής κλίνης εβάστασεν, εις μαρτύριον τού πλήθους τών οικτιρμών σου, δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχηλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα εξωποινήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

Εις τήν α' Ωραν τό Εωθινόν.

Ήχος γ'

Τής Μαγδαληνής Μαρίας, τήν τού Σωτήρος ευαγγελιζομένης, εκ νεκρών ανάστασιν,

καί εμφάνειαν, διαπιστούντες οι Μαθηταί, ωνειδίζοντο τό τής καρδίας σκληρόν, αλλά τοίς σημείοις καθοπλισθέντες καί θαύμασι, πρός τό κήρυγμα απεστέλλοντο, καί σύ μεν Κύριε, πρός τόν αρχίφωτον ανελήφθης Πατέρα, οι δέ εκήρυττον πανταχού τόν λόγον, τοίς θαύμασι πιστούμενοι, Διό οι φωτισθέντες δι' αυτών, δοξάζομέν σου τήν εκ νεκρών Ανάστασιν, φιλόανθρωπε Κύριε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Οι Μακαρισμοί τού Ἦχου Ἦχος γ'

Αθελήσαντα Χριστέ τήν εντολήν σου, τόν προπάτορα Αδάμ, τού Παραδείσου εξώρισας, τόν δέ Ληστήν Οικτίρμον, Ομολογήσαντά σε εν Σταυρώ, εν αυτώ εισώκισας κράζοντα, Μνήσθητί μου Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Αναστάς εκ τών νεκρών, συνεξανέστησας ημάς εκ τών παθών, τή Αναστάσει σου Κύριε, τού δέ θανάτου πάσαν, τήν δυναστείαν ώλεσας Χριστέ, διά τούτο πίστει κραυγάζομεν, Μνήσθητι καί ημών, εν τή βασιλεία σου.

Τή τριημέρω σου ταφή, τούς εν τώ Ἄδη νεκρωθέντας ως Θεός, ζωοποίησας συνήγειρας, καί αφθαρσίαν πάσιν, ως αγαθός επήγασας ημίν, τοίς εν πίστει κράζουσι πάντοτε, Μνήσθητι καί ημών, εν τή βασιλεία σου.

Αμαρτήσαντας ημάς, τή τού θανάτου κατεδίκασας αρά, ο Ζωοδότης καί Κύριος, εν δε τώ σώματί σου, αναμαρτήτως Δέσποτα παθών, τούς θνητούς εζώωσας κράζοντας, Μνήσθητι καί ημών, εν τή βασιλεία σου.

Καί εκ τού Κανόνος τού Παραλύτου, Ωδή ς'. Απόστολος, καί Ευαγγέλιον τής ημέρας.

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλουΐα.

[p42top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τής Εορτής γ' Ἦχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Ω τού παραδόξου θαύματος! ο ποιητής τού παντός, σαρκοφόρος γενόμενος, τήν ημών επτώχευσε φύσιν θέλων ως εύσπλαγχνος, καί τοίς ανθρώποις συνδιαιτώμενος, θαυμάτων πλήθη Εβραίοις δέδειχεν, όθεν ιάσατο, τόν ποτέ Παράλυτον, ειπών αυτώ, Αρόν σου τόν κράββατον, εν Βηθεσδά επιστάς.

Σώτερ Θεέ μου καί Κύριε, τούς πεπτωκότας βροτούς, αναστήσαι βουλόμενος, επί γής άνθρωπος, περιήρχου Ιώμενος, πάντων τάς ως νόσους δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, διό φοιτήσας, Προβατική εν στοά, σώνον ανέδειξας, τόν ποτέ Παράλυτον λόγω τώ σώ, οκτώ καί τριάκοντα, έτεσι κείμενον.

Φθόνω Εβραίοι τηκόμενοι, ευεργεσίας τάς σάς, υπεράγαθε Κύριε, αφορμήν ποιούμενοι, καί μανίας υπέκκαυμα, παρανομούντες αυτοί τόν νόμον αεί, σέ επεζήτουν, κτείναι τήν όντως ζωήν διά τό Σάββατον, ότε όλον άνθρωπον, έδειξας σύ υγιή, παράλυτον όντα τό πρότερον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Επί τή Προβατική κολυμβήθρα άνθρωπος κατέκειτο εν ασθενεία, καί ιδών σε Κύριε, εβόα, Ανθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εν αυτώ, εν ώ δέ πορεύομαι, άλλος προλαμβάνει με, καί λαμβάνει τήν ίασιν, εγώ δέ ασθενών κατάκειμαι, Καί ευθύς σπλαγχνισθείς ο Σωτήρ, λέγει πρός αυτόν, Διά σέ άνθρωπος γέγονα, διά σέ σάρκα περιβέβλημαι, καί λέγεις άνθρωπον ουκ έχω; άρόν σου τόν κράββατον καί περιπάτει, Πάντα σοι δυνατά, πάντα υπακούει, πάντα υποτέτακται, πάντων ημών μνήσθητι, καί ελέησον άγιε, ως φιλόανθρωπος.

Στιχηρά τής Οκτωήχου Ήχος γ' Αναστάσιμον

Τώ σώ Σταυρώ, Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί διαβόλου η πλάνη κατήρηγται, γένος δέ ανθρωπων, πίστει σωζόμενον, ύμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικόν

Εσπερινόν ύμνον προσφέρομέν σοι Χριστέ, μετά θυμιάματος, καί ωδών πνευματικών ελέησον Σωτήρ τάς ψυχάς ημών.

Μαρτυρικόν

Μεγάλη τού Σταυρού σου Κύριε η δύναμις, επάγη γάρ εν τόπω, καί ενεργεί εν κόσμω, καί ανέδειξεν εξ αλιέων Αποστόλους, καί εξ εθνών Μάρτυρας, ίνα πρεσβεύωσιν υπέρ των ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Ο τή παλάμη τή αχράντω πλαστουργήσας τόν άνθρωπον, ήλθες εύσπλαγχνε, τούς νοσούντας ίασασθαι Χριστέ, τόν Παράλυτον εν τή Προβατική κολυμβήθρα, διά τού λόγου σου ανέστησας, Αιμόρρου δέ τό άλγος εθεράπευσας, τής Χανααναίας τήν παιίδα ενοχλουμένην ήλέησας, καί τήν αίτησιν τού Εκατοντάρχου ου παρείδες, Διά τούτο κράζομεν, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Ευφραινέσθω τά ουράνια, αγαλλιάσθω τά επίγεια, ότι εποίησε κράτος, εν βραχίονι αυτού, ο Κύριος, επάτησε τώ θανάτω τόν θάνατον, πρωτότοκος τών νεκρών εγένετο, εκ κοιλίας άδου ερρύσατο ημάς, καί παρέσχε κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σε τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηριάν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση, ο Υίός σου καί Θεός ημών τό διά Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς ως φιλόανθρωπος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου Ήχος γ' Αναστάσιμον

Χριστός εκ νεκρών εγήγερται, η απαρχή τών κεκοιμημένων, ο πρωτότοκος τής κτίσεως, καί δημιουργός πάντων τών γεγονότων, τήν καταφθαρείσαν φυσιν τού γένους ημών, εν εαυτώ ανεκαίνισεν, ουκ έτι θάνατε κυριεύεις, ο γάρ τών όλων Δεσπότης, τό κράτος σου κατέλυσε.

Κατανυκτικόν

Παροικούσα εν τή γή, ψυχή μου μετανόησον, χούς εν τάφω ουχ υμνεί, πταισμάτων ου λυτρούται, βόησον Χριστώ τώ Θεώ, Καρδιογνώστα, ήμαρτον, πρίν καταδικάσης με, ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τό εύψυχον τής καρτερίας ημών, ενίκησε τά μηχανήματα τού αρχεκάκου εχθρού, Αθλοφόροι μακάριοι, διά τούτο τής αιωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος, Αλλά πρεσβεύσατε τώ Κυρίω, τού φιλοχρίστου λαού σώσαι τό ποιόνιον, Μάρτυρες υπάρχοντες τής αληθείας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ωραιότητα, τής παρθενίας σου, καί τό υπέρλαμπρον, τό τής άγνείας σου, ο Γαβριήλ καταπλαγείς, εβόα σοι Θεοτόκε, Ποίόν τί δέ ονοσοι εγκώμιον, προσαγάγω επάξιον, μάσω σε; απορώ καί εξίσταμαι, διό ως προσετάγην, βοώ σοι, Χαίρε η κεχαριτωμένη.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής Τήν ωραιότητα

Πάρεσιν εύραντο, τήν Ολοσώματον, οι παραλύσει, φθόνου σφιγγόμενοι, τήν εν Σαββάτω Παραλύτου σφίγξιν κατανοούντες, λέγοντες, ουκ έξεστι, θεραπεύειν τοίς Σάββασι, λύειν τε τήν πάτριον, τού Σαββάτου κατάπαυσιν, τού νόμου σε μή γνόντες Δεσπότην, καί θεραπευτήν τών ψυχών ημών. (Δίς)

Εις τούς Αί ν ο υ ς Στιχηρά τής Οκτωήχου Ήχος γ' Αναστάσιμον

Δεύτε πάντα τά έθνη, γνώτε τού φρικτού μυστηρίου τήν δύναμιν, Χριστός γάρ ο Σωτήρ ημών, ο εν αρχή Λόγος, εσταυρώθη δι' ημάς, καί εκών ετάφη, καί ανέστη εκ νεκρών, τού σώσαι τά σύμπαντα, Αυτόν προσκυνήσωμεν. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Πολλάκις τήν υμνωδίαν εκτελών, ευρέθην τήν αμαρτίαν εκπληρών, τή μέν γλώττη άσματα φθεγγόμενος, τή δέ ψυχή άτοπα λογιζόμενος, αλλ' εκάτερα διόρθωσον, Χριστέ ο Θεός, διά τής μετανοίας, καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Τών αγίων Αθλοφόρων τήν μνήμην, δεύτε λαοί άπαντες τιμήσωμεν, ότι θέατρον γενόμενοι, Αγγέλοις καί ανθρώποις, τόν τής νίκης στέφανον παρά Χριστού εκομίσαντο, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Άταφος νεκρός υπάρχων ο Παράλυτος, ιδών σε εβόησεν, Ελέησόν με Κύριε, ότι ή κλίνη μου τύμβος μοι εγένετο, Τί μοι κέρδος ζωής; ου χρήζω τής Προβατικής κολυμβήθρας, ου γάρ εστί μοι τίς ο εμβάλλον με, ταραττομένων τών υδάτων, αλλά σοί τή πηγή προσέρχομαι τών ιαμάτων, ίνα καγώ μετά πάντων κράζω, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρά τής Εορτής Ήχος γ' Μεγάλη τού Σταυρού σου Κύριε

Σημείων καί τεράτων βλέποντες τήν δύναμιν, οι φθόνω παρειμένοι, καί δυνατοί κακία, ουκ επίστευον, ως σύ Θεού Υιός υπάρχεις καί τού παντός πρύτανις, ο καί Παράλυτον υγιή δείξας λόγω.

Στίχ. Τά ελέη σου Κύριε εις τόν αιώνα άσομαι.

Ιδόντες οι Σαββάτων φύλακες Παράλυτον, σφιγχθέντα εν Σαββάτω, τήν ψυχήν εχαινούντο, καί, ουκ έξεστιν, εν τώ Σαββάτω θεραπεύει ν, καί βεβηλούν τό Σάββατον, τάχα ως νόμιμοι, Γραμματείς επεβόων.

Στίχ. Ότι είπας, εις τόν αιώνα έλεος οικοδομηθήσεται.

Σαββάτων αυτουργόν μή γνόντες σε καί Κύριον, οι Σάββατα τηρούντες, τού Παραλύτου σφίγξιν, διεγόγγυζον, τήν εν Σαββάτω γενομένην, Ω; ου καλόν, λέγοντες, αίρειν τόν κράββατον, εν ημέρα Σαββάτου.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Ανέβη ο Ιησούς εις Ιεροσόλυμα, επί τή Προβατική κολυμβήθρα, τή λεγομένη κατά Ιουδαίους Βηθεσδά, πέντε στοάς εχούση, εν ταύταις γάρ κατεκειτο πλήθος τών ασθενούντων, Άγγελος γάρ τού Θεού κατά καιρόν επιφοιτών, διετάραττεν αυτήν, καί ρώσιν εχαρίζετο τοίς προσιούσιν εν πίστει, Καί ιδών ο Κύριος χρονιούντα άνθρωπον, λέγει πρός αυτόν, θέλεις υγιής γενέσθαι; ο ασθενών απεκρίνατο, Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν παραχθή τό ύδωρ, βάλη με εις τήν κολυμβήθραν, ιατροίς κατηνάλωσα τόν άπαντά μου βίον, καί ελέους τυχείν ουκ ηξιώθην, αλλ' ο ιατρός τών ψυχών καί τών σωμάτων, λέγει πρός αυτόν, Αρόν σου τόν κράββατον καί περιπάτει, κηρύττων μου τήν δύναμιν, καί τό μέγα έλεος εν τοίς πέρασι.

p43top

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

**Δύο Ιδιόμελα τής Εορτής,
δευτερούντες τό πρώτον
Ήχος α'**

Ο τή παλάμη τή αχράντω πλαστουργήσας τόν άνθρωπον, ήλθες εύσπλαγγχε τούς νοσούντας Ιάσασθαι Χριστέ, τόν Παράλυτον εν τή Προβατική καλυμβήθρα διά τού λόγου σου ανέστησας, Αιμόρρου δέ τό άλγος εθεράπευσας, τής Χανααναίας τήν παίδα ενοχλουμένην ηλέησας, καί τήν αίτησιν τού Εκατοντάρχου ου παρείδες, Διά τούτο κράζομεν Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Άταφος νεκρός υπάρχων ο Παράλυτος, ιδών σε εβόησεν, Ελέησόν με Κύριε, ότι η κλίνη μου τύμβος μοι εγένετο, Τί μοι κέρδος ζωής; ου χρήζω τής Προβατικής κολυμβήθρας, ου γάρ εστί μοι τίς ο εμβάλλων με ταραττομένων τών υδάτων, αλλά σοί τή πηγή προσέρχομαι τών ιαμάτων, ίνα καγώ μετά πάντων κράζω. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Ανέβη ο Ιησούς εις Ιεροσόλυμα, επί τή Προβατική κολυμβήθρα τή λεγομένη κατά Ιουδαίους Βηθεσδά πέντε στοάς εχούση, έν ταύταις γάρ κατέκειτο πλήθος τών ασθενούντων, Άγγελος γάρ τού Θεού, κατά καιρόν επιφοιτών, διετάραττεν αυτήν, καί ρώσιν εχαρίζετο τοίς προσιούσιν εν πίστει, Καί ιδών ο Κύριος χρονιούντα άνθρωπον, λέγει πρός αυτόν, θέλεις υγιής γενέσθαι; ο ασθενών, απεκρίνατο, Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν παραχθή τό ύδωρ, βάλη με εις τήν καλυμβήθραν, ιατροίς κατηνάλωσα τόν άπαντά μου βίον, καί ελέους τυχείν ουκ ηξιώθην, αλλ' ο ιατρός τών ψυχών καί τών σωμάτων λέγει πρός αυτόν, Αρόν σου τόν κράββατον καί περιπάτει, κηρύττων μου τήν δύναμιν, καί τό μέγα έλεος εν τοίς πέρασι.

**Στιχηρά τής Οκτωήχου
Ήχος γ' Αναστάσιμον**

Πεφώτισται τά σύμπαντα, τή αναστάσει σου Κύριε, καί ο Παράδεισος πάλιν ηνέωκται, πάσα δέ η κτίσις ανευφημούσά σε, ύμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικόν

Σώσόν με Κύριε ο Θεός μου, σύ γάρ πάντων η σωτηρία, ο κλύδων με τών παθών εκταράττει, καί τό βάρος τών ανομιών με βυθίζει, δός μοι χείρα βοηθείας, καί πρός

φώς ανάγαγέ με κατανύξεως, ως μόνος εύσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Μεγάλη τών Μαρτύρων σου Χριστέ η δύναμις, εν μνήμασι γάρ κείνται, καί πνεύματα διώκουσι, καί κατήρησαν εχθρού τήν εξουσίαν, τή πίστει τής Τριάδος, αγωνισάμενοι υπέρ τής ευσεβείας.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Εν τή Στοά τού Σολομώντος, εκεί κατέκειτο πλήθος τών ασθενούντων, καί μεσούσης τής Εορτής, εύρεν ο Χριστός, οκτώ καί τριάκοντα ετών Παράλυτον κείμενον, δεσποτική φωνή λέγει πρός αυτόν, θέλεις υγιής γενέσθαι; ο ασθενών απεκρίνατο, Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εις τήν κολυμβήθραν, ο δέ λέγει πρός αυτόν, Αρόν σου τήν κλίνην, ίδε, υγιής γέγονας, μηκέτι αμάρτανε, Τής Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ημίν το μέγα έλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ἦχος γ' Αναστάσιμον

Σαρκί τού θανάτου γευσάμενος Κύριε, τό πικρόν τού θανάτου εξέτεμες τή Εγέρσει σου, καί τόν άνθρωπον νύν κατ' αυτού ενίσχυσας, τής αρχαίας κατάρας, τήν ήτταν ανακαλούμενος, ο υπερασπιστής τής ζωής ημών Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Έως πότε ψυχή μου επιμένεις τοίς πταισμάσιν, έως τίνος λαμβάνεις μετανοίας υπέρθεσιν; λάβε κατά νούν τήν κρίσιν τήν μέλλουσαν, καί βόησον Χριστώ τώ Θεώ, Ἥμαρτον, αναμάρτητε Κύριε, ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Εκλάμπετε διά τής πίστεως, υπέρλαμπροι φωστήρες άγιοι, θεοσεβείας ερασταί, Αθλοφόροιπα νεύφημοι, τών τυράννων γάρ τάς αικίσεις μή δειλιάσαντες, τών ειδώλων τήν πλάνην κατηδαφίσατε, τρόπαιον έχοντες αήττητον, τόν Σταυρόν τής αληθείας.

Θεοτοκίον

Καταφυγή καί δύναμις ημών Θεοτόκε, η κραταιά βοήθεια τού κόσμου, ταίς πρεσβείαις σου σώζε τούς δούλους σου, από πάσης ανάγκης, μόνη ευλογημένη.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Πάρεσιν εύραντο, τήν ολοσώματον, οι παραλύσεσι φθόνου σφιγγόμενοι, τήν εν Σαββάτω Παραλύτου σφίγξιν κατανοούντες, λέγοντες, ουκ έξεστι, θεραπεύειν τοίς Σάββασι, λύειν τε τήν πάτριον, τού Σαββάτου κατάπαυσιν, τού νόμου σε μή γνοντες Δεσπότην, καί θεραπευτήν τών ψυχών ημών. (Δίς)

Εις τούς Αίνους

Στίχον τής Οκτωήχου

Ἦχος γ' Αναστάσιμον

Διηγήσαντο πάντα τά θαυμάσια, οι φύλακές σου Κύριε, αλλά τό συνέδριον τής ματαιότητος, πληρώσαν δώρων τήν δεξιάν αυτών, κρύπτειν ενόμιζον τήν Ανάστασίον σου, ήν ο κόσμος δοξάζει, Ελέησον ημάς. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Τόν διεσπαρμένον μου νούν συνάγαγε Κύριε, καί τήν χερσωθείσάν μου καρδίαν καθάρισον, ως τώ Πέτρω διδούς μοι μετάνοιαν, ως τώ Τελώνη στεναγμόν, καί ως τή Πόρνη δάκρυα, ίνα μεγάλη τή φωνή κραυγάζω σοι, ο Θεός σώσόν με, ως μόνος εύσπλαγχνος, καί φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Βασιλέων καί τυράννων τόν φόβον απώσαντο, οι Χριστού στρατιώται, καί ευθαρσώς καί ανδρείως αυτόν ωμολόγησαν τών απάντων Κύριον, Θεόν καί Βασιλέα ημών, καί πρεσβεύουσιν απαύστως, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Κύριε, τόν Παράλυτον ουχ η κολυμβήθρα εθεράπευσεν, αλλ' ο σός λόγος ανεκαίνισε, καί ουδέ η πολυχρόνιος αυτώ ενεπόδισε νόσος, ότι τής φωνής σου οξυτέρα η ενέργεια εδείχθη, καί τό δυσβάστακτον βάρος απέρριψε, καί τό φορτίον τής κλίνης εβάστασεν εις μαρτύριον τού πλήθους τών οικτιρμών σου, δόξα σοι.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής Ήχος γ' Μεγάλη τού Σταυρού σου

Εφάνη παρειμένοις μέλεσιν ο λόγος σου, ως σφίγμα ζωηφόρον, ζωοποιέ μου Λόγε, ου μαρτύριον, η παρ' ελπίδα κλίνης άρσις, ήν κελευσθείς έφερεν, ο κατακείμενος επ αυτής επί πλείστον.

Στίχ. Τά ελέη σου, Κύριε, εις τόν αιώνα...

Γηθόμενος πληροί τό πρόσταγμα Παράλυτος, τής σής παντοδυναμού, Δεσποτικής ισχύος, καί τόν κράββατον φέρων αυτου περιεπάτει, καί μαρτυρών εκραύγαζεν, ο ιασάμενος, τούτο ποιείν κελεύει.

Στίχ. Ότι είπας, εις τόν αιώνα έλεος...

Εν έτεσι πολλοίς καί χρόνις κατακείμενος, Ελέησόν με κράζει, ο παρειμένος μέλη, λυτρωτά Χριστέ, συνεσφιγμένος απορία, καί ο Σωτήρ κράββατον αίρειν προσέταττε κατασφίγγας τά μέλη.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Επί τή Προβατική κολυμβήθρα, άνθρωπος κατέκειτο εν ασθενεία, καί ιδών σε Κύριε, εβόα, Ανθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εν αυτώ, εν ώ δέ πορεύομαι, άλλος προλαμβάνει με, καί λαμβάνει τήν ίασιν, εγώ δέ ασθενών κατακείμαι, Καί ευθύς σπλαγχνισθείς ο Σωτήρ, λέγει πρός αυτόν, Διά σέ άνθρωπος γέγονα, διά σέ σάρκα περιβέβλημαι, καί λέγεις άνθρωπον ουκ έχω; άρόν σου τόν κράββατον, και περιπάτει, Πάντα σοι δυνατά, πάντα υπακούει, πάντα υποτέτακται, πάντων ημών μνήσθητι, καί ελέησον άγιε, ως φιλόανθρωπος.

[p44top](#)

ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Τρία Προσόμοια, δευτερούντες αυτά Ήχος δ' Κύριε, ανελθών εν τώ Σταυρώ

Πάρεστιν η μεσότης ημερών, των εκ σωτηρίου αρχομένων Εγέρσεως, Πεντηκοστή δέ τή θεία σφραγιζομένων, καί λάμπει τās λαμπρότητας, αμφοτέρωθεν έχουσα, καί ενούσα τās δύο, καί παρείναι τήν δόξαν προφαίνουσα, τής δεσποτικής, Αναλήψεως σεμνύεται.

Ήκουσε καί ευφράνθη η Σιών, ευαγγελισθείσης τής Χριστού Αναστάσεως, οι δέ πιστοί

αυτής γόννοι ηγαλλιάσαντο, τούτον θεασάμενοι, καί εκπλύνοντα Πνεύματι ρύπον χριστοκτονίας, ευτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τήν τών εκατέρων ευφρόσυνον μεσότητα.

Ἦγγικεν ἡ τοῦ θεοῦ δαψιλῆς, χύσις ἐπὶ πάντα, ὡσπερ γέγραπται, Πνεύματος ἡ προθεσμία κηρύττει, ἡμισευθείσα, τῆς μετὰ Χριστοῦ θάνατον, καί ταφήν καί ἀνάστασιν, παρ αὐτοῦ δεδομένης, ἀψευδούς μαθηταίς υποσχέσεως, τήν τοῦ Παρακλήτου δηλοῦσης ἐπιφάνειαν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. β'

Τῆς εορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστέ Αναστάσεως, καί θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνοῦμεν τά μυστήρια, ἐν ἡ κατὰπεμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Προφητείας Μιχαίου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Δ', 2 ς', 2 Ε', 4)

Τάδε λέγει Κύριος, Ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος, καί λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ, καί κρινεῖ ἀνά μέσον λαῶν πολλῶν, καί ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρά, ἐως εἰς γῆν μακράν, Ὅτι πάντες οἱ λαοί πορεύσονται ἕκαστος τήν ὁδόν αὐτοῦ, ἡμεῖς δέ πορευσόμεθα ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν, εἰς τόν αἰῶνα, τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ, Ἀκούσατε βουνοί, καί φάραγγες, θεμέλια τῆς γῆς, ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ πρός τόν λαόν αὐτοῦ, διελεγχθήσεται γάρ μετὰ τοῦ Ἰσραήλ, λέγων, Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἡ τί ἐλύπησά σε; ἀποκρίθητί μοι, Διότι ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καί ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρώσάμην σε, καί ἐξαπέστειλα πρό προσώπου σου τόν Μωϋσῆν καί τόν Ααρών, Λαός μου, τί ἐβουλεύσαντο κατά σοῦ οἱ ὑπεναντίοι; εἰ ἀνηγγέλη σοι, ἄνθρωπε, τί καλόν, καί τί Κύριος ἐκζητεῖ παρά σοῦ, ἀλλ' ἡ, τοῦ ποιεῖν κρίμα, καί ἀγαπᾶν ἔλεος, καί ἔτοιμον εἶναι τοῦ πορεύεσθαι μετὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου; Διότι ἐν ἰσχυῖ μεγαλυνθήσεται Κύριος, καί ποιμανεῖ τό ποῖμνιον αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, ἕως ἄκρων τῆς γῆς.

Προφητείας Ησαΐου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΝΕ', 1)

Τάδε λέγει Κύριος, οἱ διψῶντες, πορεύεσθε ἐφ ὕδωρ, καί ὅσοι μή ἔχετε ἀργύριον, βαδίσαντες ἀγοράσατε, καί φάγεσθε, καί πίεσθε, ἀνευ ἀργυρίου καί τιμῆς, οἶνον καί στέαρ, ὅτι, τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ ὑμῖν, Λαός μου, ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' ευφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου, καί ερεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, Ὑμνεῖτε τόν Κύριον, βοάτε τό ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τήν δόξαν αὐτοῦ, μιμνήσκεσθε, ὅτι ὑψώθη τό ὄνομα αὐτοῦ, Λαός μου, ἀκούσατέ μου, καί φάγεσθε ἀγαθά, καί ἐντρυφήσει ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν, Προσέχετε τοῖς ὠσίν ὑμῶν, καί ἐπακολουθήσατε ταῖς ὁδοῖς μου, εἰσακούσατέ μου, καί ζήσεται ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν, καί διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην αἰώνιον, καί ἐπικαλέσεσθε, ἡνίκα δ' ἂν ἐγγίζητέ μοι, ἀπολειπέτω ὁ ἀσεβῆς τὰς ὁδοῦς αὐτοῦ, καί ἀνὴρ ἄνομος τὰς βουλάς αὐτοῦ, καί ἐπιστράφητε πρός με καί ἐλεήσω ὑμᾶς καί ἀφήσω τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν, οὐ γάρ εἰσὶν αἱ βουλαί μου, ὡσπερ αἱ βουλαὶ ὑμῶν, λέγει Κύριος, ἀλλ' ὡσπερ ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτω τὰ διαπέχει ἡ ὁδὸς μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν, καί νοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς διανοίας μου, Ὡς γάρ εἰάν καταβῆ ὑετός, ἡ χιὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καί οὐ μὴ ἀποστραφῇ ἐκεῖθεν, ἕως ἂν μεθύσῃ τήν γῆν, καί ἐκτέκη, καί βλαστήσῃ, καί δώ σπέρμα τῷ σπείροντι, καί ἄρτον εἰς βρώσιν, οὕτως ἔσται τό ρῆμά μου, ὅ εἰάν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, οὐ μὴ ἀποστραφῇ πρός με κενόν, ἕως ἂν συντελεσθῇ πάντα ὅσα ἠθέλησα, καί εὐδοῶσω τὰς ὁδοῦς μου, καί τὰ ἐντάλματά μου, Ἐν γάρ ευφροσύνῃ ἐξελεύσεσθε, καί ἐν χαρᾷ διδασθήσεσθε, τὰ γάρ ὄρη καί οἱ βουνοὶ ἐξαλοῦνται προσδεχόμενοι ὑμᾶς ἐν χαρᾷ, καί πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ ἐπικροτήσονται τοῖς κλάδοις αὐτῶν, καί ἀντὶ τῆς στοιβῆς, ἀναβήσεται κυπάρισσος, ἀντὶ δέ τῆς κούζης, ἀναβήσεται μυρσίνη, καί ἔσται Κύριος εἰς ὄνομα, καί εἰς σημεῖον αἰώνιον, λέγει Κύριος

ο Θεός, ο άγιος Ισραήλ.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. θ', 1)

Η σοφία ωκοδόμησεν εαυτή οίκον, καί υπήρεισε στύλους επτά, έσφαξε τά εαυτής θύματα, καί εκέρασεν εις κρατήρα τόν εαυτής οίνον, καί ητοιμάσατο τήν εαυτής τράπεζαν, Απέστειλε τούς εαυτής δούλους, συγκαλούσα μετά υψηλού κηρύγματος επί κρατήρα, λέγουσα, Ός εστιν άφρων, εκκλινάτω πρός με, καί τοίς ενδεέσιν φρενών είπεν, Έλθετε, φάγετε τών εμών άρτων, καί πίετε οίνον όν κεκέρακα υμίν, Απολείπετε αφροσύνην, καί ζήσεσθε, καί ζητήσατε φρόνησιν, ίνα βιώσητε, καί κατορθώσητε σύνεσιν εν γνώσει, ο παιδεύων κακούς, λήψεται εαυτώ ατιμίαν, ελέγχων δέ τόν ασεβή, μωμήσεται εαυτόν, οι γάρ έλεγχοι τώ ασεβεί, μώλωπες αυτώ, Μή έλεγχε κακούς, ίνα μή μισησωσί σε, έλεγχε σοφόν, καί αγαπήσει σε, Δίδου σοφώ αφορμήν, καί σοφώτερος έσται, γνώριζε δικαίω, καί προσθήσει τού δέχεσθαι, Αρχή σοφίας, φόβος Κυρίου, καί βουλή Αγίων, σύνεσις, τό δέ γνώναι νόμον, διανοίας εστιν αγαθής, τούτω γάρ τώ τρόπω πολύν ζήση χρόνον καί προστεθήσεται σοι έτη ζωής.

Στιχηρά ιδιόμελα
Ήχος α'
Ιωάννου Μοναχού

Πεντηκοστής εφέστηκεν η τών ημερών μεσότης, εν ή Χριστός, παραγυμνώσας αμυδρώς θεϊκήν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγξε, λόγω αυτόν τής κλίνης εξαναστήσας καί θεοπρεπώς θαυματουργών εν οστρακίνω σώματι, τοίς ανθρώποις εδωρήσατο τήν αιώνιον ζωήν, καί τό μέγα έλεος.

Στίχ. Μνήσθητι τής συναγωγής σου, ής εκτήσω απ' αρχής.

Εν τώ ιερώ επέστης η σοφία τού Θεού, μεσούσης τής εορτής, διδάσκων καί ελέγχων τούς απειθείς Ιουδαίους, τούς Φαρισαίους, καί Γραμματείς, καί βοών παρηρησία πρός αυτούς, ο διψών, ερχέσθω πρός με, καί πινέτω ύδωρ ζωηρόν, καί ου μή διψήση εις τόν αιώνα, ο πιστεύων τή εμή χρηστότητι ποταμοί ρεύσουσιν εκ τής κοιλίας αυτου ζωής αιωνίου, Ω τής αγαθότητος, καί τής ευσπλαγχνίας σου, Χριστέ ο Θεός ημών, Δόξα σοι.

Ήχος β'

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών, πρό αιώνων ειργάσατο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Ότε τό μέσον τής εορτής επέστη, ανέβη ο Ιησούς επί τό ιερόν, καί εδίδασκε λέγων τούς απειθείς Ιουδαίους, ο διψών ερχέσθω πρός με καί πινέτω, ύδωρ ζωηρόν αιώνιον, καί ου μή διψήση εις τόν αιώνα, ο πιστεύων εις εμέ, ποταμοί ρεύσουσιν εκ τής κοιλίας αυτου, καί έξει τό φώς τής ζωής.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Μεσούσης τής εορτής, διδάσκοντός σου Σωτήρ, έλεγον οι Ιουδαίοι, Πώς ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; αγνοούντες, ότι σύ ει η σοφία, η κατασκευάσασα τόν κόσμον, Δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Μεσούσης τής εορτής, διψώσάν μου τήν ψυχήν, ευσεβείας πότισον νάματα ότι πάσι Σωτήρ εβόησας, ο διψών, ερχέσθω πρός με καί πινέτω, Η πηγή τής ζωής, Χριστέ ο Θεός δόξα σοι.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Ο πάντων επιστάμενος, τών καρδιών λογισμούς εν μέσω ανέκραζε τού ιερού εσθηκώς, τοίς ψεύσταις λέγων αλήθειαν, Τί ζητείτε πιάσαι, εμέ τόν ζωοδότην, εορτής μεσαζούσης, εκβοών παρρησία, Μή τήν κατ' όψιν κρίσιν κρίνετε παράνομοι. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Δεσπότης τών όλων εν τώ ναώ εσθηκώς, εορτής μεσαζούσης, Πεντηκοστής τής σεπτής, τοίς Εβραίοις προσλαλών, διελέγχει τρανώς, εν παρρησία πολλή, ως Βασιλεύς ών καί Θεός, τήν τύραννον αυτών τόλμαν, ημίν δε πάσι δωρείται, δι' ευσπλαγχνίαν τό μέγα έλεος. (Δίς)

Ο Κανών τού Ἦχου δ'
Ού η ακροστιχίς

Μέσην εορτών τών μεγίστων αιnéσω,

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ο ειρμός

Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχθυεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο.

Μεγάλαι τής υπέρ νούν σου Δέσποτα, θείας σαρκώσεως, ευεργεσίαι λάμπουσιν ημίν, δωρεαί τε καί χάριτες, καί θεϊκαί λαμπρότητες, αγαθοδότως αναβρύουσαι.

Επέστης μαρμαρυγάς θεότητος, εξαποστέλλων Χριστέ, τής εορτής εν μέσω προφανώς, εορτή γάρ χαρμόσυνος, τών σωζομένων πέφυκας, καί σωτηρίας ημίν πρόξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη, Κύριε, καί απολύτρωσις, παρά Θεού σύ γέγονας ημίν, από γής πρός ουράνιον, διαβιβάζων ύψωμα, καί Πνεύμα θείον χαριζόμενος.

Θεοτοκίον

Η σάρξ σου διαφθοράν εν μνήματι, ουκ είδε Δέσποτα, αλλ' ως συνέστη άνευθεν σποράς, τήν φθοράν ουκ εδέξατο, ακολουθία φύσεως υπερουσίως μή δουλεύσασα.

Ο Κανών τού Ἦχου πλ. δ'
Ποίημα Ανδρέου Κρήτης

Ωδή α' Θάλασσαν έπηξας

Έθνη κροτήσατε, Εβραίοι θρηνήσατε, ο ζωοδότης γάρ Χριστός, τά δεσμά διέρρηξε τού Άδου καί νεκρούς ανέστησε, καί νόσους εθεράπευσε τώ λόγω, Ούτος εστίν ο Θεός ημών, ο δούς ζωήν τοίς πιστεύουσιν εν τώ ονόματι αυτού.

Θαύμα παρέδειξας, τό ύδωρ εις οίνον μετελθών, ο εν Αιγύπτω ποταμούς, μετατρέψας Δέσποτα εις αίμα, καί νεκρούς ανέστησας, σημείον τούτο δεύτερον τελέσας, Δόξα Σωτήρ τή αφάτω σου βουλή, δόξα τή κενώσει σου, δι' ής εκαίνισας ημάς.

Ρείθρον ανέναον, υπάρχων Κύριε, ζωής αληθινής, σύ εί η ανάστασις ημών, θέλων εκοπίασας Σωτήρ μου, καί εκών εδίψησας, τοίς νόμοις τής φύσεως υπείκων, καί εις Σιχάρ αφικόμενος σαρκί, τό ύδωρ εζήτησας, τή Σαμαρείτιδι πιείν.

Άρτους ευλογήσας, ιχθύας επλήθυνας, ο ακατάληπτος Θεός, καί λαούς εχόρτασας

αφθόνως, καί πηγὴν ἀέναον σοφίας, τοῖς διψῶσιν ἐπηγγείλω, Σὺ εἶ, Σωτήρ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δούς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ σῷ.

Δόξα...

Τρία συνάναρχα δοξάζω καὶ σύνθρονα, Πατέρα ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱόν συνάναρχον, καὶ Πνεῦμα συναἰδιον Υἱῷ, τὴν μίαν τρισυπόστατον οὐσίαν, μίαν ἀρχὴν υπεράρχιον ὑμνῶν, ἀνάρχου θεότητος καὶ οὐσιότητος τιμῷ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μόνη ἐχώρησας τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεογεννήτορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἐμεινας, μηδὲν τῆς παρθενίας λυμανθείσης, τούτον ἀγνή, ὡς Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου αἰί.

Καταβασία

Θάλασσαν ἐπηξας, βυθίσας σὺν ἄρμασι τὸν ἀλαζόνα Φαραῶ καὶ λαόν διέσωσας ἀβρόχως Κύριε, καὶ εἰσήγαγες αὐτοὺς εἰς ὄρος ἀγιάσματος, βωώντας, Ἄσωμέν σοι τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὠδὴν ἐπινίκιον, τῷ ἐν πολλέμοις κραταιῷ.

Ὡδὴ γ' Ὁ εἰρμός

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Ναμάτων ζωοποιῶν, τὴ Ἐκκλησία τὰς πηγὰς ἤνοιξας, Εἰ τις διψᾷ, πρόθυμος, ἴτω καὶ πινέτω, βωὼν Ἀγαθὲ.

Ἐκ γῆς μὲν πρὸς οὐρανόν, ἀνυψωθῆναι προφανῶς ἔλεγες, ἐξ οὐρανοῦ Πνεῦμα δέ, πέμπειν ἐπηγγείλω τὸ ἅγιον.

Θεοτοκίον

Ὁ φύσει ζωοποιός, καὶ ἐκ Παρθένου γεννηθεὶς Κύριος, πᾶσι πιστοῖς δεδώρηται, τὴν ἀθανασίαν ὡς εὐσπλαγχνος, Ἄλλος, Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσοῦσης τῆς νομικῆς εορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν οἱ Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι, τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότου, τί πλανάσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Εἰ τὸν Μεσσίαν πάντως δεῖ ελθεῖν Ἰουδαῖοι, Χριστὸς δὲ ἦλθε ὁ νῦν Μεσσίας, τί πλανάσθε ἀθετοῦντες τὸν Δίκαιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς.

Δόξα...

Σέ προσκυνούμεν Πάτερ ἀναρχε τὴ οὐσία, ὑμνούμεν ἀναρχον τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ Πνεῦμα εὐσεβῶς τὸ πανάγιον, ὡς ἓνα τὰ Τρία φύσει Θεόν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ὑράθης, οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδέ φλέξας τῆς τεκούσης τὴν ἀφθορον γαστέρα, Θεός ὦν ὅλος καὶ πῦρ.

Καταβασία

Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθροῦς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ σου.

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ἐστηκῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζούσης ἐνθέως τῆς εορτῆς, ὁ διψῶν, ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω, ὁ γὰρ πίνων ἐκ τούτου, τοῦ θείου νάματος, ποταμούς ἐκ

κοιλίας, εκρεύσει δογμάτων μου, όστις δέ πιστεύει, εις εμέ τόν σταλέντα, εκ θείου Γεννήτορος, μετ' εμού δοξασθήσεται, Διά τούτο βοώμέν σοι, Δόξα σοι, Χριστέ ο Θεός, ότι πλουσίως εξέχεας τά νάματα, τής σής φιλανθρωπίας τοίς δούλοις σου.

Δόξα... Καί νύν...

Τής σοφίας τό ύδωρ καί τής ζωής αναβρύζων τώ κόσμω, πάντας Σωτήρ, καλείς τού αρύσασθαι, σωτηρίας τά νάματα, τόν γάρ θείον νόμον σου, δεχόμενος άνθρωπος, εν αυτώ σβεννύει, τής πλάνης τούς άνθρακας, όθεν εις αιώνας, ου διψήσει, ου λήψει, τού κόρου σου Δέσποτα βασιλεύ επουράνιε, Διά τούτο δοξάζομεν, τό κράτος σου, Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεσιν αιτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοίς δούλοις σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ηλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ρήξας θανάτου τάς πύλας τή σή δυνάμει, οδού ζωής εγνώρισας τής αθανασίας, πύλας δέ διήνοιξας, τοίς πίστει κραυγάζουσι, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε.

Τήν μεσότητα τών όλων, καί τέλος έχων, καί τής αρχής ως άναρχος περιδεδραγμένος, έστης εν τώ μέσω, βιών, Τών θείων θεόφρονες, δεύτε δωρεών απολαύσατε.

Ως Θεός καί πάντων έχων τήν εξουσίαν, ως δυνατός τό κράτος καθελών τού θανάτου πέμπειν επηγγείλω Χριστέ, τό Πνεύμα τό άγιον, τό εκ Πατρός προερχόμενον.

Θεοτοκίον

Νέμεις πλουσίως τήν χάριν, τοίς σέ υμνούσι, καί τόν εκ σου τεχθέντα προαιωνιον Λόγον, Μήτερ απειρόγαμε, πταισμάτων τήν άφεσιν, τούτοις αιτουμένη πανάχραντε.

Άλλος

Ο Προφήτης Αββακούμ

Ει Μεσσίαν δει ελθειν, ο δέ Μεσσίας Χριστός εστι, παράνομοι; τί απιστείτε αυτώ; ιδού παραγέγονε, καί μαρτυρεί ά αυτός ποιεί, τό ύδωρ οίνον εποίησε, Παράλυτον λόγω συνέσφιγξεν.

Μή συνιέντες τάς Γραφάς, πλανάσθε πάντες υμείς Εβραίοι άνομοι, όντως γάρ ήλθε Χριστός, καί πάντας εφώτισε, καί εν υμίν έδειξε πολλά σημεία καί τεράστια, καί μάτην αρνεισθε τήν όντως ζωήν.

Εν έργον έδειξα ημίν, καί πάντες ήδη θαυμάζετε, ανέκραζε τοίς Ιουδαίοις Χριστός, υμείς περιτέμνετε, καί εν Σαββάτω άνθρωπον, φησίν, εμοί δέ τί εγκαλείτε λοιπόν, εγείραντι λόγω Παράλυτον.

Έργα εποίησα πολλά, καί διά ποίον έργον λιθάζετε με; τοίς Ιουδαίοις Χριστός, ελέγχων ανέκραζεν, ότι άνθρωπον υγιή όλον λόγω εποίησα; μή κρίνετε κατ' όψιν άνθρωποι.

Εν Αποστόλοις ενεργών, καί εν Προφήταις αυτός επαναπαυόμενος, μετά τού Πνεύματος, τό άχραντον γέννημα, τής πατρικής φύσεως Χριστέ, τά έθνη πρός σήν επιγνωσιν, ανήγες τών σημείων σου.

Δόξα...

Τριάς αμέριστε μονάς, άναρχε Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα άγιον η εν μονάδι Τριάς, ομότιμε, σύνθρονε ζωοποιέ, άκτιστε Θεέ, σώζε τούς ανυμνούντάς σε, καί ρύσαι κινδύνων καί θλίψεων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η εν γαστρί σου τόν Θεόν, απεριγράπτως χωρήσασα Θεόνυμφε, Παρθενομήτορ αγνή μή παύση πρεσβεύουσα υπέρ ημών, όπως διά σου ρυσθώμεν τών περιστάσεων, πρός σέ γάρ αεί καταφεύγομεν.

Καταβασία

Ο Προφήτης Αββακούμ, τοίς νοεροίς οφθαλμοίς προεώρα Κύριε, τήν παρουσίαν σου, διό καί ανέκραζεν, Από θαιμάν ήξει ο Θεός, Δόξα τή δόξη σου Χριστέ, δόξα τή συγκαταβάσει σου.

Ωδή ε' Ο ειρμός

Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφων, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε.

Τών θείων εορτών, τήν μεσότητα φθάσαντες, τό τέλειον τής ενθέου, αρετής εξασκήσαι, σπουδάσωμεν θεόφρονες.

Ως όντως ιερά η παρούσα πανήγυρις, μεσότητα τών μεγίστων, εορτών γάρ ορίζει, καί λάμπει αμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον

Νούς αρχαγγελικός ουκ ισχύει νοήσαι σου, τόν άφραστον εκ Παρθένου, καί πανάχραντον τόκον, Σωτήρ μου πολυέλεε.

Άλλος

Κύριε, ο Θεός ημών

Θαύμασι κατεκόσμησας, τούς, Αποστόλους σου, τέρασιν εμεγάλυνας τούς Μαθητάς εν παντί τώ κόσμω, δοξάσας Σωτήρ ημών, καί δούς αυτοίς τήν βασιλείαν σου.

Άπαντα κατεφώτισαν, τής γής τά πέρατα θαύματι καί διδάγμασιν οι Μαθηταί, καί ποικίλοις τρόποις, τόν λόγον κηρύξαντες, Χριστέ Σωτήρ τής βασιλείας σου.

Αίνεσιν αναπέμπομεν τή βασιλεία σου, ύμνον σοι δε προσάγομεν, τώ δι' ημάς επί γης οφθέντι, καί κόσμον φωτίσαντι καί τόν Αδάμ ανακαλέσαντι.

Δόξα...

Δόξα σοι Πάτερ άγιε, Θεέ αγέννητε, δόξα σοι Λόγε άχρονε μονογενές, δόξα σοι τό Πνεύμα, τό θείον καί σύνθρονον, καί Ομοούσιον Πατρί καί Υιώ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Γέγονεν η κοιλία σου αγία τράπεζα, έχουσα τόν ουράνιον άρτον, εξ ού πάς ο τρώγων, ου θνήσκει, ως έφησεν, ο τού παντός Θεογεννήτορ τροφεύς.

Καταβασία

Κύριε ο Θεός ημών, ειρήνην δός ημίν, Κύριε ο Θεός ημών, κτήσαι ημάς, Κύριε, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν τό όνομά σου ονομάζομεν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεωσ Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι.

Μεσίτης, Πεντηκοστής, εφέστηκε σήμερα, ένθεν τού θείου μέν Πάσχα, θειοτάτω φέγγει καταυγασθείσα, εκείθεν δέ, τού Παρακλήτου λάμπουσα χάριτι.

Ελάλεις, εν τώ ναώ Χριστέ παριστάμενος, τών Ιουδαίων τοίς δήμοις, τήν οικείαν δόξαν αποκαλύπτων, καί προφαίνων, τήν συμφυϊαν πρός τόν γεννήτορα.

Θεοτοκίον

Γενού μου, προστασία καί τείχος ακράδαντον, τών κοσμικών με σκανδάλων, λυτρουμένη μόνη Θεογεννήτορ, καί ταίς θείαις, φωτοχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Άλλος Ως ύδατα θαλάσσης

Ο πάντα περιέπων τά πέρατα ανήλθες Ιησού, καί εδίδασκες, εν τώ ιερῷ τούς όχλους, τόν λόγον τής αληθείας, τής εορτής μεσούσης, ως Ιωάννης βοά.

Ανέπτυξας τά χείλη σου Δέσποτα, εκήρυξας τώ κόσμῳ, τόν άχρονον Πατέρα καί τό πανάγιον Πνεύμα, τό συγγενές αμφοτέρων, φυλάττων, καί μετά σάρκωσιν.

Τό έργον τού Πατρός ετελείωσας, τοίς έργοις επιστώσω τούς λόγους σου ιάσεις τελών Σωτήρ καί σημεία, Παράλυτον ανορθών, λεπρούς καθαίρων, καί τούς νεκρούς ανιστών.

Ο άναρχος Υιός, αρχή γέγονε, λαβών τό καθ' ημάς, εννηθρώπησε, καί μέσον τής εορτής εδίδασκε λέγων, Προσδράμετε τή πηγή τή αενάω, ζωήν αρύσασθαι.

Δόξα...

Τήν μίαν εν Τριάδι θεότητα, ουσίαν τρισυπόστατον άκτιστον, αμέριστον πάντες δοξολογούμεν, Πατέρα, καί τόν Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα, ως τρία ούσαν καί έν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Παρθένον καί Μητέρα δοξάζομεν, σε μόνην αγνή Θεόνημφε Κόρη, εκ σου γάρ όντως Θεός εσαρκώθη, ζωοποιήσας ημάς.

Καταβασία

Ως ύδατα θαλάσσης φιλόνημφε, τά κύματα τού βίου χειμάζει με, διό, ως Ιωνάς, σοί κραυγάζω Λόγε, Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου, ευ σπλαγχνε Κύριε.

Κοντάκιον 'Ηχος δ' Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τής εορτής τής νομικής μεσαζούσης, ο τών απάντων Ποιητής καί Δεσπότης, πρός τούς παρόντας έλεγες, Χριστέ ο Θεός, Δεύτε καί αρύσασθε, ύδωρ αθανασίας, όθεν σοι προσπίπτομεν, καί πιστώς εκβοώμεν, Τούς οικτιρμούς σου δώρησαι ημίν, σύ γάρ υπάρχουνς πηγή τής ζωής ημών.

Ο Οίκος

Τήν χερσωθείσάν μου ψυχήν, πταισμάτων ανομίαις, ροαίς τών σών αιμάτων κατάρδευσον, καί δείξον καρποφόρων αρεταίς, σύ γάρ έφης πάσι, τού προσέρχεσθαι πρός σέ Λόγε Θεού πανάγιε, καί ύδωρ αφθαρσίας αρύεσθαι, ζών τε καί καθαίρον αμαρτίας, τών υμνούντων τήν ένδοξον καί θείαν σου Έγερσιν παρέχων αγαθέ, τήν από τού ύψους ενεχθείσαν αληθώς τοίς Μαθηταίς σου, Πνεύματος ισχύν, τοίς σέ Θεόν γινώσκουσι, σύ γάρ υπάρχουνς πηγή τής ζωής ημών.

Συναξάριον

Τή Τετάρτη τού Παραλύτου, τήν τής Μεσοπεντηκοστής εορτάζομεν εορτήν.

Στίχοι

- Εστώς διδάσκει τής εορτής εν μέσω,
- Χριστός Μεσσίας τών διδασκάλων μέσον.

Τώ απείρω ελέει σου, Χριστε ο Θεός ημών, ελέησον ημάς, Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Εν τή καμίνω, Αβραμαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον, ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραυγάζον, Έυλογημένος ει εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Ισχύϊ Σώτερ τήν τού θανάτου λύσας δύναμιν τρίβον τής ζωής εγνώρισας τοίς θνητοίς, ευχαρίστως σοι κραυγάζουσιν, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ τής δόξης σου

Κύριε.

Σάρκα φορούντα, τεθεαμένοι ουκ επέγνωσαν, δήμοι τών Εβραίων Λόγε σε τού Θεού, αλλ' ημείς σοι αναμέλομεν, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ τής δόξης σου, Κύριε.

Θεοτοκίον

Τό τού υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη συ εν γυναιξίν, υπάρχουν πανάμωμε Δέσποινα.

Άλλος

Τών Χαλδαίων η κάμιнос

Σαρκικώς εκοπίασας, η ανάπαυσις πάντων, εκουσίως εδίψησας, η πηγή τών θαυμάτων, τό ύδωρ εξήτησας, ύδωρ τό ζών Ιησού επαγγειλάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικί προσωμίλεις, διαλέγων τήν άνοιαν, τών ανόμων Εβραίων, η μέν γάρ επίστευσεν, Υιόν σε είναι Θεού, οι δέ ηρνήσαντο.

Υδωρ ζών τό αλλόμενον, ύδωρ αθανασίας, η πηγή η αείζωος, παρέχει ν επηγγείλω, τοίς πίστει τό Πνεύμά σου, προσδεχομένοις Σωτήρ τό προϊόν εκ Πατρός.

Πέντε άρτοις εξέθρεψας, χιλιάδας πεινώντων, καί τού κόρου τά λείψανα εις άλλας μυριάδας, Σωτήρ επερίσσευσας, δεικνύς τήν δόξαν σου τοίς ιεροίς Μαθηταίς.

Ο εσθίων τόν άρτον σου, ζήσεται αιωνίως, καί ο πίνων τό αίμά σου, εν σοί μένει Σωτήρ μου, καί σύ εν αυτώ μένεις, καί αναστήσεις αυτόν, εν τή εσχάτη ροπή.

Εθαυμάστωσας Δέσποτα, τήν σήν οικονομίαν, πιστωσάμενος θαύμασι τήν θείαν εξουσίαν, τάς νόσους απήλασας, νεκρούς ανέστησας, τυφλούς εφώτισας ως Θεός.

Τούς λεπρούς εκαθάρισας, τούς χωλούς ανωρθώσω, παραλύτους συνέσφιγξας Αιμόρρουν θεραπεύσας, επέζευσας πέλαγος δεικνύς τήν δόξαν σου τοίς Ιεροίς Μαθηταίς.

Δόξα...

Προσκυνούμέν σου Κύριε τόν άχρονον Πατέρα, καί τήν χάριν τού Πνεύματος, ήν τοίς σοίς Αποστόλοις Θεός ήν διένειμας, εξαποστέλλων αυτούς επί τό κήρυγμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν γαστρί σου εχώρησας τόν αχώρητον Λόγον, εκ μαζών σου εθήλασας, τού κόσμου τόν τροφέα, αγκάλαις εβάστασας, τόν παροχέα ημών, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

Τών Χαλδαίων η κάμιнос, πυρί φλογιζομένη, εδροσίζετο πνεύματι, Θεού επιστασία, οι Παίδες υπέψαλλον, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωραίος εκ τάφου αναστάς, τή τής θεότητος δόξη κοσμούμενος, τοίς, Αποστόλοις σου Κύριε, επεφάνης, τήν τού Πνεύματος, επαγγελλόμενος αυτοίς, πέμπειν ενέργειαν, τοίς βώσι, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Νεκρώσας τόν Άδην ως Θεός, ζωαρχικώτατε, πάσιν επήγασας ζωήν αιώνιον, ήν περ νύν, εικονίζουσι φανότατα, τών λαμπροφόρων ημερών τούτων αι χάριτες, τοίς βώσι,

Πάντα τά έργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Ακτίνας ως ήλιος Χριστέ, δικαιοσύνης φανείς, κόσμω απέστειλας, τούς Αποστόλους σου φέροντας, σέ τό φώς τό ακατάληπτον, καί τής αγνοίας τήν αχλύν αποδιώκοντας, καί βοώντας, Πάντα τά έργα υμνεῖτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν εξέλιπε σαφώς, εκ τής Ιούδα φυλής άρχων ηγούμενος, σύ γάρ πανάμωμε τέτοκας, τά αυτώ πρίν αποκείμενα, τήν προσδοκίαν τών εθνών, Χριστόν ώ ψάλλομεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Άλλος

Άγγελοι καί πυρανοί

Δεύτε ίδετε λαοί, τόν επί θρόνου δόξης ανυμνούμενον υπό λαών ανόμων βλασφημού εν Προφήταις μενον, καί ιδόντες υμνεῖτε, τον Μεσσίαν προρρηθέντα.

Σύ εί όντως ο Χριστός, ο εις τόν κόσμον τούτον προερχόμενος, εξ ού η σωτηρία, καί η άφεις, τών πατρών σφαλμάτων, σύ η όντως ζωή τών σοί πεπιστευκότων.

Η σοφία τού Θεού, τής εορτής μεσούσης, καθώς γέγραπται, τώ ιερώ επέστη καίεδίδασκεν, ότι όντως αυτός ήν, ο Μεσσίας Χριστός, δι' ού η σωτηρία.

Εν τοίς Σάββασι Χριστός, καί εν ημέραις όλαις επεδείκνυτο, τά τών σημείων έργα εξιωμενος, τούς εν νόσοις ποικίλαις, αλλ' ο πλάνος λαός, θυμώ ενεκοτείτο.

Τόν Παράλυτον φησί, τόν δε χρόνις πλείστοις κατακείμενον, εν τώ Σαββάτω ούτοςθεράπευσε, καί παρέβη τόν νόμον, Ιουδαίοι Χριστώ, πικρώς ελοιδορούντο.

Ου Μωσής, υμίν φησί, τόν νόμον δούς κελεύει περιτέμεσθαι; καί εν Σαββάτω άνδρα περιετέμετο, ίνα μήπως ο νόμος τών πατέρων λυθή, Χριστός τοίς Ιουδαίοις.

Οι αγνώμονες παντί, οι εν ερήμω πάλοι παροικήσαντες, τόν ευεργέτην φθόνω,κατενέσκηπτον βλασφημούντες, κι νούντες, τάς αδίκους γλώσσας, κενά προσμελετώντες.

Δόξα...

Είς Θεός ούν η Τριάς, ου τού Πατρός εκστάντος εις Υιότητα, ουδε Υιού τραπέντος εις εκπόρευσιν, αλλ' ίδια καί άμφω, φώς Θεόν τά τρία, δοξάζω, εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς εγέννησας ειπέ, τόν εκ Πατρός αχρόνως προεκλάψαντα, καί σύν αγίω Πνεύματι υμνούμενον, ή ως οίδεν ο μόνος ευδοκήσας εκ σου τεχθήναι Θεοτόκε.

Καταβασία

Άγγελοι καί ουρανοί τόν επί θρόνου δόξης εποχούμενον, καί ως Θεόν απαύστωςδοξαζόμενον, ευλογείτε, υμνεῖτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Η Τιμιωτέρα ου στιχολογείται

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξέυτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Νέαν καί καινήν πολιτείαν, παρά Χριστού μεμαθηκότες ταύτην μέχρι τέλους φυλάττειν διαφερόντως πάντες, σπουδάσωμεν, όπως αγίου Πνεύματος, τήν παρουσίαν απολαύσωμεν.

Σύ μου τό θνητόν Ζωοδότα, περιβολήν αθανασίας, καί τής αφθαρσίας τήν χάριν, ενδύσας Σώτερ συνεξανέστησας, καί τώ Πατρί προσήγαγες τόν χρόνιον μου λύσας πόλεμον.

Εις τήν επουράνιον πάλιν, διαγωγήν ανακληθέντες, τή τής μεσιτείας δυνάμει, τού κενωθέντος μέχρι καί δούλου μορφής καί ημάς ανυψώσαντος, τούτον αξίως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Ως ρίζαν, πηγήν καί αιτίαν, τής αφθαρσίας σε Παρθένε πάντες οι πιστοί πεπεισμένοι, ταίς ευφημίαις καταγεραίρομεν, σύ γάρ τήν ενυπόστατον, αθανασίαν ημίν έβλυσας.

Άλλος

Αλλότριον τών μητέρων

Τής εορτής μεσαζούσης τών Ιουδαίων, ανήλθες ο Σωτήρ μου επί τό ιερόν σου, καί εδίδασκες πάντας, εθαύμαζον δέ Ιουδαίοι, καί πόθεν ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; έλεγον.

Ιάματα χαρισμάτων ο λυτρωτής μου πηγάζων επετέλει τέρατα καί σημεία, φυγαδεύων τάς νόσους, ιώμενος τούς ασθενούντας, αλλ' Ιουδαίοι εξεμαίνοντο, τώ πλήθει τών θαυμάτων αυτού.

Τούς απειθείς Ιουδαίους ο λυτρωτής μου, ελέγχων ανεβόα, Μή κρίνετε κατ' όψιν, αλλά τήν δικαίαν κρίσιν κρίνετε, καί γάρ ο νόμος καί εν Σαββάτω περιτέμεσθαι, κελεύει πάντα άνθρωπον.

Τά μείζονα τών θαυμάτων τοίς Μαθηταίς σου, Σωτήρ ως επηγγείλω, παρέσχες, αποστείλας, εις τά έθνη κηρύξαι τήν δόξαν σου, οι δέ τώ κόσμω, εκήρυττόν σου τήν Ανάστασιν, τήν χάριν καί τήν σάρκωσιν.

Ει άνθρωπον περιτέμεντε εν Σαββάτω, μήπως λυθή ο νόμος, νύν εμοί τί χολάτε, ότι άνθρωπον όλον εποίησα υγιή λόγω; κατά τήν σάρκα υμείς κρίνετε φησί τοίς Ιουδαίοις Χριστός!

Ο τήν ξηράν θεραπεύσας χείρα τώ λόγω, τήν ξηρανθείσαν πάλαι γήν τής εμής καρδιάς, ιασάμενος Λόγε, ανάδειξόν με καρποφόρον, ίνα εργάσωμαι καγώ Σωτήρ, καρπούς εν μετανοία θερμή.

Λεπρώσάν μου τήν καρδίαν αποκαθάρας, καί τής ψυχής μου Λόγε τά όμματα φωτίσας, επί κλίνης οδύνης μου, κείμενον ανόρθωσόν με, ως τόν παράλυτον ανέστησας, εν κλίνη κατακείμενον.

Δόξα...

Αλλότριον τοίς ανόμοις εστί τό σέβειν, τήν άναρχον Τριάδα Πατέρα καί Υιόν τε, καί τό άγιον Πνεύμα, τήν άκτιστον παντοκρατορίαν, δι' ής ο σύμπας κόσμος ήδρασται, τώ κράτει τής ισχύος αυτής.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εχώρησας έν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τόν ένα τής Τριάδος, Χριστόν τόν Ζωοδότην όν υμνεί πάσα κτίσις, καί τρέμουσιν οι άνωθρόνοι, Αυτόν δυσώπει παμμακάριστε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καταβασία

Αλλότριον τών μητέρων η παρθενία, καί ξένον ταίς παρθένοις η παιδοποιία, επί σοί Θεοτόκε, αμφοτέρα ωκονομήθη, διό σε πάσαι αι φυλαί τής γής απαύστως μακαρίζομεν.

**Εξαποστειλάριον
Ο ουρανόν τοίς άστροις**

Ο τόν κρατήρα έχων, τών ακενώτων δωρεών, δός μοι αρύσασθαι ύδωρ, εις άφεισιν αμαρτιών, ότι συνέχομαι δίψη, εύσπλαγχνε μόνε οικτίρμον. (Δίς)

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τά παρόντα Προσόμοια.

**Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν**

Η σοφία καί δύναμις, τού Πατρός τό απαύγασμα, Λόγος ο αίδιος, καί Υιός τού Θεού, εν ιερώ παρεγένετο, σαρκί καί εδίδασκεν Ιουδαί αγνώμονας, καί ων τούς λαούς, τούς δεινούς καί εθαύμαζον, τής σοφίας τόν πλούτον εκβοώντες, Πόθεν γράμματα γινώσκει παρ' ουδενός μή μεμαθηκώς; (Δίς)

Γραμματείς επεστόμιζεν, Ιουδαίους διήλεγχεν, ο Μεσσίας Κύριος, εκβοών αυτοίς, Μή τήν κατ' όψιν παράνομοι, ως άδικοι κρίνετε, εν Σαββάτω γάρ εγώ, τόν Παράλυτον ήγειρα, όθεν Κύριος, τού Σαββάτου υπάρχω, καί τού νόμου, τί ζητείτέ με φονεύσαι, τόν τούς θανόντας εγείραντα;

Μωϋσέα ελίθασαν οι δεινοί καί παράνομοι, Ιουδαίων σύστημα τό αχάριστον, τόν Ησαϊαν δέ έπρισαν, Ξυλίνω εν πρίονι, εν βορβόρω τόν σοφόν, Ιερεμίαν ενέβαλον, τόν δέ Κύριον, εν Σταυρώ ανυψούντες, επεβών, Τόν ναόν ο καταλύων, σώσον σαυτόν καί πιστεύσομεν.

**Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'
Ανατολίου**

Φωτισθέντες αδελφοί, τή Αναστάσει τού Σωτήρ ς Χριστού, καί φθάσαντες τό μέσον τής εορτής τής δεσποτικής, γνησίως φυλάξωμεν τάς εντολάς τού Θεού, ίνα άξιοι γενώμεθα, καί τήν Ανάληψιν εορτάσαι, καί τής παρουσίας τυχείν τού αγίου Πνεύματος.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά καί εκ τού Κανόνος τής Εορτής, Ωδή γ' καί ς'.

Ο Απόστολος

Εν ταίς ημέραις εκείναις, κατέφυγον οι Απόστολοι εις τάς πόλεις τής Λυκαονίας...

Ευαγγέλιον, εκ τού κατά Ιωάννην

Τής Εορτής μεσούσης, ανέβη ο Ιησούς εις τό Ιερόν, καί εδίδασκε, καί εθαύμαζον οι Ιουδαίοι, λέγοντες...

Κοινωνικόν

Ο τρώγων μου τήν Σάρκα, καί πίνων μου τό Αίμα, εν εμοί μένει, καγώ εν αυτώ, είπεν ο Κύριος.

p45top

**Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'
Ἦχος δ' Ο εξ υψίστου κληθείς**

Προκαταλύσας τό κράτος τού θανάτου, Χριστέ τώ θανάτω σου, ζωὴν παρέσχες βροτοίς, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Εγέρσει σου, συνεξεγείρας, γένος ἀνθρώπων τῇ καταβάσει σου, Ὅθεν χαριστήριον, αἰνόν σοι ἀδομεν, τὴν εορτὴν εορτάζοντες, τῆς τριημέρου, καί λαμπροφόρου σου Ἀναστάσεως, ἐν ἡ τὸ μέσον τῶν πανσέπτων νῦν, ἡμερῶν ἡμῖν πάσιν ἐπέλαμψεν, Ἰησοῦ ζωοδότα, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρό τού τιμίου σταυροῦ σου καί τού Πάθους, θαυμάτων τὰ ἐνδοξα, ἐπιτελῶν τοῖς λαοῖς, τῆς εορτῆς καθὼς γέγραπται, ἐν μέσῳ ἔστης, τῆς νομικῆς Χριστέ Παντοδύναμε, καί πάσιν ἐβόησας, Εἰ τις διψᾷ, πρὸς ἐμέ αυτομολεῖτω, καί ὕδατος τοῦ θεοῦ πόμα, ἀπαντλησάτω καί ζωῆς νάματα, ὕδωρ ζωῆς γάρ καί δυνάμεως καί σοφίας ἐγὼ πάσι δίδωμι, ὅτι θέλων ἀνθρώποις, ὡμοιώθην ὡς φιλάνθρωπος.

Ὡς ἐπὶ κλίνης με κείμενον οδύνης, Χριστέ πολυέλεε, τῶν ἐγκλημάτων μου καί παρειμένον τοῖς μέλεσιν, ὡς διὰ μέγα, φιλανθρωπίας πέλαγος ἀνθρωπος, θελήσει γενόμενος, νῦν ἀοράτως με, ὡς τὸν παράλυτον ἐγειρον, καί τρίβους θείας, τῶν ἐντολῶν σου τρέχειν εὐόδωσον, ὁ πρό τού Πάθους, τοῖς λαοῖς Σωτήρ, τῶν Εβραίων θαυμάτων τοῖς πλήθεισι, παριστάμενος ὅτι, Θεός ὢν, βουλήσει πάσχεις σαρκί.

Δόξα... Καί νυν... Ἦχος β'

Ὅτε παρεγένου ἐν ἱερῷ Χριστέ ὁ Θεός, με λαοῖς ἐδίσουσῃς τῆς εορτῆς, τότε τοὺς δασκεὺς βοῶν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἀν ἀποθάνῃ ζήσεται, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο, μετὰ τῶν Φαρισαίων, καί Σαδδουκαίων, καί Γραμματέων, λέγοντες, Τίς ἐστὶν οὗτος, ὅς λαλεῖ βλασφημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σύ ὑπάρχεις ὁ πρό πάντων αἰώνων, σὺν Πατρὶ καί Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

**Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος γ' Ἀναστάσιμον**

Ὁ τώ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καί τώ φωτὶ τῆς σῆς ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν ἐσπερινόν ὕμνον φιλάνθρωπε.

Ἀποστολικόν

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος ὑμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι, εἰδώλων πλάνην ἐλύσατε θεογνωσίαν κηρύξαντες, οὗτος ὁ καλὸς ἀγὼν, ὑμῶν ὑπάρχει μακάριοι, διὸ ὑμνούμεν, καί δοξολογούμεν ὑμῶν τὰ μνημόσυνα.

Μαρτυρικόν

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτὸς δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες τῇ ἀγάπῃ τοῦ σταυροῦ σου ψυχικῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν τυραννίδα ἐλύσαν, καί τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Δόξα... Καί νυν... Ἦχος γ'
Γερμανοῦ**

Μεσοῦσης τῆς Εορτῆς, δοξαζόμεν τὸν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, σωτηρίαν ἐργασάμενον, Μέσον μὲν δύο ληστῶν ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέματο, καί τῷ μὲν βλασφημοῦντι εἰσώπα, τῷ δὲ πιστεύοντι ἐβόα, Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔση ἐν τῷ Παραδείσῳ, Κατήλθεν ἐν τάφῳ, ἐσκύλευσε τὸν Ἄδην, καί ἀνέστη τριήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου
Ἦχος γ' Αναστάσιμον
Τὴν ωραιότητα

Πάντα ανθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ημέτερα, οικειωσάμενος, προσηλωθήναι εν Σταυρώ, ηυδόκησας ποιητά μου, θάνατον ελόμενος, υπομείναι ως άνθρωπος, ίνα τό ανθρώπινον, εκ θανάτου λυτρώση ως Θεός, διό ως ζωοδότη βοώμέν σοι, Δόξα Χριστε τῆ Αναστάσει σου.

Αποστολικόν

Τών Αποστόλων σου, τήν μνήμην Κύριε, υπερεφάιδρυνας, ως παντοδύναμος, ότι ενίσχυσας αυτούς, τά Πάθη σου μιμήσασθαι, ενίκησαν ανδρείως γάρ, τού Βελίαρ τήν δύναμιν, όθεν καί απέλαβον, Ιαμάτων χαρίσματα, Αυτών ταίς ικεσίαις φιλάνθρωπε, ειρήνην παράσχου τώ λαώ σου.

Μαρτυρικόν

Θωρακισάμενοι, τήν πανοπλίαν Χριστού καί ενδυσάμενοι όπλα τῆς πίστεως, τάς παρατάξεις τού εχθρού, ανδρικός κατεβάλατε, προθύμως τῆ ελπίδι γάρ, τῆς ζωῆς υπεμείνατε, πάσας τών τυράννων, πρίν απειλάς τε καί μάστιγας, διό καί τούς στεφάνους εδέξασθε, Μάρτυρες Χριστού καρτερόψυχοι.

Θεοτοκίον

Προφήται προεκήρυξαν, Απόστολοι εδίδαξαν, Μάρτυρες ωμολόγησαν, καί ημείς επιστεύσαμεν, Θεοτόκον σε κυρίως υπάρχουσαν, διό καί μεγαλύνομεν τόν τόκον σου τόν άφραστον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτής
Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καί Λόγον

Εστηκώς εν τώ μέσω τού ιερού, μεσαζούσης ενθέως τῆς Εορτής, ο διψών ανέκραζες, ερχέσθω πρός με καί πινέτω, ο γάρ πίνων εκ τούτου, τού θείου μου νάματος, ποταμούς εκ κοιλάς, εκρεύσει δογμάτων μου, ός τις δέ πιστεύει, εις εμέ τόν σταλέντα, εκ θείου Γεννήτορος, μετ' εμού δοξασθήσεται, Διά τούτο βοώμέν σοι, Δόξα σοι Χριστε ο Θεός, ότι πλουσίως εξέχεας τά νάματα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας τοίς δούλοις σου. (Δίς)

Εις τούς Α ί ν ο υ ς
Στιχηρά ιστώμεν Στίχους δ' και τῆς Οκτωήχου
Ἦχος γ' Αναστάσιμον

Εν τώ φωτί σου Δέσποτα, οψόμεθα φώς φιλάνθρωπε, ανέστης γάρ εκ τών νεκρών, σωτηρίαν τώ γένει τών ανθρώπων δωρούμενος, ίνα σε πάσα κτίσις δοξολογή, τόν μόνον αναμάρτητον, Ελέησον ημάς. (Δίς)

Αποστολικόν

Τάς τού Χριστού παραγγελίας, αμέμπτως φυλάξαντες, άγιοι Απόστολοι, δωρεάν ελάβετε, δωρεάν παρέχετε, ιατρεύοντες τά πάθη τών ψυχών καί τών σωμάτων ημών, διό έχοντες παρηρσίαν αυτόν ικετεύσατε, ελεηθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Μαρτυρικόν

Ως φωστήρες εν κόσμω λάμπετε, καί μετά θάνατον άγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν καλόν αγωνισάμενοι, διό έχοντες παρηρσίαν, Χριστόν ικετεύσατε, ελεηθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Κύριε, πρό τού αχράντου σου Σταυρού, τής εορτής μεσούσης, εν τώ ιερώ ανήλθες, Ιουδαίους παρρησία διδάσκων, τά Μωσέως, καί εν νόμω διά σου νομοθετηθέντα, εκπληττόμενοι δέ Χριστέ, τής σής σοφίας τό άφραστον μυστηριον, τήν κατά σου σκευωρίαν εν αυτοίς φθόνω εμελέτων, Πώς ούτος οίδε γράμματα μή μεμαθηκώς; αγνοούντες σε τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

**Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής
Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά**

Μέγας εί βασιλεύ καί μέγα σου τό κράτος, μεγάλως γάρ πτωχεύσας, μεγάλων χαρισμάτων, τήν οικουμένην έπλησας.

Στίχ. Μνήσθητι τής συναγωγής σου...

Έστης εν τώ ναώ, εκβλύζων σου τά ρείθρα, τής εορτής μεσούσης, καί άρδων τούς διψώντας τήν θείαν χάριν εύσπλαγχνε.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών...

Σώσαί με βουληθείς, σαρκούσαι παραδόξως, εκ Κόρης απειράνδρου, καί μέσον τού ναού σου τήν χάριν μοι επήγασας.

**Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'
Ιωάννου Μοναχού**

Μεσούσης τής εορτής πρό τού Πάθους, καί τής ενδόξου Αναστάσεώς σου Κύριε, ής διδάσκων αγαθέ εν τώ ιερώ, τούς απειθούντας Ιουδαίους, καί Φαρισαίους, καί Γραμματείς, καί βοών πρός αυτούς, ο διψών, ερχέσθω πρός με καί πινέτω, ο πιστεύων εις εμέ, ύδατος ζωής Πνεύματος θείου, ποταμοί ρεύσουσιν εκ τής κοιλίας αυτού, Ω τής αρρήτου σοφίας τής σής συνέσεως! ο τά πάντα πληρών Θεός ημών δόξα σοι.

[p46top](#)

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

**Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'
Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών**

Ωφθη φωτοφανής καί τερπνή, τής τού Σωτήρος, Αναστάσεως σήμερα, μεσότης η παναγία, ως μεσημβρία φαιδρά, φρυκτωρούσα κόσμον θείαις χάρισι, Χριστού τής Εγέρσεως, λαμπαδοχούσα τεράστια, τής αφθαρσίας, απαστράπτει τά σύμβολα, καί προδεικνυσι, τήν εις ύψος Ανάληψιν, φαίνει τήν πολυέραστον, τού Πνεύματος έλευσιν, Πεντηκοστής τής πανσέπτου, τήν λαμπροτάτην πανήγυριν, διό καί παρέχει, ταίς ψυχαίς ημών ειρήνην, καί μέγα έλεος.

Δόξης ως θεϊκής ποταμός, τής εορτής νύν μεσαζούσης ο Κύριος, τά ρείθρα τής εύσπλαγχνίας, πάσι παρέχων βοά, οι διψώντες δεύτε, καί αρύσασθε, Πηγή συμπαθείας γάρ, καί ελέους τό πέλαγος, αυτός υπάρχων, βρύει κόσμω τήν άφεσιν, πλύνει πταιίσματα, καί καθαίρει νοσήματα, σώζει τούς τήν Ανάστασιν, αυτού εορτάζοντας, σκέπει τούς πόθω τιμώντας, τήν μετά δόξης Ανάληψιν, αυτού καί παρέχει, ταίς ψυχαίς ημών ειρήνην, καί μέγα έλεος.

Μέσον τού ιερού εστηκώς, ο απερίγραπτος Θεός τε καί Κύριος, Θεός γάρ υπήρχε φύσει, κάν δι' ημάς βροτωθείς, περιγεγραμμένος, ώφθη σώματι, τοίς πάσιν ανέβλυζε, τά ζωήρρυτα ρήματα τοίς πάσι λέγων, Τάς ψυχάς εκκαθάρθητε, καί τού καύσωνος, τών παθών αναψύξατε, μήτις αποστερήσοιτο, τής πόσεως άνθρωποι, θείαν γάρ χάριν δωρούμαι τής αθανάτου καί κρείττονος, καί τής βασιλείας, συμμεθέξει μοι τώ κτίστη

καί δοξασθήσεται.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Τῆς εορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστέ Αναστάσεως, καί θείας παρουσίας τοῦ ἀγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμάτων σου, ανυμνοῦμεν τά μυστήρια, ἐν ἡ κατάπεμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου Ἦχος γ' Σταυρώσιμον

Ξύλον παρακοῆς τῷ κόσμῳ θάνατον ἐβλάστησε, τό δέ ξύλον τοῦ Σταυροῦ ζωῆν καί ἀφθαρσίαν, διό σε προσκυνούμεν, τόν σταυρωθέντα Κύριον, Σημειωθήτω ἐφ' ἡμάς, τό φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε.

Αποστολικόν

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί Διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται, γένος δέ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Μαρτυρικόν

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις, ἐπάγη γάρ ἐν τόπῳ, καί ἐνεργεῖ ἐν κόσμῳ, καί ἀνέδειξεν ἐξ ἀλιέων Ἀποστόλους, καί ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Μεσοῦσης τῆς εορτῆς πρό τοῦ Πάθους, καί τῆς ἐνδόξου Αναστάσεώς σου, Κύριε, ἡς διδάσκων ἀγαθέ ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, καί Φαρισαίους, καί Γραμματεῖς, καί βοῶν πρός αὐτούς, ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρός με καί πινέτω, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θεοῦ, ποταμοί ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, Ὡ τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! ὁ τά πάντα πληρῶν Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου Σταυρώσιμον Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα τῆς παρθενίας σου

Σταυρόν καί θάνατον, παθεῖν ἐλόμενος, μέσον τῆς κτίσεως, τούτον κατέπηξας ὅτε εὐδόκησας Σωτήρ, τό σῶμά σου προσηλώσαι, τότε καί ὁ ἥλιος, τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, ταῦτα καί Ληστής ὁρῶν, ἐν Σταυρῷ σε ἀνύμνησε, Μνήσθητι βοῶν μου ὁ Σωτήρ, καί ἔλαβε πιστεύσας τόν Παράδεισον.

Αναστάσιμον

Τό ἀκατάληπτον, τό τῆς Σταυρώσεως, καί ἀνερμήνευτον, τό τῆς Εγέρσεως, θεολογούμεν οἱ πιστοί μυστήριον ἀπόρρητον, σήμερον γάρ θάνατος, καί ὁ Ἄδης κατήργηται, γένος δέ τό βρότειον ἀφθαρσίαν ἐνδέδεται, διό εὐχαριστοῦντες βοώμεν σοι, Δόξα Χριστέ τῇ Εγέρσει σου.

Μαρτυρικόν

Τό εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τά μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, διά τούτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος, Ἀλλά πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σώσαι τό ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Σταυροθεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τόν Σταυρόν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν τῶν ἐχθρῶν τά φρυάγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Εορτῆς Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τῆς σοφίας τό ὕδωρ καί τῆς ζωῆς, αναβλύζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτήρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τά νάματα, τόν γάρ θεῖον νόμον σου δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σβεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρακας, ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψῆσει, οὐ λήξει τοῦ κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεύ ἐπουράνιε, διά τούτο δοξάζομεν, τό κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αιτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.
(Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρά τῆς Οκτωῆχου Ἦχος γ' Σταυρώσιμον

Φθόνῳ τρυφῆς ἐκβέβλημαι, πτώμα πεσῶν χαλεπόν, ἀλλ' οὐ παρείδες Δέσποτα, ἀναλαβὼν δι' ἐμέ τό κατ' ἐμέ, σταυρούσαι καί σώζεις με, εἰς δόξαν εἰσάγεις με, Λυτρωτά μου, δόξα σοι. (Δίς)

Αποστολικόν

Δεῦτε πάντα τά ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν, Χριστός γάρ ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καί ἐκὼν ἐτάφη, καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σώσαι τά σύμπαντα, Αὐτόν προσκυνήσωμεν.

Μαρτυρικόν

Τῶν αγίων Ἀθλοφόρων τήν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν, ὅτι θέατρον γενόμενοι Ἀγγέλους καί ἀνθρώπους, τόν τῆς νίκης στέφανον παρά Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καί πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Μεσοῦσης τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ νῶ ἀνήλθες, τοῦ ἱεροῦ ὁ Σωτήρ ἡμῶν, καί στάς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρησία, καί ἐλεγες, Ἐγὼ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθά

Ὅλος σὺν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχων, ολλύμενόν με θέλων, ἐξάραι τῶν πταισμάτων, ἐνούσαι μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου...

Πέπαυται ἡ σκιά, ἰδοὺ γάρ ὁ Μεσσίας, τῆς εορτῆς ἐν μέσῳ, τήν χάρι ν ὡσπερ ἄλλον φωσφόρον ἐναπήστραψεν.

Στίχ. Ὁ δέ Θεός Βασιλεύς ἡμῶν...

Ἐρχεσθε εὐπειθῶς, οἱ τῆς ζωῆς τό νάμα, πιεῖν ἐπιποθῶντες, ἐβόα ὁ Σωτήρ μου, καί πῖετε τήν χάριν, ἐνθῆως ἀγαλλόμενοι.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Καθαρθώμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας καί ψυχικὰς λαμπηδόνας διαυγάσωμεν, καί τήν ζωὴν κατίδωμεν Χριστόν, ἐν ἱερῷ ἀφικόμενον, ὑπερβολή ἀγαθότητος, ἵνα τόν ἐχθρόν θριαμβεύσῃ, καί σώσῃ τό γένος ἡμῶν, διά πάθους Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως, πρός ὄν βοήσωμεν, Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ο ποιητής τῶν ἀπάντων, καί τῆς ζωῆς χορηγός, ο τῷ Πατρὶ τῷ θεῷ, συναΐδιος Λόγος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου, σάρκα λαβὼν, καί γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου, σοφίας ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἐβλυσε διδάγματα.

Τῆς εορτῆς μεσαζούσης, τῶν Ἰουδαίων Χριστέ, τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ο τοῦ νόμου Δεσπότης, διδάσκων ἐξουσία, καί Γραμματεῖς, διελέγχων, ὡς γέγραπται, καί καταπλήττων σοφία λόγων τῶν σῶν, καί θαυμάτων ἐπιδείξεις.

Ο χορηγός τῆς σοφίας, καί τῶν καλῶν παροχεύς, ο χέων θεῖα ρεῖθρα, ἐκ πηγῆς ἀενάου, Δεῦτε πρὸς με, κράζει, ὕδωρ ζωῆς, οἱ διψῶντες ἀρύσασθε, καί ποταμοὶ ἐκ κοιτίας υμῶν, φησί, χαρισμάτων θεῶν ρεύσουσι.

Δόξα... Ἦχος α'

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν μεσότης, ἐν ἧ Χριστός, παραγυμνώσας ἀμυδρῶς θεϊκὴν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγξε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας, καί θεοπρεπῶς θαυματουργῶν, ἐν οστρακίνῳ σώματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νῦν... Θεοτοκίον Ἦχος γ'

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τὸν θεανδρικὸν σου τόκον, πανσεβάσμιε; πείραν γάρ ἀνδρός μὴ δεξαμένη, πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν ἐν σαρκί, τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς υπομείναντα τροπήν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας ουσίας, τὴν ιδιότητα σῶαν φυλάξαντα, Διό, Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι, τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωῆχου Ἦχος γ'

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί Διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται.

γένος δέ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Ο Κύριος ἐβασίλευσεν...

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῆ Ἀναστάσει σου Κύριε, καί ο Παράδεισος πάλιν ἠνέωκται, πάσα δέ ἡ κτίσις ἀνευφημούσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Καί γάρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην...

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καί τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καί Πνεύματος ἁγίου, ὑμνῶ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἄκτιστον θεότητα, Τριάδα Ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα...

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον, καί τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, παιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος α'

Ἐν τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσοῦσης τῆς εορτῆς, διδάσκων καί ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους καί Γραμματεῖς, καί βῶν παρρησία πρὸς αὐτούς, ο διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με, καί πινέτω ὕδωρ ζωηρόν, καί οὐ μὴ διψῆσῃ εἰς τὸν

αιώνα, ο πιστεύων τή εμή χρηστότητι, ποταμοί ρεύσουσιν εκ τής κοιλίας αυτού ζωής αιωνίου, Ω τής αγαθότητος, καί τής ευσπλαγχνίας σου, Χριστέ ο Θεός ημών! Δόξα σοι.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου Αναστάσιμα Ἦχος γ'

Χριστός εκ νεκρών εγήγερται η απαρχή τών κεκοιμημένων, ο πρωτότοκος τής κτίσεως, καί δημιουργός πάντων τών γεγονότων, τήν καταφθαρείσαν φύσιν τού γένους ημών, εν εαυτώ ανεκαίνισεν, ουκ έτι θάνατε κυριεύεις, ο γάρ τών όλων Δεσπότης, τό κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα...

Σαρκί τού θανάτου γευσάμενος Κύριε, τό πικρόν τού θανάτου εξέτεμες τή Εγέρσει σου, καί τόν άνθρωπον νύν κατ' αυτού ενίσχυσας, τής αρχαίας κατάρας τήν ήτταν ανακαλούμενος, ο υπερασπιστής τής ζωής ημών Κύριε, δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν μεσιτεύσασαν, τήν σωτηρίαν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση ο Υιός σου καί Θεός ημών, τό διά Σταυρού καταδεξάμενος Πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς ως φιλάνθρωπος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εορτής μεσαζούσης τής νομικής, ής διδάσκων Σωτήρ μου εν ιερώ, ελέγχων τε τήν άνοιαν, τών απίστων Εβραίων, καί βοών τοίς όχλοις, θεία φωνή ως φιλάνθρωπος, ο διψών ανέκραζες, ερχέσθω πρός με καί πινέτω, όθεν επηγγείλω, τοίς πιστεύουσι νέμειν, σοφίας τά νάματα, εκ πηγής ακηράτου σου, Διά τούτο βοώμέν σοι, Κατάπεμψον Χριστέ ο Θεός, μόνος τό πανάγιον Πνεύμά σου, καί σώσον ημάς, ότι υπάρχουν πολυέλεος.

Εις τούς Αίνους Στιχηρά Αναστάσιμα Ἦχος γ'

Δεύτε πάντα τά έθνη, γνώτε τού φρικτού μυστηρίου τήν δύναμιν, Χριστός γάρ ο Σωτήρ ημών, ο εν αρχή Λόγος, εσταυρώθη δι' ημάς, καί εκών ετάφη, καί ανέστη εκ νεκρών, τού σώσαι τά σύμπαντα, Αυτόν προσκυνήσωμεν.

Διηγήσαντο πάντα τά θαυμάσια, οι φύλακές σου Κύριε, αλλά τό συνέδριον τής ματαιότητος, πληρώσαν δώρων τήν δεξιάν αυτών, κρύπτειν ενόμιζον τήν Ανάστασίμ σου, ήν ο κόσμος δοξάζει, Ελέησον ημάς.

Χαράς τά πάντα πεπλήρωται, τής, Αναστάσεως τήν πείραν ειληφότα, Μαρία γάρ η Μαγδαληνή επί τό μνήμα ήλθεν, εύρεν Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τοίς ιματίοις εξαστράπτοντα, καί λέγοντα, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, ουκ έστιν ώ δε, αλλ' εγήγερται, καθώς είπε, προάγων εν τή Γαλιλαία.

Εν τώ φωτί σου Δέσποτα, οφόμεθα φώς φιλάνθρωπε, ανέστης γάρ εκ τών νεκρών, σωτηρίαν τώ γένει τών ανθρώπων δωρούμενος, ίνα σε πάσα κτίσις δοξολογή, τόν μόνον αναμάρτητον, Ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Φωτισθέντες αδελφοί, τή Αναστάσει τού Σωτήρος Χριστού, καί φθάσαντες τό μέσον τής εορτής τής δεσποτικής, γνησίως φυλάξωμεν τάς εντολάς τού Θεού, ίνα άξιοι γενώμεθα καί τήν Ανάληψιν εορτάσαι, καί τής παρουσίας τυχεΐν τού αγίου Πνεύματος.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Νάουσα η πηγή, τής σής σοφίας πόμα πνευματικών πηγάζει, ού πίνοντες δογμάτων ενθέων εμπιπλώμεθα.

Στίχ. Μνήσθητι τής συναγωγής σου...

Τέτρωται τό δεινόν, Εβραίων όντως γένος, ακουόντων σου Λόγε, διδάσκοντος τοίς όχλοις, σωτήρια διδάγματα.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών,...

Ήκες ο πλαστουργός, εν τή Σιών καί έστης, εν μέσω τού λαού σου, καί τοίς λαοίς εδίδως, τήν χάριν τήν σωτήριον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Κύριε, πρό τού αχράντου σου Σταυρού, τής εορτής μεσούσης, εν τώ ιερώ ανήλθες, Ιουδαίους παρρησία διδάσκων τά Μωσέως, καί εν νόμω διά σου νομοθετηθέντα, εκπληττόμενοι δέ Χριστέ, τής σής σοφίας τό άφραστον μυστήριον, τήν κατά σου σκευωρίαν εν εαυτοίς φθόνω εμελέτων, Πώς ούτος οΐδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; αγνοούντες, σέ τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

p51 [top](#)

**ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ**

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ**

Εις τό, Κύριε εκέκραξα... Ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα.

Ήχος δ'

Τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν, απαύστως προσκυνούντες Χριστέ ο Θεός, τήν τριήμερόν σου Ανάστασιν δοξάζομεν, δι' αυτής γάρ ανεκαίνισας, τήν καταφθαρείσαν τών ανθρώπων φύσιν Παντοδύναμε, καί τήν εις ουρανούς άνοδον, καθυπέδειξας ημίν, ως μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Τού ξύλου τής παρακοής, τό επιτόμον έλυσας Σωτήρ, τώ ξύλω τού Σταυρού εκουσίως προσηλωθείς, καί εις Άδου κατελθών Δυνατέ, τού θανάτου τά δεσμά, ως Θεός, διέρρηξας, διό προσκυνούμεν την εκ νεκρών σου Ανάστασιν, εν αγαλλιάσει βοώντες, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Πύλας Άδου συνέτριψας Κύριε, καί τώ σώ θανάτω, τού θανάτου τό βασιλείον έλυσας, γένος δέ τό ανθρώπινον, εκ φθοράς ηλευθέρωσας, ζωήν καί αφθαρσίαν τώ κόσμω δωρησάμενος, καί τό μέγα έλεος.

Στιχηρόν Ανατολικόν

Δεύτε ανυμνήσωμεν λαοί, τήν τού Σωτήρος τριήμερον Έγερσιν, δι' ως ελυτρώθημεν τών τού Άδου αλύτων δεσμών, καί αφθαρσίαν καί ζωήν, πάντες ελάβομεν κράζοντες,

ο σταυρωθείς, καί ταφείς, καί αναστάς, σώσον ημάς τή Αναστάσει σου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Παρά τό φρέαρ τοῦ Ιακώβ, ευρών ο Ιησοῦς τήν Σαμαρείτιδα, αιτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς ο νέφεσι καλύπτων τήν γήν ὦ τοῦ θαύματος! ο τοῖς Χερουβίμ εποχούμενος, πόρνη γυναικί διελέγετο, ὕδωρ αιτῶν, ο εν ὕδασι τήν γήν κρεμάσας, ὕδωρ ζητῶν, ο πηγᾶς καί λίμνας υδάτων εκκέων, θέλων ελκύσαι ὄντως αὐτήν, τήν θηρευομένην ὑπό τοῦ πολεμήτορος εχθροῦ, καί ποτίσασθαι ὕδωρ ζωῆς, τήν φλεγόμενην εν τοῖς ατοπήσασι δεινῶς, ως ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καί φιλάνθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Δογματικόν Ἦχος δ'

Ασπόρως συνέλαβες, καί εκύησας αφράστως, τόν καθελόντα δυνάστας ἀπό θρόνων, καί υψούντα ταπεινοῦς, καί εγείροντα κέρας χριστῶν αὐτοῦ, δοξάζοντας Χριστοῦ τόν Σταυρόν, καί τήν Ταφήν, καί τήν ἐνδοξον Ἀνάστασιν. Διό σε Θεοτόκε, τήν πρόξενον τῶν τοσοῦτων αγαθῶν, ασιγήτοις εν ὧ δαίς μακαρίζομεν, ως πρεσβεύουσαν αεί, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ημῶν.

Εἰς τόν Στίχον τό Αναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος δ'

Κύριε ανελθῶν εν τῷ σταυρῷ, τήν προγονικήν ημῶν κατάραν ἐξήλειψας, καί κατελθῶν εν τῷ ἄδη, τοῦς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ηλευθέρωσας, αφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει, διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τήν ζωοποιόν καί σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Ἦχος δ'

Ο ἐξ ὑψίστου κληθεῖς

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ονόματός σου εν πάση γενεᾷ καί γενεᾷ.

Ο ἐξ ἀνάρχου Πατρός Υἱός ἀχρόνως, διὰ συγκατάβασιν καί σωτηρίαν βροτῶν, Θεός ὢν ἄνθρωπος γέγονεν, ἵνα παράσχη, τῷ Πρωτοπλάστῳ νύν τόν Παράδεισον, ἀμα καί τήν ἀπάσαν φύσιν λυτρώσῃται, εκ τῆς ἀπάτης τοῦ ὄφεως, καί τήν εἰκόνα, πεσοῦσαν σῶση ως ευδιάλλακτος, ὅθεν Μητέρα ἀπειργάσατο, νυμφοτόκον ἀγνήν, τήν ἀμόλυντον, ἦν ως ἀγκυραν πάντες, τῶν ψυχῶν ημῶν κεκτήμεθα.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καί ἐπιθυμήσει ο Βασιλεύς τοῦ κάλλους σου.

Σωματωθέντα τόν κτίστην τῶν ἀπάντων, ἔσχες εν τῇ μήτρα σου θεομακάριστε, ἀναμορφούντα τόν ἄνθρωπον, τόν πρίν πεσόντα, τή παραβάσει διὰ τοῦ ὄφεως, Θεόν γάρ γεγέννηκας, σαρκί αφράστως ἡμῖν, καί τῆς φθοράς ηλευθέρωσας, τήν φύσιν πάσαν, παλαιωθείσαν διὰ τοῦ τόκου σου, διό ὑμνούμεν καί δοξάζομεν, σοῦ τήν χάριν Παρθένε ἀνύμφευτε, δυσσωπούντες ρυσθήναι, διὰ σοῦ πάσης κολάσεως.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλοῦσιοι τοῦ λαοῦ τῆς γῆς.

Ἴνα σου πάσι τό πλήθος τοῦ ἐλέους, καί τῆς αγαθότητος ἀνακαλύψῃς ἡμῖν, τό ἀδιόριστον πέλαγος, τὰς ἀμαρτίας, τῶν οικετῶν σου πάσας ἐξάλειψον, ἔσχες γάρ πανάμωμε, ως Μήτηρ οὐσα Θεοῦ, τήν ἐξουσίαν τῆς κτίσεως, καί διεξάγεις, πάντα ως θέλεις τῇ δυναστείᾳ σου, καί γάρ ἡ χάρις, ἡ τοῦ Πνεύματος, τοῦ ἀγίου σαφῶς ἐνοικούσα εν σοί, συνεργεῖ σοι εν πάσιν, ἀενάως Παμμακάριστε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ὠφθης ἐπὶ γῆς, Χριστέ ο Θεός, δι' ἄφατον οικονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρείτις τοῦ

λόγου σου τού Φιλανθρώπου, κατέλιπε τό άντλημα επί τό φρέαρ, καί έδραμε λέγουσα τοίς εν τή πόλει, Δεύτε, ίδετε καρδιογνώστην, μήτι ούτος υπάρχει ο προσδοκώμενος Χριστός, ο έχων τό μέγα έλεος.

Καί νύν... ο αυτός,

Μεσούσης τής εορτής, διδάσκοντός σου Σωέλεγον οι Ιουδαίοι, Πώς ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; αγνοούντες, ότι σύ εί η σοφία η κατασκευάσασα τόν κόσμον, Δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Τό φαιδρόν τής Αναστάσεως κήρυγμα, τού Αγγέλου μαθούσαι αι τού Κυρίου Μαθήτριάι, καί τήν προγονικήν απόφασιν απορρίψασαι, τοίς Αποστόλοις καυχώμεναι έλεγον, Εσκύλευται ο θάνατος, ηγέρθη Χριστός ο Θεός, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

**Έτερον τής Εορτής
Ήχος πλ. δ'**

Μεσούσης τής Εορτής, διψώσάν μου τήν ψυχήν, ευσεβείας πότισον νάματα, ότι πάσι Σωτήρ εβόησας, ο διψών ερχέσθω πρός με καί πινέτω, Η πηγή τής ζωής, Χριστέ ο Θεός, δόξα σοι.

Εκτενής καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τό, Χριστός ανέστη... τόν Προοιμακόν, κτλ. Εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχ. ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα δ' τής Μεσοπεντηκοστής γ' καί τής Σαμαρείτιδος Ιδιόμελα γ'.

**Στιχηρά Αναστάσιμα
Ήχος δ'**

Τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν, απαύστως προσκυνούντες Χριστέ ο Θεός, τήν τριήμερόν σου Ανάστασιν δοξάζομεν, δι' αυτής γάρ ανεκαίνισας, τήν καταφθαρείσαν τών ανθρώπων φύσιν Παντοδύναμε, καί τήν εις ουρανούς άνοδον, καθυπέδειξας ημίν, ως μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Τού ξύλου τής παρακοής, τό επιτόμον έλυσας Σωτήρ, τώ ξύλω τού Σταυρού εκουσίως προσηλωθείς, καί εις Άδου κατελθών Δυνατέ, τού θανάτου τά δεσμά, ως Θεός, διέρρηξας, διό προσκυνούμεν την εκ νεκρών σου Ανάστασιν, εν αγαλλιάσει βοώντες, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Πύλας Άδου συνέτριψας Κύριε, καί τώ σώ θανάτω, τού θανάτου τό βασίλειον έλυσας, γένος δέ τό ανθρώπινον, εκ φθοράς ηλευθέρωσας, ζωήν καί αφθαρσίαν τώ κόσμω δωρησάμενος, καί τό μέγα έλεος.

Στιχηρόν Ανατολικόν

Δεύτε ανυμνήσωμεν λαοί, τήν τού Σωτήρος τριήμερον Έγερσιν, δι' ως ελυτρώθημεν τών τού Άδου αλύτων δεσμών, καί αφθαρσίαν καί ζωήν, πάντες ελάβομεν κράζοντες, ο σταυρωθείς, καί ταφείς, καί αναστάς, σώσον ημάς τή Αναστάσει σου, μόνη Φιλάνθρωπε.

Τής Μεσοπεντηκοστής

**Ήχος ο αυτός
Κύριε, ανελθών εν τώ Σταυρώ**

Πάρεστιν η μεσότης ημερών, τών εκ σωτηρίου αρχομένων Εγέρσεως, Πεντηκοστή δέ τή θεία σφραγιζομένων, καί λάμπει τās λαμπρότητας αμφοτέρωθεν έχουσα, καί ενούσα τās δύο, καί, παρείναι τήν δόξαν προφαίνουσα, τής δεσποτικής Αναλήψεως σεμνύνεται.

Ἦκουσε και ευφράνθη η Σιών ευαγγελισθείσης τού Χριστού Αναστάσεως, οι δέ πιστοί αυτής γόνιμοι ηγαλλιάσαντο, τούτον θεασάμενοι, καί εκπλύνοντα Πνεύματι, ρύπον χριστοκτονίας, ευτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τήν τών εκατέρων ευφρόσυνον μεσότητα.

Ἦγγικεν η τού θείου δαψιλής, χύσις επί πάντας, ὡσπερ γέγραπται, Πνεύματος, η προθεσμία κηρύττει, ημισευθείσα, τής μετά Χριστού θάνατον, καί ταφήν, καί Ανάστασιν, παρ' αυτού δεδομένης, αψευδούς Μαθηταίς υποσχέσεως, τήν τού Παρακλήτου δηλούσης επιφάνειαν.

Καί τής Σαμαρείτιδος Ιδιόμελα

Ἦχος α'

Επί τήν πηγήν επέστη, η πηγή τών θαυμάτων, εν τή έκτη ώρα, τής Εύας ζωγρήσαι καρπόν, η γάρ Εύα εν ταύτη εξελήλυθεν εκ τού Παραδείσου, απάτη τού όφεις, Ἦγγικεν ούν η Σαμαρείτις αντλήσαι ύδωρ, ήν ιδών έφη ο Σωτήρ, Δός μοι ύδωρ πιείν, καγώ ύδατος αλλομένου εμπλήσω σε, καί εις τήν πόλιν δραμούσα η σώφρων, τοίς όχλοις ανήγγειλεν ευθύς, Δεύτε, ίδετε Χριστόν τόν Κύριον, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Ἦχος β'

Επί τό φρέαρ ως ήλθεν ο Κύριος, η Σαμαρείτις ηρώτα τόν εύσπλαγχνον, Παράσχου μοι τό ύδωρ τής πίστεως, καί λήψομαι τής κολυμβήθρας τά νάματα, αγαλλίασιν καί λύτρωσιν, Ζωοδότα, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος ο αυτός

Ο συνάναρχος καί συναϊδιος Υιός, καί Λόγος τού Πατρός, επί τήν πηγήν επέστη, η πηγή τών ιαμάτων, καί γυνή εκ τής Σαμαρείας αντλήσαι ύδωρ παραγέγονεν, ήν ιδών έφη ο Σωτήρ, Δός μοι ύδωρ πιείν, καί απελθούσα φώνησόν σου τόν άνδρα, Η δέ, ως ανθρωπω διαλεγόμενη, καί ου Θεώ, λαθείν σπουδάζουσα έλεγεν, ουκ έχω άνδρα, καί ο Διδάσκαλος πρός αυτήν, Αληθώς είπας, ουκ έχω άνδρα, πέντε γάρ έσχες, καί νύν όν έχεις ουκ έστι σου ανήρ, Η δέ, επί τώ ρήματι εκπλαγείσα, καί εις τήν πόλιν δραμούσα, τοίς όχλοις επεβόα, λέγουσα, Δεύτε ίδετε Χριστόν, ός δωρείται τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Παρά τό φρέαρ τού Ιακώβ, ευρών ο Ιησούς τήν Σαμαρείτιδα, αιτεί ύδωρ παρ' αυτής ο νέφεσι καλύπτων τήν γήν Ω τού θαύματος! ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, πόρνη γυναικί διελέγετο, ύδωρ αιτών, ο εν ύδασι τήν γήν κρεμάσας, ύδωρ ζητών, ο πηγάς καί λίμνας υδάτων εκχέων, θέλων ελκύσαι όντως αυτήν, τήν θηρευομένην υπό τού πολεμήτορος εχθρού, καί ποτίσασθαι ύδωρ ζωής, τήν φλεγόμενην εν τοίς ατοπήσασι δεινώς, ως μόνος εύσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Ἦχος δ'

Ο διά σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυΐδ, μελωδικώς περί σου προανεφώνησε, τώ μεγαλείά σοι ποι ήσαντι, Παρέστη η βασίλισσα εκ δεξιών σου, σέ γάρ Μητέρα πρόξενον ζωής ανέδειξεν, ο απάτωρ εκ σου ενανθρωπήσαι ευδοκήσας Θεός, ίνα τήν εαυτού αναπλάση εικόνα, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, καί τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρών, πρόβατον, τοίς ώμοις αναλαβών, τώ Πατρί προσαγάγη καί τώ ιδίω θελήματι, ταίς ουρανίαις συνάψη δυνάμεσι, καί σώση Θεοτόκε τόν κόσμον, Χριστός, ο έχων τό μέγα καί πλούσιον έλεος.

Εἰς τὴν Λιτὴν
Τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, ὡς ἔθος

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος γ'

Αγαλλιᾶσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρῃ τῆς κατάρας παγγενῆ, καὶ θαυμαστοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαφικόμενος, γυναικί δέ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλαις ὕδασι περιβαλλόμενος, Διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχνω βουλή.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῆς Οκτωήχου.

Ἦχος δ'

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας, καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει, διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσιμον, Πάσχα Χριστὸς ὁ λυτρωτὴς, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν, Πάσχα, πάντα ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς Γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῆ Σιών εἶπατε, Δέχου παρ ἡμῶν χαράς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε, Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν, τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορᾷ; ἀπελθούσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τὸ τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσιμον ἡμῖν ἀνέτειλε, Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα, ὡ Πάσχα λύττρον λύπης, καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον ὡσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ Γύναια χαράς ἐπλησε λέγων, Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ὠφθης ἐπὶ γῆς, Χριστέ Ὁ Θεός, δι' ἄφατον οικονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρείτις τοῦ λόγου σου τοῦ Φιλανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἀντλημα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει, Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην, μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστὸς, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καί νύν... ο αυτός,

Μεσούσης τής εορτής, διδάσκοντός σου Σωέλεγον οι Ιουδαίοι, Πώς ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; αγνοούντες, ότι σύ εί η σοφία η κατασκευάσασα τόν κόσμον, Δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Τό φαιδρόν τής Αναστάσεως κήρυγμα, τού Αγγέλου μαθούσαι αι τού Κυρίου Μαθήτραι, καί τήν προγονικήν απόφασιν απορρίψασαι, τοίς Αποστόλοις καυχώμεναι έλεγον, Εσκύλευται ο θάνατος, ηγέρθη Χριστός ο Θεός, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Έτερον τής Εορτής Ἦχος πλ. δ'

Μεσούσης τής Εορτής, διψώσάν μου τήν ψυχήν, ευσεβείας πότισοννάματα, ότι πάσι Σωτήρ εβόησας, ο διψών ερχέσθω πρός με καί πινέτω, Η πηγή τής ζωής, Χριστέ ο Θεός, δόξα σοι.

Τά αυτά, καί εις τό, Θεός Κύριος

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Ψάλλεται Κανών Τριαδικός Ού η ακροστιχίς.

Τέταρτος Υμνος τώ Θεώ, Μητροφάνους.

Ωδή α' Ἦχος δ'

Θαλάσσης τό ερυθραίον

Τριάδα θεαρχικήν δοξάσωμεν, ταίς υποστάσεσι, μοναδικήν δέ φύσιν, τών τριών συναΐδιον, σύνθρονον, ήν δυσωπούντες λέγομεν, Σώσον τούς πίστει σε δοξάζοντας.

Εχρίσθη υπό Πατρός τώ Πνεύματι, αγαλλιάσεως θεουργικώ ελαίω, ο Υιός, καί βροτός εχηρημάτισε, καί τής μιάς θεότητας, τό τρισυπόστατον εδίδαξε.

Τό κάλλος τής απροσίτου δόξης σου, μονάς ο τρισήλιε, τά Σεραφίμ μή φέροντα οράν, συγκαλύπτονται πτέρυξι, καί τρισαγίοις άσμασιν, ακαταπαύστως σε δοξάζουσι.

Θεοτοκίον

Αφράστως τόν ποιητήν γεγέννηκας, τών όλων πάναγνε, τής παλαιάς λυτρούμενον αράς, τούς βροτούς καί θανάτου φθοράς, καί διά σου επέγνωμεν, ένα Θεόν τόν τρισυπόστατον.

Ωδή γ'

Ουκ εν σοφία

Ρήμην εξ ύψους, τοίς αγίοις τό πρίν Αποστόλοις σου, ως απέστειλας Χριστέ, παρά Πατρός τόν Παράκλητον τήν μίαν ενέφηνας φύσιν τρισήλιον.

Τώ πατριάρχη Αβραάμ, ότι ώφθης εν σχήματι ανδρικώ, τριττή μονάς, τό απaráλλακτον έδειξας, τής σής αγαθότητας, καί κυριότητας.

Ο χαρακτηρσιν, έν τρισίν εις Θεός πιστευόμενος, απεριγραπτος σαφώς, απερινόητος άπασι, ρύσαι τάς ψυχάς ημών, εκ πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον

Στοιχειωθέντες τού Υιού σου σοφαίς εισηενικήν καί τριλαμπή, τήν θεαρχίαν δοξάζομεν, καί σε μακαρίζομεν τήν Αειπάρθενον.

Καθίσματα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Τρισήλιε άκτιστε καί Ομοούσιε, μονάς τρισυπόστατε, καί ακατάληπτε, τούς δούλους σου οίκτησον, σώσον εκ τών κινδύνων, ως Θεός ελεήμων, σέ γάρ Κύριε μόνον, λυτρωτήν καί Δεσπότην, κεκτήμεθα βοώντες, Γενού ημίν ίλεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πολλαίς περιστάσεσι, και συμφοραίς τών Παρθένε κυκλούμενοι, καί πρός απόγνωσιν, αεί περιπίπτοντες, μόνην σε σωτηρίαν, καί ελπίδα, καί τείχος, έχομεν Θεοτόκε, καί πρός σέ κατά χρέος, εν πίστει καί νύν προστρέχομεν, Σώσον τούς δούλους σου.

Ωδή δ'
Ο καθήμενος έν δόξη

Υπερούσιον Τριάδα, εν μονάδι θεότητος, καί κυριαρχίαν, σύν τοίς Σεραφίμ σε δοξάζομεν, ως αδιαίρετον φύσει, ως ασύγχυτον, ως ισόρροπον, δόξης Θεέ ακατάληπτε.

Μεριστήν ούσαν αφράστως, τοίς προσώποις θεότητα, καί ταυτιζομένην, άμα τή μιά κυριότητα, απεριορίστον μόνην, απερίγραπτον, ανυμνούμέν σε, τόν Ποιητήν πάσης κτίσεως.

Νούς ο άναρχος τόν Λόγον, απορρήτως γεγέννηκε, καί τό θείον Πνεύμα, τό ισοσθενές εκπεπόρευκε, καί διά τούτο Τριάδι Ομοούσιον, τόν Δεσπότην τών όλων Θεόν καταγγέλλομεν.

Θεοτοκίον

Οπτανόμενος τοίς πάλαι, τυπικώς προκατήγγειλε, τήν εκ σου Παρθένε, σάρκωσιν ο Λόγος, αλλ' ύστερον, επιφανείς τοίς ανθρώποις κατ' αλήθειαν, τρισυπόστατον μίαν αρχήν εμφανέρωσεν.

Ωδή ε'
Εξέστη τά σύμπαντα

Συνέντες εκ πίστεως, τής παντουργού θεότητος, μίαν μέν απρόσιτον ουσίαν τρείς δ' υποστάσεις ζωαρχικάς συμφυείς, υμνούμεν Πατέρα, καί Υιόν, καί Πνεύμα τό άγιον, συναϊδιον ύπαρξιν.

Τό σέλας τρισήλιε, τής ουσιώδους αίγλης σου λάμψον ενιαία μοι θεότης, άκτιστε φύσις, καί φωτουργαία πηγή πάσης φωτοδοτίδος αυγής, ίνα κατοπτρίζωμαι τό σόν κάλλος τό άρρητον.

Ως μόνον υπάρχοντα, δημιουργόν τού σύμπαντος, καί συνεκτικόν καί κυβερνήτην, πάνσοφον όντως, καί τής ζωής χορηγόν, γνόντες σε, βοώμέν σοι πιστώς, Δέσποτα τρισήλιε, τούς υμνούντάς σε φρούρησον.

Θεοτοκίον

Θεώσαι βουλόμενος, τόν πριν φθαρέντα άνθρωπον, ο δι' αγαθότητα Παρθένε, πλάσας καί δείξας, εικόνα θείας μορφής, άνθρωπος εγένετο εκ σου καί μίαν τρισάριθμον θεαρχίαν κατήγγειλεν.

Ωδή ς'
Εβόησε, προτυπών

Ενέφηεν, ο Πατήρ εκλαλών τήν υιότητα, καί τό Πνεύμα, τώ Χριστώ βαπτισθέντι ορώμενον, διά τούτο μίαν καί τριτην θεαρχίαν δοξάζομεν.

Ως είδές σε, τρισαγίαις φωναίς ανυμνούμενον, Ησαΐας, υψηλού επί θρόνου καθήμενον, τήν τριττήν επέγνω, τής μιάς θεαρχίας υπόστασιν.

Μετάρσιον, υψηλέ Βασιλεύ τρισυπόστατε, τήν καρδίαν, καί ημών τών σών δούλων ανάδειξον, ίνα τής σής δόξης, θεωρώμεν λαμπρώς τήν φαιδρότητα.

Θεοτοκίον

Ηξίωσε μορφωθήναι σαφώς τό ημέτερον, εκ Παρθένου, ο Υιός τού Θεού ως φιλάνθρωπος, καί τής θείας δόξης, κοινωνούς τούς ανθρώπους εποίησε.

**Καθίσματα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε**

Πατέρα αγέννητον, τόν δέ Υιόν γεννητόν, καί Πνεύμα τό άγιον, εκπορευτόν εκ Πατρός, φρονούντες κηρύττομεν, άναρχον Βασιλείαν, καί θεότητα μίαν, ήν περ δοξολογούντες, ομοφρόνως βοώμεν, Τριάς ομοούσιε, σώσον, ημάς ο Θεός.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν χρόνων επέκεινα, καί πρό αιώνων Θεόν, ον εν χρόνω εκύησας, υπερφυώς εν σαρκί, θεάνθρωπον άχραντε, όθεν σε Θεοτόκον αληθώς καί κυρίως, πάντες ομολογούντες, εκτενώς σοι βοώμεν, Τής δόξης τής αιωνίου πάντας αξίωσον.

**Ωδή ζ'
Εν τή καμίνω**

Τάς τεταγμένας, επουρανίους φύσεις, καί νοεράς τάξεις, ορθοδόξως πάντες οι γηγενείς, εκμμούμενοι δοξάζομεν, μίαν θεότητα, εν τρισίν ισουργοίς υποστάσεσιν.
(Δίς)

Ρήσεις Αγίων, υποφητών σε πάλαι συμβολικώς ένα τών αιώνων πάντων Δημιουργόν, προεδήλωσαν ανέκφραστον, Θεόν καί Κύριον θεαρχικαίς εν τρισίν υποστάσεσιν.

Θεοτοκίον

Ο κατ' ουσίαν, αθεώρητος Λόγος και παντουργός, ώφθη τοίς ανθρώποις, άνθρωπος εξ αγνής, Θεομήτορος, τόν άνθρωπον ανακαλούμενος, πρός μετουσίαν τής σής θεότητας.

**Ωδή η'
Χείρας εκπετάσας**

Φώς μοναδικόν και τριλαμπές, ουσία άναρχε, κάλλος αμήχανον, εν τή καρδία μου οίκησον, καί ναόν τής σής θεότητας, φωτειδή και καθαρόν, δείξόν με κράζοντα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον. **(Δίς)**

Από τών ποικίλων με παθών, Τριάς αμέριστε, μονάς ασύγχυτε, καί τής ζοφώσεως λύτρωσαι τών πταισμάτων καί καταύγασον, μαρμαρυγαίς σου θεουργαίς, ίνα φαντάζωμαι τό σόν κάλλος, καί ανυμνώ σε τής δόξης τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νούς μέν ο αγέννητος Πατήρ, καί Λόγος σύμμορφος, καί Πνεύμα σύνθρονον, ουσία δύναμις ύπαρξις, υπερούσιε ανέκφραστε, μεγαλουργέ Τριάς μονάς, φρούρει τήν ποιμήνην σου, ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου, ως φύσει φιλάνθρωπος.

**Ωδή θ'
Άπας γηγενής**

Όλην νύν πρός σέ, κινώ τήν καρδίαν μου καί τήν διάνοιαν, καί τάς διαθέσεις δέ, ψυχής απάσας, καί τάς τού σώματος, τόν πλαστουργόν και ρύστην μου μονάρχα τρίφωτε, και βώ σοι, Σώσόν με τόν δούλόν σου, πειρασμών εκ παντοίων και θλίψεων. **(Δίς)**

Ύψωσον ημών, καί νούν καί διάνοιαν, πρός σέ τόν Υψιστον, φώτισον σαίς λάμπεσιν, αχράντοις Πάτερ, Λόγε, Παράκλητε, ο φώς οικίων απρόσιτον, τής δόξης ήλιε, φωτοκράτορ, πάντοτε δοξάζειν σε, τόν μονάρχην Θεόν καί τρισήλιον.

Θεοτοκίον

Σώσον τούς εις σέ πιστεύοντας Κύριε, καί καταγγέλλοντας, άναρχον, αιδιον, ουσίαν μίαν, τρία δέ πρόσωπα θεαρχικά καί σύμμορφα, σής κυριότητος, καί τής θείας, δόξης σου αξίωσον, ταίς λιταίς τής αγνης Θεομήτορος.

Τό, Αξιόν εστιν, καί τά λοιπά, και Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ήχος δ'

Αναβλέψασαι τού τάφου τήν είσοδον, καί τήν φλόγα τού Αγγέλου μή φέρουσαι, αι Μυροφόροι σύν τρόμω εξίσταντο λέγουσαι, Άρα εκλάπη, ο τώ Ληστή ανοίξας Παράδεισον, άρα ηγέρθη, ο καί πρό πάθους κηρύξας τήν Έγερσιν, αληθώς ανέστη Χριστός ο Θεός, τοίς εν άδη παρέχων ζωήν καί ανάστασιν.

Δόξα... Ταχύ προκατάλαβε

Ανέστης ως αθάνατος, από τού τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τόν κόσμον σου, τή δυναστεία τή σή, Χριστέ ο Θεός ημών, έθραυσας εν ισχύϊ, τού θανάτου τό κράτος, έδειξας ελεήμον, τήν ανάστασιν πάσι, διό σε καί δοξάζομεν, μόνε φιλάνθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί Αγγέλοις ο άγνωστον μυστήριον, διά σου Θεοτόκε, τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Εκ τών άνω κατελθών, τών υψωμάτων Γαβριήλ, καί τή πέτρα προσελθών, ένθα η πέτρα τής ζωής, λευχειμονών ανεκραύγαζε ταίς κλαιούσαις, Παύσασθε υμείς, τής θρηνώδους κραυγής, έχουσαι αεί, τό ευσυμπάθητον, όν γάρ ζητείτε κλαιουσαι, θαρσείτε, ως αληθώς εξεγήγερται, διό βοάτε, τοίς Αποστόλοις, ότι ανέστη ο Κύριος.

Δόξα... Κατεπλάγη Ιωσήφ

Εκουσία σου βουλή, Σταυρόν υπέμεινας Σωτήρ, καί εν μνήματι καινώ, άνθρωποι έθεντο θνητοί, τόν διά λόγου τά πέρατα συστησάμενον, όθεν δεσμευθείς ο αλλότριος, θάνατος δεινώς εσκυλεύετο, καί οι έν άδη άπαντες εκραύγαζον, τή ζωηφόρω Εγέρσει σου, Χριστός ανέστη, ο ζωοδότης, μένων εις τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατεπλάγη Ιωσήφ, τό υπέρ φύσιν θεωρών, καί ελάμβανεν εις νούν, τόν επί πόκον υετόν εν τή ασπόρω συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον εν πυρί ακατάφλεκτον, ράβδον Ααρών τήν βλαστήσασαν, καί μαρτυρών ο Μνήστρω σου καί φύλαξ, τοίς ιερεύσιν εκραύγαζε, Παρθένος τίκτει, καί μετά τόκον, πάλιν μένει παρθένος.

Μετά τόν Αμωμον, τά Ευλογητάρια.

Η Υπακοή Ήχος δ'

Τά τῆς σῆς παραδόξου Εγέρσεως, προδραμούσαι αι Μυροφόροι, τοῖς Αποστόλοις ἐκήρυττον Χριστέ, ὅτι ἀνέστης ὡς Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ Ἀντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμῆί με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισούντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἐσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νῦν...

Ἀγίῳ Πνεύματι πάσα ψυχὴ ζωοῦται, καί καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῆ τριαδικῆ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Ἀντίφωνον Β'

- Ἐκέκραξά σοι Κύριε, θερμῶς ἐκ βάθους ψυχῆς μου, καμοὶ γενέσθω, πρὸς υπακοὴν τὰ θεῖά σου ὤτα.
- Ἐπὶ τὸν Κύριον ἐλπίδα πᾶς τις κεκτημένος, ὑψηλότερος ἐστί, πάντων τῶν λυπούντων.

Δόξα... Καί νῦν...

Ἀγίῳ Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἀπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Ἀντίφωνον Γ'

- Ἡ καρδιά μου πρὸς σέ Λόγε ὑψωθῆτω, καί οὐδέν θέλξει με, τῶν τοῦ κόσμου τερπνῶν πρὸς χαμαιζηλίαν.
- Ἐπὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὡς ἔχει τις στοργὴν, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ θερμότερον φίλτρον χρεωστούμεν.

Δόξα... Καί νῦν...

Ἀγίῳ Πνεύματι, θεογνωσίας πλοῦτος, θεωρίας καί σοφίας, πάντα γάρ ἐν τούτῳ τὰ πατρῶα δόγματα, ὁ Λόγος ἐκκαλύπτει.

Προκείμενον

Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. ὁ Θεός, ἐν τοῖς ὠσίν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Τό Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον Ἑωθινόν Ζ'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν' καί τὰ λοιπά.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς ς' τῆς Μεσοπεντηκοστῆς εἰς δ', καί τῆς Σαμαρείτιδος εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα Ἦχος α'

Ὡδή α' Ὁ Εἰρμός

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, ἐκ γάρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καί ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστός ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις, καί οψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ακουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, εορταζέτω δὲ κόσμος, ορατός τε ἅπας καί ἀόρατος, Χριστός γάρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

Ἦχος α'
Οὐ η ακροστιχίς εν τοίς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ειρμός ο αυτός

Θανατώσεως τόν όρον ανεμόχλευσας, τήν αιωνίαν ζωήν, κυφορήσασα Χριστόν, τόν έκ τάφου αναλάμπαντα σήμερα, Παρθένε πανάμωμε, καί τόν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδούσα σόν Υιόν καί Θεόν, χαίροις σύν Αποστόλοις, θεοχαρίτωτε αγνή, καί τό Χαίρε πρωτουργώς, ως πάντων χαράς, αιτία εισδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανών τής Μεσοπεντηκοστής

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'
Θάλασσαν έπηξας

Έθνη κροτήσατε, Εβραίοι θρηνήσατε, ο ζωοδότης γάρ Χριστός, τά δεσμά διέρρηξε τού Άδου, καί νεκρούς ανέστησε, καί νόσους εθεράπευσε τώ λόγω, ούτος εστί ο Θεός ημών, ο δούς ζωήν τοίς πιστεύουσιν, εν τώ ονόματι αυτού.

Θαύμα παρέδειξας, τό ύδωρ εις οίνον μετελθών, ο εν Αιγύπτω ποταμούς, μεταστρέψας Δέσποτα εις αίμα, καί νεκρούς ανέστησας, σημείον τούτο δεύτερον τελέσας, Δόξα Σωτήρ τή αφάτω σου βουλή, δόξα τή κενώσει σου, δι' ής εκαίνισας ημάς.

Ρείθρον ανέανον, υπάρχων Κύριε, ζωής αληθινής, σύ εί η ανάστασις ημών, θέλων εκοπίασας, Σωτήρ μου, καί εκών εδίψησας, τοίς νόμοις τής φύσεως υπείκων, καί εις Σιχάρ αφικόμενος σαρκί, τό ύδωρ εζήτησας, τή Σαμαρείτιδι πιείν.

Θεοτοκίον

Μόνη εχώρησας, τόν κτίστην τόν ίδιον, Θεογεννήτορ εν γαστρί, καί σαρκί εκύησας, αφράστως, καί Παρθένος έμεινας, μηδέν τής παρθενίας λυμανθείσης, τούτον αγνή, ως Υιόν σου καί Θεόν, απαύστως ικέτευε, υπέρ τής ποιμνης σου αεί.

Κανών τής Σαμαρείτιδος
Έχων ακροστιχίδα εν τή θ' Ωδή.
Ιωσήφ.
Ποίημα Ιωσήφ τού Θεσσαλονίκης.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

Ο πατάξας Αίγυπτον, καί Φαραώ τόν τύραννον, βυθίσας εν θαλάσση, λαόν διέσω σας δουλείας, Μωσαϊκώς άδοντα ωδήν επινίκιον, Ότι δεδόξασται.

Ο ταφείς εγήγερται, εν αυτώ συνήγειρε τό γένος τών ανθρώπων, αγαλλιάσθω πάσα κτίσις, καί νοηταί σήμερα, ρανάτωσαν νεφέλαι, δικαιοσύνην σαφώς.

Ο σταυρόν εκούσιον, σαρκί καταδεξάμενος, τριήμερος ανέστης εκ τών νεκρών, Άδου ταμεία, ζωαρχικέ Κύριε, κενώσας καί εξάξας, πεπεδημένας ψυχάς.

Τή μορφή αστράπτοντα, αι Μυροφόροι βλέψασαι, τόν Άγγελον έν φόβω, εκ τού μνημείου υπεχώρουν, τήν δέ Χριστού Έγερσιν μαθούσαι σπεύδουσι τοίς Μαθηταίς.

Ο στεγάζων εν ύδασι, τά υπερώα Κύριε, ύδωρ ζωής υπάρχων, τή Σαμαρείτιδι αιτούση, τά σά σεπτά νάματα παρέσχες, επιγνούση τήν ευσπλαγχνίαν σου.

Δόξα...

Τριάς, τούς πίστει σε, ειλικρινεί δοξάζοντας, Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα, ως ποιητής τών όλων σώζε, καί ιλασμόν δώρησαι, ημίν αμαρτημάτων ως υπεράγαθος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πύρινε, χαίρε λυχνία πάγχρυσε, χαίρε φωτός νεφέλη, χαίρε παλάτιον τού Λόγου, καί νοητή τράπεζα, άρτον ζωής αξίως, Χριστόν βαστάσασα.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγής, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Επί τήν ακήρατον ζωήν, επανέρχομαι σήμερον αγαθότητι, τού γεννηθέντος εκ σου, καί πάσι τοίς πέρασιν Αγνή, τό φέγγος αστράψαντος.

Θεόν όν εκύησας σαρκί, εκ νεκρών καθώς είπεν εξεγειρόμενον, θεασαμένη Αγνή, χόρευε, καί τούτον, ως Θεόν, άχραντε μεγάλυνε.

Τής Μεσοπεντηκοστής

Εστερεώθη η καρδιά μου

Μή τήν κατ' όσιν κρίσιν κρίνετε Ιουδαίοι, διδάσκων έλεγεν ο Δεσπότης, ως επέστη τώ Ιερώ, καθώς γέγραπται, μεσούσης τής νομικής εορτής.

Μή τήν κατ' όσιν κρίσιν κρίνετε' Ιουδαίοι, Χριστός γάρ ήλθεν, όν περ εκάλουν οι Προφήται, εκ Σιών ελευσόμενον, καί κόσμον ανακαλούμενον.

Ει καί τοίς λόγοις ου πιστεύετε Ιουδαίοι, τοίς έργοις πείσθητε τού Δεσπότου, τί πλανάσθε αθετούντες τόν άγιον, όν έγγραφεν εν τώ νόμω Μωσής;

Θεοτοκίον

Εις τής Τριάδος ών, γενόμενος σάρξ ωράθης, ου τρέψας Κύριε τήν ουσίαν, ουδέ φλέξας τής τεκούσης τήν άφθονον γαστέρα, Θεός ών όλως καί πύρ.

Τής Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, τώ διδόντι ευχήν τώ ευχομένω, ότι τόξον δυνατόν ησθένησε, καί οι ασθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν.

Εθελουσίως επί ξύλου υψώθης Λόγε, καί ορώσαι ερρήγγυντο αι πέτραι, καί η κτίσις εκκλονείτο άπασα, καί νεκροί εκ τών τάφων, ως ύπνου εξηγείροντο.

Μετά ψυχής σε προς τόν Άδην ελθόντα Λόγε, κατιδούσαι πάσαι ψυχαί δικαίων, αιωνίων δεσμών απελύοντο, ανυμνολογούσαι, τήν υπέρ νούν δυναστείαν σου.

Τί εκθαμβείσθε; τί εν τάφω υμείς ζητείτε, μετά μύρων Γυναίκες τόν Δεσπότην, εξηγέρθη, καί κόσμον συνήγειρεν Άγγελος αστράπτων, ταίς Μυροφόροις εφθέγγετο.

Ζωή υπάρχων, καί πηγή τής αθανασίας, εκαθέσθης προς τή πηγή, Οικτίρμον, καί τών σών αιτησαμένην, έπλησας, πανσόφων ναμάτων Σαμαρείτιν υμνούσάν σε.

Δόξα...

Είς επί πάντων εν Τριάδι Θεός υμνείται, ο Πατήρ, καί ο Υιός καί θείον Πνεύμα, φόβω όν δοξάζει ουρανών τά τάγματα, τρανώς εκβοώντα Άγιος, Άγιος, Άγιος εί εις τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ανερμηνεύτως συλλαβούσα εν τή γαστρί σου, τόν τών όλων Θεόν Παρθενομήτορ, υπέρ έννοιαν καί λόγον τέτοκας, μείνασα παρθένος, ως πρό τού τόκου Θεόνυμφε.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Κοντάκιον τής Μεσοπεντηκοστής

Ήχος δ' Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τής εορτής τής νομικής μεσαζούσης, ο τών απάντων Ποιητής καί Δεσπότης, προς τούς παρόντας έλεγες, Χριστέ ο Θεός, Δεύτε καί αρύσασθε, ύδωρ αθανασίας, όθεν σοι προσπίπτομεν, καί πιστώς εκβοώμεν, τούς οικτιρμούς σου δώρησαι ημίν, σύ γάρ υπάρχεις πηγή τής ζωής ημών.

Κάθισμα τής Σαμαρείτιδος Όμοιον

Αγαλλιάσθω ουρανός, χορευέτω τά επί γής, ότι Χριστός εκ Παρθένου, επιφανείς ως άνθρωπος ερρύσατο φθοράς, άπαν τό ανθρώπινον, τώ ιδίω θανάτω, θαύμασιν εκλάμπας δέ, γυναικί Σαμαρείτιδι ύδωρ αιτών παρέχει τήν πηγήν, τών ιαμάτων, ως μόνος αθάνατος.

Δόξα... Καί νύν...

Τής Μεσοπεντηκοστής Όμοιον

Ο τής σοφίας χορηγός καί Δεσπότης, τής εορτής τής νομικής επιστάσης, εν ιερώ καθημένος εδίδασκες, λέγων ούτως άπασιν, Έρχεσθε οι διψώντες, πίετε τού νάματος, ού εγώ νύν παρέχω, δι' ού ζωής ενθέου καί τρυφής, επαπολαύσετε πάντες οι άνθρωποι.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φαεσφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Άρσεν μέν ως διανοίξαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βροτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός, ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος Χριστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριο, καί αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν ήλιος.

Ο θεοπάτωρ μέν Δαυΐδ, πρό τής σκιώδους κιβωτού, ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες, ευφρανθόμεν ενθέως, ότι ανέστη

Χριστός ως παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αυτός

Ο διαπλάσας τον Αδάμ, τόν σόν προπάτορα Αγνή, πλάττεται εκ σου, καί θανάτω, τώ οικείω έλυσε, τόν δι' εκείνου θάνατον σήμερον, καί κατηύγασε πάντας, ταίς θεϊκαίς αστραπαίς τῆς Αναστάσεως.

Ὦν απεκύησας Χριστόν, ωραιοτάτως εκ νεκρών, λάμπαντα Αγνή καθορώσα, η καλή καί άμωμος, εν γυναιξίν ωραία τε, σήμερον εις πάντων σωτηρίαν, σύν Αποστόλοις αυτόν χαίρουσα, δόξαζε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστής

Ο Προφήτης Αββακούμ

Ει Μεσσίαν δει ελθειν, ο δε Μεσσίας Χριστός εστι παράνομοι, τί απιστείτε αυτώ; ιδού παραγένονε, καί μαρτυρεί ά αυτός ποιεί, τό ύδωρ οίνον εποίησε, παράλυτον λόγω συνέσφιγξε.

Μή συνιέντες τάς Γραφάς, πλανάσθε πάντες υμείς, Εβραίοι άνομοι, όντως γάρ ήλθε, Χριστός καί πάντας εφώτισε, καί εν υμίν έδειξε πολλά σημεία καί τεράστια, καί μάτην αρνεισθε τήν όντως ζωήν.

Εν έργον έδειξα υμίν, καί πάντες ήδη θαυμάζετε, ανέκραζε τοίς Ιουδαίοις Χριστός, υμείς περιτέμνετε, καί εν Σαββάτω άνθρωπον, φησίν, εμοί δε τί εγκαλείτε λοιπόν, εγείραντι λόγω Παράλυτον;

Θεοτοκίον

Η εν γαστρί σου τόν Θεόν, απεριγράπτως χωρήσασα Θεόνυμφε, Παρθενομήτορ αγνή, μή παύση πρεσβεύουσα υπέρ ημών, όπως διά σου ρυσθώμεν τών περιστάσεων, πρός σε γάρ αεί καταφεύγομεν.

Τῆς Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν σου καί ε φοβήθην, κατενόησα τά έργα σου καί εξέ στην, ότι τῆς σῆς αιnéσεως πλήρης η γή.

Οι ουρανοί ευφραινέσθωσαν, εορταζέτω η κτίσις πάσα, εξεγήγγερται ο Κύριος καί εφάνη, πάσι τοίς σοφοίς Αποστόλοις αυτού.

Κατεπόθη σου θάνατε, η δυναστεία, Χριστού θανέντος, οι νεκροί ως εκ θαλάμων, τή Εγέρσει τούτου, εκ τών τάφων προήλθοσαν.

Τί θρηνείτε ώ γυναίκα; τί μετά μύρων επιζητείτε τόν αθάνατον, εγήγγερται, καθώς είπεν, έφη Μυροφόροις ο Άγγελος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, αιτησαμένη παρέσχες ύδωρ τήν επίγνωσιν τού κράτους σου, όθεν εις αιώνας, ου διψά ανυμνούσά σε.

Δόξα...

Ω Τριάς υπερούσιε, Πάτερ, καί Λόγε καί θεϊόν Πνεύμα, ομοδύναμε, συνάναρχε, σώσον ημάς πάντας, τούς πιστώς ανυμνούντάς σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ακατάφλεκτον βάτον σε, ο νομοθέτης εώρα πάλαι, Δανιήλ δέ όρος άγιον κατενόει, μόνη Μητροπάρθενε Δέσποινα.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φαεσφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Αδου σειραίς, συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρός τό φώς ηπειέγοντο Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προϊόντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν, ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Φωτίζεται θείαις ακτίσι, καί ζωηφόροις ταίς τής Αναστάσεως τού Υιού σου, Θεομήτορ άχραντε, καί χαρμονής εμπίπλνται, τών ευσεβών η Ομηγυρις.

Ουκ ήνοιξας πύλας Παρθένου, εν τώ σαρκούσθαι μνήματος ουκ έλυσας τάς σφραγίδας, Βασιλεύ τής κτίσεως, όθεν εξαναστάντα σε, θεασαμένη ηγάλλετο.

Τής Μεσοπεντηκοστής

Κύριε, ο Θεός ημών

Θαύμασι κατελάμπρυνας τούς Αποστόλους σου, τέρασιν εμεγάλυνας τούς Μαθητάς, εν παντί τώ κόσμω δοξάσας Σωτήρ ημών, καί δούς αυτοίς τήν βασιλείαν σου.

Άπαντα κατεφώτισαν τής γής τά πέρατα, θαύμασι καί διδάγμασιν οι Μαθηταί, καί ποικίλοις τρόποις τόν λόγον κηρύξαντες Χριστέ Σωτήρ τής βασιλείας σου.

Αίνεσιν αναπέμπομεν τή βασιλεία σου, ύμνον σοι δέ προσάγομεν, τώ δι' ημάς επί γής οφθέντι, καί κόσμον φωτίσαντι, καί τόν Αδάμ ανακαλέσαντι.

Θεοτοκίον

Γέγονεν η κοιλία σου αγία τράπεζα, έχουσα τόν ουράνιον άρτον, εξ ού πάς ο τρώγων ου θνήσκει, ως έφησεν, ο τού παντός Θεογεννήτωρ τροφεύς.

Τής Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Ανάτειλόν μοι Κύριε, τό φώς τών προσταγμάτων σου, ότι πρός σέ Χριστέ, τό πνεύμά μου ορθρίζει, καί υμνεί σε, σύ γάρ εί Θεός ημών καί πρός σέ κατέφυγον, τής ειρήνης βασιλεύ.

Τό μνήμά σου τό άγιον, καταλαβούσαι όρθρσαι, αι Μυροφόροι, εξαστράπτοντα κατείδον νεανίαν, καί ενεθαμβήθησαν, τήν σήν διδασκόμεναι, θείαν Έγερσιν Χριστέ.

Ο θάνατος νενέκρωται, ο Άδης ηγμαλώτισται, οι εν δεσμοίς ηλευθερώθησαν, Χριστού

τή Αναστάσει, Αγαλλιασώμεθα καί χειράς κροτήσωμεν, εορτάζοντες φαιδρώς.

Απόστολοι σκιρτήσατε, καί Ἄγγελοι χορεύσατε, οἱ γηγενεῖς πάντες ἀγάλλεσθε, ὁ Κύριος ἀνέστη, φθορά ἐξωστράκισται, καί ἡ λύπη πέπαυται, καί χορεύει ὁ Ἀδάμ.

Πηγή υπάρχων Κύριε, ζωῆς ὕδωρ ἀφέσεως, καί ἐπιγνώσεως δεδώρησαι, γυναικί αἰτησάση, πάλαι Σαμαρεΐτιδι, διό ἀνυμνούμέν σου, τούς ἀφάτους οἰκτιρισμούς.

Δόξα...

Μονάδα τρισυπόστατον, Τριάδα Ὁμοούσιον, Πατέρα, Λόγον, καί Πνεῦμα ἅγιον, ἀμέριστον τῆ φύσει, Θεόν ἕνα σέβομεν, ποιητήν καί Κύριον, καί Δεσπότην τοῦ παντός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ πύλην ἀδιόδευτον, καί χώραν ἀγεώρητον, καί κιβωτόν τό Μάννα φέρουσαν, καί στάμνον καί λυχνίαν, καί θυμιατήριον τοῦ αἵλου ἀνθρακος, ὀνομάζομεν Ἀγνή.

Καταβασία

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότῃ, καί Χριστόν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πάσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, ἐξηγέρθῃς τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλείς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου, καί ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτόν ἐκουσίως, προσαγαγών τῷ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου

Ὁ αὐτός

Ἀνήκται τό πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καί φθορά, διὰ τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ σῆς ἀχράντου γαστροῦ πρός τήν ἀφθαρτον, καί αἰδῖον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατήλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς ὁ λαγός σου Ἀγνή, κατελθὼν καί οἰκήσας, καί σαρκωθεῖς ὑπὲρ νόον καί συνήγειρεν, εαυτῷ τόν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς

Ὡς ὕδατα θαλάσσης

Ὁ πάντα περιέπων τὰ πέρατα ἀνήλθες Ἰησοῦ, καί ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τούς ὄχλους, τόν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς εορτῆς μεσοῦσης, ὡς Ἰωάννης βοά.

Τό ἔργον τοῦ Πατρός ἐτελείωσας, τοῖς ἔργοις ἐπιστώσω τούς λόγους σου, ἰάσεις τελῶν Σωτήρ καί σημεῖα, Παράλυτον ἀνορθῶν, λεπρούς καθαίρων, καί τούς νεκρούς ἀνιστῶν.

Ὁ ἀναρχος Υἱός ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τό καθημάς ἐνηνθρώπησε, καί μέσον τῆς εορτῆς ἐδίδασκε, λέγων, Προσδράμετε τῇ πηγῇ τῆς ἀενάου, ζωὴν ἀρύσασθαι.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνούμεν σε, Παρθένον καί Μητέρα δοξάζομεν, σέ μόνην ἀγνή Θεόνημφε Κόρη, ἐκ σου γάρ ὄντως Θεός ἐσαρκώθη, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Τῆς Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Μὴ καταποντισάτω με καταιγὶς ὕδατος, μηδὲ καταπιέτω με βυθός, ἀπέρριμμαι γὰρ εἰς βάθη, καρδίας θαλάσσης, τῶν κακῶν μου, διό σοι κραυγάζω ὡς Ἰωνάς, ἀναβήτω ἐκ φθοράς ἡ ζωὴ μου πρὸς σέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σταυρῶ σε οἱ παράνομοι, Ἰησοῦ ἤλωσαν, καὶ λόγῃ ἐξεκέντησαν Χριστέ, καὶ Ἰωσήφ ὁ εὐσχήμων σε κηδεύει, ἐν τῷ καινῷ μνημείῳ, ἐξ οὐ μετὰ δόξης ἐξαναστάς, συνανέστησας Σωτὴρ, πάσαν κτίσιν ὑμνούσαν τὸ κράτος σου.

Μοχλοὺς καὶ πύλας Δέσποτα, δυνατῶς ἐθραυσας τοῦ Ἄδου, καὶ ἀνέστης ὡς Θεός, καὶ ἀπαντήσας, τὸ Χαίρε προσεΐπας ταῖς Γυναιξί, καὶ ταύτας εἰπὲν ἐξαπέστειλας Μαθηταίς, Ἐξεγγήγερται ὁ ζῶν, καὶ ὠράθη φωτίζων τὰ πέρατα.

Τί κλαίετε; τί φέρετε ὡς θνητῷ Γύναια τὰ ἰμύρα; ἐξηγέρθη ὁ Χριστός, ἐβόα πάλαι ἀστράπτων μεγάλως, ὁ φανεὶς νεανίας, κενὰς τὰς σινδόνας καταλιπὼν, ἀπελθούσαι τοὶς αὐτοῦ, ἀπαγγείλατε φίλοις τὴν Ἐγερσιν.

Ρεῖθρον ὑπάρχων Κύριε, τῆς ζωῆς ἀφθονον, καὶ ἄβυσσος ἐλέους ἀγαθῆ Ὀδοιπορήσας καθέζη, πλησίον τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ τῆ Σαμαρείτιδι ἐκβοάς, Δός μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως λάβῃς ἀφέσεως νάματα.

Δόξα...

Ἦμνῶ Πατέρα ἀναρχον, καὶ Υἱὸν σύνθρονον καὶ Πνεῦμα ὁμοούσιον πιστῶς, μίαν οὐσίαν, καὶ φύσιν καὶ δόξαν, καὶ μίαν βασιλείαν, Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὴν, συνοχεῖα τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Παρθένον μόνην τίκτουσαν, καὶ νηδὺν ἀφθορον τηρήσασαν, ὑμνούμεν σε Ἀγνή θρόνον Κυρίου, καὶ πύλην καὶ ὄρος, καὶ νοητὴν λυχνίαν, νυμφῶνα ολόφωτον τοῦ Θεοῦ, καὶ σκηνὴν δόξης σαφῶς, κιβωτὸν τε καὶ στάμνον καὶ τράπεζαν.

Καταβασία

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Κοντάκιον τῆς Σαμαρείτιδος

Ἦχος πλ. δ'

Πίστει ἐλθούσα ἐν τῷ φρέατι, ἡ Σαμαρεῖτις ἐθεάσατο, τὸ τῆς σοφίας ὕδωρ σε, ὡ ποτισθεῖσα δαψιλῶς βασιλείαν τὴν ἀνωθεν ἐκληρώσατο, αἰωνίως ἡ αἰδιδίμος.

Ὁ Οἶκος

Τῶν σεπτῶν μυστηρίων ἀκούσωμεν, Ἰωάννου ἡμᾶς ἐκδιδάσκοντος, τὰ ἐν τῇ Σαμαρείᾳ γινόμενα, πῶς γυναικὶ ὠμίλει ὁ Κύριος, ὕδωρ αἰτήσας, ὁ τὰ ὕδατα εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν συνάξας, ὁ Πατρί καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονος, ἦλθε γὰρ ἐκζητῶν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, αἰωνίως, ὡς αἰδιδίμος.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ πέμπτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν τῆς Σαμαρείτιδος εορτὴν εορτάζομεν.

Στίχοι

- Ὑδωρ λαβεῖν ἐλθούσα τὸ φθαρτόν, γύναι,
- Τὸ ζῶν ἀπαντλεῖς, ὡ ρύπους ψυχῆς πλύνεις.

Ταῖς τῆς σῆς Μάρτυρος Φωτεινῆς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εζήτηουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν, σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ως όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας τής εγέρσεως, ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς, πάσιν επέλαμψεν.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Νεκρώσας ο Υιός σου τόν θάνατον, Πανάμωμε σήμερα, πάσι τοίς θνητοίς, τήν διαμενουσαν ζωήν, εις αιώνας αιώνων δεδώρηται, ο μόνος ευλογητός τών πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τής κτίσεως, γενόμενος άνθρωπος, ώκησε τήν σήν, θεοχαρίτωτε νηδύν, καί σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, ανέστη θεοπρεπώς, συνεγείρας ημάς, ως παντοδύναμος.

Τής Μεσοπεντηκοστής

Τών Χαλδαίων η κάμιнос

Σαρκικώς εκοπίασας, η ανάπαυσις πάντων, εκουσίως εδίψησας, η πηγή τών θαυμάτων, τό ύδωρ εζήτησας, ύδωρ τό ζών, Ιησού απαγγελιάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικί προσωμίλεις, διελέγχων τήν άνοιαν, τών ανόμων Εβραίων, η μέν γάρ επίστευσεν Υιόν σε είναι Θεού, οι δέ ηρνήσαντο.

Οι τόν άρτον εσθίοντες, τής σαρκός τού Κυρίου, καί τό αίμα λαμβάνοντες, τής πλευράς τού Δεσπότου καινότητι Πνεύματος πολιτευσώμεθα, ζώντες τή χάριτι.

Θεοτοκίον

Εν γαστρί σου εχώρησας, τόν αχώρητον Λόγον, εκ μαζών σου εθήλασας, τού κόσμου τόν τροφέα, αγκάλαις εβάστασας, τόν ποιητήν τού παντός, Θεογεννήτορ αγνή.

Τής Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Μή παραδώης ημάς εις τέλος, διά τό όνομά σου καί μή διασκεδάσης τήν διαθήκην σου, καί μή αποστήσης τό έλεός σου αφ' ημών, Κύριε ο Θεός τών Πατέρων ημών, ο υπερυψούμενος εις τούς αιώνας.

Μετά ανόμων, Χριστέ οικτίρμον, εκών κατελογίσθης, καιρώ τού θείου Πάθους, και ταύτα βλέπουσα εσείετο η γή, και πέτραι παντουργώ νεύματι ερρήγγυντο, ακατάληπτε, και ανίσταντο νεκροί οι απ' αιώνος.

Μετά ψυχής καταβάς, εις μέρη κατώτερα τού Άδου, εξήγες εν ανδρεία δεσμίους άπαντας, ούς εκ τού αιώνος θάνατος είχεν, ο πικρός τύραννος, εκβοώντάς σοι Χριστέ ο Θεός, Δόξα σου τή φρικτή οικονομία.

Μετά νεκρών τί υμείς ζητείτε, τόν ζώντα εις αιώνας; ηγέρθη, καθώς είπεν, ιδού ως βλέπετε κενάι αι σινδόνες, κενός ο τάφος, ο φανείς έλεγε, Γυναιξί νεανίας, σπουδή άπιτε, είπατε τοίς, Αποστόλοις.

Ύδωρ υπάρχεις ζωής, εβόα Χριστώ η Σαμαρείτις, πότισον ούν με Λόγε διψώσαν πάντοτε, σου τήν θείαν Χάριν, όπως μηκέτι Ιησού Κύριε, αγνωσίας κρατώμαι αυχμώ, αλλά κηρύττω σου τά μεγαλεία.

Δόξα...

Πατέρα και τόν Υιόν, και θείον υμνολογούμεν Πνεύμα, αμέριστον Τριάδα, φύσει υπάρχουσαν, μεριστήν προσώποις, μίαν ουσίαν συμψηή, άναρχον, ποιητήν τού παντός και Θεόν, όν πάσαι ου ρανών υμνούσι τάξεις.

Και νύν... Θεοτοκίον

Μετά λοχείαν φρικτήν, παρθένος αγνή διεφυλάχθης, αγία Θεοτόκε, διό σε άπασαι, Αγγέλων χορείαι, και τών ανθρωπων γενεαί άπασαι, ασιγήτοις ανυμνούσι φωναίς χωρίον, καθαρόν τού αχωρήτου.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, και διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπεια, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός και υπερένδοξος.

Ωδή η' Ο Ειμός

Αύτη η κλητή και αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ και κυρία, εορτών εορτή, και πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού καινού τής αμπέλου γεννήματος, τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής Εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών, και ίδε, ιδού γάρ ήκασί σοι, θεοφεγγείς ως φωστήρες, εκ δυσμών, βορρα, και και θαλάσσης, και εώας τά τέκνα σου, εν σοί ευλογούντα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, και Λόγε, και Πνεύμα, τρισίν ενιζομένη, εν υποστάσεσι φύσις, υπερούσιε, και υπέρθεε εις σέ βεβαπίσμεθα, και σε ευλογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ήλθε διά σου εις τόν κόσμον ο κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, και τήν γαστέρα τού Άδου διαρρήξας θνητοίς, τήν Ανάστασιν ημίν εδωρήσατο, διό ευλογούμεν αυτόν εις τούς αιώνας.

Όλον καθελών τού θανάτου τό κράτος, ο Υιός σου Παρθένε, εν τή αυτού Αναστάσει,

ως Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ημάς, καί εθέωσε, διό ανυμνούμεν αυτόν εις τούς αιώνας.

Τῆς Μεσοπεντηκοστής

Ἄγγελοι καί ουρανοί

Δεύτε ἴδετε λαοί, τόν ἐπί θρόνου δόξης καθεζόμενον, ὑπό λαῶν ἀνόμων βλασφημούμενον, καί ἰδόντες, ὑμνεῖτε, τόν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προρρηθέντα.

Σύ εἰ ὄντως ὁ Χριστός, ὁ εἰς τόν κόσμον τούτον προερχόμενος, ἐξ οὐ ἡ σωτηρία, καί ἡ ἀφ᾽ εἰς τῶν πατρῶων σφαλμάτων, σύ ἡ ὄντως ζωή, τῶν σοί πεπιστευκότων.

Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς εορτῆς μεσοῦσης καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καί ἐδίδασκεν, Ὅτι ὄντως αὐτός ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστός, δι' οὐ ἡ σωτηρία.

Θεοτοκίον

Πῶς ἐγέννησας εἰπέ, τόν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμπαντα, καί σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ἀνυμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν Ὁ μόνος εὐδοκήσας ἐκ σοῦ, τεχθῆναι Θεοτόκε.

Τῆς Σαμαρείτιδος

Ὁ Εἰρμός

Τά σύμπαντα Δέσποτα τῆ σῆ σοφία συνεστήσω, γῆς δέ πάλιν ἠδρασας, ὡς οἶδας τόν πυθμένα, τῆ βάσει πηξάμενος ἐπὶ ὑδάτων, διό πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τόν Κύριον.

Θάνατον υπέμεινας, μόνη ἀθάνατε βουλήσει, Ἄδην ἠχημαλώτευσας, πύλας χαλκᾶς συνέτριψας βασιλεῦ οὐράνιε, καί ἀφείλες δεσμούς, ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖσε χρηματίζοντας, ἀνυμνώντας ἀπαύστως, τό κράτος τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Υψώθης μακρόθυμε, ἐθελουσίως ἐπὶ ξύλου, καί πέτραι ἐσχίσθησαν, καί ἥλιος ἐσβέσθη, ναοῦ διερράγη, καί ἡ καί τό καταπέτασμα τοῦ ἡ εσαλεύθη, καί ἐτρόμαξεν ὁ παγγέλαστος Ἄδης, καί πάντας δεσμούς ἀπέλυσε.

Ἐπέφανες Κύριε, τοῖς ἐν τῷ σκότει καθήμενοις, φῶς ὑπάρχων ἄδυτον, καί ζωὴ τῶν ἀπάντων, διό σε ὡς ἐβλεψε, τῶν δικαίων ὁ δῆμος, ἀνεσκίρτησε Λόγε, καί ἀνεβόησεν, Ἥλθεσ πάντας δεσμῶν ἀπολύσαι, ὑμνούμεν τό κράτος σου.

Πλησίον ἐκάθισας πηγῆς, ἐν ὥρᾳ Σώτερ ἕκτη, καί τῆ Σαμαρείτιδι, ὕδωρ τό ζῶν παρέσχες καί γνώσεως νάματα, διὰ πολλήν εὐσπλαγχνίαν, μεθ' ἧς πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τόν Κύριον.

Δόξα...

Πατέρα προἀναρχον, Υἱόν συνἀναρχον ὑμνούμεν Πνεῦμα το ἅγιον, Θεόν ἓνα τὰ τρία, ἀσύγχυτον, ἀτμητον, δημιουργόν τῶν ἀπάντων, ὁμοδύναμον κράτος αὐτεξούσιον, καί βοῶμεν, Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τόν Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἀνθρακι καθαίρεται, ὁ Ἡσαΐας προκηρύττων, τόν νοητόν ἀνθρακα σαρκούμενον Παρθένε, ἐκ σοῦ ὑπέρ ἔννοιαν, καταφλέγοντα πάντων τῶν βροτῶν τὰ ὑλώδη ἀμαρτήματα, καί θεοῦντα δι' οἶκτον, τῆν φύσιν ἡμῶν παναμώμητε.

Καταβασία

Αὕτη ἡ κλητὴ καί ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτῆ, καί πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν, Χριστόν εἰς τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου, επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας! ώ φίλης! ώ γλυκυτάτης σου φωνής! μεθ' ημών απευδώς γάρ, επηγγείλω, έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί, άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ώ σοφία καί Λόγε, τού Θεού καί δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σου μετασχείν, εν τή ανεσπέρω, ημέρα τής βασιλείας σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί, Χαίρε πύλη Κυρίου, χαίρε πόλις έμψυχε, χαίρε, δι' ής ημίν έλαμψε, σήμερον φώς τού εκ σου τεχθέντος, τής εκ νεκρών αναστάσεως.

Ευφραίνου, αγάλλου, η θεία πύλη τού φωτός, ο γάρ δύνας εν τάφω, Ιησούς ανέτειλε, λάμπας ηλίου φαιδρότερον, καί τούς πιστούς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τής Μεσοπεντηκοστής

Αλλότριον τών μητέρων

Τής εορτής μεσαζούσης τών Ιουδαίων, ανήλθες ο Σωτήρ μου επί τό ιερόν σου, καί εδίδασκες πάντας, εθαύμαζον δέ Ιουδαίοι, καί πόθεν ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; έλεγον.

Ίαματα χαρισμάτων ο λυτρωτής μου, πηγάζων επετέλει, τέρατα καί σημεία, φυγαδεύων τάς νόσους, ιώμενος τούς ασθενούντας, αλλ' Ιουδαίοι εξεμαίνοντο, τώ πλήθει τών θαυμάτων αυτού.

Ο σαρκικός Ιουδαίος κατά τήν σάρκα, νοών τά γεγραμμένα, τώ γράμματι προσπταίει αντιπίπτει δέ πάλιν, τώ Πνεύματι τής αληθείας, ημείς δέ τούτον παρωσάμενοι, φρονώμεν τά τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Εχώρησας εν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τόν ένα τής Τριάδος, Χριστόν τόν Ζωοδότην, όν υμνεί πάσα κτίσις, καί τρέμουσιν οι άνω θρόνοι, αυτόν δυσώπει παμμακάριστε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τής Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Εποίησε κράτος εν βραχίονι αυτού, καθείλε γάρ δυνάστας από θρόνων, καί ύψωσε τα πεινούς ο Θεός τού Ισραήλ, εν οίς επεσκέπατο ημάς, ανατολή εξ ύψους, καί κατεύθυνεν ημάς εις οδόν ειρήνης.

Ιδού καθωράθη, η ζωή πάντων Χριστός, κρεμάμενος εν ξύλω εκουσίως, καί ταύτα βλέπουσα γή εσαλεύθη, καί πολλά Αγίων ηγέρθη εμφανών, σώματα κοιμηθέντων καί τό δεσμητήριον Άδου εσαλεύθη.

Ωραίος εκ τάφου, ως νυμφίος εκ παστού, πεπόρευσαι, θανάτου καταλύσας, τήν τυραννίδα Χριστέ, καί τού Άδου τούς μοχλούς, συντρίψας δυνάμει θεϊκή, καί τής Εγέρσεώς σου, τώ φωτί τώ νοητώ, καταυγάσας κόσμον.

Στησώμεθα πάντες νύν χορούς πνευματικούς καί κράξωμεν, ο Κύριος ανέστη, αγαλλιάσθω η γή, ευφραινέσθω, ουρανός νεφέλαι ρανάτωσαν ημίν, δικαιοσύνης όμβρους εορτάζουσι φαιδρώς καί Χριστόν υμνούσιν.

Η ζωή τών ζώντων, η πηγή τών αγαθών, ο Κύριος πλουσίως, επιρραίνων διδαχάς, εκβοά τή γυναικί, Παράσχου μοι ύδωρ τού πιείν, όπως σοι δώσω ύδωρ, τών αμαρτημάτων σου, τας πηγάς ξηραίνον.

Δόξα...

Φώς έν αμερίστως, η τρισήλιος μονάς, Ο άναρχος Πατήρ, Υιός, καί Πνεύμα θεότης μία ζωή καί τών όλων ποιητής, Αυτόν ανυμνήσωμεν πιστοί, μετά τών ασωμάτων, τρισαγίοις άσμασιν ιερολογούντες.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Φωτός γενομένη, οικητήριον Αγνή, καταύγασον τας κόρας τής ψυχής μου, αμαυρωθείσας πολλάς, μεθοδείαις τού εχθρού, καί βλέψαι αξίωσον τρανώς, τό αναλάμψαν φέγγος, εκ σου υπέρ έννοιαν, καθαρά καρδιά.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλε. Χόρευε νύν καί αγάλλου, Σιών, σύ δέ, αγνή, τέρπου, Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Τό, Άγιος Κύριος ο Θεός ημών γ'

**Εξαποστειλάριον τού Πάσχα
Ήχος β'**

Σαρκί υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τρι ήμερος εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

**Έτερον τής Σαμαρείτιδος
Γυναίκες ακουτίσθητε**

Σαμάρειαν κατέλαβες, Σωτήρ μου παντοδύναμε, καί γυναικί ομιλήσας, εξήτεις ύδωρ τού πιείν, ο εκ πέτρας ακροτόμου πηγάσας ύδωρ, Εβραίοις, ήν πρός πίστιν σήν έλαβες, καί νύν ζωής απολαύει, εν ουρανοίς αιωνίως.

Τής Μεσοπεντηκοστής Όμοιον

Μεσούσης παραγέγονας, τής εορτής φιλόανθρωπε, εν ιερώ καί ελάλεις, Οι δίψης έμπλεοι πρός με, έλθετε καί αρύσασθε, ύδωρ ζών καί αλλόμενον, δι' ού τρυφής καί χάριτος, ζωής τε τής αθανάτου, επαπολαύσετε πάντες.

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχ. η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ς', καί τής Σαμαρείτιδος β'.

Στιχηρά Αναστάσιμα Ήχος δ'

Ο σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, καί αναστάς εκ τών νεκρών, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τήν Ανάστασιν.

Εν τώ σταυρώ σου Χριστέ, τής αρχαίας κατάρας ηλευθέρωσας ημάς, καί εν τώ θανάτω σου, τόν τήν φύσιν ημών τυραννήσαντα, διάβολον κατήργησας, εν δέ τή Εγέρσει σου, χαράς τα πάντα επλήρωσας, διό βοώμέν σοι, ο αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Τώ σὺ Σταυρὼ Χριστέ Σωτήρ, Οδηγήσον ἡμὰς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ρύσαι ἡμὰς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμὰς πεσόντας τῆ ἀμαρτία, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου, φιλόανθρωπε Κύριε, τῆ πρεσβεία τῶν Ἁγίων σου.

Τῶν Πατρικῶν σου κόλπων, μὴ χωρισθεῖς μονογενές Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἤλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλοανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως, καὶ Σταυρόν καὶ θάνατον υπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθής τῆ θεότητι, ἀναστάς δέ ἐκ νεκρῶν ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὁ μόνος παντοδύναμος.

Θάνατον κατεδέξω σαρκί, ἡμῖν ἀθανασίαν πραγματευσόμενος Σωτήρ, καὶ ἐν τάφῳ ὤκησας, ἵνα ἡμὰς τοῦ ἄδου ἐλευθερώσης, συναναστήσας ἐαυτῷ, παθῶν, μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀναστάς ὡς Θεός. Διὰ τοῦτο βοῶμεν. Δόξα σοι ζωοδότα Κύριε, μόνη Φιλόανθρωπε.

Πέτραι ἐσχίσθησαν Σωτήρ, ὅτε ἐν τῷ Κρανίῳ ὁ Σταυρός σου ἐπάγη, ἐφριξαν ἄδου πυλωροί, ὅτε ἐν τῷ μνημείῳ ὡς θνητός κατετέθης, καὶ γάρ του θανάτου καταργήσας τὴν ἰσχύν, τοῖς τεθνεώσι πᾶσιν ἀφθαρσίαν παρέσχες, τῆ Ἀναστάσει σου Σωτήρ. Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Σαμαρείτιδος Ἦχος γ

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδού καὶ βασίλευε ἐνεκεν ἀληθείας καὶ πραΰτητος καὶ δικαιοσύνης.

Ἀγαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ ουρανός καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστός πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδάμ ἐξάρη ἐκ κατάρας παγγενῆ, καὶ θαυμαστοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρεία προσοφικόμενος, γυναικί δέ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος, διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμὰς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχνω βουλή.

Ἦχος πλ. β'

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν διὰ τοῦτο ἐχρισέν σε ὁ Θεός ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρά τούς μετόχους σου.

Τάδε λέγει Κύριος τῆ Σαμαρείτιδι, Εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστιν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσης εἰς τὸν αἰῶνα, λέγει Κύριος.

Δόξα... Ἦχος ὁ αὐτός

Ἡ πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτηι ὕδωρ παρά γυναικός Σαμαρείτιδος. Τῆς δέ τό ἀκοινώνητον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης, ὁ σοφός δημιουργός μετοχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκείαις προσρήσεσι, μᾶλλον πρὸς αἴτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος, ὁ καὶ λαβούσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰπούσα, Δεῦτε, ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παραγενόμενον σαρκί, διὰ τό σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα ἐζωοποιήθημεν, διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν. Εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν α' Ὁραν, τό Εωθινόν.

Ἦχος βαρύς

Ἰδού σκοτία καί πρωϊ, καί τί πρός τό μνημεῖον Μαρία ἔστηκας, πολύ σκότος ἔχουσα ταῖς φρεσίν, υφ' οὐ πού τέθειται ζητεῖς ο Ἰησοῦς; ἀλλ' ὅρα τούς συντρέχοντας Μαθητάς, πῶς τοῖς οθονίοις, καί τῷ σουδαρίῳ, τήν Ανάστασιν ετεκμήραντο, καί ανεμνήσθησαν τῆς περὶ τούτου Γραφῆς, Μεθῶν, καί δι' ὧν, καί ἡμεῖς πιστεύσαντες ἀνυμνούμεν σε τόν ζωοδότην Χριστόν.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά, καί οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου

Ἦχος δ'

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδάμ, Παραδείσου γέγονεν ἀποικὸς, διὰ ξύλου δέ Σταυροῦ, ὁ Ληστής Παράδεισον ὠκῆσεν, ὁ μὲν γάρ γευσάμενος, ἐντολήν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος, ὁ δέ συσταυρούμενος, Θεόν ὠμολόγησε τόν κρυπτόμενον, Μνήσθητί μου βῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ὁ σταυρωθεὶς καί ἀναστάς, ὡς δυνατός ἐκ τάφου τριήμερος, καί τόν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, ἐξαναστήσας μόνε ἀθάνατε, καμέ εἰς μετάνοιαν, ἐπιστρέψαι Κύριε καταξίωσον ἐξ ὅλης καρδίας μου, καί ἐν θερμῇ τῇ πίστει αἰεὶ κραυγάζειν σε, Μνήσθητί μου Σωτῆρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ὦντως ἀνέστη ὁ Χριστός, καί μαρτυρεῖ ὁ τάφος παράνομοι, τά γάρ ἐντάφια αὐτοῦ καταλιπὼν ἀνέστη τριήμερος, ὁ λίθος ἐσφράγιστο, καί πρό τοῦ τάφου φύλακες περιῖσταντο, ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, ὁ θάνατος τέθνηκε, Πιστεύσατε οὖν σὺν ἡμῖν τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Τόν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καί τό τοῦ Ἄδου κράτος σκυλεύσαντα, καί οραθέντα γυναιξί, Μυροφόροις λέγοντα Χαίρετε, πιστοὶ δυσωπήσωμεν, ἐκ φθοράς λυτρώσασθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, κραυγάζοντες πάντοτε, Ληστοῦ τοῦ ευγνώμονος τήν φωνήν πρός αὐτόν, Μνήσθητι καί ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καί ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, Ὠδή γ', καί τῆς Σαμαρείτιδος Ὠδή ς'.

Ἀπόστολον καί Ευαγγέλιον τῆς Σαμαρείτιδος.

Κοινωνικόν

Ἀινεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Ἀινεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς υψίστοις. Ἀλληλουῖα.

[p52top](#)

Τῆ Κυριακῆ τῆς Σαμαρείτιδος Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς γ'

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Ὠφθη φωτοφανῆς καί τερπνῆ, τῆς τοῦ Σωτήρος Ἀναστάσεως σήμερον, μεσότης ἡ παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρά, φρυκτωρούσα κόσμον, θεῖαις χάρισι, Χριστοῦ τῆς Εγέρσεως, λαμπαδοχούσα τεράστια, τῆς ἀφθαρσίας, ἀπαστράπτει τά σύμβολα, καί προδεικνύσι, τήν εἰς ὕψος Ἀνάληψιν, φαίνει τήν πολυέραστον, τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστῆς τῆς πανσέπτου, τήν λαμπροτάτην πανήγυριν, διό καί παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καί μέγα ἔλεος.

Δόξης ως θεϊκής ποταμός, τής εορτής νύν μεσαζούσης ο Κύριος, τά ρείθρα τής ευσπλαγχνίας, πάσι παρέχων βοά, οι διψώντες δεύτε, καί αρύσασθε, πηγή συμπαθείας γάρ, καί ελέους τό πέλαγος, αυτός υπάρχων, βρύει κόσμω τήν άφεισιν, πλύνει πταισματα, καί καθαίρει νοσήματα, σώζει τούς τήν Ανάστασιν, αυτού εορτάζοντας, σκέπει τούς πόθω τιμώντας, τήν μετά δόξης Ανάληψιν, αυτού καί παρέχει, ταίς ψυχαίς ημών ειρήνην καί μέγα έλεος.

Μέσον τού ιερού εστηκώς, ο απερίγραπτος Θεός τε καί Κύριος, Θεός γάρ υπήρχε φύσει, κάν δι' ημάς βροτωθείς, περιγεγραμμένος ώφθη σώματι, τοίς πάσιν ανέβλυζε, τά ζωήρρυτα ρήματα, τοίς πάσι λέγων, Τάς ψυχάς εκκαθάρθητε, καί τού καύσωνος, τών παθών αναψύξατε, μήτις αποστερήσοιτο, τής πόσεως άνθρωποι, θείαν γάρ χάριν δωρούμαι, τής αθανάτου καί κρείττονος, καί τής βασιλείας, συμμεθέξει μοι τώ κτίστη, καί δοξασθήσεται.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Μεσούσης τής εορτής πρό τού Πάθους, καί τής ενδόξου Αναστάσεώς σου Κύριε, ής διδάσκων αγαθέ, εν τώ ιερώ τούς απειθούντας Ιουδαίους, καί Φαρισαίους, καί Γραμματείς, καί βοών πρός αυτούς, ο διψών ερχέσθω πρός με καί πινέτω, ο πιστεύων εις εμέ, ύδατος ζωής Πνεύματος θείου, ποταμοί ρεύσουσιν εκ τής κοιλίας αυτού, Ω τής αρρήτου σοφίας τής σής συνέσεως! ο τά πάντα πληρών, Θεός ημών δόξα σοι.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος δ' Αναστάσιμον

Τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν, απαύστως προσκυνούντες Χριστέ ο Θεός, τήν τριήμερόν σου Ανάστασιν δοξάζομεν, δι' αυτής γάρ ανεκαίνισας, τήν καταφθαρείσαν τών ανθρώπων φύσιν παντοδύναμε, καί τήν εις ουρανούς άνοδον καθυπέδειξας ημίν, ως μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Κατανυκτικόν

Ήθελον δάκρυσιν εξαλείψαι, τών εμών πταισμάτων Κύριε τό χειρόγραφον, καί τό υπόλοιπον τής ζωής μου, διά μετανοίας ευαρεστήσαι σοι, αλλ' ο εχθρός απατά με καί πολεμεί τήν ψυχήν μου, Κύριε, πριν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Ο ενδοξαζόμενος, εν ταίς μνείαις τών Αγίων σου, Χριστέ ο Θεός, υπ' αυτών δυσωπούμενος, κατάπεμψον ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Τής εορτής μεσούσης, τής σής Χριστέ Αναστάσεως, καί θείας παρουσίας τού αγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες, τών θαυμάτων σου, ανυμνούμεν τά μυστήρια, εν ή κατάπεμψον ημίν τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ήχος δ' Αναστάσιμον

Αναβλέψασαι τού τάφου τήν είσοδον, καί τήν φλόγα τού Αγγέλου μή φέρουσαι, αι Μυροφόροι σύν τρόμω εξίσταντο, λέγουσαι, Άρα εκλάπη ο τώ Ληστή ανοίξας Παράδεισον; άρα ηγέρθη, ο καί πρό Πάθους κηρύξας τήν Έγερσιν, Αληθώς ανέστη Χριστός ο Θεός τοίς εν Άδη παρέχων ζωήν καί ανάστασιν.

Κατανυκτικόν

Τήν ταπεινήν μου ψυχήν επίσκεψαι Κύριε, τήν εν αμαρτίαις τόν βίον όλον

δαπανήσασαν, ὄν τρόπον τήν Πόρνην, δέξαι καμέ καί σώσον με.

Μαρτυρικόν

Σήμερον τά τών Αγγέλων στρατεύματα, ἐν τή μνήμῃ τών Αθλοφόρων παραγέγονε, τάς τών πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καί τήν οἰκουμένην τή χάριτι φαιδρύναι δι' αὐτῶν ὁ Θεός δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν, τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Τείχος ἀκαταμάχητον ἡμῶν τών Χριστιανῶν, ὑπάρχεις Θεοτόκε Παρθένε, πρός σέ γάρ καταφεύγοντες, ἀτρωτοί διαμένομεν, καί πάλιν αμαρτάνοντες, βοώμέν σοι, Χαίρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετά σοῦ.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Μεσοπεντηκοστής Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ἡ Σοφία ὁ Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς, ὁ καί δούς Αποστόλοις ῥήμα Θεοῦ, κηρύξαι τοῖς πέρασι, τήν ἐν γῆ αὐτοῦ ἔλευσιν ὑπὸ πλάνων Εβραίων, μανία υβρίζετο, δαιμονῶν καί πλάνος, φρικτῶς λαιδορούμενος, ὄν ἀνεξικάκως, πρός αὐτούς ἀνεβόα, Μὴ κρίνετε ἀκριτον, κατ' ἐμοῦ κρίσιν ἀνομοί, Πρός αὐτόν οὖν βοήσωμεν, Φιλάνθρωπε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν κατάπεμψον, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τήν ἀνεῖκαστον δόξαν σου. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴ ν ο υ ς Στιχηρά τῆς Οκτωήχου Ἦχος δ' Ἀναστάσιμον

Ὁ Σταυρόν υπομείνας καί θάνατον καί ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τήν Ἀνάστασιν. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Πρόβατον εἰμί τῆς λογικῆς σου ποιμνῆς, καί πρός σέ καταφεύγω τόν ποιμένα τόν καλόν, ζήτησόν με τόν, πλανηθέντα ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὀρών, ἅγιοι Μάρτυρες τόν ἀγῶνα τόν καλόν, ὄν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τόν ἀσώματον ἐχθρόν ἐνίκησατε, Χριστόν ὁμολογήσαντες, καί Σταυρῶ ὀπλισάμενοι, ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καί βαρβάρων πολέμιοι, Ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τάς ψυχάς ὑμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Μεσοῦσης τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ νῶ ἀνήλθες τοῦ Ἱεροῦ ὁ Σωτήρ ἡμῶν, καί στάς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτούς παρρησία καί ἐλεγες, Ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου, ἀκολουθῶν ὁ ἐμοί, οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Στιχηρά Προσόμοια Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Κλίνας τοὺς οὐρανοὺς, κατήλθες ὁ Σωτήρ μου, καί σάρκα ἐκ Παρθένου, δίχα τροπῆς ὑπέδυσ πηγάζων μοι τήν ἄφεσιν.

Στίχ. Ὁ δέ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν...

Ὁλος ἐν τῷ Θεῷ, ὁ λόγος σύ ὑπάρχων, ὀλλύμενόν με θέλων, ἐξάραι τῶν πταισμάτων ἐνοῦσαί μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου...

Σύ εἰ Παμβασιλεύ, σοφία ἡ μεγάλη, δι' οὐ Πατὴρ τὸν κόσμον, ἐποίησε πανσόφως, σὺν τῷ ἀγίῳ Πνεύματι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'

Καθαρθώμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας, καὶ ψυχικὰς λαμπηδόνας διαυγάσωμεν, καὶ τὴν ζωὴν κατίδωμεν Χριστόν, ἐν ἱερῷ ἀφικόμενον, ὑπερβολὴ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρόν θριαμβεύσῃ, καὶ σῶσῃ τὸ γένος ἡμῶν, διὰ Πάθους Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως, πρὸς ὃν βοήσωμεν, Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

p53top

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

**Στιχηρά Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστής
Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων**

Ὁ ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καὶ τῆς ζωῆς χορηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θεῷ συναΐδιος Λόγος, ἐκ τῆς Παρθένου, σάρκα λαβὼν, καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρητοῦ σοφίας ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἐβλῦσε διδάγματα.

Τῆς εορτῆς μεσαζούσης, τῶν Ἰουδαίων Χριστέ, τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ὁ τοῦ νόμου Δεσπότης, διδάσκων ἐξουσία, καὶ Γραμματεῖς διελέγχων ὡς γέγραπται, καὶ καταπλήττων σοφία λόγων τῶν σῶν, θαυμάτων ἐπιδείξειςιν.

Ὁ χορηγός τῆς σοφίας καὶ τῶν καλῶν παροχεύς ὁ χέων θεία ρεῖθρα ἐκ πηγῆς ἀενάου, Δεῦτε πρὸς με κράζει, ὕδωρ ζωῆς, οἱ διψῶντες ἀρύσασθε καὶ ποταμοὶ ἐκ κοιλίας υμῶν, φησί, χαρισμάτων θεῶν ρεύσουσι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Ὅτε παρεγένου ἐν ἱερῷ Χριστέ ὁ Θεός, μεσοῦσης τῆς εορτῆς, τότε τοῖς λαοῖς ἐδίδασκες βοῶν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἀν ἀποθάνῃ, ζήσεται, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο, μετὰ τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδουκαίων, καὶ Γραμματέων, λέγοντες, Τίς ἐστὶν οὗτος, ὅς λαλεῖ βλασφημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σὺ ὑπάρχεις, ὁ πρό πάντων αἰῶνων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεός ἡμῶν, Δόξα σοι.

**Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος β' Ἀναστάσιμον**

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκουσίως προσηλωθεὶς, καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατέ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά ὡς Θεός διέρρηξας.

διὸ προσκυνούμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιᾷσει βοῶντες, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Τίς χειμαζόμενος καὶ προστρέχων, τῷ λιμένι τούτῳ οὐ διασώζεται; ἢ τίς οδυνώμενος καὶ προσπίπτων, τῷ ἰατρῷ τούτῳ, οὐ θεραπεύεται; Δημιουργε τῶν ἀπάντων, καὶ ἰατρέ τῶν νοσοῦντων, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Μαρτυρικόν

Ὁ τῶν ἀγίων Μαρτύρων δεξάμενος τὴν υπομονὴν καὶ παρ ἡμῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν φιλάνθρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις τὸ ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος γ'

Μεσοῦσης τῆς εορτῆς, δοξαζόμεν τόν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, σωτηρίας ἐργασάμενον, μέσον γάρ δύο ληστῶν ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέματο, καὶ τῷ μὲν βλασφημοῦντι εἰσώπα, τῷ δὲ πιστεύοντι ἐβόα, Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔση ἐν τῷ Παραδείσῳ, Κατήλθεν ἐν τάφῳ, ἐσκύλευσε τόν Ἄδην, καὶ ἀνέστη τριήμερος, σὴν ζωντάς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου Ἀναστάσιμον Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Εκουσία σου βουλή, Σταυρόν υπέμεινας Σωτήρ, καί εν μνήματι καινῷ ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοί, τόν διά λόγου τά πέρατα συστησάμενον, ὅθεν δεσμευθεῖς, ο αλλότριος, θάνατος δεινῶς εσκυλεύετο, καί οι εν Ἀδῆ ἀπαντες εκραύγαζον, τή ζωηφόρω Εγέρσει σου, Χριστός ἀνέστη, ο Ζωοδότης, μένων εις τούς αἰώνας.

Κατανυκτικόν

Αναλόγισαι ψυχή, πῶς παραστῶμεν τῷ κριτῇ, ἐπί βήματος φρικτοῦ, τίθενται θρόνοι φοβεροί καί τῶν ἀνθρώπων αι πράξεις διελέγχονται, Τότε ο κριτῆς αδυσώπητος, Εκεί τό πύρ δεινῶς συμπαρίσταται ὡσπερ ἀγρία θάλασσα, σύν ἤχῳ κατακαλύσαι τούς πταισάντας, Αναλογίζου, ταῦτα ψυχή μου, καί τά ἔργα σου εὐθύνον.

Μαρτυρικόν

Τῶν εν ὄλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ως πορφύραν καί βύσσον τά αἵματα, η Εκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοά σοι, Χριστέ ο Θεός, Τῷ λαῷ σου τούς οικτιρμούς σου κατὰπεμψον, ειρήνην τῇ πολιτεία σου δώρησαι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Φοβερόν τό μυστήριον καί τό θαῦμα παράδοξον! πῶς η Παρθένος σέ τόν Κτίστην τῶν ἀπάντων εβάστασε, καί μετά τόκον πάλιν σώα καί Παρθένος διέμεινε; ο τεχθεῖς ἐξ αὐτῆς, τήν πίστιν στήριξον, τά ἔθνη πράϋνον, καί τόν κόσμον ειρήνευσον, ως φιλάνθρωπος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Μεσοπεντηκοστής Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τῆς σοφίας τό ὕδωρ καί τῆς ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ πάντας Σωτήρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τά νάματα, τόν γάρ θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, εν αὐτῷ σβεννύει, τῆς πλάνης τους ἀνθρακας, ὅθεν εις αἰώνας, ου διψήσει, ου ληξει, τοῦ κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεύ ἐπουράνιε, διά τοῦτο δοξάζομεν τό κράτος σου Χριστέ ο Θεός, τῶν πταισμάτων ἀφεςιν αιτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

(Δίς)

Εις τούς Αἰνους Στιχηρά τῆς Οκτωήχου Ἦχος δ' Ἀναστάσιμον

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς, καί εν τῷ θανάτῳ σου, τόν τήν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας, εν δέ τῇ Εγέρσει σου, χαράς τά πάντα ἐπλήρωσας, Διό βοῶμέν σοι, ο ἀναστάς εκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Πλύνόν με, τοῖς δάκρυσί μου Σωτήρ, ὅτι ρερύπῳμαι εν πολλαῖς ἀμαρτίαις, διό καί προσπίπτω σοι, ελεήμον, Ἥμαρτον, ελέησόν με ο Θεός.

Μαρτυρικόν

Ἀγγέλων συμμέτοχοι γεγονάτε, ἅγιοι Μάρτυρες, εν σταδίῳ τόν Χριστόν ἀνδρείως κηρύξαντες, πάντα γάρ τά εν κόσμῳ κατελίπετε τερπνά, ως ἀνύπαρκτα, τήν πίστιν δέ, ως ἀγκυραν ἀσφαλῆ εκρατήσατε, ὅθεν καί τήν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πιστοῖς ἰαμάτων χαρίσματα, ἀπαύστως πρεσβεύοντες, σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Κύριε, πρό τού αχράντου σου Σταυρού, τῆς εορτῆς μεσοῦσης, ἐν τῷ ἱερῷ ἀνήλθες, Ἰουδαίους παρρησία διδάσκων τὰ Μωσέως, καί ἐν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετηθέντα, ἐκπληττόμενοι δέ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τό ἀφραστον μυστήριον, τήν κατά σοῦ σκευωρίαν ἐν εαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων, Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μή μεμαθηκῶς; ἀγνοοῦντες σέ τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Στιχηρά Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς
Ἦχος β'**

Τέλος ὦν καί ἀρχή, μεσότης τε ἐν μέσῳ, τῆς εορτῆς ἐπέστης, τῷ ἱερῷ Χριστέ μου, πηγάζων μοι τήν ἀφῆσιν.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου...

Ἦκουσεν ἡ Σιών τῆς, Ἀναστάσεώς σου, τό θεῖον κράτος Λόγε, καί χαίρει σὺν τοῖς τέκνοις, ὑμνοῦσά σε τόν εὐσπλαγχνον.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν...

Σέλας τό ἐκ Πατρὸς, ἐξέλαμψας ὁ Λόγος, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων χρόνων, ἐφάνης ὡς βροτὸς μοι, πταισμάτων νέμων ἀφῆσιν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Μεσοῦσης τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ νῶ ἀνήλθες τοῦ ἱεροῦ, ὁ Σωτήρ ἡμῶν, καί στάς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρησία, καί ἐλεγες, Ἐγὼ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

p54[top](#)

**ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
Τῆς ΤΡΙΤῆς Τῆς Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

**Τρία Προσόμοια, δευτεροῦντες αὐτά
Ἦχος δ' Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ**

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων Ἐγέρσεως, Πεντηκοστή δέ τῆς θεῆς σφραγιζομένων, καί λάμπει τὰς λαμπρότητας, ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καί ἐνοῦσα τὰς δύο, καί παρῆσιν τήν δόξαν προφαίνουσα, τῆς δεσποτικῆς, Ἀναλήψεως σεμνύεται.

Ἦκουσε καί εὐφράνθη ἡ Σιών, εὐαγγελισθείσης τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, οἱ δέ πιστοὶ αὐτῆς γόνιμοι ἠγαλλιάσαντο, τούτον θεασάμενοι, καί ἐκπλύνοντα Πνεύματι ῥύπον χριστοκτονίας, εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τήν τῶν ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ἦγγικεν ἡ τοῦ θεοῦ δαψιλῆς, χύσις ἐπὶ πάντας, ὡσπερ γέγραπται, Πνεύματος ἡ προθεσμία κηρύττει, ἡμισευθείσα, τῆς μετὰ Χριστοῦ θάνατον, καί ταφήν καί ἀνάστασιν, παρ' αὐτοῦ δεδομένης, ἀψευδούς μαθηταῖς υποσχέσεως, τήν τοῦ Παρακλήτου δηλοῦσης ἐπιφάνειαν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Τῆς εορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστέ Ἀναστάσεως, καί θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια, ἐν ἡ καταπέμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά ιδιόμελα
Ἦχος α'
Ἰωάννου Μοναχού

Πεντηκοστής εφέστηκε η τῶν ἡμερῶν μεσότης, ἐν ἡ Χριστός, παραγυμνώσας ἀμυδρῶς θεϊκὴν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγξε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας καὶ θεοπρεπῶς θαυματουργῶν ἐν οστρακίνῳ σώματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἡς ἐκτίσω ἀπ' ἀρχῆς.

Ἐν τῷ ἱερῷ ἐπέστης ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσοῦσης τῆς εορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρρησίᾳ πρὸς αὐτοὺς, ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρόν, καὶ οὐ μὴ διψῆσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου, Ὡ τῆς ἀγαθότητος, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, Δόξα σοι.

Ἦχος β'

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ὅτε τό μέσον τῆς εορτῆς ἐπέστη, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τό ἱερόν, καὶ ἐδίδασκε λέγων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω, ὕδωρ ζωηρόν αἰώνιον, καὶ οὐ μὴ διψῆσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, καὶ ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Μεσοῦσης τῆς εορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτήρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι, Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σύ εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον, Δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Μεσοῦσης τῆς εορτῆς, διψώσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισον νάματα ὅτι πᾶσι Σωτήρ ἐβόησας, ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω, Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

ΕΝ Τῷ ΟΡΘΡῳ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Ὁ πάντων ἐπιστάμενος, τῶν καρδιῶν λογισμούς ἐν μέσῳ ἀνέκραζε τοῦ ἱεροῦ ἐστηκώς, τοῖς ψεύσταις λέγων ἀλήθειαν, Τί ζητεῖτε πιάσαι, ἐμέ τὸν ζωοδότην, εορτῆς μεσαζούσης, ἐκβοῶν παρρησίᾳ, Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε παράνομοι. (Δίς)

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'
Τὸν συνάναρχον Λόγον

Δεσπότης τῶν ὅλων ἐν τῷ νᾶ ἑστηκώς, εορτῆς μεσαζούσης, Πεντηκοστής τῆς σεπτῆς, τοῖς Ἑβραίοις προσλαλῶν, διελέγχει τρανῶς, ἐν παρρησίᾳ πολλή, ὡς Βασιλεὺς ὢν καὶ Θεός, τὴν τύραννον αὐτῶν τόλμαν, ἡμῖν δε πᾶσι δωρεῖται, δι' εὐσπλαγχνίαν τό μέγα ἔλεος. (Δίς)

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'

Ού η ακροστιχίς
Μέσην εορτών τών μεγίστων αινέσω,
Ποίημα Θεοφάνους
Ωδή α' Ο ειρμός

Θαλάσσης τό ερυθραίων πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο.

Μεγάλαι τής υπέρ νούν σου Δέσποτα, θείας σαρκώσεως, ευεργεσίαι λάμπουσιν ημίν, δωρεαί τε καί χάριτες, καί θεϊκαί λαμπρότητες, αγαθοδότως αναβρούσαι.

Επέστης μαρμαρυγάς θεότητος, εξαποστέλλων Χριστέ, τής εορτής εν μέσω προφανώς, εορτή γάρ χαρμόσυνος, τών σωζομένων πέφυκας, καί σωτηρίας ημίν πρόξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη, Κύριε, καί απολύτρωσις, παρά Θεού σύ γέγονας ημίν, από γής πρός ουράνιον, διαβιβάζων ύψωμα, καί Πνεύμα θείον χαριζόμενος.

Θεοτοκίον

Η σάρξ σου διαφθοράν εν μνήματι, ουκ είδε Δέσποτα, αλλ' ως συνέστη άνευθεν σποράς, τήν φθοράν ουκ εδέξατο, ακολουθία φύσεως υπερουσίως μή δουλεύσασα.

Ο Κανών τού Ήχου πλ. δ'
Ποίημα Ανδρέου Κρήτης
Ωδή α' Θάλασσαν έπηξας

Έθνη κροτήσατε, Εβραίοι θρηνήσατε, ο ζωοδότης γάρ Χριστός, τά δεσμά διέρρηξε τού Άδου καί νεκρούς ανέστησε, καί νόσους εθεράπευσε τώ λόγω, Ούτος εστί ο Θεός ημών, ο δούς ζωήν τοίς πιστεύουσιν εν τώ ονόματι αυτού.

Θάυμα παρέδειξας, τό ύδωρ εις οίνον μετελθών, ο εν Αιγύπτω ποταμούς, μετατρέψας Δέσποτα εις αίμα, καί νεκρούς ανέστησας, σημείον τούτο δεύτερον τελέσας, Δόξα Σωτήρ τή αφάτω σου βουλή, δόξα τή κενώσει σου, δι' ής εκαίνισας ημάς.

Ρείθρον ανέναον, υπάρχων Κύριε, ζωής αληθινής, σύ εί η ανάστασις ημών, θέλων εκοπίασας Σωτήρ μου, καί εκών εδίψησας, τοίς νόμοις τής φύσεως υπείκων, καί εις Σιχάρ αφικόμενος σαρκί, τό ύδωρ εζήτησας, τή Σαμαρείτιδι πιείν.

Άρτους ευλογήσας, ιχθύας επλήθυνας, ο ακατάληπτος Θεός, καί λαούς εχόρτασας αφθόνως, καί πηγών ανέναον σοφίας, τοίς διψώσιν επηγγείλω, Σύ εί, Σωτήρ, ο Θεός ημών, ο δούς ζωήν τοίς πιστεύουσιν εν τώ ονόματι τώ σώ.

Δόξα...

Τρία συνάναρχα δοξάζω καί σύνθρονα, Πατέρα άναρχον Θεόν, καί Υιόν συνάναρχον, καί Πνεύμα συναΐδιον Υιώ, τήν μίαν τρισυπόστατον ουσίαν, μίαν αρχήν υπεράρχιον υμνών, ανάρχου θεότητος καί ουσιότητος τιμώ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη εχώρησας τόν κτίστην τόν ίδιον, Θεογεννήτορ εν γαστρί, καί σαρκί εκύησας αφράστως, καί Παρθένος έμεινας, μηδέν τής παρθενίας λυμανθείσης, τούτον αγνή, ως Υιόν σου καί Θεόν, απαύστως ικέτεue υπέρ τής ποιμνης σου αεί.

Καταβασία

Θάλασσαν έπηξας, βυθίσας σύν άρμασι τόν αλαζόνα Φαραώ και λαόν διέσωσας αβρόχως Κύριε, καί εισήγαγες αυτούς εις όρος αγιάσματος, βοώντας, Άσωμέν σοι τώ Θεώ ημών, ωδήν επινίκιον, τώ εν πολέμοις κραταιώ.

Ωδή γ' Ο ειρμός

Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί

καταφυγή καί στερέωμα.

Ναμάτων ζωοποιών, τή Εκκλησία τάς πηγάς ήνοιξας, Εί τις διψά, πρόθυμος, ίτω καί πινέτω, βοών Αγαθέ.

Εκ γής μέν πρός ουρανόν, ανυψωθήναι προφανώς έλεγες, εξ ουρανού Πνεύμα δέ, πέμπειν επηγγείλω τό άγιον.

Θεοτοκίον

Ο φύσει ζωοποιός, καί εκ Παρθένου γεννηθείς Κύριος, πάσι πιστοίς δεδώρηται, τήν αθανασίαν ως εύσπλαγχνος, Άλλος, Εστερεώθη η καρδιά μου.

Μή τήν κατ' όψιν κρίσιν κρίνετε Ιουδαίοι, διδάσκων έλεγεν ο Δεσπότης, ως επέστη τώ ιερώ, καθώς γέγραπται, μεσούσης τής νομικής εορτής.

Μή τήν κατ' όψιν κρίσιν κρίνετε Ιουδαίοι, Χριστός γάρ ήλθεν, όν περ εκάλουν οι Προφήται, εκ Σιών ελευσόμενον, καί κόσμον ανακαλούμενον.

Ει καί τοίς λόγοις ου πιστεύετε Ιουδαίοι, τοίς έργοις πείσθητε τού Δεσπότου, τί πλανάσθε αθετούντες τόν άγιον, όν έγραψεν εν τώ νόμω Μωσής;

Ει τόν Μεσσίαν πάντως δεί ελθείν Ιουδαίοι, Χριστός δέ ήλθε ο νύν Μεσσίας, τί πλανάσθε αθετούντες τόν Δίκαιον, όν έγραψεν εν τώ νόμω Μωσής.

Δόξα...

Σέ προσκυνούμεν Πάτερ άναρχε τή ουσία, υμνούμεν άναρχον τόν Υιόν σου, καί τό Πνεύμα ευσεβώς τό πανάγιον, ως ένα τά Τρία φύσει Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εις τής Τριάδος ών, γενόμενος σάρξ ωράθης, ου τρέψας Κύριε τήν ουσίαν, ουδέ φλέξας τής τεκούσης τήν άφθορον γαστέρα, Θεός ών όλος καί पूρ.

Καταβασία

Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, υψώθη κέρας μου εν Θεώ μου, επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου, ευφράνθην εν σωτηρίω σου.

Καθίσματα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εστηκώς εν τώ μέσω τού ιερού, μεσαζούσης ενθέως τής εορτής, ο διψών, άνέκραζες, ερχέσθω πρός με καί πινέτω, ο γάρ πίνων εκ τούτου, τού θείουνάματος, ποταμούς εκ κοιλάς, εκρεύσει δογμάτων μου, όστις δέ πιστεύει, εις εμέ τόν σταλέντα, εκ θείου Γεννήτορος, μετ' εμού δοξασθήσεται, Διά τούτο βοώμέν σοι, Δόξα σοι, Χριστέ ο Θεός, ότι πλουσίως εξέχεας τάνάματα, τής σής φιλανθρωπίας τοίς δούλοις σου.

Δόξα... Καί νύν...

Τής σοφίας τό ύδωρ καί τής ζωής αναβρύζων τώ κόσμω, πάντας Σωτήρ, καλείς τού αρύσασθαι, σωτηρίας τάνάματα, τόν γάρ θείον νόμον σου, δεχόμενος άνθρωπος, εν αυτώ σβεννύει, τής πλάνης τούς άνθρακας, όθεν εις αιώνας, ου διψήσει, ου λήψει, τού κόρου σου Δέσποτα βασιλεύ επουράνιε, Διά τούτο δοξάζομεν, τό κράτος σου, Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεςιν αιτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοίς δούλοις σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ηλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ρήξας θανάτου τάς πύλας τή σή δυνάμει, οδού ζωής εγνώρισας τής αθανασίας, πύλας δέ διήνοιξας, τοίς πίστει κραυγάζουσι, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε.

Τὴν μεσότητα τῶν ὅλων, καὶ τέλος ἔχων, καὶ τῆς ἀρχῆς ὡς ἀναρχος περιδεδραγμένος, ἔστης ἐν τῷ μέσῳ, βῶν, τῶν θείων θεόφρονες, δεύτε δωρεῶν ἀπολαύσατε.

Ὡς Θεός καὶ πάντων ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ὡς δυνατός τὸ κράτος καθελὼν τοῦ θανάτου πέμπειν ἐπηγγείλω Χριστέ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἐκ Πατρὸς προερχόμενον.

Θεοτοκίον

Νέμεις πλουσίως τὴν χάριν, τοῖς σέ ὑμνοῦσι, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα προαιωνιον Λόγον, Μήτηρ ἀπειρόγαμε, πταισμάτων τὴν ἄφεισιν, τούτοις αἰτουμένη πανάχραντε.

Ἄλλος

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ελθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστός ἐστι, παράνομοι; τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ἅ αὐτός ποιεῖ, τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξεν.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφάς, πλανήσθε πάντες ὑμεῖς Ἑβραῖοι ἄνομοι, ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστός, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράστια, καὶ μάτην ἀρνείσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Ἐν ἔργον ἔδειξα ἡμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραξε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός, ὑμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φησὶν, ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπόν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον.

Ἔργα ἐποίησα πολλά, καὶ διὰ ποῖον ἔργον λιθάζετέ με; τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός, ἐλέγχων ἀνέκραξεν, ὅτι ἄνθρωπον ὑγιή ὅλον λόγῳ ἐποίησα; μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν ἄνθρωποι.

Ἐν Ἀποστόλοις ἐνεργῶν, καὶ ἐν Προφήταις αὐτός ἐπαναπαυόμενος, μετὰ τοῦ Πνεύματος, τὸ ἄχραντον γέννημα, τῆς πατρικῆς φύσεως Χριστέ, τὰ ἔθνη πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, ἀνήγες τῶν σημείων σου.

Δόξα...

Τριάς ἀμέριστε μονάς, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἡ ἐν μονάδι Τριάς, ὁμότιμε, σύνθρονε ζωοποιέ, ἀκτιστε Θεέ, σώζε τούς ἀνυμνούντάς σε, καὶ ρύσαι κινδύνων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἡ ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεόν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα Θεόνυμφε, Παρθενομήτορ ἀγνή μὴ παύση πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ ρυσθώμεν τῶν περιστάσεων, πρὸς σέ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Καταβασία

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, τοῖς νοεροῖς οφθαλμοῖς προεώρα Κύριε, τὴν παρουσίαν σου, διὸ καὶ ἀνέκραξεν, Ἀπό θαυμῶν ἤξει ὁ Θεός, Δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ, δόξα τῇ συγκαταβάσει σου.

Ὡδὴ ε' Ὁ εἰρμός

Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἅγιον ἐπιστρέφων, ἐκ ζοφῶδους ἀγνοίας, τούς πίστει ἀνυμνούντάς σε.

τῶν θείων εορτῶν, τὴν μεσότητα φθάσαντες, τὸ τέλειον τῆς ἐνθέου, ἀρετῆς ἐξασκήσαι, σπουδάσωμεν θεόφρονες.

Ὡς ὄντως ἱερά ἡ παρούσα πανήγυρις, μεσότητα τῶν μεγίστων, εορτῶν γὰρ ὀρίζει, καὶ

λάμπει αμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον

Νούς αρχαγγελικός ουκ ισχύει νοήσαι σου, τόν άφραστον εκ Παρθένου, καί πανάχραντον τόκον, Σωτήρ μου πολυέλεε.

Άλλος

Κύριε, ο Θεός ημών

Θαύμασι κατεκόσμησας, τούς, Αποστόλους σου, τέρασιν εμεγάλυνας τούς Μαθητάς εν παντί τώ κόσμω, δοξάσας Σωτήρ ημών, καί δούς αυτοίς τήν βασιλείαν σου.

Άπαντα κατεφώτισαν, τής γής τά πέρατα θαύματι καί διδάγμασιν οι Μαθηταί, καί ποικίλοις τρόποις, τόν λόγον κηρύξαντες, Χριστέ Σωτήρ τής βασιλείας σου.

Αίνεσιν αναπέμπομεν τή βασιλεία σου, ύμνον σοι δε προσάγομεν, τώ δι' ημάς επί γης οφθέντι, καί κόσμον φωτίσαντι καί τόν Αδάμ ανακαλέσαντι.

Δόξα...

Δόξα σοι Πάτερ άγιε, Θεέ αγέννητε, δόξα σοι Λόγε άχρονε μονογενές, δόξα σοι τό Πνεύμα, τό θεϊόν καί σύνθρονον, καί Ομοούσιον Πατρί καί Υιώ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Γέγονεν η κοιλία σου αγία τράπεζα, έχουσα τόν ουράνιον άρτον, εξ ού πάς ο τρώγων, ου θνήσκει, ως έφησεν, ο τού παντός Θεογεννήτορ τροφεύς.

Καταβασία

Κύριε ο Θεός ημών, ειρήνην δός ημίν, Κύριε ο Θεός ημών, κτήσαι ημάς, Κύριε, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν τό όνομά σου ονομάζομεν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι.

Μεσίτης, Πεντηκοστής, εφέστηκε σήμερα, ένθεν τού θείου μέν Πάσχα, θειοτάτω φέγγει καταυγασθείσα, εκείθεν δέ, τού Παρακλήτου λάμπουσα χάριτι.

Ελάλεις, εν τώ ναώ Χριστέ παριστάμενος, τών Ιουδαίων τοίς δήμοις, τήν οικείαν δόξαν αποκαλύπτων, καί προφαίνων, τήν συμφυϊαν πρός τόν γεννήτορα.

Θεοτοκίον

Γενού μου, προστασία καί τείχος ακράδαντον, τών κοσμικών με σκανδάλων, λυτρουμένη μόνη Θεογεννήτορ, καί ταίς θείαις, φωτοχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Άλλος

Ως ύδατα θαλάσσης

Ο πάντα περιέπων τά πέρατα ανήλθες Ιησού, καί εδίδασκες, εν τώ ιερώ τούς όχλους, τόν λόγον τής αληθείας, τής εορτής μεσούσης, ως Ιωάννης βοά.

Ανέπτυξας τά χείλη σου Δέσποτα, εκήρυξας τώ κόσμω, τόν άχρονον Πατέρα καί τό πανάγιον Πνεύμα, τό συγγενές αμφοτέρων, φυλάττων, καί μετά σάρκωσιν.

Τό έργον τού Πατρός ετελείωσας, τοίς έργοις επιστώσω τούς λόγους σου ίάσεις τελών Σωτήρ καί σημεία, Παράλυτον ανορθών, λεπρούς καθαίρων, καί τούς νεκρούς ανιστών.

Ο άναρχος Υιός, αρχή γέγονε, λαβών τό καθ' ημάς, ενηθρώπησε, καί μέσον τής εορτής εδίδασκε λέγων, Προσδράμετε τή πηγή τή αενάω, ζωήν αρύσασθαι.

Δόξα...

Τήν μίαν εν Τριάδι θεότητα, ουσίαν τρισυπόστατον άκτιστον, αμέριστον πάντες

δοξολογούμεν, Πατέρα, καί τόν Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα, ως τρία ούσαν καί έν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Παρθένον καί Μητέρα δοξάζομεν, σε μόνην αγνήν Θεόνυμφε Κόρη, εκ σου γάρ όντως Θεός εσαρκώθη, ζωοποιήσας ημάς.

Καταβασία

Ως ύδατα θαλάσσης φιλόνηρωπε, τά κύματα τού βίου χειμάζει με, διό, ως Ιωνάς, σοί κραυγάζω Λόγε, Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου, ευ σπλαγγνε Κύριε.

Κοντάκιον Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τής εορτής τής νομικής μεσαζούσης, ο τών απάντων Ποιητής καί Δεσπότης, πρός τούς παρόντας έλεγες, Χριστέ ο Θεός, Δεύτε καί αρύσασθε, ύδωρ αθανασίας, όθεν σοι προσπίπτομεν, καί πιστώς εκβοώμεν, Τούς οικτιρμούς σου δώρησαι ημίν, σύ γάρ υπάρχουνς πηγή τής ζωής ημών.

Ο Οίκος

Τήν χερσωθεισάν μου ψυχήν, πταισμάτων ανομίαις, ροαίς τών σών αιμάτων κατάρδουσιν, καί δείξον καρποφόρων αρεταίς, σύ γάρ έφης πάσι, τού προσέρχεσθαι πρός σέ Λόγε Θεού πανάγιε, καί ύδωρ αφθαρσίας αρύεσθαι, ζών τε καί καθαίρον αμαρτίας, τών υμνούντων τήν ένδοξον καί θείαν σου Έγερσιν παρέχων αγαθέ, τήν από τού ύψους ενεχθείσαν αληθώς τοίς Μαθηταίς σου, Πνεύματος ισχύν, τοίς σέ Θεόν γινώσκουσι, σύ γάρ υπάρχουνς πηγή τής ζωής ημών.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον, ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραυγάζον, Έυλογημένος ει εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Ισχύϊ Σώτερ τήν τού θανάτου λύσας δύναμιν τρίβον τής ζωής εγνώρισας τοίς θνητοίς, ευχαρίστως σοι κραυγάζουσιν, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Σάρκα φορούντα, τεθεαμένοι ουκ επέγνωσαν, δήμοι τών Εβραίων Λόγε σε τού Θεού, αλλ' ημείς σοι αναμέλομεν, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ τής δόξης σου, Κύριε.

Θεοτοκίον

Τό τού υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη συ εν γυναιξίν, υπάρχουνς πανάμωμε Δέσποινα.

Άλλος

Τών Χαλδαίων η κάμινος

Σαρκικώς εκοπίασας, η ανάπαυσις πάντων, εκουσίως εδίψησας, η πηγή τών θαυμάτων, τό ύδωρ εξήτησας, ύδωρ τό ζών Ιησού επαγγειλάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικί προσωμίλεις, διαλέγων τήν άνοιαν, τών ανόμων Εβραίων, η μέν γάρ επίστευσεν, Υιόν σε είναι Θεού, οι δέ ηρνήσαντο.

Ύδωρ ζών τό αλλόμενον, ύδωρ αθανασίας, η πηγή η αείζωος, παρέχει ν επηγγείλω, τοίς πιστει τό Πνεύμά σου, προσδεχομένοις Σωτήρ τό προϊόν εκ Πατρός.

Πέντε άρτοις εξέθρεψας, χιλιάδας πεινώντων, καί τού κόρου τά λείψανα εις άλλας μυριάδας, Σωτήρ επερίσσευσας, δεικνύς τήν δόξαν σου τοίς ιεροίς Μαθηταίς.

Ο εσθίων τόν άρτον σου, ζήσεται αιωνίως, καί ο πίνων τό αίμά σου, εν σοί μένει Σωτήρ μου, καί σύ εν αυτώ μένεις, καί αναστήσεις αυτόν, εν τή εσχάτη ροπή.

Εθαυμάστωσας Δέσποτα, τήν σήν οικονομίαν, πιστωσάμενος θαύμασι τήν θείαν εξουσίαν, τάς νόσους απήλασας, νεκρούς ανέστησας, τυφλούς εφώτισας ως Θεός.

Τούς λεπρούς εκαθάρισας, τούς χωλούς ανωρθώσω, παραλύτους συνέσφιγξας Αιμόρρουν θεραπεύσας, επέζευσας πέλαγος δεικνύς τήν δόξαν σου τοίς Ιεροίς Μαθηταίς.

Δόξα...

Προσκυνούμέν σου Κύριε τόν άχρονον Πατέρα, καί τήν χάριν τού Πνεύματος, ήν τοίς σοίς Αποστόλοις Θεός ήν διένειμας, εξαποστέλλων αυτούς επί τό κήρυγμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν γαστρί σου εχώρησας τόν αχώρητον Λόγον, εκ μαζών σου εθήλασας, τού κόσμου τόν τροφέα, αγκάλαις εβάστασας, τόν παροχέα ημών, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

Τών Χαλδαιών η κάμινος, πυρί φλογιζομένη, εδροσίζετο πνεύματι, Θεού επιστασία, οι Παίδες υπέψαλλον, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσας, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωραίος εκ τάφου αναστάς, τή τής θεότητος δόξη κοσμούμενος, τοίς, Αποστόλοις σου Κύριε, επεφάνης, τήν τού Πνεύματος, επαγγελλόμενος αυτοίς, πέμπειν ενέργειαν, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Νεκρώσας τόν Άδην ως Θεός, ζωαρχικώτατε, πάσιν επήγασας ζωήν αιώνιον, ήν περ νύν, εικονίζουσι φανότατα, τών λαμπροφόρων ημερών τούτων αι χάριτες, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ακτίνας ως ήλιος Χριστέ, δικαιοσύνης φανείς, κόσμω απέστειλας, τούς Αποστόλους σου φέροντας, σέ τό φώς τό ακατάληπτον, καί τής αγνοίας τήν αχλύν αποδιώκοντας, καί βοώντας, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν εξέλιπε σαφώς, εκ τής Ιούδα φυλής άρχων ηγούμενος, σύ γάρ πανάμωμε τέτοκας, τά αυτώ πρίν αποκείμενα, τήν προσδοκίαν τών εθνών, Χριστόν ώ ψάλλομεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Άλλος

Άγγελοι καί πυρανοί

Δεύτε ιδετε λαοί, τόν επί θρόνου δόξης ανυμνούμενον υπό λαών ανόμων βλασφημού εν Προφήταις μενον, καί ιδόντες υμνείτε, τον Μεσσίαν προρρηθέντα.

Σύ εί όντως ο Χριστός, ο εις τόν κόσμον τούτον προερχόμενος, εξ ού η σωτηρία, καί η άφεσις, τών πατρώνων σφαλμάτων, σύ η όντως ζωή τών σοί πεπιστευκότων.

Η σοφία τού Θεού, τής εορτής μεσούσης, καθώς γέγραπται, τώ ιερώ επέστη καί εδίδασκεν, ότι όντως αυτός ήν, ο Μεσσίας Χριστός, δι' ού η σωτηρία.

Εν τοίς Σάββασι Χριστός, καί εν ημέραις όλαις επεδείκνυτο, τά τών σημείων έργα εξιωμενος, τούς εν νόσοις ποικίλαις, αλλ' ο πλάνος λαός, θυμώ ενεκοτείτο.

Τόν Παράλυτον φησί, τόν δε χρόνοις πλείστοις κατακείμενον, εν τώ Σαββάτω ούτος

εθεράπευσε, καί παρέβη τόν νόμον, Ιουδαίοι Χριστώ, πικρώς ελοιδορούντο.

Ου Μωσής, υμίν φησί, τόν νόμον δούς κελεύει περιτέμνεσθαι; καί εν Σαββάτω άνδρα περιετέμνετο, ίνα μήπως ο νόμος τών πατέρων λυθή, Χριστός τοίς Ιουδαίοις.

Οι αγνώμονες παντί, οι εν ερήμω πάλοι παροικήσαντες, τόν ευεργέτην φθόνω, κατενέσκηπτον βλασφημούντες, κι νούντες, τάς αδίκους γλώσσας, κενά προσμελετώντες.

Δόξα...

Είς Θεός ούν η Τριάς, ου τού Πατρός εκστάντος εις Υιότητα, ουδε Υιού τραπέντος εις εκπόρευσιν, αλλ' ίδια καί άμφω, φώς Θεόν τά τρία, δοξάζω, εις αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς εγέννησας ειπέ, τόν εκ Πατρός αχρόνως προεκλάψαντα, καί σύν αγίω Πνεύματι μνουμένον, ή ως οίδεν ο μόνος ευδοκήσας εκ σου τεχθήναι Θεοτόκε.

Καταβασία

Άγγελοι καί ουρανοί τόν επί θρόνου δόξης εποχούμενον, καί ως Θεόν απαύστως δοξαζομενον, ευλογείτε, υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Η Τιμιωτέρα ου στιχολογείται

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξέυτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Νέαν καί καινήν πολιτείαν, παρά Χριστού μεμαθηκότες ταύτην μέχρι τέλους φυλάττειν διαφερόντως πάντες, σπουδάσωμεν, όπως αγίου Πνεύματος, τήν παρουσίαν απολαύσωμεν.

Σύ μου τό θνητόν Ζωοδότα, περιβολήν αθανασίας, καί τής αφθαρσίας τήν χάριν, ενδύσας Σώτερ συνεξανέστησας, καί τώ Πατρί προσήγαγες τόν χρόνιον μου λύσας πόλεμον.

Εις τήν επουράνιον πάλιν, διαγωγήν ανακληθέντες, τή τής μεσιτείας δυνάμει, τού κενωθέντος μέχρι καί δούλου μορφής καί ημάς ανυψώσαντος, τούτον αξίως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Ως ρίζαν, πηγγήν καί αιτίαν, τής αφθαρσίας σε Παρθένε πάντες οι πιστοί πεπεισμένοι, ταίς ευφημίαις καταγεραίρομεν, σύ γάρ τήν ενυπόστατον, αθανασίαν ημίν έβλυσας.

Άλλος

Αλλότριον τών μητέρων

Τής εορτής μεσαζούσης τών Ιουδαίων, ανήλθες ο Σωτήρ μου επί τό ιερόν σου, καί εδίδασκες πάντας, εθαύμαζον δέ Ιουδαίοι, καί πόθεν ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; έλεγον.

Ιάματα χαρισμάτων ο λυτρωτής μου πηγάζων επετέλει τέρατα καί σημεία, φυγαδεύων τάς νόσους, ώμενος τούς ασθενούντας, αλλ' Ιουδαίοι εξεμαίνοντο, τώ πλήθει τών θαυμάτων αυτού.

Τούς απειθείς Ιουδαίους ο λυτρωτής μου, ελέγχων ανεβόα, Μή κρίνετε κατ' όψιν, αλλά τήν δικαίαν κρίσιν κρίνετε, καί γάρ ο νόμος καί εν Σαββάτω περιτέμνεσθαι, κελεύει πάντα άνθρωπον.

Τά μείζονα τών θαυμάτων τοῖς Μαθηταῖς σου, Σωτήρ ὡς ἐπηγγείλω, παρέσχες, ἀποστείλας, εἰς τά ἔθνη κηρύξαι τήν δόξαν σου, οἱ δέ τῷ κόσμῳ, ἐκήρυττον σου τήν Ἀνάστασιν, τήν χάριν καί τήν σάρκωσιν.

Εἰ ἄνθρωπον περιτέμνετε ἐν Σαββάτῳ, μήπως λυθή ὁ νόμος, νύν ἐμοί τί χολάτε, ὅτι ἄνθρωπον ὅλον ἐποίησα υγιή λόγῳ; κατὰ τήν σάρκα ὑμεῖς κρίνετε φησί τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός!

Ὁ τήν ξηράν θεραπεύσας χεῖρα τῷ λόγῳ, τήν ξηρανθεῖσαν πάλαι γήν τῆς ἐμῆς καρδίας, ἰασάμενος Λόγε, ἀνάδειξόν με καρποφόρον, ἵνα ἐργάσωμαι καγῶ Σωτήρ, καρπούς ἐν μετανοία θερμῇ.

Λεπρώσάν μου τήν καρδίαν ἀποκαθάρας, καί τῆς ψυχῆς μου Λόγε τά ὄμματα φωτίσας, ἐπί κλίνης οδύνης μου, κείμενον ἀνόρθωσόν με, ὡς τόν παράλυτον ἀνέστησας, ἐν κλίνῃ κατακείμενον.

Δόξα...

Ἀλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστί τό σέβειν, τήν ἀναρχον Τριάδα Πατέρα καί Υἱόν τε, καί τό ἅγιον Πνεῦμα, τήν ἀκτιστον παντοκρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἡδρασταί, τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτῆς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐχώρησας ἐν γαστρὶ σου Παρθενομήτητορ, τόν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστόν τόν Ζωοδότην ὄν ὑμνεῖ πάσα κτίσις, καί τρέμουσιν οἱ ἀνωθρόνοι, Αὐτόν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία

Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καί ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιΐα, ἐπί σοῖ Θεοτόκε, ἀμφοτέρα ὠκονομήθη, διό σε πάσαι αἰ φυλαί τῆς γῆς ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλάριον

Ὁ οὐρανόν τοῖς ἀστροῖς

Ὁ τόν κρατήρα ἔχων, τῶν ἀκενώτων δωρεῶν, δός μοι ἀρύσασθαι ὕδωρ, εἰς ἀφεσιν ἀμαρτιῶν, ὅτι συνέχομαι δίψῃ, εὐσπλαγχνε μόνε οἰκτίρμον. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς

Ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τά παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἡ σοφία καί δύναμις, τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα, Λόγος ὁ αἰδιος, καί Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἐν ἱερῷ παρεγένετο, σαρκί καί ἐδίδασκειν Ἰουδαῖ ἀγνώμονας, καί ὦν τοὺς λαοὺς, τοὺς δεινοὺς καί εθαύμαζον, τῆς σοφίας τόν πλοῦτον ἐκβοῶντες, Πόθεν γράμματα γινώσκει παρ' οὐδενός μή μεμαθηκώς; (Δίς)

Γραμματεῖς ἐπεστόμιζεν, Ἰουδαίους διήλεγχεν, ὁ Μεσσίας Κύριος, ἐκβοῶν αὐτοῖς, Μή τήν κατ' ὄψιν παράνομοι, ὡς ἀδικοὶ κρίνετε, ἐν Σαββάτῳ γάρ ἐγώ, τόν Παράλυτον ἡγεῖρα, ὅθεν Κύριος, τοῦ Σαββάτου υπάρχω, καί τοῦ νόμου, τί ζητεῖτέ με φονεύσαι, τόν τούς θανόντας ἐγείραντα;

Μωϋσέα ἐλίθασαν οἱ δεινοὶ καί παράνομοι, Ἰουδαίων σύστημα τό ἀχάριστον, τόν Ησαΐαν δέ ἐπρίσαν, ξυλίνω ἐν πρίονι, ἐν βορβόρῳ τόν σοφόν, Ἰερεμίαν ἐνέβαλον, τόν

δέ Κύριον, εν Σταυρώ ανυψούντες, επεβών, Τόν ναόν ο καταλύων, σώσον σαυτόν καί πιστεύσομεν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'
Ανατολίου

Φωτισθέντες αδελφοί, τή Αναστάσει τού Σωτήρ ς Χριστού, καί φθάσαντες τό μέσον τής εορτής τής δεσποτικής, γνησίως φυλάξωμεν τάς εντολάς τού Θεού, ίνα άξιοι γενώμεθα, καί τήν Ανάληψιν εορτάσαι, καί τής παρουσίας τυχείν τού αγίου Πνεύματος.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά καί εκ τού Κανόνος τής Εορτής, Ωδή γ' καί ς'.

Κοινωνικόν

Ο τρώγων μου τήν Σάρκα, καί πίνων μου τό Αίμα, εν εμοί μένει, καγώ εν αυτώ, είπεν ο Κύριος.

[p55top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ε ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Σαμαρείτιδος γ'
Ἦχος δ' Ο εξ υψίστου κληθείς

Παρά τό φρέαρ Χριστός τήν Σαμαρείτιν, ευρών εξητήσατο, ύδωρ πιείν εξ αυτής, διψών τήν ταύτης διόρθωσιν, καί σωτηρίαν, ό καί εγνώσθη έργοις πληρούμενον, ταύτην γάρ άνέλκουσιν πόμα τού ύδατος, αυτός ανέλκει, καί πόματος, πληροί τού ζώντος, τοίς συμπολίταις διαγορεύουσιν, ιδού ο πάλαι, εν τώ νόμω ρηθείς Μεσσίας Χριστός, επεφάνη ως άνθρωπος, εννοιών κεκρυμμένων, εκκαλύπτων τά απόρρητα.

Ιδού Μεσσίας Χριστός τοίς εν τή πόλει, εν γή πεφανέρωται, η Σαμαρείτις φησί, ο γεγραμμένος ελεύσεσθαι, εν νόμω πάλαι, Προφήτης μέγας, Θεός καί άνθρωπος, ός καί τά πρακτέα μοι επεξηγήσατο, καί τά εν βάθει καρδιάς μου, εγκεκρυμμένα, πάντα μοι είπεν ως επετέλεσα, Όθεν η πόλις συνδραμούσα ορά, τούς λόγους αυτής κατά πάν αληθεύοντας, καί τό πράγμα θαυμάζει, καί πιστούται τώ θεάματι.

Σέ τόν εν έκτη τή ώρα ως Δεσπότην ποτέ πρός Παράδεισον περιπατούντα Θεόν, η τής Προμήτορος έβλεψε θυγάτηρ πάλιν, εν ώρα έκτη ούτω καθήμενον, ένθα πηγή ύδατος, καί φρέαρ ώρυκτο, καί εξ αυτής εξαιτούμενον, πιείν ως ύδωρ, αυτήν ποτίσης ζωής αλλόμενον ό καί επράχθη καί τού ύδατος, ζωηφόρου τού σου εκροφήσασα, τοίς εν πόλει κηρύττει, τήν τού νάματος δαψίλειαν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Επί τήν πηγήν επέστη, η πηγή τών θαυμάτων, εν τή έκτη ώρα τής Εύας ζωγήσαι καρπόν, η γάρ Εύα εν ταύτη εξελήλυθεν εκ τού Παραδείσου, απάτη τού όφews, Ἦγγικεν ούν η Σαμαρείτις αντλήσαι ύδωρ, ήν ιδών έφη ο Σωτήρ, Δός μοι ύδωρ πιείν καγώ ύδατος αλλομένου εμπλήσω σε, καί εις τήν πόλιν δραμούσα η σώφρων, τοίς όχλοις ανήγγειλεν ευθύς, Δεύτε, ίδετε Χριστόν τόν Κύριον, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Στιχηρά τής Οκτωήχου
Ἦχος δ' Αναστάσιμον

Πύλας Άδου συνέτριψας Κύριε, καί τώ σώ θανάτω, τού θανάτου τό βασιλείον έλυσας,

γένος δέ τό ανθρώπινον, εκ φθοράς ηλευθέρωσας, ζωήν καί αφθαρσίαν τώ κόσμω δωρησάμενος, καί τό μέγα έλεος.

Αποστολικόν

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Τών Αποστόλων τόν χορόν, Πνεύματι αγίω εφώτισας Χριστέ, καί ημών τόν ρύπον τής αμαρτίας, δι' αυτών απόπλυνον ο Θεός, καί ελέησον ημάς.

Μαρτυρικόν

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Έχοντες παρρησίαν πρός τόν Σωτήρα Άγιοι, πρεσβεύσατε απαύστως, υπέρ ημών τών αμαρτωλών, άφεισιν πταισμάτων αιτούμενοι, καί ταίς ψυχáis ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Επί τό φρέαρ ως ήλθεν ο Κύριος, η Σαμαρείτις ηρώτα τόν εύσπλαγχνον, Παράσχου μοι τό ύδωρ τής πίστεως, καί λήψομαι τής κολυμβήθρας τά νάματα, αγαλλίασιν καί λύτρωσιν, Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Τό φαιδρόν τής Αναστάσεως κήρυγμα, τού Αγγέλου μαθούσαι αι τού Κυρίου Μαθήτριάι, καί τήν προγονικήν απόφασιν απορρίψασαι, τοίς Αποστόλοις καυχώμεναι έλεγον, Εσκύλευται ο θάνατος, ηγέρθη Χριστός ο Θεός, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Ήχος δ' Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί αγγέλοις άγνωστον Μυστήριον, διά σου Θεοτόκε τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ου αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Αναστάσιμον Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ο σταυρωθείς υπέρ ημών εκουσίως, καί λογισθείς εν τοίς νεκροίς Ζωοδότα, καί αναστάς τριήμερος Χριστέ ο Θεός έθραυσας δυνάμει σου, τού θανάτου τό κράτος, πάντας τή Εγέρσει σου, τούς εν Άδη ζώώσας, καί ανυμνούντες σέβομεν τήν σήν, Έγερσιν πάντες, αθάνατε Κύριε.

Αποστολικόν

Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρας εις τά πέρατα, τούς Μαθητάς σου Σωτήρ, ανέδειξας εκλάμποντας, εν τώ κηρύγματι, ψυχάς καταυγάζοντας, πλάνην τήν τών ειδώλων, δι' αυτών αμαυρώσας, δόγμασιν ευσεβείας καταλάμψας τώ κόσμω, Αυτών ταίς ικεσίαις, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Μαρτυρικόν

Σταυρώ οπλισάμενοι οι Αθλοφόροι σου, τήν πλάνην ενίκησαν τού αρχεκάκου εχθρού, Χριστέ ο Θεός ημών, έλαμψαν ως φωστήρες, τούς βροτούς οδηγούντες, νέμουσι τάς ίάσεις, τοίς εν πίστει Αιτούσιν, Αυτών ταίς ικεσίαις, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε τόν υπεράγαθον, Θεόν η κησασα, σύν Αποστόλοις αυτόν, απαύστως ικέτευε, άφεισιν τών πταισμάτων, καί διορθωσιν βίου δούναι ημίν πρό τέλους, τοίς εν πίστει καί πόθω, υμνούσί σε κατά χρέος μόνη πανύμνητε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Σαμαρείτιδος Ήχος πλ. β'

Ως τή πιστή Σαμαρείτιδι Κύριε, τής θεότητος τής σής τήν πηγήν ηνέωξας, καί εβλυσας θεογνωσίαν επ' αυτήν, αρδεύων πόμα θεόληπτον, καί νύν πάσιν ημίν κατάπεμψον, πταισμάτων ιλασμόν υπεράγαθε. (Δίς)

Εις τούς Αίνους Στιχηρά τής Οκτωήχου Ήχος δ' Αναστάσιμον

Τών πατρικών σου κόλπων μή χωρισθείς μονογενές Λόγε τού Θεού, ήλθες επί γής διά φιλανθρωπίαν, άνθρωπος γενόμενος ατρέπτως, καί Σταυρόν καί θάνατον υπέμεινας σαρκί, ο απαθής τή θεότητι, αναστάς δέ εκ νεκρών, αθανασίαν παρέσχες τώ γένει τών ανθρώπων, ως μόνος παντοδύναμος. (Δίς)

Αποστολικόν

Τούς αγραμμάτους Μαθητάς, τό Πνεύμά σου τό άγιον, παιδευτάς ανέδειξε Χριστέ ο Θεός καί τή πολυφθόγγω αρμονία τών γλωσσών, τήν πλάνην κατήργησεν, ως παντοδύναμος.

Μαρτυρικόν

Πώς υμών θαυμάσωμεν τούς αγώνας, άγιοι Μάρτυρες, ότι σώμα θνητόν περικείμενοι, τούς ασωμάτους εχθρούς ετροπώσασθε, ουκ εφόβησαν ημάς τών τυράννων αι απειλαί, ου κατέπτηξαν ημάς τών βασάνων αί προσβολαί, όντως αξίως παρά Χριστού εδοξάσθητε, καί ταίς ψυχαίς ημών αιτείσθε τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ο συνάναρχος καί συναϊδιος Υιός καί Λόγος τού Πατρός, επί τήν πηγήν επέστη, η πηγή τών ιαμάτων, καί γυνή εκ τής Σαμαρείας αντλήσαι ύδωρ παραγέγονεν, ήν ιδών έφη ο Σωτήρ, Δός μοι ύδωρ πιείν, καί απελθούσα φώνησόν σου τόν άνδρα, Η δέ, ως ανθρώπω διαλεγόμενη, καί ου Θεώ, λαθείν σπουδάζουσα έλεγεν, ουκ έχω άνδρα, Καί ο Διδάσκαλος πρός αυτήν, Αληθώς είπας, Ουκ έχω άνδρα, πέντε γάρ έσχες, καί νύν όν έχεις ουκ έστι σου ανήρ, Η δέ, επί τώ ρήματι εκπλαγείσα, καί εις τήν πόλιν δραμούσα, τοίς όχλοις επεβόλα λέγουσα, Δεύτε ιδετε Χριστόν, ός δωρείται τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τής Σαμαρείτιδος Ήχος δ' Ως γενναίον εν μάρτυσιν

Σύ πηγή αγαθότητος, καθυπάρχων καί πέλαγος, τής ζωής ταμίας τε, μόνη εύσπλαγχνε, πώς γυναικί Σαμαρείτιδι, ομιλών εφώνησας, δός μοι ύδωρ τού πιείν, όπως λάβης τήν άφεισιν, Ανυμνούμέν σου, τήν πολλήν ευσπλαγχνίαν, δι' ής σώξεις, τών βροτών άπαν τό γένος, διά πολλήν αγαθότητα.

Στίχ. Έντεινε καί κατευοδού καί βασίλευε...

Δεύτε ιδετε άνθρωπον, ός εξείπέ μοι σήμεραν τή πηγή καθήμενος, τί εποίησα, Προφήτης γάρ αληθέστατος, υπάρχει καί μέγιστος, τά κρυπτά καί φανερά, επιστάμενος άπαντα, αλλά δώρησαι, ύδωρ ζών, ο παρέχεις τοίς διψώσιν, ίνα μη διψήσω πάλιν εις τόν αιώνα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην...

Ἡ πηγή ἡ ἀέναος, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, ρεῖθρον τὸ ἀκένωτόν τε καὶ ἀφθαρτον, οδοιπορήσας ἐκάθητο, πλησίον τοῦ φρέατος, τοὺς οικεῖους Μαθητάς, ἀποστείλας πρὸς βρώματα, προσωμίλει δέ, γυναικί ἀπαντλούση, ταύτην θέλων, τοῦ θηρεύσαι καὶ φωτίσαι, τὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ὄμματα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος γ'

Ἀγαλλιάσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ ουρανός καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστός πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδάμ ἐξάρη ἐκ κατάρας παγγενῆ, καὶ θαυμαστούται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσαικόμενος, γυναικί δε παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος, διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχνω βουλή.

[p56top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

**Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'
Ἦχος δ' Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ**

Ἴδετε ὃν προέγραψε Μωσῆς, Ἰησοῦν Μεσσίαν ἐν τῷ νόμῳ ἐλεύσεσθαι, ἐπὶ τῆς γῆς θεαθέντα, δι' εὐσπλαγχνίαν καμοὶ προσομιλήσαντα ὡς βροτὸν ἐν τῷ φρέατι, ὄντως οὗτος ὑπάρχει ὁ Χριστός, ὁ ἐν κόσμῳ ἐρχόμενος, τοῖς ἐν τῇ Σιχάρ Σαμαρείτις ὠφθη λέγουσα.

Στόματος ἐξ ἠδέος γυναικός, ὕδατος ποσίμου γλυκεροῦ ἀναβλύζοντος, οἱ ἐν τῇ πόλει πιόντες, καὶ πρὸς τὸ φρέαρ τὸ ρέον τὴν δαψίλειαν, τὴν τοῦ νάματος, ἔσπευδον ἀναχθῆναι τὸ τάχος, καὶ πηγὴν κατιδεῖν τὴν ἀέναον, τὴν τὰς ἐκτακείσας ψυχὰς ἐπαναψύχουσαν.

Σύμμορφον κατιδόντες τὴν πηγὴν καὶ ὁμοειδή τῆς τῶν ἀνθρώπων συστάσεως, τῇ γυναικί ἐπεβῶν, οἱ ἐν τῇ πόλει, οὐκ ἔτι διὰ σὴν ἡμεῖς, λαλιὰν πεπιστεύκαμεν, ἀληθῶς ἐπιγνόντες, ὅτι οὗτος ὑπάρχει ἡ λύτρωσις, καὶ ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου ἡ αἰώνιος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρών ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρείτιδα αἰτεῖ ὕδωρ παρ αὐτῆς, ὁ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν, Ὁ τοῦ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικί διελέγετο, ὕδωρ αἰτῶν, ὁ ἐν ὕδατι τὴν γῆν κρεμάσας, ὕδωρ ζητῶν, ὁ πηγὰς καὶ λίμνας υδάτων ἐκχέων, θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζῶν, τὴν φλεγόμενην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος.

**Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος δ' Σταυρώσιμον**

Πάντοτε ἔχοντες Χριστέ, τὸν Σταυρόν σου εἰς τὴν βοήθειαν τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ εὐχερῶς καταπατούμεν.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίας δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει, διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες, δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Μαρτυρικόν

Ἱερεῖα ἐμπυχα ὀλοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα καὶ Θεὸν γινωσκόμενα, πρόβατα ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίβατος,

πρεσβεύσατε καί ημάς συμποιμανθήναι υμίν, επί ύδατος αναπαύσεως.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. β'

Τάδε λέγει Κύριος τή Σαμαρείτιδι, Εί ήδεις τήν δωρεάν τού Θεού καί τίς εστιν ο λέγων σοι, Δός μοι ύδωρ πιείν, σύ άν ήτησας αυτόν, καί έδωκέ σοι πιείν, ίνα μή διψήσης εις τόν αιώνα, λέγει Κύριος.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Τό φαιδρόν τής Αναστάσεως κήρυγμα, τού Αγγέλου μαθούσαι αι τού Κυρίου Μαθήτριαι, καί τήν προγονικήν απόφασιν απορρίψασαι, τοίς Αποστόλοις καυχώμεναι έλεγον, Εσκύλευται ο θάνατος, ηγέρθη Χριστός ο Θεός, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Ήχος δ' Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί αγγέλοις άγνωστον Μυστύριον, διά σου Θεοτόκε τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Σταυρώσιμον

Σταυρώ σε προσήλωσαν, οι Ιουδαίοι Σωτήρ δι' ού εκ τών εθνών ημάς ανεκαλέσω στοργή, Χριστέ ο Θεός ημών, ήπλωσας τάς παλάμας, εν αυτώ σή βουλήσει, λόγχη δέ τήν πλευράν σου, κατεδέξω νυγήναι, Τώ πλήθει τών οικτιρμών σου, δόξα φιλόνηρωπε.

Αποστολικόν

Ανέστης ως αθάνατος, από τού τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τόν κόσμον σου, τή δυναστεία τή σή, Χριστέ ο Θεός ημών, έθραυσας εν ισχύϊ, τού θανάτου τό κράτος, έδειξας ελεήμον, τήν ανάστασιν πάσι, διό σε καί δοξάζομεν, μόνη φιλόνηρωπε.

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρες σου, Κύριε εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο, τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων τά ανίσχυρα θράση, Αυτών ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε υπούμενον, ως εθεάσατο, η άχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεού μητρικώς, θρηνούσα εφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τούτο θαύμα Υιέ μου; πώς η ζωή τών όλων, ομιλείς τώ θανάτω; Ζώωσαι τούς θανόντας, θέλων ως εύσπλαγχνος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Εκ φρέατος νάματα, τού γεηρού καί φθαρτού, ελθούσα ως σύνηθες, η Σαμαρείτις αντλείν, τό ζών ύδωρ ήντλησεν, ούτως εφευρηκυία, τήν πηγήν καθημένην, ένθα πηγή καί φρέαρ, Ιακώβ διωρύχθη, κόσμου τούς φλογοτρόφους, δροσίζουσας καύσωνας.

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος δ' Σταυρώσιμον

Ἐδωκας σημείωσιν, τοῖς φοβουμένοις σε Κύριε, τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, ἐν ᾧ ἐθριάμβευσας, τὰς αρχὰς τοῦ σκότους, καί τὰς ἐξουσίας, καί ἐπανήγαγες ἡμᾶς, εἰς τήν ἀρχαίαν μακαριότητα, διό σου τήν φιλόανθρωπον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Αποστολικόν

Τώ σὺ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, Οδηγήσον ἡμᾶς ἐπὶ τήν ἀλήθειάν σου, καί ρύσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῆ ἀμαρτία, ἐκτείνας τήν χεῖρά σου, φιλόανθρωπε Κύριε, τῆ πρεσβεία τῶν Ἁγίων σου.

Μαρτυρικόν

Τίμιος ὁ θάνατος, τῶν Ἁγίων σου Κύριε, ξίφει γάρ καί πυρί καί ψύχει συντετριμμένοι, ἐξέχεαν τό αἷμα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες εἰς σέ, ἀπολαβεῖν τοῦ καμάτου τόν μισθόν, ὑπέμειναν καί ἔλαβον, παρά σου Σῶτερ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. β'

Ἡ πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ἐπὶ τήν πηγὴν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτηε ὕδωρ παρά γυναικός Σαμαρείτιδος, τῆς δέ τό ἀκοινώνητον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης, ὁ σοφός δημιουργός μετοχετεύει αὐτήν, ταῖς γλυκεῖαις προσρήσεσι, μάλλον πρὸς αἴτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος, ὁ καί λαβούσα, τοῖς πάσιν ἐκήρυξεν εἰπούσα, Δεῦτε, ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καί Θεόν, παραγενόμενον σαρκί, διὰ τό σῶσαι τόν ἄνθρωπον.

Στιχηρά Προσόμοια
Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Μεθ' ὑδρίας ἀρδεύσασθαι, ἀπελθούσα καί φρέατι, τήν ὑδρίαν ἀνυδρον καταλείψασα μόνη πρὸς πόλιν ἐπέδραμε, πηγὴν τήν ζωήρρυτον, ἐκβώσα εφευρεῖν, Σαμαρείτις τήν ἀφθονον, ὅθεν ἤρδευσε τό σωτήριον νάμα, καί τήν ταύτης, ἐπανεψυξε καρδίαν, τήν ἐκτακείσαν τοῖς πάθεσιν.

Στίχ. Ἐντεινε καί κατευοδού...

Ἀληθῶς εἶπας, εἶρηκεν, ὁ Σωτήρ Σαμαρείτιδι, ὡς οὐκ ἔχεις σήμερον, ἄνδρα νόμιμον, πέντε γάρ ἔσχες τό πρότερον, καί νῦν, ὄν περ κέκτησαι, οὐχ ὑπάρχει σου ἀνὴρ, ἀλλὰ νόμῳ ἀλλότριος, ἢ καί σπεύσασα, τοῖς ἐν πόλει ἐβόα. Εἶδον ἄνδρα, ὅς ἐξεπέ μοι τά πάντα, ὅσα κρυφίως ἐποίησα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην...

Ρεῖθρον ἄλλο ζωήρρυτον, ουρανοῦ ἐκ φρέατος, Σαμαρείτις ἤντηλσεν ἐπὶ φρέατος, τοῦτο ευρούσα χεόμενον, ἐξ οὗ τό ἐπὶ κηρον, εἶχε σύνηθες ἀντλεῖν, ὕδωρ ἄλλο τό χθόνιον, ὁ ἀλλόμενον ἐν τῇ ταύτης καρδίᾳ ἀνεδείχθη, ὡς πηγὴ τις ἄλλη νέα, παθῶν δροσίζουσα καύσωνας.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ὠφθης ἐν σαρκί, Χριστέ ὁ Θεός δι' ἀφατον οικονομίαν ἀκούσασα ἡ Σαμαρείτις, τοῦ λόγου σου τοῦ φιλοανθρώπου, κατέλιπε τό ἀντλημα ἐπὶ τό φρέαρ, καί ἔδραμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει, Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην, μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός, ὁ ἔχων τό μέγα ἔλεος.

p57[top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τῆς Σαμαρείτιδος γ'

Ἦχος α'

Επί τήν πηγὴν επέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἕκτη ὥρᾳ, τῆς Εὐας ζωγρήσαι καρπὸν, ἡ γὰρ Εὐὰ ἐν ταύτῃ ἐξελήλυθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως, ἤγγικεν οὖν ἡ Σαμαρείτις ἀντλήσαι ὕδωρ, ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καγὼ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμούσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς, Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'

Επί τό φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρείτις ἠρώτα τὸν εὐσπλαγχνον, Παράσχου μοι τό ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν, Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ συνάναρχος καὶ συναΐδιος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρός, ἐπί τήν πηγὴν επέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων, καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν, ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτὴρ, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθούσα, φώνησόν σου τὸν ἄνδρα, Ἡ δέ, ὡς ἀνθρώπῳ διαλεγομένη καὶ οὐ Θεῷ, λαθεῖν σπουδάζουσα ἔλεγεν, οὐκ ἔχω ἄνδρα, Καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν, Ἀληθῶς εἶπας, οὐκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ, Ἡ δέ, ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγείσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμούσα, τοῖς ὄχλοις ἐπεβόα λέγουσα, Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν, ὅς δωρεῖται τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Ἦχος πλ. β'

Παρά τό φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, ευρῶν ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς, ὁ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν, Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, πόρνη γυναικί διελέγετο, ὕδωρ αἰτῶν, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας, ὕδωρ ζητῶν, ὁ πηγὰς καὶ λίμνας υδάτων ἐκχέων, θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζῶν, τὴν φλεγόμενην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν... Ἦχος δ'

Ὁ διὰ σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυΐδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλείᾳ σοι ποιήσαντι, Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν εαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρείσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρῶν πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβῶν, τῷ Πατρὶ προσαγάγη, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς ουρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι, καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστός, ὁ ἔχων τό μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωήχου

Ἦχος δ'

Τὸν ζωοποιὸν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνούντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν, δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρείσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν...

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τό ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτὴρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεὶς, καὶ εἰς Ἄδου κατελθὼν δυνατέ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά ὡς Θεός διέρρηξας, διό προσκυνούμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην...

Πύλας Άδου συνέτριψας Κύριε, καί τώ σώ θανάτω, τού θανάτου τό βασίλειον έλυσας, γένος δε τό ανθρώπινον, εκ φθοράς ηλευθέρωσας, ζωήν, καί αφθαρσίαν τώ κόσμω δωρησάμενος, καί τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα...

Κύριε ανελθών εν τώ Σταυρώ, τήν προγονικήν ημών κατάραν εξήλειψας, καί κατελθών εν τώ Άδη, τούς απ' αιώνος δεσμίους ηλευθέρωσας, αφθαρσίαν δωρούμενος τών ανθρώπων τώ γένει, διά τούτο υμνούντες δοξάζομεν, τήν ζωοποιόν καί σωτήριόν σου Έγερσιν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Ως ώφθης εν σαρκί, Χριστέ ο Θεός, δι' άφατον οικονομίαν, ακούσασα η Σαμαρείτις τού λόγου σου τού φιλανθρώπου, κατέλιπε τό άντλημα επί τό φρέαρ, καί έδραμε λέγουσα τοίς εν τή πόλει, Δεύτε ίδετε καρδιογνώστην, μήτι ούτος υπάρχει ο προσδοκώμενος Χριστός, ο έχων τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Τό φαιδρόν τής Αναστάσεως κήρυγμα, τού Αγγέλου μαθούσαι αι τού Κυρίου Μαθήτριάι, καί τήν προγονικήν απόφασιν απορρίψασαι, τοίς Αποστόλοις καυχώμεναι έλεγον, Εσκύλευται ο θάνατος, ηγέρθη Χριστός ο Θεός, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Ήχος δ' Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί αγγέλοις άγνωστον Μυστήριον, διά σου Θεοτόκε τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τας ψυχάς ημών.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Αναστάσιμα
Ήχος δ'**

Αναβλέψασαι τού τάφου τήν είσοδον, καί τήν φλόγα τού Αγγέλου μή φέρουσαι, αι Μυροφόροι σύν τρόμω εξίσταντο, λέγουσαι, Άρα εκλάπη, ο τώ Ληστή ανοίξας Παράδεισον; Άρα ηγέρθη, ο καί πρό Πάθους κηρύξας τήν Έγερσιν, Αληθώς ανέστη Χριστός ο Θεός, τοίς εν Άδη παρέχων ζωήν καί ανάστασιν.

Δόξα...

Ταχύ προκατάλαβε

Ανέστης ως αθάνατος, από τού τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τόν κόσμον σου, τή δυναστεία τή σή, Χριστέ ο Θεός ημών, έθραυσας εν ισχύϊ τού θανάτου τό κράτος, έδειξας ελεήμον, τήν ανάστασιν πάσι, διό σε καί δοξάζομεν, μόνε φιλάνθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον καί Αγγέλοις άγνωστον μυστήριον, διά σου Θεοτόκε, τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον έσωσεν εκ θανάτου τας ψυχάς ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής
Ἦχος δ' Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Αγαλλιάσθω ουρανός ευφραι νέσθω, τά ἐπί γῆς, ὅτι Χριστός ἐκ Παρθένου ἐπιφανείς
ὡς ἄνθρωπος ἐρρύσατο φθοράς, ἅπαν τό ἀνθρώπινον τῷ ἰδίῳ θανάτῳ, θαύμασιν
ἐκλάμπας δέ γυναικί Σαμαρείτιδι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τήν πηγῆν, τῶν ἰαμάτων, ὡς
μόνος ἀθάνατος. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους
Στιχηρά Αναστάσιμα
Ἦχος δ

Ο σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, καί ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν παντοδύναμη Κύριε,
δοξάζομέν σου τήν Ἀνάστασιν.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας, ἠλευθέρωσας ἡμᾶς, καί ἐν τῷ
θανάτῳ σου, τόν τήν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας, ἐν δέ τῇ
Ἐγέρσει σου, χαράς τά πάντα ἐπλήρωσας, διό βοῶμέν σοι, ο ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, Ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπί τήν ἀλήθειάν σου, καί ρύσαι ἡμᾶς
τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ο ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ
αμαρτία, ἐκτείνας τήν χεῖρά σου, φιλάνθρωπε Κύριε τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μή χωρισθεῖς, μονογενές Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἤλθες ἐπί γῆς διά
φιλάνθρωπιάν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως, καί Σταυρόν καί θάνατον υπέμεινας
σαρκί, ο ἀπαθῆς τῇ θεότητι, ἀναστάς δέ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες, τῷ γένει
τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὁ μόνος παντοδύναμος.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. β'

Ἡ πηγῆ τῆς ζωαρχίας Ἰησοῦς ο Σωτήρ ἡμῶν, ἐπί τήν πηγῆν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρχου
Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτηι ὕδωρ παρά γυναικός Σαμαρείτιδος, τῆς δέ τό ἀκοινώνητον τῶν
Ἰουδαίων προσειπούσης ο σοφός δημιουργός μετοχετεύει αὐτήν ταῖς γλυκεῖαις
προσρήσεσι, μάλλον πρός αἰτήσιν τοῦ αἰδίου ὕδατος, ὁ καί λαβούσα, τοῖς πάσιν
ἐκήρυξεν, εἰπούσα, Δεῦτε, ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καί Θεόν, παραγενόμενον
σαρκί διά τό σῶσαι τόν ἄνθρωπον.

Στιχηρά τής Εορτής
Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν

Τήν πηγῆν ἐν τῷ φρέατι κατιδῶν τήν ἀέναον καθημένην γύναιον, φέρον καύσωνας,
πλείστων παθῶν ἀκεσῶδυνον, λαβεῖν ἐπεζήτησεν, ὕδωρ ζῶν τό ἐξ αὐτῆς, κρουνηδόν
ἐκχεόμενον, ὁ καί ἔλαβε, δωρεάν ἐκ τοῦ λόγου, καί οὐκέτι πρός τό φρέαρ ἐπισπεύδει
τό γεηρόν καί ἐπίκληρον.

Στίχ. Ἐντεινε καί κατευοδού...

Ἰουδαίων τά ἔθιμα, τοῦ γυναιίου διώκοντος, καί τό σφῶν προβάλλοντος ἀκοινώνητον,
τῇ μεταλήψει τοῦ ὕδατος, Χριστός μετωχέτευσεν, ο σοφός δημιουργός, τοῖς ἠδέσι
προσφθέγμασιν, ἐξαιτήσασθαι, τό ζωήρρυτον πόμα, θεῖον ὕδωρ, οὐ πιούσα πρός τήν
πόλιν, μετοχετεύει τά νάματα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην...

Ούτε ἀντλημα κέκτησαι, καί τό φρέαρ βαθύτατον, πόθεν οὖν καί δώσεις μοι ὕδωρ
ἄφθαρτον, ἡ Σαμαρείτις ἐβόα σοι, Χριστέ σε ὡς ἄνθρωπον, οιομένην οὐ Θεόν, καί τοὺς

λόγους θαυμάζουσα, ήν προσρήμασι, γλυκυτάτοις αρδεύσας σέ Θεόν τε, καί Σωτήρα τών απάντων, ομολογείν παρεσκεύασας.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Τάδε λέγει Κύριος τή Σαμαρείτιδι, ει ήδεις τήν δωρεάν τού Θεού, καί τίς εστιν ο λέγων σοι, Δός μοι ύδωρ πιείν, σύ άν ήτησας αυτόν καί έδωκέ σοι πιείν, ίνα μή διψήσης εις τόν αιώνα, λέγει Κύριος.

[p61top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα.

Ήχος πλ. α'

Διά τού τιμίου σου Σταυρού Χριστέ, διάβολον ήσχυνας, καί διά τής Αναστάσεώς σου, τό κέντρον τής αμαρτίας ήμβλυνας, καί έσωσας ημάς, εκ τών πυλών τού θανάτου, δοξάζομέν σε Μονογενές.

Ο τήν Ανάστασιν διδούς τώ γένει τών ανθρώπων, ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη, έφριξαν τούτον οι άρχοντες τού Άδου, καί επήρθησαν πύλαι οδυνηραί, εισελήλυθε γάρ ο Βασιλεύς τής δόξης Χριστός, λέγων τοίς εν δεσμοίς, Εξέλθετε, καί τοίς εν τώ σκότει, ανακαλύπτεσθε.

Μέγα θαύμα! ο τών αοράτων Κτίστης, διά φιλανθρωπίαν σαρκί παθών, ανέστη ο αθάνατος. Δεύτε πατριαί τών εθνών, τούτον προσκυνήσωμεν, τή γάρ αυτού ευσπλαγχνία εκ πλάνης ρυσθέντες, εν τρισίν υποστάσεσιν, ένα Θεόν υμνείν μεμαθήκαμεν.

Εσπερινήν προσκύνησιν προσφέρομέν σοι τώ ανεσπέρω Φωτί, τώ επί τέλει τών αιώνων ως εν εσόπτρω διά σαρκός, λάμπαντι τώ κόσμω, καί μέχρις Άδου κατελθόντι, και τό εκεισε σκότος λύσαντι, καί τό φώς τής Αναστάσεως τοίς έθνεσι δείξαντι, φωτοδότα Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Κύριε, παράγων εν τή οδώ, εύρες άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής, καί έκθαμβοι γεγονότες οι Μαθηταί, επηρώτων σε, λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ήμαρτεν, ούτος, ή οι γονείς αυτού, ίνα τυφλός γεννηθή; Σύ δέ Σωτήρ μου εβόας αυτοίς, Ούτε ούτος ήμαρτεν, ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τά έργα τού Θεού εν αυτώ, εμέ δει εργάζεσθαι τά έργα τού πέμπσαντός με, ά ουδείς δύναται εργάζεσθαι, Καί ταύτα ειπών, πτύσας χαμαί, καί πηλόν ποιήσας, επέχρισας τούς οφθαλμούς αυτού, λέξας πρός αυτόν, Ύπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ τήν κολυμβήθραν, ο δέ, νιψάμενος, υγιής εγένετο, καί εβόα πρός σέ, Πιστεύω, Κύριε, καί προσεκύνησέ σοι, Διό βοώμεν καί ημείς, Ελέησον ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Δογματικόν Ήχος ο αυτός

Τήν θεοπρεπή καί σεβάσμιον Κόρην τιμήσωμεν, τήν υπέρτιμον τών Χερουβίμ, ο γάρ δημιουργός τών όλων ενανθρωπήσαι βουληθείς, εν αυτή ώκησεν αφράστως, Ω ξένων πραγμάτων, καί παραδόξων μυστηρίων! τίς ουκ εκπλαγή, τούτο ακουτισθείς; ότι Θεός άνθρωπος γέγονε, καί τροπή εν αυτώ ουχ υπήρξε, καί τής παρθενίας πύλας δι' ήλθε, καί μείωσις εν αυτή ουχ υπελείφθη, καθώς ο Προφήτης λέγει, Ανθρωπος ταύτην ου

διοδεύσει ποτέ, ειμή μόνος Κύριος, ο Θεός Ισραήλ, ο έχων τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, τό Αναστάσιμον Στιχηρόν.

Ήχος πλ. α'

Σέ τόν Σαρκωθέντα Σωτήρα Χριστόν, καί τών ουρανών μή χωρισθέντα, εν φωναίς ασμάτων μεγαλύνομεν, ότι σταυρόν καί θάνατον κατεδέξω, διά τό γένος ημών, ως φιλόανθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Άδου πύλας, τριήμερος ανέστης, σώζων τας ψυχάς ημών.

Είτα, τά παρόντα τής Θεοτόκου.

Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Στίχ. Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Χαίροις, τών Προφητών η σφραγίς, τών θεηγόρων Αποστόλων τό κήρυγμα, Θεόν γάρ τόν όντως όντα, σεσαρκωμένον ημίν, υπέρ νούν καί λόγον απεκύησας, δι' ού τήν αρχαίαν, απολαβόντες ευγένειαν, καί Παραδείσου, τής τρυφής απολαύοντες σέ τήν πρόξενον, τής τοιαύτης λαμπρότητος, ύμνοις καταγεραίρομεν, και πρέσβιν ευπρόσδεκτον, σέ Παναγία πλουτούντες, τής αϊδίου εντεύξεως, ζωής τού Υιού σου, διανέμοντος πλουσίως τό μέγα έλεος.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Χαίροις ο λογικός ουρανός, εν ώ Θεός σωματωθείς κατεσκήνωσεν, η στάμνος τού θείου μάννα, η τού Ηλίου λαμπάς, τού Θεού τό όρος τό κατάσκιον, παστάς θεοχώρητος, ζωοπάροχε τράπεζα, χρυσή λυχνία, φωτοφόρε Παράδεισε, βάτε άφλεκτε, κιβωτέ αγιάσματος, κλίμαξ η επουράνιος, νεφέλη η έμψυχος, ράβδος εκ ρίζης Παρθένε, τού ιεσσαί η βλαστήσασα, Χριστόν εκδυσώπει ταις ψυχαίς ημών δοθήναι τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού τής γής.

Χαίροις η τόν Υιόν τού Θεού, ανερμηνεύτως συλλαβούσα πανάμωμε, καί τούτον τεκούσα, σάρκα, τήν καθημάς αληθώς, εκ τών σών αιμάτων προσλαβόμενον, ψυχήν νοεράν τε, καί αυτεξούσιον έχοντα, ανελλιπώς γάρ, τόν Αδάμ ενδυσάμενος, διεσώσατο, αναπλάσας τόν άνθρωπον, όθεν εν δύο φύσεσιν, ημίν καταγγέλλεται τών εκατέρων δεικνύων, εν εαυτώ τήν ενέργειαν, Χριστός, όν δυσώπει, τοίς υμνούσί σε δοθήναι τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης ήλιε νοητέ, Χριστέ ο Θεός, ο τόν εκ μήτρας τού φωτός εστερημένον, διά τής σής αχράντου προσπαύσεως, φωτίσας κατ άμφω καί ημών τά όμματα, τών ψυχών αυγάσας, υιούς ημέρας δείξον, ίνα πίστει βοώμέν σοι, Πολλή σου καί άφατος, η εις ημάς ευσπλαγχνία, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθείν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγειραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τό, Χριστός ανέστη... κτλ. εις τό, Κύριε εκέκραξα... Ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ζ' καί τά δύο Ιδιόμελα τού Τυφλού, δευτερούντες τό πρώτον.

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ήχος πλ. α'

Διά τού τιμίου σου Σταυρού Χριστέ, διάβολον ήσχυνας, καί διά τής Αναστάσεώς σου, τό κέντρον τής αμαρτίας ήμβλυνας, καί έσωσας ημάς, εκ τών πυλών τού θανάτου, δοξάζομέν σε Μονογενές.

Ο τήν Ανάστασιν διδούς τώ γένει τών ανθρώπων, ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη, έφριξαν τούτον οι άρχοντες τού Άδου, καί επήρθησαν πύλαι οδυνηραί, εισελήλυθε γάρ ο Βασιλεύς τής δόξης Χριστός, λέγων τοίς εν δεσμοίς, Εξέλθετε, καί τοίς εν τώ σκότει, ανακαλύπτεσθε.

Μέγα θαύμα! ο τών αοράτων Κτίστης, διά φιλανθρωπίαν σαρκί παθών, ανέστη ο αθάνατος. Δεύτε πατριαί τών εθνών, τούτον προσκυνήσωμεν, τή γάρ αυτού ευσπλαγχνία εκ πλάνης ρυσθέντες, εν τρισίν υποστάσεσιν, ένα Θεόν υμνείν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρά Ανατολικά

Εσπερινήν προσκύνησιν προσφέρομέν σοι τώ ανεσπέρω Φωτί, τώ επί τέλει τών αιώνων ως εν εσόπτρω διά σαρκός, λάμπαντι τώ κόσμω, καί μέχρις Άδου κατελθόντι, και τό εκεισε σκότος λύσαντι, καί τό φώς τής Αναστάσεως τοίς έθνεσι δείξαντι, φωτοδότα Κύριε δόξα σοι.

Τόν αρχηγόν τής σωτηρίας ημών, Χριστόν δοξολογήσωμεν, αυτού γάρ εκ νεκρών αναστάντος, κόσμος εκ πλάνης σέσωσται, χαίρει χορός Αγγέλων, φεύγει δαιμόνων πλάνη, Αδάμ πεσών ανίσταται, διάβολος κατήργηται.

Οι τής κουστωδίας ενηχούντο υπό τών παρανόμων. Καλύψατε Χριστού τήν Έγερσιν, καί λάβετε αργύρια, καί είπατε, ότι ημών κοιμωμένων, εκτού μνημείου εσλήθη ο νεκρός, Τίς είδε, τίς ήκουσε νεκρόν κλαπέντα ποτέ, μάλιστα εσμυρνισμένον καί γυμνόν, καταλιπόντα καί εν τώ τάφω τά εντάφια αυτού. Μή πλανάσθε Ιουδαίοι, μάθετε τάς ρήσεις τών Προφητών, καί γνώτε, ότι αυτός εστιν αληθώς, ο Λυτρωτής τού κόσμου καί Παντοδύναμος.

Κύριε ο τόν Άδην σκυλεύσας, καί τόν θάνατον πατήσας, Σωτήρ ημών, ο φωτίσας τόν κόσμον τώ Σταυρώ τώ τιμίω, ελέησον ημάς.

Στιχηρά Ιδιόμελα τού Τυφλού

Ήχος β'

Ο Τυφλός γεννηθείς, εν τώ ιδίω λογισμώ έλεγεν, Άρα εγώ, δι' αμαρτίας γονέων εγεννήθην αόμματος; Άρα εγώ, δι' απιστίαν εθνών εγεννήθην εις ένδειξιν, ουχ ικανώ τού ερωτάν, πότε νύξ, πότε ημέρα, ουκ ευτονούσί μου οι πόδες τά τών λίθων προσκρούσματα, ου γάρ είδον τόν ήλιον λάμποντα, ουδέ εν εικόνι τόν εμέ πλαστουργήσαντα, αλλά δέομαί σου, Χριστέ ο Θεός, Επίβλεπον επ εμέ, καί ελέησόν με.

(Δίς)

Ἦχος ο αὐτός

Παράγων ο Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς, καί σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλόν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν, Ὑπάγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ, οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ, Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἄς οὐδεὶς τῶν βλεπόντων ἴσασι ἰσχυσεν, ο δὲ φησὶ βοήσας, Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη, Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα, Αὐτός ἐστιν ἀληθώς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστόν Μεσσίαν, αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Κύριε, παράγων ἐν τῇ οδῷ, εὗρες ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς, καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου εβόας αὐτοῖς, Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ, ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι, Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλόν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν, Ὑπάγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν, ο δὲ, νιψάμενος, υγιῆς ἐγένετο, καὶ εβόα πρὸς σέ, Πιστεύω, Κύριε, καὶ προσεκύνησέ σοι, Διό βοῶμεν καὶ ἡμεῖς, Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον Ο αὐτός

Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου νύμφης, εἰκῶν διεγράφη ποτέ, Ἐκεῖ, Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε, Γαβριὴλ υπηρέτης τοῦ θαύματος, Τότε, τὸν βυθὸν ἐπέζησεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ, νῦν δέ, τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος, Ἡ θάλασσα, μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ, ἔμεινεν ἀβατος, ἡ ἀμεμπτos, μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔμεινεν ἀφθορος, ὁ ὢν, καὶ προῶν, καὶ φανεῖς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὴν Λιτὴν

Τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς

Δόξα... Ἦχος δ'

Ὅλον τὸν βίον ὁ Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος, εβόησε πρὸς σέ Κύριε, Ἀνοιχόν μου τὰς κόρας, Ἰεὺ Δαυὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καγῶ, υμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον ο αὐτός

Νεύσον παρακλήσει, σὼν οἰκετῶν πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα, σέ γάρ μόνην ἀσφαλὴ, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα, μὴ αἰσχυρθώμεν Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι, σπεύσον εἰς ἱκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοῶντων, Χαίρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον

Ἦχος πλ. α'

Σέ τὸν σαρκωθέντα Σωτὴρα Χριστόν, καὶ τῶν ουρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι Σταυρόν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τό γένος ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσιμον, Πάσχα Χριστός ὁ λυτρωτής, Πάσχα ἀμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν

πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στιχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μνήμα τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγξάμενος, αυταίς ούτως έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, τί θρηνεείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν άνέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλληλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμψας Χριστός, τά Γύνιαια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης ήλιε νοητέ, Χριστέ ο Θεός, ο τόν εκ μήτρας τού φωτός εστερημένον, διά τής σής αχράντου προσπαύσεως, φωτίσας κατ άμφω καί ημών τά όμματα, τών ψυχών αυγάσας, υιούς ημέρας δείξον, ίνα πίστει βοώμέν σοι, Πολλή σου καί άφατος, η εις ημάς ευσπλαγχνία, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλληλους περιπτυξώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός άνέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθείν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγείρει τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

Εκτενής, καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

**Ψάλλεται Κανών Τριαδικός. Ού η ακροστιχίς.
Κανών ο πέμπτος φωτί τώ τρισηλίω.**

**Ωδή α' Ήχος πλ. α'
Ίππον καί αναβάτην**

Κράτος τής ενιαίας, καί τρισηλίου μορφής, ανυμνούντες βοώμεν, Τόν νούν ημών καταύγασον, Θεέ παντοδύναμε, καί πρός τήν σήν Δέσποτα, μετεώρισον δόξαν άφραστον.

Άνω σε τών Αγγέλων, διάκοσμοι νοεροί, ασι γήτως υμνούσιν, εν τρισαγίοις άσμασι, μονάδα τρισάριθμον, καί Τριάδα σύμμορφον, υπερούσιον παντοδύναμον.

Νέκταρ τής σής αγάπης, γλυκύτατον φωτουργόν, τή ψυχή μου παράσχου, Τριάς μονάς αρχίφωτε, καί θείαν κατάνυξιν, καθαρτικήν Δέσποτα, πολυέλεε πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον

Ωσπερ επί τόν πόκον, κατήλθεν ασοφητί, ουρανόθεν Παρθένε, ο υετός εν μήτρα σου, ο θείος καί έσωσε, ξηρανθείσαν άπασαν, τών ανθρωπων τήν φύσιν άχραντε.

Ωδή γ'

Ο πήξας επ' ουδενός

Νοήσας τάς νοεράς ουσίας υπέστησας, υμνωδούς απαύστους τής σής θεότητος, τρίφωτε Θεέ καί παντουργέ, αλλά καί τών πηλίνων καί γηγενών, δέξαι τήν αίνεσιν, καί τήν ικεσίαν ως εύσπλαγχνος.

Ο πάσης κατά φύσιν τροπής απαράδεκτος, τοίς αλλοιουμένοις ημίν καί μέλπουσι, τήν ανεξιχνίαστον πηγήν, τής σής αγαθωσύνης, πλημμελημάτων δός συγχώρησιν, καί τήν σωτηρίαν ως εύσπλαγχνος.

Πατέρα καί τόν Υιόν καί Πνεύμα δοξάζομεν, εν απαραλλάκτω μορφή θεότητος, σέ τόν ενικόν καί τριλαμπή, Κύριον τών απάντων, ως οι Προφήται καί Απόστολοι, παρά σου σαφώς εδιδάχθησαν.

Θεοτοκίον

Εφάνης τώ Μωϋσή εν βάτω, ως άγγελος, βουλής τής μεγάλης τού Παντοκράτορος, σου τήν εκ Παρθένου προδηλών, σάρκωσι ν Θεού Λόγε, δι' ής ημάς μετεστοιχείωσας, καί πρός ουρανούς ανεβίβασας.

Καθίσματα

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ελεήμων υπάρχεις, Τριάς αμέριστε, ελεείς γάρ τούς πάντας, ως παντοδύναμος, καί πανοικτίρμων συμπαθής καί πολυέλεος, διό προσφεύγομεν πρός σέ, οι αμαρτήμασι πολλοίς, βαρούμενοι κεκραγότες, ιλάσθητι τοίς σοίς δούλοις, καί ρύσαι πάντας πάσης κολάσεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, ημάς ελέησον, τούς προσφεύγοντας πίστει, πρός σέ τήν εύσπλαγχνον, καί αιτουμένους τήν θερμήν σου νύν αντίληψιν, δύνασαι γάρ ως αγαθή, τούς πάντας σώζειν, ως ούσα, Μήτηρ Θεού τού υψίστου, ταίς μητρικαίς σου πρεσβείαις, αεί χρωμένη θεοχαρίτωτε.

Ωδή δ'

Τήν θείαν εννοήσας σου

Μυείται τής μιάς κυριότητος, τό τριφάξ ο Δανιήλ, Χριστόν κριτήν θεασάμενος, πρός τόν Πατέρα ίόντα, καί Πνεύμα τό προφαίνον τήν όρασιν. (Δίς)

Πηλίνοις τούς υμνούντάς σε στόμασι, τόν υπερούσιον Θεόν, τριαδικόν υποστάσει, μοναδικόν δέ τή φύσει, τής δόξης τών Αγγέλων αξίωσον.

Θεοτοκίον

Τό όρος τό δασύ καί κατάσκιον, ό είδε πριν ο Αββακούμ, εξ ού προήλθεν ο Άγιος τόν δυσθεώρητον τόκον, εδήλου σής Παρθένε συλλήψεως.

Ωδή ε'
Ο αναβαλλόμενος

Ο δι' αγαθότητα κτίσας τόν άνθρωπον, κατεικόνα τήν σήν ποιήσας, εν εμοί κατοίκησον τρίψωτε Θεέ μου, ως αγαθός καί εύσπλαγχνος.

Σύ με καθοδήγησον μονάς τρισήλιε, πρός τρίβους θείας τής σωτηρίας, καί τής σής ελλάμψεως, πλήρωσον ως φύσει, Θεός απειροδύναμος.

Φώς τό αδιαίρετον τής μιάς φύσεως, μεμερισμένον, τοίς χαρακτήρσι, τριλαμπές ανέσπερον, τήν εμήν καρδίαν, ταίς αίγλαις σου καταύγασον.

Θεοτοκίον

Ως κατείδε πάλαι σε, Αγνή πανάχραντε, ο Υποφήτης βλέπουσαν πύλην, πρός τό φώς τό άδυτον, ευθύς σε επέγνω, Θεού κατοικητήριον.

Ωδή ς'
Μαι νομένην κλύδωνι

Τριφαής υπάρχουσα, θεαρχία υποστατικώς, ενιαία πέφυκας ως σύμμορφος, καί ισουργός, καί κατ' ουσίαν καί βούλησιν. (Δίς)

Ικανώς εδήλωσεν, ο Προφήτης άδων τώ Πατρί. Σώ φωτί, τώ Πνεύματι, οψόμεθα, φώς τόν Υιόν, ένα Θεόν τόν τρισήλιον.

Θεοτοκίον

Τών παισμάτων λύτρωσιν, καί κινδύνων εύσπλαγχνε Θεέ, ενικέ καί τρίψωτε κατάπεμψον, σοίς υμνηταίς, πρεσβείαις τής θεομήτορος.

Καθίσματα
Τόν συνάναρχον Λόγον

Τό τρισήλιον σέλας δοξολογήσωμεν, καί απλήν τήν Τριάδα νύν προσκυνήσωμεν, ότι εφώτισεν ημάς καί ηλέησε, καί ερρύσατο φθοράς, τό γένος άπαν τών βροτών, λυτρώσασα εκ τής πλάνης, ειδώλων πάντα τόν κόσμον, καί βασιλείαν ημίν παρέσχετο.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Απορήσας εκ πάντων, πρός σέ κατέφυγον, τήν ελπίδα απάντων, καί τό προσφύγιον, αμαρτωλών καί ταπεινών, κράζων τό, Ήμαρτον, αλλ' επιμένω τοίς κακοίς, αναισθητών ο άθλιος, Ελέησόν με πρό τέλους, επίστρεψόν με καί ρύσαι πάσης κολάσεως τόν ανάξιον.

Ωδή ζ'
Ο υπερυψούμενος

Ως ελέους άβυσσον, κεκτημένος Κύριε, καί πέλαγος άπειρον, οικτίρμον ελέησον, τούς ένα σε υμνούντας, τριλαμπή Θεόν τών όλων. (Δίς)

Τόν απερινόητον, ενικόν καί τρίψωτον, Θεόν σε καί Κύριον, υμνούντες βοώμέν σοι, Παράσχου τοίς σοίς δούλοις, ιλασμόν αμαρτημάτων.

Θεοτοκίον.

Ράδαμνον εβλάστησας, τού Πατρός συνάναρχον, άνθος τής θεότητος, βλαστόν συναΐδιον, Παρθένε τόν διδόντα, τήν ζωήν πάσιν ανθρώποις.

Ωδή η'
Σοί τώ παντουργώ

Ίνα τής μιάς, ανακαλύψης πάλαι, σαφώς κυριότητος τριττήν υπόστασιν, ώφθης Θεέ μου, εν σχήματι ανθρώπων, Αβραάμ υμνούντι, σόν κράτος ενιαίον. (Δίς)

Σύ με πρόσ τάς σάς, θεουργικάς ακτίνας, δέρκειν καταξίωσον, φώς τό απρόσιτον,
Πάτερ οικτίρμον, καί Λόγε καί τό Πνεύμα, τού ευαρεστείν σοι, αεί Κύριε πάντων.

Θεοτοκίον

Ήστραφας ημίν, τής τρισηλίου δόξης, τόν ένα Πανύμνητε, Χριστόν τόν Κύριον,
πάντας μούντα, τήν μίαν θεαρχίαν, εν τρισί προσώποις, υμνείν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ησαΐα χόρευε

Λαλιαί σε βρότειαι, κατ' αξίαν άναρχε μονάς, ου σθένουσιν υμνείν, πλήν ως εφικτόν,
τολμώντες εκ πίστεως, θεαρχική σύνθρονε Τριάς, δόξαν προσφέρομεν, τώ σώ κράτει
καί τήν αίνεσιν. (Δίς)

Ισορρόπω δόξη σε, τόν μονάρχην τρίφωτον Θεόν, υμνούσι τά Χερουβίμ, καί τά
Σεραφίμ, αχράντοις εν στόμασι, μεθ' ών ημάς τούς αμαρτωλούς, πρόσδεξαι Κύριε, τό
σόν κράτος μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον

Ως αγνή καί άμωμος, καί Παρθένος τέτοκας Υιόν, λυτρούμενον ημάς από πειρασμών,
Θεόν αναλλοίωτον, αλλά καί νύν άφεςιν ημίν, τών παραπτώσεων, τούτον δούναι
καθικέτευε.

Τό, Αξιον εστίν..., καί τά λοιπά, ως σύνηθες καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν Σταυρόν τού Κυρίου εγκωμιάσωμεν, τήν ταφήν τήν αγίαν ύμνοις τιμήσωμεν, καί
τήν Ανάστασιν αυτού υπερδοξάσωμεν, ότι συνήγειρε νεκρούς, εκ τών μνημάτων ως
Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καί ισχύν διαβόλου, καί τοίς εν άδη φώς ανέτειλε.

Δόξα...

Κύριε, νεκρός προσηγορεύθης, ο νεκρώσας τόν θάνατον, εν μνήματι ετέθης, ο
κιενώσας τά μνήματα, άνω στρατιώται τόν τάφον εφύλαττον, κάτω τούς απ' αιώνος
νεκρούς εξανέστησας, Παντοδύναμε καί ακατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε άγιον όρος καί θεοβάδιστον, χαίρε έμψυχε βάτε καί ακατάφλεκτε, χαίρε η μόνη
πρός Θεόν κόσμου γέφυρα, η μετάγουσα θνητούς, πρόσ τήν αιώνιον ζωήν, χαίρε
ακήρατε Κόρη, η απειράνδρωσ τεκούσα, τήν σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος πλ. α'

Κύριε, εν μέσω σε προσήλωσαν, οι παράνομοι τών καταδίκων, καί λόγχη τήν πλευράν
σου εξεκέντησαν, ώ Ελεήμον, ταφήν δέ κατεδέξω, ο λύσας άδου τάς πύλας, καί
ανέστης τριήμερος, έδραμον Γυναύκες ιδείν σε, καί απήγγειλαν Αποστόλοις τήν
Έγερσιν. Υπερυψούμενε Σωτήρ, όν υμνούσιν Άγγελοι, ευλογημένε Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Τό ξένον σου Σωτήρ μου μυστήριο, τώ κόσμω σωτηρία γεγένηται, αναστάς γάρ εκ

τάφου θεοπρεπώς, τούς φθαρέντας συνήγειρας ως Θεός, η πάντων ζωή, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Απειρόγαμε Νύμφη θεογεννήτρια, η τής Εύας τήν λύπην χαραποιήσασα, ανυμνούμεν οι πιστοί καί προσκυνούμεν σε, ότι ανήγαγες ημάς εκ τής αρχαίας αράς, καί νύν δυσώπει απαύστως, πανύμνητε Παναγία, εις τό σωθῆναι ημας.

Είτα ο Ἄωμος τά Ευλογητάρια.

Η Υπακοή Ἦχος πλ. α'

Αγγελική οράσει τόν νούν εκθαμβούμεναι, καί θεϊκή Εγέρσει τήν ψυχὴν φωτιζόμεναι, αι Μυροφόροι τοίς Αποστόλοις ευηγγελίζοντο. Αναγγείλατε εν τοίς ἔθνεσι, τήν Ανάστασιν τού Κυρίου, συνεργούντος τοίς θαύμασι, καί παρέχοντος ημίν μέγα ἔλεος.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εν τῷ θλίβεσθαί με Δαυϊτικώς, ἄδω σοι Σωτήρ μου. Ρύσαί μου τήν ψυχὴν εκ γλώσσης δολίας.
- Τοίς ερημικοίς ζωή μακαρία ἐστί, θεϊκῷ ἔρωτι πτερουμένοις.

Δόξα... καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, περικρατεῖται πάντα τά ορατά τε σύν τοίς αοράτοις, αυτοκρατές γάρ ὄν, τής Τριάδος ἐν ἐστίν ἀψεύστως.

Αντίφωνον Β'

- Εἰς τά ὄρη ψυχὴ ἀρθώμεν, δεύρο ἐκείσε, ὅθεν βοήθεια ἦκει.
- Δεξιὰ σου χεῖρ καμέ, Χριστέ ἱπταμένη, σκαιορίας πάσης περιφυλαξάτω.

Δόξα... καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, θεολογούντες φῶμεν, Σὺ εἶ Θεός, ζωή, ἔρως, φῶς, νούς, σύ χρηστότης, σύ βασιλεύεις εἰς τούς αἰῶνας.

Αντίφωνον Γ'

- Επὶ τοίς εἰρηκόσι μοι. Εἰς τὰς αὐλάς προσβῶμεν Κυρίου, χαράς πολλῆς πλησθεῖς εὐχὰς ἀναπέμπω.
- Επὶ οἶκον Δαυῖδ, τά φοβερά τελεσιουργεῖται, πύρ γάρ ἐκεῖ φλέγον, ἅπαντα αἰσχρόν νούν.

Δόξα... καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, ζωαρχικὴ ἀξία, ἐξ οὐ πάν ζῶον ἐμψυχούται, ὡς ἐν Πατρὶ, ἅμα τε καί Λόγω.

Προκείμενον

Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι σύ βασιλεύεις εἰς τούς αἰῶνας.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Τό, Πάσα πνοή... Ευαγγέλιον Ἐωθινόν Η' καί τά λοιπά.

Οι Κανόνες τού Πάσχα μετά τού τής Θεοτόκου εἰς η' καί τού Τυφλοῦ εἰς ς'.

Κανών τού Πάσχα Ἦχος α'

Ὡδή α' Ὁ Εἰρμός

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, ἐκ γάρ θανάτου πρός ζωὴν, καί ἐκ γῆς πρός οὐρανόν, Χριστός ὁ Θεός, ημάς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις, καί οψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τής Ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανώς ακουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας και άόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Κανών τής Θεοτόκου

Ήχος α'

Ού η ακροστιχίς εν τοίς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ειρμός ο αυτός

Θανατώσεως τόν όρον ανεμόχλευσας, τήν αιωνίαν ζωήν, κυφορήσασα Χριστόν, τόν έκ τάφου αναλάμπαντα σήμεραν, Παρθένε πανάμωμε, και τόν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδούσα σόν Υιόν και Θεόν, χαίροις σύν Αποστόλοις, θεοχαρίτωτε αγνή, και τό Χαίρε πρωτουργώς, ως πάντων χαράς, αιτία εισδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανών τού Τυφλού

Εχων ακροστιχίδα εν τή θ' Ωδή.

Ι ω σ ή φ.

Ποίημα Ιωσήφ τού Θεσσαλονίκης.

Ωδή α' Ήχος πλ. α' Ο Ειρμός

Γήν εφ' ήν ουκ έλαμψεν, ουκ είδεν ήλιος ην, ποτέ, άβυσσον, ήν ουχ εώρακε γυμνήν, τό κύτος ουρανού, Ισραήλ διώδευσεν αβρόχως, Κύριε, και εισήγαγες αυτόν εις όρος αγιάσματος σου, άδοντα, ψάλλοντα, επι νίκιον ωδήν.

Σταύρωσιν εκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, επήγασας ευλογίαν, και ζωήν τώ κόσμω Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, και τού παντός δημιουργέ, όθεν ευλογούμέν σε, υμνούμεν και δοξάζομεν, άδοντες, ψάλλοντες, επι νίκιον ωδήν.

Λάκκω κατωτάτω σε, νεκρόν γενόμενον Χριστέ, έθετο ο ευσχήμων Ιωσήφ, και προσεκύλισε λίθον τή θύρα τού μνήματος, μακρόθυμε, αλλ' ανέστης εν δόξη, και κόσμον συνανέστησας, άδοντα, ψάλλοντα, επι νίκιον ωδήν.

Μύρα τί κομίζετε, μετά δακρύων υμείς; έλεγε ταίς τιμίαις Γυναιξίν, ο Άγγελος φανείς, Ο Χριστός εγήγερται, δραμούσαι είπατε, τοίς θεόπταις Μαθηταίς, πενθούσί τε και κλαίουσιν, όπως σκιρτήσωσι, και χορεύσωσι φαιδρώς.

Θαύματα παράδοξα, επιτελών ο λυτρωτής, ιάσατο και Τυφλόν εκ γενετής, πηλόν επι χρίσας, και ειπών, Πορεύθητι και νίψαι εν τώ Σιλωάμ, όπως γνώση με Θεόν, επί γής βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διά σπλάγχνα οικτιρμών.

Δόξα...

Μίαν τρισυπόστατον, ουσίαν σέβοντες πιστοί, δοξάσωμεν τόν Πατέρα και Υιόν, και Πνεύμα τό ευθές, ποιητήν, και Κύριον, και λυτρωτήν τού παντός, ένα άκτιστον Θεόν, σύν ασωμάτοις κράζοντες, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί Βασιλεύ.

Και νύν... Θεοτοκίον

Μήτραν απειρόγαμον, τήν σήν κατώκησεν Αγνή, Κύριος διά σπλάγχνα οικτιρμών, σώσαι βουλόμενος, τόν φθαρέντα άνθρωπον, ταίς μεθοδείαις τού εχθρού, αυτόνούν ικέτευε, τήν πόλιν ταύτην σώζεσθαι, πάσης αλώσεως, και εχθρών επιδρομής.

Καταβασία

Τώ Σωτήρι Θεώ, τώ εν θαλάσση λαόν, ποσίν αβρόχοις οδηγήσαντι, και Φαραώ πανστρατιά καταποντίσαντι, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δε δόξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγὴν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ὧ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καὶ γῆ καὶ τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστού, εν ἡ εστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τῇ βασιλεία σου.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αυτός

Επί τὴν ακήρατον ζωὴν, επανέρχομαι σήμερον αγαθότητι, τού γεννηθέντος εκ σου, καὶ πάσι τοῖς πέρασιν Αγνή, τό φέγγος αστράψαντος.

Θεόν ὄν εκύησας σαρκί, εκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν εξεγειρόμενον, θεασαμένη Αγνή, χόρευε, καὶ τούτον, ως Θεόν, άχραντε μεγάλυνε.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Σαλευομένην τὴν καρδίαν μου, Κύριε, τοῖς, κύμασι, τού βίου στερέωσον, εις λιμένα εὐδιδον καθοδηγῶν, ως Θεός.

Σαλευομένων τὰς καρδίας εστηρίξας, τὴν γῆν πάσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ Σταυρώσει σου, ἦν καθυπέστης σαρκί.

Καινῶ μνημείω, Ιωσήφ τε κατέθετο, οικτίρμον ο ευσχήμων, ανέστης δέ εκ νεκρῶν τριήμερος, καινοποιήσας ημάς.

Τί ως νεκρόν επιζητεῖτε τόν Κύριον, ανέστη καθὼς εἶπεν, ο Ἄγγελος γυναιξίν εφθέγγετο, αστράπτων θεία μορφή.

Τυφλόν ποτε εκ γενετῆς, προσελθόντα σοι ιάσω, πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν οικονομίαν σου, καὶ τά θαυμάσια.

Δόξα...

Θεόν Πατέρα προσκυνούμεν, προάναρχον, Υἱόν καὶ Πνεύμα θεῖον, τρισάκτιστον φύσιν τρισυπόστατον, ένα Θεόν τού παντός.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Παρθενικῆς από γαστρός απεκύησας, Θεόν σεσαρκωμένον, ὄν αίτησαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρήσαι ημάς.

Καταβασία

Δυνάμει τού Σταυρού σου Χριστέ, στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, εις τό υμνεῖν, καὶ δοξάζειν σου τὴν σωτήριοιαν Ανάληψιν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ο τῶν ὄλων Δεσπότης καὶ ποιητής, παρερχόμενος εὔρεν εν τῇ οδῷ, Τυφλόν καθεζόμενον, θρηνωδούντα καὶ λέγοντα, ου κατείδον εν βίω, τόν ἥλιον λάμποντα, ουδέ τὴν σελήνην, τό φέγγος αυγάζουσαν, ὅθεν εκβού σοι, ο τεχθεῖς εκ Παρθένου, φωτίσαι τά σύμπαντα, φώτισόν με ως εὐσπλαγχνος, ἵνα κράζω προσπίπτων σοι, Δέσποτα Χριστέ ο Θεός, τῶν πταισμάτων άφεσίν μοι δώρησαι, διά πλήθος ελέους,

μόνε φιλόανθρωπε. (Δίς)

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φαεσφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Άρσεν μέν ως διανοίξαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βροτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός, ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος Χριστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριον, καί αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν ήλιος.

Ο θεοπάτωρ μέν Δαυϊδ, πρό τής σκιώδους κιβωτού, ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες, ευφρανθώμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ο διαπλάσας τον Αδάμ, τόν σόν προπάτορα Αγνή, πλάττεται εκ σου, καί θανάτω, τώ οικείω έλυσε, τόν δι' εκείνου θάνατον σήμερον, καί κατηύγασε πάντας, ταίς θεϊκαίς αστραπαίς τής Αναστάσεως.

Όν απεκήσας Χριστόν, ωραιοτάτως εκ νεκρών, λάμψαντα Αγνή καθορώσα, η καλή καί άμωμος, εν γυναιξίν ωραία τε, σήμερον εις πάντων σωτηρίαν, σύν Αποστόλοις αυτόν χαίρουσα, δόξαζε.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Ακήκοα Κύριε, τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τήν οικονομίαν σου, καί εδόξασά σε, μόνε φιλόανθρωπε.

Τεθνήξαντα ξύλω με, τεθείς εν ξύλω, ζωή υπάρχων, ανεζώωσας διά μέγα έλεος, διά τούτο Λόγε δοξάζω σε.

Τοίς Μύσταις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις έλεγες, Άπιτε, κηρύξατε, πανταχού τήν εμήν Ανάστασιν.

Πιστούμενος Κύριε, τήν Εγερσίν σου τήν εκ τού τάφου, τοίς φιλούσί σε Χριστέ, εν ημέραις πλείοσι, συνηυλίζου χαροποιών αυτούς.

Ωμμάτωσας Κύριε, Τυφλόν εκ μήτρας γεγεννημένον, ειπών, άπελθε, νίψαι καί ανάβλεψον, τήν εμήν δοξάζων θεότητα.

Δόξα...

Ομότιμε άναρχε, Τριάς αμέριστε τή ουσία, μεριστή ταίς υποστάσεσι, σώζε πάντας, τους πιστώς σε φόβω δοξάζοντας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν τόκον σου Άχραντε, τόν υπέρ φύσιν δοξολογούμεν, μακαρίζοντες πίστει σε πανάμωμε, ως Θεού τών όλων λοχεύτριαν.

Καταβασία

Εισακήκοα τήν ακοήν, τής δυναστείας τού Σταυρού σου, ως Παράδεισος ηνοιγή δι' αυτού, καί εβόησα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότῃ, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Αδου σειραίς, συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρός τό φώς ηπειέγοντο Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προϊόντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν, ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Φωτίζεται θεΐαις ακτίσι, καί ζωηφόροις ταίς τής Αναστάσεως τού Υιού σου, Θεομήτορ άχραντε, καί χαρμονής εμπίπλῃται, τών ευσεβών η Ομήγυρις.

Ουκ ήνοιξας πύλας Παρθένου, εν τώ σαρκούσθαι μνήματος ουκ έλυσας τάς σφραγίδας, Βασιλεύ τής κτίσεως, όθεν εξαναστάντα σε, θεασαμένη ηγάλλετο.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Τήν τάλαιναν ψυχήν μου, νυκτομαχούσαν τώ σκότει τών παθών, προφθάσας οίκτειρον, καί λάμπον νοητέ Ηλιε, ημεροφαείς ακτίνας, εν εμοί, τού διαυγάσαι τήν νύκτα εις φώς.

Υψώθης επί ξύλου, καί συνανύψωσας πάντας τούς βροτούς, καί τόν πολέμιον οικτίρμον, όφιν εθανάτωσας, καί εξώωσας τό πλάσμα τών χειρών τών σών, ως μόνος Θεός τού παντός.

Ετέθης εν μνημείω, ο εκουσίως γενόμενος νεκρός, καί τά βασίλεια τού Άδου, Βασιλεύ αθάνατε, άπαντα εκένωσας, νεκρούς τή Αναστάσει εγειρας τή σή.

Θαυμάσια μεγάλα, εκτελών Λόγε επί γής, λαός σε απέκτει νεν ανόμων, αλλ' αυτός Κύριε, μόνος δυνατός υπάρχων, εκ νεκρών καθώς προείπας, ανέστης Χριστέ.

Τά όμματα ανοίξας, τού μή ιδόντος τό φώς τό αισθητόν, ψυχής εφώτισας τάς κόρας, καί δοξάζειν έπεισας, τούτον επιγνόντα σε ποιητήν, δι' ευσπλαγχνίαν οφθέντα βροτόν.

Δόξα...

Τριάδα εν μονάδι, καί εν Τριάδι μονάδα, οι πιστοί δοξολογήσωμεν, Πατέρα καί Υιόν άπαντες, Πνεύμα τό ευθές, ένα Θεόν, δημιουργόν τού παντός αληθώς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς τέτοκας μή γνούσα, Παρθενομήτορ αγνή, πείραν ανδρός θεοχαρίτῃτε; Πώς τρέφεις τόν τήν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ως επίσταται αυτός, ο τού παντός ποιητής καί Θεός.

Καταβασία

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, Σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Κατήλθες εν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοῦς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σώα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλείς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου, καί ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί ἀθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τῆς Θεοτόκου

Ὁ αὐτός

Ἀνήκται τό πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καί φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ σῆς ἀχράντου γαστροῦ πρός τὴν ἀφθαρτον, καί αἰδιον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατήλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς ὁ λαγόσι σου Ἀγνή, κατελθὼν καί οἰκήσας, καί σαρκωθεὶς ὑπὲρ νόον καί συνήγειρεν, εαυτῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ Ὁ Εἰρμός

Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θηρός, ἐρρύσω Κύριε, καμὲ τοῦ βυθοῦ τῶν ἀκαθέκτων παθῶν, ἀνάγαγε δέομαι, ἵνα προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με, πρός ναὸν τὸν ἁγίον σου.

Ὁ σταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστῶν πονηρῶν, καί ψυχοφθόρων παθῶν, φιλάνθρωπε Κύριε πάντας τοὺς υμνοῦντάς σου τὴν Σταύρωσιν, καί τὴν Ἐγερσιν συμφῶνως.

Ἔθεντο ἀπνουν σε νεκρὸν, Χριστέ ἐν μνήματι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν, ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ μνήματα, θεϊκὴ σου δυναστεία.

Μετὰ τὴν Ἐγερσιν Χριστέ, τοῖς φίλοις ἔλεγες, Καθίσατε δὴ ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε, σθένος ἐξ ὕψους ἀήττητον, καί βεβαίαν συμμαχίαν.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμοῦς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας, τοῦ ἐκ γενετῆς, καί ἐχαρίσω αὐτῷ τό βλέπειν, υμνοῦντί σου Λόγε, τὴν ἀχραντον δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον.

Δόξα...

Ἡ τρισυπόστατος μονάς, Πάτερ ἀγέννητε, Υἱέ γεννητέ, καί Πνεῦμα ἐκπορευτόν, τρισάγιε Κύριε, μία οὐσία καί δύνამις, σῶζε πάντα τὸν λαόν σου.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τὰ μεγαλεῖά σου Ἀγνή, τίς διηγῆσεται; Θεὸν γάρ ἐν σαρκί, ἔτεκες ὑπερφυῶς, κόσμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε, ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας.

Κάταβασία

Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τό κήτος ἐγένετο, ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρός σέ τὸν φιλάνθρωπον, καί ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου Κύριε.

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπηρωμένος, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι, Σὺ τῶν ἐν σκότει, τό φῶς τό ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, καί γνώσεως τῆς ἄνω, τό φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καί πλανωμένων Ὁδηγέ, ἵνα διηγῆσωμαι, ἅπερ ἡ θεία βίβλος ἐδίδαξε τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιῖαν, ὅτι ἐκ γενετῆς

τυφλός υπάρχων, οφθαλμούς τούς αισθητούς απολαμβάνει, καί τούς τής ψυχής, εν πίστει ανακραυγάζων, Σύ τών εν σκότει, τό φώς τό υπέρλαμπρον.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή έκτη από τού Πάσχα, τό εις τόν εκ γενετής Τυφλόν εορτάζομεν, τού Κυρίου καί Θεού και Σωτήρος ημών, Ιησού Χριστού, θαύμα.

Στίχοι

- Φωτός χορηγός, εκ φάους πλέον φάος,
- Τόν εκ γενετής ομματοίς Τυφλόν, Λόγε.

Τώ απείρω ελέει σου, φωτοδότα Χριστέ ο Θεός ημών ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εζήτηουν, προσεκύνησαν, χάρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν, σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ως όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας τής εγέρσεως, ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς, πάσιν επέλαμψεν.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Νεκρώσας ο Υιός σου τόν θάνατον, Πανάμωμε σήμερον, πάσι τοίς θνητοίς, τήν διαμενουσαν ζωήν, εις αιώνας αιώνων δεδώρηται, ο μόνος ευλογητός τών πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τής κτίσεως, γενόμενος άνθρωπος, ώκησε τήν σήν, θεοχαρίτωτε νηδύν, καί σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, ανέστη θεοπρεπώς, συνεγείρας ημάς, ως παντοδύναμος.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Πυρός σβεστήριον τών Παίδων η προσευχή, δροσίζουσα κάμιнос, κήρυξ τού θαύματος, μή φλογίζουσα, μηδέ συγκαίουσα, τούς υμνολόγους Θεού τών Πατέρων ημών.

Αναρτηθέντος σου επί τού ξύλου Σωτήρ, εσβέσθη ο ήλιος, γή εκυμαίνετο, εσαλεύετο η κτίσις, άπασα, καί εκ τών τάφων νεκροί εξηγήροντο.

Εξεγερθέντος σου εκ τών νεκρών Βασιλεύ, ψυχαι συνηγέρθησαν, εκεί καθεύδουσαι, καί δοξάζουσαι τήν δυναστείαν σου, δι' ής θανάτου δεσμά διελύθησαν.

Ορθρου μυρίσαι σε γυναίων ήλθε χορός, μαθούσαι δέ Κύριε εξεγερθέντα σε, συνέχαιρον τοίς ιεροίς Μαθηταίς, δι' ών παράσχου ημίν ιλασμόν τών κακών.

Πηλόν επέχρισας τούς οφθαλμούς τού τυφλού, καί τούτω προσέταξας πρός Σιλwάμ απελθείν, νιψάμενος δέ ανέβλεψεν, υμνολογών σε Χριστέ, Βασιλεύ τού παντός.

Δόξα...

Πατέρα άναρχον, συνάναρχόν τε Υιόν, καί πνεύμα πανάγιον υμνολογήσωμεν Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, Βασιλεύ τού παντός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μετά τήν κήρσιν, παρθένος ώφθησ Αγνή, Θεόν γάρ εγέννησας, καινοτομήσαντα φύσεις άχραντε, τή δυνάμει αυτού, όν εκδυσώπει αεί, τού σωθήναι ημάς.

Καταβασία

Ο εν καμίνω πυρός, τούς υμνολόγους σώσας Παίδας, ευλογητός ο Θεός, ο τών πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού καινού τής αμπέλου γεννήματος, τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής Εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών, καί ίδε, ιδού γάρ ήκασί σοι, θεοφεγγείς ως φωστήρες, εκ δυσμών, βορρα, καί καί θαλάσσης, καί εώας τά τέκνα σου, εν σοί ευλογούντα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεύμα, τρισίν ενιζομένη, εν υποστάσει φύσις, υπερούσιε, καί υπέρθεε εις σέ βεβαπίσμεθα, καί σε ευλογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ηλθε διά σου εις τόν κόσμον ο κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καί τήν γαστέρα τού Άδου διαρρήξας θνητοίς, τήν Ανάστασιν ημίν εδωρήσατο, διό ευλογούμεν αυτόν εις τούς αιώνας.

Όλον καθελών τού θανάτου τό κράτος, ο Υιός σου Παρθένε, εν τή αυτού Αναστάσει, ως Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ημάς, καί εθέωσε, διό ανυμνούμεν αυτόν εις τούς αιώνας.

Τού τυφλού ο Ειρμός

Αγγέλων σύστημα, ανθρώπων σύλλογος, τόν Βασιλέα καί κτίστην τού παντός, ιερείς υμνείτε, ευλογείτε λεύιται, λαός υπερευσούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρώ κρεμάμενον, σέ κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεύ, καί τήν κτίσιν πάσαν, αλλοιούντα τώ φόβω, εξέστησαν υμνούντα, τήν σήν φιλανθρωπίαν.

Ο Άδης κάτω σε, ιδών εστέναξε, καί απεδίδου σπουδαίως τούς νεκρούς, τούς εκ τού αιώνος εκείσε φρουρουμένους, Χριστέ υμνολογούντας, τήν σήν φιλανθρωπίαν.

Τελών τεράστια, Χριστέ εξαίσια, εθελουσίως υψώθης εν σταυρώ, καί νεκροίς συνήφθης, ο νεκρώσας τόν Άδην, καί πάντας εν ανδρεία, απέλυσας δεσμίους.

Τυφλόν ωμάτωσας, σοί προσελθόντα Χριστέ, τούτω προστάξας πηγή τού Σιλωάμ, νίψασθαι καί βλέπειν, καί Θεόν σε κηρύξαι, σαρκί επιφανέντα, εις κόσμου σωτηρίαν.

Δόξα...

Τριάς αμέριστε, μονάς ασύγχυτε, Θεέ τών όλων καί κτίστα τού παντός, τούς υμνολογούντας, καί πιστώσ προσκυνούντας, τό κράτος σου παντοίων, πειρατηρίων σώζε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε άχραντε, θεοχαρίτωτε, τόν σόν δυσώπει Υιόν διαπαντός, μή με καταισχύναι εν ημέρα τής δίκης, αλλά συναριθμήσαι, τοίς εκλεκτοίς προβάτοις.

Καταβασία

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων, γεννηθέντα Υιόν καί Θεόν, καί επ' εσχάτων τών χρόνων, σαρκωθέντα, εκ Παρθένου Μητρός, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου, επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας! ώ φίλης! ώ γλυκυτάτης σου φωνής! μεθ' ημών απευδώς γάρ, επηγγείλω, έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί, άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ώ σοφία καί Λόγε, τού Θεού καί δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σου μετασχείν, εν τή ανεσπέρω, ημέρα τής βασιλείας σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί, Χαίρε πύλη Κυρίου, χαίρε πόλις έμψυχε, χαίρε, δι' ής ημίν έλαμψε, σήμερον φώς τού εκ σου τεχθέντος, τής εκ νεκρών αναστάσεως.

Ευφραίνου, αγάλλου, η θεία πύλη τού φωτός, ο γάρ δύνας εν τάφω, Ιησούς ανέτειλε, λάμπας ηλίου φαιδρότερον, καί τούς πιστούς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Ότι εποίησέ σοι μεγαλεία ο δυνατός, παρ θένον αναδείξας σε αγνήν, μετά τήν κύησιν, ως τεκούσαν ασπόρως τόν εαυτής ποιητήν, διό σε, Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ικρίω προσεπάγης τού Σταυρού, Χριστέ ο Θεός, καί πάσας εθριάμβευσας εχθρού, τάς εναντίας αρχάς, καί τήν πρώην κατάραν Σώτερ ηφάνισας, διό σε κατά χρέος μεγαλύνομεν.

Ως έβλεπέ σε Λόγε, Άδης κάτω μετά ψυχής, εστέναξε, καί πάντας τούς νεκρούς, φόβω απέλυσεν, επιγνόντας τό κράτος τής εξουσίας σου, μεθ' ών σε κατά χρέος μεγαλύνομεν.

Σημεία εκτελούντα, καί τεράστια φοβερά, ο δήμος τών Εβραίων καθορών, φθόνω

απέκτεινε, τόν σκυλεύσαντα Άδην τή Αναστάσει αυτού, καί πάντας ως δυνατός συνεγείραντα.

Ηγέρθης καθώς είπας, Ζωοδότα εκ τών νεκρών, καί ώφθης τοίς αγίοις Μαθηταίς μετά τήν Έγερσιν, ο σημεία ποιήσας, καί ομματώσας τυφλούς, μεθ' ών σε εις αιώνας μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Φώς τόν Πατέρα σέβω, φώς δοξάζω καί τόν Υιόν, φώς ανυμνώ τό Πνεύμα τό ευθές, έν φώς αμέριστον, εν τρισί χαρακτηήρι κατανοούμενον, Θεόν Βασιλέα πάσης κτίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Φανείσα πλατυτέρα ουρανών, Παρθένε αγνή, εχώρησας Θεόν σωματικώς, τόν απερίγραπτον, καί εκύησας πάντων εις απολύτρωσιν, τών πίστει αδιστάκτω ανυμνούντων σε.

Καταβασία

Σέ τήν υπέρ νούν, καί λόγον Μητέρα Θεού, τήν εν χρόνω τόν άχρονον αφράστως κήσασαν, οι πιστοί ομοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τό, Άγιος Κύριος ο Θεός ημών...

Εξαποστειλάριον τού Πάσχα

Ήχος β'

Σαρκί υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τρι ήμερος εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Τού Τυφλού Όμοιον

Τούς νοερούς μου οφθαλμούς, πεπηρωμένους Κύριε, εκ ζοφεράς αμαρτίας, σύ φωταγωγήσον ενθείς, οικτίρμον τήν ταπείνωσιν, καί τοίς τής μετανοίας καθάρας με δάκρυσιν.

Έτερον Γυναίκες ακουτίσθητε

Παράγων ο Σωτήρ ημών, εύρε Τυφλόν άόμματον, πτύσας χαμαί καί ποιήσας, πηλόν επέχρισε τούτον, προς Σιλωάμ απέστειλε, τού απελθείν καί νίψασθαι, ο δέ νιψάμενος ήλθε, βλέπων τό φώς σου Χριστέ μου.

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Ιστώμεν Στίχους η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ζ'.

Ήχος πλ. α'

Κύριε, εσφραγισμένου τού τάφου υπό τών παρανόμων, προήλθες εκ τού μνήματος, καθώς ετέχθης εκ τής Θεοτόκου, ουκ έγνωσαν πώς εσαρκώθης, οι ασώματοί σου Άγγελοι, ουκ ήσθοντο πότε ανέστης, οι φυλάσσοντές σε στρατιώται, αμφότερα γάρ εσφράγισται τοίς ερευνώσι, πεφανέρωται δέ τά θαύματα, τοίς προσκυνούσιν, εν πίστει τό μυστήριον, ο ανυμνούσιν, απόδος ημίν αγαλλίασιν, καί τό μέγα έλεος.

Κύριε, τούς μοχλούς τούς αιωνίους συντρίψας, καί δεσμά διαρρήξας, τού μνήματος ανέστης, καταλιπών σου τά εντάφια, εις μαρτύριον τής αληθούς τριήμερου ταφής σου, καί προήγες εν τή Γαλιλαία, ο εν σπηλαίω τηρούμενος. Μέγα σου τό έλεος, ακατάληπτε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Κύριε, αι Γυναίκες έδραμον επί τώ μνήμα, τού ιδείν σε τόν Χριστόν, τόν δι' ημας παθόντα, καί προσελθούσαι, εύρον Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τώ φόβω κυλισθέντα, καί προς αυτάς εβόησε λέγων, Ανέστη ο Κύριος, είπατε τοίς μαθηταίς,

ότι ανέστη εκ νεκρών, ο σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὡσπερ ἐξήλθες ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσῆλθες καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς μαθητὰς σου, δεικνύων αυτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἀπερ κατεδέξω Σωτὴρ μακροθυμήσας, ὡς ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, μῶλωπας υπῆνεγκας, ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἡλευθέρωσας. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρά Ανατολικά

Κύριε, ο Βασιλεύς τῶν αἰώνων, καὶ Ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ο δι' ἡμᾶς σταύρωσιν, καὶ ταφήν σαρκί καταδεξάμενος, ἵνα ἡμᾶς τοῦ Ἄδου ἐλευθερώσης πάντας, σὺ εἶ ο Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Κύριε, τὰ υπερλάμποντά σου θαύματα τίς διηγῆσεται; ἢ τίς ἀναγγελεῖ τὰ φρικτὰ σου μυστήρια; ἐνανθρωπήσας γάρ δι' ἡμᾶς, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, τὸ κράτος ἐφανέρωσας τῆς δυνάμεώς σου, ἐν γάρ τῷ Σταυρῷ σου, τῷ Ληστή Παράδεισον ἠνοιξας, καὶ ἐν τῇ Τάφῃ σου, τοὺς μοχλοὺς τοῦ Ἄδου συνέτριψας, καὶ ἐν τῇ Ἀναστάσει σου, τὰ σύμπαντα ἐπλούτισας. Εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβούσαι, λίαν πρωῖ, ἐπεζήτουν σε μυρίσαι τὸν Ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν, καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, υπέστρεφον ἐν χαρᾷ, τοῖς, Ἀποστόλοις μηνύσαι ἐμφανῶς, ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ παρέχεις τῷ κόσμῳ ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Τυφλοῦ Ἰδιόμελον ἐν Ἦχος πλ. δ'

Στίχ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθείς, Χριστέ ο Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνας θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, τῷ χοῖ τοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις σου προσψάσας, Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Δόξα... Ἦχος ο αὐτός

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοὺς γάρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλὰς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις, οὐ μόνον γάρ τοῦ σώματος οφθαλμούς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πηρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς, ὅθεν Θεόν σε ὠμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πάσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ο Ἄδης ἠχμαλώτισται, ο Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα ἐζωοποιήθημεν, διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμεν. Εὐλογητὸς Χριστὸς ο Θεὸς ἡμῶν, ο οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη

Καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν α' Ὁραν ΕΩΘΙΝΟΝ Η' Ἦχος πλ. δ'

Τὰ τῆς Μαρίας δάκρυα οὐ μάτην χεῖνται θερμῶς, ἰδοὺ γάρ κατηξίωται, καὶ διδασκόντων Ἀγγέλων, καὶ τῆς ὄψεως τῆς σῆς ὦ Ἰησοῦ, ἀλλ' ἐτι πρόσγεια φρονεῖ, οἶα γυνὴ ἀσθενῆς, διὸ καὶ ἀποπέμπεται μὴ προσψαύσαί σοι Χριστέ. Ἀλλ' ὁμως κήρυξ

πέμπεται τοίς σοίς Μαθηταίς, οίς ευαγγέλια έφησε, τήν πρός τόν Πατρών κλήρον άνοδον απαγγέλλουσα. Μεθ' ής αξίωσον και ήμάς, τής εμφανείας σου, Δέσποτα Κύριε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Οι Μακαρισμοί τού Ήχου

Ληστής εν τώ Σταυρώ, Θεόν είναιί σε πιστεύσας Χριστέ, ωμολόγησέ σε ειλικρινώς εκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε βοών, εν τή βασιλεία σου.

Τόν εν τώ ξύλω τού Σταυρού, ζωήν ανθήσαντα τώ γένει ημών, και ξηράναντα τήν εκ τού ξύλου κατάραν, ως Σωτήρα και δημιουργόν, συμφώνως υμνήσωμεν.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, εν μέσω δύο καταδίκων ληστών, ο μέν εις βλασφημών σε κατεκρίθη δικαίως, ο δέ άλλος σέ ομολογών, Παράδεισον ώκησε.

Τών Αποστόλων τόν χορόν, παραγενόμεναι γυναίκες σεμναί, ανεβόησαν, ο Χριστός ανέστη, ως Δεσπότην και δημιουργόν, αυτόν προσκυνήσωμεν.

Και από τού κανόνος τού Τυφλού, Ωδή ς'

Απόστολος, και Ευαγγέλιον τής ημέρας

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούια.

[p62top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Όμμα ολομελίας βροτών, και οφθαλμούς τού κοσμικού τούτου σώματος, υπάρχων Θεέ και Λόγε, και τών ομμάτων καινός, δημιουργός και πλάστης γνωριζόμενος, και νύν εκ τού κράματος, τού χόος και τού πτύσματος Τυφλόν αρρήτως, ομματοίς εν δακτύλοις σοίς, καταπλάττουσι, και πηλόν και τήν όρασιν, ής και τυχών ο πριν, εν γεννητοίς γνωριζόμενος, ήλιον όλως μή βλέπων, σέ τόν γλυκύν ορά Ήλιον, ιδών τήν εικόνα, τού ημάς δι' ευσπλαχνίαν, άφατον πλάσαντος.

Μέλη και διαρτίαν πλουτών, τής τών βροτών σωματικής οργανώσεως, ο πρώην τυφλός εκ μήτρας, τής μητρικής προελθών, ως μηδέ τήν πλάσιν είναι ώετο, ομμάτων τήν στέρησιν, ευπορήσας ανόθευτον, εξ ής τούς πόδας, και τά πλείω τού σώματος, τοίς προσκρούσμασι, τοίς τών λίθων εξήρθρωτο ός διά σου και τούτον, τόν πλουτισμόν επικτώμενος, βλέπει τό φώς τό τού κόσμου, και τόν τών φώτων σε πρύτανιν, Θεόν και Δεσπότην, τών κτισμάτων καταγγέλλει κτίστην παγκόσμιον.

Υποπτος Γραμματεύσι τυφλοίς, οματωθείς ο πριν τυφλώττων τεθέαται, ως τάχα μηδόλως βλέπων, αλλά ψευδώς τό οράν, τού Σωτήρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώττειν εθέλουσι, σκοτασμοίς τοίς τού γράμματος, εν οίς εκλάμπει, ο γλυκός Χριστός Ήλιος, σαββατούργησιν, καινουργόν διαπράξας μοι, ός τό σκιώδες τούτου, φωτουργών και τό κάλυμμα αίρων τό φώς τό εν τούτοις, τοίς πριν τυφλοίς εχορήγησε, και νύν καθορώντες, τόν τών φώτων παροχέα, κόσμω κηρύττουσι.

Δόξα... Και νύν... Ήχος β'

Ο Τυφλός γεννηθείς, εν τώ ιδίω λογισμώ έλεγεν, Άρα εγώ δι' αμαρτίας γονένω

εγεννήθην αόμματος; Άρα εγώ δι' απιστίαν εθνών εγεννήθην εις ένδειξιν, ουχ ικανώ τού ερωτάν, Πότε νύξ, πότε ημέρα, ουκ ευτονούσί μου οι πόδες τά τών λίθων προσκρούσματα, ου γάρ είδον τόν ήλιον λάμποντα, ουδέ εν εικόνη τόν εμέ πλαστουργήσαντα, Αλλά δέομαί σου, Χριστέ ο Θεός, Επίβλεψον επ εμέ καί ελέησόν με.

**Στιχηρά τής Οκτωήχου
Ήχος πλ. α' Αναστάσιμον**

Διά τού τιμίου σου Σταυρού Χριστέ, Διάβολον ήσχυνας, καί διά τής, Αναστάσεώς σου, τό κέντρον τής αμαρτίας ήμβλυνας, καί έσωσας ημάς, εκ τών πυλών τού θανάτου, Δοξάζομέν σε μονογενές.

Κατανυκτικόν

Κύριε, αμαρτάνων ου παύομαι, φιλανθρωπίας αξιούμενος, ου γινώσκω, νίκησόν μου τήν πώρωσιν, μόνη αγαθέ, καί ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τών επιγείων απάντων καταφρονήσαντες, καί τών βασάνων ανδρείως κατατολήσαντες, τών μακαρίων ελπίδων ουκ ηστοχήσατε, αλλ' ουρανών βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε, πανεύφημοι Μάρτυρες, έχοντες παρρησίαν προς τόν φιλόανθρωπον Θεόν, τώ κόσμω τήν ειρήνην αιτήσασθε, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Παράγων ο Ιησούς εκ τού ιερού, εύρεν άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής, καί σπλαγχνισθείς, επέθηκε πηλόν επί τούς οφθαλμούς αυτού, καί είπε προς αυτόν, Ύπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί νιψάμενος ανέβλεψε, δόξαν αναπέμπων Θεώ, οι δέ αγχισταί αυτού, έλεγον αυτώ, Τίς σου τάς κόρας διήνοιξεν, άς ουδείς τών βλεπόντων ιάσαι ίσχυσεν, ο δέ φησί βοήσας, Άνθρωπος, Ιησούς λεγόμενος, εκείνός μοι έφη, Νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί ανέβλεψα, Αυτός εστιν αληθώς, όν έφη Μωσής εν τώ νόμω, Χριστόν Μεσσίαν, αυτός εστιν ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθείν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγείραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

**ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα τής Οκτωήχου Αναστάσιμον
Ήχος πλ. α' Τόν Συνάναρχον Λόγον**

Τόν Σταυρόν τού Κυρίου εγκωμιάσωμεν, τήν Ταφήν τήν αγίαν ύμνοις τιμήσωμεν, καί τήν Ανάστασιν αυτού υπερδοξάσωμεν, ότι συνήγειρε νεκρούς, εκ τών μνημάτων ως Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καί ισχύν Διαβόλου, καί τοίς εν Άδη φώς ανέτειλε.

Κατανυκτικόν

Πάντες αγρυπνήσωμεν, καί Χριστόν υπαντήσωμεν πιστοί, μετά πλήθους ελαίου καί λαμπάδων φαεινών, όπως τού νυμφώνος ένδον αξιωθώμεν, ο γάρ τής θύρας εξω φθανόμενος, άπρακτα τώ Θεώ κέκραγεν, Ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Κύριε, τό ποτήριον τού πάθους σου οι Αθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τήν τού βίου τερπνότητα, καί γεγονάσι τών Αγγέλων συμμετοχοί, αυτών ταίς παρακλήσεσι, παράσχου ταίς ψυχαίς ημών ειρήνην, Χριστέ ο Θεός, καί τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Μετά Αγγέλων τά ουράνια, μετα ανθρώπων τά επίγεια, εν φωνή αγαλλιάσεως Θεοτόκε βοώμέν σοι, Χαίρε πύλη τών ουρανών πλατυτέρα, χαίρε μόνη τών γηγενών σωτηρία, χαίρε σεμνή, χαίρε κεχαριτωμένη, η τεκούσα Θεόν σεσωματωμένον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα της Εορτής 'Ηχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Πρό τού Σταυρού σου οικτίρμον καί τής Εγέρσεως, παριόντι σοι πηρός από γεννήσεως, ανεβόα σοι θερμώς, Υιέ Δαυϊδ ελέησον, δός μοι τό φώς οφθαλμών, ίνα βλέψω σε καγώ, ού τάς κόρας επιχρίσας, πηλόν εκ πτύσματος Λόγε, αυτώ τό φώς λαμπρώς εχορήγησας. (Δίς)

Εις τούς Αίνους Στιχηρά τής Οκτωήχου 'Ηχος πλ. α' Αναστάσιμον

Κύριε, εσφραγισμένον τού τάφου υπό τών παρανόμων, προήλθες εκ τού μνήματος, καθώς ετέχθης εκ τής Θεοτόκου, ουκ έγνωσαν πώς εσαρκώθης, οι ασώματοί σου Άγγελοι, ουκ ήσθοντο πότε ανέστης, οι φυλάσσοντές σε στρατιώται, αμφοτέρα γάρ εσφράγισται τοίς ερευνώσι, πεφανέρωται δέ τά θαύματα, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει τό μυστήριον, ό ανυμνούσιν, απόδος ημίν αγαλλίασιν, καί τό μέγα έλεος. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Οίμοι! τί ωμοιώθην εγώ τή ακάρπω συκή, καί πτοούμαι τήν κατάραν σύν τή εκκοπή; αλλ' επουράνιε γεωργέ, Χριστέ ο Θεός, τήν χερσωθείσάν μου ψυχήν καρποφόρον ανάδειξον, καί ως τόν Άσωτον Υιόν δέξαι με, καί ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Ευλογημένος ο στρατός τού Βασιλέως τών ουρανών, ει γάρ γηγενείς υπήρχον οι Αθλοφόροι, αλλ' αγγελικήν αξίαν έσπευδον φθάσαι, τών σωμάτων καταφρονήσαντες, καί διά τών παθημάτων, τής τών Ασωμάτων αξιωθέντες τιμής, Ευχαίς αυτών Κύριε, κατάπεμψον ημίν τό μέγα σου έλεος.

Δόξα... Καί νύν... 'Ηχος β'

Όλον τόν βίον ο Τυφλός νύκτα λογιζόμενος, εβόησε προς σέ Κύριε, Ανοιξόν μου τάς κόρας Υιέ Δαυϊδ, ο Σωτήρ ημών ίνα μετά πάντων καγώ υμνήσω σου τήν δύναμιν.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής 'Ηχος πλ. α' Όσιε πατερ

Τύφλωσις ώφθη, ο Τυφλός τοίς τάχα βλέπουσι, σκοτίζων καί τάς φρένας, καί τάς ψυχάς, καί τόν νούν, τήν τούτου θεωρούσιν αωρον βλέψιν, καί φωνήσαντες ηρώτων δεινώς, Πώς άρτι οράσαι, ως είς τών φώς ορώντων, τυφλός υπάρχων εκ γενετής, καί προκαθήμενος τρίβοις, καί προσαιτών, Όθεν υπέδειξε τόν τό φώς χορηγούντα, καί πλαστουργήσαντα τά φώτα εν τώ κόσμω, εξ ών κηρύττεται, Υιός Θεού προάναρχος, επ' εσχάτων εκ τής Παρθένου βροτός φανείς, δι' οίκτον εκ θείου Πνεύματος.

Στίχ. Επίβλεψον επ' εμέ καί ελέησόν με...

Όσπερ φορτίον, καί γεώδες αχθοφόρημα, ωράτο τοίς εν κόσμω, περιπατών ο Τυφλός, καί εν ταίς πλατείαις πόδας συντριβων, τάχα ως όρασιν τήν ράβδον πλουτών, όθεν

καταφεύγει πρὸς τὸν φωτοδότην, ἐξ οὐ λαμβάνει τὸ φῶς ὁρᾶν, καὶ ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ βλέπειν τὸν ποιητὴν, τὸν καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ καὶ κατ' εἰκόνα, δημιουργήσαντα τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἐκ γῆς τὸ πρότερον, καὶ νῦν χοῖ καὶ πτύσματι, καταυγάσαντα τούτου τὰς κόρας, καὶ δόντα φιλανθρώπως βλέπειν τὸν ἥλιον.

Στίχ. Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον...

Σύμμορφον εἶδε, τῆς ἀνθρώπων διαπλάσεως, τὸν Λόγον τὸν πατρῶων, τὸ φῶς ἰδῶν ὁ Τυφλός, ἐξ οὐ καὶ τὸν φωσφόρον καὶ ἡμεράρχην, ἐβλεψεν Ἥλιον, ὡς ἄλλοι βροτοί, χαίρων τὴν ὁράσει τὴν καινοπρεπεστέρα, δι' ἧς ὠράθη εὐθυπορών, τὸν καὶ ἀπροσκόπτως βαδίζων τὰς ἀτραπούς, καὶ φωτίσαντα Υἱὸν Θεοῦ γνωρίζων, ἐνανθρωπήσαντα δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, καὶ ὁ ἦν μείναντα, Θεὸν βροτὸν γενόμενον, καὶ λαβόντα ὁ οὐχ υπήρχεν, ἀσύγχυτον τε τηρούντα τὴν τούτου ἔνωσιν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. α'

Κύριε παράγων ἐν τῇ οδῷ, εὐρες ἀνθρώπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου εβόας αὐτοῖς, οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ, ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι, Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν, Ὑπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ τὴν κολυμβήθραν, ὁ δὲ νιψάμενος υγιῆς ἐγένετο, καὶ εβόα πρὸς σέ, Πιστεύω, Κύριε, καὶ προσεκύνησέ σοι, Διὸ βοώμεν καὶ ἡμεῖς, Ἐλέησον ἡμᾶς.

[p63top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Στόματι καὶ ψυχῇ καὶ νοῖ, τὸν ἐκ χοδὸς πλαστουργικῶς καὶ τοῦ πτύσματος, ομμάτων τὰς κόρας δόντα, καὶ τὸν κοινὸν φωτισμόν, ὁ τὸ πρὶν τυφλώττων ὠμολόγη σε, κτισμάτων παγκόσμιον, προβολέα καὶ πρύτανιν, δι' οἶκτον μόνον, βροτωθέντα τοῦ πλάσματος, καὶ ἐκήρυττεν, ὡς Θεὸν παντοδύναμον, οὐ Γραμματεῖς τὸν ζῆλον, καὶ τὴν πρὸς τούτους διάλεξιν, ὅλως μὴ φέροντες βλέπειν, ἀποσυνάγωγον κρίνουσι, τυφλώττοντες πλέον, τοῦ ποτέ τυφλοῦ τὰς κόρας, ψυχῇ καὶ σώματι.

Τρόπαιον ἀριστείας τυφλός, κατὰ βλεπόντων κατὰ κράτος ἐξήρατο, τὸν Κτίστην καὶ γὰρ τὸν τούτου, καὶ πλαστουργόν τοῦ παντός, καὶ τυφλὸς ὑπάρχων εθεάσατο, ἰδῶν τὴν ομμάτωσιν, τὴν πλασθεῖσαν ἐκ πτύσματος, καὶ ταύτη μόνη, ἐπιγνοὺς τὸν φωτίσαντα, καὶ Υἱὸν Θεοῦ, καὶ Δεσπότην παγκόσμιον, ὃν οἱ ὀρώντες φθόνου, κακία τυφλώττοντες, ὅλως οὐκ εἶδον, καὶ ταῦτα, πολλαπλασίονα βλέποντες, ἐκ τούτου θαυμάτων, ἐνεργείας παραδόξους, μόνους τοῖς ρήμασιν.

Ὑποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ομματοθεῖς ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέαται ὡς τάχα μηδὲν βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὁρᾶν, τοῦ Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γράμματος, ἐν οἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος, σαββατοῦργησιν, καινουργὸν διαπράξας μοι, ὅς τὸ σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα, αἶρων τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε, καὶ νῦν καθορώντες τὸν τῶν φώτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης Ἥλιε νοητέ Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψάσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν

αυγάσας, Υιούς ημέρας δείξον, ίνα πίστει βοώμέν σοι, Πολλή σου καί άφατος η εις ημάς ευσπλαγχνία, φιλάνθρωπε δόξα σοι.

**Στιχηρά τής Οκτωήχου
Ήχος πλ. α' Αναστάσιμον**

Ο τήν ανάστασιν διδούς τώ γένει τών ανθρώπων ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη. έφριξαν τούτον οι άρχοντες τού Άδου, καί επήρθησαν πύλαι οδυνηραί, εισελήλυθε γάρ ο Βασιλεύς τής δόξης, Χριστός, λέγων τοίς εν δεσμοίς, Εξέλθετε, καί τοίς εν τώ σκότει, Ανακαλύπτεσθε.

Κατανυκτικόν

Κύριε, καί τόν φόβον σου πτοούμαι, καί τό πονηρόν ποιείν ου παύομαι, Τίς εν δικαστηρίω τόν δικαστήν ου πτοείται; ή τίς ιαθήναι βουλόμενος, τόν ιατρόν παροργίζει, ως καγώ; Μακρόθυμε Κύριε, επί τή ασθενεία μου σπλαγχνίσθητι, καί ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τόν θυρεόν τής πίστεως περιβαλλόμενοι, καί τώ τύπω τού Σταυρού εαυτούς διαναστήσαντες, πρός τάς βασάνους ανδρείως απηυτομόλησαν, καί Διαβόλου τήν πλάνην, καί τό θράσος κατήργησαν, οι Άγιοί σου Κύριε, αυτών ταίς ικεσίαις, ως παντοδύναμος Θεός, τώ κόσμω τήν ειρήνην κατάπεμψον, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Ο διά σπλάγγνα ελέους, σαρκωθείς Χριστέ ο Θεός, τόν τού φωτός εστερημένον από μήτρας, σπλάγγνοις αφάτων οικτιρισμών, λαμπηδόνας θείας κατηξίωσας, τούτου τάς κόρας, τώ χοϊ τοίς πλαστουργοίς δακτύλοις σου προσψάσας, Αυτός καί νύν φωτοπάροχε, καί ημών καταύγασον τά τής ψυχής αισθητήρια, ως μόνος αφθονοπάροχος.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθείν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγείραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα τής Οκτωήχου
Ήχος πλ. α' Αναστάσιμον**

Κύριε, νεκρός προσηγορεύθης, ο νεκρώσας τόν θάνατον, εν μνήματι ετέθης, ο κενώσας τά μνήματα, άνω στρατιώται τόν τάφον εφύλαττον, κάτω τούς απ' αιώνος νεκρούς εξανέστησας, Παντοδύναμε καί ακατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Κριτού καθεζομένου, καί Αγγέλων εστώτων, σάλπιγγος ηχούσης, καί φλογός καιομένης, τί ποιήσεις ψυχή μου, απαγομένη εις κρίσιν, τότε γάρ τά δεινά σοι παρίστανται, τά κρυπτά σου ελέγχονται εγκλήματα, διό πρό τέλους βόησον τώ Κριτή, ο Θεός ιλάσθητί μοι καί σώσόν με.

Μαρτυρι κόν

Λάμπει σήμερον η μνήμη τών Αθλοφόρων, έχει γάρ ουρανόθεν απαύγασμα, ο χορός τών Αγγέλων πανηγυρίζει, καί τών ανθρώπων τό γένος συνεορτάζει, διό πρεσβεύουσι τώ Κυρίω, ελεηθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεού Παναγία, τό τείχος τών Χριστιανών, ρύσαι λαόν σου συνήθως, κραυγάζοντά σοι εκτενώς, Αντιτάχθητι αισχροίς καί αλαζόσι λογισμοίς, ίνα βοώμέν σοι, Χαίρε η κεχαριτωμένη.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Αναβλέψας οράται Τυφλός τώ πτύσματι, τού τήν βροτών διαρτίαν πρίν πλαστουργήσαντος, μή ορών εκ γενετής τόν μέγαν Ήλιον, όθεν καί χάριτας Θεώ, αναπέμπει εκ ψυχής, τήν τούτου ιδών εικόνα, καθ' ομοίωσιν πεπλασμένην, τού τήν εικόνα πλαστουργήσαντος.

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος πλ. α' Αναστάσιμον

Κύριε, τούς μοχλούς τούς αιωνίους συντρίψας, καί δεσμά διαρρήξας, τού μνήματος ανέστης, καταλιπών σου τά εντάφια, εις μαρτύριον τής αληθούς τριημέρου ταφής σου, καί προήγες εν τή Γαλιλαία, ο εν σπηλαίω τηρούμενος, Μέγα σου τό έλεος, ακατάληπτε Σωτήρ, ελέησον καί σώσον ημάς. (Δίς)

Κατανουκτικόν

Τά πλήθη τών πταισμάτων μου πάριδε Κύριε ο εκ Παρθένου τεχθείς, καί πάσας εξάλειψον τάς ανομίας μου, λογισμόν μοι παρέχων επιστροφής, ως μόνος φιλόανθρωπος δέομαι, καί ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Οι Αθλοφόροι σου Κύριε, τάς τάξεις τών Αγγέλων μιμησάμενοι, ως ασώματοι ταίς βασάνοις ενεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ελπίδα έχοντες τών επηγγελμένων αγαθών τήν απόλαυσιν, ταίς αυτών πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Τίς λαλήσει τάς δυναστείας σου Χριστέ, ή τίς εξαριθμήσει τών θαυμάτων σου τά πλήθη; διπλούς γάρ ως ωράθης επί γής δι' αγαθότητα, διπλάς καί τάς ίασεις τοίς νοσούσιν εχορήγεις, ου μόνον γάρ τού σώματος οφθαλμούς διήνοιξας, τού από μήτρας πηρωθέντος, αλλά καί τούς τής ψυχής, όθεν Θεόν σε ωμολόγει τόν κρυπτόμενον, καί πάσι παρέχοντα τό μέγα έλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής

Ήχος πλ. α' Όσιε Πάτερ

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμψασαν Θεώμενοι, προδήλως εν Σαββάτω τώ φωτοφόρω Τυφλώ οι νόμοις τοίς Μωσέως εντεθραμμένοι, γνώμη τυφλώπτουσιν ορώντες σκιά, σκίασμα μή γνόντες τό συγκαλύπτον νόμους, εξ ου ουκ είδον τόν φωτουργόν καί τόν τώ λόγφ Σαββάτου δημιουργόν, τόν ομματώσαντα Τυφλόν τή απονίψει, καί τή τού πτύσματος καινή πηλεργασία, μεθ' ου μιγνύμενοι, Θεόν αυτόν κατίδωμεν, τήν εκτύφλωσιν Φαρισαίων ελέγχοντες οράσει, τή εκ τού κρείττονος.

Στίχ. Επίβλεψον επ εμέ, καί ελέησόν με...

Ορθος ανίσχει τώ εν σκότει διατρίβοντι, νυκτός αορασίας πολυδύνω Τυφλώ εν ρείθροις λουσαμένω, τό φώς ομμάτων θείω κελεύσματι, πηγή Σιλωάμ, όθεν σελασφόρος καινότερος οράται, ομίχλην σκότους νυκτοποιόν, τών νομικών διελέγχων Γραμματιστών, και τήν σκοτόμαιναν, τής τούτων αβλεψίας ταίς αναλάμψεσι φωτίζων ταίς φωσφόροις, εξ ών η τύφλωσις τού πρίν σκιώδους γράμματος, ομματούται ταίς εκ τού Λόγου, ημίν παρεχομέναις φαιδραίς ελλάμψεσιν.

Στίχ. Τά διαβήματά μου κατεύθυνον...

Ύψους επέβη, φωτοφόρου επιβάσεως, φωτί θεογνωσίας καταλαμφθείς ο Τυφλός, κάν πρώην ετυφλούτο εξ αμοφίν, τόν φωτοδότην γνωρίζει και φωτουργόν τόν αναλάμπαντα εκ τάφου τριημέρωσ, και γήν φαιδρύναντα αυτού τή Αναστάσει, εξ ής επέλαμψε, τό φώς τής αναπλάσεως τοίς εν σκότει κεκρατημένοις, βροτοίς, δι' ευσπλαγχνίαν και μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης Ήλιε νοητέ, Χριστέ ο Θεός ο τόν εκ μήτρας τού φωτός εστερημένον διά τής σής αχράντου προσψάσεως, φωτίσας κατ' άμφω, και ημών τά όμματα, τών ψυχών αυγάσας, Υιούς ημέρας δείξον, ίνα πίστει βοώμέν σοι, Πολλή σου και άφατος, η εις ημάς ευσπλαγχνία, φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

**ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ
(ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ)**

**Ιδιόμελα τής Εορτής
Ήχος β'**

Ο Τυφλός γεννηθείς, εν τώ ιδίω λογισμώ έλεγεν, Άρα εγώ, δι' αμαρτίας γονέων εγεννήθην αόμματος; Άρα εγώ, δι' απιστίαν εθνών εγεννήθην εις ένδειξιν; ουχ ικανώ τού ερωτάν, Πότε νύξ, πότε ημέρα, ουκ ευτονούσί μου οι πόδες τά τών λίθων προσκρούσματα, ου γάρ είδον τόν ήλιον λάμποντα, ουδέ εν εικόني τόν εμέ πλαστουργήσαντα, Αλλά δέομαί σου, Χριστέ ο Θεός, Επίβλεψον επ' εμέ, και ελέησόν με.

Παράγων ο Ιησούς εκ τού Ιερού, εύρεν άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής, και σπλαγχνισθείς, επέθηκε πηλόν επί τούς οφθαλμούς αυτού, και είπε πρός αυτόν, Ύπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ, και νιψάμενος ανέβλεψε, δόξαν αναπέμπων Θεώ, οι δέ αγχισταί αυτού, έλεγον αυτώ, Τίς σου τάς κόρας διήνοιξεν, άς ουδείς τών βλεπόντων ίασαι ίσχυσεν, ο δέ φησί βοήσας, Άνθρωπος, Ιησούς λεγόμενος, εκείνός μοι έφη, Νίψαι εις τού Σιλωάμ, και ανέβλεψα, Αυτός εστιν αληθώς, όν έφη Μωσής εν τώ νόμω, Χριστόν Μεσσίαν, αυτός εστιν ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Ήχος δ'

Όλον τόν βίον ο Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος εβόησε πρός σέ Κύριε, Ανοιξόν μου τάς κόρας, Υιέ Δαυϊδ, ο Σωτήρ ημών, ίνα μετά πάντων καγώ υμνήσω σου τήν δύναμιν.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Κύριε, παράγων εν τή οδώ, εύρες άνθρωπον Τυφλόν εκ γενετής, και έκθαμβοι γεγονότες οι Μαθηταί, επηρώτων σε, λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ήμαρτεν, ούτος ή οι γονείς αυτού ίνα τυφλός γεννηθή; Σύ δέ Σωτήρ μου εβόας αυτοίς, Ούτε ούτος ήμαρτεν, ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τά έργα τού Θεού, εν αυτώ, εμέ δει εργάζεσθαι τά έργα τού πέμψαντός με, ά ουδείς δύναται εργάζεσθαι, Καί ταύτα ειπών, πτύσας χαμαί, και πηλόν ποιήσας, επέχρισας τούς οφθαλμούς αυτού, λέξας πρός αυτόν, Ύπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ τήν κολυμβήθραν, ο δέ νιψάμενος, υγιής εγένετο, και εβόα πρός σέ, Πιστεύω, Κύριε, και προσεκύνησέ σοι, Διό βοώμεν και ημείς,

Ελέησον ημάς.

Καί νύν...

Εν τή Ερυθρά θαλάσση, τής απειρογάμου νύμφης εικών διεγράφη ποτέ, Εκεί, Μωϋσής διαιρέτης τού ύδατος, ενθάδε, Γαβριήλ υπηρέτης τού θαύματος, Τότε τόν βυθόν επέζησεν, αβρόχως Ισραήλ, νύν δέ, τό Χριστόν εγέννησεν ασπόρως η Παρθένος, Η θάλασσα, μετά την πάροδον τού Ισραήλ, έμεινεν άβατος, η άμεμπτος, μετά τήν κύησιν τού Εμμανουήλ, έμεινεν άφθορος, ο ών, καί προών, καί φανείς ως άνθρωπος Θεός, ελέησον ημάς.

Εις τόν Στίχον
Στιχηρά Αναστάσιμα
Ήχος πλ. α'

Διά τού τιμίου σου Σταυρού Χριστέ, Διάβολον ήσχυνας, καί διά τής Αναστάσεώς σου, τό κέντρον τής αμαρτίας ήμβλυνας, καί έσωσας ημάς, εκ τών πυλών τού θανάτου, δοξάζομέν σε Μονογενές.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν...

Ο τήν ανάστασιν διδούς τώ γένει τών ανθρώπων ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη, έφριξαν τούτον οι άρχοντες τού Άδου, καί επήρθησαν πύλαι οδυνηραί, εισελήλυθε γάρ ο Βασιλεύς τής δόξης Χριστός, λέγων τοίς εν δεσμοίς, Εξέλθετε, καί τοίς εν τώ σκότει, Ανακαλύπτεσθε.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην...

Μέγα θαύμα! ο τών αοράτων κτίστης, διά φιλανθρωπίαν, σαρκί παθών, ανέστη ο αθάνατος, Δεύτε πατριαί τών εθνών, τούτον προσκυνήσωμεν, τή γάρ αυτού ευσπλαγχνία, εκ πλάνης ρυσθέντες εν τρισίν υποστάσεσιν, ένα Θεόν υμνεΐν μεμαθήκαμεν.

Στίχ. Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα...

Σέ τόν σαρκωθέντα Σωτήρα Χριστόν, καί τών ουρανών μή χωρισθέντα, εν φωναίς ασμάτων μεγαλύνομεν, ότι Σταυρόν καί θάνατον κατεδέξω, διά τό γένος ημών, ως φιάνθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Άδου πύλας, τριήμερος ανέστης, σώζων τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης Ήλιε νοητέ, χριστέ ο Θεός, ο τόν εκ μήτρας τού φωτός εστερημένον, διά τής σής αχράντου προσπαύσεως, φωτίσας κατ άμφω, καί ημών τά όμματα τών ψυχών αυγάσας, Υιούς ημέρας δείξον, ίνα πίσει βοώμέν σοι, Πολλή σου καί άφατος η εις ημάς ευσπλαγχνία, φιάνθρωπε, δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθείν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγείραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου
Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου εγκωμιάσωμεν, τήν Ταφήν τήν αγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καί τήν Ανάστασιν αὐτοῦ υπερδοξάσωμεν, ὅτι συνήγειρε νεκρούς ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου καί ἰσχύν Διαβόλου καί τοίς ἐν Ἄδι φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα...

Κύριε, νεκρός προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τόν θάνατον, ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τά μνήματα, ἄνω στρατιώται τόν τάφον ἐφύλαττον, κάτω τοῦς ἀπ' αἰῶνος, νεκρούς ἐξανέστησας, Παντοδύναμη καί ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοδοκίον

Χαίρε ἅγιον ὄρος, καί θεοβάδιστον, χαίρε ἐμπυχε βάτε, καί ἀκατάφλεκτε, χαίρε ἡ μόνη πρὸς Θεόν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητούς, πρὸς τήν αἰώνιον ζωὴν, χαίρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκούσα, τήν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ
Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τῷ Πατρὶ καί τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τήν ἡμῶν φύσιν ἐνδέδυται, καί τὰς νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώτισε καί τὰς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρώας, ἐστερημένου φωτός.

Εἰς τοὺς Αἴνους
Στιχηρά Αναστάσιμα δ'
Ἦχος πλ. α'

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προήλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου, οὐκ ἐγνώσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι, οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιώται, ἀμφοτέρα γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνώσι, πεφανέρωται δὲ τά θαύματα, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον, ὁ ἀνυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καί τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καί δεσμὰ διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου, καί προήγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος, Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καί σώσον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τόν Χριστόν, τόν δι' ἡμᾶς παθόντα, καί προσελθούσαι, εὖρον Ἄγγελον ἐπὶ τόν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα, καί πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων, Ἀνέστη ὁ Κύριος, εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὡσπερ ἐξήλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ, τάφου, οὕτως εἰσήλθες, καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τοὺς μαθητὰς σου, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἀπερ κατεδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας, ὡς ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, μώλωπας ὑπήνεγκας, ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας, Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καί σώσον ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Τίς λαλήσει τάς δυναστείας σου Χριστε; ἢ τίς εξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τά πλήθη; διπλούς γάρ ως ωράθης ἐπί γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλάς καί τάς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις, Οὐ μόνον γάρ τοῦ σώματος οφθαλμούς δι' ἠνοιξας, τοῦ ἀπό μήτρας πηρωθέντος, ἀλλά καί τοῦς τῆς ψυχῆς, ὅθεν Θεόν σε ὠμολόγει τόν κρυπτόμενον, καί πάσι παρέχοντα τό μέγα ἔλεος.

**Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν
Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς
Ἦχος πλ. α' Ὅσιε Πάτερ**

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμπασαν Θεώμενοι, προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι, γνῶμη τυφλώττουσιν, ὀρώντες σκιά, σκίασμα μή γνόντες τό συγκαλύπτον νόμους, ἐξ οὐ οὐκ εἶδον τόν φωτουργόν, καί τόν τῷ λόγῳ Σαββάτου δημιουργόν, τόν ὀμματώσαντα Τυφλόν τῆ ἀπονίψει, καί τῆ τοῦ πτύσματος καινῆ πηλεργασία, μεθ' οὐ μιγνύμενοι, Θεόν αὐτόν κατίδωμεν, τήν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων ἐλέγχοντες ὀράσει, τῆ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Εἰπέλεπον ἐπ ἐμέ, καί ἐλέησόν με...

Ὁρθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει, διατρίβοντι, νυκτός ἀορασίας πολυδύνῳ Τυφλῷ, ἐν ρείθροις λουσαμένῳ, τό φῶς ὀμάτων θεῖῳ κελεύσματι, πηγῇ Σιλῳάμ, ὅθεν σελασφόρος καινότερος ὀράται, ὀμίχλην σκότους νυκτοποιόν, τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καί τήν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀβλεψίας, ταῖς ἀναλάμπεισι φωτίζων ταῖς φωσφόροις, ἐξ ὧν ἡ τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιάδους γράμματος, ὀμματούται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέναις, φαιδραῖς ἐλλάμπεισιν.

Στίχ. Τά διαβήματά μου κατεύθυνον...

Ἵψους ἐπέβη φωτοφόρου ἐπιβάσεως, φωτὶ θεογνωσίας καταλαμφθεῖς ὁ Τυφλός, κἀν πρῶν ἐτυφλοῦτο ἐξ ἀμφοῖν τόν φωτοδότην γνωρίζει καί φωτουργόν, τόν ἀναλάμπσαντα ἐκ τάφου τριημέρως, καί γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῆ, Ἀναστάσει ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τό φῶς τῆς ἀναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις, βροτοῖς δι' εὐσπλαγχνίαν καί μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Ὁ διά σπλάγχνα ἐλέους σαρκωθεῖς Χριστέ ὁ Θεός, τόν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπό μήτρας σπλάγχνοις ἀφάτοις οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τάς κόρας, πηλόν τοῖς σοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις ἐπιχρίσας, Αὐτός καί νῦν φωτοπάροχε καί ἡμῶν καταύγασον τά τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς ὀμόνος ἀφθονοπάροχος, Ἐκτενής, καί Ἀπόλυσις.

[p64top](#)

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ϛ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ
ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ**

Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ Ἦχος β'

Ὁ Τυφλός γεννηθεῖς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν, Ἄρα ἐγώ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; οὐχ ἰκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν Πότε νύξ πότε ἡμέρα, οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τά τῶν λίθων προσκρούσματα, οὐ γάρ εἶδον τόν ἥλιον λάμποντα, οὐδέ ἐν εἰκόνι τόν ἐμέ πλαστουργήσαντα, ἀλλά δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός, Εἰπέλεπον ἐπ' ἐμέ, καί ἐλέησόν με.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον Τυφλόν ἐκ γενετῆς, καί σπλαγχνισθεῖς ἐπέθηκε πηλόν ἐπὶ τοῦς οφθαλμούς αὐτοῦ, καί εἶπε πρὸς αὐτόν, Ὑπάγε,

νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί νιψάμενος ανέβλεψε, δόξαν αναπέμπων Θεώ, οι δέ αγχισταί αυτού, έλεγον αυτώ, Τίς σου τάς κόρας διήνοιξεν άς ουδείς τών βλεπόντων ιάσαι ίσχυσεν, ο δέ φησί βοήσας, Ανθρωπος, Ιησούς λεγόμενος, εκείνός μοι έφη, Νίψαι εις τού Σιλωάμ καί ανέβλεψα, Αυτός εστιν αληθώς, όν έφη Μωσής εν τώ νόμω Χριστόν Μεσσίαν, αυτός εστιν ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Ήχος δ'

Όλον τόν βίον ο Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος, εβόησε πρός σέ Κύριε, Ανοιξόν μου τάς κόρας, Υιέ Δαυΐδ, ο Σωτήρ ημών, ίνα μετά πάντων καγώ, υμνήσω σου τήν δύναμιν.

Ήχος πλ. α'

Κύριε, παράγων εν τή οδώ, εύρες άνθρωπον Τυφλόν εκ γενετής, καί έκθαμβοι γεγονότες οι Μαθηταί επηρώτων σε λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ήμαρτεν, ούτος, ή οι γονείς αυτού, ίνα τυφλός γεννηθή; Σύ δέ Σωτήρ μου εβόας αυτοίς, Ούτε ούτος ήμαρτεν, ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τά έργα τού Θεού εν αυτώ, εμέ δει εργάζεσθαι τά έργα τού πέμψαντός με, ά ουδείς δύναται εργάζεσθαι, Καί ταύτα ειπών πτύσας χαμαί, καί πηλόν ποιήσας, επέχρισας τούς οφθαλμούς αυτού λέξας πρός αυτόν, Ύπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ τήν κολυμβήθραν, ο δέ νιψάμενος, υγιής εγένετο, καί εβόα πρός σέ, Πιστεύω, Κύριε, καί προσεκύνησέ σοι, Διό βοώμεν καί ημείς, Ελέησον ημάς.

Ήχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης ήλιε νοητέ, Χριστέ ο Θεός, ο τόν εκ μήτρας τού φωτός εστερημένον, διά τής σής αχράντου προσπαύσεως, φωτίσας κατ άμφω, καί ημών τά όμματα, τών ψυχών αυγάσας, Υιούς ημέραςδειξον, ίνα πίστει βοώμέν σοι, Πολλή σου καί άφατος, η εις ημάς ευσπλαγχνία, φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Ο διά σπλάγχνα ελέους σαρκωθείς, Χριστέ ο Θεός, τόν τού φωτός εστερημένον, από μήτρας σπλάγχνοις αφάτοις οικτιρμών, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τάς κόρας, πηλόν τοίς σοίς πλαστουργοίς δακτύλοις επιχρίσας, Αυτός καί νύν φωτοπάροχε, καί ημών καταύγασον, τά τής ψυχής αισθητήρια, ως μόνος αφθονοπάροχος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Τίς λαλήσει τάς δυναστείας σου Χριστέ; ή τίς εξαριθμήσει τών θαυμάτων σου τά πλήθη; διπλούς γάρ ως ωράθης επί γής δι' αγαθότητα, διπλάς καί τάς ιάσεις τοίς νοσούσιν εχορήγεις, ου μόνον γάρ τού σώματος οφθαλμούς διήνοιξας, τού από μητρας πηρωθέντος, αλλά καί τούς τής ψυχής, όθεν Θεόν σε ωμολόγει τόν κρυπτόμενον, καί πάσι παρέχοντα τό μέγα έλεος.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος πλ. α'

Σέ τόν σαρκωθέντα Σωτήρα Χριστόν, καί τών ουρανών μή χωρισθέντα, εν φωναίς ασμάτων μεγαλύνομεν, ότι Σταυρόν καί θάνατον κατεδέξω, διά τό γένος ημών ως φιλάνθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Άδου πύλας, τριήμερος ανέστης, σώζων τάς ψυχάς ημών.

Είτα, τά Στιχηρά τού Πάσχα

Ήχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα Ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν άγιον, Πάσχα μυστικόν. Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα, Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα πάντας αγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ' ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μνήμα τού ζωοδότου, εύρον Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγξάμενος, αυταίς ούτως έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν άνέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύττρον λύπης καί γάρ εκ τάφου σήμερον, ώσπερ εκ παστού εκλάμψας Χριστός, τά γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυξώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός άνέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθείν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγείραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ϛ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου Αναστάσιμα

Ήχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν Σταυρόν τού Κυρίου εγκωμιάσωμεν, τήν Ταφήν τήν αγίαν ύμνοις τιμήσωμεν, καί τήν Ανάστασιν αυτού υπερδοξάσωμεν, ότι συνήγειρε νεκρούς, εκ τών μνημάτων ως Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καί ισχύν Διαβόλου, καί τοίς εν Άδη φώς άνέτειλε.

Δόξα...

Κύριε, νεκρός προσηγορεύθης ο νεκρώσας τόν θάνατον, εν μνήματι ετέθης, ο κενώσας τά μνήματα, άνω στρατιώται τόν τάφον εφύλαττον, κάτω τούς απ' αιώνος νεκρούς εξανέστησας, Παντοδύναμε καί ακατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε άγιον όρος καί θεοβάδιστον, Χαίρε έμψυχε βάτε καί ακατάφλεκτε, χαίρε η μόνη

πρός Θεόν κόσμου γέφυρα, η μετάγουσα θνητούς προς τήν αιώνιον ζωήν, χαίρε ακήρατε Κόρη, η απειράνδρωσ τεκούσα, τήν σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τού Τυφλού

Ήχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι ο συνάναρχος, ο τό φώς ως χιτώνα περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τήν ημών φύσιν ενδέδυται, καί τάς νόσους τών βροτών, απελαύνων ως Θεός, εφώτισε καί τάς κόρας, τού εκ νηδύος μητρώας, εστερημένου φωτός.

Κανών τού Πάσχα

Ωδή α'

Ήχος α' Ο ειρμός

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου προς ζωήν καί εκ γής προς ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί οψόμεθα, τώ απροσίτω φωτί τής αναστάσεως, Χριστόν εξαστράπτοντα, καί Χαίρετε φάσκοντα, τρανώσ ακουσόμεθα, επινίκιον άδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας καί άόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Κανών τού Τυφλού

Ωδή α' Ήχος πλ. α'

Γήν, εφ' ήν ουκ έλαμψεν

Σταύρωσιν εκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, επήγασας ευλογίαν καί ζωήν, τώ κόσμω Δέσποτα, μόνη παντευλόγητε, καί τού παντός δημιουργέ, όθεν ευλογούμέν σε, υμνούμεν καί δοξάζομεν, άδοντες, ψάλλοντες, επινίκιον ωδήν.

Λάκκω κατωτάτω σε, νεκρόν γενόμενον Χριστέ, έθετο ο ευσχήμων Ιωσήφ, καί προσεκύλισε τή θύρα τού μνήματος, λίθον μακρόθυμε, αλλ' ανέστης εν δόξη, καί κόσμον συνανέστησας, άδοντα, ψάλλοντα, επινίκιον ωδήν.

Θαύματα παράδοξα, επιτελών ο Λυτρωτής, ιάσατο καί Τυφλόν εκ γενετής, πληδόν επιχρίσας, καί ειπών, Πορεύθητι καί νίψαι εν τώ Σιλβάμ, όπως γνώση με Θεόν, επί γής βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διά σπλάγχνα οικτιρμών.

Θεοτοκίον

Μήτραν απειρόγαμον τήν σήν κατώκησεν Αγνή, Κύριος διά σπλάγχνα οικτιρμών, σώσαι βουλόμενος, τόν φθαρέντα άνθρωπον, ταίς μεθοδείαις τού εχθρού, αυτόν ούν ικέτευε, τήν πόλιν ταύτην σώζεσθαι, πάσης αλώσεως, καί εχθρών επιδρομής.

Κανών Προεόρτιος τής, Αναλήψεως

Ού η ακροστιχίς κατ αλφάβητον

Εν δέ τή θ' Ωδή, Ι ω σ ή φ

Ωδή α' Ήχος ο αυτός

Ίππον καί αναβάτην

Άνω προς τόν Πατέρα, Χριστός ανέρχεται, καί προσάγει τήν σάρκα, ήν εξ ημών ανέλαβεν, Αυτόν ανυμνήσωμεν, εν αιnéσει σήμερον, επινίκιον ύμνον άδοντες.

Βίβλοι γραφών ενθέων, καί τά κηρύγματα, τών σοφών θεηγόρων, πέρας σαφώς εδέξαντο, μετά γάρ τήν Έγερσιν, ο Δεσπότης άνεισι, μετά δόξης εις τά ουράνια.

Γή μυστικώς χορεύει, καί τά ουράνια, θυμηδίας πληρούται, επί τή Αναλήψει Χριστού, τού τά πρίν ενώσαντος, διεστώτα χάριτι, καί φραγμόν τόν τής έχθρας λύσαντος.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Ωδή γ' Ο ειρμός

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή, καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις, τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εσπερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αυτός με συνδόξασον Σωτήρ εν τή βασιλεία σου.

Τού Τυφλού

Σαλευομένην τήν καρδίαν

Καινώ μνημείω, Ιωσήφ σε κατέθετο, οικτίρμον, ο ευσχήμων, ανέστης δέ, εκ νεκρών τριήμερος, καινοποιήσας ημάς.

Σαλευομένων τάς καρδίας εστήριξας, τήν γήν πάσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τή σεπτή σταυρώσει σου, ήν καθυπέστης σαρκί.

Τυφλόν ποτε εκ γενετής, προσελθόντα σοι, ιάσω πανοικτίρμον, δοξάζοντα τήν οικονομίαν σου, καί τά θαυμάσια.

Θεοτοκίον

Παρθενικής από γαστρός, απεκύησας Θεόν σεσαρκωμένον, όν αίτησαι, Παναγία Δέσποινα κατοικτειρήσαι ημάς.

Τής Αναλήψεως

ο πήξας επ' ουδενός

Δεσμεύσας τώ σώ θανάτω, Λόγε τόν θάνατον, εκ νεκρών ανέστης, σαφώς τριήμερος, καί πρός τά ουράνια Σωτήρ, ανήλθες μετά δόξης, υμνολογούντων ασωμάτων σου, τήν οικονομίαν τήν άφατον.

Επέστης τοίς επί γής, Χριστέ άνευ σώματος, καί φορέσας σάρκα Σταυρόν υπέμεινας, καί εξαναστάς εκ τών νεκρών, ανήλθες μετά δόξης, πρός τόν αρχίφωτον Πατέρα σου, ειρηνοποιήσας τά σύμπαντα.

Ζητήσας τό επί γής, πλανώμενον πρόβατον, απλανέσι Λόγε τούτο συνέταξας, καί αναληφθείς πρός ουρανούς, εκάθισας εν δόξή, εκ δεξιών τού σου Γεννήτορος, Δόξα τή πολλή ευσπλαγχνία σου.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Κοντάκιον τού Τυφλού

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τής ψυχής τά όμματα πεπηρωμένος, σοί Χριστέ προσέρχομαι, ως ο Τυφλός εκ γενετής, εν μετανοία κραυγάζων σοι, Σύ τών εν σκότει τό φώς τό υπέρλαμπρον.

Ο Οίκος

Ρείθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τής αρρήτου, καί γνώσεως τής άνω, τό φώς τών

εν τώ σκότει, καί πλανωμένων οδηγή, ίνα ενισχύσω τά θαυμάσια τά σά ο τάλας διηγήσασθαι, άπερ η θεία βίβλος εδίδαξε τού Ευαγγελίου τής ειρήνης, δηλονότι, τήν τού Τυφλού θαυματοποιϊαν, ότι εκ γενετής τυφλός υπάρχων, οφθαλμούς τούς αισθητούς απολαμβάνει, καί τούς τής ψυχής, εν πίστει ανακραυγάζων, Σύ τών εν σκότει τό φώς τό υπέρλαμπρον.

Κάθισμα τού Τυφλού
Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ωμμάτωσας Χριστέ, τόν εκ μήτρας τεχθέντα, άόμματον δεικνύς, Ιουδαίοις Σωτήρ μου τήν δόξαν σου τήν άρρητον, καί ως φώς πάντων πέφυκας, αλλά φθόνω σε πεπηρωμένοι τás φρένας, ενεδρεύοντες, τόν τής ζωής παροχέα, νεκρώσαι ηπειγοντο.

Δόξα... Καί νύν...

Προεόρτιον Όμοιον

Ετέχθης ως αυτός σύ ηθέλησας Σώτερ, εφάνης πάλιν δέ, ως αυτός ηβουλήθης, καί έπαθες ως άνθρωπος, ως Θεός δε ανίστασαι, ανελήλυθας, εις ουρανούς μετά δόξης, καί ανήγαγες, τήν τών ανθρώπων ουσίαν, καί δόξη κατεκάλλυνας.

Ωδή δ' Ο ειρμός

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος, Αββακούμ στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φαεσφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Άρσεν μέν ως διανοίξαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βροτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος χρηστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριο, καί αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν Ήλιος.

Ο Θεοπάτωρ μέν Δαυϊδ πρό τής σκιώδους κιβωτού, ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες ευφρανθώμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Τού Τυφλού
Ακήκοα Κύριε τήν ακοην σου

Τοίς Μύσταις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις έλεγες, Άπιτε, κηρύξατε πανταχού, τήν εμήν Ανάστασιν.

Τεθνήξαντα ξύλω με τεθείς εν ξύλω, ζωή υπάρχων, ανεζώωσας διά μέγα έλεος, διά τούτο Λόγε δοξάζω σε.

Ωμμάτωσας Κύριε, Τυφλόν εκ μήτρας γεγεννημένον ειπών, Άπελθε, νίψαι καί ανάβλεψον, τήν εμήν δοξάζων θεότητα.

Θεοτοκίον

Τόν τόκον σου Άχραντε, τόν υπέρ φύσιν δοξολογούμεν, μακαρίζοντες πίστει σε, πανάμωμε, ως Θεού τών όλων λοχεύτριαν.

Τής Αναλήψεως
Τήν θείαν εννοήσας σου

Η πρίν τή αμαρτία κατάκριτος φύσις ημών Παμβασιλεύ, τή σή προσλήψει ηλέηται, υμνολογούσά σου φόβω, τήν Έγερσιν καί θείαν Ανάληψιν.

Θαμβείται Ασωμάτων τά τάγματα, κατανοούντά σε Χριστέ, βροτείαν φύσιν

φορέσαντα, καί επιβάντα νεφέλη, καί πρός τούς ουρανούς ανερχόμενον.

Ιδούσαι ερυθρά τά ἰμάτια, τά σά Χριστέ Παμβασιλεύ, τή σή ἀνόδω ἐξέστησαν, αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, καί φόβω καί χαρά προσεκύνησαν.

Κροτήσωμεν τάς χεῖρας, ὁ Κύριος ἐξεγερθεῖς ἐκ τῶν νεκρῶν, πρός ουρανούς ἀνελήλυθεν, ὑποταγέντων Ἀγγέλων αὐτῷ ὡς ποιητή καί Θεῷ ἡμῶν.

Καταβασία

Επί τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος, Ἀββακούμ στήτω μεθ' ἡμῶν καί δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ὡδή ε' Ὁ εἰρμός

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότῃ, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πάσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τὴν ἀμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρός τό φῶς ἠεῖγοντο, Χριστέ ἀγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος ὡς νυμφίῳ, καί συνεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τό σωτήριον.

Τού Τυφλοῦ

Τὴν τάλαιναν ψυχῆν μου

Ετέθης ἐν μνημείῳ, ὁ ἐκουσίως γενόμενος νεκρός, καί τά βασιλεία τοῦ Ἄδου, Βασιλεύ ἀθάνατε ἅπαντα ἐκένωσας, νεκρούς τῆ, Ἀναστάσει ἐγείρας τή σή.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου, καί συνανύψωσας πάντας τούς βροτούς, καί τόν πολέμιον οἰκτίρμον, ὄφιν ἐθανάτωσας, καί ἐζώωσας τό πλάσμα τῶν χειρῶν σου, ὡς ὁ μόνος ὢν Θεός τοῦ παντός.

Τά ὄμματα ἀνοίξας, τοῦ μή ἰδόντος τό φῶς τό αἰσθητόν, ψυχῆς ἐφώτισας τάς κόρας, καί δοξάζειν ἐπέισας τούτον, ἐπιγνόντα σε ποιητήν, δι' εὐσπλαγχνίαν οφθέντα βροτόν.

Θεοτοκίον

Πῶς τέτοκας μή γνοῦσα, Παρθενομήτορ ἀγνή, πείραν ἀνδρός θεοχαρίτῳ; πῶς τρέφεις τόν τήν κτίσιν τρέφοντα; ὁ μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτός, ὁ τοῦ παντός ποιητής καί Θεός.

Τῆς Ἀναλήψεως Ὁ ἀναβαλλόμενος

Λύσας τό κατάκριμα τῆς ἀνθρωπότητος, Χριστός ἀνέστη, καί ἀνελήφθη πρός τά ἐπουράνια, Πατρός συνεδρία, τιμήσας οὕς ἠγάπησεν.

Μετά τήν Ἀνάστασιν, χαροποιήσας Χριστέ τούς Μαθητάς σου, ἀνήλθες ἄνω, πρός τόν σόν Γεννήτορα, οὐ οὐκ ἐχωρίσθης, κἀν τοῖς βροτοῖς ὠμίλησας.

Νόμου προσκιάσματα, καί τά κηρύγματα, τῶν θεηγόρων, Χριστέ πληρώσας, ἀνήλθες νεφέλης σε, καθυπολαβούσης, Σωτήρ πρός τά οὐράνια.

Καταβασία

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότῃ, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πάσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Ὡδή ς' Ὁ εἰρμός

Κατήλθες εν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοῦς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τας κλείς τῆς Παρθένου μή λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καί ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί ἀθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτόν ἐκουσίως, προσαγαγών τῷ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ

Ὡς τόν Προφήτην τοῦ θηρός

Ὁ σταυρωθεὶς μετὰ ληστών, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστών πονηρῶν, καί ψυχοφθόρων παθῶν, φιλόανθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σου τὴν σταύρωσιν, καί τὴν Ἐγερσιν συμφώνως.

Ἐθεντο ἀπνουν σε νεκρόν, Χριστέ ἐν μνήματι, τόν πάσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν, ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τά μνήματα, θεϊκὴ σου δυναστεία.

Πηλόν ποιήσας ὀφθαλμοῦς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας τοῦ ἐκ γενετῆς, καί ἐχαρισω αὐτῷ τό βλέπειν, ὑμνοῦντί σου Λόγε τὴν ἀφατον δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τόν κόσμον.

Θεοτοκίον

Τά μεγαλεῖά σου ἀγνή, τίς διηγῆσεται; Θεόν γάρ ἐν σαρκὶ ἔτεκες υπερφυῶς, κόσμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε, ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας.

Τῆς Ἀναλήψεως

Μαινομένην κλύδωνι

Ξένον ὠφθης θέαμα, τοῖς Ἀγγέλοις, βρότειον μορφὴν, φέρων τὴν ἀνόδω σου φιλόανθρωπε, τὴν φρικώδει, ὅθεν φόβῳ ἀνύμνου σε.

Ὁ τῶν ὅλων Κύριος, μετὰ δόξης ἀνεισι φαιδρῶς, πρὸς τόν τούτου ἀναρχον Γεννήτορα, πάσα κτίσις, νῦν εορτάζει χορεύουσα.

Πάσα γλῶσσα σήμερον, ἐκβοάτω ἐν ἀλαλαγμῷ, ὁ Χριστὸς ἀνέβη, καί ἐν σάλπιγγος, θεῖα φωνή, πρὸς οὐρανοῦς, οὐς οὐκ ἔλιπεν.

Καταβασία

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοῦς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Κοντάκιον τοῦ Πάσχα

Εἰ καί ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθείλες τὴν δύναμιν, καί ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθελγόμενος, Χαίρετε, καί τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος

Τόν πρό ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτέ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὀρθρον ἐκζητούσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καί πρὸς ἀλλήλας ἐβόων, ὦ φίλαι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλείψωμεν Σῶμα ζωηφόρον καί τεθαμμένον, Σάρκα ἀνιστώσαν τόν παραπεσόντα Αδάμ, κείμενον ἐν τῷ μνήματι, Ἄγωμεν, σπεύσωμεν, ὡσπερ οἱ μάγοι, καί προσκυνήσωμεν, καί προσκομίσωμεν τά μύρα ὡς δώρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ, καί κλαύσωμεν, καί κρᾶξωμεν, ὦ Δέσποτα ἐξηγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ὡδή ζ' Ὁ εἰρμός

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καί διὰ πάθους τό θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν πατέρων,

Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν μετά δακρύων εζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν, σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ός όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας, τής Εγέρσεως, ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς, πάσι ν εξέλαμψεν.

Τού Τυφλού Πυρός σβεστήριον

Εξεγερθέντος σου, εκ τών νεκρών Βασιλεύ, ψυχάί συνηγέρθησαν, εκεί καθεύδουσαι, δοξάζουσαι τήν δυναστείαν σου, δι' ής θανάτου δεσμών ελύθησαν.

Αναρτηθέντος σου, επί ξύλου Σωτήρ, εσβέσθη ο ήλιος, γή εκυμαίνετο, εσαλεύετο η κτίσις άπασα, καί εκ τών τάφων νεκροί εξηγήροντο.

Πηλώ επέχρισας, τούς οφθαλμούς τού Τυφλού, καί τούτω προσέαξας προς Σιλwάμ απελθείν νιψάμενος δέ ανέβλεψεν, υμνολογών σε Χριστέ, Βασιλεύ τού παντός.

Θεοτοκίον

Μετά τήν κύησιν, Παρθένος ώφθης Αγνή, Θεόν γάρ εγέννησας, καινοτομήσαντα φύσεις άχραντε, τή δυνάμει αυτού, όν εκδυσώπει αεί τού σωθήναι ημάς.

Τής Αναλήψεως ο υπερυψούμενος

Ρήξας τό μεσότοιχον, τό τής έχθρας Κύριε, σταυρώ καί τώ πάθει σου, νεφέλη οχούμενος, ανήλθες μετά δόξης, προς τόν άναρχον Πατέρα.

Σύντρομοι εκραύγαζον, αι Δυνάμεις, Άρατε, πύλας παραγέγονε, Χριστός σώμα γήϊνον, φορών καί θείω πάθει, τόν Βελίαρ θανατώσας.

Τί σου τά ιμάτια ερυθρά φιλάνθρωπε; Ληνόν νύν επάτησα, Χριστός ταίς δυνάμεσι, ταίς θείαις πυθομέναις, ανερχόμενος εβόα.

Ύμνοις σου τήν σταύρωσιν, Χριστέ καί τήν Έγερσιν συμφώνως δοξάζομεν, λαμπρώς εορτάζοντες, επί τή Αναλήψει, τή σεπτή σου εις αιώνας.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ωδή η' Ο ειρμός

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού καινού τής αμπέλου γεννήματος, τής θείας ευφροσύνης εν τή ευσήμω ημέρα τής Εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών, καί ἴδε, ἰδοῦ γάρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστήρες, ἐκ δυσμῶν, καί βορρά, καί θαλάσσης, καί ἕως τὰ τέκνα σου, ἐν σοί εὐλογούντα, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεῦμα, τρισίν ἐνιζομένη, ἐν υποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καί ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπίσμεθα, καί σέ εὐλογούμεν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Τοῦ Τυφλοῦ Ἀγγέλων σύστημα

Ἀγγέλων τάγματα, Σταυρώ κρεμάμενον σέ κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεύ, καί τήν κτίσιν πάσαν, ἀλλοιούντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν ὑμνούντα, τήν σήν φιλανθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαίσια, ἐθελουσίως, ὑψώθης ἐν σταυρώ, καί νεκροῖς συνήφθης, ὁ νεκρώσας τόν Ἄδην, καί πάντας ἐν ἀνδρεία ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλόν ὠμμάτωσας, σοί προσελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστάξας πηγὴ τοῦ Σιλωάμ, νίψασθαι καί βλέπειν, καί Θεόν σε κηρύξαι, σαρκί ἐπιφανέντα, εἰς πάντων σωτηρίαν.

Θεοτοκίον

Παρθένε ἀχραντε, θεοχαρίτῳ, τόν σόν δυσώπει Υἱόν διαπαντός, μή με καταισχύνη ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλά συναριθμήσαι, τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Τῆς Ἀναλήψεως Σοί τῷ παντουργῷ

Φῶς σε ἐκ φωτός, ὑπάρχοντα νεφέλη, φωτεινὴ ὑπέλαβεν, ἐξ ὅρου τῶν Ἐλαιῶν πάντων ὁρώντων, τῶν θείων Μαθητῶν σου, καί σέ ἀνυμνούντων εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Χείρας ψαλμικῶς, κροτήσωμεν, ἀνέστη, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, καί ἀνελήλυθεν, ὅθεν κατήλθεν, πρὸς ἡμᾶς φιλανθρώπως, εἰρηνοποιήσας τὰ πάλαι διεστῶτα.

Ψάλλον ὁ Δαυῖδ, βοᾶ, Χριστός ἐπέβη, ἐπὶ Χερουβὶμ αὐτοῦ, καί ἐπετάσθη σαφῶς, ἐπὶ πτερύγων τῶν λογικῶν ταγμάτων, ὄν ὑπερυψούμεν εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ὡφθης Μαθηταῖς, ἐξαναστάς τοῦ τάφου, καί τούτους ἀνήγαγες ἐν ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ὅθεν νεφέλη φωτός ὑπολαβούσα, ἦρε πρὸς τὰ ἄνω, Χριστέ σε μετὰ δόξης.

Καταβασία

Αὕτη ἡ κλητὴ καί ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτῆ, καί πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογούμεν Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ' Ὁ εἰρμός

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νῦν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δέ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Ὡ θείας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ, ἦν οἱ πιστοὶ ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὡ Πάσχα τό μέγα, καί ἱερώτατον Χριστέ, ὦ σοφία καί Λόγε, τοῦ Θεοῦ καί δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Τοῦ Τυφλοῦ Ὅτι ἐποίησέ σοι

Ἰκρίῳ προσεπάγης, τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεός, καί πάσας ἐθριάμβευσας ἐχθροῦ, τὰς ἐναντίας ἀρχάς, καί τήν πρῶην κατάραν Σῶτερ ἠφάνισας, διό σε κατὰ χρέος

μεγαλύνομεν.

Ως έβλεπέ σε Λόγε, Άδης κάτω μετά ψυχής, εστέναξε, καί πάντας τούς νεκρούς, φόβω απέλυσεν, επιγνόντας τό κράτος τής εξουσίας σου, μεθ' ών σε κατά χρέος μεγαλύνομεν.

Ηγέρθης, καθώς είπας, Ζωοδότα, εκ τών νεκρών, καί ώφθης τοίς αγίοις Μαθηταίς μετά τήν Έγερσιν, σημεία ποιήσας, καί ομματώσας τυφλούς, μεθ' ών σε εις αιώνας μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Φανείσα πλατυτέρα ουρανών, Παρθένε αγνή, εχώρησας Θεόν σωματικώς τόν απερίγραπτον καί εκύησας πάντων εις απολύτρωσιν, τών πίστει αδιστάκτω ανυμνούντων σε.

Τής Αναλήψεως Ησαΐα χόρευε

Ιεράν πανήγυριν πάσα κτίσις άγει εμφανώς, τή, Αναλήψει τή σή Λόγε τού Θεού, εν ή προσενήνοχας, τώ Πατρί σου, ήν περ εξ ημών, φύσιν ανέλαβες, υπέρ λόγον αναλλοίατε.

Ως Θεός συνέτριψας, πύλας Άδου Σώτερ καί μοχλούς, καί αναστάς εκ νεκρών, πρός τούς ουρανούς ενδόξως ανέδραμες τών ταγματών τών αγγελικών Πύλας διάρατε εκβοώντων μετ' εκπλήξεως.

Σού τήν θείαν άνοδον, θαυμαζόντων θείων Μαθητών, επέστησαν εμφανώς, Άγγελοι αυτοίς, βοώντες, όν βλέπετε ανιόντα εις τούς ουρανούς, ούτος ελεύσεται, μετά δόξης κρίναι άπαντας.

Ήν Χριστέ δεδώρησαι, πρός τά άνω πάλαι ανιών, ειρήνην σοίς Μαθηταίς, ταύτην καί ημίν, πλουσίως κατάπεμψον, εν αγάπη, πάντα συγκρατών, όπως συμφώνως σε, τόν Σωτήρα μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Φωτοφόρον όχημα, τού Ηλίου σύ τού νοητού, γεγένησαι αληθώς άχραντε Αγνή, δι' ού οι καθήμενοι εν τώ σκότει έβλεψαν τό φώς, τής επιγνώσεως, κατά χρέος σε δοξάζοντες.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή Εγέρσει τού τόκου σου.

Εξαποστειλάριον τού Πάσχα

Σαρκί υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τριήμερος εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς, καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Έτερον τού Τυφλού Όμοιον

Τούς νοερούς μου οφθαλμούς πεπηρωμένους Κύριε, εκ ζοφεράς αμαρτίας, σύ φωταγωγήσον, ενθείς, οικτίρμον τήν ταπεινώσιν, καί τοίς τής μετανοίας, καθάρας με δάκρυσιν.

Εις τούς Αίνους
Στιχηρά Ιδιόμελα τού Τυφλού δ'
καί τού Πάσχα δ'
Στιχηρά τού Τυφλού
Ήχος β'

Ο Τυφλός γεννηθείς, εν τώ ιδίω λογισμῷ ἔλεγεν, Ἄρα ἐγώ, δι' αμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἔνδειξιν; οὐχ ἰκανῶ τού ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα, οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα, οὐ γάρ εἶδον τόν ἥλιον λάμποντα, οὐδέ ἐν εἰκόνι τόν ἐμέ πλαστοουργήσαντα, Ἀλλά δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός.
Επίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καί ἐλέησόν με.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς, καί σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλόν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καί εἶπε πρὸς αὐτόν, Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ, καί νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ, οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ ἔλεγον αὐτῷ, Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν ἄς οὐδεὶς τῶν βλεπόντων ἰάσαι ἴσχυσεν, ὁ δὲ φησὶ βοήσας, Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη, Νίψαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ, καί ἀνέβλεψα, Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστόν Μεσσίαν, αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'

Ὅλον τόν βίον ὁ τυφλός νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ, Κύριε, ἀνοιξόν μου τὰς κόρας, γιέ Δαυΐδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καγῶ, υμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'

Κύριε, παράγων ἐν τῇ οἰᾷ, εὔρες ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς, καί ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν οὗτος ἢ οἱ γονεὶς αὐτοῦ, ἵνα τυφλός γεννηθῆ; Σύ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς, Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεὶς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ, ἐμέ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι; Καί ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καί πηλόν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν, Ὑπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ τὴν κολυμβήθραν, ὁ δὲ νιψάμενος υγιῆς ἐγένετο, καί ἐβόα πρὸς σέ, Πιστεύω, Κύριε, καί προσεκύνησέ σοι, Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα Ἦχος ὁ αὐτός

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν ἅγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ὁ λυτρωτής, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοιξαν, Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστοῦς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε, Δέχου παρ' ἡμῶν χαράς εὐαγγέλια, τῆς ἀναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου ἱερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν θεασαμένη ἐκ τοῦ μηνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ αμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον ἄγγελον ἐπὶ τόν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτός προσφθεγξάμενος αὐταῖς οὕτως ἔλεγε, Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τόν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορά; ἀπελθούσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού εκλάμψας Χριστός, τά γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος ο αυτός

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει καί αλλήλους περιπτυξώμεθα. Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών θανάτω θάνατον πατήσας καί τοίς εν τοίς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος.

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ
(ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ)**

Εις δέ τό Κύριε εκέκραξα... Ιστώμεν Στίχ. ς' καί ψάλλομεν Στιχ. Αναστάσιμα τής Οκτωήχου.

Ήχος α'

Τάς εσπερινάς ημών ευχάς, πρόσδεξαι Άγιε Κύριε, καί παράσχου ημίν, άφεισιν αμαρτιών, ότι μόνος εί ο δείξας εν κόσμω τήν Ανάστασιν.

Κυκλώσατε λαοί Σιών, καί περιλάβετε αυτήν, καί δότε δόξαν εν αυτή τώ αναστάντι εκ νεκρών, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών, ο λυτρωσάμενος ημάς εκ τών ανομιών ημών.

Δεύτε λαοί υμνήσωμεν, καί προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αυτού τήν εκ νεκρών Ανάστασιν, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών, ο εκ τής πλάνης τού εχθρού τόν κόσμον λυτρωσάμενος.

Ανατολικά

Ευφράνθητε ουρανοί, σαλπίσατε τά θεμέλια τής γής, βοήσατε τά όρη ευφροσύνην, ιδού γάρ ο Εμμανουήλ, τάς αμαρτίας ημών τώ Σταυρώ προσήλωσε, καί ζωήν ο διδούς, θάνατον ενέκρωσε τόν Αδάμ αναστήσας ως φιλόανθρωπος.

Τόν σαρκί εκουσίως σταυρωθέντα δι' ημάς, παθόντα καί ταφέντα, καί αναστάντα εκ νεκρών, υμνήσωμεν λέγοντες, Στήριξον ορθοδοξία τήν Εκκλησίαν σου Χριστέ, καί ειρήνευσον τήν ζωήν ημών, ως αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Τώ ζωοδόχω σου τάφω, παρεστώτες οι ανάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τή αφάτω σου ευσπλαγχνία, Χριστέ ο Θεός ημών, ότι Σταυρόν κατεδέξω καί θάνατον αναμάρτητε, ίνα τώ κόσμω δωρήση τήν Ανάστασιν, ως φιλόανθρωπος.

Δόξα...

Τόν τώ Πατρί συνάναρχον, καί συναΐδιον Λόγον, τόν εκ παρθενικής νηδύος προελθόντα αφράστως, καί σταυρόν καί θάνατον δι' ημάς εκουσίως καταδεξάμενον καί αναστάντα εν δόξη, υμνήσωμεν λέγοντες, Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν παγκόσμιον δόξαν, τήν εξ ανθρώπων σπαρείσαν καί τόν Δεσπότην τεκούσαν, τήν επουράνιον πύλην υμνήσωμεν Μαρίαν τήν Παρθένον, τών Ασωμάτων τό άσμα καί τών πιστών τό εγκαλλώπισμα, αύτη γάρ ανεδειχθη ουρανόσ καί ναός τής θεότητος, αύτη τό μεσότοιχον τής έχθρας καθελούσα, ειρήνην αντεισήξε, καί τό βασίλειον ηνέωξε, Ταύτην ούν κατέχοντες, τής πίστεως τήν άγκυραν, υπέρμαχον έχομεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Κύριον, θαρσειίτω τοίνυν, θαρσειίτω λαός τού Θεού, καί γάρ αυτός πολεμήσει τούς εχθρούς, ως παντοδύναμος.

Τό' Αναστάσιμον Στιχηρόν τῆς Οκτωήχου

Ἦχος α'

Τώ Πάθει σου Χριστέ, παθών ηλευθερώθημεν, καί τή Αναστάσει σου εκ φθοράς
ελυτρώθημεν, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από
προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον, Πάσχα μυστικόν,
Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα
τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα πάντας αγιάζον
πιστούς.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς
ευαγγέλια, τῆς Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν
Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι
ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος επιστάσαι πρός τό μνήμα τού Ζωοδότου,
εύρον Ἄγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγξάμενος, αυταίς ούτως
έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν
φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα,
εν χαρά αλληλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύττρον λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον,
ώσπερ εκ παστού, εκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε
Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλληλους περιπτυξώμεθα,
Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί
ούτω βοήσωμεν. Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας καί τοίς εν
τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Ἦχος πλ. α'

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν
χαρισάμενος.

Λέγεται δέ τούτο τρίς υπό τού Ιερέως, καί τρίς υπό τών Χορών άνευ στίχων.
Είθ' ούτω λέγει τούς επομένους Στίχους ο Ιερέυς ή ο Διάκονος καθ' έκαστον δέ Στίχον
ψάλλεται Ομοίως υπό τών Χορών τό αυτό Τροπάριον.

Στίχ. α' Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν

από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Στίχ. β' Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Στίχ. γ' Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ' Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Δόξα...

Χριστός ανέστη...

Καί νύν...

τό αυτό

Είτα ο Ιερεύς, γεγωνυτέρα φωνή

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας...

Ο Χορός Καί τοίς εν τοίς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος.

Ο Κανών, ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού.

Ωδή α' Ἦχος α' ειρμός

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί οψόμεθα, τώ απροσίτω φωτί τής αναστάσεως, Χριστόν εξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανώς ακουσόμεθα, επινίκιον άδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας καί άόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Ότι σόν τό κράτος...

Ωδή γ' Ο ειρμός

Δεύτε πόμα πώμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή, καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις, τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πώμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν και μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις
Ότι σύ εί ο Θεός ημών...

Η Υπακοή Ήχος δ'

Προλαβούσαι τόν όρθρον αι περί Μαριάμ, και ευρούσαι τόν λίθον αποκυλισθέντα τού μνήματος, ήκουον εκ τού Αγγέλου, Τόν εν φωτί αϊδίω υπάρχοντα, μετά νεκρών τί ζητείτε ως άνθρωπον; βλέπετε τά εντάφια σπάργανα, δράμετε, και τώ κόσμω κηρύξατε, ως ηγέρθη ο Κύριος, θανατώσας τόν θάνατον, ότι υπάρχει Θεού Υιός, τού σώζοντος τό γένος τών ανθρώπων.

Και ανάγνωσις εις τόν θεολόγον

Ωδή δ' Ο ειρμός

Επί τής θείας φυλακής ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών και δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Άρσεν μέν, ως διανοίξαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βρωτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, και ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός, ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος χρηστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριον, και αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν ήλιος.

Ο θεοπάτωρ μέν Δαυϊδ, πρό τής σκιώδους κιβωτού ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες, ευφρανθώμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών και δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Χριστός ανέστη... **Υ'**

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν και μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις
Ότι αγαθός και φιλόανθρωπος...

Ωδή ε' Ο ειρμός

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, και αντί μυρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότη, και Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Άδου σειραίς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρός τό φώς ηπειγόnton Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καί συνεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τό σωτήριον.

Καταβασία

Ὁρθρίσωμεν ὀρθροῦ βαθέος, καί ἀντί μυροῦ τόν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότῃ, καί Χριστόν ὠσόμεθα, δικαιοσύνης ἡλίον, πάσι ζωῆν ἀνατέλλοντα.

Χριστός ἀνέστη... **γ'**

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τήν αἰώνιον ζωῆν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἣν Ἐκφώνησις

Ὅτι ἡγίασται...

Ὡδή ς' Ὁ εἰρμός

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σώα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλείς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καί ἀνέωξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τό ζών τε καί ἄθυτον, ἱερεῖον, ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενή τόν Ἀδάμ, ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταβασία

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Χριστός ἀνέστη... **γ'**

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τήν αἰώνιον ζωῆν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἣν Ἐκφώνησις

Σὺ γάρ εἶ ὁ βασιλεὺς...

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Εἰ καί ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθείλες τήν δύναμιν, καί ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καί τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος

Τόν πρό ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτέ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὀρθρον, ἐκζητούσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καί πρὸς ἀλλήλας ἐβόων, ὦ φίλαι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν υπαλείψωμεν, Σώμα ζωηφόρον καί τεθαμμένον, σάρκα ἀνιστώσαν τόν παραπεσόντα Ἀδάμ κείμενον ἐν τῷ μνήματι, ἄγωμεν, σπεύσωμεν, ὡσπερ οἱ Μάγοι, καί προσκυνήσωμεν, καί προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δώρα τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ, καί κλαύσωμεν, καί κρᾶξωμεν, ὦ Δέσποτα ἐξηγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Ἅγιον, Κύριον, Ἰησοῦν τόν μόνον ἀναμάρτητον. Τόν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνούμεν, καί τήν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνούμεν καί δοξάζομεν, Σὺ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τό ὄνομά σου ὀνομάζομεν, Δεῦτε πάντες ὁ πιστοί, προσκυνήσωμεν τήν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν

Ανάστασιν, ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, Διὰ παντός
εὐλογούντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ανάστασιν αὐτοῦ, Σταυρόν γάρ υπομείνας δι'
ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν. **Υ'**

Αναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προείπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ
μέγα ἔλεος. **Υ'**.

Ὠδὴ ζ' Ὁ εἰρμός

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ
Πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων,
Θεός καὶ υπερένδοξος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον, ὄν δέ ὡς θνητόν, μετὰ δακρύων
εζήτησαν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυστικόν σοῖς Χριστέ
Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου
απαρχῆν, καὶ σκιρτώντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων,
Θεόν καὶ υπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφόρου
ἡμέρας, τῆς Ἐγέρσεως οὕσα προάγγελος, ἐν ἡ τὸ ἀχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς
πάσιν ἐπέλαμψεν.

Καταβασία

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ
Πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων,
Θεός καὶ υπερένδοξος.

Χριστός ἀνέστη... **Υ'**

Αναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προείπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ
μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἡν Ἐκφώνησις

Εἴη τὸ κράτος...

Ὠδὴ η' Ὁ εἰρμός

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, εορτῶν
εορτῆ, καὶ πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐνὶ εὐλογούμεν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμῳ
ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεόν
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών καὶ ἴδε, ἰδοὺ γάρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς
φωστήρες, ἐκ δυσμῶν καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης, καὶ ἐγὼ ἄς τὰ τέκνα σου ἐν σοὶ
εὐλογούντα, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτωρ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν υποστάσει φύσις,
υπερούσιε καὶ υπέρθεε εἰς σέ βεβαπίσμεθα, καὶ σέ εὐλογούμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτή, καί πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐνὴ εὐλογοῦμεν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Χριστὸς ἀνέστη... **Υ'**

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἡν Ἐκφώνησις
Ὅτι ἠυλόγηται...

Ὡδή θ' Ὁ εἰρμός

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νῦν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δέ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Ὡ θείας, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς, μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ, ἦν οἱ πιστοί, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὡ Πάσχα τό μέγα, καί ἱερώτατον Χριστέ, ὦ σοφία καί Λόγε, τοῦ Θεοῦ καί δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ Ἀνεσπέρῳ ἡμέρα τῆς βασιλείας σου.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νῦν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δέ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Χριστὸς ἀνέστη... **Υ'**

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἡν Ἐκφώνησις
Ὅτι σέ αἰνοῦσι...

Ἐξαποστειλᾶριον αὐτόμελον

Ἦχος β'

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καί Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγειρας ἐκ φθοράς, καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Εἰς τοὺς Αἶ ν ο υ ς

Ἰστώμεν Στίχ η', καί ψάλλομεν Στιχηρά, Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωήχου δ', καί τοῦ Πάσχα δ'.

Τῆς Οκτωήχου, Ἦχος α', ἀρχόμεθα δέ ἀπὸ τοῦ Στίχ. Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τό σωτήριον Πάθος, καί δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ὁ Σταυρόν υπομείνας, καί τόν θάνατον καταργήσας, καί ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς ὁ μόνος παντοδύναμος.

Ο τόν Άδην σκυλεύσας, καί τόν άνθρωπον αναστήσας, τή αναστάσει σου, Χριστέ, αξίωσον ημάς, εν καθαρά καρδία, υμνείν καί δοξάζειν σε.

Τήν θεοπρεπή σου συγκατάβασιν δοξάζοντες υμνούμέν σε, Χριστέ, Ετέχθης εκ Παρθένου καί αχώριστος υπήρχες τώ Πατρί, Έπαθες ως άνθρωπος, καί εκουσίως υπέμεινας σταυρόν, Ανέστης εκ τού τάφου, ως εκ παστάδος προελθών, ίνα σώσης τόν κόσμον, Κύριε, δόξα σοι.

Είτα τά Στιχηρά τού Πάσχα μετά τών Στίχων αυτών.

Ήχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Άγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού. καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μνήμα τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγξάμενος, αυταίς ούτως έλεγε. Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν άνέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυξώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Είτα, τό Χριστός ανέστη... εκ τρίτου, καί ψάλλομεν τούτο πολλάκις, άχρις άν ασπάζονται οι Αδελφοί αλλήλους ο δέ Ασπασμός γίνεται ούτω.

Τής Λειτουργίας

ΑΝΤΙΦΩΝΑ

Ψαλλόμενα εν τῇ Λειτουργίᾳ τῆς τοῦ Πάσχα Κυριακῆς, καί καθ' ὅλην τὴν Διακαινήσιμον Εβδομάδα.

Ἀντίφωνον α'
Ἦχος β'.

Στίχ. Αλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, δότε δόξαν ἐν αἰνέσει αὐτοῦ.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Εἶπατε τῷ Θεῷ, Ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου. Ἐν τῷ πλήθει τῆς δυνάμεώς σου ψεύσονται σε οἱ ἐχθροί σου.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Πάσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι καὶ ψαλάτωσάν σοι, ψαλάτωσαν δὴ τῷ ὀνόματι σου ὕψιστε.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον β'
Ἦχος ο αὐτός

Στίχ. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς.
Σώσον ἡμᾶς, Ὑιέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῆ τὴν ὁδὸν σου, ἐν πάσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν σου.
Σώσον ἡμᾶς, Ὑιέ Θεοῦ...

Στίχ. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοὶ πάντες.
Σώσον ἡμᾶς, Ὑιέ Θεοῦ...

Στίχ. Εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, καὶ φοβηθήτωσαν αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.
Σώσον ἡμᾶς, Ὑιέ Θεοῦ...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων καὶ καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκοθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε, Χριστέ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, εἰς ὧν τῆς Ἁγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον γ'
Ἦχος α'

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισούντες αὐτόν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν ἡμᾶς χαρισάμενος.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός.
Χριστὸς ἀνέστη...

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.
Χριστός ανέστη...

Στίχ. Αυτή η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.
Χριστός ανέστη...

Εισοδικόν

Εν Εκκλησίαις ευλογείτε τόν Θεόν, Κύριον εκ πηγών Ισραήλ...

Είτα τό Χριστός ανέστη εκ νεκρών... **γ'.**

Η Υπακοή Ἦχος δ'

Προλαβούσαι τόν ὄρθρον αι περί Μαριάμ, καί ευρούσαι τόν λίθον αποκυλισθέντα τού μνήματος, ήκουον εκ τού Αγγέλου, Τόν εν φωτί αἰδίω υπάρχοντα, μετά νεκρών τί ζητείτε ως άνθρωπον; βλέπετε τά εντάφια σπάργανα, δράμετε, καί τώ κόσμω κηρύξατε, ως ηγέρθη ο Κύριος, θανατώσας τόν θάνατον, ὅτι υπάρχει Θεού Υἱός, τού σώζοντος τό γένος τών ανθρώπων.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ει καί εν τάφω κατήλθες αθάνατε, αλλά τού Ἄδου καθείλες τήν δύναμιν, καί ανέστης ως νικητής, Χριστέ ο Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καί τοίς σοίς Αποστόλοις ειρήνην δωρούμενος ο τοίς πεσοῦσι παρέχων ανάστασιν.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε, Αλληλούϊα.

Κοινωνικόν

Σώμα Χριστού μεταλάβετε, πηγής αθανάτου γεύσασθε. Αλληλούϊα.

Αντί δέ τού Είη τό ὄνομα Κυρίου ευλογημένον, **καί τού,** Ευλογήσω τόν Κύριον, **λέγεται τό,** Χριστός ανέστη.

[p65top](#)

Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Στιχηρά τής Εορτής
Ἦχος πλ. β'

Ο Κύριος ανελήφθη εις ουρανοῦς, ἵνα πέμψη τόν Παράκλητον τώ κόσμω, οι ουρανοί ητοιμάσαν τόν θρόνον αυτού, νεφέλαι τήν επίβασιν αυτού, Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ορώντες υπεράνω αυτών, ο Πατήρ εκδέχεται, ὄν εν κόλποις έχει συναϊδιον, Τό Πνεῦμα τό ἅγιον κελεύει πάσι τοίς Αγγέλοις αυτού, Ἄρατε πύλας οι ἄρχοντες ημών, Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χείρας.
ὅτι ανέβη Χριστός, ὅπου ήν τό πρότερον.

Κύριε, τή σή, Αναλήψει, εξεπλάγησαν τά Θεόν, επί Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τον

νεφελών ανερχόμενον, τόν επ' αυτών καθεζόμενον, καί δοξάζομέν σε, ότι χρηστόν τό έλεός σου, δόξα σοι.

Εν τοίς όρεσι τοίς αγίοις, θεωρούντές σου τάς υψώσεις Χριστέ, τό απαύγασμα τής δόξης τού Πατρός, ανυμνούμέν σου τήν φωτοειδή τού προσώπου μορφήν, προσκυνούμέν σου τά παθήματα, τιμώμεν τήν Ανάστασιν, τήν ένδοξον Ανάληψιν δοξάζοντες, ελέησον ημάς.

Κύριε, οι Απόστολοι ως ειδόν σε, εν νεφέλαις επαιρόμενον, οδυρμοίς δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνούντες έλεγον, Δέσποτα, μή έάσης ημάς ορφανούς, ούς δι' οίκτον ηγάπησας δούλους σου, ως εύσπλαγχνος, αλλ' απόστειλον, ως υπέσχου ημίν, τό πανάγιόν σου Πνεύμα, φωταγωγούν τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν...

Κύριε, τής οικονομίας πληρώσας τό μυστήριον, παραλαβών τούς σούς Μαθητάς, εις τό όρος τών Ελαιών ανελάμβανες, καί ιδού, τό στερέωμα τού ουρανού παρήλθες, ο δι' εμέ πτωχεύσας κατ' εμέ, καί αναβάς, όθεν ουκ εχωρίσθης, τό πανάγιόν σου Πνεύμα εξαπόστειλον, φωτίζον τάς ψυχάς ημών.

Απόστιχα Ήχος α'

Ανελθών εις ουρανούς, όθεν καί κατήλθες, εάσης ημάς ορφανούς Κύριε, ελθέτω μη σου τό Πνεύμα, φέρον ειρήνην τώ κόσμω, δείξον τοίς Υιοίς τών ανθρωπων, έργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλόανθρωπε.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Ανήλθες Χριστέ πρός τόν άναρχον Πατέρα σου, ο τών απεριγράπτων αυτού κόλπων μή χωρισθείς, καί προσθήκην αι δυνάμεις, τή αιnéσει τού Τρισαγίου ουκ εδέξαντο, αλλ' ένα Υιόν, καί μετά τήν ενανθρώπησιν, εγνωρίσαν σε Κύριε, μονογενή τού Πατρός, Εν πλήθει σών οικτιρμών, ελέησον ημάς.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε...

Οι Άγγελοί σου Κύριε, τοίς Αποστόλοις έλεγον, Άνδρες Γαλιλαίοι, τί εστήκατε βλέποντες εις τόν ουρανόν, ούτός εστι Χριστός ο Θεός, ο αναληφθείς αφ' υμών εις τόν ουρανόν, ούτος ελεύσεται páλιν, όν τρόπον εθεάσασθε αυτόν, πορευόμενον εις ουρανόν, λατρεύσατε αυτώ εν οσιότητι καί δικαιοσύνη.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ετέχθης ως αυτός ηθέλησας, εφάνης, ως αυτός ηβουλήθης, έπαθες σαρκί, ο Θεός ημών, εκ νεκρών ανέστης, πατήσας τόν θάνατον, ανελήφθης εν δόξη, ο τά σύμπαντα πληρών, καί απέστειλας ημίν Πνεύμα θείον, τού ανυμνεΐν καί δοξάζειν σου τήν θεότητα.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ ει ο Υιός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχηρά ιδιόμελα ε'

Ήχος πλ. β'

Ο Κύριος ανελήφθη εις ουρανούς, ίνα πέμψη τόν Παράκλητον τώ κόσμω, οι ουρανοί

ητοίμασαν τόν θρόνον αυτού, νεφέλαι τήν επίβασιν αυτού, Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ορώντες υπεράνω αυτών, ο Πατήρ εκδέχεται, ὄν εν κόλποις ἔχει συναϊδιον, Τό Πνεύμα τό ἅγιον κελεύει πάσι τοῖς Ἀγγέλοις αυτού, Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν, Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

ὅτι ανέβη Χριστός, ὅπου ἦν τό πρότερον. (Δίς)

Κύριε, τή σή, Αναλήψει, εξεπλάγησαν τά Θεόν, ἐπί Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τον νεφελών ανερχόμενον, τόν ἐπ' αυτών καθεζόμενον, καί δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστόν τό ἔλεός σου, δόξα σοι. (Δίς)

Εν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωρούντές σου τὰς υψώσεις Χριστέ, τό ἀπαύγασμα τῆς δόξης τού Πατρός, ανυμνούμέν σου τήν φωτειδή τού προσώπου μορφήν, προσκυνούμέν σου τὰ παθήματα, τιμῶμεν τήν Ανάστασιν, τήν ἔνδοξον Ανάληψιν δοξάζοντες, ἐλέησον ἡμᾶς. (Δίς)

Κύριε, οἱ Απόστολοι ως εἰδόν σε, εν νεφέλαις ἐπαιρόμενον, οδυρμοῖς δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον, Δέσποτα, μή ἔασης ἡμᾶς ὀρφανούς, οὐς δι' οἶκτον ἡγάπησας δούλους σου, ως εὐσπλαγχνος, ἀλλ' ἀπόστειλον, ως υπέσχου ἡμῖν, τό πανάγιόν σου Πνεύμα, φωταγωγούν τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Δίς)

Κύριε, τῆς οικονομίας πληρώσας τό μυστήριον, παραλαβών τούς σούς Μαθητάς, εἰς τό ὄρος τῶν Ελαιῶν ανελάμβανες, καί ἰδού, τό στερέωμα τού ουρανοῦ παρήλθες, ο δι' ἐμέ πτωχεύσας κατ' ἐμέ, καί ἀναβάς, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τό πανάγιόν σου Πνεύμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν...

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μή χωρισθείς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καί τοῖς ἐπί γῆς ως ἄνθρωπος, συναναστραφεις, σήμερον ἀπ' ὄρους τῶν Ελαιῶν ἀνελήφθης εν δόξῃ, καί τήν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθισας, ὅθεν αἰ ουράνιαι τῶν ἀσωμάτων τάξεις, τό θαύμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θάμβει, καί τρόμῳ συνεχόμεναι, τήν σήν φιλανθρωπίαν ἐμεγάλυνον, Μεθ' ὧν καί ἡμεῖς οἱ ἐπί γῆς, τήν πρός ἡμᾶς σου συγκατάβασιν, καί τήν ἀφ' ἡμῶν Ανάληψιν δοξολογούντες, ἱκετεύομεν λέγοντες, ο τούς μαθητάς καί τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, χαράς ἀπείρου πλήσας εν τῇ σῇ Αναλήψει, καί ἡμᾶς ἀξίωσον, τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαράς, εὐχαῖς αυτών, διά τό μέγα σου ἔλεος.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. Β', 2)

Τάδε λέγει Κύριος, Ἐσται εν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ἐμφανες τό ὄρος τού Κυρίου, καί ο οἶκος τού Θεοῦ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων, καί υψωθήσεται υπεράνω τῶν βουνῶν, καί ἤξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τά ἔθνη, καί πορεύσονται λαοί πολλοί, καί ἐρούσι, Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τό ὄρος Κυρίου, καί εἰς τόν οἶκον τού Θεοῦ Ἰακώβ, καί ἀναγγελεῖ ἡμῖν τήν ὁδόν αυτού, καί πορευσόμεθα εν αὐτῇ.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΞΒ', 10 ΞΓ', 1)

Τάδε λέγει Κύριος, Πορεύεσθε, περιέλθετε διά τῶν πυλῶν μου, σκευάσατε τήν ὁδόν μου, καί ὀδοποιήσατε τῷ λαῷ μου, καί τούς λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαρρίψατε, ἐξάρατε σύσσημον εἰς τά ἔθνη, ἰδού γάρ ο Κύριος ἐποίησεν ἀκουστόν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών, ἰδού ο Σωτήρ σου παραγένονεν, ἔχων τόν εαυτοῦ μισθόν μεθ' αυτού, καί τό ἔργον αυτού πρό προσώπου αυτού, Καί καλέσει αὐτόν λαόν ἅγιον, λελυτρωμένον ὑπό Κυρίου, σύ δέ κληθήσῃ, Ἐπιζητουμένη πόλις, καί οὐκ ἐγκαταλελειμμένη, Τίς οὗτος ο παραγενόμενος ἐξ Εδῶμ; ἐρύθημα ἰματίων αυτού ἐκ

Βοσόρ, ούτως ωραίος εν στολή αυτού; βοά μετά ισχύος πολλής, Εγώ διαλέγομαι δικαιοσύνην καί κρίσιν σωτηρίου, Διά τί σου ερυθρά τά ἰμάτια, καί τά ενδύματά σου ως από πατητού ληνού: Πλήρης καταπεπατημένης, ληνόν επάτησα μονώτατος, καί τών εθνών ουκ ἔστιν ανήρ μετ' εμού, Τόν ἔλεον Κυρίου εμνήσθην, τάς αρετάς Κυρίου αναμνήσω, τήν αίνεσιν Κυρίου επί πάσιν, οἷς ἡμῖν ανταποδίδωσι, Κύριος, κριτής αγαθός τῷ οἴκῳ Ισραήλ, επάγει ἡμῖν κατά ἔλεον αυτού, καί κατά τό πλήθος τῆς δικαιοσύνης αυτού, Καί εἶπεν, ουχί λαός μου εστέ; τέκνα, καί ου μή αθετήσωσι, καί εγένετο αυτοῖς εἰς σωτηρίαν εκ πάσης θλίψεως αυτών, ου πρέσβυς, ουδέ Ἄγγελος, αλλ' αὐτός ο Κύριος ἔσωσεν αυτοὺς διά τό αγαπᾶν αυτοὺς, καί φείδεσθαι αυτών, Αὐτός ελυτρώσατο αυτοὺς, καί ανέλαβεν αυτοὺς, καί υπερύψωσεν αυτοὺς, πάσας τάς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος.

Προφητείας Ζαχαρίου τό Ανάγνωσμα (Κεφ. ΙΔ', 4)

Τάδε λέγει Κύριος, Ἰδοὺ ἡμέρα ἔρχεται Κυρίου καί στήσονται οι πόδες αυτού εν τῇ ἡμέρα ἐκείνη επί τό ὄρος τών Ελαιῶν, τό κατέναντι Ἱερουσαλήμ, ἐξ ανατολών ἡλίου, Καί εν τῇ ἡμέρα ἐκείνη ἐξελεύσεται ὕδωρ ζῶν ἐξ Ἱερουσαλήμ, τό ἡμισυ αυτού εἰς τήν θάλασσαν τήν πρώτην, καί τό ἡμισυ αυτού εἰς τήν θάλασσαν τήν ἐσχάτην, εν θέρει, καί εν ἔαρι ἔσται οὕτω, Καί ἔσται Κύριος εἰς Βασιλέα επί πάσαν τήν γῆν, εν τῇ ἡμέρα ἐκείνη ἔσται Κύριος εἷς, καί τό ὄνομα αυτού ἔν, κυκλών πάσαν τήν γῆν, καί τήν ἔρημον ἀπό Γαβαά ἕως Ρεμμῶν, κατά νότον Ἱερουσαλήμ, καί ὑψωθήσεται, καί επί τοῦ τόπου μενεῖ, ἀπό τῆς πύλης Βενιαμίν, ἕως του τόπου τῆς πύλης τῆς πρώτης, ἕως τῆς πύλης τοῦ Γομόρ, καί ἕως, τοῦ πύργου Αναμεήλ, καί ἕως τοῦ πύργου τών γωνιῶν, καί ἕως τών υποληνίων τοῦ Βασιλέως, Κατοικήσουσιν εν αὐτῇ, καί ἀνάθεμα ουκέτι ἔσται, καί κατοικήσει Ἱερουσαλήμ πεποιθότως.

Εἰς τήν Λιτήν Στιχηρά Ἰδιόμελα Ἦχος α'

Ανελθῶν εἰς ουρανοῦς, ὅθεν καί κατήλθες, εἴσης ἡμᾶς ορφανοῦς Κύριε, ελθέτω ἡ σου τό Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ, δείξον τοῖς Υἱοῖς τών ανθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλόανθρωπε.

Ανήλθες Χριστέ πρὸς τόν ἀναρχον Πατέρα σου, ο τών ἀπεριγράπτων αυτού κόλπων μή χωρισθεῖς, καί προσθήκην αἰ δυνάμεις, τῇ αινέσει τοῦ Τρισαγίου ουκ ἐδέξαντο, αλλ' ἓνα Υἱόν, καί μετὰ τήν ἐνανθρώπησιν, ἐγνώρισάν σε Κύριε, μονογενή τοῦ Πατρός, Εν πλήθει σῶν οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ Ἄγγελοί σου Κύριε, τοῖς Αποστόλοις ἔλεγον, Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τόν ουρανόν, οὗτός ἐστι Χριστός ο Θεός, ο ἀναληφθεῖς ἀφ' ὑμῶν εἰς τόν ουρανόν, οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὄν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν, πορευόμενον εἰς ουρανόν, λατρεύσατε αὐτῷ εν οσιότητι καί δικαιοσύνη.

Ἦχος δ'

Ὅτε παραγένονας επί τό ὄρος, Χριστέ, τών Ελαιῶν, Πατρός επιτελέσαι τήν εὐδοκίαν, ἐξέστησαν οι ουράνιοι Ἄγγελοι καί ἐφριξαν οι καταχθόνιοι, παρίσταντο δέ οι Μαθηταί μετὰ χαράς ἔντρομοι, ως ἐλάλεις αυτοῖς, ως θρόνος δέ ἠτοιμάσαστο ἐξ ἐναντίας νεφέλη προσμένουσα, πύλας δέ ο ουρανός διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐφαίνετο, καί ἡ γῆ τούς κρυπτήρας ἀνακαλύπτει, Ἀδάμ τήν κατάβασιν ως γνωσθήναι, καί τήν αὐθις ἀνάβασιν, αλλ' ἴχνη μὲν ὑπούτο, ως ὑπὸ χειρός, στόμα δέ μεγάλα ἠυλόγει, ως ἠκούετο νεφέλη ὑπελάμβανε, καί ουρανός ἔνδον σε ὑπεδέξατο, Ἔργον τοῦτο Κύριε εἰργάσω, μέγα καί παράδοξον, εἰς σωτηρίαν τών ψυχῶν ἡμῶν.

Τήν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδάμ εἰς τά κατώτερα μέρη τῆς γῆς ο Θεός, καινοποιήσας

σεαυτώ, υπεράνω πάσης αρχής καί εξουσίας ανήγαγες σήμερον, ως αγαπήσας γάρ, συνεκάθισας, ως συμπαθήσας δέ, ήνωσας σαυτώ, ως ενώσας συνέπαθες, ως απαθής παθών δέ, συνεδόξασας, αλλ' οι Ασώματοι Τίς εστιν ούτος, έλεγον, ο ωραίος ανήρ; αλλ' ουκ άνθρωπος μόνον, Θεός δέ καί άνθρωπος, τό συναμφότερον τό φαινόμενον, Όθεν έξαλλοι Άγγελοι, εν στολαίς περιϊπτάμενοι, τούς Μαθητάς, Άνδρες εβόων, Γαλιλαίοι, ός αφ' υμών πεπόρευται, ούτος Ιησούς άνθρωπος Θεός, θεάνθρωπος páλιν ελεύσεται, κριτής ζώντων καί νεκρών, πιστοίς δέ δωρούμενος αμαρτιών συγχώρησιν, καί τό μέγα έλεος.

Ότε ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός, τών Μαθητών ορώντων, αι νεφέλαι υπελάμβανόν σε μετά σαρκός, πύλαι επήρθησαν αι ουράνιαι, ο χορός τών Αγγέλων έχαιρεν εν αγαλλιάσει, αι ανώτεραι δυνάμεις έκραζον, λέγουσαι, Άρατε πύλας οι άρχοντες ημών, καί εισελεύσεται ο Βασιλεύς τής δόξης, οι δέ μαθηταί εκπληττόμενοι έλεγον, Μή χωρισθής ημών, ο ποιμήν ο καλός, αλλά πέμψον ημίν τό Πνεύμά σου τό πανάγιον, τό οδηγούν καί στηρίζον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν...

Κύριε τό μυστήριον, τό από τών αιώνων κεκρυμμένον, καί από γενεών, πληρώσας ως αγαθός, ήλθες μετά τών Μαθητών σου εν τώ όρει τών Ελαιών, έχων τήν τεκούσάν σε τόν ποιητήν καί πάντων δημιουργόν, τήν γάρ εν τώ Πάθει σου μητρικώς πάντων υπεραλγήσασαν έδει καί τή δόξη τής σαρκός σου υπερβαλλούσης απολαύσαι χαράς, ής καί ημείς μετασχόντες, τή εις ουρανούς ανόδω σου Δέσποτα, τό μέγα σου έλεος τό εις ημάς γεγονός δοξάζομεν.

**Εις τόν Στίχον
Στιχηρά Ιδιόμελα Ήχος β'**

Ετέχθης ως αυτός ηθέλησας, εφάνης, ως αυτός ηβουλήθης, έπαθες σαρκί, ο Θεός ημών, εκ νεκρών ανέστης, πατήσας τόν θάνατον, ανελήφθης εν δόξη, ο τά σύμπαντα πληρών, καί απέστειλας ημίν Πνεύμα θεϊόν, τού ανυμνεΐν καί δοξάζειν σου τήν θεότητα.

Στίχ. Πάντα τα έθνη κροτήσατε χείρας...

Αναλαμβανομένου σου Χριστέ, εκ τού όρους τών Ελαιών, αι δυνάμεις ορώσαι ετέρα τή ετέρα εβόων, Τίς εστιν ούτος; καί φησί πρός αυτάς, Ούτός εστιν ο κραταιός καί δυνάστης, ούτός εστιν ο δυνατός εν πολέμω, ούτός εστιν αληθώς ο Βασιλεύς τής δόξης, Καί ίνα τί αυτού ερυθρά τά ιμάτια; Εκ Βοσόρ ήκει, όπερ εστί, τής σαρκός, Αυτός δέ ως Θεός εν δεξιά καθίσας τής μεγαλωσύνης, απέστειλας ημίν τό Πνεύμα τό άγιον ίνα οδηγήση, καί σώση τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος.

Ανελήφθης εν δόξη, εκ τού όρους τών Ελαιών Χριστέ ο Θεός ενώπιον τών σών Μαθητών, καί εκάθισας εν δεξιά τού Πατρός ο τά σύμπαντα πληρών τή θεότητα, καί απέστειλας αυτοίς Πνεύμα τό άγιον, τό φωτίζον, καί στηρίζον, καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, τού ανυψώσαι τήν πεσούσαν εικόνα τού Αδάμ, καί αποστείλαι Πνεύμα Παράκλητον, τού αγιάσαι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ ει ο Υιός τού

Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου. (Εκ γ)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τό ξένον, καί Μαθητῶν εκπληττομένων, τό φρικτόν τῆς ἐπάρσεως, ἀνήλθες μετά δόξης ως Θεός, καί πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ, διὰ τούτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν εθαύμαζον βοῶσαι, Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ Αναλήψει σου, μόνη φιλόνητο.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Ο προαιώνιος Θεός καί ἀναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη, Ἄγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυον, τούτον πορευόμενον, εἰς οὐρανοῦς μετά δόξης πολλῆς, αὐτῷ δέ προσκυνήσαντες ἔλεγον, Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Κατελθῶν οὐρανόθεν εἰς τὰ ἐπίγεια, καί τήν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ Ἄδου φρουρά, συναναστήσας ως Θεός, Ἀδαμιάαν μορφήν, τῇ Αναλήψει σου Χριστέ, εἰς οὐρανοῦς ἀναγαγῶν, τῷ θρόνῳ τῷ πατρικῷ σου, συγκάθεδρον ἀπειργάσω, ως ἐλεήμων καί φιλόνητος.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμῶ με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισούντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπό τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρί ἐσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα...

Ἀγίῳ Πνεύματι, πάσα ψυχὴ ζῶεται, καί καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Καί νύν...

Ἀγίῳ Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα, ἀπασαν τήν κτίσιν πρός ζωογονίαν.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.
Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας...

Εὐαγγέλιον Ἑωθινόν Γ'

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Άγιον, Κύριον, Ιησούν τόν μόνον αναμάρτητον. Τόν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνούμεν, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν υμνούμεν καί δοξάζομεν, Σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν, τό όνομά σου ονομάζομεν, Δεύτε πάντες οι πιστοί, προσκυνήσωμεν τήν τού Χριστού αγίαν Ανάστασιν, ιδού γάρ ήλθε διά τού Σταυρού, χαρά εν όλω τώ κόσμω, Διά παντός ευλογούντες τόν Κύριον, υμνούμεν τήν Ανάστασιν αυτού, Σταυρόν γάρ υπομείνας δι' ημάς, θανάτω θάνατον ώλεσεν.

Δόξα... Ήχος β'

Ταίς τών Αποστόλων πρεσβείαις...

Και νύν...

Ταίς τής Θεοτόκου πρεσβείαις...

Ήχος πλ. β'

Στίχ. Ελέησόν με, ο Θεός...

Σήμερον εν ουρανοίς, αι άνω δυνάμεις, τήν ημετέραν φύσιν Θεώμεναι, θαυμάζουσαι τού ξένου τρόπου τήν άνοδον, διηπόρουσιν αλληλαιοι λέγουσαι, Τίς ούτος ο παραγενόμενος; Βλέπουσαι δέ τόν οικείον δεσπότην, τάς ουρανίους πύλας αίρειν διεκελεύοντο, Μεθ' ών απαύστως υμνούμέν σε, τόν μετά σαρκός εκείθεν páλιν ερχόμενον, ως κριτήν τών απάντων, καί Θεόν παντοδύναμον.

Οι Κανόνες, ο τού Ήχου πλ. α' μετά τών ειρμών εις η' καί ο τού Ήχου δ' εις ς' [άνευ Στίχων]

Κανών τού Ήχου

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ήχος πλ. α' Ο ειρμός

Τώ Σωτήρι Θεώ, τώ εν θαλάσση λαόν, ποσίν αβρόχοις οδηγήσαντι, καί Φαραώ πανστρατιά καταποντίσαντι, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δεδόξασται.

Άσωμεν πάντες λαοί τώ επί ώμων Χερουβίμ αναληφθέντι, μετά δόξης Χριστώ, καί συγκαθίσταντι ημάς εν δεξιά τού Πατρός, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται.

Τόν μεσίτην Θεού καί ανθρώπων Χριστόν, χοροί Αγγέλων θεασάμενοι, μετά σαρκός εν υψίστοις εξεπλήττοντο, συμφώνως δέ ανέμελπον, ύμνον επινίκιον.

Τώ οφθέντι Θεώ, επί τού όρους Σινά, καί νόμον δόντι τώ θεόπτη Μωσει, τών Ελαιών εκ τού όρους αναληφθέντι σαρκί, αυτώ πάντες άσωμεν, ότι δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Άχραντε Μήτερ Θεού, τόν σαρκωθέντα εκ σου, καί εκ τών κόλπων τού γεννήτορος μή εκφοιτήσαντα Θεόν, απαύστως πρέσβευε, εκ πάσης περιστάσεως, σώσαι ούς έπλασεν.

Κανών τού Ήχου δ'

Ού η ακροστιχίς κατ' αλφάβητον

Εν δέ τή η' καί θ' Ωδή

Ποίημα Ιωσήφ τού Θεσσαλονίκης

Ανοιξω τό στόμα μου

Ανέστης τριήμερος, ο κατά φύσιν αθάνατος, καί ώφθησ τούς ένδεκα, καί páσι τοίς Μαθηταίς, καί ανέδραμες, Χριστέ πρός τόν Πατέρα, νεφέλη οχούμενος, ο τού παντός ποιητής.

Βοά εμφανέστατα, ψάλλων Δαυΐδ ο θεόπνευστος, Ανέβη ο Κύριος, πρὸς τὰ ουράνια, ἐν ἀλαλαγμῷ, καὶ σάλπιγγος ἠχήσει, καὶ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα ἐφθασε.

Γηράσαντα Κύριε, κόσμον πολλοὺς ἀμαρτήμασι, καινίσας τῷ Πάθει σου, καὶ τῇ Εγέρσει σου, ἀνελήλυθας, οχοῦμενος νεφέλη, πρὸς τὰ ἐπουράνια, δόξα τῇ δόξῃ σου.

Θεοτοκίον

Δεσπότην ἐκύησας, πάντων πανάμωμε Δέσποινα, τὸν Πάθος ἐκούσιον καταδεξάμενον, καὶ ἀνελθόντα, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα, ὃν περ οὐ κατέλιπε, κὰν σάρκα εἴληφε.

Καταβασία

Θεῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνόφω,
Ἐρρητόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον.
Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὀμματος νόου,
Ὅρα τὸν ὄντα καὶ μυεῖται Πνεύματος,
Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ὡδή γ' Ὁ εἰρμός

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου, τὴν σωτήριον Ανάληψιν.

Ανήλθες Ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλάνθρωπε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνία σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμενοι, συνανιούσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμενοι ἀνύμνου σε.

Ἐξίσταντο Ἀγγέλων χοροί, Χριστέ ὀρώντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνου, τὴν ἀγίαν σου Ανάληψιν.

Τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, φθορὰ πεσοῦσαν ἐξανέστησας, καὶ τῇ ἀνόδῳ σου ὑψώσας, καὶ σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Θεοτοκίον

Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ρυσθῆναι πλάνης Διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ἄλλος

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Ἐπάρατε πύλας ουρανοῦς, ἰδοὺ παραγέγονε Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, σῶμα φορέσας γῆϊνον, ταῖς ἀνωτέραις ἔλεγον, δυνάμεσιν αἱ κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστέ τὸν πλανηθέντα, ἀπάτη τοῦ ὄφεως Ἀδάμ, ὡς τούτον ἐνδυσάμενος, ἀνήλθες καὶ ἐκάθισας, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, Πατρός, ὑμνοῦντων Ἀγγέλων σε.

Ἡ γῆ εορτάζει καὶ χορεύει, ἀγάλλεται καὶ ὁ ουρανός, τῇ Αναλήψει σήμερον, τοῦ Ποιητοῦ τῆς κτίσεως, τοῦ προφανῶς ἐνώσαντος, τὰ διεστῶτα βουλήματι.

Θεοτοκίον

Θανάτου τεκούσα καθαιρέτην τὸν μόνον ἀθάνατον Θεόν, Παρθενομήτορ πάναγνε, τούτον αἰεὶ ἰκέτευε, τὰ θανατούντα πάθη με, ἀπονεκρώσαι καὶ σώσαί με.

Καταβασία

Ἐρρηξε γαστρός ἠτεκνωμένης πέδας,
Ἰβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
Μόνη προσευχὴ τῆς προφήτιδος πάλαι,
Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,
Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ Θεόν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Επιβάς εν νεφέλαις τῶν ουρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνήλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ υπάρχων καὶ Πνεύματι, ἐν σαρκὶ γὰρ ὠφθῆς, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας, ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρίναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα, Δικαιοκρίτα Κύριε, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου. (Δίς)

Ὠδὴ δ' Ὁ εἰρμός

Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἠνοιγῆ δι' αὐτοῦ, καὶ ἐβόησα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστείλαι, Διὸ βοῶμεν, Δόξα Χριστῇ τῇ Ἀναλήψει σου.

Ὡς ἀνήλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐβόησαν, Δόξα Χριστῇ τῇ Ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων, Πύλας ἀρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ, ὃν ἀνυμνοῦμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέμεινεν, ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαίρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Ἄλλος

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ἰησοῦς ὁ Ζωοδότης, προσλαβὼν οὐς ἠγάπησεν Ἐλαιῶν εἰς ὄρος, ἄνεισι, καὶ τούτους εὐλόγησε, καὶ τοὺς πατρῶους νεφέλῃ ἐποχούμενος κόλπους ἔφθασεν, οὐς οὐδαμῶς κατατέλλοιπε.

Κόσμος ὅλος εορτάζει, ορατὸς καὶ ἀόρατος, ἐν ἀγαλλιάσει, Ἄγγελοι σκιρτῶσι καὶ ἄνθρωποι, δοξολογούντες ἀπαύστως τὴν Ἀνάληψιν, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος ἡμῖν ἀγαθότητι.

Λύσας κράτος τοῦ θανάτου, ὡς ἀθάνατος Κύριος, τὴν ἀθανασίαν, πάσιν ἐδωρήσω φιλόνητο, καὶ ἀνελήφθης ἐν δόξῃ καθορώντων σε, τῶν σεπτῶν Μαθητῶν, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

Θεοτοκίον

Μακαρία ἡ κοιλία, σοῦ Πανάμωμε γέγονε, τὸν γὰρ τὴν κοιλίαν Ἄδου παραδόξως κενώσαντα, ἀνερμηνεύτως χωρήσαι κατηξίωσαι, ὃν ἰκέτευε, σώσαι ἡμᾶς τοὺς υμνοῦντάς σε.

Καταβασία

Ἄναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος
Λόγος προελθῶν, Πατὴρ ἐξ ἀναιτίου,
Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
Ἄδουσι, Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

Ὠδὴ ε' Ὁ εἰρμός

Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι, Κύριε Σώσον ἡμᾶς, σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Πληρώσας ευφροσύνης τά σύμπαντα ελεήμον, ταίς άνω δυνάμεσι, μετά σαρκός επεδήμησας.

Αγγέλων αι δυνάμεις, αιρόμενον σε ιδούσαι, τάς πύλας, εκραύγαζον, τώ Βασιλεί ημών άρατε.

Απόστολοι ιδόντες υψούμενον, τόν Σωτήρα, εν τρόμω εκραύγαζον, τώ Βασιλεί ημών δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Άλλος Εξέστη τά σύμπαντα

Νεκρώσας τόν θάνατον, τώ σώ θανάτω Κύριε, λαβών ούς ηγάπησας, ανήλθες, τού Ελαιώνος εις όρος άγιον, κακείθεν ανέδραμες Χριστέ, πρός, τόν σόν Γεννήτορα, νεφέλη εποχούμενος.

Ξένη σου η Γέννησις ξένη σου η Ανάστασις, ξένη καί φρικτή σου Ζωοδότα, η εκ τού όρους θεία Ανάληψις, ήν εξεικονίζων Ηλιού, τέθριππος ανήρχετο, ανυμνών σε φιλάνθρωπε.

Ορώσιν εφθέγγοντο, τοίς Αποστόλοις Άγγελοι, Άνδρες Γαλιλαίοι, τί θαμβείσθε, τή Αναλήψει τού Ζωοδότου Χριστού; ούτος ήξει πάλιν επί γής, κρίναι κόσμον άπαντα, ως κριτής δικαιοτάτος.

Θεοτοκίον

Παρθένον φυλάξας σε, μετά τόν τόκον άφθορον, άνεισι Χριστός πρός τόν Πατέρα, Θεογεννήτορ, όν ου κατέλιπεν, ει καί σάρκα είληφεν εκ σου, έννουν τε καί έμψυχον, διά έλεος άφατον.

Καταβασία

Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας,
Νύν εκ Σιών γάρ εξεήλυθε νόμος,
Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωδή ς' Ο ειρμός

Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ εβόησα πρός σέ τόν φιλάνθρωπον καί έσωσέ με η δεξιά σου Κύριε.

Εσκίρτησαν Απόστολοι, ορώντες μετάρσιον σήμερον, τόν κτίστην αιρόμενον ελπίδι τού Πνεύματος, καί φόβω έκραζον, Δόξα τή ανόδω σου.

Επέστησαν οι Άγγελοι, βοώντες Χριστέ, τοίς Μαθηταίς σου, όν τρόπον κατείδετε, Χριστόν ανερχόμενον, σαρκί ελεύσεται, δικαίος πάντων κριτής.

Ως είδόν σε Σωτήρ ημών, δυνάμεις αι ουράνιαι, εις ύψος αιρόμενον σύσσωμον, εκραύγαζον λέγουσαι, μεγάλη Δέσποτα η φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, ορθοδόξων καύχημα.

Άλλος Τήν θείαν ταύτην

Ρανάτωσαν ημίν άνωθεν, νεφέλαι ευφροσύνην αιώνιον, Χριστός νεφέλη γάρ, ως Χερουβίμ εποχούμενος, πρός τόν αυτού Πατέρα άνεισι σήμεραν.

Σαρκός φανείς ομοιώματι, τά πρώην διεστώτα συνήγαγες εις έν, φιλόανθρωπε, και ανελήφθης ορώντων σε, τών Μαθητών οικτίρμον, πρός τά ουράνια.

Τί ερυθρά τά ιμάτια, σαρκός τού ενωθέντος παχύτητι; άγιοι Άγγελοι, Χριστόν ορώντες εφθέγγοντο Πάθους τιμίου θεία, φέροντα σύμβολα.

Θεοτοκίον

Υμνούμεν Κόρη τήν σύλληψιν, υμνούμέν σου τήν άρρητον γέννησιν, δι' ής ερρύσθημεν καταφθοράς, και κακώσεως, και ζοφεράς τού Άδου, Αγνή καθείρξεως.

Καταβασία

Ιλασμός ημίν Χριστέ και σωτηρία,
Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
Ίν', ως προφήτην θηρός εκ θαλαττίου
Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης
Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ήχος πλ. β'

Τήν υπέρ ημών πληρώσας οικονομίαν, και τά επί γής ενώσας τοίς ουρανόις, ανελήφθης εν δόξη, Χριστε ο Θεός ημών, ουδαμόθεν χωριζόμενος, αλλά μένων αδιάστατος, και βούν τοίς αγαπώσί σε, Εγώ ειμι μεθ' υμών, και ουδείς καθ' υμών.

Ο Οίκος

Τά τής γής επί τής γής καταλιπόντες, τά τής τέφρας τώ χοϊ παραχωρούντες, δεύτε ανανήψωμεν, και εις ύψος επάρωμεν, όμματα και νοήματα, πετάσωμεν τάς όψεις ομού και τάς αισθήσεις, επί τάς ουρανόις πύλας οι θνητοί, νομίσωμεν είναι τού Ελαιώνος εις όρος, και ατενίζειν τώ λυτρουμένω επί νεφέλης εποχουμένω, εκείθεν γάρ ο Κύριος εις ουρανούς ανέδραμεν, εκεί και ο φιλόδωρος τάς δωρεάς διένειμε τοίς, Αποστόλοις αυτού, καλέσας ως Πατήρ, και στηρίξας αυτούς, οδηγήσας ως Υιούς, και λέξας πρός αυτούς, ου χωρίζομαι υμών, Εγώ ειμι μεθ' υμών, και ουδείς καθ' υμών.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα Πέμπτη τής έκτης Εβδομάδος από τού Πάσχα, τήν Ανάληψιν εορτάζομεν τού Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Στίχοι

- Εκ δεξιάς καθίσας πατρικής Λόγε,
- Μύσταις παρασχών πίστιν ασφαλεστέραν.

Ο αναληφθείς εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς, Αμήν.

Ωδήζ' Ο ειρμός

Ο εν καμίνω πυρός, τούς υμνολόγους σώσας Παίδας, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ο εν νεφέλη φωτός, αναληφθείς και σώσας κόσμον, ευλογητός ο Θεός, ο τών πατέρων ημών.

Επί τών ώμων Χριστέ, τήν πλανηθείσαν άρας φύσιν, αναληφθείς, τώ Θεώ και Πατρί προσήγαγες.

Ο ανελθών εν σαρκί, πρός τόν ασώματον Πατέρα, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων

ημών.

Τήν νεκρωθείσαν ημών, τή αμαρτία φύσιν άρας, τώ σώ ιδίω Πατρί Σώτερ προσήγαγες.

Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου τεχθείς, ήν Θεοτόκον απειργάσω, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Άλλος Ουκ ελάτρευσαν

Φωτεινή σε, φώς υπάρχοντα υπέλαβε, νεφέλη Κύριε, από τής γής υπέρ νούν, αναλαμβανόμενον, καί επουράνιοι, δήμοι ήνεσαν σύν Αποστόλοις λέγοντες, ο Θεός ευλογητός εί.

Χείρας άπαντες, γηθόμενοι κροτήσωμεν, τή Αναλήψει Χριστού, καί αλαλάξωμεν, Ανέβη ο Κύριος, εν φωνή σάλπιγγος, καί εκάθισεν, εκ δεξιών ως σύνθρονος, τού Πατρός εις τούς αιώνας.

Ψάλλων πάλοι Μωϋσής ο μέγας έκραζε, Προσκυνησάτωσαν ανερχομένω Χριστώ ουράνιοι Άγγελοι, ως τού παντός Βασιλεί, Ω κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ω θαυμάτων παραδόξων! πώς εχώρησας Θεόν αχώρητον, θεοχαρίτωτε, τόν σάρκα πτωχεύσαντα, καί μετά δόξης πολλής, εις ουράνια, αναληφθέντα σήμεραν, καί ζώσαντα ανθρώπους;

Καταβασία

Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας,
Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο ειρμός

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων, γεννηθέντα Υιόν καί Θεόν, καί επ' εσχάτων τών χρόνων σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μητρός, Ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν εν δυσί ταίς ουσίαις, αναστάντα ζωοδότην Χριστόν, εις ουρανούς μετά δόξης καί Πατρί συγκαθεζόμενον, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν εκ δουλείας τήν κτίσιν, τών ειδώλων λυτρωσάμενον, καί παραστήσαντα ταύτην, ελευθέραν τώ ιδίω Πατρί, σε Σωτήρ υμνούμεν, καί σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν τή αυτού καταβάσει, καθελόντα τόν αντίπαλον, καί τή αυτού αναβάσει, ανυψώσαντα τόν άνθρωπον, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ υπερτέρα, ανεδείχθης Θεοτόκε αγνή, εν τή γαστρί σου τόν τούτοις, εποχούμενον βαστάσασα, όν σύν ασωματίοις, βροτοί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος Παίδας ευαγείς

Ωφθησαν οι νόες Αποστόλοις, εν τή, Αναλήψει καί εφθέγγοντο, Τί ενατενίζοντες,

ίστασθε θαμβούμενοι; ούτος ο ανερχόμενος εις τά ουράνια, ελεύσεται καί πάλιν τού κρίναι, τούς εν γή ανθρώπους, κριτής υπάρχων μόνος.

Δώμεν τώ Θεώ μεγαλυσύνην, αιnéσεως συμφωνία αλαλάξωμεν, άσωμεν, χορεύσωμεν, χείράς τε κροτήσωμεν, Ανέβη ο Θεός ημών, εις ουρανούς από γής, Αγγέλων, Αρχαγγέλων υμνούντων, τούτον ως Δεσπότην, καί ποιητήν τών όλων.

Ήρθη υπεράνω τών Αγγέλων, η φύσις ημών, η πάλαι έκπτωτος, καί θρόνω ενίδρυται, θείω υπέρ έννοιαν, Δεύτε πανηγυρίσωμεν, καί ανακράξωμεν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιδού ο Υιός σου Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρώ αυτού τόν θανατον, ανέστη τριήμερος, καί τοίς Μαθηταίς αυτού, εμφανισθείς ανέδραμε, πρός τά ουράνια, μεθ' ού σε προσκυνούντες υμνούμεν, καί δοξολογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Λύει τά δεσμά, καί δροσίζει τήν φλόγα,
Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος.
Υμνούσι Παίδες, ευλογεί δέ τόν μόνον
Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ' Ο ειρμός

Σέ τήν υπέρ νούν καί λόγον Μητέρα Θεού, τήν εν χρόνω τόν άχρονον αφράστως κήσασαν, οι πιστοί ομοφρόνως μεγαλύνομεν.

Σέ τόν λυτρωτήν τού κόσμου, Χριστόν τόν Θεόν, οι Απόστολοι βλέποντες, ενθέως υψούμενον, μετά δέους σκιρτώντες εμεγάλυνον.

Σού τήν θεωθείσαν σάρκα ορώντες Χριστέ, εν τώ ύψει οι Άγγελοι, αλλήλοις διένευον, Άληθώς ούτος εστίν ο Θεός ημών.

Σέ τών ασωμάτων τάξεις Χριστέ ο Θεός, εν νεφέλαις αιρόμενον ιδούσαι εκραύγαζον, Τώ τής δόξης Βασιλεί πύλας άρατε.

Σέ τόν καταβάντα έως εσχάτου τής γής, καί τόν άνθρωπον σώσαντα, καί τή αναβάσει σου ανυψώσαντα, τούτον μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Χαίρε Θεοτόκε Μητηρ Χριστού τού Θεού, όν εκύησας, σήμεραν, εκ γής ανιπτάμενον, σύν Άγγέλοις ορώσα εμεγάλυνες.

Άλλος Άπας γηγενής Μεγαλυνάριον

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Ω τών δωρεών, τών υπέρ κατάληψιν! ώ μυστηρίου φρικτού! πάντων ο δεσπόζων γάρ, εκ γής απαίρων πρός τά ουράνια, τοίς Μαθηταίς απέστειλε, Πνεύμα τό άγιον, τό φωτίσαν τούτων τήν διάνοιαν, καί πυρίνους τελέσαν εν χάριτι.

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Στίφει Μαθητών, ο Κύριος έφησεν, Υμείς καθίσατε, εις Ιεροσόλυμα, καγώ εκπέμψω υμίν

Παράκλητον, άλλον, Πατρί τόν σύνθρονον, καμοί ομότιμον, όν οράτε, αναλαμβανόμενον, καί νεφέλη φωτός εποχούμενον.

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Ήρθη εμφανώς, η μεγαλοπρέπεια, άνωθεν σαρκί πτωχεύσαντος, τών ουρανών, του καί συνεδρία Πατρός τετίμηται, φύσις ημών η έκπτωτος, Πανηγυρίσωμεν, καί συμφώνως πάντες αλαλάξωμεν, καί κροτήσωμεν χείρας γηθόμενοι.

Θεοτοκίον

Φώς τό εκ φωτός, εκλάμψαν πανάμωμε, εκ σου ανέτειλε, καί τήν αμαυρότητα, τής αθείας πάσαν διέλυσε, καί τούς νυκτί καθεύδοντας εφωταγώγησε, διά τούτο πάντες κατά χρέος σε, εις αιώνας αεί μακαρίζομεν.

Καταβασία

Χαίροις Άνασσα, μητροπάρθενον κλέος, Άπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα, Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως, ιλιγγιά δέ νους άπας σου τόν τόκον Νοείν, όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Αυτόμελον

Ήχος β'

Τών Μαθητών ορώντων σε ανελήφθης, Χριστέ πρός τόν Πατέρα συνεδριάζων, Άγγελοι προτρέχοντες εκραύγαζον Άρατε πύλας άρατε, ό Βασιλεύς γάρ ανήλθε, πρός τήν αρχίφωτον δόξαν. **(Εκ γ')**

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Προσόμοια γ'

Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Άγγελικώς οι εν κόσμω, πανηγυρίσωμεν, τώ επί θρόνου δόξης, Θεώ εποχουμένω, κραυγάζοντες τόν ύμνον, Άγιος εί, ο Πατήρ ο ουράνιος, ο συναίδιος Λόγος, Άγιος ει, καί τό Πνεύμα τό πανάγιον. **(Δίς)**

Οι αρχηγοί τών Αγγέλων, κατανοούντες Σωτήρ, τό τής ανόδου ξένον, διηπόρουν αλληλόις, Τίς η θέα αύτη; άνθρωπος μέν, τή μορφή ο ορώμενος, ως δέ Θεός, υπεράνω τών ουρανών, μετά σώματος ανέρχεται.

Οι Γαλιλαίοι ορώντες, αναληφθέντα σε, από τού Ελαιώνος, μετά σώματος Λόγε, ήκουον Αγγέλων, βοώντων αυτοίς, Τί εστήκατε βλέποντες; ούτος ελεύσεται páλιν μετά σαρκός, καθ' όν τρόπον εθεάσασθε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ετέχθης, ως αυτός ηθέλησας, εφάνης, ως αυτός ηβουλήθης, έπαθες σαρκί, ο Θεός ημών, εκ νεκρών ανέστης, πατήσας τόν θάνατον, ανελήφθης έν δόξη, ο τά σύμπαντα πληρών, καί απέστειλας ημίν Πνεύμα θεϊόν, τού ανυμνείν καί δοξάζειν σου τήν θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Αντίφωνον Α'

Ήχος β'

Στίχ. α' Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. β' Ὅτι Κύριος ὑψιστος, φοβερός, βασιλεύς μέγας ἐπὶ πάσαν τὴν γῆν.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ' Ὑπέταξας λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'

Ὁ αὐτός

Στίχ. α' Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετός σφόδρα.

Σώσον ἡμᾶς, Ὑιέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β' Ὁ Θεός ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκειται.

Σώσον ἡμᾶς, Ὑιέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ' Ὅτι Ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν.

Σώσον ἡμᾶς, Ὑιέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ'

Ἦχος δ'

Στίχ. α' Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. β' Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ' Κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς μου, ἀνοιξῶ ἐν ψαλτηρίῳ τὸ πρόβλημά μου.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Εἰσοδικόν

Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, Σώσον ἡμᾶς, Ὑιέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Κοντάκιον Ἀυτόμελον

Ἦχος πλ. β'

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οικονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανόις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε, Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Προκείμενον Ἦχος βαρὺς

Υψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐτοίμη ἡ καρδία μου ὁ Θεός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιήσαμην...

Ἀλληλούϊα Ἦχος β'

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ...

Εὐαγγέλιον Ἐωθινόν ς'

Εκ τού κατά Λουκάν
Τώ καιρώ εκείνω, αναστάς ο Ιησούς...

Κοινωνικόν

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμῷ, Κύριος εν φωνῇ σάλπιγγος, Αλληλούϊα.

[p66top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Ιδιόμελα τῆς Εορτῆς γ' Ἦχος α'

Ανελθῶν εἰς ουρανοῦς, ὅθεν καί κατήλθες, μή εἰσῆς ἡμᾶς ὀρφανοῦς Κύριε, ἐλθέτω σου τό Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ, δεῖξον τοῖς Υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλόανθρωπε.

Ανήλθες Χριστέ, πρὸς τόν ἀναρχόν Πατέρα σου, ο τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων μή χωρισθεῖς, καί προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο, ἀλλ' ἓνα Υἱόν, καί μετὰ τήν ἐνανθρώπησιν ἐγνώρισάν σε Κύριε, μονογενή τοῦ Πατρός, Ἐν πλήθει σῶν οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ Ἄγγελοί σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον, Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τόν ουρανόν, οὗτός ἐστιν Χριστός ο Θεός, ο ἀναληφθεῖς ἀφ' ἡμῶν εἰς τόν ουρανόν, οὗτος ἐλεύσεται πάλιν ὅν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν, πορευόμενον εἰς τόν ουρανόν, λατρεύσατε αὐτῷ, ἐν οσιότητι καί δικαιοσύνη.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος β'

Ἐτέχθης, ὡς αὐτός ἠθέλησας, ἐφάνης, ὡς αὐτός ἠβουλήθης, ἐπαθες σαρκί ο Θεός ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τόν θάνατον, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ο τά σύμπαντα πληρῶν, καί ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καί δοξάζειν σου τήν θεότητα.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ο Θεός ἡμῶν ἐν τῷ ουρανῷ καί ἐν τῇ γῇ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραήλ ἐξ Αἰγύπτου.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καί ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τά ὀπίσω.

Στίχ. Τί σοι ἐστί θάλασσα, ὅτι ἔφυγες, καί σύ Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τά ὀπίσω;

Στιχηρά

Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τού ξύλου σε νεκρόν

Λέγει ο τά σύμπαντα πληρῶν, πρὸς τοῦς Μαθητάς ἐν τῷ ὄρει, τῶν Ἐλαιῶν ἀνελθῶν, Ἦγγικεν ὡ φίλοι μου, ο τῆς ἀνόδου καιρός, πορευθέντες διδάξατε, τά ἔθνη τόν λόγον, ὄνπερ ἀκηκόατε, ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἐμῆς, Τότε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, ὡσπερ ἐπ' οχήματος, ὅθεν, τρόμῳ οἱ Ἀπόστολοι ἐξίσταντο.

Στίχ. Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ὅτε τῇ Μητρί σὺν Μαθηταῖς, συνοδοιποροῦσιν ἀλλήλοις, εἰς Βηθανίαν Χριστέ, ὑψώσας τάς χεῖράς σου, εἰς εὐλογίαν αὐτῶν, καί ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτούς, νεφέλη φωτός σε, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, εὐθύς ἀνέλαβε, τότε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, καί δεξιοκάθεδρος ὄντως, ὡφθη τῷ Πατρί συμπροσκυνούμενος.

Στίχ. Ἀνέβη ο Θεός ἐν αλαλαγμῷ...

Δεύτε συνανέλωμεν πιστοί, επί τό μετέωρον όρος, τών Ελαιών, καί εκεί, ώσπερ οι Απόστολοι, συνανερχόμενοι, καί εις ύψος επάραντες, καρδίας καί φρένας, ίδωμεν τόν Κύριον, νύν εποχούμενον, όθεν, καί ημείς ευχαρίστως, χαίροντες βοήσωμεν, Δόξα, τή σή Αναλήψει Πολυέλεε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Εν Τοίς όρεσι τοίς αγίοις, θεωρούντές σου τάς υψώσεις Χριστέ, τό απαύγασμα τής δόξης τού Πατρός, ανυμνούμέν σου τήν φωτοειδή τού προσώπου μορφήν, προσκυνούμέν σου τά Παθήματα, τιμώνεν τήν Ανάστασιν τήν ένδοξον Ανάληψιν δοξάζοντες, ελέησον ημάς.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ ει ο Υιός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου.

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικώς**

Επί τού όρους ανελθών τού Ελαιώνος, Ο Ελεήμων Ιησούς, αυτόθεν ήρθης, φωτεινή γάρ νεφέλη εκ γής σε υπέλαβεν, ορώντων τών Μαθητών σου θαύμα φρικτόν, βοώντων τών Ασωμάτων εν ουρανοίς, Φόβω πύλαι επάρθητε, ταίς ανωτέραις στρατιαίς, μεθ' ών σε Βασιλέα υμνεί, πάσα κτίσις, τόν πάντων Θεόν. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον**

Επιβάς εν νεφέλαις τών ουρανών, καταλείψας ειρήνην τοίς επί γής, ανήλθες καί εκάθισας, τού Πατρός δεξιόθεν, ως ομοούσιος τούτω, υπάρχων καί Πνεύματι, εν σαρκί γάρ ώφθης, αλλ' άτρεπτος έμεινας, όθεν αναμένεις, συντελείας τό πέρας, τού κρίναι ερχόμενος, επί γής κόσμον άπαντα, Δικαιοκρίτα Κύριε, φείσαι τών ψυχών ημών, τών πταισμάτων άφεσιν δωρούμενος, ως Θεός ελεήμων τοίς δούλοις σου. (Δίς)

**Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής
Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά**

Θαύμα καινοπρεπές! η βρότειος γάρ φύσις, εις ουρανούς ανήλθεν, η ενωθείσα Λόγω, Θεώ τώ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Έλαμψεν η φαιδρά, καί πάμφωτος ημερα, τής τού Δεσπότου θείας, εις ουρανούς ανόδου, λαμπρύνουσα τά σύμπαντα.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Όσπερ τοίς Μαθηταίς, απέστειλας εξ ύψους, τό συμφυές σου Πνεύμα, καί τώ λαώ σου πέμψον, Χριστέ Σωτήρ τήν χάριν σου.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Κύριε, αναλαμβανομένου σου όθεν ουκ εχωρίσθης, αι στρατιαί τών Αγγέλων, και πάντων τών Ασωμάτων, εν αγαλλιιάσει εβόων, ταίς ανωτέραις δυνάμεσιν, Άρατε πύλας οι άρχοντες υμών, και εισελεύσεται ο Βασιλεύς τής δόξης, ο γάρ θρόνος ο χερουβικός ανέλαβέ σε μετά σαρκός, Κύριε, δόξα σοι.

[p67top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ϛ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' Ήχος δ' Εδωκας σημείωσιν

Έπαθες ως άνθρωπος, ο απαθής τή θεότητι, και ανέστης τριήμερος, σκυλεύσας τόν θάνατον, και συναναστήσας, πάντας τούς φθαρέντας, και ανελήλυθας Χριστέ, πρός τόν Πατέρα, επαγγειλάμενος, εκπέμψειν τόν Παράκλητον, τοίς ιεροίς Αποστόλοις σου, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Υμείς τί εστήκατε, πρός ουρανόν ατενίζοντες; οι ορώμενοι Άγγελοι, ως άνθρωποι έλεγον, τοίς τού λόγου Μύσταις, ούτος, όν οράτε, υπό νεφέλης φωτεινής, αναληφθέντα, αυτός ελεύσεται, όν τρόπον εθεάσασθε, κρίναι τόν κόσμον, ως έφησε, πορευθέντες ούν άπαντα, τά ρηθέντα τελέσατε.

Μετά τήν εκ τάφου σου, υπέρ κατάληψιν Έγερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβών ούς ηγάπησας, έως Βηθανίας, εξήγαγες Λόγε, και πρός τό όρος γεγονώς, τού Ελαιώνος, τούτους ηυλόγησας, και ούτως ανελήλυθας, υποταγέντων Αγγέλων σοι, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Και νύν... Ήχος πλ. β'

Σήμερον εν ουρανοίς αι άνω δυνάμεις, τήν ημετέραν φύσιν Θεώμεναι, θαυμάζουσαι τού ξένου τρόπου τήν άνοδον, διηπόρουσιν αλληλαιοι λέγουσαι, Τίς ούτος ο παραγενόμενος; Βλέπουσαι δέ τόν οικείον Δεσπότην, τάς ουρανούς πύλας αίρειν διεκελεύοντο, μεθ' ών απαύστως υμνούμέν σε, τόν μετά σαρκός εκείθεν páλιν ερχόμενον, ως κριτήν τών απάντων και Θεόν παντοδύναμον.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Πληρώσας αγαθέ Πατρός τήν ευδοκίαν, ενώσας τε τά άνω, τοίς κάτω, ανελήφθης, εν δόξη πρός τό πρότερον.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Ανήλθες πρός τόν σόν, Γεννήτορα οικτίρμον, όθεν ουκ εχωρίσθης, και ύψωσας τήν κάτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός έν αλαλαγμώ...

Νεφέλη σε φωτός, ανέλαβεν εις ύψος, και Άγγελοι εν φόβω, και τρόμω διηκόνουν τώ θείω σου κελεύσματοι.

Δόξα... Και νύν... Ήχος βαρύς

Εις τό όρος τών Ελαιών, ήλθες ο ελεών τό γένος τών ανθρώπων, και νεφέλη υπέλαβέ σε, από τών οφθαλμών τών Μαθητών σου, τρεμόντων μέν διά τήν οπτασίαν, χαιρόντων δέ διά τήν προσδοκίαν τού αγίου Πνεύματος, έν ώ στηρίζας Σωτήρ, ελέησον ημάς.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Αγγέλων θαυμαζόντων, τής ανόδου τό ξένον, καί Μαθητών εκπληττομένων, τό φρικτόν τής επάρσεως, ανήλθες μετά δόξης ως Θεός, καί πύλαι σοι επήρθησαν Σωτήρ, διά τούτο αι δυνάμεις τών ουρανών, εθαύμαζον βοώσαι, Δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή Αναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τού Ἄδου σκυλευθέντος, υπό σου Ζωοδότα, καί κόσμου φωτισθέντος, εν τή σή, Αναστάσει, ανήλθες μετά δόξης ο Σωτήρ, ο πάντα περιέχων τή χειρί, διά τούτο σύν Αγγέλοις, δοξολογούμεν σε, παντοκράτορ Κύριε, Δόξα τή, Αναλήψει σου Χριστέ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή ευσπλαγχνία σου, μόνε φιλόνηρωπε. (Δίς)

Εἰς τόν Στίχον, τών Αίνων
Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής
Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ου λείπω ορφανούς, οὐς περ εγώ συνήξα, ο Κύριος τοίς φίλοις, ελάλει, αλλά πέμψω, μίν Πνεύμα τό άγιον.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Άγγελοι τοίς σοφοίς εβών Αποστόλοις, Ω άνδρες Γαλιλαίοι, όν τρόπον καθοράτε, αυτός πάλιν ελεύσεται.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Κατήλθον εν χαρά, από τού Ελαιώνος, οι Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, υμνούντες, τήν θείαν σου Ανάληψιν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, από γής εις ουρανούς, ο πάντα πληρών τή θεότητι, καί εν δεξιά Πατρός εκάθισας, ο εν αρχή Θεός Λόγος, όθεν αι ουράνιαι δυνάμεις ορώσαι, τοίς Αποστόλοις έμφοβοι έλεγον, Τίνι ατενίζετε βλέποντες εις τόν ουρανόν,, ούτος, όν εθεάσασθε, αυτός πάλιν ελεύσεται μετά δόξης, τού κρίναι πάσαν τήν γήν, καί αποδούναι εκάστω κατά τά έργα αυτού, Πρός όν βοήσωμεν, Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

p71[top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΙΗ' ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν Στιχηρά

Αναστάσιμα, δευτερούντες τό α'.

Ήχος πλ. β'

Νίκην έχων Χριστέ, τήν κατά τού Άδου, εν τώ Σταυρώ ανήλθες, ίνα τούς εν σκοτει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτώ, ο εν νεκροίς ελεύθερος, ο πηγάζων ζωήν εξ οικείου φωτός, Παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Σήμερον ο Χριστός, θάνατον πατήσας, καθώς είπεν ανέστη, καί τήν αγαλλίασιν τώ κόσμω εδωρήσατο, ίνα πάντες κραυγάζοντες τόν ύμνον ούτως είπωμεν. Η πηγή τής ζωής, τό απρόσιτον φώς, παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Σέ Κύριε τόν όντα εν πάση τή κτίσει, αμαρτωλοί πού φύγωμεν; εν τώ ουρανώ; αυτός κατοικείς, εν τώ Άδη; επάτησας θάνατον, εις τά βάθη τα τής θαλάσσης; εκεί η χείρ σου Δέσποτα. Πρός σέ καταφεύγομεν, σοί προσπίπτοντες ικετεύομεν. Ο αναστάς εκ τών νεκρών, ελέησον ημάς.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τάς μυστικές σήμερον τού Πνεύματος σάλπιγγας, τούς θεοφόρους Πατέρας ανευφημήσωμεν, τούς μελωδήσαντας εν μέσω τής Εκκλησίας, μέλος εναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, απaráλλακτον, ουσίαν τε καί θεότητα, τούς καθαιρέτας Αρείου, καί ορθοδόξων προμάχους, τούς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Δογματικόν Ήχος ο αυτός

Άξιον εστίν ως αληθώς, μακαρίζεις σε τήν Θεοτόκον, τήν σήν γάρ άχραντον υποδύς γαστέρα, ο πάντων δημιουργός, εγένετο σάρξ, ου τραπείς τήν φύσιν, ουδε φαντάσας τήν οικονομίαν, αλλά τή εκ σου ληφθείση λογικώς εμψυχωμένη σαρκί, καί εν αυτώ τό είναι λαβούση, ενωθείς καθ' υπόστασιν, όθεν ευσεβώς, εν δύο φύσεσιν επιδηλουμέναις, τήν διαφοράν ποιούμεθα, Αυτόν ικέτευε, σεμνή Παναγία, καταπέμψαι ημίν ειρήνην καί μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, τό Στιχηρόν Αναστάσιμον.

Ήχος πλ. β'

Τήν Ανάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, Άγγελοι υμνούσιν εν ουρανοίς, καί ημάς τούς επί γής καταξίωσον, εν καθαρά καρδιά σέ δοξάζειν.

Ήχος πλ. β'

Όλην αποθέμενοι

Στίχ. Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Όρκω ως υπέσχετο, τώ σώ, Προπάτορι πάλαι, Θεός ο υπέρχρονος, επ' εσχάτων τών χρόνων τετελείωκε, προελθών άχραντε, εκ γαστρός σου θείας, καί γάρ όντως εξανέτειλεν, εκ σου ο Κύριος, ο δρακί συνέχων τά πέρατα, όν περ καμοί ευϊλατον ποιήσον εν ώρα τής κρίσεως, Παρθένε Μαρία, αυτού τής βασιλείας με τυχείν, δι' αρετών ανυψώσεως, καί παθών νεκρώσεως.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Νοός καθαρότητι, ο Ησαΐας Παρθένε, πόρρωθεν προέφησε, Ποιητήν τής κτίσεως τεξομένην σε, ώ σεμνή παναγνε, σύ γάρ ώφθης μόνη, εξ αιώνος παναμώμητος, διό σου δέομαι, τήν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον, καί λάμψεως, θείας κοινωνόν με ανάδειξον, Κόρη τού Υιού σου, καί στάσεως αυτού τής δεξιάς, όταν καθίση ως

γέγραπται, κρίναι κόσμον άπαντα.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού τής γής.

Θανάτου κατάλυσις, διά τού τόκου σου ώφθη, σύ γάρ Κόρη πέφυκας, τής ζωής αφθάρτου ενδιαίτημα, διό σου δέομαι, εν σοροίς τού Άδου, τών παθών μου κατακείμενον, σύ εξανάστησον, και προς ευφροσύνην και ζώωσιν, Παρθένε χειραγωγήσον, προς τήν μακαρίαν αντίδοσιν, και τής ανωλέθρου, και θείας καταξίωσον χαράς, ένθα τρυφή η αϊδιος, ένθα φώς άνέσπερον.

Δόξα... (Τών Πατέρων) Ήχος δ'

Τήν ετήσιον μνήμην σήμερον, τών θεοφόρων ην Πατέρων, τών εκ πάσης τής οικουμένης συναθροισθέντων, εν τή λαμπρά πόλει Νικαέων, τών Ορθοδόξων τά συστήματα, ευσεβούντες πιστώσ εορτάσωμεν, Ούτοι γάρ τού δεινού Αρείου τό άθεον δόγμα, ευσεβοφρόνως καθείλον, και τής Καθολικής Εκκλησίας συνοδικώς τούτον εξωστράκισαν, και τρανώσ τόν Υιόν τού Θεού, ομοούσιον και συναϊδιον, πρό τών αιώνων όντα, τοίς πάσιν edίδαξαν ομολογείν, εν τώ τής πίστεως Συμβόλω, ακριβώς και ευσεβώς τούτο εκθέμενοι, όθεν και ημείς, τοίς θείοις αυτών δόγμασιν επόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σύν Πατρί τόν Υιόν, και τό Πνεύμα τό πανάγιον, εν μιά θεότητι, Τριάδα ομοούσιον.

Και νύν... (Τής Εορτής) Ήχος ο αυτός

Κύριε, τό μυστήριον, τό από τών αιώνων κεκρυμμένον, και από γενεών, πληρώσας ως αγαθός, ήλθες μετά τών Μαθητών σου εν τώ όρει τών Ελαιών, έχων τήν τεκούσάν σε τόν ποιητήν και πάντων δημιουργόν, τήν γάρ εν τώ πάθει σου μητρικώς πάντων υπεραλγήσασαν, έδει και τή δόξη τής σαρκός σου υπερβαλλούσης απολαύσαι χαράς, ής και ημείς μετασχόντες, τή εις ουρανούς ανόδω σου Δέσποτα, τό μέγα σου έλεος, τό εις ημάς γεγονός δοξάζομεν.

Απολυτίκια

Απολυτίκιον Ήχος πλ. β'

Αγγελικαί Δυνάμεις επί τό μνήμά σου, και οι φυλάσσοντες απενεκρώθησαν, καλί ίστατο οι Μαρία εν τώ τάφω, ζητούσα τό άχραντόν σου σώμα. Εσκύλευσας τόν Άδην, μή πειρασθείς υπ' αυτού, υπήντησας τη Παρθένω, δωρούμενος τήν ζωήν, ο αναστάς εκ των νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Τών Πατέρων Ήχος πλ. δ'

Υπερδεδοξαμένος εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο φωστήρας επί γής τούς Πατέρας ημών θεμελιώσας, και δι' αυτών προς τήν αληθινήν πίστιν, πάντας ημάς οδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Και νύν...

Τής Εορτής Ήχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ εί ο Υίός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου.

και Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμακόν, κτλ. εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν, Στίχους ι' και ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα γ' τής Αναλήψεως γ' και τών αγίων Πατέρων δ'.

Στιχηρά Αναστάσιμα Ήχος πλ. β'

Νίκην έχων Χριστέ, τήν κατά τού Άδου, εν τώ Σταυρώ ανήλθες, ίνα τούς εν σκοτει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτώ, ο εν νεκροίς ελεύθερος, ο πηγάζων ζωήν εξ οικείου φωτός, Παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Σήμερον ο Χριστός, θάνατον πατήσας, καθώς είπεν ανέστη, καί τήν αγαλλίασιν τώ κόσμω εδωρήσατο, ίνα πάντες κραυγάζοντες τόν ύμνον ούτως είπωμεν. Η πηγή τής ζωής, τό απρόσιτον φώς, παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Σέ Κύριε τόν όντα εν πάση τή κτίσει, αμαρτωλοί πού φύγωμεν; εν τώ ουρανώ; αυτός κατοικείς, εν τώ Άδη; επάτησας θάνατον, εις τά βάθη τα τής θαλάσσης; εκεί η χείρ σου Δέσποτα. Πρός σέ καταφεύγομεν, σοί προσπίπτοντες ικετεύομεν. Ο αναστάς εκ τών νεκρών, ελέησον ημάς.

Τής Αναλήψεως Ήχος ο αυτός

Ο Κύριος ανελήφθη εις ουρανούς, ίνα πέμψη τόν Παράκλητον τώ κόσμω, Οι ουρανοί ητοιμάσαν τόν θρόνον αυτού, νεφέλαι τήν επίβασιν αυτού, Άγγελοι θαυμάζουσιν, άνθρωπον ορώντες υπεράνω αυτών, ο Πατήρ εκδέχεται, όν εν κόλποις έχει συναϊδιον, τό Πνεύμα τό άγιον, κελεύει πάσι τοίς Αγγέλοις αυτού, Άρατε πύλας οι άρχοντες υμών, πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας, ότι ανέβη Χριστός, όπου ήν τό πρότερον.

Κύριε τή σή Αναλήψει, εξεπλάγησαν τά Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τόν Θεόν, επί νεφελών ανερχόμενον, τόν επ' αυτών καθεζόμενον, καί δοξάζομέν σε, ότι χρηστόν τό έλεός σου, Δόξα σοι.

Εν τοίς όρεσι τοίς αγίοις, θεωρούντές σου τας υψώσεις Χριστέ, τό απαύγασμα τής δόξης τού Πατρός, ανυμνούμέν σου τήν φωτοειδή τού προσώπου μορφήν, προσκυνούμέν σου τά Παθήματα, τιμώμεν τήν Ανάστασιν, τήν ένδοξον Ανάληψιν δοξάζοντες, Ελέησον ημάς.

Τών αγίων Πατέρων Ήχος ο αυτός Η απεγνωσμένη

Εκ γαστρος ετέχθης πρό εωσφόρου, εκ Πατρός αμήτωρ πρό τών αιώνων, κάν Άρειος κτίσμα σε, καί ου Θεόν δοξάζη, τόλμη συνάπτων σε τόν κτίστην, τοίς κτίσμασιν αφρόνως, ύλην πυρός τού αιωνίου, εαυτώ θησαυρίζων, αλλ' η σύνοδος η εν Νικαία, Υιόν Θεού σε ανεκήρυξε, Κύριε, Πατρί καί Πνεύματι σύνθρονον.

Τίς σου τόν χιτώνα Σώτερ διείλεν, Άρειος, σύ έφης, ο τής Τριάδος, τεμών τήν ομότιμον αρχήν εις διαιρέσεις, ούτος ηθέτησέ σε είναι, τόν ένα τής Τριάδος, ούτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μή λέγειν, αλλ' η Σύνοδος η εν Νικαία, Υιόν Θεού σε ανεκήρυξε, Κύριε, Πατρί καί Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνώ περιπίπτει τής αμαρτίας, Άρειος, ο μύσας τό φώς μή βλέπειν, καί θείω σπαράττεται, αγκίστρω τοίς εγκάτοις, πάσαν εκδούναι τήν ουσίαν, καί τήν ψυχήν βιαίως, άλλος Ιούδας χρηματίσας, τή γνώμη καί τώ τρόπω, αλλ' η Σύνοδος η εν Νικαία, Υιόν Θεού σε ανεκήρυξε, Κύριε, Πατρί καί Πνεύματι σύνθρονον.

Άρειος π άφρων, τής παναγίας, τέτμηκε Τριάδος τήν μοναρχίαν, εις τρεις ανομίους τε καί εκφύλους ουσίας, όθεν Πατέρες θεοφόροι, συνελθόντες προθύμως, ζήλω πυρούμενοι, καθάπερ, ο θεσβίτης Ηλίας, τώ τού Πνεύματος τέμνουσι ξίφει, τόν τής αισχύνης δογματίσαντα βλάσφημον, καθώς τό Πνεύμα απεφήνατο.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τάς μυστικές σήμεραν τού Πνεύματος σάλπιγγας, τούς θεοφόρους Πατέρας ανευφημήσωμεν, τούς μελωδήσαντας εν μέσω τής Εκκλησίας, μέλος εναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, απaráλλακτον, ουσίαν τε καί θεότητα, τούς καθαιρέτας Αρείου, καί ορθοδόξων προμάχους, τούς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον ο αυτός

Τίς μή μακαρίσει σε παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον; ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου τής αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος, αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος, τό, Φώς ιλαρόν... τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 14, 14-20)

Ακούσας Άβραμ, ότι ηγμαλώτευται Λώτ ο αδελφιδούς αυτού, ηρίθμησε τούς ιδίους οικογενείς αυτού, τριακοσίους δέκα καί οκτώ, καί κατεδίωξεν οπίσω αυτών έως Δάν, καί επέπεσεν επ' αυτούς τήν νύκτα αυτός, καί οι Παίδες αυτού μετ' αυτού καί επάταξεν αυτούς καί κατεδίωξεν αυτούς έως Χοβάλ, ή εστιν εν αριστερά ο Δαμασκού, καί απέστρεψε πάσαν τήν ίππον Σοδόμων, καί Λωτ τόν αδελφιδούν αυτού απέστρεψε, καί πάντα τά υπάρχοντα αυτού, καί τάς γυναίκας, καί τόν λαόν, Εξήλθε δέ βασιλεύς Σοδόμων εις συνάντησιν αυτώ ο μετά τό υποστρέψαι αυτόν από τής κοπής τού Χοδολλογόμορ καί τών βασιλέων τών μετ' αυτού, εις τήν κοιλάδα τού Σαβύ, τούτο ήν πεδίον Βασιλέως, καί Μελχισεδέκ, βασιλεύς Σαλήμ, εξήνεγκεν άρτους καί οίνον, ήν δέ Ιερεύς τού Θεού τού Υψίστου, καί ευλόγησε τόν Άβραμ, καί είπεν. Ευλογημένος Άβραμ τώ Θεώ τώ Υψίστω, ός έκτισε τόν ο ουρανόν καί τήν γήν. Καί ευλογητός ο Θεός ο Υψιστος, ός παρέδωκε τούς εχθρούς σου υποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 1, 8-11, 15-17)

Έλιπε Μωσής προς τούς υιούς, Ισραήλ ιδετε, παρέδωκα ενώπιον υμών τήν γήν, εισελθόντες κληρονομήσατε τήν γήν, ήν ώμοσε Κύριος τοίς πατράσιν υμών, τώ Αβραάμ καί τώ Ισαάκ καί τώ Ιακώβ, δούναι αυτοίς καί τώ σπέρματι αυτών μετ' αυτούς. Καί είπον προς υμάς εν τώ καιρώ εκείνω, λέγων ου δυνήσομαι μόνος φέρειν υμάς. Κύριος ο Θεός ημών επλήθυνεν υμάς, καί ιδού εστε σήμεραν ωσει τά άστρα τού ουρανού τώ πλήθει. Κύριος ο Θεός τών Πατέρων υμών προσθειή υμίν, ως εστέ χλιοπλασίως, καί ευλογήσαι υμάς, καθότι ελάλησεν υμίν. Καί έλαβον εξ υμών άνδρας σοφούς, καί επιστήμονας, καί συνετούς, καί κατέστησα αυτούς ηγείσθαι εφ' ημών, χιλιάρχους καί εκατοντάρχους, καί πενηκοντάρχους, καί δεκάρχους, καί γραμματοεισαγωγείς τοίς κριταίς υμών. Καί ενετειλάμην τοίς κριταίς υμών εν τώ καιρώ εκείνω, λέγων. Διακούετε αναμέσον τών αδελφών υμών, καί Κρίνατε δικαίως αναμέσον άνδρός καί αναμέσον τού αδελφού αυτού. Καί τού προσηλύτου αυτού. Ουκ επιγνώσει πρόσωπον εν κρίσει, κατά τόν μικρόν καί κατά τόν μέγα κρινείς, ου μή υποστείλη πρόσωπον ανθρώπου, ότι η κρίσις τού Θεού εστι.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 10, 14-21)

Είπε Μωσής προς τούς υιούς Ισραήλ, ιδού, Κυρίου τού Θεού σου ο ουρανός, καί ο ουρανός τού ουρανού, η γή καί πάντα όσα εστιν εν αυτή. Πλήν τούς πατέρας υμών προείλετο Κύριος αγαπάν αυτούς, καί εξελέξατο τό σπέρμα αυτών μετ' αυτούς, υμάς παρά πάντα τά έθνη, κατά τήν ημέραν ταύτην. Καί περιτεμείσθε τήν σκληροκαρδίαν υμών, καί τόν τράχηλον υμών ου σκληρυνείτε έτι, ο γάρ Κύριος ο Θεός υμών, ούτος Θεός τών Θεών, καί Κύριος τών Κυρίων, ο Θεός ο μέγας, καί ισχυρός, καί φοβερός, ός

τις ου θαυμάζει πρόσωπον, ουδ' ου μή λάβη δώρον, ποιών κρίσιν προσηλύτω καί ορφανώ καί χήρα, καί αγαπά τόν προσήλυτον, δούναι αυτώ άρτον καί ιμάτιον. Κύριον τόν Θεόν σου φοβηθήση, καί αυτώ μόνω λατρεύσεις, καί πρός αυτόν κολληθήση, καί επί τώ ονόματι αυτου ομή, αυτός Καύχημά σου, καί αυτός Θεός σου, ός τις εποίησέ σοι τά μεγάλα καί τά ένδοξα ταύτα, ά είδον οι οφθαλμοί σου.

Εις τήν Λιτήν
Τό Στιχηρόν τού Αγίου τής Μονής
Δόξα... (Τών Πατέρων) Ήχος γ'

Αποστολικών παραδόσεων, ακριβείς φύλακες γεγονατε, άγιοι Πατέρες, τής γαρ αγίας Τριάδος τό ομοούσιον, ορθοδόξως δογματίσαντες, Αρείου τό βλάσφημον, συνοδικώς κατεβάλετε, μεθόν καί Μακεδόνιον, πνευματομάχον απελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Ευτυχέα καί Διόσκορον, Σαβέλλιόν τε καί Σεβήρον τόν άκέφαλον, ών τής πλάνης αιτήσασθε ρυσθέντας ημάς, ακηλίδωτον ημών τόν βίον, εν τή πίστει φυλάττεσθαι δεόμεθα.

Καί νύν... (Τής Εορτής) Ήχος πλ. β'

Κύριε, τής οικονομίας πληρώσας τό μυστήριον, παραλαβών τούς σούς Μαθητάς, εις τό όρος τών Ελαιών ανελάμβανες, καί ιδού, τό στερέωμα τού ουρανού παρήλθες, ο δι' εμέ πτωχεύσας κατ' εμέ, καί αναβάς όθεν ουκ εχωρίσθης, τό πανάγιόν σου Πνεύμα εξαπόστειλον, φωτίζον τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον
Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου

Ήχος πλ. β'

Τήν Ανάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, Άγγελοι υμνούσιν εν ουρανοίς, καί ημάς τούς επί γής καταξίωσον, εν καθαρά καρδιά σέ δοξάζειν.

Τά κατ' Αλφάβητον

Πύλας συντρίψας χαλκάς, καί μοχλούς τού Άδου συνθλάσας, ως Θεός παντοδύναμος, γένος ανθρώπων πεπτωκός ανέστησας. Διά τούτο καί ημείς συμφώνως βοώμεν. Ο αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Ρεύσεως ημάς τής πάλαι Χριστός επανορθώσαι θέλων, σταυρώ προσπήγνυται καί τάφω τέθειται, όν Μυροφόροι Γυναίκες, μετά δακρύων ζητούσαι, θρηνούσαι έλεγον. Οίμοι Σωτήρ τών απάντων, πώς κατεδέξω τάφω οικήσαι; οικήσας δέ θέλων, πώς εκλάπη; πώς μετετέθη; ποίος δέ τόπος τό σόν ζωηφόρον κατέκρυψε σώμα; Αλλά Δέσποτα, ως υπέσχου, ημίν εμφάνηθι, καί παύσον αφ' ημών, τόν οδυρμόν τών δακρύων, θρηνούσαις δέ αυταίς, Άγγελος πρός αυτάς απεβόησε. Τόν θρήνον παυσάμεναι, τοίς Αποστόλοις είπατε, Ότι ανέστη ο Κύριος, τώ κόσμω δωρούμενος ιλασμόν, καί τό μέγα έλεος.

Σταυρωθείς ως ηβουλήθης Χριστέ, καί τόν θάνατον τή ταφή σου σκυλεύσας, τριήμερος ανέστης, ως Θεός μετά δόξης, τώ κόσμω δωρούμενος ατελεύτητον ζωήν, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... (Τών Πατέρων) Ήχος δ'

Τήν ετήσιον μνήμην σήμεραν, τών θεοφόρων ην Πατέρων, τών εκ πάσης τής οικουμένης συναθροισθέντων, εν τή λαμπρά πόλει Νικαέων, τών Ορθοδόξων τά συστήματα, ευσεβούντες πιστώσ εορτάσωμεν, Ούτοι γάρ τού δεινού Αρείου τό άθεον δόγμα, ευσεβοφρόνως καθείλον, καί τής Καθολικής Εκκλησίας συνοδικώς τούτον εξωστράκισαν, καί τρανώσ τόν Υιόν τού Θεού, ομοούσιον καί συναϊδιον, πρό τών αιώνων όντα, τοίς πάσιν εδίδαξαν ομολογείν, εν τώ τής πίστεως Συμβόλω, ακριβώς

καί ευσεβώς τούτο εκθέμενοι, όθεν καί ημείς, τοίς θείοις αυτών δόγμασιν επόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σύν Πατρί τόν Υιόν, καί τό Πνεύμα τό πανάγιον, εν μιά θεότητι, Τριάδα ομοούσιον.

Καί νύν... (Τής Εορτής) Ήχος ο αυτός

Κύριε, τό μυστήριον, τό από τών αιώνων κεκρυμμένον, καί από γενεών, πληρώσας ως αγαθός, ήλθες μετά τών Μαθητών σου εν τώ όρει τών Ελαιών, έχων τήν τεκούσάν σε τόν ποιητήν καί πάντων δημιουργόν, τήν γάρ εν τώ πάθει σου μητρικώς πάντων υπεραλγήσασαν, έδει καί τή δόξη τής σαρκός σου υπερβαλλούσης απολαύσαι χαράς, ής καί ημείς μετασχόντες, τή εις ουρανούς ανόδω σου Δέσποτα, τό μέγα σου έλεος, τό εις ημάς γεγονός δοξάζομεν.

Απολυτίκια

Απολυτίκιον Ήχος πλ. β'

Αγγελικαί Δυνάμεις επί τό μνήμά σου, καί οι φυλάσσοντες απενεκρώθησαν, καλί ίστατο οι Μαρία εν τώ τάφω, ζητούσα τό άχραντόν σου σώμα. Εσκύλευσας τόν Άδην, μή πειρασθείς υπ' αυτού, υπήντησας τη Παρθένω, δωρούμενος τήν ζωήν, ο αναστάς εκ των νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Τών Πατέρων Ήχος πλ. δ'

Υπερδεδοξασμένος εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο φωστήρας επί γής τούς Πατέρας ημών θεμελιώσας, καί δι' αυτών πρός τήν αληθινήν πίστιν, πάντας ημάς οδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Καί νύν...

Τής Εορτής Ήχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ εί ο Υιός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

**Κανών Τριαδικός, ού η ακροστιχίς.
Τόν έκτον ύμνον προσφέρω σοι, θειότης.**

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ως εν ηπειρώ πεζεύσας

Τρείς υποστάσεις υμνούμεν θεαρχικάς, ενιαίας φύσεως απaráλλακτον μορφήν, αγαθόν φιλόανθρωπον Θεόν, τών πταισμάτων ιλασμόν ημίν δωρούμενον.

Ο υπερούσιος μόνος καί τριλαμπής, χαρακτήρησι Κύριος, εν θεότητι μιά, πεφυκώς, συνέτισον ημάς, καί αξίωσον τής σής θείας ελλάμψεως.

Νυμφοστολίσας ο Παύλος τήν εθνών, Εκκλησίαν, ένα σε, τρισυπόστατον Θεόν, προσκυνείν εδίδαξεν, εξ ού, καί δι' ούπερ, καί εν ώ τά πάντα γέγονεν.

Θεοτοκίον

Εκ τής γαστρός σου προήλθεν ο νοητός, Θεοτόκε Ήλιος, καί κατηύγασεν ημάς, τριφαούς θεότητος αυγαίς, όν υμνούντες ευσεβώς, σέ μακαρίζομεν.

Ωδή γ'

Ουκ έστιν άγιος

Κοσμήσας τρίφωτε Θεέ, τάξεις τάς ουρανούς, κατεσκεύασας μέλπειν, τρισαγίοις σε φωναίς, δέξε μεθών καί ημάς, ανυμνούντας, σου τήν αγαθότητα.

Τήν μόνην άτρεπτον τριττήν, σύμμορφον ενιαίαν, θεαρχίαν υμνούντες, λιτάζομέν σε θερμώς, αμαρτημάτων πολλών, καταπέμψαι, νύν ημίν συγχώρησιν.

Ο νούς ο άναρχος Πατήρ, σύμμορφε Θεού Λόγε, καί τό Πνεύμα τό θείον, τό αγαθόν καί ευθές τούς ανυμνούντας πιστώς, τό σόν κράτος, φρούρησον ως εύσπλαγχνος.

Θεοτοκίον

Νομήν ανέστειλε φθοράς, άνθρωπος κατ' ουσίαν γενονώς ο Θεός μου, εν τή μήτρα σου Αγνή, καί τούς γενάρχας τής πρίν, καταδίκης, μόνος ηλευθέρωσεν.

Καθίσματα

Ήχος πλ. β' Τήν υπέρ ημών

Δέσποτα Θεέ, επίβλεπον ουρανόθεν, ίδε τήν ημών ταπείνωσιν ως οικτίρμων, καί σπλαγχνίσθητι φιλόανθρωπε πανάγαθε, ουδαμόθεν γάρ ελπίζομεν, συγχωρήσεως τεύξασθαι, τών κακών ών ημάρτομεν, διό γενού μεθημών, καί ουδείς καθ' ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα αγνή, επίβλεπον ουρανόθεν, ίδε τών ημών τραυμάτων τάς αλγηδόνας, καί σπλαγχνίσθητι πανάχραντε, καί ίασαι τού συνειδότος τόν καύσωνα, τώ σώ ελέει δροσίζουσα, καί βοώσα τοίς δούλοις σου, Εγώ ειμι μεθυμών, καί ουδείς καθυμών.

Ωδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Υψού διάνοιαν, μονάς η τρίφωτος, καί ψυχήν καί καρδίαν σών υμνητών, θάπτον αναβίβασον, καί τής ελλάμψεως τής σής, καί λαμπρότητος αξίωσον.

Μετασημάτισον, καί μεταμόρφωσον, εκ κακίας με πάσης πρός αρετήν, μόνη ασχημάτιστε, καί αναλλοίωτε Τριάς, ταίς σαίς αίγλαις καταλάμπρυνον.

Νοήσας πρότερον, σοφώς υπέστησας, τών Αγγέλων τάς τάξεις λειτουργικάς, σου τής αγαθότητος, ο τρισυπόστατος Θεός, μεθ' ών δέξαι μου τήν αίνεσιν.

Θεοτοκίον

Ο φύσει άκτιστος, Θεός αίδιος, τήν κτιστήν τών ανθρώπων προσειληφώς, φύσιν ανεμόρφωσεν, εν τή αγία σου γαστρί, Θεοτόκε αιειπάρθενε.

Ωδή ε'

Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ

Νοούντες φύσιν θεαρχικήν, προνοητικήν καί σωστικήν, πάντων, υπάρχουσαν Δέσποτα, τρίφωτόν τε μίαν, πρός σε ορθρίζομεν, συγχώρησιν αιτούντες τών παραπτώσεων.

Πατήρ ο άναρχος καί Θεός, καί ο συναίδιος Υιός, Πνεύμα τό άγιον, στήριξον, μοναρχικωτάτη Τριάς, τούς σους υμνητάς, πάσης επηρείας ρύσαι καί θλίψεως.

Ρυθμίζων λάμψεσι θεουργοίς, καί πρός ευαρέστησιν τής σής, τρισυποστάτου θεότητος, Ήλιε τής δόξης καθοδηγών με αεί, τής θείας βασιλείας μέτοχον ποιήσον.

Θεοτοκίον

Ο πάντα φέρων καί συντηρών, τή παντοδυνάμω σου χειρί, Λόγε Θεού αναλλοίωτε φρούρει καί συντήρει τούς σέ δοξάζοντας, πρεσβείαις τής τεκούσης σε Θεομήτορος.

Ωδή ς'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Σοφίαν καί σύνεσιν, θεαρχία τριφαής, τοίς υμνηταίς σου δώρησαι, καί τού κάλλους ακτίσι τού φωτουργού, τής σής αγαθότητος, καταλάμπεσθαι πάντας καταξίωσον.

(Δίς)

Φώς τό αδιαίρετον, κατ' ουσίαν τριλαμπές, παντοκρατές απρόσιτον, τās καρδίας καταύγασον τών πιστώς, αινούντων τό κράτος σου καί πρός θείαν αγάπην αναπτέρωσον.

Θεοτοκίον

Εν σοί κατεσκήνωσεν, Αειπάρθενε σαφώς, ο συνοχεύς καί Κύριος, τών απάντων, καί μίαν τρισσολαμπή, μορφήν τής θεότητος, προσσκυνείν τούς ανθρώπους εισηγήσατο.

Καθίσματα Ἦχος πλ. β' Τήν υπέρ ημών πληρώσας

Πάτερ καί Υιέ σύν Πνεύματι τώ αγίω, βλέψον εις ημάς τούς πίστει σε προσκυνούντας, καί δοξάζοντας τό κράτος σου εύσπλαγγνε, σύν τοίς πυρίνοις οι πήλινοι, άλλον γάρ πλήν σου ουκ οίδαμεν, καί βόησον τοίς υμνούσί σε, Εγώ ειμι μεθυμών, καί ουδείς καθ' υμών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον Ὅμοιον

Βλέψον εις ημάς πανύμνητε Θεοτόκε, λάμψον φωτισμόν καρδίαις εσκοτισμέναις, καί καταύγασον τήν ποιμήνην σου πανάχραντε, όσα γάρ θέλεις, καί δύνασαι, ως Μήτηρ ούσα τού Κτίστου σου, καί βόησον τοίς αιτούσί σε, Εγώ ειμι μεθυμών, καί ουδείς καθ' υμών.

Ωδή ζ'

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Ρωμαλέαν μοι διάνοιαν πρυτάνευσον τρίφωτε χαρακτήρησι Μονάς, τού φυλάττειν σου, καί τηρείν τās θείας εντολάς, καί πάντοτε ψάλλειν σοι πιστώς, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ως ταυτότητι τής φύσεως υμνούμενος, αφράστως ενιαίος Θεός, τοίς προσώποις δέ, τής Τριάδος φέρων αριθμόν, συντήρησον άπαντας ημάς, από ποικίλων πειρασμών καί περιστάσεων.

Συμφυή καί συναϊδιον δοξάζομεν, ένα σε κατ' ουσίαν Θεόν, ιδιότησιν ασυγχύτοις υποστατικαίς, Τριάς τό διάφορον απλώς, προβαλλομένην εν μορφή, απαραλλάκτω σαφώς.

Θεοτοκίον

Θεός ο υπερούσιος προσείληφεν, άχραντε, εκ γαστρός σου αγνή, τό ημέτερον φιλανθρώπως φύραμα σαφώς, καί πάντας εδίδαξε βοάν, Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ωδή η'

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Ιλασμόν τών πταισμάτων θάττον παράσχου μοι, καί παθών πολυτρόπων τήν απολύτρωσιν, σύμμορφε Τριάς, καί Μονάς τρισυπόστατε, ίνα σε δοξάζω, εις πάντας τους αιώνας.

Θελητής τού ελέους καταγγελλόμενος, ως Θεός ελεήμων πάντας ελέησον, τρίφωτε μονάς καί Τριάς υπεράγαθε, τούς δοξολογούντας, τήν σήν μεγαλωσύνην.

Εκ φωτός αιΐδιου φώς συναϊδιον, τού Πατρός γεννηθέντα Λόγον σύν Πνεύματι, τώ εκπορευτώ φωτί, πίστει δοξάζομεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιατρόν τοίς ανθρώποις Άχραντε τέτοκας, παντοδύναμον Λόγον, Χριστόν τόν Κύριον, τής προγονικής πληγής, πάντας ίώμενον, τούς υπερυψούντας, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'
Θεόν ανθρώποις

Οράν αἱ τάξεις Χερουβίμ Δέσποτα, κάλλους τοῦ σοῦ ἦν δόξαν οὐ δυνάμεναι, πτέρυξι κατακαλυπτόμεναι, ἀπαύστως τριττόν, ὕμνον ἀναβοῶσι, τό τρισυπόστατον, τῆς σῆς θεαρχίας ἐνικόν κράτος δοξάζουσαι.

Τάς σάς ἐλλάμψεις ἀδυτε Ἥλιε, σὼν οἰκετῶν παράσχου ταῖς καρδίαις, καί φώτισον τάς ψυχάς, καί λύτρωσαι παισμάτων πολλῶν, μόνε παντελεῆμον καί τρισυπόστατε, καί τῆς ἀκηράτου σου ζωῆς ἡμᾶς ἀξίωσον.

Ἡ φῶς ομότιμον καί τρισήλιον, καί φωτουργόν, θεότης πεφυκυῖα καταύγασον, τοῦς πιστῶς σε μέλποντας, καί τῆς ζοφεράς, ρύσαι κακοπραγίας, καί καταξίωσον, τῶν φωτεινοτάτων σου σκηνῶν, ὡς υπεράγαθος.

Θεοτοκίον

Σοφλῶς τόν ἄνθρωπον πρὶν διέπλασεν, ὁ σὸς Υἱὸς Παρθένε, καί φθαρέντα ἀνέπλασε, διὰ σοῦ πανύμνητε, καί θείου φωτός, αἴγλης τῆς ἀνεσπέρου, πάντας ἐπλήρωσε, τοῦς σέ Θεοτόκον ἀληθῶς πίστει δοξάζοντας.

Καί τά λοιπά ὡς σῆθηες καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν.

Καθίσματα Ἦχος πλ. β'

Τοῦ τάφου ἀνεωγμένου, τοῦ Ἄδου οδυρομένου, ἡ Μαρία εβόα πρὸς τοῦς κεκρυμμένους Ἀποστόλους. Εξέλθετε οἱ τοῦ ἀμπελώνος ἐργάται, κηρύξατε τόν τῆς Ἀναστάσεως λόγον. Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Κύριε, παρίστατο τῷ τάφῳ σου Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καί ἐκλαιε βοῶσα, καί κηπουρόν σε νομίζουσα ἔλεγε. Πού ἐκρυσας τήν αἰώνιον Ζωήν; πού ἐθηκας τόν ἐπί θρόνου Χερουβίμ; οἱ γάρ τούτον φυλάσσοντες, ἀπό τοῦ φόβου ἀπενεκρώθησαν, ἢ τόν Κύριόν μου δότε μοι, ἢ σὺν ἐμοὶ κραυγάσατε, ὁ ἐν νεκροῖς καί τοῦς νεκροῦς ἀναστήσας δόξα σοι.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ τήν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα ἤλθες ἐπὶ τό πάθος ἐκουσία βουλή, λάμπας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητήσαι θέλων τόν Ἀδάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις. Συγχάρητέ μοι, ὅτι ευρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμή, ὁ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν.

Καθίσματα

Ἡ Ζωή, ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καί σφραγίς ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο, ὡς Βασιλέα υπνοῦντα, στρατιώται ἐφύλαττον Χριστόν, καί τοῦς ἐχθροῦς αὐτοῦ ἀορασία πατάξας, ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα...

Τῷ ἐκουσίῳ θανάτῳ σου, ζωὴν ἀθάνατον εὔρομεν, παντοδύναμε καί μόνε τῶν ὅλων Σωτήρ, σὺ γάρ ἐν τῇ σεπτῇ σου Ἐγέρσει, πάντας ἀνεκαλέσω, ὁ λύσας Ἄδου τό νίκος, καί θανάτου τό κέντρον.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τόν Υἱόν σου, τόν ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν σταυρῷ, καί

αναστάντα εκ νεκρών, Χριστόν τόν Θεόν ημών, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είτα, ο Αμωμος. τά Ευλογητάρια.

Η Υπακοή Ἦχος πλ. β'

Τώ εκουσίω καί ζωοποιώ σου θανάτω Χριστέ, πύλας τού Ἄδου συντρίψας ως Θεός, ἠνοιξας ἡμίν τόν πάλαι Παράδεισον, καί αναστάς εκ τών νεκρών, ερρύσω εκ φθοράς τήν ζωήν ημών.

Οι Αναβαθμοί, Αντίφωνον Α'

- Εν τώ ουρανῷ τούς οφθαλμούς μου αἶρω, πρός σέ Λόγε, οικτιρόν με, ἵνα ζῷ σοι.
- Ελέησον ἡμάς τούς εξουθενουμένους, καταρτίζων εὐχρηστα, σκεύη σου Λόγε.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, πανσωστική αιτία, εἴ τιτι τούτων κατ' αξίαν πνεύσει, τάχει εξαίρει τών τῆς γῆς, πτεροί, αὐξει, τάττει ἄνω.

Αντίφωνον Β'

- Εἰ μή ὅτι Κύριος ἦν εν ἡμίν, ουδείς ημών αντισχεῖν ἠδύνατο, εχθρού πάλαισμα, οἱ νικῶντες γάρ ἔνθεν υψοῦνται.
- Τοῖς οδοῦσιν αυτών, μή μου ληφθήτω ἡ ψυχή, ως στρουθίον Λόγε, οἴμοι! πῶς μέλλω τών εχθρών ρυσθήναι, φιλαμαρτήμων υπάρχων.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, ενθέωσις τοῖς πάσιν, ευδοκία, σύνεσις, εἰρήνη καί ἡ ευλογία, ἰσουργόν γάρ τῷ Πατρί εστι καί Λόγω.

Αντίφωνον Γ'

- Οἱ πεποιθότες ἐπί Κύριον εχθροίς φοβεροί, καί πάσι θαυμαστικοί, ἄνω γάρ ορώσιν.
- Εν ανομίαις χείρας αυτών, ὁ τών δικαίων κλήρος, ἐπίκουρόν σε ἔχων, Σῶτερ οὐκ εκτείνει.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, τό κράτος ἐπί πάντων ὅπερ αἰ ἄνω Στρατηγίαι προσκυνούσι, σύν πάση πνοή τών κάτω.

Προκείμενον

Κύριε, ἐξεγείρον τήν δυναστείαν σου, καί ἐλθέ εἰς τό σῶσαι ἡμάς.

Στίχ. Ο ποιμαίνων τόν Ἰσραήλ πρόσχες.

Τό Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον Εωθινόν Ι'. Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι. Ο Ν' καί τά λοιπά.

Οι Κανόνες. ο Αναστάσιμος μετά τών Ειρμών εἰς δ', τῆς Αναλήψεως εἰς δ', καί τών Πατέρων εἰς ς'.

Κανών Αναστάσιμος Ἦχος πλ. β'

Ὠδή α' Ο Ειρμός

Ὡς εν ηπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, εν ἀβύσσῳ ἴχνεσι, τόν διώκτην Φαραῶ, καθορών, ποντούμενον Θεῷ ἐπινίκιον ὠδήν εβόα ἄσωμεν.

Εκτεταμέναις παλάμαις ἐπί Σταυροῦ, Πατρικῆς ἐπλήρωσας, ευδοκίας ἀγαθέ, Ἰησοῦ τά σύμπαντα, διό, ἐπινίκιον ὠδήν σοι πάντες ἄσωμεν.

Φόβῳ σοι ὡς θεραπευίνης ἡ τελευτή, προσταχθεῖσα πρόσεισι, τῷ Δεσπότῃ τῆς ζωῆς, δι' αὐτῆς βραβεύοντι ἡμίν, ἀτελεύτητον ζωήν καί, τήν Ανάστασιν.

Θεοτοκίον

Τόν εαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτός ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, υπέρ

νούν σαρκούμενον Αγνή, τών κτισμάτων αληθώς εδείχθης Δέσποινα.

Κανών τής Αναλήψεως
Ωδή α' Ἦχος πλ. α' Τῷ Σωτήρι Θεῷ

Ἄσωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὠμων Χερουβίμ αναλ ηφθέντι, μετὰ δόξης Χριστῷ, καί συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, Ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τῷ οφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινά, καὶ νόμον δόντι τῷ θεόπτη Μωσῆ, τών Ελαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους αναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τόν μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Χριστόν, χοροὶ Ἀγγέλων θεασάμενοι, μετὰ σαρκός ἐν υψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελλον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τον σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τών κόλπων τοῦ γεννήτορος, μή ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σώσαι οὐς ἐπλασεν.

Κανὼν τών Ἁγίων Πατέρων Ἦχος πλ. β' Οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.
Τόν πρῶτον ὑμνῷ, σύλλογον τών Ποιμένων.

Ωδή α' Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας

Τὴν τών ἁγίων Πατέρων ἀνευφημῶν, παναγίαν Σύνοδον, τό πανάγιον αὐτῆς, ἐν ἐμοὶ χρησιμώδημα βῶν, ἱκετεύω σε Χριστέ διαφυλάττεσθαι.

Οἱ θεοφόροι Πατέρες ὡς ἀστραπαί, συνελθόντες σήμερον, σέ Χριστέ μονογενή, τῷ Πατρὶ συνάναρχον Υἱόν, ὠμολόγησαν τρανῶς καὶ ὁμοούσιον.

Νύμφης σου τῆς Ἐκκλησίας οἱ ευκλεεῖς, νυμφοστόλοι Δέσποτα, τόν τῆς πίστεως σαφῶς, ὀρισμόν ἐκθέμενοι, χρυσοῦν, ὡσπερ κόσμον εὐπρεπή, ταύτην ἐκόσμησαν.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη τῇ δόξῃ τῇ θεϊκῇ, ἡ σεπτὴ Βασίλισσα, τῷ Υἱῷ τῷ εαυτῆς, καὶ Θεῷ παρίσταται ἡμῖν, σωτηρίαν ψυχικὴν καθικετεύουσα.

Καταβασία

- Θεῖω καλυφθεῖς ὁ βραδύγλωσσος γνόφω
- Ἐρρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον.
- Ἰλύν γάρ ἐκτινάξας ὀμματος νόου,
- Ὁρᾷ τόν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων εὐθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ωδή γ' Ὁ Εἰρμός

Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τό κέρασ, τών πιστῶν σου Ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Θεόν σταυρούμενον σαρκί, καθορώσα ἡ κτίσις, διελύετο φόβω, ἀλλὰ τῇ συνεκτικῇ, παλάμῃ τοῦ δι' ἡμᾶς σταυρωθέντος, κραταιῶς συνέιχετο.

Δόξα...

Θανάτῳ θάνατος λυθεῖς, κείται δέιλαιος ἄπνους, τῆς ζωῆς γάρ μή φέρων, τὴν ἐνθεον προσβολήν, νεκρούται ὁ ἰσχυρός, καὶ δωρεῖται πάσιν ἡ Ἀνάστασις.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον

Τοῦ θεοῦ τόκου σου Αγνή, πάσαν φύσεως τάξιν, υπερβαίνει τό θαῦμα, Θεόν γάρ υπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκούσα μένεις ἀειπάρθενος.

Τῆς Αναλήψεως

Δυνάμει τού Σταυρού σου

Ανέπτης ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνουψώσας, ἡμῶν τό γένος φιλόανθρωπε, τή αφάτω ευσπλαγχνία σου.

Αι τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιούσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμεναι ἀνύμνουν σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροί, Χριστέ ορώντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνουν, τήν αγίαν σου Ἀνάληψιν.

Θεοτοκίον

Ἰκέτευε, ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ρυσθήναι πλάνης Διαβόλου, τοὺς υμνούντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Τῶν Πατέρων Οὐκ ἔστιν ἅγιος

Ροήν καὶ πάθος καὶ τομήν, Ἄρειος ὁ παράφρων, τή γεννήσει τή θεία, δυσσεβῶς ὁ ἀσεβῆς, προσάπτων τῷ τμητικῷ, τῶν Πατέρων ξίφει ἀποτέμνεται.

Ὡς πάλαι θεῖος Ἀβραάμ, στρατευόμενοι πάντες, οἱ σεπτοὶ θεηγόροι, τοὺς ἐχθροὺς σου ἀγαθέ, τοὺς μανιώδεις τή σή, δυναστεία κραταιῶς ἀπώλεσαν.

Τό πρῶτον ἄθροισμα τῶν σῶν, κροτηθέν ἱερέων, ὁμοούσιον Σῶτερ, σε τῷ ἀνάρχῳ Πατρί, καὶ ποιητῇ τού παντός, γεννηθέντα ευσεβῶς ἐκήρυξαν.

Θεοτοκίον

Οὐ σθένει λόγος σε βροτῶν, οὐδέ γλῶσσα Παρθένε, εὐφημείν σε ἀξίως, ἐκ σοῦ γάρ ἀνευ σποράς, ὁ ζωοδότης Χριστός, σαρκωθῆναι Πάναγνε ἠυδόκησεν.

Καταβασία

- Ἐρρηξε γαστρός ἠτεκνωμένης πέδας,
- Ἰβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
- Μόνη προσευχή τῆς προφήτιδος πάλαι,
- Ἄνης, φερούσης πνεύμα συντετριμμένον,
- Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ Θεόν τῶν γνώσεων.

Κοντάκιον τῆς Ἀναλήψεως Ἦχος πλ. δ'

Τήν υπέρ ἡμῶν πληρώσας οικονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς ουρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλά μένων ἀδιάστατος, καὶ βῶν τοῖς ἀγαπώσί σε, Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Καθίσματα τῶν Πατέρων Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρες υπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας Χριστοῦ, τῷ κόσμῳ εδείχθητε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς, Πατέρες μακάριοι, τήξαντες τὰς αἰρέσεις, τῶν δυσφήμων γλωσσάλων, σβέσαντες τὰς φλογώδεις, τῶν βλασφημῶν συγχύσεις, διό ὡς ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Τῶν αὐτῶν

Ἦχος ὁ αὐτός Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τῶν Νικαέων ἡ λαμπρά πόλις σήμερον, ἐκ πάσης γῆς πρὸς εαυτὴν συνεκάλεσε, τριακοσίους δέκα καὶ οκτῷ Ἀρχιερεῖς, κατὰ τοῦ λαλήσαντος, βλασφημίαν Ἀρείου, καὶ κατασμικρύναντος τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, Υἱὸν καὶ Λόγον ὄντα τοῦ Θεοῦ, ὃν καθελόντες τήν Πίστιν ἐκράτουναν.

Καί νύν... Τῆς Αναλήψεως Ὅμοιον

Ο ανελθών εις ουρανοῦς μετά δόξης, καί συγκαθίσας τῷ Πατρὶ δεξιόθεν, οὐ ουδαμῶς κεχώρισαι, φιλόνηρωπε Χριστέ Πνεῦμα δέ τό ἅγιον, τοῖς σοφοῖς Μαθηταῖς σου, πέμψειν υποσχόμενος, καί ἡμῶν καταυγάσας, τάς διανοίας δίδου φωτισμόν, ὡς ἄν ἀπαύστως υμνώμέν σε Δέσποτα.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνα κρᾶζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ εορτάζουσα.

Τό ξύλον ἠνθησε, Χριστέ τῆς ὄντως ζωῆς, ὁ Σταυρός γάρ ἐπάγη, καί ἀρδευθεῖς, αἷματι καί ὕδατι, ἐξ ἀκηράτου σου πλευράς, τήν ζωὴν ἡμῖν ἐβλάστησεν.

Οὐκ ἐτι ὄφισ μοι ψευδῶς, τήν θέωσιν υποβάλλει, Χριστός γάρ ὁ θεουργός, τῆς ἀνθρώπων φύσεως, νύν ἀκωλύτως τήν τρίβον, τῆς ζωῆς μοι ἀνεπέτασεν.

Θεοτοκίον

Ὡς ὄντως ἀφθεγκτα, καί ἀκατάληπτα, τά τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεπούς, πέφυκε κηύσεως, τοῖς ἐπὶ γῆς καί ουρανοῦ, ἀειπάρθενε μυστήρια.

Τῆς Αναλήψεως Εἰσακήκοα Κύριε τήν ἀκοήν

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς, τόν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρός ἀποστείλαι, διό βωόμεν, Δόξα Χριστέ τῆς Αναλήψεως σου.

Ὡς ἀνήλθεν ὁ Σωτήρ, πρὸς τόν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καί ἐβόησαν, Δόξα Χριστέ τῆς ἀναλήψεως σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων, Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ, ὃν ἀνυμνούμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καί τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Παρθένος ἔτεκε, καί τά μητέρων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δέ διέμεινεν, ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαίρε Θεοτόκε, κραυγάζομεν.

Τῶν Πατέρων Χριστός μου δύναμις

Νοθεύσας Ἄρειος, φρενὶ ἀγνώμονι, τήν ὀρθόδοξον πίστιν ταῖς πατρικαῖς, ψήφοις ἐξωστράκισται, τῆς Ἐκκλησίας σεσηπός, ὡσπερ μέλος ὁ δυσώνυμος.

Υπὲρ σοῦ Δέσποτα, ἀγωνιζόμενος, ὁ χορός τῶν Πατέρων, σοῦ τοῦς ἐχθρούς, ἄγαν ἐτροπώσατο, καί συμφυή σε τῷ Πατρὶ, καί τῷ Πνεύματι ἐδόξασε.

Μεσίτης γέγονας, Θεός καί ἄνθρωπος, τοῦ Θεοῦ καί ἀνθρώπων, ὅθεν Χριστέ, δύο σε ταῖς φύσεσιν, ἓνα γνωρίζοντες Υἱόν, οἱ θεόφρονες ἐκήρυξαν.

Θεοτοκίον

Νεκρόν με ἔδειξε, φυτοῦ ἀπόγευσις, τῆς ζωῆς γάρ τό ξύλον ἐκ σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε, καί Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησεν.

Καταβασία

- Ἄναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος,
- Λόγος προελθὼν Πατρός ἐξ ἀναιτίου,
- Ἰσοσθενές σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
- Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,

- Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ, τάς τών ορθριω ζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον, δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον.

Υποχωρεί μοι τά Χερουβίμ, νύν, καί η φλογί νη ρομφαία, Δέσποτα, νώτά μοι δίδωσι, σέ ιδόντα Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, Ληστή οδοποιήσαντα τόν Παράδεισον.

Ουκέτι δέδοικα τήν εις γήν, Δέσποτα Χριστέ, υποστροφήν, σύ γάρ εκ γής με ανήγαγες, επιλελησμένον, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, πρός ύψος αφθαρσίας τή Αναστάσει σου.

Θεοτοκίον

Τούς Θεοτόκον σε εκ ψυχής, Δέσποινα τού κόσμου αγαθή, ομολογούντας διάσωσον, σέ γάρ προστασίαν ακαταμάχητον, κεκτήμεθα τήν όντως Θεογεννήτριαν.

Τής Αναλήψεως Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Πληρώσας ευφροσύνης τά σύμπαντα, ελεήμον, ταίς άνω δυνάμεσι, μετά σαρκός επεδήμησας.

Αγγέλων αι δυνάμεις αιρόμενον, σέ ιδούσαι, τάς πύλας, εκραύγαζον, τώ Βασιλεί ημών άρατε.

Απόστολοι ιδόντες υψούμενον, τόν Σωτήρα, εν τρόμω εκραύγαζον, Τώ βασιλεί ημών δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Τών Πατέρων Τώ θείω φέγγει σου

Ωπαίοι πόδες ως αληθώς, σέ τών κηρυττόνται των τήν ειρήνην, τήν πάντα νούν υπερέχουσαν, πάντων τών Αγγέλων, καί τών ανθρώπων Χριστέ, καί πλήθει τής ειρήνης κόσμον συνάπτουσαν.

Σοφίαν δύναμιν τού Πατρός, Λόγον ενυπόστατον Χριστέ, σέ συνελθόντες εκήρυξαν, οι τής Παναγίας ιερωσύνης σεπτώς, τώ νόμω σφραγισθέντες θείοι Διδάσκαλοι.

Υδάτων νάματα καθάρá, τής διδασκαλίας τού Χριστού, τήν Εκκλησίαν ποτίσαντες, επί τών υδάτων της αναπαύσεως νύν, τρυφάτε δι' αιώνος αγαλλιώμενοι.

Θεοτοκίον

Λυχνίαν πάναγνε φαινήν, πάσιν απαυγάζουσαν Χριστόν, δικαιοσύνης τόν Ήλιον, σέ ειδότες, μόνη Θεογεννήτορ αγνή, τήν σήν νύν προστασίαν επικαλούμεθα.

Καταβασία

- Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας.
- Νύν εκ Σιών γάρ εξελ ήλυθε νόμος,
- Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου, Πολυέλεε.

Σταυρούμενος Δέσποτα, τοίς μέν ήλοις τήν αράν, τήν καθημών εξήλειψας, τή δέ λόγχη νυττόμενος τήν πλευράν, Αδάμ τό χειρόγραφον, διαρρήξας, τόν κόσμον ηλευθέρωσας.

Αδάμ κατενήνεκται, δι' απάτης πτερνισθείς, πρός τό τού Άδου βάραθρον, αλλ' ο φύσει Θεός τε καί συμπαθής, κατήλθες πρός έρευναν, καί επ' ώμων βαστάσας συνανέστησας.

Θεοτοκίον

Η πάναγνος Δέσποινα, η τεκούσα τοίς βροτόν κυβερνήτην Κύριον, τών παθών μου τόν άστατον καί δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καί γαλήνην παράσχου τή καρδιά μου.

Τής Αναλήψεως Εκύκλωσέ με άβυσσος

Εσκίρτησαν Απόστολοι, ορώντες μετάρσιον σήμερον, τόν κτίστην αιρόμενον, ελπίδι τού Πνεύματος, καί φόβω έκραζον, Δόξα τή ανόδω σου.

Επέστησαν οι άγγελοι, βοώντες Χριστέ, τοίς Μαθηταίς σου, Όν τρόπον κατείδετε, Χριστόν ανερχόμενον, σαρκί ελεύσεται, δίκαιος πάντων κριτής.

Ως είδόν σε Σωτήρ ημών, δυνάμεις αι ουράνιαι, εις ύψος αιρόμενον σύσσωμον, εκραύγαζον λέγουσαι, Μεγάλη Δέσποτα, η φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, ορθοδόξων καύχημα.

Τών Πατέρων Τού βίου τήν θάλασσαν

Παθείν ου δεδύνηται, ζιζανίων ο σπορεύς, τό τής προνοίας άφατον, τής μανίας επώνυμος ο κληθείς, Ιούδαν ζηλώσας γάρ, ως εκείνος ερράγη ο παμπόνηρος.

Ο θείος κατάλογος, τών Πατέρων ο σεπτός, μονογενές απαύγασμα, τής ουσίας εκλάμψαν τής Πατρικής, κηρύττει σε Δέσποτα, καί πρό πάντων γεννηθέντα Υιόν.

Γαστήρ διαρρήγνυται, κατά λόγον η πηγή, τήν θολεράν καί άποτον, αιρέσεων πηγάσασα δυσσεβών, αρότρω δεήσεως, Ιερέων ενθέων προμηθέστατα.

Θεοτοκίον

Ο μέγας προέγραψεν, εν Προφήταις Μωϋσής, σέ κιβωτόν καί τράπεζαν, καί λυχνίαν, καί στάμνον συμβολικώς, σημαίνων τήν σάρκωσιν, τήν εκ σου τού Υψίστου Μητροπάρθενε.

Καταβασία

- Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
- Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
- Ίν ως Προφήτην θηρός εκ θαλαττίου,
- Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
- Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ'

Αποστόλων τό κήρυγμα, καί τών Πατέρων τά δόγματα, τή Εκκλησία μίαν τήν πίστιν εκράτυνεν, ή καί χιτώνα φορούσα τής αληθείας, τόν υφαντόν εκ τής άνω θεολογίας, ορθοτομεί καί δοξάζει, τής ευσεβείας τό μέγα μυστήριον.

Ο Οίκος

Εν υψηλώ κηρύγματι τής τού Θεού Εκκλησίας, ακούσωμεν βοώσης, ο διψών, ερχέσθω καί πινέτω, ο κρατήρ, όν φέρω, κρατηρ εστι τής σοφίας, τούτου τό πόμα αληθείας λόγω κεκέρακα, ύδωρ ου προχέων αντιλογίας, αλλ' ομολογίας, ής πίνων ο νύν Ισραήλ, Θεόν ορά φθειγγόμενον, ίδετε, ίδετε, ότι αυτός εγώ ειμι, καί ουκ ηλλοίωμαι, εγώ Θεός πρώτος, εγώ καί μετά ταύτα, καί πλήν εμού άλλος ουκ έστιν όλως, Εντεύθεν οι μετέχοντες πλησθήσονται, καί αιnéσουσι, τής ευσεβείας τό μέγα μυστήριον.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή εβδόμη από τού Πάσχα, τήν εν Νικαία πρώτην Οικουμενικήν Σύνοδον εορτάζομεν, τών τριακοσίων δέκα καί οκτώ θεοφόρων Πατέρων.

Στίχοι

- Πόλου νοητού αστέρες σελασφόροι.
- Ακτίσιν υμών φωτίσαι τέ μοι φρένας.

Κατά Αρείου

- Ξένον τόν Υιόν Πατρός ουσίας λέγων,
- Άρειος, ήτω τής Θεού δόξης ξένος.

Ταίς τών αγίων τριακοσίων δέκα καί οκτώ θεοφόρων Πατέρων πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον, ειργάσατο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Οδυρόμενος τώ πάθει σου ο ήλιος, ζόφον περιεβάλλετο, καί εν ημέρα επί πάσαν Δέσποτα τήν γήν, τό φώς συνεσκότασε βοών, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ημφιάσατο Χριστέ τή καταβάσει σου, φέγγος τά καταχθόνια, ο Προπάτωρ δέ θυμηδίας έμπλεως οφθείς, χορεύων εσκήρτησε, βοών, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Διά σου Μήτερ Παρθένε φώς ανέτειλε, πάση τή οικουμένη φαιδρόν, τόν γάρ κτίστην σύ τών απάντων τέτοκας Θεόν, όν αίτησαι Πάναγνε ημίν, καταπεμφθήναι τοίς πιστοίς τό μέγα έλεος.

Τής Αναλήψεως Ο εν καμίνω πυρός

Ο εν νεφέλη φωτός, αναληφθείς καί σώσας κόσμον, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών

Επί τών ώμων Χριστέ τήν πλανηθείσαν άρας φύσιν, αναληφθείς, τώ Θεώ καί Πατρί προσήγαγες.

Ο ανελθών εν σαρκί, πρός τόν ασώματον Πατέρα, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων

ημών.

Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου τεχθείς, ήν Θεοτόκον απειργάσω, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τών Πατέρων Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Νενικήκατε μανίας τόν επώνυμον, Άρειον, τόν μανέντα δεινώς, καί λαλήσαντα εις τό ύψος άδικα Θεού, Υιώ γάρ ήρνήσατο βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τόν Υιόν βροντής μιμούμενοι θεσπέσιοι, Λόγον Πατρί συνάναρχον, καί ομόθρονον, πυριμόρφους στόμασιν υμών, τούς πάντας διδάσκετε βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ως υπόπτεροι τώ Λόγω βοηθήσαντες, ήκετε θεομακάριστοι, οικουμένης γάρ εκ περάτων ήθροισεν υμάς, τό Πνεύμα τό άγιον βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νεανίας τρεις η κάμινος ουκ έφλεξε, γέννησιν προτυπούσα τήν σήν, τό γάρ θείον πύρ σε μή φλέξαν, ώκησεν εν σοί, καί πάντας εφώτισε βοάν, Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κήσασα.

Καταβασία

- Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
- Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.
- Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
- Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
- Ισοσθενής, άναρχος, Ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ιουδαίων τόν πάλαι προφητοκτόνον λαόν, Θεοκτόνον ο φθόνος νύν απειργάσατο, σέ επί Σταυρού αναρτήσαντα Λόγε Θεού, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ουρανίους απίδας ου καταλέλοιπας, καί εις Άδου φοιτήσας, όλον συνήγειρας, κείμενον Χριστέ, εν σαπρία τόν άνθρωπον, σέ υπερυψούντα εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Εκ φωτός φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καί τεκούσα αφράστως τούτον δεδόξασαι, Πνεύμα γάρ εν σοί, Κόρη θείον εσκήνωσεν, όθεν σε υμνούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Αναλήψεως Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων

Τόν εν δυσί ταίς ουσίαις, αναστάντα ζωοδότην Χριστόν, εις ουρανούς μετά δόξης, καί Πατρί συγκαθεζόμενον, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν εκ δουλείας τήν κτίσιν, τών ειδώλων λυτρωσάμενον, καί παραστήσαντα ταύτην, ελευθέραν τώ ιδίω Πατρί, σέ Σωτήρ υμνούμεν, καί σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν τή αυτού καταβάσει, καθελόντα τόν αντίπαλον, καί τή αυτού αναβάσει,

ανυψώσαντα τόν άνθρωπον, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ υπερτέρα, ανεδείχθης Θεοτόκε, εν τή γαστρί σου τόν τούτοις, εποχούμενον βαστάσασα, όν σύν Ασωμάτοις, βροτοί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τών Πατέρων Εκ φλογός τοίς οσίοις

Πυρσωθέντες ακτίσι τής σής θεότητος, οι χρηστοί σου Ποιμένες σέ ωμολόγησαν, γενεσιουργόν τών απάντων καί Κύριον, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ο χορός τών Ποιμένων ο παναοίδιμος, αθροισθείς θεοφρόνως Τριάδα άκτιστον, νύν θεολογών, πάντας διδάσκει βοάν, Σέ υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ιεράρχαι ποιμένες οι αξιάγαστοι, τήν Χριστού Εκκλησίαν, καταφωτίζουν, άλλοι αλλαχού ταύτην καταφαιδρύναντες, καί υπερυψούντες εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μυστικώς εν εικόσι προεθεάσαντο, οι Προφήται σε πάντες Λόγον κυήσουσαν, σάρκα γάρ εκ σου λαβών ούτος προήλθε διπλούς, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

- Λύει τά δεσμά, καί δροσίζει τήν φλόγα,
- Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος.
- Υμνούσι Παίδες, ευλογεί δέ τόν μόνον,
- Σωτήρα καί παντουργόν ως ευεργέτην,
- Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δε Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σέ μακαρίζομεν.

Παθών αμέτοχος σύ διέμεινας, Λόγε Θεού, σαρκί προσομιλήσας τοίς πάθεσιν, αλλά λύεις τών παθών τόν άνθρωπον, πάθεσι χρηματίσας, πάθος, Σωτήρ ημών, μόνος γάρ υπάρχουνς απαθής καί παντοδύναμος.

Φθοράν θανάτου καταδεξάμενος, διαφθοράς ετήρησας τό σώμά σου άγευστον, η δέ σή ζωοποιός καί θεία ψυχή, Δέσποτα εν τώ Άδη ου καταλέλειπται, αλλ' ώσπερ εξ ύπνου αναστάς, ημάς συνήγειρας.

Τριαδικόν

Πατέρα, Υιόν συνάναρχον, πάντες βροτοί, εν χείλεσιν αγνοίς μέν δοξάζομεν, τήν δέ άρρητον καί υπερένδοξον, Πνεύματος παναγίου, δύναμιν σέβομεν, μόνη γάρ υπάρχει πανσθενής Τριάς αχώριστος.

Τής Αναλήψεως Σέ τήν υπέρ νούν

Σέ τόν λυτρωτήν τού κόσμου, Χριστόν τόν Θεόν, οι Απόστολοι βλέποντες, ενθέως υψούμενον, μετά δέους σκιρτώντες εμεγάλυνον.

Σού τήν θεωθείσαν σάρκα, ορώντες Χριστέ, εν τώ ύψει οι Άγγελοι, αλλήλοις διένευον, Αληθώς ούτός εστιν ο Θεός ημών.

Σε τῶν ἀσωμάτων τάξεις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον, Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ, πύλας ἀρατε.

Θεοτοκίον

Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὄν ἐκύησας σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἀγγέλοις ὀρώσα ἐμεγάλυνες.

Τῶν Πατέρων Θεόν ἀνθρώποις

Εὐρῶν συμμάχους ὑμᾶς συνήθροισε, τῆ κραταῖά δυνάμει καθοπλίσας τοῦ Πνεύματος, ὁ Πατρί συνάναρχος καί σύνθρονος, Λόγος ὁ πρό αἰώνων, ὄν νῦν Πανίεροι, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς, αἰὶ δοξάζετε.

Νομῆν Ἀρείου δεινῆς αἰρέσεως, ὡς ἰατροῖ ψυχῶν τε καί σωμάτων ἐστήσατε, ἱερώς τῆς πίστεως τό Σύμβολον, πάσιν ἐκτεθεικότες, ὁ νῦν κατέχοντες, μνήμην τῆν ὑμῶν, ἱερουργοί, αἰὶ δοξάζομεν.

Ὡς φῶς ὑπάρχων, Χριστέ, πανάχραντον, τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος τῆν ψυχῆν μου ἐκλύτρωσε, ταῖς πρεσβείαις Δέσποτα τῶν σῶν λειτουργῶν, τῶν νῦν σε κηρυξάντων, ἀναρχον, ἀκτιστον, κτίστην τε τῶν ὅλων, καί Θεόν Πατρί συνάναρχον.

Θεοτοκίον

Νεκροῖς ἀνάστασις νῦν δεδώρηται, διὰ τῆς σῆς ἀφράστου καί ἀρρήτου κηύσεως, Θεοτόκε Δέσποινα, ζωὴ γάρ ἐκ σοῦ, σάρκα περικειμένη, πάσιν ἐξέλαμψε, καί τό τοῦ θανάτου ἀμειδῆς σαφῶς διέλυσεν.

Καταβασία

- Χριστός Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
- Ἄπαν γάρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
- Ρητρεύον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως.
- Ἰλλιγιά δέ νούς, ἀπας σου τόν τόκον
- Νοεῖν, ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τό, Ἅγιος Κύριος, ὁ Θεός ἡμῶν ἐκ γ'

Εξαποστειλᾶριον Ἀναστάσιμον Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Τιβεριάδος θάλασσα, σὺν παισί Ζεβεδαίου, Ἰσθαθανῆλ, τῷ Πέτρῳ τε, σὺν δυσὶν ἄλλοις πάλαι, καί θωμᾶν εἶχε πρός ἄγραν, οἱ, Χριστοῦ τῆ προστάξει, ἐν δεξιόις χαλάσαντες, πλήθος εἰλκον ἰχθύων, ὄν Πέτρος γνούς, πρός αὐτόν ἐνήχετο, οἱς τό τρίτον, φανείς, καί ἄρτον ἐδειξε, καί ἰχθύν ἐπ' ἀνθρώπων.

Ἐτερον τῶν Πατέρων Γυναίκες ἀκουτίσθητε

Πατέρων θείων σήμερον, τῆν μνήμην εορτάζοντες, ταῖς παρακλήσεσι τούτων, δεόμεθα πανοικτίρμον, Πάσης βλάβης αἰρέσεων, ρύσαι λαόν σου Κύριε, καί πάντας καταξίωσον, Πατέρα, Λόγον δοξάζειν, καί τό πανάγιον Πνεῦμα.

Ἐτερον τῆς Ἀναλήψεως

Μαθητῶν ὀρώντων σε ἀνελήφθης, Χριστέ πρός τόν Πατέρα συνεδριάζων, Ἄγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον, Ἄρατε πύλας ἀρατε, ὁ Βασιλεύς γάρ ἀνήλθε, πρός τῆν ἀρχίφωτον δόξαν.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ἰστώμεν Στίχους η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα δ', καί τῶν Ἀγίων

Πατέρων δ'.

Τά Αναστάσιμα Ἦχος πλ. β'

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωή καί ανάστασις υπάρχει τώ λαώ σου, καί ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σέ τόν αναστάντα, Θεόν ἡμῶν υμνοῦμεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἡ ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ἤνοιξε τώ γένει τῶν ἀνθρώπων, καί ἐκ φθοράς λυτρωθέντες, σέ τόν αναστάντα, Θεόν ἡμῶν υμνοῦμεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σύν Πατρί καί Πνεύματι, Χριστόν ἀνυμνήσωμεν, τόν αναστάντα ἐκ νεκρῶν, καί πρός αὐτόν ἐκβοῶμεν. Σύ ζωή υπάρχεις, ἡμῶν καί ἀνάστασις, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τόν Προπάτορα ἡμῶν, διό σε καί δοξάζει, τό γένος τῶν ἀνθρώπων, καί ἀνυμνεῖ σου τήν Ἀνάστασιν.

**Τῶν Πατέρων Προσόμοια
Ἦχος πλ. β' Ὄλην ἀποθέμενοι**

Ὄλην συγκροτήσαντες, τήν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καί τώ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τό μακάριον, καί σεπτόν Σύμβολον, οἱ σεπτοί Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τώ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τόν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καί παναληθῶς ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδαχαίς, οἱ εὐκλεεῖς καί πανόλβιοι, ὄντως καί θεόφρονες. (Δίς)

Στίχ. Εὐλογητός εἰ Κύριε ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὄλην εἰσδεξάμενοι, τήν νοητήν λαμπηδόνα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τό υπερφυσικόν χρυσολόγημα, τό βραχὺ ῥήματι, καί πολύ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προἰστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καί τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τήν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καί φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὄρον θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τούς Ὁσίους αὐτοῦ.

Ὄλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καί θυμόν κινήσαντες, νῦν τόν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τούς βαρεῖς ἤλασαν, καί λοιμῶδεις λύκους, τῆ σφενδόνη τῆ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρῶ ἀνιάματος, πεσόντας ὡς πρός θάνατον, καί ὡς τῶς νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δούλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καί τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορός, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός, καὶ Υἱοῦ, καί Πνεύματος ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογματίσει καί φύσιν, καί τό μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῆ Ἐκκλησίᾳ, οὐς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες, ὦ θεῖα παρεμβολή, θεηγόροι οπλίται, παρατάξεως Κυρίου, ἀστέρες πολυφῶτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι, τά μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου, τά ἀγχνύουσα στόματα τοῦ Λόγου, Νικαίας τό αὐχῆμα, οἰκουμένης ἀγλάϊσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὑπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχηλώταται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα ἐζωοποιήθημεν, διό ἀνυμνοῦντες βῶμεν. Εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη

Απόλυσις

Εἰς τὴν πρώτην Ὁραν, τό Εωθινόν Ἦχος πλ. β'

Μετά τὴν εἰς Ἄδου κάθοδον, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, αθυμούντες, ὡς εἰκός, ἐπὶ τῷ χωρισμῷ σου, Χριστέ, οἱ Μαθηταί, πρὸς ἐργασίαν ἐτράπησαν, καὶ πάλιν πλοία καὶ δίκτυα, καὶ ἄγρα οὐδαμού, Ἀλλά σύ Σῶτερ ἐμφανισθεὶς, ὡς Δεσπότης πάντων, δεξιόις τὰ δίκτυα κελεύεις βαλεῖν, Καὶ ἦν ὁ λόγος ἔργον εὐθύς καὶ πλήθος τῶν ἰχθύων πολὺ, καὶ δεῖπνον ξένον ἔτοιμον ἐν γῆ, οὐ μετασχόντων τότε σου τῶν Μαθητῶν, καὶ ἡμᾶς νῦν νοητῶς καταξίωσον ἐντροφήσαι, φιλάνθρωπε Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ εἰς ιβ'.

Τῆς Οκτωήχου εἰς δ' Ἦχος πλ. β'

Μνήσθητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ σώσόν με, ὡς ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Διὰ ξύλου, τὸν Ἀδάμ ἀπατηθέντα, διὰ ξύλου Σταυροῦ πάλιν ἔσωσας, Ληστήν βοώντα, Μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ἄδου πύλας, καὶ μοχλοὺς συντρίψας, ζωοδότα, ἀνέστησας ἅπαντας, Σωτὴρ βοώντας, Δόξα τῇ Εγέρσει σου.

Μνήσθητί μου, ὁ τὸν θάνατον σκυλεύσας, τῇ ταφῇ σου, καὶ τῇ Ἀναστάσει σου, χαράς τὰ πάντα, πληρώσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῆς Αναλήψεως ἡ γ' Ὠδή εἰς δ', καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡ ς' Ὠδή εἰς δ'.

Ἀπόστολος καὶ Ευαγγέλιον τῆς ἡμέρας

Κοινωνικόν

Ἀινεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Ἀινεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς υψίστοις. Ἀλληλουῖα.

p72[top](#)

Τῆς ΚΥΡΙΑΚῆς ΤῶΝ ἉΓΙῶΝ ΠΑΤΕΡῶΝ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρὰ τῶν Πατέρων γ' Ἦχος πλ. β' Ἡ ἀπεγνωσμένη

Ἐκ γαστρὸς ἐτέχθης πρὸ ἐωσφόρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰῶνων, κἀν Ἄρειος κτίσμα σε, καὶ οὐ Θεὸν δοξάζει, τόλμη συνάπτων σε τὸν κτίστην, τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρός τοῦ αἰωνίου, εαυτῷ θησαυρίζων, ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Τίς σου τὸν χιτῶνα Σῶτερ διείλεν, Ἄρειος σύ ἔφη, ὁ τῆς Τριάδος, τεμῶν τὴν ὁμότιμον, ἀρχὴν εἰς διαιρέσεις, οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, οὗτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μὴ λέγειν, ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνῷ περιπίπτει τὰς ἀμαρτίας, Ἄρειος ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θείῳ

σπαράττεται, αγκίστρω τοίς εγκάτοις, πάσαν εκδούναι τήν ουσίαν, καί τήν ψυχήν βιαίως, άλλος Ιούδας χρηματίσας, τή γνώμη καί τώ τρόπω, αλλ' η Σύνοδος η εν Νικαία, Υιόν Θεού σε ανεκήρυξε Κύριε, Πατρί καί Πνεύματι σύνθρονον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τάς μυστικές σήμερον τού Πνεύματος σάλπιγγας, τούς θεοφόρους Πατέρας ανευφημήσωμεν, τούς μελωδήσαντας εν μέσω τής Εκκλησίας, μέλος εναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, απαράλλακτον, ουσίαν τε καί θεότητα, τούς καθαιρέτας Αρείου, καί ορθοδόξων προμάχους, τούς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν...

Εν τοίς όρεσι τοίς αγίοις, θεωρούντές σου τάς υψώσεις Χριστέ, τό απαύγασμα τής δόξης τού Πατρός, ανυμνούμέν σου τήν φωτειδή τού προσώπου μορφήν, προσκυνούμέν σου τά Παθήματα, τιμώνεν τήν Ανάστασιν, τήν ένδοξον Ανάληψιν δοξάζοντες, Ελέησον ημάς.

Στιχηρά Προσόμοια τών Πατέρων

Ἦχος πλ. β' Ὅλην αποθέμενοι

Όλην συγκροτήσαντες, τήν τής ψυχής επιστήμην, καί τώ θείω Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τό μακάριον, καί σεπτόν Σύμβολον, οι σεπτοί Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν, εν ώ σαφέστατα, τώ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τόν Λόγον εκδιδάσκουσι, καί παναληθώς ομοούσιον, ταίς τών Αποστόλων, επόμενοι προδήλως διδαχαίς, οι ευκλειείς καί πανόλβιοι, όντως καί θεόφρονες.

Στίχ. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Όλην εισδεξάμενοι, τήν νοητήν λαμπηδόνα, τού αγίου Πνεύματος, τό υπερφυέστατον χρησμολόγημα, τό βραχύ ρήματι, καί πολύ συνέσει, θεοπνεύστως απεφθέγγαντο, ως Χριστοκήρυκες, ευαγγελικών προϊστάμενοι, δογμάτων οι μακάριοι, καί τών ευσεβών παραδόσεων, άνωθεν λαβόντες, τήν τούτων αποκάλυψιν σαφώς, καί φωτισθέντες, εξέθεντο, όρον θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αυτώ τούς Οσίους αυτού.

Όλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικήν επιστήμην, καί θυμόν κινήσαντες, νύν τόν δικαιοτάτον ενδικώτατα, τούς βαρείς ήλασαν, καί λοιμώδεις λύκους, τή σφενδόνη τή τού Πνεύματος, εκσφενδονήσαντες, τού τής Εκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ως πρός θάνατον, καί ως ανιάτως νοσήσαντας, οι θείοι Ποιμένες, ως δούλοι γνησιώτατοι Χριστού, καί τού ενθέου κηρύγματος, μύσται ιερώτατοι.

Δόξα... Ἦχος γ'

Αποστολικών παραδόσεων, ακριβείς φύλακες γεγόνате, άγιοι Πατέρες, τής γάρ αγίας Τριάδος τό ομοούσιον, όρθοδόξως δογματίσαντες, Αρείου τό βλάσφημον, συνοδικώς κατεβάλετε, μεθ' όν καί Μακεδόνιον, πνευματομάχον απελέγγαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Ευτυχεία, καί Διόσκορον, Σαβέλλιόν τε, καί Σεβήρον τόν ακέφαλον, ών τής πλάνης αιτήσασθε ρυσθέντας ημάς, ακηλίδωτον ημών τόν βίον, εν τή πίστει φυλάττεσθαι, δεόμεθα.

Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, τού ανυψώσαι τήν πεσούσαν εικόνα τού Αδάμ, καί αποστείλαι Πνεύμα Παράκλητον, τού αγιάσαι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Υπερδεδοξαμένος εί Χριστέ ο Θεός ημών, ο φωστήρας επί γής τούς Πατέρας ημών θεμελιώσας, καί δι' αυτών πρός τήν αληθινήν πίστιν πάντας ημάς οδηγήσας,

πολυεύσπλαγγνε δόξα σοι.

Καί τής Εορτής Ἦχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ ει ο Υιός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου.

**ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ἦχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Αγγέλων θαυμαζόντων, τής ανόδου τό ξένον, καί Μαθητών εκπληττομένων, τό φρικτόν τής επάρσεως, ανήλθες μετά δόξης ως Θεός, καί πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ, διά τούτο αἱ δυνάμεις τών ουρανών εθαύμαζον βοώσαι, Δόξα τή καταβάσει σου Σωτήρ, δόξα τή βασιλεία σου.
δόξα τή Αναλήψει σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὄμοιον

Τού Ἄδου σκυλευθέντος υπό σου Ζωοδότα, καί κόσμου φωτισθέντος, εν τή σή, Αναστάσει, ανήλθες μετά δόξης ο Σωτήρ, ο πάντα περιέχων τή χειρί, διά τούτο σύν Αγγέλοις σε καί ημεῖς, δοξάζομεν, βοώντες, Δόξα τή Αναλήψει σου Χριστέ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή ευσπλαγγνία σου, μόνε φιλάνθρωπε. (Δίς)

Εἰς τόν Στίχον τών Αἰνῶν

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β' Οἶκος τού Ευφραθά

Λόγου τοῖς Μαθηταῖς, πιστοῖ συνεπαρθώμεν, τών αρετῶν εἰς ὄρη, ως ἄν Χριστοῦ τήν δόξαν, ἰδεῖν αξιωθεῖημεν.

Στίχ. Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἦσχυναν εμφανῶς, τήν Μανιχαίων λέσχην, οἱ νόες οἷς ηπόρουν, Χριστοῦ σαφῶς δηλοῦντες, σύσσωμον τήν ανέλευσιν.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμῶ...

Ανάκρουσον Δαυῖδ, γηθόμενος τήν λύραν, αναληφθεῖς Χριστός γάρ, τοῖς πράγμασι τούς λόγους, κυροῖ τής Προφητείας σου.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ανελήφθης εν δόξη, εκ τού ὄρους τών Ελαιῶν, Χριστέ ο Θεός, ενώπιον τών σῶν Μαθητῶν, καί ἐκάθισας εν δεξιᾷ τού Πατρός, ο τά σύμπαντα πληρῶν τή θεότητι, καί ἀπέστειλας αυτοῖς Πνεῦμα τό ἅγιον, τό φωτίζον, καί στηρίζον, καί αγιάζον τās ψυχάς ημών.

p73[top](#)

**ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'

Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπαθὴς τῆ θεότητι, καὶ ἀνέστης τρι ἡμέρας, σκυλεύσας τὸν θάνατον, καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς φθαρέντας, καὶ ἀνελήλυθας Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, ἐπαγγειλάμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παράκλητον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὑμεῖς τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζοντες; οἱ ὀρώμενοι Ἄγγελοι, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, τοῖς τοῦ Λόγου Μύσταις, οὗτος, ὃν οὐράτε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐτὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρίναι τὸν κόσμον, ὡς ἔφησε, πορευθέντες οὖν ἅπαντα, τὰ ρηθέντα πληρώσατε.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ κατάληψιν Ἐγερσιν, παντοδύναμε Κύριε λαβῶν οὖς ἠγάπησας, ἕως Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε, καὶ πρὸς τὸ ὄρος γεγωνῶς, τοῦ Ἐλαιῶνος, τούτους ἠυλόγησας, καὶ οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέντων Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος δ'

Ὅτε παραγένονας ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ τῶν Ἐλαιῶν, Πατρός ἐπιτελέσαι τὴν εὐδοκίαν, ἐξέστησαν οἱ οὐράνιοι Ἄγγελοι, καὶ ἐφρίξαν οἱ καταχθόνιοι, παρίσταντο δὲ οἱ Μαθηταὶ μετὰ χαρᾶς ἔντρομοι, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς, ὡς θρόνος δὲ ἠτοιμάστω ἐξ ἐναντίας νεφέλη προσμένουσα, πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐφαίνετο, καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτήρας ἀνακαλύπτει, Ἀδάμ τὴν κατάβασιν ὡς γνωσθῆναι, καὶ τὴν αὐτῆς ἀνάβασιν, Ἀλλ' ἵχνη μὲν υψοῦτο, ὡς ὑπὸ χειρός, στόμα δὲ μεγάλα ἠυλόγει, ὡς ἠκούετο, νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ οὐρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο, Ἔργον τοῦτο Κύριε εἰργάσω, μέγα καὶ παράδοξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ευφραθά

Πληρώσας ἀγαθῆ, Πατρός τὴν εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς κάτω, ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἀνήλθες πρὸς τὸν σὸν, Γεννήτορα οἰκτίρμον, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὑψώσας τὴν κάτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ...

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαβεν εἰς ὕψος, καὶ Ἄγγελοι ἐν φόβῳ, καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ θεῷ σου κελεύσματι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος δ'

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδάμ, εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, ὁ Θεὸς καινοποιήσας σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἀνήγαγες σήμερον, ὡς ἀγαπήσας γὰρ, συνεκάθισας, ὡς συμπαθήσας δέ, ἠνώσας σεαυτῷ, ὡς ἐνώσας συνέπαθες, ὡς ἀπαθὴς παθῶν δέ, συνεδόξασας, Ἀλλ' οἱ Ἀσώματοι, Τίς ἐστὶν οὗτος, ἔλεγον, ὁ ὠραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' οὐκ ἄνθρωπος μόνον, Θεὸς δὲ καὶ ἄνθρωπος, τὸ συναμφότερον τὸ φαινόμενον, Ὅθεν ἕξαλλοι Ἄγγελοι, ἐν στολαῖς περιϊπτάμενοι, τοὺς Μαθητάς, Ἄνδρες, ἐβόων, Γαλιλαῖοι, ὅς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς ἄνθρωπος Θεός, θεῶν ἄνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν, πιστοῖς δὲ δωρούμενος, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς Ἦχος β' Τά άνω ζητῶν

Υψόθεν εις γήν, Χριστέ καταβέβηκας, καί αύθις εκ γῆς, εις ύψος ανέδραμες, πρός τόν σόν Γεννήτορα, Μαθητῶν ορώντων σου τήν άνοδον, σύν αυτοίς ούν εορτάζοντες, υμνούμέν σου Σώτερ τήν Ανάληψιν. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Ο προαιώνιος Λόγος καί άναρχος, ήν περ ανείληφε, φύσιν ανθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ανελήφθη, Άγγελοι προτρέχοντες, Αποστόλοις εδεικνυον, τούτον πορευόμενον, εις ουρανούς μετά δόξης πολλῆς, αυτώ δέ προσκυνήσαντες, έλεγον, Δόξα Θεώ τώ αναληφθέντι. (Δίς)

Εις τόν Στίχον τών Αίνων Στιχηρά Προσόμοια Ἦχος β' Οίκος τού Ευφραθά

Ου λείπω ορφανούς, ούς περ εγώ συνήξα, ο Κύριος τοίς φίλοις, ελάλει, αλλά πέμψω, μίν Πνεύμα τό άγιον.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Άγγελοι τοίς σοφοίς, εβών Αποστόλοις, Ω άνδρες Γαλιλαίοι, όν τρόπον καθοράτε, αυτός πάλιν ελεύσεται.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Κατήλθον εν χαρά, από τού Ελαιώνος, οι Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, υμνούντες, τήν θείαν σου Ανάληψιν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ότε ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός τών Μαθητῶν ορώντων, αι νεφέλαι υπελάμβανόν σε μετά σαρκός, πύλαι επήρθησαν αι ουράνιαι, ο χορός τών Αγγέλων έχαιρεν εν αγαλλιάσει, αι ανώτεραι δυνάμεις έκραζον, λέγουσαι, Άρατε πύλας οι άρχοντες υμών, καί εισελεύσεται ο Βασιλεύς τῆς δόξης, οι δέ Μαθηταί εκπληττόμενοι έλεγον, Μή χωρισθῆς ημών, ο Ποιμήν ο καλός, αλλά πέμψον ημίν τόν Πνεύμά σου τό πανάγιον, τό οδηγούν καί στηρίζον τάς ψυχάς ημών.

p74[top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' Ἦχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Καθορώντων τών θείων σου, Μαθητῶν ανελήλυθας, εις τά επουράνια καί εκάθισας, εν δεξιά τού Γεννήτορος, ο τούτου αχώριστος, υπερούσιε Υιέ, καί ως είπας απέστειλας, τόν Παράκλητον, ουρανούς επιγειούς εκτελούντα, τούς σοφούς καί θεηγόρους, καί ιερούς, Αποστόλους σου.

Εσαρκώθης δι' άφατον, Ιησού αγαθότητα, καί Σταυρόν καί θάνατον, ο αθάνατος, εθελουσίως υπέμεινας, καί αύθις τριήμερος, αναστάς εκ τών νεκρών, μεθ' ημέρας

τεσσαράκοντα, ανελήλυθας, όθεν πρώην κατήλθες, ειρηνεύσας, τά επίγεια, καί πάντας, προσαγαγών τώ Γεννήτορι.

Εν νεφέλαις ως είδόν σε, επαιρόμενον Κύριε, οι σοφοί Απόστολοι οδυρόμενοι, καί κατηφείας πληρούμενοι, εβόων σύν δάκρυσι, Μή εάσης ορφανούς, οώς δι' οίκτον ηγάπησας, αλλ' απόστειλον, εφ' ημάς, ως υπέσχου, πανοικτίρμον τό πανάγιόν σου Πνεύμα, φωταγωγούν τάς ψυχάς, ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Δεύτε τών πιστών τό σύστημα, τούς νόας μυηθέντες τών Μαθητών τού Χριστού, άληκτον ύμνον είπωμεν, επί τού Ελαιώνος, ως οι Απόστολοι, μετά Δαυίδ βοήσωμεν, Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, ίνα ρύσηται τάς φυλάς τών βροτών, εκ τών σκανδάλων τού αλάστορος, καί φωτίση τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος β' Οίκος τού Ευφραθά

Θαύμα καινοπρεπές! η βρότειος γάρ φύσις, εις ουρανούς ανήλθεν, η ενωθείσα Λόγω, Θεώ τώ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Έλαμψεν η φαιδρά, καί πάμφωτος ημέρα, τής θείας τού Δεσπότου, εις ουρανούς ανόδου, λαμπρύνουσα τά σύμπαντα.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Ωσπερ τοίς Μαθηταίς, απέστειλας εξ ύψους, τό συμφυές σου Πνεύμα, καί τώ λαώ σου πέμψον, Χριστέ Σωτήρ τήν χάριν σου.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Κύριε, αναλαμβανομένου σου όθεν ουκ εχωρίσθης, αι στρατιαί τών Αγγέλων, καί πάντων τών Ασωμάτων, εν αγαλλιάσει εβόων, ταίς ανωτέραις δυνάμεσιν, Άρατε πύλας οι άρχοντες υμών, καί εισελεύσεται ο Βασιλεύς τής δόξης, ο γάρ θρόνος ο χερουβικός, ανέλαβέ σε μετά σαρκός, Κύριε, δόξα σοι.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Πρός τόν σόν Γεννήτορα παλινδρομήσας, παντουργέ τούς δούλους σου, μή καταλίπης ορφανούς, οι Μαθηταί ως κατείδόν σε, αναληφθέντα, εβόων φιλάνθρωπε. **(Δίς)**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Οι κλεινοί διάκοσμοι τών θείων νόων, τόν τής δόξης Κύριον, αναληφθέντα εμφανώς, μετά σαρκός θεασάμενοι, Πύλας εβόων αλλήλοις επάρατε. **(Δίς)**

Εις τόν Στίχον τών Αίνων

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. β' Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Δι' άκραν ευσπλαγχνίαν Χριστέ, ετέχθης εκ Παρθένου σαρκί, εκουσίως, υπομείνας δέ Σταυρόν, τριήμερος ανέστης, εκ τάφου πανοικτίρμον, συναναστήσας καί ζωώσας ημάς.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Ορώντων σε Χριστέ ο Θεός, τών θείων Μαθητών εμφανώς, ανελήφθης, από γής πρός ουρανόν, καί τούτοις επηγγείλω, εκπέμψειν Ζωοδότα, εκ τού Πατρός Πνεύμα τό άγιον.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Ξενίζεται Αγγέλων πληθύς, τό ξένον τής ανόδου σου, καί φρικώδες, Ιησού παμβασιλεύ, καί πύλας ουρανίους, διαίρειν επεβόων, ταίς ανωτέραις νύν δυνάμεσι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Τών κόλπων τών πατρικών μή χωρισθείς, γλυκύτατε Ιησού, καί τοίς επί γής ως άνθρωπος συναναστραφείς, σήμεραν απ' όρους τών Ελαιών ανελήφθης εν δόξη, καί τήν πεσούσαν φύσιν ημών, συμπαθώς ανυψώσας, τώ Πατρί συνεκάθισας, Όθεν αι ουράνιαι τών ασωμάτων τάξεις, τό θαύμα εκπληττόμεναι, εξίσταντο θάμβει, καί τρόμω συνεχόμεναι, τήν σήν φιλανθρωπίαν εμεγάλυνον, Μεθ' ών καί ημείς οι επί γής, τήν πρός ημάς σου συγκατάβασιν, καί τήν αφ' ημών Ανάληψιν δοξολογούντες, ικετεύομεν λέγοντες, ο τούς Μαθητάς καί τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, χαράς απείρου πλήσας εν τή σή Αναλήψει, καί ημάς αξίωσον τών εκλεκτών σου τής χαράς, ευχαίς αυτών, διά τό μέγα σου έλεος.

[p75top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'

Ήχος δ' Ο εξ υψίστου κληθείς

Τήν υπέρ πάντων τελέσας σωτηρίαν, τό όρος κατέλαβες τού Ελαιώνος Χριστέ, όθεν ανέπτης ενώπιον, τών Μαθητών σου, εις ουρανούς εν δόξη φερόμενος, διό τό μυστήριον καταπληττόμεναι, ταίς ανωτέραις εκραύγαζον, αι κάτω τάξεις, Άρατε πύλας καί εισελεύσεται, όθεν εξήλθε, τών απάντων, ο βασιλεύων Θεός, ως ηυδόκησε, παραδόξως τώ κόσμω, σωτηρίαν εργασάμενος.

Τών Μαθητών ο χορός σε, ως εώρα, αναλαμβανόμενον, έλεγε Δέσποτα, Πού νύν απαίρεις τών δούλων σου; καί πού πορεύη, ο εν χερσί συνέχων τά πέρατα; ημείς καταλείψαντες, άπαντα σοί τώ Θεώ, ηκολουθήσαμεν χαίροντες, εις τούς αιώνας, σύν σοί, ελπίδας έχοντες έσεσθαι, μή καταλίπης ορφανους ημάς, ως υπέσχου, Πατήρ, ημών εύσπλαγχνε, τόν Παράκλητον πέμψον, καί Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Τελεωτάτην παρέχων ευλογίαν, τοίς φίλοις σου Δέσποτα, εμυσταγώγεις αυτούς, οράτε φίλοι πορεύομαι, πρός τόν Πατέρα, υμίν δέ πέμψω άλλον Παράκλητον, ου καταλείψω γάρ πρόβατα, άπερ συνήξα, ουκ επιλήσομαι ούς ηγάπησα, θείαν εξ ύψους ενδυσάμενοι, δυναστείαν, πορεύεσθαι λέγοντες, επί πάντα τά έθνη, σωτηρίας ευαγγέλια.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, τού ανυψώσαι τήν πεσούσαν εικόνα τού Αδάμ, καί αποστείλαι Πνεύμα Παράκλητον, τού αγιάσαι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Ίνα τόν εις γήν, ανυψώσης με πεσόντα, ήλθες επί γής, προσλαβών δέ με συνάγεις, καντεύθεν συνδοξάζεις, συνεδρία τού φύσαντος, πάσας τάς επάρσεις καταρράξας, τού πάλαι με καταβαλόντος, υμνώ Δέσποτα, τόν ακατάληπτον βυθόν, τής φιλανθρωπίας σου.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Σκίρτησον Αδάμ, συνευφραίνου καί η Εύα, ούς γάρ τή φθορά, ενεδύσασθε χιτώνας, εν Παραδείσω πάλαι, αφθαρσίαν ελπίσαντες, προσλαβών ο πλάσας απορρήτως, μετέβαλεν εις αφθαρσίαν, καί συνύψωσε, καί συνεδρία πατρική, τετίμηκε σήμερον.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Τύραννον εχθρόν, αποστάτην συμπατήσας, σθένει θεϊκώ, ο φορέσας μου τήν φύσιν, ατρέπτως, ασυγχύτως, αμερίστως ανέδραμεν, αύθις σύν αυτή πρός τόν Πατέρα, οιχέσθω τών αιρετιζόντων φληναφήματα, ευσεβοφρόνως δ' οι πιστοί, αυτόν μεγαλύνωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Σήμερον εν ουρανοίς αι άνω δυνάμεις, τήν ημετέραν φύσιν Θεώμεναι, θαυμάζουσαι τού ξένου τρόπου τήν άνοδον, διηπόρουσιν αλλήλαις λέγουσαι, Τίς ούτος ό παραγενόμενος; Βλέπουσαι δέ τόν οικείον Δεσπότην, τάς ουρανίους πύλας αίρειν διεκελεύοντο, Μεθ' ών απαύστως υμνούμέν σε, τόν μετά σαρκός εκείθεν πάλιν ερχόμενον, ως κριτήν τών απάντων, καί Θεόν παντοδύναμον.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Κατελθών ουρανόθεν πρός τά επίγεια, καί τήν κάτω κειμένην εν τή τού Άδου φρουρά, συναναστήσας ως Θεός, Αδαμιάιαν μορφήν, τή Αναλήψει σου Χριστέ, ανήγαγες εις ουρανούς, καί θρόνω τώ Πατρικώ σου, συγκάθεδρον απειργάσω, ως ελεήμων καί φιλόανθρωπος (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ' Τό προσταχθέν μυστικώς

Επί τού όρουσ ανελθών τού Ελαιώνος, ο ελεήμων Ιησούς αυτόθεν ήρθης, φωτεινής σε νεφέλης καθυπολαβούσης, ορώντων τών Μαθητών σου από τής γής, βοώντων καί τών Αγγέλων εν ουρανοίς, Φόβω πύλαι επάρθητε, καί γάρ ο μόνος κραταιός, νικήσας τόν αλάστορα, πρός ημάς επεδήμησε. (Δίς)

Εις τόν Στίχον τών Αίνων Στιχηρά Προσόμοια Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Όλον με Χριστέ, προσλαβόμενος αφράστως, όλω μοι τή σή συνεκράθης θεία φύσει, φυρμόν ουχ υπομείνας, ου τροπήν, ου διαίρεσιν, Δόξα τή φρικτή σου καταβάσει, τώ πάθει καί τή αναστάσει, τή αναβάσει τε, δι' ών η πρίν χαμαιριφής, ανύψωται φύσις

ημών.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Υμείς ίνα τί, βλεφαρίδας ανυπούτε, καί θαμβητικώς τόν άόρατον οράτε; οι Άγγελοί σου Σώτερ ανεβών τοίς Μύσταις σου, ούτος ο εν δόξη αναβαίνων, ωσαύτως ήξει σαρκοφόρος, πνοήν άπασαν, κρίναι δικαίοις εν ζυγοίς, Θεός ών καί άνθρωπος.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Θρήνου καί χαράς, ο χορός τών Μαθητών σου, επί τή σεπτή, Αναλήψει σου Σωτήρ μου, εστώς εν μεταιχμίω, εν τώ όρει φιλάνθρωπε, Δέσποτα μή λίπης, ανεβών, ωρφανισμένους σούς οικέτας, αλλ' απόστειλον, Πνεύμα τό θείον, τάς ψυχάς φωτίζον τών δούλων σου.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Ανελήφθης εν δόξη, από γής εις ουρανούς, ο πάντα πληρών τή θεότητι, καί εν δεξιά Πατρός εκάθισας, ο εν αρχή Θεός Λόγος, όθεν αι ουράνιαι δυνάμεις ορώσαι, τοίς Αποστόλοις έμφοβοι έλεγον, Τίνοι ατενίζετε, βλέποντες εις τόν ουρανόν, ούτος, όν εθεάσασθε, αυτός πάλιν ελεύσεται μετά δόξης, τού κρίναι πάσαν τήν γήν, καί αποδούναι εκάστω κατά τά έργα αυτού, πρός όν βοήσωμεν, Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

[p76top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Αποδίδεται η τής Α ν α λ ή ψ ε ω ς εορτή

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά ιδιόμελα ε'
Ήχος πλ. β'

Ο Κύριος ανελήφθη εις ουρανούς, ίνα πέμψη τόν Παράκλητον τώ κόσμω, οι ουρανοί ητοίμασαν τόν θρόνον αυτού, νεφέλαι τήν επίβασιν αυτού, Άγγελοι θαυμάζουσιν, άνθρωπον ορώντες υπεράνω αυτών, ο Πατήρ εκδέχεται, όν εν κόλποις έχει συναϊδιον, Τό Πνεύμα τό άγιον κελεύει πάσι τοίς Αγγέλοις αυτού, Άρατε πύλας οι άρχοντες ημών, Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας, ότι ανέβη Χριστός, όπου ήν τό πρότερον. **(Δίς)**

Κύριε, τή σή, Αναλήψει, εξεπλάγησαν τά Θεόν, επί Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τον νεφελών ανερχόμενον, τόν επ' αυτών καθεζόμενον, καί δοξάζομέν σε, ότι χρηστόν τό έλεός σου, δόξα σοι. **(Δίς)**

Εν τοίς όρεσι τοίς αγίοις, θεωρούντές σου τάς υψώσεις Χριστέ, τό απαύγασμα τής δόξης τού Πατρός, ανυμνούμέν σου τήν φωτοειδή τού προσώπου μορφήν, προσκυνούμέν σου τά παθήματα, τιμώμεν τήν Ανάστασιν, τήν ένδοξον Ανάληψιν δοξάζοντες, ελέησον ημάς. **(Δίς)**

Κύριε, οι Απόστολοι ως ειδόν σε, εν νεφέλαις επαιρόμενον, οδυρμοίς δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνούντες έλεγον, Δέσποτα, μή έάσης ημάς ορφανούς, ούς δι' οίκτον ηγάπησας δούλους σου, ως εύσπλαγχνος, αλλ' απόστειλον, ως υπέσχου ημίν, τό πανάγιόν σου Πνεύμα, φωταγωγούν τάς ψυχάς ημών. **(Δίς)**

Κύριε, τής οικονομίας πληρώσας τό μυστήριον, παραλαβών τούς σούς Μαθητάς, εις

τό όρος τών Ελαιών ανελάμβανες, καί ιδού, τό στερέωμα τού ουρανού παρήλθες, ο δι' εμέ πτωχεύσας κατ' εμέ, καί αναβάς, όθεν ουκ εχωρίσθης, τό πανάγιόν σου Πνεύμα εξαπόστειλον, φωτίζον τάς ψυχάς ημών. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν...

Τών κόλπων τών πατρικών μή χωρισθείς, γλυκύτατε Ιησού, καί τοίς επί γής ως άνθρωπος, συναναστραφείς, σήμεραν απ' όρους τών Ελαιών ανελήφθης εν δόξη, καί τήν πεσούσαν φύσιν ημών συμπαθώς ανυψώσας, τώ Πατρί συνεκάθισας, όθεν αι ουράνιαι τών ασωμάτων τάξεις, τό θαύμα εκπληττόμεναι, εξίσταντο θάμβει, καί τρόμω συνεχόμεναι, τήν σήν φιλανθρωπιάν εμεγάλυνον, Μεθ' ών καί ημείς οι επί γής, τήν πρός ημάς σου συγκατάβασιν, καί τήν αφ' ημών Ανάληψιν δοξολογούντες, ικετεύομεν λέγοντες, ο τούς μαθητάς καί τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, χαράς απείρου πλήσας εν τή σή Αναλήψει, καί ημάς αξίωσον, τών εκλεκτών σου τής χαράς, ευχαίς αυτών, διά τό μέγα σου έλεος.

Εις τόν Στίχον

Στιχηρά Ιδιόμελα Ήχος β'

Ετέχθης ως αυτός ηθέλησας, εφάνης, ως αυτός ηβουλήθης, έπαθες σαρκί, ο Θεός ημών, εκ νεκρών ανέστης, πατήσας τόν θάνατον, ανελήφθης εν δόξη, ο τά σύμπαντα πληρών, καί απέστειλας ημίν Πνεύμα θείον, τού ανυμνείν καί δοξάζειν σου τήν θεότητα.

Στίχ. Πάντα τα έθνη κροτήσατε χείρας...

Αναλαμβανομένου σου Χριστέ, εκ τού όρους τών Ελαιών, αι δυνάμεις ορώσαι ετέρα τή ετέρα εβών, Τίς εστιν ούτος; καί φησί πρός αυτάς, Ούτός εστιν ο κραταιός καί δυνάστης, ούτός εστιν ο δυνατός εν πολέμω, ούτός εστιν αληθώς ο Βασιλεύς τής δόξης, Καί ίνα τί αυτού ερυθρά τά ιμάτια; Εκ Βοσόρ ήκει, όπερ εστί, τής σαρκός, Αυτός δέ ως Θεός εν δεξιά καθίσας τής μεγαλωσύνης, απέστειλας ημίν τό Πνεύμα τό άγιον ίνα οδηγήση, καί σώση τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος.

Ανελήφθης εν δόξη, εκ τού όρους τών Ελαιών Χριστέ ο Θεός ενώπιον τών σών Μαθητών, καί εκάθισας εν δεξιά τού Πατρός ο τά σύμπαντα πληρών τή θεότητα, καί απέστειλας αυτοίς Πνεύμα τό άγιον, τό φωτίζον, καί στηρίζον, καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, τού ανυψώσαι τήν πεσούσαν εικόνα τού Αδάμ, καί αποστείλαι Πνεύμα Παράκλητον, τού αγιάσαι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ ει ο Υιός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου. (Εκ γ)

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος**

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ανόδου τό ξένον, καί Μαθητῶν εκπληττομένων, τό φρικτόν τῆς ἐπάρσεως, ἀνήλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καί πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ, διά τούτο αἱ δυνάμεις τῶν ουρανῶν εθαύμαζον βοῶσαι, Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ Αναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Ο προαιώνιος Θεός καί ἀναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη, Ἄγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις εδείκνυον, τούτον πορευόμενον, εἰς ουρανοῦς μετὰ δόξης πολλῆς, αὐτῷ δέ προσκυνήσαντες ἔλεγον, Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Κατελθὼν ουρανόθεν εἰς τὰ ἐπίγεια, καί τήν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ Ἄδου φρουρά, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδαμιάϊαν μορφήν, τῇ Αναλήψει σου Χριστέ, εἰς ουρανοῦς ἀναγαγὼν, τῷ θρόνῳ τῷ πατρικῷ σου, συγκαθέδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καί φιλόνηρωπος.

Οἱ Κανόνες, ο τοῦ Ἦχου πλ. α' μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς η' καί ο τοῦ Ἦχου δ' εἰς ς' [ἀνευ Στίχων]

Κανὼν τοῦ Ἦχου Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ Ὡδή α' Ἦχος πλ. α' Ὁ εἰρμός

Τῷ Σωτήρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαόν, ποσὶν ἀβρόχοις ὁδηγήσαντι, καί Φαραῶ πανστρατιά καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Ἄσωμεν πάντες λαοὶ τῷ ἐπὶ ὤμων Χερουβὶμ ἀναληφθέντι, μετὰ δόξης Χριστῷ, καί συγκαθίσταντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὡδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τόν μεσίτην Θεοῦ καί ἀνθρώπων Χριστόν, χοροὶ Ἀγγέλων θεασάμενοι, μετὰ σαρκὸς ἐν υψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δέ ἀνέμελλον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Τῷ οφθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινά, καί νόμον δόντι τῷ θεόπτη Μωσεί, τῶν Ἐλαιῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τόν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καί ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος μή ἐκφοιτήσαντα Θεόν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὐς ἐπλασεν.

Κανὼν τοῦ Ἦχου δ' Οὐ ἡ ἀκροστιχίς κατ' ἀλφάβητον Ἐν δέ τῇ η' καί θ' Ὡδή Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης Ἀνοίξω τό στόμα μου

Ἀνέστης τριήμερος, ο κατὰ φύσιν ἀθάνατος, καί ὡφθης τοῖς ἑνδεκα, καί πάσι τοῖς Μαθηταῖς, καί ἀνέδραμες, Χριστέ πρὸς τόν Πατέρα, νεφέλη οχοῦμενος, ο τοῦ παντός ποιητής.

Βοά εμφανέστατα, ψάλλων Δαυΐδ ο θεόπνευστος, Ανέβη ο Κύριος, πρὸς τὰ ουράνια, ἐν ἀλαλαγμῷ, καὶ σάλπιγγος ἠχήσει, καὶ πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα ἐφθασε.

Γηράσαντα Κύριε, κόσμον πολλοὺς ἀμαρτήμασι, καινίσας τῷ Πάθει σου, καὶ τὴ Εγέρσει σου, ἀνελήλυθας, οχοῦμενος νεφέλη, πρὸς τὰ ἐπουράνια, δόξα τῇ δόξῃ σου.

Θεοτοκίον

Δεσπότην ἐκύησας, πάντων πανάμωμε Δέσποινα, τὸν Πάθος ἐκούσιον καταδεξάμενον, καὶ ἀνελθόντα, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα, ὄν περ οὐ κατέλιπε, κὰν σάρκα εἴληφε.

Καταβασία

Θεῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνόφω,
Ἐρρητόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον.
Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὀμματος νόου,
Οὐρά τὸν ὄντα καὶ μυεῖται Πνεύματος,
Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ὡδή γ' Ὁ εἰρμός

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου, τὴν σωτήριον Ανάληψιν.

Ανήλθες Ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλάνθρωπε, τὴ ἀφάτω εὐσπλαγχνία σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιούσάν σοι, ἀπαύστως, ἐκπληττόμεναι ἀνύμνου σε.

Ἐξίσταντο Ἀγγέλων χοροί, Χριστέ ὀρώντες μετὰ σώματος, ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνου, τὴν ἀγίαν σου Ανάληψιν.

Τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, φθορά πεσοῦσαν ἐξανέστησας, καὶ τὴ ἀνόδω σου ὑψώσας, καὶ σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Θεοτοκίον

Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ρυσθῆναι πλάνης Διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ἄλλος

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους

Ἐπάρατε πύλας ουρανοῦς, ἰδοὺ παραγένονε Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, σῶμα φορέσας γήϊνον, ταῖς ἀνωτέραις ἔλεγον, δυνάμεσιν αἱ κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστέ τὸν πλανηθέντα, ἀπάτη τοῦ ὄφεως Ἀδάμ, ὡς τούτον ἐνδυσάμενος, ἀνήλθες καὶ ἐκάθισας, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, Πατρός, ὑμνοῦντων Ἀγγέλων σε.

Ἡ γῆ εορτάζει καὶ χορεύει, ἀγάλλεται καὶ ὁ ουρανός, τὴ Αναλήψει σήμερον, τοῦ Ποιητοῦ τῆς κτίσεως, τοῦ προφανῶς ἐνώσαντος, τὰ διεστῶτα βουλήματι.

Θεοτοκίον

Θανάτου τεκούσα καθαιρέτην τὸν μόνον ἀθάνατον Θεόν, Παρθενομήτορ πάναγνε, τούτον αεὶ ἰκέτευε, τὰ θανατούντα πάθη με, ἀπονεκρώσαι καὶ σώσαί με.

Καταβασία

Ἐρρηξε γαστρός ἠτεκνωμένης πέδας,
Ἰβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
Μόνη προσευχὴ τῆς προφήτιδος πάλαι,
Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,

Πρός τόν δυνάστην καί Θεόν τών γνώσεων.

**Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον**

Επιβάς εν νεφέλαις τών ουρανών, καταλείψας ειρήνην τοῖς ἐπί γῆς, ἀνήλθες καί ἐκάθισας, τού Πατρός δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ υπάρχων καί Πνεύματι, ἐν σαρκί γάρ ὠφθης, ἀλλ' ἄτρεπτος ἔμεινας, ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τό πέρας, τού κρίναι ἐρχόμενος, ἐπί γῆς κόσμον ἅπαντα, Δικαιοκρίτα Κύριε, φείσαι τών ψυχών ἡμῶν, τών πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεός ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου. (Δίς)

Ὠδή δ' Ὁ εἰρμός

Εἰσακήκοα Κύριε τήν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τού Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἠνοιγή δι' αὐτοῦ, καί ἐβόησα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τών Ἀγγέλων Βασιλεύς, τόν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τού Πατρός ἀποστείλαι, Διό βοώμεν, Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Ὡς ἀνήλθεν ὁ Σωτήρ, πρὸς τόν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τών Ἀγγέλων στρατιαί, καί ἐβόησαν, Δόξα Χριστέ τῇ, Ἀναλήψει σου.

Αἱ τών Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων, Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ, ὃν ἀνυμνοῦμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καί τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, καί τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστί, Παρθένος δέ διέμεινεν, ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαίρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Ἄλλος

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ἰησοῦς ὁ Ζωοδότης, προσλαβὼν οὐς ἠγάπησεν Ἐλαιῶν εἰς ὄρος, ἄνεισι, καί τούτους εὐλόγησε, καί τούς πατρώους νεφέλη ἐποχούμενος κόλπους ἔφθασεν, οὐς οὐδαμῶς κατατέλλοιπε.

Κόσμος ὅλος εορτάζει, ορατός καί ἀόρατος, ἐν ἀγαλλιᾷσει, Ἄγγελοι σκιρτῶσι καί ἄνθρωποι, δοξολογούντες ἀπαύστως τήν Ἀνάληψιν, τού σαρκί ἐνωθέντος ἡμῖν ἀγαθότητι.

Λύσας κράτος τού θανάτου, ὡς ἀθάνατος Κύριος, τήν ἀθανασίαν, πάσιν ἐδωρήσω φιλόανθρωπε, καί ἀνελήφθης ἐν δόξῃ καθορώντων σε, τών σεπτῶν Μαθητῶν, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

Θεοτοκίον

Μακαρία ἡ κοιλία, σού Πανάμωμε γέγονε, τόν γάρ τήν κοιλίαν Ἄδου παραδόξως κενώσαντα, ἀνερμηνεύτως χωρήσαι κατηξίωσαι, ὃν ἰκέτευε, σώσαι ἡμᾶς τούς υμνοῦντάς σε.

Καταβασία

Ἄναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος
Λόγος προελθῶν, Πατρός ἐξ ἀναιτίου,
Ἰσοσθενές σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
Ἄδουσι, Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

Ὠδή ε' Ὁ εἰρμός

Ὁρθρίζοντες βοώμέν σοι, Κύριε Σώσον ἡμᾶς, σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Πληρώσας ευφροσύνης τά σύμπαντα ελεήμον, ταίς άνω δυνάμεσι, μετά σαρκός επεδήμησας.

Αγγέλων αι δυνάμεις, αιρόμενον σε ιδούσαι, τάς πύλας, εκραύγαζον, τώ Βασιλεί ημών άρατε.

Απόστολοι ιδόντες υψούμενον, τόν Σωτήρα, εν τρόμω εκραύγαζον, τώ Βασιλεί ημών δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Άλλος Εξέστη τά σύμπαντα

Νεκρώσας τόν θάνατον, τώ σώ θανάτω Κύριε, λαβών ούς ηγάπησας, ανήλθες, τού Ελαιώνος εις όρος άγιον, κακείθεν ανέδραμες Χριστέ, πρός, τόν σόν Γεννήτορα, νεφέλη εποχούμενος.

Ξένη σου η Γέννησις ξένη σου η Ανάστασις, ξένη καί φρικτή σου Ζωοδότα, η εκ τού όρους θεία Ανάληψις, ήν εξεικονίζων Ηλιού, τέθριππος ανήρχετο, ανυμνών σε φιλάνθρωπε.

Ορώσιν εφθέγγοντο, τοίς Αποστόλοις Άγγελοι, Άνδρες Γαλιλαίοι, τί θαμβείσθε, τή Αναλήψει τού Ζωοδότου Χριστού; ούτος ήξει πάλιν επί γής, κρίναι κόσμον άπαντα, ως κριτής δικαιοτάτος.

Θεοτοκίον

Παρθένον φυλάξας σε, μετά τόν τόκον άφθορον, άνεισι Χριστός πρός τόν Πατέρα, Θεογεννήτορ, όν ου κατέλιπεν, ει καί σάρκα είληφεν εκ σου, έννουν τε καί έμψυχον, διά έλεος άφατον.

Καταβασία

Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας.
Νύν εκ Σιών γάρ εξεήλυθε νόμος,
Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωδή ς' Ο ειρμός

Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ εβόησα πρός σέ τόν φιλάνθρωπον καί έσωσέ με η δεξιά σου Κύριε.

Εσκίρτησαν Απόστολοι, ορώντες μετάρσιον σήμερον, τόν κτίστην αιρόμενον ελπίδι τού Πνεύματος, καί φόβω έκραζον, Δόξα τή ανόδω σου.

Επέστησαν οι Άγγελοι, βοώντες Χριστέ, τοίς Μαθηταίς σου, όν τρόπον κατείδετε, Χριστόν ανερχόμενον, σαρκί ελεύσεται, δίκαιος πάντων κριτής.

Ως είδόν σε Σωτήρ ημών, δυνάμεις αι ουράνιαι, εις ύψος αιρόμενον σύσσωμον, εκραύγαζον λέγουσαι, μεγάλη Δέσποτα η φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, ορθοδόξων καύχημα.

Άλλος

Τὴν θεῖαν ταύτην

Ρανάτωσαν ἡμῖν ἄνωθεν, νεφέλαι ευφροσύνην αἰώνιον, Χριστός νεφέλη γάρ, ὡς Χερουβὶμ εποχούμενος, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα ἀνεισι σήμερον.

Σαρκὸς φανεῖς ὁμοίωματι, τὰ πρῶν διεστῶτα συνήγαγες εἰς ἓν, φιλόανθρωπε, καὶ ἀνελήφθης ὁρώντων σε, τῶν Μαθητῶν οἰκτίρμον, πρὸς τὰ οὐράνια.

Τί ἐρυθρά τὰ ἱμάτια, σαρκὸς τοῦ ἐνωθέντος παχύτητι; ἅγιοι Ἄγγελοι, Χριστὸν ὁρώντες ἐφθέγγοντο Πάθους τιμίῳ θεῖα, φέροντα σύμβολα.

Θεοτοκίον

Υμνοῦμεν Κόρη τὴν σύλληψιν, υμνοῦμέν σου τὴν ἄρρητον γέννησιν, δι' ἧς ἐρρῦσθημεν καταφθοράς, καὶ κακώσεως, καὶ ζοφεράς τοῦ Ἄδου, Ἀγνή καθείρξεως.

Καταβασία

Ἰλασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
Ὁ Δεσπότης ἐλάμψας ἐκ τῆς Παρθένου,
Ἰν', ὡς προφήτην θηρός ἐκ θαλαττίου
Στέρνων Ἰωνάν, τῆς φθοράς διαρπάσης
Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγγενὴ πεπτωκότα.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ἦχος πλ. β'

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οικονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανόις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστε ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπώσί σε, Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ὁ Οἶκος

Τὰ τῆς γῆς ἐπὶ τῆς γῆς καταλιπόντες, τὰ τῆς τέφρας τῷ χοῖ παραχωροῦντες, δεύτε ἀνανήψωμεν, καὶ εἰς ὕψος ἐπάρωμεν, ὄμματα καὶ νοήματα, πετάσωμεν τὰς ὄψεις ἡμῶν καὶ τὰς αἰσθήσεις, ἐπὶ τὰς οὐρανόιους πύλας οἱ θνητοί, νομίσωμεν εἶναι τοῦ Ἐλαιῶνος εἰς ὄρος, καὶ ἀτενίζειν τῷ λυτρουμένῳ ἐπὶ νεφέλης εποχουμένῳ, ἐκεῖθεν γάρ ὁ Κύριος εἰς οὐρανοὺς ἀνέδραμεν, ἐκεῖ καὶ ὁ φιλόδωρος τὰς δωρεὰς διένειμε τοῖς, Ἀποστόλοις αὐτοῦ, καλέσας ὡς Πατῆρ, καὶ στηρίξας αὐτούς, ὁδηγήσας ὡς Υἱούς, καὶ λέξας πρὸς αὐτούς, οὐ χωρίζομαι ὑμῶν, Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ὡδήζ' Ὁ εἰρμός

Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός, τοὺς ὑμνολόγους σώσας Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἐν νεφέλῃ φωτός, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἐπὶ τῶν ὠμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ὁ ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, τὴν ἁμαρτία φύσιν ἄρας, τῷ σὺ ἰδίῳ Πατρὶ Σῶτερ προσήγαγες.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Φωτεινή σε, φώς υπάρχοντα υπέλαβε, νεφέλη Κύριε, από τής γής υπέρ νούν,
αναλαμβανόμενον, καί επουράνιοι, δήμοι ήνεσαν σύν Αποστόλοις λέγοντες, ο Θεός
ευλογητός εί.

Χείρας άπαντες, γηθόμενοι κροτήσωμεν, τή Αναλήψει Χριστού, καί αλαλάξωμεν,
Ανέβη ο Κύριος, εν φωνή σάλπιγγος, καί εκάθισεν, εκ δεξιών ως σύνθρονος, τού
Πατρός εις τούς αιώνας.

Ψάλλων πάλοι Μωϋσής ο μέγας έκραζε, Προσκυνησάτωσαν ανερχομένω Χριστώ
ουράνιοι Άγγελοι, ως τού παντός Βασιλεί, Ω κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων Κύριος, καί
Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ω θαυμάτων παραδόξων! πώς εχώρησας Θεόν αχώρητον, θεοχαρίτωτε, τόν σάρκα
πτωχεύσαντα, καί μετά δόξης πολλής, εις ουράνια, αναληφθέντα σήμερον, καί
ζώσαντα ανθρώπους;

Καταβασία

Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας,
Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο ειρμός

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων, γεννηθέντα Υιόν καί Θεόν, καί επ' εσχάτων τών χρόνων
σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μητρός, Ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς
αιώνας.

Τόν εν δυσί ταίς ουσίαις, αναστάντα ζωοδότην Χριστόν, εις ουρανούς μετά δόξης καί
Πατρί συγκαθεζόμενον, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν εκ δουλείας τήν κτίσιν, τών ειδώλων λυτρωσάμενον, καί παραστήσαντα ταύτην,
ελευθέραν τώ ιδίω Πατρί, σε Σωτήρ υμνούμεν, καί σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς
αιώνας.

Τόν τή αυτού καταβάσει, καθελόντα τόν αντίπαλον, καί τή αυτού αναβάσει,
ανυψώσαντα τόν άνθρωπον, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς
αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ υπερτέρα, ανεδείχθης Θεοτόκε αγνή, εν τή γαστρί σου τόν τούτοις,
εποχούμενον βαστάσασα, όν σύν ασωμάτοις, βροτοί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς
αιώνας.

Άλλος

Παίδας ευαγείς

Ωφθησαν οι νέες Αποστόλοις, εν τή, Αναλήψει καί εφθέγγοντο, Τί ενατενίζοντες,
ίστασθε θαμβούμενοι; ούτος ο ανερχόμενος εις τά ουράνια, ελεύσεται καί páλιν τού
κρίναι, τούς εν γή ανθρώπους, κριτής υπάρχων μόνος.

Δώμεν τώ Θεώ μεγαλwsύνην, αιnéσεωσ συμφωνία αλαλάξωμεν, άσωμεν, χορεύσωμεν,
χείράς τε κροτήσωμεν, Ανέβη ο Θεός ημών, εις ουρανούς από γής, Αγγέλων,
Αρχαγγέλων υμνούντων, τούτον ως Δεσπότην, καί ποιητήν τών όλων.

Ήρθη υπεράνω τών Αγγέλων, η φύσις ημών, η πάλοι έκπτωτος, καί θρόνω ενίδρυται,

θείω υπέρ έννοιαν, Δεύτε πανηγυρίσωμεν, καί ανακράξωμεν, Τόν Κύριον υμνεΐτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιδού ο Υιός σου Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρώ αυτού τόν θανατον, ανέστη τριήμερος, καί τοίς Μαθηταίς αυτού, εμφανισθείς ανέδραμε, πρός τά ουράνια, μεθ' ού σε προσκυνούντες υμνούμεν, καί δοξολογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Λύει τά δεσμά, καί δροσίζει τήν φλόγα,
Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος.
Υμνούσι Παΐδες, ευλογεί δέ τόν μόνον
Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ' Ο ειρμός

Σέ τήν υπέρ νούν καί λόγον Μητέρα Θεού, τήν εν χρόνω τόν άχρονον αφράστως κήσασαν, οι πιστοί ομοφρόνως μεγαλύνομεν.

Σέ τόν λυτρωτήν τού κόσμου, Χριστόν τόν Θεόν, οι Απόστολοι βλέποντες, ενθέως υψούμενον, μετά δέους σκιρτώντες εμεγάλυνον.

Σού τήν θεωθείσαν σάρκα ορώντες Χριστέ, εν τώ ύψει οι Άγγελοι, αλλήλοις διένευον, Άληθώς ούτος εστίν ο Θεός ημών.

Σέ τών ασωμάτων τάξεις Χριστέ ο Θεός, εν νεφέλαις αιρόμενον ιδούσαι εκραύγαζον, Τώ τής δόξης Βασιλεί πύλας άρατε.

Σέ τόν καταβάντα έως εσχάτου τής γής, καί τόν άνθρωπον σώσαντα, καί τή αναβάσει σου ανυψώσαντα, τούτον μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Χαΐρε Θεοτόκε Μήτηρ Χριστού τού Θεού, όν εκύησας, σήμερα, εκ γής ανιπτάμενον, σύν Άγγέλοις ορώσα εμεγάλυνες.

Άλλος Άπας γηγενής Μεγαλυνάριον

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Ω τών δωρεών, τών υπέρ κατάληψιν! ώ μυστηρίου φρικτού! πάντων ο δεσπόζων γάρ, εκ γής απαίρων πρός τά ουράνια, τοίς Μαθηταίς απέστειλε, Πνεύμα τό άγιον, τό φωτίσαν τούτων τήν διάνοιαν, καί πυρίνους τελέσαν εν χάριτι.

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Στίφει Μαθητών, ο Κύριος έφησεν, Υμείς καθίσατε, εις Ιεροσόλυμα, καγώ εκπέμψω υμίν Παράκλητον, άλλον, Πατρί τόν σύνθρονον, καμοί ομότιμον, όν οράτε, αναλαμβανόμενον, καί νεφέλη φωτός εποχούμενον.

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Ηρθη εμφανώς, η μεγαλοπρέπεια, άνωθεν σαρκί πτωχεύσαντος, τών ουρανών, του καί συνεδρία Πατρός τετίμηται, φύσις ημών η έκπτωτος, Πανηγυρίσωμεν, καί συμφώνως

πάντες αλαλάξωμεν, καί κροτήσωμεν χείρας γηθόμενοι.

Θεοτοκίον

Φώς τό εκ φωτός, εκλάμψαν πανάμωμε, εκ σου ανέτειλε, καί τήν αμαυρότητα, τής αθείας πάσαν διέλυσε, καί τούς νυκτί καθεύδοντας εφωταγώγησε, διά τούτο πάντες κατά χρέος σε, εις αιώνας αεί μακαρίζομεν.

Καταβασία

Χαίροις Άνασσα, μητροπάρθενον κλέος, Άπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα, Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως, ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον Νοείν, όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Αυτόμελον

Ήχος β'

Τών Μαθητών ορώντων σε ανελήφθης, Χριστέ πρός τόν Πατέρα συνεδριάζων, Άγγελοι προτρέχοντες εκραύγαζον Άρατε πύλας άρατε, ό Βασιλεύς γάρ ανήλθε, πρός τήν αρχίφωτον δόξαν. (Εκ γ')

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Προσόμοια γ'

Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Αγγελικώς οι εν κόσμω, πανηγυρίσωμεν, τώ επί θρόνου δόξης, Θεώ εποχουμένω, κραυγάζοντες τόν ύμνον, Άγιος εί, ο Πατήρ ο ουράνιος, ο συναίδιος Λόγος, Άγιος ει, καί τό Πνεύμα τό πανάγιον. (Δίς)

Οι αρχηγοί τών Αγγέλων, κατανοούντες Σωτήρ, τό τής ανόδου ξένον, διηπόρουν αλλήλοις, Τίς η θέα αύτη; άνθρωπος μέν, τή μορφή ο ορώμενος, ως δέ Θεός, υπεράνω τών ουρανών, μετά σώματος ανερχεται.

Οι Γαλιλαίοι ορώντες, αναληφθέντα σε, από τού Ελαιώνος, μετά σώματος Λόγε, ήκουον Αγγέλων, βοώντων αυτοίς, Τί εστήκατε βλέποντες; ούτος ελεύσεται páλι μετά σαρκός, καθ' όν τρόπον εθεάσασθε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ετέχθης, ως αυτός ηθέλησας, εφάνης, ως αυτός ηβουλήθης, έπαθες σαρκί, ο Θεός ημών, εκ νεκρών ανεστής, πατήσας τόν θάνατον, ανελήφθης έν δόξη, ο τά σύμπαντα πληρών, καί απέστειλας ημίν Πνεύμα θεϊόν, τού ανυμνεΐν καί δοξάζειν σου τήν θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Αντίφωνον Α'

Ήχος β'

Στίχ. α' Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. β' Ότι Κύριος ύψιστος, φοβερός, βασιλεύς μέγας επί πάσαν τήν γήν.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. γ' Υπέταξας λαούς ημίν, καί έθνη υπό τούς πόδας ημών.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Ο αυτός

Στίχ. α' Μέγας Κύριος, καί αινετός σφόδρα.
Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο εν δόξη αναληφθείς αφ' ημών εις τούς ουρανούς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Στίχ. β' Ὁ Θεός εν ταίς βάρεσιν αυτής γινώσκεται.
Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο εν δόξη...

Στίχ. γ' Ὅτι Ἰδού οι βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν.
Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο εν δόξη...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ'

Ἦχος δ'

Στίχ. α' Ακούσατε ταύτα πάντα τά ἔθνη.

Ανελήφθης εν δόξη...

Στίχ. β' Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ανελήφθης εν δόξη...

Στίχ. γ' Κλινώ εις παραβολήν τό ούς μου, ανοίξω εν ψαλτηρίω τό πρόβλημά μου.

Ανελήφθης εν δόξη...

Εισοδικόν

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμῷ Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο εν δόξη...

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τῆς ευλογίας, ὅτι σύ ει ο Υιός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ἦχος πλ. β'

Τήν υπέρ ημών πληρώσας οικονομίαν, καί τά επί γῆς ενώσας τοίς ουρανοίς, ανελήφθης εν δόξη, Χριστε ο Θεός ημών, ουδαμόθεν χωριζόμενος, αλλά μένων αδιάστατος, καί βοών τοίς αγαπώσί σε, Εγώ ειμι μεθ' υμών, καί ουδεῖς καθ' υμών.

Κοινωνικόν

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμῷ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, Αλληλούϊα.

p77[top](#)

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΗΤΟΙ

ΤΩ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά Μαρτυρικά τῆς Οκτωήχου γ'

Ἦχος πλ. β'

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, ουκ ηρνήσαντό σε, ουκ απέστησαν από τών εντολών σου, ταίς αυτών πρεσβείαις ελέησον ημάς.

Οι μαρτυρήσαντες διά σέ Χριστέ, πολλές βασάνους υπέμειναν, πρεσβείαις Κύριε, καί ευχαίς αυτών, πάντας ημάς διαφύλαξον.

Οι αθλοφόροι Μάρτυρες, καί ουρανοπολίται, επί γῆς αθλήσαντες, πολλές βασάνους

υπέμειναν, καί τέλειον απέλαβον τόν στέφανον εν ουρανοίς, ίνα πρεσβεύωσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί τών Κεκοιμημένων γ'
Ήχος πλ. δ' Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Τών απ' αιώνος σήμερον νεκρών, απάντων κατ' όνομα, μετά πίστewς ζησάντων ευσεβώς, μνήμην τελούντες οι πιστοί, τόν Σωτήρα καί Κύριον, ανυμνήσωμεν, αιτούντες εκτενώς, τούτους εν ώρα τής κρίσεως, απολογίαν αγαθήν, δούναι αυτώ τώ Θεώ ημών, τώ πάσαν κρίνουντι τήν γήν, τής δεξιάς αυτού παραστάσεως τυχόντας εν χαρά, εν μερίδι Δικαίων, καί εν Αγίων κλήρω φωτεινώ, καί αξίους γενέσθαι, τής ουρανίου βασιλείας αυτού.

Ο τώ οικείω αίματι Σωτήρ, βροτούς εκπριάμενος, καί θανάτω σου θανάτου τού πικρού, εκλυτρωσάμενος ημάς, καί ζωήν τήν αιώνιον, παρασχών τή Αναστάσει σου ημίν, πάντας ανάπαυσον Κύριε, τούς κοιμηθέντας ευσεβώς, ή εν ερήμοις, ή πόλεσιν, ή εν θαλάσση, ή εν γή, ή εν παντί τόπω, βασιλείς τε, ιερείς, αρχιερείς, μοναστάς καί μιγάδας, εν ηλικία πάση παγγενεί, καί αξίωσον τούτους τής ουρανίου βασιλείας σου.

Τή εκ νεκρών Εγέρσει σου Χριστέ, ουκέτι ο θάνατος, κυριεύει τών θανόντων ευσεβώς, διό αιτούμεν εκτενώς, τούς σούς δούλους ανάπαυσον, εν αυλαίς σου, καί εν κόλποις, Αβραάμ, τούς εξ Αδάμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρώς, πατέρας καί αδελφούς ημών, φίλους ομού καί συγγενείς, άπαντα άνθρωπον, τά τού βίου λειτουργήσαντα πιστώς, καί πρόσ σέ μεταστάντα πολυειδώς καί πολυτροπως ο Θεός, καί αξίωσον τυχείν, τής ουρανίου βασιλείας σου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Θρηνώ καί οδύρομαι, όταν εννοήσω τόν θάνατον, καί ίδω εν τοίς τάφοις κειμένην, τήν κατ' εικόνα Θεού, πλασθείσαν ημίν ωραιότητα, άμορφον, άδοξον, μή έχουσαν είδος, Ω τού θαύματος! τί τό περί ημάς τούτο γέγονε μυστήριον, πώς παρεδόθημεν τή φθορά; πώς συνεζεύχθημεν τώ θανάτω; όντως Θεού προστάξει, ως γέγραπται, τού παρέχοντος τοίς μεταστάσι τήν ανάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ήχος πλ. β'

Τίς μή μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον,, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου τής αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Αντί δέ τού Προκειμένου
ψάλλομεν εις Ήχον πλ. δ' τό,
Αλληλούϊα,, Αλληλούϊα, Αλληλούϊα

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω, καί προσελάβου Κύριε.

Αλληλούϊα, γ'

Στίχ. Καί τό μνημόσουνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Αλληλούϊα, γ'

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Ήχος πλ. β'
Μαρτυρικόν

Ο Σταυρός σου Κύριε, τοίς Μάρτυσι γέγονεν όπλον αήττητον, έβλεπον γάρ τόν προκειμένον θάνατον, καί προβλέποντες τήν μέλλουσαν ζωήν, τή ελπίδι τή εις σέ ενεδυναμούντο, αυτών ταίς παρακλήσεσιν ελέησον ημάς.

Νεκρώσιμον

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Ετίμησας εικόνη σου, τό τών χειρών σου Σώτερ πλαστούργημα, ζωγραφήσας εν υλική μορφή, τής νοεράς ουσίας τό ομοίωμα, ής καί κοινωνόν με κατέστησας, θέμενος τών επί γής κατάρχειν με τώ αυτεξουσίω, Λόγε, διό Σώτερ τούς δούλους σου, εν χώρα ζώντων, έν σκηναίς Δικαίων ανάπαυσον.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου Κύριε.

Ίνα μοι τό αξίωμα τής τών λοιπών ζωής διακρίνηται, κήπον εν τή Εδέμ, παντοίοις ωραϊσμένον φυτοίς εφύτευσας, λύπης καί μερίμνης ελεύθερον, μέτοχον θείας ζωής, ισάγγελον επί γής μικτόν με τάξας, διό Σώτερ τούς δούλους σου, εν χώρα ζώντων, εν σκηναίς Δικαίων ανάπαυσον.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Αρχή μοι καί υπόστασις, τό πλαστούργόν σου γέγονε πρόσταγμα, βουληθείς γάρ εξ αοράτου τε, καί ορατής με ζών συμπήξαι φύσεως, γήθέν μου τό σώμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχήν, τή θεία σου καί ζωοποιώ εμπνεύσει, διό Σώτερ τούς δούλους σου, εν χώρα ζώντων, εν σκηναίς Δικαίων ανάπαυσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πρεσβείαις τής Τεκούσης σε, Χριστε καί τών Μαρτύρων σου, Αποστόλων, Προφη πάντων, Ιεραρχών, Οσίων καί Δικαίων, και των τών Αγίων, τούς κοιμηθέντας δούλους σου ανάπαυσον.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομών, καί τό συμφέρον πάσιν απονέμων, μόνη Δημιουργέ, ανάπαυσον Κύριε τάς ψυχάς τών δούλων σου, εν σοί γάρ τήν ελπίδα ανέθεντο, τώ ποιητή καί πλάστη καί Θεώ ημών.

Θεοτοκίον

Σε καί τείχος καί λιμένα έχομεν, καί πρέσβιν ευπρόσδεκτον, πρός, όν έτεκες Θεόν, Θεοτόκε ανύμφευτε, τών πιστών η σωτηρία.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΝΥΧΙΔΟΣ

Νεκρώσιμον Κανόνα, ού η ακροστιχίς

Εκτον προσαιδώ τοις απελθούσιν μέλος

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ως εν ηπειρώ πεζεύσας

Εν ουρανίοις θαλάμοις δι' ηνεκώς, οι γενναίοι, ούς εκ Μάρτυρες, δυσωπούσί σε Χριστε, γής μετέστησας πιστούς, αιωνίων αγαθών τυχείν αξίωσον.

Κατακοσμήσας τά πάντα, ζών μικτόν, μέσον με τόν άνθρωπον, ταπει νότητος ομού καί μεγέθους έπλασας, διό, τάς τών δούλων σου ψυχάς, Σωτήρ ανάπαυσον.

Τού Παραδείσου πολίτην καί γεωργόν, κατ' αρχάς με έταξας, παραβάντα δέ τήν σήν, εντολήν εξώρισας, διό τάς τών δούλων σου ψυχάς Σώτερ ανάπαυσον.

Θεοτοκίον

Ο εκ πλευράς διαπλάσας Εύαν τό πρίν, τήν ημών προμήτορα, εξ αχράντου σου γαστρος σάρκα περιβάλλεται, δι' ής, τού θανάτου τήν ισχύν Αγνή διέλυσεν.

Ωδή γ' Ουκ έστιν άγιος

Νομίμως ήθλησαν οι σοί, Μάρτυρες Ζωοδότα, καί στεφάνω τής νίκης κοσμηθέντες παρά σου, τοίς μεταστάσι πιστοίς, αιωνίαν λύτρωσιν βραβεύουσι.

Παιδεύσας πρότερον πολλοίς, τέρασι καί σημείοις, εμέ τόν πλανηθέντα, επ εσχάτων σεαυτόν κενώσας ως συμπαθής καί ζητήσας εύρες καί διέσωσας.

Ρεόντων άστατον φθοράν, τούς πρόσ σέ διαβάντας, εν σκηναίς αιωνίοις, κατοικείν χαρμονικώς, αξίωσον αγαθέ, δικαίωσας πίστει τε καί χάριτι.

Θεοτοκίον

Ουκ έστιν άμεμπτος ως σύ, πάναγνε Θεομήτορ, μόνη γάρ εξ αιώνος, τόν Θεόν τόν αληθή, συνέλαβες εν γαστρί, τού θανάτου λύσαντα τήν δύναμιν.

Ο ειρμός

Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου αγαθέ καί στερεώσας αυτούς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου.

Καθίσματα

Ήχος πλ. β'

Αληθώς ματαιότης τά σύμπαντα, ο δέ βίος σκιά καί ενύπνιον, καί γάρ μάτιν ταράττεται πάς γηγενής, ως είπεν η Γραφή, ότε τόν κόσμον κερδήσωμεν, τότε τώ τάφω οικήσωμεν, όπου ομού βασιλείς καί πτωχοί, διό Χριστέ ο Θεός, τούς μεταστάντας ανάπαυσον, ως φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Θεοτόκε, τόν χρόνον τής ζωής μου μή εγκαταλίπης με, ανθρωπίνη προστασία μή καταπιστεύσης με, αλλ' αυτή αντιλαβού, καί ελέησόν με.

Ωδή δ' Χριστός μου δύναμις

Σοφίας μείζονος, δεικνύων γνώρισμα, καί τής περί τά δώρα πολυτελούς, Δέσποτα χρηστότητας, τάς τών Μαρτύρων χορείας, τοίς Αγγέλοις συνηρίθμησας.

Αφράστου δόξης σου, τυχείν αξίωσον, τούς πρόσ σέ μεταστάντας, ένθα Χριστέ, τών ευφραينوμένων εστί η κατοικία, καί φωνή, καθαράς αγαλλιάσεως.

Υμνούντας πρόσδεξαι, τό θείον κράτος σου, ούς εκ γής προσελάβου, τέκνα φωτός, τούτους εργαζόμενος, τής αμαρτίας τήν αχλύν, εκκαθαίρων πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Δοχείον άχραντον, ναόν πανάμωμον, κιβωτόν παναγίαν, παρθενικόν, τόπον αγιάσματος, σέ καλλονήν τού Ιακώβ, ο Δεσπότης εξελέξατο.

Ωδή ε' Τώ θείω φέγγει σου

Ως ολοκάρπωσις ιερά, καί ως απαρχή τής ανθρωπίνης οι Μάρτυρες φύσεως, τώ δεδοξασμένω προσενεχθέντες Θεώ, ημίν τήν σωτηρίαν, αεί βραβεύουσι.

Τής ουρανού διαγωγής, τής διανομής τών χαρισμάτων, αξίωσον Δέσποτα, τούς προκοιμηθέντας πιστούς οικέτας σου, παο, έχων τών πταισμάτων, τήν απολύτρωσιν.

Ο μόνος φύσει ζωοποιός, τό τής αγαθότητος όντως ανεξιχνίαστον πέλαγος, τούς τελειωθέντας τής βασιλείας τής σής, αξίωσον οικτίρμον, μόνε αθάνατε.

Θεοτοκίον

Ισχύς καί ύμνησις ο εκ σου, Δέσποινα τού κόσμου γεννηθείς, καί σωτηρία εγένετο τοίς απολλυμένοις, εκ τών τού Άδου πυλών, ρυόμενος τούς πίστει σε μακαρίζοντας.

Ωδή ς' Τού βίου τήν θάλασσαν

Σταυρώ προσηλούμενος, τών Μαρτύρων τούς χορούς, πρὸς σεαυτὸν συνήγαγες, μιμουμένους τό πάθος σου Αγαθέ, διό σου δεόμεθα, τούς πρὸς σε μεταστάντας διανάπασσον.

Αφράστω τή δόξη σου, ὅταν ἔλθης φοβερός, κρίναι τόν κόσμον ἅπαντα, ἐν νεφέλαις εὐδόκησον λυτρωτά, φαιδρώς υπαντήσαι σοι, οὐς ἐκ γῆς προσελάβου πιστούς δούλους σου.

Πηγὴ ζωῆς πέφυκας, ἐν ἀνδρεία θεϊκῇ, πεπεδημένους Δέσποτα, ὁ ἐξαγών, τούς δούλους σου τούς πρὸς σέ πιστῶς ἐκδημήσαντας, ἐν τρυφῇ Παραδείσου κατασκήνωσον.

Θεοτοκίον

Εἰς γῆν ἀπεστράφημεν, παραβάντες τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐντολὴν τὴν ἔνθεον, διὰ σοῦ δε Παρθένε πρὸς οὐρανόν, ἐκ γῆς ἀνυψώθημεν, τὴν φθοράν τοῦ θανάτου ἐκτινάξαντες.

Ὁ εἰρμός

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορών, τών πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν βώ σοι, Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Μετὰ τών Ἀγίων ἀνάπασσον, Χριστέ, τὰς ψυχὰς τών δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Ὁ Οἶκος

Αὐτός μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τόν ἄνθρωπον, οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με καὶ εἰπὼν μοι, Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση, ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θρήνον ποιοῦντες ἡδὴν, τό, Ἀλληλοῦϊα.

Ὡδὴ ζ' Δροσοβόλον μεν τὴν κάμινον

Λυτρωθέντες τῷ σώ αἵματι οἱ Μάρτυρες, τῆς πρώτης παραβάσεως, ραντισθέντες δέ τῷ ἰδίῳ αἵματι, τὴν σὴν σαφῶς εἰκονίζουσι σφαγὴν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τών Πατέρων ἡμῶν.

Θρασυνόμενον τόν θάνατον ἐνέκρωσας, Λόγε ζωαρχικώτατε, τούς ἐν πίστει δέ κοιμηθέντας, πρόσδεξαι τανύν, ὑμνούντας καὶ λέγοντας Χριστέ, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τών Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ψυχώσας με τόν ἄνθρωπον φύσῃματι, θεῖω θεαρχικώτατε, τούς μεταστάντας βασιλείας Δέσποτα τῆς σῆς, ἀξίωσον ψάλλειν σοι Σωτήρ, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τών Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα πάσης κτίσεως πανάμωμε, γέγονας, συλλαβούσα Θεόν, τόν συντρίψαντα τοῦ θανάτου πύλας, καὶ μοχλοῦς συνθλάσαντα, ὅθεν σε Ἀγνή, ὑμνολογούμεν οἱ πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

Ὡδὴ η' Ἐκ φλογός τοῖς Οσίοις

Σταθερώς τούς ἀγῶνας ἐπιδειξάμενοι τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ κατεκοσμήθητε, Μάρτυρες Χριστοῦ ἀθλοφόροι, κραυγάζοντες, Σε ὑπερυψούμεν, Χριστέ εἰς τούς αἰῶνας.

Ἰερῶς τούς τόν βίον ἀπολιπόντας πιστούς, καὶ πρὸς σέ τόν Δεσπότην μεταχωρήσαντας, δέξαι προσηνῶς, ἀναπαύων ὡς εὐσπλαγχνος, σέ ὑπερυψούντας, Χριστέ εἰς τούς αἰῶνας.

Νύν εν γή τών πραέων πάντας αυλίζεσθαι, τούς προκεκοιμημένους Σώτερ, ευδόκησον, πίστει τή εις σε δικαιώσας καί χάριτι, σέ υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μακαρίζομεν πάντες σε παμμακάριστε, τήν τόν Λόγον τόν όντως όντα μακάριον, σάρκα δι' ημάς γεγονότα γεννήσασαν, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο ειρμός

Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Θεόν ανθρώποις ιδείν

Ελπίς Μαρτύρων χορούς ενεύρωσε καί πρός τήν σήν αγάπην διαπύρως επτέρωσε, τών μελλόντων τούτοις προτυπώσασα, τήν μή σαλευομένην όντως ανάπαυσιν, ής τούς μεταστάντας αγαθέ τυχείν αξίωσον.

Λαμπράς καί θείας τυχείν ελλάμψεως, τής σής Χριστέ τούς πίστει μεταστάντας ευδόκησον, τήν εν κόλποις Αβραάμ ανάπαυσιν, μόνος ως ελεήμων, τούτοις δωρούμενος, καί τής αιωνίου αξιών μακαριότητος.

Ο ών τή φύσει χρηστός καί εύσπλαγχνος, καί θελητής ελέους ευσπλαγχνίας η άβυσσος, ούς εκ τόπου τούτου τής κακώσεως, καί σκιάς τού θανάτου Σώτερ μετέστησας, ένθα καταλάμπει σου τό φώς, τούτους κατάταξον.

Θεοτοκίον

Σκηνήν αγίαν Αγνή γινώσκομεν, καί κιβωτόν καί πλάκα σε τού νόμου τής χάριτος, διά σου γάρ άφεις δεδώρηται, τοίς δεδικαιωμένοις διά τού αίματος, τού σωματωθέντος εκ τής σής γαστρός πανάμωμε.

Ο ειρμός

Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δε Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σέ μακαρίζομεν.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, ψάλλομεν εις Ήχον πλ. δ' τό, Αλληλούϊα εκ γ'

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω, καί προσελάβου Κύριε.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν καί γενεαν.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομών, καί τό συμφέρον πάσιν απονέμων, μόνε Δημιουργέ, ανάπαυσον Κύριε τάς ψυχάς τών δούλων σου, εν σοί γάρ τήν ελπίδα ανέθεντο, τώ ποιητή καί πλάστη καί Θεώ ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σε καί τείχος καί λιμένα έχομεν, καί πρέσβιν ευπρόσδεκτον, πρός, όν έτεκες Θεόν, Θεοτόκε ανύμφευτε, τών πιστών η σωτηρία.

Εις τήν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Μαρτυρικά
Ήχος πλ. β' Αγγελικαί δυνάμεις**

Αθλητικά ενστάσεις επί τώ σκάμματι, τυραννικαί αικίσεις επί τούς Μάρτυρας, καί ίσαντο χοροί τών Ασωμάτων, βραβεία κατέχοντες τής νίκης, εξέστησαν τυράννους

καί βασιλείς οι σοφοί καθείλον τόν Βελίαρ ομολογία Χριστού, ο ενισχύσας αυτούς
Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Αθλητικόν αγώνα υπομείναντες οι Άγιοι, καί βραβεία τής νίκης παρά σου κομισάμενοι,
παρانونύμων, εδέκατήρησαν τάς επινοίας των ξαντο στεφάνους τής αφθαρσίας, δι'
αυτών ο Θεός σώσον τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωσεν ο Κύριος.

Τών Αγίων σου η μνήμη Κύριε, ανεδείχθη ως Παράδεισος ο εν Εδέμ, εν αυτή γάρ
αγάλλεται πάσα η κτίσις, καί παράσχου ημίν, τή αυτών παρακλήσει, ειρήνην καί τό
μέγα έλεος.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Εν ταίς σκηναίς τών εκλεκτών, καί εν χώρα τών ζώντων, ούς προσελάβου Ιησού,
ευσεβώς κοιμηθέντας κατάταξον, ως ευδιάλλακτος Θεός, καί έμπλησον τού
ανεσπέρου σου φωτός, καί τής επουρανίου σου χαράς αξίωσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο τήν ευλογημένην καλέσας σου Μητέρα, ήλθες επί τό πάθος εκουσία βουλή, λάμψας
εν τώ Σταυρώ αναζητήσαι θέλων τόν Αδάμ, λέγων τοίς Αγγέλοις, Συγχάρητέ μοι, ότι
ευρέθη η απολομένη δραχμή, ο πάντα σαφώς οικονομήσας Θεός, δόξα σοι.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ

Ήχος πλ. α'

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Τών Αγίων ο χορός, εύρε πηγγήν τής ζωής καί θύραν Παραδείσου, εύρω καγώ, τήν
οδόν διά τής μετανοίας. τό απολωλός πρόβατον εγώ ειμι. ανακάλεσαί με, Σωτήρ, καί
σώσόν με.

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Ο πάλαι μέν, εκ μή όντων πλάσας με, καί εικόνη σου θεία τιμήσας, παραβάσει εντολής
δε πάλιν με επιστρέψας εις γήν εξ ής ελήφθην, εις τό καθ' ομοίωσιν επανάγαγε, τό
αρχαίον κάλλος αναμορφώσασθαι.

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Εικών ειμι, τής αρρήτου δόξης σου, ει καί στίγματα φέρω πταισμάτων, οικτείρησον τό
σόν πλάσμα, Δέσποτα, καί καθάρισον σή ευσπαγχνία, καί τήν ποθεινήν πατρίδα
παράσχου μοι. Παραδείσου πάλιν ποιών πολίτην με.

Ευλογητός εί, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Ανάπαυσον, ο Θεός τούς δούλους σου, καί κατάταξον αυτούς εν Παραδείσω, όπου
χοροί τών Αγίων, Κύριε, καί οι δίκαιοι εκλάμπουσιν ως φωστήρες, τούς κεκοιμημένους
δούλους σου ανάπαυσον, παρορών αυτών πάντα τά εγκλήματα.

Δόξα... Τριαδικόν

Τό τριλαμπές τής μίας θεότητας, ευσεβώς υμνήσωμεν βοώντες Άγιος εί, ο Πατήρ ο
άναρχος, ο συνάναρχος Υιός καί θείον Πνεύμα. φώτισον ημάς πίστει σοι λατρεύοντας,
καί τού αιωνίου πυρός εξάρπασσον.

Καί νύν...

Χαίρε σεμνή, η Θεόν σαρκί τεκούσα, εις πάντων σωτηρίαν, δι' ής γένος τών ανθρώπων
εύρατο τήν σωτηρίαν, διά σου εύροιμεν Παράδεισον, Θεοτόκε, αγνή ευλογημένη.

Αλληλούϊα, αλληλούϊα, αλληλούϊα. Δόξα σοι ο Θεός. (3)

Καθίσματα Ήχος πλ. α'

Ανάπαυσον Σωτήρ ημών, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, καί τούτους κατασκήνωσον

εν ταίς αυλαίς σου, καθώς γέγραπται, παρορών ως αγαθός τά πλημμελήματα αυτών, τά εκούσια καί τά ακούσια, καί πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει, φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου ανατείλας τώ κόσμω Χριστέ ο Θεός, Υιούς φωτός δι' αυτής αναδείξας, ελέησον ημάς.

Ψυχαίς απάσαις αίνον εξ Αρσενίου

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὡς εν ηπειρω πεζεύσας

Ψυχών πασών ο Δεσπότης καί ποιητής, καί κριτής καί Κύριος, ούπερ πάντων τών εν γή, εν χειρί τά πέρατα, αυτός, ούς μετέστησας πιστούς εν σοί ανάπαυσον.

Υπέρ παντός κοιμηθέντων γένους βροτών, ηλικίας Δέσποτα, αξιώματος ομού, καί μεγέθους, άπαντες θερμώς, δυσωπούμεν, όπως σώσης ούς μετέστησας.

Χειρί αχράντω σου Λόγε ο από γής, πλαστουργήσας μόνος με, καί ψυχώσας ως Θεός, ζωηρά εμπνεύσει σου, αυτός, ούς εντεύθεν προσελάβου σώσον εύσπλαγχνε.

Θεοτοκίον

Αγνή Παρθένε τού κόσμου καταφυγή, καί στερρά υπέρμαχε, ικεσίαις σου θερμαίς, υπερ πάντων πρέσβευε τών σέ, κεκτημένων εν ανάγκαις τείχος άρρηκτον.

Καταβασία

Ὡς εν ηπειρω πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσώιχνεσι, τόν διώκτην Φαραά, καθορών ποντούμενον, Θεώ, επινίκιον ωδήν, εβόα, άσωμεν.

Ωδή γ' Ουκ έστιν Άγιος

Ισχυϊ δόξης θεϊκής, ο τής γής εξ εσχάτων, ως νεφέλαις ανάγων, τών πιστών πρόσ σέ ψυχάς, ούς εκ περάτων Χριστέ, προσελάβου δούλους σου ανάπαυσον.

Σύ μόνος ει ο καθιστών, βασιλείς καί δυνάστας, καί κριτάς σύν τοπάρχαις, όθεν πάντων ως Θεός, αυτός εν κρίσει τή σή, ρύσαι τούτους Σώτερ τής κολάσεως.

Απάσης γής ο ποιητής, σύν πρεσβύταις παρθένοις, καί σύν νέοις εφήβοις, ούς προσελάβου Χριστέ, τής αιωνίου χαράς, καί τρυφής σου τούτους καταξίωσον.

Θεοτοκίον

Ελπίς τού κόσμου κραταιά, Δέσποινα Θεοτόκε, μή απώση τούς πόθω, σοί προστρέχοντας αεί, αλλ' ικεσίαις ταίς σαίς, πάσης ρύσαι ζάλης τούς τιμώντάς σε.

Καταβασία

Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας αυτούς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου.

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ο τά πάντα ποιήσας νεύματι σώ, τούς εν πίστει θανέντας Χριστιανούς, πατέρας προπάτορας, πάππους δέ καί προπάππους τε, αδελφούς καί φίλους, πλουσίους καί πένητας, βασιλείς καί άρχοντας, ομού καί μονάζοντας, όπου τών Δικαίων καί Αγίων σου πλήθη, απάντων η οίκησις, δυσωπούμεν ανάπαυσον, ως Θεός ευδιάλλακτος, Δέσποτα Χριστέ Βασιλεύ, τών πταισμάτων άφειον παρέχων αυτοίς, ών εξήμαρτον πάντες οι δούλοί σου.

Θεοτοκίον

Χαριστήριον αίνον χρεωστικώς, ως η Χήρα εκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, υπέρ πασών τών χαρίτων σου, σύ γάρ ώφθης σκέπη, ομού καί βοήθεια, πειρασμών καί θλίψεων, αεί με εξαίρουσα, όθεν ως εκ μέσης, φλογιζούσης καμίνου, ρυσθείς τών

θλιβόντων με, εκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναι μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα ο δούλός σου.

Ωδή δ' Χριστός μου δύναμις

Ποιμαίνων Δέσποτα, εν τόπω χλόης Σωτήρ, καί μετάγων εφ' ύδωρ πάντας πιστούς, τό τής αναπαύσεως, μή αποπέμψης τής εκεί, ευφροσύνης τούς οικέτας σου.

Αγγέλων τάγμασιν, αυτός κατάταξον, μοναστών σου χορείας ιεραρχών, λειτουργών απάντων σου, σοί γάρ ανέθεντο ψυχάς, σύν τοίς σώμασι φιλάνθρωπε.

Σύ μόνος έγνωκας, ως πάντων Κύριος, τάς θανάτου εφόδους, μέτρα ζωής καί τό πέρας πάντων βροτών, διό οικτείρησον καί νύν, τούς σούς δούλους υπεράγαθε.

Θεοτοκίον

Αγίων Άγιον, Θεόν κυήσασα, Παναγία Παρθένε θείαις λιταίς, τούτον νύν δυσώπησον, σκηναίς Αγίων εν τρυφή, κατατάξαι ούς μετέστησεν.

Καταβασία

Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα.

Ωδή ε' Τώ θείω φέγγει σου

Ιδού Μαρτύρων θείοι χοροί, τάξεις Αποστόλων Προφητών, καί τών Δικαίων συστήματα, Σώτερ σέ υμνούντες καθικετεύουσι, τού σώσαι ούς περ κόσμου, πάντας προσείληφας.

Στερράς σου σάλπιγγος τή φωνή, όταν εξανοίγωνται τάφοι νεκρών, καί γή τρέμει φρίττουσα, τότε σύν προβάτοις εκ δεξιών σου Χριστέ, κατάταξον σούς δούλους, ούς περ μετέστησας.

Ανδρών τά στίφη σύν γυναιξί, παιδων γηραιών ομού, πενήτων δούλων πλουσίων τε, τών πιστώς εντεύθεν μετατεθέντων πρός σέ, ανάπαυσον, καί σώσον ως ευδιάλλακτος.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες Άχραντε βοηθόν, ζώντες καί θανόντες ευσεβώς, φυλαί καί γλώσσαι κεκτήμεθα, όθεν τής εκείσε τυχείν άνέσεως αιτούμεθα πρεσβείαις σου ταίς πρός Κύριον.

Καταβασία

Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον, δέομαι, σε ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον.

Ωδή ς' Τού βίου τήν θάλασσαν

Ιλάσθητι Δέσποτα, παρακλήθητι Σωτήρ, Καί δείξόν σου τό έλεος, δείξον σπλάγχνα, καί σώσον ως αγαθός, τής γής πάσης άπαντας, ούς πρός σε μετηγάγου ως φιλάνθρωπος.

Ναμάτων εν κλύσμασι, καί εν ρείθροις ποταμών, καί τούς εξαίφνης θνήξαντας, τούς εν νάπαις, καί όρεσι, καί οπαίς, τόν βίον τελέσαντας, μή παρίδης, ως μόνος ευδιάλλακτος.

Ο βλέπων ως Κύριος, εν θαλάσση, καί εν γή, τούς εν αδήλω θνήξαντας, τούς πολέμους καί μάχαις καί εν πληγαίς, δεινώς τελευτήσαντας, πάντας οίκτειρον Σώτερ, ως φιλάνθρωπος.

Θεοτοκίον

Η πάναγνος Δέσποινα, η τεκούσα τοίς βροτοίς, τόν κυβερνήτην Κύριον, τών παθών μου τόν άστατον καί δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καί γαλήνην παράσχου τή καρδιά μου.

Καταβασία

Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου, πολυέλεε.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τούς μεταστάντας αφ' ημών εκ τών προσκαίρων, εν ταίς σκηναίς τών εκλεκτών κατασκήνωσον, καί μετά Δικαίων ανάπαυσον, Σώτερ αθάνατε, ει γάρ ως άνθρωποι ήμαρτον επί γής, αλλά σύ ως αναμάρτητος Κύριος, άφες αυτοίς τά εκούσια πταίσματα, καί τά ακούσια, μεσιτεούσης τής τεκούσης σε Θεοτόκου, ίνα συμφώνως βοήσωμεν υπέρ αυτών, Αλληλούϊα.

Ο Οίκος

Αυτός μόνος υπάρχεις αθάνατος, ο ποιήσας καί πλάσας τόν άνθρωπον, οι βροτοί ούν εκ γής διεπλάσθημεν, και εις γήν τήν αυτήν πορευόμεθα, καθώς εκέλευσας ο πλάσας με καί ειπών μοι, Ότι γή εί, καί εις γήν απελεύση, όπου πάντες βροτοί πορευόμεθα, επιτάφιον θρήνον ποιούντες ωδήν τό, Αλληλούϊα.

Ωδή ζ' Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Σύν Αγγέλοις επί θρόνου Σώτερ δόξης σου όταν ελεύση κρίναι τήν γήν, ψυχάς δούλων σου, τής σής πλήσον θείας χαρμονής, τού ψάλλειν απαύστως καί βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εν σπαράγμασι θηρών Χριστέ τούς θνήξαντας, καί ούς ιχθύς εμέλισεν ούς κατέχωσε συσσεισμός, καί βόθρος καί κρημός, τούς πάντας ελέησον Σωτήρ, καί τής εκείθεν απειλής, ρύσαι ως εύσπλαγχνος.

Ξίφη, μάχαιρα, καί πύρ, δεινών επίτασις, καί λίθων η κατάλυσις, ούς ηνάλωσε σύν λησταίς, λιμός τε καί λοιμός, τή σή μετουσία καί χαρά, σώσον υμνείν σε ευσεβώς, τόν τών Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον

Μόνη πέφυκας αγνή τού κόσμου γέφυρα, μετάγουσα βροτούς πρός Θεόν, τούς τόν βίον ούν, τή πρός σέ ελπίδι καί στοργή, τελέσαντας, Μήτερ τού Θεού, πάσης ανάγκης καί φθοράς σώζε πρεσβεΐαις σου.

Καταβασία

Δροσοβόλον μεν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Εκστηθι φρίττων ουρανό

Άπαντας Δέσποτα βροτούς, παντοίου τάγματος, ούς μετέστησας Σωτήρ, πιστούς σου βασιλείς καί άρχοντας, εθνάρχας γής καί κριτάς, λαών τε καί φυλών τούς προστάτας, ελέησον οικτίρμον καί ανάπαυσον μόνος, όπως σέ υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ρύσαι πυρός τού φοβερού, δούλους φιλόανθρωπε, Εκκλησίας σου σεπτής, καί σώσον μοναστών συστήματα, ιερωμένων πληθύν, χορείας λειτουργών σου ενθέων, καί πάντας τής εκείσε καταξίωσον δόξης, όπως σε υμνώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Σώσον ώ Δέσποτα Χριστέ, σώσον ελέησον, καί ανάπαυσον ψυχάς, λαούς σου τούς πιστώς τελέσαντας, τρόμω παντί τήν ζωήν εν τόπω, καί εν χώρα παντοία, καί ρύσαι

τήs γεέννης καί πικρίας βασάνων, όπως σε υμνώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Έλυσας μόνη τήν αράν Παρθένε άχραντε, τήν τήs Εύας αληθώς, ζωήν δε τοίς εν γή επήγασας, διό πρεσβείαις ταίς σαίς, τούς βίου τού προσκαίρου λυθέντας, ζωής τήs αιωνίου,, καταξίωσον πάντας, όπως σε υμνώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Έκστηθι φρίττων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν τά θεμέλια τήs γήs, ιδού γάρ εν νεκροίς λογίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί τάφω σμικρώ ξενοδοχείται, όν παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυπούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Απορεί πάσα γλώσσα

Νύν ελεήμον στίφη, δυσωπεί σε Αγγέλων, σύν Χερουβίμ τε, θεία Σεραφίμ καθικετεύει, Εξουσίαί, θρόνοι καί Αρχαί καί Δυνάμεις τε σύν Αρχαγγέλοις, καί Κυριότητές σε αιτούσι κραταίέ, όπως ψυχάς απάσας οικτείρης, άς περ μετέστησας.

Ιδού οι δήμοι, σέ τών Προφητών εξαιτούνται, τών Αποστόλων δέονται χοροί, σύν, Πατριάρχαις, στίφη τε Μαρτύρων, σύν Οσίων πλήθεσιν ευπαρακλήτως, αναβοώσι, Σώσον φιλόανθρωπε ψυχάς, πάντων τών επί γήs τεθνεώτων, ευσεβών δούλων σου.

Οίδας τά πάντα βλέπεις, καθοράs καί γινώσκεις, βροτών τά πλήθη, καί τό τήs ζωής εκάστου πέρας, πάσι δίδου τήν τών εγκλημάτων λύτρωσιν, καί Παραδείσου τήs καλλονής αξίωσον πάντας ως Θεός, μόνε, ούs εξελέξω οικτίρμον, πιστούs οικέτας σου.

Θεοτοκίον

Υπεραγία Δέσποινα, τού κόσμου Παρθένε, σύ πάντων σκέπη, ζώντων καί θανόντων χρηματίζεις, καί γαλήνη, δόξα καί τρυφή, καί άνεσις τών σέ προστάτιν, καί βοηθόν, καί ρύστην πλουτούντων αγαθή, όθεν αυτούs διάσωσον, πάντας ταίς ικεσίαις σου.

Καταβασία

Απορεί πάσα γλώσσα, ευφημείν πρόs αξίαν, ιλιγγιά δέ νούs καί υπερκόσμιος, υμνείν σε Θεοτόκε, όμως αγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οίδας τόν ένθεον υμών, σύ γάρ Χριστιανών εί προστάτις, σε μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Ήχος γ' Ο ουρανόν τοίς άστροις

Μνήμην τελούντες πάντων, τών κοιμηθέντων εν Χριστώ, καί τελευταίας ημέρας, μνήμην ποιήσωμεν πιστοί, υπέρ ημών τε κακείνων, Χριστόν αεί δυσωπούντες.

Θεοτοκίον

Ο γλυκασμός τών Αγγέλων, τών θλιβομένων η χαρά, Χριστιανών η προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, αντιλαβού μου καί ρύσαι, τών αιωνίων βασάνων.

Εις τούς Α ί ν ο υ s

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. β' Η απεγνωσμένη

Φοβερόν τό τέλος τό τού θανάτου, καί φρικτή η κρίσις η τού Δεσπότου, τό πύρ γάρ τό άσβεστον ηυτρέπισται εκείσε, σκώληξ ακοίμητος κολάζων, καί βρυγγμός τών οδόντων, σκότος εξώτερον υπάρχει, καί αιωνία δίκη, διό κράξωμεν πρόs τόν Σωτήρα, Ούs εξελέξω εκ τών προσκαίρων ανάπαυσον, διά τό μέγα σου έλεος.

Πάντες οι τώ βίω προστετηκότες, δεύτε εν τοίς τάφοις εξεστηκότες, εγκύψατε, ίδετε τού κόσμου τήν απάτην, πού νύν τού σώματος τό κάλλος, καί η δόξα τού πλούτου; πού δε η έπαρσις τού βίου; όντως μάταια πάντα, διό κράξωμεν πρόs τόν Σωτήρα, Ούs εξελέξω εκ τών προσκαίρων ανάπαυσον, διά τό μέγα σου έλεος.

Νύν επί τόν τάφον ο επί θρόνου, νύν ο εν πορφύρα φθοράν υπέδου, ουκ έτι εν θρόνω γάρ, άλλ' εν μνήματι κείται, ίδε, εξέλιπε, τό βασιλειον κράτος, ίδε, ως όναρ, τών ανθρωπων, παροδεύει ο βίος διό κράξωμεν πρός τόν Σωτήρα, Ούς εξελέξω ανάπαυσον, διά τό μέγα σου έλεος.

Πάντας τούς ενθένδε μετατεθέντας, επί αιωνίου ζωής ελπίδι, και βίον αλλάξαντας παντοίω Σώτερ τρόπω, πάσαν κατάστασιν και γένος, και πάσαν ηλικίαν, άνδρας ομού τε και γυναίκας, και αρτίτοκα βρέφη, ως φιλάνθρωπος, εν κόλποις τάξον, τού Αβραάμ τε και εν τόποις ανέσεως, διά τό μέγα σου έλεος.

Δόξα... Ήχος β'

Ως άνθος μαραίνεται και ως όναρ παρέρχεται, και διαλύεται πάς άνθρωπος, πάλιν δέ ηχούσης τής σάλπιγγος, νεκροί ως εν συσεισμώ πάντες αναστήσονται, πρός τήν σήν υπάντησιν Χριστέ ο Θεός, τότε Δέσποτα, ούς μετέστησας εξ ημών, εν ταίς τών Αγίων σου κατάταξον σκηναίς τά τουτων εγκλήματα παριδών αγαθέ.

Και νύν... Ήχος πλ. β'

Σύ εί ο Θεός ημών ο εν σοφία δημιουργήσας τό πάν, ο και τούς Προφήτας εξαποστείλας ημίν προφητεύσαι σου τήν παρουσίαν, και Αποστόλους κηρύξαι σου τά μεγαλεία, και οι μέν, προεφήτευσον τήν έλευσίν σου, οι δέ, τώ βαπτίσματι εφώτισαν τά έθνη, Μάρτυρες δέ έτυχον δόξης εκ τούτων, και πρεσβεύουσιν εκτενώς σοι τώ Δεσπότη, σύν τή τεκούση σε Μητρί, Ανάπαυσον ο Θεός ψυχάς, άς προσελάβου, και ημάς καταξίωσον τής βασιλείας σου, ο Σταυρόν υπομείνας δι' εμέ τόν κατάκριτον, ο λυτρωτής μου και Θεός.

Εις τόν Στίχον

**Στιχηρά Προσόμοια Εκ τών τού Θεοφάνους
Ήχος πλ. β' Όλην αποθέμενοι**

Έχων ακατάληπτον, τήν εις ημάς ευσπλαγχνίαν και πηγήν ακένωτον, θεϊκής χρηστότητος πολυέλεε, τούς πρός σέ Δέσποτα, μεταβέβηκας, εν γή ζώντων κατασκήνωσον, εις τά σκηνώματα, τά αγαπητά και ποθούμενα, κατάσχεσιν δωρούμενος, τήν διηνεκώς διαμένουσαν, σύ γάρ υπέρ πάντων, εξέχεας τό αίμά σου Χριστέ, και ζωηφόρω τιμήματι, κόσμον εξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω και προσελάβου...

Νέκρωσιν υπέμεινας, ζωοποιόν εκουσίως, και ζωήν επήγασας, και τρυφήν αιδιον, πιστοίς δέδωκας, θεϊκή Δέσποτα, ευσπλαγχνία μόνε, πανοικτίρμον αναμάρτητε εν ή δεόμεθα, τούς κεκοιμημένους κατάταξον, ελπίδι αναστάσεως, λύσιν τών πταισμάτων δωρούμενος, ίνα διά πάντων υμνήται σου τό άνομα Χριστέ, και σεσωσμένοι δοξάζωμεν, τήν φιλανθρωπίαν σου.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών, έν αγαθοίς...

Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχική εξουσία, και νεκρών δεσπόζοντα, σέ Χριστέ γινώσκοντες ικετεύομεν, τούς πιστούς δούλους σου, τούς πρός σέ τόν μόνον, ευεργέτην εκδημήσαντας, αυτός ανάπαυσον, σύν τοίς εκλεκτοίς σου φιλάνθρωπε, εν τόπω αναψύξεως, εν ταίς τών Αγίων λαμπρότησι, θελητής ελέους, υπάρχεις γάρ και σώζεις ως Θεός, ούς κατ' εικόνα σου έπλάσας, μόνε πολυέλεε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Άλγος τώ Αδάμ εχρημάτισεν, η τού ξύλου απόγευσις πάλαι εν Εδέμ, ότε όφισ ιόν εξηρεύξατο, δι' αυτού γάρ εισήλθεν ο θάνατος, παγγενή κατεσθίων τόν άνθρωπον, άλλ' ελθών ο Δεσπότης, καθείλε τόν δράκοντα, και αναστασιν ημίν εδωρήσατο, πρός

αυτόν ούν βοήσωμεν, Φείσαι Σωτήρ, καί οὐς προσελάβου, μετά τῶν εκλεκτῶν σου ανάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Ὀλην αποθέμενοι**

Ὡφθης ενδιαίτημα, θεοπρεπες Παναγία, καί Θεόν εχώρησας, καί Θεόν ἐγέννησας ἀπειρόγαμε, καί βροτοῖς ὀρώμενον, ἐν δυσίν ουσίαις, ἐν μιά δέ υποστάσει ἀγνή, αὐτόν δυσώπησον, τόν μονογενή καί πρωτότοκον, τόν σέ παρθένον ἄμωμον καί μετά τόν τόκον φυλάξαντα, ψυχάς ἀναπαύσαι, τῶν πίστει κοιμηθέντων ἐν φωτί, ἐν ἀκηράτῳ φαιδρότητι, καί μακαριότητι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ὁ βάθει σοφίας φιλοανθρώπως πάντα οικονομῶν, καί τό συμφέρον πάσιν ἀπονέμων, μόνη Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχάς τῶν δούλων σου, ἐν σοί γάρ τήν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστῃ καί Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Σε καί τείχος καί λιμένα ἔχομεν, καί πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρός, ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

**Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου
Ἦχος πλ. β'**

Αἱ ψυχαί αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρός σέ Κύριε κεκράξομαι...

Κοινωνικόν

Μακάριοι, οὐς ἐξελέξω, καί προσελάβου Κύριε, καί τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν, Ἀλληλοῦϊα.

p81[top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

**Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ**

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα γ', πρός Ἦχον α', δευτεροῦντες τό πρότον.

Ἦχος α'

Πεντηκοστήν εορτάζομεν, καί Πνεύματος ἐπιδημίαν, καί προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καί ἐλπίδος συμπλήρωσιν, καί τό μυστήριον ὅσον, Ὡς μέγα τε καί σεβάσμιον! Διό βοώμέν σοι, Δημιουργέ τοῦ παντός Κύριε, δόξα σοι. **(Δίς)**

Γλώσσαις ἀλλογενῶν, ἐκαινούργησας Χριστέ τούς σούς Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι, τόν ἀθάνατον Λόγον καί Θεόν, τόν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό ἅγιον, βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοί, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, Ὁμοούσιε καί Ὁμόθρονε, τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Ὅτε τό Πνεῦμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένοις τοῖς, Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν Ἐβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμβει, ἤκουον γάρ αὐτῶν φθεγγομένων,

ετέραις ξέναις γλώσσαις, καθώς τό Πνεύμα εχορήγει αυτοίς, ιδιώται γάρ όντες, εσοφίσθησαν, καί τά έθνη πρός πίστιν ζωγήσαντες, τά θεία ερρητόρευον, διό καί ημείς βοώμέν σοι, ο επί γής οφθείς, καί εκ τής πλάνης σώσας ημάς, Κύριε, δόξα σοι.

Απόστιχα Ιδιόμελα Ήχος β'

Είδομεν τό φώς τό αληθινόν, ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον, εύρομεν Πίστιν αληθή, αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες, αύτη γάρ ημάς έσωσε.

Στίχ. Καρδίαν καθάραν κτίσον εν εμοί ο Θεός, καί Πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοίς εγκάτοις μου.

Εν τοίς Προφήταις ανήγγειλας ημίν οδόν σωτηρίας, καί εν Αποστόλοις έλαμψε, Σωτήρ ημών, η χάρις τού Πνεύματός σου, σύ εί Θεός πρώτος, σύ καί μετά ταύτα, καί εις τούς αιώννας, σύ εί ο Θεός ημών.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου, καί τό Πνεύμά σου τό άγιον μή αντανέλης απ' εμού.

Εν ταίς αυλαίς σου υμνήσω σε τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κλίνας γόνου προσκυνήσω σου τήν αήττητον δύναμιν, εν εσπέρα, καί πρωϊ, καί μεσημβρία, καί εν παντί καιρώ ευλογήσω σε Κύριε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος ο αυτός

Τριάδα Ομοούσιον υμνολογήσωμεν, Πατέρα, καί Υιόν, σύν Αγίω Πνεύματι, ούτω γάρ εκήρυξαν πάντες οι Προφήται, καί Απόστολοι μετά Μαρτύρων.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφος τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δι' αυτών τήν οικουμένην σαγηνεύσας, φιλόανθρωπε, δόξα σοι. **Εκ γ'**

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμακόν, εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα γ', πρός Ήχον α', δευτερούντες τό α'. Είτα ε' πρός Ήχον β', δευτερούντες πάλιν τό α'.

Ήχος α'

Πεντηκοστήν εορτάζομεν, καί Πνεύματος επιδημίαν, καί προθεσμίαν επαγγελίας, καί ελπίδος συμπλήρωσιν, καί τό μυστήριον όσον, Ως μέγα τε καί σεβάσμιον! Διό βοώμέν σοι, Δημιουργέ τού παντός Κύριε, δόξα σοι. **(Δίς)**

Γλώσσαις αλλογενών, εκαινούργησας Χριστέ τούς σούς Μαθητάς, ίνα δι' αυτών σε κηρύξωσι, τόν αθάνατον Λόγον καί Θεόν, τόν παρέχοντα ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Πάντα χορηγεί τό Πνεύμα τό άγιον, βρύει προφητείας, ιερέας τελειοί, αγραμμάτους σοφίαν edίδαξεν, αλιείς θεολόγους ανέδειξεν, όλον συγκροτεί τόν θεσμόν τής Εκκλησίας, Ομοούσιε καί Ομόθρονε, τώ Πατρί καί τώ Υιώ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Ἦχος β'

Είδομεν τό φῶς τό αληθινόν, ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον, εύρομεν Πίστιν αληθή, αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες, αὐτή γάρ ημάς έσωσε. (Δίς)

Εν τοίς Προφήταις ανήγγειλας ημίν οδόν σωτηρίας, καί εν Αποστόλοις έλαμψε, Σωτήρ ημών, η χάρις τού Πνεύματός σου, σύ εί Θεός πρώτος, σύ καί μετά ταύτα, καί εις τούς αιώνας, σύ εί ο Θεός ημών.

Εν ταίς αυλαίς σου υμνήσω σε τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τήν αήττητον δύναμιν, εν εσπέρα, καί πρωί, καί μεσημβρία, καί εν παντί καιρώ ευλογήσω σε Κύριε.

Εν ταίς αυλαίς σου Κύριε, οι πιστοί τό γόνυ ψυχής καί τού σώματος υποκλίναντες, ανυμνούμέν σε τόν άναρχον Πατέρα, καί τόν συνάναρχον Υιόν, καί τό συναίδιον καί πανάγιον Πνεύμα, τό φωτίζον καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

Τριάδα Ομοούσιον υμνολογήσωμεν, Πατέρα, καί Υιόν, σύν Αγίω Πνεύματι, ούτω γάρ εκήρυξαν πάντες οι Προφήται, καί Απόστολοι μετά Μαρτύρων.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Λέοντος Δεσπότου

Δεύτε λαοί, τήν τρισυπόστατον θεότητα προσκυνήσωμεν, Υιόν εν τώ Πατρί, σύν αγίω Πνεύματι, Πατήρ γάρ αχρόνως εγέννησεν Υιόν, συναίδιον καί σύνθρονον, καί Πνεύμα άγιον ήν εν τώ Πατρί, σύν Υιώ δοξαζόμενον, μία δύναμις, μία ουσία, μία θεότης, ήν προσκυνούντες πάντες λέγομεν, Άγιος ο Θεός, ο τά πάντα δημιουργήσας δι' Υιού, συνεργία τού Αγίου Πνεύματος, Άγιος ισχυρός, δι' ού τόν Πατέρα εγνώκαμεν, καί τό Πνεύμα τό Άγιον επεδήμησεν εν κόσμω, Άγιος αθάνατος, τό Παράκλητον Πνεύμα, τό εκ Πατρός εκπορευόμενον, καί εν Υιώ αναπαυόμενον, Τριάς αγία, δόξα σοι.

Είσοδος, τό, Φῶς ιλαρόν. Καί μετά τό Προκείμενον τής ημέρας, τά εφεξής Αναγνώσματα.

Αριθμών τό Ανάγνωσμα

Κεφ. ΙΑ', 16

Είπε Κύριος πρός Μωσήν. Συνάγαγέ μοι εβδομήκοντα άνδρας από τών πρεσβυτέρων τού λαού, ούς σύ αυτός οίδας, ότι ούτοί εισι πρεσβύτεροι τού λαού, καί γραμματείς αυτών, καί άξεις αυτούς εις τήν Σκηνήν τού Μαρτυρίου, καί στήσονται εκεί μετά σου. Καί καταβήσομαι, καί λαλήσω εκεί μετά σου, καί αφελώ από τού Πνεύματος τού επί σοί, καί επιθήσω επ' αυτούς, καί συναντιλήψομαι μετά σου τήν Ορμήν τού λαού, καί ουκ οίσεις αυτούς σύ μόνος. Καί συνήγαγε Μωσής εβδομήκοντα άνδρας από τών πρεσβυτέρων τού λαού, καί έστησεν αυτούς κύκλω τής Σκηνης. Καί κατέβη Κύριος εν νεφέλη, καί ελάλησε πρός Μωσήν, καί παρείλετο από τού Πνεύματος τού επ' αυτού, καί επέθηκεν επί τούς εβδομήκοντα άνδρας τούς πρεσβυτέρους. Ως δέ επανεπαύσατο τό Πνεύμα επ' αυτούς, καί προεφήτευσαν εν τή παρεμβολή, καί ουκέτι προσέθεντο. Καί κατελείφθησαν δύο άνδρες εν τή παρεμβολή, όνομα τώ ενί Ελδάδ καί όνομα τώ δευτέρω Μωδάδ, καί επανεπαύσατο επ' αυτούς τό Πνεύμα, καί ούτοι ήσαν τών καταγεγραμμένων, καί ουκ ήλθον εις τήν Σκηνήν, καί προεφήτευσαν εν τή παρεμβολή. Καί προσδραμών ο νεανίσκος, απήγγειλε τώ Μωσει, καί είπεν αυτώ, λέγων. Ελδάδ καί Μωδάδ προφητεύουσιν εν τή παρεμβολή Καί αποκριθείς Ιησούς ο τού Ναυή, ο παρεστηκώς Μωσει, ο εκλεκτός αυτου, είπε. Κύριε Μωσή, κώλυσον αυτούς. Καί είπεν αυτώ Μωσής. Μή ζηλοίς σύ μοι; καί τίς δώ η πάντα τόν λαόν Κυρίου προφήτας, όταν δώ Κύριος τό Πνεύμα αυτου επ' αυτούς;

Προφητείας Ιωήλ τό Ανάγνωσμα

Κεφ. Β', 23

Τάδε λέγει Κύριος. Τά τέκνα Σιών, χαίρετε καί ευφραίνεσθε επί Κυρίω τώ Θεώ υμών, ὅτι ἔδωκεν υμῖν τά βρώματα εἰς δικαιοσύνην, καί βρέξει υμῖν υετόν πρῶϊμον καί ὄψιμον, καθὼς ἐμπροσθεν, καί πλησθήσονται αἱ ἀλωνες σίτου, καί υπερεκχυθήσονται αἱ ληνοὶ οἴνου καί ελαίου, καί ανταποδώσω υμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρίς, καί ὁ βρούχος, καί ἡ ἐρυσίβη, καί ἡ κάμψη, καί ἡ δύναμις μου ἡ μεγάλη, ἡν ἐξαπέστειλα εἰς υμᾶς, καί φάγεσθε εσθίοντες, καί ἐμπλησθήσεσθε, καί αινέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ υμῶν, ὅς ἐποίησε μεθ' υμῶν θαυμάσια, καί οὐ μὴ καταισχυνθῆ ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καί ἐπιγνώσεσθε, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγώ εἰμι, καί ἐγώ Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστιν ἐτι πλὴν ἐμοῦ, καί οὐ μὴ καταισχυνθῆ ἐτι ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καί ἔσται μετὰ ταῦτα, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πάσαν σάρκα, καί προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ υμῶν, καί αἱ θυγατέρες υμῶν, καί οἱ πρεσβύτεροι υμῶν, ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, καί οἱ νεανίσκοι υμῶν Ὁράσεις ὄψονται. Καί γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καί ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καί προφητεύσουσι, καί δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καί σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἶμα καί πύρ, καί ἀτμίδα καπνοῦ. Ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καί ἡ σελήνη εἰς αἶμα, πρὶν ελθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην, καί ἐπιφανῆ, καί ἔσται, πᾶς ὅς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ Ἀνάγνωσμα

Κεφ. ΛΣΤ', 24

Τάδε λέγει Κύριος. Λήψομαι υμᾶς ἐκ τῶν ἐθνῶν, καί ἀθροίσω υμᾶς ἐκ πασῶν τῶν γαιῶν, καί εἰσάξω υμᾶς εἰς τὴν γῆν υμῶν, καί ρανώ εφ' υμᾶς ὕδωρ καθαρόν, καί καθαρισθήσεσθε ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν υμῶν, καί ἀπὸ πάντων τῶν ἐιδώλων υμῶν, καί κάθαρῶ υμᾶς, καί δώσω υμῖν καρδίαν καινὴν, καί πνεῦμα καινόν δώσω υμῖν, καί ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκός υμῶν, καί δώσω υμῖν καρδίαν σαρκίνην, καί τὸ πνεῦμά μου δώσω ἐν υμῖν, καί ποιήσω, ἵνα ἐν τοῖς δικαίωμάσι μου πορεύησθε, καί τὰ κρίματά μου φυλάξησθε, καί ποιήσητε, καί κατοικήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἥς ἔδωκα τοῖς πατράσιν υμῶν, καί ἐσεσθέ μοι εἰς λαόν, καγὼ ἔσομαι υμῖν εἰς Θεόν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν Ὀδὸν σωτηρίας, καί ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου, σὺ εἶ Θεός πρῶτος, σὺ καί μετὰ ταῦτα, καί εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτὴρα τοῦ κόσμου, καί κλῖνας γόνου προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἐσπέρα, καί πρωΐ, καί μεσημβρία, καί ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε, Κύριε.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος υποκλίναντες, ἀνυμνούμεν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα, καί τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καί τὸ συναἰδιον καί πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καί ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. δ

Ὅτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένοις τοῖς, Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν Ἑβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμβει, ἤκουον γὰρ αὐτῶν φθεγγομένων, ἐτέραις ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει αὐτοῖς, ἰδιῶται γὰρ ὄντες, ἐσοφίσθησαν, καί τὰ ἔθνη πρὸς πίστιν ζωγράσαντες, τὰ θεία ἐρρητόρευον, διὸ καί ἡμεῖς βοώμεν σοι, ὁ ἐπὶ γῆς οφθείς, καί ἐκ τῆς πλάνης σώσας ἡμᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἰδιόμελα

Ήχος πλ. β'

Αγνοούντα τά έθνη Κύριε, τήν τού παναγίου Πνεύματος, εν τοίς Αποστόλοις σου γενομένην δύναμιν, τήν εναλλαγήν τών γλωσσών, μέθην είναι ενόμιζον, ημείς δέ στηριχθέντες υπ' αυτών, απαύστως ούτω λέγομεν, Τό Πνεύμά σου τό άγιον, μή αντανέλης αφ' ημών, δεόμεθα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καρδιάν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός, καί Πνεύμα ευθές εγκαινίσσον εν τοίς εγκάτοις μου.

Κύριε, τού αγίου Πνεύματος η επιφοίτησις, τούς Αποστόλους σου εμφορήσασα, εν ετέραις γλώσσαις λαλείν παρεσκεύασεν, όθεν τό παράδοξον, τοίς μέν άπίστοις μέθη ενομίζετο, τοίς δε πιστοίς πρόξενον σωτηρίας, ού τής ελλάμψεως καί ημάς αξίωσον, δεόμεθα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου, καί τό Πνεύμά σου τό άγιον μή αντανέλης απ' εμού.

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τής αληθείας, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Γλώσσαι ποτέ συνεχύθησαν, διά τήν τόλμαν τής πυργοποιΐας, γλώσσαι δέ νύν εσοφίσθησαν, δια τήν δόξαν τής θεογνωσίας, Εκεί κατεδίκασε Θεός τούς ασεβείς τώ πταιίσματι, ενταύθα εφώτισε Χριστός τούς αλιείς τώ Πνεύματι, Τότε κατειργάσθη η αφωνία, προς τιμωρίαν, άρτι καινουργείται η συμφωνία, προς σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον

Ήχος πλ. δ'

Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφος τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δι' αυτών τήν οικουμένην σαηνεύσας, φιλάνθρωπε, δόξα σοι. **Εκ γ'**

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Τήν μεθέορτον πιστοί, καί τελευταίαν εορτήν, ην εορτάσωμεν φαιδρώς, αύτη εστί Πεντηκοστή, επαγγελίας συμπλήρωσις, καί προθεσμίας, εν ταύτη γάρ τό πύρ, τού Παρακλήτου ευθύς, κατέβη επί γής, ώσπερ εν είδει γλωσσών, καί Μαθητάς εφώτισε, καί τούτους ουρανομύστας ανέδειξε, Τό φώς επέστη, τού Παρακλήτου, καί τόν κόσμον, εφώτισε. **(Δίς)**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Η τού Πνεύματος πηγή, επιδημούσα τοίς εν γή, εις πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη νοητώς, τούς Αποστόλους εδρόσιζε φωταγωγούσα, καί γέγονεν αυτοίς, νέφος δροσώδες τό πύρ, φωτίζουσα αυτούς, καί υετίζουσα φλόξ, δι' ών ημείς ελάβομεν τήν

χάριν, διά πυρός τε καί ύδατος, Τό φώς επέστη, τού Παρακλήτου, καί τόν κόσμον εφώτισε. (Δίς)

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικώς

Μετά τήν Ἐγερσιν Χριστέ, τήν εκ τού τάφου, καί τήν πρός ύπος ουρανού, θείαν Ανάληψιν, τοίς θεόπταις τήν δόξαν σου κατέπεμψας οικτίρμον, Πνεύμα ευθές εγκαινίσας τοίς Μαθηταίς, όθεν, ώσπερ κιθάρα μουσουργική, πάσιν ετρανολόγησαν, τώ θείω πλήκτρω μυστικώς, Σώτερ, τά απηχήματα, καί τήν οικονομίαν σου. (Δίς)

Τό α' Αντίφωνον τών αναβαθμών τού δ' Ἦχου.

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υφούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Τό Πνεύμά σου τό αγαθόν οδηγήσει με εν γή ευθεία.

Στίχ. Κύριε εισάκουσον τής προσευχής μου.

Τό Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον Εωθινόν Θ'

Ανάστασιν Χριστού... ου λέγομεν, αλλ' ευθύς τόν Ν'

Ἦχος β'

Δόξα... Ταίς τών αποστόλων πρεσβείαις...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου πρεσβείαις...

Ἦχος πλ. β'

Στίχ. ελέησόν με ο Θεός...

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τής αληθείας, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τάς ψυχάς ημών.

Οι Κανόνες

Ο τού βαρέος μετά τών Ειρμών, εις η' καί ο τού δ' μετά τών Ειρμών, εις ς'. Ο Κανών, ού η ακροστιχίς.

Πεντηκοστήν εορτάζομεν.

Ποίημα Κοσμά Μοναχού.

Ωδή α' Ἦχος βαρύς Ο Ειρμός

Πόντω εκάλυψε Φαραώ σύν άρμασιν, ο συντρίβων πολέμους εν υψηλώ βραχίονι, άσωμεν αυτώ, ότι δεδόξασται.

Έργω, ως πάλαι τοίς Μαθηταίς επηγγείλω, τό Παράκλητον Πνεύμα εξαποστείλας Χριστέ, έλαμψας τώ κόσμω φώς, φιλάνθρωπε.

Νόμω τό πάλαι προκηρυχθέν καί Προφήταις, επληρώθη, τού θείου Πνεύματος σήμερον, πάσι γάρ πιστοίς χάρις εκκέχυται.

Έτερος Κανών Ιαμβικός

Ού η ακροστιχίς διά στίχων Ηρωελεγείων

- Θειογενές Λόγε, Πνεύμα Παράκλητον πάλιν άλλον,
- Εκ Γενέτου κόλπων ήκας επιχθονίοις
- Οία πυρός γλώσσησι φέρον θεότητος αΰλου.
- Σήμα τεής φύτλης, καί χάριν υμνοπόλοις.

Ποίημα Κυρίου Ιωάννου τού Αρκλά

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

- Θείω καλυφθείς ο βραδύγλωσσος γνόφω.
- Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον
- Ιλύν γάρ εκτινάξας όμματος νόου,
- Ορά τόν όντα, καί μυείται Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων ενθέοις τοίς άσμασιν.

- Έφη τό σεπτόν καί σεβάσμιον στόμα.
- Νοσφισμός υμίν ου γενήσεται φίλοις.
- Εγώ γάρ εις πατρώ ον ύπιστον θρόνον
- Συνεδριάζων, εκχεώ τού Πνεύματος,
- Λάμψαι ποθούσι, τήν χάριν τήν άφθονον

- Όρος βεβηκώς, ατρεκέστατος Λόγος,
- Γαληνόμορφον εκτελεί τήν καρδίαν.
- Έργον γάρ εκπεράνας, εύφρανε φίλους,
- Πνοή βιαία, καί πυρός γλωττήμασι,
- Νείμας τό Πνεύμα Χριστός, ως υπέσχετο.

Καταβασίαι

Ήχος βαρύς

Πόντω εκάλυψε Φαραώ σύν άρμασιν, ο συντρίβων πολέμους εν υψηλώ βραχίονι, άσωμεν αυτώ, ότι δεδόξασται.

Ήχος δ'

- Θείω καλυφθείς ο βραδύγλωσσος γνόφω.
- Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον
- Ιλύν γάρ εκτινάξας όμματος νόου,
- Ορά τόν όντα, καί μυείται Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων ενθέοις τοίς άσμασιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Τήν εξ ύψους δύναμιν τοίς Μαθηταίς, Χριστέ, έως άν ενδύσησθε έφης, καθίσατε εν Ιερουσαλήμ, εγώ δέ ως εμέ Παράκλητον άλλον, Πνεύμα τό εμόν τε καί Πατρός αποστελώ, εν ώ στερεωθήσεσθε.

Ἡ τοῦ θεοῦ Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύναμις, τὴν μερισθείσαν πάλαι φωνὴν, κακῶς ὁμονοησάντων, εἰς μίαν ἀρμονίαν θείως συνήψε, γνῶσιν συνετίζουσα πιστοῦς τῆς Τριάδος, ἐν ἡ ἐστερεώθημεν.

Εἰρμός ἄλλος

- Ἐρρηξε γαστρός ἠτεκνωμένης πέδας,
 - Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
 - Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
 - Ἄννης, φερούσης πνεύμα συντετριμμένον,
 - Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνῶσεων.
-
- Ἀληπτός ἐστιν ἡ θεαρχικωτάτη.
 - Ρήτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους,
 - Ἄλις σοφιστὰς συστομίζοντας λόγῳ,
 - Καὶ τῆς βαθείας νυκτός ἐξαιρουμένους,
 - Λαοὺς ἀπείρους, ἀστραπή τοῦ Πνεύματος.
-
- Ἦν ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους,
 - Τὸ πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας,
 - Οὐ τὴν δι' Υἱοῦ πατρικῆς ἐξουσίας,
 - Νῦν ἐμφανίζει συμφυή φρουκτωρίαν,
 - Πυρώδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι Ἦχος βαρῦς

Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε ἔφης, καθίσατε ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παράκλητον ἄλλον, Πνεύμα τὸ ἐμὸν τε καὶ Πατρός ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Ἦχος δ'

- Ἐρρηξε γαστρός ἠτεκνωμένης πέδας,
- Ὑβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
- Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
- Ἄννης, φερούσης πνεύμα συντετριμμένον,
- Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνῶσεων.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τὸ προσταχθέν

Οἱ τοῦ Σωτήρος ἐρασταὶ χαρὰς ἐπλήσθησαν, καὶ θάρσος ἔλαβον, οἱ πρῶην δειλιώντες, ὡς τὸ Πνεύμα τὸ ἅγιον σήμερον ἐξ ὕψους, κατήλθεν ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαοὺς, γλώσσαι γὰρ διεσπάρησαν, Ὁρώμεναι ὡσεὶ πυρός, καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μάλλον ἐδρόσισαν. (Δίς)

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων σου Χριστέ ἔλευσιν, ἀνεβόα, τὴν σὴν εἰ σακῆκοα Κύριε δυναστεῖαν, ὅτι πάντας τοῦ σώσαι, τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Ὁ ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου κηρυχθεὶς, πρῶ ἦν τοῖς ἀτελέσι, Θεὸς ἀληθῆς ὁ Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρέταις καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα θεότητος φέρον, τοῖς Αποστόλοις ἐν πυρὶ, Πνεύμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος, ἐρχόμενον ἐστὶν αυτοκέλευστον.

Ειρμός άλλος

- Άναξ ανάκτων, οίος εξ οίου μόνος,
 - Λόγος προελθών, Πατρός εξ αναιτίου.
 - Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
 - Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
 - Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου, Κύριε.
-
- Λουτρόν τό θείον τής παλιγγενεσίας,
 - Λόγω κεραννύς συντεθειμένη φύσει,
 - Ομβροβλυτείς μοι ρείθρον εξ ακηράτου
 - Νενυγμένης σου πλευράς, ώ Θεού Λόγε,
 - Επισφραγίζων τή ζέσει τού Πνεύματος.
-
- Κάμπει τά πάντα τώ Παρακλήτω γόνυ,
 - Γόνω τε Πατρός, Πατρί συμφουεστάτω.
 - Εν γάρ προσώποις οίδε τριττοίς ουσίαν,
 - Νημερτές, απρόσιτον, άχρονον, μίαν.
 - Έλαμψε φώς γάρ η χάρις τού Πνεύματος.
-
- Τελείσθε πάντες τή θεαρχικωτάτη,
 - Όσοι λατρευταί τής τριφεγγούς ουσίας.
 - Υπερφυώς τελεί γάρ ως ευεργέτης,
 - Καί πυρσολαμπεί Χριστός εις σωτηριάν,
 - Όλην πορίζων τήν χάριν τού Πνεύματος.

Καταβάσαι

Ήχος βαρύς

Κατανοών ο Προφήτης, τήν επ' εσχάτων σου Χριστέ έλευσιν, ανεβόα, τήν σήν ει σακήκοα Κύριε δυναστείαν, ότι πάντας τού σώσαι, τούς χριστούς σου ελήλυθας.

Ήχος δ'

- Άναξ ανάκτων, οίος εξ οίου μόνος,
- Λόγος προελθών, Πατρός εξ αναιτίου.
- Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
- Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
- Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου, Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Τό διά τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, εν γαστρί τών Προφητών, καί κυηθέν επί τής γής πνεύμα σωτηρίας, αποστολικάς καρδιάς κτίζει καθαράς, καί εν τοίς πιστοίς ευθές εγκαινιάζεται, φώς γάρ καί ειρήνη, διότι τά σά προστάγματα.

Η επιφοιτήσασα ισχύς σήμερον, αύτη Πνεύμα αγαθόν, Πνεύμα σοφίας Θεού, Πνεύμα εκ Πατρός εκπορευτόν, καί δι' Υιού πιστοίς ημίν πεφηνός, μεταδοτικόν, εν οίς κατοικίζεται φύσει, τής εν ή κατοπτεύεται αγιότητος.

Ειρμός άλλος

- Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας,
- Νύν εκ Σιών γάρ εξελήλυθε νόμος,

- Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.
- Καθώς περ ευδόκησεν αυτεξουσίως,
• Αδέσποτον κάτεισι Πνεύμα πατρόθεν,
• Σοφίζον εν γλώσσησι τούς Αποστόλους,
• Επισφραγίζον τόν φερέσβιον Λόγον,
• Πατροσθενές Ξύμμορφον, όν Σωτήρ έφη.
- Ιήτο τάς φρένας μέν εξ αμαρτίας,
• Χ' αυτώ κατεσκεύαζε τών Αποστόλων,
• Θεός Λόγος πάνταρχος, άχραντον δόμον.
• Ομοσθενούς δέ καί συνουσιουμένου,
• Νύν εγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι Ήχος βαρύς

Τό διά τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, εν γαστρί τών Προφητών, καί κυηθέν επί τής γής πνεύμα σωτηρίας, αποστολικάς καρδιάς κτίζει καθαράς, καί εν τοίς πιστοίς ευθές εγκαινιάζεται, φώς γάρ καί ειρήνη, διότι τά σά προστάγματα.

Ήχος δ'

- Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας,
- Νύν εκ Σιών γάρ εξελήλυθε νόμος,
• Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιοτικών μελημάτων, συμπλόις ποντούμενος αμαρτίαις, καί ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως ο Ιωνάς Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθού ανάγαγε.

Εκ τού Πνεύματός σου, σάρκα επί πάσαν, ως είπας, πλουσίως εξέχεας, καί επληρώθη τής σής η σύμπασα γνώσεως Κύριε, ότι εκ Πατρός Υιός αρρευστως έφυς, καί τό Πνεύμα αμερίστως πρόεισιν.

Ειρμός άλλος

- Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
• Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
• Ίν, ως Προφήτην θηρός εκ θαλατίου,
• Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
• Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.
- Ιμερτόν ημίν ευθές εν τοίς εγκάτοις,
• Αιωνίως έξουσι Πνεύμα καινίσαις,
• Πατροπροβλήτως πάντοτε ξυνημμένον,
• Ύλης απεχθούς καυστικών μολυσμάτων,
• Ρύπου τε φρενών ρυπτικόν Παντοκράτορ.
- Ορεκτόν αξίωμα τοίς Αποστόλοις,
• Σιωνίταις μίμνουσι σήν παρουσίαν,
• Γνώρισμα Πνεύμα πατρογεννήτου Λόγου,

- Λέσχην απηνή τών εθνών ποπυσμμάτων,
- Ωκιστα δεικνύς, πυρπνώως καθιδρύεις.

Καταβασίαι Ἦχος βαρύς

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιοτικών μελημάτων, συμπλόις ποντούμενος αμαρτίαις, καί ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως ο Ιωνάς Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθού ανάγαγε.

Ἦχος δ'

- Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
- Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
- Ἴν, ως Προφήτην θηρός εκ θαλατίου,
- Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
- Ὅλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ότε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν έθνη ο Ὑψιστος, ότε τού πυρός τάς γλώσσας διένειμεν, εις ενότητα πάντας εκάλεσε, καί συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεύμα.

Ο Οίκος

Ταχείαν καί σταθεράν δίδου παραμυθίαν τοίς δούλοις σου, Ιησού, εν τώ ακηδιάσαι τά πνεύματα ημών, μή χωρίζου τών ψυχών ημών εν θλίψει, μή μακρύνου τών φρενών ημών εν περιστάσεσιν, αλλά αεί ημάς πρόφθασον, Εγγισον ημίν, έγγισον ο πανταχού, ως περ καί τοίς Αποστόλοις σου πάντοτε συνής, ούτω καί τοίς σέ ποθούσιν ένωσον σαυτόν οικτίρμον, ίνα συνημμένοι σοι υμνώμεν, καί δοξολογώμεν τό πανάγιόν σου Πνεύμα.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή ογδόη από τού Πάσχα, τήν αγίαν Πεντηκοστήν εορτάζομεν.

Στίχοι

- Πνοή βιαία γλωσσοπυρσεύτως νέμει,
- Χριστός το θεϊον Πνεύμα τοίς Αποστόλοις.
- Εκκέχεται μεγάλω ενί ήματι Πνεύμ' αλιεύσι.

Ταίς τών αγίων Αποστόλων πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Οι εν καμίνω τού πυρός εμβληθέντες όσοι Παίδες, τό πύρ εις δρόσον μετέβαλον, διά τής υμνωδίας, ούτω βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ρητορευόντων τά θεία μεγαλεία τών Αποστόλων, τού Πνεύματος η ενέργεια, ενομίζετο μέθη τοίς απιστούσι, δι' ής Τριάς γνωρίζεται, εις Θεός τών Πατέρων ημών.

Τήν αδιαίρετον φύσιν ορθοδόξως θεολογούην μεν, Θεόν Πατέρα τόν άναρχον, τής αυτής εξουσίας Λόγον καί Πνεύμα, Ευλογητός εί, κράζοντες, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ειρμός άλλος

- Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
- Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.

- Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
- Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
- Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.
- Φωνήν προφητόφθεγκτον ηγνοηκότες,
- Έφασκον οινότευκτον άφρονες μέθην.
- Ρήσεις ξενηκούσθησαν ως Αποστόλων.
- Οι ευσεβείς δέ, σοί βοώμεν ενθέως.
- Νευργέ τού σύμπαντος, ευλογητός εί.
- Θέσπιν κατεβρόντησεν ο βλέπων όπα,
- Ένθους Ιωήλ τού θεαρχικωτάτου
- Οίς εκχεώ, φήσαντος οία περ Λόγου,
- Τού Πνεύματός μου, συμβοήσουσι. Φύσις,
- Η τρισσοφεγγόφωτος, ευλογητός εί.
- Τριττή μέν ευμοίρησεν ωρών τήν χάριν,
- Όπως υπεμφήνειε τρείς υποστάσεις,
- Σέβειν εν απλότητι τής εξουσίας,
- Αλλ' εν μιά νύν ημερών τή Κυρία,
- Υιός Πατήρ, καί Πνεύμα, ευλογητός εί.

Καταβασίαι Ήχος βαρύς

Οι εν καμίνω τού πυρός εμβληθέντες όσοι Παίδες, τό πύρ εις δρόσον μετέβαλον, διά τής υμνωδίας, ούτω βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ήχος δ'

- Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
- Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.
- Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
- Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
- Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Άφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλούσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τώ βραδυγλώσσω καί δυσήχω Μωσει καί Παίδας ζήλος Θεού, τρείς αναλώτους τώ πυρί υμνωδούς έδειξε, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ζωτικλής εξ ύψους βιαίας φερομένης, ηχητικώς τού Πνεύματος τού παναγίου, αλιεύσι πνοής, πυρίνων είδει γλωσσών, τά μεγαλεία τού Θεού ερρητορεύοντο, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Οι μή θιγομένω προβαίνοντες εν όρει, μή πεφρικότες πύρ δειματούν, δεύτε καί στώμεν εν τώ όρει Σιών, εν πόλει ζώντος Θεού, πνευματοφόροις Μαθηταίς νύν συγχορεύοντες, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

- Λύει τά δεσμά καί δροσίζει τήν φλόγα,
- Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος,
- Υμνούσι Παίδες, ευλογεί δέ τόν μόνον,

- Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
- Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.
- Μνήμην ο Χριστός τών βροτοσώων επών,
- Απατρακουσθείς τοίς Αποστόλοις έφη,
- Τό Πνεύμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτω θέα,
- Εφίζον, ευλογητόν οικειουμένη,
- Ηλλοτριωμένη δέ μέλπει σε κτίσις.
- Σωτηριωδώς, αυτοδεσπότης ιόν,
- Φώς αυτολαμπές, καί παρεκτικόν φάους,
- Υπάρχον, ήκες εμπορούν Αποστόλοις,
- Τιμήν ως άημα, τοίς σοίς οικέταις,
- Λελιπαρημένον δέ Πνεύμα προσνέμοις.
- Ή σε Προφητών πνευματέμφορον στόμα,
- Σήν σωματωδώς, ώ μέδων, ενδημίαν,
- Καί Πνεύμα κόλπων πατρικών προηγμένον,
- Ακτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονον σέθεν,
- Ιείς ενανθρωπήσεως πιστοίς σέβας.

Καταβασίαι Ήχος βαρύς

Άφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλούσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τώ βραδυγλώσσω καί δυσήνω Μωσει καί Παίδας ζήλος Θεού, τρεις αναλώτους τώ πυρί υμνωδούς έδειξε, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ήχος δ'

- Λύει τά δεσμά καί δροσίζει τήν φλόγα,
- Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος,
- Υμνούσι Παίδες, ευλογεί δέ τόν μόνον,
- Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
- Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Μή τής φθοράς διαπείρα κυοφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγω σάρκα δανείσασα, Μήτηρ απείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχείον τού αστέκτου, χωρίον τού απείρου πλαστουργού σου, σε μεγαλύνομεν. (Δίς)

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου άρματος, ο ζηλωτής καί πυρίπνους χαίρων οχούμενος, τήν νύν εκλάμψασαν επίπνοιαν εδήλου, εξ ύπους Αποστόλοις, υφ' ής καταλαμφθέντες, τήν Τριάδα πάσιν εγνώρισαν.

Νόμου τών φύσεων δίχα ξένον ηκούετο, τών Μαθητών τής μίας γάρ φωνής απηχουμένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ενηχούντο, λαοί, φυλαί καί γλώσσαί, τά θεία μεγαλεία, τής Τριάδος γνώσιν μούμενοι.

Ειρμός άλλος

- Χαίρος Άνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
- Άπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα,
- Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως.
- Ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον

- Νοεῖν, ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν. (Δίς)
- Ὑδειν εἴοικε τήν φυσίζων Κόρην.
- Μόνη γάρ ἐν δίνησι κεκρύφει Λόγον
- Νοσοῦσαν αλθένοντα τήν βροτῶν φύσιν.
- Ὅς δεξιούς κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένος
- Πατρός, πέπομφε τήν χάριν τοῦ Πνεύματος.
- Ὅσοις ἐπνευσεν ἡ θεόρρυτος χάρις,
- Λάμποντες, ἀστράπτοντες, ἠλλοιωμένοι,
- Ὁθενίαν αλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην
- Ἴσοσθενούσαν τήν ἀτμητον εἰδότες,
- Σοφήν τρίφεγγον οὐσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι Ἦχος βαρύς

Μή τῆς φθοράς διαπείρα κυοφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγω σάρκα δανείσασα, Μήτηρ ἀπειρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχείον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου πλαστοουργοῦ σου, σε μεγαλύνομεν.

Ἦχος δ'

- Χαίρος Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
- Ἄπαν γάρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
- Ρητρεύον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως.
- Ἰλιγγιά δέ νούς ἄπας σου τόν τόκον
- Νοεῖν, ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Ἐξαποστειλάριον Ἦχος γ' Ὁ ουρανόν τοῖς ἀστροῖς

Τό πανάγιον Πνεῦμα, τό προϊόν ἐκ τοῦ Πατρός, καί δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν, τοῖς ἀγραμμάτοις Μαθηταῖς, τοὺς σέ Θεόν ἐπιγνόντας, σώσον, ἀγίασον πάντας. (Δίς)

Ἔτερον Ἦχος ο αὐτός

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καί τό ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις, τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη, καί δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ κόσμος φωταγωγεῖται, Τριάδα σέβειν ἅγιαν. (Ἄπαξ)

Εἰς τοὺς Αἴ ν ο υ ς

Ἰστώμεν Στίχους ς', καί ψάλλομεν τά παρόντα Στιχηρά Ἰδιόμελα δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'

Παράδοξα σήμερον εἶδον τά ἔθνη πάντα ἐν πόλει Δαυΐδ, ὅτε τό Πνεῦμα κατήλθε τό ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ θεηγόρος Λουκάς ἀπεφθέγγετο, Φησί γάρ, Συνηγμένων τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἦχος καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καί ἐπλήρωσε τόν οἶκον, οὐ ἦσαν καθήμενοι, καί πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι, τῆς ἁγίας Τριάδος. (Δίς)

Τό Πνεῦμα τό ἅγιον, ἦν μέν αἰί, καί ἔστι καί ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' αἰί Πατρί καί Υἱῷ συντεταγμένον, καί συναριθμούμενον, ζωή, καί ζωοποιούν, φῶς, καί φωτός χορηγόν, αὐτάγαθον, καί πηγὴ ἀγαθότητος, δι' οὐ Πατήρ γνωρίζεται, καί Υἱός δοξάζεται, καί παρά πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς ἁγίας Τριάδος. (Δίς)

Τό Πνεύμα τό άγιον, φώς, καί ζωή, καί ζώσα πηγή νοερά, Πνεύμα σοφίας, Πνεύμα συνέσεως, αγαθόν, ευθές, νοερόν, ηγεμονεύον καθαίρον τά πταίσματα, Θεός καί θεοποιούν, πύρ, εκ πυρός προϊόν, λαλούν, ενεργούν, διαιρούν τά χαρίσματα, δι' ού Προφήται άπαντες, καί Θεού Απόστολοι, μετά Μαρτύρων εστέφθησαν, Ξένον άκουσμα, Ξένον θέαμα, πύρ διαιρούμενον εις νομάς χαρισμάτων. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τής αληθείας, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τας ψυχάς ημών.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Αντίφωνον Α'

Ήχος β

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου, Σώτερ, σώσον ημάς.

Στίχ. Ημέρα τή ημέρα ερευγεται ρήμα καί νύξ νυκτί αναγγέλλει γνώσιν.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Ουκ εισί λαλιαί ουδέ λόγοι ών ουχί ακούονται αι φωναί αυτών.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Ήχος ο αυτός

Στίχ. Επακούσαι σου Κύριος εν ημέρα θλίψεως, υπερασπίσαι σου τό όνομα τού Θεού Ιακώβ.

- Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Στίχ. Εξαποστείλαι σοι βοήθειαν εξ αγίου, καί εκ Σιών αντιλάβοιτό σου.

- Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ...

Στίχ. Μνησθεί η πάσης θυσίας σου, καί τό ολοκαύτωμά σου πιανάτω.

- Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ'

Ήχος πλ. δ'

Στίχ. Κύριε, εν τή δυνάμει σου ευφρανθήσεται ο Βασιλεύς, καί επί τώ σωτηρίω σου αγαλλιάσεται σφόδρα.

- Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δι' αυτών τήν οικουμένην σαηνεύσας, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

Στίχ. Τήν επιθυμίαν τής καρδιάς αυτού έδωκας αυτώ καί τήν θέλησιν τών χειλέων αυτού ουκ εστέρησας αυτόν.

- Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών...
Στίχ. Ότι προέφθασας αυτόν εν ευλογίαις χρηστότητος, έθηκας επί τήν κεφαλήν αυτού στέφανον εκ λίθου τιμίου.
- Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών...
Στίχ. Ζωήν ητήσατό σε, και έδωκας αυτώ μακρότητα ημερών εις αιώνα αιώνος.
- Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών...

Εισοδικόν

Υψώθητι, Κύριε, εν τή δυνάμει σου, άσωμεν και ψαλούμεν τάς δυναστείας σου, Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Τό Απολυτίκιον

Ήχος πλ. δ'

Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, και δι' αυτών τήν οικουμένην σαηνεύσας, φιλάθρωπε, δόξα σοι.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ'

Ότε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν έθνη ο Ύψιστος, ότε τού πυρός τάς γλώσσας διένειμεν, εις ενότητα πάντας εκάλεσε, και συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεύμα.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε...

Προκείμενον τού Αποστόλου

Ήχος πλ. δ'

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού.

Η Πράξις

Εν τώ συμπληρούσθαι τήν ημέραν τής Πεντηκοστής...

Αλληλούϊα Ήχος α'

Τώ λόγω Κυρίου οι ουρανοί εστερεώθησαν.

Στίχ. Εξ ουρανού επέβλεπεν ο Κύριος.

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην

Τή εσχάτη ημέρα τή μεγάλη τής Εορτής...

Κοινωνικόν

Τό Πνεύμά σου τό αγαθόν οδηγήσει με εν γή ευθεία. Αλληλούϊα.

p82top

ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

(Σημαίνει ταχύτερον διά τήν τής γονυκλισίας Ακολουθίαν)

Μετά τόν Προοιμακόν ψαλμόν, Συναπτή μεγάλη υπό τού Διακόνου, ει έστιν, είδε μή, υπό τού Ιερέως.

- Εν ειρήνη του Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ της άνωθεν ειρήνης, και της σωτηρίας των ψυχών ημών, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου, ευσταθείας των αγίων του Θεού Εκκλησιών, και της των πάντων ενώσεως, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ του Αρχιεπισκόπου ημών (δεινου) του τιμίου πρεσβυτερίου, της εν Χριστώ διακονίας, παντός του Κλήρου και του Λαού, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ του ευσεβούς ημών Έθνους, πάσης Αρχής και Εξουσίας εν αυτώ, του κατά ξηράν θάλασσαν και αέρα φιλοχρίστου ημών στρατού, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τού περιστώτος λαού, τού απεκδεχομένου τήν χάριν τού αγίου Πνεύματος, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τών κλινόντων τάς καρδίας αυτών ενώπιον Κυρίου, καί τά γόνατα, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τού ενισχυθηναι ημάς πρός τελείωσιν ευαρεστήσεως, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τού καταπεμφθηναι πλούσια τά ελέη αυτού εφ' ημάς, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τού δεχθηναι τήν γονυκλισίαν ημών, ως θυμίαμα ενώπιον αυτού, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τών χρηζόντων τής πάρ' αυτού βοηθείας, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ του ρυσθηναι ημάς από πάσης θλίψεως, οργής, κινδύνου και ανάγκης, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Αντιλαβού, σώσον, ελέησον και διαφύλαξον ημάς, ο Θεός, τη ση χάριτι.
- Της Παναγίας, αχράντου, υπερευλογημένης, ενδόξου, Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αιειπαρθένου Μαρίας, μετά πάντων των Αγίων μνημονεύσαντες, εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών, Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα.

Εκφώνησις παρά τού Ιερέως

Ότι πρέπει σοι, πάσα δόξα, τιμή και προσκύνησις, τω Πατρί και τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχ. ς' καί ψάλλομεν τά παρόντα Στιχηρά Ιδιόμελα γ', δευτερούντες αυτά.

Ήχος δ'

Παράδοξα σήμερα, είδον τά έθνη πάντα εν πόλει Δαυίδ, ότε τό Πνεύμα κατήλθε τό Άγιον εν πυρίναις γλώσσαις, καθώς ο θεηγόρος Λουκάς απεφθέγγετο. Φησί γάρ, Συνηγμένων τών Μαθητών τού Χριστού, εγένετο ήχος, καθάπερ φερομένης βιαίας πνοής, καί επλήρωσε τόν οίκον, ού ήσαν καθημένοι, καί πάντες ήρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ρήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι, τής αγίας Τριάδος. (Δίς)

Τό Πνεύμα τό άγιον, ήν μέν αεί, καί έστι, καί έσται, ούτε αρξάμενον, ούτε παυσόμενον, αλλ' αεί Πατρί καί Υιώ συντεταγμένον, καί συναριθμούμενον, ζωή, καί ζωοποιούν, φώς, καί φωτός χορηγόν, αυτάγαθον, καί πηγή αγαθότητος, δι' ού Πατήρ γνωρίζεται, καί Υιός δοξάζεται, καί παρά πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τής αγίας Τριάδος. (Δίς)

Τό Πνεύμα τό άγιον, φώς, καί ζωή, καί ζώσα πηγή νοερά, Πνεύμα σοφίας, Πνεύμα συνέσεως, αγαθόν, ευθές, νοερόν, ηγεμονεύον, καθαίρων τά πταίσματα, Θεός, καί

θεοποιούν, πύρ, εκ πυρός προϊόν, λαλούν, ενεργούν, διαιρούν τά χαρίσματα, δι' ού Προφήται άπαντες, καί Θεού Απόστολοι, μετά Μαρτύρων εστέφθησαν, Ξένον άκουσμα, Ξένον θέαμα, πύρ διαιρούμενον, εις νομάς χαρισμάτων. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τής αληθείας, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τάς ψυχάς ημών.

Ιερεύς Σοφία Ορθοί !

Χόρος Φώς ιλαρόν αγίας δόξης, αθανάτου Πατρός, ουρανού, αγίου, μάρκαρος, Ιησού Χριστέ, ελθόντες επί τήν ηλίου δύσιν, ιδόντες φώς εσπερινόν, υμνούμεν Πατέρα, Υιόν, καί άγιον Πνεύμα Θεόν. Άξιόν σε εν πάσι καιροίς, υμνείσθαι φωναίς αισαίς, Υιέ Θεού, ζωήν ο διδούς, Διό ο κόσμος σέ δοξάζει.

Διάκονος Εσπέρας Προκείμενον!

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Τίς Θεός μέγας, ως ο Θεός ημών, σύ εί ο Θεός, ο ποιών θαυμάσια μόνος.

Στίχ. α'. Εγνώρισας εν τοίς λαοίς τήν δύναμίν σου.

• Τίς Θεός μέγας...

Στίχ. β'. καί είπα. Νύν ηρξάμην, αύτη η αλλοίωσις τής δεξιás τού υψίστου.

• Τίς Θεός μέγας...

Στίχ. γ'. Εμνήσθην τών έργων Κυρίου, ότι μνησθήσομαι από τής αρχής τών θαυμασίων σου.

• Τίς Θεός μέγας...

Ο Διάκονος

Έτι καί έτι, κλίναντες τά γόνατα, τού Κυρίου δεηθώμεν.

Καί ημών κλινόντων τά γόνατα επί γής, καί ασκεπών όντων, αναγινώσκει ο Ιερεύς τάς Ευχάς από τού βήματος μεγαλοφώνως εις επήκοον πάντων.

Άχραντε, αμίαντε, άναρχε, άόρατε, ακαταληπτε, ανεξιχνίαστε, αναλλοίωτε, ανυπέρβλητε, αμέτρητε, ανεξίκακε Κύριε, ο μόνος έχων αθανασίαν, φώς οικών απρόσιτον, ο ποιήσας τόν ουρανόν, καί τήν γήν, καί τήν θάλασσαν, καί πάντα τά δημιουργηθέντα εν αυτοίς, ο πρό τού αιτείσθαι τοίς πάσι τάς αιτήσεις παρέχων. Σού δεόμεθα, καί σέ παρακαλούμεν, Δέσποτα φιλόανθρωπε, τόν Πατέρα τού Κυρίου, καί Θεού, καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, τού δι' ημάς τούς ανθρώπους, καί διά τήν ημετέραν σωτηρίαν κατελθόντος εκ τών ουρανών, καί σαρκωθέντος εκ Πνεύματος αγίου καί Μαρίας τής αειπαρθένου, καί ενδόξου, Θεοτόκου. ός πρότερον μέν λόγοις διδάσκων, ύστερον δέ καί έργοις υποδεικνύς, ηνίκα τό σωτήριο υψίστατο πάθος, παρέσχεν ημίν υπογραμμόν τοίς ταπεινοίς, καί αμαρτωλοίς, καί αναξίοις δούλοις σου, δεήσεις προσφέρειν, εν αυχένος καί γονάτων κλίσειν, υπέρ τών ιδίων αμαρτημάτων, καί τών τού λαού αγνοημάτων. Αυτός ούν, πολυέλεε καί φιλόανθρωπε, επάκουσον ημών, εν ή άν ημέρα επικαλεσώμεθά σε εξαιρέτως δέ, εν τή ημέρα ταύτη τής Πεντηκοστής, εν ή, μετά τό αναληφθήναι τόν Κύριον ημών, Ιησούν Χριστόν εις τούς ουρανούς, καί καθεσθήναι εν δεξιά σου τού Θεού καί Πατρός, κατέπεμψε τό άγιον Πνεύμα επί τούς αγίους αυτού μαθητάς καί Αποστόλους, ο καί εκάθισεν εφ' ένα έκαστον αυτών καί επλήσθησαν άπαντες τής ακενώτου χάριτος αυτού, καί ελάλησαν ετέραις γλώσσαις τά μεγαλείά σου, καί προεφήτευσαν. Νύν ούν δεομένων επάκουσον ημών, καί μνήσθητι ημών τών ταπεινών, καί κατακρίτων, καί επίστρεψον τήν

αιχμαλωσίαν τών ψυχών ημών, τήν οικείαν συμπάθειαν έχων υπέρ ημών πρεσβεύουσαν. Δέξαι ημάς προσπίπτοντάς σοι, καί βοώντας τό, Ημάρτομεν. Επί σέ επερρίφημεν εκ μήτρας, από γαστρός μητρός ημών, Θεός ημών σύ εί, αλλ' ότι εξέλιπον εν ματαιότητι αι ημέραι ημών, γεγυμνώμεθα τής σής βοηθείας, εστερήμεθα από πάσης απολογίας. Αλλά θαρρούντες τοίς οικτιρμοίς σου, κράζομεν. Αμαρτίας νεότητος ημών, καί αγνοίας μή μνησθής, καί εκ τών κρυφίων ημών καθάρισον ημάς. Μή απορρίψης ημάς εις καιρόν γήρωσ, εν τώ εκλείπειν τήν ισχύν ημών, μή εγκαταλίπης ημάς, πρίν ημάς εις τήν γήν αποστρέψαι, αξίωσον πρός σέ επιστρέψαι, καί πρόσχεσ ημίν εν ευμενεία καί χάριτι. Επιμέτρησον τάς ανομίας ημών τοίς οικτιρμοίς σου, αντίθεσ τήν άβυσσον τών οικτιρμών σου, τώ πλήθει τών πλημμελημάτων ημών. Επίβλεψον εξ ύψους αγίου σου, Κύριε, επί τόν λαόν σου τόν περιεστώτα, καί απεκδεχόμενον τό παρά σου πλούσιον έλεος, επίσκεψαι ημάς έν τή χρηστότητί σου, ρύσαι ημάς εκ τής καταδυναστείας του Διαβόλου, ασφάλισαι τήν ζωήν ημών τοίς αγίοις καί ιεροίς νόμοις σου, Αγγέλω πιστώ φύλακι παρακατάθου τόν λαόν σου, πάντας ημάς συνάγαγε εις τήν Βασιλείαν σου, δός συγγνώμην τοίς ελπίζουσιν επί σέ, άφες αυτοίς καί υμίν τά αμαρτήματα, καθάρισον ήμάς τή ενεργεία του αγίου σου Πνεύματος, διάλυσον τάς καθημών μηχανάς του εχθρού.

Επισυνάπτει καί ταύτην τήν Ευχήν

Ευλογητός εί, Κύριε, Δέσποτα παντοκράτορ, ο φωτίσας τήν ημέραν τώ φωτί τώ ηλιακώ, καί τήν νύκτα φαιδρύνας ταίς αυγαίς του πυρός, ο τό μήκος τής ημέρας διελθείν ημάς καταξιώσας, καί προσεγγίσει ταίς αρχαίς τής νυκτός, επάκουσον τής δεήσεως ημών, καί παντός του λαού σου, καί πάσιν ημίν συγχωρήσας τά εκούσια καί τά ακούσια αμαρτήματα, πρόσδεξαι τάς εσπερινας ημών ικεσίας, καί κατάπεμψον τό πλήθος του ελέους σου καί τών οικτιρμών σου επί τήν κληρονομίαν σου. Τείχισον ημάς αγίοις Αγγέλοις σου όπλισον ημάς όπλοις δικαιοσύνης σου, περιχαράκωσον ημάς τή αληθεία σου, φρούρησον ημάς τή δυνάμει σου, ρύσαι ημάς εκ πάσης περιστάσεως, καί πάσης επιβουλής του αντικειμένου. Παράσχου δέ ήμίν καί τήν παρούσαν εσπέραν, σύν τή επερχομένη νυκτί, τελείαν, αγίαν, ειρηνικην, αναμάρτητον, ασκανδάλιστον, αφάνταστον, καί πάσας τάς ημέρας τής ζωής ημών πρεσβεΐαις τής αγιάς Θεοτόκου, καί πάντων τών Αγίων τών απ' αιώνός σοι ευαρεστησάντων.

Ο Διάκονος

- Αντιλαβού, σώσον, ελέησον, ανάστησον καί διαφύλαξον ημάς ο Θεός, τή σή χάριτι.
- Της Παναγίας, αχράντου, υπερευλογημένης, ενδόξου, Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αιεπαρθένου Μαρίας, μετά πάντων των Αγίων μνημονεύσαντες, εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών, Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα.

Ο Ιερεύς εκφώνως

Σόν γάρ εστι τό ελεείν καί σώζειν ημάς, ο Θεός ημών, και σοι την δόξαν αναπέμπομεν, τω Πατρί και τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι, νύν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Ο Διάκονος

- Είπωμεν πάντες εξ όλης της ψυχής και εξ όλης της διανοίας ημών είπωμεν.
- Κύριε παντοκράτορ ο Θεός των πατέρων ημών, δεόμεθά Σου, επάκουσον και ελέησον.
- Ελέησον ημάς ο Θεός κατά το μέγα ελεός Σου, δεόμεθά Σου, επάκουσον και ελέησον.
- Έτι δεόμεθα υπέρ του Αρχιεπισκόπου ημών (δείνου). Έτι δεόμεθα υπέρ των αδελφών ημών, των ιερέων, ιερομονάχων, ιεροδιακόνων και μοναχών, και πάσης της εν Χριστώ ημών αδελφότητα.

- Έτι δεόμεθα υπέρ ελέους, ζωής, ειρήνης, υγείας, σωτηρίας, επισκέψεως, συγχωρήσεως και αφέσεως των αμαρτιών των δούλων του Θεού, πάντων των ευσεβών και ορθοδόξων χριστιανών, των κατοικούντων και παρεπιδημούντων εν τη (κώνη, πόλη) ταύτη, των ενοριτών, επιτρόπων, συνδορομητών και αφειρωτών του αγίου ναού τούτου.
- Έτι δεόμεθα υπέρ των μακαρίων και αιιδίμων κτιτόρων της αγίας Εκκλησίας ταύτης, και υπέρ πάντων των προαναπαυσασμένων πατέρων και αδελφών ημών, των ενθάδε ευσεβώς, κειμένων, και απανταχού ορθοδόξων.
- Έτι δεόμεθα υπέρ των καρποφορούντων και καλλιεργούντων εν τω αγίω και πανσέπτω ναώ τούτω, κοπιώντων, ψαλλόντων και υπέρ του περιεστώτος λαού, του απεκδεχομένου το παρά Σου μέγα και πλούσιον έλεος.

Ο Ιερεύς τήν Εκφώνησιν.

Ότι ελεήμων και φιλόανθρωπος Θεός υπάρχεις, και σοι την δόξαν αναπέμπομεν, τω Πατρί και τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Ο Διάκονος

Έτι καί έτι, κλίναντες τά γόνατα, τού Κυρίου δεηθώμεν.

Ο Ιερεύς επεύχεται

Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός ημών, ο τήν σήν ειρηνην δεδωκώς τοίς ανθρώποις, καί τήν τού παναγίου Πνεύματος δωρεάν, έτι τώ βίω καί ημίν συμπαρών, εις κληρονομίαν αναφαίρετον τοίς πιστοίς αεί παρέχων, εμφανέστερον δέ ταύτην τήν χάριν τοίς σοίς μαθηταίς καί Αποστόλοις σήμερον καταπέμψας, καί τά τούτων χείλη πυρίναις στομώσας γλώσσαις, δι' ών πάν γένος ανθρώπων τήν θεογνωσίαν, ιδία διαλέκτω, εις ακοήν ωτίου δεξάμενοι, φωτί τού Πνεύματος εφωτίσθημεν, καί τής πλάνης ως εκ σκότους απηλλάγημεν, καί τή τών αισθητών καί πυρίνων γλωσσών διανομή, καί υπερφυσική ενεργεία, τήν εις σέ πίστιν εμαθητεύθημεν, καί σέ θεολογείν, σύν τώ Πατρί καί τώ αγίω Πνεύματι, εν μιά θεότητι, καί δυνάμει, καί εξουσία κατηγάσθημεν. Σύ ούν τό απαύγασμα τού Πατρός, ο τής ουσίας καί τής φύσεως αυτού απάράλλακτος, καί αμετακίνητος χαρακτήρ, ή πηγή τής σωτηρίας καί τής χάριτος, διάνοιξον καμού τού αμαρτωλού τά χείλη, καί διδάξόν με πώς δεί, καί υπέρ ών χρή προσεύχεσθαι. Σύ γάρ εί, ο γινώσκων τό πολύ τών αμαρτιών μου πλήθος, αλλ' η σή ευσπλαγχνία νικήσει τούτων τό άμετρον, ιδού γάρ φόβω παρίσταμαί σοι, εις τό πέλαγος τού ελέους σου τήν απόγνωσιν απορρίψας τής ψυχής μου. Κυβέρνησόν μου τήν ζωήν, ο πάσαν ρηματι τήν κτίσιν αρρήτω σοφίας δυνάμει κυβερνών, ο εύδιος τών χειμαζομένων λιμήν, καί γνώρισόν μοι οδόν, εν ή πορεύσομαι Πνεύμα σοφίας σου, τοίς εμοίς παράσχου διαλογισμοίς, Πνεύμα συνέσεως τή αφροσύνη μου εμοίς επιδωρούμενος. Πνεύμα φόβου σου τοις σκίασον έργοις καί Πνεύμα ευθές εγκαινισον εν τοίς εγκάτοις μου, καί Πνεύματι ηγεμονικώ τό τής διανοίας μου στήριξον ολισθηρόν, ίνα καθ' εκάστην ημέραν, τώ Πνεύματί σου τώ αγαθώ, πρός τό συμφέρον οδηγούμενος, καταξιωθώ ποιείν τάς εντολάς σου, καί τής σής αεί μνημονεύειν ενδόξου, καί ερευνητικής τών πεπραγμένων ημίν παρουσίας, καί μή παρίδης με τοίς φθειρομένοις τού κόσμου εναπατάσθαι τερπνοίς, αλλά τών μελλόντων ορέγεσθαι τής απολαύσεως ενίσχυσον θησαυρών. Σύ γάρ είπας, Δέσποτα, ότι περ, όσα άν τις αιτήσεται εν τώ ονόματί σου, ακωλύτως παρά τού σου λαμβάνει συναϊδίου Θεού καί Πατρός, διό καγώ ο αμαρτωλός, εν τή επιφοιτήσει τού αγίου σου Πνεύματος, τήν σήν ικετεύω αγαθότητα. Όσα ηυξάμην, απόδος μοι εις σωτηρίαν. Ναί, Κύριε, ο πάσης ευεργεσίας πλουσιοπάροχος δοτήρ αγαθός, ότι σύ εί ο διδούς υπερεκπερισσού, ών αιτούμεθα. Σύ εί ο συμπαθής, ο ελεήμων, ο αναμαρτήτως γεγονώς τής σαρκός ημών κοινωνός, καί

τοίς κάμπτουσι πρὸς σέ γόνυ, επικαμπτόμενος φιλευσπλάγχυνος, ιλασμός τε γενόμενος τῶν αμαρτιῶν ἡμῶν. Δός δὴ, Κύριε, τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου, ἐπάκουσον ἡμῶν ἐξ οὐρανοῦ αγίου σου, αγίασον αὐτούς τῇ δυνάμει τῆς σωτηρίου δεξιᾶς σου, σκέπασον αὐτούς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου, μὴ παρίδῃς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Σοὶ μόνῳ αμαρτάνομεν, ἀλλὰ καὶ σοὶ μόνῳ λατρεύομεν, οὐκ οἶδαμεν προσκυνεῖν Θεῷ ἀλλοτρίῳ, οὐδὲ διαπετάζειν πρὸς ἕτερον Θεὸν τὰς εαυτῶν, Δέσποτα, χεῖρας. Ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα, καὶ προσδεχόμενος ἡμῶν τὰς γονυπετεῖς δεήσεις, ἔκτεινον πᾶσιν ἡμῖν χεῖρα βοηθείας, πρόσδεξαι τὴν ευχήν πάντων, ὡς θυμίαμα δεκτόν, ἀναλαμβανόμενον ἐνώπιον τῆς σῆς ὑπεραγάθου βασιλείας.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην

Κύριε, Κύριε, ὁ ρυσάμενος ἡμᾶς ἀπὸ παντός βέλους πετομένου ἡμέρας, ρύσαι ἡμᾶς καὶ ἀπὸ παντός πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἐσπερινήν, τὰς τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάρσεις. Καταξίωσον δὲ ἡμᾶς καὶ τὸ νυκτερινόν στάδιον ἀμέμπτως διελθεῖν, ἀπειράστους κακῶν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ταραχῆς καὶ δειλίας, τῆς ἐκ τοῦ Διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογισμοῖς ἡμῶν μέριμναν, τῆς ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δικαίᾳ σου κρίσει ἐξετάσεως. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρωσον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα, καὶ ἐν τῇ καθύπνον ἡσυχία, ἐμφαιδρυνώμεθα τῇ θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Απόστησον δὲ ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπή, καὶ ἐπιθυμίαν βλαβεράν. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πίστει, καὶ προκόπτοντας ἐν τοῖς παραγγέλμασί σου.

Ὁ Διάκονος

- Ἀντιλαβού, σώσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.
- Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, εαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν Ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως

Ευδοκία, καὶ χάριτι τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθοῦ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀναγνώστης Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἐσπέρα ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετόν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε. δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα, συνέτισον με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητὸς εἶ, Ἄγιε, φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου. Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδῃς. Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέπει ὕμνος, σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ Διάκονος

Ἐτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

Ὁ Ἱερεὺς τὴν Ευχήν

Ἡ ἀενάως βρῦουσα ζωτικὴ καὶ φωτιστικὴ πηγὴ, ἡ συναϊδιος τοῦ Πατρὸς δημιουργικὴ δύναμις, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν, διὰ τὴν τῶν βροτῶν σωτηρίαν, ὑπερκάλλως πληρώσας, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ὁ θανάτου δεσμούς αλύτους, καὶ κλείθρα Ἄδου διαρρήξας, πονηρῶν δὲ πνευμάτων πλήθη καταπατήσας, ὁ προσαγαγὼν σεαυτὸν ἄμωμον ὑπὲρ ἡμῶν ἱερεῖον, τὸ σῶμα δούς τὸ ἀχραντον εἰς θυσίαν, τὸ πάσης αμαρτίας ἀψαυστόν τε καὶ ἀβατον, καὶ διὰ τῆς φρικτῆς ταύτης, καὶ ἀνεκδιηγῆτου ἱερουργίας, ζωὴν ἡμῖν αἰώνιον χαρισάμενος, ὁ εἰς Ἄδου καταβάς, καὶ μοχλοὺς αἰωνίους

συντρίψας, καί τοίς κάτω καθημένοις άνοδον υποδείξας, τόν δέ αρχέκακον καί βύθιον δράκοντα, θεοσόφω δελεάσματοι αγκιστρεύσας, καί σειραίς ζόφου δεσμεύσας εν ταρτάρω, καί πυρί ασβέστω, καί σκότω εξωτέρω, διά τής απειροδυναμού σου κατασφαιλισάμενος ισχύος, η μεγαλώνυμος σοφία τού Πατρός, ο τοίς επηρεαζόμενοις μέγας επίκουρος φανείς, καί φωτίσας τούς εν σκότει, καί σκιά θανάτου καθημένους. Σύ, δόξης αενάου Κύριε, καί Πατρός υψίστου Υιέ αγαπητέ, αϊδιον φώς, εξ αϊδίου φωτός, Ήλιε δικαιοσύνης, επάκουσον ημών δεομένων σου, καί ανάπασσον τάς ψυχάς τών δούλων σου, τών προκεκοιμημένων πατέρων καί αδελφών ημών, καί τών λοιπών συγγενών κατά σάρκα, καί πάντων τών οικείων τής πίστεως, περί ών καί τήν μνήμην ποιούμεθα νύν, ότι εν σοί πάντων τό κράτος, καί εν τή χειρί σου κατέχεις πάντα τά πέρατα τής γής. Δέσποτα παντοκράτορ, Θεέ Πατέρων, καί Κύριε τού ελέους, γένους θνητού τε καί αθανάτου, καί πάσης φύσεως ανθρωπίνης δημιουργέ, συνισταμένης τε καίάλιν λυομένης, ζωής τε καί τελευτής, τής ενταύθα διαγωγής, καί τής εκείθεν μεταστάσεως, ο χρόνους μετρών τοίς ζώσι, καί καιρούς θανάτου ιστών, κατάγων εις Άδου καί ανάγων, δεσμεύων εν ασθeneία, καί απολύων εν δυναστεία, ο τά παρόντα χρησίμως οικονομών, καί τά μέλλοντα λυσιτελώς διοικών, ο τούς θανάτου κέντρο πληγέντας, αναστάσεως ελπίσι ζωογονών. Αυτός Δέσποτα τών απάντων, ο Θεός, ο Σωτήρ ημών, η ελπίς πάντων τών περάτων τής γής, καί τών εν θαλάσση μακράν, ο καί εν ταύτη τή εσχάτη, καί μεγάλη καί σωτηρίω ημέρα τής Πεντηκοστής, τό μυστήριον τής αγίας, καί Ομοουσίου, καί συναϊδίου, καί αδιαιρέτου, καί ασυγχύτου Τριάδος υποδείξας ημίν, καί τήν επιφοίτησιν καί παρουσίαν τού αγίου καί ζωοποιού σου Πνεύματος, εν είδει πυρίνων γλωσσών, επί τούς αγίους σου Αποστόλους εκχέας, καί ευαγγελιστάς αυτούς θέμενος τής ευσεβούς ημών πίστεως, καί Ομολογητάς καί κήρυκας τής αληθούς αναδείξας θεολογίας, ο καί εν αυτή τή παντελείω Εορτή καί σωτηριώδει, ιλασμούς ικεσίους, υπέρ τών κατεχομένων εν Άδη, καταξιώσας δέχεσθαι, μεγάλας τε παρέχων ημίν ελπίδας, άνεσιν τοίς κατοιχομένοις τών κατεχόντων αυτούς ανιαρών, καί παραψυχήν παρά σου καταπέμπεσθαι. Επάκουσον ημών τών ταπεινών, οικτρών δεομένων σου, καί ανάπασσον τάς και ψυχάς τών δούλων σου τών προκεκοιμημένων, έν τόπω φωτεινώ, εν τόπω χλοερώ, εν τόπω αναψύξεως, ένθα απέδρα πάσα οδύνη, λύπη, καί στεναγμός, καί κατάταξον τά πνεύματα αυτών εν σκηναίς Δικαίων, καί ειρήνης καί άνέσεως αξίωσον αυτούς, ότι ουχ οι νεκροί αινέσουσί σε, Κύριε, ουδέ οι εν Άδη εξομολόγησιν παρρησιάζονται προσφέρειν σοι, αλλ' ημείς οι ζώντες ευλογούμεν σε καί ικετεύομεν, καί τάς ιλαστηρίους ευχάς καί θυσίας προσάγομέν σοι υπέρ τών ψυχών αυτών.

Επισυνάπτει καί ταύτην τήν Ευχήν

Ο Θεός ο μέγας καί αιώνιος, ο άγιος καί φιλόανθρωπος, ο καταξιώσας ημάς καί εν ταύτη τή ώρα στήναι ενώπιον τής απροσίτου σου δόξης, εις ύμνον καί αίνον τών θαυμασίων σου, ιλάσθητι ημίν τοίς αναξίοις δούλοις σου, καί παράσχου χάριν, τού μετά συντετριμμένης καρδιάς αμετεωρίστως προσενεγκείν σοι τήν τρισάγιον δοξολογίαν, καί τήν ευχαριστίαν τών μεγάλων σου δωρεών, ών εποίησας καί ποιείς πάντοτε εις ημάς. Μνήσθητι, Κύριε, τής ασθeneίας ημών, καί μή συναπολέσης ημάς ταίς ανομίαις ημών, αλλά ποιήσον μέγα έλεος μετά τής ταπεινώσεως ημών, ίνα, τό τής αμαρτίας σκότος διαφυγόντες, εν ημέρα δικαιοσύνης περιπατήσωμεν, καί ενδυσάμενοι τά όπλα τού φωτός, ανεπιβουλεύτως διατελέσωμεν από πάσης επηρείας τού πονηρού, καί μετά παρρησίας δοξάσωμεν επί πάσι, σέ τόν μόνον αληθινόν καί φιλόανθρωπον Θεόν. Σόν γάρ ως αληθώς, καί μέγα όντως μυστήριον, Δέσποτα τών απάντων καί ποι ητά, ή τε πρόσκαιρος λύσις τών σών κτισμάτων, καί η μετά ταύτα συνάφεια, καί ανάπασσις η εις αιώνας. Σοί χάριν επί πάσιν Ομολογούμεν, επί ταίς εισόδους ημών ταίς εις τόν κόσμον τούτον, καί ταίς εξόδους, αι τάς ελπίδας ημών τής αναστάσεως, καί τής ακηράτου ζωής, διά τής σής αψευδούς επαγγελίας προμνηστεύονται, ής απολαύσαιμεν εν τή δευτέρα μελλούση παρουσία σου. Σύ γάρ εί καί τής αναστάσεως ημών αρχηγός, καί τών βεβιωμένων αδέκατος, καί

φιλόανθρωπος κριτής, καί τῆς μισθοποδοσίας Δεσπότης καί Κύριος, ὁ καί κοινωνήσας ἡμῖν παραπλησίως σαρκός καί αἵματος, διὰ συγκατάβασιν ἄκραν, καί τῶν ἡμετέρων αδιαβλήτων παθῶν, ἐν τῷ ἐκουσίῳ εἰς πείραν καταστήναι, προσλαβόμενος σπλάγχνα οἰκτιρῶν, καί ἐν ᾧ πέπονθας πειρασθεῖς αὐτός, τοῖς πειραζομένοις ἡμῖν γενόμενος αὐτεπάγγελτος βοηθός, διό καί συνήγαγες ἡμᾶς εἰς τήν σὴν ἀπάθειαν. Δέξαι οὖν, Δέσποτα, δεήσεις καί ἱκεσίας ἡμετέρας, καί ἀνάπαυσον πάντας τοὺς πατέρας ἐκάστου, καί μητέρας, καί ἀδελφούς, καί ἀδελφάς καί τέκνα, καί εἴ τι ἄλλο Ὀμογενές καί ὁμόφυλον, καί πάσας τὰς προαναπαυσαμένας ψυχὰς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου, καί κατάταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν καί τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἐν κόλποις Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, ἐν χώρᾳ ζώντων, εἰς βασιλείαν οὐρανῶν, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, διὰ τῶν φωτεινῶν Ἀγγέλων σου εἰσάγων ἅπαντας εἰς τὰς ἀγίας σου μονὰς, συνέγειρον καί τὰ σώματα ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ, ἢ ὥρισας, κατὰ τὰς ἀγίας σου καί ἀψευδεῖς ἐπαγγελίας, οὐκ ἔστιν οὖν, Κύριε, τοῖς δούλοις σου θάνατος, ἐκδημούντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ σώματος, καί πρὸς σέ τόν Θεόν ἐνδημούντων, ἀλλά μετὰστασις ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ χρηστότερα καί θυμηδέστερα, καί ἀνάπαυσις καί χαρά. Εἰ δέ καί τι ἡμάρτομεν εἰς σέ, ἴλεως γενού ἡμῖν τε καί αυτοῖς, διότι οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ρύπου ἐνώπιόν σου, οὐδ' ἂν μία ἡμέρα ἢ ἡ ζωὴ αὐτοῦ, εἰμὴ ὁ μόνος σὺ, ὁ ἐπὶ γῆς φανεῖς ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ πάντες ἐλπίζομεν ἐλέους τυχεῖν, καί ἀφέσεως ἀμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο ἡμῖν τε καί αυτοῖς, ὡς ἀγαθὸς καί φιλόανθρωπος Θεός, ἄνευ, ἄφευ, συγχώρησον τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἐκουσία καί τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνῶσει καί ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ λανθάνοντα, τὰ ἐν πράξει, τὰ ἐν διαπρόδηλα, τὰ νοῖα, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν πάσαις ἡμῶν ταῖς ἀναστροφαῖς, καί τοῖς κινήμασι, καί τοῖς μὲν προλαβούσιν ἐλευθερίαν καί ἄνεσιν δώρησαι, ἡμᾶς δέ τοὺς περιστώτας εὐλόγησον, τέλος ἀγαθόν καί εἰρηνικόν παρεχόμενος ἡμῖν τε, καί παντὶ τῷ λαῷ σου, καί ἐλέους σπλάγχνα καί φιλοανθρωπίας διανοίγων ἡμῖν, ἐν τῇ φρικτῇ καί φοβερᾷ σου παρουσίᾳ, καί τῆς βασιλείας σου ἀξίους ἡμᾶς ποιήσον.

Ἐπισυνάπτει καί ταύτην

Ὁ Θεὸς ὁ μέγας καί ὑψίστος, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὁ πάσαν τὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ διαχωρήσας ἀνά μέσον τοῦ φωτός, καί ἀναμέσον τοῦ σκότους, καί τόν ἥλιον θέμενος εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, σελήνην δέ καί ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, καί ἐπὶ τῆς παρουσίας ἡμέρας προφθάσαι τὸ πρόσωπόν σου ἐν ἐξομολογήσει, καί τὴν ἐσπερινὴν σοὶ λατρείαν προσαγαγεῖν. Αὐτός, φιλόανθρωπε Κύριε, κατεύθυνον τὴν προσευχὴν ἡμῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, καί πρόσδεξαι αὐτὴν εἰς Ὀσμὴν εὐωδίας. Παράσχου δέ ἡμῖν τὴν παρούσαν ἐσπέραν, καί τὴν ἐπιούσαν νύκτα εἰρηνικὴν, ἔνδυσον ἡμᾶς ὄπλα φωτός, ρύσαι ἡμᾶς ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, καί ἀπὸ παντός πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, καί δώρησαι ἡμῖν τὸν ὕπνον, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν τῆ ἀσθενείᾳ ἡμῶν ἐδωρήσω, πάσης διαβολικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Ναί, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τῶν ἀγαθῶν χορηγέ, ἴνα, καί ἐν ταῖς κοίταις ἡμῶν καταλυγόμενοι, μνημονεύωμεν καί ἐν νυκτὶ τοῦ παναγίου ὀνόματός σου, καί τῆ μελέτη τῶν σῶν ἐντολῶν καταυγαζόμενοι, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς διανιστώμεν πρὸς δοξολογίαν τῆς σῆς ἀγαθότητος, δεήσεις καί ἱκεσίας τῆ σῆ εὐσπλαγχνία προσάγοντες, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν, καί παντός τοῦ λαοῦ σου, ὃν ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου ἐν ἐλέει ἐπίσκεψαι.

Ὁ Διάκονος

- Ἀντιλαβού, σώσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καί διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός...
- Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, εαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πάσαν τὴν Ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως

Σὺ γάρ εἰ ἡ ἀνάπαυσις, τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν, καί σοὶ τὴν δόξαν

αναπέμπομεν, τώ Πατρί, καί τώ Υιώ, καί τώ αγίω Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Ο Διάκονος

- Πληρώσωμεν την εσπερινήν δέησιν ημών τω Κυρίω.
- Αντιλαβού, σώσον, ελέησον και διαφύλαξον ημάς, ο Θεός, τη Ση χάριτι.
- Την εσπέραν πάσαν, τελείαν, αγίαν, ειρηνικὴν και αναμάρτητον, παρά του Κυρίου, αιτησώμεθα.
- Άγγελον ειρήνης, πιστόν οδηγόν, φύλακα των ψυχών και των σωμάτων ημών, παρά του Κυρίου αιτησώμεθα.
- Συγγνώμην και άφεσιν των αμαρτιών και των πλημμελημάτων ημών, παρά του Κυρίου αίτησώμεθα.
- Τα καλά και συμφέροντα ταίς ψυχαίς ημών και ειρήνην τω κόσμω, παρά του Κυρίου αιτησώμεθα.
- Τον υπόλοιπον χρόνον της ζωής ημών εν ειρήνη και μετανοία εκτελέσαι, παρά του Κυρίου αιτησώμεθα.
- Χριστιανά τα τέλη της ζωής ημών, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά, και καλήν απολογίαν την επί του φοβερού βήματος του Χριστού αιτησώμεθα.
- Της Παναγίας, αχράντου, υπερευλογημένης, ενδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας, μετά πάντων των Αγίων μνημονεύσαντες, εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την Ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα.

Ο Ιερεύς τήν εκφώνησιν

Ότι αγαθός και φιλόανθρωπος Θεός υπάρχεις, και σοι την δόξαν αναπέμπομεν, τω Πατρί και τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Ιερεύς Ειρήνη πάσι.

Λαός Καί τώ Πνεύματί σου.

Διάκονος Τάς κεφαλάς υμών τώ Κυρίω κλίνατε.

Λαός. Σοί Κύριε.

Ιερεύς Ο Θεός ημών, ο κλίνας ουρανούς, καί καταβάς επί σωτηρία τού γένους τών ανθρώπων, έπιδε επί τούς δούλους σου καί επί τήν κληρονομίαν σου. σοί γάρ τώ φοβερώ καί φιλόανθρώπω κριτή οι σοί δούλοι τάς εαυτών έκλιναν κεφαλάς, τούς δέ αυτών υπέταξαν αυχένας, ου τήν εξ ανθρώπων αναμένοντες βοήθειαν, αλλά τό σόν περιμένοντες έλεος, καί τήν σήν απεκδεχόμενοι σωτηρίαν, ούς διαφύλαξον εν παντί καιρώ, καί κατά τήν παρούσαν εσπέραν, καί τήν επιούσαν νύκτα, από παντός εχθρού, από πάσης αντικειμένης ενεργείας διαβολικής, καί διαλογισμών ματαίων, καί ενθυμήσεων πονηρών.

Ιερεύς Είη τό κράτος τής βασιλείας σου ευλογημένον καί δεδοξασμένον, τού Πατρός, καί τού Υιού, καί τού αγίου Πνεύματος, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Καί ψάλλομεν τά Ιδιόμελα τού Στίχου

Ήχος γ'

Νύν εις σημείον τοίς πάσιν, εμφανώς αι γλώσσαι γεγονασιν Ιουδαίοι γάρ, εξ ών κατά σάρκα Χριστός, απιστία νοσήσαντες, θεϊκής εξέπεσον χάριτος, καί τού θείου φωτός οι εξ εθνών ηξιώθημεν, στηριχθέντες τοίς λόγοις τών Μαθητών, φθεγγομένων τήν δόξαν τού ευεργέτου τών όλων Θεού, μεθ' ών τάς καρδίας σύν τοίς γόνασι κλίναντες, εν πίστει προσκυνήσωμεν, τώ αγίω Πνεύματι στηριχθέντες, Σωτήρι τών ψυχών ημών.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός καί πνεύμα ευθές εγκαινίσον εν τοίς εγκάτοις μου.

Νύν τό Παράκλητον Πνεύμα, εις πάσαν σάρκα εκκέχυται. Αποστόλων γάρ χορείας αρξάμενον, εξ αυτών κατά μέθεξιν τοίς πιστοίς τήν χάριν εφήπλωσε, καί πιστούται αυτού τήν κραταιάν επιφοίτησιν, εν πυρίνω τώ είδει τοίς Μαθηταίς διανέμον τάς γλώσσας, εις υμνωδίαν καί δόξαν Θεού, διό τάς καρδιάς νοερώς ελλαμπόμενοι, εν πίστει στηριχθέντες τώ αγίω Πνεύματι, δυσωπούμεν σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Στιχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου καί τό πνεύμα τό άγιόν σου μή αντανέλης απ' εμού.

Νύν περιβάλλονται κράτος, οι Χριστού αφ' ύψους, Απόστολοι, εγκαινίζει γάρ αυτούς ο Παράκλητος εν αυτοίς καινιζόμενος, μυστική καινότητι γνώσεως, ήν ταίς ξέναις φωναίς, καί υψηγόροις κηρύττοντες, τήν αϊδιον φύσιν τε καί απλήν, τρισυπόστατον σέβειν τού ευεργέτου τών όλων Θεού, ημάς εκδιδάσκουσι, διό φωτισθέντες τοίς εκείνων διδάγμασι, Πατέρα προσκυνήσωμεν, σύν Υιώ καί Πνεύματι, δυσωπούντες σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Δεύτε λαοί, τήν τρισυπόστατον θεότητα προσκυνήσωμεν, Υιόν εν τώ Πατρί, σύν αγίω Πνεύματι, Πατήρ γάρ αχρόνως εγέννησεν Υιόν, συναϊδιον καί σύνθρονον, καί Πνεύμα άγιον ήν εν τώ Πατρί, σύν Υιώ δοξαζόμενον, μία δύναμις, μία ουσία, μία θεότης, ήν προσκυνούντες πάντες λέγομεν, Άγιος ο Θεός, ο τά πάντα δημιουργήσας δι' Υιού, συνεργείατού Αγίου Πνεύματος. Άγιος ισχυρός, δι' ου τόν Πατέρα εγνώκαμεν, καί τό Πνεύμα τό Άγιον επεδήμησεν εν κόσμω. Άγιος αθάνατος, τό Παράκλητον Πνεύμα, τό εκ Πατρός εκπορευόμενον, καί εν Υιώ αναπαυόμενον, Τριάς αγία, δόξα σοι.

Ιερεύς Νυν απολύεις τον δούλόν σου, Δέσποτα, κατά το ρήμά σου, εν ειρήνη, ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου, ο ητοιμάσας κατά πρόσωπον πάντων των λαών, φως εις αποκάλυψιν εθνών, και δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Αναγνώστης Άγιος ο Θεός, Άγιος Ισχυρός, Άγιος Αθάνατος, ελέησον ημάς (εκ γ').

Δόξα... Καί νύν...

- Παναγία Τριάς, ελέησον ημάς.
- Κύριε, ιλάσθητι ταίς αμαρτίαις ημών,
- Δέσποτα, συγχώρησον τάς ανομίας ημίν.
- Άγιε, επίσκεψαι καί ίασαι τάς ασθενείας ημών,
- ένεκεν τού ονόματός σου.

Κύριε, ελέησον, Κύριε, ελέησον, Κύριε, ελέησον.

Δόξα... Καί νύν...

Πάτερ ημών ο εν τοίς ουρανοίς, αγιασθήτω τό όνομά σου, ελθέτω η βασιλεία σου, γενηθήτω τό θέλημά σου, ώς εν ουρανώ, καί επί τής γής. Τόν άρτον ημών τόν επιούσιον δός ημίν σήμερα, καί άφες ημίν τά οφειλήματα ημών, ώς καί ημείς αφίεμεν τοίς οφειλέταις ημών, καί μή εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από τού πονηρού.

Ιερεύς Ότι σου εστίν η βασιλεία και η δύναμις και η δόξα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Απολυτίκιον τής Εορτής

Ήχος πλ. δ'

Ευλογητός εί Χριστέ, ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας

αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δί αυτών τήν οικουμένην σαγηνεύσας. Φιλάνθρωπε δόξα σοι. (εκ γ')

Ο Ιερεύς ποιεί τήν Απόλυσιν ούτως

Ο εκ τών πατρικών κόλπων κενώσας εαυτόν, καί τήν ημετέραν όλην ανθρωπείαν προσλαβόμενος φύσιν, καί θεώσας αυτήν, μετά δέ ταύτα εις ουρανούς αύθις ανελθών, καί εν δεξιά καθίσας του Θεού καί Πατρός, τό τε θείον, καί άγιον, καί Ομοούσιον, καί Ομοδύναμον, καί Ομόδοξον, καί συναϊδιον Πνεύμα καταπέμψας επί τούς αγίους αυτού μαθητάς καί Αποστόλους, καί διά τούτου φωτίσας μέν αυτούς, δι' αυτών δέ πάσαν τήν οικουμένην, Χριστός ο αληθινός Θεός ημών, ταίς πρεσβείαις τής παναχράντου, καί παναμώμου αγίας αυτού Μητρός, τών αγίων, ενδόξων, πανευφήμων, θεοκηρύκων καί πνευματοφόρων Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεήσαι καί σώσαι ημάς διά τήν εαυτού αγαθότητα. Αμήν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Τήν μεθέορτον πιστοί, καί τελευταίαν εορτήν, εορτάσωμεν φαιδρώς, αύτη εστί Πεντηκοστή, επαγγελίας συμπλήρωσις, καί προθεσμίας, έν ταύτη γάρ τό πύρ, του Παρακλήτου ευθύς, κατέβη επί γής, ώσπερ εν είδει γλωσσών, καί Μαθητάς εφώτισε, καί τούτους ουρανομύστας ανέδειξε, Τό φώς επέστη, του Παρακλήτου, καί τόν κόσμον εφώτισεν. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα

Η του Πνεύματος πηγή, επιδημούσα τοίς εν γή, εις πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη νοητώς, τούς Αποστόλους εδρόσιζε φωταγωγούσα, καί γέγονεν αυτοίς, νέφος δροσώδες τό πύρ, φωτίζουσα αυτούς, καί υετίζουσα φλόξ, δι' ών ημείς ελάβομεν τήν χάριν, διά πυρός τε καί ύδατος, Τό φώς επέστη, του Παρακλήτου, καί τόν κόσμον εφώτισεν. (Δίς)

Ωδή α' Ἦχος βαρύς

Πόντω εκάλυψε Φαραά σύν άρμασιν, ο συντριβων πολέμους εν υψηλώ βραχίονι, Άσωμεν αυτώ, ότι δεδόξασται.

Έργω, ως πάλαι τοίς Μαθηταίς επηγγείλω, τό Παράκλητον Πνεύμα έξαποστείλας Χριστέ, έλαμψας τώ κόσμω φώς, φιλάνθρωπε.

Νόμω τό πάλαι προκηρυχθέν καί Προφήταις, επληρώθη, του θείου Πνεύματος σήμεραν, πάσι γάρ πιστοίς χάρις έκκέχεται.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο ειρμός

Θείω καλυφθείς ο βραδύγλωσσοσ γνόφω,
Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον.
Ιλύν γάρ εκτι νάξας όμματοσ νόου,
Ορά τόν όντα, καί μυείται Πνεύματοσ
Γνώσιν, γεραίρων ένθέοις τοίς άσμασιν.

Ἐφη τό σεπτόν καί σεβάσμιον στόμα.
Νοσφισμός υμῖν ου γενήσεται φίλοις.
Εγώ γάρ εἰς Πατρῶον ὑψιστον θρονον,
Συνεδριάζων, εκχεώ τού Πνεύματος,
Λάμπαι ποθοῦσι, τήν χάριν τήν ἀφθονον.

Ὅρος βεβηκώς, ατρεκέστατος Λόγος,
Γαληνόμορφον εκτελεί τήν καρδίαν.
Ἔργον γάρ εκπεράνας, εὐφρανε φίλους.
Πνοή βιαία καί πυρός γλωττήμασι,
Νείμας τό Πνεύμα Χριστός, ως υπέσχετο.

Καταβασίαι

Πόντω εκάλυψε Φαραώ σύν ἄρμασιν, ο συντρίβων πολέμους εν υψηλώ βραχίονι,
Ἄσωμεν αυτώ, ὅτι δεδόξασται.

Θείω καλυφθεῖς ο βραδύγλωσσος γνόφω,
Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον.
Ιλύν γάρ εκτι νάξας ὄμματος νόου,
Ορά τόν ὄντα, καί μυείται Πνεύματος
Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ὡδή γ' Ὁ ειρμός

Τήν εξ ὑψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἄν ενδύσησθε, ἔφης, καθίσατε εν,
Ιερουσαλήμ, εγώ δέ ως εμέ Παράκλητον ἄλλον, Πνεύμα τό ἐμόν τε καί Πατρός
ἀποστελώ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Ἡ τού θείου Πνεύματος επιδημήσασα δύναμις, τήν μερισθείσαν πάλαι φωνήν, κακώς
ομονοησάντων, εις μίαν αρμονίαν θείως συνήψε, γνώσιν συντερίζουσα πιστούς τῆς
Τριάδος, εν ἡ εστερεώθημεν.

Ειρμός ἄλλος

Ἐρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
Υβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
Ἄννης, φερούσης Πνεύμα συντετριμμένον,
Πρός τόν δυνάστην, καί Θεόν τών γνώσεων.

Ἀληπτός εστιν η θεαρχικωτάτη.
Ρήτρας γάρ ἐξέφηνε τούς αγραμμάτους
Ἄλις σοφιστάς συστομίζοντας λόγω,
Καί τῆς βαθείας νυκτός εξαιρουμένους,
Λαούς ἀπείρους, αστραπή τού Πνεύματος.

Ἦν εκπορευτόν ἐξ ἀγεννήτου φάους,
Τό πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας,
Ού τήν δι' Ἰοῦ πατρικῆς εξουσίας,
Νύν εμφανίζει συμφυή φρυκτωρίαν,
Πυρώδες ἤχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι

Τήν εξ ὑψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἄν ενδύσησθε, ἔφης, καθίσατε εν,
Ιερουσαλήμ, εγώ δέ ως εμέ Παράκλητον ἄλλον, Πνεύμα τό ἐμόν τε καί Πατρός

ἀποστελώ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Ἐρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
Υβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
Ἄννης, φερούσης Πνεύμα συντετριμμένον,
Πρός τόν δυνάστην, καί Θεόν τῶν γνώσεων.

**Κάθισμα Ἦχος πλ. δ
Τήν Σοφίαν καί Λόγον**

Τό πανάγιον Πνεύμα νύν κατελθόν, ἐπί τούς Αποστόλους εἶδει πυρός, τού θάμβους
επλήρωσε, τῶν ἔθνῶν τά συστήματα, ἐν γάρ γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις
φιλόανθρωπε, τήν ἰδίαν ἕκαστος, διάλεξιν ἤκουον, ὅθεν καί τό θαύμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς
μέθη, πιστοῖς δέ σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο, διά τούτο δοξάζομεν, τό κράτος σου
Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἀφесιν αιτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς
δούλοις σου. (Δίς)

Ὡδή δ' Ὁ εἰρμός

Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τήν ἐπ' ἐσχάτων σου Χριστέ ἔλευσιν, ανεβόα, Τήν σήν
εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τού σώσαι τοῖς χριστούς σου ἐλήλυθας.

Ὁ ἐν Προφήταις λαλήσας, καί δια νόμου κηρυχθεῖς, πρώην τοῖς ατελέσι, Θεός ἀληθῆς
ὁ Παράκλητος, τοῖς τού Λόγου υπηρέταις καί μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σήμα θεότητος φέρων, τοῖς Αποστόλοις ἐν πυρί, Πνεύμα κατεμερίσθη, καί ξέναις ἐν
γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θείον σθένος, ἐρχόμενον ἐστίν αυτοκέλευστον.

Εἰρμός ἄλλος

Ἄναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος,
Λόγος προελθῶν Πατρός ἐξ ἀναιτίου,
Ἰσοσθενές σου Πνεύμα τοῖς Αποστόλοις,
Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς ευεργέτης,
Ἄδουσι, Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Λουτρόν τό θείον τῆς παλιγγενεσίας,
Λόγω κεραννύς συντεθειμένη φύσει,
Ὀμβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου,
Νενυγμένης σου πλευράς, ᾧ Θεοῦ Λόγε,
Ἐπισφραγίζων τή ζέσει τού Πνεύματος.

Κάμπει τά πάντα τῷ Παρακλήτῳ γόνυ,
Γόνῳ τε Πατρός, Πατρί συμφυεστάτῳ.
Ἐν γάρ προσώποις οἶδε τριττοῖς ουσίαν,
Νημερτές, ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν.
Ἐλαμψε φῶς γάρ ἡ χάρις τού Πνεύματος.

Τελείσθε πάντες τή θεαρχικωτάτη,
Ὅσοι λατρευταί τῆς τριφεγγούς ουσίας.
Υπερφυῶς τελεί γάρ ὡς ευεργέτης,
Καί πυρσολαμπεῖ Χριστός εἰς σωτηρίαν
Ὅλην πορίζων τήν χάριν τού Πνεύματος.

Καταβασίαι

Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τήν ἐπ' ἐσχάτων σου Χριστέ ἔλευσιν, ανεβόα, Τήν σήν

εισακήκοα Κύριε δυναστείαν, ότι πάντας τού σώσαι τούς χριστούς σου ελήλυθας.

Αναξ ανάκτων, οίος εξ οίου μόνος,
Λόγος προελθών Πατρός εξ αναιτίου,
Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου, Κύριε.

Ωδή ε' Ο ειρμός

Τό διά τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, εν γαστρί τών Προφητών, καί κυηθέν επί τής γής πνεύμα σωτηρίας, αποστολικάς καρδιάς κτίζει καθαράς, καί εν τοίς πιστοίς ευθείς εγκαινιάζεται, φώς γάρ καί ειρήνη, διότι τά σά προστάγματα.

Η επιφοιτήσασα ισχύς σήμερον, αύτη Πνεύμα αγαθόν, Πνεύμα σοφίας Θεού, Πνεύμα εκ Πατρός εκπορευτόν, καί δι' Υιού πιστοίς ημίν πεφηνός, μεταδοτικόν, εν οίς κατοικίζεται φύσει, τής εν ή κατοπτεύεται αγιότητος.

Ειρμός άλλος

Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας.
Νύν εκ Σιών γάρ εξελήλυθε νόμος,
Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Καθώς περ ευδόκησεν αυτεξουσίως,
Αδέσποτον κάτεισι Πνεύμα πατρόθεν,
Σοφίζον εν γλώσσησι τούς Αποστόλους,
Επισφραγίζον τόν φερέσβιον Λόγον,
Πατροσθενές ξύμμορφον, όν Σωτήρ έφη.

Ιήτο τάς φρένας μέν εξ αμαρτίας,
Χ' αυτώ κατεσκεύαζε τών Αποστόλων,
Θεός Λόγος πάνταρχος, άχραντον δόμον.
Ομοσθενούς δέ καί συνουσιουμένου,
Νύν εγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι

Τό διά τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, εν γαστρί τών Προφητών, καί κυηθέν επί τής γής πνεύμα σωτηρίας, αποστολικάς καρδιάς κτίζει καθαράς, καί εν τοίς πιστοίς ευθείς εγκαινιάζεται, φώς γάρ καί ειρήνη, διότι τά σά προστάγματα.

Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας.
Νύν εκ Σιών γάρ εξελήλυθε νόμος,
Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωδή ς' Ο ειρμός

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιωτικών μελημάτων, συμπλόις ποντούμενον αμαρτίαις, καί ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως ο Ιωνάς Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθού ανάγαγε.

Εκ τού Πνεύματός σου, σάρκα επί πάσαν, ως είπας, πλουσίως εξέχεας, καί επληρώθη τής σής η σύμπασα γνώσεως Κύριε, ότι εκ Πατρός Υιός αρρεύστως έφυς, καί τό

Πνεύμα αμερίστως πρόεισιν.

Ειρμός άλλος

Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
Ίν' ως Προφήτην θηρός εκ θαλαττίου,
Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Ιμερτόν ημίν ευθές εν τοίς εγκάτοις,
Αιωνίως έξουσι Πνεύμα καινίσαις,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ξυνημμένον,
Ύλης απεχθούς καυστικόν μολυσμάτων,
Ρύπου τε φρενών ρυπτικόν Παντοκράτορ.

Ορεκτόν αξίωμα τοίς Αποστόλοις,
Σιωνίταις μίμνουσι σήν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεύμα πατρογεννήτου Λόγου,
Λέσχην απηνή τών εθνών ποππυσμάτων,
Όκιστα δεικνύς, πυρπνώως καθιδρύεις.

Καταβασίαι

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιωτικών μελημάτων, συμπλόις ποντούμενον αμαρτίαις, καί
ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως ο Ιωνάς Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με
βυθού ανάγαγε.

Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
Ίν' ως Προφήτην θηρός εκ θαλαττίου,
Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Ότε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν έθνη ο Ύψιστος, ότε τού πυρός τάς
γλώσσας διένειμεν, εις ενότητα πάντας εκάλεσε, καί συμφώνως δοξάζομεν τό
πανάγιον Πνεύμα.

Ο Οίκος

Ταχείαν καί σταθεράν δίδου παραμυθίαν τοίς δούλοις σου Ιησού, εν τώ ακηδιάσαι τά
πνεύματα ημών, μή χωρίζου τών ψυχών ήμων εν θλίψει, μή μακρύνου τών φρενών
ημών εν περιστάσει, αλλά αεί ημάς πρόφθασον, Εγγισον ημίν, έγγισον ο πανταχού,
ως περ καί τοίς Αποστόλοις σου πάντοτε συνής ούτω καί τοίς σέ ποθούσιν ένωσον
σαυτόν οικτίρμον, ίνα συνημμένοι σοι υμνώμεν, καί δοξολογώμεν τό πανάγιόν σου
Πνεύμα.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Δευτέρα τής Πεντηκοστής, αυτό τό πανάγιον, καί ζωοποιόν,
καί παντοδύναμον εορτάζομεν Πνεύμα, τόν ένα τής Τριάδος Θεόν, τό Ομότιμον, καί
Ομοούσιον, καί Ομόδοξον τώ Πατρί καί τώ Υιώ.

Στίχοι

- Πάσα πνοή, δόξαζε Πνεύμα Κυρίου,
- Δι' ού πονηρών πνευμάτων φρούδα θράση.

Τή επιφοιτήσει τού αγίου Πνεύματος, πρεσβείαις τών Αποστόλων σου, Χριστέ ο
Θεός, ελέησον ημάς, Αμήν.

Ωδή ζ' Ο ειρμός

Οι εν καμίνω τού πυρός εμβληθέντες όσοι Παίδες, τό πύρ εις δρόσον μετέβαλον διά τής υμνωδίας, ούτω βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ρητορευόντων τά θεία μεγαλεία τών Αποστόλων, τού Πνεύματος η ενέργεια, ενομίζετο μέθη τοίς απιστούσι, δι' ής Τριάς γνωρίζεται, είς Θεός τών Πατέρων ημών.

Τήν αδιαίρετον φύσιν ορθοδόξως θεολογούμεν, Θεόν Πατέρα τόν άναρχον, τής αυτής εξουσίας Λόγον καί Πνεύμα, Ευλογητός εί, κράζοντες, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ειρμός άλλος

Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.
Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις
Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.

Φωνήν προφητόφθεγκτον ηγνοηκότες,
Έφασκον οινότευκτον άφρονες μέθην,
Ρήσεις ξενηκούσθησαν ως Αποστόλων.
Οι ευσεβείς δέ, σοί βοώμεν ενθέως.
Νευουργέ τού σύμπαντος, ευλογητός εί.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ο βλέπων όπα,
Ένθους Ιωήλ τού θεαρχικωτάτου,
Οίς εκχεώ, φήσαντος οιά περ Λόγου,
Τού Πνεύμα τός μου, συμβοήσουσι.
Φύσις, Η τρισσοφεγγόφωτος ευλογητός εί.

Τριττή μέν ευμοίρησεν ωρών τήν χάριν,
Όπως υπεμφήνειε τρείς υποστάσεις,
Σέβειν εν απλότητι τής εξουσίας.
Αλλ' εν μιά νύν ημερών τή Κυρία,
Υίός, Πατήρ, καί Πνεύμα, ευλογητός εί.

Καταβασίαι

Οι εν καμίνω τού πυρός εμβληθέντες όσοι Παίδες, τό πύρ εις δρόσον μετέβαλον διά τής υμνωδίας, ούτω βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.
Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις
Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο ειρμός

Άφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλούσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τώ βραδυγλώσσω καί δυσήχω Μωσει, καί παιδασ ζήλος Θεού, τρείς αναλώτους τώ πυρί υμνωδούς έδειξε, πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ζωτικής εξ ύψους βιαίας φερομένης, ηχητικώς τού Πνεύματος τού παναγίου, αλιεύσι πνοής, πυρίνων είδει γλωσσών, τά μεγαλεία τού Θεού ερρητορευόντο, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Οι μή θιγομένω προβαίνοντες εν όρει, μή πεφρικότες πύρ δειματούν, δεύτε καί στώμεν εν τώ όρει Σιών, εν πόλει ζώντος Θεού, πνευματοφόροις Μαθηταίς νύν συγχορευόντες, παντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

Λύει τά δεσμά, καί δροσίζει τήν φλόγα,
Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος.
Υμνούσι Παίδες, ευλογεί δέ τόν μόνον,
Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.

Μνήμην ο Χριστός τών βροτοσώων επών,
Α πατρακουσθείς τοίς Αποστόλοις έφη,
Τό Πνεύμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτω θέα,
Εφίζον, ευλογητόν οικειουμένη,
Ηλλοτριωμένη δέ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδώς, αυτοδεσπότως ίόν
Φώς αυτολαμπές, καί παρεκτικόν φάους,
Υπάρχον, ήκες εμφορούν Αποστόλοις,
Τιμήν ως άημα, τοίς σοίς οικέταις,
Λελιπαρημένον δέ Πνεύμα προσνέμοις.

Ήσε Προφητών πνευματέμφορον στόμα,
Σήν σωματωδώς, ώ μέδων, ενδημίαν,
Καί Πνεύμα κόλπων πατρικών προηγμένον,
Ακτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονον σέθεν,
Ιείς ενανθρωπήσεως πιστοίς σέβας.

Καταβασίαι

Άφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλούσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τώ βραδυγλώσσω καί
δυσήχω Μωσει, καί παίδας ζήλος Θεού, τρεις αναλώτους τώ πυρί υμνωδούς έδειξε,
πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Λύει τά δεσμά, καί δροσίζει τήν φλόγα,
Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος.
Υμνούσι Παίδες, ευλογεί δέ τόν μόνον,
Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ' Ο ειρμός

Μή τής φθοράς διαπείρα κυοφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγω σάρκα δανείσασα,
Μήτερ απείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχείον τού αστέκτου, χωρίον του απείρου
πλαστουργού σου, σέ μεγαλύνομεν.

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου άρματος, ο ζηλωτής καί πυρίπνους, χαίρων
οχούμενος, τήν νύν εκλάμπασαν επίπνοιαν εδήλου, εξ ύψους Αποστόλοις, υφ' ής
καταλαμφθέντες, τήν Τριάδα πάσιν εγνώρισαν.

Νόμου τών φύσεων δίχα ξένον ηκούετο, τών μαθητών τής μιάς γάρ φωνής
απηχουμένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως ενηχούντο, λαοί φυλαί καί γλώσσαι, τά θεία
μεγαλεία, τής Τριάδος γνώσιν μούμενοι.

Ειρμός άλλος

Χαίροις Ανασσα, μητροπάρθενον κλέος.
Ἄπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα.
Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως.
Ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον
Νοείν όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Υδειν έοικε τήν φυσίζων Κόρην.
Μόνη γάρ εν δίνησι κεκρύφει Λόγον,
Νοσούσαν αλθαίνοντα τήν βροτών φύσιν.
Ός, δεξιούς κλισμοίσι νύν ιδρυμένος
Πατρός, πέπομφε τήν χάριν τού Πνεύματος.

Όσοις έπνευσεν η θεόρρυτος χάρις,
Λάμποντες, αστράπτοντες, ηλλοιωμένοι,
Όθνεϊαν άλλοίωσιν ευπρεπεστάτην,
Ισοσθενούσαν τήν άτμητον ειδότες,
Σοφήν τρίφεγγον ουσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι

Μή τής φθοράς διαπείρα κυφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγω σάρκα δανείσασα,
Μήτηρ απείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχείον τού αστέκτου, χωρίον του απείρου
πλαστουργού σου, σέ μεγαλύνομεν.

Χαίροις Ανασσα, μητροπάρθενον κλέος.
Ἄπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα.
Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως.
Ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον
Νοείν όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Ἦχος γ' Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τό πανάγιον Πνεύμα, τό προϊόν εκ τού Πατρός, καί δι' Υιού ενδημήσαν, τοίς
αγραμμάτοις Μαθηταίς, τούς σέ Θεόν επιγνόντας, σώσον, αγίασον πάντας. (Δίς)

Ἔτερον

Φώς ο Πατήρ, φώς ο Λόγος, φώς καί τό άγιον Πνεύμα, όπερ εν γλώσσαις πυρίναις,
τοίς Αποστόλοις επέμφθη, καί δι' αυτού πάς ο κόσμος φωταγωγείται, Τριάδα σέβειν
αγίαν. (Απαξ)

Εις τούς Αίνους Στιχηρά Ιδιόμελα Ἦχος β'

Εν τοίς Προφήταις ανήγγειλας ημίν οδόν σωτηρίας, καί εν Αποστόλοις έλαμψε, Σωτήρ
ημών, η χάρις τού Πνεύματός σου, σύ εί Θεός πρώτος, συ καί μετά ταύτα, καί εις τούς
αιώνας σύ εί ο Θεός ημών. (Δίς)

Εν ταίς αυλαίς σου υμνήσω σε, τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κλίνας γόνου προσκυνησω
σου τήν αήττητον δύναμιν, εν εσπέρα, καί πρωϊ, καί μεσημβρία, καί εν παντί καιρώ
ευλογήσω σε, Κύριε. (Δίς)

Εν ταίς αυλαίς σου Κύριε, οι πιστοί τό γόνου τής ψυχής καί τού σώματος υποκλίναντες,
ανυμνούμέν σε τόν άναρχον Πατέρα, καί τόν συνάναρχον Υιόν, καί τό συναϊδιον καί
πανάγιον Πνεύμα, τό φωτίζον, καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ

Γλώσσαι ποτέ συνεχύθησαν, διά τήν τόλμαν τῆς πυργοποιίας, γλώσσαι δέ νύν εσοφίσθησαν, διά τήν δόξαν τῆς θεογνωσίας, Εκεί κατεδίκασε Θεός τούς ασεβεῖς τῷ πταίσματι, ενταύθα εφώτισε Χριστός τούς αλιεῖς τῷ Πνεύματι, Τότε κατειργάσθη ἡ αφωνία, πρὸς τιμωρίαν ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τήν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά καί ἐκ τού Κανόνος, Ωδή γ' καί ς'

Εἰσοδικόν

Υψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου ἄσωμεν καί ψαλούμεν τάς δυναστείας σου, Σώσον ἡμάς, Παράκλητε ἀγαθέ...

Ἀπολυτίκιον τῆς Εορτῆς

Ἦχος πλ. δ'

Ευλογητός εἶ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ πανσόφους τούς αλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τό Πνεῦμα τό ἅγιον, καί δι' αὐτῶν τήν οἰκουμένην σαγηνεύσας. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ὅτε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος, ὅτε τοῦ πυρός τάς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε, καί συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεῦμα.

Κοινωνικόν

Τό Πνεύμά σου τό ἀγαθόν Ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ, Ἀλληλοῦϊα.

p83top

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Νύν εγκαινίζονται γλώσσαι, τά μεγαλεῖα Θεοῦ, ἕτεροφθόγοις λόγοις, καί πυρός ὡς ἐν εἶδει, εἰς πίστωσιν ἀπάντων, τῶν ἐπὶ γῆς, διηγεῖσθαι τρανότατα, νύν εἰς σημεῖον τοῖς ἔθνεσιν ἀληθῶς, σωτηρία ἐπεδήμησεν.

Ἦν καταπέμψαι υπέσχου, τοῖς Μαθηταῖς σου Χριστέ, ἐξ ὕψους δυναστείαν, ἐκπληρώσας ἐκπέμψεις, τό ἅγιον τοῦ Πνεύμα, δείξας ἡμῖν, ὅτι σύ εἶ ἡ ἀλήθεια, καί ἐπί σέ οἱ ἐλπίζοντες ἀγαθέ, ἀληθῶς οὐ καταισχύνονται.

Τήν προθεσμίαν πληρώσας, σοῦ τόν Παράκλητον, ὡσεὶ πυρός ἐν γλώσσαις, ἐξαπέστειλας κόσμῳ, τάς πάντων ἀμαρτίας, θείῳ πυρί, ἀναχωνεύσαι, καί δοῦναι ἡμῖν, τήν πρὸς αὐτόν κοινωνίαν ἐιλικρινή, τοῖς πιστῶς θεολογοῦσιν αὐτόν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Πεντηκοστήν εορτάζομεν, καί Πνεύματος ἐπιδημίαν, καί προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καί ἐλπίδος συμπλήρωσιν, καί τό μυστήριον ὅσον, Ὡς μέγα τε καί σεβάσιμον! Διό βοῶμέν σοι, Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ἔργω τοῖς Μαθηταῖς, ὡς ἐπηγγείλω Λόγε, ἀπέστειλας τό θεῖον, καί ἅγιόν σου Πνεῦμα, καί τούτους κατεφώτισας.

Στίχ. Μή ἀπορρίψης με ἀπό τοῦ προσώπου σου...

Ἄφνω ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς Ἀποστόλους πάσα, τοῦ θεοῦ Παρακλήτου, ἡ δύναμις πανσόφους, καί θεολόγους ἐδειξε.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός...

Γένος ἀλλογενῶν, ἀκούοντες ἠπόρουν, ταῖς γλώσσαις ταῖς ἰδίαις, τοὺς θεοῦς Ἀποστόλους, Τριάδα μεγαλύνοντας.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος α'

Γλώσσαις ἀλλογενῶν ἐκαινούργησας Χριστέ τοὺς σοὺς Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι, τόν ἀθάνατον Λόγον καί Θεόν, τόν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Συντάττω, συνυμνῶ, συνδοξάζω, συνσέβω, Πατρί καί τῷ Υἱῷ, τό πανάγιον Πνεῦμα, ἐνὼν τῇ θεότητι, διαιρῶν ἰδιότητες, οὕτω τούτο γάρ τοὺς τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλους, ἐμφορήσαν νῦν, ἀνά τόν σύμπαντα κόσμον, κηρύττειν ἐσόφισε. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ὁμοιον

Χριστοῦ τοὺς Μαθητάς, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις, φρικτῶς ἐξ οὐρανοῦ, κατελθούσα ἐν εἶδει, πυρός, κατεφώτισε, καί φωστήρας ἀνέδειξε, καταγγέλλοντας, τήν τῆς αγίας Τριάδος, μίαν δύναμιν, καί κυριότητα μίαν, ἢν πίστει δοξάζομεν. (Δίς)

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Αἴγλη θεαρχική, τόν νοῦν καταλαμφθέντες, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, οὐσιωδῶς τό Πνεῦμα, τό ἅγιον ἐδέξαντο.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός...

Γλώσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐξ ὕψους οραθεῖσαι, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατήλθον μερισθεῖσαι, φωτίζουσαι, οὐ φλέγουσαι.

Στίχ. Μή ἀπορρίψης με ἀπό τοῦ προσώπου σου...

Ἄνωθεν πρός ἡμᾶς, Παράκλητε φοιτήσας, ὡς πρὶν τοῖς Ἀποστόλοις αγίασον καί σώσον, τοὺς σέ Θεόν κηρύττοντας.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος α'

Πάντα χορηγεί, τό Πνεῦμα τό ἅγιον, βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοί, ἀγραμμάτους

σοφίαν εδίδαξεν, αλιείς θεολόγους ανέδειξεν, όλον συγκροτεί τόν θεσμόν τῆς Εκκλησίας, Ομοούσιε καί Ομόθρονε τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι.

[p84top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τῆς Εορτῆς γ' Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ὡς προσφυές ὡς οικεῖον, τοῖς λογικοῖς ουρανοῖς, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, τοῦ Θεοῦ καταγγέλλειν, τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν, τοῦ τῷ πυρὶ, ουρανοῦς ωραῖσαντος, καί καταυγάσαντος κόσμον τόν αἰσθητόν, σὺν Υἱῷ τε καί τῷ Πνεύματι.

Ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἡ ἐπαγγελία, τό πανάγιον Πνεῦμα, ἐν τούτοις ἐφιζήσαν, εἶδει πυρός, πυριπνόους ἀνέδειξεν, ἐκφαντορίαις τὰ δόγματα μυστικαῖς, τῆς Τριάδος ρητορεύοντας.

Ουρανοχάλκευτα ξίφη, τοὺς ἱερούς Μαθητάς, τό ἱερόν φοιτήσαν, ἐκτετέλεκε Πνεῦμα, τὴν γῆν καθιερώσαι, τῷ ποιητῇ, ἀνιέρους συγκόψαντας, ὡς ἐκλιπεῖν τὰς ρομφαίας τοῦ πονηροῦ, καί σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος β'

Εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὐρομεν Πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες, αὐτὴ γάρ ἡμᾶς ἔσωσε.

Στιχηρά Προσόμοια Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

Σήμερον ἐφοίτησε, τοῦ παναγίου σου Πνεύματος, ἡ ἐνέργεια Κύριε, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου, καί σοφοὺς ἐνδείξαν, τὴ θεογνωσία, καταπεπλήρωκεν ἰδοῦ, τῆς μακαρίας διδασκαλίας σου, διό σου τὴν σωτήριον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός...

Σήμερον τό Πνεῦμά σου, τό παντοδύναμον Δέσποτα, ἐκ Πατρὸς καταπέμπεται, τό σοὶ ὁμοούσιον, ἐν πυρίναις γλώσσαις, διανεμηθέν δέ, τὰ μεγαλεῖά σου λαλεῖν, τοὺς Ἀποστόλους σου παρεσκεύασε, διό σου τὴν σωτήριον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου...

Σήμερον ἐξέχεας, τοῦ Παρακλήτου σου Πνεύματος, ὁ Σωτὴρ τὰ χαρίσματα, τὴ βροτεῖα φύσει, διδοὺς προφητεύειν, ὡς ἔφησας λόγε, καί τὴν Τριάδα, προσκυνεῖν, ἀδιαίρετως συνεξεπαίδευσας, διό σου τὴν σωτήριον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος β'

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καί ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου, σὺ εἶ Θεός πρῶτος, σὺ καί μετὰ ταῦτα, καί εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Καθώς επηγγείλατο, αυτεξουσίως μολόν, τό Πνεύμα τό άγιον, τοίς Αποστόλοις Χριστέ, εις μίαν συνήρμοσε, πίστεωσ συμφωνίαν, τής ακτίστου Τριάδος, γλώσσας τάς διαφόρους, τής εθνών πανσπερμίας, αλλ' οίκησον καί ημίν αγαθέ, φιλόανθρωπε δεόμεθα. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί λόγον

Τό πανάγιον Πνεύμα νύν κατελθόν, επί τούσ Αποστόλους είδει πυρός, θάμβους επλήρωσε, τών εθνών τά συστήματα, εν γάρ γλώσσαισ λαλούντων, πυρίναισ φιλόανθρωπε, τήν ιδίαν έκαστος, διάλεξιν ήκουεν, όθεν καί τό θαύμα, τοίς άπίστοις ως μέθη, πιστοίς δε σωτήριον, αληθώς εγνωρίζετο, διά τούτο δοξάζομεν, τό κράτος σου, Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεισιν αιτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοίς δούλοις σου. (Δίς)

Εις τόν Στίχον τών Αίνων
Στιχηρά Προσόμοια
Ἦχος πλ. β' Τριήμερος ανέστης

Τό Πνεύμα τό πανάγιον, τό φώς τό εκ φωτός προΐόν, εν πυρίναισ γλώσσαισ, ήλθεν επί γής, φλέξει τάς αμαρτίας, τών πίστει προσκυνούντων, τήν τρισυτόστατον θεότητα.

Στίχ. Καρδίαν καθάράν κτίσον εν εμοί ο Θεός...

Τό Πνεύμα τό πανάγιον, εγκαινίσον ημίν ο Θεός, όπερ πάλαι, πέμψας σου τοίς Μαθηταίς, ενίσχυσας οικτίρμον, πληρώσαι εν τώ κόσμω, σου τά σωτήρια θελήματα.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου...

Τό Πνεύμα τό πανάγιον, πιστώσ θεολογήσωμεν, εκβοώντες, Μή αποστής αφ' ημών, Παράκλητε, ο πάσι παρέχων σωτηρίαν, καί αγιάζων τούσ υμνούντάς σε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Εν ταίς αυλαίς σου υμνήσω σε, τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου, τήν αήττητον δύναμιν, εν εσπέρα, καί πρωϊ, καί μεσημβρία, καί εν παντί καιρώ ευλογήσω σε, Κύριε.

[p85top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά τής Εορτής γ
Ἦχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Μωσής εν όρει τόν όντα, πυρί τεθέαται, αλλά καί τοίς θεόπταισ, καί σοφοίς Αποστόλοις, τό πνεύμα πυριμόρφωσ κάτεισι νύν, ως σαφώς υπεμφήνειεν, ως εις Θεός ο λαλήσας, τότε καί νύν, εν ταυτότητα τής φύσεωσ.

Εν πυριμόρφοις ταίς γλώσσαισ, οι θεωρητόρες, βαπτίσματος τού θείου, οι πρός ύδωρ καλούντες, ρητόρων φληναφίας, αθέων πυρί, τώ τού Πνεύματος έφλεξαν, αλλά φωτίσαισ Παράκλητε καί ημάς, τούσ πιστώσ θεολογούντάς σε.

Καί τούς εν ύλη Θεέ μου, σοί λειτουργήσαντας, προσλαβομένω πάχος, τό τής ύλης αρρήτως, ως πάλαι τούς αὔλους, πυρί και νουργείς, φλογερούς τώ τού Πνεύματος, Ως πολυῦμνητος πέλεις, ως θαυμαστός, εν τοίς ἔργοις σου φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Εν ταίς αυλαίς σου Κύριε, οι πιστοί τό γόνυ τής ψυχής και τού σώματος υποκλίναντες, ανυμνούμέν σε τόν ἀναρχον Πατέρα και τόν συνἀναρχον Υἱόν, και τό συναϊδιον και πανάγιον Πνεύμα, τό φωτίζον και αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

**Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια
Ἦχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσιν**

Ομοδύναμον, σύνθρονον, συμφυές και συνἀναρχον, τώ Πατρί, τώ Λόγω τε, Πνεύμα άγιον, συμπαντουργόν, συναϊδιον, πανάγαθον, πάνταρχον, τούς τού Λόγου Μαθητάς, εμφορήσαν εσόφισεν, εν τοίς ἔθνεσιν, εν φωναίς πολυγλώσσοις καταγγέλλειν, τού Θεού τά μεγαλεία, και τής Τριάδος τά δόγματα.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός.

Τά τή μέθη σκοτούμενα, τής αγνοίας θεάνθρωπε, τών εθνών συστήματα, τά πολύσπορα, υψηγορούντας εν πνεύματι, τά θεία τούς Μύστας σου, πολυγλώσσοις λαλιαίς, απεκάλουν μεθύοντας, τούς ελάσαντας, τής απάτης τήν μέθην, αλλ' ημείς σε, δι' αύτών επεγνωκότες, θεολογούμεν σωζόμενοι.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου...

Η πηγή η αϊδιος, αενάως η βρύουσα, ποταμόν ανέκφραστον αγαθότητος ύδωρ τό ζών αεί βλύζουσα, συμφύτως προχέουσα, ταίς αυτού επιρροαίς, τήν ψυχήν μου κατάρδευσον, λυτρουμένη με, τών παθών τής καμίνου, τού φλογμού τε, τών δεινών πειρατηρίων, και τού πυρός τής κολάσεως.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Τριάδα ομοούσιον υμνολογήσωμεν, Πατέρα, και Υἱόν, σύν Αγίω Πνεύματι, ούτω γάρ εκήρυξαν πάντες οι Προφήται, και Απόστολοι μετά Μαρτύρων.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ**

Ιδού προφητικάί, περαιούνται προρρήσεις, ο τούτους γάρ αυγαίς, αμυδραίς εκκαλύψας μελλόντων τήν δήλωσιν, ως Θεός ο Παράκλητος, νύν εκκέχυται, τοίς Αποστόλοις πλουσίως, διά τούτων δέ, και τοίς πιστώς προσκυνούσι, Τριάδα τήν άκτιστον. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος πλ. α'
Τόν συνἀναρχον Λόγον**

Η τού Πνεύματος αίγλη τούς Αποστόλους σου, εμφορήσασα Σώτερ, φωστήρας έδειξε, τήν τών αιρέσεων αχλύν, αποδιώκοντας, από τής γής, και τών πιστών, καταφωτίζοντας ψυχάς, λατρεύειν σου τόν Πατέρα, και τό πανάγιον Πνεύμα τό αγιάζον τούς προσκυνούντάς σε.

**Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια
Ἦχος δ' Ως γενναίων εν Μάρτυσιν**

Η τού Πνεύματος κάθοδος, Αποστόλους ερώτισεν, έν πυρίναις γλώσσαις νύν, εποφθείσα αυτοίς, καί τούτους ρήτορας έδειξε, τοίς πάσι κηρύττοντας, τής Τριάδος αληθή, ομοφυή τε τήν ένωσιν, όθεν άπαντα, εξεπλήττοντο έθνη, καθορώντα, τούς ποτε αγροικοτάτους, τρανώς λαλούντας απόρρητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαραν κτίσον εν εμοί, ο Θεός...

Υπερώω καθήμενοι οι Απόστολοι έλαβον, τού αγίου Πνεύματος τήν ενέργειαν, πνοήν βιαίαν φοιτήσασαν, εν πυρίναις γλώσσαισι, καί ελάλουν εμφανώς, διαφόροις διδάγμασι, προσφθεγγόμενοι, τόν τής χάριτος λόγον βεβαιούντες, τόν παθόντα εκουσίως, Χριστόν υπάρχειν Θεόν αληθή.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου...

Ως κατέπεμψας Κύριε, τού αγίου σου Πνεύματος Αποστόλοις σήμεραν, θείαν χάριν, καί νύν ημίν παράσχου δεόμεθα, αυγάσαι καρδιάς φωτί, αενάως τής αυτού, επελεύσεως, όπως σαφώς τόν τρισάγιον, εν φωναίς ασιγήτοις, αίνον πάντες, αναπέ μψωμεν υμνούντες, Τριάδα φύσει αχώριστον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Εν τοίς Προφήταις ανήγγειλας ημίν όδόν σωτηρίας, καί, εν Αποστόλοις έλαμψε Σωτήρ ημών, η χάρις τού Πνεύματός σου, σύ ει Θεός πρώτος, σύ καί μετά ταύτα, καί εις τούς αιώνας σύ ει ο Θεός ημών.

[p86top](#)

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΕΤ ΑΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

**Στιχηρά τής Εορτής γ'
Ἦχος δ' Εδωκας σημείωσιν**

Τό Πνεύμα τό άγιον, τό διαιρούν τά χαρίσματα, επί γής επεδήμησεν, ουχ ως περ τό πρότερον, τή σκιά τού νόμου, λάμπαν εν Προφήταις, ουσιωδώς δέ νύν ημίν, τή μεσιτεία Χριστού δεδώρηται, καρδιάς εκκαθάρωμεν, ταίς αρεταίς καί δεξώμεθα, τήν αυτού επιφοίτησιν, μυστικώς φωτιζομενοι.

Τό Πνεύμα τό άγιον, μή αντανέλης φιλόανθρωπε, αφ' ημών, αλλά δώρησαι, αξίως τήν χάριν σου, πολιτευομένους, ψυχή καί καρδιά διαιωνίζουσαν αυτού, τήν μετουσίαν κληρονομήσαι ημάς, ναούς καί οικητήρια, τού Παρακλήτου υπάρχοντας, Ιησού ο Θεός ημών, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Τό πνεύμα τό άγιον τό αγιάζον τά σύμπαντα, ευσεβώς ανυμνήσωμεν, καί πίστει βοησωμεν, ο ελθών εν κόσμω, Πατρός ευδοκία, μή αποχώρει αφ' ημών, τών λατρευόντων σου τή θεότητι, ναούς ημάς ανάδειξον, τής σής αφράστου χρηστότητος, καί αγίασον άπαντας, τούς πιστώς ανυμνούντάς σε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος βαρύς

Παράκλητον έχοντες πρόσ τόν Πατέρα, Χριστόν τόν Θεόν, Παράκλητον άλλον επιδημήσαντα τή γή σήμεραν, τό Πνεύμα τής αληθείας, εν πίστει προσκυνήσωμεν.

**Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια
Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες**

Τό Πνεύμα τό άγιον Πατρός, τό εκπορευόμενον, καί εν Υιώ προσκυνούμενον, δι' ού καί

φέρεται, καί κρατείται πάντα, καί ζωή συνέχεται, καί ζή καί διαμένει καί σώζεται, θεολογήσωμεν, Ακατάληπτε Παράκλητε, τήν ειρήνην τώ κόσμω σου δώρησαι.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός...

Τό Πνεύμα τό άγιον πηγή, πάσης αγαθότητος, ουσιωδώς επεδήμησε, τής γής τά πέρατα, ουρανού σθένους, διά τών Αποστόλων, πληρώσαι καί τής θείας χρηστότητος, αυτώ βοήσωμεν, Ανερμήνευτε Παράκλητε, τήν ειρήνην τώ κόσμω σου δώρησαι.
προσώπου

Στίχ. Μή απορρίψης με από του σου...

Τό Πνεύμα τό άγιον Θεός, συμφυές καί σύνθρονον, Πατρί καί Λόγω γνωρίζεται, φώς υπερτέλειον, εκ φωτός εκλάμπαν, εξ ανάρχου τελείου, Πατρός, καί δι' Υιού προερχόμενον, αυτώ βοήσωμεν, Ζωοπάροχε Παράκλητε, τήν ειρήνην τώ κόσμω σου δώρησαι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Ότε τό Πνεύμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένοις τοίς Αποστόλοις, τότε οι τών Εβραίων παιδες θεωρούντες, εξίσταντο θάμβει, ήκουον γάρ αυτών φθεγγομένων, ετέραις ξέναις γλώσσαις, καθώς τό Πνεύμα εχορήγει αυτοίς, ιδιώται γάρ όντες, εσοφίσθησαν, καί τά έθνη πρός πίστιν ζωγήσαντες, τά θεία ερρητόρευον, διό καί ημείς βοώμέν σοι, ο επί γής οφθεις, καί εκ τής πλάνης σώσας ημάς, Κύριε, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικώς**

Μετά τήν Έγερσιν Χριστέ, τήν εκ τού τάφου, καί τήν πρός ύψος ουρανού θείαν Ανάληψιν, τοίς θεόπταις τήν δόξαν σου, κατέπεμψας οικτίρμον, Πνεύμα ευθές εγκαινίσας τοίς Μαθηταίς, όθεν ώσπερ κιθάρα μουσουργική, πάσιν ετρανολόγησαν, τώ θείω πλήκτρω, μυστικώς, Σώτερ τά απηχήματα, καί τήν οικονομίαν σου. **(Δίς)**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Οι σου Σωτήρος ερασταί, χαράς επλήσθησαν, καί θάρσος έλαβον οι πρώην δειλιώντες, ως τό Πνεύμα τό άγιον, σήμεραν εξ ύψους, κατήλθεν, καί έστη επί τάς κάρας τών Μαθητών, καί άλλος άλλα ελάλει πρός τούς λαούς, γλώσσαι γάρ διεσπάρησαν, ορώμεναι ωσει πυρός, καί τούτους ου κατέφλεξαν, αλλά μάλλον εδρόσισαν. **(Δίς)**

**Εις τόν Στίχον τών Αίνων
Στιχηρά Προσόμοια
Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων**

Επιπαflάζοντος πάλαι, πυρίνου άρματος, ο ζηλωτής Ηλίας, καί πυρίπνους εν δόξη, οχούμενος εδηλού, τήν νύν εν Σιών, Αποστόλοις εκλάμψασαν, αφ' ύψους θείαν επίπνοιαν εμφανώς, δι' ής κόσμον κατελάμπρυναν.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί, ο Θεός...

Ισηγορούντες τήν θείαν, οικονομίαν Χριστού, εν πυριμόρφοις γλώσσαις, οι Απόστολοι πάντες, εφώτισαν τά έθνη, σέβειν πιστώς, εν τρισίν υποστάσεσιν, ένα Θεόν τόν Πατέρα, καί τόν Υιόν, καί τό Πνεύμα τό πανάγιον.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου,.

Σιών αγία η Μήτηρ, Εκκλησιών απασών, εν ή πυρός εν είδει, τό Παράκλητον Πνεύμα, επί τούς Αποστόλους, κατήλθε φρικτώς, χαίρε νύν καί εόρταζε, τήν κοσμοπόθητον όντως Πεντηκοστήν, σύν ημίν πανηγυρίζουσα.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τής αληθείας, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς, από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τάς ψυχάς ημών.

p87[top](#)

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ απόδοσις

ΕΝ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμακόν, εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα γ', πρός Ήχον α', δευτερούντες τό α'. Είτα ε' πρός Ήχον β', δευτερούντες πάλιν τό α'.

Ήχος α'

Πεντηκοστήν εορτάζομεν, καί Πνεύματος επιδημίαν, καί προθεσμίαν επαγγελίας, καί ελπίδος συμπλήρωσιν, καί τό μυστήριον όσον, Ως μέγα τε καί σεβάσμιον! Διό βοώμέν σοι, Δημιουργέ τού παντός Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Γλώσσαις αλλογενών, εκαινούργησας Χριστέ τούς σούς Μαθητάς, ίνα δι' αυτών σε κηρύξωσι, τόν αθάνατον Λόγον καί Θεόν, τόν παρέχοντα ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Πάντα χορηγεί τό Πνεύμα τό άγιον, βρύει προφητείας, ιερέας τελειοί, αγραμμάτους σοφίαν edίδαξεν, αλιείς θεολόγους ανέδειξεν, όλον συγκροτεί τόν θεσμόν τής Εκκλησίας, Ομοούσιε καί Ομόθρονε, τώ Πατρί καί τώ Υιώ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Ήχος β'

Είδομεν τό φώς τό αληθινόν, ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον, εύρομεν Πίστιν αληθή, αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες, αύτη γάρ ημάς έσωσε. (Δίς)

Εν τοίς Προφήταις ανήγγειλας ημίν οδόν σωτηρίας, καί εν Αποστόλοις έλαμψε, Σωτήρ ημών, η χάρις τού Πνεύματός σου, σύ εί Θεός πρώτος, σύ καί μετά ταύτα, καί εις τούς αιώνας, σύ εί ο Θεός ημών.

Εν ταίς αυλαίς σου υμνήσω σε τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τήν αήττητον δύναμιν, εν εσπέρα, καί πρωϊ, καί μεσημβρία, καί εν παντί καιρώ ευλογήσω σε Κύριε.

Εν ταίς αυλαίς σου Κύριε, οι πιστοί τό γόνυ ψυχής καί τού σώματος υποκλίναντες, ανυμνούμέν σε τόν άναρχον Πατέρα, καί τόν συνάναρχον Υιόν, καί τό συναϊδιον καί

πανάγιον Πνεύμα, τό φωτίζον καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

Τριάδα Ομοούσιον υμνολογήσωμεν, Πατέρα, καί Υιόν, σύν Αγίω Πνεύματι, ούτω γάρ εκήρυξαν πάντες οι Προφήται, καί Απόστολοι μετά Μαρτύρων.

**Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'
Λέοντος Δεσπότου**

Δεύτε λαοί, τήν τρισυπόστατον θεότητα προσκυνήσωμεν, Υιόν εν τώ Πατρί, σύν αγίω Πνεύματι, Πατήρ γάρ αχρόνως εγέννησεν Υιόν, συναΐδιον καί σύνθρονον, καί Πνεύμα άγιον ήν εν τώ Πατρί, σύν Υιώ δοξαζόμενον, μία δύναμις, μία ουσία, μία θεότης, ήν προσκυνούντες πάντες λέγομεν, Άγιος ο Θεός, ο τά πάντα δημιουργήσας δι' Υιού, συνεργία τού Αγίου Πνεύματος, Άγιος ισχυρός, δι' ού τόν Πατέρα εγνώκαμεν, καί τό Πνεύμα τό Άγιον επεδήμησεν εν κόσμω, Άγιος αθάνατος, τό Παράκλητον Πνεύμα, τό εκ Πατρός εκπορευόμενον, καί εν Υιώ αναπαυόμενον, Τριάς αγία, δόξα σοι.

**Εις τόν Στίχον
Στιχηρά Ιδιόμελα**

Ἦχος πλ. β'

Αγνοούντα τά έθνη Κύριε, τήν τού παναγίου Πνεύματος, εν τοίς Αποστόλοις σου γενομένην δύναμιν, τήν εναλλαγήν τών γλωσσών, μέθην είναι ενόμιζον, ημείς δέ στηριχθέντες υπ' αυτών, απαύστως ούτω λέγομεν, Τό Πνεύμά σου τό άγιον, μή αντανέλης αφ' ημών, δεόμεθα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καρδιαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός, καί Πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοίς εγκάτοις μου.

Κύριε, τού αγίου Πνεύματος η επιφοίτησις, τούς Αποστόλους σου εμφορήσασα, εν ετέραις γλώσσαις λαλείν παρεσκεύασεν, όθεν τό παράδοξον, τοίς μέν απίστοις μέθην ενομίζετο, τοίς δε πιστοίς πρόξενον σωτηρίας, ού τής ελλάμπειως καί ημάς αξίωσον, δεόμεθα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου, καί τό Πνεύμά σου τό άγιον μή αντανέλης απ' εμού.

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τής αληθείας, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Γλώσσαι ποτέ συνεχύθησαν, διά τήν τόλμαν τής πυργοποιίας, γλώσσαι δέ νύν εσοφίσθησαν, δια τήν δόξαν τής θεογνωσίας, Εκεί κατεδίκασε Θεός τούς ασεβείς τώ πταίσματι, ενταύθα εφώτισε Χριστός τούς αλιείς τώ Πνεύματι, Τότε κατειργάσθη η αφωνία, προς τιμωρίαν, άρτι καινουργείται η συμφωνία, προς σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

**Απολυτίκιον
Ἦχος πλ. δ'**

Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δι' αυτών τήν οικουμένην σαηνεύσας, φιλάνθρωπε, δόξα σοι. **Εκ γ'**

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Τήν μεθέορτον πιστοί, καί τελευταίαν εορτήν, ἣν εορτάσωμεν φαιδρώς, αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστή, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις, καί προθεσμίας, ἐν ταύτῃ γάρ τό πύρ, τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὡσπερ ἐν εἶδει γλωσσῶν, καί Μαθητὰς ἐφώτισε, καί τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε, Τό φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καί τόν κόσμον, ἐφώτισε. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὅμοιον

Ἡ τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημούσα τοῖς ἐν γῆ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγωγοῦσα, καί γέγονεν αὐτοῖς, νέφος δροσῶδες τό πύρ, φωτίζουσα αὐτούς, καί υετίζουσα φλόξ, δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τήν χάριν, διὰ πυρός τε καί ὕδατος, Τό φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καί τόν κόσμον ἐφώτισε. (Δίς)

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τό προσταχθέν μυστικῶς

Μετά τήν Ἐγερσιν Χριστέ, τήν ἐκ τοῦ τάφου, καί τήν πρός ὕψος οὐρανοῦ, θείαν Ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τήν δόξαν σου κατέπεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθές ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς, ὅθεν, ὡσπερ κιθάρα μουσουργική, πάσιν ἐτρανολόγησαν, τῷ θεῷ πλήκτρῳ μυστικῶς, Σῶτερ, τὰ ἀπηχήματα, καί τήν οἰκονομίαν σου. (Δίς)

Οἱ Κανόνες

Ὁ τοῦ βαρέος μετά τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἦ' καί ὁ τοῦ δ' μετά τῶν Εἰρμῶν, εἰς ς'. Ὁ Κανῶν, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Πεντηκοστήν εορτάζομεν. Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὡδή α' Ἦχος βαρῦς Ὁ Εἰρμός

Πόντῳ ἐκάλυψε Φαραῶ σὺν ἄρμασιν, ὁ συντρίβων πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Ἔργῳ, ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω, τό Παράκλητον Πνεῦμα ἐξαποστείλας Χριστέ, ἔλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλάνθρωπε.

Νόμῳ τό πάλαι προκηρυχθέν καί Προφήταις, ἐπληρώθη, τοῦ θείου Πνεύματος σήμερον, πάσι γάρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχεται.

Ἄτερος Κανῶν ἱαμβικός

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς διὰ στίχων Ἡρωελεγείων

- Θειογενές Λόγε, Πνεῦμα Παράκλητον πάλιν ἄλλον,
- Ἐκ Γενέτου κόλπων ἡκας ἐπιχθονίοις

- Οία πυρός γλώσσησι φέρον θεότητος αἴλου.
- Σήμα τεῆς φύτλης, καί χάριν υμνοπόλοις.

Ποίημα Κυρίου Ιωάννου τού Αρκλά

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

- Θείω καλυφθείς ο βραδύγλωσσος γνόφω.
 - Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον
 - Ἰλύν γάρ εκτινάξας ὄμματος νόου,
 - Ορά τόν ὄντα, καί μυείται Πνεύματος
 - Γνώσιν, γεραίρων ενθέοις τοῖς ἄσμασιν.
- Ἐφη τό σεπτόν καί σεβάσμιον στόμα.
 - Νοσφισμός υμίν ου γενήσεται φίλοις.
 - Εγώ γάρ εις πατρώ ον ὑπιστον θρόνον
 - Συνεδριάζων, εκχεώ τού Πνεύματος,
 - Λάμπαι ποθοῦσι, τήν χάριν τήν ἀφθονον
- Ὅρος βεβηκώς, ατρεκέστατος Λόγος,
 - Γαληνόμορφον εκτελεί τήν καρδίαν.
 - Ἐργον γάρ εκπεράνας, εὐφρανε φίλους,
 - Πνοή βιαία, καί πυρός γλωττήμασι,
 - Νείμας τό Πνεύμα Χριστός, ως υπέσχετο.

Καταβασίαι Ἦχος βαρύς

Πόντω εκάλυψε Φαραώ σύν ἄρμασιν, ο συντρίβων πολέμους εν υψηλῷ βραχίονι, ἄσωμεν αυτώ, ὅτι δεδόξασται.

Ἦχος δ'

- Θείω καλυφθείς ο βραδύγλωσσος γνόφω.
- Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον
- Ἰλύν γάρ εκτινάξας ὄμματος νόου,
- Ορά τόν ὄντα, καί μυείται Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων ενθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Τήν εξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἄν ενδύσησθε ἔφης, καθίσατε εν Ιερουσαλήμ, εγώ δέ ως εμέ Παράκλητον ἄλλον, Πνεύμα τό εμόν τε καί Πατρός αποστελώ, εν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Η τού θείου Πνεύματος επιδημήσασα δύναμις, τήν μερισθείσαν πάλαι φωνήν, κακῶς ομονοησάντων, εις μίαν αρμονίαν θείως συνήψε, γνώσιν συνετιζουσα πιστούς τῆς Τριάδος, εν ἡ εσπερωθήμεν.

Ειρμός ἄλλος

- Ἐρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
- Ἰβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
- Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
- Ἄννης, φερούσης πνεύμα συντετριμμένον,
- Πρός τόν δυνάστην, καί Θεόν τών γνώσεων.

- Άληπτός εστιν η θεαρχικωτάτη.
 - Ρήτρας γάρ εξέφηνε τούς αγραμμάτους,
 - Άλις σοφιστάς συστομίζοντας λόγω,
 - Καί τής βαθείας νυκτός εξαιρουμένους,
 - Λαούς απείρους, αστραπή τού Πνεύματος.
- Ην εκπορευτόν εξ αγεννήτου φάους,
 - Τό πανσθενουργόφωτον άφθιτον σέλας,
 - Ού τήν δι' Υιού πατρικής εξουσίας,
 - Νύν εμφανίζει συμφή φρυκτωριάν,
 - Πυρώδες ήχος εν Σιών τοίς έθνεσιν.

Καταβάσαι Ήχος βαρύς

Τήν εξ ύψους δύναμιν τοίς Μαθηταίς, Χριστέ, έως άν ενδύσησθε έφης, καθίσατε εν Ιερουσαλήμ, εγώ δέ ως εμέ Παράκλητον άλλον, Πνεύμα τό εμόν τε καί Πατρός αποστελώ, εν ώ στερεωθήσεσθε.

Ήχος δ'

- Έρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
- Ύβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
- Μόνη προσευχή τής Προφήτιδος πάλαι
- Άννης, φερούσης πνεύμα συντετριμμένον,
- Πρός τόν δυνάστην, καί Θεόν τών γνώσεων.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ' Τό προσταχθέν

Οι τού Σωτήρος ερασταί χαράς επλήσθησαν, καί θάρσος έλαβον, οι πρώην δειλιώντες, ως τό Πνεύμα τό άγιον σήμεραν εξ ύψους, κατήλθεν επί τόν οίκον τών Μαθητών, καί άλλος άλλα ελάλει πρός τούς λαούς, γλώσσαί γάρ διεσπάρησαν, Ορώμεναι ωσει πυρός, καί τούτους ου κατέφλεξαν, αλλά μάλλον εδρόσισαν. (Δίς)

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Κατανοών ο Προφήτης, τήν επ' εσχάτων σου Χριστέ έλευσιν, ανεβόα, τήν σήν ει σακήκοα Κύριε δυναστείαν, ότι πάντας τού σώσαι, τούς χριστούς σου ελήλυθας.

Ο εν Προφήταις λαλήσας, καί διά νόμου κηρυχθείς, πρώ ην τοίς ατελέσι, Θεός αληθής ο Παράκλητος, τοίς τού Λόγου υπηρεταίς καί μάρτυσι, γνωρίζεται σήμεραν.

Σήμα θεότητος φέρον, τοίς Αποστόλοις εν πυρί, Πνεύμα κατεμερίσθη, καί ξέναις εν γλώσσαις ενέφηεν, ως πατρόθεν θείον σθένος, ερχόμενον εστίν αυτοκέλευστον.

Ειρμός άλλος

- Άναξ ανάκτων, οίος εξ οίου μόνος,
 - Λόγος προελθών, Πατρός εξ αναιτίου.
 - Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
 - Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
 - Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου, Κύριε.
- Λουτρόν τό θείον τής παλιγγενεσίας,
 - Λόγω κεραννύς συντεθειμένη φύσει,
 - Ομβροβλυτείς μοι ρείθρον εξ ακηράτου
 - Νενυγμένης σου πλευράς, ώ Θεού Λόγε,

- Επισφραγίζων τή ζέσει τού Πνεύματος.
- Κάμπει τά πάντα τώ Παρακλήτω γόνυ,
- Γόνω τε Πατρός, Πατρί συμφεστάτω.
- Εν γάρ προσώποις οίδε τριττοίς ουσίαν,
- Νημερτές, απρόσιτον, άχρονον, μίαν.
- Έλαμψε φώς γάρ η χάρις τού Πνεύματος.
- Τελείσθε πάντες τή θεαρχικωτάτη,
- Όσοι λατρευταί τής τριφεγγούς ουσίας.
- Υπερφυώς τελεί γάρ ως ευεργέτης,
- Καί πυρσολαμπί Χριστός εις σωτηρίαν,
- Όλην πορίζων τήν χάριν τού Πνεύματος.

Καταβασίαι Ήχος βαρύς

Κατανοών ο Προφήτης, τήν επ' εσχάτων σου Χριστέ έλευσιν, ανεβόα, τήν σήν ει σακήκοα Κύριε δυναστείαν, ότι πάντας τού σώσαι, τούς χριστούς σου ελήλυθας.

Ήχος δ'

- Άναξ ανάκτων, οίος εξ οίου μόνος,
- Λόγος προελθών, Πατρός εξ αναιτίου.
- Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
- Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
- Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου, Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Τό διά τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, εν γαστρί τών Προφητών, καί κυηθέν επί τής γής πνεύμα σωτηρίας, αποστολικάς καρδιάς κτίζει καθαράς, καί εν τοίς πιστοίς ευθές εγκαινιάζεται, φώς γάρ καί ειρήνη, διότι τά σά προστάγματα.

Η επιφοιτήσασα ισχύς σήμερον, αύτη Πνεύμα αγαθόν, Πνεύμα σοφίας Θεού, Πνεύμα εκ Πατρός εκπορευτόν, καί δι' Υιού πιστοίς ημίν πεφηνός, μεταδοτικόν, εν οίς κατοικίζεται φύσει, τής εν ή κατοπτεύεται αγιότητος.

Ειρμός άλλος

- Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας,
- Νύν εκ Σιών γάρ εξελήλυθε νόμος,
- Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.
- Καθώς περ ευδόκησεν αυτεξουσίως,
- Αδέσποτον κάτεισι Πνεύμα πατρόθεν,
- Σοφίζον εν γλώσσησι τούς Αποστόλους,
- Επισφραγίζον τόν φερέσβιον Λόγον,
- Πατροσθενές ξύμμορφον, όν Σωτήρ έφη.
- Ιήτο τάς φρένας μέν εξ αμαρτίας,
- Χ' αυτώ κατεσκεύαζε τών Αποστόλων,
- Θεός Λόγος πάνταρχος, άχραντον δόμον.
- Ομοσθενούς δέ καί συνουσιουμένου,

- Νύν εγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

**Καταβασίαι
Ἦχος βαρύς**

Τό διά τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, εν γαστρί τών Προφητών, καί κηθέν επί τής γής πνεύμα σωτηρίας, αποστολικάς καρδίας κτίζει καθαράς, καί εν τοίς πιστοίς ευθές εγκαινίζεται, φώς γάρ καί ειρήνη, διότι τά σά προστάγματα.

Ἦχος δ'

- Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας,
- Νύν εκ Σιών γάρ εξελήλυθε νόμος,
- Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιοτικών μελημάτων, συμπλόις ποντούμενος αμαρτίαις, καί ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως ο Ιωνάς Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθού ανάγαγε.

Εκ τού Πνεύματός σου, σάρκα επί πάσαν, ως είπας, πλουσίως εξέχεας, καί επληρώθη τής σής η σύμπασα γνώσεως Κύριε, ότι εκ Πατρός Υιός αρρεύστως έφυς, καί τό Πνεύμα αμερίστως πρόεισιν.

Ειρμός άλλος

- Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
 - Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
 - Ίν, ως Προφήτην θηρός εκ θαλατίου,
 - Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
 - Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.
- Ιμερτόν ημίν ευθές εν τοίς εγκάτοις,
 - Αιωνίως έξουσι Πνεύμα καινίσαις,
 - Πατροπροβλήτως πάντοτε ξυνημμένον,
 - Ύλης απεχθούς καυστικών μολυσμάτων,
 - Ρύπου τε φρενών ρυπτικόν Παντοκράτορ.
- Ορεκτόν αξίωμα τοίς Αποστόλοις,
 - Σιωνίταις μίμνουσι σήν παρουσίαν,
 - Γνώρισμα Πνεύμα πατρογεννήτου Λόγου,
 - Λέσχην απηνή τών εθνών ποππυσμάτων,
 - Ωκιστα δεικνύς, πυρπνόως καθιδρύεις.

**Καταβασίαι
Ἦχος βαρύς**

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιοτικών μελημάτων, συμπλόις ποντούμενος αμαρτίαις, καί ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως ο Ιωνάς Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθού ανάγαγε.

Ἦχος δ'

- Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
- Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
- Ίν, ως Προφήτην θηρός εκ θαλατίου,
- Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,

- Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ότε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ο ὕψιστος, ότε τού πυρός τάς γλώσσας διένειμεν, εις ενότητα πάντας εκάλεσε, καί συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεύμα.

Ο Οίκος

Ταχείαν καί σταθεράν δίδου παραμυθίαν τοίς δούλοις σου, Ιησού, εν τώ ακηδιάσαι τά πνεύματα ημών, μή χωρίζου τών ψυχών ημών εν θλίψει, μή μακρύνου τών φρενών ημών εν περιστάσει, αλλά αεί ημάς πρόφθασον, Εγγισον ημίν, έγγισον ο πανταχού, ως περ καί τοίς Αποστόλοις σου πάντοτε συνής, ούτω καί τοίς σέ ποθούσιν ένωσον σαυτόν οικτίρμον, ίνα συνημμένοι σοι υμνώμεν, καί δοξολογώμεν τό πανάγιόν σου Πνεύμα.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Οι εν καμίνω τού πυρός εμβληθέντες όσοι Παίδες, τό πύρ εις δρόσον μετέβαλον, διά τής υμνωδίας, ούτω βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ρητορευόντων τά θεία μεγαλεία τών Αποστόλων, τού Πνεύματος η ενέργεια, ενομίζετο μέθη τοίς απιστούσι, δι' ής Τριάς γνωρίζεται, εις Θεός τών Πατέρων ημών.

Τήν αδιαίρετον φύσιν ορθοδόξως θεολογούην μεν, Θεόν Πατέρα τόν άναρχον, τής αυτής εξουσίας Λόγον καί Πνεύμα, Ευλογητός εί, κράζοντες, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ειρμός άλλος

- Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
 - Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.
 - Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
 - Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
 - Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.
-
- Φωνήν προφητόφθεγκτον ηγνοηκότες,
 - Έφασκον οινότευκτον άφρονες μέθην.
 - Ρήσεις ξενηκούσθησαν ως Αποστόλων.
 - Οι ευσεβείς δέ, σοί βοώμεν ενθέως.
 - Νευργέ τού σύμπαντος, ευλογητός εί.
-
- Θεσπιν κατεβρόντησεν ο βλέπων όπα,
 - Ένθους Ιωήλ τού θεαρχικωτάτου
 - Οίς εκχεώ, φήσαντος οία περ Λόγου,
 - Τού Πνεύματός μου, συμβοήσουσι. Φύσις,
 - Η τρισσοφεγγόφωτος, ευλογητός εί.
-
- Τριττή μέν ευμοίρησεν ωρών τήν χάριν,
 - Όπως υπεμφήνειε τρείς υποστάσεις,
 - Σέβειν εν απλότητι τής εξουσίας,
 - Αλλ' εν μιά νύν ημερών τή Κυρία,
 - Υίός Πατήρ, καί Πνεύμα, ευλογητός εί.

Καταβασίαι

Ἦχος βαρύς

Οι εν καμίνω τού πυρός εμβληθέντες όσοι Παῖδες, τό πύρ εις δρόσον μετέβαλον, διά τής υμνωδίας, ούτω βοώντες, Ευλογητός εἰ Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ἦχος δ'

- Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
- Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.
- Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
- Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
- Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εἰ.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Άφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλούσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τώ βραδυγλώσσω και δυσήνω Μωσει και Παῖδας ζήλος Θεού, τρεις αναλώτους τώ πυρί υμνωδούς έδειξε, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνεἰτε, και υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ζωτικλής εξ ύπους βιαίας φερομένης, ηχητικώς τού Πνεύματος τού παναγίου, αλιεύσι πνοής, πυρίνων είδει γλωσσών, τά μεγαλεία τού Θεού ερρητορεύοντο, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνεἰτε, και υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Οι μή θιγομένω προβαίνοντες εν όρει, μή πεφρικότες πύρ δειματούν, δεύτε και στώμεν εν τώ όρει Σιών, εν πόλει ζώντος Θεού, πνευματοφόροις Μαθηταίς νύν συγχορεύοντες, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνεἰτε, και υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

- Λύει τά δεσμά και δροσίζει τήν φλόγα,
 - Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος,
 - Υμνούσι Παῖδες, ευλογεί δέ τόν μόνον,
 - Σωτήρα και παντουργόν, ως ευεργέτην,
 - Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.
-
- Μνήμην ο Χριστός τών βροτοσσών επών,
 - Απατρακουσθείς τοίς Αποστόλοις έφη,
 - Τό Πνεύμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτω θέα,
 - Εφίζον, ευλογητόν οικειουμένη,
 - Ηλλοτριωμένη δέ μέλπει σε κτίσις.
-
- Σωτηριωδώς, αυτοδεσπότως ιόν,
 - Φώς αυτολαμπές, και παρεκτικόν φάους,
 - Υπάρχον, ήκες εμφορούν Αποστόλοις,
 - Τιμήν ως άημα, τοίς σοίς οικέταις,
 - Λελιπαρημένον δέ Πνεύμα προσνέμοις.
-
- Ἡ σε Προφητών πνευματέμφορον στόμα,
 - Σήν σωματωδώς, ώ μέδων, ενδημίαν,
 - Και Πνεύμα κόλπων πατρικών προηγμένον,
 - Ακτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονον σέθεν,
 - Ιείς ενανθρωπήσεως πιστοίς σέβας.

Καταβασίαι Ἦχος βαρύς

Ἀφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλούσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ καί
δυσήχῳ Μωσεί καί Παίδας ζήλος Θεοῦ, τρεῖς αναλώτους τῷ πυρί υμνωδούς ἔδειξε,
Πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Ἦχος δ'

- Λύει τὰ δεσμά καί δροσίζει τήν φλόγα,
- Ο τρισσοφεγγής τῆς θεαρχίας τύπος,
- Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δέ τόν μόνον,
- Σωτήρα καί παντουργόν, ὡς ευεργέτην,
- Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ὡδή θ' Ο Ειρμός

Μή τῆς φθοράς διαπεῖρα κυφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγω σάρκα δανείσασα,
Μήτηρ ἀπεῖρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχείον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπεῖρου
πλαστοουργοῦ σου, σε μεγαλύνομεν. (Δίς)

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος, ο ζηλωτής καί πυρίπνους χαίρων οχοῦμενος,
τήν νύν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοιαν ἐδήλου, ἐξ ὕψους Αποστόλοις, υφ' ἧς καταλαμφθέντες,
τήν Τριάδα πάσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ηκούετο, τῶν Μαθητῶν τῆς μίας γάρ φωνῆς
ἀπηχουμένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ἐνηχούντο, λαοί, φυλαί καί γλώσσαι, τὰ
θεῖα μεγαλεῖα, τῆς Τριάδος γνῶσιν μουόμενοι.

Ειρμός ἄλλος

- Χαῖρος Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
- Ἄπαν γάρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
- Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν ἀξίως.
- Ἰλιγγιά δέ νούς ἄπας σου τόν τόκον
- Νοεῖν, ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν. (Δίς)

- Ὑδεῖν ἔοικε τήν φυσίζων Κόρην.
- Μόνη γάρ ἐν δίνησι κεκρύφει Λόγον
- Νοσοῦσαν ἀθένοντα τήν βροτῶν φύσιν.
- Ὅς δεξιούς κλισμοῖσι νύν ἰδρυμένος
- Πατρός, πέπομφε τήν χάριν τοῦ Πνεύματος.

- Ὅσοις ἐπνευσεν ἡ θεόρρυτος χάρις,
- Λάμποντες, ἀστράπτοντες, ἠλλοιωμένοι,
- Ὁθνεῖαν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην
- Ἰσοσθενούσαν τήν ἀτμήτον εἰδότες,
- Σοφήν τρίφεγγον οὐσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι

Ἦχος βαρύς

Μή τῆς φθοράς διαπεῖρα κυφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγω σάρκα δανείσασα,
Μήτηρ ἀπεῖρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχείον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπεῖρου
πλαστοουργοῦ σου, σε μεγαλύνομεν.

Ἦχος δ'

- Χαῖρος Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
- Ἄπαν γάρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
- Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν ἀξίως.

- Ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον
- Νοείν, όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Ἦχος γ'
Ο ουρανόν τοίς άστροίς

Τό πανάγιον Πνεύμα, τό προίον εκ τού Πατρός, καί δι' Υιοή ενδημήσαν, τοίς αγραμμάτοις Μαθηταίς, τούς σέ Θεόν επιγνόντας, σώσον, αγίασον πάντας. (Δίς)

Έτερον Ἦχος ο αυτός

Φώς ο Πατήρ, φώς ο Λόγος, φώς καί τό άγιον Πνεύμα, όπερ εν γλώσσαις πυρίναις, τοίς Αποστόλοις επέμφθη, καί δι' αυτού πάς ο κόσμος φωταγωγείται, Τριάδα σέβειν αγίαν. (Άπαξ)

Είς τούς Αίνο υς

Ιστώμεν Στίχους ς', καί ψάλλομεν τά παρόντα Στιχηρά Ιδιόμελα δευτερούντες αυτά.

Ἦχος δ'

Παράδοξα σήμεραν είδον τά έθνη πάντα εν πόλει Δαυίδ, ότε τό Πνεύμα κατήλθε τό άγιον εν πυρίναις γλώσσαις, καθώς ο θεηγόρος Λουκάς απεφθέγξατο, Φησί γάρ, Συνηγμένων τών Μαθητών τού Χριστού, εγένετο ήχος καθάπερ φερομένης βιαίας πνοής, καί επλήρωσε τόν οίκον, ού ήσαν καθήμενοι, καί πάντες ήρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ρήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι, τής αγίας Τριάδος. (Δίς)

Τό Πνεύμα τό άγιον, ήν μέν αεί, καί έστι καί έσται, ουτε αρξάμενον, ουτε παυσόμενον, αλλ' αεί Πατρί καί Υιώ συντεταγμένον, καί συναριθμούμενον, ζωή, καί ζωοποιούν, φώς, καί φωτός χορηγόν, αυτάγαθον, καί πηγή αγαθότητος, δι' ού Πατήρ γνωρίζεται, καί Υιός δοξάζεται, καί παρά πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τής αγίας Τριάδος. (Δίς)

Τό Πνεύμα τό άγιον, φώς, καί ζωή, καί ζώσα πηγή νοερά, Πνεύμα σοφίας, Πνεύμα συνέσεως, αγαθόν, ευθές, νοερόν, ηγεμονεύον καθαίρον τά πταίσματα, Θεός καί θεοποιούν, πύρ, εκ πυρός προίον, λαλούν, ενεργούν, διαιρούν τά χαρίσματα, δι' ού Προφήται άπαντες, καί Θεού Απόστολοι, μετά Μαρτύρων εστέφθησαν, Ξένον άκουσμα, ξένον θέαμα, πύρ διαιρούμενον εις νομάς χαρισμάτων. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τής αληθείας, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τας ψυχάς ημών.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Αντίφωνον Α'
Ἦχος β'

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

• Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου, Σώτερ, σώσον ημάς.

Στίχ. Ημέρα τή ημέρα ερεύγεται ρήμα καί νύξ νυκτί αναγγέλλει γνώσιν.

• Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Ουκ εισί λαλιαί ουδέ λόγοι ών ουχί ακούονται αι φωναί αυτών.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Ήχος ο αυτός

Στίχ. Επακούσαι σου Κύριος εν ημέρα θλίψεως, υπερασπίσαι σου τό όνομα τού Θεού Ιακώβ.

- Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Στίχ. Εξαποστείλαι σοι βοήθειαν εξ αγίου, καί εκ Σιών αντιλάβοιτό σου.

- Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ...

Στίχ. Μνησθεί η πάσης θυσίας σου, καί τό ολοκαύτωμά σου πιανάτω.

- Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ'

Ήχος πλ. δ'

Στίχ. Κύριε, εν τή δυνάμει σου ευφρανθήσεται ο Βασιλεύς, καί επί τώ σωτηρίω σου αγαλλιάσεται σφόδρα.

- Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δι' αυτών τήν οικουμένην σαγηλεύσας, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

Στίχ. Τήν επιθυμίαν τής καρδιάς αυτού έδωκας αυτώ καί τήν θέλησιν τών χειλέων αυτού ουκ εστέρησας αυτόν.

- Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών...

Στίχ. Ότι προέφθασας αυτόν εν ευλογίαις χρηστότητος, έθηκας επί τήν κεφαλήν αυτού στέφανον εκ λίθου τιμίου.

- Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών...

Στίχ. Ζωήν ητήσατό σε, καί έδωκας αυτώ μακρότητα ημερών εις αιώνα αιώνος.

- Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών...

Εισοδικόν

Υψώθητι, Κύριε, εν τή δυνάμει σου, άσωμεν καί ψαλούμεν τάς δυναστείας σου, Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Τό Απολυτίκιον

Ήχος πλ. δ'

Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δι' αυτών τήν οικουμένην σαγηλεύσας, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ'

Ότε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν έθνη ο Ύψιστος, ότε τού πυρός τάς γλώσσας διένειμεν, εις ενότητα πάντας εκάλεσε, καί συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεύμα.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε...

Κοινωνικόν

Τό Πνεύμά σου τό αγαθόν οδηγήσει με εν γή ευθεία. Αλληλούϊα.

p91 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν Στιχηρά
Αναστάσιμα.

Ήχος πλ. δ'

Εσπερινόν ύμνον, καί λογικήν λατρείαν, σοί Χριστέ προσφέρομεν, ότι ηυδόκησας, τού ελεήσαι ημάς, διά τής Αναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μή απορρίψης ημάς από τού προσώπου σου, αλλά ευδόκησον, τού ελεήσαι ημάς, διά τής Αναστάσεως.

Χαίρε Σιών αγία, Μήτηρ τών Εκκλησιών, Θεού κατοικητήριον, σύ γάρ εδέξω πρώτη, άφεςιν αμαρτιών, διά της, Αναστάσεως.

Ο εκ Θεού Πατρός Λόγος, πρό τών αιώνων γεννηθείς, επ' εσχάτων δέ τών χρόνων, ο αυτός εκ τής Απειρογάμου σαρκωθείς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου υπέμεινε, καί τόν πάλαι νεκρωθέντα άνθρωπον έσωσε, διά τής εαυτού Αναστάσεως.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Μαρτύρων θείος χορός, τής Εκκλησίας η βάσις, τού Ευαγγελίου η τελείωσις, υμείς έργω τού Σωτήρος τά ρητά επληρώσατε, εν υμίν γάρ αι πύλαι τού Άδου, κατά τής Εκκλησίας ανεωχθείσαι, εκλείσθησαν, η τού αίματος υμών χύσις, τας ειδικάς σπονδάς εξήρανε, η σφαγή υμών, απέτεκε τών πιστών τό πλήρωμα, τούς ασωματους εξεπλήξατε, τώ Θεώ στεφανηφόροι παρίστασθε, ώ απαύστως πρεσβεύετε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Δογματικόν Ήχος πλ. δ'

Πώς σε μακαρίζωμεν Θεοτόκε; πώς δέ ανυμνήσωμεν υπερευλογημένη, τό ακατάληπτον μυστήριον τής κυοφορίας σου; Τών αιώνων γάρ ο ποιητής, καί τής ημετέρας δημιουργός φύσεως; τήν ιδίαν εικόνα οικτείας, καθήκεν εαυτόν, εις κένωσιν τήν ανεξιχνίαστον, ο ών εν τοίς αΰλοις κόλποις τού Πατρός, εν μήτρα σου αγνή κατεσκήνωσε, καί σάρξ ατρέπτως εγένετο εκ σου, απειρόγαμε, μείνας, όπερ υπήρχε φύσει, Θεός, Διό αυτόν προσκυνούμεν, Θεόν τέλειον, καί άνθρωπον τέλειον, τόν αυτόν εν εκατέρα μορφή, εκατέρα γάρ φύσις εστίν εν αυτώ αληθώς, διπλά δέ πάντα κηρύττομεν, τά φυσικά αυτού ιδιώματα, κατά τήν διπλόην τών ουσιών, δύο σέβοντες τας ενεργείας, καί τά θελήματα, Ομοούσιος γάρ ών τώ Θεώ καί Πατρί, αυτεξουσίως θέλει, καί ενεργεί ως άνθρωπος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε, τού σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Τό, Φώς ιλαρόν, καί τό Προκείμενον

Εις τόν Στίχον, τό Αναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος πλ. δ'

Ανήλθες επί σταυρού Ιησού, ο καταβάς ἐξ ουρανοῦ, ἦλθες ἐπί θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τό φῶς τό ἀληθινόν, πρὸς τοὺς πεσόντας, ἡ πάντων Ἀνάστασις, ο φωτισμός, καί ο Σωτήρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῆς Θεοτόκου Προσόμοια γ'

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καί γενεά.

Χαίρε, Θεοτόκε πάνσεμνε, χαίρε πηγὴ τῆν ζωὴν, τοῖς πιστοῖς ἡ πηγάζουσα, χαίρε πάντων Δέσποινα, καί Κυρία τῆς κτίσεως, εὐλογημένη, χαίρε πανάμωμε, δεδοξασμένη, χαίρε πανάχραντε, χαίρε παλάτιον, χαίρε θεῖον σκῆνωμα, χαίρε ἀγνή, χαίρε Μητροπάρθενε, χαίρε Θεόνημφε.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καί ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Χαίρε, Θεομήτορ ἀχραντε, χαίρε, πιστῶν ἡ ἐλπίς, χαίρε, κόσμου καθάρσιον, χαίρε, πάσης θλίψεως, ρυομένη τοὺς δούλους σου, ἡ τῶν ἀνθρώπων, χαίρε, παράκλησις, ἡ ζωηφόρος, χαίρε, ἀντίληψις, χαίρε, προπύργιον, τῶν προσκαλουμένων σε, χαίρε, Θεοῦ, θεῖον ἐνδιαίτημα, καί ὄρος ἅγιον.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ τῆς γῆς.

Χαίρε, Θεοτόκε Δέσποινα, χαίρε, ἡ μόνη ἐλπίς, τῶν βροτῶν καί ἀντίληψις, χαίρε, καταφύγιον, καί λυχνία αείφωτος, ἡ γλαῖσμένον, χαίρε, λαμπάδιον, ἡγιασμένον, χαίρε, παλάτιον χαίρε, Παράδεισε, χαίρε, θεῖον σκῆνωμα, χαίρε, πηγὴ, βρύουσα τὰ νάματα, τῶν προστρεχόντων σοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Δεῦτε πιστοί, σήμερον χορεῖαν επικροτήσαντες, εὐσεβῶς πανηγυρίσωμεν, καί τῶν Ἀγίων πάντων τῆν ἔνδοξον, καί σεβάσιμον μνήμην, ἐνδόξως τιμήσωμεν, λέγοντες, Χαίρετε, Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, Προφῆται, καί Μάρτυρες, καί ἱεράρχαι, Χαίρετε, Ὁσίων ὁ δῆμος, καί τῶν Δικαίων, Χαίρετε, τιμίῶν Γυναικῶν ὁ χορός καί Χριστόν ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύσατε, νίκας τῷ βασιλεῖ κατὰ βαρβάρων δωρήσασθαι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Καί νῦν... Θεοτοκίον Ὁ αὐτός

Ὁ ποιητής καί λυτρωτής μου πάναγνε, Χριστός ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμέ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τόν Ἀδάμ ἡλευθέρωσε, Διό σοι πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καί Παρθένω ἀληθῶς, βώμεν ἀσιγήτως, τό χαίρε τοῦ Ἀγγέλου, Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον

Ἦχος πλ. δ'

Ἐξ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνος, ταφὴν καταδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῶν παθῶν, Ἡ ζωὴ καί ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Τῶν Ἀγίων Ἦχος δ'

Τῶν ἐν ὄλω τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καί βύσσον τὰ αἵματα, ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστέ ὁ Θεός, τῷ λάῳ σου τοὺς οἰκτιρμούς σου κατὰπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Καί νῦν... Θεοτοκίον Ὁ αὐτός

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καί Ἀγγέλοις ὁ ἀγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς

επί γῆς πεφανέρωται, Θεός, εν ασυγχύτῳ ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' οὐ αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

EN TΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμακόν, καί τό α Κάθισμα τού Ψαλτηρίου, εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ς', καί τών Αγίων δ'.

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ήχος πλ. δ'

Εσπερινόν ύμνον, καί λογικήν λατρείαν, σοί Χριστέ προσφέρομεν, ότι ηυδόκησας, τού ελεήσαι ημάς, διά τῆς Αναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μή απορρίψης ημάς από τού προσώπου σου, αλλά ευδόκησον, τού ελεήσαι ημάς, διά τῆς Αναστάσεως.

Χαίρε Σιών αγία, Μήτηρ τών Εκκλησιών, Θεού κατοικητήριον, σύ γάρ εδέξω πρώτη, άφεςιν αμαρτιών, διά της, Αναστάσεως.

Στιχηρά Ανατολικά

Ο εκ Θεού Πατρός Λόγος, πρό τών αιώνων γεννηθείς, επ' εσχάτων δέ τών χρόνων, ο αυτός εκ τῆς Απειρογάμου σαρκωθείς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου υπέμεινε, καί τόν πάλαι νεκρωθέντα άνθρωπον έσωσε, διά τῆς εαυτού Αναστάσεως.

Τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, δοξολογούμεν Χριστέ, δι' ἧς ηλευθέρωσας Αδαμιαίον γένος, εκ τῆς τού Άδου τυραννίδος, καί εδωρήσω τώ κόσμῳ ως Θεός, ζωήν αιώνιον, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υιέ, Θεού μονογενές, ο προσπαγείς εν τώ σταυρώ, καί αναστάς εκ τάφου τριήμερος.

Έτερα τών Αγίων Πάντων

Ήχος πλ. β'

Όλην αποθέμενοι

Οι πνευματορρητορες, οι Μαθηταί τού Σωτήρος, τού Πνεύματος όργανα, πίστει χρηματίσαντες, διεσπάρησαν, εις τά γῆς πέρατα, τό σεπτόν κήρυγμα, ορθοδόξως κατασπεύροντες, εξ ών εβλάστησαν, θεία γεωργια καί χάριτι Μαρτύρων τά στρατεύματα, πάθος τό σεπτόν εικονίζοντες, διά πολυτρόπων, στρεβλώσεων μαστίγων καί πυρος, καί παρρησία πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Πυρί εκκαίόμενοι, τῆς τού Κυρίου αγάπης, πυρός κατεφρόνησαν, καί ως θείοι άνθρακες αναπτόμενοι, οι σεπτοί Μάρτυρες, εν Χριστώ έφλεξαν, φρυγανώδες πλάνης φρύαγμα, θηρών δέ έφραξαν, στόματα, σοφαίς επικλήσεσι, καί κάρας εκτεμνόμενοι, έτεμον εχθρού πάσας φάλαγγας, καί τούς τών αιμάτων, προχέοντες κρουνοῦς καρτερικώς, τήν Εκκλησίαν κατήρδευσαν, πίστει αναθάλλουσιν.

Θηρσί προσπαλαίοντες, τυμπανιζόμενοι ξίφει, όνουξι ξεόμενοι, χείρας αφαιρούμενοι, καί στρεβλούμενοι, οι στερροί μάρτυρες, καί πυρί ενύλω, ανενδότως φλογιζόμενοι, καί εκκεντούμενοι, καί τάς αρμονίας τεμνόμενοι, υπέφερον στερρότατα, λήξιν προορώντες τήν μέλλουσιν, καί τούς ακηράτους, στεφάνους, καί τήν δόξαν τού Χριστού, ώ παρρησία πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Εν πάσι τοῖς πέρασι, τοὺς εναθλήσαντας πίστει, Αποστόλους, Μάρτυρας, Ιερεῖς θεόφρονας, σεμνά Γύναια, ιερὸν ἄθροισμα, ιεροὺς ἄσμασι, κατὰ χρέος ευφημήσωμεν, ὅτι συνήφθησαν, τοῖς ἐπουρανίοις οἱ γήϊνοι, καὶ πάθει τὴν ἀπάθειαν, χάριτι Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καὶ νῦν ὡς ἀστέρες, στερροὶ περιουγάζοντες ἡμᾶς, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Μαρτύρων θεῖος χορὸς, τῆς Εκκλησίας ἡ βᾶσις, τοῦ Ευαγγελίου ἡ τελείωσις, ὑμεῖς ἔργῳ τοῦ Σωτήρος τὰ ρητὰ ἐπληρώσατε, ἐν ὑμῖν γάρ αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου, κατὰ τῆς Εκκλησίας ἀνεωχθεῖσαι, ἐκλείσθησαν, ἡ τοῦ αἵματος ὑμῶν χύσις, τὰς εἰδωλικάς σπονδάς ἐξήρανε, ἡ σφαγὴ ὑμῶν, ἀπέτεκε τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα, τοὺς ἀσωμάτων ἐξεπλήξατε, τῷ Θεῷ στεφανηφόροι παρίστασθε, ὡ ἀπαύστως πρεσβεύετε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. δ'

Ὁ Βασιλεὺς τῶν ουρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, ἐκ Παρθένου γάρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἐστὶν Υἱὸς, διπλοὺς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν υπόστασιν, Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, Ὁμολογούμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, τό, Φῶς ἰλαρόν...

Προκείμενον τῆς ἡμέρας

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπιαν ἐνεδύσατο.

Στίχ. Ἐνεδύσατο ὁ Κύριος δῦμαμιν, καὶ περιεζώσατο.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Προφητεῖαις Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 43, 9-14)

Τάδε λέγει Κύριος, Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν, Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν, Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, Καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ, Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ Πιστεύσητε, καὶ συνήτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι, Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται, Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιῆσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό. Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βᾶσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθάναι. Καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων εἴαν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπέειπεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἐαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας, οἱ πεπειθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν

αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εις τόν αιώνα ζώσι, καί εν Κυρίω ο μισθός αυτών, καί η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Διά τούτο λήφονται τό βασίλειον τής ευπρεπείας, καί τό διάδημα του κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ότι τή δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, καί τώ βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήφεται πανοπλίαν, τόν ζήλον αυτού, καί οπλοποιήσει τήν κτίσιν εις άμυναν εχθρών. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήφεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα, οξυνεί δέ απότομον οργήν εις ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τούς παράφρονας, πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, καί ως από ευκύκλου τόξου τών νεφών, επί σκοπόν αλούνται, καί εκ πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν αποτόμως. Αντιστήσεται αυτοίς πνευμαδυνάμεως, καί ως λαίλαψ εκλικμήσει αυτούς, καί ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, καί η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ούν, Βασιλείς, καί σύνετε, μάθετε, δικασταί περάτων γής, ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών, ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, καί η δυναστεία παρά Υψίστου.

Εις τήν Λιτήν

Ψάλλομεν τό Στιχηρόν του Αγίου τής Μονής, είτα τά παρόντα Ιδιόμελα τών Αγίων Πάντων.

Ήχος α'

Πίστεως συμφωνία, τήν κοσμικήν πανήγυριν, τών απ' αιώνος Θεώ ευαρεστησάντων, Πατριαρχών τό τίμιον, τών Προφητών τόν σύλλογον, Αποστόλων τό εγκαλλώπισμα, Μαρτύρων τό άθροισμα, Ασκητών τό καύχημα, πάντων τών Αγίων τήν μνήμη, πνευματικώς εορτάσωμεν, πρεσβεύουσι γάρ απαύστως, δωρηθήναι ειρήνην τώ κόσμω, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δεύτε πάντες οι πιστοί, τών Αγίων πάντων, εν ψαλμοίς καί τήν πανένδοξον μνήμη, ύμνοις, καί ωδαίς πνευματικαίς ευφημήσωμεν, τόν Βαπτιστήν του Σωτήρος, Αποστόλους, Προφήτας, καί Μάρτυρας, Ιεράρχας, Διδασκάλους τε καί Οσίους, Ασκητάς καί Δικαίους, καί τών αγίων Γυναικών τό φιλόθεον σύστημα, σεβασμίως μακαρίζοντες, συμφώνως εκβοήσωμεν, Υπεράγαθε Χριστέ, ο Θεός ημών, ταίς αυτών πρεσβείαις παράσχου ειρήνην ταίς Εκκλησίαις σου, νίκας κατ' εχθρών τώ φιλοχρίστω βασιλεί, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δεύτε άπαντες, πνευματικώς ευφρανθώμεν, επί τή μνήμη τών Αγίων, ιδού γάρ παραγέγονε, πλουτοποιά ημίν χαρίσματα κομίζουσα, διό εν φωνή αγαλλιάσεως, καί καθαρώ συνειδóτι, αναβοήσωμεν λέγοντες, Χαίρετε Προφητών ο σύλλογος, οι τήν έλευσιν Χριστού τώ κόσμω κηρύξαντες, καί τά πόρρω εγγύς προβλέποντες Χαίρετε Αποστόλων ο χορός, οι τών εθνών σαγηνευταί, καί αλιείς τών ανθρώπων, Χαίρετε Μαρτύρων ο δήμος, οι εκ περάτων γής συναθροισθέντες εις μίαν πίστιν, καί υπέρ ταύτης βασάνων αικισμούς υπομείναντες, καί τελείως τόν τής αθλήσεως στέφανον ειληφότες, Χαίρετε Πατέρων ο μελισσών, οι τά εαυτών σώματα τή ασκήσει κατατήξαντες, καί νεκρώσαντες τά πάθη τής σαρκός, τόν νούν θείω έρωτι επτερώσατε, εις ουρανούς ενέπητε, καί σύν Αγγέλοις ευφραινόμενοι, απολαύετε τών αιωνίων αγαθών, Αλλ' ώ Προφήται, Απόστολοι, καί Μάρτυρες σύν Ασκηταίς, τόν υμάς στεφανώσαντα, εκτενώς δυσωπείτε, του λυτρωθήναι εξ εχθρών αοράτων καί Ορατών, τούς εν πίστει, καί πόθω τελούντας, τήν αισειβάστον μνήμην υμών.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Τή νύν πανηγύρει, συνδράμωμεν οι πιστοί, προτίθεται γάρ ημίν πνευματική τράπεζα, καί κρατήρ μυστικός, εξ ηδέων εδεσμάτων ευφροσύνης πλήρης, αι τών Μαρτύρων αρεταί, ούτοι γάρ οι καρτερόψυχοι, εκ τών περάτων τής γής, τών τού σώματος άκρων, ετεροπόνους αικισμούς, τώ Θεώ προσήνεγκαν, θυσίαν λογικήν, πάσαν ακμήν ηλικίας, οι μεν τās κεφαλάς αποτεμνόμενοι, έτεροι δέ χειρών διαιρέσεις, καί πάσης αρμονίας άμα, πάντες οι Άγιοι τών τού Χριστού παθημάτων κοινωνοί γεγονάσιν, Αλλ' ώ στεφάνους αυτοίς αμοιβάς βασάνων δεδωκώς, Κύριε, κατ' ίχνος τούτων πολιτεύεσθαι αξίωσον ημάς, ως φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ναός καί πύλη υπάρχεις παλάτιον καί θρόνος τού Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ής ο λυτρωτής μου, Χριστός ο Κύριος, τοίς έν σκότει καθεύδουσιν επέφανεν, Ήλιος υπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων, ούς έπλασε κατ εικόνα ιδίαν, χειρί τή εαυτού, Διό πανύμνητε, ως μητρικήν παρρησίαν πρός αυτόν κεκτημένη, αδιαλείπτως πρέσβευε, σωθήναι τās ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Αναστάσιμα

Ήχος πλ. δ'

Ανήλθες επί σταυρού Ιησού, ο καταβάς εξ ουρανού, ήλθες επί θάνατον, η ζωή η αθάνατος, πρός τούς εν σκότει, τό φώς τό αληθινόν, πρός τούς πεσόντας, η πάντων Ανάστασις, ο φωτισμός, καί ο Σωτήρ ημών, δόξα σοι.

Τά κατ' Αλφάβητον

Χριστόν δοξολογήσωμεν, τόν αναστάντα εκ νεκρών, ψυχήν καί σώμα γάρ αναλαβών, τώ πάθει απ' αλλήλων διέτεμε, τής αχράντου μέν ψυχής εν Άδη κατελθούσης, όν καί εσκύλευσε, τάφω δέ διαφθοράν ουκ οιδε τό άγιον σώμα, τού Λυτρωτού τών ψυχών ημών.

Ψαλμοίς καί ύμνοις δοξολογούμεν Χριστέ, τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, δι' ής ημάς ηλευθέρωσας, τής τυραννίδος τού Άδου, καί ως Θεός εδωρήσω, ζωήν αιώνιον, και τό μέγα έλεος.

Ω Δέσποτα τών απάντων, ακατάληπτε Ποιητά ουρανού καί γής, διά Σταυρού παθών, εμοί απάθειαν επήγασας, ταφήν δέ καταδεξάμενος, καί αναστάς εν δόξη, συνανέστησας τόν Αδάμ χειρί παντοδυναμω, Δόξα τή σή τριημέρω Εγέρσει, δι' ής δεδώρησαι ημίν, τήν αιώνιον ζωήν, καί ιλασμόν αμαρτιών, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Δεύτε πιστοί, σήμεραν χορείαν επικροτήσαντες, ευσεβώς πανηγυρίσωμεν, καί τών Αγίων πάντων τήν ένδοξον, καί σεβάσιμον μνήμην, ενδόξως τιμήσωμεν, λέγοντες, Χαίρετε, Απόστολοι ένδοξοι, Προφήται, καί Μάρτυρες, καί Ιεράρχαι, Χαίρετε, Οσίων ο δήμος, καί τών Δικαίων, Χαίρετε, τιμίων Γυναικών ο χορός καί Χριστόν υπέρ τού κόσμου πρεσβεύσατε, νίκας τώ βασιλεί κατά βαρβάρων δωρήσασθαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ο αυτός

Ο ποιητής καί λυτρωτής μου πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώην κατάρας τόν Αδάμ ηλευθέρωσε, Διό σοι πάναγνε, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν αισιγήτως, τό χαίρε τού Αγγέλου, Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Αναστάσιμον

Ήχος πλ. δ'

Εξ ύψους κατήλθες ο εύσπλαγχνος, ταφήν καταδέξω τριήμερον, ίνα ημάς ελευθερώσης τών παθών, Η ζωή καί η Ανάστασις ημών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Τών Αγίων Ἦχος δ'

Τών εν όλω τώ κόσμω Μαρτύρων σου, ως πορφύραν καί βύσσον τά αίματα, η Εκκλησία σου στολισαμένη, δι' αυτών βοά σοι, Χριστέ ο Θεός, τώ λαώ σου τούς οικτιρμούς σου κατάπεμψον, ειρήνην τή πολιτεία σου δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ο αυτός

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί Αγγέλοις ο άγνωστον μυστήριον, διά σου Θεοτόκε, τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός, εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Κανών Τριαδικός, ού η ακροστιχίς.

Τριάς μονάς σώσον με τόν σόν οικέτην.

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ'

Αρματηλάτην Φαραώ

Τώ τρισηλίω Βασιλεί καί πρύτανι, καί προμηθεί τού παντός, καί αγαθώ μόνω, φυσικώς υπάρχοντι, καί ενιαίαν έχοντι, τής θεότητας δόξαν θεώ, μονάρχη προσπίπτομεν, ύμνον τόν τρισάγιον άδοντες.

Ρήσεις τάς θείας καί χρησμούς τούς άνωθεν, μεμημένοι σαφώς, θεαρχικήν φύσιν, ενικήν δοξάζομεν, αϊδιον συνάναρχον, εν τρισί τοίς προσώποις, Πατρί Υιώ καί τώ Πνεύματι, δημιουργικήν, παντοδύναμον.

Ιερομύστης Αβραάμ γενόμενος, ιεροτύπως τοπρίν, τόν ποιητήν πάντων, καί Θεόν καί Κύριον, τρισί μέν υποστάσεων, υπεδέξατο χαίρων, τών δέ τριών υποστάσεων, κράτος ενιαίον εγνώρισεν.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως τόν Χριστόν εκύησας, τόν καθ' ημάς δι' ημάς, ειληφότα φύσιν, Πάναγνε, καί άτρεπτον, κατ' άμφω διαμείναντα, όν δυσώπει απαύστως, αμαρτιών μοι δωρήσασθαι, καί τών πειρασμών απολύτρωσιν.

Ωδή γ'

Ο στερεώσας κατ αρχάς

Σέ τόν απρόσιτον Θεόν, καί Βασιλέα τής δόξης, επί θρόνου Ησαΐας κατείδεν, υψηλού, καί Χερουβίμ, καί Σεραφίμ δοξάζοντα, ακαταπαύστοις ύμνοις, μοναδικόν τρισυπόστατον.

Μόνον πατρόθεν ως εκ νού, γεγεννημένον τόν Λόγον, καί τό Πνεύμα προελθών απορρήτως, καταλλήλοις λογισμοίς, καί γραφικοίς διδάγμασι, κατειληφότες ένα, Θεόν τρισήλιον σέβομεν.

Ο ών αγέννητος Πατήρ, καί τής ίδιας ουσίας, τό απαύγασμα γεννήσας αρρεύστως, τόν Υιόν φώς εκ φωτός, εκπορευτώς προβάλλεται, συμφυές φώς τό Πνεύμα, τό παντουργόν καί ομότιμον.

Θεοτοκίον

Ναός εδείχθης καθαρός, Παρθενομήτορ Μαρία, τού τά πάντα πανσθενώς καί πανσόφως, υποστήσαντος Χριστού, καί τάξαντος καί φέροντος, όν εξιλέωσαί μοι, ταίς μητρικαίς σου δεήσεσι.

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικώς

Τῆς τρισηλίου καί σεπτής τελεταρχίας, τὰς δυναστείας οἱ πιστοὶ νῦν ευφημούμεν, ὅτι νεύματι μόνω τό πᾶν συνέστησε, τὰς ἄνω χοροστασίας Ἀγγελικᾶς, τὰς κάτω ἱεραρχίας Ἐκκλησιῶν, τοῦ κραυγάζειν τό, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ, Θεέ υπεράγαθε, δόξα, ὕμνος τῷ κράτει σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον Ὅμοιον

Τόν αναλλοίωτον Θεόν ἡ τετοκυία, αλλοιουμένην εἰς αἰεὶ τῆ ἀμαρτία, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δολίου καί τῆ ραθυμίας, στερέωσον τὴν καρδίαν μου ἀγαθῆ, πρεσβείαις ταῖς μητρικαῖς σου, ὅπως καγώ, εὐχαρίστως κραυγάζω σοι, Θεογεννήτορ Μαριάμ, ἐλέησον τὴν ποίμνην σου, ἣν ἐκτίσω πανάμωμε.

Ὡδή δ'

Σύ μου ἰσχύς, Κύριε

Ἀνατολή, ἐπιφανείσα θεότητος, τοῖς ἐν σκότει, πάσαν διεσκέδασε, τὴν ἀφεγγή νύκτα τῶν παθῶν, καί δικαιοσύνης, τόν Ἥλιον ἐξανέτειλεν, ἀπλοῦν μὲν κατ' οὐσίαν, τριλαμπή δέ προσώποις, ὁ υμνούμεν αἰεὶ καί δοξάζομεν.

Σεραφικοῖς, στόμασι τόν ἀνυμνούμενον, τοῖς πηλίνοις χεῖλεσι δοξάζομεν, μοναδικόν, καί τριαδικόν, Κύριον τῆς δόξης, τῆ φύσει καί υποστάσει, βιώντες, Ὡ παντάναξ, τοῖς σοῖς δούλοις παράσχου, τῶν ποικίλων πταισμάτων συγχώρησιν.

Συνεκτικὴ πάντων τῶν ὄντων ἀόρατε, πανοικτίρμον, εὐσπλαγχνε, φιλάνθρωπε, Τριάς σεπτὴ καί θεαρχικὴ, μή μου ἐπιλάθη, τοῦ σοῦ οἰκέτου τό σύνολον, μηδέ διασκεδάσης, ἣν διέθου σοῖς δούλοις, διαθήκην δι' ἄφατον ἔλεος.

Θεοτοκίον

Ὡραίαν σέ, πάναγνε μόνην ευράμενος, ἐξ αἰώνος, Λόγος ὁ προάναρχος, τὴν Ἰακώβ Κόρη καλλονῆν, καί ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' εὐσπλαγχνίαν ἀνέπλασε, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ὃν δυσώπει ἀπαύστως, ἀπό πάσης ρυσθήναί με θλίψεως.

Ὡδή ε'

Ἴνα τί με ἀπώσω

Συναΐδια τρία, πρόσωπα δοξάζομεν, ἓνα δέ Κύριον, σέ τὴν θεῖαν φύσιν, διαιρούντες ἀπλῶς καί συνάπτοντες, καί πιστῶς βώμεν, θεαρχικὴ Τριάς ἀγία, τοὺς σοὺς δούλους ἐκ θλίψεως λύτρωσαι.

Ὀλοφύρομαι σφόδρα, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς διανοίας μου, πῶς μή θέλων πάσχω, τὴν ἀβούλητον ὄντως αλλοίωσιν, διὰ τοῦτο κράζω, Ζωαρχικὴ Τριάς ἀγία, τῶν καλῶν ἐν τῇ στάσει με σύνταξον.

Νυσταγμῷ βαρυνθέντα, τῷ τῆς ἀμαρτίας με, καί συνωθούμενον, πρὸς θανάτου ὕπνον, ὡς φιλάνθρωπος καί υπεράγαθος, καί παντελεήμων, θεαρχικὴ Τριάς ἀγία, κατοικτεῖρησον καί διανάστησον.

Θεοτοκίον

Μητροπάρθενε Κόρη, πάναγνε, πανάμωμε, θεοχαρίτῳτε, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, τόν Υἱόν καί Θεόν σου καί Κύριον, ἐξιλέωσαί μοι, καί τῶν παθῶν καί τῶν πταισμάτων, τόν σόν δούλον ἐκλύτρωσαι τάχιον.

Ὡδή ς'

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Ἐπουρανίων νοῶν, ταξιαρχίας μιμούμενοι, μοναρχικὴ τοῦ παντός, Τριάς υπερούσιε, τρισαγίοις ἄσμασι, σέ δοξολογούμεν, τοῖς πηλίνοις ἡμῶν στόμασι.

Τόν κατ' εικόνα τήν σήν, τόν άνθρωπον διαπλάσαντα, καί εξ ουκ όντων τό πάν, σοφώς υποστήσαντα, Θεόν τρισυπόστατον, προσκυνώ καί σέβω, καί υμνώ, καί μεγαλύνω σε.

Ο παντοκράτωρ Θεός, καί μόνος απεριόριστος, ενοίκησον εν εμοί, δι' άφατον έλεος, τρισήλιε Δέσποτα, καί καταύγασόν με, καί συνέτισον ως εύσπλαγχνος.

Θεοτοκίον

Ναός εδείχθης Θεού, τού αχωρήτου πανάχραντε, ναόν καμέ τής αυτού, δείξον θείας χάριτος, Παναγία Δέσποινα, ταίς σαίς ικεσίαις, καί συντήρησον αλώβητον.

Καθίσματα Ήχος πλ. δ' Τό προσταχθέν μυστικώς

Πατέρα άναρχον πιστοί, Υιόν συνάναρχον, καί Πνεύμα θείον, αληθώς υμνολογούμεν, ασυγχύτως, ατρέπτως, καί αναλλοιώτως, Τριάδα απλήν αγίαν καί συμφυή, βοώντες σύν τοίς Αγγέλοις, Άγιος εί, Πάτερ, Υιέ, σύν τώ Πνεύματι, τώ παναγίω, καί σεπτώ, ελέησον ούς έπλασας, κατ' εικόνα σου Δέσποτα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον Όμοιον

Ευχαριστούμέν σοι αεί Θεοτόκε, καί μεγαλύνομεν αγνή και προσκυνούμεν, ανυμνούντες τόν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοώντες ακαταπαύστως, Σώσον ημάς, παρθένε παντελεήμον, ως αγαθή, καί δαιμόνων εξάρπασον, λογοθεσίου φοβερού, εν ώρα τής ετάσεως, μή αισχυνθώμεν οι δούλοί σου.

Ωδή ζ' Θεού συγκατάβασιν

Σοφία αρρήτω σου, καί τώ πελάγει τής αγαθότητας, δωρεάν τόν σόν δούλον, ηληημένον ανάδειξόν με καί νύν, καθάπερ πάλαι, καί ρύσαι κακώσεως, Τριάς, Μονάς ο Θεός, αμαρτιών καί παθών. (Δίς)

Ο νούς ο αγέννητος, Πατήρ, καί Λόγος ο γεννηθείς εξ αυτού, καί τό Πνεύμα τό θείον, ακαταλήπτως εκπορευτόν πεφυκός, Θεέ μονάρχα τρισήλιε, ψάλλω σοι, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νενέκρωμαι Πάναγνε, τής αμαρτίας πιών τό φάρμακον, καί προστρέχω σοι πίστει, τή τετοκυία τόν αρχηγόν τής ζωής, ταίς σαίς πρεσβείαις τόν δούλόν σου ζώωσον, καί πειρασμών καί παθών, λύτρωσαι μόνη αγνή.

Ωδή η' Επταπλασίως κάμινον

Ο φώς υπάρχων άδυτον, τριλαμπές καί τρισήλιον, καί μοναρχικόν, μονοκρατές, απλούστατον, Θεός ακατάληπτος, καί μονοκράτωρ Κύριος, νύν τήν σκοτεινήν, καί ζοφεράν μου καρδίαν, καταύγασον καί δείξον, φωταυγή καί φωσφόρον, υμνείν σε καί δοξάζειν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιερωτάταις πτέρυξι, Σεραφίμ οι θειότατοι, πρόσωπα καί πόδας, ευλαβώς καλύπτουσι, τήν δόξαν μή φέροντες, τού αμηχάνου κάλλους σου, αγαθαρχική θεαρχική μοναρχία, Τριάς υπεραγία, πλήν ημείς ανυμνείν σε τολμώνμεν, καί δοξάζειν, πιστώς εις τούς αιώνας.

Κυριαρχίαν άναρχον, πανσθενή καί πανάγαθον, τελεταρχικήν, αγαθουργόν άόριστον, αιτίαν αναίτιον, ποιητικήν αιΐδιον, προνοητικήν, καί σωστικήν τών απάντων, μονάδα κατ' ουσίαν, καί Τριάδα προσώποις, δοξάζω σε Θεέ μου, πιστώς εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Επί της γής ανέτειλεν, ο ανέσπερος Ήλιος, διά τής εκ σου παρθενικής γεννήσεως,

πανάχραντε Δέσποινα, καί τούς βροτούς απήλλαξε, ζοφεράς σκοτομήνης, διό καί τής ειδωλικής καί νύν με μάλλον, τής αυτού θεαρχίας, καταύγασον ταίς αίγλαις, καί φρούρει τόν σόν δούλον.

**Ωδή θ'
Εξέστη επί τούτω**

Τήν πάντων Βασιλίδα καί παντουργόν, υπεράρχιον φύσιν, υπέρχρονον, ζωαρχικήν, εύσπλαγχνον, φιλόανθρωπον, αγαθήν, εναρχικήν Τριάδα σε, νύν δοξολογούντες, αμαρτιών συγχώρησιν αιτούμεν, τώ κόσμω τήν ειρήνην, καί Εκκλησίαις τήν Ομόνοιαν.
(Δίς)

Η μία κυριότης καί τριλαμπής, ενική θεαρχία τρισήλιε, τούς υμνητάς, πρόσδεξαι τούς σούς αγαθοπρεπώς, καί τών πταισμάτων λύτρωσαι, καί τών πειρασμών, καί τών δυσχερών, καί θάπτον τήν ειρήνην, παράσχου φιλόανθρωπως, ταίς Εκκλησίαις, καί τήν ένωσιν.

Θεοτοκίον

Νηδύν Χριστέ Σωτήρ μου παρθενικήν, ενοικήσας εφάνης τώ κόσμω σου, θεανδρικός, άτρεπτος ασύγχυτος αληθώς, καί καθυπέσχου πάντοτε, μετά τών σών δούλων είναι σαφώς, διό τής σέ τεκούσης, πρεσβείαις τήν ειρήνην, πάση τή ποιμήνη σου πρυτάνευσον.

Είτα τό, Αξιόν εστιν ως αληθώς... καί τά λοιπά συνήθως, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Αναστάσιμα τής Οκτωήχου
Ήχος πλ. δ'**

Ανέστης εκ νεκρών, η ζωή τών απάντων, καί Άγγελος φωτός, ταίς Γυναίξιν εβόα, Παύσασθε τών δακρύων, τοίς Αποστόλοις ευαγγελίσασθε, κράξατε ανυμνούσαι, Ότι ανέστη Χριστός ο Κύριος, ο ευδοκήσας σώσαι ως Θεός, τό γένος τών ανθρώπων.

Δόξα...

Άνθρωποι τό μνήμά σου, Σωτήρ εσφραγίσαντο, Άγγελος τόν λίθον, εκτής θύρας απεκύλισε. Γυναίκες εθεάσαντο, εγηγερμένον εκ νεκρών, καί αύται ευηγγελίσαντο τοίς Μαθηταίς σου εν Σιών, Ότι ανέστης η ζωή τών απάντων, καί διελύθη τά δεσμά τού θανάτου. Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο δι' ημάς γεννηθείς εκ Παρθένου, καί σταύρωσιν υπομείνας αγαθέ, ο θανάτω τόν θάνατον σκυλεύσας, καί έγερσιν δείξας ως Θεός, μή παρίδης ούς έπλασας τή χειρί σου, δείξον τήν φιλανθρωπίαν σου ελεήμον, δέξαι τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν υπέρ ημών, καί σώσον Σωτήρ ημών, λαόν απεγνωσμένον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Ήχος ο αυτός
Τό προσταχθέν μυστικώς**

Λευχειμονών ο Γαβριήλ φαιδρός επέστη, ως περ εν είδει αστραπής, Χριστού τώ τάφω, καί τόν λίθον εκύλισεν από τού μνημείου, καί φόβος μέγας συνέσχε σού τούς φρουρούς, καί άφνω έμειναν πάντες ωςεί νεκροί, από τού τάφου οι φύλακες, καί τού λίθου η σφραγίς, Αισχύνητε παράνομοι, γνώτε, ότι ανέστη Χριστός.

Δόξα... Τήν σοφίαν καί Λόγον

Αναστάς εκ τού τάφου ως αληθώς, ταίς οσίαις προσέταξας Γυναίξί, κηρύξαι τήν Ἐγερσιν, Αποστόλοις ως γέγραπται, καί δρομαίος ο Πέτρος, επέστη τώ μνήματι, καί τό φώς εν τώ τάφω, ορών κατεπλήττετο, όθεν καί κατείδε, τά οθόνια μόνα, χωρίς τού θείου σώματος, εν αυτώ κατακείμενα, καί πιστεύσας εβόησε, Δόξα σοι Χριστέ ο Θεός, ότι σώζεις άπαντας Σωτήρ ημών, τού Πατρός γάρ υπάρχουνς απαύγασμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Επί σοί χαίρει, Κεχαριτωμένη, πάσα η κτίσις, Αγγέλων τό σύστημα, καί ανθρώπων τό γένος, ηγιασμένε ναέ, καί Παράδεισε λογικέ, παρθενικόν καύχημα, εξ ής Θεός εσαρκώθη, καί παιδίον γέγονεν, ο πρό αιώνων υπάρχων Θεός ημών, τήν γάρ σήν μήτραν, θρόνον εποίησε, καί τήν σήν γαστέρα, πλατυτέραν ουρανών απειργάσατο. Επί σοί χαίρει Κεχαριτωμένη, πάσα η κτίσις, δόξα σοι.

Μετά τόν Άμωμον, τά Ευλογητάρια,

Η Υπακοή Ἦχος πλ. δ'

Αι Μυροφόροι τού Ζωοδότου επιστάσαι τώ μνήματι, τόν Δεσπότην εζήτουν, εν νεκροίς τόν αθάνατον, καί χαράς ευαγγέλια, εκ τού, Αγγέλου δεξάμεναι, τοίς Αποστόλοις εμήνουν. Ότι ανέστη Χριστός ο Θεός, παρέχων τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου ο εχθρός με πειράζει, ταίς ηδοναίς φλέγει με, εγώ δέ πεπορθώς, εν σοί Κύριε τροπούμαι τούτον.
- Οι μισούντες Σιών, γενηθήτωσαν δή, πρίν εκσπασθήναι ως χόρτος, συγκόψει γάρ Χριστός, αυχένas αυτών, τομή βασάνων.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, τό ζήν τά πάντα, φώς εκ φωτός, Θεός μέγας, σύν Πατρί υμνούμεν αυτό καί τώ Λόγω.

Αντίφωνον Β'

- Η καρδιά μου τώ φόβω σου σκεπέσθω, ταπεινοφρονούσα, μή υψωθείσα αποπέση, εκ σου Πανοικτίρμον.
- Επί τόν Κύριον ο εσχηκώς ελπίδα, ου δείσει τότε, ότε πυρί τά πάντα κρινεί καί κολάσει.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, πάς τις θείος βλέπει καί προλέγει, τερατουργεί ύψιστα, εν τρισίν ένα Θεόν μέλπων, ει γάρ καί τριλαμπεί, μοναρχεί τό θείον.

Αντίφωνον Γ'

- Εκέκραξά σοι Κύριε, πρόσχες, κλίνόν μοι τό ούς σου βοώντι, καί κάθαρον πρίν άρης με, από τών ενθένδε.
- Επί τήν μητέρα αυτού γήν, δύνων πάς αύθις αναλύσει, τού λαβείν βασάνους, ή γέρα τών βεβιωμένων.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, θεολογία μονάς τρισαγία ο Πατήρ γάρ άναρχος, εξ ου έφυ ο Υιός αχρόνως, καί τό Πνεύμα σύμμορφον, σύνθρονον, εκ Πατρός συνεκλάμψαν.

Αντίφωνον Δ'

- Ιδού δή τί καλόν, ή τί τερπνόν, αλλ' ή τό κατοικείν αδελφούς άμα; εν τούτω γάρ Κύριος, επηγγείλατο ζωήν αιωνίαν.
- Τού ενδύματος αυτού, ο τά κρίνα τού αγρού κοσμών, κελεύει μή δείν φροντίζειν.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, ενοειδεί αιτία, πάντα έχεται ειρηνοβραβεύτως. Θεός τούτο γάρ εστι, Πατρί τε καί Υιώ, ομοούσιον κυρίως.

Προκείμενον

Βασιλεύσει Κύριος εις τόν αιώνα, ο Θεός σου Σιών, εις γενεάν καί γενεάν.

Στίχ. Αίνει η ψυχή μου τόν Κύριον.

Τό, Πάσα πνοή... Ευαγγέλιον Εωθινόν Α' Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι... ο Ν',
καί τά λοιπά.

Οι κανόνες, ο Αναστάσιμος εις δ', ο Σταυροαναστάσιμος εις β', τής Θεοτόκου
εις β', καί τών Αγίων εις ς'.

Κανών Αναστάσιμος

Ήχος πλ. δ'
Ωδή α' ο Ειρμός

Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως
πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ
Θεώ αναμέλποντα.

Τήν παντοδύναμον Χριστού θεότητα, πώς μή θαυμάσωμεν; εκ μέν παθών πάσι, τοίς
πιστοίς απάθειαν, καί αφθαρσίαν βλύζουσαν, εκ πλευράς δέ αγίας, πηγήν αθάνατον
στάζουσαν, καί ζωήν εκ τάφου αϊδιον.

Ως ευρεπής ταίς Γυναίξιν ο Άγγελος, νύν εμπεφάνισται, καί τηλαυγή φέρων, τής
εμφύτου σύμβολα, αΰλου καθαρότητος, τή μορφή δέ μηνύων, τό φέγγος τής
Αναστάσεως, κράζων, Εξηγέρθη ο Κύριος.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περί σου εν γενεαίς γενεών, η τόν Θεόν Λόγον, εν γαστρί χωρήσασα,
αγνή δέ διαμείνασα, Θεοτόκε Παρθένε, διό σέ πάντες γεραίρομεν, τήν μετά Θεόν
προστασίαν ημών.

Κανών Σταυροαναστάσιμος. Ήχος ο αυτός.

Ωδή α'
Υγράν διοδεύσας

Επήρθησαν πύλαι οδυνηραί, καί έφριξαν Άδου, καθορώντες οι πυλωροί, εν τοίς
κατωτάτοις τόν εν ύψει, τής τών απάντων επέκεινα φύσεως.

Εξέστησαν τάξεις αγγελικαί, Ορώσαι εν θρόνω, ιδρυμένην τώ πατρικώ, τήν έκπτωτον
φύσιν τών ανθρώπων, τήν καθειργμένην εν τοίς κατωτάτοις τής γής.

Κανών τής Θεοτόκου. Ήχος ο αυτός.

Ωδή α'
Άσμεν τώ Κυρίω

Άχραντε Θεοτόκε, η σεσαρκωμένον τόν αϊδιον, καί υπέρθεον Λόγον, υπέρ φύσιν
τεκούσα, υμνούμέν σε.

Βότρυν σε ζωηφόρον, τόν τής παγκοσμίου, αποστάζοντα, γλυκασμόν σωτηρίας, η
Παρθένος Χριστέ απεκύησεν.

Κανών τών Αγίων Πάντων. Ήχος ο αυτός. ού η ακροστιχίς.
Τών Αγίων Πάντων πολυώνυμα τάγματα μέλπων.

Ωδή α'

Αρματηλάτην Φαραώ

Τών σών Αγίων ανυμνών τά τάγματα, τώ σώ ων φωτί τήν ψυχήν, ταίς προσευχαίς τούτων, αυγασθήναι δέομαι, σύ γάρ εί φώς απρόσιτον, τής αγνοίας τόν ζόφον, διώκων τοίς σοίς πυρσεύμασι, Λόγε τού Θεού φωτοδότα Χριστέ.

Ως ανυψώθης επί ξύλου, είλκυσας, πρός σήν επίγνωσιν, τήν τών εθνών πάσαν, κληρουχίαν Δέσποτα, καί φωτί κατελάμπρυνας, τής αγίας Τριάδος, δι' Αποστόλων αγίων σου, δι' ών τήν απάτην απήλασας.

Νομοθεσία σου Χριστέ πειθόμενοι, οι σοί Απόστολοι, τά επί γής πάντα, ευσεβώς απώσαντο, καί τώ φωτί τής χάριτος, κατεφαίδρυναν πάσαν, τήν οικουμένην οι ένδοξοι, ευαγγελικώς σε κηρύττοντες.

Αγαλλιώμενοι Σταυρόν οι Μάρτυρες, τόν σόν αράμενοι, καί τό σεπτόν πάθος, ακλινώς μιμούμενοι, τυραννικήν ουκ έπτηξαν, απειλήν οι γενναίοι, ου πύρ, ου ξίφος, ου μάστιγας, αλλ' ουδέ λιμόν, ουδέ θάνατον.

Θεοτοκίον

Γνώμην ανδρείαν αι παρθένοι πάναγνε, αναλαβούσαι σαφώς, μαρτυρικούς άθλους, ακλινώς υπέμειναν, καί ψαλμικώς οπίσω σου, τώ Υιώ σου Παρθένε, ενθέως συναγαλλόμεναι, τώ παμβασιλεί προσηνέχθησαν.

Καταβασία

Ανοιξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι τή βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανοούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, άγιος μόνε φιλόανθρωπε.

Κατακριθέντα τόν Αδάμ, τή γεύσει τής αμαρτίας, τής σαρκός σου τό σωτήριον πάθος, εδικαίωσε Χριστέ αυτός γάρ ουχ υπεύθυνος, τή τού θανάτου πείρα, πέφνης ο αναμάρτητος.

Της, Αναστάσεως τό φώς, εξέλαμψε τοίς εν σκότει, τού θανάτου καί σκιά καθημένοις, ο Θεός μου Ιησούς, καί τή αυτού θεότητι, τόν ισχυρόν δεσμεύσας, τούτου τά σκεύη διήρπασε.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ καί Σεραφίμ, εδείχθης υψηλοτέρα, Θεοτόκε, σύ γά μόνη εδέξω, τόν αχώρητον Θεόν, εν σή γαστρί αμόλυντε, διό πιστοί σε πάντες, ύμνοις αεί μακαρίζομεν.

Άλλος Ουρανίας αφίδος

Απειθήσαντα πρώην, τή εντολή Κύριε, τού πεπονηκότος με όντως, σύ απεξένωσας, όν μορφωσάμενος, υπακοήν τε παιδεύσας, σεαυτώ ω κείωσας διά σταυρώσεως.

Ο σοφία τά πάντα, προεγνωκώς Κύριε, καί τή σή συνέσει, συμπήξας τά υποχθόνια, ουκ απηξίωσας, συγκαταβάσει σου Λόγε, τού Θεού, αναστήσαι τόν κατ' εικόνα σου.

Άλλος Σύ εί τό στερέωμα

Δός ημίν βοήθειαν, ταίς ικεσίαις σου Πάναγνε, τας προσβολάς, αποκρουομένη, τών δεινών περιστάσεων.

Εύας τής προμήτορος, σύ επανόρθωσις γέγονας, τόν αρχηγόν τής ζωής τώ κόσμω, Θεοτόκε κηύσασα.

Άλλος Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Ιερωσύνην ιεράν, οι Ιερείς καί Ποιμένες, ενδυσάμενοι, καί ταύτην εμφρόνως, κυβερνήσαντες Χριστέ, αξίως κετεκόσμησαν, διδασκαλίας λόγον, άνωθεν όντως πλουτήσαντες.

Ωραιωθέντες καλλοναίς, τής πρώτης καλλοποιίας, καί φανέντες απλανείς ως φωστήρες, ουρανώσατε Χριστού, τήν Εκκλησίαν Άγιοι, άλλοθεν άλλος ταύτην, ποικίλως, κατακοσμήσαντες.

Νόμω πειθόμενοι τώ σώ, τών μακαρίων οι δήμοι, πολυτρόποις αρεταίς φαιδρυνθέντες, επληρώσαντο μονάς, τας ουρανίους χαίροντες, άλλην γάρ άλλος πάντες, ταύτας αξίως επλήρωσαν.

Θεοτοκίον

Παρθενικής από γαστρός, τού εκ Θεού Θεόν Λόγον, απεγέννησας ημίν, Θεομήτορ, όν νεάνιδες αγναί, θεοπρεπώς επόθησαν, καί σου όπισω πάσαι, τούτω σαφώς ηκολούθησαν.

Καταβασία

Τούς σους υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαν, στερέωσον, καί εν τή θείατες, πνευματικον, δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κοντάκιον τής Οκτωήχου

Ως απαρχάς τής φύσεως.

Εξαναστάς τού μνήματος, τούς τεθνεώτας ήγειρας, καί τόν Αδάμ ανέστησας, καί η Εύα χορεύει εν τή σή Αναστάσει, καί κόσμου τά πέρατα πανηγυρίζουσι, τή εκ νεκρών Εγέρσει σου Πολυέλεε.

Ο Οίκος

Τά τού, Άδου σκυλεύσας βασιλεία, καί νεκρούς αναστήσας Μακρόθυμε, Γυναιξί Μυροφόροις συνήνησας, αντί λύπης, χαράν κομισάμενος, καί Αποστόλοις σου εμπήνυσας τά τής νίκης σύμβολα. Σωτήρ μου ζωοδότα, καί τήν κτίσιν εφώτισας φιλόανθρωπε, διά τούτο καί κόσμος συγχαίρει, τή εκ νεκρών Εγέρσει σου πολυέλεε.

Καθίσματα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Προπατόρων Πατέρων Πατριαρχών, Αποστόλων Μαρτύρων Ιεραρχών, Προφητών καί Οσίων σου, Ασκητών καί Δικαίων τε, καί παντός ονόματος, εγγεγραμμένου εν βίβλω ζωής, τήν αγίαν μνήμην, τελούντες Χριστέ ο Θεός, πάντας συγκινούμεν, εις πρεσβείαν δεόμενοι, Ειρήνευσον τόν κόσμον σου, δι' αυτών ως φιλόανθρωπος, ίνα πάντες βοώμέν σοι, ο Θεός ο ενδοξαζόμενος, εν βουλή Αγίων σου, σύ υπάρχεις αληθώς, ο δοξάσας αξίως τήν μνήμην αυτών.

Θεοτοκίον Όμοιον

Τήν ουράνιον πύλην καί κιβωτόν, τό πανάγιον όρος, τήν φωταυγή, νεφέλην υμνήσωμεν τήν ουράνιον κλίμακα, τόν λογικόν Παράδεισον, τής Εύας τήν λύτρωσιν, τής οικουμένης πάσης, τό μέγα κειμήλιον, ότι σωτηρία, εν αυτή διεπράχθη, τώ κόσμω καί άφεις, τών αρχαίων εγκλημάτων, Διά τούτο βοώμεν αυτή, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεισιν δωρήσασθαι, τοίς ευσεβώς προσκυνούσι, τόν πανάγιον τόκον σου.

Ωδή δ' Ο Ειμός

Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοί κραυγάζω Τή δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Σύ δυσμενή, όντα με λίαν ηγάπησας, σύ κενώσει, ξένη καταβέβηκας, επί τής γής, εύσπλαγχνε Σωτήρ, τής εσχατιάς μου, τήν ύβριν μή ανηνάμενος, καί μείνας εν τώ ύψει, τής αχράντου σου δόξης τόν πρίν ητιμωμένον εδόξασας.

Τίς καθοράν, Δέσποτα νύν ουκ εξίσταται, διά πάθους, θάνατον λυόμενον, διά Σταυρού φεύγουσαν φθοράν, καί διά θανάτου, τόν Άδην πλούτου κενούμενον, Τής θείας δυναστείας, σου τού εσταυρωμένου, τό εξαίσιον έργον φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον

Σύ τών πιστών, καύχημα πέλεις ανύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καί καταφύγιον, Χριστιανών, τείχος καί λιμήν, προς γάρ τον Υιόν σου, εντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καί σώζεις εκ κινδύνων, τούς εν πίστει καί πόθω, Θεοτόκον αγνήν σε γινώσκοντας.

Άλλος Εισακήκοα Κύριε

Τώ Σταυρώ σε προσήλωσαν, οι τών παρανόμων παίδες φιλόανθρωπε, δι' ου έσωσας ως εύσπλαγχνος, τούς δοξάζοντάς σου τά παθήματα.

Αναστάς εκ τού μνήματος, πάντας συνανέστησας τούς έν Άδη νεκρούς, καί εφώτισας ως εύσπλαγχνος, τούς δοξάζοντάς σου τήν Ανάστασιν.

Άλλος Εισακήκοα Κύριε

Η τόν στάχυν βλαστήσασα, τόν ζωοποιόν ανήροτος άρουρα, τόν παρέχοντα τώ κόσμω ζωήν, Θεοτόκε σώζε τούς υμνούντάς σε.

Θεοτόκον σε πάναγνε, οι πεφωτισμένοι πάντες κηρύττομεν, τόν γάρ Ήλιον εκύησας, τής δικαιοσύνης αιπιάρθενε.

Άλλος Σύ μου ισχύς, Κύριε

Ανακραθείς, όμιλος ο τών Αγίων σου, δι' αγάπης, καί σοί ενηδόμενος, ειλικρινώς τε καί καθαρώς, εν αγαλλιάσει, χορείαν τήν ακατάλυτον, Αγγέλοις συγχορεύει, περι σέ παντεπόπτα, τόν απάντων Θεόν τε καί Κύριον.

Νεανικώς, ένδοξοι Ιερομάρτυρες, τών Μαρτύρων, στέφος ανεδήσασθε, τώ θεουργώ χρίσματι τοπρίν, τής Ιερωσύνης, ηγλαϊσμένοι πανόλβιοι, διό διπλούς στεφάνους, επαξίως λαβόντες, συν Χριστώ αιωνίως αγάλλεσθε.

Τό τής σαρκός, φρόνημα άπαν τώ Πνεύματι, θεοφόροι, όντως υπετάξατε, ασκητικώς τούτου τās Ορμάς, τās ακατασχέτους, νηστεία καταμαράναντες, καί νύν τής απαθείας, τώ φωτί πυρσωθέντες, αμοιβάς τās τών πόνων ειλήφατε.

Ως τού Χριστού, Μάρτυρες τού Πρωτομάρτυρος, τās βασάνους, άγαν υπεμείνατε, καρτερικώς τε καί γενικώς, ως εν αλλοτρίοις, αθλούντες σώμασιν ένδοξοι, καί νύν τής βασιλείας, κληρονόμοι δειχθέντες, τοίς πιστοίς τās ιάσεις πηγάζετε.

Θεοτοκίον

Νύμφη Θεού, γεγονός Θεογεννήτρια, τόν γάρ τούτου, Λόγον προαιώνιον, σωματικώς τέτοκας ημίν, εν ώ καί γυναίκες, αγίως πολιτευσάμεναι, καί άθλοις παμποικίλοις διά σου κοσμηθείσαι, τήν Προμήτορος πτώσιν ανώρθωσαν.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου,

ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Περιθέσθαι ηνέσχου, χλαίναν πρό τού πάθους σου, Σώτερ παιζόμενος, τήν τού Πρωτοπλάστου, περιστέλλων ασχήμονα γύμνωσιν, καί γυμνός παγήναι, εν τώ Σταυρώ απαμφιάζων, τόν χιτώνα Χριστέ τής νεκρώσεως.

Εκ χοός τού θανάτου, σύ τήν πεπτωκυϊάν μου ανωκοδόμησας, αναστάς ουσίαν, καί αγήρω Χριστέ κατεσκεύασας, αναδείξας πάλιν, βασιλικήν ώσπερ εικόνα, αφθαρσίας φωτί απαστράπτουσαν.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρός τόν Υϊόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τής ημών μή παρίδης δεόμεθα, ότι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρός τόν Δεσπότην, ιλασμόν ευμενή προβαλλόμεθα.

Άλλος Φώτισον ημάς

Οδήγησον ημάς, τή δυνάμει τού Σταυρού σου Χριστέ, δι' αυτού γάρ σοι προσπίπτομεν, καί τήν ειρήνην παράσχου ημίν φιλάνθρωπε.

Κυβέρνησον ημών, τήν ζωήν ως υπεράγαθος, τών υμνούντων σου τήν Έγερσιν, καί τήν ειρήνην παράσχου ημίν, φιλάνθρωπε.

Άλλος Ορθρίζοντες

Κατεύνασον τόν άστατον, κλύδωνα τών παθών μου, η Θεόν κυήσασα, τόν κυβερνήτην καί Κύριον.

Λατρεύουσι τώ τόκω σου, άχραντε Θεοτόκε, Αγγέλων τά τάγματα, καί τών βροτών τά συστήματα.

Άλλος Ίνα τί με απώσω

Προοράν ως Προφήται, θείοι τά εσόμενα κατηξιώθητε, ά επιποθούντες, ευγενεία ψυχής εκαθάρατε, σεμνή πολιτεία, υμάς αυτούς, ώ θεοφόροι, φωτιζόμενοι σθένει τού Πνεύματος.

Ο χορός τών Αγίων, νύν εναγλαϊζεται θείοις χαρίσμασιν, οι πρό νόμου πάντες, Πατριάρχαι, Προφήται, Απόστολοι, καί Μαρτύρων δήμοι, καί Ασκητών καί διδασκάλων, καί δικαίων σύν Ιερομάρτυσι.

Λαμπομένην Ορώντες, τήν τών σών Αγίων Ομήγουριν σήμερον, τή σή Σώτερ αίγλη, χάριτος, τόν σόν καί λαμπάσιν ασβέστοις της θείον πλούτον, τών αγαθών, καί αφθονίαν, ανυμνούμεν απαύστως φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Υπερθάυμαστον τόκον, τόν σόν αγαπήσασαι γυναίκες πάνσεμναι, τά τερπνά τού βίου, εις ουδέν ελογίσαντο Πάναγνε, τής αυτού καί μόνης, ερωτικώς επιθυμούσαι, αγλαΐας καί θείας ελλάμψεως.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υϊόν, πάσι τοίς υμνούσί σε,

σωτηρίαν βραβεύουσα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίες μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε, δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου.

Διά ξύλου κραταιώς, καθείλέ με ο αρχέκακος, αυτός δέ αναρτηθείς, Χριστέ κραταιότερον, Σταυρώ καταβέβληκας, δειγματίσας τούτον, τόν πεσόντα δέ ανέστησας.

Σύ ώ κτειρας τήν Σιών, εξανατείλας τού μνήματος, καινήν αντί παλαιάς, τελέσας ως εύσπλαγχνος, τώ θείω σου αίματι, καί νύν βασιλεύεις, εν αυτή εις τούς αιώνας Χριστέ.

Θεοτοκίον

Ρυσθείημεν τών δεινών, παισμάτων ταίς ίκεσίαις σου, Θεογεννήτορ αγνή, καί τύχοιμεν πάναγνε, τής θείας ελλάμψεως, τού εκ σου αφράστως, σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Άλλος Τήν δέησιν εκχεώ

Παλάμας εν τώ Σταυρώ εξήπλωσας, ιατρεύων ακρατώς τήν ταθείσαν, εν τή Εδέμ, χείρα τού Πρωτοπλάστου, καί τής ιδίας χολής απεγεύσω Χριστέ, καί έσωσας ως δυνατός, τούς δοξάζοντάς σου τά παθήματα.

Θανάτου ο λυτρωτής εγεύσατο, τής αρχαίας αποφάσεως όπως, καί τής φθοράς, τό βασίλειον λύση, καί τοίς εν Άδη φοιτήσας, ανέστησε, καί έσωσεν ως δυνατός, τούς υμνούντας αυτού τήν Ανάστασιν.

Άλλος Χιτώνά μοι παράσχου

Ναόν σε τού Θεού καί κιβωτόν, καί παστάδα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, Θεοτόκε οι πιστοί καταγγέλλομεν.

Ξοάνων καταλύτης ως Θεός, γεγονώς ο τόκος σου, Μαρία Θεόνυμφε, προσκυνείται σύν Πατρί καί τώ Πνεύματι.

Άλλος Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ως έντιμον εκλεκτόν, τεθέντα λίθον ακρόγωνον, οι Άγιοι εν Σιών, ευρόντες σε Δέσποτα, κρηπίδα ασάλευτον, εκλεκτούς ως λίθους, εαυτούς επωκοδόμησαν.

Νυγείσης σου τής πλευράς, ρανίδες αίματος στάξασαι, σύν ύδατι θεουργώ, τόν κόσμον ανέπλασαν, καί θείαν Ομήγυριν, τών Αγίων πάντων, ευεργέτα προσεκάλεσαν.

Υμνούμεν πανευσεβώς, Μαρτύρων νέφος τό ένθεον, τή χάριτι λαμπруθέν, καί λάμπαν φαιδρότερον, πορφύρα τού αίματος, καί τή αλουργίδι, τής αυτών στερράς αθλήσεως.

Θεοτοκίον

Μητέρα παναληθή, Θεού σε πάντες γινώσκομεν, δι' ής φύσις γυναικών, ρωσθείσα πανάμωμε, Χριστού υπερήθλησεν, αρετής τε πάσης, ευσεβώς γέγονεν έμπλεως.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τās χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Ως απαρχάς τής φύσεως, τώ φυτουργώ τής κτίσεως, η οικουμένη προσφέρει σοι

Κύριε, τούς θεοφόρους Μάρτυρας, ταίς αυτών ικεσίαις, εν ειρήνη βαθεία, τήν Εκκλησίαν σου, διά τής Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Ο Οίκος

Οι εν πάση τή γή μαρτυρήσαντες, καί εν τοίς ουρανοίς μετοικήσαντες, οι τά πάθη Χριστού μιμησάμενοι, καί τά πάθη ημών αφαιρούμενοι, ενταύθα σήμερον αθροίζονται, πρωτοτόκων δεικνύοντες Εκκλησίαν, ως τής άνω τόν τύπον επέχουσαν, καί Χριστώ εκβοώσαν, Θεός μου εί, Σύ με διά τής Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Συναξάριον

Τή σήμερον ημέρα, Κυριακή μετά τήν Πεντηκοστήν, τήν τών απανταχού τής οικουμένης εν Ασία, Λιβύη, καί Ευρώπη, Βορρά τε καί Νότω, Αγίων πάντων Εορτήν εορτάζομεν.

Στίχοι

- Τού Κυρίου μου πάντας υμνώ τούς φίλους.
- Εί τις δε μέλλων, εις τούς πάντας εισίτω.

Ταίς τής αχράντου σου Μητρός πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, καί πάντων τών απ' αιώνος Αγίων σου, ελέησον καί σώσον ημάς, ως μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι Παίδες, εν τή καμίνω αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Η ένδοξος κένωσις, ο θείος πλούτος τής σής πτωχείας Χριστέ, καταπλήττει Αγγέλους, Σταυρώ ορώντάς σε καθηλούμενον, διά τό σώσαι τούς πίστει κραυγάζοντας, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τή Θεία καθόδω σου, φωτός επλήσθη τά καταχθόνια, καί τό σκότος ηλάθη, το πρίν διώκον όθεν ανέστησαν, οι απ' αιώνος δεσμώνται κραυγάζοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τριαδικόν

Απάντων μέν Κύριον, ενός δέ μόνου μονογενούς Υιού, ορθοδόξως Πατέρα, θεολογούντες σέ καταγγέλλομεν, καί έν ειδότες σου εκπορευόμενον Πνεύμα ευθές, συμφυές καί συναϊδιον.

Άλλος Οι εκ τής Ιουδαίας

Σωτηρίαν ειργάσω, μέσον τής οικουμένης, προφητικώς ο Θεός, υψωθείς γάρ εν ξύλω, πάντας ανεκαλέσω, τούς εν πίστει κραυγάζοντας, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Αναστάς εκ τού τάφου, ως εξ ύπνου οικτίρμον, πάντας ερρύσω φθοράς, η κτίσις δέ πιστούται, διά τών Αποστόλων, κηρυττόντων τήν Έγερσιν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Άλλος Οι εκ τής Ιουδαίας

Παρθενικής εκ νηδύος, σαρκωθείς επεφάνης εις σωτηρίαν ημών, διό σου τήν Μητέρα, ειδότες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ράβδος έφυς Παρθένε, Ιεσσαί εκ τής ρίζης η παμμακάριστος, καρπόν ανθηφορούσα, σωτήριον τοίς πίστει, τώ Υιώ σου κραυγάζουσιν ο τών Πατέρων ημών, Θεός

ευλογητός εί.

Άλλος Θεού συγκατάβασιν

Αγίων τά τάγματα, τόν εν Αγίοις αναπαυόμενον, ασιγήτως υμνούντα, τρυφής ενθέου νύν απολαύουσι, καί γεγηθότες χορεύουσι ψάλλοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ταίς θείαις ελλάμψεσι, τής τρισηλίου φωτοχυσίας σεπτώς, τών Αγίων οι δήμοι, περιλαμφθέντες μονάδα τρισάριθμον, θεολογούσι Πατέρα συνάναρχον, καί τόν Υιόν ευσεβώς, καί Πνεύμα άγιον.

Αφράστω τή δόξη σου, όταν οφθήση Θεός εν μέσω θεών, τάς αξίας παρέχων ενί έκάστω, καί τούς στεφάνους διδούς, τότε τούς πάντας αξίωσον ψάλλειν σοι, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Γηθόμενοι μέλψωμεν, τήν τών Αγίων πάντων ομήγυριν, εκ παντός κροτουμένην, καί γένους άμα, καί αξιώματος, καί πολιτείας, καί τούτοις συμπάλωμεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τήν άχραντον, καί παναγίαν Θεογεννήτριαν, αι νεάνιδες πάσαι, χορείαν θείαν άμα στησάμεναι, μεγαλοφώνως, Αγάλλου, βοήσατε, η τής χαράς τήν πηγήν ημίν βλυστάνουσα.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν, τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, έχαιρον ψάλλοντες, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν δημιουργόν, καί λυτρωτην, ανεβόα, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Ιησού θεότητος, η υπέρθεος δύναμις, ης εν τοίς καθ' ημάς, θεοπρεπώς εξέλαμψε σαρκί γάρ γευσάμενος, υπέρ παντός θανάτου Σταυρού, έλυσε τού Άδου τήν ισχύν, Ον απαύστως, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ο σταυρωθείς εγήγερται, ο μέγалаυχος πέπτωκεν, ο καταπεσών καί συντριβείς ανώρθωται, φθορά εξωστράκισται, καί αφθαρσία ήνηθησεν, υπό τής ζωής γάρ τό θνητόν κατεπόθη, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Τρισσοφαή θεότητα, ενιαίαν εκλάμπουσαν, αίγλην εκ μιάς τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα άναρχον, ομοφυά τε Λόγον Πατρός, καί συμβασιλεύον ομοούσιον Πνεύμα, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος Νικηταί τυράννου

Τόν επί τού ξύλου, χείράς μοι εκτείναντα τώ γυμνωθέντι, καί καλούμενόν με, τή αυτού ευσχήμονι θάλπαι γυμνώσει, ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Τόν εκ κατωτάτου, Άδου με υψώσαντα τόν ον πεπτωκότα, καί τή υψιθρόνω, δόξη τού Γεννήτορος τετιμηκότα, ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Άλλος Τόν Βασιλέα τών ουρανών

Τών εναντίων τάς θελκτικάς καί φλογώδεις ων καθ' ημών κατάσβεσον βολίδας, όπως σε υμνώμεν, Αγνή εις τούς αιώνας.

Υπερφυώς τόν δημιουργόν καί Σωτήρα, Θεόν Λόγον τέτοκας Παρθένε, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος Επταπλασίως κάμινον

Αγαλλιάσθε Μάρτυρες, οι Προφήται, Απόστολοι, Ιερομαρτύρων ο σεπτός κατάλογος, Δικαίων Οσίων τε, καί Διδασκάλων θείος χορός, σύν ταίς Μυροφόροις γυναιξί μελωδούντες, Οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τής υπέρ νούν λαμπρότητος, εμφορούμενοι Άγιοι, θείας ευφροσύνης καί χαράς πληρούμενοι, Θεοί χρηματίζετε, τή πρός Θεόν εγγύτητι, ταίς θεουργικαίς μαρμαρυγαίς ομιλούντες, καί δόξης τής αφράστου, φωτισθέντες ακτίσι, Χριστόν υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Αναφανέντες Άγιοι, ως φωστήρες πολύφωτοι, τόν τής Εκκλησίας, ουρανόν φαιδρύνετε, ποικίλοις χαρίσμασι, καί διαφόροις κάλλεσιν, εν δικαιοσύνη, σωφροσύνη ανδρεία, φρονήσει τε, βοώντες, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μετ' ευφροσύνης άπασαι, γυναικών αι θεόφρονες, αι τελειωθείσαι, εν Χριστώ τώ Πνεύματι, Παρθένον τήν άχραντον, καί αληθή Μητέρα Θεού, τήν εκ τής κατάρας, τής προμήτορος Εύας, ημάς λυτρωσαμένην, τανύν περικυκλούσαι, τόν ταύτης ανυμνείτε, καρπόν εις τούς αιώνας.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν αγείρει ψάλλουσαν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι, μεγαλύνουσι.

Τή θεία καί ανάρχω φύσει απλούς, πεφυκώς η συνετέθης προσλήψει σαρκός, εν σεαυτώ, ταύτην υποστήσας Λόγε Θεού, καί πεπονθώς ως άνθρωπος, έμεινας εκτός πάθους ως Θεός, διό σε εν ουσίαις, δυσίν αδιαιρέτως, καί ασυγχύτως μεγαλύνομεν.

Πατέρα κατ' ουσίαν τήν θεϊκήν, ως δέ φύσει γενόμενος άνθρωπος, έφης Θεόν, Ύψιστε τοίς δούλοις συγκατιών, εξαναστας τού μνήματος, χάριτι Πατέρα τών γηγενών, τιθείς τόν κατά φύσιν, Θεόν τε καί Δεσπότην, μεθ' ού σε πάντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Οράθης ώ Παρθένε Μητηρ Θεού, υπέρ φύσιν τεκούσα εν σώματι, τόν αγαθόν, Λόγον καρδιάς τής εαυτού, όν Ο Πατήρ ηρεύξατο, εκ πάντων πρό αιώνων ως αγαθός, όν νύν καί τών σωμάτων, επέκεινα νοούμεν, ει καί τό σώμα περιβέβληται.

Άλλος Έφριξε πάσα ακοή

Θεού σε φύσει τόν Υιόν, συλληφθέντα εν γαστρί επιστάμεθα, τής Θεομήτορος, καί γεγονότα δι' ημάς άνθρωπον, καί καθορώντες εν Σταυρώ, τή φύσει μέν πάσχοντα τής ανθρωπότητος, απαθή δέ ως Θεόν διαμείναντα.

Λέλυται σκότος αμειδές, εκ τού Άδου γάρ ανέτειλεν Ήλιος, δικαιοσύνης Χριστός, τής γής φωτίζων πάντα τά πέρατα, λάμπων θεότητος φωτί, ουράνιος άνθρωπος, Θεός επίγειος, όν εν φύσει διτταίς μεγαλύνομεν.

Άλλος Κυρίως Θεοτόκον

Χαράς καί ευφροσύνης, πλήρης σου η μνήμη, τοίς προσιούσιν ιάματα βρύουσα, καί ευσεβώς Θεοτόκον σέ καταγγέλλουσι.

Ψαλμοίς σε ανυμνούμεν, Κεχαριτωμένη, καί ασιγήτως τό Χαίρε προσάγομεν σύ γάρ επήγασας, πάσι τήν αγαλλίασιν.

Άλλος Εξέστη επί τούτω

Ελπίδι καί αγάπη θωρακισθέν, καί πιστώσ πεφραγμένον τό σύνταγμα, τών εκλεκτών, πάσας τών τυράννων τάς απειλάς, τούς αικισμούς καί μάστιγας, χαίροντες υπέμειναν ευκλεώς, Χριστόν πεπλουτηκότες, νικοποιόν εν άθλοις, τής αληθείας πρωτομάρτυρες.

Λιμένα σωτηρίας τόν Βαπτιστήν, Αποστόλους, Προφήτας καί Μάρτυρας, σύν Ασκηταίς, θείους Διδασκάλους, καί Ιερείς, Πατριαρχών τε σύλλογον, καί Ιερομάρτυρας ευκλείς, γυναίκας φιλοθέους, Οσίους καί Δικαίους, νύν επαξίως ευφημήσωμεν.

Πυρί δοκιμασθέντες τών πειρασμών, καί τρυφαίς μή θελχθέντες αγάλλεσθε, ειλικρινώς θρόνω τού Δεσπότου φωτοειδεί, παρεστη κότες ένδοξοι, δήμος τών Αγίων εν ουρανοίς, λυθέντων τών εσόπτρων, σκιάς τε παρειμένης, τής αληθείας ταίς εμφάσεσι.

Θεοτοκίον

Οράθης διεστώτων συναπτική, διά σου γαρ Αγγέλοις ομόσκηνοι, έν ουρανοίς, άνθρωποι γεγονασιν αληθώς, καί μαρτυρούσι τάγματα, πάντων τών Αγίων νύν σύν αυτοίς, υμνούντες τόν σόν τόκον, Παρθένε Θεοτόκε, εν αιωνίοις μελωδήμασι.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αΰλων Νών, φύσις γεραιρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν, τής Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αιπάρθενε.

Εξαποστειλάρια Τής Οκτωήχου

Αυτόμελον Ήχος β'

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν, εν Γαλιλαίας, πίστει Χριστόν θεάσασθαι, λέγοντα εξουσίαν, λαβείν τών άνω καί κάτω, μάθωμεν πώς διδάσκει, βαπτίζειν εις τό όνομα τού Πατρός, έθνη πάντα, καί τού Υιού, καί αγίου Πνεύματος, καί συνείναι, τοίς Μύσταις ως υπέσχετο, έως τής συντελείας.

Έτερον τών Αγίων Όμοιον

Τόν Βαπτιστήν καί Πρόδρομον, Αποστόλους Προφήτας, Μάρτυρας, Ιεράρχας τε Ασκητάς καί Οσίους, Ιερομάρτυρας άμα, φιλοθέους γυναίκας, καί τους Δικαίους άπαντας, καί, Αγγέλων τάς τάξεις χρεωστικώς, ύμνοις καταστέψωμεν δυσωπούντες, τής δόξης τούτων τεύξασθαι, προς Χριστού τού Σωτήρος.

Θεοτοκίον Όμοιον

Ο άνω δοξαζόμενος, θεϊκώς υπ' Αγγέλων, κόλπων πατρών άχραντε, μή εκστάς απορρήτως, τοίς κάτω συνανεστράφη, σύ δέ ταύτης υπήρξας, τής σωτηρίας πρόξενος, εξ αγνών σου αιμάτων, τούτω Αγνή, υπέρ λόγον σάρκα δανεισαμένη, όν αίτησαι τοίς δούλοις σου, λύτρον δούνοι πταισμάτων.

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχους η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ε' καί τών Αγίων γ'.

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ήχος πλ. δ'

Κύριε, ει καί κριτηρίω παρέστης, υπό Πιλάτου κρινόμενος, αλλ' ουκ απελείφθης τού θρόνου, τώ Πατρί συγκαθεζόμενος, καί αναστάς εκ νεκρών, τόν κόσμον ηλευθέρωσας, εκ τής δουλείας τού αλλοτρίου, ως οικτίρμων καί Φιλάνθρωπος.

Κύριε, ει καί ως νεκρόν εν μνημείω, Ιουδαίοι σε κατέθεντο, αλλ' ως Βασιλέα υπνούντα, στρατιώται σε εφύλαττον, καί ως ζωής θησαυρόν, σφραγίδι εσφραγίσαντο, αλλά ανέστης καί παρέσχες, αφθαρσίαν ταίς ψυχαίς ημών.

Κύριε, όπλον κατά τού διαβόλου, τόν Σταυρόν σου ημίν δέδωκας, φρίττει γάρ καί τρέμει, μή φέρων καθοράν αυτού τήν δύναμιν, ότι νεκρούς ανιστά καί θάνατον κατήργησε, διά τούτο προσκυνούμεν, τήν Ταφήν σου καί τήν Έγερσιν.

Ο Άγγελός σου Κύριε, ο τήν Ανάστασιν κηρύξας, τούς μέν φύλακας εφόβησε, τά δέ Γύναια εφώνησε λέγων. Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, ανέστη Θεός ών, καί τή οικουμένη ζωήν εδωρήσατο.

Έτερον Ανατολικόν

Έπαθες διά σταυρού, ο απαθής τή θεότητι, ταφήν κατεδέξω τριήμερον, ίνα ημάς ελευθερώσης τής δουλείας τού εχθρού, καί αθανάτισας, ζωοποιήσης ημάς Χριστέ ο Θεός, διά τής Αναστάσεώς σου φιλάνθρωπε.

Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων

Ήχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τούς Αγίους ο Κύριος, τούς εν γή εθαυμάστωσε, τά αυτού γάρ στίγματα καί παθήματα, έν τή σαρκί ανεδέξαντο, έν τούτοις κοσμούμενοι, καί ταίς θείαις καλλοναίς, προφανώς αναθέμενοι, ούς υμνήσωμεν, ως αμάραντα άνθη, ως αστέρας, απλανείς τής Εκκλησίας, ως εθελόθυτα θύματα

Στίχ. Εκέκραξαν οι δίκαιοι, καί ο Κύριος εισήκουσεν αυτών.

Σύν προφήταις, Απόστολοι, σύν Οσίοις Διδάσκαλοι, σύν Ιερομάρτυσι πάντες Δίκαιοι, καί γυναικών αι αθλήσασαι, καί πόθω ασκήσασαι, τών Αγίων η πληθύς, καί Δικαίων τά τάγματα, ευφημείσθωσαν, ιεραίς μελωδίαις, ως τής άνω, βασιλείας κληρονόμοι, ως Παραδείσου οικήτορες.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Οι τήν γήν ουρανώσαντες, αρετών εν φαιδρότητι, οι Χριστού τόν θάνατον μιμησάμενοι, αθανασίας τήν πρόξενον, οδόν οι βαδίσαντες, οι τά πάθη τών βροτών, χειρουργία τής χάριτος, εκκαθάραντες, οι εν όλω τώ κόσμω ομοψύχως, εναθλήσαντες

γενναίως, ανευφημείσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα... Εωθινόν Α' Ἦχος α'

Εἰς τό ὄρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπειροομένοις, διὰ τήν χαμόθεν ἐπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος, καί προσκυνήσαντες αὐτόν καί τήν δοθείσαν ἐξουσίαν, πανταχοῦ διδαχθέντες, εἰς τήν ὑπ' οὐρανόν ἐξαπεστέλλοντο, κηρύξαι τήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καί τήν εἰς Οὐρανοῦς ἀποκατάστασιν, οἷς καί συνδιαιωνίζειν, ὁ ἀψευδής ἐπηγγείλατο, Χριστός ὁ Θεός, καί Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διὰ γάρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἀδάμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρα νενέκρωται, ἡ Εὐά ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καί ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν, διό ἀνυμνοῦντες βοώμεν, Εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καί μετ' αὐτήν, τό Ἀναστάσιμον Τροπάριον.

Ἦχος πλ. δ'

Ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος, καί τά δεσμά διαρρήξας τοῦ Ἄδου, ἔλυσας τό κατάκριμα, τοῦ θανάτου Κύριε, πάντας ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ρυσάμενος, ἐμφανίσας σεαυτόν τοῖς, Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτούς ἐπὶ τό κήρυγμα, καί δι' αὐτῶν τήν εἰρήνην παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνη πολυέλεε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά, καί οἱ Μακαρισμοὶ εἰς ιβ' τῆς Ὀκτωῆχου, εἰς δ'

Ἦχος πλ. δ'

Μνήσθητι ἡμῶν, Χριστέ Σωτήρ τοῦ κόσμου ὡσπερ τοῦ Ληστοῦ ἐμνήσθης ἐπὶ ξύλου, καί καταξίωσον πάντας, μόνη οἰκτίρμων, τῆς οὐρανοῦ βασιλείας σου.

Ξύλω προσπαγεῖς, Σωτήρ ἡμῶν βουλήσει, ξύλου τόν Ἀδάμ, κατάρας ἐλυτρώσω, ἀποδιδούς ὡς οἰκτίρμων τό κατ' εἰκόνα, καί Παραδείσου τήν κατοίκησιν.

Ἄκουε Ἀδάμ, καί χαίρε σὺν τῇ Εὐά, ὅτι ὁ γυμνώσας πρὶν τοὺς ἀμφοτέρους, καί δι' ἀπάτης λαβῶν ἡμᾶς αἰχμαλώτους, ἐν τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ κατήργηται.

Σήμερον Χριστός ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου, πάσι τοῖς πιστοῖς παρέχων ἀφθαρσίαν, καί τήν χαράν ἐγκαινίζει ταῖς Μυροφόροις, μετὰ τό πάθος καί τήν ἐγερσιν.

**Καί ἀπό τοῦ Κανόνος τῶν Ἁγίων.
Ὡδή γ' καί ς'.**

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου

Ἦχος δ'

Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν.

Ἀλληλούϊα Ἦχος δ'

Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καί ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν.

Στίχ. Πολλάι αἰ θλίψεις τῶν δικαίων.

Κοινωνικόν

Ἀινεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, καί Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι

πρέπει αίνεσις. Αλληλούϊα.

tone [I top](#)

ἮΧΟΣ Α'
ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ἦχος α'

Ὅτι τό πέλαγος πολύ, τών παραπτωμάτων μου Σωτήρ, καί δεινώς βεβύθισμαι ταίς πλημμελείαις μου, δός μοι χεῖρα, σώσον με, ὡς τώ Πέτρῳ, ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

Ὅτι ἐννοίαις πονηραίς, καί ἔργοις καταδεδίκασμαι Σωτήρ, λογισμὸν μοι δώρησαι, ἐπιστροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράζω, Σώσον με Εὐεργέτα ἀγαθέ, καί ἐλέησόν με.

Ἄλλος σε κόσμος ψυχὴ ἀναμένει, καί Κριτῆς, τά σά μέλλων δημοσιεύειν κρυπτά καί δεινά, μὴ οὖν ἐμμείνης τοῖς ὤδε, ἀλλά πρόφθασον βώωσα τώ Κριτῇ, ὁ Θεός Ἰάσθητί μοι, καί σώσον με.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με Σωτήρ μου, τῆ ραθυμία τῆς ἀμαρτίας συνεχόμενον, διέγειρόν μου τόν λογισμὸν πρὸς μετάνοιαν, καί τοῦ σου ἀμπελώνος, ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρούμενός μοι τῆς ἐνδεκάτης, ὥρας τόν μισθόν, καί τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος α'

Ἐν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ τολμῶ ἀτενίσαι εἰς τό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σου κράζω, ὁ Θεός ἰάσθητί μοι, καί σώσον με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τώ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τὴ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ἐγὼ πού φανούμαι ὁ ἀμαρτωλός; τό βάρος καί τόν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάστασα, τοῖς περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν συναρίθμησόν με, ὁ Θεός, καί σώσον με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θαύμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ θεωρούσα ἡ Κτίσις ἀγάλλεται, συνέλαβες γάρ ἀσπόρως, καί ἔτεκες ἀφράστως, ὃν ταξιαρχαί Ἀγγέλων, Ὁρὰν οὐ δεδύνηται, αὐτόν Θεοτόκε ἰκέτευε, σωθῆναι τας ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Ἀθλήσεως, καύχημα, καί στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι, περιβέβληνται σε Κύριε, καρτερία γάρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο, καί δυνάμει θεϊκῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο, αὐτῶν ταίς ἰκεσίαις δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεός, τό μέγα σου ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Κατανυκτικά

Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αγκάλας πατρικάς, διανοίξαι μοι σπεύσον, ασώτως τόν εμόν, κατηνάλωσα βίον, εις πλούτον αδαπάνητον, αφορών, οικτιρμών σου Σωτήρ, νύν πτωχεύουσαν, μή υπερίδης καρδίαν, σοί γάρ Κύριε, εν κατανύξει κραυγάζω, Ἠμαρτον εις τόν ουρανόν, καί ενώπιόν σου.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Τό βήμά σου φρικτόν, καί η κρίσις δικαία, τά έργα μου δεινά, αλλ' αυτός Ελεήμον, προφθάσας με διάσωσον, καί κολάσεως λύτρωσαι, ρύσαι Δέσποτα, τής τών ερίφων μερίδος, καί αξίωσον, εκ δεξιών σου με στήναι κριτά δικαιοτάτε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Συλλαβούσα αφλέκτως τό πύρ τής θεότητας, καί τεκούσα ασπόρως πηγήν ζωής τόν Κύριον κεχαριτωμένη Θεοτόκε, περίσωζε τούς σέ μεγαλύνοντας.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικών

Τού λίθου σφραγισθέντος

Ως καλοί στρατιώται, ομοφρόνως πιστεύσαντες, τάς απειλάς τών τυράννων μή πτοούμενοι Ἄγιοι, προσήλθετε προθύμως τώ Χριστώ αράμενοι τόν τίμιον Σταυρόν, καί τελέσαντες τόν δρόμον, εξ ουρανού τήν νίκην εδέξασθε, Δόξα τώ ενισχύσαντι υμάς, δόξα τώ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι δι' υμών πάσιν ιάματα.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ἦχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ορώσά σε Χριστέ, η πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν επί Σταυρού, ηπλωμένον εβόα, Υιέ μου συνάναρχε, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, τίς η άφατος οικονομία σου αύτη; δι' ής έσωσας, τό τών χειρών σου οικτίρμον, πλαστούργημα Δέσποτα.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Τού Σταυρού σου τό ξύλον προσκυνούμεν φιλόνηρωπε, ότι εν αυτώ προσηλώθης η ζωή τών απάντων, Παράδεισον ηνέωξας Σωτήρ, τώ πίστει προσελθόντι σοι Ληστή, καί τρυφής κατηξιώθη ομολογών σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, δέξαι ώσπερ εκείνον καί ημάς, κραυγάζοντας, Ημάρτομεν, πάντες τή ευσπλαγχνία σου, μή υπερίδης ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τόν Ἄρνα επί ξύλου η αμνάς καθορώσα, μετά ληστών μακροθύμως σταυρούμενόν σε Λόγε, καί λόγχη κεντούμενον πλευράν, ηλάλαζε βοώσα μητρικώς, Τί τό ξένον καί φρικώδες, Υιέ μου μυστήριον, πώς καλύπτει τάφος τόν απερίγραπτον Θεόν, άφραστον τό τελούμενον! Μή με τήν τεκούσαν εάσης, Υιέ μου γλυκύτατε.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικών

Τάς αλγηδόνας τών Αγίων, άς υπέρ σου έπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ημών τάς οδύνας, ίσασαι φιλόνηρωπε δεόμεθα.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Αποστολικά
Ἦχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τή σαγήνη τού λόγου, τάς πλοκάς τών ρητόρων, οι Αλιείς τώ καλάμω τού Σταυρού ανατρέψαντες, εφώτισαν τά έθνη ευσεβώς, δοξάζειν σε Θεόν αληθινόν, διό σοι καί τόν ύμνον, τώ ενδυναμώσαντι αυτούς βοώμεν, Δόξα τώ Πατρί, καί τώ Υιώ, δόξα τώ ομοουσίω Πνεύματι, δόξα τώ δι' αυτών φωτίσαντι τόν Κόσμον.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Οι σοφοί τής Οικουμένης Αλιείς, εκ Θεού λαβόντες τό συμπαθές, πρεσβεύσατε καί νύν υπέρ ημών τών βοώντων, Κύριε σώσον τούς βασιλείς καί τήν πόλιν σου, καί τών συνεχόντων δεινών ελευθέρωσον, διά τών Αποστόλων, τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τον αμήτορα εν ουρανών, υπέρ έννοιαν καί ακοήν, επί γής άπάτορα έτεκες, αυτόν Θεοτόκε ικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικών
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τούς Μάρτυρας Χριστού, ικετεύσωμεν πάντες, αυτοί γάρ τήν ημών, σωτηρίαν αιτούσι, καί πάντες προσέλθωμεν, πρός αυτούς μετά πίστεως, ούτοι βρύουσι, τών ιαμάτων τήν χάριν, ούτοι φάλαγγας, αποσοβούσι δαιμόνων, ως φύλακες τής Πίστεως.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος α'

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ανηρέθη η τυραννίς, επατήθη η δύναμις τού εχθρού, ούτε γάρ Άγγελος, ουκ άνθρωπος, αλλ' αυτός ο Κύριος έσωσας ημάς, δόξα σοι.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τό όπλον τού Σταυρού, εν πολέμοις εδείχθη, ποτέ τώ ευσεβεί, Βασιλεί Κωνσταντίνω, αήττητον τρόπαιον, κατ' εχθρών διά πίστεως, τούτο τρέμουσι, καί αι δυνάμεις τού Άδου, τούτο γέγονε, καί τών πιστών σωτηρία, καί Παύλου τό καύχημα.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Οι τήν σήν προστασίαν, κεκτημένοι Άχραντε, καί ταις σαίς ικεσίαις, τών δεινών εκλυτρούμενοι, τώ Σταυρώ τού Υιού σου εν παντί φρουρούμενοι, καταχρέως σε πάντες, ευσεβώς μεγαλύνομεν.

Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικών

Αθλήσεως καύχημα, καί στεφάνων αξίωμα οι ένδοξοι Αθλοφόροι περιβέβληνταί σε

Κύριε, καρτερία γάρ αικισμών, τούς ανόμους ετροπώσαντο, καί δυνάμει θεϊκή, εξ ουρανού τήν νίκην εδέξαντο, αυτών ταίς ικεσίαις, δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεός, τό μέγα σου ἔλεος.

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΕΣΠΕΡΑΣ**

**Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ἦχος α'**

Τή πρεσβεία Κύριε, πάντων τῶν Ἁγίων, καί τῆς Θεοτόκου, τήν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καί ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ἄνθρωποι οἰκτίρμων.

Ἡ ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία Ἅγιοι, τῶν δαιμόνων κατέπτηξε τήν δύναμιν, καί τῆς πλάνης τούς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε, διό καί τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι ἐκράζετε, Γενέσθω Κύριε ἡ θυσία τῶν ψυχῶν ἡμῶν, εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου, ὅτι σε ποθήσαντες, κατεφρονήσαμεν τῆς προσκαίρου ζωῆς φιλάνθρωπε.

Ὡ τῆς καλῆς ὑμῶν πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καί ουρανοῦ ἐκληρονομήσατε, καί πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε, ὄντως καλὸν ὑμῶν τό ἐμπόρευμα, φθαρτὰ γάρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθαρτα ἀπελάβετε, καί σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως Τριάδα ὁμοούσιον, ἀνεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς, οὐχ ἡ γῆ κατέκρυσεν, ἀλλ' ουρανὸς ὑπεδέξατο, ὑμῖν ἠνοίγησαν Παραδείσου πύλαι, καί ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε, Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταίς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἰδιόμελον

Ἦχος α' Νεκρώσιμον

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ποῖα τοῦ βίου τρυφή, διαμένει λύπης ἀμέτοχος; ποῖα δόξα ἐστήκεν ἐπὶ γῆς ἀμετάθετος; πάντα σκιάς ἀσθενέστερα, πάντα ονειρῶν ἀπατηλότερα, μιά ροπή, καί ταῦτα πάντα, θάνατος διαδέχεται, Ἀλλ' ἐν τῷ φωτὶ Χριστέ τοῦ προσώπου σου, καὶ τῷ γλυκασμῷ τῆς σῆς ωραιότητος, οὐς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν, καί τὸν Δεσπότην τεκούσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον τῶν Ἀσωμάτων τό ἄσμα, καί τῶν πιστῶν τό ἐγκαλλώπισμα, αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη ουρανός, καί ναὸς τῆς θεότητος, αὕτη τό μεσότοιχον τῆς ἐχθρας καθελούσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καί τό βασιλεῖον ἠνέωξε, Ταύτην οὖν κατέχοντες τῆς Πίστεως τὴν ἀγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον, θαρσεῖτω τοῖνον, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ, καί γὰρ αὐτός πολεμήσει, τούς ἐχθρούς ὡς παντοδύναμος.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον**

**Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Μαρτυρικά
Ἦχος α'**

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ὡς καλοὶ στρατιῶται, Ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων, μὴ πτοούμενοι Ἅγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον Σταυρόν, καί τελέσαντες τὸν δρόμον, ἐξ Ουρανοῦ τὴν νίκην εδέξασθε, Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι δι' ὑμῶν πάσιν ἰάματα.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Τάς αληθόνας τών Αγίων, άς υπέρ σου έπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ημών τάς οδύνας, ίασαι φιλόανθρωπε δεόμεθα.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Τούς μάρτυρας Χριστού ικετεύσωμεν πάντες, αυτοί γάρ τήν ημών σωτηρίαν αιτούνται, καί πάντες προσέλθωμεν, πρός αυτούς μετά πίστεως, ούτοι βρούσι, τών ιαμάτων τήν χάριν, ούτοι φάλαγγας, αποσοβούσι δαιμόνων, ως φύλακες τής Πίστεως.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Όμοιον

Ο σάρκα δι' ημάς εκ Παρθένου ατρέπτως, φορέσας εκ Μητρός, επ' εσχάτων τών χρόνων, καί γινώσκων ως Κύριος, τό καθ' ημάς ευόλισθον, άνες, οίκτηιρον, τούς μεταστάντας τού βίου, σοί γάρ Δέσποτα, ψυχάς ανέθεντο πίσει, τώ μονω Θεώ ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αυτόμελον

Τού Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι, Παρθένε τό Χαίρε, σύν τή φωνή εσαρκούτο, ο τών όλων Δεσπότης, εν σοί τή αγία κιβωτώ, ως έφη ο δίκαιος Δαυϊδ, Εδείχθης πλατυτέρα τών ουρανών, βαστάσασα τόν Κτίστην σου, δόξα τώ ενοικήσαντι εν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σου, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς, διά τού τόκου σου.

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ήχος α'

Τούς Αθλοφόρους τού Χριστού, δεύτε λαοί άπαντες τιμήσωμεν, ύμνοις καί ωδαίς πνευματικαίς, τούς φωστήρας τού Κόσμου, καί κήρυκας τής Πίστεως, τήν πηγήν τήν άένναον, εξ ής αναβλύζει τοίς πιστοίς τά ίάματα, Αυτών ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Ούτοι οι Στρατιώται τού Βασιλέως τού μεγάλου, αντέστησαν τοίς δόγμασι τών τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τών βασάνων, καί τήν πλάνην πάσαν πατήσαντες, αξίως στεφανωθέντες, αιτούνται παρά τού Σωτήρος ειρήνην, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Υμάς πανεύφημοι Μάρτυρες, ου θλίψις, ου στενοχωρία, ου λιμός, ουδέ μάστιγες, ου θυμός θηρών, ου ξίφος, ουδέ πύρ απειλούν, χωρίσαι Θεού δεδύνηνται, πόθω δέ μάλλον τώ πρός αυτόν, ως εν αλλοτρίοις αγωνισάμενοι σώμασι, τήν φύσιν ελάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες, όθεν καί επαξίως, τόν τών πόνων υμών μισθόν εκομίσασθε, ουρανών Βασιλείας, κληρονόμοι γεγονάτε, πρεσβεύσατε υπέρ τών ψυχών ημών δεόμεθα.

Αγαλλιάσθε Μάρτυρες εν Κυρίω, ότι τόν αγώνα τόν καλόν ηγωνίσασθε, αντέστητε βασιλεύσι, καί τυράννοισ ενικήσατε, πύρ καί ξίφος ουκ επτοήθητε, θηρών αγρίων κατεσθιόντων τά σώματα υμών, Χριστώ μετά Αγγέλων, τήν υμνωδίαν αναπέμποντες, τούς απ' ουρανών στεφάνους εκομίσασθε, αιτήσασθε δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ποίημα Ιωάννου Δαμασκηνού

Έργω Σωτήρ μου δεικνύς, ότι σύ εί η πάντων ανάστασις λόγω Λόγε Λάζαρον, εκ

νεκρών εξανέστησας, τότε μοχλοί εσαλεύθησαν, πύλαι δέ Άδου συνεταράχθησαν, τότε ύπνος ο τών ανθρώπων, θάνατος απεδείκνυτο, αλλ' ο εις τό σώσαί σου τό πλαστούργημα, καί ουκ εις τό κρίναι παραγενόμενος, ούς εξελέξω, ανάπαυσον ως φιλάνθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Φαιδρύνεται Κόρη Προφητών, ο χορός τώ τόκω σου, Πατριαρχών θείος σύλλογος, σεπτοί Απόστολοι, καί Αρχιερέων, καί Μαρτύρων σύστημα, Οσίων καί Δικαίων τά τάγματα, καί σέ γινώσκουσιν, αφορμήν τής τούτων τάξεως, καί τιμών, ως Θεού γεννήτριαν.

**Απόστιχα
Νεκρώσιμα τού Θεοφάνους
Ήχος α'
Πανεύφημοι**

Σού Σώτερ δεόμεθα τής σής, γλυκείας μεθέξεως, τούς μεταστάντας ανάπαυσον, καί κατασκήνωσον, εν σκηναίς Δικαίων, εν μοναίς Αγίων σου, εν τοίς επουρανίοις σκηνώμασι, τή ευσπλαγχνία σου, παρορών τά παραπτώματα, καί παρέχων αυτοίς τήν ανάπαυσιν.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ουδείς αναμάρτητος ουδείς, τών ανθρώπων γέγονεν, ειμή σύ μόνη Αθάνατε, διό τούς δούλους σου, ως Θεός οικτίρμον, εν φωτί κατάταξον, σύν ταίς χοροστασίαις Αγγέλων σου, τή ευσπλαγχνία σου, υπερβαίνων ανομήματα, καί παρέχων αυτοίς τήν συγχώρησιν.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Υπέρ τά ορώμενα τά σά, Σώτερ επαγγέλματα, ά οφθαλμός ου τεθέαται, καί ούς ουκ ήκουσε, καί επί καρδίαν, ουκ ανέβη πώποτε, ών τής προσενηστώσης μεθέξεως, τυχείν ευδόκησον, τούς πρός σέ μεταχωρήσαντας, καί παρέχων ζωήν τήν αιώνιον.

Δόξα...

Σταυρώ σου γηθόμενοι Σταυρώ, θαρρούντες οι δούλοί σου, πρός σέ μετέστησαν Κύριε, οίς νύν αντίλυτρον, τών αυτών πταισμάτων, τόν Σταυρόν σού δώρησαι, καί αίμα τό χυθέν υπέρ τού Κόσμου ζωής, τή ευσπλαγχνία σου, συγχωρών τά πλημμελήματα, καί φωτίζων φωτί τού προσώπου σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χριστόν εκδυσώπησον τόν σόν, τόκον Μητροπάρθενε, τήν τών πταισμάτων συγχώρησιν, δούναι τοίς δούλοις σου, τοίς σέ Θεοτόκον, ευσεβώς κηρύξασι, καί λόγω αληθείς δογματίσασι, καί τής λαμπρότητος, τών Αγίων καί φαιδρότητος αξιώσαι εν τή βασιλεία σου.

tone [2top](#)

**ΉΧΟΣ Β'
ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ**

**Εις τό Κύριε εκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος β'**

Ήμαρτον εις σέ Σωτήρ, ως ο άσωτος Υίός, δέξαι με Πάτερ μετανοούντα, καί ελέησον με ο Θεός.

Κράζω σοι Χριστέ Σωτήρ, τού Τελώνου τήν φωνήν, Ιλάσθητί μοι ώσπερ εκείνω, καί

ελέησόν με ο Θεός.

Τών πεπραγμένων μου δεινών, εννοών τά άτοπα, επί τούς σούς καταφεύγω
οικτιρμούς, Τελώνην μμούμενος, καί Πόρνην δακρύσασαν, καί τόν Άσωτον Υιόν, διό
καί προσπίπτω σοι Ελεήμον, πρίν με καταδικάσης, φείσαί μου ο Θεός, καί ελέησόν με.

Τάς ανομίας μου πάριδε Κύριε, ο εκ Παρθένου τεχθείς, καί τήν καρδίαν μου καθάρισον,
ναόν αυτήν ποιών τού αγίου σου Πνεύματος, μή με εξουδενώσης από τού σου
προσώπου, ο αμέτρητον έχων τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ήχος β'

Ως κύματα θαλάσσης, επ εμέ επανέστησαν αι ανομιαί μου, ως σκάφος εν πελάγει, εγώ
μόνος χειμάζομαι, υπό πταισμάτων πολλών, αλλ' εις εύδιον λιμένα, οδήγησόν με Κύριε
τή μετανοία, καί σώσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Εγώ υπάρχω τό δένδρον τό άκαρπον Κύριε, κατανύξεως καρπόν, μή φέρων τό
σύνολον, καί τήν εκκοπήνπτοούμαι, καί τό πύρ εκείνο δειλιώ τό ακοίμητον, διό σε
ικετεύω, πρό εκείνης τής ανάγκης, επίστρεψον, καί σώσόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Αυτόμελον

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα πηγή, συμπαθείας αξίωσον ημάς πανύμνητε Θεοτόκε,
βλέψον εις λαόν τόν αμαρτήσαντα, δείξον ως αεί τήν δυναστείαν σου, εις σέ γάρ
ελπίζοντες, τό Χαίρε βοώμέν σοι, ως ποτέ ο Γαβριήλ, ο τών Ασωμάτων
Αρχιστράτηγος.

Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν

Σέ τόν περιβάλλοντα τόν ουρανόν εν νεφέλαις, έχοντες οι Άγιοι περιβολήν εν τώ
Κόσμω, τάς βασάνους τών ανόμων υπέμει ναν, καί τήν πλάνην τών ειδώλων
κατήργησαν, αυτών ταίς ικεσίαις καί ημάς ελευθέρωσον, τού αοράτου εχθρού Σωτήρ,
καί σώσον ημάς.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ήχος β'

Ελέησόν με είπεν ο Δαυϊδ, καγώ σοι κράζω, Ήμαρτον Σωτήρ, τάς εμάς αμαρτίας διά
τής μετανοίας εξαλείψας, ελέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Ελέησόν με ο Θεός ελέησόν με, επί δυσίν αμαρτήμασιν ο Δαυϊδ εθρήνει, επί μυρίοις
εγώ πλημμελήμασι βοώ σοι, εκείνος τήν στρωμνήν τοίς δάκρυσιν έβρεχεν, εγώ δέ

ρανίδα μίαν ου κέκτημαι, απέγνωσμαι, καί δέομαι, Ελέησόν με ο Θεός, κατά τό μέγα σου έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε μή παρίδης με, δεόμενον αντιλήψεως τής υπό σου, επί σοί γάρ πέποιθεν η ψυχή μου, Ελέησόν με.

**Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν**

Ο φαιδρύνας τούς Αγίους σου υπέρ χρυσόν, καί δοξάσας τούς Οσίους σου ως αγαθός, υπ' αυτών δυσωπούμενος Χριστέ ο Θεός, τήν ζωήν ημών ειρήνευσον ως φιλόανθρωπος, καί την ευχήν κατεύθυνον ως θυμίαμα, ο μόνος εν αγίοις αναπαυόμενος.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ήχος β'
Αυτόμελον**

Τόν ζωοποιόν Σταυρόν τής σής αγαθότητος, όν εδωρήσω ημίν τοίς αναξιόις Κύριε, σοί προσάγομεν εις πρεσβείαν, Σώζε τούς βασιλείς και τάς πόλεις σου, ικετεύοντας διά τής Θεοτόκου, μόνε φιλόανθρωπε.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Όν τρόπον ηγμαλώτευσεν ο εχθρός τόν Αδάμ, διά ξύλου τής βρώσεως Κύριε, ωσαύτως ηγμαλώτευσας καί αυτός τόν εχθρόν, διά ξύλου Σταυρού, καί τού πάθους σου, εν τούτω γάρ παρεγένου ο δεύτερος Αδάμ, αναζητήσαι τόν πλανηθέντα, ζωοποιήσαι τόν νεκρωθέντα, ο Θεός δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Η παρθένος καί Μήτηρ σου Χριστέ, επί ξύλου ορώσά σε νεκρόν ηπλωμένον, κλαίουσα πικρώς, Υιέ μου έλεγε, τί τό φοβερόν τούτο μυστήριον, ο πάσι δωρούμενος, ζωήν τήν αιώνιον, εκουσίως εν Σταυρώ, πώς θνήσκεις θάνατον επονείδιστον.

**Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν**

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία η γή, η πιανθείσα τοίς αίμασιν υμών, καί άγλαι αι σκηναί, αι δεξάμεναι τά σώματα υμών, εν σταδίω γάρ τόν εχθρόν εθριαμβεύσατε, καί Χριστόν μετά παρρησίας εκηρύξατε, αυτόν ως αγαθόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Αποστολικά
Ήχος β'**

Ο σοφίσας υπέρ ρήτορας τούς Αλιείς, καί εκπέμψας ώσπερ κήρυκας πάση τή γή, τή αφάτω φιλόανθρωπία σου Χριστέ ο Θεός, δι' αυτών κραταίωσον τήν Εκκλησίαν σου, καί τοίς πιστοίς κατάπεμψον τήν ευλογίαν σου, ο μόνος ελεήμων καί φιλόανθρωπος.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Σαγηνεύσαντες τά έθνη οι Αλιείς, καί διδάξαντες τά πέρατα σέ προσκυνείν, τή αφάτω φιλανθρωπία σου Χριστέ ο Θεός, δι' αυτών στερέωσον τήν Εκκλησίαν σου, καί τοίς πιστοίς κατάπεμψον τήν ευλογίαν σου, ο μόνος εν Αγίοις αναπαυόμενος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ μεγαλύνομεν Θεοτόκε βοώντες, Χαίρε αδύτου φωτός νεφέλη, αυτόν βαστάσσα εν κόλποις, τής δόξης τόν Κύριον.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Απόστολοι Μάρτυρες, καί Προφήται, Ιεράρχαι, Όσοι καί Δίκαιοι, οι καλώς τόν αγώνα τελέσαντες, καί τήν Πίστιν τηρήσαντες, παρηρσίαν έχοντες πρός τόν Σωτήρα, υπέρ ημών αυτόν ως αγαθόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ηχος β'

Αυτόμελον

Τήν άχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Αγαθέ, αιτούμενοι συγχώρησιν τών πταισμάτων ημών, Χριστέ ο Θεός, βουλήσει γάρ ηυδόκησας σαρκί ανελθείν εν τώ Σταυρώ, ίνα ρύση ούς έπλασας εκ τής δουλείας τού εχθρού, όθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, Χαράς επλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ημών παραγενόμενος, εις τό σώσαι τόν Κόσμον.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Σωτηρίαν ειργάσω εν μέσω τής γής Χριστέ ο Θεός, επί Σταυρού τάς αχράντους σου χείρας εξέτεινας, επισυνάγων πάντα τά έθνη, κράζοντα, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Αυτόμελον

Υπερδεδοξαμένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε υμνούμέν σε, διά γάρ τού Σταυρού τού Υιού σου, κατεβλήθη ο Άδης, καί ο θάνατος τέθηκε, νεκρωθέντες ανέστημεν, καί ζωής ηξιώθημεν, τόν Παράδεισον ελάβομεν, τήν αρχαίαν απόλαυσιν, διό ευχαριστούντες δοξολογούμεν, ως κραταιόν Χριστόν τόν Θεόν ημών, καί μόνον πολυέλεον.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Επί τήν πέτραν τήν ασάλευτον, θεμελιώσαντες οι Άγιοι, κατά τών τυράννων κραταιώς ηνδρίσαντο, καί διά βασάνων τών στεφάνων έτυχον, δι' αυτών ο Θεός, σώσον ημάς.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ήχος β'

Οι τήν επίγειον απόλαυσιν μή ποθήσαντες, Αθλοφόροι, ουρανίων αγαθών ηξιώθησαν, καί Αγγέλων συμπολίται γεγόνασι, Κύριε πρεσβείαις αυτών, ελέησον καί σώσον ημάς.

Τών αγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων υπέρ ημών, καί τόν Χριστόν υμνούντων, πάσα πλάνη πέπαυται, καί τών ανθρώπων τό γένος, πίστει διασώζεται.

Χοροί Μαρτύρων αντέστησαν, τοίς τυράννοις λέγοντες, Ημείς στρατευόμεθα τώ Βασιλεί τών δυνάμεων, ει καί πυρί καί βασάνοις αναλώσετε ημάς, ουκ αρνούμεθα τής Τριάδος τήν δύναμιν.

Μεγάλη η δόξα, ήν εκτήσασθε Άγιοι, διά τής πίστεως, ου μόνον γάρ εν τώ πάσχειν τόν εχθρόν ενικήσατε, αλλά καί μετά θάνατον πνεύματα απελεύετε, ασθενούντας θεραπεύετε, ψυχών καί σωμάτων ιατροί, πρεσβεύσατε πρός Κύριον, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον τού Δαμασκηνού

Οίμοι οίον αγώνα έχει η ψυχή, χωριζομένη εκ τού σώματος! οίμοι πόσα δακρύει τότε, καί ουχ υπάρχει ο ελεών αυτήν! πρός τους Αγγέλους τά όμματα ρέπουσα, άπρακτα καθικετεύει, πρός τούς ανθρώπους τάς χείρας εκτείνουσα, ουκ έχει τόν βοηθόντα, Διό αγαπητοί μου αδελφοί, εννοήσαντες ημών τό βραχύ τής ζωής, τοίς μεταστάσι τήν ανάπαυσιν, παρά Χριστού αιτησώμεθα, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρήλθεν η σκιά τού Νόμου, τής χάριτος ελθούσης, ως γάρ η βάτος ουκ εκαίετο καταφλεγόμενη, ούτω παρθένος έτεκες, καί παρθένος έμεινας, αντί στύλου πυρός, δικαιοσύνης ανέτειλεν Ήλιος, αντί Μωυσέως Χριστός, η σωτηρία τών ψυχών ημών.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν Καθίσματα Μαρτυρικά Ήχος β'

Ο φαιδρύνας τούς Αγίους σου υπέρ χρυσόν, καί δοξάσας τούς Οσίους σου ως αγαθός, υπ' αυτών δυσωπούμενος Χριστέ ο Θεός, τήν ζωήν ημών ειρήνευσον ως φιλόανθρωπος, καί τήν ευχήν κατεύθυνον ως θυμίαμα, ο μόνος εν Αγίοις αναπαυόμενος.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία η γή, η πιανθείσα τοίς αίμασιν υμών, καί άγιαι αι σκηναί, αι δεξάμεναι τά σώματα υμών, εν σταδίω γάρ τόν εχθρόν εθριαμβεύσατε, καί Χριστόν μετά παρρησίας εκηρύξατε αυτόν ως αγαθόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Απόστολοι Μάρτυρες, καί Προφήται Ιεράρχαι, Όσοι καί Δίκαιοι, οι καλώς τόν αγώνα τελέσαντες, καί τήν πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν έχοντες πρός τόν Σωτήρα, υπέρ ημών αυτόν ως αγαθόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Η μνήμη τών κεκοιμημένων Κύριε, εις μνηίαν τών προσδοκωμένων άγει με, καί

καθορών μου τήν καταδίκην, προσφέρω τήν εκ βασάνων φωνήν, Ελεήμον ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ αγία η τού αχράντου Φωτός, Αγγελικοίς σε ύμνοις τιμώντες, ευσεβώς μεγαλύνομεν.

**Εις τούς Αίνους
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ἦχος β'**

Υπέρ Χριστού παθόντες μέχρι θανάτου, ὡ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχάς μέν ἔχετε εις ουρανοῦς ἐν χειρί Θεοῦ, καί κατά Κόσμον ὅλον δορυφορεῖται υμῶν τά λείψανα, ἱερεῖς καί βασιλεῖς προσκυνούσι, καί λαοί πάντες επαγαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν, Ὑπνος τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Οσίων αὐτοῦ.

Τόν Σταυρόν τού Χριστοῦ λαβόντες οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ὄπλον ἀκαταγώνιστον, πάσαν τού Διαβόλου τήν ἰσχύν κατήρησαν, καί λαβόντες στέφος ουράνιον, τεῖχος ἡμῖν γεγόνασιν, ὑπέρ ἡμῶν ἀεί πρεσβεύοντες.

Τῶν Ἀγίων σου τά πλήθη, δυσωπούσί σε Χριστέ, Ελέησον ἡμάς, ὡς φιλόανθρωπος.

Πάσα πόλις καί χώρα, τιμά υμῶν τά λείψανα, ὡ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, υμεῖς γάρ νομίμως ἀθλήσαντες, στέφανον ουράνιον ἐλάβετε, διά τούτο ἱερέων ἐστέ τό καύχημα, Βασιλέων τό νίκος, Ἐκκλησιῶν η εὐπρέπεια.

**Δόξα... Νεκρώσιμον
τού Δαμασκηνού
Ἦχος β'**

Ἐκ γῆς πλαστουργήσας με, εἰς γῆν πάλιν πορευέσθαι, τή παραβάσει με κατέκρινας, ἔστησας ἡμέραν ἐτάσεως, ἐν ἣ τά κρυπτά τῆς ἐκάστου πράξεως, φανερά παρίστανται ἐνώπιόν σου, τότε φείσαι μου ἀναμάρτητε, καί τῶν ἐσφαλμένων μοι συγχώρησιν διδούς, τῆς Βασιλείας σου μή χωρίσης με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ ναός ὁ ἀκατάλυτος, μάλλον δέ ὁ ἅγιος, καθὼς βοά ὁ Προφήτης, Ἄγιος ὁ Ναός σου, θαυμαστός ἐν δικαιοσύνη.

**Ἀπόστιχα
Νεκρώσιμα Προσόμοια
τού Θεοφάνους
Ἦχος β'
Ὅτε ἐκ τού ξύλου σε**

Ρύμην, τού θανάτου καί φθοράν, σοῦ τῷ ζωηφόρῳ θανάτῳ, καθείλες Δέσποτα πάσι δέ ἐπήγασας ζωὴν αἰώνιον, καί νεκροῖς ἐξανάστασιν, θνητοῖς ἐδωρήσω, ὅθεν σου δεόμεθα, Σῶτερ ἀνάπαυσον, πίστει τούς πρός σέ μεταστάντας, καί τῆς ἀκηράτου σου δόξης, τούτους καταξίωσον φιλόανθρωπε.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ἴνα, τούς ἀνθρώπους κοινωνούς θείας Βασιλείας ἐργάση, σταυρόν υπέμεινας, θάνατον ἐκούσιον καταδεξάμενος, διά τούτο δεόμεθα, τή σῆ εὐσπλαγχνία, μετόχους ἀνάδειξον τῆς Βασιλείας σου, πίστει τούς πρός σέ μεταστάντας, καί τῆς αἰδίου σου δόξης, καί μακαριότητος ἀξίωσον.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν.

Σώσαι τό σόν πλάσμα βουληθείς, τής οικονομίας τό όντως, βαθύ μυστήριον, χείρων εξετέλεσας, ως υπεράγαθος, καί τιμής εξηγόρασας, τόν σύμπαντα Κόσμον, Αίματι τιμίω σου, διό δεόμεθα, πίστει τούς πρός σέ μεταστάντας, καί τού γλυκυτάτου σου κάλλους, τούτους καταξίωσον Φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Τρόμω τώ φρικτώ καί φοβερώ, βήματι τώ σώ παρεστώτες, οι απ' αιώνος νεκροί, ψήφον αναμένουσι, τήν σήν δικαίαν Σωτήρ, καί τήν θείαν εκδέχονται, δικαιοκρισίαν, τότε φείσαι Δέσποτα, Σώτερ τών δούλων σου, πίστει τούς πρός σέ μεταστάντας, καί τής αϊδίου τρυφής σου, καί μακαριότητος αξίωσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εύας τής προμήτορος Αγνή, σύ τήν οφειλήν συλλαβούσα, Θεόν απήτησας, τόν τήν αφθαρσίαν τε, καί τήν ανάστασιν, τοίς πιστοίς χαριζόμενον, καί τή αθανάτω, δόξη στεφανώσαντα, τούς σε δοξάζοντας, όν νύν δυσωπούσα μή παύση, τούτους εν φωτί κατατάξαι, τής αυτού λαμπρότητος Θεόνουμφε.

tone [3top](#)

ΉΧΟΣ Γ' ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

**Εις τό Κύριε εκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος γ'**

Εσπερινόν ύμνον, προσφέρομέν σοι Χριστέ, μετά θυμιάματος, καί ωδών πνευματικών, ελέησον Σωτήρ τάς ψυχάς ημών.

Σώσόν με Κύριε ο Θεός μου, σύ γάρ πάντων η σωτηρία, ο κλύδων με τών παθών εκταράττει, καί τό βάρος τών ανομιών με βυθίζει, δός μοι χείρα βοηθείας, καί πρός φώς ανάγαγέ με κατανύξεως, ως μόνος εύσπλαγχνος, καί φιλάνθρωπος.

Τόν διεσπαρμένον μου νούν συνάγαγε Κύριε, καί τήν χερσωθείσάν μου καρδίαν καθάρισον, ως τώ Πέτρω διδούς μοι μετάνοιαν, ως τώ Τελώνη στεναγμόν, καί ως τή Πόρνη δάκρυα, ίνα μεγάλη τή φωνή κραυγάζω σοι, ο Θεός σώσόν με, ως μόνος εύσπλαγχνος καί φιλάνθρωπος.

Πολλάκις τήν υμνωδίαν εκτελών, ευρέθην τήν αμαρτίαν εκπληρών, τή μέν γλώττη άσματα φθεγγόμενος, τή δέ ψυχή άτοπα λογιζόμενος, αλλ' εκάτερα διόρθωσον Χριστέ ο Θεός, διά τής μετανοίας, καί ελέησον με.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ήχος γ'**

Επί τής δίκης τής φοβεράς, άνευ κατηγορών ελέγχομαι, άνευ μαρτύρων κατακρίνομαι, αι γάρ βίβλοι τού συνειδότος αναπτύσσονται, καί τά έργα τά κεκρυμμένα ανακαλύπτονται, πρίν ούν εν εκείνω τώ πανδήμω θεάτρω, μέλλης ερευνήσαι τά εμοί πεπραγμένα, ο Θεός ιλάσθητί μοι, καί σώσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Έως πότε ψυχή μου επιμένεις τοίς πταισμασιν, έως τίνος λαμβάνεις μετανοίας υπέρθεσιν, λάβε κατά νούν τήν κρίσιν τήν μέλλουσαν, καί βόησον τώ Κυρίω, Ήμαρτον

αναμάρτητε, Κύριε σώσόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐκαστος ὅπου σώζεται, ἐκεῖ δικαίως καί προστρέχει, καί ποία ἄλλη τοιαύτη καταφυγή
ὡς σύ Θεοτόκε, σκέπουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν**

Τίς μὴ θαυμάση τῶν ἁγίων Μαρτύρων τοὺς ἀηττήτους ἀγῶνας; τίς μὴ εκπλαγὴ τὰ
τούτων αἰὲ κατωρθώματα; ὅτι ἐν πυρὶ καί μάστιγι, θηρσί τε καί σφαγαίς, τὸν
ἀντίδικον ἐχθρὸν ἐτροπώσαντο, βασιλέων κολακείας βδελυξάμενοι, καί τυράννων
ἀπειλὰς ἀποσεισάμενοι, διὸ καί τοὺς στεφάνους ἐκομίσαντο, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ,
τοῦ παρέχοντος τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον**

**Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος γ'**

Παροικούσα ἐν τῇ γῆ, ψυχὴ μου μετανόησον, χοῦς ἐν τάφῳ οὐχ ὑμνεῖ, πταισμάτων οὐ
λυτροῦται, βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, Καρδιογνώστα ἡμάρτον, πρὶν καταδικάσης με
ελέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς προσευχῆς, μετανοεῖν ἐπαγγέλλομαι, καί ὁ ἐχθρὸς ἐπιμελῶς
αμαρτάνειν, ἐμβάλλει μοι ἄτοπα, ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ με ρύσαι ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Καταφυγὴ καί δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τοῦ Κόσμου, ταῖς πρεσβεΐαις
σου σώζε τοὺς δούλους σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνη εὐλογημένη.

**Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν**

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ,
Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, διὰ τοῦ το τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος, ἀλλὰ
πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ, σώσαι τὸ ποίμνιον, μάρτυρες
υπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον**

**Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος γ'
Τὴν ὠραιότητα**

Τὸ ἀναρίθμητον τῆς ἐξουσίας σου, καί τὸ ἐκούσιον τὸ τῆς σταυρώσεως, αἰ τῶν
Ἀγγέλων στρατιαί, ἐξίσταντο καθορώσαι, πῶς ὁ ἀθεώρητος, ἐν σαρκὶ ἐμαστίζετο,
θέλων ἐκλυτρώσασθαι ἐκ φθορὰς τὸ ἀνθρώπινον, διὸ ὡς Ζωοδότῃ βωμένῳ σοι, Δόξα
Χριστῷ τῇ Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Σταυρός επάγη επί γής, καί ήπατο τών ουρανών, ουχ ως τού ξύλου φθάσαντος τό ύψος, αλλά σού τού εν αυτώ πληρούντος τά σύμπαντα, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τόν Σταυρόν τού Υιού σου Θεοτόκε, εν αυτώ καταβάλλομεν τών εχθρών τά φρυάγματα, οι πόθω σε απαύστως μεγαλύνοντες.

**Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν**

Τών Αθλοφόρων σου τήν μνήμην Κύριε, υπερεφάιδруνας ως Παντοδύναμος, ότι ενίσχυσας αυτούς τά πάθη σου μιμήσασθαι, ενίκησαν ανδρείως γάρ τού Βελίαρ τήν δύναμιν, όθεν καί απέλαβον, ιαμάτων χαρίσματα, αυτών ταίς ικεσίαις φιλάνθρωπε, ειρήνην παράσχου ταίς ψυχαίς ημών.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Αποστολικά**

**Ήχος γ'
Θείας πίστεως**

Θείοι κήρυκες τής αληθείας, καί διδάσκαλοι τής Εκκλησίας, ανεδείχθητε αυτόπται Απόστολοι, καί γάρ ειδώλων τήν πλάνην πατήσαντες, καί τήν Τριάδα τρανώς εκηρύξατε, ήν πρεσβεύσατε μακάριοι, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Δεύτε άπαντες τούς Αποστόλους ανυμνήσωμεν ως κυβερνήτας, τών ειδώλων γάρ τήν πλάνην εδίωξαν, καί πρός τό φώς τής ζωής επανήγαγον, καί τήν Τριάδα δοξάζειν εδίδαξαν, όθεν άπαντες αυτών, τήν σεβάσμιον μνήμην τελούντες οι πιστοί, τόν Σωτήρα δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως αγεώργητος Παρθένε άμπελος, τόν ωραιότατον βότρυν εβλάστησας, αναπηγάζοντα ημίν τόν οίνον τόν σωτήριον, τόν πάντων ευφραίνοντα τάς ψυχάς καί τά σώματα, όθεν ως αιτίαν σε, τών καλών μακαριζοντες, αεί σύν τώ Αγγέλω βοώμέν σοι, Χαίρε η κεχαριτωμένη.

**Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν
Ήχος γ'
Τήν ωραιότητα**

Θωρακισάμενοι τήν πανοπλίαν Χριστού, καί ενδυσάμενοι όπλα τής πίστεως, τάς παρατάξεις τού εχθρού αθλητικώς κατεβάλετε, προθύμως τή ελπίδι γάρ, τής ζωής υπεμείνατε, καί πάσας τάς τών Τυράννων, απειλάς τε καί μάστιγας, διό καί τούς στεφάνους εδέξασθε, Μάρτυρες Χριστού καρτερόψυχοι.

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα**

Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Σταυρόν καί θάνατον, παθείν ελόμενος, μέσον τής Κτίσεως τούτον κατέπηξας, ότε ευδόκησας Σωτήρ, τό σώμά σου προσηλωθήναι, τότε καί ο ήλιος τάς ακτίνας απέκρυψε, ταύτα καί Ληστής Ορών, Θεόν σε ωμολόγησε, βοών σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, καί έλαβε πιστεύσας τόν Παράδεισον.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Εν κυπαρίσσω, καί πεύκη, καί κέδρω, υψώθης ο Αμνός τού Θεού, ίνα σώσης τούς εν πίστει προσκυνούντας, τήν εκούσιον σου Σταύρωσιν, Χριστέ ο Θεός δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τήν ωραιότητα

Τόν επονείδιστον Οικτίρμον θάνατον, διά σταυρώσεως, εκών υπέμεινας, όν η τεκούσά σε Χριστέ, Ορώσα ετιτρώσκετο, ής ταίς παρακλήσεσι, διά σπλάγχνα ελέους σου, μόνε υπεράγαθε, καί φιλόανθρωπε Κύριε, οικτείρησον καί σώσον τόν Κόσμον, ο αίρων τήν τούτου αμαρτίαν.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικών

Εκλάμπετε διά τής πίστεως, υπέρλαμπροι φωστήρες Άγιοι, θεοσεβείας ιατροί, αθλοφόροι πανεύφημοι, τών τυράννων γάρ τούς αικισμούς μή δειλανδρίσαντες, τών ειδώλων τάς δυσφημίας κατηδαφίσατε, τρόπαιον έχοντες αήττητον, τόν Σταυρόν τής αληθείας.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ήχος γ'

Μεγάλη τών Μαρτύρων σου Χριστέ η δύναμις, εν μνήμασι γάρ κείνται, καί πνεύματα διώκουσι, καί κατήγησαν εχθρού τήν εξουσίαν, τή πίστει τής Τριάδος, αγωνισάμενοι υπέρ τής ευσεβείας.

Προφήται καί Απόστολοι Χριστού, καί Μάρτυρες, εδίδαξαν υμνείσθαι, Τριάδα Ομοούσιον, καί εφώτισαν τά έθνη τά πεπλανημένα, καί κοινωνούς Αγγέλων εποίησαν, τούς υιούς τών ανθρώπων.

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ελπίδι βεβαιωθέντες, τού εχθρού τήν τυραννίδα έλυσαν, καί τυχόντες τών στεφάνων, μετά τών Ασωμάτων πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Μεγάλη τού Σταυρού σου Κύριε η δύναμις, επάγη γάρ εν τόπω, καί ενεργεί εν Κόσμω, καί ανέδειξεν εξ αλιέων Αποστόλους, καί εξ εθνών Μάρτυρας, ίνα πρεσβεύωσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

τού Δαμασκηνού

Πάντα ματαιότης τά ανθρώπινα, όσα ουχ υπάρχει μετά θάνατον, ου παραμένει ο πλούτος, ου συνοδεύει η δόξα, επελθών γάρ ο θάνατος, ταύτα πάντα εξηφάνισται, Διό Χριστώ τώ αθανάτω βοήσωμεν, Τούς μεταστάντας εξ ημών ανάπαυσον, ένθα πάντων εστίν ευφραϊνομένων η κατοικία.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς μή θαυμάσωμεν, τόν θεανδρικόν σου τόκον πανσεβάσμιε; Πείραν γάρ ανδρός μή

δεξαμένη Πανάμωμε, έτεκες απάτορα Υιόν εν σαρκί, τόν πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα αμήτορα, μηδαμώς υπομείναντα τροπήν, ή φυρμόν, ή διαίρεσιν, αλλ' εκατέρας ουσίας τήν ιδιότητα σώαν φυλάξαντα, Διό Μητροπάρθενε Δέσποινα, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς τών ορθοδόξως, Θεοτόκον ομολογούντων σε.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Μαρτυρικά
Ήχος γ**

Όσοι φιλομάρτυρες, ευφράνθητε καί νύν, συμφώνως αναμέλποντες τήν υμνωδίαν τώ Χριστώ, ως γάρ φωστήρας εν Κόσμω, ανέτειλεν ημίν τήν ετήσιον μνήμην τών Αθλοφόρων αυτού, θαυμάτων χάριν εκπέμπουσαν, καί φωτίζουσαν τόν νούν, καί τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραταιώσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Τό εύψυχον τής καρτερίας υμών, ενίκησε τά μηχανήματα τού αρχεκάκου εχθρού, Αθλοφόροι πανεύφημοι, διά τούτο τής αιωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος, Αλλά πρεσβεύσατε τώ Κυρίω, τού φιλοχρίστου λαού, σώσαι τό ποιμνιον, Μάρτυρες υπάρχοντες τής αληθείας.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Εκλάμπετε διά τής πίστεως, υπέρλαμπροι φωστήρες Άγιοι, θεοσεβείας ιατροί, αθλοφόροι πανεύφημοι, τών τυράννων γάρ τούς αικισμούς μή δειλανδρίσαντες, τών ειδώλων τάς δυσφημίας κατηδαφίσατε, τρόπαιον έχοντες αήττητον, τόν Σταυρόν τής αληθείας.

**Δόξα... Νεκρώσιμον
Τήν ωραιότητα**

Ότε τώ λόγω σου παραστησόμεθα, τώ αδεκάστω σου Βήματι Κύριε, μή κατακρίνης τούς εις σέ, Σωτήρ ημών πεπιστευκότας, πάντες γάρ ημάρτομεν, αλλά σου ουκ απέστημεν, όθεν δυσωπούμέν σε, εν σκηναίς τών Δικαίων σου, Χριστέ, ούς προσελάβου κατάταξον, ως μόνος υπάρχων πολυέλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηριάν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση, ο Υιός σου καί Θεός ημών, τό διά Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς εκ φθοράς ως φιλόανθρωπος.

**Εις τούς Αίνους
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ήχος γ'**

Τών αγίων Αθλοφόρων τήν μνήμην, δεύτε λαοί άπαντες τιμήσωμεν, ότι θέατρον γενόμενοι Αγγέλοις, καί ανθρώποις, τόν τής νίκης στέφανον, παρά Χριστού εκομίσαντο, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Βασιλέων καί τυράννων, τόν φόβον απώσαντο, οι Χριστού στρατιώται, καί ευθαρσώς καί ανδρείως, αυτόν ωμολόγησαν τών απάντων Κύριον, Θεόν καί Βασιλέα ημών, καί πρεσβεύουσιν υπερ τών ψυχών ημών.

Αι δυνάμεις τών αγίων Αγγέλων, εθαύμασαν τών Μαρτύρων τούς άθλους, ότι σώμα περικείμενοι, βασάνων κατεφρόνησαν, μιμηταί γενόμενοι, τού πάθους τού Σωτήρος Χριστού, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Ως φωστήρες εν Κόσμω λάμπετε, καί μετά θάνατον άγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν καλόν αγωνισάμενοι, διό έχοντες παρρησίαν, Χριστόν τόν Θεόν ικετεύσατε, ελεηθηναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ανθρωποι τί μάτην ταραττόμεθα; ο δρόμος βραχύς εστιν, όν τρέχομεν, καπνός υπάρχει ο βίος, καί ατιμίς καί τέφρα καί κόνις, πρός ολίγον φαινόμενος, καί ταχέως αχρειούμενος, Διό Χριστώ τώ αθανάτω βοήσωμεν, Τούς μεταστάντας εξ ημών ανάπαυσον, ένθα πάντων εστιν, ευφραινομένων η κατοικία εν σοί.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η προστασία πάντων τών δεομένων, εις σέ θαρρούμεν, εις σέ καυχώμεθα, έν σοί πάσα η ελπίς ημών εστι, πρέσβευε τώ εκ σου τεχθέντι υπέρ αχρείων δούλων σου.

Απόστιχα Νεκρώσιμα Προσόμοια τού Θεοφάνους Ήχος γ' Τώ τύπω τού Σταυρού

Δοξάζω τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, δι' ού ζωή δεδώρηται, καί τρυφής η απόλαυσις, τοίς εν πίστει καί πόθω σε υμνούσι, μόνε Πολυέλεε, Διό βοώμέν σοι Χριστέ ο Θεός, Τούς μεταστάντας εξ ημών ανάπαυσον, ένθα πάντων εστιν, ευφραινομένων η κατοικία εν σοί.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ο μόνος ελεήμων, καί εύσπλαγχνος, ο έχων ακατάληπτον αγαθότητος πέλαγος, ο γινώσκων τήν φυσιν τών ανθρώπων, ήν εδημιούργησας, σέ ικετεύομεν Χριστέ ο Θεός, Τούς μεταστάντας εξ ημών ανάπαυσον, ένθα πάντων εστιν, ευφραινομένων η κατοικία εν σοί.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Υπνώσας εν τώ τάφω ως άνθρωπος, δυνάμει αηττήτω σου, ως Θεός εξανέστησας, τούς εν τάφω υμνούντας, ασιγήτως ύμνον σοι προσφέροντας, Διό βοώμέν σοι Χριστέ ο Θεός, Τούς μεταστάντας εξ ημών ανάπαυσον, ένθα πάντων εστιν, ευφραινομένων η κατοικία εν σοί.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Λαμπάδα νοητήν σε βαστάζουσας, τό φέγγος τής θεότητος, ομιλήσαν παχύτητι τής ανθρώπων ουσίας, Θεοτόκε πάντες επιστάμεθα, τόν σόν δυσώπησον Υιόν καί Θεόν, Τούς μεταστάντας εξ ημών αναπαύσαι, ένθα πάντων εστιν, ευφραινομένων η κατοικία εν σοί.

tone [4top](#)

ΉΧΟΣ Δ' ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος δ'

Ἦθελον δάκρυσιν εξαλείψαι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Κύριε, τό χειρόγραφον, καί τό υπόλοιπον τῆς ζωῆς μου, διά μετανοίας ευαρεστήσαι σοι, ἀλλ' ὁ ἐχθρός ἀπατά με, καί πολεμεῖ τήν ψυχήν μου, Κύριε, πρῖν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σώσον με.

Τίς χειμαζόμενος καί προστρέχων, τῷ λιμένι τούτω οὐ διασώ, ζεταί; ἢ τίς οδυνώμενος καί προσπίπτων, τῷ ἰατρῷ τούτω οὐ θεραπεύεται; Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, καί ἰατρέ τῶν νοσοῦντων, Κύριε, πρῖν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σώσον με.

Πλύνόν με τοῖς δάκρυσί μου Σωτήρ, ὅτι ρερούπωμαι ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις, διό καί προσπίπτω σοι, Ἥμαρτον ἐλέησόν με ὁ Θεός, ῥόβατον εἰμί τῆς λογικῆς σου ποιήνης, καί πρός σέ καταφεύγω, τόν ποιμένα τόν καλόν, ζήτησόν με τόν πλανηθέντα ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος δ'

Τήν ταπεινήν μου ψυχὴν ἐπίστρεψαι Κύριε, τήν ἐν ἀμαρτίαις τόν βίον ὅλον βαπανήσασαν, ὄν τρόπον τήν Πόρνην, δέξαι καμέ, καί σώσον με.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τή ὀργή σου παιδεύσης με.

Διαπλέων τό πέλαγος τῆς παρούσης ζωῆς, ἄβυσσον τῶν πολλῶν μου ἐνθυμούμαι τήν κακῶν, καί μή ἔχων τόν κυβερνήτην λογισμόν, τήν τού Πέτρου σοι προσφθέγγομαι φωνήν, Σώσον με Χριστέ, σώσον με ὁ Θεός, ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τή ἀνατραφείση ἐν τῷ ναῷ, εἰς τά Ἅγια τῶν Ἁγίων, τή περιβεβλημένη τήν πίστιν καί τήν σοφίαν, καί τήν ἀμεμπτον παρθενίαν, ὁ Ἀρχιστράτηγος Γαβριήλ, προσέφερεν οὐρανόθεν, τόν ἀσπασμόν καί τό Χαίρε, Χαίρε εὐλογημένη, Χαίρε δεδοξασμένη, ὁ Κύριος μετά σου.

Εἰς τήν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Σήμερον τά τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων παραγέγονε, τάς τῶν πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καί τήν Οἰκουμένην τῇ χάριτι φαιδρύναι, δι' αὐτῶν ὁ Θεός δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Ταχύ συνεισέλθωμεν, εἰς τόν νυμφῶνα Χριστοῦ, ἵνα πάντες ἀκούσωμεν τῆς μακαρίας φωνῆς, αὐτοῦ τού Θεοῦ ἡμῶν, Δεῦτε οἱ ἀγαπῶντες, τήν οὐράνιον δόξαν, σύμμορφοι γεγονότες, ταῖς φρονίμοις Παρθένοις, φαιδρύνωμεν τάς λαμπάδας ἡμῶν διά τῆς πίστεως.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τή ὀργή σου παιδεύσης με.

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Αναλόγισαι ψυχή, πώς παραστώμεν τώ Κριτή, εν τή ώρα τή φρικτή, τίθενται θρόνοι φοβεροί, καί εκάστου αι πράξεις εξελέγχονται, τότε ο Κριτής αδυσώπητος, εκεί τό πύρ δεινώς σοι ητοιμάσται, ως περ αγρία θάλασσα κυμαινομένη, ως καλύψαι τά σύμπαντα, Σύν πάσι τούτοις, βλέπε ψυχή μου, στέναξον πρό τού τέλους.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η κυρίως καί αληθώς Θεοτόκος, η πρεσβεύουσα ως μήτηρ εν παρρησία, τώ Υιώ σου καί Θεώ ημών, διαφύλαττε πόλιν εξαιρέτως, τή σκέπη σου προστρέχουσαν, εν σοί τό κράτος έχουσαν, καί πρόσ σέ καταφεύγουσαν, τόν λιμένα τό τείχος, τήν μόνην προστασίαν, τού γένους τών ανθρώπων.

Εις τήν ζ' Ωδήν Μαρτυρικόν

Τών εν όλω τώ Κόσμω Μαρτύρων σου, ως πορφύραν καί βύσσον τά αίματα, η Εκκλησία σου στολισαμένη, δι' αυτών βοά σοι Χριστέ ο Θεός, Τώ λαώ σου τούς οικτιρμούς σου κατάπεμψον, ειρήνην τή πολιτεία σου δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν Καθίσματα Σταυρώσιμα Ήχος δ'

Εξηγόρασας ημάς εκ τής κατάρας τού νόμου, τώ τιμίω σου Αίματι, τώ Σταυρώ προσηλωθείς, καί τή λόγχη κεντηθείς, τήν αθανασίαν επήγασας ανθρώποις, Σωτήρ ημών δόξα σοι.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Αυτόμελον

Ταχύ προκατάλαβε, πρίν δουλωθήναι ημάς, εχθροίς βλασφημούσί σε, καί απειλούσιν ημίν, Χριστέ ο Θεός ημών, άνελε τώ Σταυρώ σου, τούς ημάς πολεμούντας, γνώτωσαν πώς ισχύει, Ορθοδόξων η Πίστις, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Όμοιον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου τήν παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ημίν δωρήσασθαι.

Εις τήν ζ' Ωδήν Μαρτυρικόν Όμοιον

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, Αυτών ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν Καθίσματα Αποστολικά Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρας εις τά πέρατα, τούς Μαθητάς σου Χριστέ, ανέδειξας εκλάμποντας, εν τώ κηρύγματι τώ σώ, φωτίζοντας ημών τάς ψυχάς, πλάνην τήν τών ειδώλων, δι' αυτών αμαυρώσας, δόγμασιν ευσεβείας, καταλάμπας τώ Κόσμω, Αυτών ταίς ικεσίαις, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ως Μωϋσής τόν Ισραήλ εκ δουλείας, διά θαλάσσης ερυθράς οδηγήσας, τή δεξιά σου Δέσποτα βυθίσας Φαραώ, ούτως εν τοίς θαύμασιν, οι σοφοί Μαθηταί σου, τήν θάλασσαν διέρρηξαν, τής πικράς αθείας, καί τόν λαόν ωδήγησαν πρός σέ, άναρχε Λόγε, καί μόνε φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν Λόγον τού Πατρός, Χριστόν τόν Θεόν ημών, εκ σου σαρκωθέντα έγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη αγνή, μόνη ευλογημένη, διό απαύστως, σέ ανυμνούντες μεγαλύνομεν.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Ταχύ προκατάλαβε

Σταυρώ οπλισάμενοι οι Αθλοφόροι σου, ενίκησαν τά μηχανήματα τού αρχεκάκου εχθρού, Χριστέ ο Θεός ημών, έλαμπαν ως φωστήρες, τούς βροτούς οδηγούντες διδούσι τάς ίασεις, τοίς εν πίστει αιτούσιν, Αυτών ταίς ικεσίαις, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Σταυρώ σε προσήλωσαν, οι Ιουδαίοι Σωτήρ, δι' ού εκ τών εθνών ημάς, ανεκαλέσω τό πρίν, φιλόανθρωπε Κύριε, ήπλωσας τάς παλάμας, εν αυτώ τή βουλήσει, λόγη δέ τήν πλευράν σου κατεδέξω νυγήναι, τώ πλήθει τών οικτιρμών σου, δόξα Μακρόθυμε.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Όμοιον

Τό φώς τών ψυχών ημών, νύν καθορώντες Χριστέ, Σταυρόν σου τόν άχραντον, καί προσκυνούντες αυτόν, φαιδρώς εκβωώμέν σοι, Δόξα σοι ο εν τούτω, υψωθήναι θελήσας, δόξα σοι ο φωτίσας, δι' αυτού πάσαν κτίσιν, εν ώ σε ακαταπαύστως, ύμνοις δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Όμοιον

Σταυρώ σε υψούμενον, ως εθεάσατο, η άχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεού μητρικώς, θρηνούσα εφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τούτο Υιέ μου θαύμα; πώς η ζωή τών όλων ομιλείς τώ θανάτω; ζώωσαι τούς τεθνεώτας, θέλων ως εύσπλαγχνος.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Η σεπτή τών Αθλοφόρων πανήγυρις, Ουρανόν τήν Εκκλησίαν έδειξε, καί τοίς ανθρώποις συγχορεύουσιν Άγγελοι, ταίς αυτών ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ήχος δ'

Ο ενδοξαζόμενος, εν ταίς μνείαις τών Αγίων σου, Χριστέ ο Θεός, υπ' αυτών δυσωπούμενος, κατάπεμψον ημίν τό μέγα έλεος.

Ο τών αγίων Μαρτύρων δεξάμενος τήν υπομονήν, καί παρ' ημών δέχου τήν υμνωδίαν φιλάνθρωπε, δωρούμενος ημίν, ταίς αυτών, ικεσίαις, τό μεγα έλεος.

Έχοντες παρρησίαν, πρός τόν Σωτήρα Άγιοι, πρεσβεύσατε απαύστως, υπέρ ημών τών αμαρτωλών, άφεισιν πταισμάτων αιτούμενοι, καί ταίς ψυχáis ημών τό μέγα έλεος.

Ιερεία έμψυχα, ολοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεού, Θεόν γινώσκοντα, καί Θεώ γινωσκόμενα, πρόβατα, ών η μάνδρα λύκοις ανεπίβατος, πρεσβεύσατε καί ημάς, συμπομανθήναι υμίν, επί ύδατος αναπαύσεως.

Δόξα... Νεκρώσιμον
τού Δαμασκηνού

Πού εστιν η τού Κόσμου Προσπάθεια; πού εστιν η τών προσκαίρων φαντασία; πού εστιν ο χρυσός, καί ο άργυρος; πού εστι τών οικετών η πλημμύρα, καί ο θόρυβος; πάντα τέφρα, πάντα κόνις, πάντα σκιά, Αλλά δεύτε βοήσωμεν τώ αθανάτω Βασιλεί, Κύριε τών αιωνίων σου αγαθών αξίωσον, τούς μεταστάντας εξ ημών, καί ανάπαυσον αυτούς, εν τή αγήρω μακαριότητι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο διά σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυΐδ, μελωδικώς περί σου προανεφώνησε, τώ μεγαλείά σοι ποιήσαντι, Παρέστη η βασίλισσα εκ δεξιών σου, σέ γάρ Μητέρα πρόξενον ζωής ανέδειξεν, ο απάτωρ εκ σου ενανθρωπήσαι ευδοκήσας Θεός, ίνα τήν εαυτού αναπλάση εικόνα, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, καί τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρών, πρόβατον τοίς ώμοις αναλαβών, τώ Πατρί προσαγάγη, καί τώ ιδίω θελήματι ταίς ουρανίαις συνάψη Δυνάμεσι, καί σώση Θεοτόκε τόν Κόσμον, Χριστός ο έχων τό μέγα, καί πλούσιον έλεος.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Μαρτυρικά
Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων τά ανίσχυρα θράση, Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Αυτόμελον

Τών εν όλω τώ Κόσμω Μαρτύρων σου, ως πορφύραν καί βύσσον τά αίματα, η Εκκλησία σου στολισαμένη, δι' αυτών βοά σοι Χριστέ ο Θεός, τώ λαώ σου τούς οικτιρμούς σου κατάπεμψον, ειρήνην τή πολιτεία σου δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος. **Στίχ.** Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Ταχύ προκατάλαβε

Σταυρόν οπλισάμενοι οι Αθλοφόροι σου, ενίκησαν τά μηχανήματα, τού αρχεκάκου εχθρού, Χριστέ ο Θεός ημών, έλαμψαν ως φωστήρες, τούς βροτούς οδηγούντες, διδούσι τάς ιάσεις τοίς εν πίστει αιτούσιν, Αυτών ταίς ικεσίαις, σώσον τόν Κόσμον σου.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Όμοιον

Ψυχάς άς μετέστησας, εκ τών προσκαίρων πρός σέ, ανάπαυσον ως εύσπλαγχνος καί παντοδύναμος, Χριστέ ο Θεός ημών, συγχώρησον ως οικτίρμον, τά αυτών πεπραγμένα, ελέησον ελεήμον, τών χειρών σου τό έργον, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, μόνε φιλόνηρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αυτόμελον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί Αγγέλοις άγνωστον μυστήριον, διά σου Θεοτόκε τοίς επι γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ου αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ήχος δ'

Τίς ουκ εξίσταται ορών άγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν καλόν, όν ηγωνίσασθε; πώς εν σώματι όντες, τόν ασώματον εχθρόν ενίκησατε, Χριστόν ομολογήσαντες, καί Σταυρόν οπλισάμενοι; όθεν επαξίως ανεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καί βαρβάρων πολέμιοι, απαύστως πρεσβεύσατε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Αγγέλων συμμετοχοι γεγόνατε, Άγιοι Μάρτυρες, εν σταδίω τόν Χριστόν, ανδρείως κηρύξαντες, πάντα γάρ τά εν Κόσμω κατελίπετε τερπνά, ως ανύπαρκτα, τήν Πίστιν δέ ως άγκυραν, ασφαλή εκρατήσατε, όθεν καί τήν πλάνην απελάσαντες, πηγάζετε τοίς πιστοίς ιαμάτων χαρίσματα, απαύστως πρεσβεύσατε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Πώς υμών θαυμάσωμεν, τούς αγώνας άγιοι Μάρτυρες, ότι σώμα θνητόν περικειμένιοι, τούς ασωμάτους εχθρούς ετροπώσασθε; ουκ εφόβησαν υμάς, τών τυράννων αι απειλαί; ου κατέπηξαν υμάς, τών βασάνων αι προσβολαί, όντως αξίως παρά Χριστού εδοξάσθητε, τού παρέχοντος ταίς ψυχαίς ημών, τό μέγα έλεος.

Τίμιος ο θάνατος τών Αγίων σου Κύριε, ξίφει γάρ καί πυρί, καί ψύχει συντετριμμένοι, εξέχεαν τό αίμα αυτών, ελπίδα έχοντες εις σέ, απολαβείν τού καμάτου τόν μισθόν, υπέμειναν καί έλαβον, παρά σου Σωτήρ, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Εις τήν κατάπαυσίν σου Κύριε, όπου πάντες οι Αγιοί σου αναπαύονται, ανάπαυσον τούς δούλους σου, ότι μόνος υπάρχεις φιλόνηρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Έχοντές σε Θεοτόκε, ελπίδα καί προστασίαν, εχθρών επιβουλάς ου πτοούμεθα, ότι σκέπεις τάς ψυχάς ημών.

Απόστιχα

Νεκρώσιμα Προσόμοια
τού Θεοφάνους
Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν

Ὦντως φοβερώτατον, τό τού θανάτου μυστήριον! πώς ψυχή εκ τού σώματος, βιαίως χωρίζεται, εκ τής αρμονίας, καί τής συμφυΐας, ο φυσικώτατος δεσμός, θείω βουλήματι αποτέμεται; Διό σε ικετεύομεν, τούς μεταστάντας ανάπαυσον, εν σκηναίς τών Αγίων σου, Ζωοδότα φιλόανθρωπε.

Στίχ. Μακάριοι, οὐς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ἦπνος αναδέδεικται, τών πιστευόντων ο θάνατος, σου τεθέντος εν μνήματι, τού πάντων δεσπόζοντος, καί τό τού θανάτου, κράτος λελυκότος, καί καταργήσαντος αυτού, τήν δυναστείαν τήν πολυχρόνιον, Διό σε ικετεύομεν, Τούς μεταστάντας ανάπαυσον, εν σκηναίς τών Αγίων σου, Ζωοδότα φιλόανθρωπε.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Σύ δικαιοσύνη τε, αγιασμός ημίν γεγονός, καί ψυχών απολύτρωσις, Πατρί γάρ προσήγαγες, δεδικαιωμένους, καί λελυτρωμένους, αναδεξάμενος ημών, τό οφειλόμενον επιτίμιον, καί νύν εκδυσωπούμέν σε, τούς μεταστάντας ανάπαυσον, εν χαρά καί φαιδρότητι, ευεργέτα Σωτήρ ημών.

Δόξα...

Γένος τό ανθρώπινον, πρός αφθαρσίαν ανώλεθρον, εκ φθοράς ανακέκληται, λουσάμενον αίματι, τώ εκ τής πλευράς σου, Σώτερ κενωθέντι, εν ώ απέπλυνας ημάς, τής παραβάσεως τού Προπάτορος, Διό σε ικετεύομεν, τούς μεταστάντας ανάπαυσον, εν σκηναίς αιωνίους σου, εν χοροίς τών Μαρτύρων σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ρήσεσιν επόμενοι, τών θεηγόρων πανάμωμε Θεοτόκον φρονούμεν σε, Θεόν γάρ εγέννησας, σεσωματωμένον, απερινοήτως, τόν λυτρωσάμενον ημάς, τούς αιχμαλώτους τοίς παραπτώμασιν, όν καί νύν εκδυσώπησον, τούς μεταστάντας οικέτας σου, ταίς οικείαις εκλάμπησι, καταυγάσαι Πανάχραντε.

tone [5top](#)

ἮΧΟΣ ΠΛ. Α'
ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ἦχος πλ. α'

Κύριε αμαρτάνων ου παύομαι, φιλανθρωπίας αξιούμενος ου γινώσκω, νίκησόν μου τήν πώρωσιν, μόνε Αγαθέ, καί ελέησόν με.

Κύριε, καί τόν φόβον σου πτοούμαι, καί τό πονηρόν ποιείν ου παύομαι, τίς εν δικαστηρίω τόν δικαστήν ου πτοείται; ή τίς ιαθήναι βουλόμενος, τόν ιατρόν παροργίζει ως καγώ; Μακρόθυμε Κύριε, επί τή ασθενεία μου σπλαγχνίσθητι, καί ελέησόν με.

Οίμοι! τί ομοιώθην εγώ, τή ακάρπω συκή, καί πτοούμαι τήν κατάραν σύν τή εκκοπή, αλλ' επουράνιε γεωργέ Χριστέ ο Θεός, τήν χερσωθείσάν μου ψυχήν, καρποφόρον ανάδειξον, καί ως τόν άσωτον Υιόν, δέξαι με καί ελέησόν με.

Τά πλήθη τών πταισμάτων μου πάριδε Κύριε, ο εκ Παρθένου τεχθείς, καί πάσας

εξάλειψον τὰς ανομίας μου, λογισμὸν μοι παρέχων επιστροφῆς, ὡς μόνος φιλόανθρωπος, δέομαι καὶ ἐλέησόν με.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος πλ. α'

Κριτοῦ καθεζομένου, καὶ Ἀγγέλων εσώτων, σάλπιγγος ηχοῦσης, καὶ φλογὸς καιομένης, τί ποιήσεις ψυχὴ μου ἀπαγομένη εἰς κρίσιν, τότε, γὰρ τὰ δεινὰ σου παρίστανται, τὰ κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα, διὸ πρό τέλους βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, Καρδιογνώστα, ἡμαρτον, ἐλέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Ψυχὴ τὰ ὧδε πρόσκαιρα, τὰ δέ ἐκεῖ αἰώνια, ὀρώ τό δικαστήριον, καὶ ἐπὶ θρόνου τόν Κριτὴν, καὶ τρέμω τὴν ἀπόφασιν, λοιπὸν ψυχὴ ἐπίστρεψον, ἡ κρίσις ἀσυγχώρητος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μετά Ἀγγέλων τὰ οὐράνια, μετά ἀνθρώπων τὰ ἐπίγεια, ἐν φωνῇ ἀγαλλιᾶσεως Θεοτόκε βοώμεν σοι, χαίρε πύλη τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα, χαίρε μόνη τῶν γηγενῶν σωτηρία, χαίρε σεμνὴ, χαίρε κεχαριτωμένη, ἡ τεκούσα Θεὸν σεσαρκωμένον.

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Κύριε, τό ποτήριον τοῦ πάθους σου, οἱ Ἀθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ γέγονασι τῶν Ἀγγέλων συμμετοχοὶ, αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἰλασμόν καὶ τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος πλ. α'

Ἐν κλίνῃ κατακείμενος, ἀμαρτημάτων πολλῶν, σιλοῦμαι τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου, ὁ γὰρ ὕπνος τῆς ἐμῆς ραθυμίας, προξενεῖ μοι τὴν ψυχὴν τιμωρίαν, Διὸ φείσαί μου Χριστέ ὁ Θεός, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χριστῷ ὑπαντήσωμεν πάντες, μετά πλήθους ἐλέους καὶ λαμπάδων φαεινῶν, ὅπως τοῦ νυμφώνος ἔνδον ἀξιωθώμεν, ὁ γὰρ τῆς θύρας ἔξω φθεγγόμενος, ἀπρακτα τῷ Θεῷ κέκραγεν, Ἐλέησόν με.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον
Αὐτόμελον

Τό ξένον τῆς Παρθένου μυστήριον, τῷ κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριο, ἐξ αὐτῆς γὰρ ἐτέχθη ἄνευ σποράς, καὶ σαρκὶ ἀνεδείχθη δίχα φθοράς, ἡ πάντων χαρὰ, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Τά θαύματα τών αγίων σου Μαρτύρων, τείχος ακαταμάχητον, ἡμῖν δωρησάμενος, Χριστέ ο Θεός, ταίς αὐτῶν ἱκεσίαις, βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς βασιλείας τὰ σκήπτρα κραταίωσον, ὡς ὁ μόνος ἀγαθός καί φιλόνητος.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον**

Τόν σταυρωθέντα Σωτήρα, καί Λυτρωτήν ἡμῶν, ἐκουσίως ὡς οἶδε καί ὡς ἠδόκησεν, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί, καί δοξάζομεν, ὅτι προσήλωσεν αὐτός τὰς ἀμαρτίας τῶν βροτῶν, ρυσάμενος ἐκ τῆς πλάνης, τό γένος τό τῶν ἀνθρώπων, καί βασιλείας ἡμᾶς κατηξίωσε.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὁμοιον

Ὁ Σταυρόν υπομείνας ἐκουσία βουλή, καί φθοράς τοῦς ἀνθρώπους ἐλευθερώσας Σωτήρ, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί, καί προσκυνούμεν σε, ὅτι ἐφώτισας ἡμᾶς, τῆ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, καί πάντες δοξολογούμεν, φιλόνητο, καί οἰκτίρμον, ὡς ζωοδότην καί Κύριον.

Δόξα... Καί νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου παρισταμένη, θρηνηδοῦσα εβόα ἡ Θεοτόκος, Οἶμοι ὦ Τέκνον μου! οἶμοι φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν! πῶς ἐτανύθης ἐν Σταυρῷ, ὁ ἐκτείνας θεϊκῶς τόν οὐρανόν ὡσεὶ δέρριν, καί ἐκ θαλάσσης ἀνάγων, πηγᾶς ὑδάτων Τῷ σῷ προστάγματι;

**Εἰς τήν ζ' Ὠδήν
Μαρτυρικόν**

Τοῦς ἀθλοφόρους σου Κύριε, μεγάλους ἀντιλήπτορας ἀνέδειξας, Σωτήρ τῆς Οἰκουμένης, δι' ὧν τὰ πάθη φυγαδεύονται, ταίς αὐτῶν πρεσβείαις σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Αποστολικά
Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον**

Ὡς αὐτόπτας τοῦ Λόγου, καί ὑπηρέτας Χριστοῦ, τοῦς σοφοῦς Ἀποστόλους ἐγκωμιάσωμεν, ἐν ὧδαίς πνευματικαῖς, καί ὕμνοις πάντες βροτοί, τόν Χριστόν γάρ ἐκτενῶς ἱκετεύουσιν αὐτοί, ὑπέρ ἡμῶν τῶν ὑμνούντων, τήν ἱεράν αὐτῶν μνήμην, καί προσκυνούντων τὰ λείψανα.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ὁμοιον

Τοῦς Ἀποστόλους Κυρίου, συμφώνως ἀνευφημήσωμεν, ὡς φωστήρας φανέντας τῆς Οἰκουμένης, τὰ γάρ ἔθνη εὐσεβῶς ἐσαγήνευσαν, καί φωτίσαντες ἡμᾶς, ἀνακηρύττουσι τρανώς, Τριάδα τῆς οὐσίας, διαιρετὴν σέβειν ἁγίαν, ἠνωμένην μὲν δὲ ταίς ὑποστάσεσιν.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὁμοιον

Απειρόγαμε Νύμφη, καί αειπάρθενε, σύν Αγγέλοις απαύστως ανευφημούμέν σε, ότι εποίησεν ἡμῖν μεγαλεία διὰ σοῦ, ὁ Υἱός σου καί Θεός, ὁ πρό αἰώνων ἐκ Πατρός, ἐν μήτρα σου χωρηθῆναι, εὐδοκήσας, καί ἐκ τῆς πλάνης, ἐλευθερώσαι τό γένος ἡμῶν.

Εἰς τήν ζ' Ὁδήν
Μαρτυρικόν
Ὅμοιον

Τῶν αγίων Μαρτύρων τά κατορθώματα, οὐρανῶν αἰ Δυνάμεις ὑπερεθαύμασαν, ὅτι ἐν σώματι θνητῷ, τόν ἀσώματον ἐχθρόν, τή δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀγωνισάμενοι καλῶς, ἐνίκησαν ἀοράτως, καί πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ
Εἰς ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος πλ. α'

Τόπος Κρανίου Παράδεισος γέγονε, μόνον γάρ ἐπάγη τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ, εὐθύς ἐβλάστησε τόν βότρυν τῆς ζωῆς, σέ Σωτήρ εἰς ἡμῶν εὐφροσύνην, δόξα σοι.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.
Τό ξένον τῆς Παρθένου

Τό ξύλον τοῦ Σταυροῦ σου Σωτήρ ἡμῶν, τῷ Κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριον, ἐν αὐτῷ γάρ βουλήσει προσηλωθεῖς, τῆς κατάρας ἐρρύσω τούς γηγενεῖς, ἡ πάντων χαρά, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νῦν... Σταυροθεοτοκίον
Τόν συνάναρχον Λόγον

Ἐν Σταυρῷ σε Ὁρώσα, Χριστέ ἡ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικῶς, τά σπλάγχνα ἔλεγεν, Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ, ὡς περ κακούργος ἐπάγης; τό γένος τό τῶν ἀνθρώπων, ζωῶσαι θέλων, ὡς ὑπεράγαθος.

Εἰς τήν ζ' Ὁδήν
Μαρτυρικόν

Λάμπει σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων, ἔχει γάρ καί οὐρανόθεν ἀπαύγασμα, ὁ Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καί τῶν ἀνχορός τῶν θρώπων τό γένος συνεορτάζει, Διό πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ἦχος πλ. α'

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καί τῶν βασάνων ἀνδρείως κατατολήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἠστοχήσατε, ἀλλ' οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε, πανεύφημοι Μάρτυρες, ἔχοντες παρρησίαν, πρὸς τόν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ Κόσμῳ τήν εἰρήνην αἰτησασθε, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Τόν θυρεόν τῆς Πίστεως περιβαλλόμενοι, καί τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ, εαυτούς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως ἀπηυτομόλησαν, καί Διαβόλου τήν πλάνην, καί τό θράσος κατήργησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε, αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ὡς

παντοδύναμος Θεός, τώ Κόσμω τήν ειρήνην κατάπεμψον, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Πρεσβεύσατε υπέρ ημών άγιοι Μάρτυρες, ίνα ρυσθώμεν τών ανομιών ημών, υμίν γάρ εδόθη χάρις, πρεσβεύειν υπέρ ημών.

Ακορέστω διαθέσει ψυχής, Χριστόν ουκ αρνησάμενοι, άγιοι Μάρτυρες, οίτινες διαφόρους αικισμούς, παθημάτων υπομείναντες, τών τυράννων τά θράση κατηδαφίσατε, ακλινή καί άτρωτον τήν Πίστιν φυλάξαντες, εις Ουρανούς μετέστητε, όθεν καί παρρησίας τυχόντες πρός αυτόν, αιτήσασθε δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα...

**Νεκρώσιμον
τού Δαμασκηνού**

Εμνήσθην τού Προφήτου βοώντος, Εγώ ειμι γή καί σποδός, καί πάλιν κατενόησα εν τοίς μνήμασι, καί είδον τά οστά τά γεγυμνωμένα, καί είπον, Άρα τίς εστι βασιλεύς, ή στρατιώτης, ή πλούσιος, ή πένης, ή δίκαιος, ή αμαρτωλός; Αλλά ανάπαυσον Κύριε, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, ως φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή Ερυθρά θαλάσση, τής απειρογάμου νύμφης εικών διεγράφη ποτέ, εκεί Μωϋσής διαιρέτης τού ύδατος, ενθάδε Γαβριήλ υπηρέτης τού θαύματος, τότε τόν βυθόν επέξευσεν αβρόχως Ισραήλ, νύν δέ τόν Χριστόν εγεννησεν, ασπόρως η Παρθένος, η θάλασσα Ισραήλ έμεινεν άβατος, μετά τήν πάροδον του ή άμεμπτος μετά τήν κύησιν τού Εμμανουήλ, έμεινεν άφθορος, ο ών καί προών, καί φανείς ως άνθρωπος Θεός, ελέησον ημάς.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Μαρτυρικά
Ήχος πλ. α'**

Κύριε, τό ποτήριον τού πάθους σου, οι Αθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τήν τού βίου τερπνότητα, καί γεγόνασι τών Αγγέλων συμμετοχοι, αυτών ταίς παρακλήσεσιν, ειρήνην παράσχου ταίς ψυχαίς ημών.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Τά θαύματα τών αγίων σου Μαρτύρων, τείχος ακαταμάχητον ημίν δωρησάμενος, Χριστέ ο Θεός, ταίς αυτών ικεσίαις βουλάς εθνών διασκέδασον, τής βασιλείας τά σκήπτρα κραταίωσον, ως μόνος Αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Διωγμούς καί κινδύνους υπεριδόντες, καί τυράννων τά θράση μή πτοηθέντες, παρρησία τόν Χριστόν ανεκήρυττον καί βασάνων αικισμούς υπομείναντες στερρώς, ειδώλων πλάνην καθείλον, καί κράτος τού Διαβόλου, οι Αθλοφόροι σαφώς νικήσαντες.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ανάπαυσον Σωτήρ ημών, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, καί τούτους κατασκήνωσον εν ταίς αυλαίς σου, καθώς γέγραπται, παρορών ως αγαθός, τά πλημμελήματα αυτών,

τά εκούσια καί τά ακούσια, καί πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει, μόνε φιλόνηρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου ανατείλας, τώ Κόσμω Χριστέ ο Θεός, υιούς φωτός δι' αυτής αναδείξας, ελέησον ημάς.

**Εις τούς Αίνους
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ἦχος πλ. α'**

Ευλογημένος ο στρατός, τού βασιλέως τών ουρανών, ει γάρ καί γηγενεῖς υπήρχον οι Αθλοφόροι, αλλά αγγελικὴν αξίαν ἔσπευδον φθάσαι, τών σωμάτων καταφρονήσαντες, καί διά τών παθημάτων, τῆς τών ασωμάτων αξιωθέντες τιμῆς, Διό ευχαίς αυτών Κύριε, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Οι Αθλοφόροι σου Κύριε, τάς τάξεις τών Αγγέλων μμησάμενοι, ως ασώματοι ταίς βασάνοις ενεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ελπίδα ἔχοντες, τών επηγγελμένων αγαθών τήν απόλαυσιν, ταίς αυτών πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα ἔλεος.

Οι ἅγιοι Μάρτυρες, επί τῆς γῆς ηγωνίσαντο, τώ αέρι ενεκαρτέρησαν, τώ πυρί παρεδόθησαν, τό ὕδωρ αυτούς υπεδέξατο, εκείνων εστίν η φωνή η λέγουσα, Διήλθομεν διά πυρός καί ὕδατος, καί εξήγαγες ημάς εις αναψυχήν, Ταίς πρεσβείαις αυτών ο Θεός, ελέησον ημάς.

Εν ταίς βασάνοις ὄντες οι ἅγιοι, αγαλλόμενοι εβόων, Συναλλάγματα ημίν εστι ταῦτα πρός τόν Δεσπότην, αντί τών επανισταμένων μωλώπων τώ σώματι, φωτεινόν ἔνδυμα εν τῇ αναστάσει επανθήσει ημίν, αντί τῆς ατιμίας οι στέφανοι, αντί δεσμοτηρίων ο Παράδεισος, καί αντί τῆς μετά τών κακούργων καταδίκης, η μετ' Αγγέλων διαγωγή, Διό ευχαίς αυτών Κύριε, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Σύ ἐπλασάς με Κύριε, καί ἔθηκας ἐπ' ἐμέ τήν χεῖρά σου καί ενετείλω μοι καί εἵπας, Εις γῆν πάλιν πορεύση, Οδηγήσον με εις ευθείαν οδόν σου, συγχώρησον μοι τά πλημμελήματά μου, καί σώσον με δέομαι φιλόνηρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, ὅτι εκ σου ανέτειλεν ο ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ο ἔχων τό μέγα ἔλεος.

**Απόστιχα
Νεκρώσιμα Προσόμοια
τού Θεοφάνους
Ἦχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικῶν**

Αἴγλη τού σου προσώπου Χριστέ, τούς μεταστάντας ως οικτίρμων κατάταξον, σκηνώσαι εις τόπον χλόης, επί υδάτων τῆς σῆς, ακραιφνούς καί θείας αναπαύσεως, εν τοῖς ορεκτοῖς κόλποις, Αβραάμ τού προπάτορος, ἔνθα τό φῶς σου, καθαρὸν επιφαίνεται, καί προχέουσιν, αι πηγαί τῆς χρηστότητος, ἔνθα περιχορεύουσι, τρανῶς αγαλλόμεναι, αι τών Ἀγίων χορεῖαι, περί τήν σῆν αγαθότητα, μεθ' ὧν κατατάξαι, τούς ικέτας σου παράσχου, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριοι, οὐς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ψάλλει παναρμονίω φωνή, δοξολογούντας τό σόν κράτος ευδόκησον, οικτίρμον, τούς μεταστάντας, εκ τών προσκαίρων πρός σέ, τόν Δεσπότην πάντων καί φιλόνηρωπον,

διδούς ωραιότητος, τού σου κάλλους ελλάμπεσθαι, καί τῆς γλυκείας, καί τερπνῆς μετουσίας σου, απολαύειν τε, καί τρυφάν καθαρώτερον, ἔνθα περί τόν θρόνον σου, χορεύουσιν Ἄγγελοι, καί τῶν Ἀγίων οἱ δήμοι, χαρμονικῶς περιέπουσι, μεθ' ὧν τοίς σοῖς δούλοις, τήν ανάπαυσιν παράσχου, καί μέγα ἔλεος.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν.

Ὅπου τῶν Προφητῶν ὁ χορός, τῶν Αποστόλων καί Μαρτύρων τά τάγματα, καί πάντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, δικαιθέντες τῷ σῷ, σωτηρίῳ πάθει καί τῷ Αἵματι, δι' οὐ ἐξηγόρασας τόν αιχμάλωτον ἄνθρωπον, ἐκεῖ τοὺς πίστει, κοιμηθέντας ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος, συγχωρῶν καί τά πταίσματα, ἄνθρωπος γάρ ἀναμάρτητος, ἐν γῆ πεπολίτευσαι, Ἅγιος ἄνθρωπος καί ἄνθρωπος, ἐν τεθνεῶσιν ἐλεύθερος, Διό τοίς σοῖς δούλοις, τήν ἀνάπαυσιν παράσχου, καί μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον
Ὁμοιον

Νόμω τῆς αμαρτίας ἡμᾶς, δεδουλωμένους ἠλευθέρωσας Πάναγνε, ἐν μήτρα τόν Νομοδότην, καί Βασιλέα Θεόν, συλλαβούσα μόνη Μητροπάρθενε, δι' οὐ δικαιούμεθα, δωρεά τε καί χάριτι, ὅν νῦν δυσώπει, τάς ψυχάς τῶν υμνούντων σε, Θεομήτορα, κατατάξαι ἐν βίβλω ζωῆς, ὅπως τῆ μεσιτείας σου, σωθέντες πανάμωμε, τῆς τοῦ Υἱοῦ σου εὐκατίας, ἀπολυτρώσεως τύχοιμεν, αὐτόν προσκυνούντες, τόν παρέχοντα τῷ Κόσμῳ, τό μέγα ἔλεος.

tone [6top](#)

ἮΧΟΣ ΠΛ. Β'
ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ἦχος πλ. β'

Μετάνοιαν οὐ κέκτημαι, ἀλλ' οὐδέ πάλιν δάκρυα, διὰ τούτο ἰκετεύω σε Σωτήρ, πρό τέλους ἐπιστρέψαι, καί δούναί μοι κατάνυξιν, ὅπως ρυσθήσωμαι τῆς κολάσεως.

Ἐν τῇ φρικτῇ παρουσίᾳ σου Χριστέ, μή ἀκούσωμεν, οὐκ οἶδα υμᾶς, τήν γάρ ἐλπίδα ἐπὶ σοί τῷ Σωτήρι ἐθέμεθα, εἰ καί τά σά προστάγματα οὐ πράττομεν, διὰ τήν ἀμέλειαν ἡμῶν, ἀλλά φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν δεόμεθα.

Τά τῆς καρδίας μου τραύματα, ἐκ πολλῶν αμαρτημάτων φυέντα μοι, ἰάτρευσον Σωτήρ, οἱ τῶν ψυχῶν, καί τῶν σωμάτων ἰατρός, οἱ παρέχων τοῖς αἰτούσι, πταισμάτων τήν συγχώρησιν αἰεὶ, παράσχου μοι δάκρυα μετανοίας, διδούς μοι τήν λύσιν τῶν σφλημάτων Κύριε, καί ἐλέησόν με.

Γυμνόν με ευρών τῶν ἀρετῶν ὁ ἐχθρός, τῷ βέλει τῆς αμαρτίας ἔτρωσεν, ἀλλά σύ ὡς ἰατρός ψυχῶν τε καί σωμάτων, τά τραύματα τῆς ψυχῆς μου θεράπευσον, ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος πλ. β'

Ἐννοῶ τήν ἡμέραν τήν φοβερᾶν, καί θρηνώ μου τάς πράξεις τάς πονηράς, πῶς ἀπολογήσομαι τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ; ποῖα δέ παρρησία ἀτενίσω τῷ Κριτῇ, ὁ ἄσωτος

εγώ; Εύσπλαγχνε Πάτερ, Υιέ μονογενές, τό Πνεύμα τό άγιον ελέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Εις τήν κοιλάδα τού κλαυθμώνος, εις τόν τόπον όν διέθου, όταν καθίσης Ελεήμον ποιήσαι δικαίαν κρίσιν, μή δημοσιεύσης μου τά κεκρυμμένα, μηδέ κατακρίνης με ενώπιον τών Αγγέλων, αλλά φείσαι μου ο Θεός, και ελέησόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν υπερένδοξον τού Θεού Μητέρα, και τών αγίων Αγγέλων αγιωτέραν, ασιγήτως υμνήσωμεν, καρδία και στόματι, Θεοτόκον αυτήν ομολογούντες, ως κυρίως γεννήσασαν, Θεόν σεσαρκωμένον, και πρεσβεύουσαν απαύστως, υπέρ τών ψυχών ημών.

**Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν**

Φώς Δικαίους διαπαντός, οι γάρ Άγιοι εν σοί φωτισθέντες, καταλάμπουσιν αεί ως φωστήρες, λύχνον ασεβών σβέσαντες, ών ταίς ευχαίς Σωτήρ ημών, σύ φωτιείς λύχνον μου Κύριε, και σώσόν με.

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ήχος πλ. β'**

Τών φρονίμων Παρθένων τό άγρυπνον, δώρησαι μοι Κύριε, και τής ψυχής μου τήν λαμπάδα φαίδρυνον, εν ελαίω τών σών οικτιρμών ίνα τών Αγγέλων τόν ύμνον βοώ σοι, τό, Αλληλουϊά.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Ελέησον ημάς, Κύριε ελέησον ημάς, πάσης γάρ απολογίας απορούντες, ταύτην σοι τήν ικεσίαν ως Δεσπότη, οι αμαρτωλοί προσφέρομεν, Ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τής ευσπλαγχνίας τήν πύλην, άνοιξον ημίν ευλογημένη Θεοτόκε, ελπίζοντες εις σέ μή αστοχήσωμεν, ρυσθείημεν διά σου τών περιστάσεων, σύ γάρ εί η σωτηρία τού γένους τών Χριστιανών.

**Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν**

Αθλητικόν αγώνα υπομείναντες οι Άγιοι, και τά βραβεία τής νίκης παρά σου κομισάμενοι κατήργησαν τάς επινοίας τών παρανόμων, εδέξαντο στεφάνους τής αφθαρσίας, δι' αυτών ο Θεός, δυσωπούμενος, δώρησαι ημίν τό μέγα έλεος.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ήχος πλ. β'**

Σήμερον τό προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, Ιδού γάρ προσκυνούμεν εις τόν τόπον, ού έστησαν οι πόδες σου Κύριε, και ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τών εξ αμαρτίας παθών,

ελευθερίας ετύχομεν, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνη φιλόνηρωπε.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὁ Σταυρός σου Κύριε ἡγίασαι, ἐν αὐτῷ γάρ γίνονται ἰάματα, τοῖς ἀσθενούσιν ἐν ἀμαρτίαις, Δι' αὐτοῦ σοι προσπίπτομεν, Ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ἡ σέ κῆσασα Χριστέ, ἀειπάρθενος Κόρη, ἐν τῷ Σταυρῷ σε δι' ἡμᾶς, ὑψωθέντα ὀρώσα, ἐτέτρωτο λύπης ρομφαία τήν ψυχήν, καί ἐκλαίει θρηνηδούσα μητρικῶς, Αὐτῆς ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε τοῦ ἐλέους.

**Εἰς τήν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν**

Ἀθλητικά ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυραννικοὶ αἰκισμοὶ ἐπὶ τοῦς Μάρτυρας, καί ἴσαντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης, ἐξέστησαν τυράννους, καί βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθείλον τόν Βελίαν ὁμολογία Χριστοῦ, ὁ ἐνισχύσας αὐτούς, Κύριε δόξα σοι.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Ἀποστολικά
Ἦχος πλ. β'**

Ὡς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου Σωτήρ, τήν εἰρήνην διδούς αὐτοῖς, ἐλθέ καί μεθ' ἡμῶν, καί σώσον ἡμᾶς.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Οἱ Μαθηταὶ σου Ἰησοῦ, ἐπὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς στελλόμενοι, τὰ ἔθνη εὐσεβῶς, ὡς ἰχθύας ζωγρήσαντες, προσήνεγκαν τῆ σὴ ἀγαθότητι Κύριε, καί δι' αὐτῶν βοώμέν σοι φιλόνηρωπε, Τῷ λαῷ σου παράσχου, τό μέγα ἔλεος.

**Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Ἐλπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή**

Ἁγία Δέσποινα Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητέρα, ὡς τῶν ἀπάντων Ποιητήν, ἀπορρήτως τεκούσα, ἰκέτευε σὺν Ἀποστόλοις Ἱεροῖς, ἐκάστοτε τήν ἀγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καί ἄφεςιν ἡμῖν δοῦναι ἀμαρτημάτων.

**Εἰς τήν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν**

Τῶν Ἀθλοφόρων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ, ἐν αὐτῇ γάρ ἀγάλλεται πάσα ἡ Κτίσις, Διὸ παράσχου ἡμῖν, τῆ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος πλ. β'**

Μόνον ἐπάγη τὸ ξύλον Χριστέ τοῦ Σταυροῦ σου, τὰ θεμέλια ἐσαλεύθη τοῦ θανάτου

Κύριε, ὄν γάρ κατέπιε πόθω ο Ἄδης, ἀπέλυσε τρόμω, ἔδειξας ἡμῖν τό σωτήριόν σου Ἄγιε, καί δοξολογούμεν σε Υιέ Θεοῦ, Ελέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Κύριε κατέκρινάν σε Ιουδαῖοι, θανάτῳ τήν ζωήν τῶν ἀπάντων, οἱ τήν Ερυθράν ράβδῳ πεζεύσαντες, Σταυρῷ σε προσήλωσαν, καί οἱ ἐκ πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολήν σοι προσήνεγκαν, ἀλλ' ἐκὼν υπέμεινας, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, Χριστέ ο Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τόν Υἱόν σου, τόν ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καί ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Εἰς τήν ζ' Ὁδήν
Μαρτυρικόν**

Τούς ἐν σταδίῳ τόν Χριστόν κηρύξαντας, καί τῶν ἀνόμων ἀπειλᾶς μή πτήξαντας, ἐθαυμάστωσεν ο Κύριος, καθείλον γάρ ἀθλητική καρτερία, τά θράση τῶν παρανόμων, ἔλαβον παρά Χριστοῦ ἐπαξίως τήν χάριν τῶν ἱαμάτων, ἀπαύστως δεόμενοι, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

**Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ἦχος πλ. β**

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπό τῶν ἐντολῶν σου, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μαρτυρήσαντες διά σέ Χριστέ, πολλάς βασάνους υπέμειναν, πρεσβείαις Κύριε, καί εὐχαῖς αὐτῶν, πάντα ἡμᾶς διαφύλαξον.

Οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, καί ουρανοπολίται, ἐπί γῆς ἀθλήσαντες, πολλάς βασάνους υπέμειναν, καί τέλειον ἀπέλαβον τόν στέφανον ἐν ουρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο Σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυσι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον, ἐβλεπον γάρ τόν προκειμένον θάνατον, καί προβλέποντες τήν μέλλουσαν ζωήν, τή ἐλπίδι τή εἰς σέ ἐνεδυναμόντο, αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

**Δόξα... Νεκρώσιμον
τοῦ Δαμασκηνοῦ**

Ἀρχή μοι καί ὑπόστασις, τό πλαστουργόν σου γέγονε πρόσταγμα βουληθείς γάρ ἐξ ἀοράτου τε, καί ὄρατῆς με, ζῶον συμπήξαι φύσεως, γήθέν μοι τό σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχήν, τή θείᾳ σου καί ζωοποιῷ ἐμπνεύσει, Διό Σωτήρ τούς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μοι ἀνυμνήσει σου, τόν ἀλόγχευτον τόκον, ο γάρ ἀχρόνως, ἐκ Πατρός ἐκλάμψας, Υἱός μονογενῆς, ο αὐτός ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, Αὐτόν ἰκέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τας ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν Καθίσματα Μαρτυρικά Ἦχος πλ. β'

Αθλητικόν αγώνα υπομείναντες οι Ἅγιοι, καί τά βραβεῖα τῆς νίκης παρά σου κομισάμενοι, κατήργησαν τάς επινοίας τῶν παρανόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς αφθαρσίας, δι' αὐτῶν ὁ Θεός, δώρησαι ἡμῖν τό μεγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραήλ αὐτός δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Αθλητικά ἐνστάσεις ἐπί τῷ σκάμμα τι, τυραννικοί αικισμοί ἐπί τοῦς Μάρτυρας, καί ἴσαντο χοροί τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης, ἐξέστησαν τυράννους, καί βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθείλον τόν Βελίαρ ὁμολογία Χριστοῦ, ὁ ἐνισχύσας αὐτούς, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Τῶν Ἁγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, σήμερον ἀνεδείχθη, ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ, ἐν αὐτῇ γάρ ἀγάλλεται πάσα ἡ Κτίσις, Διό παράσχου ἡμῖν, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ἀληθῶς ματαιότης τά σύμπαντα, ὁ δέ βίος σκιά καί ἐνύπνιον, καί γάρ μάτην ταράττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή, ὅτε τόν Κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οικήσωμεν, ὅπου ομοῦ βασιλεῖς καί πτωχοί, Διό Χριστέ ὁ Θεός, τοῦς μεταστάντας δούλους σου ἀνάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐλπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τήν σῆν καί μόνην φοβερᾶν προστασίαν αἰτούμεν, Σπλαγχνίσθητι εἰς ἐυπερίστατον λαόν, δυσώπησον τόν ἐλεήμονα Θεόν, ρυσθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Εἰς τοῦς Αἴνους Στιχηρά Μαρτυρικά Ἦχος πλ. β'

Κύριε ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων σου, πάσα ἡ Κτίσις εορτάζει, οἱ οὐρανοί ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καί ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε εἰ μή τοῦς Ἁγίους σου εἶχομεν πρεσβευτάς, καί τήν ἀγαθότητά σου συμπαθοῦσαν ἡμῖν, πῶς ἐτολμῶμεν Σωτῆρ ὑμνήσαί σε, ὄν εὐλογούσιν ἀπαύστως Ἄγγελοι; Καρδιογνώστα φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μνήμη Μαρτύρων, ἀγαλλίαμα τοῖς φοβουμένοις τόν Κύριον, ἀθλήσαντες γάρ διὰ Χριστόν, στεφάνους παρ' αὐτοῦ ἐκομίσαντο, καί νύν ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσιν, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦς ἐκλεκτούς εθαυμάστωσε, καί Ἁγίους ὁ Θεός ἡμῶν, ἀγαλλιάσθε καί εὐφραίνεσθε πάντες οἱ δούλοι αὐτοῦ, ὑμῖν γάρ ἠτοίμασε τόν στέφανον, καί τήν Βασιλείαν αὐτοῦ, ἀλλ' αἰτούμεν, καί ἡμῶν μή ἐπιλάθησθε.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Άλγος τώ Αδάμ εχρημάτισεν, η τού ξύλου απόγευσις, πάλαι έν Εδέμ, ότε όφισ ιόν εξηρεύξατο, δι' αυτού γάρ εισήλθεν ο θάνατος, παγγενή κατεσθίων τόν άνθρωπον, αλλ' ελθών ο Δεσπότης καθείλεν τόν δράκοντα, καί ανάστασιν ημίν εδωρήσατο, Πρός αυτόν ούν βοήσωμεν, Φείσαι Σωτήρ, καί ούς προσελάβου, ανάπαυσον, ως φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πρεσβείαις τής τεκούσης σε, Χριστέ καί τών Μαρτύρων σου, Αποστόλων, Προφητών, Ιεραρχών, Οσίων καί Δικαίων, καί πάντων τών Αγίων, τούς κοιμηθέντας δούλους σου ανάπαυσον.

**Απόστιχα
Νεκρώσιμα Προσόμοια
τού Θεοφάνους
Ήχος πλ. β'
Όλην αποθέμενοι**

Έχων ακατάληπτον, τήν εις ημάς ευσπλαγχνίαν, καί πηγήν ακένωτον, θεϊκής χρηστότητος πολυέλεε, τούς πρός σέ Δέσποτα, μεταβεβηκότας, εν γή ζώντων κατασκήνωσον, εις τά σκηνώματα, τά αγαπητά και ποθούμενα, κατάσχεσιν δωρούμενος, τήν διηνεκώς διαμένουσαν, σύ γάρ υπέρ πάντων, εξέχεας τό αίμά σου Χριστέ, καί ζωηφόρω τιμήματι, Κόσμον εξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Νέκρωσιν υπέμεινας, ζωοποιόν εκουσίως, καί ζωήν επήγασας, καί τρυφήν αϊδιον, πιστοίς δέδωκας, εν ή κατάταξον, τούς κεκοιμημένους, επ' ελπίδι αναστάσεως, τά τούτων πταίσματα, πάντα συγχωρών αγαθότητι, ως μόνος αναμάρτητος, μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος, ίνα διά πάντων, υμνήται σου τό όνομα Χριστέ, καί σεσωσμένοι δοξάζωμεν, τήν φιλανθρωπίαν σου.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχική εξουσία, καί νεκρών δεσπόζοντα, σέ Χριστέ γινώσκομεν πολυέλεε τούς πιστούς δούλους σου, τούς πρός σέ τόν μόνον, ευεργέτην εκδημήσαντας, αυτός ανάπαυσον, σύν τοίς εκλεκτοίς σου φιλόανθρωπε, εν τόποις αναψύξεως, εν ταίς τών Αγίων λαμπρότησι, θελητής ελέους, υπάρχεις γάρ καί σώζεις ως Θεός, ούς κατ' εικόνα σου έπλασας, μόνε Πολυέλεε.

**Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Όμοιον**

Όφθης ενδιαίτημα, θεοπρεπές Παναγία, καί Θεόν εχώρησας, καί Θεόν εγέννησας απειρόγαμε, εν, δυσί φύσεσιν, εν δυσίν ουσίαις, εν μιά δέ υποστάσει Αγνή, αυτόν ικέτευε, τόν μονογενή καί πρωτότοκον, τόν σέ παρθένον άμωμον, καί μετά τόν τόκον φυλάξαντα, ψυχάς αναπαύσαι, τών πίστει κοιμηθέντων ευσεβώς, εν ακηράτω φαιδρότητι, καί μακαριότητα.

tone [7top](#)

**ΉΧΟΣ ΒΑΡΥΣ
ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ**

**Εις τό Κύριε εκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος βαρύς**

Ως ο άσωτος Υιός, ήλθον καγώ οικτίρμον, δέξαι με προσπίπτοντα, ως ένα τών μισθίων σου, ο Θεός καί ελέησόν με.

Ὡς ὁ περιπεσὼν εἰς τοὺς ληστὰς, καὶ τετραυματισμένος, οὕτω καγὼ περιέπεσα, ἐξ ἐμῶν αμαρτιῶν, καὶ τετραυματισμένη, ὑπάρχει μου ἡ ψυχὴ, πρὸς τίνα καταφύγω ὁ υπεύθυνος ἐγώ, εἰμὴ πρὸς σέ τὸν εὐσπλαγχον, τῶν ψυχῶν τὸν ἰατρόν; ἐπίχεε ἐπ' ἐμέ ὁ Θεός, τό μέγα σου ἔλεος.

Ὡς τὴν συκὴν τὴν ἀκαρπον, μὴ ἐκκόψης με Σωτὴρ τὸν αμαρτωλόν, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶ τῷ ἔτει, συγχώρησίν μοι δώρησαι, ἀρδεύων μου τὴν ψυχὴν, τοῖς δάκρυσιν τῆς μετανοίας, ἵνα καρπὸν προσενέγκω σοι ἐλεημοσύνης.

Ὡς Ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωταγώγησον τὰς καρδίας, τῶν σέ υμνούντων, Κύριε δόξα σοι.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος βαρὺς

Ἔχουσα ψυχὴ μου, τό ἰατρεῖον τῆς μετανοίας, πρόσελθε δακρύνουσα ἐν στεναγμοῖς, κραυγάζουσα τῷ ἰατρῷ, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, Ἐλευθέρωσόν με Φιλάνθρωπε, ἐκ τῶν ἐμῶν πλημμελημάτων, συναρίθμησόν με τῇ Πόρνῃ, καὶ τῷ Ληστῇ, καὶ τῷ Τελώνῃ, καὶ δώρησαι μοι ὁ Θεός, τῶν ανομιῶν μου τὴν συγχώρησιν, καὶ σώσόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Τοῦ Τελώνου τὴν μετάνοιαν οὐκ ἐζήλωσα, καὶ τῆς Πόρνῃς τὰ δάκρυα οὐ κέκτημαι, ἀπορῶ γάρ ἐκ πωρώσεως τῆς τοιαύτης διορθώσεως, ἀλλὰ τῇ σὴ εὐσπλαγχνίᾳ, ὁ Θεός σώσόν με ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τιμιωτέρα τῶν ἐνδόξων Χερουβὶμ, ὑπάρχεις Παναγία Παρθένε, ἐκεῖνα γάρ τὴν θείαν μὴ φέροντα ἔλλαμψιν, πτέρυξι κεκαλυμμένῳ προσώπῳ, τὴν λειτουργίαν ἐπιτελοῦσιν, αὐτὴ δέ σεσαρκωμένον τὸν Λόγον, αὐτόπτως ὀρώσα φέρεις, ὄν ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ' Ὠδὴν
Μαρτυρικόν

Οἱ Ἁγιοὶ σου Κύριε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀγωνισάμενοι, τὸν ἐχθρόν κατεπάτησαν, καὶ τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην κατήργησαν, διὸ καὶ τοὺς στεφάνους, παρά σου ἐκομίσαντο, τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη, καὶ ἐλεήμονος Θεοῦ, τοῦ παρέχοντος ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος βαρὺς

Ὁ τῆς Πόρνῃς τὰ δάκρυα, καὶ τοῦ Πέτρου προσδεξάμενος, καὶ Τελώνην δικαιοῦσας ἐκ βάθους στενάξαντα, καμὲ ἀπεγνωσμένον ἐξ ἔργων, οἰκτεῖρον Σωτὴρ, καὶ σώσόν με.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Ο τού Πέτρου τήν ἄρνησιν, τοῖς δάκρυσι καθάρισας, καί τού Τελώνου τά πταίσματα, τώ στεναγμῷ συγχωρήσας, Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερέβης τās Δυνάμεις τῶν ουρανῶν, ὅτι ναός εδείχθης θεϊκός, ευλογημένη Θεοτόκε, ως τεκούσα Χριστόν, τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Εἰς τήν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν**

Αγαλλιάσθε Δίκαιοι, ευφραινέσθω τά Ουράνια, ἐπί γῆς γάρ οἱ Μάρτυρες αγωνισάμενοι, τήν πλάνην κατήργησαν, σκιρτάτω ἡ Εκκλησία, τά νικητήρια εορτάζουσα, τώ αθλοθέτῃ καί μόνῳ νικοποιῷ, Χριστῷ τώ Θεῷ, τώ παρέχοντι τώ Κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος βαρύς**

Ἡ Εκκλησία βοά σοι Χριστέ ο Θεός, ἐν κέδρῳ καί πεύκῃ, καί κυπαρίσσω προσκυνούσά σε, Νίκας τοῖς Βασιλεύσιν ἡμῶν, διὰ τῆς Θεοτόκου δωρούμενος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τώ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὁ δι' ἐμέ ανασχόμενος, τῆς ἐν Σταυρῷ προσηλώσεως, δέξαι μου τήν ἀγρυπνον αἰνεσιν, Χριστέ ο Θεός ως φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τόν σταυρωθέντα υπέρ ἡμῶν Χριστόν τόν Θεόν, καί καθελόντα τού θανάτου τό κράτος, ἀπαύστως ἰκέτευε Θεοτόκε, ἵνα σώσῃ τās ψυχᾶς ἡμῶν.

**Εἰς τήν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν**

Τῆς αθεότητος τῶν τυράννων καταφρονήσαντες, καί τῶν βασάνων τό ἄλγος παραβλεψάμενοι Ἅγιοι, τήν πίστιν τήν εἰς Χριστόν οὐκ ἠρνήσασθε, διό ἰκετεύσατε τόν φιλάνθρωπον Θεόν, σωθῆναι τās ψυχᾶς ἡμῶν.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Αποστολικά
Ἦχος βαρύς**

Γεωργούς τού αγρού σου ἀνέδειξας, τούς Αποστόλους σου Λόγε, ἐκτέμνοντας τά εἶδωλα, διό σε τόν Δεσπότην, εἰς τά ἔθνη κηρύξαντες, ευσεβῶς ἐμεγάλυναν.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν.

Τῶν πανευφήμων Αποστόλων μνημόσυνα, τῆς Εκκλησίας οἱ τρόφιμοι ποιούμενοι, ωδαίς ασμάτων υμνήσωμεν Χριστόν, αὐτοὶ γάρ τούς υπευθύνους τῆ ἀμαρτία ἔσωσαν, κηρύξει τῆς μετανοίας, οἱ τῆς πλάνης διώκται, καί τού Κόσμου λαμπτήρες, καί πρεσβευταὶ τῆς Οἰκουμένης.

Δόξα... Και νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε εξ ής ατρέπτως ο Λόγος σάρξ εγένετο, καί εσκήνωσεν εν ημίν, χαίρε σεμνή, τών Αποστόλων καί Μαρτύρων τό αγαλλίαμα, καί πιστών σωτηρία, χαίρε Μήτηρ Χριστού τού Θεού.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Άγιοι πρεσβεύσατε, άφεισιν δοθήναι ημίν, τών πλημμελημάτων ημών, καί τών προσδοκωμένων δεινών ρυσθήναι ημάς, καί πικρού θανάτου δεόμεθα.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ήχος βαρύς

Πυρός φωτεινότερον, φλογός εναργέστερον, τό ξύλον ανέδειξας το τού Σταυρού σου, καταφλέγον αμαρτίας τών νοσούντων, καί φωτίζον τάς καρδίας τών υμνούντων, τήν εκούσιόν σου Σταύρωσιν, Χριστέ ο Θεός δόξα σοι.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Ο δεσπόζων τών ασωμάτων Δυνάμειν, καί γινωσκων τής ψυχής μου τό ράθυμον, τώ Σταυρώ σου σώσον με Χριστέ ο Θεός, ως φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τόν σταυρωθέντα υπέρ ημών Χριστόν τόν Θεόν, καί κατελόντα τού θανάτου τό κράτος, απαύστως ικέτευε Θεοτόκε Παρθένε, ίνα σώση τάς ψυχάς ημών.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρες σου Κύριε, τόν εχθρόν ετροπώσαντο, καί τήν πλάνην τών ειδώλων κατήσχυναν, καθωπλισάμενοι τού Σταυρού τήν δύναμιν, διό καί σύν Αγγέλοις ανυμνούντες κραυγάζουσι, τόν επινίκιον ύμνον, δοξολογούντές σε Χριστέ, δι' αυτών σε δυσωπούμεν, Σώσον ημάς.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ήχος βαρύς

Δόξα σοι Χριστέ ο Θεός, Αποστόλων καύχημα, Μαρτύρων αγαλλίαμα, ών τό κήρυγμα, Τριάς η ομοούσιος.

Άγιοι Μάρτυρες, οι καλώς αθλήσαντες, καί στεφανωθέντες, πρεσβεύσατε πρός Κύριον, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καταφρονήσαντες πάντων τών επί γής, άγιοι Μάρτυρες, καί εν σταδίω τόν Χριστόν, ανδρείως κηρύξαντες, αμοιβάς τών βασάνων παρ' αυτού εκομίσασθε, αλλ' ως έχοντες παρρησίαν, αυτόν ικετεύσατε, ως Θεόν παντοδύναμον, τάς ψυχάς ημών σώσαι, τών εις υμάς προστρεχόντων δεόμεθα.

Πανεύφημοι Μάρτυρες, θρέμματα πνευματικά, ολοκαυτώματα λογικά, θυσία δεκτή,

ευάρεστος τώ Χριστώ υμάς ουχ η γή κατέκρυσεν, αλλ' Ουρανός υπεδέξατο, Αγγέλων συμμετοχοι γεγόνατε, μεθ' ών ικετεύσατε δεόμεθα, τώ Σωτήρι καί Θεώ ημών, ειρηνεύσαι τόν Κόσμον, καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

**Δόξα... Νεκρώσιμον
τού Δαμασκηνού**

Ανάπαυσον Σωτήρ ημών ζωοδότα, ούς μετέστησας αδελφούς ημών, εκ τών προσκαίρων, κράζοντας, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ μέν εγνώσθης, υπέρ φύσιν Θεοτόκε, έμεινας δέ παρθένος, υπέρ λόγον καί έννοιαν, καί τό θαύμα τού τόκου σου, ερμηνεύσαι γλώσσα ου δύναται, παραδόξου γάρ ούσης τής συλλήψεως Αγνή, ακατάληπτός εστιν ο τρόπος τής κυησεως, όπου γάρ βούλεται Θεός, νικάται φύσεως τάξις, Διό σε πάντες Μητέρα τού Θεού γινώσκοντες, δεόμεθά σου εκτενώς, Πρέσβευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τόν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Μαρτυρικά
Ήχος βαρύς**

Αγαλλιάσθε Δίκαιοι, ευφραινέσθω τά ουράνια, επί γής γάρ οι Μάρτυρες αγωνισάμενοι, τήν πλάνην κατήγγησαν, σκιρτάτω η Εκκλησία, τά νικητήρια εορτάζουσα, τώ αθλοθέτη, καί μόνω νικοποιώ, Χριστώ τώ Θεώ, τώ παρέχοντι τώ Κόσμω τό μέγα έλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Τής αθεότητος τών τυράννων καταφρονήσαντες, καί τών βασάνων τό άλγος παραβλεψάμενοι Άγιοι, τήν πίστιν τήν εις Χριστόν ουκ ηρνήσασθε, Διό ικετεύσατε τόν φιλόανθρωπον Θεόν, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Άγιοι πρεσβεύσατε, άφεισιν δοθήναι ημίν τών πλημμελημάτων ημών, καί τών προσδοκωμένων δεινών, ρυσθήναι ημάς, καί πικρού θανάτου δεόμεθα.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Εν χώρα ζώντων Κύριε, καί εν σκηναίς τών Δικαίων σου, ανάπαυσον τούς δούλους σου, ών τελούμεν τήν μνήμην φιλόανθρωπε, καί είτι επλημμέλησαν εν τώ βίω υπάρχοντες, ως ελεήμων συγχώρησον, καί ευδιάλλακτος Θεός, παρέχων τώ Κόσμω τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως τής ημών αναστάσεως θησαύρισμα, τούς επί σοί πεποιθότας Πανύμνητε, εκ λάκκου καί βυθού πταισμάτων ανάγαγε, σύ γάρ τούς υπευθύνους τή αμαρτία έσωσας, τεκούσα τήν σωτηρίαν ημών, η πρό τόκου παρθένος, καί εν τόκω παρθένος, καί μετά τόκον παρθένος μείνασα.

**Εις τούς Αίνους
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ήχος βαρύς**

Τήν μνήμην τών αγίων σου Αθλοφόρων, εορτάζοντες σέ ανυμνούμεν, Χριστέ βοώντες,

Κύριε δόξα σοι.

Εν μέσω τού σταδίου τών παρανόμων, αγαλλόμενοι ανεβών οι Αθλοφόροι, Χριστώ βοώντας, Κύριε δόξα σοι.

Φωστήρες ανεδείχθησαν Οικουμένης, οι πανεύφημοι Αθλοφόροι, Χριστώ βοώντας, Κύριε δόξα σοι.

Εν πνέοντες, πρός έν βλέποντες οι αθλοφόροι Μάρτυρες, μίαν οδόν ζωής ευράμενοι, τόν υπέρ Χριστού θάνατον, ζηλοτυπούντες αλλήλους τής τελευτής, ώ του θαύματος! ώσπερ θησαυρούς τάς βασάνους προαρπάζοντες, πρός αλλήλους έλεγον, Ότι κάν μή νύν αποθάνωμεν, τεθνηξόμεθα πάντως, και τή γεννήσει τά οφειλόμενα λειτουργήσωμεν, ποιήσωμεν τήν ανάγκην φιλοτιμίαν, τό κοινόν ίδιον ηγησώμεθα, θανάτω ζωήν ωνησάμενοι, ταίς πρεσβείαις αυτών ο Θεός, ελέησον ημάς.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ψυχάς άς προσελάβου, Σωτήρ τού Κόσμου, εν σκηναίς τών Δικαίων και εκλεκτών σου, ανάπαυσον Κύριε.

Και νύν... Θεοτοκίον

Τό Χαίρέ σοι κραυγάζομεν σύν τώ Αγγέλω Θεόνυμφε, παστάδα και πύλην, και θρόνον πύρινον αποκαλούντές σε, και αλατόμητον όρος, και βάτον ακατάφλεκτον.

**Απόστιχα
Νεκρώσιμα Προσομοια
τού Θεοφάνους
Ήχος βαρύς
Καταφρονήσαντες**

Νενεκρωμένος ωράθης, επί Σταυρωώ μόνε αθάνατε, και εν τάφω ως θνητός ετέθης, νεκρώσεως και φθοράς και θανάτου, τούς ανθρώπους λυτρωσάμενος, αλλ' ως πέλαγος ευσπλαγχνίας υπάρχων ακένωτον, και πηγή αγαθότητος, τάς ψυχάς τών σών δούλων, τών εξ ημών μεταστάντων ανάπαυσον.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω και προσελάβου, Κύριε.

Τώ ακηράτω σου κάλλει, και γλυκασμή τής ωραιότητος, και ταίς, τού θείου σου φωτός, ακτίσιν εκλάμπεσθαι, τούς πρός σέ μεταστάντας, Αγαθέ καταξίωσον, εν αΰλω φωτοχυσία τής φωτοφανείας σου, σύν Αγγέλοις χορεύοντας περί σέ τόν Δεσπότην, και Βασιλέα τής δόξης και Κύριον.

Στίχ. Και τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν και γενεάν.

Ως αδαπάνη τον έχων, τών δωρεών τήν μεγαλοπρέπειαν, ως θησαυρός ανελλιπής πλουσίας χρηστότητος, τούς πρός σέ μεταστάντας, ως Θεός κατασκήνωσον, εν τή χώρα τών εκλεκτών σου, εν τόπω ανέσεως, εν τώ οίκω τής δόξης σου, εν τρυφή Παραδείσου, εν τώ τών Παρθένων νυμφώνι, ως εύσπλαγχνος.

**Δόξα... Και νύν... Θεοτοκίον
Όμοιον**

Νόμου τό πλήρωμα τίκτεις, τόν Λυτρωτήν σάρκα γενόμενον, ου γάρ εγένετο τοίς πρίν, εν νόμω δικαίωσις, δι' ημάς γάρ ο Χριστός, σταυρωθείς εδικαίωσεν, ως ούν έχουσα παρρησίαν, ως Μήτηρ ικέτευε, τόν Υιόν σου τόν εύσπλαγχνον, τάς ψυχάς αναπαύσαι, τών ευσεβώς μεταστάντων Πανύμνητε.

tone [8top](#)

ΉΧΟΣ ΠΛ. Δ'

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα Στιχηρά Κατανυκτικά Ἦχος πλ. δ

Σέ τόν Βασιλέα καί Δεσπότην, Ἄγγελοι ἀπαύστως ἀνυμνοῦσιν, ἐγώ δέ σοι προσπίπτω
ὡς ὁ Τελώνης κράζων, ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι, καί σώσόν με.

Αθάνατος υπάρχουσα ψυχή μου, τοίς κύμασι τοῦ βίου μή καλύπτου, ἀνάνησον βοῶσα,
πρός τόν σόν Ευεργέτην ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι, καί σώσόν με.

Δάκρυά μοι δός ὁ Θεός, ὡς ποτέ τή γυναικί τή ἀμαρτωλώ, καί ἀξίωσόν με βρέχειν
τούς πόδας σου, τούς ἐμέ ἐκ τῆς οδοῦ τῆς πλάνης ἐλευθερώσαντας, καί μύρον
ευωδίας σοι προσφέρειν, βίον καθαρόν, ἐν μετανοία μοι κτισθέντα, ἵνα ἀκούσω καγῶ
τῆς εὐκαταίας σου φωνῆς, Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην.

Ὅταν λάβω κατά νούν, τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, καί εἰς ἔννοιαν ἔλθω,
τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἐτάσεως, τρόμω συνεχόμενος, πρὸς σέ καταφεύγω, τόν
φιλόανθρωπον Θεόν, Διό μή με παρίδης, ἱκετεύω σε μόνε ἀναμάρτητε, δώρησαι
κατάνουξιν, τή ταπεινῇ μου ψυχῇ, πρό τελευτῆς καί σώσόν σε.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν Καθίσματα Κατανυκτικά Ἦχος πλ. δ'

Ὁμματι εὐσπλάγχνω Κύριε, ἴδε τήν ἐμήν τα κατά μικρόν ἡ ζωὴ μου δαπείνωσιν, ὅτι
πανάται, καί ἐξ ἔργων ἐν ἐμοί οὐχ ὑπάρχει σωτηρία διὰ τούτο δέομαι, Ὁμματι
εὐσπλάγχνω Κύριε, ἴδε τήν ἐμήν ταπεινώσιν, καί σώσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Ὡς τοῦ κριτοῦ παρόντος, μερίμνησον ψυχῇ, καί τῆς φρικτῆς ἡμέρας τήν ὥραν ἐννοοῦ
ἡ γάρ κρίσις ἀνίλεώς ἐστι τοίς μή πράξασιν ἔλεος, Διό φείσαί μου Σωτήρ, μόνος γάρ
υπάρχεις φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ νοητή πύλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀχραντε Θεοτόκε, τούς προστρέχοντάς σοι πιστώς,
λύτρωσαι τῶν κινδύνων, ἵνα δοξάζωμεν τόν πανάγιον τόκον σου, εἰς σωτηρίαν τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τήν ζ' Ὁδὴν Μαρτυρικόν

Φωστήρες νοεροί, ἀνεδείχθητε ἅγιοι Μάρτυρες, τήν γάρ ἀχλύν τῆς πλάνης,
κατηργήσατε διὰ τῆς πίστεως, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν λαμπάδας ἐφαιδρύνετε, καί τῷ
Νυμφίω μετὰ δόξης συνεισήλθετε, εἰς τόν ουράνιον νυμφῶνα καί νύν ἱκετεύσατε,
σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Κατανυκτικά

Ήχος πλ. δ'

Ὡς ἡ Πόρνη σοι προσπίπτω, ἵνα λάβω τὴν ἀφεσιν, καὶ ἀντὶ μύρου τὰ δάκρυα ἐκ καρδίας, προσφέρω σοι Χριστέ ὁ Θεός, ἵνα ὡς ἐκείνην οἰκτειρήσῃς με Σωτῆρ, καὶ παράσχῃς ἴλασμόν ἀμαρτιῶν, ὡς αὐτὴ γὰρ κραυγάζω σοι, Λύτρωσαί με τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με μηδέ τὴ ὀργή σου παιδεύσῃς με.

τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβεράν, ἐννοοῦσα ψυχὴ μου γρηγόρησον, ἀνάπτουσα λαμπάδα σου, ἐν ἐλέω φαιδρύνουσα, οὐ γὰρ οἶδας πότε, πρὸς σέ ἐπελεύσεται, ἡ φωνὴ ἡ λέγουσα, Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος σου, Βλέπε οὖν ψυχὴ μου, μὴ νυστάξῃς, καὶ μείνης, ἔξωθεν κρούουσα, ὡς αἱ πέντε Παρθένοι, ἀλλὰ ἀγρύπνως καρτέρησον, ἵνα ὑπαντήσῃς Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐν ἐλέω πίονι καὶ δώῃ σοι τὸν νυμφῶνα, τὸν θεῖον τῆς δόξης αὐτοῦ.

Δόξα Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τό ἀσάλευτον στήριγμα τό τῆς Πίστεως, καὶ σεβάσμιον δώρημα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν πιστοὶ, χαίρε ἡ τὴν πέτραν τῆς ζωῆς, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, χαίρε τῶν περάτων ἡ ἐλπίς, θλιβομένων ἀντίληψις, χαίρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν

Μαρτυρικόν

Φωτὶ οὐρανίῳ, καταλάμπεται σήμερον, αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἐν ταύτῃ γὰρ στρατιαὶ Ἀγγέλων ἀγάλλονται, σὺν αὐτοῖς καὶ Μαρτύρων χοροὶ εὐφραίνονται, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων, αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, κατὰπεμψον τῷ Κόσμῳ σου τὴν εἰρήνην Χριστέ, καὶ τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ήχος πλ. δ'

Βλέπων ὁ Ληστής, τὸν Ἀρχηγόν τῆς ζωῆς, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ἔλεγεν, Εἰμὴ Θεὸς ὑπῆρχε σαρκωθείς, ὁ σὺν ἡμῖν σταυρωθείς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρυσεν, οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, ζυγὸς δικαιοσύνης, εὐρέθη ὁ Σταυρὸς σου, τοῦ μεν καταγομένου εἰς Ἄδην, τῷ βάρει τῆς βλασφημίας, τοῦ δὲ κουφιζομένου πταισμάτων, πρὸς γνῶσιν θεολογίας, Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα, καὶ Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, ἐν τῷ Σταυρῷ θεωροῦσα, ἡ τεκούσα ἔλεγε δακρύνουσα. Ὁ μεν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἦν ὑπὲρ πάντων υπομένεις, ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν

Μαρτυρικόν

Τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης οδοῦ, ἀκλινεῖς ὁδοιπόροι γεγόνατε, ἅγιοι Μάρτυρες, τῶν

γάρ πειρασμών τήν τρικυμίαν υπεμείνατε, καί τών ασωμάτων Λειτουργῶν τήν πολιτείαν ανελάβετε, πέτρα υπομονῆς, καί θεμέλιοι ευσεβείας ανεδείχθητε, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, υπέρ τών ψυχῶν ἡμῶν.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Αποστολικά
Ἦχος πλ. δ'**

Ευλογητός εἶ Χριστέ ο Θεός ἡμῶν, ο πανσόφους τούς Αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεῦμα τό ἅγιον, καί δι' αὐτῶν τήν Οικουμένην σαγηνεύσας, φιλόανθρωπε δόξα σοι.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ο φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν.

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τούς φωστήρας τοῦ Κόσμου καί Οδηγούς, τῆς ἡμῶν σωτηρίας τήν ἀπαρχήν, τούς θείους υμνήσωμεν, Μαθητάς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὅτι φῶς τοίς ἐν σκότει, ἡμῖν ἐξανέτειλαν, καί τόν Ἥλιον πάσι, τῆς δόξης ἐγνώρισαν, ὅθεν καί τήν πλάνην, τῶν ἐιδώλων καθείλον, Τριάδα κηρύξαντες, ἐν μιά τῇ θεότητι, Διά τούτο δεόμεθα, Ἀπόστολοι Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν ἁγίαν μνήμην υμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοδοκίον

Χαίρε ἡ δι' Ἀγγέλου τήν χαράν τοῦ Κόσμου δεξαμένη, χαίρε ἡ τεκούσα τόν Ποιητήν σου καί Κύριον, χαίρε ἡ ἀξιωθεῖσα γενέσθαι Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

**Εἰς τήν ζ' Ὠδήν
Μαρτυρικόν**

Γενναίως τόν δρόμον τελέσαντες, τυράννοις ἀντέστητε Μάρτυρες, τά γάρ σώματα νεκρώσαντες ἐν γῇ, ἀπελάβετε οὐράνιον ζωῆν Ἅγιοι.

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος πλ. δ'**

Ἐν μέσῳ τῆς Ἐδέμ, ξύλον ἦνθησε τόν θάνατον, ἐν μέσῳ πάσης γῆς, ξύλον ἐβλάστησε τήν ζωήν, γευσάμενοι γάρ τοῦ πρώτου, ἀφθαρτοί ὄντες, φθαρτοί γεγόναμεν, τυχόντες δέ τοῦ δευτέρου, τῆς ἀφθαρσίας κατετρυφήσαμεν, ἐν τῷ Σταυρῷ γάρ σώζεις ὡς Θεός, τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Ἐν Παραδείσῳ μεν τό πρίν, ξύλω ἐγύμνωσεν, ἐπὶ τῇ γεύσει ο ἐχθρός, εἰσφέρων νέκρωσιν, τοῦ Σταυροῦ δε τό ξύλον τῆς ζωῆς τό ἔνδυμα, ἀνθρώποις φέρον ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς, καί Κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαράς, ὄν ὀρώντες υψούμενον, Θεῷ ἐν πίστει λαοί, συμφώνως ἀνακράξωμεν, Πλήρης δόξης ο οἶκος αὐτοῦ.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοδοκίον

Ὁμοιον

Τόν ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν σωματωθέντα, καί υπέρ ἔννοιαν ἐκ σοῦ Σεμνή τεχθέντα,

επί ξύλου κρεμάμενον μέσον τών κακούργων, ορώσα τά σπλάγχνα ήλγεις, καί μητρικώς, θρηνούσα εβόας, Οίμοι Τέκνον εμόν! τίς η θεία καί άφατος, Οικονομία σου, δι' ής, εζώωσας τό πλάσμα σου; Ανυμνώ σου τό εύσπλαγχνον.

**Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν
Όμοιον**

Δι' εγκρατείας τών παθών τάς πυριφλέκτους, απονεκρώσαντες μορφάς, καί τάς κινήσεις, τού Χριστού οι Μάρτυρες έλαβον τήν χάριν, τάς νόσους αποδιώκειν τών ασθενών, καί ζώντες, καί μετά τέλος θαυματουργείν, όντως θαύμα παράδοξον! ότι οστέα γυμνά, εκβλύζουσιν ιάματα, Δόξα τώ μόνω σοφώ, καί κτίστη Θεώ.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

**Εις τό Κύριε εκέκραξα
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ηχος πλ. δ'**

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, καί πάσαν νόσον θεραπεύετε, καί νύν πρεσβεύσατε, ρυσθήναι τών παγίδων τού εχθρού, τάς ψυχάς ημών δεόμεθα.

Μάρτυρες Κυρίου, ικετεύσατε τόν Θεόν ημών, καί αιτήσασθε ταίς ψυχαίς ημών, πλήθος οικτιρμών, καί τόν ιλασμόν, τών πολλών παραπτωμάτων δεόμεθα.

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, επιλαθόμενοι τών εν τώ βίω, καταφρονήσαντες καί τών βασάνων, διά τήν μέλλουσαν ζωήν, ταύτης κληρονόμοι ανεδείχθησαν, όθεν καί Αγγέλοις συναγάλλονται, Αυτών ταίς ικεσίαις, δώρησαι τώ λαώ σου τό μέγα έλεος.

Εί τις αρετή, καί είτις έπαινος, πρέπει τοίς Αγίοις, ξίφει γάρ έκλιναν τούς αυχένιας, διά σέ τόν κλίναντα ουρανούς καί καταβάντα, εξέχεαν τό αίμα αυτών, διά σέ τόν κενώσαντα εαυτόν, καί μορφήν δούλου λαβόντα, εταπεινώθησαν έως θανάτου, τήν πτωχείαν σου μιμούμενοι, Ων ταίς ευχαίς, κατά τό πλήθος τών οικτιρμών σου, ο Θεός ελέησον ημάς.

**Δόξα... Νεκρώσιμον
τού Δαμασκηνού**

Θρηνώ καί οδύρομαι, όταν εννοήσω τόν θάνατον, καί ίδω εν τοίς τάφοις κειμένην τήν κατ' εικόνα Θεού, πλασθείσαν ημίν ωραιότητα, άμορφον, άδοξον, μή έχουσαν είδος, ώ τού θαύματος! τί τό περί ημάς τούτο γέγονεν μυστήριον, Πώς παρεδόθημεν τή φθορά; Πώς συνεζεύχθημεν τώ θανάτω; όντως Θεού προστάξει, ως γέγραπται. τού παρέχοντος τοίς μεταστάσι τήν ανάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο Βασιλεύς τών ουρανών διά φιλανθρωπίαν, επί τής γής ώφθη, καί τοίς ανθρώποις συναναστρέφη, εκ Παρθένου γάρ αγνής, σάρκα προσλαβόμενος, καί εκ ταύτης προελθών μετά τής προσλήψεως, είς εστιν Υιός, διπλούς τήν φύσιν, αλλ' ου τήν υπόστασιν, Διό τέλειον αυτόν Θεόν, καί τέλειον άνθρωπον, αληθώς κηρύττοντες, ομολογούμεν Χριστόν τόν Θεόν ημών, όν ικέτευε Μήτηρ ανύμφευτε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Μαρτυρικά**

Ἦχος πλ. δ

Φωστήρες νοεροί, ανεδείχθητε ἅγιοι Μάρτυρες τὴν γὰρ ἀχλὺν τῆς πλάνης κατηργήσατε διὰ τῆς πίστεως, τὰς ψυχικὰς ὑμῶν λαμπάδας ἐφαιδρύνετε, καὶ τῷ Νυμφίῳ μετὰ δόξης συνεισήλθετε, εἰς τὸν οὐράνιον νυμφώνα, καὶ νῦν ἱκετεύσατε δεόμεθα, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Οἰκουμένης φωστήρες αειλαμπεῖς, ανεδείχθητε πιστεῖ μαρτυρικῇ, ὅλην ἀναθέμενοι, τὴν ἐλπίδα πρὸς Κύριον, καὶ νοητῷ ελαίῳ, τοῦ Πνεύματος Ἁγίου, τὰς ψυχικὰς λαμπάδας ὑμῶν ἐφαιδρύνετε, ὅθεν καὶ κρατῆρες νοεροί, προχέοντες τὰ αἵματα, ὡς νάματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐφάνητε, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην ὑμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ ἐν αυτοῖς.

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Δι' ἐγκρατείας τῶν παθῶν τὰς πυριφλέκτους, ἀπονεκρώσαντες μορφὰς καὶ τὰς κινήσεις, τοῦ Χριστοῦ οἱ Μάρτυρες ἔλαβον τὴν χάριν, τὰς νόσους ἀποδιώκειν τῶν ἀσθενῶν, καὶ ζῶντες καὶ μετὰ τέλος θαυματουργεῖν, ὄντως θαύμα παράδοξον! ὅτι οὐστὲ γυμνά, ἐκβλύζουσιν ἰάματα, Δόξα τῷ μόνῳ σοφῷ, καὶ κτίστῃ Θεῷ.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως, πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πάσιν ἀπονέμων, μόνε δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ πλάστῃ, καὶ Θεῷ ποιητῇ, καὶ ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σέ καὶ τείχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρὰ Μαρτυρικά Ἦχος πλ. δ

Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι; Χερουβὶμ; ὅτι ὑμῖν ἐπανεπαύσατο Χριστός, Σεραφίμ; ὅτι ἀπαύστως ἐδοξάσατε αὐτόν, Ἀγγέλους; τὸ γὰρ σῶμα ἀπεστράφητε, Δυνάμεις; ἐνεργεῖτε ἐν τοῖς θαύμασι, πολλὰ ὑμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα! πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μεγάλως ἠγωνίσασθε Ἅγιοι, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων, υπομείναντες γενναίως, τὸν Χριστόν ὁμολογούντες, ἐναντίον βασιλέων, καὶ πάλιν μεταστάντες ἐκ τοῦ βίου, δυνάμεις ἐνεργεῖτε ἐν τῷ Κόσμῳ, καὶ ἀσθενεῖς θεραπεύετε, ἐκ τῶν παθῶν αὐτῶν Ἅγιοι, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν, τῆς αἰωνίου ζωῆς, τυράννων, ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις, αἰκιζόμενοι εὐφραίνεσθε, καὶ νῦν τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸν θώρακα τῆς Πίστεως, ἐνδυσάμενοι καλῶς, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ καθοπλίσαντες ἑαυτοὺς, στρατιῶται εὐσθενεῖς ανεδείχθητε, τοῖς τυράννοις ἀνδρείως ἀντικατέστητε, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην κατηδαφίσατε, νικηταὶ γενόμενοι, τῶν στεφάνων ἠξιώθητε, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ο θάνατός σου Κύριε, αθανασίας γέγονε πρόξενος, ει μή γάρ εν μνήματι κατετέθης, ουκ άν ο Παράδεισος ηνέωκται, Διό τούς μεταστάντας ανάπαυσον, ως εύσπλαγχνος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η σκέπη σου Θεοτόκε Παρθένε, ιατρείον υπάρχει πνευματικόν, εν αυτή γάρ καταφεύγοντες, ψυχικών νοσημάτων λυτρούμεθα.

Απόστιχα Νεκρώσιμα Προσόμοια τού Θεοφάνους Ήχος πλ. δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος

Βασιλικώς μοι υπέγραψας, ελευθερίαν βαφαίς, ερυθραίς τούς δακτύλους σου, αιματώσας Δέσποτα, καί φοινίξας τώ αίματι, καί νύν εν πίστει καθικετεύω σε, τοίς πρωτοτόκοις σου συναρίθμησον, καί τών Δικαίων σου, τής χαράς αξίωσον επιτυχείν, τούς μεταφοιτήσαντας, πρός σέ τόν εύσπλαγχνον.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ιεραρχήσας ως άνθρωπος, σφαγιασθείς ως αμνός, προσφοράν προσενήνοχας, τώ Πατρί τόν άνθρωπον, τής φθοράς εξωνούμενος, τούς μεταστάντας ούν ως φιλόανθρωπος, εν τή τών ζώντων χώρα κατάταξον, ένθα οι χείμαρροι, τής τρυφής προέρχονται, ένθα πηγαί, τής αϊδιότητος, αναβλυστάνουσιν.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Βάθει σοφίας αρρήτου σου, οροθετείς τήν ζωήν, καί προβλέπεις τά μέλλοντα, καί πρός βίον έτερον, μετοικίζεις τούς δούλους σου, ούς προσελάβου τοίνυν κατάταξον, επί υδάτων τής αναπαύσεως, εν τή λαμπρότητι, τών Αγίων Κύριε, ένθα φωνή, τής αγαλλιιάσεως, και τής αινέσεως.

Δόξα... Όμοιον

Λόγος υπάρχων άόρατος, Ομοφυής τώ Πατρί, καί τώ Πνεύματι σύνθρονος, δι' εμέ τόν άνθρωπον, έν σαρκί πεφανέρωσαι, ως ελεήμων ούν καί φιλόανθρωπος, τούς εκ τού βίου μεταφοιτήσαντας, τής ευπρεπείας σου, καί τής ωραιότητος, ταίς καλλοναίς, τούτους καταλάμπρυνον, Ζωαρχικώτατε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όμοιον

Ως συλλαβούσα τόν άναρχον, Λόγον Θεού καί Πατρός, μητρική παρρησία σου, εκτενώς ικέτευε, κατατάξαι τούς δούλους σου, ένθα χορεία η ακατάλυτος, ευφραινομένων, καί ευφημούντων σε, ένθα λαμπρότητες, αι διαιωνίζουσαι, καί ο γλυκύς, ήχος εορτάζοντος, Θεογεννήτρια.

[Triadikoitop](#)

ΥΜΝΟΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΙ ΚΑΤ' ΗΧΟΝ

Ψαλλόμενοι εν ταίς νησιτίμοις ημέραις, ότε εστιν Αλληούια.

ΗΧΟΣ Α'

Σωματικάς μορφώσεσι, τών ασωμάτων δυνάμεων, πρός νοεράν καί άύλον αναγόμενοι έννοιαν, καί τρισαγίω μελωδήματι, τρισυποστάτου θεότητος, εκδεχόμενοι έλλαμψιν, χερουβικώς βοήσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Μετά πασών τών ουρανίων Δυνάμεων, χερουβικώς τώ εν υψίστοις βοήσωμεν, τόν Τρισάγιον αναπέμποντες αίνον, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Εξεγερθέντες τού ύπνου, προσπίπτομέν σοι Αγαθέ, καί τών Αγγέλων τόν ύμνον, βοώμέν σοι Δυνατέ, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ Β'

Άκτισε φύσις, η τών όλων δημιουργός τά χείλη ημών άνοιξον, όπως αναγγέλλωμεν τήν αίνεσίη σου βοώντες, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Τάς άνω δυνάμεις μιμούμενοι οι επί γής, επινίκιον ύμνον προσφέρομέν σοι Αγαθέ, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Τής κλίνης καί τού ύπνου, εξεγείρας με Κύριε, τόν νούν μου φώτισον, καί τήν καρδίαν καί τά χείλη μου άνοιξον, εις τό υμνείν σε, Αγία Τριά, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ Γ'

Πατέρα άναρχον, Υιόν συνάναρσυναϊδιον, θεότητα μίαν χερουβικώς δοξάσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Τριάς ομοούσιε καί αδιαίρετε, Μονάς τρισυπόστατε καί συναϊδιε, σοί ως Θεώ τών Αγγέλων τόν ύμνον κραυγάζομεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Αθρόον ο Κριτής επελεύσεται, καί εκάστου αι πράξεις γυμνωθήσονται, αλλά φόβω κράξωμεν εν τώ μέσω τής νυκτός, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ Δ'

Τόν άναρχόν σου Πατέρα, καί σέ, Χριστέ ο Θεός, καί τό πανάγιόν σου Πνεύμα, χερουβικώς δοξολογείη τολμώντες, λέγομεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Ός αι τάξεις νύν τών Αγγέλων εν ουρανώ, καί στάσεις φόβω ανθρώπων επί τής γής, επινίκιον ύμνον προσφέρομέν σοι Αγαθέ, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Τών νοερών σου λειτουργών, προσφέρειη, οι θνητοί τόν ύμνον τολμώντες, λέγομεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Α'

Υμνωδίας ο καιρός, καί δεήσεως ώρα, εκτενώς βοήσωμέν σοι τώ μόνω Θεώ, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Εικονίζηη τολμώντες, τά νοερά σου στρατεύματα, Τριάς άναρχε, στόμασιν αναξίους βοώμέν σοι, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Ο εν μήτρα παρθενική χωρηθείς, καί τών κόλπων τού Πατρός μη χωρισθείς, σύν Αγγέλοις καί ημάς πρόσδεξαι, Χριστέ ο Θεός, βοώντάς σοι, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β'

Ασμάτοις στόμασιν, ασιγήτοις τά Εξαπτέρυγα άδουσί σοι τόν τρισάγιον ύμνον, ο Θεός ημών, καί ημείς οι επί γής, αναξίους χείλεσιν αίνόν σοι αναπέμπομεν, Άγιος,

Άγιος, Άγιος εἶ ο Θεός.

Δόξα...

Παριστάμενα φόβω τὰ Χερουβείμ, εξιστάμενα τρόμω τὰ Σεραφεείμ, τόν τρισάγιον ὕμνον προσφέρει, ασιγήτω φωνή, μεθ' ὧν καί ἡμεῖς βοώμεν οἱ αμαρτωλοί, Άγιος, Άγιος, Άγιος εἶ ο Θεός.

Καί νύν...

Τριαδικῆς μονάδος θεότητα, ασυγχύτω ενώσει δοξάσωμεν, καί τῶν Ἀγγέλων τόν ὕμνον βοήσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εἶ ο Θεός, διά τῆς Θεοτόκου ελέησον ἡμᾶς.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ

Ο υψίστη δυνάμει χερουβικῶς ανυμνούμενος, καί θεϊκῆ δόξη αγγελικῶς προσκυνούμενος, πρόσδεξαι καί ἡμᾶς τούς αμαρτωλούς, αναξίως τολμώντας κραυγάζειν σοι, Άγιος, Άγιος, Άγιος εἶ ο Θεός.

Δόξα...

Τῆ ἀπροσίτω Θεότητι, τῆ ἐν Μονάδι Τριάδι, τῶν Σεραφεείμ τόν Τρισάγιον ἀναπέμποντες αἶνον, μετὰ φόβου βοήσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εἶ ο Θεός.

Καί νύν...

Ὡς ὕπνον τόν ὄκνον, ἀποθεμένη ψυχῇ, διόρθωσιν πρὸς ἐγερσιν, δείξον τῷ Κριτῇ, καί ἐν φόβω βόησον, Άγιος, Άγιος, Άγιος εἶ ο Θεός, διά τῆς Θεοτόκου ελέησον ἡμᾶς.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ'

Ὁράν σε μή τολμώντα τὰ Χερουβείμ, ἰπτάμενα κραυγάζει ἀλαλαγμῷ, τό ἐνθεον μέλος τῆς Τρισαγίας φωνῆς, μεθ' ὧν καί ἡμεῖς βοώμεν οἱ αμαρτωλοί, Άγιος, Άγιος, Άγιος εἶ ο Θεός.

Δόξα...

Εἰς ουρανόν τὰς καρδίας ἔχοντες, Ἀγγελικὴν μιμησώμεθα τάξιν, καί ἐν φόβω τῷ ἀδεκάστῳ προσπέσωμεν, ἐπινίκιον ἀνακράζοντες αἶνον, Άγιος, Άγιος, Άγιος εἶ ο Θεός.

Καί νύν...

Κατακαμπτόμενοι τῷ πλήθει, τῶν ἡμῶν, καί μή τολμώντες ἀτενίσαι τῷ ὕψει σου, τὴν ψυχὴν σὺν τῷ σώματι κλίναντες, μετὰ Ἀγγέλων τόν ὕμνον βοώμέν σοι, Άγιος, Άγιος, Άγιος εἶ ο Θεός, διά τῆς Θεοτόκου ελέησον ἡμᾶς.

Photagogika^{top}

ΦΩΤΑΓΩΓΙΚΑ ΚΑΤ' ΗΧΟΝ

Ἐκ τρίτου ψαλλόμενα

ΗΧΟΣ Α'

Ὁ τό φῶς ἀνατέλλων Κύριε, τὴν ψυχὴν μου καθάρισον ἀπὸ πάσης αμαρτίας, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καί σώσόν με.

ΗΧΟΣ Β'

Τό φῶς σου τό αἶδιον, ἐξαπόστειλον Κύριε, καί φώτισον τὰ ὄμματα τὰ κρυπτά τῆς καρδίας μου, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καί σώσόν με.

ΗΧΟΣ Γ'

Εξαπόστειλον τό φῶς σου, Χριστέ ο Θεός, καί φώτισον τὴν καρδίαν μου, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καί σώσόν με.

ΗΧΟΣ Δ'

Ὁ τό φῶς ἀνατέλλων τῷ κόσμῳ σου, τὴν ἐν σκότει ψυχὴν μου υπάρχουσαν, ἀπὸ πάσης αμαρτίας καθάρισον, προστασίαις τῶν Ἀσωμάτων, καί σώσόν με.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Α'

Φωτοδότα Κύριε, εξαπόστειλον τό φώς σου, καί φώτισον τήν καρδίαν μου, προστασίαις τών Ασωμάτων, καί σώσόν με.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β'

Προστασίαις Κύριε τών Ασωμάτων, κατάπεμψον ταίς ψυχαίς ημών, τό φώς σου τό αἶδιον.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ

Προστασίαις Κύριε τών Ασωμάτων, φώς κατάπεμψον ταίς ψυχαίς ημών, διά τό μέγα σου έλεος.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ'

Φώς υπάρχων Χριστέ, φώτισόν με εν σοί, προστασίαις τών Ασωμάτων, καί σώσόν με.

[top](#)